SACRORUM
■f. CO N CILI ORUM

NOVA ET AMPLISSIMA COLLECTIO

.'-/ . V \ y cuius -■ * ' '

. IOÀNNE8DÔMINIGU8 MANSI

ET POST IPSIUS MORTEM FLORENTINUS ET VENETUS EÛITQRES

' AB ANN0 17M AD ANNUM 1798 PRIORES TRIGINTA UNUM TOMOS EDIDERUNT

nunc autem Continuata' et deo favente absoluta

' V JJJRANTIBU8 >»

lllmo et Rmo D. D. LUDOVICO PETIT

* Ascmncoro atomabum \ t

b ooieueATtor* AUGumruxofcuv ab iwuWHon '

> I ' n \ -

< BOIAB MBMOBIMI t \

IOANNE BAPTISTA MARTIN

BÀCKBDOTB, OUM PBOFBMOM 0T CATBOUCA (HПТBBβTTATB UMDUnX».

TOMUS QUINQUAGESIMUS tertius
SACROSANCTI ÔECUMENICI CONCILII VATICANI

PAM SECUNDA

ACTA SYNODÀLIA (Ceagreg. LXXXVII-I.XXXIX). ACTA DEPUTATIONUM. PONTI tATA. SCHEMATA DECRETORUM. PROMULGATIO. CATAUOOU^ PATRUM.

ARNHEM (Pays-Bas) & LEIPZIG .

MCMXXVII.

SOCIÉTÉ NOUVELLE D'ÉDITION DE LA COLLECTION MANSI (H. WELTER).

INDEX MONUMENTORUM TOMI tiII Λ

5 Verfeornm compendia pat». ·» patriarcha; nap. — arehiepiaoopae. ep. « epi^-pa*.

Anno CnnteTO

StCTHUCt·· MCMMiCM oecffi®· VIfr' ICUI·.

Pam Hecunda. Aeta synodal!·.

A.

Station·* puMlcaa at cengrefatisn·* gtnt-ralM.

1870 XXF. *Discussio schematis reformati constituttonis de «ede* episcopali vacante 1-46
1. Meritura de proxima congregatione habenda. deque electione facienda decem patrum deputatorum pro rebus diaciplinae ecclesiasticae 1
•ug 13 *i.* Congregatio generali· LXXXVII 1-3
Electio XII patrum deputatorum pro rebu· disciplinae ecclesiaRicae 2-3
3. Monitum quo patribus mittitur schema reformatum constitutioni· ds ssd* *episcopali cacante,* et proxima intimatur congregatio generali* 3
4. Schema constitutionis *de* sede *episcopali vacante* a Deputation· pro rebus disciplinae ecclesiasticae reformatum patrum examini propositum 3-6
6. Summaria relatio eorum, quae ad schema d« ssds *episcopali vacante* reformandum acta sunt a Deputation· pro rebus disciplinae 6-8
au^. 23 6. Congregatio generalis LXXXVIII 8-36
Annunciator mors nonnullorum concilii patrum 8-9
Indicitur discussio schematis reformati *de sede epucopali vacante* 9
Relatio de schemate reformato facta ab episcopo Conchensi nomine Depntationis 9-17
Inchoatur discussio de eodem schemate generation spectato. — Oratores:
Gandolfi ep. Cornetanus et Centumcellensis 18-20
Crespo *y* Bautista ep. Arcensis 20-21
Discussio specialis in caput I. — Oratores:
Ferré ep. Casalensis 22-23
Zunnui-Casula ep. Uxellensis et Terralbensis 23-24
De Laoerda ep. 8. Sebastiani Fluminis lanuarii 24—25
Discussio specialis in caput II. — Oratoree:
Caixal *y* Estradé ep. UrgeUensis 25-96
Ferri ep. Casalensis 26-97'
Zunnui-Casula ep. Uxellensis et Terralbensis 27-28
De Laoerda ep. 8. Sebastiani Fluminis lanuarii 28-29-
Disoussio specialis in caput III. — Orator:
Vasconcelloe ep. Lamaoensi· 29-32

J870 Monentur patres emendationes typis impressa* domi esse mittendas una cum intimatione fiturae congrega->our· 32
7. Munitum quo'jptribus mittuntur ementioties propositae super dicto schemate. M intimatur proxima congregatio generalis JJ2
8. Emendationes · twnnullis patribus propositae in congregatione generali super •cbemate *de cede episcopali vacante* 33-35
9. Schema *de eede episcopali vacante* a Deputation· pro rebus disciplinae ecclesiasticae ad mentem emendationum in congregatione generali propositarum reformatum 36-36
sept. 1 10. Congregatio generalis LXXXIX 36-46
Indicuntur suffragia ferenda de emendationibus schematis *de eede epucopali* eo *cante* -----87
Relatio Petri Trucchi ep. Foroliviensis 37-42
Suffragiis patrum proponitur caput I schematis a Deputation· reformatum iuxta emendationes in generali congregatione proposita* 42
Suffragiis subiiciuntur emendatione· in integrum schema, quarum nonnullae acceptantur iuxta modum 43
Proximam congregationem per folium typis impreaaum patribus esse signiffdam 43
11. Schema constitutionis *de eede epucopali vacante* iuxta emendatione· a congregatione generali admima· reformatum 43-46

XXVI. Discussio schematis coeutittdiavu super missionibus apoetolici· 45-156
1. Monitum quo patribus mittitur schema constitutionis *super missionibus apoetolicis* 45
2. Schema constitutionis *super missiouibus apostolicis* patrum examini propositum 45-61
3. Animadversione· a nonnulli· patribus •cripto traditae in schema constitutioni· *super missionibus apostolicis* 61-156 oot 20
Emendatores:
a'. Paulus Hindi aep. Jesirenus 61
js'. loannes Belluomini prior, gener. Eremitarum 8 Augustini 61-64
γ'. Henrieus Elder ep. Nstcheseosis 64-65
8". I. M. I. Baillé· ep. iam Lneioneam· 65-68 1870
·'. Raphaal DAmbrosio aep. Dyrraehiensi* 68-69 ian. 7
C* Ludovicos Marangoni minister gener. Minorum oonventualium 69-71 iaa. 11

ζ''. Ciird.'Corti -aep; Pieanua 71-73
η'. F. B. Trionfetti ep. Terraoinenaia 73-80
Agapiua Baeiai ep. Cariopolitanua 80-81
i''. F. L. Zelli abba· 8. Pauli de Urbe
ta'. Cyrillus Bebnam Befani^ aep. Mausiliensis Byrorum 83*85
i?'. Angelus Kraljevid ep. Metellopolitanua 85
ιγ'. Carolus Pooteo aep. Antibarensil 86
ιδ'. Ioeeph Aggarbati ep. Benogalliensis 87-89
tr. Hilarius Siliani ep. Callinicenaia 89-91
i;'. Euitaohius Zanoli ep. Eleutheropolitanus 91-94
:ζ'. Laurentius Bergeretti aep Najtiensis 94-96
ιη'. Ioseph Novella ep. Patarensis 96-98
tit'. BonaŸentura Attanasio ep. iam Liparitanua 98-100
x'. Theobaldus Cesari abbaa gener. Ciaterciensiuin 101-04
xe. Rodesindus Salvado ep. Portus Victoriae 104-05
χβ'. Ant. M. Fania ep. Mareicensis 105-06
χγ'. Lud. Th. Paliu du Parc ep. Blesensis 106-07
x5'. Nicolaus at 8. Ioanne minister gener. Capuccinorum 107-09
xt'. Ioan. Ang. Mondani, prior gener/Servorutn b. Mariae virginis 109-11
χ'. Phjlippus Manétti ep. Tripolitanos 111-13
χζ'. Pair Àrmenua Ciliciae cum suis episcopia 113-17
xr/. Iosephus Caixal y Estradé ep. ürgellenaia 117-36
xlF. Petrue Beckx praepoaitua gener, aocietatia leau 136-42
λ'. Ioaeph Angelini aep. Corinthienaia nomine fratrum Lemann 142
λ«'. Tobià» Aun aep. Berytenaia Maronitarum 142-43
λβ'. Ludoricua Faurie ep. Apollonienaia 143-44
λγ'. Vineentiua Spaecapietra aep. Smyrnenaia 144148
λi''. Innocentiua Bannibale ep. Esgubinua 148-4»
λ·'. Anonymua 149-61
4. Schema alterum decreti de *apostolicis missionibas* 163-66

oct 20 — *XX VII. iMierae apoetolicae guibas ad aliud opportunius et commodius tempus concilium Vaticanam suspenditur* 166-68

B.

Ma Oapatatlenla pre rebua ad Meat pertnonUba· 157-832

1870 — 1. Quomodo electa ait Deputatio pro rebua ad fidem pertinentibua 167-6»
ian. 7 — 3. Congregatio I 169-61
iaa. 11 — 3. Congregatio II 181-63
4. Schema reformatum oonatitutionia dogmaticae *de fide eatMûa* patrum deputatorum exa&ini propoaitum 164-69

Auro CHÏltTl

18*0 — 5. Eiusdem schemati» pars altera examini -nitrum'Deputationia de fide proposita 170-77
mart. 1 — 6. Congregatio III 177-80
mart. 4 — 7. Congregatio IV 180-82
mart. 4 — JB. Congregatio V 182-86
mart. 5 — 9. Congregatio VI '186-88
mart. 6 — 10 Congregatio VII 188-89
mart. *8* — IIj. Congregatio VIII 190-93
mart. 9 — 12. Congregatio IX 192-93
mart. 11 — 13. Congregatio X 193-94
mart. 19 — 14. Congregatid XI 194-97^
mart. 13 — 16 Congregatio XII. 197-99*
mart*. 14 — 16. Congregatio XIII 199-203
marg 17 — 17. Congregatio XIV 203-06
m4rtl-90 — 18. Congregatio XV 206-10
19. Ckpitïs VI alterio* sebematis textus reformatUN patribu» deputatis denuo propositus ^φIO-Ii
mart. 25 — Congregatio XVI 212-14
inart. 27 — 21. Congregatio XVII 214-15
mart. 3o — 22. Congregatio XVIII 216-16
mart. 31 — 93. Congregatio XIX 216
apt 3 — 24. Congregatio XX 216-17
n — 25. Congregatio XXI 217-18
apr. 4 — 26. Congregatio XXII 218-19
apr. 5 — 27 Congregatio XXIII 219-20
•apr. 6 — 28. Congregatio XXIV 220-21
apr. 8 — 29. Congregatio XXV 221
apr. 9 — 30. Congregatio XXVI 221-22
apr. 16 — 31. Congregatio XXV II 222-23
apr. 90 — 32. Congregatio XXVIII 223-25
apr. 21 — 33. Congregatio XXIX 225-26
apr. 33 — 34. Congregatio XXX 226
apr. 33- — 35. Congregatio XXXI 226-28
apr. 26 — 36. Congregatio XXXII 228-29
apr. 26 — 37. Copgregatio XXXIII 229-30
38. Schema aecundae oonatitutionia dogmaticae *de doctrina catholica* a Deputations pro rebut fidei reformatum 230-38
39. Congregatio XXXIV 238-39
40. Congfegatio XXXV 239
41. Congregatio XXXVI 239-40
43., Conatitutio dogmatica prima *de ecclafia Christi* patrum Deputationia pro rebua fidei examini proposita 240-44
43. Congregatio XXXVII 244-45
44. Congregatio XXXVIII 345-47
45. Congregatio XXXIX 247-50
46. Congregatio XL 250-51
47. Congregatio XLI 351-53
48. Congregatio "XLII 262
49. Conatitutio dogmatica prima *de ecclesia Christi* a patribua Deputationia pro rebua fidei reformata 363-66
50. Congregatio XLIII 366
61. Congregatio XLIf* 366-67
63. Nora forma capitia IV integre reformati patribua deputatu propoaita 367-58
53. Congregatio XLV 259-62
64. Congregatio XLVI 262-63
66. Congregatio XLVII 263-64

Anno Christi 1870

iunii 19 56 Congcegeti" XLVIII . 964

iunii 19 67. Noeum schema capitia IV patribus deputatis propdajtum 965-6%

iunii 91 58. Congregatio XUX $ 266

iuiiii 94 6J9. Congregatio L ' 266-67

iunii 96 60. Congregatio LI* · \ 267 ‹

61. Votum Friderici Zinelli ep. Taryisini de definienda infallibifitate Romani pontificis ., 268-69

iulii 3 62.* Congregatio Lit 269-70

iulii 7 63. Congregatio L1H . 270-72

iulii 8 64. Coitgregatio LIV V^2-73

iulii 9 66. Congregatio LV 2*3-75

iulii U 66. Congregatio LV1 ' 275

iulii 14 67·. Congregatio LV1I 275-76

iulii 14 68. Congregatio LV1II 276

69. Quoipodo caput IV^conatitutionia primae de ecclesia Christis quo definitur Rkf--^niani pontificia infallibilitaa, extiterit et ‘ a concilio sancitum ait 276-86

70. losephi Kleutgen epistola, qua alteftf^ schema reformatum dr /Id« *catholica* card. Bilio, Deputation»* praeaidi, mittit 286-87

71. Schema constitutionis dogmaticae seV eundae da *fide catholica* patrum examini propositum 286-95

72. loeephi Kleutgen relatio de schemate reformato 295-307

73. Schema constitutionis dogmaticae secundae *de ecclesia Christi* secundum patrum animadversiones reformatum O 308-17

74. losephi Kleutgen relatio de schemate reformato 317-32 |

C.

Acta cengregatianla (pedalis ad recipiendas et expendendas epiacaporum prapesllienet deputatae 331-716

I. Postulata caria a patribus exhibita 331-662

1. Postulata ab XI Galliarum epp. pro-\ posita 331-62

2. Propositiones decem ad varia disciplinae capita spectantes a XV Germaniae epp. exhibitae 369-78

3. Series propositionum a XXXVII Neapolitanae regionis epp. exhibitae 378-456

4. Postulata aep. et epp. Belgii de reboa disciplinaribus 466-61

6. Postulatio aep. Lucani super privilegiis et exemptionibus praelatorum saecu-" larium qui territorium non habent 461

6. Propositio in gratiam piae operae a Propagatione fidei nuncupatae a CX patribus subscripta 4§1-65

7. Propositio correctirris^generslis ordinis Minimorum de conformitate et unitate in recitando horas canonicas ac celebrando missam 465

8. Propositio ep. Tarvieini de publicandis simul omnibna schematibus cum prope a fine erit concilium 466-67

9. Postulata aepp. et epp. provinciarum Quebecensis et Halifaxienaia 467-70

CaiubTi '1870

A»-" CM»'-"

10. Propositio ep. Albinganensis pro invendu disciplina cleri 470-^2

11. Postulatum ep/Moguntinj ut deorstud copcilii Tridenlini quoad normam pro cedendi ad electionem episcoporum cardinalium a synodo Vaticana oonfir metur 472-7*

12 Postulatum aep. Mesaanensia da nov> quanfndam diopeeseon. quad intra alia rum ambitum continentur, circnmacrw tiqne 473-74

13a. Postulatum aep Hvdnantini da usuro 4 474-7:

136. Alterum postulatum de usWra a XX patribus exhibitum hi'

14. Propositio cirda iiK gentium "per veri tates a I)eo revelatas instaurandum «. XL patribus subscripta 477-7*·

15 Postulata quatuor ep. Vicentini de pon nullis dtaçiplinae ecclesiasticae et ea erorum ritifbfii articulis ' . 47*

16. Propositio XX\III patrum de novo o‹· dica luris canonici confimendo 478-8'

17. Postulata sex ep. Concordiensls de variis disciplinae capitibus 48>>

18 *a* Postulatum a fere CC patribus snb scriptu et pro dogmatica definitione as sumptionis corporeae in caelum Deippra* 481-82

186-lbi. Postulata novem pro eadem de finitione 481-89

184. Propositio ep. Giennensis de msdeni veritate definienda 489-90

181. Ep. 8. Christophori de Havana votum de eodem dogmate 490-614

18 *m.* Votum ep. L|puedonienaie pro eadem definitione 514-17

18 n. Synodi Smyrnenais ad summam pon tificem epistola de eodem argumento 517-1'

19. Postulatum aep. Westmonaaterieiuis d· additione facienda canonibus de pti matu Romani pontificis in schemate *ecclesia* 519-9'

90. Postulata dogmatica aep. Mechlinienei de suprema in ecclesia potestate 520-2.

21 a. Postulatum aep. Mechliniensia respi ciens schisma Stevenistanim. seu, u appellatur in Galliia, *dissidentius»* vulg *la Petits Église* 527-9*

916. Postulatio ep. Lucionenaia super eoden schismate. 528-9'

91 *c.* Reverentissime commentatio ad sacro sanctum oecumenicum concilium Roma num de variis actis ad ecclesiam galli canam spectantibus 599-37

2Id. Observationes criticae ep. Lncionenai- 537-3*

21«. Card. Donnet ad summum pontifiese epistola de eodem argumento 538-3'

29. Propositiones sex ad varia rerum ge nera spectantes ab ep. Hallearnassens oblatae 540-4

93. Postulatio a XXXV vicariis apostoliei- exhibita pro promovenda pie sodalitat Sanctae Infantiae 541-

1870

34. Observatione» aep. Baiftensis ritaa yaçronitici de lia quae pro animantar.utilitate-.eorrigenda -vidbntur in Syria 545-47
36. Pfufositio abbati ^ Ein»i^dlen»is circa .vota ainpplici* solemnibqp pra»mittanda 547-50
36. Poatulaium 4t.^opificum' societa»" Dvr GmUen.-Ferrin a a .cpnoilio Vaticano' laudetur atque oommdndqtur 561-63
37. Postulatum ej. Piatorfenaia ot Pratentia nomine quorumdam epp. Italiae oen-'y trails exhibitv de nonnullis disciplinas Capitinus 653-63
38 Postulatio DX epp. de invitatione fa' cienda Hebraei» ad agnoaoendum Me si^ni salvatorem Iesum* "554-64
(19. Postulatum a CVIÏI patribus exhibitum, ut Vineentii a'Paulo aslociatiAnes, quae vulgo Coa/erentioe' diountur, a aporo Vaticano concilio laudentur ac Commendentur 564-βEB
30. Postulatum a liXX epp. exhibitum, ut societas a. Vineentii dé Paulo a sacro' concilio Vaticano laudetur et common-' detur 567-68
31,, Postulatio exhibita a nonnullis ep_p tam maronitici quam chaldaioi ritus- de malis quae societatem perturbant 568-69
33. Postulatum a XVI epp. exhibitum de socialisati erroribus 569-70
33. Postulatum XVIII epp. do strictius observanda lege «Tridentina in episcopis aliisque praesulibus eligendis et nominandis 570-71
34. Postulate a LXX patribus exhibita, ut piae.operae Scholarum Qrientaliutri et solemnis ab ecclesia ponseoratio et nova commendatio tribuatur 571-74
33. Episcopi Warmienaie petitio de lege ferenda jn sacerdote» rarissime sacramontaliter oonfitentoa 574-76
36 a. Propositio CXVIII epp. postulantium, ut ». looeph eligatur ac declaretur universae ecclesiae patronus atque protector 576-79
36 j Idem postulant XLIII generales diverеorum ordinum 679-81
37. Ut debiti honorae s. looepho beatae Mariae virginis sponso a concilio ooeumenieo Vaticano m.sacra liturgie decernantur postulatum 681-85
38. Votam synodi patriarchal» Armenorum de re militari et bello 685-91
39. Postulatio exhibita ab aliquibus epp. ritus armeni circa his gentium 591-93.
40. Postulatam CV1lÏ epp. et capitali ecclesiae oathedralia Conoordiensi» pro inserendis Salutationi Angelicas verbis Ftrys /mmacutata 699-96
41. Do scholis mixtis oarumque corruptela ia Alemanaioa Helvetiae parta ad schema do ecclesia brevio relatio a Oarolo loaano Greith op. Sangallaaai exhibita 696-99
43. Eiusdem op. 8angkH»neis ohoervationss et propositiones do mstnmoniis mixtio qorunjqde maiori in dies augmentations in Alemoanica Helvetia 690-603
43. Propositio Cardinalium Riario-Sforsa it' Penei postulantium.* ut a concilio dani- n^far ontolbgi»mu4 603-08
44, Salvatoris Viteltasobi, ép Attximani, d^propdsrtio de-tribus pieiSitkt'officiis »b •episcopis ibter se reddendis βOβ-.IO'
45e. Supplicatio ep.Ldqiedouiertsis propervuns in msternd utero clausis 610^3
466. Indicium abunde théologie latudî'dè dicta propositione ep. Laquedoniensia .613-17
46. losnnis ThéddiM Laurent, ep. Chersoe. nensis, vota concilio oecufienico Vaticarro proponenda 618-33
47. Epp. Rumenoru/n postulatum de Orientalium disciplina religiose servanda 633-98
48. Orientalium de arabica Vulgatae versante postulatum 828-39
49. Propositiones a Commission^ orientali exhibitae de coelibatu sacro deque impedimentis matrimonialibus apud Orientales 639-31
50. Postulatum epp. Belgii pro extendendo cultu b. lulianae Cornelionensi» 632-34
51. Postulatum pro nigris Africae centralis 634-39
53. Postulatum pro introducenda causa Christophori Columbi 639-40
63. Petitio aep. nonnullorumque presbyterorum Neapolitanae dioecesis, ut surdis, mutis et caecis propria et methodica institutione, occurratur 640-47
54. Postulata duo, ut s. Francisco Salesio ep. Genevensi titulus *doctori* teeltna»* decernatur 647-51
65. Aep. Brundusini postulatio de augendo cultu es. Nominis lesu 651-64
56. Postulatum pro ter celebrando in die Commemorationis omnium defunctorum 654-55
57. Libellus supplex, quo epp. Germaniae petunt, ut festum b. Alberti Magni tanquam dederis verivriov in officio et missa celebretur 655-67
58. Votam a multis patribus summo pontiflci eo flue oblatam, ut novis honoribus sacratissimo Cordi lesu exhibitis eoclasia «ffioaciorem eius tutelam consequatur 657-59
6». Postulatum aep. Tolosani de festo Cathedrae a.. Petri ad altiorem ritum evehendo 669-63

I/. Acta soajvugofionit spectatis dgpntatae positiones 663-98

Nomina eardiualinm at patnun ox quibas eonetat peculiaris congregatio deputata pro roeipiendis at expendendis patrum propositionibus «63

1870
3 Session» dai 33 gonnaio 1870
8. Basaioni dai 36 a 38 fobbraio 367-76
4. Saaaiona dai 3 aarao 376-79
6. Saaioaa dai 8 mono 679-83

Cbsisti 1870

6. Besaione dei 10 mapso 682-8*
7. Sessione dial 14 mano* 684-86
8. Briisione dei 17 mano 686-87

mart. 14 9. Peculiars congressu· tertiae commissionis 687
10. Sessione dei 11 eprile 687-89
11. Sessione dei 22 sprite 689-91
12. Altera, postulatdrhm distributiq inter quatuor commissiones 691-92

mai 2 13. Peeuliapi* congressus quartae commissionis 692-93

mai 6 14. Peculiaris congressus commissionis primse 693-94
15. Bescione^egli 8 msggio 694-96
16. Sessions del 1 tr.giiygne 696-98?

III. Relatio summaria superpostulationsbiu patrum a Deputations. secretario exhibita 69*7-7^2

1. Secretarii Deputation!· epistola ad subsecretarium concilii 697-99
2. Conspectus generali· postulatorum quae Deputation!· examini subiecta fuerunt 699-712

IV. Appendix. — *Consultori» cuiusdam anonymi m varia postulata ab episcopis Austrias exhibita,* 711-16

d.

Sehsikata csnsUtuUensm ac decretorum patram examini prepenenderum 716-914

*I. Index schematum qua» a theijogis «I *cçlesiastici iuri» consulti» praeparata fuerunt* 715-18

II. Schemata de rebus theologico-dogmaticis 719 22

1. De sacramento matrimonii capita, doctrinae et canones 719-21
2. Doctrina de sacris libris veteris et novi Testamenti 721-22

III. Schemata de disciplina ecclesiastica 721-84

1 *a.* Schema constitutioni· de episcopis, de synodia et de vicariis generalibus a Deputation· pro rebus disciplinae reformatum 721-27
16. Adnotationes ad schema decreti de residentia episcoporum, a secretario commissionis pro rebus Orientalium propositae 727-28
2. De sede episcopali vacante 729
3. De capitulis canonicorum 729-31
4. De parochis, ubi de modo conferendi parochial·» ecclesias, de parochorum officiis, eorumque remotione 732
5e. D· vita et honestate clericorum 732
66. Ad schema decreti disciplinari· *Os mta et honestat» clericorum* 732
6. De seminariis ecclesiastici», ubi de methodo studiorum et graduum collations 732
7. De collationibus ecclesiasticis 733
8. De praedicatione verbi Dei 733
9a. De parvo catéchisme 733

ASSO CnntfTi 1870

96. Ad^sehema' decreti disciplinaris super confectione et u«u unius parvi oatechismi' pro universa ecclesia 733
10a. De oneribus missarum aliisqq» piis dispoeitioaibu· 733^3Ç
106. Ad schema decreti disciplinari* de oneribus missarum aliisque piis disppsiticinibus 736-37
11. De observantia ritualis ftomaoi 737
12.1 De administrations sacramentorum 738-4IÊ
13. De peinai· 745-46
14. De titulis ordinatiomub
15. De impedimenti» matrimonii, sr speoiatim de impedimentis cognationis legalis, publicae honestati·. et affinitati·^ Î748-52
16. De civili, quodjocant, matrimonio 762-54
17. De patrimonii»- mixti· 754-56
18. De matrimonio coram parocho: proprio celebrando 756-62
19. De concilii TridentinF' capite *Tametsi* retinendo et ubique promulgando 7J63-64
20. De atatu libertati· in contrahendi· matrimonii» probando 766-6$
21. De foetorum dierum «anotlfrcatione et de abstinenti* et ieiunio 766-70
22. De monomachia 770-71
J13. De suicidio 772
24. De magnetism! abusu et »piriti»mo.773-76
26. De secti· vulgo clandestini· 775-81
26. De usuris 781-84

IV. Schemata constitutionum de regularibus 783-864

1. De regularibus 783-86
2. Buper voto obedientiae regularium 786-88
3. Buper perfecta vifa^communi 788-93
4. De clausure 793-98
5. De parvis conventibus 796-803
6. Buper novitiatu bt novitiorum ac neoprofessorum institutione, 803-07
7. Super affiliationibus 807-09
8. Super studiis regularium 809-12
9. Buper'gradibus et titulis regularium 812-15
10. Super ordinationibus regularium 815-20
11. Super electionibus regularium 820-27
12. Super visitatione regularium 827-29
13. Super expulsione religiosorum incorregibilium 829-32
14. Buper iurisdictione episcoporum in regulares delinquentes 832-37
16. De monialibus 837-40
16. Buper instit. votorum simplioiuut 840-46
17. De spiritualibus exercitiis, sacris recessibus, et domibus recolljotionis 846-47
18. De privilegiis praesertim regularium 847-54

V. Schemata constitutionum do rebus politico-ecdssiasticis 853-94

1. De verbi Det praedicatione et instructione religiosa libere exercenda 853-56
2. De libere exercenda ecclesiae potestate 865-56

Auso Obsisti 1870'

A««o CnitaTi

3. De boni· eocleciaaticia, deque eo<um libera adminiatratiqne 856-60
4. Cié^a iuriapatronatua exercitium 860-62
5. De concordatis^ 862-64
6. De admissione âdàlèaceatum ad statum ecclosiaatieum. deque eopumdem privi-Jegiia et immnnitatibw·. 864-66
7. De clerici·, qui in scholis, quae a Én-beenio pendent, aliquo funguntur munere 866-67
8. De pauperum operariorumque sublevanda miseria, '867-72
9. De educatione, bt inatructione clericotum 872-74
10. De regularibus. ordinibus et congregationibua 874-^6
11. De confraternitatibua. aliisque piia operibus 876-77
12. Ve potestatis civilia interventu in epiacoporum electione 877-78
13. Schema uniua capitia in quo explicantur consectaria practice, quae ex tradita ciroa matrimonium doctrina ultro promenant, habita ratione ad civile· lege· 878-81
14. De cjtriltianae iuvenfutia inatitutione 8823)0
15. De cbmmuqione catholicorum cum acatholicia 890-91
16. De iudtciaria ecclesiae potestate ab appellationibus tamquam ab abuau vindicata 891-94

VI. Schemata constitutionum de rebut Orientalium 893-914
1. Schema decreti de miniatro extraordinario confirmationis 893-97
2 Schema constitutionis de ritibus 897-914

Y E.

Decarnante ad ceastitutlanie Putor totomu ,pramulgationMi at recaptiene· «peetoutto X»13,1062

I. Acta sanctae sedit 913-16
1. Litterae nuncii apoatolici Pariaienais ad card. Antonellis a aecretia Statua de oonatitutione *Pastor aeternus* 913-16
2. Responsum card. Antonelli 916

II. Documenta ab episcopis Germaniae simul edita 915-34
1. Acta conventua, quem Fuldae habuerunt epp. Germaniae 915-17
2. Epp. Germaniae post conventum Fuldenaem litterae, pastorales 917-20
3. Aep. Coioniensis epistola, qua eoe epp. Germaniae, qui Fuldam don venerant, invitat, ut epistolae pastorali subscribant 920
4. Pii IX ea. pontificis ad aepp. et epp., qui litteris pastoralibus aubecripeerunt, responsum, quo, quanto iis solatio affectus sit, significat 920-23
5. Epp. Germaniae post alteram conventum Fuldensem litterae pastorales ad cieram datae 923-30
6. Eorundem litterae pastorale· ad fiÿelea editae 930-34

1870 *III. Litterae plurium episcoporum orientalium η'iγ» latini ad summum pontificem Pium IX* 933-3ti

IV. Adhaesiones^ pJtrum qtu aut ita eotaprr-*gatione .generali aut* ia *publica* assstoqe coastatuNom' Pastor aeternus non «imt *'suffragati* »35-1062
1. Gard. Mattéi 935-37
2. Card. Scbwarzetlberg aep. Pragensis 987-3«
3. Card. Mathieu aep. Ëiauntinus ,939
4. Card. Rauscher aep. Vindobopensis 939-40
5. Card. Orfei aep. Ravennatensis 940-41
6. Card. De Silvestri 941 M
7. Card. Trevisansto patr. Venetiarum 941
8. Card. Guidi aep. Bononiensis '941
9. Card. d'Hohenlobe 941-42
10. Card. Berardi 942
11. Card. Antonelli 942
12. Car<^. Grassellini* 942
13. Iussef patr. Antiochenus rit. graec. melchit. 942-43
14. Audu patr. Babylonensis rit. chald. 943-46
15. Tarnéczy aep. Salisburgensis 946
16. Salomone aep. Salernitanus 946-48
17. Simor aep. Strigoniensis 948-52
18. Ginoulhfac aep. Lugdunensis 952-53
19. Mac Hale aep. Tuamenaia 953
20. Trioche aep. Ëabylonensis rit. let. 953-54
21. Aun aep. Berytensia rit. maron. 954
22. Saint-Marc aep. Rhedonensia 954
23. Kalibgian aep. iam Amasenus rit ^trmen. 955
24. Asinari aep. Ephesinus 955
25. Blanchet aep. Oregouopolitanus 955
26 Kenrick aep. 8. Ludovici 955
27. Hurmus Ed. aep. Siracensis rit. armen. 955
28. Beniamin aep. Neapoleos' rit. graec. 955
29. Fürstenberg aep. Olqmucenais 955-57
30. Tiuani aep. Nisibenus 957
31. Errington aep. Trapezuntinus 957-5«
32. Scherr aep. Monacensis, 958
33. Boatani aep. Tyrenaia rit. maron. 958-59
34. Deinlein aep. Bambergensis 959-61
35. Bartatir aep. Sertenaia rit. chald. 961-62
36. Connolly aep. Halifaxienais 962-63
37. Wierzehleyaki ep. Leopolienaia rit. lat. 963-64
38. Martinez aep. de Manila 964
39. Monaon y Martina aep. Granatenaia 964
40. Darboy aep. Parisien·!· 964-67
41. Dubreil aep. Avenionenaia 967
42. Mac Cloakey aep. Neo-Eboracenais 967
43. Haynald aep. Colooenaia 967-75
44. Melchers aep. Coioniensis 975-76
45. Mérode aep. Melitenensis 9,76
46. Nazari aep. Mediolanensis 977-78
47. Landriot aep. Remensi· 978
48. I'uecher Paaaavalli aep. Iconienaia 978-79
49. Bernadou aep. Senonenai· 979
50. RodrigoYusto aep. Burgensia 979
51. Loza aep. fieOuadalaxara 979
52. Attar aep. Amidensia rit. chald. 979
53. Mellano aep. Nicomedienaia 979
54. De Ferrari aep. Naupactenaia 979
55. Losana ep. Bugellensis 979-81
56. Labis ep; Tornscenais 981

AjtMO Chriiti | | A'» MO |
---|---|---|---
1870 | 57. Biale ep. Ventiiniliedaia 981 | 1078 | 123. Spoglia ep Comaclensia 1018
| 58. Severe ep. Interamnenaia 981 | | 124. Abdu êp. Mariabineneia 1016
| 59'. Margugrye epi Augoatoduaenaia 981 | | 125. Rogers ep. bbathamenaia 1016
| 60. Moreno ep. Eporedi^naia 981-84 | | 126. O'Connell ep.'Vallisprateriaia 1016
| 61. Rivet ep. Divionenaia 984-85 | | 127. Bonnet ep. Caanadienaia 1016-17
| 62. Verrollea ep. Columbicensis 985 | | Γ28. Domenec ep. Pituburgenaia 1017-18
| 63. Best ep. Canopenaia 985 | | 12^ Vaaconcellos ep. Uamacenaij 1018
| 64. Carli ep. Almirenyiz 986 | | 130. Colet ep. Lucionensis 1018
| 65. Duppnt dèa Logea ep. Metenaia 986-87 | | 131. Meret ep.Surensis 1018-28
| 66. 'Alberti ep. Syrenaia 987 | | 13*2. David ep. Briocensi· 1026-27
| 67. Fertitta ep, Cavenaia etj^arnenaia 987 | | 133. Monaerrat y Navarro ep. Barcinonen- bis 1027
| 68. Montizi ep. Eoclesiensis 987 | | 134. Eberhard ep. Trevirenaia 1027
| 69 Grioglio ep. Eurienaia 988 | | •135. .Bravard ep. ('onstantienaia 1028
| 70. MoCcagatta ep, Zenopolitahua 988 | | 13AHtepjBchnegg ep. Lavantimta 1098-30
| 71. Attanaaie ep. iam Liparenaîa 988 | | 137? Pettinari ep. Nucerinus 1030
| 72. Pellei ep. Aquipendienaia '988 | | 138. Hours ep. Sueeaioneneis 1030-31
| 73. Ullathorne ep Birtnjnghamienaia 988 | | 13y. Melius ep. Akrensis 1031
| 74. Deniera ep. Vancouverienaia 988 | | 140. Coei ep. PrtenenaM 103J
| 76. Legat ep. Tergeatinua | | 141. Fogaraay ep. Trsnssilvanienaia 1031-32
| 76. Minciono ep. Miletensis 990 | | 142. Meignan ep. CataUunvneta 1032
| 77. Hicei ep Hignipua 990 | | 143. Gueuilette ep. Valentinenaia 1033
| 78- Alcazar ep. Papbunaia 990 | | 144. Ramadié ep. Eluenais 1033 34
| ‘79. Dupanloup ep Aurelianenzia 990-96 | | 145. Garcia y Anton ep. Tudenaia 1034
| 80 Ranolder ep. Veaprimienaia 997 | | 146. Martine* ep. S. Christophori de Havaria 1034
| 8». Dreux Brézé ep. Molinenaia 997 | | 147. Huerta ep. Punientis 1034-35
| 82. Kettcler ep Moguntinua 997 | | 148. Marias·) ep Palaeopolitanue 1035
| 83. Strohmayer ep. Boanenaia 997-1001 | | 148. Conroy ep. Albanenaia 1035
| 84. .lirsik ep. Budvicenaia 10O1 | | 150. Frangipane ep. Concordienaia 1035
| Ibndi ep. lazirenaia rit. chald. 1001-02 | | 151. Bsciai ep. (Jariopohtanua riL oopt 1035
| 86. Delaplace ep. Hadrianopolitanua 1002 | | 152. Fitzgerald ep. Petriculanua 1035
| 87. Pukalaki ep. Tarnovienaia 1002 | | 159. Melcbisedechian ep Erzerumienaia rit. armen. 1036
| 88. De France ep. Catacenaia 1002 | | 154. Place ep. Massiliensis 1035-36
| 89. Régnault ep (,'arnutenaik 1002 | | 155. Grimardias ep. Carducenaia 103&37
| 90. Caixal y Extradé ep. Urgellenaia 1002 | | 156. Beckmann ep. Osnabrugenaia 1037
| 91. Amat ep. Montereyenaia 1002 | | 157. Bovieri ep. Faliacodunensia 1037
| 92 Forster ep Vratislaviensis 1002 08 | | 158. Cerruti ep. Havunensis et Nauleuaia 1037
| 93. Salzano ep. Tanenaia 1003 | | 159. Bird ep. Szathmarienaie 1037
| 94 Moriarty ep. Kerrieneia 1003-04 | | 160. Pankovica ep. Munkacaienaia 1037-38
| 95. I'eraico ep. Savannenaia 1004 | | 161. Hugonin ep. Baiocensis 1038-39
| 96. Barbieri ep. Neocaatrenaie 1004 | | 162. Pagnucci ep. Agathonicenaia 1039
| 97. Fanelli ep. 8. Angeli de Lombardia 1004 | | 163. Zalka ep. laurinensia 1039
| 98. Forwerk ep. Leontopolitanua 1004 | | 164. Thomae ep. Hupellenaia 1039-40
| 99. Majnrsini ep Laquedbnienzia 1<J05 | | 165. Foulon ep. Naoceyensia 1040-42
| 100. Rosati ep. Tudertinua 1005 | | 166. Las Cases ep. Constantinianua 1042-44
| 101. Galin ep. Abellinenaia 1005 | | 167. Meurin ep Ascaloneuaia 1045
| 102 Giampaolo ep. Larinenaia 1005-06 | | 168. Callet ep. Oranensia 1045-46
| 103. Vaughan ep. PlyniUthenaia 1006 | | 169. Guilbert ep. Vapincensia 1046-47
| 104. Pace ep. Amerinus 1006 | | 170. Krementz ep. Varmienaia 1047-49
| 105. Formiaano ep. Nolanua 1006 | | 171. Achevai ep S. lo^nnis de Cuyo 1049,
| 106. Moretti ep. Imolenaia 1006 | | 172. Canzi ep. Cyrenen<is^ 1049-50
| 107. Clifford ep Cliftonienaia 1006-07 | | 173. Tosi ep. Rhodiopolitaiius 1050
| 108 I'agliari ep. Anagninua 1007 | | 174. Mac Quaid op. Roffensis X 1050
| 109. Sola ep. Nicienaia 1006-09- | | 175. Kyan ep. Buffalensis 1050-51
| 110. Dobrila ep. Parentinua et Polepaia 1008 | | 176. Perger ep. Caaworienffa 1051-53
| Smiciklaa ep. Criaienaia rit. ruth. 1008-09 | | 177. Gentili ep. Dionysieneie 1063
| 112. Cunde y Corral ep. Zamerenaia in Hispania 1009 | | 178. Mrak ep. Marianopolitanna 1063
| 113. Blanco ep. Abulenaia 1009 | | J79. Orrego ep. de Herena 1053
| 114. Vérot e\|g^. Auguatini 1009-10 | | 180. Farso ep. Mardensis rit. chald. 1059
| 115. Idée ep. Liparenzis 1010 | | 181. Lipovnizcki Magno-Varadinenaia rit. lat. 1053-55
| 116. Pay4 y Rico ep. Conchenaia in Hiapania 1010 | | 182. Kovicz ep. Quinque-Eccletiensis 1955-5«
| 117. Dinkel ep. Augustanus Vindelic. 1010 | | 189. Valseccbi ep. TibMriadenaia 105«
| 118. Wiery ep. Curcenaia 1010-12 | | 184. Bsabd ep. Sabarienaia 1056-57
| 119. Outtadauro ep. Calataniaiadenaia 1012-114 | | 185. Hefele ep. Rottenburgenaia 1067-59
| ISO. I'eitler ep. Vaeientie 1014-15 | | 186. Cuttoli ep. Adiacenaia 1060
| 121. Riccio ep. Caiacenzia 1015-16 | |
| 122. Milella ep. Aprutinuz 1016 | |

AMBO

CaniiTi CnniaTt

187. Serahhi ·p. Viterbi«ari· et Tuaee-■iaaais 1060
188> Do Caaare abba· Month Virginia 1060-61
189. BarehaU abbaa gea. pre···· Anglia· O.8. B. 1061-61
190. 'Kliaa abb·· gen. 8. Hormisdae rit chald. 1063
19V Orifoni abb·· gen. Camaldnlonainm 1063
193. Guardi tie. gen. cc. rr? Ministrantium intrmia . 1063
193. Jandel magister goner, ord. Praedicatorum 1063

Catalef·· patnmi qnl ad >»»——»»1»— Vail* •aaam aynedum cenveaerunt 1061-1113

I. Catalogue praelatorum ecàotiae^atholicae

NI Φ00^MMINO0 βBNlîü· 1061-94

1. Mi « rti dd. cardinale· 1061-63
9. BAi id. patriarcha· 1063-64
3. Rfti dd. primate· 1064
4. RAi dd. arehiepiMopi 1064-69
B. Bd>i dd. «piaoopi 1069-90
9. Abbate· anilia· dioeomeo· 1090
7. Abbate· generale· ordinum monastieo-Yarn mitrae uaum habente· 1090-91
8. 'Generale· «t rioarii generale·:
·. Congregationum clericorum regularium 1091
b. Ordinum monasticorum 1091-93
c. Ordinum mendicantium 1093
9. Sacri concilii patre· qui a di· 8 decembria 1869 ad diem 30 Octobria 1870 obierunt 1099-94

II. Index alphabetic» sedium vel tiiulonm* 1093-1119

SACRORUM
CONCILIORUM
NOVA ET AMPLISSIMA COLLECTIO.

TOMUS QUINQUAGESIMUS TERTIUS.

SACROSANCTUM
OECÜMENICUM CONCILIUM VATICANUM
1369-1870.

PARS SECUNDA.

ACTA SYNODALIA.

SEgSIONES PUBLICAE ET CONGREGATIONES GENERALES.

XXV.

DISCUSSIO SCHEMATIS REFORMATI CONSTITUTIONIS *DE SEDE EPISCOPAL! VACANTE.*

1.

Monitum de proxima~o^ncT*aationo hahonda, deque electibus thMonda dooem patrant dbpytatoram pro rebus dleotpUnM sedselsatinas

Cum ex patribus, qui eapgregationem «eu deputationem pro rebue disciplinae ecclesiasticae constituunt, plerique, usi venia a sanctissimo domino nostro doncttsa, e Roma ad tempus discesserint, ne, perdurante eorum absentia, susceptum iam ab ipsa deputations schematum examen in suspenso maneat, eminentissimi ae reverendissimi praesides congregationum generalium reverendissimos coneilii patres rogant, ut, loco absentium, alios decem eligere velint, qui illoriim viees interim gérant. Quapropter proxima die sabbati, quae est decima tertia currentis mensis augusti hora octava cum dimidio in aula conciliari habebitur congregatio generalis ad eiusmodi electionem per schedulas secretas peragendam. Rogantur itaque reverendissimi patres, ut eorum quilibet in schedula, quae huic folio adnexa distribuitur, adnotare velit ex patribus Roma» praesentibus, demeem, quos ad praedictum temporaneum munus seligendos indicaverit.

Ex secretaria concilii Vaticani .die 9 augusti 187/λ"

Ludovicus Jacobini,
subsecretarius concilii Vaticani.

3.

Congregatio generalia ootogsaima septima
1870 augusti 13.

Die sabbati 13 augusti 1870 hora octava cum dimidio ante meridiem in conciliari anla Vaticanae patriarchalis basilicae, generalia reverendissimorum .patrum congregatio habita eat; cui interfuerant cen-^tum triginta sex patres, nempe S3 cardinales, 6 pa*triarobae, 1 primas, 33 archiepiscopi, 69 episcopi, 1 abbas nullius dioecesis, 6 abbates generales sive praesides congregationum ordinum monasticorum, usum mitrae habentes, 18 generales at vicarii generales; quorum omnium nomina, quae per aaoignatores locorum accurate descripta fuerunt, exhibet indiculus patrum octogesimae sd^itimae congregationis generalis, qui inter acta concilii asservatur.

Reverendus pater dominus Hjacinthus de Ferrari archiepiscopus Naupactensis missam lactata celebravit. Qua absoluta, et recitata oratione âdstnMM Domiasjstc., eminentissimus primus praeses indixit electionem faciendam decem patrum qui in deputation» pro rebus disciplinae ecclesiasticae vices interim gerent eboentium deputatorum, hia verbis:

«Reverendissimi patres, procedatur ad electionem decèm pptrum, qui in deputatione pro rebus disciplinae ecclesiasticae interim vices gerant eorum, qui usi facultate a sanctissimo domino nostro concessa, Roma ad tempus discesserant; adeoque qui ex patribus schedulam scriptam non attulerant, eam scribant, et reverendus dominus subsecretarius cum suis adiutoribua schedulae colligendas curet.“

Dicti officiales commissum'sibi munus exequuti sunt. Colleotisque schedulis ac depositis super tabulam ooram praesidibus sitam, eminentissimus primua praeses suffragiorum computationem indixit bis verbis:

.Reverendissimi pattes, scrutinium schedularum quae modo exhibitae sunt, statim Set in conspectu vestrum: idcirco rogantur duo ex senioribus tum patriarchis, tum arohiepisoopis, tum episcopis, tum abbatibus, ut huic scrutinio velint operam dare."

Tunc subsecretarius et eius adiutores, seniores ex patriarchis, arohiepisoopis, episcopio et abbatibus a primo praeside vocatos ad tabulas in medio aulae positas invitarunt, ut una eum notariis et scrutatoribus suffragiorum schedulas reverendissimorum patrum examinarent, adhibita in scribendo opera scriptorum seeretariae st steaographorum.

Singulis vero schedulis perlectis et computatis suftagiis, eminentissimus primus praeses factam electionem signifienvit patribus, dicens:

.Reverendissimi patres, .absolutum iam est scrutinium schedularum, ex quo, loco absentium deputatorum pro robus disciplinae ecclesiasticae, maiori

Mtibegieni· sumere patim tavoati e··* efaeti, qM-mrn aaaiM reverendas taaiaaa quhstmiterfas ex smbono recitabit*

Twee

to* tebetia* pertegit:

„Koaaiaa ravirintimimseum patra*, qai ad 4a-

· ^MÎpltoMQ Iφφ®

abaaatiaa, maiori eafltagtora* aa*ara aleati Mat:

1· ViaeMtius JsheiCafaey aptaaapaa Albo-Begaleaste.

3* Michael Payh *y* Rico epiaeopaa Pauchensis

8* Benveautaa Monson *y* Martina aiehiepiMopaa Qranatonaia.

4* laeobsa Quins epiaeopaa Briebaseesis.

&· loaaphua Targioni epiaeopaa Volaterranae.

6* Fraaciscua Bobertaa Blanehot arehiopiocopus Orsgonopolitanua.

7* Petrus Paulus Traocbi epiaeopaa Foroliviesais.

8* Alexander Franchi arebtepiaoopaa Thessaionicensia. 1

9* lacobaa^BailMTtopiacopea is* Luciononsis.

10* VineentiuIxMorotti epiaeopaa Imolensia.*

Facta nominum promulgatione, eminentissimus primus praeses patrea dimissurus dixit:

„Reverendissimi patrea, diae proximae congregationia generalia per folium typis impressum robin significabitur.*

, Hisoo omnibus expletia, consueto signo declarate· eat congregationem absolvi, fierique omnibua abMtaK feeultatem

Ph. card. De Angelic praeses.

Antonias card. De Luca praeaee.

Im. Andrees card. Binarri praeaea.

Alehins card. Bilio praeaea.

Hannibal oerd. Capalti praeaea.

Ludovicus Jacobioi sabsecretarius ›.

».

■omltum quo patribus alttltiur oebeass refornsata* eoMtitatioato do aade oplsoopall raconta, at proximo indmatnr ooagrogatio ganaralie.

Mittitur bute folio adiectam aebema constitutionis disoiplibaris da aade spsacepati nooonts, reformatum iuxta obaerrationoa patrum, una-eum relatione ad ipanm pertinente.

Proxima congregatio generalia habebitur faria III aequantia hebdomadae, die 93 currentia menais augusti, hora octava cum dimidio, ia qua post relationem ab uno ex patribus deputations pro rebus disciplinae ecclesiasticae habendam, det de eodem schemate discussio generalis, qua absoluta procedetur ad discussionem specialem. Itaque reverendissimi patres qui de hoc schemate loqui voluerint, poterunt suum disserendi propositam modo solito significare ad normam decreti diei 90 februarii huius anni.

E secretaria concilii Vaticani die 19 augusti 1870.

Ludovicos Jacobini,

subsecretarias concilii Vatieani.

4.

Bahama constitutionis do noda apiooopall vaoeato a deputations pro robus diMipltuae anniMinctione reformatum patrum examini propositu*.

Pinu tfucoptu sermu srreorwn *Dri* sacro apprêtante *etmcUio ad ptrpttxam rti mmoria».*

Caput I.

Ecclesiarum vacantium regimini pro apootoiica nostra sollicitadine omni meliori modo prospicere

Wk Ctttibsdvsl®

enatur faute Intern a synode TtUietias dfapeoi tiens*1. Dmo ait Mpitab vioarim: uhi vers mm pfareo siigsadi hnrtsmm ita invahtit, ut etatim aho leri difficile pesait, primas inter oteetM ta-ovdiaariaas optempi fariedtetioM* sofas saieodat. mî reliqui subesas te onmibM debeant. Ad vicarii muuM is tentum aaeumi posait qui sacro ordino oit insignitos, et in quo morum integritas, pietas, sena doctrina, et a qualibet note, praesertim soolesiastioae censurae, immunitae oum scientia ao prudentiae laudo conspirent. Et quamquam apprime deceat eo xalde optandum sit, ut qui aaoumitnr sit etiam in sacra theologia vel iaro canonico doctor aat

B licentiates. hainsmodi tamen qualitatis defectum electionis validitati officere nolumus. Canon^is autem (sanctionibus inhaerentes, prohibemus ne in vicarium deputetur qui vacantis sedis fiierit patriarche, arehiepisoopus, vel episcopus electus, nominatus, seu praesentetus: et si ipse vicarius certum habuerit nuncium de sua electione, nominatione, seu praesentatione ad praedictam vacantem ecclesiam, eo ipso ab officio cesset, et capitulum ad novi vicarii deputationem deveniat.

Quodsi. praescriptae conditiones posthabitae fuerint, minori capitularium numero, vel alteri cuius interest, ad metropolitanum ; si verp ecclesia metropolitana vacans fuerit, vel de ipso capitulo metropolitano agatur, ad antiquiorem provinciae episcopum in devolutivo provocare liceat; ad propinquiorem vero episcopum, si ecclesia exempta fuerit. Et i< ad quem provocatnm erit, agnita retursus iustitia.

C vicarium pro ea vice deputabit.

Vicario legitime constituto, nullam prorsus iuris, dictionis partem penes capitulum remanere, et quamcumque ab hoc factam reservationem irritam esse declaramus; ipsum vero vicaridm neque ad tempus eligi posse, nec semel electum praeterquam a sede apostolica removeri: statutis et consuetudinibus quibuscumque, etiam iuramento firmatis, non obatantibes. Legitime electus sive e reditibus mensae vacantis, sive ex aliis emolumentis ad episcopum spectantibus, ubi aliter provisum non fuerit, partem congruam percipiat ; quae, quidem pro singulis provinciae dioecesibus a metropolitans cum suis suffraganeis. sive in concilio provinciali, sive extra, stabili ratione praestituenda erit. Insuper diebus et horis quibus ratione sui muneris impeditur, a chori servitio ait exemptus, et distributionibus gaudeat, iis tantum amissis quae inter praeventos dicuntur.

D Bede vero per episcopi captivitatem vel relegationem au< exilium ita impedita, ut is cum suo grege communicare nullatenus possit, dioecesis regimen penes vicarium generalem, vel quemlibet alium virnm eoclesiasticum ab episcopo delegatum, remaneat, donec aliter ab hae sede apostolica provideatur. Iis autem deficientibus vel simili modo impeditia, capituleras vicarium constituent, totiusque rei eventam quamprimum ad eiusdem sanctae sedis notitiam deferent, recepturi humiliter, et efficaciter impleturi quod per ipsam contigerit ordinari.

Caput II.

Cum ex veteti sacrorum canonum sententia sede vacante nihil sit innovandum; ne ex praepropera viearii capitularis administrations ullum contingat dignitati episcopali detrimentum inferri, sacro approbante concilio, districte prohibemus ne idem

i Hisce nbscriptionibu appositis ooagngaUoiiuw generalium acta tam ab omlneatMmis praasHibes quam s revereadiasimo sabaeoratario uti aatbmtioa dedarsatar. Quas semel eibibaisss estis erit, eels sedem ordine semper in actis babaaatar.

1 ease. XXIV eap. Irt 4s retona.

φφ ttiMB NMMMB
îMtlteite ÜB * fVtfCW
•eepe reieeti feerfat; nove afiema· ilarinsi dtaMari adaaribat v«i propria· ex «a dimittet, aH ab ha· •ede apoetefimi faealtat·· oMmmH*. favaetam •ÜttM in Wci* a* liberas Mttnttaü· iMMftnift utawi (mvmi a4msmi h · babaatia a vicario oaafaraatar, telsrandam bead esse doetaramus. Qaod si 'da beaefieiia pareehtafib·· agatur ia perpota'·· titalam eoafisraadia, aaeSeritatem vinarie tribaimas at, depatata stattei aaaa •«ara aaa admiaiatratore, poatqaaai aaaaa a rnoatioae aadia apiaoopalia faerit otapoaa, ooaeunam indicat, atque adhibitis examinatoribas synodalibae seu pro-synodalibus vacantem parochia· illi ooaferat, quem digniorem inter approbato· ipse ana eam iisdem examinatoribus iudieaverit.

Caput III. t

No·tram modo sollicitudinem convertente· ad ecclesias quae cathedral! oapitalo eaoonioe ereeto carent, ut illarum, dum vacant, regimini ea ratione codaulamna, quae et communia pro omnibus «it, et controversiis, quoad fieri possit, editum praecludat, methodum a felicia recordationis praedeceaeore nostro Benedicto XIV hac de re constitutam1 aliquantum variantes et moderantes, sacro approbanto concilio, hdfio in posterum servanda praecipimus.

Omnibus itaque istjusmodi eeelesiara· hodiernis archiepiscopis, episcopis, atque etiam vicariis apo•tolicis, qui neque coadiotorem habent Mm fatura successione, neque vicarium generalem, mandamus, ut statim ab hao edita constitutione deputare teneantur vicarium, habilem atque idoneum; eorum vero successores statim post adeptam dioecesis vel vicariates posseosionem idipaam omnino officiant. Hio autem vicarius poet illorum obitum dioecesi· C vel vicariate· regimen illioo araamet tamquam bhius sanctae sedis delegate·, et in eiusmodi munere permanebit, donec novus episcopus vel apostolicus vicarius dioecesis sou vicariates pomessionem adierit, vel aliter ab eadem sancta sede fuerit ordinatum. Pigri modo altorum statim ipae deputabit ecclesiasticum virum, qui sibi in munera, ai forte interim obierit, oaocodote debeat Volema· autem eos ad quos sic, ut praefertur, vacantia dioecesis vel vieariatus cura devenerit quamprimum certiorem reddere debere aedem apoatolieam; eoedemqus omnibus et singulis uti poaeo facultatibus, quae ecclesiae eathedralis vicario capitulari competere dignoecantar, ac praeterea ia vicariatjbu· apOstolieia iisdem frui facultatibus, quibus defunctu· vicarius apoatolieas pollebat, ii· dumtaxat exclusi· quae requirant characterem episcopalem, vel non •inesaorora· oteeram asa exoreeatnr; eisdem tamen D potestatem facimus ut, qaandoeumqae in eiusmodi vieariate apoetolieo neseeeitas urgeat, poeaint consecrare calice·, pate···, et' altaria portatilia, eum sacria oleis ab episcopo beeedictis.

In eceteeiis ritus oridftitalia, iis excepti· quae habent capitulum legitime inatitutem quod tara polleat eligendi vicariam capitatarum, dsfaaeti episcopi vicariae rugia·· vacuata dioeeeeie eo ipeo assumat, dones oertier· quamprimum facto metrupolitano vel patriarcha, eiuedea vacantia reeleeiao gubernio rite consulatur unquo ad aevi episcopi electio···.

Deeernim·· tatas at o·ηo· praedicti vicarii, quibus modo memoratarum ooeioeiarum rugi···, dum vacant, committi···, rationem aaae adariatatratioais novo episcopo vel vicario apoetolieo rudder· euaque sMriclsi ut adariatstratereo audi·· vaaaa-MBSmB M M WSBBB*·

¹ Brevi ** seMrn M «usui ITM, - (aes .«ilimi β sngnsti ITfik.

Ut batea oshMtatte arde etarier ait, ia daaa velati partus diri··· raveroadMmto patribus - de-, putatio·· *uaae* prupuaitar; ia daub·· eaim prioribus •aphibas statuitur da sselselii sapitulum aathedraie habentibas; ia terti· aut·· do quibueeumqne eeetaaiie eo carcatibae.

Ciroa eoetaeia· qaae capital·· habeat pauci ex patribus in eongregatioaibus generalibus proposuerant, ut methodus vaoaatibna oceleaiia providendi per vicarium capitulare· sbrogareter, vel *ex* parte saltem immutaretur, ne locus amplius case posset abusibus ex mala vicariorum capitularium administration· hio illic induetis. VerUmtamen disciplina quae tribue iam Saeculis utiliter viguit) minime visa eat abroganda nec quoad' substantiam immutanda propter inoommoda, qaae ex hominem tantam culpa subinde occurrerunt, aec taatanda nova disciplina cuius incommoda forte oritaru ne praevideri qaidem poesnnt. Quibusdam potias cautelis euroa vicarioram poteetatem apposita aditas videbatur praecludendus praecipuis mafia, du qaibas memorati reverendissimi patre· eonqaeati erant.

Ne ooafaeio iadacatar et dubia reddetur conciliaris diapoeitie ia nonnullis ecclesiis capitale oathedrali revera dcctitatia, in qaibas aliqui presbyteri oanonicorem nomiae valgo appellantur, et peoafiaribue etiam utuntur insignibus, posai· ia boo schemata, texte desideri·· te generalibus congregationibus expressam, serara eat dejbapitalo eaMetos sea lsgitims orsote.

Oapat I.

1. Quoad vicariorum capitalartem plaralitetwi, quae ia Gallia viget, alii ex reverendissimis patribas institerunt, ut anas tantam vicaria· admitteretur; alii vero at ··«· exiateoa ia poetaram otia· aarrari poaset; alii dama· ita id permittenda· as·· censnerant at sterti eurarotar regimini· anitas. Hao te re depntatio considéras·, hinc gravissimam rationem unitatis regiminis, bine peculiars· ration··' ob qaaa iaxta piare· reverendissimos patre· ia Gallia aaas eiusmodi aboleri non poeaot, ia aaa ivit seeteatiam at reverendissimorum patrum sxsmiai talo· •ubiioaret decreti formata·, qaae atriaeqao parti· vota exprimeret Formata propoaita imprimis urget legem do ano tantam vicario oapitalari eoaetitaeado; d· usa natam contrario ita loquitar, at pateat eam introduci noqaaqaa· pome ubi hactoata no» existit; abi vero anne viget, abolendam «soo si abequo nimia difficultate fieri qaoat; eaoas vero eam, qui ia schemate praescribitur, aradum eese asrvaadam, qao qaidem ia Ipae vtosrieram qaoad nome· plaralitate revera proearatar rogiaiata «sitas, et unius proprie dicti vicarii «apitalaria depatatio. Utra· formnta propoeita videatur adssitteeda, vel quid hae ia re praoetara oporteat, ipsi revareadiaeiBi patre· iadieahant'

3. Ad qaafitatea vicarii oapitalari· qaod attiaot, impriasia iadicaatar eae qaa· aermasart· reqairutar. Inter ·■■ ordina· mare·, etiam ia vicario geaerafi •piaoopi - aoMaUte patribas «xpetitem, MtaBarahdimn ease dspal»tis Maeait. Centra vero iaxta •altera· patra· vota· grados soodemiet escesaitas

¹ fis· XXIV sap. IS fis reterm.

bee^teat·· mm irrita·; «I rinri—, ta ad tatapa·

•Hgi· aaqalt, ita - mJ* aad· iftailM poM· ra· •ovari. Ob gravirai·*· eaUM· a praadtatte rovurea dimtada patriban data· addita Mt «taanain data gatarte taatatanua ta eonraatetaaa·.

4. Obaarvanat aliqui patrM HMbaa aaaam dart, ai' par» aongrua a «faute pmaigiaadn aaBa ratfoaa detormteeter. Hlaa deputatie perpaadaa· propter maximum ip divorri· eaeteaiia redituum divenitatem quotas ipaa· anaigaari aaa paaaa, at aeliaa mb· •aatudinia norma* abate am vug»· m oontro-varaiia feoita aditan praaban, alia· determination·· proponit. Addenda eite* patat ilia verba ri^r m •ter Miataaatai* nd rpirripum apcctaitftta·, qnia ia aoaauUia eccIociir ax togibae ia regione vigwtibaa at antiqao aaa raditaa mana··· vaeaati· alia ratione •ppiteaatar, at in plnribae aaeleaUa maam epiaoopalia propria diet» aoa oxiatit

5. Ut, iaxta uHarn obeorvatioaom in geàerulibM eaagragattoaibM factam, in diapaaitteaa etrea aada· impeditam omnb avaneacat obaearifae, atatori par-•ptouitote axprimitur, aaa aala· an* aaaate ennoai-baa hypotbaaim intolligi, ia qua aptoeapna aaa rao grog· oommaniear· aaUateaaa pateat; at sdea da eaaM dieitar: „lia ptapa defleiaatibub val *ιύκίϋ* •ada impediti·." .»

Capat Π.

Nonnnlli revareadiaaiau petrM de almia priori· •cbematte duritia aunt coaquaati, et opinati auat •■aaa vieارfi capitularia fata ia darn ta populo vilipaaaa· iri. Matata· itaqaa bae in parte fait, at praeter·· iaxta plnrias pabma deaidaria· aata •itaa wrnan· capitali pro diaiaaorite ad ordiuM a vicario peat aaa·· vacatiaate coaeodeedia aaa fait teg· ganwuli imperil·. Sqttedt taia· aor« patra* vette qui volaeraai, at in aMsaria· re-daearatar aaeront· canoaa· probibitio aa aad· vacante aliqsid iaaovatar.

Ad baaadei· libera· collationi· qaod aitiaet, itnprfaia qaid·· non toteratar oenauetado at a vi-cario eonferaatar, ri eat·» aaimara· adaaxa· non habeant Beta· ante· qualitatia meatio addita fait, tum quia da banetriia parechialiba· ia tital·· per-petuum ooafereadia iDtee poet dieitar, ta· qaia nailalMM aie attiaguatar quaeoa·que «gqeteat ad occini· paroabiatea qua· aanovibUMroetarM bebant, et apeeiatim ad aae quaa ia Gallia et alibi peeaHari •uemunaHam aeeteriara· nomiae dtoaatar. Ferro eiraa beaedcia pareebialie ia gergatae* titate· eoufereada aeva pcopeaitur dtorigUaa. Oea oaim bodtoda* aoa nola·, igMteleraatOMdeagonteliM, e ptertequa toeia acta eoatiaieua pre colintinea fa-ctanda Eoan· mitti aea aoltart, eod mptaatM •ttam difltoaltatM id haberta, op;»· lanam vinua eat proponere, ut primo «aae eodte vaaaatte per ooooaoaa· 'faatua aau adatiatetaataean viearina "providaat, at ipaa eolletta fature epineop· roaervotar; poet aaaa· vara traaaoetam vieariaa eeaieunan iadiota at vacantem garecbi·· conferat, adbibiti· taaM· axemixatoribue ryardelibun vai pro-ayaodaK-bu·, atque ita ta digatorte ex' epprebetie otoatto aoa a aoUna vicarii, qaeaaafaitadu· a nette· api-teopi, ned a vicarii aimai ta ezaaaiaatorua indicio

extataataa, ex ipaa Bomadjati wtV dhpaaUfoap aata*

data aad· vaaaato ragfateia aataaa· aaqai dabaaat, qaam aKaa «aquuatur dteaaaaw «agitato - thidrub aaa daatitataa, da quibs ia daabna prteribM aantri ataaauffe eapitibaa atataitar. Van taataai da ra debited potent, utrum aaapa darogaadu· aitnaai. qaa· Beaodteta· XIV aiteabi axintere paaaa aap-paait, at aaa ana «aaaaieia «athàdraûbaa alii qao-qa·. eeotoataatiei viri aafrngias in viеario eligeodo habeant Nibil «· de ro ache·· pronuntiat.

Quod apaetat ad dtoacMM eapitalo enroot··, iuxta plarM rararandlMiaoe patrw aa quae ia Baaa-dieti XIV bravi *Qtum* aa ruMati togpater da viеario par parocho· aira cote· rira aaa aaa allia aeela-uaetieia virin, pront aaae ferat, abgaado, ditibua ferito «I dubii· oeeoaionam phabant Quapropter cum fad·· raverendfaimin patribur alidta viam inaundaa aaae daputatio oeanuit. Amumptia itpqaa, aad •X parte i·■ntatia, regalia, qaae ia ntroque Baoedioti XTV bravi atatanntar, aire pro dioaoeaib·· ia qtabaa η·IH pareabi, aad nteaionarii tantum tenge diaparsi exiatunt, aire pro rfoariatibas apoeto-ltofo; daearnitur at omaiam aoelaaiarum oapitaio Mthadrah «arantium arebiapiaoopi, apiaeopi, r«l vi-narii apoatolia, ai aeque mediator·· earn future eueceaaioaa aequa vicariam generate· habeant, huiu·· modi vfeariam aMumere teneantur, et vacanti· ee-eteaiaa regfaau ait peaM ipaum, val pauM vintm neeleaiaatieu· ab hniuamodi vicario geuatali atatim pro ani obit·· tempore darignandum. Imponitor autem obligatio at ia qui vacantia eeolMi·· regimen •aaeipit, quamprimum certiorem reddat aedem apo-•tolieam.

Taadem vioariia illi·, qui iuxta huiua capiti· III diaporitioaes vacantem eccleriam rexerint, appli-cantur qaaeeumqae de rtatoaibua a vicario capitu-lari aliiaque uovo antiatiti reddendi· «yaodua Triden-tina preeaeriprit; idqu· eodem .prono· mode quom Ulla· docrotum indicat. Quo St, banc quoqun ex-preaae i» memoriam revocari Tridentinam diapoai-tion«m, at nonualli reverendiacimi patre· exoptarunt

β·

Cdacraaatio tamlii nittngeeima oetava ldfS «agnati 33.

Faria tertia die 93 anguati 1870 bora ante Sari-tae· octava ea* dimidio te conciliari aula Vaticanae patriarebaba bariHeaa generalia rerarendiaaimorum patrum Congregatio habita ont; cui intetfaaruat can-ta* vigteti «apto· patre·, ueapa 34 cardinatae, 3 patriarcha·, 1 prima·, M urehtopineopi, 35 epiaoopi, abbaita uaBfae dtoeearin o*bm aberant, 5 abbati· ganaratoa nive praaeidM ooagvaguttaaum ordina· - mrtiitrem, ana* mitra· habento·, 1« generate· et vtearil gmural-, quora· omnia· aotniea, manti p«r aarigaatorM loaor·· acear^te daecripta faacvmt, •xhibat indtoalan petram aetagari··· octava· con-gregatioaia, qai teter acta aeaeffii aanrrvatar.

Bavaraadw pater domteaa VineantiM Jakrifaluay •ptecopan Alba-Regatenaia ariaaa· torte· oatabravit. Qaa abaolata, et recitata oratteae Adeam·· Ztemte· •ta, aateontiactaM prfam pruMM aaauactevit obite· aonnaltora· coaoilii patra· dices:

I „K«v«rM<farimi patro·, dolante· vobia nancte···,

Patrea Qpflta· Ütte y fa
PbapUeuarefo at Tudateufa, k

litaaimiram patrum nrifragH· pmitl· ia Mere

aaa non ralatiefam aoodao Dapatatfoaia preamittendam, tie proaaquataa'aat:

«Ravaraodissimi potraa, diaousetoai schematis reformat! coustitutionia disciplinaria fa tefa *tfitcfuK* reeonto praamiititor relati· fooienda per ravaraa-B dieaimum reminnm Miobeelem Puyh *y* Meo epi-■eopnm Couebaneem, qui semine depatetipaia apaotelis pro tabe· ad disciplinam eecleeiaaticam per-' tinentibu· exponat viant at rationem, quam ipaa deputat» aequata aat ia exeqnendo munero eidam commiaso. Igitur revarendisaima· dominus epieoopna Couchcnei» escendet ümbonem.

MLÀT10

rserrswfa patria famati JCebeeUa /teyd *y Bice*

Kmineutimimi praeeidee, ·minaatiseimi ac revaraadisaimi patrua.

Non mei· meriti·, aeque ex voluntate mea. quia ultimat eum inter fratre·, eed ex loge obediratiae, oui parare temper aemperquo paratae aatm, veaio bodie, ut coram robia appaream, ut non noaun· proprio relatorem agam, ted nomine deputati···· i a vobta electe·, relationem faciam oreteaus oirea eehema fa aefa qpeeeepaN serenti, Quae oum ita tint, lioat eonocptus sint cmnea dapatattania, tamas forma locutionis mea eat: hac da oauaa indigeo veatra indulgentia. Quapropter idipaum ia aatoeaesnm humiliter exaro.

Nunc varo, quodnam eat obtectam bsiasoa relationi·? Notum eat robie, revareediasimi patrua, quae praxia ait in tribunalibus, ut fat relatio brevia totius causae eorum iudioibue praaeaotibua, ut uno oeuH ictu passint videre quidquid' aet in saeaa, et sic foaili·· eauteatiam ultimam diaaru. Notam aet etiam vobia, in scholia, in eoaeartatienibua litteruHbua propugnatorem alicui·· tboaie pria· par dimerl tatiaaam Matrmere ipsum tbeaim, at ia ipaa diaeer tatkaao maaifaatara clara aeasum verborum, quae adhibeatur ia ipaa tbeai, ot coneaptanm io ipaa eoatenteras·. Hoa, ipeam eet abiaetum, ipaamei laie huiuaee rotation!·.

Vobia per oanoMa oblata eat a deputation· aoa- ·titatio IMpHaata ultima redacta ot dalibaretiani oongragatiunie^geeareli· prepeaita. Haaa eat nootre theta; at ut patre· aliquid, ai ipta phoat, ynniat adiioere ad «Hamas pmfcitfonem iuduaaadam ia huiaamadi opus, ut petras, toqaam, pomtat fotabes cognoMoao Mamma satirarum pwpataiaaa·, baa fa aaaau reiute haaa iaaiitaitar. Pvainiait haaa relationem orateur alta ea^ta, quae quideut iptimi exarata aet, quia maau magiataa eet oeaaacipta. Perfecta aat, nttaam age paaate hniaa rolatiaaie aariptoa vestigia BdeUtar premera. '

• Aigamistam: .Bfaaeya· Cbaataafa tarum fato- ·aalrtai imtitaii rtanmti Mbmmtto. mHmta tata, te ·maita dus tmantadseibae tau aMMoataq qana aspar mhmme primam ptaibee rtamta lttaa ltasat testa «bearvatimaa ab iiatem patribaa te matpto data·.*

paria renata aadaa, quae aoospar aareparquo invigilat pro motare admiabtrptioae gregi· tibi a Domino Mmmiasi, aBquaa reformatione· vel potio· mutation·· ia melina convenire, efficace et intraduearo cognovit ia diaeipliaa vigente. Hae de causa proposait Manilio echema primitivum a theologis designati· odlaboratam.

Baaa recordamini quod reogna diaqsimtio facta fuerit aao tempore eirc· hninamodi acharna, sententibus patribus bias at illino aive pro aire contra to texta litterali ipeiaa aehomati·. Terminata ai Boita iam diseussiona aive geadreU aive particulari circa qeodvie caput huina Mbematie, onanea obaervation·· aynoptfo· redactae sunt, at indicio patrum deputation!· diacipliaari· exbibitae at redactae aunt ite, at in elaana· rednearaatorl la prima elaaae collocata· illae abeervatieaee «nat, quae relationem dicebant ad mhims generaliter ooasidarutam; ia aecnnfa elaaae ilia· ebeervationee, ia quibus axpetobotar at a aabosaata aliquid adimeretur; ia tertia illae, ia qnibna emetebatur ut aliquid adderetur; ia ultima clanen collocatae eant illae observatio···, ia quibus expetebatur aliquid outra

Nuao bob tantum epaa peractam eet valde onoroaum e primaria daputatfoue, ead aMud Mcuudarium at voluti aaxiUaro haine primordialia, nempe ad axamae iterum revooatao eant ainamodi obaervatione·, ot alio modo auat roUoetaè et coordinate·. Adunatae enat omnaa illae obaervatioBoo, quae eruat ·outra val pre aliquibus verbi· aohamâtfo, centra val pro aliqua periodo va! «lausul·, eoatrn val peu aliquo capita da sabooMta in genera eoaeidarsto.

Hie omnibun ita peracti», illa primitiva, primaria, propria dicta dapatatio ad axeman at ad truttaa· ravocavit bniuamodi omBOn obaarvatiOBOa, at Ha praeaeatibM introduceret to toxtnm eebematie roformationa· eoBvauieato·, regulam istam camper prae oculi· bebando, ut aatiadaret daaidariia patrum earaper ac pomibila boo forat et non Mutradieerat tui ulttora. at primario, ad quem gre···· uootroa dirigimaa.

Hia arat statas seram, quando vo·, considerantes quod ia preaooatiaram maior pan, quasi osaaeo daputati primitivae daputatioui· de rebus dieoipliaark bu· abierint Roma, ia boc ipso mansa angusto ologistia aliam daputatioaam valuti aapplemaatariam, tampárariam, quia fa daputatioao primitiva tantam ·xtabeat duo petrae. Hoc foeta, face deputaüo adunata aat aamel, iterum at tertio; at iterum ad ivameu ravaeevit sibsma primitivum ita, ut sebama istud ter examinatam ftsprit, at quidam attoata at motaro per diammienta letem, ad boo iatautam at directam, ut ultima aaamm deretar tafaamodi operi, ad boo ut axirat easabuofa parfaatam.

Mano aatta petros primem id facioadum agnovarpnt, uampe quod fa aUqnibaa a patribus obeer vatia ptadontiaa aasyt siioro, ot nihil diaore, fa aUa rore ad tempus retegere, at fa abis,- qaao aliquibus

I VHs iapra, t L, toL MPMO.

droasMtaatiia vaetiutar quodammodo partieuiaribee, raHaqueraetar iadteio sanctae wait, at, itw verbo dioem, deputatio eenmrit hairaaradi ragalao diacipliaarw dandas fora aioet ab so, qui iaopieit at intuetur oeeloeiam ex apice moetie, ex vertieo moetie, aoa ex radieibaa. Proinde debeat eeee gaaerafoe, quia *i eaat riimia pertisalarea, ia maltia caribes applicari aoa poaoant; et aliqnaatalam debeat w-similari regalia maltotiee atabUitie a Domino noetio ia decalogo, quae quidem cum eiat eimpHoiaaimae, omnse acttu hamanoa comprehendunt, et omnes actne humanos, qualificant.

Hia ita peractis. deputatio devenit ad tractandum de matationibua introducendja in quovia capite, in quavia periodo, in quavia clausula et etiam circa quodcumque verbum, quod meliua foret mutare in aliud vel auferre. Quapropter deveniendorum ad hanc materiam bene robia notum eat, quia' prae oculis habetis schema ultimo reformatum atque etiam relationem scriptam, quod quaecumque aguntur in hoc schemate, ad duo capita principalia reducuntur.

Primum agitur de providendo iis ecclesiis vacantibus, in quibus est capitulum canonjcorum canonice et legitime constitutum; et deinde de providendo aliis ecclesiis sive sint titulares et reaidentiales, sive sint tantum vicariatus apostoliei, in quibus non est capitulum legitime constitutum. Et dicitur legitime et canonice constitutum, quia nonnulli patres cum observationes dirigerent ad congregationem generalem, ex hoc ambone notum fecerunt, in quibusdam locis fore capitulum velut honorarium, et constituentes capitulum dici et vocari canonicos, non autem constitutos esse ut canonici ecclesiae constituuntur, ut illi nempe canonici, qui constiWunt vere capitulum cathédrale. Et ut clare dignosceretur quod de istis canonicis honorariis sermo non foret, hac de causa hic loquimur de illis canonicis qui sunt legitime constituti; et de providendo ecclesiis in quibus sunt hujusmodi capitula constituta, trsetatùr in I et II capite schematis; de providendo autem aliis ecclesiis, in quibus non est capitulum legitime constitutum, tractatur in III et ultimo capite, in quo etiam fit mentio de ecclesiis orientalibus.

Quod ad primum caput, hoc ut ridetis subdividitur in quatuor paragraphes: in prima § tractatur de electione facienda a capitale intra octiduum a morte episcopi. Circa huiusmodi § instituta est contentio pacifica, sed assidua inter fratres, quia multi patres ex hoc ambone observabant, quod forte conveniens foret immutare disciplinam concilii Tridentini circa hanc rem, ac relinquere in gubernio ecclesiae vacantis vicarium generalem episcopi defuncti. Haec quaestio magni momenti et traneeendentalis tractata fuit aaaidue a patribus deputatioaia, et bene omnibus perpensis nltimo jn hoc deventam eat, ut convenientius forat retinere hane disciplinarem constitutionem tridentinam, quam immutare. Primo quia omnes illi abuaua, do quibus oonquerabantnr illi quamplnrimi petrae, saepissime evenerant ex defectu personarum, non ex defectu legis constitutionis; quae quidem quam pluries son observabatur. Deinde ecclesia in omnibus progreditur certe gradatim, non per saltum; et proinde si aliqua haec reformatio inducende foret, haec fieret decursa temporia et panllatim, et non subito et quasi aspero quodam modo.

Igitur in hac prima elansula, in bac prima periodo statutum est, ut mortuo episcopo infra octo dira capitulum procederet ad electioneai vicarii capitularie, vel ad confirmationem iam exiatentia citando sessionem XXIV concilii Tridentïbi et caput XVI huiusmodi concilii, in quo capite agitur do regulis, quae absariraufot rant qd haine·eg rieriioae·perfiafondem. Stabilita iam dioeipHa· regelari in hac prima elaaaula, in eoeaada tractatam eat de atataeado principio generali, nempe qorid non ait niai nana vieariea eepitalaria. Boae nootie quod eiroe hoc diepatatio non acriter, quia aerii diaputatie aumqaam adeat inter fratres, aod ferventer dieqataitio foeta eat. Fuerunt enim multi epiooopi ouiaodam nationis et regni catholici boae meriti, qui exbtimabant adhaerendum obwrvationi oonauetudinnm in lilio regionibus, in quibna poet mortem episcopi eligebantur duo vicarii eapitularea, et mortno archiepiaoopo, tree. Alii vero patres initabant contra, observetur generalia disciplina et communis in ecoleeia.

Bene quidem, et plane dicam robia,Villa praxia eat verua abuaua; aed ecclesia quae semper in omnibua prudentissime agit, circa huiusmodi abuaua ailuit et quodammodo toleravit. Quid faciendum in praeaentiarum? 8i statuatur principium quodammodo siccum et absolutum et asperum, forent illi fratres nostri, qui nunc inter nos non sunt, obstantes et dicentes: ai nos praesentes fuissemus, aliter actum esset. Hinc verbis mollibus, tamen ut salvetur principium, ipsis fratribus satisfiat. Hac de causa statutum est, unus quidem eligatur vicarius capitularia: et deinde ut disciplina, melius dicam abusus disciplinae qui viget io bis ecclesiis paullatim reformetur, dicitur: ubi usus non est introductus eligendi plures vicarios capitulare», nou introducatur; ubi est introductu! et non difficile posset corrigi, corrigatur: aed ubi non facile corrigatur, notum ait quod unus tantum est verus et proprie vicarius capitularis inter electos, in ordinariam episcopi defuncti jurisdictionem snoeedena, et alii qui dicuntur vicarii eapitularea. non sunt vicarii eapitularea nisi nomine tenus, et subsunt primario in omnibus et pro omnibus.

Remanebit tunc difficultas solvenda, quianam erit primarius? Bene perpensis omnibus ita nobis consultius statuendum fore visum eat, ut sit primarius ille, qui primo loco eligitur a capitulo; ac proinde ille qui primo loco eligitur, assumat omnism jurisdictionem vicarii capitularis, ut serventur iufa, leges et consuetudines illius regionis; et ita fit ut non sit niai unua verua vicarius capitularie; nomen saltem conservent alii: et ita aliquo modo satisfaciemus desiderio nostrorum fratrum. Quae quidem agendi ratio deputation! visa est suavior, quam rotunde statuatur huiuamodi principium absque ullo temperamine.

In tertie periodo sive elauaula designantur qualitates, quibus ornatus ease debet ille, qui eligitur in vicarium eapitularem. Et in primis agitur de ordine sacro habendo Vel non habendo. Bene novit charitaa vestra, quid quamplurimi patres voluerint in discussione generali. Non eligatur vicarius capitularia neque vicarius generalis episcopi, nisi ille qui iam presbyter est, eum ille qui praeeat presbyteris non deceat quod non esset ipse presbyter, sed eswt aubdiaoonus vel diaconus vel forte etiam seeularis. Bene pensatis omnibus, consideratis bene omnibus et perpensis, considerando quod forte in aliquo capitulo quia esae poewt inter canonicos eubdiaeonus vel diaconus, et quod, ei statuatur principium generale quod nonnisi presbyteri forent eligendi, illi eliminarentur a poeaibilitate electionis wd inre tantum electionis activae gauderent, eo quod non eaae*t presbyteri; eat acceptam generaliter ut ille, qui eligendus eswt in vicarium eapitularem, ait saltem in sacria ordinibus constitutus. Hoc modo solvitur difficultas, et mediam inter extrema datur.

Deinde numerantur aliae eircumetantiae, quae requiri debent in vicario capitulari: nobis bene notae sunt quae sint. Generaliter et semper semper-

que i» inr· dWtar; wa^t, nt ai* vita probata, ut A ait a·· ta·*·· vita •robata, sad eri·· tavataa, 14 •a* ardaas ia sale gtariaa Dai a* eharitati· aai-aaaraaa; ·* ait stiam ab eaaai aata iaaaaia, praa-sipoo a eaaawria eealeetaattaie; a* ait attaaa doetriua, MMatia ptaaaaDaaa at praaaarti» pradaaita, quia prudentia aat aal aaniaaa virtataaa at qaaHtas roqai-ita aaaper seasperque ta omaibaa, q«i aiigaadi •aat ad viеariata· eapitalara·. Qaaa aata· da laurea seademiea, baaa aaatia qaod rima hoe vara diaeaaaio loaga at diaturaa tacta ait iatar frataaa.

Coaquerabantur aliqui paires, quod no· larat mentio de doetoribaa at «Ueantiatia ia thdologia; alii qaod non fieret nantie laureae et licentiates in iure canonico; alii aaaerebant, qaod forte in aliquibns' cMibtu iHi qui non forent laureati, tamen haberent caetera requisita et cireumctantiM, potius quam illi qui fuerunt lauree donati. Bene itaque pensatis, perpensis et libratis omnibus id statutum B eat: primum ut commendetur qiod vicarius capitularis sit laurea vel licentiatura in theologia ve) iure canonico praeditus. Id commendatur, sed non exigitur ad validitatem electionis; ita ut si electio cadet in aliquam personam slias idoneam, quae quidem non sit insignita huiusmodi laureis aoademicie, tamen electio valida sit. Hac via conciliantur extrema: flat mentio de doctoratu et licentiatura in inre canonico, at non stabilitur prineipinm, quia alias maximae difficultates ia praxi quotidie evenient.

Ilis stabilitis, gradus factus est ad quintam et ultimam periodum huiusmodi primae paragraph!; in qua periodo non fit aliud quam confirmare disciplinam iam canonice statutam in ecclesia, nempe quod non possit eligi in vicanum capitularem ille, qui nominatos est vel patriarcha vel episcopus vel archiepiscopus in ipsam sedem ; et e contrario si vicarius capitularis nominatur, ipso facto, quod ac- tl ceperit nuntium de sua nominatione, praesentatione, promotione, vel approbatione, cesset a gubernatione illius ecclesiae, et illico capitulum pergat ad novam electionem vicarii capitularis. Haee praxis est vobis nota et stabilita in ecclesia: et ex hac parte nil novi in schemate indoctum est. Haec dicta sunt quoad primam paragrapbum primi capitis.

In secunda paragraphe regulae stabiliuntur ad supplendos defectus, qui in praxi possint occurrere circa observationem horum, quae stabilita sunt in prima paragraphe. Si id factum non fuerit, et si illa electio non ad effectum deducta fuerit iuxta regulas praescriptas, qoid faciendum? in nostro schemate statuitur, quod minor pars capituli vel alii quorum intereat recurrant. Ad quem? Alii ad tribunal dioeceaanum suadebant, alii ad archiepi-•copum. Bene omnibus consideratis, deputatio consuit melius fore si recursus institueretur, si agatur D de ecclesia suffraganea, ad metropolitanum ; si metropolitans vacat, ad soffraganeum antiquiorem; si agatur vero de ecclesia provinciali, et si agatur de ecclesia exempta, ad viciniorem episcopum. Ita providetur iis omnibus necessitatibus, et praescribitur, quid pro illo casu, habita ratione recursas, faciendum sit. Hoc de secunda paragraphe.

Quoad tertiam paragraphs·· ibi statuuntur, quae pertinent ad reservationem jurisdictionis, quia nonnulli episcopi praesertim Americas meridionalis et septentrionalis notum fecerunt congregationi generali, quod in aliquibus dioecesibus foret mos reservandi sibi capitulum partem iuriadictionis, vel eligendo tantum ad tempus, ad biennium f* et post biennium eligendi novum vicarium eapitularem. Et etiam in nostra Italia esse aliquas dioeceses, in quibus itu esse dicitur capituli removendi vicarium capitnlarem, quando ipsi capitulo placuerit.

HW taiiaia, atatataur ·* ornais tartadiatte a varitala tmaseat ta alaata·, datade attaaa quod, atoate riaaria eapitutari, aea poesi* aaavari niai - «ad· apeeieltaa, eam naa possit fieri electio’nd tamp··, exempli gratta. bieaata·, trieaaium ata.: st qaod ita fit, ad ozeaattaaom dodaaatar aaa ebetaaribas soasastadiaibos contrariis, eoastitattaaibas etiam iaretia, at primieeiiaibas qaoeaarçee modo firmaris Hoe modo satisfit difficaltaribos sx hae parte advanioatibas quoad raearvati^kom inriediettoaia.

Naae abqaa assignati» deberet notari pro sias modi vicarii· capitularibus ex redditibus sedis vacantis. Anosps erat disquisitio; ab aliis dieebatar. quod eiusmodi quantitas nuae ia congregntionibns generalibus statueretur, et decerneretur pro omaib·· ecclesiis quarta para, •xempli gratia, vel quinta pars fruetunm sedis vacantis etc. ; ab aliis dicebatur, ut assignaretur a synodo provinciali vel a metropolitano

His prae oculis habitis, ultimo deputatio in hoc devenit, quod quoniam consuetudines et recursas ecclesiarum sunt varii pro variis regionibus, pna vice et in perpetuo metropolitanus cum episcopis suffraganeis designet partem reddituum sedis vacantis; qua· quidem assignari debet vicario capitulari, aede ipsa vacante, iuxta cuiusvis ecclesiae redditus. et assignetur quantitas reddituum pro metropolitano. quantitM pro suffraganeo, quia non omnes ecclesiae suffraganeae eunt in iisdem circumstantiis.

Demqm quoad residentium si electus sit de capitulo, quoad residentiam statuitur, quod in diebus et horia in quibue pro sui muneris officio choro internae non posset, lucretur distributiones, iis tantum exceptis, quae dicuntur inter praesentes. His stabi/itis, regulae statutae sunt ut mederetur infirmitatibus, de quibus nonnulli fratres dolentes atque acriter conquerebantur.

In ültima paragraphe huius capitis regulas statuuntur pro ecclesia impedita non vacante; quando exempli gratia episcopus sive ob infirmitatem, vel quia exui factus est, vel ob incsrcerationem impeditur admiqistraro dioecesim. quid faciendum' Semper seinperque standum pro auctoritate episcopi, et omnino tuenda, ut ita resistentia obiiciatur ausibus potestatum secularium ; et proinde hic generaliter statuitur principium, opisoopus gubernat suam dioecesim etsi inoarceratus est, etsi exui factus est. et quoquo modo impeditus, dummodo aliquo modo aliqualiter possit communicare eum sua dioecesi. Si autem nullo modo possit communicare, tunc gubernat ecclesiam generalis vicarius, vel alia persona antea ab episcopo designata : et his omnibus impe ditis, tunc capitulum deveniat in novam electionem, et notitiam deducat totius facti ad sedem apostolicam ut provideat: et expectct, et humilitor et fortiter exequatur quidquid provisum fuerit a sede apostolica. Huiusmodi recursus sd sanctam sedem apostolicam semper debent manere aperti, quia sunt omu adeo varii in praxi. ut etiam stabilitis apprime et sapientissime regulis generalibus, in quibusdam occMÎonibus per hasce regulas generales non possunt resolvi, et necessarium est quandoque et multoties recurrere ad boo centrum luminis et verae directionis. Haec quae dixi pertineat ad caput 1. •t in capite I, nt vidistis, non agitur nisi de iis t quae pertinent ad electionem vicarii capitularia, de •lectione.

In capite II tractatur de ii· quae pertinent ad exercitium iurisdictioni· vicarii capitulari·, de iuribus agitur; de iuribus et obligationibu· vicarii capitularis tractatur in secundo capite. Et hic statuitur 1* principium generale: mAil imsovetnr, sicut desiderabant plurimi patres ut statueretur. Iam statutum est il› iure niAil inaeeriur, sed regulam non

omiM servant. Nihil innovetur, quia ti aliquid innovatur, forsitan ex culpa Matra · iuMvatar, qui sumus sgo primer) admodem ia multi* Mcaaionibuu nimi* «uaves et blandi, et aoa raigimM * aoetria praedeceacoribu* aede vacanto rationem MM Mtionh. No* ipsi debemus agere, at ita agetar, at impieatar: Nihil otdnino innovatur. Et ia hbc nihil omnino innovatur, ut pro principio generali «lateatur boo: 1· quod vicarius capitularia neque primo anno vacationis neque in aubaequentibu· poeait dimissorias dare ad ordinea illis, qui ab episcopo fuerint reiecti, ut ita abusibus quodammodo porta claudatur. Deinde statuitur quod vicarius capitularis non possit dare littera» ad incardinandum vel ad excardinandum, nempe ad aggregandum illi dioecesi aliquem clericum externum, vel ad dimittendum aliqjem clericum : nihil innovetur. Haec omnia intacta relinquantur episcopo venturo. 1

Deinde etiam quoad dimissoriae primum, in primo anno vacationis restat disciplina usque nunc statuta nou dantur dimissoriae nisi arctatis et post annum vacationis. Quibus? Prohibetur absolute vicariis capitularibus exhibitio dimissorialium? Et si vacatio est diuturna, quid fieret de operariis ecclesiae necessariis? Aliqui dicebant: nan fiat nisi ex consensu capituli pro quovis casu particulari; alii, nonnisi ex consensu episcopi pro una vice dato; alii autem dicebant: hoc non est possible, quia canonici generatim curam non habent de circumstantiis particularium clericorum dioecesis, et maior pars canonicorum ignorat et non cognoscit personale dioecesis, ad quam pertinet. Hac de causa patres deputationis eensuerunt nihil dicendum dè hac re, altum silentium ; et esse convenientius relinquere disciplinam in statu, in quo iacet. Haed est ratio ob quam nihil novi videtis circa hoc in praesenti schemate.

Et circa collationes beneficiorum liberae collationi» quid faciet vicarius capitularis? Primum si buiusmodi beneficia non habent curam animarum adiunctam, nullo modo provideantur, sed relinquatur provisio episcopo futuro; si habent curam animarum adiunctam, vel conferuntur in titulum perpetuum vel modo amovibili. Si modo amovibili, nihil refert quod vicarius capitularis provideat, et necessario provideat quia ecclesia deserta non potest manere; si conferuntur in titulum perpetuum, durante anno primo vacationis nullo modo, et post primum annum vacationis quid faciendum? Forsan necessarium erit providere, maxime ai per multum temporis ecclesia vacans remaneret; hac de gauss hoc stabilitum eet, ut aliquo modo coaretaretur facultas vicariorum capitularium, et non habeant eamdem libertatem, ac habent episcopi. Isti vicarii capitulares provideant, sed adhibitis examinatoribus synodalibus vel prosynodalibus, quibua utebatur epiecopua mortuae. Et ai non >*peraunt illi, quid aget? Hac de causa statuimus principium generale ^adbibitis examinatoribus synodalibu* vel proaynodalibn·**, quia aliae multae difficultate* exorirentur ex hac contractione facultatum. Et quid iuri* habent huiuamodi examinatore* synodale* vel proajnodale·? non tantam aipt indice* ad approbandum vel reprobandum, *ed etiam *int iudicea ad deiignando* digniae··.

Non ita fit pro ecclesiis episeopali aede plena: Examinatore· synodale· approbant vel reprobant; •ed vicarii· capitularibu· imponitor obligatio habendi rationem voti, suffragii examinatorum «ynodalium "■•d eligendum digniorem, ita ut interveniant examinatore* synodale* in approbando digniore* vel etiam digniorem inter multo* opposito* ni adsunt. Haec eunt quae dicenda veniunt cirta contextum, litaram et *tructuram capiti* II nostri acbemati·; quod quidem sapui rofertar ad exereitiam e* ad usam facultatum et larium vicarii oapttalaria.

Hi· prMhabith quid die*a4u· ··< ia Marnai·d· vicarii· itth aede vacaat·, qui a capitulo lcfitiae constituti aunt? Dicendum: rumaneut omnia ian diets.

In HI at ultimo capite tractatur da eccleriie opiacoporna defunctorum non habentibus capitulum legitime constitutum. In praeeundarum bene nostia, quod sint aliquae ecclesiae titulares et reaidentialee in quibus non eat capitulum legitime, canonice constitutum. Quomodo igitur fiet electio pro illis ecclesiis casu vacationis? Prius mos erat quod huiusmodi electio fieret vel a parochis civitatis, a parochia simul et ab aliis edMkhisticte viris: provisio varia erat secundum varias regiones. Felicis recordationis Benedictus XIV providit iu necessitatibus brevi a me citatis; sed hoc non obstante experientia docuit immutationem fore necessariam in dispositionibus huiusmodi, et huiusmodi statuitur ct simplex, simplicissima, quia statuitur generaliter: vicarii qui debent succedere episcopo vel vicario apostolico, designentur ab ipsomet episcopo priusquam moriatur; et quando moritur ipse vicarius, designet alium, ita ut ipso mortuo semper sit qui nominetur ad possessionem, et numquam possit esse casus, quod mortuo episcopo vel titulari vel vicario apostolico, in eius locum unum eligere debeat eadem ecclesia.

Nunc sunt nonnulli episcopi^ qui habent coadiutorem cum iure futurae successionis, et sunt Aii episcopi qui habent vicarium generalem. Igitur incipiendo ab hac nostra die omnes illi episcopi qui habent coadiutores cum iure successionis, isti ipsis succedere debent post ipsorum mortem , si habent vicarium generalem succedat item. Si non habent, illico omnes faciant nominationem secretam, sicuti ipsis placueritysuccessoris Mortuo episcopo succedat ille nominatu/, et ille qui succedit, nominet alium ; ita ut semper sit nominatus successor, qui iure vigente debeat assumere iurisdictioncm principalis, et hoc facto, quicumque hoc modo iuriadictionem adeptus fuerit, reddat rationem illico sanctae sedi, ita ut sancta aedes provideat quid faciendum sit.

Deinde quae facultates tribuentur huiusmodi vicariis et successoribus episcoporum vel titularium vel vicariorum apostolicorum sedibus vacantibus? Gene- loquendo omne» illae facultate», quae de iure tribuuntur vicario capitulari, hae omne» facultate» tribuuntur etiam vicario episcopi titulari· vel epiacopi vicarii apotiolici ; et insuper multo ampliore» conceduntur, omne· enim illae facultate» extraordfhariae. quae datae fuerunt a «ancta aede epiacopo »ive titulari «ive vicarii· apoatolici· pro bono illarum ecclesiarum, excepti· tantummodo ii» ad quorum exercitium requiritur character epiacopali» vel uau» oleorum Merorum, quia baa non poeaunt obtinere; tamen *i agitur de altarium portatilium conaecratione, calici* vel patenae, pomunt huiuamodi conaecratione· facere, quia pro bono ecclesiarum ita faciendum e*t. Haec sunt ut videtia, reverandisaimi patre·, quae •tatuta «unt ad providendum neceeaitatibua ecclesiarum vacantium, ubi non est capitulum canonicorum legitimum et oanonioe constitutum.

Et quid de ecclesiis orientalibus? En quod statuitur. Dicitur quod *i in aliqua ecclesia est capitulum constitutum, quod iure polleat eligendi, procedat ad electionem ; si non esi capitulum constitutum, tunc succedat episcopo vicarÿts ipso generalis, et notitia deferatur ad patriarcham vel ad métropolitain, ut pro casibus et circumstantiis locorum provideat. Haeo sunt generatim stabilita pro necessitatibus earum ecclesiarum iamiam enumeratarum, et pro necessitatibus ecclesiarum orientalium

Ultino, is pootrem* paragraphe huius eapitia III etiam ntetaitur, quod omow tati apboopi titularao abaque capitale, omaea hti aptecopi vicarii apoctolici, quando veniant in poMoeeionem ease dioecesin rdtifert, iuxta verbum concilii Tridentiai, rationem a vieario aede vacante, et ab omnibus aliis officialibus, qui aliquod muoua exercuerunt durante ipea vacatione. Id statutum est a concilio Trideatiao scm. XXIV cap. XVI de reform, pro ecclesiis, ia quibus eet capitulum quod eligit vicarium eapitu* larem. Et notate bene, reverendissimi patres, quod concilium Tridentinum modo praeceptivo id exigit; *exigant,* dicit, non posant eripere rationem a vicario, ab oeconomo, et ab aliis officialibus; fripent. Hl igitur nos non exigiqtus, hac de causa est, quod res quampluries non ita se habent sicut se habere deberent. *Exigant* dicit concilium Tridentinum, et poeetri puniri illi officiales qui villicationis suae rationem non dederint episcopo. Id faciamus iuste, et non in aliquam contemplationem et prudentiam carnalem; ex qua prudentia et contemplatione quampluries contingit, ut res dioecesis *praecipue dinitat ab hoc centra dtrcctionii* in peius quotidie ruant.

Dixi quidquid mihi dicendum erat loco deputationia ; dixi contextum trium capitum quibus coalescit nostrum schema, dixi conceptum item et iudicium deputationis. Non nomino meo locutus sum, sed deputations tantum.

Quod ad me attinet, permittatis mihi unam supplicationem, nempe, desiderium deputationis et desiderium totius concilii hoc· est, ut nostra opera exeant perfectissima ex hoc loco: contendamus omnes ad hanc perfectionem obtinendam. Deputatio nteaimi habet omnes observationes patrum, quia suut ipsorum scientiae et ipsorum experientiae fructus: contendamus igitur nos omnes ut in hunc finem veniamus. Sed quando volumus facere aliquam mutationem aut introducere novam formulam ad textum, praecisa formula utamur, sicut statutum est, et adducamus rationes pro formula, vel introducenda vel substrae^da a textu primitivo constitutionis breviter et non stylo oratorio. Ita facilius quae facienda sunt perfectissime* et citius perficiemus. Et si faciemus, deveniemus quantocius in nostrum finem, terminabimus discussiones particulares, et terminabimus in fine discussiones omnes circa hoc schema.

Videtis quod tempora obnubilanturl, et inimicus homo facit ut* non ulterius progrediatur nostrum opus, ne possimus perficere. Faciamus igitur ut inimicus homo non consequatur suum obtectum, si forte aliquid nostrum opus posset omnino destruere. Faciamus itaque ut inimicus homo victus evadat, faciamus cito et faciamus bene.

His dictis silentium impono ori meo, sed antea indulgentiam vestram exopto et imploro pro multiplicibus defectibus huius meae relationis. Dixi.

Relatione absoluta eminentissimus primus praeses dixit

^Reverendissimi patres, inchoabitur iam examinatio propositi schematis *dt ttde tpitcapali tacante.* luxte num. VH decreti diei 20 februarii discussio fiet primum de schemate geueratim spectato, priusquam ad singulae eius partes deveniatur. Super quo ventam loquendi petierunt duo reverendissimi patres, nempe Francisons Gandolfi episcopus Cornetanus et Centumcellensia, et Francisons de Sales Crespo y Bautista episcopus Arcentis. Itaque ad ambonem ascendat reverendissimus dominus Franciscus Gandolfi episcopus Cornetanus et Centumcellensis*

» AUudit ad politice Europae diatidia.

A

B

C

P

OKATIO

rrwrwM<i patrie demiri /Vawriaci *Oandtiji epiteapi CamtUtti et CeniumceUentitl.*

Eminentiacimi et reverendissimi praecides, eminentissimi et revereudioeimi patres.

Parcite, si aliquas observationes refrieem, quae iam dixi cnm propeeitnm fuit schema *dt* sede ·<-reels. Bonum est, ut in aotulis eiuemodi dicitur, ut non abrogetur antiqua disciplina iam a tribus saeculis constitute, et quoad substantiam nihil immutetur. Bene, amplector, admitto Tantummodo limitatur res ad statuendas cautelas in electionibus vicariorum capitularium

Praemitto quod ego non video, si aliquando necessarium esset mutare disciplinam, cur immutari non deberet. Concilium enim Tridentinum circa matrimonia, circa sacramenta et alia immutavit reapse, et per hoc non est concussus totus orbis terrarum. Si ex. gr ut legimus in tertio capitulo, in missionibus habemus ut mortuo episcopo succedat tamquam delegatus apostolicus vicarius generalia iam constitutus ab eodem episcopo, si baec diwiplina quae est in novo mundo, applicaretur aliquando in aliquibus casibus etiam in veteri mundo, non video quomodo haec rea produceret commotionem, non video quid mali accidere possit, praesertim cum tempora sint mutata. Aliae sunt, praesertim hisce 'tttebua, conditiones; et nova mais exjgunt etiam, crédité^ reverendissimi patres, nova remedia.

Ego vidi dum degerem ia illo felicissimo regno Italiae electos plures simoniacos vicarios capitulares; vidi, inter caetera, pacta inter capitulum et ipsum vicarium capitularem, quae posttnodum implevit et executes est adamussim, vidi gubernium imponere vicarium aliquando etiam canonicis, ut eligant potius hunc quam alium; vidi et alia mala quibus mihi videtur eum vestra benignitate medendum esse. Quae sunt igitur cautiones adhibitae hujusmodi malis et alita, de quibus nolo loqui; quae sunt? In schemate ego non lego; nullam video adhibitum, dum adesse deberent et statim ; et saltem bonum esset adiungere in primo capite verba: Cutn eligitur vicarius capitularis, si aliqüae suboriantur quaestio-

l Argumentum .KeverendiMunus (urnetanas declaravit ecbetna in genere mtti probari et nouunll* tantum aduolar? velle circa cancels* adhibendas in electi«ntbu!* vicanorum capitulariam Kcclettse disciplinam iairastandaw esse qnutie» id necessariuni appareat. Idcirco optare se novam ◁ apoaitionem pro ffliasiouilui·, Ql nimirum id ii* vicarius capitularis ait ipse vicaria» generalis ppia opi defuncti. Huiusuodi diKpositjonf» etiam pro eccleaii» catbedralibus utiliter sanciri pusae, et «i id non placuerit, saltem aliquid statuendum esse ad praecavendas electiones simouiacas vel a gubernio imposita». Id non fleri in proposito schemate, et idcirco proponere se velle ut saltem in primo capite baec verba addantur: ,t*nm eligitur vicarius capitularis, si aliquae suboriantur quaestiones vel de eimuuia vel de pactis, ad a sedem recurses flat.' 9ao autem mel.u* vicarii capitularis electio procedat, exprimendum 1° electionem fleri posse tam de gremio capituli, quam de univerArclero dioecesis. Xe in comitia una cum canonicis ecclesiae ealhedrati* convenire posse et suffragium dare duos vel tres parochos. Parochos eiusdem dignitatis esse ac canonicos ecclesiae cathedmhs, eo.«qae posse ad bonam electionem utiliter invigilare. In capite astem primo ubi dicitur ,canonicis autem sanetiunibos inhaerente»... ab officio cesset* elariae poni posse ,eo ipso ab olfirio cesset et inhabilis evadat qd id officii icU constitutionem eoncilü Lugdunensis î* cap. *ÀeœitùM* in fi» decretalium.* In capite Ï® verba .corn ex veteri canonum sacrorum sententia aede vacante nihil est » vicario capitulari innovandum*. Ad eakea> autem huius capitis quaestionem solvi posce utrum vicarius capitularis possit indulgentia* concedere et dicendum ,vicarii capitulare» non possunt ullo modo tanquam delegati apostolic! conferve indulgentias neque dare theca* eum reliqniia Utten* authentici* nisi in caso, quo ipsi charactere episcopali in signittaint.*

ne· vel dv ai,nonia vel de pacti·, nd (ancttai aedem recursu» haec^Wrba ponantur ut deterreantur »'h ‹ ton i·, et aliquod remedium etiam malis huiun tvmpuria adhibeatur.

I l nh-lhm procederet canonica electio vihiru capitularis. egt» existimarem (parcite, reverendissimi patres, exprimo nu-ani opinionem, erit indicii vestri decidere) melius fore hisce praesertim temporibus, rum hunt 'rornittu ad electionem vicariorum capitularium. ut Γ'exprimeretur in schemate: electio vicani capitulari* Heri potest et fiat tant de.arcmin capjtuli. «ροπή d»·-universo clero dioecesis Hvio hoc fieri poM>.' j hutoiin est exprimere. 2Ⅱ Uniusmodi temporibus s«-i»K iiubernia restrinxisse tantum-,m<'d«» nd duodecim e.inomroa in omnibus capitulis ecclesia* nm r.ii'H dralmin. Einge casum qtibd in electione mHK sit moi bo affectus, alius absens, et hinc pauci η·4ιι<·;ΐιιηΐΓ ad electionem. NQU esset opportunum Jim provider»·, nt in elçctione.vica.-iorum etiam udh.b. intur dn»> vrl très ρaπΉι diueeesh*. ita ut j|>i ;t.U·—««ut 'η nutii» et iulum darent in elertiom» liA.jjii »-.it-'till r :* ᵑ H<-c fieri posset, quia parochus tut w-rini-Holiis eiusdem dignitati*, ut sunt ranmpri ,-.tih< di dm quia parochi possent etiam invi-il.ire al bonam eh-rtucieni : quia et ipsi, dato quod ha'o -mit i turram illini doctorâlem. possent eligi in vrarios rapittilares.

1» capit··] ad illa verba ..canonicis autem sanctionibus inhaerente*, prohibemus ne in vicarium depiltetur qui.\ arantia sedis fuerit patriarcha, archiepiaeopii». Ve| cpi>r»q»tis eleffus, nominatus, aeu praesentatio»; et si ipse vicarius certum babjivrit nuntium de suu electione, nominatione, seu pfiieeentatione ad praedictam viiçantom ecclesiam, eo ipso', ab ofdci-o cessef*. Quaesitum fuit inter doctored canonicos, utnrm possgt eligi vicarius capitularis etiam·ille qui nominatus, constitutus esset episcopus, et ipso renuente, ri^ capitulum voluerit, «i ait et possit eligi. S(*d relinquamus httiuatnodt quaestione·. Dico l oh· fuis-·» posita hniusmodi verba, et adiicerem diam, eo ipso ab officio cesset, et inhabilis evadat ad id offich inxta constitutionem concilii Lugdunensis 11. cap. .Irunfiar in sexto decretalium:

In capite 11 ego propqnerem ut illa verba, dum dicitur «cum ex veteri sacrorum canonum sentej^la, sedo *vacante..* nihil sit innovandum** mutarentur in positiva verba: rx referi saerorwm *canonum sententia, 9tdf ractin(ê nihil est a vicario capitulari inno-' pandum.* Prosequatur bene opera/ quae incepit epi•copus. Nil ego poneretn. nihil innovandum putarem auferendo ,cumu et prosequendo. „ne ex praepropera vicarii capitularis ttdfninietratione uflum contingat dignitati episcopali *dioecesi* detrimentum inferjj (ut pluries vidi), hino^acro approbante concilio districte prohibemus etc.“ omnia sunt in boc secundo capitub). Sed ad calcem hujuscemodi capituli, parcite, reverendissimi patres, ego dirimerem quaestionem, quae est ap^s^ Benedictum XIS\ utrum vicarius capitularis possit dare indulgentias . et reliquias cum authenticis litteris. -EgV auferrem litem, et dicerem aliquid de hac quaestione.

Quaestio mota fuit sub Benedicto XIV et habemus «ub eodem Benedicto XIV responsum *abstinen^ dum esse'.* Sed eliquata re et disputata in praeventi concilio, ego tydifceretn ad calcem huius II capituli: vicarii capitulare» non possunt nullo modo tamquam delegati apoatolici. conferre indulgentias, aeque dare thAae cum reliquiis et litteris authenticis. l'oseunt tamen dare huiustnodi indulgentias ut episcopi *in eorum* dioecesibus, in eorum sedibus,

‹ l»« sybod. dioece». bb. II. cap. IX. $ VII.

A illi tantummodo vicarii capitulare·, qui charactere episcopali insigniti sunt, ut exempli gratia *un^ multi qui sunt vicarii capitulare* ubi n<m pde«t veru· pastor, et faciunt pontificalia et alia quae episcopi facere debent Exeinpli®*grntia in archiepiscopatu Gennvnsi non adest ttrchiepiscopu*. adest tamen vicafius capitularia reverendissimus Magnascu. qui eat. episcopus et*i ipse careat potestate episcopali. Iluiu-tnodi vicariis capitularîbu* concederem. Ut cum faciunt pontificalia, possint dare indulgentias sicut caeteri episcopi ; mm nutem p«»»sent unquam dare indulgentias vicani, qui sacerdotali <-hara*-fero insigniti sunt; rgo totaliter ro·· *i*-xrled.-jem Et <o finita *imitet* haec qnaest.u de ▀ lllχ»·nt.i*. irrum vicarii possint eus dare. quae quatrio eti.im in moderni» libris iuris canomei potest \ι·l··η. -pm» ego vidi ultimo impresso·» in Gallia et Ital i

Hac·· sunt, reverendissimi p.itica. qu.i.· \e>tr<» sapietiliasimo iudiem proponere statrerum.

ORATIO

*reverendi pitris domini broncisci Cre-*po episcopi ArceosuA..*

Emineiitissimi praesides, eminefitis.rimi «t ro»erendissnni patres.

lareat mihi vere minimo huin> sanctae <»veu. menicae synodi Vaticanae membro e»-rain vohi» hodi»· apparenti breviarim»» »>ertnone meam humiliter patefacere mentem

Non ad impugnandum schema c»'n»titutionia *de sede episcopali parante* ambonem a*cendi. h*ti ad corrigendum nec ad immutandum, aed ad inainii inda tantum ac' proponenda quae meo toiltem iudiem in eo desiderantur. ' Ad hoc veniam petii loquendi, et ideo fultus vestra benevolentia aliqua» insinuationes proponam mihi esso videbatur prooemii et inseriptionum seu titulorum tribus capitibus respondendum defectus, qui in schemate apparet Si in ahi.·» .r» n- λ stitutionibus huius s. synodi praemiosum fuit pro/ oemium. et quidem perpolitum, si capita earu^i singula suas habent inscriptione». qu;ire hoc in oeiiju-mate constitutionis de sede episcopi vacante deliciunt? Ut aliis conforme evadat, optarem ut sapivn- — tissimis et reverendissimis patribus deputation^* pro rebus ad ecclesiasticam disciplinam pertinentibus proponerentur, et a sacra synodo approbarentur. Haec do insinuatione.

Nunc ad alia, quae mihi videntur esstfprîtponenda. vestro iudicio, devenio. Omnibus notum est. ecclesias vacare et Vacare frequenter non tantum morte, sed

' Argumentum ; .Episcopus Arccnsi» in |>roposit<» schemate ικχιπηII* desiderari dixit. Petiit in primis ut »inci))s ‹ A|Hta suis tituli* inscriberentur, sient in this schemstibii* et n> constitutionibus iam publicatis factum est. Addidit ecckms» vsc«re posse non tantum morte, sed et traindsttorre et reniiuttatione praelatorum. Porro de duobtu his postremis mml-N ne verbum quidem in schemate occtwrere.' Utile praeterea est»e aliquid .addere circa modum computandi tempus capitulis praefixam ad constituendum vicarium capitularem, ut ui.xla praecaveantur, quae hac ia re obvenere solent. Haec autem omnia his aut similibus verbis exprimi posse: .Vacante ecclesia propter translatiupem aot renuBriatioitetn antisuUa apatinso octo dierum ad constitutionem vicarii capitularis computabitur a momento habita· notitiae, quam ex officio et per litteras capitulo proponere debet antistes, statim ac sciat suam translationem aut renunciationem eas· ab apoftolica sede factam vel adthisaam..

.Addidit quod eubiectio e. sedi debita, obsequium laudabile erga metropolHsunm si vacare ecclesia fuerit suffragaaea, vel commendanda urbanitas si vscans ecclesia ipsa metropolitana fuerit, exigant uti in scuemate imponatur capitulis obligatio notificaodi electionem: et idcirco siieendum ,capitulo ecclesiae vacantis praecipitur qnod fact· vicarii canonica constitutione de ea certiores faciat s. sedfm. metiopohUnum si · ecclesia suffragante sit, vel antiquiorem provinciae episcopum si ecclesia sit metropolitans, per litteras sigillo munitas.' Qnod s| non placuerit hanc <*Uul.nlatn ut obligatoriam adstruere. •altem hoc ipsum monendo vel commendando proponi po*se.*

etiam translation· vel renuntiatione tuorum praelatorum. Omnibus vobis, eminentiasimi praesides, emioeotissitni et reverendissimi patres, patet de hujusmodi vacationibus in schemate sileri. Omnibus vobis etiam comperta est utilitas et vera necessitas aliquid statuendi in constitutione de hac re, quia vobis innotescit facile eqse immo et timendum, quod scissio praecipua sit circa modum computandi tempus praefixum capitulis ad constituendum vicarium capitularem. di nihil de hoc statuatur, evenire possunt dubia, anxietates ne dicam dissidia in iisdem capitulis. Ad huiusmodi computationem faciendam non est difficile immo est valde timendum, quod potestates civiles sibi arrogare velint ius vel facultatem nuntiandi capitulo translationes seu renuntiationes a praelatis factas. Ad haec vitanda, ad haec arcenda nostri muneris eat aliquid adiungere in constitutione de sede rucantr. praecipue circa modum computandi tempus praefixum'capitulis ad B eligendum vicarium. Quae additio, mea saltem sententia, potest esse his aut alti* verbi», quae aapientisaimis et reverendissimi» patribus Deputation»» pro rebus ad ecclesiasticam disciplinam pertinentibus bene visa fuerint. *Vacante ecclesia prop· ter translationem aut* rcsMohot^irm *antiititii, spatium octo dierunt ad constitutionem vicarii capitularis computabitur a momrnto habitae notitiae, quam ex nfficio et per hieras capitulo proponere debet antistes sfatim ac canànice sciat ruam translationem vel renuntiattonem* esse α sancta *sede factam vel admistam.*

Ad secundum, quod mihi operae pretium duxi proponere, devenio. Subjectio et reverentia, fidelitas et obedientia sanctae sedi debita, metropolitano laudabile obsequium, si ecclesia vacans sit suffraganea, antiquiori ex episcopis provincialibus commendanda urbanitas, ai ecclesia vacans fuerit metropolttacia. meo iudicio exigunt.'ut in schemate Imponatur obligatio capitulis certiores eos faciendi de a se facta electione vicarii iuxta praescripta Vaticani. Et ideo hu n clausulam vestro sapientissime iudicio submitto eamque propono, quae inseri potest loco bene viso sapientissimis patribus deputationis disciplinaria *Capitulo ecclesiae vacantis praecipitur quod, facta ricarii canonica* eonsiitotroN*, *de ea certiores factat hanc sanctam sedem, proprium metropolitanum, si ecclesia sit suffraganea, rei antiquiorem ex provinciae episcopis, si fuerit metropo-itana, per literal sigillo munitas.* Si vero sacrosanctae synodo non placuerit, ut"'haec clausula apponatur obligatoria; rogo, ut saltem apponatur monitoria aut commendatoria. ne umquatu praetermittantur huiusmodi litterae ad sanctam sedem, ad metropolitanum vel ad antiquiorem ex provinciae episcopis. Et si clausula furet monitoria aut commendatoria, meo iudicio D sufficit expungere verbum *praecipitur, et* apponere verbum *monetur* aut commendatur.

Dicta sufficiant; sapientibus pauca. Sapientes eatis vos. eminentissimi et reverendissimi praesides et pai^s, etiam prudentes indices. ludicate.

Duobus hisce oratoribus auditis, eminentissimus primus praeses dixit:

„Reverenflbimi patres, quoniam nullus alius veniam loquend^ petiit super schemate generatim spectato, procedatur ad examinationem specialem primi capitis eiutdfem schematis, super quod loquendi veniam petierunt^gres patres, nempe reverendissimi domini Petrus M. Ferré episcopus Caaaleneis, Franciscus Zunnui Casula episcopus Uxellentis et Terralbenais, et Petrus M. de I^acerda episcopus 8. Sébastian! Fluminis lanuarii.-

Hic autem suspensa discussione distributum est folium* typis impressum, in quo continebantur no* mina illorum patrum, qui in congregatione generali diei 13 augusti ad deputationem pro rebus disciplinae ecclesiasticae loco absentium maiori suffragiorum numero electi fuerunt. Distributione vero expleta, dicti tree oratores ad ambonem successive vocati eunt.

ORATIO

reuerewdi pι/H*> *domini htri'M. Ferri*

episcopi Casaiensis3.

Eminentiaeimi et reverendissimi praesides, eminentiaaimi et reverendissimi patre».

Licet schema propositum Pe sed* epùropo/ι «› eants valde mihi arrideat propter sapientium et prudentiam dispositionum, quae in eo continentur, attamen sunt circa ipsum quaedam adnotanda et vestro subiicienda iudicio.

In capite primo dum qualitates recensentur, qui bus fulgere debet vicarius capitularia eligendus. dicitur: rin quo morum integritas, pietas, sana doctrina. et a qualibet nota, praesertim ecclesiasticae censurae, inmunitas cum scientia ac piudentiav laude conspirent.*ǀ Nihil certe optabilius viro adeo praecellentibus dotibus ornato. Ast videtur fortasse nimis lata huiusmodi praescriptio Dum enim gradus nullimode designantur huiusmodi nobilium qualitatum. facile in praxi occasionem suppeditare possent impugnandi validitatem electionis, praesertim si alii sint in capitulo qui variis sub respectibus electum vicarium superare judicarentur; crederentur nempe aut scientia aut pietate aut prudertia praestantiores. Adde quod concilium Tridentinum nihil de hisce dotibus expresse notavit, cum ageret de vicarii capitularis electione; putarem ergo ad futuras quaestiones pro posse impediendas, quod opportunius diceretur: *sanam profiteatur doctrinam, scientia et prudentia sufficienti polleat, nec ulla sive ecclesiasticae censurae, sive immoralitatis nota sil inustus*

In eodem capite primo decernitur, quod *congrua* vicarii capitularis a metropolitano cum suis auffruganeis sire in concilio provinciali sive extra stabili ratione praestanda erit. Res haec est plena difficultatibus. Imprimis varii pro diversis dioecesibus sunt redditus mensae episcopate, ht ideo etiam congruae vicarii capitularis variare rationabiliter debent. '2* Varii sunt dioeceaeon limites, et i&o diversa onera vicarii capitularia diversaeque expensae, quas *ipse* facere tenetur. Etiam igitur ex hoc capite congrua vicarii rationabiliter variare potest. 3° Varia sunt temporum sibi succedentium adiuncta, et ideo stabilis mensura congruae non facile praestitui potest. 4° Plerisque in locis redditus mensae episcopalis vacantis a civilibus guberniis usurpantur , ipsi igitur civiles officiales congruam mensuram determinare contendunt. 5° Vicarius capitularis nonnullis in locis etiam curiae providere tenetur, et lié nova habetur diversificandi congruam. Quae cum ita sint, melius putarem dicere: *in singuli* autem provinciis metropolitan™ cum sui» sujfraganeis invigilabit, ut in congrua ipsa determinanda legitima consuetudo servetur, et sive excessus sive quaelibet malae cupiditatis species omnino vitetur.*

Quaedam in hoe capite forent etiam dicenda ad compeacendoa sacerdote·, qui, vix defuncto episcopo.

› Illud neglexi, eum nihil exhibeat prester noouna. quae iaa supra habentur, coi. Ia b.

« Argumentum: «BpiMopua Caanlraaie proposuit emenda tioae·, quae ia folio tjpi» impruseo leguntur eub numem 18, 86, et conclusit votas emitteado. ut quaedam beic adderentur ad eompeecendôe eacerdotee. qui episcopo vix defuncto dvilen» magistratum adeunt, et magno stadio ab eo episeopals menaae adminietratibuem non parvo cub› emolumento «ibi destaadari efflagitant.**

civilem adeunt magistratum, et magno studio ab a eo episcopalis mensae administrationem non porro cum emolumento sibi demandari efflagitant.

Haec, quae mihi erant dicenda circa caput primum schematis propositi, vestro iudicio submitto.

OBATIO
reMreadi *patris* domiai *Francisai tournai-Catula episcopi UxeUenris* et *Terralbensis1.*

Eminentissimi praesides, eminentissimi ac reverendissimi patres.

Nonnullae mihi occurrunt observationes circa cSput I schematis nostri *D» seds episcopodi* vacante. Optarem 1* ut pag. 1 lin. 7 [4 a 7] periodus «Unus sit etc.* ita efformetur : *Constitutio autem hare* rei *confirmatio fieri debet absoluta praesentium suffragiorum pluralitate, et unus sit capituli vicarius. Ubi tero* uns *eligendi ita invaluit* etc. ut in sebemate. Ratio est. ut huius absolutae pluralitatis ad electionis validitatem necessitas apostolica conciliari constitutione etiam decernatur atque aditus iis factis praecludatur, quae vel ex ignorantia vel ex alia causa non semel evenerunt.

2° Optarem ut eadem pagina lin. 11 periodus quae incipit .Ad vicarii munus etc.* sic redigeretur: *Ad vicarii munus i» tantum assumi possit qui sacro ordine sit insignitus, ac in sacra theologia vel «ure canonico doctor aut prolgta renuncialus; et* m *quo morum integritas* etc. ut in schemate. Huius mutationis. in qua academici doctoratus et prolytatus gradus in sacra theologia vel iure canonico in eligendo requiruntur ut electio valeat, ratio est 1* quia haec ita constituuntur in decretis saerae congregationis concilii Tridentini retinendum est ex mente eiusdem concilii ut paucissimae quae habentur ab eadem receptae exceptiones, dispensationes potius dicendae sint. Videtur autem inconveniens synodum Vaticanam receptionem in legem erigere, et legem in consilium mutare. 2* Quia lites et quaestiones propter* hac super re ortae fuerunt, quia taxatim a Trideutina synodo gradus in iure canonico videbantur requiri, dubia oriebantur, num qui in sacra theologia eos consequuti fuerant, saltem illis verbis *aut alias idoneos* includerentur ; ideo sacra congregatio indiscriminatim in multis decretis *doctoris verbo usa est.* atque in hac conditione ita instititit, ut adiiceret etiam doctoratus gradum in publice universitate consequutum oportere. Haec autem omnia cessant, si lege conciliari clare statuatur sive in sacra theologia sive in iure canonico gradus suscepti fuerint, eos ad validitatem electionis et requiri et sufticere. 3“ Quia ii tituli in multis officiis a Tridentina synodo requisiti fuerunt ut scientiae argumentum publicum haberentur, ac proinde publica etiam existimatio et stimulus etiam ut saerae scien- D tiae vividius excolerentur. Hoe autem nostris hisce temporibus maxime necessarium est, praesertim cum ab hac synodo proponendam statuatur\p> seminario gradus aoademicos in posterum esse conferendos. Ne ergo aemulatio haee et hoe testimonium auferatur, periodus quae incipit, pag. IV linea 3 [4 A is] «Et quamquam,* integre omittatur.

Optarem 3» ut in fine paragraph! primae pag. IV post verbum «deveniat* haec adjicerentur : *districto praeterea vetamus, ne quisquam sibimsi sufragium conferat ; quod si quis electus praesumpserit, declaramus eo ipso electionem fore irritam, eumque, ri diaeceris regimen assumere nihilominus nos» metuerit, iis omnibus censuris et poenis subtectum esse, quae latas fuerunt contra eos, qui absque iurisdieiione huius-* modi umts smt w m uttmtaMrwt. Ratio huius addiBonis est: 1* quia boo revera evenit; 9* ut nonnullorum ambitioni frenum quoddam imponatur; 3* ut ii moneantur clare de »uae salutis aeternae dispendio: 4* ut probetur, ecclesiam eathelieam a medela gravioribus abusibus ferenda aumquam desistere, et' locorum ordinarios non ab effrenatis passionibus, sed a Deo eese veluti constitutos

4* Proponerem, ut etiam peg. IV lin. 18 [4 n «s| post verba «provinciae episcopum* haec addantur; *vol ri omnes provinciae sedes vacantes fuerint, ad episcopum uioecesi riciniorem* m *devolutive etc.* Ratio est. quia hic cusus non solum dari potest, sed ita revera nunc est in provincia Turritaoa. cuius omnes quinque sedes vacantes habentur.

Vellem b° ut omitterentur verba, quae habentur in fine ciuqdem pag. IV [4Cis|. nempe «diebus vt horis quibus'ratione sui muneris impeditur*. Haec in viro timoratae conscientiae inquietudinis causa esse posseht. Ideo dicendum propono; *insuper ri electus omsonieatu gaudeat, a chori territio rit exemptu», et iis distributionibus cum iure accrescendi, ac emolumentis garnirai, quibus legitimo absentes non privantur. Folumus tamen, ut ri quae eunt alia seri beneficii munia rive animarum curam, sive Scripturarum sacrarum lectiones spectantia, rive per se rive per alium ea* omnino *adimpleat.*

Hae mutationes et additiones clarae mihi videntur, ac proinde in illis declsrsndis non immoror, sed omnia vestro sapientissime iudicio submitto

ORATIO
reverendi patris domini Petri de Lacerda cp. S. Sebastians Fluminis /anuarii 1.

Eminentissimi praesides, eminentissimi ot reverendissimi patres

Paratus non eram ad discussionem specialem, credens oratores plures locuturos ante me Hi Hrasiliensis episcopus non essem, antbonem non ascen derem, quia fateor summo mihi pudori est vocem extollere coram vobis, praesertim cum consuetudinem non habeam latina lingua loquendi, ('redo vero me ad loqucmdum teneri, et ideo duas vel tres observationes faciam, conservando semper generalitatem illam, quam tam sapienter probavit reverendissimus relator.

Dicitur in capite 1 schematis «Ad vicarii munus ia tantum assumi possit qui sacro ordine sit insignitus, et in quo etc.* Ergo nulla videtur dici electio, si non observentur praescripta, nempe si nominatus sacro ordine non sit insignitus, aut si in eo mosurn integritas etc. uon. conspirent. x

Sed, reverendissimi patres, relinquo, quod aliqui necessarium dicam de aetate-viginti quinque annorum. bt animadverto in quibusdam regionibus sii quando in vicarium capitularem eligi aliquem, qui puspensus in aeternum manere deberet. Erit ne nulla talis electio?- Sed tunc quot difficultates quantum ad validitatem iurisdictionis, ideoque ad salutem animarum ! Si ergo nil dicendum sit de aetate, saltem hoe modo dicatur; *Ad vicarii munus non* assumatur nisi qui *sacro ordine rit insignitus,* vel ut ineat; *Ad vicarii munus is tantum assumi possit, qui sacro ordino sit insignitus, et apprime decet ut in eo* esorum *integritas, pistas, sana doctrina laude conspirent.* Sio credo removetur quaecumque dubitatio de validitate viri sacerdotalia scandalosi in viearium capitularem. Dicitur etiam ; «et quamquam apprjpe deceat ac valde qptandum ait, ut qui assumitur sit etiam in sacra theologia doctor aut licentiatus* ; credo id addi debeat : *et de gremio*

1 Argumentum; «Kpiseopns CxeUenais proposait emendationes », 6, 4, n, 86, et tamper ut omittentur integra periodos I 4, linea 4, quae incipit l^uamçuewx"

1 Argameutui : «Spisoopna S. Sebastian! fluminis lumarii proposait emendationes 8 et ».·

apituH; it* ut legatur: .«t quamquam apprime deceat ... nt qai aasumitnr iit ia sncca tbeelpgia doctor eat lioentiataa et *it prttoio tepiMi,* huiuamndi tonos fuehfetam defecto· electioni* vatMitati •deero nolumus.* Voe scitip, reverendissimi patro·, quot difficultate· moveri «oleant quando eligitor aliqui· extra gremium capituli; ideoqus dicatur, apprime doceret ut sit e gremio capituli, «od eoa sub nullltalis poena; et aie dirimentur multa· quaestiones.

Legitur in peg. IV [4 · «| .Canonici· autem sanoÜonibu· inhaerente·, prohibons· ne in vicarium deputetur qui vacantia sedis fuerit patriarcha, •rchiepi•eopua, vel episcopus electu·, nominatu·, *eu praesentatu·.* Optime quidem ; «ed nota erit vobia quaedam exceptio in capite *Sthd* de electione, ubi pertractatur de electionibus extra Italiam in remoti· regionibus, dummodo concorditer fiat electio. In Bruilia ism vidimus in viearinm capitulèrent doputatum ilium, qui in episcopum erat nominatu·. Peto igitur ut hoc iuri· capitulum irritum declaretur, praecipue eum hodie omne· vel fere omnoa episcopi a gubernii· nominentur, non autem a capituli* vel «b alii· electoribus.

Dicitur etiam io fine capiti·: .Insuper diebus et horis quibus ratione aui muneri· impeditur, a chori aervitio ait exemptu·.* Credo magi· aequum, opportuniu·, et ad removendo· acrupulo· aptis· ut vicariu· capitulari· non tantum horia et diebus quibus impeditur, aed toto tempore aui viearìatua a chori aervitio removeatur.

Nihil habeo ampliua dicendum de primo capite. Parcite temeritati meae.

Hi· auditi·, eminentiuimua primus praeses diacursionem secundi capitia patribus proposuit, et ait.

.Reverendissimi patre·, quoniam nemo aliu· veniam loquendi petiit super capite prjmo propositi schemati·, declaramus hanc discussionem esse torminatam. Procedamus nunc ad examinationem secundi capitis eiusdem schematis, super quo quatuor patres animadversiones suas proponere petierunt, nempe loseph tiaixai y Extradé episcopus Vrgelleusi». Petrus M. Ferré episeopus Casalensis, Franciscus Zunnui-Casula episcopus Vxellensis et Terralbeosis. et Franciscus M. de Lacerda episcopus b. Sebastian! Fluminis lanuarii. Itaque ambonem ascendat reverendissimus episcopus 1'rgeilensis/

ORATIO

reeerntdi *patrii domiei loitpki Coûtai p Eltradf tpiicopi Vrgtlltnrii1.*

Eminentisaimi et reverendissimi praesides, etninentissimi et reverendissimi patres.

Ambonem hodie non eo animo ascendi, ut longa vos oratione detineam, sed ut pauca, immo unum fere tantummodo verbum proferam auper ultimam capiti· secundi clausulam : reverendissima enim deputatio ita in aliis temperavit schema et in melius reformavit, ut meam omnino mereatur sententiam.

Vicarii capitulari· adeo limitatur auOtoritas in ii·, quae abusibus occasionem dare solebant, ut si non omne·, quod difficillimum reputo, maxima tamen eorum pars sublata videatur. In m tamen qnod ad provisionem beneficiorum paroehialium spectat, praeter cbsonritatem, quam ia illi· verbis repeeio. aaa enim clare apparet oχ oentaxtu verborum, qaod aobis ia nota exprimitur et adeo «xprea»· vevorendiMimu* relator exposait. timeo, omiaentiteimi ac reversndisaimi preeudoe, no aimia eius auctoritas deprimatur, quia syaodalibus examiaatoribui coaequata repetitur. Aliunde puteat evenire casns in qao tree aut quinque «int examinatore·. st eorum eoaequentnr vota. Quid ergo tunc lot? Remanebitne suspensa electio parochi? Nonne fortune *0110· foret, ut pare illa vinceret, ad qnain vicarii capitularia accederet sementi·? Facultate hac eonequationom tollendi munitu· vicaria· capitulari·, et verba clausulae ultimae aperta fiant, et examinatoribus superior. ut revera eat, apparebit, et eventui «upradicto providebitur.

Peto ergo ut in fine capiti· Il post ultimam clausulam addatur: ›' *ftumdo voro oiatputut* cota, *pra ta perit* atri *tltdia,cui riearii capitularii* svtam *taoort caepirtuto fuerit.*

Haec tamen eapientiximo vestro iudicio liben tissime submitto.

ORATIO

rttoreuii patrii demists *Pitri It. Ftrri epitcopi Cataltntu'.*

Eminentisaimi praeside·, eminentisaimi ac reverendiaaimi patre·.

Du*e tantum mihi veniunt animadversiones circa hoe caput II propoaiti schematis vcetrae sapienti considerationi proponendae·

In capite II, ubi dicitur: .Cum ex veteri anctorum canonum sententia «ede vacante nihil ait innovandum ...“ opportune adjungendum rue indica ran: eioarina *capitulerii riudiott tortari dtbtt* «e, que* od ncrmom *togato tcclttiaiiiceruto pro ricta ctori ùuiitutitoM, atput* pro hoao tum *ipirituali* tam *totoporali tepuuarii, paroebiaruto aliorutott* piorum msistatontm ah rpiscepo *anitetttore iatraducta futruai. lieu et tx pratproptra* etc.

Ratio huius additamenti est, quod innovatione· magi· Improbandae, quae aliquando a vicariis capitularibus fiunt, respiciunt potiu· supra designata disciplinae capita quam acceptationes aut dimissione· clericorum, de quibus in schemate habetur •ermo. Vellem insuper quod, ubi vicario capitulari adimitur facultas dimittendi e dioecesi proprium clericum, declararetur exinde non impediri ab expungendis e clericorum coetu iuvenibus, qui sive ob gravem nogligentiam sive ob ali·· non leves culpas se ecclesiastica vocatione esse destitutos et habitu clericali indignos demonstrarunt. Si quidem vicariu· capitulari· hac privaretur auctoritate, non amplius posset rectae disciplinae seminarii consulere, Hor sequenti vel simili modo exprimi posset *ti* quomeM *pouit it dtitai txpuegtrt n dtrieonau albo* mraws, qui *proritor dtlipttoriui aut teetoriatrieo roeatioao tt deititiioj utndtnil ; attaoto»* r «m olssMtus *dtrianu riotetri aitcribtrt ntt propriato t* ta diuuttort pettrit,* a··· *ob tot* ssds *oporiolica faeulfatoto ohtintssrtt.*

In eodem capite II decernitur : .postquam annus a vacatione «edis episcopalis fuerit elapsus, concursum indicat, atque adhibitis examinatoribus syuodalibus seu prosynodalibua vacantem parochiam ilii conferat, quem digniorem inter approbatos ipse cum iisdem examinatoribus indicaverit.“ In hoc decreto gravia fit mutatio iuri· hactenus vigentis, vi cuius vicario capitulari soti competit eligere magis idoneum inter approbates ab examinatoribus, quin tamen adsit causa satis fundata ac generalis

1 Argsasatua: .Kpbesfas Urgallsasi· sppwhsns rstormatam schéma i» eo praesertlss qeod in gtnsrs spectat sd *tattoritstem* vicarii eapitalaris, ataotavlt oirca provisioMm beas leionim parochialism ohscaritatsm aliquam repsriri ia ssh·aute nec clan ex context· argent· illad qn«4 in aota «xprimitnr, et qnod · relaton dictam fBsnt. Bt pnstorea nlmta deprimi vicarii capitularis aaetoritatsss, eam sxassiastorih·· •yaodalihas coaeqnatns videatur. Hinc easeadatisaam proposuit quas legitur sub numero M.*

1 ArgUMatam: .Bpiseopas Cssaloui· sasedatioM· proposuit qua· Isguatur sah aasxris Ih, IS, 1«.*

tnptne inducendae innevatioui·. Bequeatia antes SBaiderar· operae pretia· eet.

1· Hoc édita décréta eleetia parooborum mi asplisvisrio oapitalari adiudieeada eeit, aed namiaatoribs: iati eoiha tria rota, ill· antes nenniai anus dare potst. 9* Examinatore·, de· deaeriptb at «lueabrationibu coneurrentium iudieius profaraat ad differeatiam riearii oapitalark, ai rotas qnoqua electioni· dare poeeeat, Ballas fore partes darent rieario oapitalari is benofiaiia coafweBdi·. 8* Diotam eat, canonico· in rieario oapitalari eligendo osnem ia illas tolas iuriadietieamn traaoferre debere. Aet rotas oleetioBia asasiaatoras eet utique acta· iuritdietioau magni montesti. AU* unde (ubordinate opinor, vicariam eapitalares eul one· incumbit regendi vacantem dioeceaint, auffeienti debere auctoritate faleiri ut eleei obsquius at obedientiam facilia· obtineat,' at populi (dette aides commisi bonus epirituale eKcaciua pro* morere queat. A»t ti parochorum oleotio non illi nod examinatoribu· tribueretur, grave, ut mihi ridetur, auctoritati ip»i·· ruina· indigeretur.

Putares ergo ultimam capiti· II propoaiti »ch·matie periodum aequeuti modo ···· reformandam: Concurram radicat, atque *adhibiti»* •aamiaotarrtaa •yaedolifaM cru procynodoAbM Meantes paruedies *illi eoafrrat,* quem *digmtrm* star ab aiadam emem·notoribue opproboioc ia *Doauao iniientnl.* Haooe ia methodo poterunt utique aliquando inordiuationoe locum habere, ced hoc non ex natura dieoiplinae inductae, ced ex malitia humana procedit; quod quaecumque methodo· adoptetur, dum in hoc mundo renemur, smper poterit erenire.

Haec eunt, quae rectrae eonaiderationi spientisimae erant a se aubiicienda.

ORATIO

rwermdi *patri»* domini *Fraacitei Ztuuutir Catula tpiteopi UxtlUnti» »l TtrrMttui»l.*

Eminentiaeimi praeaidea, etninentitaimi ac reverendisimi patre·.

Pauciaaimae observations ad caput II huina •chomati· *D» nd» tpueapali* aocwul· mihi ridentur adnotandae. Et principalior ea e«t qua putarem potiori iure beneficia animarum enram habentia futuro episopo sae reaervanda. ci beneficia liberae eollationia recervantur. Ex imprudenti enim illorum proviaione graviora eequuntur mala in canaa, qaae ut 'omni attentione et aollioitudiBO digBB, ia animarum nempe aeterna relate. Rogo itaque ut etiam haec, ei perpetuo titulo conferri debeant, opiaeopo reaerventur. Epiaeopuc eaim aolua ia dioeeeei omnia habet quae poteet habere, nec ulliua atnbitionia aut timoria aut ulliua pasioaia motu ordinarie movetur; bonus dioceeaia et animarum calatem quaerit, maxime gratia characteri· episcopalia, quae ipei sii propria st.

Vellem deinde ut non tantam ad crdins non promoveantur reieoti ab opiaeopo, sd ns ad habitam clericalem, ai admisi ab eodem non fuerunt; tandem ut ad annum vicarie· capitulari· iia apo•tolioia facultatiboa gaudeat, quae epiaeopo defaaeto oeneeaaa fuerunt et quae meram iuriadietioaes rspiciontx Unde eapnt II aio legendum propono: .Quoniam visriaa capitularia omni ordinaria k opioeopi merae taUMmb nuotwitate pelM *·· ia direptionem eod ia oonaervatioaom et BodifisÜoaem, aa pretnde ex aetati «amomis eanaaem enatantia aede raoaate nihil ait omnia· {Morandam; m an praepropera aiaadem rieerti admiaiettntioM alias ooatiagat dignitati epieeepali, et boae dioeecai· infarri dotri^eatus: ideo, aacro approbante sucilia, dhtriete prebibesa» no idem ricâriu· militiae ooaiOaiaetieM eoe adaeribet, qui rei postulant·· noe adsitei, rei admisi iam emoti a proptie •piaeopo fnorint; no dimiseris ad ordium etiam poet annum vacatio·!· usquam concedat iam qai ab eadem opiaeopo fuerint reieeti; nere alienum claricem dioeeeei adaeribat, rei propriam ex ea dimittat, niai ab hao aede apoetolieo facultatem obtinuerit. lavaetam etiam qnibnadam in loci» ooa-, «Mtadinam, ut liberae eeUationie beneficia animaram caram adnexam aon bebantia a vicario ooaforaatur, I minimo tolerante·, atatuiaiM ut aa eiout at beneficia parochinlia in titulum perpetuum confereqda, * futuro opiaeopoinxta iaria regulae providenda omnino recurrentur. Statim ac itaque boras paroehialium boaafieioram racatio habebitur, rioariua oacoaemum eeu adsiniatratorom costituat, qui etiam parochi officii» interim fungatur, cum ea congrue parte emolameatorum qaae ad idem beneficinm •pectant, quae par provincialra cynodoc, aut aliter a provinciae epiecopte atatuta fuerit. 8i quae hac ia re oriatur, nrgene neoesits, vicaria· unctam hanc codent apoÀoTtcam concalere diligenter curabit In bonum autem dioeceeh et animarum calatem conoedimue, at Idem vicaria· ad annum faealtatibu· gaudeat quae ipecialiter defuncto epiacopo ab hac •ancta aede coneesce fuerant ■>· excepti·, quae noctrae huic oonetitutioai adveraantur.*

Pene iicdem verbi· baec propocitio concinnata C st; et eam vstro eapientisimo indicio aubmitto.

ORATIO

rewrandi patrie domas *Putri* de *Lattrda* cp. *S. StbatHaai FtaetM* lamuriil.*

Eminentiaaimi praeaids, emineotisimi et reverendisimi patre·. «

Pauca verba addam. Omitto, rererendisimi patre·, graviaaimaa difficultate·, qua· in Bracilia hoc ••put II offendet propter legee civils, propter ilis qua· dicunt amplisims faeultats equitum ordln·· Chriati. Bed eoclwia nullam timere debet niai Deum, et noa epiaoopi Braailienaea, ai perati cumae ex corde dare Casari quod st Capoaria, non dabinen· Deo, quae Dei aut et ecelsiae auae? Bed veniamuc ad quaedam huiua capiti·

Dicitur ,neve alienam clericum dioeesi adacribat vel proprium ex e· dimittat, niai ab bao aancta aede apstoliea facultatem obtinuerit.· Pairs reverendiacimi, d vulti·, ut hoe decretum plene exeeutioni mandetur in Braailia vel in tota America, Mensarius puto addere aequeotia verba: ·< ai M MM IMÎ IM OWM MNMβMM Iscrtt, miUa qme /oede «rit inctiM··; niai boo fiat, iacasum decretas legimna in hoc spite U.

Dicitur etiam: ,qnod ai de beneficii· parocbialibaa agatur .. . tribui»·» ut, deputato atatim oeconomo, cou administrator·, poatquam anna· a restione aedia epiaoopalia elapaua fWerit, wiranta indicat.* Credo qnod meliua et sagrustiu· dici debeet: sacuraum fndicerv poeeit. Patna reverendiaaimi. ai aliter Sat, gaudebunt et exaltabunt mali, plorabant vero boni et eoclaaia eanota Dei. Iam vidimna quemdam vicarium spitulares de aedia vacation· oecaaionem arripere, at forehn qnadra-

› Atgaacatas: .Spiampw DxaUmai· S TanaAcndc hs·-teia simans coras habstia, ai perpats titale aaalbni S-bacat Ntaro Cfisef· as· reccevaada; rciertsab episapeas taataa ad ordinw asi es· praserandea sd BipS ad daricalcs habitu adsiftaads; vfcarin spilalaras Ua hcaltatibs gaadar· ops eas, pas fetacte «ptaeope basass faanat. Spot· qww auras lariaSetioMs napictast, latagras Mtas «apet raforsaatas pnpsait S ia cscBdatUs mb aaawro IV

› Anpaamtam: Jtptaeeps & RaSaMai nasia!· Uaaaril •aMadattanaa préparait qus lagnaiar aub ausmi· 1?, 18.*

ginta vol ptaroo admitteret ad eeaeorsuj·,· at gtiber- nfeua civile apod im «altam, valda diligit oomuvm, vtpeaatiaao insistit apad epioeopoe at indicaatar cououroaa. Bt ai hoe faeiuut cam episeopia, qaid earn vicariis capitularibus? Et hoe' median eat ad remunerandos quotquot ia electionibus plea ad- laborarunt. Propterva episcopi ia Bracilia soient amplius oonennum indieere, hoe valde timeat. Ideoque plurimae aunt parochiae, in quibus defectu sacerdotum, vel aaeerdotam tali nomine dignoram non aunt parochi canoaiee instituti. Dicatur igitur, per viscera lean Christi supplex peto, dicatur potiua; eonetrraam radicer» setooet. Sic non aunt obligati a coucilio, son possunt obligari a gubernio, at possunt adimplere officium, el finem obtinere con- cilii huius, quia possunt indicere concursum, et possunt instituere parochos.

Haec erant, eminrntiasimi et reverendissimi patres, quae vobis dicenda putabam in conscientia mea.

Post haec surgens emiuentissimus primus praeses dixit:

„Reverendissimi patres, quoniam nemo alius super secundo capite propositi schematis veniam loquendi petiit, et nemo super tertio capite aliquid observare necessarium iudieaverit, declaramus dis- cussionem secundi et tertii capitis esae terminatam, salvo iure deputatorum respondendi in orpxima congregatione, si quid respondere necessarium judi- caverint."

Tunc surrexit episcopus'Lamacensis, et ait ali- quid circa tertium caput observare velle. Facultas loquendi ei concessa est, et idcirco ambonem ascen- dens haqpefifSùit. *

ORATIO

rsesmdi *patri* domini Antonii do Vtuconcllo* 'Poroira do Mallo opiteopi Lamaeonlu*.*

Eminentiasimi et reverendissimi praesideo, emi- nentissimi et reverendissimi patres.

Quodam cum timore et tremore ambonem ascendo, quia nequi paratus eram ad loquendum ia hac hora, neque omnis coordinate potui sicut desiderabam. Et si tractaretur tantum de materia aoientifica, nnmquam aacondisaem qui sum minimus inter fratres, et scio me oportere magis audire quam audiri. Bed cum in nostro sebemate de disci- plina sermo sit, et negotia disciplinaria Aegis pen- deant ex iofonuationibus undique collectis in unum, et alius non sit qni moram, rerum et circumstan- tiarum patriae meae rationem reddat, tacere omnino non possum. Officio vera meo functuras ia magnam difficultatem incurro, quia de rebus ecclesiasticis in infelicissime regno Lusitaniae dicturus, forsitan ali- qua proferam quae meae aaaantissimao et quondam florantisoimae patriae splendorem maculis aspergant. Nodum vera oportet expedire, ideoque nba quasi aliquid contra gentem meem dicturas, sed tantum ut res ut circumstantiae quomodo, sunt, relaturas loquar. Iu animo enim meo non est vos tostas contra fidem et morae gentis meae, inter quam si non desunt homines absque fide st pravis moribus, qui neque labiis neque factis Deum et sanctam ec- clesiam honorant, suat etiam, Ot valde maiori et quasi universali numero, fideles, qui vestigia maiorum sequentes et gratia Dei adiuvante fidem firmissimo profitentur, qnae religioni sunt adversa deplorant,

A et orationem humillime apud Deum offundunt, ut meliora bona ot tempora oppreeeae eoelesiae ad- veniant. Iterum atque iteium vos adpreoor, omi- nentuaimi ac rqveraadiesimi patras, ne sinatis cre- datiave quod omnibus tribuatur illud, quod paucis convenit. , > .

Hoc posito, iam ad emendationem quem desi- dero venio, et postea ad rationes pergam. Bmeq- datio m«a haec est: caput III ita reformetur, ut circa dioeceses, quae, quamquam eapitulo eathedrali careant vel ip posterum caruerint, cum aliis pro- vinciam ecclesiasticam constituant, nihil innovetur. Si autem hoc non placuerit. >altem post verba „auc- cedero debeant" addantur haec, *quod si prameripta* conditione* potihabiiae fhmnt, métropolite ont, *ode* secante, eepstulum eafAcdreto *melropolilantim, nt,* orient *sc *deficiente,* propincior antiquior *epiteopu* pro oa oice eiearinm* Folnmns autem sto.

B Parcite mihi «i in argumentatione exempla quae- ram ex negotiis patriae meae, quia, cum sint effectus revolutionis, quae in regno Portngslliae radice» gessit, etiam in aliis regionibus, quod nunc fit in regno Pottugalliae, potest, quod Deus non per- mittat, accidere, ut nova revolutio profiteatur eas- dem doctrinas et in cumdem' scopum pvrjpit. id est ut ssnctam eeeieeiam Dei expungat ab hominibus, et etiam nomen ipsius Dei oblivisci faciat inter mortales. Ideoque quamquam argumentum sit particulare meae nationis, potest applicari ad na- tiones, in quibus nunc incipit aut iam incepit revo- lutio, quae jn omnibus semper eat eadem, semper eat impia, semper contra edelesiam laborat.

Perspectis itaque circumstantiis patriae meae, ad mala et perturbationes praecavendas peto, ut haee emendatio admittatur Siquidem, eminentiasimi M reverendissimi patres, quae fuerit ex parte gu- C bernii oppressio ecclesiae et ministrorum sacrorum in regno Lusitano, saltem post annum 1834 uaque nunc, longius foret dicere, ai de rebus omnibus occasio informandi daretur. Ideoque tantum de quibusdam circumstantiis, quae cum nostro sche- mate et emendatione mea conoectuntur, mentionem faciam.

In regno Lusitano sunt quaedam dioeceses, quae semper eapitulo eathedrali catuerunt; sunt ét aliae, in quibus post panoa tempers capitula cathedralia deficiunt, quia etiam anno praeterito edictum seu decretum cum vi legis et obligandi gubernia futura exivit, in quo deoretabatur ne in posterum nomina- rentur episcopi et eanonici ad maiorem -numerum ecclesiarum cathedralium. saltem dum concordata cum saaeta sede non conficerentur circa suppres- sionem aliquarum dioecesium. Hoc modo evenire potest, ut paucos post annos paucissimae sint sedeo D cathédrales, in quibus sit capitulum cathédrale, et vacantes eoelesiae a vicariis regantur, quin immo ihm reguntur pro maiori parte et numero. 8i autem hoc fieri possit eum fractu animaram iuxta modum praescriptum in schemate, ex his quae dicturas tum vos videritis..

Nemo forsitan nescit, quod anno 1834 omnes fa- miliae religiosae hominum in regno Lusitano fuerant suppressae, quod omnia ant fere omnia seminaria fuerunt clausa quasi per triginta annos, quod pan- deeimi erant scholares ecclesiastici qui universitatem cursitabant, quod aliqui aut fera omaso epiacopi patriam propriam deseruerunt, *et* cathédrales va- cantes fuerunt per multo* annos, adeoque evenit quod educatio ministraram ecclesiae fuerit minus curata, quod tantam post annum 1864 quaedam seminaria fuerint restituta, desunt tamen adhuc in aliquibus dioecesibus. Hinc evenit, quod etiam deficerent magistri pro disciplinis edocendis in sumi-

› Argumsatu: »iqisiwpns lamacensl» *fnpomit emeaio-* Uoas* quae rat aux M habetur. «uncas piaribu* coanaai- vit rationibus ex dreuasteatiis suas 'patrias petitis, quales tales sees Maeruit, at proposita esModatio oatitti salto medi posset."

nariis, ·< maxime pro danda ahi··» adacatio»· -norali at religiose. Fuerant enim episcopi, qaiboa -ieut mihi ipsi svenit, onaibaa exercitiis ordiaaa-torum erant pressentes at forsan directores, quia antiqai magistri et rectore· perierant, et .inter ae-vo· bob inveaiebantar qui apti fuissent ad hoc aoiendnm. Kt quamquam ax' aliquibus aemiaariia >am boni fructus colligsntur, pt iam ad vestram et -neam-consolationem dicere possim, me multant iam -ibtinuisee ex ano seminario, ia quo aaat fixi oculi et apex mea ; affirmare tamen non poaaem, quod in omnibus dioecesibus et saltem in iis quae seminaria non habent, simile contingat.

Scire debetis, eminentiuimi et reverendissimi patres, quod ai non in omnibus dioecesibus inveniun-tur. qui constituantur magistri in seminariis, diffi-cile erit invenire sacerdotem, qui officium vicarii generalis digne exercere possit et velit. Auditoria enim ecclesiastice fuerunt etiam dispersa, nqtarii B et alii officiales antiqui perierunt, pensiones quae officiales et vicarii generales auspicabant a mensa episcopali, extinctione decimarum ecclesiasticarum et paupertate episcoporum iam non accipiunt, post extincturo in regno privilegium fori et canonis et postquam etiam causae^ ciroa divortium quoad tho-rum et cohabitationem in iudicio saeculari admittun-tur et iudicantur, emolumenta in indicio ecclesiastico eunt tenuissima, adeo ut vix aut né vix quidem inveniantur, qui officium vicarii generalis vel notarii exercere velint et possint, saltem si aliud officium aut beneficium non possideant, ex cuius fructibus vivere possint.

Experientia propria scio quam difficile sit di-gnum vicarium obtinere, et quamquam hunc vald? desiderarem, tantum tamen post sex annos unum inveni, quem primo a longinquo invitavi cum aliis ad magisterium seminarii, postea in canonicatu C constitui, et post quatuor annos exercitationis me-rum in omnibus rebus iudiciariis dioecesis meae vicarium generalem constitui; sed si alium deside-rarem. forsitan non subito invenissem. Si autem hoe evenit in dioecesi, in qua existit capitulum cathédrale et seminarium, quomodo invenietur vi-carius in altis dioecesibus in quibus haec deside-rantur, ut quam primum et quasi in continenti constituatur?

Antequam autem progrediar, mibi dicere liceat quod haec difficultas in inveniendo digno vicario generali, non tantum ex deficientia personarum prodiit quantum ex effectibus rerum politicarum; multos enim cognosco sacerdotes, saltem in ali-quibus dioecesibus, qui sufficientiam litterarum et morum possident.^sed adeo me dolente et repro-bante immiscui et promiscui sunt in rebus politicis, ut suspecti sint in iudicandia negotiis aliorum qui D contrariam politicam sequuntur. Iam itaque evi-denter ridetur quam difficile ait eligere, rebns sic stantibus, vicarium generalem, si postea in mentem revocaverimus, quod nominatio de qua agitur non tantum ut vicarii generalis qui eat amovibilia. aed etiam successoria, qui forsan per multos annos reget dioccesim, maior erit difficultas in eligendo, quia maius est etiam periculum errandi.

Quomodo vero providetur secundum doctrinam-schematis in hypotbesi, de qua agitur, de futuro dioecesis regimine in casu mortis episcopi seu vicarii *ft* eorum successoris, quando ambo adeo remqti sunt et ambo moriuntur sine cognitione mortia alter-us, *ticut* iam evenit in mea dioeeem, ubi prae-deceasor meus vita functus eat sine notitia mortia sui vicarii ? Quid fiet si episcopus aut vÿoarius pro-capitularia *ex* nogligentia aut ex qlia causa non constituat vicarium successorem? Ad haec'omnia occurrit emendatio nes, saiaa approbationem im-ploro, si alia meliori sensa aoa fuerit praeeeatata.

Praeterea omnes vos sciro volo et aoiro debe-mus, quanta pertinacia et viribus gubernia saecu-laria aoM opponant et resistant omni variationi disciplinae ecclesiasticae; et forsitan si vicarias pro-capitularis aoa fuerit nominatus et constitutus modo solito, gubernie negabunt subieetionem vicario novo modo constituto, ex quo fiet quod non solum ne-cessaria eis desint ad saltem modeste vivendum, sed etiam conflictus oriatur inter gubernium et vicarium cum detrimento animarum.

Denique vicarius Successor quaerendus est aut in propria dioecesi, aut in aliena. In prima hypo-theai si officium aut redditus proprios non habeat, unde necessaria acquiret ad vitam sustentandam? In secunda hypothesi ant statim ad dioecesim perget, in qua sustentabitur, expectative successionis, aut in alia dioecesi commorabitur, forsitan sine officio aut beneficio ; ei ubi invenietur qui se «ubiiciat tali oontingentiae? Eminentissimi et -reverendissimi patres, scire etiam debetis, quod meusa episcopalis in bis dioecesibus est nulla aut fere nulla, et quod maxime et praecipue conficitur ex pensione a gu-bernio constituta (dssvmt aowtajla *verba)* tam pro episcopis quam pro vicariis capitularibus: si haec subventio negetur, nec episcopus nec vicarius pos-sunt acquirere necessaria ad vivendum. Eminen-tissimi ac reverendissimi patres, nos omnes scimus quantum expectativae aint odiosae in sensu eccle-siastico, et quam facilius sit invenire sacerdotem dignum ad quodcumque ministerium ecclesiasticum excercendum, cum directe invitatur et nominatur, -quam cum indirecte invitatur, et tantum expectative ei conceditur: ideoqqe imploro ut approbetis hanc emendationem meam, quia si admissa fuerit, omnr-bus occurritur circumstantiis, quae nunc existunt in patria mea.

Haec sunt, eminentissimi praesides, eminentis-simi ac reverendissimi patres, quae vobis submit tere necessarium iudicavi, ut secundum vestrum sapientissimum indicium de hoc iudicetis. Et iam coram vobis profiteor, me sententiam, quae a vobis dicta fuerit, intimo corde et submisso animo am-plecturum. Si autem in hac informatione aliquid minus recte et incongruente a me dictum fuit, veniam, precor, et gratias omnibus in Domino ago.

Terminata hae ratione discussione in schema quoad singula capita, eminentissimus primus prae-ses ait:

„Emendationea a patribus propositae typis im-pressae distribuentur, antequam exquirantur suf-fragia. Proxima autem congregatio nunciabitur re-verendissimis patribus per folinm typis impressum.**

Post haec, dimissa congregatio eat.

7.

Moaituaa quo patribus mittuntur emendation·· pre-positae super dloto sobamala, et Intimatur proxima · oongrogatio generalis.

Proxima congregatio generalis habebitur feria V die prima septembris hora nona. In ea fiet relatio de emendationibus schematis constitutionis Ds sede *ffûeepati vaeanie,* quae huic folio adnexae distri-buuntur ; ot exquirentur suffragia patrum de iisdem emendationibus.

E secretaria concilii Vaticani die 80 augusti 1870.

Ludo vicus Jaoobini,
subsecretarius concilii Vaticani.

BmendotioMS - aoaaalU· paMtaw piopneitae ta nontraçatinna «o μ μ H super antiai·Ma da code episcopali veoante[1].

1. Orsapo Arseasis [90 c i]: Apponatur prooemium, ot ioacriptionea singulis capitibus respondentes.

i. *Idem* (91 1«|: Inseratur sequens periodo». .Vacante ecclesia propter translationem aut renuntiationem antistitis, spatium octo dierum ad constitutionem vicarii capitularia* computabitur a momento habitae notitiae, quam ex officio et per literae capitulo proponere* debet antisteo statim ac canonice sciat suam translationem vel renuntiationem eme a sancta sede factam vel admissam."

8. *Huutui-Camla UxMnuit* (93 a i>|: In cap. I lin. 7 [supra 4 » 7] verbis .unus sit capituli vicarius; ubi vero" etc. haec alia substituantur: Constitutio autem haec ve) confirmatio fieri debet absoluta praesentium suffragiorum pluralitate, et unu» sit capituli vicarius. Ubi vero" etc.

4. *Idem* [93 o io] pag. 4 lin. 13 [4 B io] post verbum *deveniat* haec adiiciantur; .Districte praeterea vetamus, ne quisquam sibimet suffragium conferat; quod si quis electus praesumpserit, declaramus eo ipso electionem fore irritam, eumqne, si dioecesis regimen assumere nihilominus non metuerit, iis omnibus censuris et poenis subiectum esse, quae in illos latae fuere, qui absque iurisdictione huiusmodi* munia exercere attentaverint."

5. Crespo *Areeiuie* [91cs]: Sequens inseratur periodus: .Capitulo ecclesiae vacantis praecipitur quod, facta vicarii canonica constitutione, de ea certiore» faciat hanc sanctam sedem, et proprium metropolitanum. si ecclesia sit suffraganea, vel antiquiorem ex provinciae episcopis, si fuerit metropolitans, per literae sigillo munitas."

Si vero huiusmodi clausula non inseratur obligationem importans, inserenda erit ut monitoria vel commendatttia, mutando verbum prosopitar, eique substituendo verbum monstnr aut commsmfnttH·.

7. *Laeerda S. Sebaetiani* [94 D 17]: Pag. 4 lin. 5 [4 a 11] post verbum *licentiahu* inserantur haec: .et de gremio capituli"; et consequenter lin. 6 pro qualitatis ponatur .qualitatum*.

-. *Zwttuà- Catula Vxelleneie* [93 B s]: In fine pag. 3 [4 a 11] periodus *Ad vicarii* umosus etc. sic redigamur: .Ad vicarii munus is tantam assumi possit qui sacro ordine sit insignitus, ac in sacra theologia vel iure canonico doctor aut prolyta renunciatus; ot in quo morum integritas, pietas, et a qualibet nota, praesertim ecclesiasticae censurae, immunitas, cum sana doctrina ac prudentiae et boni ordinis laude una conspirent." Omittatur itaque integra periodus. *Et* quamquam etc., quae legitur pag. 4 lin. 3 [4 a is].

8 a. *Lacerda & Sebastum»* (94Dio|: Pag. 8 in fine (4 a is] pro verbis *et* in quo haec adhibeantur:, .et apprime deoet ut in eo."

8b. *Ferri CaadUaeie* [29Poi]; Pag. 3 in fine, et pag. 4 verbis in quo morum etc. usque ad conspirent inclusive haec alia substituantur: .sanam profiteatur doctrinam, scientia ac prudentia sufficienti polleat, neo ulla sive ecdeuastieeo censurae, sive immoralitati» nota sit inustas."

9. Leesrde 8. Ssfiestiem [96 a ul: Pag. 4 lin. 9)4b«] et seq. poet praswntatus addatur; .et *irri*taiq facimus et declaramus caput *NM* 44 *de elee*-

A tiens, ubi do electionibus extra Italiam in remoti» regionibus.*

1·. *Ferri* CasotaissM [99 n is]: Quaedam in cap. I forent adiungenda ad compescendos sacerdotes, qui, vix defuncto epiaoopo, civilem adeunt magistratum, et magno stadio ab eo episcopalis mensae adminiatrationem non parvo cum emolumento sibi demandari effiagitant

11. Zenota-Cesuta CmUsmss (94a»j: Pag. 4 { Çaodst lin. fi post rerba .Provinciae episcopum* haec addantur: .vel ei omnes provinciae sedea va cantes fuerint, ad episcopum dioecesi viciniorem in devolativol etc."

19. *Ferri Caeedeiuie* [99 os]: In fine pag. 4 (4 C is] pro verbis ynes faadsm etc. ponantur base alia, .ia singulis autem provinciis nfutropolitanui cum suis auffraganei» invigilabit*, ut in eongrua ipsa determinanda legitima consuetudo servetur,
B et sive excessus sive quaelibet malae cupiditati» species omnino vitetur."

19 a. *Lacerda S. Sebaetiani*: Pag. 4 in fine [96 B 7) omissis aliis, dicatur; .Insuper perdurante officio suo a chori servitio sit exemptus, et distributionibus gaudeat," etc.

1· b. *Zumttti-Caetda VveUcneie* [94 B s]: Pag. 4 in fine, periodus Insuper etc., omissis verbis .diebus et horis quibus ratione sui muneris impeditur," sic se habeat: .Insuper ai electus* eanonioatu gaudeat, a chori servitio sit exemptas, et iis distributionibus cum iure acorescendi, ac emolumentis gaudeat, quibus legitime absentes non privantur. Volumus tamen, ut si quae sunt alia sui beneficii munia sive animarum curam, sive Scripturarum sacrarum lectiones spectantia, sive per se sive per alium ea omnino adimpleat."

14. *Zmneui-Camda Cxdleneie* [97 o 11]: Caput II
? hoc sit: .Quoniam vicarius capitularie omni ordinaria episcopi meraejurisdictionis auctoritate pollet non in direptionem sed in conservationem et aedificationem, ac proinde ex veteri sacrorum canonum sententia sede vacante nihil sit omnino innovandum: ne ex praepropera eiusdem vicarii administration» ullam contingat dignitati episcopali, et bono dioecesis inferri detrimentum; ideo, sacro approbante concilio, districte prohibemus ne idem vicarius militiae ecclesiasticae eos adseribat, qui vel postulantes non admissi, vel admissi iam amoti a proprio episcopo fuerint, ne dimissorias ad ordines etiam post annum vacationis umquam concedat iis qui ab eodem episcopo fuerint reiecti; neve alienum clericum dioecesi adseribat, vel proprium ex ea dimittat, niai ab hae sede apostolica facultatem obtinuerit Invectam etiam quibusdam in loci» consuetudinem, ut liberae collationi» bene-
D ficia animarum curam adnexam non habentia a vicario conferantur, minime tolerantes, statuimus ut ea. sicut et beneficia parochialia in titulum perpetuum conferenda, futuro episcopo iuxta iuris regulas providenda omnino reserventur. 8tatim ae itaque horam parochialium beneficiorum vacatio habebitur, vicarius oeconomum seu administratorem constituat, qui etiam parochi officiis interim fungatur, cum ea congrua parte emolumentorum quae ad idem beneficium spectant, quae per provinciales synodos, aut aliter a provinciae episcopis statuta fuerit 8i quae hac in re oriatur urgens necessitas, vicarias sanctam hanc aedem apostolieam consulere diligenter curabit. In bonum autem dioecesis et animarum salutem concedimus, ut idem vicarius sd

› Fatriba» distributa» fiurant Us to augusti.
* «a», ed.
» grssbsre »4.
4 AwW ed.

’ M AbvoMmw «te. OM. *L
« ryi/dW «d.
» oa. «A.

udu facultatibus gaudeat, quae apacialitar da-fuaeto episcopo ab bao saneta soda nimuu feerant, iis exceptis, quae nostrae baie ooMtRntinai adversantur*

Ib. *Forri* CeseleiMtqJae bm]: Initium capitia II aio reformetur: „Cum ex veteri sacrorum canonum sententia sede vacanto nihil sit innovandum, viearius capitularis studiose servare debet ea, quae ad normam legum ecclesiasticarum pro recta olori institutione, atqpe pro bono tum spirituali tum temporali seminarii, parochiarum aliorumve piorum institutorum ab episcopo antecessore instituta faerunt. Item ne ex praepropera*, etc.

1·. Zdsm [sens]: Pag. 5 lia. 7 capitio II [ili), verbis uses sriienum ete. haec substituantur: »Et quamvis possit se debeat expungere ex clericorum albo iuvenes, qui graviter deliquerint aut ecclesiastica vocatione se destitutos ostenderint; attamen nove alienum* etc.

17. *Laeorda S. Sobaitiani* [28 t> «]: Pag. 6 lin. 10 capitis II [5 a s). post *obtinuorit* addantur haec: ,et ai talem in beneficio cqm vel aille cura animarum instituerit, nulla ipso facto* erit institutio.*

18. *Idom* (28 D ta]. In fine pag. 5 [Si is) pro concursum *indicat* adhibeantur verba: „ooncursum indicere possit*, ideoque paulo post pro coa/rrat dicatur: „conferre.“

1·. *Forri CataUtui·* (27 B »]: In fine pag. 6 loco verborum quem divisiorem inter approbatos etc. haec ponantur: „quem digniorem inter ab iisdem examinatoribus adprobatos in Domino iudioaverit.*

2·. *Caizal jf Eotradi UrgtUonoit* [26 a n|: Post ultima verba capitis II addatur: ,8i quando vero adaequent vota, pro ea parte stet electio, pui vicarji capitularis votum' favere compertum fuerit.*

21. Idem [ibid.): Pag. 6 lin. 24 post verbum *doboat* addatur: „8i vero quacumque de causa supredict! episcopi vel vicarii apostolici, aut alii hia succedentes, suam electionem praeceptam non fecerint, rea deferatur ad episcopum vel vicarium apostolicum viciniorem ab iis qui antiquiores sunt, ut ipse pro eo casu provideat.*

22. *Vaoconeolloo Lamacenois* [30 a a): Caput III ita reformetur ut circa dioeceaes quae, quamquam capitulo cathedrali careant vel in posterum caruerint, eum aliis dioecesibus provinciam ecclesiasticam constituant, nihil innovetur. Si autem hoc bon placuerit, saltem post verba *euccodere debeat* (pag. 6 lin. 24 [δ c «]) addantur haec. „Quod si praescriptae conditiones posthabitae fuerint, metropolita aut, sede vacante, capitulum cathédrale metropolitanum, aut, etiam hoc deficiente, provinciae antiquior episcopus pro ea vice vicarium deputabit.*

9.

Oeput I schematis Do aedo episcopali vacante a deputations pro rebus disciplinae oocleeiaetlaM ad mentem emendationum in oongragattono generali propositorum reformatum*.

Ecclesiarum vacantium regimini pro apostolioe nostra sollicitudine omni meliori modo prospicere cupientes, sacro approbante concilio, decernimus, ut quibus in dioecesibus cathédrale capitulum canonice erectum existit, idem capitulum officialem seu vicarium infra octo dies *post* habitam vacationis notitiam constituere, vel axistontom confirmare omnino teneatur iuxta legem a synodo Tridectina sancitam·. Unus sit capituli vicarius, ubi vero usus A pluree eligandi haaieaaa ita invaluit, at ttatim abolari difficile posait, primas later alactoa in ordinariam episcopi iarisdietionem solas eaocadat, ani reliqui subesas in omnibus debeant. Ad vicarii munus is tantum assumatur qui sacro ordine ait insignitus, et in quo morum integritas, pietas, sana doctrina, et a^qualibet nota, praesertim ecclesiasticae cessurae, immunitas cum scientia ac prudentiae laude conspirent. Et quamquam apprime deceat ae valde optandum sit, ut qui assumitur sit etipm ia sacra theologia vel iure canonico doctor aut licentiates, huiusmodi tamen qualitatis defectum electionis validitati officere nolumus. Quodsi praescriptae conditiones posthabitae fuerint, minori capitularium numero, vel alteri cuius interest, ad metropolitanum; ai vero ecclesia metropolitans vacant fuerit, vel de ipso capitulo metropolitano agatur, ad antiquiorem provinciae episcopum in devolutive provocare liceat: ad propinquiorem vero episcopum, ai nullus in provincis supersit episcopus Vel ecclesia exempta fuerit. Et is ad quem provocatum erit, agnita recursus institis, vicarium pro ea vice deputabit.

Canonicis autem sanctionibus inhaerentes, prohibemus ne in vicarium deputetur qui vacantis sedis fuerit patriarcha, archiepiscopus, vel episcopus electus, nominatus, seu praesentatus: et si ipse vicarius certum habuerit nuncium de sua electione, nominatione, seu praesentatione ad praedictam vacantem ecclesiam, eo ipso ab officio cesset, et capitulum advnovi vicarii deputationem deveniat nullius roboris et inane decernentes, si quid in contrarium in quavis etsi dissita regione, ac posita etiam plena electionis concordia, fuerit attentatum.

Vicario legitime constituto, etc. *ut in ockttnaio. in cap. III lin. 24, ad montem emendationum exhibitarum, poet verba* succedere debeat *eequene proponitur additamentum:* Quod si forte contingat ut, C aliqua ex supradietis ecclesiis vacante, nemo praesto sit qui illius regimen iuxta praemissas regulas valeat assumere, administratorem eo in casu deputabit metropolitanus pro dioecesi suffraganea, antiquior provinciae episcopus pro ipsa ecclesia metropolitans, [atque hui$i vacatione perdurante, etiam pro aliis eiusdem provinciae dioecesibus]), propinquior vero episcopus vel vicarius apostolicus, si de dioecesi exempta vel de vicariatu apostolico agatur. Volumus autem, etc. ut *in echemate.*

10.

Congregatio generalia ootogealma nona.
1870 septembris 1.

Feris quinta, die 1 septembris 1870 hora ante meridiem octava cum dimidio in conciliari aula Vaticanae patriarohalia basilicae, generalis reve- D rendiasimorum patrum congregatio habita est: cui interfuerunt centum et quatuor patres; nempe 19 cardinales, 4 patriarchae, 1 primas, 18 archiepisoopi, 43 episcopi, 1 abbas nullius dioecesis. 4 abbates geueralea sive praesides congregationum ordinum monasticorum, usum mitrae habentes, 14 generales et vicarii generales; quorum omnium nomina, quae per assignatores locorum accurate descripta fuerunt, exhibet indiculus patrum octogesimae nonae congregationis generalis, qui inter acta concilii asservatur.

Reverendus pater dominus Incubus Quinn episcopus Briabanensis missam lectam celebravit. Que absoluta, ei recitata oratione Adsumus Domine

| *ipeo facto* on. ed.

J votum .*vicarii capituiari»* ed.

Petnbo* distributam fnit hoc foliam ana eam emendationibus sub num. praecedenti exhibitis, nempe die 30 augusti.

< Seas. XXIV cap. IB de reform.

* Verba atque huius—dioecesibus deerant in folio patribus distributo; item in eo legebatur *A propinquior loco propinquior vero.* K* statins addenda oensui iuxta emendationem a reverendissimo relatore in proxima congregatione propositam.

etc., emiaentiMimus primu praeses aie patre* ·Tio- A quatus est:

^Reverendissimi patre·, antequam hodie ad totum suffragia ferendi de emendstionibas schematis ^ stds spueepeN eeeeiUa procedamus, audire oportet reverendissimum dominum Petrum Paulum Truoehi episcopum Forolivieneem, qui, nomine Deputation!· pro rebus disciplinae ecclesiasticae, animadversionibua et emendationibus oratorpm brevi quadam relatione respondebit. Itaque ascendat ambonem reverendissimus dominus Petrus Paulus Trucchi episcopus Foroliviensis.-

RELATIO

reverendi patris domini Pstri Pauli Trucchi episcopi Forolihtntit.

Eminentissimi praesides, eminentissimi ac reverendissimi patres.

Ambonem ascendere noluissem, conscius pusilli- B tatis meae, sed obedientia compulsus venio ad vos, eminentisaimi ac -reverendissimi patres, verba facturus nomine Deputation!» de disciplina ecclesiastica circa emendationes in postrema generali congregatione a nonnullis patribus propositas super achemate *De sede episcopali vacante.* Et haec verba non memoriter dicam, sed de scripto legam, ut vos certiores sitis de vera et genuina mente deputations; quam mentem ego fideliter in omnibus assequi curabo'. Itaque supportate me, oro obtestorque, ea qua praediti estis summa benignitate et patientia.

Imprimis animadvertendum mihi venit, quod typis aliquantulum immutata vobis exhibita est pars prior capitis primi, ut maturius eam possetis expendere. Potissima huius rei causa fuit duarum paragraphorum mutua transpositio, qua nempe illa quae in schemate alteram praecedebat, nunc e contra eamdem subsequitur In schemate § *canonicis* C *autem* pag. 4 lio. 7 praecedebat, sequebatur autem § *quod si praescriptae* eadem pag. liu. Iφ. Nunc e contra praecedit paragraphus ista posterior, et paragraphs illa anterior subsequitur, et quidem nova inchoata linea, seu. uti aiunt, a capite.

1't pateat quam necessario transpositionem hanc postulet logicus rerum nexus, sufficit animadvertatis m schemate pertractari: Iu de conditionibus seu qualitatibus in vicario réduisit:· ; 2° sermonem ibi esse de electo vel nominato aut praesentato in vacantis ecclesiae antistitem; 3° tandem sanciri, ut si praescriptae conditiones posthabitae fuerint, locus detur appellationi in devotutivo, nec non deputations irritationi novique vicarii constitutioni ab eo, ad quem appellatum fuerit, Iam vero, ut probe noscitis, eminentisaimi ac reverendissimi patres, pars haec applicari nullimode potest in hypothesi. de qua in paragrapho intermedia *canonicis autem* etc. D seroqp) est; ibi enim de deputatione agitur quae ipso iure nulla est; bene vero referri debet ad constitutiones seu qualitates in vicario requisitas, quarum defectu vicarii deputatio irritari potest post appellationem. Hinc est quod casus, qui per § *canonicis autem* providetur, alienus omuino.est a sanctione, quae continetur in § *quod ei praescriptae* etc.

Enimvero 1° appellatio ob praescriptarum con- *i* ditionum defectum iuxta § *quod ri praescriptae* etc. non habet effectum nisi devolutivum: valida enim eat vicarii depuUKio quando ab eo, ad quem fuerit appellatum, non *irritator: e contra* deputatio alicuius iam electi vel nominati aut praesentat: in antistitem vacantis eclesiae, nec non omnes actus eiusdem nullitate laborant ipso jure, non secas ac actus vicarii iam existent!·, qui post aoeeptum nuntium de sua electione vel nominationi aut praesentatione vacantis ecclesiae noluit cessare ab officio: idqne non solem ex praesenti constitutione eenctllari, sed iure quoque iam antea sancito, ideoque irritatione minime indigente.

2· I·, ad quem iuxta 8 *A ^praescriptae* appellatio facta fuerit, ipse vicarium pro ea vice deputat; at contra est si vicarius iam existons ut talis eligitur, nominatur aut praesentatur in vacanti· ecclesiae antistitem. Tunc enim novus vicarius deputandae est non quidem ab eo, ad quem prius fuerit habitus recursus, sed ab ipso capitulo. Quae cum ita sint, liquido apparuit vestrae deputation! de disciplina ecclesiastica, quod logicus et verus rerum ordo, ac falsae interpretationis evitandae necessitas ofcnino postulant, ut post enumeratas qualitates seu conditiones, quae in vicario praescribuntur, immediate sequatur illud appellationis remedium, de quo in £ *quod* si *praescriptae etc.*; deinde vero et quidem nova inchoata linea ponatur casus alter totaliter diversus, in quo de deputatione et actis agitur, qui non irritandi sed ipso iure iajp nulli sunt ex dispositionibus canonicis ante hanc ipsam praesentem constitutionem existentibus. Quamobrem deputatio in hanc sententiam, omnibus diligentissime consideratis, tandem devenit, ut scilicet transpositio duarum paragraphorum, prout ego hucusque exponebam, in schemate apponeretur, sicut revera factum est in novo folio vobis distributo.

Nunc veniamus ad singulas emendationes. Brevissimo utar sermone, ita tamen ut in illum scopulum non incidam, „brevis esse laboro, obscurus fio1.-

Emendatio 1*, *apponatur prooemium et* msmp-. *Hones singulis capitibus resp^ndr^esy* Cum prooemii et inscriptionum formulas reverendissimus emendator non proposuerit, ad normam decreti diei 20 februarii currentis anni, de eius emendatione ratio haberi non potuit, nec est suffragiis patrum eubiicienda. Nihilominus ut aliquid pro abundantia dicatur relate ad prooemium, Deputatio de disciplina ecclesiastica existimavit et forte non immerito quod ipsum initium capitis primi sufficere possit ad legis prooemium. Ad in*cr»ptione» vero capitum quod attinet, ipsi in decretis disciplinaribus concilii melius forsitan est ut non apponantur, quia secus ac contingit in decretis dogmaticis, capita disciplinaria multas saepe saepius et diversissimas ac parum inter se colligatas materias complectuntur. Quapropter inscriptiones ab ipso concilio eisdem appositae ansam facile praeberent dubiis et controversiis. Ex illis enim inscriptionibus argumentum •dduei posset ad ampliandum vel restringendum sensum locorum, quae in ipsis capitibus disciplinaribus continentur; idque ita servandum esae, vel ex eo magis apparet quod concilium Tridentinum ha» inscriptiones minime adhibuerit. Natn illae inscrip tione». quae in praesentiarum leguntur-in eodem. privatorum tantum studio fuerunt postea superadditae. «

Emendatio 2*, *inseratur sequens periodus,* 9vacante ecclesia etc.- Ista admittitur sed iuxta modum, modus autem est, ut mentio specialis non fiat de singulis eventibus, quibus sedes vacare potest. neque de determinata ratione qua vacationis notitia habeatur, quae utique a legislatore intenditur debere esse authentica, sed ita cuncta simul componantur ut loco verborum schematis „post mortem episcopi*1, adhibeantur haec aha verba ; *post habitam* Meatioma notitiam.

Emendatio 3·, isi capita *primi linea* 7 *verbis* „unus sit capituli vicarius: ubi vero etc.- *haec alia substituantur* etc. Haec emendatio a deputatione non admittitur; et ratio est, quia non omnes quae-

1 Horatiss, epist. ad Pisoaes, v .

.*

stionee, quae ex iure communi solvendae sunt, in A ooneilii decreto exprimi possunt; immo fu est. ut' non exprimantur istae, nam aliquae huiuspemodi qufestiones ex iuris communis principiis et dispositionibus opportunam solutionem accipere debent.

Emendatio 4*, Ziasa 13 post wrlarm .deveniat etc.“ Hanc emendationem deputatio non admitait. Ut iam dictum est ad emendationem praecedentem, quaestiones huiusmodi remitti debent ad quaestiones iuris communis: hoc autem ius neque mutandum est neque aggravandum sine 'necessitate.

Emendatio 6*, *tequmu interatur* period»*: Capitulo* ecetorioo *vacantii praecipitur quod facta arcarii canonica comtitutionc,* da *ta eertiortt facial hanc tanctam tedetn ct proprium autropolitanum* etc. In votis maxime fuisset deputation! ut illa emendationis pars admitteretur, quae per impositionem obligatiobiscertiorandisedem apostolicam tum titulo summae reverentiae erga eam, turn quia utile revera videtur ut illico sanctae sedi innotescat, quinam fuerit in vicarium deputatus. Nihilominus neque hanc emendationis partem admittendam esse censuit deputatio. Et ratio est, quia posita tali obligatione pro omnibus casibus, vix conciperetur cur ea peculiariter imponatur in casu graviori, cui providetur in fine capitis secundi § *sed cero* etc., ubi tamen retinenda procul dubio videtur mentio praefatae obligationis. Et haec quoad primam partem emendationis.

Quoad alteram vero, non apparet ratio sufficiens emendandi praeceptum relato ad metropolitanum vel'antiquiorenf episcopum, cum ipse non obtineat potestatem irritandi deputationem vicarii intra octiduum factam, nisi interposita appellatione. Non admissa clausula praeceptiva, nec admittenda videtur monitorie vel commendatoria. Tunc enim res ad convenientiam reduceretur, cum tamen non constet hac in parte laedi consuevisse.

Emendatio 6*. *pagina* 4, *linea* 5 *post verbum* rliceetiatus etc.- Ipsa non admittitur hac de causa; in schemate leguntur haec verba „et quamquam apprime Jcreat et Valde optandum sit-. lam vero non eadem ratio militat adhibendi haec ponderosa verba pro qualitate ut quis sit de gremio capituli, prout militat pro gradu academico. Equidem gradus academicus est quid maius et amplius quam qualitas ^anonicalis.

Emendatio 7*. Haec pariter emendatio non admittitur s deputatione. Nam post maturum examen iam exclusa fait iuxta multorum patrum desiderium gradus academici necessitas ad validitatem deputationis vicani.

Emendatio 8* (a et *b)* istae quoque emendationes non admittuntur: 1“ quiajsx una parte qualitates in schetnate nostro indictae non possunt cum D prima ex iis duabus emendationibus ad simplicem decentiam reduci: ex altera autem parte non sufficiunt in vicario capitulari ea solum, quao exprimuntur in secunda ex iisdem emendationibus; 2° suppressa necessitate gradus academici mnrito insisti débet urgentiori modo quoad reliquas qualitates; 3* tandem quamquam harum qualitatum occasione, prout timent reverendissimi emendatores, recursus institui jiossit, probe tamen notandum est, quod iste recursus est in^dcvolutivo^et valida eat vicarii deputatio donec irritetur.

. Emendatio 9*, *pagina 5 lin. 9 et eeq. postfarse*sentatus- *addatur: et irritum facimus et declaramus cap. Mil,* 47 *de coctione* etc. Haec emendatio admittitur iuxta modum. Cupit-reverendiasimus emendator ui fiat derogatio expressa ^api/i *iïihü, 47 ds electione,* relate ad exceptionem in eo positam. In eapite igitur *Nîhîl* habetur prohibitio, he is cuius electio a Romane Ipontifioe confirmari debet, ante hanc confirmationem «e immisceat sub qaocnmque nomine ant titulo administration! ecclesiae, ad quam eet electus. Attamen excipitur ibi eas», quo in remotis regionibus, extra Italiam scilicet, èlectio suffragiis concordibus peracta fuerit. lam vero in voto est reverendissimi emendstoriq, ut huic exceptioni derogetur expresse.

Grave est huius emendationis fundamentum. Licet enim exeeptio alla non respiciet nisi electionem. nullatenus vero nominationem aut praesentationem : licet ettam iuxta doctrinam communem exeeptio praedicta fuerit absque dubio implicite abrogata per Extravagantem primam de electione inter communes, aliasque plures constitutiones, quibus dicitur, neminem posse incipere administrationem nisi acceptis et exhibitis litterio apustolieis et capta possessione; nihilominus nonnulli graves auctores B sustinuerunt, per easdem constitutiones non fuisse derogatum praecitatse exceptioni, quae continetur in dicto eapitç *Xihil.*

Certum quidem eet eoe in hac re falli, et ipsorum doctrina bodiodum facilius refellitur argumenti* petitis ex litteris apostolicis rerentiorum Bummorum pontificum, exempli gratia Pii VII, Consequenter valde utilia hoc non obstante videtur expressa abro gatio exceptionis, quae repentur in citato capite ΛΤλιї.

Quapropter a deputatione admittitur emendatio, sed iuxta modum; et modus est. ut expresse qui dem memoretur nullitas cuiuslibet artu* ir> contrarium positi, ast derogatio capitis «.ViA»' fiet per verba, quae sub prohibitione et nullitato praecise comprehendant duas illas conditiones, in quarum concursu locus fufffit exceptioni in eodem capite admissae Verba nutem sunt haee ivetba quae referuntur ad *iuxta modum NuUius rubori» et inane decernentes, si quid in contrarium* in *quavis eht dissita regione ac posita etiam plena electionis con~ cordia fuerit atte.ntatum.* Et hic considerantur duo illi casus, propter quos facta est exceptio

Emendatio !(··. *quaedam* in *capite primo forent adiungenda* etc.* Haec emendatio n«*n admittitur nec suffragiis submittitur, eo quia nulla verba pro casu ibi exposito proponuntur.

Emendatio IIe. *pag.* 4 § *quod si, lin.* 5 *post verba* provinciae episcopum *haec addantur* etc. Haec erpendatio admittitur iuxta modum, nempe ut post verba pad propinquiorem vero episcopum- dicatur *si nullus* »n *provincia supersit episcopus vel ecclesia exempta sit* etc.

Emendatio 12“ m *fine pag.* 4 *pro verbis* ..quae quidem etc.- fMmamtwr *haec alia:* in *singulis autem provinciis etc.* Haec emendatio pariter ^on admittitur. nam determinatio congruae potest quidem committi metropolitano cum suffraganeis; ast vigilantia. de qua in emendatione, spectaret ad metropolitanum. non ad suffraganeos.

Emendatio 13* (a et *b).* Emendatio 13 *a, pag.* 4 m *fine, omissis àliis dicatur: insuper* etc.; 13/>, *pag.* 4 tu *fine periodus* Jnsuper etc.0 omissis verbis *diebus et horis* etc. Istae quoque emendationes non admittuntur. Rationes sunt; 1° locutio illa *diebus et horis* etc semper in similibus adhibetur, et sanam ac moralem explieahonem pro conscientia absque, inopportunis scrupulis apeipere debet, 2° *ratio.* aequum absque dubio non forel contra piorum testatorum intentionem vicarium eximere eo tempore, quo non impeditur.

Emendatio 14*. *caput 11 hoc* sit: quoniam *vicarius capitularis* etc. Hanc emefidationem deputatio non potest admittere ; et ratio est, quia proprie non est emendatio, sed npva totius, capitis Π forma seu

Methodi»; ideoque op·· eeeet et prie· h onagre-gationibu genoralibuseninentissimoraM ac revore·-diaaimoram petram examini proponatur.

Emendatio 15* et 16*, mstiaiM eepstis // siere-/onasMr etc.; 16* vero, im. 7 pe?. 5 capiti* II «orbs* „neve alienam etc.“ Aara sahrfihrawtw ete. Ha· emendatione· nempe 16 et 16 non eeee admittendae existimavit deputatio, eum iere ipso communi iam contineantur. Praeterea id quod dicitur in emendatione 15* sati· superque comprehenditor in generali sententia, quae habetur initio capitis II hia verbi· „cum ex veteri sacrorum canonum sententia etc.- aliunde non omnia exprimi singillatim possunt.

Emendatio 1?, *pag.* 5 ha. 10 tea polias tin. 9 *capiti» II post* «obtinuerit etc.- Haec emendatio 17* non potest admitti, eum sufficere pro nunc videatur generalis prohibitio incardinandi.

Emendatio 18*, 19* ct 20*. propter intimam materiae connexionem de bis tribus emendationibus loquendam venit. Perpendens emendationem 18··, vidit deputatio potestatem illam, nempe conferendi, non posse exprimi verbis facultativis, nam post peractum concursum iu« babont approbati ut ex illie eligatur dignior, et iste ius habet ut sibi collatio fiat. Occasione insuper emendationis 19*· deputatio consuit revera difficile esse ut conserventur illa schematis verba «una tum examinatoribus synodalibub aut prosynodalibus etc.- Quid enim si vicario nota sit alicuius ex approbatis indignitas, quam tamen examinatoribus pandere non possit? Citerius quid si vota sint paria? Num adoptari tunc poterit dispositio, quam proponit 20* emendatio ' Sed talis dispositio abusui ex parte vicani lotum praebere posset, et nihilominus alia solutio congrua non ita facile perspicitur. Eapropter censuit deputatio satius fore si electio dignioris iudiçio relinquatur solius vicarii, ex quo incommoda <»riri forte vix possunt, cum (en ratio) dignior eligi debeat tantum ex approbatis.

Admittuntur igitur emendationes 18* et 19*. sed iuxta modum: et modus est. ut loco verborum schematis nostri «concursum indicat etc.- dicatur *concurmm indicere ft vacantem parochiam ad praescriptam sacrorum* canonum *conferre valeat.* Tali modo non fit quidem mentio explicita de examinatoribus bynodalibua vel prosynodalibus, sed haec implicite continetur, uti videtis, eminentissimi et reverendissimi patres, in verbis illis *ad praescriptum sacrorum* canosiMm,' et haec verba id insuper commodi habent, ut nempe non praeiudicetur quidquid forsitan a concilio Vaticano variabitur circa legem tridentinam; etenim de modo conferendi paroecias actum iri dicitur in elencho materiarum, de quibus tractapdum erit.

Quod si modus a deputations propositus a vobis admittitur, eminentissimi et reverendissimi patres, per se cadit emendatio 20*. Si vero non approbetur, nihilominus deputatio etiam in hoc casu existimat non debere admitti emendationem 20*· propter abusus, quibus causa dari potest a parte vicarii, et quibus evertendis non satis apparet aliunde congruum remedium.

Emendationes tandem 91* et 22*. Istae emendationes admittuntur iuxta modum, scilioet ut est in novo folio1 typis impresso'et vobis distributo, dicendo post illa verba «succedere debet–, dicendo inquAtn. ad modum^additionie pagina 6 linet 23: *quod si forte contingat* etc. etc. Hic autem advertendum eat, quod ex oblivione relicta sunt nonnulla verba, quae necessaria sunt ut provideatur illis tribus casibus, quorum contemplatio fit in Tridenti·· synodo: itaque haee rant verba addenda. Ia principio aatepeauitimae lineae (i· novo felio typis Û·praeeo), postquam dictum est «antiquior proviaoiae epieoopu· pro ipsa eocleoi· metropolitan·* sont addenda haec verba: etqw Arnus «aeatieN* per-*duraaie,* etiam pre *Ms* erâ*dew proemtio* dissessi ha*> eri prosequitur. praprêfMsor rare *episcopus »d vicarius apostoticus* etc., ut sic consideret tres casus, qui contingere possunt

Exhaustis emendationibus, quae propositae fuerunt, nunc notandum est unam vel alteram correctionem a deputations factam fuisse, nempe 1* schematis pag. 3 ad caput I loco verborum «iuxta latam a synodo Tridentia· dispositionem- haec alia posita sunt, scilicet: tiorto *legem* e *synodo Tridentina sancitam,* prout habetur in novo folio quia sic disertius innuitur sanctio. quam Tridentinum addidit per deputationis vicarii devolutionem ad metropolitanum etc. 2* Schematis eadem pagina linea ultima pro verbis «assumi poscit- positum nuneest verbum *assumatur,* prout ponitur in dovo folio lin. 12 in principio, melius enim haec locutio convenire videtur cum notione appellationis in devoluiivo. 3° Tandem variatio schematis pag 4 lin. penultima post verbum «insuper* deputatio censet inserendum hoc incisum *Insuper si eonismetum habeat,* ut patrat viorium non debere necessario esse de gremio capituli. Ad inserenda huiusmodi verba occasionem tumprit ex initio emendationis 13 0. et per ea satisfit insuper saltem ex parte menti emendationis fi··, quateçus nempe insinuatur, non officere electioni* validitati, si quis non sit de gremio capituli

Haec dicenda mihi erant, ut muneri mihi demandato pro modulo meo satisfacerem. Si non satisfeci, habeatis quaeso me benigniter excusatum.

Absoluta relatione reverendissimi episcopi Foroliviensis. eminentissimus primus praeses dixit

«Reverendissimi patre».' procedamus nunc a<l ipsum actum suffragia ferendi «<he emendationibus circa schema hoc *De sede episcopali vacante* propositis; idque per actum surgendi fiet more solito.-

Perlectis vero singulis emendationibus per concilii «ubsecretarium. et duplici experimento facto more solito, suffragiorum exitus hic fuit.

In folio separato dabatur caput primum schematis *De sede episcopali vacante* a deputation· pro rebus disciplinae ecclesiasticae ad mentem emendationum in congregatione generali propositarum reformatum1. Huiusmodi autem reformatum caput in primis propositum est. illudque, uno tantum excepto, patres omnes admiserunt.

Quoad tiogulas vero emendationes, prima proposita non fuit quia nullam exhibebat formulam. item et secunda, quia provisum iam fuerat io capite reformato; tertiam, quartam, quintam, sextam, septimam, octavam (a et *b)* fero omnes reiecerunt. Quoad nonam et undecimam provisum iam fuerat in capite reformato, et idcirco suffragia exquisita non sunt; item quoad decimam, quia nullam exhibebat forinulam Decfrnam secundam, decimam tertiam (a et 6), decimam quartam, decimani quintam et decimam sextam fere omnes reiecerunt. decimam septimam omnes reiecerunt nemine excepto. Quoad decimam octavam, decimam nonam et vicesimam, nomine Deputationis hic modus propositus est, ut njmiram diceretur; concurram tudieere *et vacantem parochiam ad praeOriptum sacrorum canonum conferre valeat,* hunc vero modum omnes admiserunt. Demum quoad vicesimam primam ei vicesimam secundam modus propositus est in folio

1 Vide «locum, sub nun. 9, col. 86 c.

1 Supra sub num. 8.

Ito-

••parato typis imprewo, cui tamen adiunganda suat nonaulla verba ex oblivione omissa. Post verba „aatiquior provinciae epiacoput pro ipaa ecoleaia metropolitans" addatur; *atque huiut vacatione per· durtnlt* etiam pro ali·· •iuedem prorineia· dioeceeiàw; propinfMor pero epiecopa· wl eioaniM apoetolioa· etc. Hunc .modum a deputation· propositum omne· admiserunt.

Absoluto actu ferendi suffragia, eminentissimus primus praeses subiunxit:

„Reverendissimi patres, emendationes admissae suis locis inserentur schemati, quod revisum iuxta easdem emendationes approbatas singulis reverendissimis patribus distribuetur. Proxima congregatio generalis per folium typis impressum patribus nunciabitur."

Demum consueto signo dimissa congregatio est.

11.

Bohema constitutionis de sede episcopali vacante iuxta emendationes a congregations generali admissas reformatum1.

\

/

Piu» episcopus servus servorum Det sacro approbante concilio ati perpetuam rei memoriam.

D· serte ·ρ(αο·ρ·K v»o««te.

Oput I.

Ecclesiarum vacantium regimini pro apootolica nostra sollicitudine omni meliori modo prospicere cupientes, sacro approbante concilio, decernimus, ut quibus in. dio* cesibus cathédrale capitulum canonice erectum exietit, idem capitulum officialem seu vicarium infra octo dies post habitam vacationis notitiam constituere, vel existenteni confirmare omnino teneatur iuxta legem a synodo Tridentina sancitam-. I'nui»· sit oapituli vicanus; ubi vero usus plurvs eligcudf hactenus ita invaluit, ut .«tatim aboleri difficile possit, primus inter electo* in ordinariam rpixcopi iuri*di«ti<'neni solus succedat, cui reliqui aubesse ia omnibus debetyiL' Ad virarii munus is tatjtum assumatur qui sacro ordine sit insignirus, «t in quo morum integritas, pietas, sana doctrina. et a qualibet neta, praesertim ecrlesiaMieae censuram immunita> cum Vcientia ac prudentia·· laude <-»»n*pirriit. Et quamquam apprime deceat ac valde optandum sit, ut qui assumitur ait etiam in sacra theoiogm vel iure canonico doctor aut licentiate*, buiu^modi tiuip.n qualitatis defectum electionis viilidit.iu ottieen* indamus. Quodri praescriptae conditiones posthabitae fuerint, yiinori capitularium numero. \‹ i alten vuius interest, ad metropoiitanum; si vero ι‹‹dc.-i.i metropolitan· vacans fuerit, vel do ipso capitulo metropolitano agatur, ad antiquiorem 'provinriav episcopum in devolutivo provocare liceat; ad propinquiorem vero episcopum, si nullus in provincia Miperrit episcopus vel ecclesia exempta fuerit. Et is' ad quem provocatum erit, agnita recursu* mstitia, vicarium pro ea vier deputabit.

Canonicis autem sanctionibus inhaerentes, prohibemus ne in vicarium deputetur qui vacantis sedis fuerit patriarcha. archiepiscopus, vel episcopus electus, nominatus, mu praesentate*; et si ipse vicarius certum habuerit nuiicium do sua electione, nominatione seu praeiantatione ad praedictam vacantem ecclesiam, eo ipso ab ufficio censet, et capitulum ad novi vicarii deputatiouetn deveniat: nullius roboris et inane decernente*. si quid in contrarium

i Super Ime postremo schemate suffragia patrum rogari non potuerunt, ob luctuosissimas Urbis vices mense Septembri 1870.

v Se··. XXIV, cap. IH de reform.

A ia qusris etai dusita ragioaa, m potita etiam plaaa. •lectionis concordia, fuerit attentatam.

Vicario legitime eoaatitate, nullam promue iuriadictionis partem pene· capitulum remanere, et qnamcumque ab hoc factem reeerratfoaem irritam aaae declaramus; ipsum vero vicarium neque ad tempu· eligi posse, nec semel electum praeterquam a aede apostolioa removeri; statuti· et consuetudinibus quibuacumqu·, etiam iurameoto firmatis, non obstantibus. Legitime electus sive e reditibus mensae vacantis, sive ex aliis emolumentis ad episcopum spectantibus, ubi aliter provisum non fuerit, partem congruam percipiat; quae quidem pro singulis provinciae dioecesibus a metropolitano cum suis suffraganeis, rive in concilio provinciali, sive extra, stabili ratione praestituenda erit. Insuper, si canonicatutn habeat, diebus et horis quibus ratione sui muneris impeditur, a chori servitio sit exemptus, et distributionibus gaudeat, iis tantum amissis quae inter praesentes dicuntur.

Sede vero per episcopi captivitatem vel relegationem aut exilium ita impedita, ut is cum suo grego communicare nullatenus possit, dioecesis regimen penes vicarium generalem, vel quemlibet alium virum ecclesiasticum ab episcopo delegatum, remaneat, donec aliter ab hac sede apostolic· provideatur. lis autem deficientibus vel simili modo impeditis, capitulare· vicarium constituent, totiusque rei evqntum quimprimum ad eiusdem sanctae sedis notitiam deferent, recepturi humiliter,' et efficaciter impleturi quod per ipsam contigerit ordinari.

Caput 11.

Cum ex veteri sacrorum canonum sententia sede vacante nihil sit innovandum ne ex praepropera vicarii capitularis adminiatratione ullum contingat C dignitati episcopali fivtrimcntutn inferri, sacro appro banti' concilio, districte ptohibomu* ne idem vicarius ditnifsoriae ad ordines etiam post annum vacationi* umquam concedat iis qui a proprio «-pi-eopo reiecti fuerint. neve alienum clericum di*»eee*i adseribat vel proprium ex ·'& dimittat, nj.-i nb b.ic sed · •postohe.i tacuitMoin obtinuerit Invectam etiam quibusdam ui Io. is consuetudinem, ut libri ne cellationis benefit ia animarum curam adnex.im non habentia u vicario eonfetantur. tolerandam haud esse declaramus. Quod sd de beneficii·* parochialihus agatur in perpetuum titulum conferendi*, auc torituti-m vicario tribuimus ut. deputato ^tatim oeconomo »eu administratore, postquam annus ι vacatione sedis episcopali* fuerit elapsus, vacantem purochium ad praescriptum sacrorum canonum runferre valeat

Caput 111.

D Nostram modo sollicitudinem convertente* ad ecclesias quae* cathedrali capitulo cnnuiuce creet·· carent, ut illarum, dum vacant, regimini ea rniione consulamus, quae et'communie pro omnibus eit. et controversiis, quoad fieri possit, aditum praecludat. E methodum a fel. ree. praedecessore nostro Benedicto XIV hac de 're constitutam1 aliquantum variantes et moderantes, sacro approbanto concilio. haec in posterum servanda praecipimus.

Omnibus itaque istiusmodi ecclesiarum hodiernis arehiepiscopis. episcopis, atque etiam vicariis apo *•tulins.* qui noquo coadiutorem habent cum futura successione, neque vicarium generalem, mandamus, ut siatini ab hac edita constitutione deputaro teneantur vicarium habilem atque idoneum; eorum vero successores statim post adeptam dioecesis vel vica-

1 Brevi *£r sublimi* ISiaauatü 1753, et *Quam e.r sublimi* 8 sugTwti 1768.

dates ροβΜκιοΒΜΐ teips·· ₀··!·₀ afleUil HU A aate* vicarius poet illorum obitem dioooob vol vicariates rogim·· illieo aasumet tamqvam hvÎM aaaeta· todi· delegatas, et in eiusmedi muer· peraenebit' donee Bovna epieeoput vel epoatolieae vicarias dioeoesis seo vicariates poaeeMionom adierit, vel aliter ab eadem sancta aede fearit ordaatam. Pari modo alterum statim ipse deputabit ecclesiasticum virum, qui sibi in munere, ai forte interim obierit, succedere debeat. Quod ai forte contingat ut, aliqua ex aupradictia ecdeeiis vacante, nomo praesto ait qui illius regimen iuxta praemissas regulas valeat assumere, administratorem eo te casu deputabit metropolitan!!» pro dioeeesi suffragans·, antiquior provinciae episcopus pro ipsi ecclesia metropolitans, atque huius vacatione perdurante, etiam pro aliis eiusdem provinciae dioecesibus, propinquior vero episcopus vel vicanus apostolico», si de dioecesi exempta vel de B vicsriatu apostolico agatur. Volumus autem eos ad quos sic, ut praefertur, vacantis dioecesis vel vicariatu» cura devenerit, quamprimum certiorem reddere debere sedem apostoiicam : eosdemque omnibus et singulis uti posse facultatibus, quae ecclesiae cathedral·»» vicario capitulari competere dignoscuntur, ac praeterea in vicariaiibus apastalteia IM-* M faealtatib··, qvibaa d«faatua vtearina apeateUeua poltobai, iia dumtaxat exclusis quae requirunt characterem episcopalem, vel non sine sacrorum oleorum usu exerceatur; eisdem tamen potestatem, faamua ut, quandocumque in eiasmodi vicariate apostolico necessitas urgeat, possint consecrar· calices, patenas, et altaria portatilin^ cum sueris oleis ab episcopo benedictis.

In ecclesiis ritus orientalia, iis exceptis quae habent capitulum legitimo institutum quod iuri polleat eligendi vicarium eapitelarem, defuncti episcopi vicarios regimen vacantis dioecesis eo ipae assumat, donec certiore quamprimum facto metropolitano vel patriarcha, eiusdem vacantia ecclesiae gubernio rite consulatur usque ad novi episcopi electionem.

Decernimus tandem ut omnes praedicti vicarii, quibus modo memoratarum ecclesiarum regimen. dum vacant, committimus, rationem suae sdministrationis novo episcopo vel vicario apostolico reddere teneantur eodem prorsus modo, quo Tridentina synodus vicarios capitulare·, oeconomos, et alios quoscumque officiales et administratores sedium vacantium ad id teneri voluit*.

| Sesi XXIV. cap. 16 de reform

XXVI.
DISCUSSIO SCHEMATIS CONSTITUTIONIS *SVPER MISSIONIHVS APOSTOLICIS.*

1.

Monitam quo patribus mittitur sohsma constitutionis super missionibus apqstoliots 1870 iulii 26.

Distribuitur reverendissimis concilii patribus schema constitutionis *super apostolicis missionibus:* C simulque monentur reverendissimi patres, ut ii quibus super eodem schomate aliquid observandum videbitur iuxta decretum 20 februarii anni currenbv animadversiones suas scripto tradant secretario concilii non ultra diem vigesimum sequentis mensis augusti.

Ex secretaria concilii Vaticani die 26 iulii 1870.

Ludovicus Jacobini.
subsecretariu» concilii Vaticani.

2.

Schema constitutionis super missionibus apostolioіs patrum examini propositum.

*I*ius episcopus* serras serrorum *Dei sacro prenante concilio ad perpetuam rei memoriam.*

Cum dominicum illud mandatum *Euntes in mundum universum praedicate evangelivm omni creaturae*! D perpetuo vigeat, ac diligentissime servandum sit. donec in unicum Christi ovile totius orbis transeat plenitudo; idcirco Decease est, nos qui licet immdrentes apostoiicam beati Petri auctoritatem obtinemus, ad divinum illud opus, praedecessorum nostrorum vestigia persequentes, strenuo incumbere. Quod quidem multo nunc studiosius peragendum est. quando, miserante Deo, ostium evangelii in universa terra quotidie magis aperitur, cuius in omnes agentes diffusionem et praedicationem non satis commendando charitatis exemplo episcopi fovent, provehunt sacerdotes utriusque cleri, laicorum piae sodalitates adiuvare enituntur: cui demum, novi excogitati modi maritima ac terrestria itinera celerrime conficiendi, mirifice inserviunt. Itaque etsi multa pro temporum et locorum circumstantiis ab apostolica sede recto sacrarum missionum ordini opportune constituendo sancita fue><nt, nonnulla tamen.,sacro probante concilio, prout temporum adjuncts postulant, vel addere, vel moderari nobis visum est, ut sanctum illud opus magtt semper proficiat (A).

' Ùarc. XVI. 15.

('•put f.

De episcopis, ei de vicanis apostolicis «Ami *praesident in locis missionum.*

Cum ab antiquissimis temporibus Romani pontifices sedulo curaverint, ut evangelium Christi in omnem terram propagaretur, tinp praecipue maton semper alacritate in eo elaborarunt novissimis hisce saeculis, cum facilior patuit aditus etiam ad remotissimas quasque nationes, et ob saevientem haereticam pravitatem maior incubuit necessitas, nedum infideles ad ecclesiam adducendi, verum etiam schismaticos aut haereticos ad eam revocandi. 8vd in boc opere efficiendo, cum ob adversas temporum ac locorum vices aliasque gravissimas causas, ut plurimum non possent dioeceses erigi vel restitui, nove episcopi· proprio ac perpetuo titulo cum ordinaria jurisdictione demandari, visum est Romanis pontificibus, quod alias factum iam fuerat, gliquot mittere operarios evangelicos episcopali charactere insignitos, qui vicaria summi pontificis auctoritate regiones sibi commissas moderarentur; quique propterea, recepta iamdudum appellatione, vicarii apostolici dicti sunt. Quo pacto provisum est, ne fideles episcoporum ministerio et ope carerent, simulque cautem, ne praepropere et inopportune erigerentur dioeceses vel restituerentur iis in locis, in quibus perfecta ecclesiasticae hierarchise forma et canonicae disciplinae ordo nondum constitui aut servari possent. Ubi autem huiusmodi difficultates non occurrerunt, aut certe magna ex parte sublatae fuerunt, nil magis curarunt lummi pontifices, quam ut episcopales sedes iisdem in Jocis restituerent vel erigerent, iisque episcopos ad sacrorum canonum normam praeficerent. Hior *loca missionum* nuncupata, ea scilicet in quibus praesertim ad infidelium vel haereticorum conversionem

•dlaborandum est, in dioncn··· at vicariat·· dividuntur, ' quibo· aut «ni praecident «piseopi «ut vicarii apostolic· (B).

Ia omnes itaque et singulo· hosce praesulse duplex onus incumbit, alterum scilicet ut catholicam fidem, ubi radice· egit, conservent, et fideliam qnoe Ibi invenerint curam gerant; «Iterum illndqne aoa minor» certe momenti, ut iafidelibas Christum annuncient, haeretico· vero atque schismatico· ab erroribus sui· ad unam catholicam ecclesiam toti· viribus revocare contendant. Proinde singularis selus, omniumque apostolioaram virtutum forma in eis eluceat opus est, imprimis autem abnegations sui ipsius; illosque neces«e est arctiori vincnlo •postolicae sedi coniungi, eam ob graviores difficultates quas inter versantur, maiori egeant sedis illius consilio, directione et ope, ia qua est ecclesias ffindamentum. et magisterium disciplina·1, et per quam omnium fortitudo firmatur*.

Idcirco ad memoratos episcopos, et vicarios apostolicos pertinet evangelicis operarii· prae····, eorumdem ministerio advigilare. »t opus dirigere, quo ferat uberiores fructus divini verbi praedicatio. Quapropter tidem vicarii apostolici ia regionibus, quae ipsorum sollicitudini ab apostolica sede eom missae fuerunt, eadem/prorsus iurisdietione eademque potestate utantur, qua episcopi ia suis civitatibus et dioecesibus ordinario iure polleat, seque praeterea quae locorum ordinariis tamquam apo stolicae sedis delegati* per concilium Trideetianm et per summorum pontificum constitutio···, concessa est. In iisdem regionibus assidue residere tenentur, a quibus sine gravissima et urgente admodum causa, inconsulta apostolic· s«de, ab esas nulla, ratione possunt;, easdemque région·· iuxtg^ sancitas leges, et qnandocumque opus est, visitar· obligantur. Sacra etiam limina beatorum «poetolorum Petri et Pauli statis, temporibus invisere debent, eodem prorsus modo ac forma qua eaetori episcopi. Relationem vero suorum vicariatuum apostolicae sedi crebrius etiam exhibere tenentur, prout temporum ac locorum peculiares eireumstantiae exegerint.

. Studiosissime curent tam episcopi quam vicarii apostolici, quod praecipuum illorum munus est, ut ex christiaais indigenis (C), seu incolis earum partium probati clerici instituantur ac sacerdotes initientur, et creeeente fidelium numero disciplinae ecclesiasticae usus paulatim invalescat, ac religionis catholicae stabilitati prospicietur. Huius rei gratia clericorum seminaria ubi constituta nondum fuerint, quamprimum erigere curent; in quibus adolescentes, quorum indoles ac voluntas spem afferat, eos divinis ministeriis perpetuo eese deservituros, bene diuque educentur, sacrisque doctrinis imbuentur. Ad omnem vero scientiam ac pietatem clerici indigenae sunt informandi, et in sacro ministerio exercendi, ita quidem ut ad ecclesiqstica quaevisl munia obeunda idonei evadant.

Plenum ius ac potestatem habeant in omnes et singulos missionaries tam saeculare· quam regulare· in eorumdem dioecesibus aut vicariatibus commorantes, salvis tamen quoad Regulares privilegiis atque immunitatibus, religiosi· ordinibus ab apostolica sede concessis, quae servandae erunt ad normam iuris communis, et eatenus, quatenus decretis huius oecumenici concilii non adversantur (D),

Eorumdem sive episcoporum sive vicariorum apostolicorum omnimodae iurisdictioni, visitationi

1 8. Ambros. lib. de Virginit. cap. *Itf* (a. 106. Mlgne, Pstr. Lati, XVI, SOS].

* S. Leo sera. IV is aasiv. MeumpV nae [Migae, P»tr. Lati, UV, 161).

'—v

et corrnctioai, ia hi· q«ae pertinent ad missioanm regimen et directienem, ad curam aaiamram, et ad •Mramentoram adadaiatrationem, sint obnoxii emaea et siaguU missionarii apostolici, qai scilicet ab apostolica «ede dati· autheeticis litteris ad missione· deatiaaatar, etiam·! regulares sint; et non obstantibus cuiuslibet ordini·, societatis, congregationi· atque institati, etiam speciali atque individua mentione digni, privilegii· quibusenmque, exemptionibus et eowuetudinibus.

Caveant quoqae diligenter, ut plenissime observentur elansurue leges in hospitiis et stationibus, seu domibus quibuslibet cninscumque ordinis, societatis, congregationis aut instituti regularis in locis missionum ubicumque intra dioecesis aut vicariats· sui fin·· exiatentibns. et si quid contra factum fnerit, otiam ut apoetolicae sedis delegati statis· et efficaciter provideant, non obstante qua > libet appellatione ad sedem spostolicam, quae in devolutive tantum arit observanda (B).

8i qua dimidia, quod D··· avertat, sive inter singulo· missieaario·, sirs inter diversos ordines regulares, sive inter «os et alio· qaoseumque oriri •natigerit. ·· diutia· protracta erumpant in scandala, ea statis· eompmeer· eurabunt episcopi vel vicani apostolici, qui hsiusmodi causas tamquam •aaotao sed» delegati otiam ssmmatim, ubi opus fsorit. mrimaat; iatogro manente iure appellationis •d apostoHesm sedem, quia inter·· latae sententiae v»l decreti affeetas ««spondetur.

Vicariis apostolici·, etiam uti ab nfibstoliea sede ad hoe specialiter delegati·, i·· mto et onus incumbat •ocimi·· etiam regulare· cuiusvis ordinis v·I laetitsti etiam epeeiali et individua mention· digai, ia quibua cure animarum exercetur, eodem prorsas modo quoad omnia visitandi, quo caetera· •eelesias, quae ad clerum saecularem pertinent. Rituale· Mitem legm atque decreta in omnibus etiam regalarium ecclesiis apprime observari curent. Neque praetermittant rationem exigere oblationum ac bonorum omnium, quae ubilibet intra fines sui vicariatu· missionis intuitu oblatae fuerint, vel offerri contingat* eorumque administratiooem expendere; et simul cognoscere de fideli piorum operum exequutione, quae iisdem fortasse fuerint adnexa (F).

Idem vero omnino et ius et onus tamquam apostolicae sedis delegati bsbeant episcopi qui suas dioeceses in locis existentes proprio iure gubernant, quoad omnes et singulas ecclesiae regularium, quibus animarum cura commissa est.

Praefectorum apostolicorum titulus, iurs, facultates et privilegia quaelibet intuitu missionum iisdem quomodolibet concessa penitus abrogantur iis in locis, quae alicuius sacri antistitis dioecesi aut vicariatu apootolico ritus latini continentur (6).

Ubi intra fine· alicuiu· latinae dioecesis vel viearistus constitutae rite fuerint orientalis ritus (H) dioeceses, harumque praesules personaliter resideant per se vel per presbyteros ab iisdem legitime delegatos, nullam episcopus aut vicarius apostolicus erga fideles orientale· earumdem dioecesum potestatem habebit, qua· illarum antistitibus integra atque illaesa constabit.

Quod «i contingat memoratos fideles orientalia ritus, suo antistite carere, vel quod constituta licet dioecesi nullum habeant legitimum episcopum, vel quod is e vita discesserit aut in longinqua abierit, quin aliquis in eius locum canonice fuerit subrogatus, vel alia demum quacumque de causa, episcopus aut vicarius apostolicus tamquam sedis •postolicae delegatus eorumdem fidelium, qui in praemissis casibus legitimi pastoris solatio et ope

I

deatitanatar, «aram suscipient eoeqae regeat et gaberaab··t; quin tamen proprii* eorum ritibu ah apostolic· sede probati* aliam praeiudioinin inferatur.

Si autem intra fine* latiaae dioecesis eut vicariat·· eommorentur fidele* rita* orientali* pastore proprio omnino oarentee, quatenus «cilicet Udem fidele* ad anilem orientali* ritu dioecesim legitime constitutam atque existentem rite pertineant, eosdem fidele* ordinario *uo iure episcopus aut vicarius apostolicus regent. Curabunt tamen, quantum locorum circumstantiae patiuntur, illi* praeficere •acerdote* proprii eorumdem ritu*, a quibua «aeramenta recipiant et praedicatione verbi divini pascantur.

Denique memorati epiacopi et vicarii apostolici in suo gerendo munere sacro* canones sectentur et iuri* communis regula·, ea* praesertim quae in coneilii Tridentini decretis eiusque explicationibus authentici* continentur, quatenus praesenti constitutioni, aliisque sacri huius concilii decretis non adversentur.

Csput II.

De *missionariis apostolicis.*

Nil profecto Deo gratius est et ecclesiae salubrius, quam ut sacerdotes et ministri Domini egrediente* de terra sua et de cognatione sua, in extera* longoque dissitas regiones proficiscantur, ut populis infidelitatis aut haereseos tenebris obvolutis, vel necessario pastorum soiatio destitutis, evangelic*· lucis splendorem, aut catholicae fidei veritatem, aut denique opportunum sacerdotalis ministerii auxilium afferant. Nil autem magis Deo iniuriosum, et ecclesiae noxium est, quam si sacerdotes iidem aut desides sint in opere suo, aut pastoribus minus obsequentes, aut si lucem iustitiae quam ostendunt verbis, exemplis non praeferant. Itaque hisce malis praecavendis, illisque bonis magis magisque procurandi*, haec de missionariorum dotibus et ministerio decernere visum est.

Ad apostolicas missiones obeundas nonnisi virtute et scientia iam antea probati assumendi snnt operarii. Etenim, uti ad rem monuit sanctus Gregorius dialogistas praedecessor noster1, non potest quis in praedicatione venerabiliter recipi, ai prius in se honorem ministerii non praefert luce bonae conversationis. Sint ergo necesse est castitate insigne», ita tamen ut cum vitae munditie eis adsit humilita*; spiritu fervente* quo praedicationis labores alacriter ferant, it* tamen ut non appetant placere hominibus, neque temporalium bonorum curam sectentur, neve quae *ua sunt magia quaerere videantur, quam quae sunt lesu Christi. Scientia insuper ornati sint opua est, quam qui repulerunt, repellit et Deus ne sibi sacerdotio fungantur: videant tamen ut dum ad altioris scientiae lumen proficiunt, in magna luce boni operis constanter immorentur. Quoniam vero fides ex auditu, auditu* autem per verbum Christi, necesse eat missionarios eorum populorum lingua* tempestive edoceri, quibus evgngelium sunt annunciaturi; quod sancta sedes apostolic* numquam urgere praetermisit, lati* legibus, decretis atque instructionibus (I).

Haec sedulo recogitent qui Deo vocante missionibus se dicare voluerint; neque umquam excidant a mente eorum, quorum est sacro* operario* ad exteras gentes mittendos apostolicae sedi praesentare. Quo autem haec vere atque utiliter perficiantur, collegia missionum tam sulnbriter a praedecessoribus nostri* cum alibi, tum praecipue in hae al·· atbe eraeta «a»ÎM rastitaaatur, atqae ad pristina* aorasas ac leges revaeeetar. Ia Ha ani** regulari··· praeaertim ordinum alumai apo•tolico at peculiari sacrarum auaaionuat spiritu suat imbuendi, doctrina erudieadi, ac linguarum, queia pro locorum diversitate opn* eat, oognitioaa et usu apprime exercendi.

Postqnam vero et meate et apirita antae exoelti ad atata aibi miaaionum loca devenerint, aeoesee eat sacro* operario· sobrie, pie, iu*te vivere, *aoqae ministerio ita perfungi, ut inani* non evadat eorum praedicatio. Quem igitur in collegii* ipiritum Christi ebiberunt, proferant ad fidalium utilitatem; atque ita vitam moresqua suo· componant, ut Chriati bonus odor sint in omni loco, ministerium •num hac ratione cum gentium Apostolo honorificante»; et sentiant universi eorum potentiam ex sola Hedemptori* imitatione ei* inease. Hoc vero ut efficiant, necesae est eoa ab omni etiam specie mali abstinere, ut qui ex adverso est vereatur nihil haben* malum dicere de illis. Proinde nemo ex missionariis solus in aliquo hospitio vel «talione commoretur. ni«i fortasse urgenti necessitate atque ad breve tempus id vicarius apostolicus indulserit. verum semper cum altero ac si fieri poterit, cum duobus alii» operariis, quibusenm munus evangelicum exerceat, eorumque praesidio et societate fblciatur. Hospitia vero et statione· seu domus cuiuscumque ordini·, societatis, congregationis aut instituti regularis etiamsi votorum simplicium ubicumque existentes, in qnibu* duo vel tres missionsrii commorentur seu commorari contigerit, clausurae legibus omnino subiiciantur, iuxta modum et sub poenis, quae pro regularibus sancitae sunt a sacris canonibus, apostolicis constitutionibus, atque huius sacrosanctae oeeumenicae synodi decretis.

Quoniam voro de mundano pulvere etiam iustorum corda sordescere solent, mi**ionarii ab aliorum sollicita intentione ad horam quiescant, ut sibi ipsis per quietem valeant melius providere, ipso Domino exe^nplum suppeditante, qui apostolos a praedicatione revertentes iussit aecuml venire seorsum in desertum locum et requiescere pusillum. Ideiroo quolibet anno, aut ai fieri illud nequeat, saltem quolibet biennio, secedant missionarii in aliquem locum arbitrio vicarii apostolici determinandum, ibique omni externariutr cura abiect*, sacris spiritualibus exeroitatiepibus decem diebus devote excolantur.

Videant porri> ah diligenter observent, quae erga suos in'missione comministros vel superiores debeant praestare. Pacem quam Christus Dominus veluti testamento apostolis reliquit, et ab eis ubique annunciari voluit, servent inter se diligentissime; et cum aliis omnibus cuiuscumque sint instituti, vel ordinis, vel gentis vel ritus: in hoc enim cognoscent omne* quia discipuli Christi sunt, si dilectionem habuerint ad invicem. Proinde ostendant ex bona conversatione* operationem suam io mansuetudine sapientiae, neque selum amarum habeant, nere contentiones sint in cordibus eorum. ubi enim selus et contentio, ibi inconstantia et omne opus pravum. Quae autem desursum est sapientia primo quidem pudica eat, deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis consentiens, plena misericordiae et fructibus bonis: fructus autem iustitiae in pace seminatur, facientibus pacem. Episcoporum vero aut vicariorum apostolicorum dignitatem auctoritatemque revereantur, eisque omnimodam obedientiam praestent. Nihil eisdem inconsultis aggredi praesumant; sacerdotes enim qui fortiter facere volentes sine consilio

i Comas, ia 1 reg. lil^ V, c. IV [Migns, Patr. LsL LXXIX, 8*8).

1 Mire, VI, 8h

› Ix»b. Ill 18.

exierunt i· praelium, misere cecidisse Seriptural testatur. Eosdem ea qua par eoi veneratione et honore prosequantur, et excipiant, praeertim venieatM in suas ecclesias, et functiones sacras pontificali ritu peragentibus assistant atque ministrent Sacrum ministerium nullatenus exercere praesumant, nisi postquam rei episcopia sol vicariis apostolicis proprii ritus, quorum iurisdictioni subsunt, litteras exhibuerint, quibus sd missiones destinentur, et facultates quibus sb hac uncta sede sueti fuerint. Noverint nutem iisdem praesulibus integrum esae praedictarum facultatum exercitium suspendere, ei iisdem abutantur; quod spostolicae sedi erit quamprimuni manifestandum. Easdem vero litteras exhibere teneantur aliis etiam episcopis cuiusque ritus, licet eis non subiaceant, in quorum dioecesibus sacrum ministerium eos obire contingat.

Caeteram etsi missiooarii regulares episcoporum seu vicariorum apostolicorum jurisdictioni sint obnoxii quoad sacri ministerii exercitium, superiori tamen sui ordinis in his quae respiciunt regularem observantiam obtemperare omnino debent atque obedire. Meminerint autem ii ad quos spectat, officia apoatolici ministerii illis omnino esso praeferenda, quae a statu religioso promanant: proinde si quandoque contingat duobus iisque contrariis praeceptis, episcopi scilicet seu vicarii apostolici. et regularia superioris miwionarium urgeri, epi scopi praeceptum omnino praevaleat opus est, quod et in communem missionum utilitatem ordinatur, et a speciali spostolicae sedis auctoritate fluit.

Demum ita se gerant missionarii erga populos inter quos venantur, ut omnibus omnia facti omnes Christo lucrifaciant. Singulari igitur caritate, omnique benevolentia illos prosequantur; eorumque indoli usibus ac modis se aptare satagant, quin tamen limites spostolicae sedis iudicio definitos (K) transgredi praesumant; neque enim Christi servi essent, si hac ratione hominibus, placerent. Bit sermo eorum non in sublimitate sermonis, neque in persuasibilibus humanae sapientiae verbis; sed sapientiam Dei quae eat in mysterio abscondita loquantur inter perfectos: cum parvulis autem atque infirmis sive simplicibus, parvuli et ipsi ac simplices effecti lac dent eis potum, non escam; neque aliquid se scire iudicent, nisi Christum lesum et hunc crucifixum. Peculiari autem cbaritatis studio infideles, haereticos omnesque a vera fide extorres complectantur et excipiant; illosque in omni doctrina et patientia erudire satagant, errores quidem detentantes, errantibus autem Christi exemplo miserentes. Istis adlaborare, eoa quaerere per aspera quaeque et invia praecipuam reputent officii sni partem; neque enim mittuntur ut sedeant in civitatibus tranquillam paucorum catholicorum' ibidem degentium D euram habentes, sed etiam et imprimis ut infideles et haereticos ad veram ecclesiam adducant. Hoc Christus edocuit exemplo pastoris boni, qui paratus animam dare pro ovibus suis, eas quaerit sollicitus, donec inveniat; ac tanto magisterio edocti apostoli usque ad sanguinis effusionem idipsum constantissime peregerunt. Quos labores ut alacrius ferant, ac difficultates nndequaque exurgentes impavidi aggrediantur, divinam opem assidue implorarp non praetermittant: non enim sumus sufficientes cogitare aliquid a nobis quasi ex nobis, sed omnis sufficientia nostra a Deo est; et ipse Christus Dominus licet in forma Dei esset, in similitudinem tamen hominum factus exibat in montem orare, et erat pernoctans in oratione Dei.

Denique civilibus potestatibus debitum honorem aiqne obedientiam exhibeant; etai fortaaee qpi illas exercent infideles sint aut haeretici, mleistripsalm Dei sunt in hoc ipsam servientes. Illadque beati Petri praeceptum› fideliter custodiant: subiecti estote omni humanae creaturae propter Deum; sive regi quasi praecellenti, sive ducibus tamquam ab eo misais ad vindictam malefactorum, laudem vero bonorum; quia me est voluptaa Dei, ut benefacientes obmutescere faciatis imprudentium hominum ignorantiam. Reddant itaque quae sunt Caesaris Caesari, et quae sunt Dei Deo.

Caput III.

be mediis *adhibendis ad sacra» missiones rite obeundas.*

Ut sacrae missiones institui, vel institutae conservari possint, atque uberiores semper fructus afferre, congruo missionariorum numero opus ost, necessariis subsidiis, assiduis precibus.

Messia quidem mnlta eat, multisque eget atque idoneis operariis: idcirco episcopi aliique locorum ordinarii, neo non moderatores ordinum regularium, atque -earum imprimis congregationum, quae pio huic operi mancipantur, omnem curam impendant ad augendum semper e clero tam saeculari quam regulari, congruum operariorum numerum, quos praerequisitis dotibus praeditos ad populos evangelisandos apostolica sedes mittere valeat.

Piae sodalitates in earumdem missionum subsidium nonnullis abbinc annis in variis Europae partibus rite ac légitime institutae episcopi patrocinio suo fovere non desinant; simulque fideles ddhortentur ne beneficentiae et communionis velint oblivisci, talibus enim hostiis promeretur Deus. Praecipue autem illos excitent ad efficacissime precum suarum adiumenta temporalibus eleemosynarum erogationibus consocianda, ut sermo Dei eurrat et clarificetur in omni gente, quae sub caelo est.

Quoniam vero omne donum perfectum desursum est a Patre luminum descendens, et nemo venit ad Christum nisi Pater caelestis traxerit eum. idcirco universi fideles, imprimis vero episcopi, et sacerdotes sive saeculares sive regulares, ii prae sertim qui sacris missionibus sese dediderunt, instent obsecrationibus et orationibus nocto ac die. ut Deus et Domiqus noster lesus Christus quod iamdiu promisit, impleat cumulatissime, omnia ad se a terrq **m exaltatum trahendo, peccatores. sehismaticos, haeretico» atque infideles.

Dum autem omnes gentes apostolica 'nostra sollicitudo complectitur, non potest eos praeterire, qui licet in christiania civitatibua degente», Christum tamen Filium Dei miserrime non agnoscunt. Enixis ergo precibus Patrem misericordiarum et Deum totius consolationis instanter obsecrent universi, ut memor testamenti sui, quod loquutus est ad Abraham, Isaac et lacob servorum suorum fidelium, non repellat usque in finem filios Israel, quibus credita eunt eloquia Dei, quorum adoptio est filioruml et gloria et testamentum et legislatio et promissa, quorum patres, et ex quibus est Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in saecula. Adeamus itaque universi cum fiducia thronum unigeniti Filii Dei et Salvatoris hominum lesu Christi Domini nostri, quem eorum prophetae praenuneiarunt, cuius^diem patres eorum videre desiderarunt; qui in terra eorum apparens cum eis conversatus est benefaciendo et sanando omnes; qui a maioribus eorum in ignorantia crucifixus, sub ipsa morte rogavit Patrem suum ut eis ignosceret:

I t Kach. V, «7.

I I ep. II, 3.
' Bom. IX, S.

ipeaasqne hamilhmo preeemur, at qaoniam complacuit Dm per'eum* reeeneiliaro omnia in ipeus, pacificans par sanguinem enteis eius sive quae ia tenia sive que ia caelis sunt, reooncilietur etiam filiis laoob, quorum reliquiae sunt in gentibus ia medio populorum multorum; et ablato velamina quod est super oor eorum eam legitur Moysea, det oie linum ut intelligent aeripturas quae do Christo Deo loquutao eunt, et converti ad eum intrent in oocleeiam, quam ipae aoquisivit et fundavit ena* guine suo. Tuna enim vere planitudinem Israeliticae dignitatis aaaequentur; quia· qui ex fide sunt, ii sunt filii Abrahae. Potens eat autem Deus iterum inserere illos* in olivam uberem fructiferam atque speciosam; et rie omnis Israel salrus fiet, siout scriptum est: veniet ex Sion qui eripiat et avertat impietatem a lacob.

Haec sunt quae de sacrio missionibus decernere visum est; eaquo omnia accurate servanda sunt, non obstantibus exemptionibus ac privilegiis regularibus quibuscumque ac miisionariis etiam apostolicis quomodolibet concessis, et speciali etiam et individua mentione dignis, quae tamen in iis quae praemissis non opponuntur, in suo robore manere debent. Caetera vero, quae ad maius apostoliei huius operis incrementum necessaria atque utilia videbuntur, nos ot successores nostri pro temporum ac locorum opportunitate decernenda curabimus per nostram congregationem de Propaganda fide, quae missionibus regendis et gubernandis a praedecessoribus nostris iamdudum instituta fuit A qua etiam directorium confici iusaimus, quo pressius et enucleatius singuli misaionarii tutam atque uniformem agendi normam ediacere et aervare possint.

ADNOTATIONE8 AD SCHEMA DECRETI *DE APOSTOL1C1S MISSIONIBUS.*

(A) Cum opitulante Deo opus sacrarum missionum ad infideles vel haereticos de die in diem augeatur, multique episcopi sive dioeceaani sive titulo alicuius ecclesiae in partibus infidelium consecrati, iisdem praesint et sedulam operam navent, visum est de apostoliois missionibus in sacro concilio Vaticano fusius pertractare; ut qua fieri potest generalis constituatur norma earumdem exercendarum, atque omnia ordinate procédant iuxta ecclesiasticas legea et sanctorum patrum traditionem. Qua in re tria potissimum prae oculia habenda erant: 1° Episcoporum et vicariorum apostolioorum qui praesident in locis missionum tura, facultates et officia ad normam iuris communia moderari, quantum patiuntur peculiares sacrarum missionum circumstantiae. 9* Sacris operariis, quos ex regularibus ordinibus ut plurimum assumptos et peculiaribus facultatibus instructos sancta sedes apostolioa mittere consuevit, opportunas leges dare, quo utilius et efficacius apostolico ministerio perfungantur; atque eorum privilegia et exemptiones ita servare, ut nullum idcirco detrimentum vel animarum saluti, vel honori et reverentiae episcopis debitae umquam inferri possit. 3" Denique viam atque rationem tradere, quae ad sacras missiones vel instituendas vel conservandas magis idonea sit atque opportuna.

i (B) Ex ecclesiasticis monumentis palam innotescit, Romanos pontifices, qui peculiarem nullique secundam sollicitudinem propagandi evangelii semper gesserunt, consuevisse vel a remote aetate presbyteros quandoque praemittere in eas regiones, quibus Dei verbum erat annunciandum ; bis deinde A episcopos praepeaere «w nulli esrtae sedi defixos, vel titulo alienius ecclesiae in partibus infidelium consecratos, apoetolioa tamen auctoritate saffultoe; domum ibi exesoviesot fideliam numerus, omniaquo necessaria in promptu essent, et salium obstaret impedimentum, dioeceses primum, deinde etiam motropoliticaa provincias instituero. Haas viem, ceteris omissis, iaiornnt sanctas Gregorius Magnus misso ad Albgloe seneto Augustino, sancti Gregorios U et III misso ad Germanos sancto Bonifacio ; et hae nostra aetate ita actum eat in pluribus regionibus. Ubi autem licet fidelium numerus excreverit, neu tamen praesto set sufficiens praesertim ex indigenis clerus, certusque reditus episcopalis officii oneribus ferendis necessarius. ubi vel ex locorum natura, vel ex populorum indole, aut ex civilium potestatum voluntate vel agendi ratione aut alia demum quacumque de causa non posset prudenter existi- B mari, stabilem fore epiacopi sedem, liberum potestatis ecclesiasticae exercitium, illudque ad luria communis regulae facile esse componendum, abstinuit apostolica sedes a dioecesibus erigendis et propriis episcopis instituendis, easquo regiones per vicarios apoatolicos regere consuevit. Ex quo nullum praeiudicium animarum saluti pertimescendum ; siquidem vicarius apostolicus ordinariis episcoporum iuribus instructus, amplioribus ab apostolica sede facultatibus extra ordinem adauctus, eiusque peculiari patrocinio et ope suffultus, strenuem atque alacrom operam, quantum peculiaria locorum adiuneta patiuntur, impendere valet ad officium suum cumulatissime adimplendam. ac gentes eiusdem sollicitudini commissae omnibus bonis et auxiliis spiritualibus perfruuntur, quae possent a proprio episcopo praestolari.

(C) Solemne fuisse catholicae ecclesiae, indi- C genas adseiscere in clerum atque ad episcopales etiam aedes evehere, ubicumque evangelica lux affulsisset. ecclesiasticae historiae monumentis satis superque comprobatur. Eoque potisaimum consilio episcopos vicarios apostollcos Romani pontifices constituerunt in dissitis barbarisque regionibus, ut qui ex indigenis magis habiles essent, eos morum integritate probatos, necessarias scientias edoctoe, et assidue exercitatione in pietate christianaeque religionis functionibus exscultos ad sacerdotium promoverent. Quod tam diligenter curarunt, ut venerabilia Innocentius' XI missis legatis ad 8inensium regiones potestatem fecerit cogendi vicarios apostolicos canonicis etiam poenis ad instruendos et ordinandos clericos et sacerdotes naturales sive indigenas. Id autem sapientissime factum fuisse intelligot, qui perpendat praecipuas illas utilitates, quae ex indigenaram ordinatione derivantur ; scilicet quod melius noverint et linguam et mores regionis suae, quod libentius audiantur, quod securius ibi manere possint saevientibus etiam peraequationibus. A fine autem quem ecclesia intendit longius abirent sacrorum antistites ac missionarii, qui ita excolendos et erudiendos susciperent indigenas, ut hi minoribus quidem sacerdotii officiis idonei evaderent, impares vero forent gravioribus atque etiam episcopalibus obeundis. Quamobrem a Gregorio XVI* mandatum fuit .missionum praesulibus, ut quos ex indigenis clericis praestantiores consuissent, eoe gradatim ad potiora implenda munera instituere, ae suos quoque vicarios pro opportunitate deputare non renuerent; reprobato more indigenae presbyteros ad cleri tantum auxiliaria conditionem eis merito molestam deprimendi.

(D) Agitur iam de relationibus missionaries

› Co lo m. 1, *HO.*
« liai. ПI. 7.
› Rom. XI.

1 DecrH. S. C. de Prop Fid. SS sonaakr. IM».

inter et episcopo» tea vicarios apostolicoa. Extra controversiam eet praesulibus istis et lue et onus incumbere dirigendi μογμ iniesionee, ne praesidendi sacerdotibus et clericis otbaibus, qui in eorum viearíatibus commorantur. Dubitari, solummodo posset, utrum et quatenus potestati praedictorum praesulum obnoxii sint regulares ratione suarum exemptionum, et missionarii eo quod ab apostolica aede authenticis litterig instructi et peculiaribus facultatibus adaucti mittantur, quam ob causam *apostolid* dicuntur. Cum autem salus animarum suprema sit omnium legum, minime censendum eat, apostolicam sedem voluisse aut velle, ut saluti animarum praejudicium inferatur sive per exemptionis privilegium, sive per concessionem special ium facultatum, quandoquidem utrumque induisent et indulgent ad maiorem ipsarum animarum utilitatem. Hinc in concilio Trideutino ita regularium exemptiones probatae fuerunt, ut episcoporum potestati in ministerio verbi B et sacramentorum essent obnoxii; atque insuper cautum est, ut in peculiaribus quibusdam circumstantiis iideni episcopi, qua sedis apostolicae delegati, etiam quoad regulares opportune providerent. Nulla autem suppetit ratio, ob quam iura et facultates tam ordinariae quam delegatae, quas Tridentinutn episcopis attribuit in regulares, denegentur episcopis aut vicariis apoetolicis in locis sacrarum missionum degentibus, ad tramitem iuris communis exercendae.

Quod vero pertinet ad facultates, quas apostolica sedes ianidudum consuevit misaionariis concedere, compertum est amplissimas eas fuisse non solum quoad sacramentorum administrationem, absolutionem a censuris etc., verum etiam quoad missionum ipsarum regimen. Etenim Innocentius IV[1] cum easdem facultates enumerasset. addidit „nec non alia facere quae ad augmentum divini nominis et C ampliationem catholicae tidei, ac reprobationem et irritationem illorum, quae sacris traditionibus contradicunt, sicut pro loco et tempore videritis expedire/ Atque Hadrianus VI- agens peculiariter de missionibus Indicis concessit, „ut praelati fratrum (seu superiores regulares), et alii quibus ipsi de fratribus suis in dictis Indiis commorantibus duxerint committendum, in partibus in quibus nondum episcopatus cieati, vel si fuerint, tamen infra duarum dietarum spatium ipsi vel officiales eorum inveniri minime possint, tam quoad fratres suos et alios cuiuscumque ordinis qui ibidem fuerint ad hoc opus deputati, ac super Indos ad fidem conversos, quam ad alios Chrieticolas ad dictum opus eosdem comitantes, *omnimodam auctoritatem nostram* in *utroque foro habeant,* tantam quantam ipsi et per •os deputati de fratribus suis ut dictum eat judicaverint opportunum et expedientem etc.* Quod et D ab aliis pontificibus factum est, quorum constitutiones collegerunt vel-retulerunt Rodrigues, Verricelli etc.

„Hanc autem amplissimam facultatem (aiebat Thomas a leeu') a siimmi» pontificibus permitti et concedi religiosis, non solum conveniens, sed et omnino videtur necessarium pro illis partibus, *ubi nec parochi nec episcopi sunt, neque ad sedem apostolicam facilis est aditus;* . .. oportere tamen viros religiosos magno cum iudicio uti his concessionibus et quantum fuerit possibile non recedere a communi praxi et stilo ecclesiae, alias graviter delinquent.* Etenim ea privilegia, uti ipse P. Thomas A sit1* „a summis pontificibus fuerunt fratribus coaoessa pro terrl• infidelium, haereticorum, aut schismaticorum, quae sedia apostolicae magisterio et obedientiae non subduntur, in quibus eef non stmf spsaeop·, *sel si episcopi aut patriarchae reperiuntur, non tamen habent communicationem cum ecclesia catholica.* In his igilfor provinciis uti licite possunt religiosi; in terris vero infidelium aut schismaticorum ubi sunt episcopi catholici, aliquibus ex praefatis privilegiis tuta conscientia gaudere nequeunt/ Et hoc iudicium suum aperiebat: „Sine dubioxenseo (praedictam facultatem) nulla ratione extendendam ad illa loca, *ubi sunt episcopi et alii ecclesiae praelati,* nisi in illis casibus, in quibus ex mente pontificis expresse colligitur, quidquid dicat P. Emmanuel Rodrigues etc/

Reapse autem fuisse revocata privilegia regularibus concessa pro partibus infidelium, quatenus praejudicant auctoritati episcoporum aut parochorum in locis ubi sunt episcopi aut parochi catholici, docuit Angellis Maria Verricelli9, relatis etiam ea de causa apoetolicis litteris Innocentii X (('um *sicut* 16 aprilis 1668) in causa excitata inter episcopum Angelopolitanum et FP. societatis leeu. Neque dissentit P. Carolus Franciscu» a Hnno! ait enim rationem quae movit summos pontifices ad buiusmodi privilegia concedenda, fuisse, ne infideles conversi vel christiani alii apud barbaros degentes sacramtatis ob inopiam ministrorum destituerentur; et concessiones illa» tributas fuisse eo solummodo casu, quo parochi non adessent, vel alii ecclesiastici aequipollentem habentes iurisdictionem. Et haec reapso fuit Romanis pontificibus constans agendi ratio. ut constitutis vicariis apostolicis ,cum omni auctoritate quae compotit cuilibet ordinario in sua civitate ét dioecesi, atque sancito libero et tranquillo ordinariae episcoporum auctoritatis exercitio, eo ipso desineret regularium missionarioruni immunitas pro sacramentis administrandis. quae antea concessa his fuerat, çuni praedictum liberum exercitium nullatenus permittebatur, cuius rei exempla congerit Benedictus XIV4* in constitutionibus infra motatis.

Ex quibus omnibus sati» conficitur neque exemptiones regutaribus induites, neque facultates missionariis apoetolicis iampridem concessas impedimento esse, quominus constitutis episcopis aut vicarii» apoetolicis sumina rerum in locis missionum vindicetur, eorumque potestati misaionarii etiam apostolici subdantur.

(E) Cum deceat viros, qui saecularibus soluti curis per regularia vota arctioris vitae institutum sunt professi ab omni mulierum familiaritate abhorrere, idcirco tam generalium ac provincialium conciliorum decreti», quam summorum pontificum, imprimis sancti Pii V6, Gregorii XIIIA ac Benedicti XIV7 constitutionibus cautum est. ne intra religiosorum virorum septa mulieribus quibuscumque pateat aditus, indictis gravissimis poenis tam viris qui foemina» quocumque praetextu intra regularium domorum ambitum admitterent, quam foeminis quae earumdem domorum clausuram violarent.

Nulla autem suppetit ratio, quare missioharii

' Apont. liti, *Cum hera undecima* 28 ioiii 12?»B apud Verricelli. *de Apontol.* miffiimilnc*, pag. 2)2.

- Apoet. htt. *Esponi nobis* 12 maii 1622 ap. VerricelU pag. 221.

De eonrertion. omn. yenhum proewanda, lib. XIII, edit. Antwerp. 1618, pag. 666.

! Eod. pag. 848.

9 De *apostolicis missionibus,* til. IV, quaest. 91, Venetiis 1666, pag. 226.

Manual, missionar. oriental.. Venetiis 1726, 2, lib. 2, cap. 1, quaest. 2. pag. 167. w. 8.

* Benedict. XIV Apoetolicum minisTeriam *30* ipaii *I7b3* I 10. \Bull, prop., tool. HI, pag. 308). idem const, 14 febr. 1746 in sou bnllar. tom. 2.

• I'oust. *Regulartwiv·* 24 oct 1566. — Const. Deret 16 iül. 1670.

4 Coast. *Ubique gratiae* 18 iunü 1576.

7 Conet. *Regularis disciplinae* 3 ianwar. 1742.

huiaamodi lege maxime salatari non adstriagaatar;. qwn peculiars missionum circmnstantiae magis exposcunt, et prop· neoessariam esae evincant Iis enim tn locis quo graviora sunt pericula, qaibua ob liberiores regionum mores, caelnmqno ferventius, ci minorem regelaram custodiam, ac superiorum vigilantiam obnoxii eunt missionarii, eo magis necessarium, ut iidem nedum sanctam intaminatamque vitam gerant, verum etiam abstineant ab omni specie meli, ut iuxta monitum Apostolil sina o/frarwfte *sint ludaeis ei gentibus et ecclesiae Dei,*

Hinc sacra congregatio dq Propaganda fide clausurae observantiam missionum praefectis identidem • t pro rerum opportunitate enixe commendare non praetermisit, et legis istius ferine obsolescentis vim. auctoritatemque renovavit edito decreto die 26 iunii 1780, quod a felicis recordationis Pio VI pontifice maximo confirmatum est^ uuaque sancitum eos ex missionariis, qui hisce ordinationibus contrairent, poeuas contra clausunie violatores, et sacrorum canonum apostolicarumque constitutionum contemptores inHictas. esse incursuros.

Huius autem logis custodiam episcoporum et vicariorum apostolicorum vigilantiae esso committendam. iit-que non tam potestatem quam et onus esse imponendum providendi statim, si quid contra factum fuerit, duo suadent, scilicet demandata iam memoratis praesulibus auctoritas in missionaries, et gravitas mali ipsius, quod per longas mores appellationum in »u*peneivo posset miserrime invalescere.

(F) Notissimum est ordinarii» locorum ius inesse visitandi ecclesias regularium, quibus imminet animarum cura personarum saecularium*. Verum post alia praedecessorum suorum decreta novissimus Benedictus XIV in constitutione *Firmandis* edita die 6 novembns 1744 declaravit „tn exequenda C
pastorali visitatione ecclesiarum parochialium, quae a regularibus administrantur, minime quidem licere episcopo omnia ecclesiarum huiusmodi altaria visitate, sed illud dumtaxat, in quo ISS. eucharistiae sacramentum asservatur et consequenter sacrum ipsum tabernaculum: fontem quoque baptisterii, si udrit. item confrssionale in quo parochus ad audiendas confessiones residere solet: pulpitum ecclesiae, o quo parochus ius habet verbi Dei annunciandi; -aerarium pariter ecclesiae ad inspiciendum locum in quo asservatur fcacra supellex pro sacramentis tam intra ecclesiam quam extra illam decenter administrandis: sepulchrutn excipiendis subditorum parochiae corporibus addictum, coemeterium parochianoruni humandis cadaveribus destinatum; turrim cainpanariam, dummodo in ea sint campa.oae ad parochiam proprie spectantes; ac demum omnia sacra vasa quibus vel particulae consecratae servantur, D
vel sacra olea sive in baptismo sive in extrema unctione adhibenda, vel aqua baptisterii, vel alia rite benedicta, quae pro ingrediendum aspersione ad ecclesiae fores poni consuevit.* Atque his de materiali praedictarum ecclesiarum visitatione declaratis alia subiungit de *personali* parochorum regularium visitatione; culus peragendae plenum ius ac'potestatem vindicat episcopis.

Porro cum in locis missionum haud facile sit omnia eodem ture metiri, quo alibi utuntur dioeceses rite coMstitutae; et praecipua in iisdem sit auctoritas episcoporum aut vicariorum apostolicorum. iisque aubiarere debeant regulares in omnibus quae ad curam animarum *pertinere* dignoscuntur, »dd abs re visum est, «i ob peculiares causas in casu concurrentes matus iisdem ius in visitandis ρητο-ebiaUbae ragvlàriwai aoclaaiis tribueretur, quam quod definitum faqrit a Romaais pontificibus. Neque id a Trideatiui concilii mente esset prorsus alienum. etenim in loco citato salvum voluit esse •oram episcoporum ius, qui maiorem in praedicta loca et personas (monasteriorum in quibus resident abbates generales) iurisdictionem exercerent; ac praeterea ut episcopia, qua apoatolicae sedis delegatis, magis essent obnoxia monasteria, in quibus aut regularia observantial non viget, aut quae superiorum vigilantiam* effugiunt. Cur vero praestet in locis. missionum facultatem tribuere *vicariis apostolicis* plenam atque integram visitationein peragendi in ecclesiis regularium, in quibus cura animarum exercetur, ex sequentibus facile potest dignosci. quibus etiam en suadentur, quae in evhemate decreti proposita sunt circa praedictorum praesulum vigilantiam et correctionem in his quae pertinent ad observantiam legum ritualium.

Revera ecclesiae illae, corrogatis intuitu sacrarum mistdonum eleemosynis ad parochialia munia obeunda potissimum erectae vel restitutae fuere quare potior in eis debet ease vicarii apostolici potestas, cui principaliter eas eubiavere aequum escet. Revera et missiones sine regularibus esse possunt, et vicariatu» apostolteus sine missionarii» apostolicis. impossibile autem eat vicariatum apoatolioum esse sine antistite, aut antistitem sine occlens Accedit praeterea quod plurimis in locis unica quandoque oxietat ecclesia, regularium curae concredita. a qua omnem divini cultu» peragendi normam populus debet accipere. Quin et non desunt vieariatu» apostolici, in quibus omnes ecclesiae paro chiales regularium ordinum curae commissae suut. Quibus proinde subductis a plena et omnimoda antistitis visitatione, iam in locis sacrarum iiiistdonum, publicus cultus catholicus, qui tantopere fidei ac dogmati cohaeret, vicariorum apostolicorum vigilantiae ferme omnino subtraheretur: quod profecto sacris canonibus in ecclesia Dei semper custoditis haud bene consonat. Quaecumque enim in *dioecesi ad Dei cultum spectant, ab ordinario diligenter curari, atque*, *iis* udi *oportet provideri aequum est1*; imprimis vero advigilare is debet, ut in sacrosancto mieèae sacrificio* celebrando quaedam diligenter serventur, quaedam religione vitentur; circa nanctorum invocationem, reliquiarum venerationem et sacrarum imaginum unum nihil inordinatum aut praepostere et tumultuarie accommodatum, nihil profanum, nihilque inhonestum appareat5, aliaque huiusmodi. Horum vero officiorum putiorem habendam osse rationem in locis sacrarum missionum. quam alibi perspicuum est. Haec quidem de solis vicariis apostolici» sancita sunt; neque enim tanta vidotur urgere necessitas huiu* potestatis in dioecesibus, quae in locis mirionum a proprio pastore reguntur.

Verum potior quaedam ratio habenda est earum dioecesum, quae constitutae sunt *in terne inndebum.* in quibus praesertim fere omnes parochiales ecclesiae pertinent ad regulare». Quo enim illi a vera fide magis alieni eunt, eo solertiori studio apud eos procuranda sunt quae ad rectam evangelii praedicationem, nec non ad divini cultus decorem et purittUem pertinent, ut gentes harum luce perculsae* facilius convertantur ad unicum verum Deum

i i. Cor. X. 3U. *j*

1 Tή-lent. m». XXV, regular., cap. *11.*

1 Coneil. Tnd. «e*·· XX i. cap. K de reform

v Eq4. ·*·**. XXV. c*p 4 de reunite

* Ek'd. Mtms. XXI, cap. h de refund

4 E>»t «es*. XXII «keret. »h· obt-rv. rt rvitaii. in relrbratiun. mmsar /

* Bod sene. XXV de)iw»cat veaerat ét r»*bqnn» sanctor.

v Thom. a lésa *de ronrrrin··*.* omn pr<xt*rri*».. lib. XI, cap. 1. edit. Anluery. IHVd.

. et quem omnes ,non mo formam. remqn' iait Iesum jChriata^Â Idcirco opus; eot,A ristiapae ecclesiae erectae inter infideles, . ab omni specie superstitionis alve quoad e quoad ornatum, omnino abhorreant, sed tales se bxhibeant ut qua nitore aedium et sacrarum-supeliectilium, qus diligentissim* ritualium legum. custodia, qua ordinatHfima rerum omnium et ferorum ministrorum compositione, imaginem praeferant caelestis urbis Ierusalem. looonvenientisaimum enitfi essgt ai templis infidelium et falsorum numinum, écele-aiae Dèi vivi' neque ordinatiores essent neque religiosiores. Neque minus dolendum esqot, si saevarum oblationum -et ecclesiasticorum bonorum administratio^ non effugeret quamlibet suspicjpnefii turpia luqgi abt'avaritiae quam Apostolus appellabit idolorunj eertitutetn ; vel in piorum legatoruth etiequutione qmnimoda fides' non servaretur, quin non innotesceret. Quapropter sancitum in schemate,'® ut quod vicariib apostolicis in omnibus missionum locis 'datum^est ius omnimodae A visitationis peragendae in ecclesiis regularium, in quibus animarum cura exercetur, id etiam episcopis tribuatur qui ecclesias suas regunt in terris inyidsiihas.

V Duo supersunt in hoc articulo expendenda, qudb spectant ad exeeutionem piorum legatorum, et ad rationem vicariis apostolicis ubique·, episcopis vera in terris infidelium, reddendam a regularibus de oblationibus receptis intuitu missionis, deque illarum administrations. Quoad primum synodus Tridêntina' veterum canonum formam aequuta, statuit, ut episcopi etiam tamquam sedis affostolicae delegati, in casibus a iure expressis, omnium piarum dispositionum tam in ultima voluptate, quam inter vivos sint exequutores. Iterunique* eadem synodus sanfivit; çurent episcopi ut fideliuni vivoxue^ suffragia, missarum scilicet eleemosynae aliaque pietatis opera, quae a fidelibus pro aliis fidelibus defunctis fieri consueverunt, secundum ecclesiae ingiitutum pie et devote fiant: et quae pro illis ex testatorum fundationibus vel alia ratione debentur, non perfunctorie, sed a sacerdotibus et ecclesiae ministris et aliis, qui hoc praestare tenentur,/diligenter et accurate persolvantur.“ Rationem Vero de exequutione ultimarutff voluntatum etiam a religiosis exemptis esae reddendam, sancitum iam est in iure*; idemque cautum ekt* quoad administrationem confraterhitatum, hospitalium, montium pietatis seu charitatis et piorum locorum omnium, quomodocumque nuncupentur, etiamsi praedictorum locorum cura ad lucos pertineat, vel eadem pia loca exemptionis privilegio sint munita : et ius assertum est iisdem episcopis cognoscendi et exequendi ex officio suo iuxta sacrorum canonum statuta omnia, quae ad Dei cultum, aut animarum D salutem, seu pauperes substentandos instituta sunt, non obstantibus quacumque consuetudine etiam immemorabili, privilegio aut statuto.

(6) Cum primum recentiori aevo patujt aditus ad orientales praesertim regiones, Romani pontifices in eas mittere consueverunt -apostolicos viros ex regularium praesertim familiis, adseitos, quibus praeerat superior eiusdem ordinis, qui aliquando vicarius, aliquando praefectus dici consuevit, quae posterior appellatio magis usu recepta ad haec tempora perduravit. Eius porro erat missionariis praeesse, et missionum opus dirigere. Nulli autem tunc erant in iis locis sacrorum antistites, apostolia» delegatione eut vicariate praestantes ; rariorièd autem, inèerti,. et. Hieubi fartante etiam nulli episcopi.

Postquam vero, adspicante Deo, uberiores fructus e missionibus germinarunt, licuitque Romaqis pontificibus episcopales abdes multas in loeie erigere ^el restituere, aut cer^e vicarios''apostolices primum, tam delegates constituere, tunc vigente adhuc praefoetorum auctoritate, qui sensim sine senst(apostotici'dlicti sunt, factum ést*ut praesules illi vel nullam exercerent potestatem quoad missionum· dirqetio-* nem: .vel ei quando id aggressi fuerunt^ opnrijntjonea ea de\eaütaêxortae îfuerint, quaéthaud'bemel apud 'aposfolicam aedem exagitatae fuerunt, n<* sine gravi populorum admiratione ej ipsarum missionum. detrimento. Etsi autem apdstolicae sedi quaedam componere licuerit, et qqasdam in nonnullis 'regulas'sancire, ut vel nulla aut saltem minor esset duqrum potqptatum confiictatio, ' experientia tamen cotnpertum est, non posse eam praecaveri, niai omnia missionum dirigendarum via et auctoritas praelatis·.illis adscisceretur,- quod hierarchies^ ordinationi, missionum tranquiltitati ac salubriori re-^t^imini eonvenientiaaimum est, ac maxime necessarium.

Verum, inspecta hominum indole et conditione, haud facile hrte fieri possent, nisi omnia iura, facultates, et privilegia praefectis missionum quotnodolibet concessa pdnitus abrogarentur ; et haec omnia episcopis seu vicariis apostolicis assererentur, a quibus pro temporum, locorum, ac personarum ratione missionarii eadem derivarent. Quin visum eat et ipsum apostolici praefecti titulum abolere, ne quis, uti assolet, veteri appellatione deceptus, abrogatae facultates et iura illi adhuc incase reputaret.

C Hanc autem 'abrogationem ad ea loca coercere iuvit, quae alicuius sacri antistitis latini dioecesi aut vicariatu apostolico continentur. Quae enim in nullius sacri antistitis potestate consistunt, ea praefecti missionariorum auctoritati concredita esse oportet, uti in antecessum factum est.

Episcopi autem ritus orientalis facile ferent, eorumdem regimini non subiici sacerdotes diversi ritus; a quibus nullum detrimentum ordinajia ipsorum episcoporum jurisdictio patietur, uti inferius patebit, quin et opportunum auxilium habebit.

(H) Localem quondam fuisse episcoporum tam latini quam orientalis ritus iurisdictionem exploratissimum est. A miserrimis dissidiis quae orientales regiones iamdiu exagitarunt, profectum est, ut sacrorum praesulum potestas non ubique solis locorum limitibus coerceretur, verum alicubi in eos tantum exerceretur, qui eiusdem ritus observantia pastori suo consociaret. Etsi autem apostolica sedes ab hac nova disciplina comprobanda prim itub* abstinuerit, suçcmsu tamen temporie ad *fo* roridam animorum concordiam et unitatem catholicam acquievit, uti factum eat imprimis ab Alexandro bt>; qua in re locali latinorum praesulum'* jurisdictioni eatenus tantum derogatum eat, quatenus hanc exercere non poaaent erga fideles ritus orientalis, quibus proprius episcopus rite et canonice institutus praesideret

Idcirco ut omnis controversiarum, * quae inter episcopos diversorum rituum possent oriri, oecasio praecideretur, et una simul fidelium saluti, quae suprema lex est, opportune consuleretur, regulae, quae hactenus apostolica aedes servandas proposuit, heic. in praesentis decreti schemate propositae fuerunt.

' Se». XXII, cap. VIII de ref.
* Sew*. XXV' decr. de Purgator. — Clementia. *Qtna eontifü* de reiig. doniib.
* Clemen. *Rrlûiioiù.* tit. de Teatam. et nltim. volunt.
‹ Trid. mu XXII de ref. cap 8, 8.

› Concil. Lateruen. IV, cap. IX (ai. ISIS).
* In Const. Cypria an. IMO ap. Labbaenm et Rsynald ne

[41) Tum Clemen. V iα oeeanenioo «oncilio Vi··, A ,Plenamain, m potoet*t«m *h£â*

nensi. tum Paulus V, in constitution? *Apoatolicae ' servitutis onero,* edita die 31 taln 1610 linguarum orientalium studium, ratione habita missionum, latis opportunis Idgibua promoverunt Sacra autem congregatio dû Propaganda fide otaries et praesertim .sÉpcreto anni 1774 caute -providit, ut qui sacras missionea vellent obire, linguas exteras, quibus pro diversitate focorum opus est. *tempestive* edocerentur.

(K) Addita est hàec clausula: *tamen limites apostolical iodis iadicio definitos transgredi prae-_ ' sumant* Etenim cavenvum est ne quid nimi|: - ne quis ^peniulationem · Dei habeatl sed no· secundunxscientiam. Notissimae quaestiones de ntibàs Sinensibui» et Malabaricis, apbstolicae demum dedis iudicip'definitae, satia ostendunt, quo proruere possint sacri operarii inj seiin -iuo abundas|es et putantes se obsequium praestare Deo. I^ipsum dici posset Ale quibusdam, qui uti haereticos praesertim Armenios allicient, toti in eo sunt, ut assimilationem externorum rituum promovere satagant, et quaquavvrsum oonentu?, quuveumquo minus recta occurrunt iu eorum liturgiis. catholice explicare; perinde ac si catholim ab haereticis, et "non vicissim. divini cultus et "ecclesiasticae disciplinae ordinationem addiscere deberent.

i 3. '

▲ nlmadverntonM a nonnullis patribus scripto traditae in acharna constitutionia super.

Animadversiones Pauli Hindi archiepiscopi JeArensis.

In pagina 9 [48 c is| leguntur haec verba; ^Praefectorum apostolicorum titulus, iura, facultates et privilegia quaelibet intuitu missionum' iisdem C 'quomodolibet concessa penitus abrogantur iisdenr in locis, quae alicuius sacri antistitis dioecesi aut vicariatu apostolico ritus latini continentur*.

Quare quaeso heig distinctio inter antistites latinos atque orientales? STonne omnes sunt catholici? Si auctoritas est necessaria episcopia ritus latini, quare non erit pariter necessaria episcopis ritus orientalis? Annon omnes episcopi sive occidentales sive orientales pari modo a Spiritu sancto positi sunt episcopi regere ecclesiam Dei? Igitur peto ut etiam episcopis ritus orientalis concedatur iuriadictio in eos qui missiones agunt in propriis dioecesibus. Haec autem iurisdictio sic intelligi debet, ut nullus possit ministerium exercere in locis et erga personas alicuius episcopi orientalis iurisdictioni subiectas sine consensa episcopi; ut uberiorem fructum quantam fieri possit afferre, et ubi magis eorum operi indigitur. Alioquin quid erit quaeso de jurisdictione episcopi loci? An erunt duae jurisdictiones in eodem loco, et in eosdem subditos?

Si ergo abusus corrigi debent, corrigantur omjiino et non ip parte solum, ne fiat distincto inter unam et alteram ecclesiam in iis, in quibus similes atque identicae esse debent sine inconvenienti immo cum convenientia.

Paulus Hindi archiépiscopal Jesirensis.

r-

Observationes loannis Belluomini, prioris generalis Eremitarum 5. Augustini.

Comma illud pag. 7.[47 De) positum incipiens: ^Plenum ius etc.*, sic mihi videtur reformandum: aingaloe^miseionarip· tam.saeculaïp· quam regulare· extra domos religiosas degentes in eorumdem Ataeceaibua aut vieariatibus «minorante·; in caeteros auteç regulares es geratjjt salvia semper privilegiis' atq^h immunitatibus religiosis ordinibus ab apoatolica sede concessis, quae ad nonnam sacrosancti Tridentini concilii servandae erunt/ .

Rationes: Verba constitutionis uno ictu iugulant prirftigia regumrium, quamvis *apparenter* illa adr strpere videantur. Nam quod* asseritur verbis Illis ^oalvis tamen quoad regulares privilegiis atque immunitatibus ab apostdtka sede concessis*, statim per apertam' contradictionem destruitur *per alia vecba sequentia: eaOnux, *quatenus* decretis huius oecumenici concilii'n^h adversadlur* Quod in'hoc idem rgeidit, nempe „Plenum ius ac potestatem habeant in omnes et singulos4regulares absque ullo respectu ad ipsorum privilegia/ iit intégrunTcomma legantibus patet, naih quod ipsis apparenter tribuerq videtur, ilhco aufert ubi ait: r f/n/rsw.*, i/Mo/fHWJ» decretis huius oecumenici concilrt non rsdvvr»antur/ jQuaenam sunt in subieris" materia huius concilii Idecreta? *Plenum ius ac f>oten[atem habeant* etc.

Porro privam regulares suis privilegiis atque pxemptionibua qpn rnihi iustum videtur; nam huiusmodi privilegia et exemptiones sibi per magnos laboro· in excolenda vinea"· Domini exantlatos a summis pontificibus prorfieriti sunt, qui hoc modo voluerunt etiam liberare regulares ab irrationabilibus animo praesumtis iuribue complurium episcoporum, e quorum numbrrd aliqui sunt, etiam hisce nunc diebus, qui coguntArligiosoa recurrere ad sanctam seden> pro institis obtinenda, ut ego ipse adductis probationibus probare possem.

Quod autem asseritur in adnotationibus ad litteram I), pag. 23 [55 a is]: Noluiu^anctam sedem -dt per privilegia regularium praeiudicium saluti animaram inferatur, hoc procul dubio. certissimum est, et ideo ad maiorem animarum profectum eadem privilegia sancta aedes concessit. Itaque eadem privilegia abolendo saluti animarum ion consulitor, sed e contra damnum infertur. Quod si quando ex parte regularium abusus oriri contingunt, possunt episcopi Xyiusmodi abusibus occurrero tanquam sedis apoatolicae delegati, quin necesse «it habere *plenam ius ac potestatem* m reyu/arcs contra ipsorum privilegia. Quod si aliqui episcopi hactenus in casibus occurrentibus usi non sunt huiusmodi iure sibi a Tridentino concilio tradito, sibi imputant, et ^t»gligentiae ipsorum in non legendis, aut in non observannis eiusdem concilii decretis.

Verba sequentia in fine eiusdem pag. 7 [48 a ·] *Etiamsi regulare» sint*) mihi sic temperanda tidenDtur: etiamsi regulares sintt qui tamen extra .domos religiosas degant/ Nam si subiiciantur *ommminiae iurisdictioni* ricariorum *apostolicorum* astA<»/>i.«eoporvm etiam regulares cunventualiter viventes, actum esset de familiis religiosis. Episcopi enim mittent ad libitum huc et illuc religiosos et sic brevi tempore religiosae domus desertae remanebunt. Multis enim episcopis parum cordi est existentia religiosarum familiarum.

Integrum comma pag. 8 [48 b u· incipiens a verbis *Vicariis apastolicis* usque ad /Menât *adnexa,* et aliud comma immediate sequens pag. 9 (ibtd. c uj et incipiens. *Idem* rvro ommino etc. usque ad rara commiMa *est,* de medio tollendum puto; nam ai agitur de 'visitandis ecclesiis regularium quantum* spectat ad curam animaram, iaro satis per Tridentinum concilium provisum fuit. Si vero agatur de ■ubiiciendis ecclesiis regularium omnimodae visitationi in schematis sensu, huiusmodi visitatio multis

t Rom. X, M.

* Eas aie exhibeo nt ab ipsis patribus exhibitae fuerant, nondum enim in iostow ordinem, uti pro alba factam est, redactae «uni.

jneommodt*. Etenim sitid necessitate laedit regularium privilegia, eo quia nutla eat necessitas quod 'episcopi ឃ immisceant negotiis regularium non epectan.tjbue ad curaip animarum, et sacramentorum admini^trationem ad normam concilii Tridentini. · Deinde huiusmodi dispositio magis noceret quam prodesset. Ordines namque régulares habent speciales rituales |eges, in quibus episcopi non sunt versatl^ac proinde absque ullo'fructu, itnmo potius eum periculo perturbationum hisos rebus se immiscerent. . * .

Quod autem attinet ad rationem oblationum a bonorum o/nnium< quae ubiMet intra sui vicariatu* fines missionis intuitu oblata fuerittf, ex ipsamet adnotatione posita, sub littera F, et praeAertim ex iis quat^ habentur 't^g- 28 (58 B s|, satis abunde cbnstat huiusmodi dispositionem non esse admittendam, et aupradicta duo commata esae eliminanda, quod ^ebit ex brevissima recognitione eiusdem adnulatioms. ,

Nam in adnotationeQjabetur pag. 28 [ibid.Bi]: „Revera ecclesiae 'illae corrogatis Intuitu «aerarum missionum eleemosynis ad parocbialia munia^beunda potissimum erectae vet'restitutae fuere ; quare potior in eis debet esse vicarii apostolici potestas, cui principaliter eas subiacero aequum esset/ Omisso quod scriptor adnotationum omnino ponit in qblivione labores regularium, et subsidia collata a respective ordinibus ad erigendas vel restituendas ipsorum ecclesias in locis missionum siüL*. si valeret illius argumentatio, pari, ratione, eooemque iure posset quis argumentari: „Mukae ecclesiae regularium in toto orbe catholico erectae, vel restitutae fuerunt corrogatis eleemosynis intuitu religionis; quare potior in eis debet qene episcoporum potestas, quibus principaliter eas' sublatere aequum esset*. Quis non videt hanc absurdani arguendi rationem? Animadvertat itaque clarissimus auctor adnotationum non ex largitionibus eleemosynarum provenire in e<*(lesias ^arochiales regularium iura episcoporum, sed tantummodo ex cura animarum, ac proinde non deberent ulterius progredi, sed contineri jutta hanc sphaeram ad normam concilii Tridentini.

Prosequitur adnotatio: „Revera et missiones sine regularibus esse possunt, et vicariatua apostolicus sine missionariis apostulicis: impossibile autem est vicariatum apostolicum esae sine antistite, aut antistitem sine* ecclesia/ — Ante omnia dicere vellem scriptori adnotationum, quod si 'ipse cuperet conscribere historiam missionum sine regularium mentione ; sui operis frontiapitium posset utique scribere, at non ulterius progredi. · Deinde dum asserit impossibile esse quod vicariatua apostoNcus sit sine antistite, cogitare debuisset, quod omni tempore regulares in missionibus laborarunt, et tunc missiones maxime florebant sub supremo antistite Romano pontifice, nunc autem vicarii apostolici qui novissime venerunt meteri quod non seminarunt, per summam iniuriam vellent usurpare iura et privilegia regularium, qui plantaverunt missiones sanguine suo. Dum autem idem clarissimus scriptor subdit [b ·); "impossibile antispltem esae sine ecclesi|*^.quoniam nomine ecclesiae/ templum aliquod intelligere putandus est, ego despondebo illi quod hoc in casu aut debere/ sibi ecclesiam aedificare, aut uti necessitatis causa ecclesia regularium, non autem regularium iura, atque privilegia invadere, et usurpare.

Additur „Non deesse, vicariatua apostolicos, in quibus omnes ecclesiae parochial** regularium ordinum curae commissae sunt. Quibus proinde subducti* a plena et omnimoda antistiti* visitatione, iam in loci* sacrarum miuionum publicus ctaltua catholicus, qui tantopere fidei ae dogmati oohapret, vicariqram apostolicorum vigilantiae ferme omnino subtraheretur/ —! In primis notandum venit quod si in aliquibus vioariatibûs apostulicis Omftes ecciegiae parochiales regularium ordiftum curae commissae eant, huiusmodi Verita* aperte iroigitat quod regulares melioteqpfltsum quam caeteri faciunt .bonorum ad ipsos undecumqUe provenientium, quin necesse sit reddere de iis rationem alicui vfcario apostolico; quia de aliquo superiore çegalari usque adhuc'non legi, quod quisque legere ^teri de quodaA antistite. de quo fit sermo in fornm^Ntario *de* exoaptioae reÿuïoriufh etc. peg. 30 Victoris de Buck societatis lesu. ——Deinde eadem 'vergas ostendit etiam maiorem selum maipresque labores regularium in missionibus proVehendis. qui firopterea. non debent suis privilegiis expoliari, et iustam indignationem provocari cum non tparvo earumdem missionum damno, Probat insuper maiorem fiduciam, quam fideles hLbent iu religiosis.

Tandem falsissimum est quod *subductis a plena et omnimoda antistitis visitatione* ecclesiis regularium, iam in locis missionum publicus cultus catholicus vicariorum apostolicorum vigilantiae ferme omnino subtraheretur. Legat qui haec scribit, in Tridentino concilio, quae competant episcopis tamquam delegatis sedis apostolicae etiam quoad regulares, et ipsorum ecclesias, ac desinat velle expoliare regulares iam satis superque hisce temporibus expoliatos, qui licet ab hominibus multimodis vexentur, habent tamen Deum adiutorem suum, qui ad confundendos inimicos ordinum regulariu^i e claustris producit maiorem partem sanctorum, qui infallibili sanctae sedis oraculo super altaria collocantur.

Verba illa pag. 15 [51 b ι] prope finem: "Meminerint autem ete/, omnino sunt omittenda; nam brevi tempore ruinam producent/eligiosarum familiarum, siquidem, uti iam dixi, coData huiusmodi potestate episcopia io regulares, religiosae domuST vacuae remanebunt. Insuper huiusmodi statutum ai hic et nuhc prodesse videatur, in posterum noxium evadet; natu pauciores utique regulares missionibus se addiceht, et superiores iegularee non amplius tanto zelo suos alumnos ad missiones excitabunt. Melius omnino foret saecularizare regulares missionarios, quam admittere missionarios qui non sint nec regulares nec presbyteri saeculares. Experientia ostenderet inconvenientia huiusmodi sanctionis. Regulares libentius audiunt vocem pastoris regularis proprii ominis quam alieni; secus velle ab illis agi. est velle aliquid contra rerum naturam.

Nonnulla alia in particulari possent adnotari; sed ne mutosue sim et omnino praetereeam dicere aliquid iu aenere, quod prius dici debuerat, omitto. Huiusmodi schema in genere videtur omnino contrahendum: 1° quia plura ad historiam tantummodo spectant et notissima eunt; 2° quia plura mere hortatoria monita continent, et brevius dici optime posaunt; 3* tandem quia nonnulla mere repetita videntur: aie, exempli gratia, ›d prooemio etc. et in capite 11° dibuntur de medii* ynventi» ad missione* facilius excolendas.

Frater loannes Belluomini ordini* Eremitarum sancti patris Augustini prior generali*.

Y·

In schema de missionibus animadversiones Gulielmi Henrici Elder episcopi Natchesensis.

Capite III. — Omnino desiderandum videtur vel potius necessarium longius tractare de eleemosynis erogandis ad missiones fovenda*. Quoniam, miserante Deo, ut in prooemio dicitur, ostium evangelii .in'tiniversa terra quotidie magi* aperitur, de *essentia*

est u.t media suppeditantur, quae in capile name* rnntur, nempe miasionariorvm numeres, preeea et subsidia pecuniaria. De omqibus requiruntur paternae exhortatione·, sed de Aertio requiritur insuper ut bent *distribuantur* ubi maiue^eojrum opus ^st.

Ad hoc maxime .tavat haberi udam associationem universalem, cdiX|· cura erit providere missionibua maxime indigentibus, ubicunque fuerint, Societate· particulare·, quae-nempe quibusdam tantum libis vel operibn» provident, optima manebunt eP necessaria pro aliis variis operibus; sed ad opus iJMd permagnum et divinum, nempe extendendi evgogelium Christf et sanctam eius ecclesiam, sicuti hia diebus extendi poterit et debet, huic otfffiftn) requiritur societas ana et HRwersa/w, quae colligat ab omnibu· partibus terrae ubi tp€dia habentur, et distribuat omnibus partibus quae'iis indigent. Sine tali societate non potest fieri distributio aequalis vel iusta. Iuxta relationes episcoporum uniis' poterit recipere a pluribus societatibus, et alter a nulla ex iis. et sic *alius quidem esurit, alius autem ebrius est.* Reapse cognoiy episcopum qui uno anno a tribus diversis eoeitaatibu»l accepit subsidia, aliqui a duobus, alius ab una sola. Et hoc non secundum necessitates suas, sed secundum occasiones e quibus erat ei maior vel minor facilitas obtinendi. Sic pariter in sociètatibu· pro supplendis ornamentis ecclesiarum, dictis *Opera apostolica,* idem episcopus plures annos nulla ornamenta accepit, ^afio vero anno *quatuor* societates eum iuvarunt. Plurimum· ergo interest missionum in locis pauperioribus ut una sit societas universalis, quae sciet necessitates omnium, et iuxta eas subsidia aequaliter distribuet, quatenus sinit humana fragilitas.

Insuper commodissimum erit, ni fallor, ut administratio huius societatiâ maneat viris Isicia: salva semper supervisione ex parte ecclesiae quae neqessaria poterit esse ad abusus praecavendos Et hoc e diversis rationibus. 1° Quia maxime inservit religioni et pietati ut viri laici attrahantur ad opera activa religionis, tribuendo illis eas partes quae ipsis conveniunt Sed speciali modo convenit viris laicis administratio pecuniaria, cui magis assuefacti sunt, et qu^e ex alia parte fortiter distrahit sacerdotes etiam bonos a vita interiori. Si nostris temporibus debent necessario implicari in aliquibus negotiis pecuniariis, eo fortius deberent liberi manere ab aliis quae laici possunt dirigere. 2° Quia multum arridet laicis. qui eleemosynas tribuunt his operibus, inter quos multi sunt fidei quidem fortis, sed caritatis debilis. — multum illis arridet videro sacerdotes relinquere laicis administrationem aliquam pecuniariam: unde vident sacordote· non agi spiritu avaritiae. His punctis excellens iam habemus egregium illud opus *Propagationis fidei:* cuius sedes Parisiis et Lugduni. Et vellem de illo fieri specialem mentionem non tantum honori» causa et gratitudinis, sed ad illud roborandum et extendendum, ut adaequatum eveniat necessitatibus missionum.

Romae die 10 augusti 1870.

i* Gulielmus Henricus Elder episcopus Nat·-bexensi·.

δ'.

AatmodrerrioMcs /. *M. I. Baillés episcopi iam Lucionensis.*

I.M I. Th. Gloire h Marie immaculée.

v *Animadversiones, meris typographic** non omissis*.

" Pag. 3. lin. 8 [45 |> >} (Mare. XVI, 15) ad ealcem paginae reiieiendum. 1

PM δ, lin. 40 {47 à n], ia *qua* = in quo, scilicet

i «sewtotû cod.

a Haren Boanalhs omisi mpots aallia· moaMuti.

Cosoil. oaxaxAu tomus LUI,

Pel levjsaima immntatioae textas integritas servari jid falsas accusationes evitandas.

Pag. 6, lin. 1-2 (47 * »]. *firmatur* = munüuf

Lin. 20^21 (ib, b it], epMcesse *est.* Observatio. Attamen sedulo considerandum bos titulares episcopo» et vicario·' apostolico· tum metropolitans inspectione, tum synodi provinciali» correctione, tum consilio canonicorum, qui sunt ecclesiae senatui (conA Trid ses·. XXIV de Reformatione, c. 12 in 6ne\ et quorum sive concursus sive consilium in quibusdam casibus a iure statutis requiritur. Verbi gratia, ad* rationem redituum seminarii exigendam, ad 9· con^ •tituenda quae ad seminarium spectant (id. »es« XXIJI de Reformatione, c. 18), ad procedendum in quibusdam causis (id. sess. XXV de Reformatione, c. fi) et cetens. ' 1'nde don amplianda, sed potius intra constitutionum apostolicarum htftites retinenda omnino videtur horum in regulares potestas, maxime si attendatur ad maiefrem locorum distantiam, qua valde difficilis ad sanctam sedem recursu· evadit Ideo valde adhortandi sunt hi episcopi et vicarii apostolici ut sibi unum seligant idoneum quantum fieri poterit vicarium, et duo vel tres, sive saeculares sive regulares, a consiliis sacerdotes, qw»s ad missionis regimen et directionem in consilium consuetum adhibeant

Lin. 39 (ib.Cioj. Nunquam neglectui habendum, sed sedulo complendum hoc*cleri indigeni *effortnsndi* n<* gotium tantopere ab Innocentio XI et Gregorio XVI commendatum.

Pag. 6 [ib. Di«| notae . . IV adde (al IIP »6 *natali ipsius* IV. in anniversaria die eiusdem asftimptionis. Ballerini, t. I, p. 18.

Pag. 7, lin. 7 [ib. c isj. *curent.* Addendam medii-* opportunis, adhibito consilio duorum ve| trium miasionariorum apostolicorum doctiorum, usuque exercitatiorum. et iisdem vel abis horum defectu praesentibus, ratio redituum seminarii exigatur.

Pag. 7. lin. 23 [ib. p #], *commorante**. Addendum in his quae ad curam animarum et ad sacramentorum adminiatrationem pertinent, iuxta Gregorii Xil constitutionem^ *Inscrutabili.*

Pag. 7. lin.24 [ib.|. *regulans* Addendum necessario iis quae ad substantiam regularis vitae pertinent, iuxta sacrum concilium Tridentinum. sessione XXV de regularibus, capite 1. in qqb statuitur regulares omnes ad regulae quam proféssi sunt praescriptum vitam instituere oportere. Quod hac gravissima sententia concludit. rSi enim qla» quae base· sunt et fundamenta totius regularis disciplinae, exact»· non fuerint conservata, totum corruat aedificium necesse est/ Ideoque ture merito Benedictus XIV statuit in iis quae ad regularem observantiam re spiciunt, missionary regulares suis superioribus />n-*vative,* non autem vicariis apostolici» subiiciuntur Constitutio *Apostolicum ministerium* $ 15. constitutio /»'*innandis* $ H, et alibi Exinde «equitur regularis instituti observantiam ad essentiam regulari» vitae pertinentem, nullatenus inter privilegia et immunitales regularium amandari posse.

Pag. 7, lin. 35 (48 A *ad missionum,* rryimra *et directionem.* Haec verba qbae «epsn tantum arftrw. non autem *passivo* intelligi possunt, expungenda esse viderentur, utpote nullo modo contenta in praelaudata constitutione *Apostolicwn ministerium* § 16, aer in aliis constitutionibus quae illic referuntur. Etenim regimen et directio ad vicanum apoetolicum perti-' net, ad cuius nutum misaionarii omnes tum saeculares Aum regulare· reguntur et diriguntur quoad curam animarum, et sacramentorum administra tionem, ut ceteroquin* recte exprimitur in annotationibus, quae schemati in hoc non concordant, pag. 43. lin. 10 [55 a >).

Pag. 8, (in. 6 [48s< n], ptanMMne". Loéo huius vocis A dicatur „quantum flari potest" ; nam raa multum difficultatis habet in quibusdam hospitiis et stationibus •en domibus, ubi duo tel tree domicilium per accidens >et ad breve tempi» habent.

P». 8, lin. 10 [ib.A h), *regularis:* adde „vironim*, de qulpus exclusive agitur in constitutionibus quae in notia 4. 6 et 6 pag. 95 [56 n) citantur. Hae veto constitutiones in ipso textu indicandae èssepL Caeteruuk cum multae sanctimonialium congregationes in missionum regipnes se conferant, animartim saluti pro posse incumbentes, viderentur quaedam de harum domuum clausura specialiter aut saltem generaliter statuenda.

Pag?9. lin. 6 (48 c *intuitu* adde „in genere, vel specialiter domui cuidam, vel ecclesiae vel instituto pio·*.

Pag. 8. lin. 26 [ib. D»]. *continentur,* adde. ^Incolumi tamen remanente tum iure *priratuv* regularis sùperioris. quod nunquam cessare potest (constitutio *Apustolicum mihisterium* 15 et 16'. tum *cumulative* 17. et constitutio *Etrmandis* § 10 et 11), dum ex altera parte intactum perseverabit ius tum *privativum* vicarii apostolici. tum eiusdem *cumulaticum* iuxta constitutiones «postolicae. quae unanimi voluntate et consensu res geri inculcant *[Apostolieum mini·•denum,* § 21).

Pag lin 38 iib. P n>]. *constabit,* adde iuxta constitutionem Benedicti XIV *Demandatam.*

Pag l?. lin. 27 |49 c »), *dialoyistes.* Cur non diceretur ^primus vel magnus", usitatiori modo? Vtrum autem sanctus Gregorius Magnus sit auctor butus commentarii, coptrov'ertitur' inter critici»»

Pag. 11., lin. 32 [ib. r i>|. conrerxu/ium.s. Hic apponenda indicatio notae (1), et claudendae virgulae, quae' linea 28 |c >| sunt aperiendae.

Pag. 12. lin. 25 *alibi,* 27 *restituantur,* 28 n-n»- c ■Guttur [50 à t|. Tria hae.c gravitate non carent. »*ed nimis vaga sunt.

l .»g. 13. lin. 33 [50 B ij, *decretis.* Nonne quaedam addenda essent de sanctimonialibus, etiam simplicium tantum votorum

Pag 14. lin. 10 [ib. v is| *excolantur,* adde : „Pcr hçc autem non intendimus his derogare quae in constitutione *AposKdicum ministerium* £ 20 stateuntur, ubi adhuc vigent, vicario apostolico vel superiore regulari id, prout expedierit, decernentibus-.

Pag. 14. lin. 28 [6o D virgulae ante vocem *ubi* et linea 37 [d ia| post vocem *pacem* (2)7 et in fine paginae ⁝2) idem ib. λ . 16-18.

Pag. 15. lineis 22-27 [51 à u] Aliquid obscuri praesefert haec phrasis.

Pag. l lin. 39 jib. B ;j *promanant,* adde „duftimodo non cogatur quisquam regularis instituti observantiam aliquo modo violare". Ita Benedictus XIV in constitutione *Apostolicum ministerium* § 15.

Pag. 16. lin. 18-28 [ib. *c mb]* indicetur I ad Cor. cap. II et 111; item pag. 17, lin. 15, 20 [ib. Dn-is]. II Cor.. Philip. I, 3, et nota I. *Ep.* loco *ep.*

Pag.21,lin.20 [53d «| *privilegia et exemptiones.* Instituti regularia observantia minime est inter privilegia computanda, cum ita sit ordini regulari esaentiaiis, ut ea sublata regularis status penitus destruatur. Vide supra peg. 7, lin. 24 |47 D io). pag. 17, lin. 40 [52 a h |. Hic titulus et annotatio A inter se dissident, et aliunde titulus non completur traditis in capite.

Pag. 23, lin. 22 [55 a i;) *utilitatem.* Ea omnia vera sunt dummodo episcoporum et vicariorum apostolicorum ius minime extebdatur ad regularis instituti ob'servantiam ; tunc enim illud *ceesare certum est,* ut declaravit Benedictus XIV constitutione *Apostolicum minieterium* £15. et *E&menaüs* § 10 et' 11.

Pag. 18. lin. 5-18 [52b «-io], quaedam specialiora desiderantur. Linea 27, 39, 36, 38, 4t [ib. c s- i»]. indicari possent Scripturae loca citata.

Pag. 25, lin. 26 [56 c,u) *subdantur.'* Non autem in hjs quae ad regularis instituti observantiam pertinent, ubi de regularibus agitur.

Pag. 19, lin. 2 [52 C is], lin. 15-23 (d A₀), 40 [53 a 3|, notae apponendae (l)IRom. IX, 2, dicendum IX, 4.

Porro haec sunt quae de hoc schemate breviter observanda müii visa fuere: non enim satis congruit schema propositum eum constitutionibus apoftolicis et sacrao congregationis de Propaganda fide instructionibus, tiuic'praecipue. quae anno 1848 in omnibus quidem regulares vicariis apostolicis subditos declarabat, *exceptis* tamen *interna disciplina regulari.* Hac enim *ero omissa vel neglecta exceptione. infeliçiter cederet hoc schema missionibus apostoliçi», tum respective ad regulare» quos a regulari observantia|, removendo, scilicet a sanctitate vitae quam professi sunt, inermes media inter pericula ^linquit. tum erga superiores regularium quorum auctoritas % suis respective domibus pessumdaretur. I nde regulares vere pii et hoc nomine digni a missionibus apostolici» se reipoverent^yy in horum locum succederent sacerdotes a norma abhorrentes, td^tidi, animo saeculares. e£ prorsus indigni qui inter regulares computarentur Superiore» sapientia et zelo praediti hoc importabile'fugerent onus domum regularem, his in conditionibus, dirigendi. Inde innumera scandala, maxime apostolici» missionibus nocentia. Cauterum in hoc schemate valde adhuc est desudandum, ut inter sanctae synodi Vaticanae- constitutione» ..oqumerari queat

Komae die 9 augusti 187 0

⁝ lacobus Maria Joseph olim epi*ropu« Imeionvnsis.

s'.

r'atuoits liaphdtlis dt .\i>ibr>>s»t> nr<'hirpi>''up> Ihjrrachicnsis.

liererеiidis^imat· secreturiue su< ri coneilu I*'ahrani.* — *Ivunnin.*

Conscientia urget me subscriptum ad quamlatn observatione^,faciendas super schemate constitutioni» de missionibus apostolici».

I". - Omni cum, obsequio proponere audeo, ut in capite 1. pagina 7. linea 4 [47 c ul. post verba rlluius rei gratia clericorum seminaria-, addantur et sequentia .. Dioecesana vel saltem provincialia, sive nationalia. ubi constituta nonduin fuerint"⁴ etc., ut in schemate. Et linea g [cvf eiusdem paginae post verbum *adolescentes* subiungatur ..indigenae sive dioecesani. sive eiusdem provinciae seu nationis, quorum indole» etc.- Horum additamentorum ratio sequens est. nempe: quia in .pluribus missionum dioecesibus et vicariatibus apostolici* tum ob gran dem operariorum evangelicorum penuriam, tum ob reditus haud certos, vel ob subsidia non sufficientia ad seminarios extruondos. et ad mercedem praeceptoribus et ministris, aliosque sumptus solvendos. Crigi nequeunt seminaria dioecesana. Idcirco ubi haec haberi non possent, satis esse mihi vjdetur, si saltem seminaria centralia, ubi constituta nondum fuerint, erigerentur in unaquaque provincia ecclesiastica sive nationali. in quibus reciperentur clerici indigenae uniuscuiusque dioecesis eiusdem provinciae seu nationis. Hoc pacto sane nedum huiusmodi concilii Vaticani decreto fiere^itis. aed etiam clericorum dioecesanorum institutioni prospiceretur, simulque episcopi vel vicarii apostolici conscientiae consuleretur.

II*. — Suppliciter peto, ut leges clausurae, de quibus agitur in capite 1, pagina 8 |48 a it[. et capite II.

l *observantiae* ctxl.

⁴ I'otica»»i cod.

pagina 13, lin. 2O[5O ^io], sic eoaretando refonnentu^: a nHospitia vero et statione* aeu' domus eniuacumqX ordinis,- societatis, congregationis, aut instituti regularis etiamsi votorum simpNcium,- in civitatibus existentes, vel licet «in villolis planitiei et jnontium positae, in quibus tamen aaltbÀ, tres missionary ordinarie commorentur, clausurae legibus omnino subiiciantur, iuxta môdum" etc., ut irf schemati Ratio huiusmodi ' emendationis eat, ,qpod in multis missionum locis, maxime montanis, missionariorum^ habitationes, quae ad ipso» regulares semper pertinuerint, et ab iisdem continuo habitatae fuerint, improprie nuncupata sunt hospitia. Nam praefatae domus plerumque vix duo parva cubicula sive cellulas habent, quarum una inservit j>ro missionary lectulo et studiolo, altera vero pro parochianorum < utriuAque sexus audientia. Quapropter in huius-modlMiospitim. in quibus fore semper unus missionarius. perraro duo. et ad breve tempus, commorati R sunt, leges clausurae 'essent -observatu difficile», immo impossibiles. Scire tamen oportet, quod in talibus domibus pernoctare mulierei^'apmquam per-V missum sit. prouti mihi constat ex experientia triginta trium annofum, quibus in missionum locis ihunere apostolici/ functu» sum.

› III·. — Enixe pariter rogo, ut in fine paragraph! 3 capiti» E pagina 9 [48 cm], in quo iustaa ob causas praefectorum apostolicorum titulus quoque abrogatur, *delegati generalis* titulus inscribatur, cui miMionarii sui *ordinis* in iis. quae ad regularem observandam pertineant, omnino obtemperare debent. Si autem hoc non placeat, saltem ibi expresse fiat facultas moderatoribus ordinum regularium, congre-, gationum etc. eo titulo donandi nûatyonariorum superiori, quo ipsi moderatores in Domino melius iudicaveiffnt.

IV*. — Demum. in capite II. pagina 14. linea 8 C c ii'|'verbis *arbitrio rieaidi apostolici* subroganda propono sequentia verba ^arbitrio superioris sive delegati generalis missionariorum14. Ratio emendationis est. quod cutn praescriptae spirituales exercitationes a statu religioso promanent, atque regularem observandam respiciant : iccirco est superioris regularis Exclusive determinare locum, in quem missionary secedere debeant ad spiritualia exercitia facienda Hoc modo quippe unicuique daretur'ius suum, simtilque quamdam contradictioni» speciem in schemate praecaveretur.

Romae ex conventu Sancti Petri in Monte Aureo die 12 augusti 1870

Frater Raphael de Ambrosio archiepiscopu» Ds rrachiensis.

‹*tbsrreaiiones Ludoriei Afarangoni* nimis/n <;r»o-r<i6x *Minorum Conrrntualium.*

In caput II schematis de missionary* apostoiieis.

1n id potissimum praesens constitutio intendit, ut episcopis vel vicariis apostolici» in locis sacrarum missionum degentibus, eaedem prorsus facultates in regulares tribuantur, quas concilium Tridentinum episcopis ubique locorum attribuit, sive ordinariae sint, sive delegatae. Negari haud poteat huius constitutionis utilitas, immo et convenientia, per quam tum in ministerio verbi, tum in sacramentorum administratione, miMionarii apostolici êpiscopis et vicariis apostolicis omnino subiaceant; sicut utile, ne dicam necessarium censeri debet, nt quoad ipsum regimen missionum summa rerum sit apud ipsos episcopos vel vicarios apostolicos, utpote qui vicaria summi pontificis auctoritate praediti, eam in bonum omnium fidelium sibi concreditorum exercere tenentur. Optimo ergo iure in praesenti constitutione cuutum est, ut regdlare» in locis missionum subsint episcopis qt vicariis apostolicis in iitf omnibus, quae ad animarum salutem et ad optimum regimen missionum refeliri possunt.

Placeret tamen, ut in ipsa constitutione, in,qua de* plena auctoritate vicarii apostolici tam' diffuse loquitur, aliquid *etism dç auctoritate ministrorum generalium circa suos religiosos missionaries êxpresse diceretur; cum non tufficere videatur, omnia quae- ad religiosos uti tales .pertinent, ad iu* commune generatim rbmittere; quod eerte non pauci» incommodis et difficultatibus aditum Aperiret. Magni momenti res est, dt arbitror, determinare quousque auctoritas ministri generalis ıAı regulares missionanv» extendatur, et speciatim :

1° Utrum 'IHI \us integrum tribuatur, in lori» quoque "missionum, sicut alibi, vel per se, vel per W ipsius deputatum, visitationem pqragere, eaque decernere quae ad instaurandam vel tqend^fn regularem disciplinam in ipsi* domibus mÎNsipnariOrutn opportuna censuerit.

2° Gravis insuper momenti esse videtur alterito» facultatis mentionem facere, quam ministro gen»·rali omninp tribui deheret. illam scilicet revocafldi a missione religiosum, quem verii^ alia ordinis magis aptum aut necessarium agnosceret ve! a missione removendum gravi aliqua rausaq>m sua prudentia putaret. Ad primum observo. quod regulari», quamvis superna vocatione ductus optimisque pro fungendo apoatolico munere qualitatibus praeditus misaionibuV se addicat^ minime ab ordine et a debita superioribus suis obedientia avelli ceu sendus est; quin immo sicut ipse ea quae religiosi statue eunt vere et proprie non impleret, si supero rum voluntati etiam alio vocanti non obtemperaret, ita nec superiores totius ordinis bono prospicere ac providere possent, si 0e omnibus suis subditi» praesertim ubi necessitas postulaverit, disponere non valerent. Quod secundum attinet, concedere quinque debet, eaeus quandoque occurrere posse, in quibus generalis minister de mala vel sus^cta alicuiu» miesionarit vivendi ratione secreto edoctu», ^ecefcsitatem videat illum revocandi. Quid aget superior generalis si huiusmodi careat facultate? Vicario apoatolico quae caritas operire persuadet aperiet, an solis exhortationibus, quae raro admodum in his casibus proficiunt, bono spirituali missionary, immo ipsid» miaeionia consulet?

3*\ Aliud quoque est. quod considerationi reverendissimorum patrum Deputation!» subiiciendum esae vietur, nempe, ad quem spectet electio auperiorutn in singulis domibus, quae etiam ad praescriptum praesentis constitutionis plure» miasionarios habere debent. Licet enim praxis forsitan usque › nunc servata eorum electionem v<4 praesentationem maioribus ordinis superioribus relinquat, optimum tamen erit in schemate ipso constitutionis ipsi» illam aperte tribuere: immo. si agatur de ordine, qui *in aliqua missione plure» domo» vel hospitio habeat, optarem ut ministro generali daretur fa cultas commissarium generalem in illi» regionibu» sibi constituendi, qui ή» omnia, quae ad regularem ^disciplinam pertinent, delegata auctoritate curet et disponat

4° Denique, reverendissimis patribus Deputa tionis effugere non debet alia quaestio: quomodo nempe in loci» missionum ad parochorum electio nem procedendum erit? Nûrri electio huiusmodi fiet directe ab episcopo et vicario apoatolico, v<4 praevia praesentatione facta a superioribus ordini» ' Perpendant «verendissimi patre» rationes quae hinc inde se offerre poterant Mea sententia est, superiores ordini», melius quam vicarii apostolici. reli

giosorum vitem, inclinatione·, ingenium eognoecere, nec in hia tam facile decipi posae;proindi arbitror superiores ordini· iure praesentetisAis donahdop, yel saltem cqAsulendos esse, antequam ad eleotiOMm parochorum deveniatur; et peto' ut'huius electioni· ratio in ipsa oomftitptietoe determinetur.

Hi· breviter hnuntiatis, proponerem, ut paragraphusqcapitis II, qu^e incipit *Caetsryn,* pagina IS [biais], sequenti modo se haberet: .Caeterum etsi missionarir· regulare· epu|Wporum/MU viearionnn apostolicqrum iurisdietioni sint obqoxii quoad tecti ministerii exercitium,' in Jtis tamen quae regularem observantiam respiciunt superiority· sui ordini· omnimodam pariter obedieiftiam praestare tenentur. Quapropter ministris generalqbu· facultas conceditur, ordinis missiones, quandoqumque opportunum censuerint, vel per se/ vel per 'idoneum deputatum visitandi. miseionaiSo· ad munus parochorum episcopo vel vicario apoetolieo praecentandi. iqgpsis domibus vel hospitiis nriaMonum superiores locale· ex ipsis missionariis electos instituendi iinmo, ai circumstantiae ibporum id ferant, cOmmissarium generalem in praefatis missionum locis habendi, cui missionarii omnes in rebus religiosum statiim spectantibus subiiciantur. quique observantiam eorum omnium urgeat et tufeatur. quae in praesenti constitutione statuta suntq Poterunt etiam supremi ordinum moderatores aliquem e suisvreligiosis a missionibus revocare si gravis aliqua causa id 'exposcere videatur, praemonito tamqp episcopo seu vicario gposlolico

..Meminerint autem** etc.

Roma'e jid Sanctos XII Apostolos die 12 augusti 1870.

Frater Ludbvicus Marangoni minister generalis Minorum Conventualium.

.Immudrer.vioaes Cosmos *cardinali» Çorsi arcbiepiscopi Pisani.*

Quae me longa experientia docuit, haec animqdvertehda aggredio*/ in schemate super missionibus apostolicis nuper patribus ooncilii'éxhibito.

Uberes fructus ex missionibus apostolicis "ecclesia colligere nunquam poterit nisi ad loca infidelium pro verbo Dei «vangelisando sacerdotes mittantur probatae virtutis et regularis disciplinae amatores; iis semper exceptis qui bono nomine, ubi morantur, amisso, et monasticam vitem fastidientes. de missionibus ea mente cogitent, ut ab oculis praepositorum semoti, liberius genio indulgeant. laxiordm vitam ducant, et lucri cupiditatibus satisfaciant.* Huiusmodi apostoli, si hoc nomine vocari mereantur, cum animarum selo prorsus careant, non aedificant sed destruunt, et quando in patriam redeunt, plerumque regularium superiorum et episcoporum patjentiam exercent, et dolores eis molestiasque afferunt, otiosam et interdum immoralem vitam in ipsis claustris degentes. Dolet me haec referre, sed scio quia non mentior.

Idipsum fere dicendum est interdum de aliquibus episcopis, qui pro locis missionum creantur, cum in iis eligendis minus caute proceditur. Optandum igitur esset, ut antequam nominentur, severa instituatur inquisitio de eorum vitae honestate, et de spiritu quo dominantur, requirentes qui fuerint in monasterio, et qui sunt, ne propter pastores indignos credentes fidem amittant, et alii a veritatis via arceantur.

Ut rite procedatur, a praepositis sive respectivis superioribus testimonia sunt accipienda, eo tamen pacto ut non excludantur attestationes illorum virorum. qui prudentia et probitate prhestant. Experientia enim docet non raro evenisse, ut pro locis missionum UM-oommqndati faerint. a rectoribus domortrtn regularium, qu/diadplinaetegem négligentes,' uti viri ipolesti habebantur; Mqqe aliud, -erat imvoti·'ipii· rectoribus vel superioribus, qEam ut ab illis domibus et a provincia •longe abeeeeut,

Cunt hodie facilior aditu· pateat etiam ad remotissimte natione·, curandum est ab episcopi· et vicqaAis apostolici· ne omne· indhcriimnatim ecbieata-ancos benigne^heipieai^ qui ad looe' qnoedtait ex aliis regionibus, qt sacri·'miaisteritt deputent:-multi -enim setb ei Caritate animprirat prqçriam dioecesim relinquunt/et longe aggrediuntur itinera, sed turpis lucri cupiditate, qua miserrime ducuntur. Quo-fit- ut animarum salutem nègligunt, auCtanium amant, ^quantum ,et non amplius sibi ipsi· prodes/ ad aiirf acerras cumulandos, quibus, postea, in p*-triam redeuntes, ibi beatam vitro ducant, non sine christifidelium aerumna spirituali.'

.Romae, eg. aedibus Vallicellianis die 12 augusti 1870.

i Coemas cardinalis archiepiscopus Pisanus.

VI

Animadversiones i'. B. Trionfstti episcopi Tarracinensis.

Commissionem illustrissimorum .et reverenBissirum patrum rebus, quae apostolicas missiones respiciunt, disponendis praepopitam, debito honore prosequor, ipsique summopere gratulor, tum quia opus missionutn de, die in diem augeri affirmat (quod cunctis amatoribus Christi dulcissime sonat): tum etiam quia quinam praecipui extent evangelici operarii explicite declarat, visi scilicet ex ordinibus regularibus ut plurimum assumpti (quod et regulari episcopo gratum et religiosis familiis perhonorificum est): tum denique quia in quonam tanti operis bonum situm sit, quibusque generalibus mediis obtineri, servari, ac foveri debeat tribus in prima notula (ai veluti constitutis principiis, quae toti schemati praesint oportet, optime, ut arbitror, comprehendit et determinat

Quamquam bob verum putem, inibi tamen nonnulla profqrendi. ex conscientiae debito et animadvertendi onus incumbit ob experimentalem, quam longo annorum cursu assecutus sum missionum scientiam. Primo namque Franciscalium terrae •anctae et utriusque Aegipti custodiae per novem annorum spatium, et postea per sexennium totius ordinis Minorum regimine oneratus, multe audivi, novi, vidi, expertus sum quae ad apostolicas missiones reteruntur, quae nunc, seposito quocumque partium studio, episcopali caractère sancte utique complectens ad earumdem missionum incrementum referre intendo. Etenim elementa generalia missionum facillime determinantur; valde autem arduum est ad praxim deducere et sapientibus decretis definire. Ipsa commissionis agendi ratio hoc evidentissime probat. Nam iurs praesidum missionum cum privilegiis missionariorum, maxime regularium, amico foedere sociare cupiebat, optimos obtinere pastores et perfectos apostolicos viros utrorumque velum et fervorqm excitare, pacem denique perpetuo constabilire et fovere intendebat, et nihilominus quae practice constituta sunt sd contrarium iter perducere videntur. Nam schema generice inspectum in hoc valde adlaborat ut episcopis et vicariis apostolicis rem gratam perficiat, et potestatem cumulet: missionaries vero, praesertim regulares, a pacifico privilegiorum usu exturbet, et onus, cui assueti non sunt, iAponat. Quo fit ut commissionis sensa rectoribus missionum placere debeant; missionariis vero omnino displicere. Revera schema episcopis et vicsriis apostolicis in locis missionum eamdem

tribuHrfroultatam et luris^ictiçnem'qua *episcopi* m A «y» oMotiÿw» »i itfioscsHtas *ordinario polleat,* «α^M* *praerinrM, quas locorum ordinarus taUguam pqr concilium TriUentutumr' et per.tsummorum pontificum constitutiones concessa* &.[47 ■»]).. i* optime quidem, unicuique enim concedendum quod auuta eat. Ast si quod episcopale io» ad actum erumpere non potest in loeis missionum ob circumstantia· speciales et adiuncta locorum tem^orujn vel peYwonarum, ai uno verbo materia »4u otac/wm iuris, deficit, non- debet^ creari cum aliena iacturâ, sed res tantum apte disponi donec sxceptionibtfs sublatis et impedimentis antotia. omnia adamusaiib legitime'queant rbduci. Eadem ratione de iuribua disserendum eat episcoporum et vicariorum missionun^ qua de eorum officii», sicut enim quandoque necessitate vel impotentia compulsi quaedam omittunt quae\ spectant jtd debitum ministerii, ita éisdeni^ de. causis alicuyis potestatis B actu destituuntur: unde sicut absurde omissionis accu»àrentu». qpae hoc ipso quod necesaaria d»t' voluntaria eaae^non potest; Ua ^irrationabiliter prorsus de iurisdictionis defectu conquererentur, deficientibus obiecto. materia, et circumstantiis quae ad iurie actum praerequiruntur.

.Qupd haud sane latuit ipsam commissionem, quae potula sexta {l·') explicite fatetur in /oris missionum *haud facile* essu *Omnia eodem iure metiri, quo alibi utuHtùr dioeceses rite constitutae.* Quaenam autem sint huius impossibilitatis causae, ex quanam parte se teneant, an scilicet episcoporum aut missionariorum, cui tandem onus illas, removendi incumbat, commissio nec assignat, nec .inquirit, in quo tamen totum. non\ solum pruderitiae. sed et justitiae critérium pbsitum esi. Dum enim de iuris«fictionis impedimento Cermo est, haec tria firmiter retinenda censeo. Primum : omnia amovenda esse C quae *illegitime* vel *iniuste* exercitium iuris impediunt. Secundum: omnia servanda quae iuridica sunt et iueta. etsi limitibus jurisdictionem episcopalem definiant. Tertium: obstacula, quae defectu obtecti iuris concluduntur, quaeque propterea potestatem non infirmant, sed adtum âY /c»»pMs*excludunt ob deficientiam materiae, esse superanda vel cito vel successu temporis prout rerum adiuncta exposcunt et quidem ab iis qui tali debito obstringuntur.

Porro commissio non conqueritur, de illegitimis et iniustis causis, quae iuriuni episcopalium usum impediant: nec pernegat quaedam impedimenta iuridica esse, scilicét regularium exemptiones et privilegia ab apostojica sede promanantia commissio tertii generis impedimenta recognoscit, obstacula nempe quaedam quae se interponunt, quominus in actum prosiliat illa ipsa episcopalis iurisdictio. quae nullimode limitibus circumscripta in dioecesibus rite D constitutis manet. Haec autem impedimenta multis in locis missionum sunt deficientia cleri saecularis, qui semper et in omnibus ordinariae subsit epteeoporun^urisdictioni, et defectus ecclesiarum non exemptarum, in quibus eadem ordinaria iura valeant episcopi exercere, desunt nobiliores subditi, desunt nobiliora loca ad exercitium iurisdictionis. Ita plane! Quid ergo? Removeantur ^haec impedimenta: hoc ratio dictat, hoc ius decernit. Quomodo removetur defectus cleri saecularis? Clerum saecularem sibi comparando: quomodo defectus ecclesiarum? Ecclesiaa sibi extruendo utrumque ad episcopos et vicarios apostolieos spectat; ipsis hoc onus incumbit missionarii quidem amicas manus praebere poterunt, ut numerus augeatur operariorum in vinea Domini, conversio infidelium et haereticorum, salus denique animarum ampliori et efficaciori modo obtineatur pietatem cfuoque fidelium et charitatem fovere, ut eleemoainis 'seminaria et eedeai*·* excitentur, *ed opus praecipui eat praesidum ««asionem. Hue itaque mentis ac^enT convectant: ad hunc finem obtinendum vires -colligant: auxilia tum moralia tum materialia a congregatione de Propaganda fide ex-/ postular et tunc ciertam obtinebunt ordinariae et immediatae iurisdictioni sublectum, .loca quoque et ecclesia» nullo exemptionis privilegio bonatas, eo.nim episcopalis potestas plenissima erit tam iure quam* facto. Quoadusque autem circumstantia^ perdurant, om^ia ad tramitem iuris communis essent disponenda : religioni viri non essent' exturbandi, nec Borumprivilegiis et fortasse laboribus privaàdi. Hoc aequdm videtur,- hoc iustum, ne fructu» messis jietur ei qui non seminavit. $ed quoniam pernegari non potest, counnlsaionem sibi in animo proposuisse· (quod iq toto schemate elucet) cito expeditam reddere pot^statenTepiscoporum et vicariorum apostolicohim in locis "missionum, ^hane aequitatis regulam abiecit, unde derogato, atque*cassato, veteri regularium iure a sapientissimis •poiftificibufc lato eL confirihato nec non saeculof^m longo cursu suffragii»'aucto? novum tuhjt expensis utjque et sacrificio regularium. Quae agendi ra$io acquirentibus iura placet omnino, sed amittentibus privilegia *displieet.* Dum da missionibus loquitur, in quibus, ut commissio fatetur, virflaborant ut plurimum ex-ordinibus regularibus assumpti, hoc verbum* *displicet* utique aliquid sonat, quod considerandum evtr^-Qua in re-firmiter teneo, commissionem longe abesse a mente summi pontificis?, et propria placifti edidisse. Novi onirn quid respondent summus pontifex cuidam episcopo qui vinitandi ecclesias regularium ius sibi arrogare praesumebat: *sole sunt haec reria. ^Jtague dr s^dio agitur,* aiebat pontifex, *per factum patrato contra* * *possessionem quam apostolica sedes et regulare* ha~ fyebant.* Et quae commissio proponit spolium est. ad quod consummandum episcopos in concilio congregatos invitat contra possessionem quam apostolica sedes et regulares pacifice habent. An haec proponere expediat ignoro nuper aliena enim facile definit, qui de propriis securus manet; nec aliorum dolori compatitur, qui voluptate percellitur.

Arbitror autem, cuique episcopo ius esse tanti faciendi cogitata commissionis, quantum rationes valent, quibus ipsa ad vetus ius abrngandutn et novum condendum movetur; etenim nulfa sanctione pontificie adhuc firmata sunt et proinde liberi? subsunt episcopali iudicio. Hae autem rationes manifestae fiunt ex notulia schemati adiectis, quae et mentem et animum commissionis cordisque intima pandunt. Ideo revera additae, ut hoc elucescere*, commissionem missionibus studuisse, nec ex arbitrio in proponendis egisse. Itaque pondus rationum. quibus singula proposita 'fulciuntur, ad rectum tramitem revocetur. Iu primis itaque se offerunt capite primo iyra episcoporum et vicariorum apoetohcorum in locis mieeiorrnm, quae eiusdem valorisetextensionis esse dicuntur, ac ceterorum episcoporum qui praeeunt dioecesibus rite constitutis. Ast commissio debuisset primum parare extrema pro huius generis imperio Dioeceses rite constitutae sua habent seminaria, suum saecularem clerum, suas ecclesias nullo privilegio exemptas, et exemptorum auxilio non subsistunt, sed cantum iuvantur. Atver» in multis locis missionum haec non occurrunt: potestas ergo ve! iurisdictio hisce in locis potest utique significare ius seminaria et ecclesias extruendi. et clerum sibi efformandi, non autem factum. Missiones multis in locis ideo subsistunt, quia regularibus assignatae fuerunt, et episcopus vel vicarius apostohcus frustra adhuc unum clericum aut sacerdotem saecularem inquirit Antequajn ergo sermo dr ea iuris-

• dictione ofdinaria fieret,quae viget, in dioeeqaibus A rite çonstitutis; omnia eodem ordine. debuitagnt disponi ^t parari, ne tnimUs in tentationem ipeideret -delectum supptendj ç.um aligna iactura* QyOd revera factum eat.^Nani ih* primis ius conoedsum est episcopis et vicariis apostolicis in\»mâ<> uc *singulos missianarioe tam saeculares qudm regulares* (pag. *7* |4.7 d et sic subditi *non batM/ales* doti sunt illis in Içcis iti quibus,extant *soli mw-uonarii rs^tUares.* Nec prodest respondere^ additum ibi fuisse: *soleis tamen tpfiiad regulare^ pririlrgiie tt immunitatibus religionis ordinibus' ab .apostolica sede coricessiS. quae sebandae erunt «ad normam iufis communis.* Nam vet%a quae séqSbntur: *et ea(enus, quatenus decretis, huiusyoecu' menià^toncilii non. adversantur,* infirmant praecedentia. Siquidem commissio tiilico ictu calami cassat* omnia privilegia. quae sumny pontifices èummo labore et nyUuro iudicio pluribusque saeculis scripsere et decreverunt ordinibus religiosis qui miW B sionibus vacant.. Quam agendi rationem ut commissio legitimam esde probet, notula tertia (/>) ius *immune* a Tridentino pro regularibus sancitum invocat contra ius *speciale,* id est privilegia, quae non *obstante ture communi* apostolica sedes servavit. Item ^immis viribus commissio demonstrare conatur. limite* *quoad exercitium* habere amplissimas uposfolieas facultates misaionariis ratione officii et , circumstantiarum cbncesaas. auctoritatem Thomae a lesu invocando.'ut jprocedat lento, gradu ad *rerorationem,* quant ipso iure factam fuisse declarat (opinioni innixa .\ngeli Mariae Verricelli), ubi vel parochi vel episcopi suiK^instituti. AÔvero (bona dicam venia sapientissimorQin virorum) quaestio non est \nec de prudenti usu, nec de turidica cessatione facultatum, quaestio eat, *quid raleant facultates, quas apostolica sedes >nlhuc serrat \in |«>‡».‹ missionum,'ubi episropt et ficarii apastuiici sunt constituti.* Si autem Aliquid adhàe valent, commissio non potest invocare auctoritatem canonistarum theo- [redacted] et iuri* ut adetruat. *neque exemptiones reqnktribus indultus, nequ· facultates missionary* apostolicis lampridem concessas impedimento esse, quominus constitutis episcopis aut ficariis apostolieis, ««mtna rerum, in locis missionum* ⟩ *indicetur, eorumque potestati missionarii etiam apostolici subdantur* Çpag. 25 [56 du]); sed, candide fateri debet, hoc valde sibi placere, ut facultates regularibus concedi solitae vel revocarentur omnino, vel a consensu penderent 'episcoporum et vicariorum apostolicorum. Vtrumque autem limes est non factitatum missionarii, sed iurium apostolicao sedis. Missionarius erga fideles illud ministerium exercebit, quod sibi commissum erit: distribuet dona accepta: sed apostolicae sedi demitur ius *saltem in facta* mittendi facultatibus specialibus instructos apostolicos viros sine depén- D dentia ab episcopis et vicariis quos ipsa constituit. Commissio solemniter declarat, *animarum salutem supremam esse omnium legum:* ergo ostendere debuisset salutem animarum expostulare, ut revocentur facultates, quas apostolica sedes in salutem animarum concedere intendit; non autem tanto studio et perseveranti animo ideae jurisdictioni» episcopalis insistere, quae utique impedimento esse non potest facultatibus ab apostolica sede concessis.

Nec vitTo caret argumentatio, qua notula quinta (A*) clausura adstruitur in *hospitiis et stationibus seu domibus quibuslibet cuiuscumque ordinis, societati», congregationis aut instituti regularis in locis missionum* (pag. 8 [48 a ts|). Nam praemissa juridica ex constitutionibus apostolici* desumpta determinata est ab ipso iure et quae vere monasteria dicuntur comprehendit: perperam ergo ex hac praemissi ad hospitia et statione* missionum concluditur. *Nulla outèm· suppeti^ratio,* tnqqit commissio, *quii* frissionarii huiusmodi lege marimtyalutati noes adrtringan** tar. utique ceteris paribus, id est occuroqptihus iuri» extremis, sdu loquendo conventibus et collegii» missionum, iq quibus tamen iamservacur. Lex itaque, qtfam cqtamiseio proponit, nop est vetus ius, séd dispositio nova, quam-bona nftio suadet. Quae ratio clare a commissione exponitur (pag. 96 [57 a]) ubi pericula enarrat, liberiores regfonqm mores* caelumquo fervbnfius etc. quae ad instar praemipsae implicite constituta sunt,-ex qua dçducitur, clausurae larem esa·'*prope necessariam in locis* missionum.* Sed 'nonno et caeltyn ferventius et liberiores tqores regionum, verbo pericula otdnibusfmissionariis communia sunt, sive sint regulares, sive saeculares, qui utique omnes in Adam peccarunt et lutea vasa gestant? Ex generali ergo hac praemissa missiônarii etiam saeculares indigent-clausUrae praecepto, Et hoc satis eat. ut dicatur, vitio non carere c<w<imissionis argumentum. Ceterum clausura est salutaris; unde etsi forma^sub qua a commissione proposita fuit, valde odiosa sit regularibus eosqut* Xedecore afficiat parabunt tamen-ubi eircumetanti » vel necessitas non obstabunt.

Sequitur tribunal ecclesiasticum, et ius episcopi* et vicariis apostolici* concessum *dirimendi etiam summatim, abi opus fuerib, dissidia* quae fortasse oriri poterunt sive *inter singulos missionarios, sire inter dirersos ordines regulares* (pag. 8 |4H B v)\ Ratio huius dispositiifnis est. *ne. diutius protracta erumpunt in scandala.* NoVit porro commissio, quae cuiuscuniqji·· tribunalia ecclesiastici sint elementa constitutiva, h quae justitiae administrandae solemnitates, etiam in indicio summario. Quod sciam, nemo damnavi potest quin sit vel ore confessus vel factorum veritate convictus: nemo qui -ubditus srt superioris regulari* nd tribunal episcopi vel vicarii apostolici vocandus est tgf sententiam audiat vel de iuribii* missionum, vel de facto personali, inscio superiore regulari, cui deneganda non est defensio propriorum iurium. quique subditum quoque assistere debet ne iniuste damnetur nec iustum est coMroversias dirimere exortas Moter diverso» ordines 'Vvgularvs in locis missionum inconsulto ipso ordine, et quin ordo suos habeat defensores penes tribunal episcopi \el vicarii apostolici. lam vero commissio potestatem supremam iudicandi concedit episcopis et vicarii* apostolici»: at denegat defensores ordinibus regularibus; dirimit quaestiones iuria ordinum regularium individuum unum vel alterum audiendo, examinando, intimando ut comparcat, cui tamen vel quibus nulla est facultas ordinem repraesentandi. Hoc perficere potuissent praefecti apostolici musionum, sed commi®·*0 hos non recognoscit et pemtus abrogat. Quibus autem subsidiis episcopos et vicarios apostolicos commissio cumulat ut iuridio· et sancte iudicent et definiant? I bi xunt iudict*. ubi saltem prudentes consiliarii, qui ad tramitem juris controversias revocent, illis in locis missionum, .ubi episcopi et vicarii 'apostolici vix unum sacerdotem sibi familiarem et socium habent? Valde timeo, no lex suprema ad nrbttnufM reducatur, et dissidia tali forma definita erumpant in scandala.

Progreditur commissio dotemque episcoporum et vicariorum apostolicorum adauget ius ipsis concedendo *ecclesias etiam <rgttlares cuiusvis ordini.* re! instituti etiam speciali et individua mentione dignt. in quibus cura animarum exercetur, eodem proreus modo quoad omnina Visitandi, quo caetera» ecclesias quur ad clerum saecularem pertinent* (pag- 0 [48 R t#|›. /Utque commissio sibi viam aperiat aditumque in patrum Vaticani concilii mentem, queis sensa sua proponit, commemorat verba Benedicti XIV in

roDititutifine *f'irmatuiij,* quae cum nova diapoai- A tione pugnant, et 'procedit ad abrogationeml veteqs iuria, affirmando, hoc pon ease prorsus alienum a mente concilii Tridentini: ubi quaedam decreta enumerat ' quae valent ' utique pro . casibus determinatis., quin tqroen referri queant ad illimitatum illud ius ecclesia» regularium visitandi, niai fortasse recurri velit ad illam argumentandi 'formam quam transitum sophisticum dialectici vocant a casu *ad* z *cusum,*[‡] *a genere ad genus.* Regularium nemo denegabit episcopis ea iura. quae a“concilio Tridentino .pro determinatis cirdUnistantiia sancita sunt.vinter quae illud sane locum non habet, quo praedicta facultas eisdem tribuitur eodem modo quoad omni» visitandi- ecclesias regularium, in quibus animarum cura exercetur, quo caetera» ecclesia», quae ad clerum* saecularem pertinent. Commissio' ergo prtféterife poterat concilium Tridentinum. et cito menttnn suam nova bonstituendi contra privilegia regu- ' larium aperire. Ratione» vero speciale* quas Γη modium profert ut suadeat, derogandum esse, privilegio regularium, noti concludunt. Sane quando praeclarissimi viri ita argumentantur. rMissione» silie regularibus esse.possunt, et vicariatu» apontolicus sine missionatiis apostolicis: impossibile autem est .vicariatum apostolicum esse sine antistite, aut antistitem sine ecelfsia·*, hanc deducere debuissent consequentiam. ergo extruatur antistiti ecclesia, ■ocui aliis in locis factum est. quia absonum videtur antistitem constituere sine ecclesia: nescio autem an recta sit condusio*ergo detur antistiti iu» visitandi omnes ecclesia» regularium in quibus animarum cura exercetur, eodem modo quo propria» visitat. An quia ' antistes non habet ecclesia». ‹‹‹· «desiae regularium desinunt esse regulares? Aut» quia regulares in bonum animarum parochorum munere funguntur, et ecclesia» exemptas iuxta Bcnedictinam C *firmandis* parochiae instituendae dederunt, puniri debent subtractione privilegiorum 7 Ergo melior est conditio ecclesiarum regularium, in quibus cura animarum non exercetur, quae manent exemptae. Expediens ergo erat ut regulares nunquam morem gessissent praesidutn missionum qui ecclesias in parochiae usum expostulabant, ne se . privilegio exemptionis expoliarent. Commissio hanc, facto suo, pro futuris temporibus resistentiam eonsulitx Videat ati expediat ita in locis missionum eum regularibus agere, qui fortasee innumeros tulere labores ut parvam ecclesiam sibi extruerent' Nec prodest decorem et puritatem cultus invocare, etenim miseiormrii superstitiosi -non sunt, et liturgiam seqnlintur catholicae ecclesiae. I'tinatu eadem puritate et splendore templa ubique nitescerent. quo splendent regularium ecclesiae! — Tandem commissio non distinguit , ea missionum loca in quibus regulares b unam vel aJiam ecclesiam habent cum uno vel alio sacerdote, ubi fortasse plena illa iurisdictio episcopalis erit sino incommodo, ab illis in quibus collegia Jôrmalia et integrae custodiae vel provinciae mis- >ionibuft addictae sunt, quibus praesunt custodes vel provinciales, qui superiore» locales cuilibet monasterio assignant. Quisque autem novit, hisce in locis nimium derogari per novam legem auctoritati praesulum regularium, et dualismum induci valde molestum et periculis plenum, quod dabit quisque, qui homines novit. Sapientius est et tutius iure communi facultatem visitandi ecclesias regularium moderare, ne promoveantur dissidia quibas extinguendis commissio tantopere ajJlaborat.

* Ad eiusdem dotis augmentum tendit revocatio non solum iurium, facultatum, et privilegiorum praefectis apostolicis intuitu missionum quomodolibet concessoruip, sed etiam tituli praefecti apostolici (pag. 9 |48Cil|). Quodcerte regutbrium quiique liBen- ^ÜMimF exciperet, ai ab apostolica aede sanciretur, quae pro sua sapientia st consilio iüra confert et «relaxat prout in Domino expedire-sibi visum fuerit. Sed commissio recurrit ad contentiohes praefectos inter et' episcopbs vel vicarios apostolicos exortas. i/uos *haud semel·apud 'apostvlieam sedem exagitata" fueru/it, non tune g^ati papularum admiratione et ipsarum misuonuin» detrimento* <pag. 30 |6<i à rJ).

Aat si una vel altera contentio sufficit'ad officia et privilegia revocanda, nescio quodnam officium vel privilegium commissio servaret, quoties suprema cuncta disponendi» potestate polleret. Fortasse non omnes controversiae originem du nerunt a praefectis fortasse plura dissidia missiones tur barunt ob conatu» ijira regularium usurpandi fortasse non omnes praefegü vacarunt culpa; nec omne*, episcopi vel vicarii afBstoliçi innocentes fuerunt, ('omntiseio autem videtur, notula-septena gravare *saltem indirecte* solos praefectos. Aliqui» ordo regularis hoc demonstrare posset, fioridissima»·inis siones defecisse culpa unius vel ulterius praelati. Eccur haec scribuntur, quae animos separare valent, non autem charitate Christi conglutinare.' E›› vel magis, quia limite» praescripti decreto derogatorio evidenter probant, opus regularium acceptari, ubi alia media non shppefunt missiones regendi, tenet autem statini ac regulares ipsi nmuiu ad akqurui ordinem disciplinae (eduxerunt Cacierum mio.ti» praefectis apostolicis. qui missionum ducctioni prj. · erurft tum auctoritate sanctae sedi», tum Mipro-itim ordinum regularium, determinandum est qii‹‹ m \u mtssiouarii regulares devinciantur proprio · idi.-o ,-t qui/mam obedjenttam eorum reducat ud s·iI·ui:·-,,, nem superior^ generali debitam. Nam ïΓχιιI,ιίι·.-> non ideo pergaqt ad mis»ione», ut se ab tM-dinibu». quibus nomen dederunt, separent, sed ut η·i>·„»ηi catholicae et ordini ipsi inserviant MiMsicuiarti regulare» intendunt directe communicari' cum piaelato regulari, a quo siln auxilium expectant quae rt.municatio' »eu dependentia non p<>te»t imminui quin ' scindatur hierarchia ordinum regularium et intrinseca eorum constitutio. Itaque amoti» praefecti› a!|η» regulari» constitui debet, qui regularibus praesit, disponat disponenda circa disiiplinain. querela* excipiat, causas defendat, rutu, episcopis vel vicarii» apostolicis ea aequo agat, praecipue ubi vicarius non assumitur ex eodem ordine regulari Quod negotium m»n debet rehnqui prudentiae vel arbitrio praesulum regularium, sed apte determinari et magna animorum mutui ‹‹oιrtensione perfici, ne vel missionarius extra propriae regulae sinum vaget, vel dissensiones quos ia die orian tur. quibus extinguendi» et res et titulus praefecti apostoli<*i cassata fuerunt Vetus aedificium destruvrore facillimum est; sed quid novi substituimus quod opportune valeat rerum adiunctis accommodari?

Neque siquidem putandum est limite» sufficere episcopali potestati praescripto» quoad regulares illis verbi» ^Vaeterum etsi missi-uiarii regulares episcoporum seu vicariorum apoetolieorum iurisdictioni eiuj obnoxii quoad »ui ministerii exercitium, superiori tamen eui ordini» in hi» quae respiciunt regularem observantiam obtemperare omnino debent atque obedire** Nani istud potestati» dualismum indiget puncto unionis, ne unus idemque subditu» duplici morali opposita vi fortasse impellatur, et nesciat cuinam obtemperandum sit. superiori scilicet regulari vel episcopo. Equidem commissio obieetum distinguit utriusque auctoritati» proprium, *mtnistrrium* scilicet et *regularem* ••*bsenanfiam.* 8ed ne unitae personali» miesionarii scindatur, nonne

amio&foedere proeedar· dsbet ntruaqM? Etaaim tegnlaris qni rest· sentit, non pergit ad bmoim, at a rogula. qnam ptofeaaaa eat, w expediat, sed at spiritum ntriaaqne voeatioab foveat. Porro superior regularis obeervaatiai· invocabit: superior aedaaibatiea· ministerium: miaaionarius at obtemperet epieoopo, ^ebebit violare praeceptam «ai eaperioria regulari·: epieoopaa hoe semper conclamabit, mandata eaa ordinata erne ad minuterium, at idao potion: miwionariu· autem succewu temporie eontnriie praeceptb divexatus, ad clauatn redibit, suoque facto eonfratriboa praedicabit, quid proficiat ad miwione· pergere at iipperium aibi acquirant episcopi vel vicarii apostolici. Miasionarii regulare» modo pauei aunt, et pauciore» erunt novo iure aancito. Ipsi superiores generale» ordinum fruatra iuvenes sacerdote· ut ad miwione» se conferant, excitabunt, quibus hoc aatia erit responsum^ neminem velle pacem claustri amittere, et imperium umantiaaimi patria, qui eodem utitur rictu, vestitu et cubiculo, cum imperio episcopi vel vicarii apostolici commutare. Qui autem miwiones petent *kn.* hia erunt, quibus vita monastieir oneris est. /quorum opera non CvxTÿgelizantur. sed scandalo populi afficiuntur.

Tandem subicctio ista vicarii· apostolici· missionariorum regularium advertatur arctiori illi vinculo conjunctionis apostolicae sedi, cuius necessitatem commissio adstruit pagina quinta schemati·. Enim ver» quisque novit regulare· viros servasse dktholicam' religionem schismate et haereeibus dilacerltam et apostdsia suorum magis quam errorum immanitate excruciatam tum in Germania, tum in Hollandia, in Anglia, tum etiam penea orientale· et longissimas ali»· regiones: piignarunt contra schismaticos et haereticos utut dignitate fulgentes etiam ecclesiastica, mori maluerunt, quam separari ab apostolic· sede. Et hoc perfqoerunt, quia immediate subdebantur pontifici, quij^Wel ipsos episcopos non timebant a quorum iurisdictione exempti erant: quia oculos intentos habebant in apostolicam sedem, cuius iura tuebantur. At nonne commiaaio hoc vinculum relaxat? I nio regularium cum apostolica sede res niagni momenti est nec tam facile scindenda vel infirmanda. In locis missionum ea scandala possunt utique contingere, quibus saeculo XVI afflicta fuit Europa. Profecto exorta olim eat controversia de ritibus" sinensibu» et malabaricia, quam eommiwio sollicite commemorat ut miasionariis suadeat sibi officium usibus, indolique populorum, penes quos morantur, conformandi incumbere, quin tamen limites excedant ab apostolica sede definitos. Potuissent etiam commemorari virtutes et martyria, quae non solum cruces ac templa sed et saxa enarrant.

Haec quae fortasse uberiori calamo conscripsi, D ea charitate proferre volui quae ab Augustino writatis dicitur, et ea *veritate* quae *chariiatis* ab eodem nuncupatur. Missionum negotium summi momenti est; neo semper nec ubique firmis regulis dirigi potest. Misaiones possunt pxiater· sine rogularibua; sed nunc_ ut plurimum viri regulares illas Tegunt et administrant, quibus deficientibus ahi operarii evangelici non sunt parati: eat autem centra quamcumque prudentiae regulam parum benevolum animum illis ostendere, quorum opera abeolute indigemus. Opportunius mihi videretur, hoc negotium concilio Vaticano quadam generali ratione exponere, •t curam relinquere apostolieae sedi ea moderandi, quae successu temporis opportuna indicarentur. Quo liberior erit actio apoatolioae sedi», et superiorum generalium ordinum influxus in npaaione·, eo copiosior erit fructu· et maior mbrionariorum numerus. Sapientiaaimi utique et sanetbmmi pontifice· ideo privilegii· mfoafonariee eualarut, at aena ministerium libero curae procederet Regni»rw hieee privilegib ancti plane miaeionw cnssfttuar· 8i qni abeaaa ocoarrant, proeoribaatar; ai quae eulpae eorrigoadae vel puniendae eant, paaiaatar et corrigantur. Noa patetur autem omne· hacanqae abemaae et miasipnum negotium periclitari, ubi regular·· privilegii· expolientur et novum iaa cudatur. Iterum dicam: regulae fixae male ae aptant loci·, ia quibua nihil atabile eet, nihil firmum, demptu laboribu, periculi·, egestatibus, persecutionibus et martyrio.

* *1 F B episcopus Tarracinensi·, Setinenab . et Privernenai».

Animadversiones Agapii Bsciai episcopi Cariopolitani.

Lo schema della coatitiuione suile miwioni apo•toliche, quale fù dettato ccn mirabile uniione, mi lascia a desiderare solo piccolo eoae, che sono le •eguenti.

Nel capo I. *Hei* ssaoori *e vicari apostolici.*

Crederei opportuno oltre a quelle ch' è detto ne) eapitolo. inscrire una clausula ed è questa, che riguardo alia amministrasione spirituale e materiale della miwione, i vescovi a' attengano, quantum fieri potwt, al saggio regolamento già dato dal concilio Tridentino, e quale sarà dull' ecu meniqo Vaticano concilio proclamato. Tale osservaxione è motivate dal desiderio di far partecipar pure le iniwioni di quells saggia provident·, che già è stata tanto fruttuosa nelle diocesi dell' Europa e cbe pure "belle missioni puo giovare alia propagatione della *"de.

Capo II. 7>ri *inissionari apostolici.*

Pag. 9, lin. 23 [48 c κ). Desidcrerci che fossero piii precisamente specificati questi privilegi dei regolari che a seconda delle ulteriori decisioni di questo ecumenico concilio potranno o ηὺ esser contemplate, e mettere: r8alva tuttavia riguardo ai regolari la facoltà di libera amminiatraxione nell interno delle loro fatniglie ftligiose", ben inteaa già che questa libertàxnon si diffondi a) di fuori delle case. cbe' possajuv toccare gl' interessi delle diocesi o vicariati.

Pag. 12, lin. 9 [49 Di|. Pariando dello studio delle lingue non credo opportuno decretare che vengano antecipatamente studiate, e penserei oltre ciù più conveniente che ai vescovi o vioqri apostolici delle miwioni fosse dato tale incarico. ordinando che all' entrare nella missione un missfopario novello invece di cariearlo subito di faocendo ed offiti. lo tengano, o preaso di loro, o in altro luogo adatto. occupato «pecialmente allo studio della lingua, apprendendola co«i dai nativi di questa 0 quell' altra mission·.

Nel 2* paragrafo linea 12 (50*i|. Oltre ai voto ch'è manifwtato che si«no repriatinati i collegi di misaient già fondati a Roma ad altrore, aarebbe mio dwiderio ch· si faeewe parols d' incorragimento alla fondation» d' altri seminari eselusivapnente pei sacerdoti seoolari · per tutte le miwioni tanto più eh· quwti seoolari sacerdoti potranno dalla Providensa ewer· chiamati a aupplir· alia dafleenxa dei regolari. È per tutelar· in qualche modo lo tviluppo d' istituxioni tanto utili, aarebbe opportuno che fosse manifeatato il dwiderio Ae i veaeori non vogliano mettere diffiooltà ai loro ehieriei · sacerdoti, dal Signore chiamati alia propagation· della fede nelle eater· miwioni, .memori di quanto diaae ΓApostolo: Claritas hm *juesrit guet nta nmt.* Il vero · ordinato solo no· eonoeoe confina *st* as «rtendtt *ad sxtsras.*

Pafiaa 16. Daaidervrai,Ha. 13[51 a·), eb· fe··· epwiSeata q»el *frtprii riUu,* « «it «pueopi »el ori·· •ioaarii? — Mi « panaetta a dira, ebe Teatarao di qeaato iatiero paragrafo aoa eorriipoada ail'intento, qaaato paragrafo eaolude al veoeovate orientale quelia ordinaria autorité ea i mMooari Belle loro dioeeei, o eho quindi sari più dt daaao che di boue Γ arere misaionari nella propria dioceei eolti- ▾ aedo la medeaima vigna *non ooggetti,* o che frutte ei recaveri? discordio? Ma oramai dobbiamo scostarci da quel virioso laberinto, che è „la tolleranaa •oltauto dei vescovi orientali çer ii loro rito, ed * tolerato il rito perché Io conservano ancora pocbi vescovi orientalill. Porto questo frequente detto, perché wetnbratni chu il rito ô quelle che fît argine ai vescovi orientali a non eaercitare lordinaria loro giurisdixione eu i mueionari collaborator! ntlla loro dioeeri e sui loro gregge. II mienionario è quelle ffersona che coopéra col pastorv in una medeaima B vigna. c cooperando au i auoi (di qualunque rito sienol nolle sua dioecesi è di *nécessita <q>ostolica* che il pastore preriedn. Certo è né Pietro nè Paolo (nati orientali ghidci come oranoj fecero alcuna diMinzione tra giudeo e tra gentile greco. Dunque c contrario alio apirito apoetolieo questa diatinzionc *

Ma fora© non son di pari autorité il vescovo latino, ed il vcucovo orientale? Npn hanno un comun padre e capo 4pastore? Non hanno una medesima eornunionc? Dunque la aoggezione dei miAsionari collaborator! coli'orientale vescovo nella sua diocesi la richiede Io *spirit# unico npostolico,* Ia comunione coll' unico capo della chiesa. Ia dioeesana amminiatratione. sensa alcuna preféren^t e distinziune.

Ho proso Γ ardire di pariare francamente p&r^ ovviare a tanti inconvenienti, e spero d esserne perdonato.

Ponto cio. vorrei puro che Asiano severamente ammoniti i tniesionari latini tra gl Orientait (como più volte Itf fecero egreggiamente i sommi pontefiei) di non addurre in veruna maniera Orientali a seguire il rito latino; come pure convertendos! qualche scismatico di questo o quel rito, seguire unicamente il rito proprio cattolico, giaccho grazie al cielo e alia senta sede, di tutti i riti si trovano cattolici. e che desiptano d' introdurre»usi contrari alia prisca disciplina orientale, approvata dalla santa sede, come per esempio di digiunare il sabbato invece del mercoldi precettivo appresso i medesimi Orientali.

Tanto ho avuto, e credetti in coscienza di dover eaporre, e eo c' è qualche cosa che offvnda. intendo di ritrattarla.

Agapio/ Bsciai vecovo di Chariopoli e vicario aptfatolico d'Egitto pei Copti cattolici.

8 agosti 1870.

t'.

Animadversiones Francisci Lcopoldi MH abbati Sancti Pauli de Urbe.*

1. In prooemio videtur expressius declaranda actio efficax, activa, generosa ordinum regularium in missionibus. Ipsitnet sacerdote· saeculares in miaaiooibus operam dederunt, qua constituti in congregatione. Ut ergo veritati consulatur, scribendum est pag. 3, lin. 21 (46Dm], post /bmt/, nsacra regularium instituta ac presbyterorum congregatione· provgfaunt, laicorum* etc., ut in schemate.

2. Clausurae lex, uti proponitur in pag. 8 capite primo, § 7 (48an], nedum exitem habeat, uti speeet, magno incommodo, multi· difficultatibus, et animarum damno futura esset. Quare popono ut ita •eribatur: ^Caveant quoque diligenter, ut plenisalm ebearveater e&aaaaraa legea, in domibus cuteeeumqne ordinis, soeiotatU, ooagregationia, ait institnti regularia, eaaonioo areetis ac fundati» in locis misotonum ubieumq·· Utra dUeeeaâe aut vicariats» sui fine· axialeslibae: faeta tamen facultato episcopo ve) vicario apoetolieo diapaaaandi, quotus necessitas ve) utilitas3d exegerit. 8i quid autem praeter et contra voluntatem ipsorum factum fuerit, etiam* etc, ut ia schemate.

9. Io fi 8 eiusdem capitis (ibid, a ·], carendum est ne episcopia detur indicium in causa inobedientia· superiores ioler et inferiores eiusdem. ordinis. Hoc enim esset eversio disciplinae regularis et ruina m»·-sionum. Itaque propono ut nonauHa verba adiungantur, prout infra, videlicet. rSi qua dissidia, quod Deus avertat, cive inter singulos miseionario». praeterquam inter superiores et inferiores ciusdeor ordinis regularis, sive inter diversus* etc x ut in schemate.

4. Maximi ponderis est quod edicendum proponitur in secunda parte $ 9 eiusdem capitis, quae* stio sane gravissima usque adhuc agitata, nee a sapientissime consilio de Propaganda fide soluta, multis difficultatibus implexa, cx qua existeotia ordinum regularium in missionibus pendet, facile enim est nonnullis episcopis interpretari té mùffioflij *intuitu,* ita expedite, ut regularibus nec redditus nec eleemosynae ullae relinquantur liberae, atque ratione iurisdictio episcopalis in missionibus producatur usque ad vicium, vestes, et numerum regularium, et omnis disciplina interior corruat necesse est. Insuper deterior esset conditio iustituti regularis ipaismet presbyteris saecularibus pleno iure episcopia subtectis: quibus lex talis facta num* quam fuit, et quod titulo remuneratiouis accipiunt, sibi acquirunt. Proinde vellem ut pag. V lin. 7 l48c·] C poH verba *missionis intuitu* adiungantur sequentia verba: rquod aestimari debet iuxta ecclesiae institutum et donatorum voluntate», oblatae* etc., ut hr schemate.

5. Praeterea, sub fine eiusdem $ 9 capiti» 2 iubetur episcopi» *co^noecere de fideli piorum operum erécutione^* quae missionibus f<>Aa»»i» fuerint adnexa.. 8ed notandum' id quod decretum fuit a concilio Tridentinu sessione 22 de Reformatione, capitibus 8 et 9, non posse sine iniuria extendi ad missiones, Etenim ibi sermo est de testamentis vel donationibus inter vivos, hospitalibus, collegii» et confraternitatibus laicorum, de montibus pietatis etc. Nihil aûtem dicitur de monasteriis, conventibus et meti* tutis regularium : et additur »* *caeibu* a iure exprèstis.* Sed in missionibus plura loca pia, immo opera, confunduntur cum victu regularium ipsorum. Atque ita possent episcopi inquirere et cognoscere D de omnibus omnino rebus regularium. Quare proponerem ut pag. 9 lin. 9 diceretur (48 cs| : pEt simul coghoscere de fideli missionis adminietratione. et legatorum piorum execution·, quae eidem fortassis fuerint adnexa.*

6. Iuxta dicta sub numero 2 in capite fi, $ 4, pag. 13, lio. 30 [50 Bwj, ita emendetur: «Domus vero cuiuscumque ordinis, societatis, congregationis aut instituti regularis, etiamsi votorum simplicium, canonice tamen erectae ac fundatae, ubicumque existentes, clausurae legibus omnino subjiciantur, iuxta modum* etc.^ut in «chômât·.

V. Saluberrimum est decretum quod continetur io § 5 seq Sed 'cavendum, ne dum misaiouariis occasio datur sanctificationis, IWi pleb· sin· adintorio deseratur. Romani pontifices spiritualia exsrcitia indixerunt quolibet biennio· paroebia et confoMarib Urbia, ita tamen ut initium fiat ve«pere diei dominicae et finis sit mana sabbati sequentia;

idqae fa hebdomada fa qua praeceptiva Inta am fareaiutar. Betie Mpfantimimea fagfa ouiquo patot *ge petiori rattoaa minaiuMrii» epptfaoada eat, qai fa leeia diaaitia vivaat, Ma rsiparalsrm babera peaMat Itaqaepog. 14,lin.9,dfaMar(60Cii|: ,BρM-taalibea axereiiatieaibu· qaiaqua diebee devote ea-•efaatar; quihaa rite Mafeaaia at aaaraa» Maberiatiam nitfara die suacipimtibaa eemutetiaafaaaan aalparM omnium indulgentiam impartis···.'*

8. ■ I 7 capitia 9 daaeribaatar relatione· obedfantiae misaioaariorum regularium, avgu apiiaopaa at aappriaraa ordini». Optima quidem, aed ad tel-laadaa nonnull·· «equivocation·*, et Beoaqaoaqea in aao officio at iura Motineedoa, uacasaarium daeo: a) pag. lb, lin. 33 [31 Bs], poat verb· supsrwri Mom· am *ordini»* it· immutare: ,ia bh quae respiciunt regularum obmrvantiam, et obedieatiam adveniendi, manendi at rceedendiji mimione, qbtemperare* eta., nt in schemate; b) pag 16. lin. I [61 B to], poat verba *reputari» superioris* hbeo adiungere ,,in'iie quae •pectant mimionum regimgn eC^iroctionem, curam animarum et aacramentorunCadanniatrationaui, mia-•ionarium urgeri* etc., ut in achemate.

9. ^Tandem nonne apeciali mentione digue eet sodalitas pii operi· Propagationi» fidei, quam multi» laudibn» prosecuti sunt Piua VII, Leo XII, Pio» VIII, Gregorius XVI. et sanctissimus domina· noster Piua papa IX, qui indulgentiia at gratiis asseclas ditarunt! Praeaertim cum nonnulli· abhinc anni· «eius rate commendabili· aliquantulam refrigescat? Ideo propono, ut capite 3, pag. 1β [69 B n|. § 3 ita incipiat: nPiaa sodalitates, inter qua» ab hac apoatolica aeda apeciali laude uaque honeatata est ea, quae iirdioe-oaai Lugdunensi ortum habuit et per uuiveroum fere orbem catholicum diffusa eet, in earumdero mia-•iontlin* etc., ut in aehemate.

Haec aunt quae iudicio Deputationia submitto in C obedientia apoatolicae aedia permanens humillimo· famulo·

f Franciacua Leopoldn· Zelli ordini· sancti Benedicti, abbas nulliu· Sancti Pauli de Urbe.

Die 19 auguati 1870.

t«". -

ObsarvotioMM *Cprilli Behnam Benni archiepiscopi Mausiliensi»* Syrorum.

Pagina 7 [47 0] in paragraphia, quae incipiunt per verba *Plenum iu» ae potestatem* etc. et *Eorumdem* rioa «pMcoporum, siro *vicariorum apastolicorum* etc., videtur hoc. tua ac poteataa tribui unice praeaulibn· latini ritu· ad excluaionem praesulum ritu· orientali·. Intelligo rationem buiu» decreti, quia acilidet muaionarii apoatolici aunt latini, et propterea debent ■ubiici episcopo sui ritu·. Verum valde timeo, no haec generalia exemptio miaaiouariorum latinorum ab ordinariie orientalibus poesit iatia diaplioere. Profecto nil eat tum iisdem, tum eorum populo tam moleatum, quam epiaoopo· latino· habere maiorem honorem ac potectatem in comparatione epiaooporum orientalium ; at utiliaaimam foret, ai omnium rituum episcopi aequalibus iuribna et honore fruareutar.

E contra vero quaeri· reatrietio, mea «entoatia, nimis odiosa videtur, ac innumeri· diffieultatibu· obnoxia. Biqnidem, 1* per haae reatrictionem non obtinetur finio unificatioaia orientali· eecleaia· eum latina. Nam admiaaa illa odioaa reatrictione, ille ingena ac infaustus parie· Mparatioais inter utramque ooelosiam potidsqaam fundita· dvatrMMtar, novis diffieultatibu· firmaretur, et peè· hoe aacro-•ancti ooeumenici Vaticani eoneilii decretam corroboraretur; quod certissime alienum omnino eat tum • msnte sacri concilii, tam a mente' Maetiarimi domini uoatri Pii IX Romani pontificia.

9· Quia teimfa eftait at ritaa arientafae at pree-aalaa eeramdam rituum, «aan undem mtriotfane videtar indirecte adatrui praaataatia latini rite· Mpar Matara·; ne proinde uefadaraatar orientale· praeanfaa a iure oommaui utat Agar fiU. Quod eerie ab initie non erat aie.

S* Quia fata raatrietto nimio moerore at deaelatieae afleiet anfasM orieetaliam emaiam; eam ex •ea parte aolemaibua m firmiaaimi· decreti· boo·· •Mroeaactam Vaticanum concilium unifieatioaem orientalia Malaciae cum latina in omnibua auspicatam eat; ax altera vero eiusdem eecleaiao antiatitea excludit a iure commuai, et pluribua reatrietionibua prae oateri» ecclesiae Dei praeaulibn» obstringit: quae duo certe ineompoaaibilia sunt.

4* E contra vero ai in omnibua huiua sacri concilii decretia utile restrictio vel diatinctio institueretur quoad praeaulea orientalia ecclesiae, aed uti 1 onera aunt communia, ita et iura ac privilegia communia praedicarentur, nulla cauaa suppeditabitur orientalibus conquerendi: quin immo propitia occatio praeberetur omnia laeto animo et fidenter excipiendi; et aditu» quam latu» pateret ad iatam felicisaimam uUifleationem perficiendam.

6* Sublata quacunque reatrictione vel diatinctione, Vaticanam concilium aeterna gloria circumfulsum iri, eum ad vetuatiaaimam eccleaiae disciplinam imtaurabdam opua admovebit, circumacribendi acilicet epiacopalem iuriadiotionem ad loca et territoria, et non in pertona· tantum.

Proinde enixe peto ut tum in boe achemate, tum in' quoeunque alio quaeri» vel levi· exceptio aut reatrietio, *exceptis* srmpar *ritiiu»,* omnino de medio tollatur; et ita omne» quid unum eaaemua sub uno •ammo paatora, quod toto animo Dominus noster leans Christus a Patre ano poatulabat.

Hi· itaque praeiacti·, reformandum censeo schema hoc nostrum etiam,,quoad aequente· paragraphe»: Pag. 9 [48 co] paragraphu· quae incipit /dem raro omnino *et itu* etc., nec non et paragraphu· *Quod h oottliagat* etc., et alia *Praefectorum apoeMicorttm titu-Itu* etc. Ita et altera paragraphu» quae pag. 10 [49·] incipit per verba Si *autem intra finee latinae dioecesi»* etc. Haec methodus ai adhiberetur, non solum potentissime alliceret anima· orientalium, verum etiam aperiret facilem viam ad inducendam omnimodam unificationem disciplinae, quae, utpote utilisaimaa et in voti» Sanctae sedis, a concilio boree Vaticano omnino procurande eat.

Caeterum fateor in praesenti atatu rerum, eaae aliquantulum difficile subiicere miaaionarios latino» epiaoopo loci, propter graviaaimum inconveniena, quod uno in looo plure· exiatant episcopi diversorum ritaum. Notum «iquidam eat nunc tempori· magno scandalo at incredibili confusione plure· episcopo· in Oriente epiacopalem iuriadictionem exercere in unam eandemque civitatem, quamvia chriatienorum numeras parvus vel valde exiguus eat Sic ut aliqna exempla' afferam, Aleppi *septem* exatent praeaules, qui epiacopalem Jurisdictionem exaroent; nempe ex eathoHei· arehiepiaoopi pro Armenia, Maronitia, Melehitia, Syria, et vicarias apoatoliena pro Latini·; nM non ex aehismaticis unus pro Armenia, et alter pro Graecia: nnmenm vero omnium Christianorum Aleppi degentium vix viginti mille attingit. Sic etiam ia tfrbe Amed mu Diarbehir, ex catholici· arehiepiaoopi pro Armaaia, Chaldaeis et Syria; et •x schismatici· arehiepiaoopi pro Armenia, Graeci· •t laMbitia, dnm ehristianorum numera· vix attingit duodecim mille. In urbe Marde, ex catholici· arohiepiaeopi pro Armenia, Chaldaei· at Syris; at •x aeMamatida arohiepiaoopu» pro laMbitia; at tamen ohriatiaaoram sameras vix «optem mille ant

Mto attingit. In «ho ver» Bagdad aaa BahyM, a sx aatkolMi pro Chaldaei· patriareha; pro Latinis a* Syrie nrshispiseipi, «4 pro Ameab riserim gens

«T'·

tara Mutas shristiaaornm ilifo dsgMtinm vix aat aa ai* qniaqM müto attingit

Sx hie, qnM exsmpM iaaa posât fissils est eag-noasaro qaaa a* qaaata eanfiiaio aaaasaria mm dabat la axareitio episeopalb iarisdfotionjs, quia iauaa ai scaadaloM saepe aaapiwa eoetoatio. Hm autem ab aatiqua diaeipUaa ecclesiae aat valda altMum, ati patin a* Macilio Nicssao I·, qaod ia canona VIII agUM de haeretici·, qui Mavertereatar, Mvit, aa ia civitate aaa dao aiat episoopL Hase vsro disciplina servata semper Mt, aliquo testa» fort««t» CMU rarissimo et speciali exoepto, uSqus ad concilium Lateranense IV, abi décrétant Mt: gProhibanu· omnino, ne nna eademque cirit·· sire dioecmis diveruM pontifices habeat, tanqnam anam B corpus divers· capita, quasi monstrum.*

Scio equidem Romanos pontifices, post illud tempus, recessisse ab illa regula in gratiam Orientalium, et ad evitanda mala maiora. Verum cam experientia demonstraverit quanta mala orienter propter illam multiplicitatem episcoporum, opportunum eMot afin praesenti concilio excogitaretur aliquod remedium,'quo fieri posset, ut une· tantum in una civitate A episcopus. Tota difficultas eet in episcopis orientalibus, *e(* in aemulatione quae est inter diversos ritus: verum iuvaret summopere si Latini praeirent exemplo, saltem tribuendo episcopia orientalibus iarisdictionem in Latino·, abi isti proprium ordinarium non bebent, quemadmodum in schemate statutum est.de populis orientalibus, pag. 9 et 10 [48 Dn), non habentibus episcopum ritus sui.

· Caeteram attenti· gravissimi· difficultatibus quae occurrerent in praesenti, si unus tantum episcopus C esset in civitatibus, «uffioeret ut canone quodam hoc' codeilium saltem desiderium exprimeret unius •edis episcopali· in qualibet civitate, licet diversi sint ritus: et ita ftindamentum poneret, eui successu temporis poterit sancta apostolica sedes boo opas unitatis superctxtruere.

Haec sunt quae humillimo animo et summa sublectione animadvertenda mihi erant.

Humillimus addictissimus famulua

f Cyrillus Behnsm Benni

arehiepiseopu· Mausiliensis Syrorum.

Romae die 19 augusti 1870.

«Ж·

Obssrràtio AnpsH *Knljwii tpitcopi MtitllopolUatu.*

Schema constitutioni· super missionibus apostolicis »M quidem sententia Mt optimum. Unicum ex eodem schemate delendam esse puto, utpote observatu impossibile, nempe pag 13 a lia. 11 [60 as): .Proinde aamo ex missionariis. solus in aliquo hospitio va) statione commoratur, nisi fortasM urgento accessitat· stqna ad breve tempus id vicarias apostolica· induisent.* Hum vtt unquam, ut ruor, ia etfeetom deduci peterent In mM vieariatu sunt paroecia· 19, ia qaibM religioei Franoiseaai parochorum manere fungaatar ia 10 paroeciis; ia singulis non nisi nnicas religioeM Mmmorator; idM quia desunt apti missioaarii, ct etiam si adessent populas •deo peeper est at vix .anum honesto sastantare vulsat. Um puto legam mu mm foresdam quam obeervare sst impossibile. Gnatorum haac meem observationem altiori indicio humilHasa «obsterno, peratissimas obedira qaibuaeamqus ordtaatioaibM senotae sadis apostslioec.

Frater Angelas Kruljevié apisoopm MoteDopolb at vicarias apostolic·· in Hercegovina mana propria.

•tetisis ita, mon quidem iMtaatta, numeris amnibus abaehttam aat, at vix quidquam iaMsutaadem ssm yMmIBT· iMMBq *9Ï* WM· MIMI rwsiunsm foeere mihi Meeat Pag. 13· Ha. 11 (Mni) beee verba legantor: «Proinde nassa ex missioaarii· •ohss ia aliqao hospiti· vel stotioM somsssroter, nisi fortasM nrgMto seoesutate ntqse ad breve tompM id vicarias apcctoiicM indnlserit* Cum hic gancratim de omsiba» agntar, adeoqae et da ilHs sermo sit qaibM in pagis seu villis paroeciarum maximam partem pauparum regimM oooereditar, id quod citatis verbie preascribitar, tam arduam mihi apparat ut raro, m dicem rarissime, exeeatioai mandari possit' Quod nt lacalenter demonstrator, haec duo prae oculis habere satie est: 1“ missionariorum numera» adM exiguum esse, ut paroecii» vix unus praefici possit «Mpe vel tunc cum dao neosssarii forent; — 9** paroecia· res-pluribm sacerdotibus ad.vitam necessaria· subministrare plerumque haud poeee. — Sine dubio, missionarium in hoepitio vel statione solum commorari malum e»t sed malam Mt quod evitari'nequ'it et centra eiusmodi malum decretum forandum mu ssm reor. — Equidem vicarius apostolieus arysntr McsMvtab cum missioaario dispensare potest nt sol·· manest: Mt cum aeoee- •itaa urgere nunquam cessat cui bono deferetom ederetur, in quo semper dispensandam MtT — Dum oonditionM ad edendam decretum neoamariM osm censeo: 1ᶜᶜ at vicariu· apostolieus tot circiter missionaries ad manam habMt quot aeeesMrii fuerint ut decretum ipsam observari possit; — 3*ᶜᶜ at paroeciae tale· sint ut plure· missioaario· aleys valeant. Sed quandonsm ha· conditiones adimplete· videbimus? Quam ob rem commemorata verba ita, at ego quidem sentio, immutanda essent ut vehomMtor quidem inculcetur, ne missionarii soli sint ubi id absque gravi difficultate fieri potest sed decretam non imponatur, ac res tota vicariorum apoetalieoraas prudentiae committatur et eonseieatiao.

Ut ea quae hactenus dixi magi· pateant quodam hio subiungenda esM duxi. In dioeoasibm meis Antibarensi et Bcodrensi missionarii Praneiocani 13 paroecia· administrant quarum cuilibet unus missionarius praeest qui socium mo habet um habere potest licet aliquas propter magnam extensionem et populi frequenti»» duobus missionariis indigeant. Quod autem de dioecesibus mei· dieo, dicendum quoque eet de Pulatenri, Alexiouei, D Dyrraehiensi in Albania sitis, nec non de Nieopolitana dioecMi in Bulgaria, ia qua, longa abhinc annorum Mrie me ibidem degente, missioaarii Pas- •ionistae singuli singates paroecia· regebant et de vieariatu apostolico Bophiensi mu Philippopolitaae, abi missionarii Cappueini eamdena miaaionem um 1841 ipsis traditam Mdem modo administrarent. Id autem quod in recensitis regioaibns, qaibM aliM addere possem, Mmper fieri coasaevit ia ceteri· etiam orbis tonarnm partibus fieri non ambigo. Bâtie ··tons, ob qaam 'o»Ms m modo egerunt, baec sst quad aho modo agere aeqaiveriat

Qbm dixi, idM dicta a ase Mat 4·«· officii mei mtfo id a me poetalare videbatar; eeteram haariffime ib mq reboittam quas daetaa foeriat..

Roma· 17 dia a^mto 1870.

Onrotes Pa*ten arehiepiseopM Aatibaronsis et SoodreaeU.

dntsiedwrsimwe *looephi Afftrifi SfMffIUwMÙ.*

Schéma «aper mieoioaibue apoetolicis patrum examini propositum subiicisndnm vidât» aoaaallia aaimadvervioaibaa

Ut sileam de stylo, qui formam constitutionis parue meo submisso tudicio rofert, sc idea moderandum censerem, aliqua ipsa constitutio exhibât, quae dum ostendunt scriptoria selum summopere laudandum, eiusdemquo eruditionem htque doctrinam, parum tamen ad practieam utilitatem mihi videntur conferre, ne dicam quod augeant potius difficultates ad finem assequendum.

Caput primum, maxime pag. b (46»], putaretur magia specimen scholasticae exercitationis quam consciaris eonrtitutionis. Alterum caput dicendum esset 3 fere totam eoncionatorium. Utrum vero sit necessaria concio, reverendissimi patres Deputation:* indicabunt, eum temporiser personarum adjuncts facilius agnoassnt. Quod si videatur quodammodo necessaria, profecto nimis longa reputabitur, uti legitur in praefoto repite secundo.

Sed ut quaedam in specie innuam, animadverto, quod pag. 7 [47 D] paragrapbo Plenum iws *et potestatem* etc., necnon paragraphe sequenti *Eorumdem five episcoporum* etc. generation statuatur, episcopos et vicarios apostolicos plenum iua et potestatem habere in omnes et singulos missionaries, sive saeculares sive regulares, etiamsi sint missionarii apostolici. Huiusmodi dispositio, vel tendit ad abolendum omnia privilegia illa specialia a sancta sede intuitu missionum regularibus et miasionariis apostolicie doneeMh, vel ad hos subiiciendos omnino immediatae episcoporum aut vicariorum apostolicorum iurisdio- C tioni. Nec in prima, nec in altera hypothesi videtur dispositio admittenda.

Non in prima: parum enim grati animi argumentum praeberetur erga missionaries regulares, eorumque ordines, qui facto omnibus notissimo semper sacras missiones ubique incoeperunt, coluerunt, vitamque ipsam et sanguinem ad fidem veramque religionem propagandam fortiter dederunt, ita ut quod habet ecclesia, quo possit modo iure gaudere, id debet curae, sacrificiis ac sincerae regularium abnegationi. Quod ei adhuc in difficilioribus missionibus quoddam ecclesia obtinet emolumenti, nonne acceptum habet a regularibus? Non aeque igitur remunerari viderentur ordines religiosi, societates et congregationes, qui vineam Domini impense colunt, semperque coluere. — Absoluta insuper privilegiorum abrogatio damnosa reddi ponet ipsis missionibus. Regulares namqus ordines sacras missiones suscipientes duos fines honestos quidem et sanctos sibi proponunt, videlicet, 1* Dei gloriam et salutem animarum, quae omnium ecclesiasticorum animis alte insidere debent; 3* proprii ordinis incrementum et bonum, quod, pressius loquendo, idem est ao incrementum et bonum ecclesiae, quia regulares ordines, historia testants, intra propriae activitatis limites semper effieaeiterque ecclesiae bonum promoverunt, et promovent Auferantur omnino hisce ordinibus privilegia intuita sacrarum missionum ipsis: concessa, ita ut nequeant amplius speraro illud Emolumentum et bonum, quid eveniet? Praesto ne erunt omnes ad parandos st excolendos operarios mittendos ia vineam Domini? Nonno potius timendum ordinum superiores talibus, difficultatibus obstringi, quibus imppaubile 'P·*· reddatur muneris adimplem.entum, quod hucMqris laudabiliter exercuerant? Reminiscantur rovoroudisaimi concilii patres etidm rogubriam ordinum professores hominee emo!

Noqae valet dicere, salutem aaimaram ia hac materia esse legem supremam, at ideo privilegia abolenda, quae iaxta schema, head feeile eam aaimarum saluto componi possent. — Ia primis enim eoaeiporo acquirens quomodo sancta sedeo, quae ml aliud intendit, eoo aliud tam sedulo quaerit, quemadmodum semper quaesivit, praeter animarum salutem, ut Servatoris nostri dicentia: *Fiet* «mam *oeile et* usus pnstor. promissio adimpleatur, potuerit regulares missionaries peculiaribus privilegiis ditqro. Ex facto autem constat sacras missiones, non obstantibus privilegiis, magnos fructus in dies produxisse; immo, attentis relationibus typis vulgatis *Propagationis fidei* eruitur missiones regularibus commissas prae castoris prosperare. Quod si ex privilegiis aliquod inconveniens oriatur, tunc privilegia ipaa opportune moderentur, satis clare determinentur, non vero omnino auferentur. Omitto, deplorata inconvenientia enasci non ex privilegiis per se, sed potius ex unius vel alterius immoderatis exigentiis, quap utrum semper proveniant a regularibus, sacra congregatio de Propaganda fide peroptime noscit!

Non in seeunda hypothesi, id est, si conatitutio tendat ad regulares in omnibus subiiciendos immediatae episcoporum aut vicariorum apostolicorum iurisdictioni, videtur ipsa admittenda. Ordines seu societates vel congregationes regularium sunt essentialiter corporationes morales sanctae sedi immediate sublectae, et a superiore proprio ad normam suarum regularum et constitutionum, nec non iuris communis, directe moderatae. Si omnino subiiciantur episcoporum aut vicariorum apostolicorum immediatae iurisdictioni, proprium esse amittent, et misaionarii non amplius censeri poterunt suae morali corporationi conjuncti. Ex hoc autem maximum exurgeret missionibus detrimentum. Enimvero missionarii ita separati et subiecti episcoporum vel vicariorum apostolicorum iurisdictioni non illam solidarietatem servabunt, quae missionum utilitati sqmmopere confert. Hinc facile evenire posset, ut npn amplius ad inveetn se adiuvarent, aut in sacris functionibus peragendis, aut in gravibus sustinendis laboribus. Neo ipsis pateret via recursus efficacis ad proprium superiorem, ut bic rei novos operarios in auxilium mittat, vel desides compescat: Huius namque auctoritas et iurisdiotio esset implicite destructa, nec aliud de ea remaneret nisi nudum et vanum nomen.

Quaererem insuper, an, rebus stantibus prout in constitutione proponuntur, rationabiliter a superioribus regularibus peti posset, u^sipsi pios, doctos, prudentes, laboriosos viros mitterent ad missiones? Quinam episcopus assentiretur, ut.a propria in aliam dioecesim abirent sacerdotes pii, doeti, prudentes, laboriosi, eorumque opera omnino privareturl, absque ullo propriae dioecesis eiholumento eo bono? Si hoc nullus episcopus permitteret, et quidem rationabiliter, pometne idem ipsum peti a superioribus regularibus? Nonne et ipsi ius habent et officium prius consulendi bono proprii ordinis, quemadmodum episcopi sum dioecesis? Ne igitur praeiudicinm ullum sacris missionibus afferatur, capte procedendum censerem, et serio cogitandum, ut nihil statuatur, quod possit, etiam indirecte, dissidiis et contentionibus occasionem praebere.

Ex quibus omnibus reverendissimi patres Deputationia facillime iudicare poterunt quid ego sentiam super altera paragrapbo eiusdem capitis 1, pag. 8 et 9 [48Bis], incipiente: *Vicariu apoetolicis etiam uti*

ei eptMte ttdt ste., i» qua etatmntar ia· visitandi regularium k«Imîu babe·*·· eanm laiaara*, quoad omsia, sicuti «aataraa eoelseiaa, quae elaraai sasealarem pertinent: aeeaoa ia» exigendi rationem oblatio··· ot boaor·· omaiam, qaan atia-Moaam intuitu oblata fuerint, vol oflbni ooatingat. — Daaa istas dispositione· praeterquam qned deregent iuri oommuni regularism, habent etiaa aiotiva, no probentur. Siqfidem ia prima aoa £*tet ratio •■ffieien· ear epinoopas aut viearlaa apootolieoa ooclesiam quod omni» visitare debeat, ean eatis vit ad finemVintentum visitatio ad normam inris communis. In secunda autem, antequam ios statuatur exigendi rationem oblationum etc., oporteret claro determinare quaenam dicenda sint et intelligenda bona ac oblationes dsta intuitu missionum.

Aequali modo intelligent reverendissimi patres laudati quid mihi videatur de paragraphe, quae incipit: *Cottman etii* mksionarü rsÿttlarss etc., et habetur capite U pagina 15 [51 a is|. Admissa hac dispositione, 1* superiorum regularium iuriadictio facto ablata easet; 2° superiores regulares non amplius medium haberent io locis missionum consulendi bono suae communitatis, cum non possent de suis subditis disponere.

Haec, et alia quae omitto, constitutionem esse reformandam suadere videntur, quod reverenter et submisse expostulo.

t Frater Joseph Aggarbati episcopus Senogalliensis.

Animadvtrsiontt Hilarii Siliani epiteopi CallinictntM.

Notae priori littera *ž* signatae addenda desideratur iurium enumeratio et privilegiorum, ab apostolic» sede collatorum Portugalliae patronis, usquedum ii vigere permittuntur. Maxime refert ea rescire, ne misslonarii in aliorum mensem introgressi, quod suum non est, metant, ac similiter ne patronatu utentes nostra iura impune infringant, et vilescere audeant. Nisus vel ausus, quibus nonnulli obsecundant ex Goanis presbyteris praetextu regii patronatus, sunt ideo refraenandi, quia scandala in populis, dubia et anxietates in administrandis sacramentis, ac iurgia inter evangelisantes pacem certissime gignunt, exortaque esae aegre fateor. Absonum est schemati super missiones apostolicae patribus venerabilis concilii proposito praefata referre, cum per illud intelligantur enumerari et decerni, quae vicariis apostolicis novo iure conferre sanctissimus dominus noster Pius papa IX sapientius decrevit: sed silere non patior, multo melius esse, conflictu· et anfractu» e cordibus apostolicorum operariorum undequaque propulsari, ne eorum auctoritas ex aliorum repetitis conatibus coram populis pessumdetur, si vh *quid iuri»* ex incertitudine vel nescientia eos lateat. Absit me velle praesenti constitutioni ullo modo detrahere, eiusdemque constructioni concinne elaboratae vel leviter derogare; id solum prosequor, e re esse appendicem de iuribus etc. condi constitutioni adnectendum, vel Tridentini concilii decreta *Dt violationt alimat iuri»·dictioni»* altius recognoscere et recolere, ai forte Ooanenses ea recognoscant et recolant. Utinam patronatus rescindi possint! Non snim fee nostra aetate patroni onera persolvunt, ecclesiae favent, populis •ana pabula praebent; eiusmodi ministros sibi comparant, ut mancipia non desinant esse, natuque domini moveantur. Quam hqe evangelii praecones dedeceat, apud omnes in confesso est.

Pag. 13 lin II (50ns], ne soli in hospitiis vel stationibus miasionsrii commorentur, stricte vetatur. Aliqua enodanda esse exinde occurrunt, ae 1* sub appellatione hospitiorum vel statioaum veniuntne . desssa v«l alia babitaeula, quas ex limo vel foliis . arbor·· ita sunt sonstnseta. ut a«u tantummodo mafleiant, et miseionarioru· saluti satie oHeiaat? Quid, si duo? *· Vicariat·» eoaflaatar ex civiiatibas, oppidis et ruribus, quorum iaeolae ooeesioas [redacted]Mtriasoaier··, festivitatum, etc. etc. ae insnper nooMmtate oempoMndi eorum litae domum patrie ingrediantur aa cordis mots at impulsu. qnem tituH [redacted]par eaassersti ab ipsis expoeesnt Missiafsstiris diebus peractis Angli eum sais foemints, nativi et mestitii ate. etc. patr·· domos ingressi urbanitatis ai reverenti·· testimonium eisdem prpcbeat, inibi, eubiealo ad id ssaignsto, aliquantisper mutuo detinentur, veniaqae discedendi petita suas vias abeunt. Ne illud taceam, qaod saepe accidit, mulieres uxoratas et paellas oppressas etc. etc. modo quo possunt missionsrioe adire, ut relatis vexationibus et iniuriis a suis acceptis, eorum suctoritste viros compescant, et meliores habeant. 'Ex istis aliquae cum sint pudicae et verecundae, publice et secus viam nolunt ab aliis videri: qupndoque reputantur in communi hominum 'societate aliis gradu vel dignitate praestantes, quas nonnisi domum recipi comet est: alia loca non suppetunt . . . Quonam pacto clausurae lex custodienda? Consuetudines hic delatas per clausurae legem removere, missionariorum respectui favebitne, vel oberit? In aversionem populi induci probabilius duco.

3* Qui missionibus vel Christianorum congregationibus praesunt, regulares, sunt, vel presbyteri saeculares, et hii quandoque una simul praeficiuntur •licui missioni moderandae. Presbyter saecularis, vel solus vel regulari consociatus, clausurae onus, a quo liber semper exstitit, an ferre velit pensandum est. Hue ideo admonitum volo, non quia mulieribus aditus pateat quo missionariorum domus vel frequentent vel adeant; et a remota aetate mos servatur in vicariatu Columbensi mulieres e nostris domibus repellendi, ne utique in suspiciones et laquea adducamur, sed ideo quia presbyteris arduum omnino ridebitur, et certo erit, clausurae lege ligari, qua nunquam ligati fuere.

Ex 'iis quae sunt prolata, ex perantiqua consuetudine honoris causa missionsrioe invisendi, et ex gravi formidine, ne inducta clausurae lege, mie•ionariorum decus et nomen vituperetur, et ne populus huiusmodi legi subtectionem fastidiat (Orientales quippe contra suos mores noviter statuta repellunt, et ob id de facili rixae, et insurrections» in damnum pietatis et obedientiae excitant, et prosequuntur), clare innuitur vim constitutionis coercendam esse, eaque tantum si quae sint in vicariatibus, complecti loca, quae ad formam iuria conventus stricte dicuntur: hospitia vero vel stationes, ubi commoda habentur, id est locupletata variis cubiculis, ita clausurae legi subiecta censeri, ut ista ad dormitionem capessendam destinata, aliaque quae adire necesse non est, nullimode mulieribus pateant; excipi tandem ea omnia loca vel habitacula, quae hospitalitati inserviant.

Ad notam sub littera D contentam animadvsrsionem adiicere censeo, ut, si lubeat, huius sensum in corpore inseratur constitutionis, ot in posterum tamquam regula, e qua discedere nefas ait, habeatur.

Missionarii, ab apostolica sede acceptis authenticis litteris, iis in locis ubi non sunt neque episcopi, neque alii praelati, neque parochi, iuxta facultates sibipsis concessas apostolica· navent operam, ot gregem, qui forte inibi reperitur, vrl crescente fidelium numero ufformatar et Christo lea· Domino nostro adstipulatnr, custodiant et regant: nulla sane ratione ab hoc praestando removentur. Sed iisdem authenticis litteris alii instructi.

de Propaganda Mη »d)μ » qnae MI epieoopi, mI visnrii apMMW imrisdistisui at surae sabeaai, perati)· sann, raetiae pt mw «Mm •st, at taaJtataa apaatalM miulsisril ab Usisa •pis—pis val viearU·· hi··· la Ms - mm·»· Coda iam eonstitatia, Immediata raatpiaat· Mimismarii atiqa· sist at dieaatar apoetelioi, Imms paraaaalMa privilegiis, qnalia aunt .sitar· paivllagiaM·„ ptaa oHeie divino ia aaaa aaaaaaitatia Raaarii raritati·, vwri carnibus* ate. ate., munerantur: at titalaa huiusmodi aoa rare 'patrocinatur, at subiectio at dapaadeotia «ludantur, at pari at mutua· caritati obaaaa plane exparitur. Ea aa· opiniose, immediatam facultatum collationem dependentiam propinquius denotare, paei fovere, at sbnegstionem missionariorum promovete. Claria· et latius patet auctoritas, quo magi· ex collatione munerum alio· sibipsi eonnectit. Neque, si hoc fiat, saerae congregationi de Propaganda fide ulla advenit potestati· imminutio; eius enim auctoritate vicarii apostolic· praesunt, et agunt: apud ipsam sarta et tecta manet miaaionarioram missio et approbatio, ac tandem praelatos inter et missionaries concordiae et dilectioni faciliori via providet.

Humiliter dicta aapientiori consilio subiiciuntnr.

t Hilarius Siliani episcopo· Callinicensis vicarius apoatolicus Columbi.

Romae die ,5 augusti 1870

Obtervationeo Eutiachii Zanoli epiteopi Elentkcropolitani.

I.M.I

Illustrissimo monsignore.

Avendo dovuto coi brividi della febbre dar termine ad alcune osservaaioni fatte «ullo schema delle missioni, non potei, come era conveniente, pondérante le fraai e Γ espresaioni · darie una forma pib decente; per la quai ooea se mai dovessero •tamparsi, sarei a pregarla a voleme fare ii sunto analitico e non farle stampers come si trovano.

Questo le chiedo come sommo favore e con tutta •time e rispetto mi dichiaro di vostra signoria illustrissima devotissimo servo.

+ Fra Eustschio Zanoli vescovo d' Eleuteropoli.

Ban Pier in Montorio 20 agosto 1870.

Obcrrvatione» super sebrmate de tnieeionibne.

Praeter stylum, qui aridus videtur et minime conciliari·, schema istud in genere apparet mancum in pluribus, redundans in nonnullis et iniuriosum in apostolicos operarios praesertim regulares.

Et in primis leges et statuta multiplicantur pro missionariia et ne unum quidem verbum dicitur deD eleri indigenae obligationibus, qui maiori directione prae aliis indigere nemo non videt. Praeterea nimis obiter frigidisque verbis sacerdotes ad divinum missionum opus excitentur; potius vero non pauca ibi inveniuntur ad illos arcendos ac perterrefaciendos. Insuper haud condigna ratione laioorum piae illae societates commendantur, quae revera nunc missiones sustentant ae fulciunt quaeque aienti missiones multiplicantur, maiori in diem incremento indigerent.

Quaedam alia addi possunt schemati huic,' quae in peculiaribus observationibus breviter attingam, uti ea quae redundantia mihi videntur.

Tandem illud iniuriosum esae et haud aequum in missionaries praesertim regulares manifestum est ex eo quod non modo nil in eo habetur quod ad laudem vertatur illorum qui laboribus, Vigiliis, sudoribus ac sanguine quoque missiones fere omnes tioes Atdtarttaw Nfslw μ Iμ Io αμ petw* •4 ιμ β Iμ Iι 4Aμ A^Bμ · IsfMi i^··· mtjMtbrui M iwtoMMktma, ■yfaenyto

dinsardiarum m Hilum inventor·· fhaiaraaqu·, ana varbo m» 1» emaibae qaaaesr·, m» qaaa leae Christi; qaaa omsia, dempti· axoaptieaibaa, hia omnino enat Qaod ai ex axeapHonib·· omasa iaeUaaro valumae, oollagiuai apostoiieam quoque incuaaadum arit; at manna dandas enent oeeloria· hostibus iafaaiMoimis, qui nano praaelpue insano odii spiritn imbuti in regulares modis omnibus inonrraxAqnt atque enitantur at eradentur e terra viventium at nomen eorum noa memoretur amplius. Verum ecclesia ut metar benigna illos semper dilexit se protexit, plexit quoque ac verberavit, sed uti mater, •orumque nuditates nunquam profanis patefecit, immo potius materna caritate contexit.

In specie autem ad caput 1ᶜᶜ § 4°, pagina 7* linea 18 [47 Ds). Non placet periodus quae incipit *Ad* omnem sero seteatiam etc. Neminem sane episcoporum latet clericos quoque indigenas ad omnem pietatem eo scientiam informandos esse, ut tandem idonei efficiaqtur ad ecclesiastica munia obeupda; verum non item omnibus persuasum esse vidhtur, hoc ipsum clericis iisdem detegere nullimodo expedire; esset enim plurimorum causa malorum. Clerum namque indigenam, maxime in Sinit, commoveret ac in superbiam erigeret ecclesiasticas dignitates appetendo; et cum illas obtinere non possent, turbas ac seditiones contra episcopum ac missiona■ios excitarent. Hoc quidem quibusvis perspicuam foret si locorum quoque rerumque adiunctorum ac personarum indigenarum indoli· cognitio haud deficeret. Comprobatum est enim cum in Sinis ab aliquo praesule publicatum fuisset decretum «serae congregationis de Propaganda fide SSnovembris 1845 trium missionum presbyteros indigenas omnes euro paeos missionaries eiieere pertentasse, magno rei Christianae detrimento, et in praesentiarum quoque in pluribus saeerdotibus tale insidet desiderium. Utinam clerici indigenae omnia ecclesiastica munis obire possent! Ast fatendum est nunc adhuc longe nos esse a tempore illo quo Sinenses propriam ecclesiam regere poterunt, et inter eos non deficiunt propriae nationis gnari qui fassi sunt haud religionem Christianam perdurare posse quadraginta vel quinquaginta annis si missionary omnes ab illo imperio exularent.

Neque iure meritove asseri potest missionaries •uropaeos velle indigenas presbyteros ad cleri auxiliaris conditionem deprimere; nam ibi ecclesia adhuc in incunabulis dici potest et tutoribus ac actoribus indiget, et clerus indigena in eadem conditione est ac populus, scilicet pusillus et modicae fidei; missionarii europaei vero,, usquedum Sinenses propriam eeôlesiam regere non valeant, erunt respectu illorum loco magistri, et presbyteri indigens^ sub eorumdem tutela manere debebunt. Si ordo iste naturalia invertatur, actum erit 'de pace et concordia et forte de fide ipsa in illis regionibus.

Quibus positis praestat supradietum paragraphes post verba doctrinis imCtwMlur ita absolvere: ,Ut hae ratione clerici ipsi indigenae ad omnem scientiam et pietatem paulatim informari possint.*

Ad paragraphum bᶜᶜ eadem pagina post verba Mcumssuc·'*concilii non adversantur* [47 Du] adderem haec vel similia: .Etsi vero hanc plenam potestatem dictis missionum praesulibus decernamus, volumus tamen ut omni prudentia, uti par eat, ea utantur; proinde tota caritate, patientia ac longanimitate

ease operari·· diligant μ praaaqaaatar Mraundaai A spiritualibus M temporalibus indigeatii· ia quannsm pMMit et debeet provideat*·, iUoe Msae· tauaquam filio· μ firatrae parameter naplootaatar, aaeqae •oa timers doeiles ae obadioatee raddaat, sad amor· Christiqsa «aritata sibi ipaia at aaimaram aahrti dsviaaUat Hortentur quaqao ad buna fiusm faciliss obtinaadom, ut intra miaeionarias tan vaaealaraa qsam regular·· doo* val traa ex praaataatioribaa Mligaat, qui valati mimionis consilium affonaaat, quosqu· in causia gravioribus at in bonorum eeela-aias administration* episcopi mu vibarii apostolici consulere non omittant.“ Ratio prim·· parti· huiua additamenti per, ae patet: quoad alteram autam, cqp episcopi dioecesani proprium habeant consilium in eapitulo csthedrali, convenire videtur, ut et missionum epiacopi, qui certe multotiea prae illia in gravioribus difficultatibus inveniuntur, eodem non careant; praesertim cum hoe statute multarum dis- B sensionum causis via praecluderetur, persaepe in missionibus prodientibus.

Ad paragraphum 7'', pag. 8, lin. δ [48 x i>). Totus paragraph» mihi videtur inutilia propter rationds quae infra exponentur ad observationem paginae 13.

Ad paragraphum 11*'', pag. 9, lin. 20 et seq. [48 υ ie| Abrogantur hic praefectorum apostolicorum titulus, iura. facultates et privilegia, optime equidem cum contradictorium mihi videatur in eadem miaaione haberi episcopus ac praefectus apostolicus iisdem fero ferme facultatibus praediti; attamen dolendum quod nullus superior regularis praefecto apoetolieo substituatur, atque ita regulares ad meram saecularium missionariorum conditionem reducantur; quin irnrno peiorem, cum illi propriae regulae obligationibus ligati semper remanent absque sui instituti emolumentis ao privilegiis. Quamobrem placeret si in fine dicti paragraph! haec vel similia verba ad- C aerentur: .Proprium ' autem erit moderatorum generalium ordinum, congregationum, societatum ad quas regulares missionary pertinent unum inter illos in qualibet missione seligere operarium cui superioris regularis titulum, iura, facultates propriique ihstituti privilegia, prout in Domino expedire indicaverint, communicabunt; quique a missionis in qua vereatur praesule recognosci debebit, atque cum eodem omnes quaestiones inter missionaries exortae pacifice et amice conciliari poterunt. Si vero operarii omnes unius missionis eiusdem sint instituti ac episcopus seu vicarius apostolicus (quod valde optandum esset), decet ut episcopus ipso superior qUoque regularis renuntietur, ut ita munium unitate missionariorum concordiae atque paei magis magisque consulatur.*

Ad caput 11·“ paragraphum 4, pag. 13, lin. 11 [60 Bs] incipientem ab illia verbis Promds usque in finem D paragraph! auferendum ea» puto; nam quae ibi dicuntur impossibilia multis in locis essent atque hac ratione leges ao statuta Vaticani concilii parvipenderentur et contemptui exponerentur. In Sinis impossibile eat ut duo vel tres missionarii insimul maneant, quia totius anni decursu Christianorum stationes perlustrare debent, in quibus plerumque parvae domuncula·1 inveniuntur vix ad unius miasionarii eiusque eateehistae decens* hospitium sufficientes. Insuper quilibet missionaries plerumque duobus, tribus et pluribus quoque diebus itineris ab •lio distat; hinc illos cogar· una simul enhabitara idem esset ao plores christianitates absque sacerdotis adaistentia relinquere et fideles ultima ecclesiae subsidia privare. Praeterea expensae multiplicandae forent; cum enim plerique missionarii slim lata » «hristiaai· rssiplaat, prsMip·· obapsat in mortis artieala saosrdstis adsMteatias, certs nab, aims oaetribasra vellent, si misaionarins longs distaret, st aie viearias apostolic·· ipd provider· deberet, •elvers quoqas itinerum exp····· qna· profbeto in dietb eircemstaatiis mnltipbcarMtsr. Ex his rntioaiba· st aliis permultis, quaa brevitati· censa silentio praetereo, declaratam as ponpsetam •st legem illam in praesenti statu in'Sinis impossibilem evadere et ideo haud, inxta meam senteatiam, qn constitutione enuntiandam.

Clausura quoque pro regularibus ex iisdem rationibus frustrans· evadit; verum hae quoque addi possunt ad eiusdem impossibilitatem maxime ia Sinis. Cum missionarii ad renidentias divertunt, ibi omnia parochial!· munia et quaedam alia tractare debent, proinde ipsorum domus omnibus fidelibus indiscriminatim pateat necesae est; tota vero haec domus tribus cubiculis constat eum magna existimatur, persaepe autem idem cubiculum pro sacello, easnaculo, aula receptionis, dormitorio inservit, tunc quo loco erit clausura? — Accedit dictae residentia· ad regulares exclusive minime pettinere ut semper ab ipsis incoletur, sed pertinent ad vicariatum; hinc regulare· hodie ibi morantur, craatina die saeculare· vel indigenae sacerdotes, plerumque una simul; cum autem etauaura solos regulares obliget, in eadem domo una die erit clausura, alia die nequaquam, qua fidelium admiratione et scandalo quoque Deus soit, eo vel magis cum christiani peroptime agnoscant quosnam praecipue clausurae legis indigerent. Ne ergo odiosam Ac incongruam reddamus legem sanctissimam ecaiesise, reducamus illam ad tramite· a constitutionibus apostolicis praefinitos, et eum de hao matoria agendum sit in constitutione speciali pro regularibus, iudico in ista omnino de eadem tacere, debitamque libertatem relinquere episcopis ao vicariis apostolicis hao super re eas ferendi-lege·, quae, attentis rerum ao locorum adiunctis. magis aptae videantur ad oritnia scandala et peccandi occasione· ab operariis evangelicis arcendas et eliminandas.

In paragraphe 5 eiusdem capitis pagina 14, linea 6 [50 c ra| post verba *Vicarii apostolici* addatur: .vel superioris regularis*. Ratio manifesta est et mendum typography puto.

15 [51 ais] eradatur totus paragraphes septimus utpote inutilis, cum iam satis abuude dictum sit de episcoporum iurisdictione, regularibus iniuriosus, quia illos veluti inobedientes et proprii juris ignorante· ostendit.

Haeo sunt quae dicenda fore super schemate de apostolicis missionibus necessarium prorsus duxi; eaeterum optaretur ut in Deputation· pro rebus ritus orientalia et aecris missionibus alio· patre·'' eorumdem locorum substituerentur iis, qui iam abierunt et tempore opportuno reverti nequeunt; ut hao ratione schema reformetur facilius eo modo quo ab omnibus sine longa discussione acceptari possit

Tandem omnia sapientissime praesidum ac deputatorum iudicio ex oojde submitto.

Frater Euatachius Zanbli episcopus Eleutheropolis vicarius apostolicus Hu-pb in Sinis.

C

AntmodserasM·· Lourm/u *BtrycrtUi artiùpûeopi Nuùuù.*

In fine paragraph! sextae capitia primi sequentia addantur: «Non poseint tamen memorati episcopi sive vicarii apostolici miseionarios regulare· removere ab boqpitio vel conventu, cui superiorum •noram iuasu addicti sunt, atque in aliud boepitium vel ia alium conventum eos transferre; itemque non possint

1 dosMMulss cod.
* dracntsm cod.

Medea missionaries privw· officio, quo fanguutiur, A eisqne aliud imponere, ahi mediaata aaeteriteto at praevio consensu superiorum regularium.·

Ratio haiae addition» eat msnifesta. Cam enim ia hac sexta paragraphe episoopia the vioarfla apo* atolieia omnimoda asseratur iurisdictio ia miaew-narios etiam regulares; quam facillimo evoaire poterit at iidem epiacopi, aire vioarii apootoliei, iaoon-aalto superiore generali, iua aibi attribuant, vel privandi miaaionarioa regularea honoribus, quibua gaudent, vel officiis quibua aaperioaam iussu incumbunt, vel etiam eue cugendi ad transmigrandum ex uita in aliam religioaam domum, ut iM tandem alia munia exerceant, huic praeaertim rationi innixi, quod haec omnia pertineant ad regimen et directionem missionis, in quibua proinde mieaionarii etiam regularea aunt obnoxii iuriadictioni episcoporum cive vicariorum apoatolicorum; attamen ex hac agendi ratione maximam oriri confusionem, rectum- B que ordinem plane posaumdari, nemo eat qui non videat. Hinc ad omnia haec incommoda vitanda necessariam omnino duco additionem supra expositam.

Paragraphus decima eiuadem capitia primi aie emendetur. ^Episcopis vero qui suas dioeceaea in locia infidelium exiatentea proprio iure gubernant, vnua incumbat visitandi singulis annis vel saltem quolibet biennio tum omnes et singulae ecclesias saeculares, tum etiam Omnes et singulas ecclesias regularium, quibus animarum cura commissa eat, iuxta normam a sacria canonibus et constitutionibus pontificiis traditam."

Ratio huius emendationis est, quia nulla adeat vera necessitas nec manifesta utilitas extendendi et ampliandi ius episcoporum quoad visitationem ecclesiarum regularium, curam animarum adnexam habentium, ultra limites a sacris canonibus et con- C stitutionibua pontificiis praescriptos. Ecclesiae enim regularium visitentur saepissime a superioribus regularibus abusus proinde qui irrepere possunt circa rituales logeo, sanctorum invocationem, reliquiarum venerationem, sacrarum imaginum usum, bonorum administrationom, piorumque operum executionem, quae iisdem bonis fortasse sunt annexa, aliaque huiuamodi, facile ab iis deteguntur et emendantur. Nihil boni ergo nobis sperare licet ab hae extensione iuris episcoporum, immo potius timendum eat quod damna et mala sint eventura. Attamen si Deputation) pro rebus ritus orientalii^et missionum visum fuerit emendationem supra expositam non esae admittendam; tunc, mea quidem sententia, omnino erit admittenda ea quae sequitur: „Idem vero omnino et iua et onus tanquam apostolieae sedia delegati habeant episcopi, qui suas dioeceaea in locis infidelium existences proprio iure gubernant, D quoad omnes et singulas ecclesias regularium, cuiuscumque ordinis ipsi sint, vel societatis, congregationis aut instituti etiam votorum aimplicium, et sive ecclesiae illae habeant, vel non habeant animarum curam adnexam.·

Ratio quae suadet admittendam eoae hanc secundam emendationem, casu quo prima reiMqtur, est prout sequitur; nempe vel superiores regulares in visitatione suarum ecclesiarum instructi sunt ea auctoritate linque medi», quibua possint et valeant errores corrigere, abusus tollere, qui irrepere possunt circa\rituales leges, invocationem aanotdrum, venerationem reliquiarum, circa nitorem et ornatum domua Dei, sanctarum imaginum usum, bonorum administrationem, piorumque operum, quae iisdem bonis fortasse sunt adnexa, atiaque-Ifuiasmodi: vel ea auctoritate iiaque mediis carent, quibus idonei reddantur ad error* corrigendos et abusus tollendos. 81 prisse, ergo inutiliter regulares privantur privilegiis et immunitatibus quibas gaudeat, et ampliatur ius epiaeoporam quoad vieitatioaem eeelesiarnm regularium, quibua animarum eum est adnexa, proindeque adasitteada est prima emendatio paragraph! a me proposita. Si secandam, ergo ius opiaooporum quoad visitationem ooolmiernm régularisai ita extendendum ot ampliandam est, ut omnas omnino ecclsaias regularium complectatur, sive habeant sive non habeant curam animarum adnexam: consequaeter admittenda eat necunde emendatio paragraph! a me proposita.

Enimvero cum hic sermo ii^taatur de ecclesiis regularium, nemini latere potest, quod quam plurimae ecclesiae regularium, quibua cura animarum oommisaa non est, possideant bona immobilia, relicta a piis fidelibus eo fine, ut quaedam pia opera a religiosis perficiantur in bonum animarum, vel etiam in bonum communitatis catholicorum; nemini insuper ignotum esse potest, quod abusus qui introduci possunt in ecclesiis regularium curam animarum habentibus, iidem abusus irrepere quoque possunt in ecclesiis regularium animarum curam non habentibus. Ergo si superior regularis impar invenitur ad tollendos praedictos abusus in ecclesiis curam animarum adnexam habentibus, idem dicendum est de superiore regulari quoad alias ecclesias eamdem euram non habentes. Vel ergo ius episcoponlm quoad visitationem extendendum est ad omnes ecclesias regularium, vel restringendum ad solas ecclesias parochiales dictorum regularium, sed iuxta limites a sacris canonibus et constitutionibus pontificiis praescriptos. Possem ulterius emendationes propositas exemplis illustrare, sed supersedeo haec adferre, ne mitres Deputationis taedio afficiam.

+ Frater Laurenti* Bergeretti archiepiscopus Naxiensis.

tr/.

Observationes losephi Norelia episcopi Patarensis.

De hoc schemate in genero dicam solummodo, ipsum sic augfire iura episcoporum et vicariorum apostolicorum super missionaries regulares, et hos ita humiliare, 4M eos omnes considerare videatur, non uti revera sunt, sed uti esse deberent; quod tamen in condendis legibus humanis fieri non deberet a legislatore. Utut sit, humiliter efflagito, ut saltem prae oculis habeantur sequentes observationes speciales.

Ad caput 1, pag. 7, lin. 18 (47 Dsj, post verba: *ad ecclesiastica quaevis munia obeunda idonei evadant,* immediate addenda essent sequentia, vel similia: „Si, attentis locorum et personarum adjunctis, episcopi et vicarii apostolici, de consilio trium vel quatuor ex melioribus et gravioribus miaaionariia, eoe ad huiuamodi ecclesiastica munia tuto promoveri posse indicaverint· Haec vel similis conditio mihi omnino necessaria videtur, praesertim pro Sincnsibus, qui non sint alumni alicuius ordinis ^el congregationis regularis, ac vere et summe humiles, ut nimirum praecaveantur probabilissimae tentationes superbiae, ambitionis et hypocrisis in illis ecclesiasticis indigenis, qui sibi videntur prae aliis ingenio praestare. " Melina tamen esset meo quidem indicio, si verba illa schematic: *ita quidem, ut ad ecclesiastica quaevis munia* obeunda idonsi eradant, et proposita mea additio penitus omitterentur, cum sufficiat, si huiuamodi insinuationes fiant vicariis apostolicis extra concilium.

Ad idem caput I, pag. 8, lia. 4 [48ato], post verba: enemgtioaibus *et consuetudinibus,* haec vel similia addi deberent: „Ipsi vero episcopi et vicarii apo-

•tolkri ' summopere Mtagaat, «i a mMonariis sibi voluntario at ab amara* Dai nubiectis amentur potion qftam timeantur{ at arga ooodem sic semper aa gecaat, at numquam rationabiliter insimulari powiat abusus potootatia, quae sibi data aat ia aedifieatiooem, at bob m destruction·*.* Abe re sorte bob orit dirigere dao soltem verba oxhortationis etism ad opiaeopoo at viearioo apoetolieoe circa nodum, quo tractaro dobent miMionarioa, ut pax, nine qua impoeoibilts evadit verua missionum pro* grossus, magia promoveatur atque conservetur.

Ad idem caput I, peg* β, lin. 6 [4βηιι|. paragra* phua : Ccrmmt çmoçms trityrater etc. et ea quae beben- tur pag. 13, lin 20 [50 Bio) et soquentibua gravibus obnoxia aunt difficultatibus, quas forsan pon satia apprehendunt qui missionibus personaliter numquam inservierunt. Optarem igitur, ut lex clausurae coarctaretur (ubi nondum observatur) ad hospitia, stationes etc., quae revera pertinent ad aliquem ordinem vel congregationem regularem, et in quibus ordinarie commorari solent duo ve) pluro* missionarii regulares, et, attentis *omnibus* adiunctis, maturo episcopi et superioris regulari* eorumdem missionariorum iudicio revera et constanter observari queat. Hinc expresse excludendae essent domus et stationes, quae pertinent ad dioecesim vel vicariatum apowtolicum, et in quibus modo commorantur missionarii regulare·, modo alii, vel plure* simul ex utroque clero. Caeterum, ut verum fatear, iu missionibus mihi videtur adesse aequale, et forsan maius periculum etiam pro missionarii* non regularibus, praesertim indigeni* ; r^st bine eadem lex clausurae extendi etiam deberet ad stationes etc. ubi morari solent presbyteri saeculares, dummodo iudicio. episcopi, ut aupra, vere et constanter observari queat. Relate tamen ad loca, ubi missiones egi, nil prorsus mali audivi de missionarii», quia ibidem etiam sine lege clausurae adhibetur ab omnibus missionarii» quam maximus rigor, ne quis de eorum honestate suspicari possit.

Ad idem caput I. pag 9 [48cie], paragraphe: *Praefectorum apostolieorum titulus, iura* etc., addenda propono sequentia vel similia: MActuales vero praefecti apostolici, quorum titulus, iura etc., vigore praesentis constitutionis abrogantur, remanebunt superiores, quoad observantiam regularem, tamquam delegati superiori* generalis, uiissionariorum proprii ordini», in respective suppressa praefectura apostolica existentiuin. donec idem superior generalis ipsos confirmaverit, vel alios elegerit, cum iis facultatibus, quaa ipsis delegare voluerit. Cui quidem superiori generali integrum omnino erit praefatos suos delegatos confirmare, vel alios eligere, aut iam confirmatis vel electi» alios substituere, quomodocumque et quandocumque sibi placuerit, quin episcopi aut vicarii apostolici ullatenus possint hac in parte ei obsistere/

„Praeterea ubi modo non adsunt praefecti apostolic! regulares, nec missionariorum regularium superiores, idem superior generalis teneatur aliquem ex ipsia missionarii» eligere, ut supra, in suum delegatum, ne quoad observantiam regularem praefati missionarii ulterius remaneant velut acephali, et quasi extra ordinem. Quod si episcopus aut vicarius apoatolioua sit eiusdem ordinis, superior generalis poterit, si voluerit, ipsum eligere ad' tempus a se determinandum in suum delegatum, ut sub hoc titulo eosdem missionarios regere et gubernare valeat, etiam circa ea, quae vitam religiosam respiciunt*l. — Rationes sunt per se manifestae.

Denique bonum mihi videtur, ut actualibus praefectis apostol^^ relinquatur saltem titulus, donec ipsis alii rabetitaantur, sub novo titulo cWepoti pmensiM; et boo vellem, ne rades christiani nimis admirantur, vel etiam scandalisoutur, quasi titulus praefecti apoctoliei ablatus faerit ob grave aliquod delietum.

Ad caput II pag. 14 lin. β|50θι*I, post verba. urWrso escer» apostolici, immediato addi deberet: wot mimioBarii regulares arbitrio proprii superioris** drterasteeudum. Ratio est, quia sine parvula has additione facile oriri possent quaedam miseriae humanae, quae praevideri et impediri debent ae possunt.

Ad idem caput II, pag. 14, prope finem [50 Du], post verba : *deque omnimodam obedientiam praestent,* addendum propono: „etiam missionarii regulares, quoad ea scilicet, quae pertinent ad regimen et adminiatrationem missionis.** Ratio est, quia haec verba inconditionata: *eisque omnimodam obedientiam praestent?* non bene concordant cum iis, quae habentur pag. 15 [51 b), § *Casterum etsi missionarii regulares* etc. i *et hinc esse possent occasio controversiarum, quas impedire debemus, et facile po*-sumus.

Romae ex conventu Sancti Petri in Monte Aureo die 19 augusti 1670.

Frater loseph Novella episcopus Patarensis.

i3'.

Emendationes a Bonarentura Atanasio episcopo iam (nparitano propositae1.

in prooemium pag. 3, v. 1 .et eeq. (45 d]. Quo ampliori apparatu exordiatur isthaee constitutio, prout decet concilium oecumenicum, quod facile omnium primum de apostolici* missionibus ex professo agit, utque periodorum nexus clarior ad pareat, praesertim cum ab apostolorum coetu ad eorum principem fit transitus, demum ne sub initium primi capitis iteretur quod in prooemio dictum est, vel dicendum videtur, eum scilicet in primo capite de haereticorum etiam ac schismaticorum ad ecclesiam reductione, ibi autem de gentium tantum vocatione agatur, dum in prooemio potius integrum minsionum ob-iectum significandum est, primaml ipsius prooemii periodum usque ad verba *strenuo incumbere* ita modificandam esse censerem:

„Ut misericors aeterni Patris propositum de gentium vocatione iuxta propheticum sermonem* impleretur, Dei filius, Dominus noster Iasus Christus, qui illa ip»a significaverat vaticinia1, solemn» istud apostolis mandatum dedit: Euntes in mundum univereum praedicate evangelium omni creaturae4. In hoc divino custodiendo praecepto, quod perpetuo viget, ac diligentissime servandum est donec in unicum Christi ovile totius orbis transeat plenitudo, •ancta catholica et apostolica Romana ecclesia

1 Romam ndisae one cam epistola sequenti; 1. M. 1. Vene- Mtierimo moneiifnore — Prego la busti di vostra tignaria illn»tri»»ima e reverendissima di far pervenire eoa aieurexsa e •ollecitamente cioè per tnttu sabbato 90 dei correate, ch e H giorno steaso, in cni Je perverrB qnesta mia, il plico qai secluso ai regretario dei concilio Vaticano. Sicuro de'favori di lei, lene anticipo i pife dbtinti ringraaiamenlt

Ho ricevnto l' ultima raa graditiuiina. il rettore d»n Giovanni Fioretti, che la saints, mi ha dette di non aver anoora ricevnto il denaro dal «ignor Vivenxio. perchb qnreti' b stato ammaiato. Con ultra min le fiuô capere il riseltato deU'aCare di monsignor Tagliahtala.

Intaato dopo averts ossoqniata, la ehiudo ne' Sacri Osori. • lo imploro did Signore la cants benedirioaa

Napoli U 16 sgosto 1670.

Seo devotissimo servo ed amko affeaionatismtno.

f Bonaventnra vescovo gib di Lipari.

* Vldi praeMrtim Pval. XLIV ; IsaL cap. Uit LI, Michie, sap. IV.

• Muth. ÎX1V. t. U ; Uc. XXIV, th.

« Mue XVI, 16

vsram et unicam Nexarent sponsam ingiter so pre- A quia sola Mmper ijli nogos ia · spiritu filioa parturit. Notum.net enim quou praedecessores nostri ia aoeepto Petri primatu super ecclesiam univorsam ius ao officium simul agnoscentes, et fidelium aalutia, ac infidelium, errantidmque omnium oôàvoreionis comparandae, ab antiquissimis temporibus nodulo curarunt ut evangelism Christi in omnem terram propagaretur, tum praecipue maiori semper claritate in no elaborarunt novissimis hisce aaeeulia, eam fapilior patuit aditus etiam ad remotiaaimas quaeque nationes, et ob saevientem haereti^rum pravitatem maior inqubuit necessitas, nedum infideles ad ecclesiam adducendi, verum etiam schismaticos aut haereticos ad eam revocandi. Quae praedecessorum nostrorum praeclara exempla raectantes nos, qui licet immerentes spoatolicam divi Petri auctoritatem obtinemus, in illud ipsum magasm pietatis opus pro viribus admodum incubui-B

Vera. 24 [45Dit[., Phrasim ,non satie commendando cbaritqtia exemplo!' velut parenthesim virgulis claudirem.

Ver». 32 [46B1>|. Verbi·,abapostolicaeede"sufficerem ,ab antecessoribus nostris, et n nobis ipsis."

Caput I.

. Pag 4 [46 c). Praeciae huius capitia prima periodo, quae in prooemium merito inaerta dat, ita ■Eoebit exordiri sermonem

„In diacriminoao opere perfpiendo, apostolicis ssilioet miaaionibua infideles ad eccleaiam advocandi] ei "haereticos ac schismaticoa ad male relictum sinum amantieaimae matris reducendi, cum ob.advaraaa temporum ac locorum vioea, aliaaque graviaaitoaa cenaae. ut plurimum Jjon possint ubique dioeoeaea erigi vel restitui, neve epiacopia etc." C

Pag] 6, vera, penult (47 a i·] Verbo *fundamentum* aubatitnerem*firmamentum.* Quamvis enim in quibusdam manuacriptia habeatur *fundamentum* uti in citatum Ambroaii locum adnotarunt doctissimi PP Maurini, iati tamen in ana editione retinuerunt vocem *firmamentum,* quae communior eet, et in melioria notae codicibus repetitur. In tanta autem hodiernae criticea luce unam,prae altera lectionem aequi concilii Vaticani dedecori verteret, quaai paruV accurate fuerit eiua inquisitio; eo vel magis quod vox *firmamentum* huius constitutionis acopo optime congruit,-cum aliunde summum pontificem visibile ecclesiae fundamentum, esse,, iqm satie ao opportunius in 1' de ecclesia constitutione statutum ait,

Pag. 6, vers. 1 et .2 [4^81) pro t«bo *firmatur* suppleatur „munitur".

Etenim textus in achemnmrere itua in aerisone 4' sancti Leonis, cap. 4", editionis J etri Thoma D Oacciari Romae 1753, ita habetur: ^^wssyw *aliquid attenditur firmitatie, non .dubio apparet fortitudo paetorie.* Quae verba, uti iaoont, *fortitudinem* asserunt iis *pastore,* in ceteris autem pafllcipatam *firmitatem;* at in schemate fortitudo aliis, non apoBtoliose aedi'tribuitur.

/ rmaermonie autem III cap. 3* eiusdem editionis, ijisius sancti docturis alius habetur textus, qui melius reapondet conceptui schematis, id eat: «n *Petro ergo* omnium *fortitudo munitur.*

Quapropter praediotamiemendatiorem lectionem praeeligerem.

Pag. 6, vera. 22 [47 c i). Poat verbum *tenentur* adiungerem : *iujcte^eanonum et apaetoUoarum eonetitutionum eanctionee:* delerem autem verba *aguibue tine graviesima et urgente admodum* ctaaqa, *inconsulta apostolica sede abeeee nulla rfMone possunt.*

Hae oaim emendati··» satia eaperqM raeidao-r ties legi prospicietur, quin eoaeoieatia auxiotatibau^ exponatur

Pag. 6, vera, ult [47 D i·]. 8i retineatur emendatio proposita saper textum e. Leonia,_t»oe citatio ad calcem apposita ita varianda erit: *STLeo termone III* tu nnnireraerio euoe astmaptamiris ad *pontificatum cap. 111*

8i vero achematia textae invarigbiliter retineri velit, citatio illa eequenti modo fiat.

Cf. S. Leo termone III, eap. III, etsermone IV, cap IV, in annirersdrio auumptionie tuae ad pontificatum.

Pag. 7 vera. 18 [47 ® »]. Poat verbum *evadant* mentionem quoque facerem decreti Gregorii XVI f. r. quod a reconditis adnotationibus in textus lucem prodire e re case indico, aie prosequendo: „Quod iampridem praedecessores nostri decreverant et praeoipue Gregorius XVI f. r.

Pag. 9. vera. 15 [48 Cia|. Commutarem phrasim m *lotie infidelium* cum altera *in lacie missionum.* Eadem enim momenta quibus movetur ecclesia ad conferendae facultates, de quibus sermo eat, vicariis apoatolicie in locis missionum, urgent ut eaedem etiam episcopia in missionum locis aeque tribuantur. Absonum revera foret ai facultates illae solia arctarentur epiacopia qui dioeceses in locis infidelium habent.

Peg 10, vers. 7 [48 Dit] Loco vocis *qui* substituerem *hi:* quod et rationem reddit eius quod ibi 'disponitur, et terminos simul figit in eo quod indefinitum videbatur.

Caput II.

, Psg- 11. vere. 17 [49 C»] Loco *Dialogistes* potius ^Magnus scriberem; quod et communius et s. doctori honorificentius est.

Vers. 18. Hoc signum citationis (1) quod praefertur, potius subnectendum verbis e. Gregorii, ut quo se contineant, et a sequentibus eisdem connexis distinguantur. Itaque apponerem illud post verbum / *concertationis* in versiculo 21' |ci»].

Pag. 11. vere, ultimo [49 Dis]. Citatio ad calcem! meo quidem infiieio. ut facilius consuli possit textus, compleri debet, subnectendo: In illud *Apparuit itaque etationi Philistinorum* etc : vel saltem adiungatur *n* 14* iuxta editionem Maurinorum.

12, vere. 28 |50x»]. Auferrem ti *praesertim,* et post verbum sntm subiungerem *non* 'qrvLajse *clero eaecular! adtcripti, ~~teg et regularium-ordinum-alumni~~* etc.: per namque utrorumque ridetur ease ratio; ideo et adverbium illud praesertim ablegavi: quod ai iatud peculiarem ad acopum importet reapectum. hunc exprimendum eaae ducerem-

P·8 13, vera. 26 (50 Bn] Loco *duo rei iret* dicerem m qsufisu*pluree quam duo mieeionarü* etc.; expungerem itaque verbum *duo* et od trium aaltem numerum claueurae legem extenderem, eo quod unus facile posait abesse, et altqr infirmari, et aie qui reliquus erit omni ope oarebit. Ceterum de hoe videant alii qui experientia edocti, et oognita causa melina rem perpendere valent. Hoc unum,tamen exquiram ut numeras commorantium omnino determinetur, ne lèx in ambiguo, et conscientia in dubio versetur.

Pag, 15, vere. 20 [Sl tTi»]. Post verbum *quod* 'adiungerem *ab ipsis praesulibus* apostolicae sedi ete.

Pag. 16, vere. 14 [51 n is] Poat verba qirin *tamen* subnecterem *Christianae prudentiae leget excedant, ac limitée* ete. Cuius rei ratio eatis in aperto est,

18 augusti 1870.

f Bonaventure episcopus iam Liparitanus.

› Decretum a e. de Propaganda Me 90 aovessbris 1845.

x'.

ifnfaiedrareiraM Πμ MA' Cineri eMotis *gaarraii» Cùttrçùaeiau.*

Hm coastitutioae gravissimae natation·· propoauntur in relatioaiba· tntasionariorosi régularisas, 1* ratai· ad episcopo· seu vioariM apo»tolioos; et 9* relate ad proprio· suos .superiores regulares; ita quidem, ut abrogati· privilegii· «t exemptionibus ab apoatolioa sed· ordinibus regularibus coaceasie, omnimode •nbiioiantur episeoporam «en vicarion·· apoetolieornm jurisdiction!, «t pene subtrahantur iarisdiotioni et regimini auperioram regularium. San· cum (pag. 7 [47 o·]) dicitur: „Plenum iae ae potestatem habeant (episcopi mu vicarii apostolici) ta omnes et singulo· missionaries tant saeculares quan regulares*, additur quidem: r8alvi« tamen quoad regulares privilegii· atque' immunitatibus religiosis ordinibus ab apostolica «ede concessis . . . quatenus decreti· huius oeeumenici concilii non adversantur.* At quaenam immunita· aeu exemptio ordinum regularium intacta servatur in aubaeqnentibua huiua constitutionis articulis? Non I exemptio paradnotu; nam 1*, p*g 8 [48B»] «tatuitur „Si qua dissidia, quod Deu· avertat, «ire inter ainguloa missionario·, aire inter divereoa ordines regulares, aiva Ibter era et alios quoscumque oriri contigerit, .ne dintiua protracta erumpant in scandala; ea atatim compescere curabunt epiecopi vel vicarii apostolici, qui hujusmodi causas tanqusm sanctae aedis delegati, etiam •ummatim, ubi opus fuerit, dirimant; et II, pagina 16 (61· ia] statuitur: .Et»i misaionariiregulares episcoporum seu vicariorum apo«tolicorum jurisdictioni sint obnoxii quoad sacri ministerii exercitium, superiori tamen aui ordinis in hia quae respiciunt regularem observantiam obtemperare omnino debent, atque obedire. Meminerint sutem ii, ad quos spectat, officia apostolici ministerii illis omnino esae praeferenda, quae a statu religioao promanant: proinde si quandoque contingat duobus iiaque contrarii· praeceptis episcopi scilicet aeu vioarii apoatolici et regularia auperioris miraionsrium urgeri, episcopi praeceptam omnino praevaleat opus «et.* Quis non videt inconaulta hae divisione iinperii et auctoritatis ianuam aperiri omnigenis inobedientii· et inordinationibus, et auperioribua aeque ac subditi· regularibus tam incertam ao difficilem creari positionem, ut nec superiores amplius bonos religiosos mittere, nec boni religiMi ire amplius in missione· debeant? Vita religiosa eum vita apostolica apte componi nequit, $isi religiosa· in utraque dirigatur ab iriio superiore, eui obedientiam vovit, quique eum dirigere ite debet in sanctificatione propria, ut sit utile instrumentum ad sanctificationem aliorum, et rursus ita eum adhibere ad sanctificationem aliorum, Sit propriae salutis detrimentum non patiatur, neque dum aliis praedicaverit, ipse reprobus efficiatur.

Non II «nmptio *locali».* Nam pag. 8 (48 A u] statuitur: .Careant quoque diligenter episcopi vel vicarii apostalici), ut plenissime observentur clausurae leges n hospitiis-et stationibus, seu domibus quibuslibet ouiuraumque ordinis, societatis aut instituti regularis ... et si quid contra factum fuerit, etiam ut apratoliMk sedi· delegati stetim et efficaciter ppovideant^Kt pagina 13 [60 Bio] statuitur, ut .hospitia, statione· lmU domus cniuscumque ordinis «. . in quibus duo vel tres miseionarii commorentur seu eommors^contigerit, clausura· legibus omnino subiicianturf etc. Au boo poaaibik erit in omnibus missionariorum tugurii·, ubi non raro unu· idemque locus omnibus exercitiis domesticis, ecclesiastici· «t civilibus inservire debet? Viderint aeplaatea. Item 9* nwmpha *Itcati»* abotatar, cam pag. 8 [48 · i»] stataitar: .Vicarii· apoatolieia, etiam uti ab apoetolica seda ad boe specialiter delegati·, ius esto at oeaa incambat ecclesias etiam regulare· eataavi· ordiri· vel laatitati etiam speciali et i·dividaa mentio·· digni, i· qaibaa eara animaram •xerestur, «miem prorate made quoad cassia vimtaadi, quo caetera· «ectasi··, quae ad cierem saecularem pertinsat*

Non III Mumpri· mriw,· *nam* (pag 9|48c«))stataitar: .Neque praetermittant rationem axigare oblationum ac bonorum omnium, quae ubilibet intra fine· sui vieariatus missionis intuita oblatae fuerint, vel offerri contingat, eoramque adminietrationam expendero, et simul cognoscere de fideli piorum operam execution·, quae iisdem fortaaao fuerint adnexa.* Tum (ibidem 9 seq. (48Cn]i haec exemptioni· eladee ad ornum dioeoeaes extenditar, quae directiori sacrae congregationi· de Propaganda 6de subsunt; dicitur enim: .Idem vero omnino et iua et onu· tamquam apostolica· radia delegati habeant episcopi, qui saa· dioeceses in loci· infidelium exi•tentes proprio iure gubernant, quoad omne· et ▪ingula· ecclesia· regularium, quibna animarum cura commina est* Praeterea (pag. 9 [cis]): .Prasfsctorum apoatolicorum titulus, iura, facultates et privilegia quaelibet intuitu miaaionum iiadem quomodolibet concerna penitus abrogantur iis in locis, quae alicuius «aeri antistitis dioecesi aut vieartatu apostolico ritu· latini continentur."

Ex quibus omnibus liquet, innovationibus in hoc schemata propositis antiquum rerum ordinem et regularium exemptionem in locis missionum penitas subverti et deleri. 8ed- imprimis quaerendum putarem. Utrum novitates illae ad acopum huic constitutioni praefixum, qui eat ,ut sanctum miaaionum opu· magia ramper proficiat* (pag. 4 (46 X n)> aaaequendum, sint necessariae? Sunt enim utique eorporstionibus religiosis valde odiosae et a spiritu raolesiastico prorsus alienum eat rea eiuamodi novas moliri sine necessitate. At in annotationibus certa huic schemati subnexis nulla necessaria ratio profertur: de quibus annotationibus easterns· ego nihil dicam. Invitarem solnmmodo reverendinimre patra· commissionis ut Velint illas legere. — 8ed aeque historia missionum eiuamodi ratione· oxbiboro ridetur. Nam regulares exempti suisqu· superioribus plene subditi hucusque et evangelinm eum frufifb praedicarunt, et unitati catholicae inducendae et tuendae perfecte consuluerunt, sedi apostolica· ramper indivulse adhaerende·. Quod ·> qua· dissidia alicubi orta aliquando fuerint vicario· apo•tolicos inter et regulare·, non talia haec sunk quae exemptioni· excidium postulent; ae quidem medium aptum boo iisdem sopiendis putaverim aut praecavendis. Nonne et eiusmodi dissidia fuerunt in primitiva eoeleeia inter ipsra apratolo·? *Facta ut diuratw* (scribit Luo··, Act. XV, 39) *ita at dwcadtrtai ab iarietat, at Baraabat qaidtia atmuapta Marco aarigarat Cypraau Paaiut* sero *alocto Tito profteiut ut, tradita» gratia» Dû a fratriba».** Ecclesia scilicet erit semper oompraite sx bOminibus.

Veram 9* quaeritur num illae iaaorqtioses aequae sint. Indicent reverendissimi patres, nam aequam sit regulares familia·, postquam stupenda constantia, ingentibus exantlatis laboribus, in «adore vultus «t affusione sanguinis, ia fam«**t siti, inter cacoerae •t catena·, omnigenasqu· a potestatibus tenebrarum persecutiones, aut contra grassantes hrarerao in catholica fide, raep· fugientîbua mercenariis, conservaverant populos, aut limites regni «asoti Dei longe lateque inter barber·· natione· protenderant, gratiis spoliare «t favoribus, quibus ab ip«o vicario Dei

; T.y' 'I . ... I-----------

tarant oondeeorntee, idque stea harem taneritfe, idque eo praeei·· tempore, qao o*ms Tira· colligant, ut evangelic· saaetit·· laetius craecat at floreat, eo praecise teirtpora, quo diria vexationibus ab iaimicis Christi ubiqae tenant» impetentur, vixqne raapirara sinuatur. Aeqnumne eet, at paatoraa cam lapis convenient ad maetandae ova·, at ministri Dai, icto malo foedera, cum miaiatri· diaboli manu ooa•erant ad persequendo· filioa aaaotoram?

Denique quaeriter 3* num ax propoaitb isaovationibus maius aliquod bonum vel utilitas pro eedesia Dei aut salute animaram aperari me* rite posait? — Quante fuerit proaperitaa mia■ionnm catholicarum aervsto veteri raram ordine, et raligioais in pacific· auae exemptioni· poaaeaaione manentibus, longa experientia satis superque ostendit; quid ex novo saquuteram sit boni, saltem valde preblematieam est, et ego quidem, dempto absoluto imperio vicariorum apostolicorum, nullum bonum inde spero: num vero absoluta illa vicariorum apostolicorum potestas ntilis futura sit missionibus et ecclesiae Dei, examinent reverendissimi patres. Mihi videtur futuram seminarium dissidiorum. et ad rei temporalis administrationem in missionibus regularium conlaturam, non multam secus ac commissiones laicorum a quibusdam guberniis liberalibus institutas ad bona ecclesiastica recte et utiliter administranda conferre experientia probat. In ordine autem spirituali, propositae innovatione· mihi omnino noxiae videntur et plenae .periculi. Etenim 1* missionarii regulare· duobus dominis, vicario apostolico ~et superiori regulari servire coacti, despondentes animis partira opus missionum deserent, reliqui minore cum alacritate et segnius eidem incumbent. 3" Quot.inde nascentur ptsetextus declinandi alterutrius superiori· praecepta? quam praesens periculum suscitandi factiones et partes in familiis regularium, aliis pro vicario apostolico, aliis pro superiore regulari stantibus! Dicitur ,Praevaleat in conflictu praeceptum vicarii apdstoiici* Bono habet: hœ facile dicere potest, qui monasterium numquam vidit: sed ad somnium dedocendum tantillum experientiae sufficeret. Veram transeamus ad alia.

3 Summa rerum ad singulos episcopos seu vicarios apostolicos revocata, immediatus nexus fidelium in terris missionum degentium cum apostolic· aede periculosissima abrumpitur, vel saltem valde extenuatur. Quid enim si aliquis episcopus aut non optimis instructus principiis theologicis, aut non optimo animatus spiritu incipiat noxios errore· spargere, puta si. incipiat ^ordinariam ac directam Romani pontificis in omnes dioeceaea jurisdictionem impetere, eiusderaque exercitium impedire? (Confer litteras sanctissimi domini nostri Pii datas sub dio te octobris 1866 ad archiépiscopal· Parisiensem.) Quinam dominanti illi in cleri· aeae efficaciter opponent pro domo Israel? 81 abrogarent patre· Vaticani regularium exemptione·, meo quidem^, iudicio, suis ipsi subverterent manibus Vaticani propugnacula. Censa regularium causa sanctae sedis eat, eoque et cauaa ecclesiae. Unde rectissime sanctissimus dominus noater Pius IX, cum paterne reprehenderet arehiepiscopum Parisiensem, quod regulares visitationi episcopali subiieere attentaaaet, ,de spolio agitur, eeribebat, per .factam patrato contra possessionem. Ijuam apostolic· aede· et regulares habebant* ^Litterae citatae pag. 10). . . Si patre· Vaticani regulare· ana exemptione privarent, practice ad nihilam fere redigerent ordinariam illam, immediatam vereque episcopalem Romani pontificis in universam, quae late patet, eoelceiam potestatem, quam in prima constitution· dogmatica do oodaataCbriM,eap.HI, tameoffieita detriverunt. Sed abait, ·« impradeaa adeo tain·· a'prodeatieaimoram virorum ooaaeaau timeam·· Impoaaibila eat, ut patre· et tetoree secleaiae ia animans iadueant sium, ut velint ardeatiaaima aaaelro et exequi vota acerrimorum aoeleaiae hoatiam extingaeadu ve) extenuando ragulariam exemptionem, ,cuiaa utilitas (sunt verba faliei· memoriae Oregorii XVI ad arehiepiscopum Mechliniensem aeripta, et ab eodem archipraesule in epistola ad suum eleram die 15 ianuarii 1836 solemnitar repetita) eccleaiaatioia •anctionibms, loagaqne saeculorum plurium experientia, et vel ipso haereticorum et incredulorum odio comprobata eat.* Quae cum ita sint, spem nutrio futurum, ut reverendissimi patres commissionis iubeant propositum schema quoad relationes inter episcopos vel vicarios apostolicos, et misaionarios regulare·! funditus reformari, intacta servata horam exemptione; et plena et immediata subjectione erga superiores suos regulare· et sanctam apoatolicam sedem. Quod meum votum nomine totius ordinis Cisterciensis enixis precibus sapientiae et aequitati reverendissimorum patrum commissionis etiam atque etiam commendo.

‘ Datum ex monasterio Sancti Bernardi ad Thermas Diocletianaa. in vigilis festi sanctissimi patria nostri Bernardi abbatis 1870.

Domnus Theobaldus abbas Cesari generatis saoeti ordinis Cisterciensis.

xx'.

rinsmadeerstoMss ffudcsmdi *Saloado epitropi Portus Victoriae.*

In prooemio pag 1, lin, 21 [45 Du], sic immutetur: „fovont, sacra regularium instituta ac presbyterorum congregationes provehunt, laicorum* etc., ut in schemate.

Pagina 8, capite I, § 7, linea 5 [48 X 11] dicatur: „Caveant quoque diligenter, ut plenissime observentur clausurae leges, in domibus cuiuscuinqua ordinis, societatis, congregationis, aut instituti regularis, canonice erectis ac fundatis in locis missionum ubicumque intra dioecesis aut vicariatus sui fines existentibus : et si quid'* etc.

$8, pag. 8, lin. 20 [48 B»], ita immutetur. „Si qua dissidia, quod Deus avertat, sive inter singulos missionaries, praeterquam inter superiores et inferiores eiusdem ordinis regularis, sive inter diversos ordines* etc.

Pag. 9, § 9,.lin. 3 [48 c»]. ita emendetur: „Neque praetermittant rationem exigere jyMationum ac bonorum omnium, quae ubilibet intra fines sui vicariatus, missionis intuita, quod aestimari debfet iuxta ecclesiae institutum et donsntium voluntates, oblatae fuerint, vel offerri contingat, eoruhique administratibnem expendere: et simul cognoscere de fideli missionis administration·, et legatorum piorum executione, quae eidem fortasais fiierint adnexa.*

Pag. 13. capite 2, §'4, lin. 20 50 B io], sic etnendandum : „Domus vero cuinacuinque ordinis, societatis, congregationi· aut instituti regularis, etiamsi votorum simplicium, canonice tamen erectae atqne .fundatae, Ubicumque existante·, clausurae legibus omnino subiiciUatur, iuxta modum* etc.

Pag. 14, eodem capite, f 6, lin. 2 {60 Ci]: „Idcirco quolibet mono, aut si fieri illud nequeat, saltam quolibet biennio, secedant missionarii io aliquem locum arbitrio vicarii apostolioi determinandum, ibique omui externarum cura quantam valebunt •biecta, sacris spiritualibus exercitationibus quinque diebua devote excolantur, ita ut cura animaram detrimentum non patiatur.*

Pag. 16, eodem capite, g 7. lin. 28 [&1 tuj, sio

scopem sea viooriom ipestoUseram iarWMi*ai afat obaexii quoad soeri ministerii exoreitiam, repertori tameu ni ordiaia, la Ua quae reepiefaat regolarem obeervantiam, et ebediéatiam adveeieadi, muendi a* reoedaodi a mierioao. obtemperaro emaiao debout atque obedire. Memiaeriat* ata. ,Proindo ai qaaadoque eoatingat duobus Usque eoatrariia praeceptis. in ib quaa epoetaut aiaaioaaa regimea at diraetioaea, cerna aulraaram et aacraaeetoraa administratiouem, epbeopi sciBcot aeu vicarii apostoliei* ata.

Pag. 18, eap.3, $ 3, lin. 19[52Bu],aie immutetur: RPiaa sodalitates, inter quaa ab bac apostolica aode speciali laude honeatatur ea quae in dioeeeai Lugdunensi ortum habuit ot per universum fere orbem catholicum diffusa est, in earumdem missionum subsidium rite ac legitime institutas, "episcopi" etc. ut in schemate.

y Rudesindus episcopus,Portus Victoriae, abbas nullius Novae Nursiae in Australia.

*?■

Aniutadrereionee Antonii Mariae Pania. epiecopi Marticmsss.

Ad illustrissimum ac reverendissimum dominum dominum Fessler, episcopum Sancti Hippolyti, sacri eoncili Vaticani secretarium.

Romae 19 augusti 1870.

Excellentissime domine. - Qua decet humilitato ac reverentia meas super schema de missionibus spostolicis animadversiones amplitudini vestrae remitto, iuxta monitum 26 iulii proxime praeteriti patribus datum. Interim cum affectu et' magna existimatione amplitudinis suae permaneo addifi' tissimue humillimus servus

7 Frater Antonius Maria Fania de Avigpano episcopus Marsicensis et Potentinus.

Animadversiones eupeir schema constitutionis de miesiunibus apostolicis.

Omnia huius schematis capita, una cum prooemio, mihi bene adrident. illudque probo. Merito excellentia missionum apostolicarum laudibus extollitur, perpetuum et per universum orbem exercendum ecclesiae magisterium, donec fiet in terris unum ovile et unus pastor. Munia et iura et institutio missionariorum sapienter diligenterque descripta, simul ac episcoporum et vicariorum apostolicorum praerogativae recensitae, media apte missionibus huiusmodi spostolicis promovendis, atque augendis accommodata, etc. etc. Omnia quae scripta sunt mihi placent, omnia praescripta profutura existimo missionibus catholicis ampliandis. Verumtamen, ad maiorem rei tantae, ut opinor, perfectionem assequendam, nonnullas animadversiones in medium proferre duco, quaa hio breviter exscribo.

1. In prooemio pag. 3, lin. 1 [45 c is]: „Cum Dominicum illud mandatura* interponerem *apostolis,* scilicet „Cum Dominicum illud apostolis mandatiim* expresse, quibus mandatum indictum fuerit.

2. In eadem pag. 3, Un. 9 [ib: Ds], immediate post *immerentes.* adiicerem „omnium ecclesiarum, immo et totius generia humani, ut salvum fieret, una eum apoatolica beati Petri auctoritate, curam et sollicitudinem oMmnsnrs, *ad dimanat illud oput* etc."

3. Pag. 4, lin. 3 [46Bn], poet *ut* dieerem Recclesiae docentis, et nostram ministerium omnem gentem in veritatis agnitionem adducendi in diem magis adimpleatur*.

4. Capito 1, pag. 4, lin. 36 [46Ds), poet verbum *recepta* „prppria*.

b. la Me prims sopite aptarem, ubi moins varo visum Asarit, inseri bare verbe, poo iBb mboianiboa, quaa mimioaerii regulares estant, toaeatque, at pari at edbooediao oreealororeter regulares ordines later at vioarioe apoetoBoee eba epieeepoa, maxima si aoeidoret aeons aaeaellam mbaienariam de loeo in locum axreadi, vel quaestio erit de muriis et oMeib mutandis, vel de ^bitatieao regularium eeelesiaram, et cetera briusmodi. Haoe verba voUem' apponi exempli gratia, poet verbum eseoasre Bn. »», peg-«(47 Bis]: gCaetoçum vicarii iidem apostolici in rebus utcumque regularibus misafonarib spectantibus, maniis mutandis, do loco in locum tranaloeatioaibae, delictis oogaoeeendis, ecclesiis visitandis, ineant cum nuperioribus regularibus amice consilia."

6. In capite II, pag 19, lin. 34 [50ar], haec adiioieuda post verbum raercendi: „Atque omnino providendum, duo saltem numquam esse defecturos, pietate, scientia, missionum peritia, immo st experientia, et gravitate probatos patres, quorum alter illis in collegiis munere rectoris, alter in spiritualibus officio fungatur"

7. In capite III prope finem, post verba *a prae doceeeoribui noetrie iamdudum* [53 B u) adiungi immediate ,tam salubriter et gloriose* instituta /iul.

8. Tandem pagi 20 [ib.,Bir].iu postremis verbis, haec interponi pulchrum et solemne mihi videtur, scilicet ita: *,uniformem agendi* normam *edioeere ei* ad maiorem christisni nominis gloriam, in animarum salutem, arrears possini.*

Frater Antonius Maria Fania de Avignano, episcopus Marsicensis et Potentinus.

*·('■

Animadcersiones Ludodci Thomae Palla da Pare episcopi Blesensie.

Illustrissime domine. — tuxta monitum ad reverendissimos patres concilii directum die 26 iulii proxime elapsi, transmitto ad dominationem tuam quasdam annotationes in schema constitutionis super missionibus spostolicis.

Ea libentissime utor oceaaione ut dominationi tuae prosperi, cuncta adprecer. devotosque animi mei sensus jterum exprimam, illustrissime domine, celsitudinis tuao servus et frater in Christo. ,

f Ludovicus Thomas episcopus Blesensie.

Aquis Calidis (Vichy) in Oalliis die 16 augusti 1870.

Animadversiones in schema constitutionis super missionibus apostolicis.

Schema istud videtur bonum; sunt nonnulla tamen quae mutanda aestimarem.

Pag. 7, lin. 17 [47 Dr] delerem vocem *quaerit.* quippe inter infideles sunt populi, e quibus nondum prudenter educi queant verbi gratia *episcopi.*

Pag. 8, lin. 7 [48 a is] *hospitiis.* Non videtur quomodo pqwint clausurae leges in *hospitiis* mere hospitiis servari.

Pag. 12, lin. 38 [50 s >]. *Bejularium praesertim ordinum alumni.* Tollendae viderentdr istae voces. Etenim religiosi equidem imbui debent spiritu spoatolico; aed unusquisque iuxta rationem et formam sui proprii ordinis.

Pag. 13, tin.ll [50Bs). *Nemo et missionanit solus.* Sane optandum eet ut miasionarius nunquam otogtw *socio* inveniatur; seu solus omnino itineratur, hospitatur, etc.; aed noa necoeee eet ut aerius ille sit sacerdos, et sufficere videtur si sit vir Christian», prebus et fidelis.

f*ag. 14, tie. 9 {50 o ia]. Loeo *decent* poneadara videretur: *Octo docemeo diebus; octo* namque dies sufficiunt, si serio at servato silentio exercitia spiri-

taalia fiant; nee maiorem - <<■ h mmi nemscum ■sis alumnis premcribuut plurM religiMi sedinM.

Pag. 1&, lie. ST [SI B»]. Jfemfeerfet entem eta. Toto· istud, usque sd aliae» seqasro Amsurn ito oxelusivo, delendum . iudiearem. BuMeiuut eaiaa quae praaoaduat pro cana ma ordinaria. Qaod ai poeoliaria quaedam hominem negodMumve ad* iuneta aliquid amplius exigeai, id obmuritaudum oaraa summi pontificis

Pag. Id, Ha. 7 |SI ■ h). Ooeadoao kuiae aHaea *Dtautat,* id annotabo; nempe ei aoa ia illo, eet ia alio haiaa Mbomatia lore aliqaid oaao ineeroadum, nude vicarii apostoliei vol roporioreo miMieuarioram intelligent qaod, apod quondam popaloe, ad religionem faeiiius at efficaciae propagandam, id oanaiao expediat ut acilicot miMionarii quidam liaguam no seientias regionis in qua voruaatar, omnino calleant, ita at. doctiaaimia ao peritiaaimia infidelitatis virie non deprehendsntur impares.

18, lia lO |tin| fmprimù, bane vooom tollerem.

Ph 19. lia. IS |5So«] *Srreorum*suorum. Grammatice deberet oeribi. aernea sum /Udes. Quod ai vox messor repeteretur post *larai,* tune optima possint retineri vocea servorum Montai etc.

Et illa aunt qaae coram Domino animadvertenda indicavi.

t Ludovicus Thosrs episcopus Bleeenaia.

Aquia Calidia ‹Vichy) i,, Galliia die 16 augusti 1870.

XÎ'.

XnimodrerMoMM *Nicolai a Sancto lomuu* nwuatri *jnuralit Capucetnorwn.*

Schema constitutionis anper mieeionibua apretolicia patrum examini propoaitum non Mt retie-explicitant, aen ex ipao non aatia clare arguitur quid ■ibi velint ipaiua auctores. Quod intentio alia non sit quam ut uberiores fructus ex missionibus ia posterum colligantur, haud dubitari potret. 8ed, eum pace ipsorum, via quam aggressi sunt, mea saltem sententia, contrarios nanciscitur* effectua Agitur de missionibus apoatolicie, ut fert titulus, et omne studium in eo intendere videtur ut de hac nota characteristica exterae missiones in faeto expolientur, .et veluti ad misaibnM dioecerenaa reducantur.

• Quid enim sibi vult misaionarios omnes regulares iurisdictioni aubiici vicariorum apostolioorum, ita ut)n aliquibus saltem nec de exemptionibus a sacro concilio Tridentino regularibus tributis frui amplius valeant, nisi totum aut fore totum subvertere systema a sancta sede legitime introductum, atque in missionibus ubique receptum, saluberrimisqne effectibus satis abunde exploratum ? Hoc autem substantialiter mutato nonne in damnum verteret potius D quam profectum missionum? Quis enim ex superioribus regularibus quamtumvis selo animarum inflammatis sum vellet excitare subditos ad misaioaM adeundas in partibus infidelium qui Miret ex hoc illos veluti ab ipsius iurisdictione subtrahi ut subdantur episcopis? Vel quis religiosorum vellet ad missiouM prompto hilartque animo adire si ab ordine cui spectet intendatur quamvis ad tempus praecisus? Non deficient aliqui boo ipsum exptantM, sed heu ! ex hoc ipso indiguM aut saltem minus aptM ad misaioaM se exhibebunt. Quod si regulares in boo tam praerellenti opere manum non praestent assiduam, aut minuo qnans par Mt opus suum praestent, quid evsniet tractu temporis de missionibus ubique, dispersis, quomodo in posteram fovebuntur et nutrientur? Nedum videtur speran- l dam rogmagT in peetetva via erdtomria dilatatam iri, red ngram ipoam aoeieataa 'baonqw excultam timeadum potina ue defisiaatibua hi poetarum validis operariis ad omabnodaqi fere storilitatoas rodaeatar, ati aliquando aeoidit, ot aatia compertam net; earn pwoeade mediant aine jaw- jmeidi mlr p fwWMÜee&itet eW mMot lw F Fovendae enat ergo et omni studio, nt par set, mieeioMa exeelendaa, omai prorsos amoto obstaculo, ut Saem a Deo et ab ecclesia intentam, qaod aet conversio populorum et salus animaram, aaoeqoaatar; *tfotiati Miui* mnt pedar soeapoiuvntMMB parus», wengetienafium Senn, qeoa aemper materno et singulari quodam affectu canota mater eocleaia prosecute eat Qaod ai aliqui irrepaeriat ia aliqna parte vel regione abusus, corrigantur, nee deleatur qaod ab aatiqniaaimia temporibus eaelesti promue sapientia a sancta Romana eocleeia statutum Mt l ot fruetam eaatuplum, milleoumque iam reddidieM vidomua.

Praesertim quod admisso prout iacat schemate totum fere subverteretur miromnum systema, et praescripta cactorum canonum Am magno eecleeiae detrimento non parum labefactarentur. Ad quid enim ex none congregatio do Propaganda fide? Ad quid ampliae superiores ordinum respeetivorum ? Miesionarii poaaentao pendere a duabusauctoritatibus, et duM habere eodem tempore et velati cub eodem respeetu supepores? Noone saepissime hue dune auctoritatM inter se colliderentur? Et cum sit varius missionum status pro diversitate locorum, eritee opportunum legem ferre pro omnibua omnino locis? Quidquid tamen sit, certum est excogitatum. systema minime conferre posse ad bonum et profectum missionum; certum est misaionarios ex eo quod eint missionarii apostolici, omnimodam habere non posse dependentiam ab episcopis qua veluti dioeeesaui fierent sui iuris, etiamsi agatur do vicariis apoatolicie; certum Mt denique religiosos qua talM a duabus auctoritatibus pendere non posse, quin idea dMtruatur regularis disciplinae perfectaeque subtectionis, quae ab unico moveri debet principio praet^o atque formali.

Mea igitur sententia, unica modificatio quae videtur possibilis, vel saltem missionibus non nociva, baeo Mt, ut summa rerum ad missionem spectantium in manibus tum episcopi seu vicarii apostolici tum superioris missionsriorum intelligatur reduci, ita ut miMionarii singuli in ministerio verbi ab utriusque potestate et iurisdictione intelligantur pendere, et inter utramque potestatem talis promoveatur intelligence ut episcopus seu vicarius non possit do icto vel illo missionario ad ministerium uti absque consensu respectivi superioris a quo pendent atque pendere debent, nec iste ad praedieandum verbum Dei sum subditos huc vel illuc mittere, aut ipsis facultatM spirituales prout a sacra congregatione de Propaganda 'acceperit communicare, nisi da consensu ot approbatione episcopi in cuius iurisdictione illa munia erunt exercenda.

Bie integra servarentur memoratae congregationis iura, nee nomen missionarii apMtolici foret vacuum ot absque sensu, sarta tectaque maneret superiorum quocumque nomine vocentur, missionum auctoritas in sum subditos, integra servaretur regularium disciplina, quod ad bonum missionum maxime confert, uec abolendae forent praefecturae apostolioae, uti innuitur in notia, quod valde absurdum esse videtur. Si enim miMionarii apMtolici sunm fas Mt ut habeant ex proprio ordine superiorem, ut unum corpus efficiant, et ut consulatur uniuscuiusque disciplinae, ai superiores a praelaudata congregatione nomine sanctae rodis statuuntur,

l- l

l Mariter ood.

■Mei· quo neariM vocari velleat, vel euiua auctori A tat· niiaion·® regere debeant Ordinis? No·, qai· ■iaaion·· mat, et dieantar apoetolk*··, at araita· saactae eodia agunter. Beatat ergo quod pruedieti «■pariore* mat auctoritatem ipei· at qeidee aaeaa-rerio tribut·®, seam etiam habeaat titulu®. Q»o-aanqoa tamen nomine voraatar, remaaet ipaoa ■Mtauriv praefiei ad gubernia· respective· mie-•ionia aive miaeionarioram ipai tamqaam legitimo directe at immediato auperiori MibiMtoram - suprema anctoritate etti aabaaaa debeat, at idee epiaoopi· subdi non poaaunt quin id·· eorpori·, iamo at ordinis destruatur.

Frater Nioolaaa minister generalia Capueeinoram.

Obatnatioat ri mfndatuxtu loamut A»grii llaulati, priori* ytmralu* **Smorw** *b. liana* riryiai*.*

Duobus ineommodla hoc eonatitutioqia aebeme B laborare mibi videtur, quae, niai aliminentur, grata foreitan proceaauftemporia detrimentum afferent in loci* infidelium tum miaaionibua tum ordinibua re-gularibus, tum epiaeopia aut vicarii» apoatolicia: primum eat, quod iia epiaeopia aut rieariia aposto-lieia nimia tribuatur poteataa et fere nullia definita limitibua: secundum, quod eorum auctoritati ita •ubdantur religiosi riri eorumque eccleaiae paro-ehisles ut incerta rea ait, an. et qnaenam privilegy •t exemptione· eia supersint. Quamvis aequum sit, in miaaionum loci·, in quibna episcopi aut vicarii apoatolici aunt constituti, summam rerum ad eoa pertinere, aequum tamen puriter videtur, religioso-rum virorum, quia auperioribua sui ordini· de apo-atolicae sedis^siSSoritate in illas regione· missi» populo· infidelitati· aut haereseos tenebris obvoluto· ad erangelicam doctrinam aut ad catholicam rari-tatem profitendam adduxernnt, ac in ii· domo· et C ecclesia· rei chri«tifldelium oblationibus rei aui ordini· aere a fundamenti· erexerunt, ita ut rei necessarium rei commodum summi pontifice· in eiadem aut ricariatua apostolicoa constituere aut dioeoeaes erigere aut instaurare indicaverint, quae-dam «altem privilegia et exemptione* in hisce apo-stolicia vicariatibua aut dioeceaibu» eonaervari, et clare, praeciae ac aolemniter affirmari. A nemine ea sententia impugnatur quae in adnotationibua aehe-matia pag. 28 [58 - 7) legitur: «Mi®ionea aine regu-laribua esse poaaunt, et ricariatua apoatolieua alne inissionariis apoatolicia; impossibile autem eat rica-riatum apoatolicum eaae aine antistite aut antiatitem ' aine eecleaia.|ᵃ Verum ax hac aententia inferendum tantummodo videtur quod regularea veneratione et honore hoa antiatite· proeoqui, ad eccleaia· eorum-dem regularium aooedeate· excipere et sacras func-tione· ritu pontificali peragentibu» aaaiatere, prae- D aertim ai alioa sacerdotes et propria· e'celôaia· non habeant, non autem quod regulare· iuribna omnibua et exemptionibus sint privandi ac omnimoda obe-dientia ait exhibenda, ut ai episcopus, aut vicarius apoatolieua velit, exempli gratia, regularibua in eorum eecleaiia omne divini cultu· exercitium aut aacraa concione· interdicere,. huic interdictioni ob-temperare teneantur. Cur plurimi· in loci· (liceat tnihi adnotatoree •chematia ipai· eorum verbi· in-terrogare) unio· quandoque exiatit eccleaia regu-larium curae concredita ’ Our non deannt vicariatua apoatolici iu quibua omnre eeolMine parochialM regularium ordinum curae oommiaaao aunt? Cur dioeceaea in terri· infidelium constitutae eunt in quibua fere omnM ooclmiaq parocbialM pertinent' ad regulare*? Non ‹M«a, arbitror, de enusa, niai quia regular·· praeeertim in illia regionibu ad sacras miaaionea incubuerant, et eeeieatM quae ta

Un modo exataat aodifioarnat aat aedüeari oura-rent Uado tantum bat ut eum taiiedem regioai-bae viearii apoatolici ooratitati favriat, non alto· •celestas tavseeriat quam qaae ad regulare· per-tiqebcat Idem dicatur do eeetasiis paroebialibea regularium rarae ooaereditis. Cum epieeopi aut viearii apoetoliei paroobiaa erigere voluerant eat OM multiplicare, prout lorae et [redacted]merae fideliam exigebat, acu airi ia eeoleaiia, quae fere omaM a regalaribaa tenebantur, era erigere et constituere potuere. Ex finira «aeri eoaeilii patribus neminem latet, quod airi reHgiorae familiae viro· pietate et doetriaa insignes in omnM fere region·· misissent qui «edulia euri» et laboribus in illia catholicam fidem propqgarunt et ecclMiaa aedificarunt, tot parochiae in terri· infidelium non extarent, qnot hodie extant et vigent. Haec regularium in eo-eleaiam Dei bénéficia in memoriam revoeent, quaeso, et considerent qui eorum privilegia at exemptiones M*e imminuenda* aut penitua tollend·· exiatimaat.

Bi epiaeopia aut viearii· apoatolieia tribuatur plenum iu· et poteataa in omne· et «inguloa mimio-nario· tam aaecnhre· quam regulare·, nullum fere nullum erit ampliua diacrimen intpr aaecularee preabyteroa at religioaoa viro· et nulla reatabit auc-toritaa et potMtaa auperioribua regularibua in «ab-dito· auoa. Quamria enim dicatur pag. 7 •chematia [47 Da); «Salvia tamen quoad regulare· privilegii·* •te. et pag. 1fi [SI at·] «Ceterum eter miaaionarii re-gulare· epiacoponrm aeu vicariorum'apoatolicorum iuriadictioni aint obnoxii quoad «aeri miniaterii exerci-tium, auperiori tamen aui ordidla in hia quaereapiciunt regularem obaervantiam obtemperare omnino debent atque obedite”; cum tamen poatea addatur: «Me-minerint autem ii ad quos spectat, officia apoatolici miniaterii illia omnino eaae praeferenda quae a «tatu religioso promanant: proinde ai quandoque contin-gat duobus iiaque contrarii· praeceptis episcopi •cilioet aeu vicarii apoatolici et regularia auperiori· miaaionarium urgeri, epiaoopi praeceptum omnino praevalere opua eat*, epiaeoporum praecepta pote-runt eximere regulare· ab obedientia superioris ordinis et regularem obaervantiam perturbare. Quare ordinum moderatore» alumno· auoa quo· ad omne opua bonum instriicto· atque in ministerio aaluti· gtudioaiaaimo* noverint, difficile in illas regione· in po*terum mittent in quibua non ipai moderatore· •ed epiaeopi aut viearii «poatoliei eorum opera pro aqo arbitrio uti poterunt. Hinc fiet ut miaaionM in loci· infidelium a regularibua 'aut negligaatur aut minori cura promoveantur, religiosorum virorum in iia commorantium numerua paullatim extenuetur, •t aacria operarii·, qui in excolenda vinea Domini impensissime laborabant, episcopi aut vicarii apo-stolici destituantur.

Adde inoongruum porsus videri privilegia, im-munitates et exemptiones quibua summi pontifioM regulare· ordine· ideo decorarunt ut non modo eorum in eocleaiam Dei et in apoatolicum aedem pro meriti* praemia rependerentur, aed eorum familiae magia magiaque vigerent ae ub*riorea fructus in agro Dominico prodocerent, tum a sacro Vaticano concilio imminui et pene aboleri, eum inimici crucia Christi eoe tanquam inutilra et hominum societati noxio· traducente· non modo boni· omnibua iam expoliaverunt, et ex domibua exturbarunt, red peni-tus disperdere et dMtreore conantor.

Quidquid tamen decernendam e··· existimabunt reverendiMimi patre·, ut ornee* in poetarum contro-versiae evitentur, optarem ea privilegia, quae regu-larilto· erant conservanda, non generatim, aed •peeiatim decerni et declarari. Sicut enim iura, (■caltatea, et officia epiaeoporum aut vicariorum

apoatobeorum deauo ia boa eoastitutienla schemate aaeeruatur, licet a concilia Tridsatino et a sammia pontificibus iam asserta fuerint, ita cxpedirqt ut privilegia et exemptiones regularium, quae superarunt, dMoe asseverentur.

Hisce breviter praemieris, nonnullae emeadatioaes propono:

Pag.7, Ha. 19 [47Os), deleri optarem verbum plenam ot periodum initium sumere a.verbo «m «t gototitient etc. 8i autan baae mntntio non plaoet, pariadû it* eomponi posset: „Planum iaa at potestatam habeant 'in omnaa at riaguloe misrioaarios tmp vasculares quam regulares in eorum dioeoeeibua et vioariatibu· commorante·, ita tamen ut nullus regularium a suo conventu removeri posait ot alio transferri nisi de consensu superioris regularis et salvis aliis privilegiis etc."

Pag. 8, lin. *4* (48 a w], periodum addaren: .Quoad poenas infligendas missionarii· regularibus epieoopi fl aut vicarii apostolici ius non habeant privativam ^ied cumulativum cum praesule regulari,casu excepto gravissimorum scandalorum, «› quo episcopi aut vicarii apostolici ' poterunt etiam privative decernere poenas."

Eadem pag 8 (ib. nu] ai non placet emendare' totam paragraphum quae incipit Ficarii» opostoticM iuxta ea quae statuit Benedictu· XIV in constitutione JVnsMmdw de visitatione ecclesiarum parochialism ad regulares pertinentium ab episcopis peragenda, addere saltem cuperem perspicuitatis gratia pag. 9 (ib. Oie], lin. 11, post verba/uerM adaaxe periodum: .Nullum autem ius habeant rationem exigendi eorum bonorum quae ad ordinem aut ad domum regularium pertinent."

Haee pauca aapientisaimo indicio Deputation!· pro rebus ad missiones apostolicas pertinentibus humillime sublicio.

Frater loannea Angelus Mondani, prior generalis ordinis Servorum beatae Mariae virginis.

ObttnaUofua Philippi Jtmutti epiecopi Tripolitein

In prrôïmio enuntiatur non ita elare ius exclusivum Romani pontificis circa missiones, et praedicationem verbi Dei in universam terram. Hoc ius exelusivum vi primatus competit soli Romano pontifiei. Constat indubitanter ex universa eceloaiaatiM historia, a sancto Petro ad nostrum usque aetatum, Beatus Petrus vix Romae sedem suam ,habuit, nuncios evangelii episcopos ubique midm Omnes Italiae sedes * suis discipulis, vol a seipso fundatae fuerant. Ut Christiana rdligio ubique propagaretur, ipsius successores boc officium semper exercuerunt Praeter ea quae'adlegantur nota *B* in schemate, ut pateat quod adseritur, sufficit historiam percurrere. Sanctus Sergius' Kilianum et socios in Germaniam, Willebrordum et -Bvibertum in Frisiam, atiasque regiones misit Passim haec notantur d* Hispania, Anglia, Daeia, etc. etc. Quod ius constituât privativum Remuai pontificis ex primats jurisdictioni* descendens,- non indiget probatione, sati· est manifestum.

Ut igitur per Vaticanum concilium nulla inferatur huic iuri diminutio, adaerendam est claro, ot sieutl fundamentum inoonenssum pontificiae auctoritatis. Quo adverto, titae rationes domoMtriutdaa, ear et quo sensu a summo pontifice proponatur, sequenti modo: „Cum ostium evangelii in universe Αβττβ magis quotidie aperiatur, ot ex celerrimis itineribus terra et mari messis exororerit; ideo adiutoree ad hanc'supremam cathedram appellando· Aiximna, et novam methodum adoptandam, ut· maximum hoc officiam recto adimpleatur, aaimatua ooavdrrieai provideutar; quapropter oecaaieue o μ v o o μ M ▼ ·#■ Mai oondlii nonneUt proponantur vol imamiantar, a* firm* rdmaaeata uitato direetiools, |bpeodeatia ·tiare tamai pontifiait, fodliu· ad fidoi dilatationem at praedieatiooem previdoatur.

Caput I—

laacribitar ia «chematc: *D* epitotpu fiitti-corvi»* ôpedriiris qui prwridMf va leri» nrisriortm. Ex aliati· de prooemio, ot ex infra dicendi·, eroderem potio·' oses inscribendum: ,D* ooediatoribns et praeridibus Romani pontificis in missionibus.·

.Cum msssiv in immensum excreverit, ideo necessitas modiis omnibus ad praedicationem evangelii occurrendi et animarum coaverrioaem et salutsm procurandam, ideoque exhortationem faciendam omnibvc totius orbi· episcopis, qui eoadiutorse pontifluis potarunt appellori et assumi, si videbitur, ut unusquisque ad hoc praecipuum ministerii pontificii officium toto animo auxilium afferat, sive dignos missionaries inquirendo et proponendo, rive consilia ferendo; ita ut sub unica directione sanctae sedis, cooperatione omnium antistitum Ot ebristifidelium meilius et totis collaris viribus finis attingatur.·

Niai iura vero summi pontificis et ipsius facultate, sive vicarii apostolici, siva praesides, sive cuiuscnmquo tituli superiores statuantur pro unaquaque missione. Quibus omnibus non pliis facultatis et jurisdictionis exercendum, quam ipse pontifex indicaverit, et in litteris constitutionis pressum foerit.

Non crederem, immo, mea sententiKjndecorum ot allquali modo iniuriosum summo pontifiej in concilio descendere ad apologjam, et rfitionem/reddô sive de viMriia apostolicis, sive de praesul(bu^ etc., peg. 4 et b (46-47]. Haec omnia sunt pleni iuris sedis apostolicae, rectissime moderata,, ideoque summo pontifici integre relinquenda; et a concilio Vaticano ex propositione et voluntate pontificis non exquirendi *isi novi 'cooperatores, ut ree in immensum multiplicata facilius expediatur.

"Caput 11"

D oriuienariit tfMidt.*

Equidem, ut ia sebemato, nihil Deo gratius et eoclesiae salubrius, quam sacerdotes et ministri Domini ia exteras ot dissita* regiones proficiscentes ad ovangeliaandum. At experientia constat non omnes bono dignum finem sibi proponere. Hinc erit cavendum, 1· ut missionarii sine vocatione et animi puritate et scientia probata admittantur: fi" vigilantia, no- tractu temporis hanc virtutem amittant.

Missionaries igitur lon erit ad boc officium sumendus, nisi habita prius de integra ipsius vita informatione, auditi· episcopis et superioribus ordinum, ri regulares, et donstito -de universa vitae honestate, qqalitatibus et virtutibus ad hunc statam nobiliori· perfectionis assumondnm, et tandem de scientia nooeaearia ot speciali, pro diversitate locoram .probata.

·Quo peraeto, eum oratio ecoMao ot consuetudine ritushs sit valdo utilis ad'tantam virtutem, missionari palam boo officiam in ecclesia assumant, speciali quadam formula a sanctissimo statuenda, in sepulcro sanctorum apostolorum'Romae, qd excitandam fidem et pietatem ipsorum, ad confirmandam eaerifieiam, at abundantiam gratiae promovendam, ot tandem ut discant enormitatem culpas ai'defecerint, et poenae incurrendae ob indignationem Sanctorum apostolorum.

Formula hacp benedictionis et declarationis missionariorum erit rituali addende, ei placuerit, poet

concilium VatiMaem Boame a» quando pueribito A ent ta sepulcro sanati Patri emittetur, si aaa, alt-aaW a quocumque opiaoopo vol ptaarida ex depu-tattaaa Memo oongtognttento aaetaritaia ponttMe recipienda.

Caetera qaaa hoe capita ta sehemeta eonttaen-tar, putarem, mm remittenda ad Directorium, tom a summo pontifies eommioMm, at eaaattatar pag. 90 ta fisc [BS an). Km eataa, at nimfo practieae et exhortatoriae tantam, ad dignitatem concilii eeca-meniei rideatur pertinere.

Neque de privilegiis regularium (pag. 7, | /fis-num [47 D«[), eam de i» erit alibi pertractatio.

Caput III«<.

jDf msdüs *adbibmdù ad caertu h mù k w rite oicunda».*

Existimarem potius eme inscribendum. «Quo-modo nniuMuinsque gradua fideles cooperare de-beant ad fidei praedicationem et dilatationem.*

Quamvia, ut diximus, successori beati Petri tua et facultaa huius praecipui officii, praedicationis ad infideles, a Christo Domino ipsi tradito competat; tamen cum universa Christiana familia non efficiat nisi unum corpus, haereditas nempe Salvatoris nostri, domus patris communis, ecclesia militapa; a singulis ergo pastoribus et fidelibus adlaborandum, ut filii et haeredes extra domum errantes miserrimi numero penes infinito', totis viribus, a singulis ut patrem communem Christi vicarium adiuvent, audiant et sequantur.

Et l* orationibus: nihil enim oratione potentior apnd Deum. Statuantur per concilium Vaticanum preces, festa, et devotiones pro universa ecclesia, in missis, in douribus religiosorum utriusque sexus, sermones etc.

2" Praeter iam existantes, episcopi associationes promoveant ad eleemosynas colligendas pro mis-sionibus et misaionariis et nullum relinquant medium ut pio et ferventi ani▲ adiuvent et provideant.

S* Confraternitatea et ordines etiam religiosorum, iam olim florentes in ecclesia, a sanctis viris con-stituti, mutatis temporum circumstantiis excitentur per Vaticanum concilium ad hoc tam gratum maie-stati divinae officium adiuvandum et aaaumendum, ita ut nulla habita differentia nationum et coloris, ecclesia universa catholica, sicut iam tempore sancti Bernardi, sancti loannis de Matha et sancti Bona-venturae etc., surgat ad sanctam hanc cruciatam, et prout uniuscuiusque fidelis facultaa ftermiserit, in sdiutorium et subsidium materiale sanctarum missionum.

Hoc sensu et hisce rationibus integre schema propositum,, de 'missionibus apostoliois submisso meo iudicio existimo reformandum.

f Philippus episcopus Tripolitanus in partibus infideliutp.

Die 20 augusti 1870.

<·

Obtervatiom» fa^edam pairiarehat Armem Cilicia» et suorum episcoporum do seitosMite super missi oni-ius *apactalicit patrum examini propamta.*

I. Non bene intelligitar quando ia titulo cap. I (pag. 4 [4β o s]) «De episcopis et de vicariis apo-stolieis* sermo fit, et ia pahagr. V (pag. 7 (48 a]) et sequentibus quando ds rogatoribus et de limi-tandis eorum exemptionis privilegiis statuitur, utrum episcopi quoquo et rnonaoi ritus orientalia includaa-tur in sermone.

Verum est qnod in Oriente iuxta orientalem disciplinam non existit exemptio monastica; sed post confirmationem praesentio oonstitatihais possent

a*H pamaMaa ffifiMtatae Mar amaakaa at opt-scopos vel patriarohao ritus orientalia, ideo uiessee rtam videtur aa ana pqpte doetorure explicite episco-pos quoque orientales ta loots iafidelium existantes, nit eunt amusa hierarchies patriarehales rites orioe-tatte,ftwl iespactive iisdem privilegiis quibus per base eoaetitatienem et intuita miseinnum donantur visorii apostottci vol epieoopi luttai in tools mimtoanm Orientis. Ex altara parta, ne poet base constitu-tionis soafinaattonem monachi armenii ins exemp-tionis sibi par illam tributum erodant, opportunam videtur ut explicita exprimatur do iis regularibus tantummodo intalligi, in quibus ennc|a eede^ceoo-gnoocit nomtanttm ita exemptionis. '

II. Quod in paragr. VI (ineip. «Eorumdem sive* pag. 7 (47 *D* «]) dicitur «omnes et singulos missiona-ries npoetoKoos etiamsi regulares sint eisttotioai sto. episcoporum obnoxios esse*, desideratur ut explice-tur, utrum do visitations solummodo eeoleeiarum vel etiam conventuum regularium intelligatur.

III. Optimum eet quod statuitur ia paragr. XI («Ubi intra* pag. 9 [48Ds]) qnod ubi episcopi orien-tales vel per se vel per suos sacerdotes praesident legi-time anis fidelibus, super hos nullam exerceant juris-dictionem episcopi ritus latini vel vicarii apostolici; sed compertam est qnod. *nunc* per hos, nunc per illos praetextu non pauci miasionarii ritu latini in nostris regionibus non raro illud intendunt ut catholicos ritu orientalis in ritum tatinum convertere velint Ad id pune allegare solent quod tales orien-tales subditi tacti sint exterarum potentiarum, nunc quod .serviant ministris occidentalibus, et propter hoc ritum orientalem relinquere deberent et similia. Hinc necessarium omnino credimus ut in hoc para-graphe, strictissime praescribatur etiam misaionariis Istinis nullo papto in ritum .istinum admittere de-here orientales sub poenis iam a Rom. pontificibus sancitis et hoc Vaticano concilio renovandis, et asseratur principium quod «ritus est norma juris-dictionis*, ita ut qualiscumque fidelis ritus armeni qui invenitur in dioecesi alienius legitimi episcopi armeni, cuiuscumque gubernii sit subditus vel re-gionis oriundus debeat necessario. subjacere juris-dictioni episcopi sui. ritus, salvis illis particularibus casibus, in quibus induito apostolico tantum, pro omni vice obtinendo, dispensetur mutatio ritus pro urgenti causa.

IV. In paragr. XII («Quod si* pag. 9 [48 nuj) ubi asseritur ius episcopis ritus latini et vicariis aposto-licis curam suscipiendi fidelium qui carent solatio epi-scopi ant parochi proprii ritus vel per mortem vel per discessum etc., necessarium videtur statui ut in hisce casibus episcopus vel vicarius apostolicus trmpororio mode tantum curam gerens eorumdem fideliam illico advertere debeat proprium patriarcham Ut provideat populo suo, ac cum illuc pervenerit parochus legitime a suo patriarchs vel episcopo deputatus,'episcopi latini vel vicarii apostolici nul-lum amplius ius exerceant in fideles illos ritus orien-talis. Illud etiam certissimum est et experientia compertum quod ai diutius tales fideles ritus orien-talis pormanqerint sub iurisdietione et gubernio epi-scopi et cleri ritus latiai, necessario ritus eorum orientalia abolebitur et inde tot tantaeque discordiae et dissidia in Oriente: quapropter obligatio adver-tendi illico proprium legitimum patriarcham vel episcopos opportune exprimenda videtur.

V. Ia paragr. XIII («Si autem* pag. 10 [49 as]) alius tasus providetur, id est de illis orientalibus, qui nullae Mioecési sui ritus pertineant, et horum cura denso assignatur episcopio vel vicariis apostolicis, qui exhortantur ut, si, et quantum fieri potest, illis orientalibus sacerdotes proprii ritus praeponere cn-

root. Hic etiam animadvertendum vidotur quod ai cab· oriontalaa dsgunt proxima ad limit·· patriarchat» proprii rit··, nulla difficultas ear oorum «ara patriarch·· aaoiguotur auctoritati a aadia. Hoc carta grave eet yidere, quod oriental·· otai frf» <>4 aooa proprio· patrioradaa ori rpiaatpw hfÙÙM», 'ubaraeatar tamen ab epiaeopi· at clore latini ritaa un eertiaeimo periculo amittendi at Hnguam litar-,-ieam et ritum. Ita fit pro armoaia provinpiao Smyraensi» qui eum proximi «int opitooopo armeao lπ ιι μ μ I, et etiam aao patriarchae CoMtantiuopoU legenti, tamen arebiepiaeopi Bmynonato iurtodioioni eubiaeent Si vero tale· fidei·· ritua orienta-l· degent in regionibue disait» a limitibaa proprii utriarehatua, vel legitimi epiacopi aui ritua, tune aedon providebit un *t pnoosode conveniat auotorittem facere patriarchae illine genti» ut epiaeopum «l parochum praeficiat illia; interim illud neceaeaum videtur atatuere in hoc paragraphe ut parochi mnee illortim orientalium debeant eoae 0 clero eiuantn ritua, alioquin ritua ille orientalia cito abolebitur, ¶ erit confusio quaedam latino-orientalia,; et haee tutela eo magia necessaria eat ne aohiamatici oriende· autument non obstantibus tot tantiaque oonitutionibua apoatolicia de oonaervatione ritua oriendis, practice intendi a miaaionariia evellere sensim ne sensu eoo ritua orientaleo.

VI. Hio et illud observandum eat quod non iro accidit ut advenae quidam latini ritua ineniantur in limitibue patriarcharum orientalium, in uibua nullus episcopua vel aacerdo» ritua latini inniatur. Quia curam horum assumeret! Saepe tepiua Ancyrae, Adanae, Caeaareae etc. ubi nullua lcerdo· latinua invenitur, degunt fidelea ritua latini, t hia, epiacopi et aaoerdotee nostri curam apiri->alem praestare nolent iuxta proprium ritum armeum. Hinc neceaaarium eat providere et huic caaui t atatuere in hoc paragr. XIII quod ai in limitioa epiaooporum ritua orientalia fidelee -latini innirentur et aacerdoteo proprii ritua abaint, opi* opi vel parochi catholici ritua orientalia eodem odo curam eorum annment, advertendo scilicet terim proprium delegatum vel epiaeopum, in cuius rcumscriptione invenitur looua ille.

. VII. In cap. II, par. II („Ad apoatolicaa miaaio-■·“) ad finem (pag. 19 [49d iJ) scientia linguarum lentalium aedulo minionariia apoatolicia inculcatur re quidem vera. Quia non raro videre eat quosun minionarioa qui vix aliqua verba linguae oriendi· pronuntiare poaaent, confessione· auacipere lelium orientalium non obatantibua obeervationiia proprii epiacopi. Hinc non pauca scandala proniunt Ut autem hnic inconvenienti obvietur nanae eet ut vel examen aliquod de aufficienti cogni->ne linguae orientalia inatitaater, ex quo inno-l neat poaee eoe rite mintoterium aaoerdotale exercere lingua orientali, vel alio modo huic difficultati ovideatur. Haec autem dicimus pro illia loeto aeeortim ubi epiacopi proprii ritua orientalia relent.

VIII. In hoc eodem cap. II, paragr. V, pag. 14 d D u] («Haec aedulo") ot paragr.VII, pag. Ifi [61 a u] Demum ita ae“) ubi consilia dirigantur eaplonter ad iMionarioe exiero·, ut eum omnibus ouiuoenmque ntio ot ritua pacem aervsat ot benevolentia populoligeno· prosequantur etc. «te., valde antrmrium >bia videtur ut et illud addatur quod miaatonarii rbo et exemplo non solum praeateat honorem ot -ediontiam epiacopo vel vicario apootolioo oui anbent, aod et honore prosequantur optooopo· eathooa euinacumqua ritu· qui ibidem poaaent iavpniri, deboant obstinor· a quocumqqo verbo vol action· ia honor vol dovotio vol iuriadiotio opiaoopi ot oleri «riontoito ritu· eiuadem loci vel imminui vol laedi posait apud aneo Idol··. 'Iliad otia* addor· aoooueikrinm videtur, aeilioot no miasionarii cenentur praocipito ooarilio introducor· inter Idol·· ori··-taloo ama· quondam v»l libortatM, qaao ia Occasu eum oommuno· aint, aoa obeant publicae moram hoaeatati vel oboorvantiao diaciplinaa, eed in Oriente poaaent eo·· valde noxia·, eunt adhuc populi iHi in maiori aimplieitato degaat et austeriori disciplina canonica utantur, prout sat de ioiuniia, factis, de diaponaatione impedimentorum matrimonialium ete. etc. Exporiontio ot illud videmua quod in limitibua patriarohatua orientalia plerique miaaionarii schola· iuatitusndo et iuvenea orientale* ibidem oolngendo, quia illo· propriam linguam edoceant, exterarum linguarum studium illia proponunt, quo fit ut generatim talea iuvenea abhorreant pia exercitia proprii ritua ot tamquam lapientes contemnant proprio· fratre», olerum et pastores, et totum in eo eunt ut impia· ephemeride· exter·· leg*nt, et ith magna damna inde proveniunt ad pietati· at disciplinae illius populi relaxationem. Illud etiam accidit quod talea iuvenea catechiamum addiacunt in lingua extera' materialiter, quin aliquid intelligent, et cum non ediacant linguam maternam, in qua meliua a pueri» ediacuntur oatechiaticae inatitutione·, hinc fit ut pueri apud latino· mieaionarioe edocti non inatruantur in catechesi. Compertum eat aliunde, quod meliua providetur tam gubernio apirituali orientalium catholicorum, quam conversioni achiamaticorum orientalium per opua proprii cleri, et ideo ad verum et durabile profectum religionia catholicae inter orientale» tam qatholicoa quam aehiamaticoe omnino neceaaarinm eet ut a. aedea cum reapectivia patriarch!· et epiacopi· ea media adhibere dignetur quibua nnmerua euffioiena bonorum et piorum aacerdotum ritua orientalia quamprimum formetur, in quibus nt illa virtus effulgeat ncocaae omnino est ut speciali modo s. apoatolieae sedi addicti aint. Interim praescribatur miaaionariia qui pueros orientales in suis scholis admittere solent, dpbere eosdem ducere linguam maternam et in hac eadem lingua eo· instituere in catechesi Christiana.

IX. In eodem cap. II, paragr V („Videant“) finem versus .(pag. 16 [60 B uj), additur quod miaaionarii apostolici teneantur litteras apoatolicaa exhibere aliis etiam episcopia cuiusque ritua, licet eia non aubiaeeant, in quorum dioecesibus sacrum minieterium eos obire oontingat Ex boo vero intelligitur nunquam induci quod miaaionarii illi per hanc formalitatom ius obtinere oenaoantur exercendi minieterium super ritus eiusdem episcopi fidele·.

X. In cap.voro III, paragr. III (.Pias sodalitate·”) pag. 18 [69 B11], ubi mentio fit piarum sodalitatum, •xpliait· nominetur opua pium Propagationis fidei Galliantm, quod eminet intor omnes alias sodalitate· •t meretur omnium miaaionum mundi gratum animam; specialiter voro patriarohatua noster debet principaliter huic pino sodalitati quod in brevi spatio temporia construere potuit in toto patriarchate tot •eholas, oocleaiaa, «eminaris etc. etc. Mentio haec specialia corte erit eolomnis recognitio tot tantorum' quo beneficiorum qnao per pium illud opua per univenam orbem operantur, et erit simul incitamento pro alito sodalitatibus.

XL In eodem capito autem paragraphe V (,Dum autem*) pag. 18 [69 0 is], ubi oonciliariter vota exprimuntur pro conversione hebraeorum, non aolum opportunum sed et neceaaarium videtur ni identidem votum conciliare emittatur praesertim pro ooneoratoM •ooUrieriMi ortontalmm, quae illuatratae fuerunt tot taattoquo clariaaimia ot ayctto pstribua, dootoribus •te. oto. Ideo etiam votum hoc conciliar· nec··-

earium o* opportunum Tidetar quod cum ia boo.k Vaticano ooaciHo eatholiei antistites orieataHnm eo-eleeiarnm interfuerint Ma opiooopia oecleoiao oo-eidentalis, grata prorsa» videretur quod eum de genti» lare») conversione votam synodale emittitur, non iidem sensus ac desideria exprimantur pro oonversione ecclesiarum os. Polyearpi, Dionysii, Athaaaaii, Basilii, Gregorii Nasianseni, Gregorii Armeniae illuminatori», lacobi Nisibeni etc. etc., qui non aolum Orienti», sed universae ecclesiae deeu» et gloria extiterunt: nonne memoria n. horum patrum et doctorum, quorum sedee et ecclesiae olim perillustre» nunc passim dirutae et divulsae in schismate lugent, exigit ut vota ardentisaima ad caelum dirigantur de regeneratione antiquarum illarum et venerabilium ecclesiarum T

XII. Tandem illud observandum censemus quod in hoc schemate nulla mentio fit de relationibus quae possent esse inter delegato» apostolicoa et patriarcha» orientales, quorum neque nomina inveniuntur in hoc schemate, etsi constituti sint in loci» infidelium Coordinatio harum relationum neeeaaariaaima est, ut omne motivum dissidii ct querelarum amoveatur, et si in alio quocumque schemate non erit mentio de hisce relationibus, necessarium est in huius schemati» opportuno quodam loco de Illis sermonem Instituere: de qua re generaliter liceat nobis afferre quod decreta a s. sedo in praeteritum sancita pro hac re tamquam basi» harum relationum proponantur, ei in nota baec eadem decreta textualiter inscribantur, nt in posterum norma directive sit tam pro delegatis quam pro patriarchis et episcopis orientalibus. Si autem desint aliqua necessaria, addenda efisnt eo modo et consideratione, ut praesenti statui patriarcbatuum hierarcbicae conditioni et proprio clero formato omnino conveniant, et nulla inde obstacula vel motiva oriantur adfim-minuendum apud orientales honorem debitum, jurisdictionem legitimam ac reverentiam canonicam quae a propriis fidelibus debentur erga suos patriarchatus et pastore» etiam.

Haec sunt quae observanda consuimus in Domino do hoc schemate. Absentes quoque coepiscopi nostri huius patriarchatus armeni, cum quibus saepe saepius de his negotiis sermonem institueramus, eamdem mentem nobis aperuerant: quare de hisce observationibus debemus dicere quod exhibeant mentem totius patriarchatus Ciliciae Armeniorum.

Romae, Ritiro Piatti, die 20 augusti 1870.

Antodiu» Petrus IX patriarcha Ciliciensis Armenorum.
Giovanni Hagian arciveseovo di Cesarea.
Leone Korkoruni arciveacovO di Melitene dei-, l'Armenia Minore.
S. Melchisedech episcopus Erxerumiensis.
Stefano Israélien veacovo di Karputb.

Kl)'.

Obtmatiatu· louphi Caixal y EttraM tpùeopi PrftUntü.

I. Oôssr*aiionM *gourai·!.*

Gravissimo affectus sum moerori in perlegendo et ponderando novo hoc schemate quo ad opus divi-, num missionum magia in Domino promovendum proponitur examini patrum ut velint apostolicam et sanctissimam et iuatisaimam exemptionem regularium in locia misaioaum commorantium omnino coarctare eoademque auctoritati et pleno iuri episcoporum localium omnino aubiioere. Qua utiqpe innovatione, non tam promoveretur divinum missionum opus quam 'destrueretur. Itaque ut rei abeurditatem demonstrem, priusquam singulares depromam observationes, haec tris de proposita in novo scbemate disciplinae mutatione geaerstim probabo. Primo, eam chronologies ei theologice spectatam initi principio haeretico, atque ia haeresim ducere/secundo, eam logice consideratae introducere in ecclesiam Dei monstrum inordinatum et ruinosum ; tertio, eam religiose M historice introspectam nullum salutare missionibus apostolicis peraro incrementum, sed potius exitiale vulnus. Bum equidem episcopus e olpro saeculari electus et consecratus; numquam enim, meis innumeris demeritis, hanc specialem graiam, quam Deus qminentiaaimo et reverendissimo eardioali Odesealchi aliisque insignibus viris concessit, hactenus promeritus sum, lioet eam petierim multumque desideraverim et desiderem, Ut in sanctissimum sthtum regularis obedientiae ac disciplinae adciscerer. Ideoque pleniori spiritus libertate animadversiones faciam, quas necessarias ad commune ac universale totius ecclesiae bonum coram lesu Christo pastore aeterno iudicabo.

Atque in primi» facillimum est den^instrare, propositam examini patrum in schemate veteri» ac apostolicae disciplinae immutationem pro missionariis regularibus inniti principio, quod theologice semper fuit *utaltrialittr* haereticum, hodie vero chronologies est etiam formaliter haereticum. Et sane cuilibet legenti novum schema patet luculenter, principium, quod in 'eo aubintelligitur, veluti omnibus notum, ad urgendam necessitatem moralem immutationis, quae proponitur, nojgualiud esse, quam quod iugiter, unoquoque fere saeculo, ynjocatum est a multis etiam cardinalibus et episcopia contra privilegia et exemptionem monachorum et regularium, nempe divinum et proprium et plenum episcoporum ius ad regendam iurisdictione ordinaria et immediata ecclesiam intra fines territorii illi» adsignati. Supponitur enim, istud divinum episcoporum ius imminui, coarctari, et ligari privilegiis, ac exemptione regularium. Non negatur Romanos pontifices potuisse privilegia regularibus concedere; sed contenditur ea esse contra ius commune, adeoque ea esse exemptionem odiosam, et perturbationem ordinis hierarchic·. Legantur, quae de hac re disseruit eruditissimus et infensus hosti» privilegiorum, Tbomasintis in suo opere: De vet. et nov. disciplin. ecclesiast. cuius eruditione cooperuit se procellosus turbo lansenistarum contra monachos et regulares, ducibus van Espen, Febronio, Scipione Ricci cum Pistoriensibus, aliisque bene multi». Longiscimus essem, si omnia referre vellem hac super re testimonia; duo ergo vel tria excribam, quibus probetur assertum1.

Institutum fuit anno 910 coenobium Cluniacense, cui auctoritate Romanorqm pontificum multa monasteria aggregata fuerunt Extat in bullario Clunia·l» censi solemnis loannis papae XIX confirmatio privilegiorum et libertati» exemptioni» ab omni iurisdictione episcopi ouiuscnmque localis, quae alii pontifices Cluniaco concesserant Perpendantur quae ex pontificio diplomate excerpta eubiicio. „Ioannes episcopus, servus servorum Dei, dilectissimo filio Odiloni- abbati monasterii, quod dicitur Cluniacum, in honore beatorum apostolorum Petri et Pauli consecratum, in comitatu Matisconensi situm, e,t per te cunctis successoribus tuis abbatibus in perpetuum ... Per huius nostrae auctoritatis privilegium Statuentes decernimus, ut cuncta loca et monasteria ad praedictum Cluniacense coenobium pertinentia, quae ab aliquibus fidelissimis Christianis,.

1 Quae eequnatnr testimonia, profoeto exscripsit emendator as egregio libro a Vietore de Buck, presbytero eodetatia lean, tuo temporia edito, boc praenotato titaJo. *Dt ma^tuat ngulanaat* ooeMrvande *tt* congraumda couMMatoriM. Bruxeiiis, leas is-e», *wi* p.

regibus, episcopis, dueibus son priajripibua aid·· A loeo «ant eonrteeaa, at ab aateooMoriba* Mi* abbatiba* sdquiaita, Beraoaa videlicet. Odon·, Eymardo, at baataa recordationi» sancto MsyolO praadeoeaaore tao, vol qqa*eumque ad eumdem locum pertinere ideatar, absque allias contradictione, .eam magna securitate quietas debeas poaeidere, et per te universi successors* tui in perpetuam. Necnon sub divini. indicii promulgatione et confirmatione et anathematis interdictione corroborante* decernimus, at nallae epiacopus seu quilibet sacerdotum in eodem venerabili coenobio pro-aliqua ordinatione, sive consecratione ecclesiae, presbyterorum aut diaconorum, missarumvo celebratione, qiai ab abbate eiusdem loci invitatus fuerit, venire ad agendqm praesumat, sed liceat monachia ipsius loci cuiuscumque voluerint ordinationis gradum suscipere, ubicumque tibi tuisque successoribus placuerit. Interdicimus autem sub simili anathemati* promul- B gatione ut isdem locus sub nullius cuiuacumque episcopi vel sacerdotis deprimatur interdictionis titulo, seu excommunicationis vel anathemati* vinculo . . . Decernimus etiam, et illius, cuius vice quamvis indigne fungimur, auctoritate sancimus, ut isdem locus omnibus ad se ob salutem confugientibus, sit misericordiae sinus, ait totius pietatis et salutis portus. Obtineat in eo locum iustua. neo repellatur paenitere volens iniquus Praebeatur innocentibus charitas mutuae fraternitatis, pe* negetur offensis spes salutis et indulgentia pietatis. Et si aliquis cuiuscumque obligatus anathemate eumdem locum expetierit, sive pro corporis sepultura, seu alterius utilitatis et salqtis gratia, minime a venia et bptata miseAcordia excludatur, sed oleo medicamenti salutaris fovendus benigne colligetur. Quia'et iustum sio est, ut in domo pietatis et iustq praebeatur dilectio sanctae fraternitatis, et ad C veniam confugienti pedcatori non negetur medicamentum indulgentiae et salutis; Sit autem omnibus ibi advenientibus causa salutis, hic et in perpetuum divinae miserationis et pietatis refugiam, et apostolicae benedictionis et absolutionis praesidium ... Si quis autem temerario ausu, quod fieri non credimus, ^bntra- huiii» nostrae apostolicae confirmationis seriem venire aut agere tentavqrit, sciat se Domini nostri, et apostolorum pbineipis Petri anathematis vinculo innodandum, et cum diabolo, . . , atque Cum Inda traditore ... in ignem ahternum concremandum . . Qui vero custos et observator huius noltn privilegii extiterit, benedictionis gratiam et'vitam aeternam a Domino consequatur: Amen."

Patet autem evidenter, huiusmodi privilegia et exemptiones concessas a Romani* pontificibus monachis s. Benedicti et eoenobio Cluniacensi' inniti D catholicae veritatis principio quo eredimu*. Romanum pontificem haberet supremam episcopalem jurisdictionem ordinariam et immediatam in omne* et singula* ecclesia*, et in omne* et singulo* fidele*. Mira est etiam et abundantisaima copia fructuum *quant* monachi muniti isti* privilegii* pontificii* colbnerupt in conversione barbarorum seu gentiliumf ad fidem catholicam. et^in sanandi* peccati* populorum.

Quam ob rem, ira fremens daemon, serpens Mtutiasimua, mo yjt quorumdam episcoporum et sacerdotum saecularium animosUfintra huiusmodi monachorum privilegia et exemptionem, ac si ea essent contraria iuri prbprio ordinario et immediato localium episcoporum, atque divini ordini* hierarchici erersiva. Hinc per contemptum monasteria monachorum vooata 'fuerunt aoephala. Ai' non omns episcopi consenserunt invido nomini; probataqne ei* fuit reepoésih ai ehhfinniam facta-* b. Peteo venerabili moaaeho Clumacsaui. ,B«*peedemas veritati contrarium oppoatta fronte existera; quoaiam'patet no* proprium episcopum hàbere. Qui* enim rectior, qui* verior, quia dignior Romano epiteepo potest inteniri? Nonne Ule-ast, cui dictum est; IÙ» dehe ctaw* rsym esdsnm etc.? Hunc unum solum et maximum no* habere episcopum gloriamqr, huic soli specialiter obedimus,«ab hoc solo, si eansa, quod absit, exigeret, interdici, suspendi, atque excommunicari possumus. Haec (nempe, privilegia) ipsius sedis irrefragabili* sanxit auctoritas, nec unius tantum sed multorum decret* inde apud (tostram matricem ecclesiam conservantur. Haec ipsi ita condiderant, non ut hanc, de qua loquimur, Cluniscenaem ecclesiam alteri episcopo prius eam possidenti auferrent, sed a fundatoribus, qui eam in prdprio allodio construxerunt, rogati, in pro priant retinuerunt, atque soli Romano pontifici eam in aeternum decernentes pluribus hoc privilegiis confirmarunt. Hoc non solum Cluniacenees obtinent; *ed et quampluribns datum cernimus, et longe ante Clnniacum- conditum multis alii* monasteriis ab eadem spOstolic* sedo concessum cernimus.** (Mabillon, Annal, ord. a. Bened., lib. 41. num. 60, tom. 3). En duplex principium, alterum catholicum, alterum semper theologice haereticum, quo privilegia monachorum vel concessa et defensa, vèl accusata et impugnata fuerunt, tamquam ad versantia iiiri communi, et iustitiae. ordinique hierarchise divinae.

Utrumque principium optime intellixit s. Bernardus. qui hac de causa, tum in libro de officio episcoporum (oper. tom. 1, cap. 9), tum in libris do consideratione ad Eugenium (lib. 3**. cap. 4·), dum ex una parte redarguebat superbiam abbatum, qui causis non necessariis ambiebant a Romano pontifice dispensationem et exspiptiopem monasteriorum a jurisdictione episcopi, cui illa ratione fundationis et origini* erant subdite; attamen ex altera fortiter vindicabat contra nonnullorum episcoporum exactiones iurs et privilegia monasteriorum, quae, vel ratione fundationis et originis Romano pontifici addicta fuerant, vel aequi· et necessariis ex causis a jurisdictione episcoporum subtrahebantur. Hinc ipse sanhtiesimus abbas, cum practice palparet difficultate· inextricabiles, quibus nonnulla monasteria ordinis Cisterciensis episcopis subdita impediebantur ab obedientia sub uno praeside abbate et capitulo generali, nisi libera redderentur et emanciparentur a sententiis episcoporum, petiit et obtinqit ab Innocentio Π breve apostolicum quo, in gratiam meritorum in extinguendo schismate Petri Leonis, Concedebantur Claraevallenai abbati optata privilegia, Kill kal. mart, indict X, incarnationis Dominicae anno MCXXXI, pontifie, innficentii papae II anno 111 (oper. s. Bernardi, tom. V. col. 391-32, ed. anno 1719). Atque his Romani pontifici* privilegii» ditatus ordo Cisterciensis novos et abundaotioree fructus reddidit ecclesiae ad laudem et glorism Dei et Domini nostri lesu Christi.

Alterum factum ad ostendendam veritatem nostri asserti desumo ex iis quae referunt Thomasinus (De vet et nov. eecles. discip., tom. I, part I, lib. HI, cap, 39, n* '3) et continuator alter chronici Guiielmi de Nangis (Spicilegium Dacberii. tom. 3. p. 11° dd. 1793) ad annum,J349 *| 1351. 1« comitatg Ave-, |0ionis miseranda lue* depopulabatur civitate*, oppida et pagos ut vix unus e decem maneret superstes. Grassante peste parochi saeculares et alii pastores perterrefacti, relicto grege fugerunt omnes. At vero fratres mendicantes anima* sua* mOrti exposuerunt

proMlitsharau. Mag··Mm vumsuMo et grati· tada populi arga frutrtn, quorm «Mmlm at min» •teria m! MrssusMauut, tel diruta repararunt «t aroaraat. Pupugit rus ha·· multomm aaiiaaa, at aaara· balla· eaatta fratruu uessnn •at, ao ai aaaaat hamiaaa axlagaa, avanaraa hforureMaa, speculatore· avidissimi tus iuriam tau bonorum purocMaiium. Atque adeo fiammu odti erupit for··, at déniai eardiaaiaa at «piaeopi bous multi •flagitarunt a Clement· VI sbolitioaem fratrum neadiaaatian.

,A·ηo Domini 1361, inquit continuator chronici Galielmi Nangiaeanaia, iasurrexsrunt douai cardinale· at praelati alii multi «an magna multitudine curatorum contra religiosos mendicantes ia curia Romana, volentes et patente· a domino papa demente VI eorum annnllationem et quod deficerent in ae: epiaeopi allegante· fortiter in conaiatorio, quod ipsi mendicante· non erant ab eocloaia vocati et electi, et quod eia non incumbebat fidelibü·' praedicare, neque confeaeionea audire, aed neque •epulturaa recipere aliena·. , Unde requirebant dicti praelati cum curati·, quod ipai mendicante· caaaarentur, vel «altem quod cessarent a praemiaais, aut ad minua. quod non solum quarta portio de •epulturia alieni· daretur, aed totum emolumentum ipai· curati· ex integro redderetur; quia nimia erant ditati ipai mendicante· de talibua «epulturia, prout dicebant ipai praelati et curati. Haec et aimilia praelati et curati allegabant contra mendicante·, et multo plura; magno de boo sermone contra ipfca facto per domnum cardinalem, et praefati· mendicantibus ibidem praesentibus, et nihil ad obiecta respondentibus, aed potius cogitantibui illud quod •criptam est: „Estoto in pace, et Domino· pugnabit pro vobis" ; quod atatim ibidem factum eat.

„Nam. finitis dictis allegationibus contra ipso·, domnus papa statim pro mendicantibus verbum •umpsit, allegans pro parte mendicantium, eleganter ostendens per multa iura et scriptura·, dictos mendicantes non esae sic spernendo·, ut illi dixerant, neo cassandos: probans eos a Deo et ecclesia fore vocatos ad auxilium regimini· ecclesiae, licet tardius quam de multis, etiam eos inter alio· vocatos deberi merito computandos . . . Addidit autem domnus papa, quod idcirco multi praelati et curati odio habebant mendicantes, et eis claudebant portas sua· pro tanto, ne viderent vita· eorum . . . dicens iterum eia, quod dolere non debebant, si mendicantes aliqua bona tempore mortalitati·, quae nuper fuerat, receperant in visitationibus laborantium et cura, quam dicti mendicante·, fugientibus curatis multi·, aolemnitar exercuerant circa decedente·: et. si de dicti· temporalibus aliqua aedificia construxerant, non erat dolendum ; cum hoc totum esset, ut dicebat domnus papa, in suis aedificiis appositum ad decorem totius universali· •anctae Dei ecclesiae, non in voluptatibus et actibus impudicis . . . Tandem dixit e» domnus papa, quae et qualia mala et quanta emergebant ecclesiae. si ea, quae ipsi praelati petebant contra mendicante·, finaliter obtinerent. Dixit tamen eis, quod si aliqua haberent contra ipso· religioso·, ponerent in scripti· et alii · converso; et ipse domnus papa daret ais optimqs auditore·. Et sio vacui recesserunt dolente· «t confusi, religiosi· gaudentibus et laudantibus Deum verum."

At vero diuturna· non fuit mendicantibus huius pontificiae protectionis et defensioni· fructu·. Etenim, subGinem saeculi XIV et ineunto XV, Parisiis recruduit bellum contra priviUgia' «t sumptionem mendicantium opere atque(studio Juvenitatis. Unius uaiqqlie , cancellario^ · losnnes Geraonju·, iahmeiesimus hoetes privilegiorum et praerogativarum, nudam maudleaatium, «od etiam apootoliei primatu· Romanae «odi·, claris tandem verbi· allsgaas principium haereticum, quo innitebatur tota haoa diuturna pugna contra regularium privilegia, .quod, nempe, ad universitatem Pariaioaaem, filiam regia (vel ad altoe quoslibet episcopos et doctor··), •poetat aeeuadn^ doctrinam de aaaetao eccleai·· indicare gabereamin·" (opor. Oera. odit. Dupinii torn. 9, eo). 4M). lusan universitati·, inquit continuator Hiat coele·. Plqurii, eoncionatas eat contra bullam papae Alexandri V et concluait, id raaoriptum iatoilerabils eaae, nec componi posse cum ecclesiae commodi·, atque ut talo annihilandam ease, cum hinc turbari possit ordo hiérarchisa· praelatorum sanctae ecclesiae. quorum iuribus derogatur (Hiat, eecl., lib. 101. torn. 91, pag. 127). Et in sermone habito ad populum Pariaieaaom. vehementer ei· inculcabat haereticam hanc doctrinam contra vupremum primatum Romani pontifici·. ,8i dicat aliqui· papam esse, qui mittit mendicante·; reapondemus, videndum esae, an neeessitas ait: non enim dandu· eat curator aut coadiutor praelato aut alteri, ipso invito, aine defectu eiua aut impotentia, alioquin gravatur: quod non vult, aut velle non debet facere papa fratribua sui·" (op. Io. Geni, loco citato, coi. 434). Quae omnia consona aunt doctrinae de elavibua regni caelo rum collatia a Domino non'quidem personae^. Petri singulari et principi reliquorum apostolorum, sed b. Petro, quatenus repraesentabat ecclesiam, cui immediate ac proxime clave· datae fuerunt. Quam, ob rem, privilegia a Romani· pontificibus concerna monachi· et mendicantibus censebantur a nonnulli* episcopis pervertere divinum ordinem elavium. qua· habent singuli episcopi immediate ac proxime per auctoritatem ecclesiae, quae illos elegit, a Deo et Domino leau Christo iure pleno in omne· ecclesia· et personas dioeceseos sive saeculare·, sive regulare·.

Haec omnia confirmantur ex contiauattr bello universitati· Parisien·!· contra bullas Nicolaiy et Calixti III, quibus privilegia mendicantium confirmabantur. Nam plures mendicantes, qui sententia· universitatis non adhaeserunt eiecti fuerunt ex ea (Raynal. Annal, eecle·. ad ·η, 1471, Cont Fleur, loc. cit. Thom, de vet. et nov. discip. eccl., tom. 1, part 1, lib. 3. cap. 39). Nec hoc gravissimum eccleaiae dissidium pacatum est, nisi donee in concilio Lateranensi V mitissimus omnium mortalium Leo X aliquid relaxant de apottolicae sedis iuribus in gratiam episcoporum conquérentium et conclamantium contra privilegia mendicantium oon■titutionqm edidit „Dum intra menti· arcana revoltimus" (Labb. Cone. tom. XIX, col. 970). qua bulla· praedecessorum suorum pro mendicantibus ex parte confirmavit, ex parte derogavit. Atqui, vel in ipso concilio Lateranensi episcopi" de hac controvenia contra religioso· decertante· adversus privilegia, eodem fere tempore innixi sunt principio, sciliget, iure divino auctoritati· episcopali·,.cui per privilegia data a Romani· pontificibus religiosis mendicantibus irrogatur iniuria et dedecus. Testi· huius rei doctissima· vir Aegidius Viterbiensis, generalis praepositu· Eremitarum 8. Aug. et deinde ·. R. ·. cardinalis, qui in eodem eoneilio una cum magistro generali ord. Praedicatorum sustinuit pondus vehementimimae pugnae, quam episcopi moverant * contra religiosarum exemptionem. Aliqua exeribenda censeo ex illius litteris ad universum Eremitarum 8. Aug. ordinem (Marten· veter, script, collect, ampli··, tom. 3. col. 1964, Aegid. Viterb. ep. 94). „Volebat con-

i'
ttate

eUium delere suit, qura bm b poatifieibua, «irramventis dolo, frude, importanitate, vi extuniara iaetabanti Bpbeopalem digaitatom non laenam modo, veram otiam inhonestatem, aHiotam, et prope aversam esse dioabaat. Itaqus, ut in «apicale Ariminensi oatendimns, ao omnia peree^tsreatur, «t dictitabaat, octuaginta articulos formaverut, quos de nostris privilegii» abradi ooateadobast, ... at ahi per meaee··. faceremus, m iat tpitcrptnaa trrasrrsmM», stque alia huius generis. Scripaimus boo diserimen ad universum ordinem, at in omnium periculo, omnium suffragio atqne orationibus iuvarumur . .. Pontifex not in sliquibus oedete imperabat, eonesZio eioudvmio new esasasurM (episcopes) referent, nisi aliqua, quMe vellent, da noatria privilegiit abrogarent. Not, ubi omnia servuri posse non datum eat. ea servare annixi sumus, quae tamquam praecipua et ordinia esseatislia eaae videbaatur. Multum generalia Praedicatorum reverendisalmus profuit, multa doctissime, copiosissime, constantissime adduxit. Ego religionem obsessae civitati comparavi, eui duo essent maxime necessaria. intus annona ad victum, foris murorum propugnacula ad tutelam; utrumque civitati necessarium, alterum ut a fame, alterum ut ab hostibus tueatur, utroque vix tuto agi; unum si desit, esse intereundum; . . . intus eleemosynas non alere, foris nos jurisdictione defendiperiturum alteram, si quarta solveretur; alterum essurum, si praelatorum iudicio nostra cognoscerentur. Proinde, nos omne tormenti genus subituros potius, quam in hia duobus lasdi pateremur . . . Nunc agite gratias Deo servatori, et orate pro sanctissimo domino nostro, qui nibil nostra causa non fecit; et reverendos praelatos summa reverentia prosequamini^

. Et sane mirabilis fuit haec victoria, quam mendicantes, strenua prudentia, vigilantia et fortitudine Leonis pontificis et optimi religiosorum parentis, reportarunt ab episcopis privilegiorum mendicantium hostibus tunc temfloria infensissimis. Etenim sacro approbante concilio, essentialia et praecipua, maximeque necessaria religiosorum privilegia integra steterunt et amplissimo veritatis .catholicae laude roborata et confirmata (Raynal. Annal, eeclea. an. 1515 et 1516). Finem faeio huie secundo nostri asserti argumento deprompto ex iterata saepe pugna contra privilegia facta a Redisais pontificibus religiosis mendicantibus, hac gravissimi ponderis observatione

Saepe ac diu cogitanti mihi de radice <c origine haereticae theoriae gallicanismi, quae die 18 iulii huius anni 1870 a concilio Vaticano 1 damhata est, haec 'una semper subibat in menteip pertinax et fere schismatice pngna multorum episcoporum et universitatis Parisiensis contra bnllas Romanorum pontificum super apostolicis privilegiis monachorum et mendicantium. Neque enim umquam potui assen, tigi eorum opinioni, qui dixerant, natum fuisse Gallicanismum ex dura neoeeaitate extingnendi magnum occidentale schisma. Altiores et profundiores sunt radices haeretici systematis, quod tandem scientific» forma expolivit, perfecit et ornavit loannea O. · son. Fomes pessimae hacreseos latebat in obstinata eo diuturna multorum episcoporum pugna contra auctoritatem pontificum Romanorum in causa monachorum et mendicantium, cui nihil aliud simile reperta est in historia ecclesiastica, si de praelatis catholicis-agatur. Intellexit intimam huius pugnae ngturpm et vim astutissimus et eruditissimus Gulielmiis a S. Aqiore, doctor parisiensis, et in opere, quod scripsit contre mendicantes evolvit principio quae supponebantur et snbintelligabantur in ille pugna, et totius Gallieanismi fundamentam dkMn*r wrap·: aibü, naive oooieaiao Mararehia agi'pease a maudioratibae, etiam inara Roaraai paatiMa, abaqua Horatia aedum epieea poram, veram praeabytareram parooklaHam raa ouratorara Ad quam eoasaqaeuMam deductu· Mt GnHoima» istelligeaa, ara perae tam araidnam pugaam sustineri ab apisoopis contra bfillaa Routanoram pontificum in omm monachorum e* mendicantium, alsi ex divino iere hietnrehiao indicia Romanorum pontificum rabiootn forent iudicio ac aratratis· episcopatus et aoelasiaa.

Liber baereticua Gulielmi damnatae et ignibus comburendae proscriptus fuit ab Alexandro IV (NataL Alex. hiet, eeclea. saac. 18 et 14, art 7; Toaroa, vio. do St. Thomas d'Aquin; Raynaldus ad an. 1968; Fleury hiet eoele». lib. 83?atc.), at iterum vereipellibtu eorreotionibne ab auctore callidissimo mutata» et recusus rat. Nec multo poet anno 1881 quatuor archiepiseopi et viginti episcopi Parisiis oongregati praecipuos ex singulis ordinibus religiosos ad se vocarunt in conspectu doctorum omnium universitatis-ae immensae scholarium multitudinis; feceruntque concionem primum archiepiscopus Bituricensis, deinfle eniseopus Ambianensis. Ridicule nedum, verum etiam schismatice atque indigua episcopo fuerunt concionis verba, quibus placuit multitudo. Causam tanti odii quo etiam s. Thomas et s. Bonaventure ex universitate Parisiens! non minue ac caeteri mendicantium doetorea, expoliendi erant, memorat Tbomas Cantipratensis in opere *Mirae.* «rriapi. sim tsmporw, lib. 9, cap. 10, inquiens: .Summa autem in eupredictis magistris et aliis saecularibus clericis invidiae causa fuit, quod fratres Parisiis plures et prope omnes litteratiores in scholis auditores habebant, et io regimine praeeminebant“ Sedata tandem fuit aaeva tempestas prudentia Nicolai papae V, qui cunctando restituit rem. Atque haec entia φβ secundo argumento.

Tertium ad oatondendam et confirmandam veritatem nostri asserti depromo ex' altera pugna quae mota fuit contra privilegia monachorum mendicantium et regularium in concilio Tridentino.

Non ia equidem aum. qui aeaentiar Petro Suavio (Hiat cone. Trid. multis. in locis), van Espen (lue eccles. univer., part. 3*, tit. 19, cap. 6). Febronio (De statu ecole·., tom. 1, cap. 7), aliisque auctoribus eiusdem furfnris mentientibua, actum fuisse a patribus Tridentinia de revocandis omnibus privilegiis regularium ; attamen negari nequit, nonnullos episcopos parum devotos supremae iurisdictioni ordinariae atque immediatae Romani ^pontificis in omnes et singulas ecclesias renovasse bellum adversus privilegia regularium, quod in concilio Lateranensi V motum faerat a praelatis contra mendicantes, argumento desumpto ex iniuria. quae eis videbatur fieri ipribus episcoporum. Itaque ad magi» coarctanda privilegia apostolica religiosorum a concilio Lateranensi eisdem iterum confirmata, nonnulli Tridentini episcopi eodem etiam tunc innixi sunt principio haeretico systematis Gallicanismi, quo et olint universitas Parisiehsia multique praelati saeculares, et nunc quoque inniti videntur, non dubito quin inscientes, auctores schematis novao reformationis constitutionis. Rem factis indubiis evincamus.

Narrat card. Pallavicinna ex actis sinceris, quae in arce B. Angeli servantur, card. Lotbaringum in coetu geJerali habito die 93 novembris an. 1563, praeconio! amplissimo laudasse regulares, quorum tria millia in Galliis, ne obedientiam debitam Romano pontifici eiurarent,martyrium subierant. .Quapropter uti ceterorum clericorum immunitatem ab episcopis plurimum improbabat, ita eamdem in

lugularibuo admudnm a an eomprobari; ot patres oehortabatar, at illeram privilegia Ulmm pea-otanaV (Pallav. Mat. eeuc. Nd. lib. >4, tap. A) Atqaa oadem seat cardinalium tegateram MUteetia.

Attamoa, nonnulli praelati Germaniae, supremo primatsti aodis spoetolieao tafonsi, persuaderent Ferdinands imperatori, at inter articulos nomine apiaeaponua at principem Gormaaiao exhibendos, at revere exhibitos auiaaeiiaaimia praesidibas coaeilii, quartos hie esset; .RavoeandM onutm axemptionea contra iure ebaaaaaia pausia consessas, monasteriaquoomnia aab spisoopi potestate constituenda, aab cuius suat dioecesi.* (Pallav. looo ait. lib. 17, cap I ;.Aneal. ecoles. ad aa. 1588.) Qua re legati pontileii vehementer commoti pee officia nuntii apoatolici dimoverant Ferdinandum a peaaiao concilio. St iure aerito, naa schismaticum et haereticum fuerat conailium a praelatis, quos Pina IV vocavit aoandaloaoa, datum Caesari «4 iniuriam irrogaudam gravissimam primatui beati Petri opera patrum Tridentinoram,. quos ambitio episcopaliuin iuriam forte deciperet

Callidius fait istud quorumdam Germaniae praelatorum; at vehementiae fuerat conceptum et manifestatum odium Braceii liartelli, episcopi Fesulani in regulare». Reverenda» episcopus, toute Reynaldo, aeque in pontificem ao in regulare» male effectua, in congregatione generali habita dio 15 aprilia anni 1546, orationem habuit schismatieam et scaadaloaam contra privilegia regularium. »Me torquet, inquit, ut »it liberum regularibus in «nia monasterii», nec miaaia nec vocati» a nobis, in noatrie dioecesibus praedicare. Nam hoc ai admiserimus, pontifices, quid aliud e»t quam pati, ut Inpi non per oatium, sed. peg posticum intrantes greges nostros'turbentQuapropter rogo vos, pontifices, ut haec pati nolitis. Quod si secus factulh herit, protestor quod invitus omnino boo permittam, verum provocabo ad Christi tribunal, me nihil in hoe peccasse. Super vos igitur erit culpa et sanguis eorum/ (Rsynal. Annal, eccles. ad an. 1546.) Itane ergo regulares, qui facultate ac missione accepta a Romano pontifice concionantur in alicuius episcopi dioecesi, sunt veri lupi occidentes et turbantes gregem? Nulla igitur dicenda erit inesse Romano pontifici in singulae dioecesM jurisdictio ordinaria et immediatai En principium haereticum tempestatis turbulentissimae quae occasione concionis episcopi Fesulani excitata fuit in concilio ad restringenda regularium privilegia quoad ministerium concionandi.

Nec valuit flammam extinguere optima episcopi Kritonoriensis oratio ad patrM inquiens: .Patres, scire noa oportet omnium Christianorum episcoporum pastorem esse papam; noa autem in partem eius sollicitudinis vocatos eoae; quamobrem, non minus per ostium intrat qui a pontifice maximo mittitur ad nostras oves, quam is qui a nobia mittitur. Cogitate, ai placet, pontifices ipsos maximos privilegia ipsa regularibua eonoossispe propter nostram desidiam, ne dicam ignorantiam; quod ni fecissent, protinus Christi ecclesia corruisset. 8unt enim .regulares, qui omne cans episcopate subeunt; noa si quid lucri est, nullo labore suMipimus.* (Raynal.. loc. cit., Pallav. hiat. «W Trid., lib. 7, cap. 4.) Placuit pluribus patribus Bntonoriensia oratio; placuit etiam oratio temperatissima Eteripaadii, prioris generalis ord. a. Angue, ad vindicanda privilegia regularium. Attame^ non extincta fuit flamma aoeensa in pluribus patribas contra privilegium regularium ad copoioUandnm. Auxit incendium altera Fesulani episcopi oratio, cuius petulantiam decrevit pontifex a legatis de «aborta tempestate monitM, vusUs eantigasAom mm. InfiaauMvit taadoss episcoporum ptetam aaimos oeptioea observatio opiseept «minatam, olim regularis, qui .'monuit patres, .magnas eam dementiae in suam rem potestate non uti, eum eo iam obtinetur et alias speranda non net; haud semper eoentem extago synodum ooeamenieam;. repeterent itaque episcopi sua iùra, dum possent, ot.dum inerat pontifia ea reddendi voluntas.* (Pallav. hiet cone. Trid., tib. 7, cap. 5.) Haec ante· do pontificio voluntate reddendi episcopis sea iura dictum hit ab episcopo imprudenter, iramo petulanter et fallaciter ad allidendos episcoporum animos. Nihil enim tunc temporio pontifex hac de re scripserat ad legatee.

At huiuamodi declamationibus factum est, ut plurimi patres, mutata priori sententia regularibua propitia, petierint ut p»rii«s decretum reformaretur. Quorum votis pontifex Paulus Ili pro pace ecclesiae tandem eedena scripsit ad legatos breve, quo liceret patribus de interpretatione ac praedicatione verbi Dei ea decernere pro arbitratu suo, quae tamen minime esset repugnantia iuri communi ot canonibus eoneiliorbm et privilegiis sedis apostolicae Romanae, Coarctatum ergo fuit privilegium regularium ot die 16 iunii anni 1546, probatum fuit decretum reformationis, quod habetur in sms. V, in cap. II decreti do reformatione. Atque ita, quod a nonnullis episcopia ex schismatico et haeretico principio efflagitatum fuerat, benignitate et gratia aedis apostolicae, reiecta prius et castigata pessimi principii doctrina, tandem concessum est. Distinguenda ergo eat mutabilitas disciplinae de privilegii· regularium a principio quo disciplinae huiuamodi mutatio exigatur. Nam disciplinae mutatio potest permitti aut eoncedi ultro; et tamen rejiciendum quandoque erit principium, quo ea petatur Vel exigatur. Notavit optime rem hanc sanctus Thomas, in opusculo contra .impugnantM. Relig. cap. V^opusc. 19) redarguens multorum episcoporum et doctorum pessimum principium quo exigebant aboleri privilegia mendicantium propterpraeiudioium illatjim iuribus episcopalibus. .Dicendum quod praeiudicium dicitur fieri alicui, quando subtrahitur ei aliquid, quod in favorem eius est indultum, vel quod ad utilitatem eius ordinatur; sed sublectio alicuius subditi ad rectorem ecclesiae non eat ordinata principaliter ad utilitatem praesidentium, sed ad utilitatem subditorum; et ideo nullum praeiudicium fit rectori, quando subditus eius a sna potestate eximitur; sicut papa eximit abbatem a potestate episcopi sine eius praejudicio. Si autem ipsemet operetur in subditis quae .pertinent ad salutem, vel aliis hoc ipsum committat, non solum ndn fecit praeiudicium, sed praestat ei maximum beneficium; quod maxime acceptatur a cunctis rectoribus, qui non quaerant quae sua sunt, sed Imu Christi.* Haec aurea Angelici doctoris verba in defensionem privilegiorium regularium demonstrant errorem principii, quo perperam ea efflagitabantur, et simul indicant, occultas humani cordis causas' quibus impellebantur ad immutationem disciplinae exigendam, nempe: ambitionem mundani honoris et cupiditatem pecuniae.

Atque eadem ratione optimo disseruerant Salmeron, theologus trideatinus, et card. Pallav. historiae tridentinae scriptor doctissimus, aliique doctores quorum doctrinam eleganter exposuit eruditissimus Zacharias solvens errorem' haeretici principii, quo adeo decertatum semper eqt contra privilegia regularium, quod ea sint contraria hierarchies ecclesiasticae, et contra itu proprium episcoporum ordinariorum. .Num, etsi, inquit, epi-

eeepi pontifiais viearH nea oint, nti pnefiMii AMda arUnm »o praeinetamun praesides regis vicarii haboatar, ad aama tamqn pastorem spaetat quemadmodsfii illorum ovilia aat eearetor* aat ampUfieare, ita at avaa ab torignare. Quid erg· Veto* qnoasinns haram aUqnot ribi soli paseondas «orvet? Atqui hoe damam aat qaod peatifcx fait, daai regalarium ooatak «ai aibi nbieetoe esse edicit: area illa» minoribus pastoribus subtrahit «tbiqne supremo anivenaram ovism pastori regendas aduboit Noque vero id aat oplsooporam iara lavadare. Nonno saepe contingit at in ahaaiaa episcopi dioecesi aat etiam principe urbe alterius epimopi dioecesis sese exporrigat? Sic Fmalanns episcopns in Florentina ipaa urbo anno dioeeoseo» particulam habet, aie Ravennatensia... Num propferes Florentina» ant Farrarienaie archiepiseopu ana laodl iura conqueratur? Minima vote; id onim ad dioecoaeos designationem, quae auperioris iuri» eat, omnino pertinet. Bed exemplum profero multo ad rem nostram aocommodatiu». Parochi intra paroeciarum auarum fine» unum aut alterum, aliquando plura, sanctimonialium coenobia habent; fac illoa da epiaeopt» queri, quod illa ab ipsorum regimine avulaa alii» sacerdotibus in omnibua, quae ad »·-cramentorum administrationem ae apiritualem gubernationem pertinent, regenda tradant Ridebuntur nane: neque iniuria. Cum enim epieoopi sint intra dioeeesim ovium ordinarii pastores, ita gregi» aui portionem parochia euatodiendam erodere possunt ut ex illa ipae aliquot ove» demant, qua» vel ipsi per ae, vel per alioa paveant. Quidni igitur id ipaum «upremo chriatiani ovilia putori lieeat, quin inferiore» pastore» illatam sibi suoque muneri iniirriam doleant?** (Zacha. in Antifebro, rind.' dissert. 10, eap. 4.). Haeo adeo sunt perspicua, quae nullo indigeant 'commentario.

Bed dicetur : esto, quod multi episcopi exegerint a aede apostolica importune vel opportune immutationem aut abolitionem privilegiorum regularium ex pravo vel haeretico principio contra sacram maiestatem supremi primatus b. Petri: quid haec omnia ad nostrum proposifum schema, quo pro misaionariis regularibus desideratur et sancitur anorum privilegiorum imminutio et coarctatio? Anne in eo urgetur haeretici principii posaima causa? Responde·::maxime ad rem pertinent quae hactenus dicta fuerunt. Nam concedimus libenter. non urgeri in schemate haeretici principii iura episcopalia apertis et expreseia verbis; ast, utinam possemus concedere, illud in eodem non latere ae aubintelligi, tamquam principium, quo .urgetur aequitas et necessitas innovatiqni» disciplinae regularia pro missionarii» apostolici», qui in loci» missionum commorantur? Et re sane fera, cuiuslibet mutationis in re tanti momenti ratio aliqua opportuna reddetur necesse est Atqui legenti ot méditant» singula membra propositi nobis schematis in iis quae ad inducendam mutationem certatae hactenus disciplinae reguleris pertinent, non alia nec clare, nec obscure visa est inculeari ratio, qua peteretur vel ex abusibus privilegiorum, vel ex re missionis, quae saeculi» elapsis ob. privilegia regularium non recte successerit, eum gravi salutis animarum detrimento, vel demum ex scandalis enatis inter infideles et haereticos, ob coaeeesa a pontificibus Romanis privilegia regularibus; unice in eo legitur et inculcatur dignitas episcopalis, cui subsint neeesse eat missionarii omnes, nullo inter regulares et saeculsres discrimine facto (in sohem. pag 6 g Idcirco [97»«]): ius et potestas episcoporum plena, cui parere debent omnes Mgularee missioSarii; etiam posthabita obedieatia regularibus

iMbMMiiWM.μμμΛΆμμμβββ«ι«

maior preheta aat dignitas aptwopi dtgattato praobytari opperieris togetorie (ia Mwm. pag.T (dr»4 I Haaam hw, ant «am pag. it (di aa). | Oetaeum «M mtorioMrii regulares). Parvo haaa aamia at alia heiasmeffi induunt animum leetori» ad eradeedaar, aat aaparieraa lagalana exemptae a iariedietieae epbooporam aoa habere episoepum preprium at immediatam u ordinariam, eel oamea religiesi obedint nempe Romanum pontificem; nt haao tupremi pontifici» jurisdictionem et aaetoritatem iniariam inferre iuri ae potottati pinae episeoperum, aut denique ia eoaeuraa atriacqee potestatis iubntia ae imperantia minorem ae inferiorem eme iurisdioiioaem pontifieiam iariadietione episcopali. Neque enim vioarii generales eunt episcopi, et tamen non minor eat natura et via praecepti, quo inbent aliquid saeerdotibu» aaecularibu», quam ai ipae episcopus idem iaboret ora «no. His ergo do causis, mihi viae eat innovatio quae desideratur induci apootolicae regulari» disciplinae pro missionarii» regularibus, non alio in schemate constitutionis examini episcoporum proposito inniti prineipio, quam toties «producto ac inculcato saeculis elapsis haeretico principio theoriae gsllicsnbuni. Atque iisdem de causis addidi etiam, novae constitutioni» propositam innovationem in re gravissima et tanti momenti a Romanis pontificibus et conciliis oecumenicis eaepa·statuta, sancita et confirmata atque a iansenistis odia habita et pertinscit* impugnata, nisi aliis principii» demonstretur evidenter, quod non fit in schemate, illius necessitas, videri mihi inducere in haereaim. Et eatis de primo membro animadversionis in genere.

Mogredior nunc ad secundum membrum, quo C asserui innovationem propositam logice consideratam, introducere in ecclesiam Dei monstrum inordinatissimum et ruinosum. Et re sane vera, quod Christus Dominus monuit apostolos : «Nemo servus potest duobus dominis servire** (Luc. XVI, 13), valet optime ad rem nostram. Quod ut practice intelligatur finge casum, qno aliquis parochus vel canonicus vel sacerdos quilibet saecularis subiiceretur jurisdictioni et auctoritati duorum episcoporum vel duorum vicariorum apoatolicorum, quibus parere ae obedire teneretur. Nonne foret ipae mortalium omnium miserrimus? Nem cum in rebus b. manis moderandis, quod bene notavit e. Thomas, homines etiam sapientiesimi saepe probabilitate ducantur, difficile eet, ut diversi superiores ab invicem inde pendentes eiusdem sint sententiae. Quamobrem utrique placere 'superiori, cenet ei negotium supra vires humanes. Et systema politicum seu ecdesiasticum quod hoc imperaret, exhiberet monstrum constitutionis inordinatissimae. Rem nunc applica regulari missionario apostolico, qui subiiciatur imperio ^>iaoopi seu vicarii apostoliei, quin liberetur ab obedieatia, quam strictissimo suae professionis officio teastur praestare superiori regulari. «Quapropter, recte animadvertit card, Pallav. (Hiat cone. Trid., lib. IS, cap. 13, n* 8), existimo, vel. si pontifex qnidem episcopis offerret, ultro subieeturum se ipsorum jurisdictioni coetui omnes ab ille immune·, episcopos, qui religionis studio ac prudentia praecellerent, ob publioam privatamque. quietem, ne id fieret precibus interoessuros.*

Insuper foret buiuamodi systema ruinosum vicariis apostolici» et episcopis ; ruinosum individuo missionario regulari, ruinosum ordini seu instituto religioni» ad quam missionarius pertineret «Nam cum ad bene gubernandum, ait optime Salmeron (Comm. in ev. et act Ap., lib. 19, tract. 19), opus sit pasto-

•t taatatierib·· cant obaoxH; ot teateritam «M

•polog. ta ooe qri ftat. a»tao. advera. quaoet. 10, ep.

oxempti a iurtadieti··· ipraram quoad aaa Ipeaa; tana a eoavoreo ooraoleatur, qM ttberierea mat, quod pro aobta aoa teneatar reddere rationem ; atqua at do aoatra gabaraatioae «arent honoro, ita aunt Hbari a nollioitadlae et labore, axoapia provideatta pietati· et inter non ia <aae pneln aritate rarvaada.*

Foret praeterea ietad ayatema raiaoeam tadivi- B dae. Nam eem et epiacopi ot miarionarii regelare· bomtaea aaat paaaioribua bemaai eordia ebaoxii, ria aperitur regularibua, at gratiam et faverem epiacopi quaeraat potio· quam eai abnegation··· religloaam et aetatem animarum. Facile eet etiam ut epincopuc ta loot· mienioaum ad aai «olatiam et temporalem commoditatem praeferat regularem, bonam muricum, poetam, et lepide loquacem, nibiqao humana quadam amicitia, adhaerentem alteri bono regulari, atrenuo proprii iaatitati obnervatori, orationi dedite, ailentii ac modeetiae amatori et quaerenti pottan eoaverrioaem gentilium et haereticorum cum laboro' multo, et ignomiaia, quam apparentem rerum npeeiem eum laude et plauau hominum. Hunc autem npincopu forte ex riicriua invidia et obmurmuratione habebit ut virum.imprudentem et perturbatorem ordiri» et quietia totiaa mianioain. Et fnxit Deu», ut eum non nuapoadat 0 •b audiendi· eonfennieribua, - condonando, et a oelebrando noerum. Neque haec enim nuat improbabili·; nam nuat trintienima mihi nota ta loci» trinionum, qribun hypothetic haec poectbiin «venit factam reale.

Eat denique idem nyateme ruinonum religione ordini. Nam regularia miarionarina ab obedient!· . rai nuperiori» ptariban nani» fere ex toto aabdaetn· quantam aoa adfert religioni ruinam, d npirita religio·» evacuatu· teneatur redire ad moaraterium. Impatienn regularia obaervantiae et nuavianimi iugi religio»»· abnegation»» et obedienttae nummum detrimantam at nocumentum eorpori integro inferet ; neo remedium erit faeiln, neo' homini aeri pro-, flranm. Hinc, vel ipei regulare· nuperiore» pontifloem rogabunt ut huiuamodi vir notatu· a voti», doro naeealarr inneribatur. Atquo intad erit fere nemper uricum remedium ad «artam teotamque nervaadam D regularium obaervnntiam ' roligioai ordini». Sati· plara de «acendo aaaertioni· moae membro.

Rentat, at domoaatrem, qaod tertio loco »nbieci, nimirum ; propocitam ·po·io1iα·« ac probatae regulari· di«dpltaae ianavattanem roligio·· ac hi•torice introapoctam aritam ratataro miadoribna •poatolid· EM·· incrementum, aed potio» exitiale vulnun. FiaMnovand·· diadplinae, qanm hactena· necudum eonntituiione· apoatolicee wdi·, minrionarii regular·· obeervanat, cam immanao fractu aaimaram ia eoaverrioao gentilium ot heeratfeornm, hio ··«» tandem aat, ut per haae innovationem frueta· oolligendu» rit abundaatior, quam ia, qui ex nervate raque mode dindpltaa regulari collect·· Nit No forte ergo ooatrartam aeeidat, moo··· eet rem ipnam diligenter ta irulinata revoonim Bxpendnmaa rario rem heao raBgfoeo no hidoriom Miraioaum mirirtertam aoa «et opu polilioam eat

Oeneia, eritarak tonroa UH.

•tate aaaa prifemiraia Mrigot numqae ta «in npiritaaha peapartaa as vote paapertatin; aFalgei aria earn Doo ax regularam obaervaatia, qua ai praaaariMtat et qnoUrinaa maditaifo at aaapa iteratum axaaaaa aaeaaiaittaai «Friget taialtaaaa labar integra amori· praprii ahaegatioa· ax rate obediaatia· par quam maalfoateatar aapartori ragriari Maa Spirit·· aaneti taapiratioae· at gratiae •podalea, varam etiam aaimi tadtaatioae·, paaaioaae et defecta». Haae autem omnia eMriaat ot raddut taatramaatum aptin» ad opu» apoeteliearnm mierioaum maiori celo ot animaram fructu perflçieadnm.

Et nue apoeteli, at minnioaibua vacarent atao rile impedimento, unanimi Spirit·· nancti afflatu dixerunt: „No· eat aequum no» derelinquere verbum Dei et mirintrare menai·: concidente ergo, fratre·, viro» ex vobi» boni teetimonii neptem, plano· Spiritu nancto ot napientia, quo» eonntitaaman nuper hoe opun: aoa vero orationi et mtaiatario verbi iratantea erimun* (act Ap. VI, 9-3). Paupertati· ergo voto, orationi· oontinuae exoreitio ot labori» indefenai abnegation» apoatoli aggrecni Nerunt magnum minaicnnm apoatoliearam open. Eamdem regulam «equuti eant epUcopi et nacordotae, qui tribu» primi» eodeniae raeeulia apoatoliram minaioanm opua «equuti nuat. Non enim «earadam eat, cnrardote· omne· ex eo tempore Nfaee naaealnrea, nullo paupertati·, voto aolomniter obntrioti; imme vero plure» fuerant neoerdotea regulare·, qui veter paupertati· coram Deo et eedeaia ligati cum Apoetolo aiebaat „rihil habente· et omnia poarideatea* (II Cor. VI, 10).

Celeberrimi taoruat naeeritn quarto ot quinte viri nunotiaaimi Chryeoatoria·, Barilira, Gregorta· Naxtaaaenw; Hieronyme», Auguatia··, aliiqna innumeri vitae regulari nolemri Xfldicti, qui' miaaionam ooaverrioaia tiliam iadefeaae Inborn excoluerunt At irra ntiban barbaria ia Romanum imperium Dena 'tavit a. Beuedletum eem exercitu horam ad egregium opua ednverrionia barbarorum. Veram, ut iatnd praeolprinrimum opn» perficeretur meliut, Spiritu caneto taepiraate, Romani pontifloen nubtraxerant monaehoa ab obodionti· epiacoporum ; ribiqae ani tamquam rapremo omnium episcoporum putori rabieeeraat

Vitii· et xixaaia necerii decimi et andodmi eollabeatem Lateraneanem baciUeam volait Dera anteater· ac NWr· opero et laboro ». Fruacted et ·. Domirid, quorum iaaamoram et naaetindmam prolem Romeei poatiflo··, eoatrediaoatibra •t repugnantib·· multi· opiacopi·, raaxerunt deboro ·■·· exemptam eb obodiaatia apinooyorum, at earn integram praeetaate· Romaao nupremo paateri diviaam minnionem rarareieadi et reparandi Latera- ne···· barilicam nollerttae pertcereat

Sooerio autem dedmo «exto,' earn mouatrum horrendum proteataattam ab taferin'oaput erigarot contra ipram Petram beeti»rim«m, raper qunm Ohrietua nuam aediSravit eoeleeiam; et magnum •portam Meet oetiam evangelic in «trinque laÿi- •t nriantalib»» et ooddentalibra, detegit Dera militem atronunm Igaetiam earn radta ta rabddtam

■Diluatis ecclesia·, qui per uiwM· eebosn ex-AOMti. Il ebon enmrent ad vexilhun sanctiesinti UMbM* h«* 1« Hm.' •assibas gentibus erigestdum. Quod ttrInnas epos at exeqnersiur Igaatius, dht seen· eegifavit, praeetaret ae seeietatem subjectas· reddero opb· •oepia, aax potius Bomano pontifici? Ai vir Dai sueeitatM * Domino tamquam ballato* fortia et aevus legislator Mpieatisoimu· regularia et apo-•tolieao disciplina·, intellexit taadem, aaaa voluntatem divinae Baiaatatia, at decerneret iaatitataaa a m eoeiotet·· loee obnoxias· at suMsetam atque obstrictam «peciall at perpetao rota mm debere imperio ae obodieatiao uria· snmmi Bestoai postifiei·, ad cuius autum treat socii ia omne· tama psrtM pro conversion· rei gentilium, vel haereticorum at' schismatieorum. Subiido halo ia itaiioo sermone verba historici clarissimi Danielia Bortoli ia rita *. Ignatii, lib. 3, §9 b at 6: „8tabilito ia tal taaniera il fine dalla compagnie, ai rivolse il ssnto fondatore alla acelta de' messi, ebe le doveano eaaare di neoeaario ajuto par conseguirlo . . . Per tal cagiono uni eon an perfettiseimo misto il baoao d'ambedue queste rite (di Maria a Maddaiena), non molto difficili ad accordarsi. . . Cosi dall' ana ogli prese Γ oraaiona mentale eotidiana, prineïp·-liaaimo «trumento dalla perfessioue, obe mette Γ ali di fuoco ail' anima a la porta all' anion· eon Dio. Gli eserciri spirituali, anche talvolta d'un œeae intero ... La rinnovarione do' rôti due volt· ogai anno .. . Gli eaami della eoacienaa, che et rianuovano ogai di due volte : ... La purità delT iatentione ... Lo acoprimento intero a fedele di oiô ohe ei passa nella coscieasa, buono e reo ohe sia,,. L' nso della lésions spirituale ... La frequens· de' •aeramenti. . . L' eMteisio d' una continua mortificatione ... E non esssndo elle (la compagnie) di suo istituto monastica, in quanto b religione, C non ha nulla ohe ottimamente non isti· nel ehiericato: ansi ciô oh'elle ha d'aggiunto all'ordinario di quSllo stato è aumento di perfesione fra termini d'.esso. Che perd Paolo III, Giulio HI, Marcello II, e Paolo IV, solovnno sempre chiamaroi sacerdoti rîformati. Ne porchèla compagnie per privilegio d'esensiono, non è immediatamente soggatta alia giurtsdisione d·' vescovi, sieeom· è ›l clero non regelare, de' pereié dirsi oh' elle scomponga o disordini il conserto della ecclesiastica gerarchia,' né ch· se n· ritiri o ae n'escluda, percioehè elle è per vote solenne · suo particolare tutta dipendente d·' oenni del somme poatefloe eb'è vesoovo universale, alla disposition· della cui prowidensa sopru il- pubblieo della 'greggia di Cristo, sta inviari· in sustidio dell· Chi···, in servisio de' veeoovi, · in ajuto delle anime. E veramente,' ·· 1« compagnie non al aommo ponteflee, ma a' veeoovi m D si forne consecrata con vote aolenne d*ubbediensa, ciô, oltreche non era necessario al bene delle loro gregge, sarebbe rinedto a grande seonoio dei bsn cornue della Chiesa; perché i paeei degli infedell - degli eretiei, eho noa istaano .· cura di veeeevo particolare, non avrebbono eruto •hi vi ei adoperasse; cib eho anno fotto i pontofici, eon aequisto d' innumerabili anime sila feds, • come Pio V tsetifica fin de' saoi tempi, eea agginnta de regni intieri alia monarehia della Obfoea. Oltreehè ere intieme sommo decore doli' enteriti dei vicario di Cristo, aver tanta migliaia d' nomini, di quelle qualité, ebo ne' professi di quset' ordine si riehieggono, ohe stanno sernpre, per dir oosi, sellali, pronti per voto, che ne banuo, ad andare sensa sensa - sonas viatico - qasloaqus loatsao • 'barbaro paeeo, - per qualusque difficile o periglioeo aSare ia servirio delle aaiase ri pro-

Porre bape turtHatrai foadatertus esrta vehsatM a Bamaafo pentiMbuo et eeasUtis approbate mibi est sussmi penderis, a* minhen dabit·, qoia baiaa saaetse st spoetoliaae disciplinae, haetenna adeo tritgiferub ia eedeefo Del at bneretieis mssmopsro exoeaa, ia grarMaui aMcua exitium futura ait Alque otiaam experientia aoa id nos doceret! Nota· omnibus sst, non pausos episcopo* adbaeoieee haeretieae doctrinae Isasenii, atque auctoritate eue episcopali coegisM eaeordotM ·· etiam patre· Oratorii'Gallicani ia Belgio at in Gallia at Hollandia ad amplectendas» dootriaam haereticam, ad eam decondant in naivaraitate, ad earn aanaatinad·· populo ia palpito, divulgandam que familiaribus sermonibu, et quod horrendum •at, ad eam imponendam paenitentibue in Moramento paeaitentiae. , Bt qui fuerunt, quaeeo, viri •poatolioi tanta virtute ac robore praediti, qui epb •copie reoiatere auderent? Hi utique fuerunt religiosi regulare·, quod exempti a iurisdletiono episcoporum et devincti cum summo omnium pastore, non timuerunt mina· et promissionM illorum. Notum eat cardinalem de Noaliis archiepiscopum Pariviensem interdixieae imperterrito» societatis lesu patre·, eosque per anno· plure· prohibuisse ab administration· sacramenti poenitentiae et praedicatione verbi Dei, eo quod placitis lanseuii moqué episcopali arbitrio nollent adhaerere. Notum •st etiam, Danielem de Caylus, episcopum Autisiodorensem eadem castigas·· poena leauits» annis viginti novem: et statum Hollandiae, instantibus lansenittis sacerdotibus, decrevisse, ut .centum lesuitae missionem catholicam lupis desererent nliox •xeant lesuitae, sin minus tamquam perturbatore» publicae tranquillitatis puniantur.|' (Acta Zegeri. van Espen et Erkelii.) Notum est. qua facilitate episcopos Gallicanos, auctoritate episcopali, consentiente· sibi habuerunt sacerdotes saeculares suae subiectos Jurisdictioni, at omnino eorum placitis haereticis perpetuo repugnantes regulares, quod ab eornmdem iurisdictione forent exempti. Denique omnibus notum est, qua laetitia nonnulli episcopi, Hispaniae curiae mancipia, viderunt lesulta» expulsos a missionibus America·, quod male haberent •qrum exemptionem ab episcopali iurisdictione. At vero, non minus notumfMt, quid acciderit celeberrimis illis missionibus. Nonnullae fuerunt omnino ab episcopia derelictae: nullumque ab anno 176T vidertmt sacerdotem nisi usque ad annum 1844, quo aliqui lesuitae illuc redierunt, qui tamen a praelato illiua regioni· post breve tempus expulsi iterum ftterunt, quod profiterentur se exemptos ab arbitrio jurisdictionis episeopslis uni sedi apo-■tolioae obedire ae subiectos esse. Ad alias vero miseionM ab episcopis sabmissi fuerunt neosscerdotM in hunc finem ordinati;' et delecti a inventât· miserabili ae corrupta et ignorantissime, de qua Indi haec cecinerunt ad aeternum illorum opprobrium :

Moso perdido,
Calle oogido,
Abito pouido.
A misionee ido.

Verum de bis t·0·?· ""tins e»t Nequit- enim bispaaua episcopus ηόη summo affici dolore, dutn tristissimam impietatis tragaediam in expulsion· leauitarum secnm cogitat Finem ergo observationibus generalibus impono, rogando enixe patres deputatos pro missionibus apostolfois ut a fatali missionibus ot ecclesia· universa· sxitio procurando per imprudentissimam salutiferae ao apostolieae

ivtiAm WmAmn*
trtolatw eorda eptosoparuas, qui route rapiut, protons abetiaeant, fimra

la praaaariw.

.Corn Domini aeatri bominum Balvutetis mandatum*: daws fa msiram Ckriati eotis etc. placeret »*<»:. '.at ia unicum Christi ovile*' etc. Neque ouim praeceptum praodieandi ovaagetium oeesat pro fidelibus.

Qaod puidsm malt» mm stadfasfas ate. placent magia: «Qaod quidem «o nuno studiosius peragendum eat, quo falsarum sectarum ministri adaitaatur magia ope» Msoionum varii» modio corrumpere ao perdere aut saltem impedire.“ Ratio ibidem allegata forat iaiarioea apostolici» opeyariia, qui saeculis elapsio sanctissimo laboraroat ia missionibus; estque praeterea historice falsa: nam ostium avangelii in universa terra non nnne aperitur sed iam diu apertam est

Aftrijos tMorafafa: ad commoditatem utique; ad veram et laboriosam vitam apostolieam, quam apostoli et eorum imitatores semper tenuerunt, minime sane.

In eaput I.

Tum prosetpns maiori srmpsr *alacritati* fa eo elaborarunt Hoeüsimts *hiata* saeculis, eam/aetUor etc.: haec ratio est historice falsa, et praeterea eat iniuriosa apoetolioo selo ecclesiae saeculi» elapsis. *Hint lote* miMioeem etc., «i haec probetur definitio, etiam Galliae, et omnes,provinciae Amerinae etiam occidentalis adnumerandac erunt inter loco *mutionnnt,* cum in hia multum adlaborandum sit ad conversionem infidelium et haereticorum.

Idfirta ad memoratos «pùeopo» etc. haec conclusio non descendit ex praemissis, sed praecipitat ad iniuriam et dedeoua regularium. Etenim, ei hi mittantur ad missiones, manent tamen semper subtecti summo episeopo, pontifici Romano; optimaque erit, harmonia jn^pr eosdem et yicarios apostoliooe, ai quae in Tridentino décréta fuerunt, serventur adamusaim. Neque enim iu concilio Tridentino coaeeasa fuit potestas illimitata episcopia at praesint regularibus, sed definiti fuerunt casus, quibus ea tamquam a delegatis sedis apostolihae exerceatur.

Ftamun itu at potestatem . . . *iamtn* fused repularea priotlsffar etc. haec videntur dicta ad irrisionem potius quam in decus spostolicae sedis, quae privilegia regularibus concessit Etenim, si 'contextas comparetur cum nota textui adiecta, patebit cuilibet privilegia regularium reduci in merum ac inane nomen. Et miram est, multa ex his quae referantur in nota (D), esae eadem quae urgentur a lessenistis et hostibus ordinum religiosorum contra regulares. Videtur mihi auctorem huius notae animo contra regulares minime benevolo illam scripsisse. Rt tamen, quod optimo adnotavit Seripandus ia concilio Tridentino, si decreveritis regularium oneri novum onus esse adiiciendum; sentient ipsi omni procul dubio nullum sibi pro benefactis tege episcopos et.ecclesiam universa» rependi beneficium, immo' vero posthaberi omnino sacerdotibus saecularibus; et *oum homines sint, facile ab onero suscipiende intolerabili humeros retrahent. Certe ai haec sanciantur, nullus erit bonus regularis instituti venationis suae studiosus, qui velit missiones adire. Itaque quemadmodum ex aggravato, a Tridentina synodo, ob instantiam quorumdam epiacpporam, onero regularibus pro facultate obtipenda ad concionaadum, coepit in quampiurimis frigescere ardor evangelisandi, quo gratigtaei ante Tridoatiatum iOnetrarunt sselsatam; timendum «tique ept, ne, bae nova sancita dMptina, frigeeeet adhuc magis ia bene pluribus rognlariboo mm» adeundi mimjsnsi, et in fis qui commorantur ia locis miraiouam congelatur studium laborandi ad oahrtem proximorum. Denique, st tanta dater potestas episcopis ex. gt. AngNae, quae recenseatur intotiloca nifaeru, cur aoa eadem dabitur potestas plena ia rogularee episcopis Galtiarum?

Porro semel adprobato et sancito hoc novo ieris principio, actam est do vita et spiritu cuiuslibet instituti religiosi. Nam, quemadmodum ia humano corpore, ai proprio ao naturali capiti aliud substitueretur edooititium et temporale, mutationem illico paterentur humanae functiones, et vita ipsa ponitup deficeret; similiter idem quoque contingat neocene est in corpore morali euiuscumque instituti seu ordinis religiosi, si membris commorantibus in locis missionum novum caput substituatur, quod eis praesit, in locem capitis proprii et naturalis, cui obodiontiam spoponderant, et a quo educati et enutriti ac gubernati fuerunt Nam deficiente paulatim pristini spiritus vigore, contabescent procul dubio membra a naturali capite divulsa et separata

Neo valet dicere, episcopos et vicarios apostolicos esse viros perfectos, qui potius quam noceant, incrementum maius afferent membris, quibus praeerant. Nam esto quidem, omnes et singulares episcopos esse viros perfectos, nnllosque umquam in faturum extituros Malvetios, Saldanos, Lomento», lansenios aliosque aulicos antistites rei politicae et saecularis petitions, quam spiritualis vitae ao perfectionis religiosae: nonne tamen in ecclesia Dei divisiones gratiarum sunt, et alius quidem sic, alius vero sic? Nonno inde facile est, ut spiritus proprii ordinis religioni mutetur in alium distinctum? Bona utique erant arma Baulis, attamen illis nequivisset David occidere Goliath. Idem ergo continget misaionariis regularibus, si dentur eis arma episcopi propria, quorum usum non-habent illi aliis armis adsueti ac educati. Non ergo manebit integer spiritus religiosus huinamodi mutationibus.

Caaaant quoque *düifnttr* etc. Haec lex pre hospitiis et stationibus videtur plena pietate et selo, et tamen ea expendenti patebit, manifesto rem decerni impossibilem aut difficillimam et regularibus odiosam, ad eo» nempe arcendos a parochiis et missionibus. Eocuruam, quaeso, eadem lex non imponitur misaionariis sacerdotibus saecularibns! Anne hi eunt homines confirmati in gratia nnllieque obnoxii tentationnm periculis? Our ergo istud statuendum est discrimen ante conspectum infidelium et haereticorum, ao ei regulares indigerent praecautione, qua non indigent saeculares sacerdotes cum stupore so scandalo multorum? Et nndonam, quaeso, habebuntur fratres laici, qui religiosos inserviant in parvis hospitiis? Praeterea, nonne posset rea osse periculi plene exponere homines laicos in Jura aeoosaitate permanendi saepe in domo sine missiomario et recipiendi mulieres in aliquod cubiculum destinatum ad colloquendum cum illis? Volui quandoque hac do ra sciscitari homines, qui in Hispania solent commercium habere cum mercatoribus Anglia;' socque audivi asserentes, aliquod scandalum peperisce contra clericos praeceptum latum a nonnullis episcopis, quo rogularee iubebanter removere foominas a servitio domus: st memini a quodam lepide ac maligne animadversum fuisse, missionaries rogularee solitos faiese habere semper dues foominas domi ad inserviendum, nonnullos autem sacerdotes missionerioe saeculares

*.

uta taatim. Atqui si eoamosoatnr demi deaeAstitatioa·, qSHW hdboMM nriseioM· apoetottearn· foemtaae, ou·· fur· porioul·· ruwtu set; 1M iapoesibil· «et daM foenriaae eonsautire silsuti· *4 qeid minus bseestum retioead··. Prudenter ergo diseeraoadus «at status aaottaiarii eeu MUtfii a atata hoepitii aa« stationis missienue.

Pieerii» efuMiti», dwa «ta. Haoc natatio apostohoae oonstitutioaie ffïrmondis a Benadiste XIV prudenter sancitae dit 6 nov··. 1744 iaiariOM «at privilegiis regularium ai auctoritati nperierum regulari··. Nee video alia· oaasam mutaadi ordia·· haotenns servatum ia missionibus quam M, qnae malo atiqaa omine transparet ia nota (F), capidiiaa aliqua pecuniae. ' Carta, quae g Basera mt Mm *Hit»* peg. 98 [68 a a] eiusdem notae per aerian paralogismorum concluduntur, non aapiant ad aedificationem.

In oaput II.

Ceeteram etai missieiMrw regulars· pag. 16 [51 a u], placeret ex dictis in observationibus generalibus, ai haec, quae in hoc § ordinantur, mutarentur omnino. Nam vere his subvertitur et destruitpr bt occiditur anima vitae religiosae. Meliua emet sanciye: nullus regularia admittatur ad loca missionum, quin prius solvatur legitime a votis religiosis, quam eos adhortari, ut missiones adeant atqne ibidem spiritum religiosum interimere ac suffotmre.

Dttriqtu ciei/ittu potuiaMru pag. 17 [61 D π], param eat, quod missionariis inculcatur. Nam non bene silentio praeteritur praeceptum apostolicum: ‚8i instum eat in conspjctu Dei vos potius audire, quam Deum, indicate* (act. Ap. IV, 19). Atqni tamen huius praeçepti magne eat necessitas in loots missionum.

In caput III.

Jfewi* gusdam multa etc peg. 18 [59 nsj, magnum c adest vacuum in iis omnibus, quae ibi praescribuntur: nulla enim pro episcopis in locis missionum praescribuntur specialia officia: constituuntur tamquam totidetq papae. Nulla praescribuntur officia iuvenibns qui adscribuntur clero saeculari ad parandos se, ut sint idonei oneri gravissimo. Nulla praescribuntur specialia officia pro regularibus ad servandam harmoniam inter suousuperiores regularea et episcopos; omnia relinquuntur ad arbitrium epiacopi. Non arrident haec vacua, per quae facile erit daemoni intrare ad turbandum divinum opus missionum.

Romae die 90 mensis augusti anni 1870.

losephus, episcopus Urgellensis.

«»'·

Obttrraiionet Petri Beckx pratpotüii pcncrelû socMtatia *Iu».*

I. *In teiuma ftumlui.*

Finis propositae constitutionis est ea statuere, quibus religio catholica firmras stabiliatur inter populos infideles, haereticos, schismaticos, coramque conversio ad veram fidem snb regimine unius supremi pastoriq Romani pontificis efficacius promoveatur.

Ad hunc fines assequendum confirmantur in 4 primis atque inculcantur ea medU, quae ex divina institutione essentialia sunt, nempe apostolioa praedicatio verbi Dei, legitima administratio sacramentorum, debita pastoribus obedisntia ot maximo oonlunetio eum Romano pontifice vi hierurchioae sublectionis. In his nulla occurrit observatio facienda; sed quoniam haec generalia sunt atque ad fidem inter ipsos fideles aeque ao infideles conservanda· promovendamque requiruntur, non apparet, cur ea sint inculcanda, tanquam modia specialia in con- . ordinata oeA

Qaad ante· peculiare aat a* propria· quodque iterum itstumque, divertie Boat dioeudi fonsia, ia proposita eonstitntioM.deolaratur, respicit misdonarioe. regular·· atque eo rodit, at miesiouarii refularea, sublata ipsorum exemptio·· peraoaali, reali at loeaH, ia omaibus, qaaa ad missioMm pertinent, oomnuni earn aliia miMioaariia iuri aabiiaiantar.

begitq^jjaidem in schemate pag. 7 [47 D ή: .Salvia tamen quoad regularea privilegiis atqae immunitatibus, religiosis otdinibns ab apostolic· node eonoeeaie, qaae servandae erant ad norma· iaria communie*, end illico aubinngitnr: .Et catenae, quatenus deeratis buiua oeonmouici concilii non advertantur.*

Qaaenam porro tint baeo decreta, hucusque noB «« ^uod ia ipso praeacuti achemate baeo habentnr, scilicet:

1* .Eoramdona sive episcoporum sive vicariorum apostolioorum omnimodae iurisdictioni, visitationi. correctioni . . . sint bhnoxii omnes et singuli missionarii apostolici . . . etiamsi regulares aint, et non obstantibus cuiuslibet ordinis, societatis, congregationis . . . privilegiis quibuscumque, exemptionibus et eonsdetudinibus* (pag. 7 [47 D n[).

9* Conceditur eisdem sive episcopis sive vicariis apostolicis ius ao potestas cavendi .ut plenissime observentur clausurae leges in hospitiis et stationibus seu domibus quibuslibet euiusoumque ordinis, societatis, congregationis apt instituti regularis . . . et ai quid contra factum fuerit, etiam ut apostolicae sedis delegati statim et' efficaciter providere iubeotnr, non obstante qualibet appellatione ad sedem apostolicam, quae in devolutivo tantum erit observanda* (pag. 8 [48 a ni).

3* Conceditur-eisdem pariter potestas dirimendi lites obortas sive inter, singulos missionaries, sive inter diversos reguisrium ordines, sive regulares inter et alios quoscumque, et quidem ita ut. interposita licet appellatione ad sedem apostolicam. non suspendatuç interim effectus latae ab episcopis sive vicariis apostolicis sententiae. (Ibidem.)

4° Conceditur praeterea .vicariis apostolicis . . . ins . . . ecclesias etiam regulares cuiusvis ordinis vel instituti etiam speciali et individua mentione digni, in quibus cura animarum exercetur, eodem prorsus modo quoad omnia visitandi, qno ceterae ecclesias quae ad clerum saecularem pertinent.* (Ibidem [48 n isj.)

6* Denique ieiungitur eisdem .ne praetermittant rationem exiget*· oblationum ao bonorum omnium, quae ubilibet, intra.fines ani vioariatus. missionis intuitu oblatae fuerint ve) offerri contingat, eorutnqa· adminiatrationem expendere et simul cognoscere de fideli piorum operum exsecutione, quae iisdem fortasse fuerint adnexa*. Ne quis autem de potestatis huius amplitudine dubitare possit, adiicitur praeterea:

.Idam vero omnino, et ius et onus tanquam apostolicae sedis delegati habeant episcopi, qui suas dioeeeees in locis infidelium existantes proprio iure gubernant, quoad omnes et singulas ecclesias regularium, quibus animarum cura commissa est.* Quae confirmantur hac generalissima clausula, qua tota constitutio absolvitur (pag. 90 [53 ais]): .Haec sunt, quae de sacria missionibus decernere visum est; seque omnia accurate servanda sunt, non obstantibus exemptionibus ao privilegiia regularibus quibuscumque ao missionariis etiam apostolicis quomodolibet concessis et speciali etiam et individua mentione dignis, quae tamen in iis, quae praemissis

■M oppoauatar, te rae rebore napen debeat.*.

Kx his «Baiba· apparet, par ahmaedi eoasthatioaem ragalarib·· triplieem swam ismuitatem, perseaalem, leealem at raalam ria eatari, at, qua (·iseioaarti Mat, ad io commune redigaatar, atgaa earais dhtinctio infer atissienarioe regular·· at saeculares corae viearii* apoatolici· abeleatur. Patet itsqu·, par boo plane novam pro miMioaariis regularibua induci discipUuam et substantialiter diversam ab «a quae a Romanis pontifioiba* saacita hactenus viguit.

Quam autem haec metatio disciplinae gravissima «it «t partam praecipuam huius sonstitntioeis constituat, operae pretium eaae videtur magna consideratione disquirere, num immutatio iata «it ■·-Maaaria? num utilia? num aequaret prudent?

1. Quaero itaque primam, ait ne aequitati •t prudentiae coaaentaneum legem abolere veteri conaaetudine qo Romanorum pontificum auctoritate comprobatam, qua servata miaaioaarii regulare· inter omnigena pericula citra religiosi spiritus detrimentum et cum uberrimis divinae gloriae fruetibna tamdiu versati aunt? oam, inquam, legem abrogare, quae diuturna aaeculorum experientia •emet commendavit in conversione tot infidelium, haereticorbm. schism«ficorum, nec non in tot fidelium conservatione per Angliam, Germaniam, Hollandiam, Helvetiam, Bohemiam. Hungarian·, American· septemtrionalem ; atque eidem-legi aliam subrogare novam, incertam, nulla experientia probatam? Nullius profecto aequitati· eat nulliusqne prudentiae, certiaaimum bonum miasipnum apoatoliearutn in discrimen vocare, pro incerto exitu novae disciplinae, quae in locum veteria substituenda proponitur.

Indoles ipsa aetatis, in qua vivimus, tam ad innovandum prona effecit, ut quamplura olim salu- C berrima insdtuta nunc in deterius mutata deplorentur. Aequum ne est aut prudens in hac re gravissima tempori cedere, quod privilegiorum omnium, omnisque graduum distinctionis inimicum se ostendit usque ad ordinis subversionem ? Id esset victas dare manus infestissimis non modo regularium ordinum sed eccleaiae totius et maxime apostolica· sedis hostibus, qui tantopere exoptant ut regularea suis immunitatibus privqptur. Vident enim oculatissimi ad malum homines id tandumdem esse ao regulares ordines unitate corporis atque actionis privare: eoque facilius, debilitatis copiis auxiliaribus, posse deinceps catholicae eccleaiae damnum inferri. Et sane proposita constitutio idipsum concilio Vaticano proponit, quod ab anno 1817 ad annum 1865 proponere atque urgere non destitit schismaticum gubernium Petropolitahum, jrt «smijm *rtgularet ipùcopit tukùetrfnlur.* Quid porro ad D haec apostolica sedes constanter responderit, perspicue patet. ex illa serie documentorum quae iuasu pontificiae auctoritatis edita eat anno 1866 (pag. 965 et seq.), quorum etiam mentio fit in latinis ephemeridibus inscriptis *Aeta quae apttd i.* ssdsai fifnmtur. Eiusmodi petitioni Romani pontifices a Pio VII usque ad Pium IX strenue constanterque restiterunt affirmante·, *id fitri* oesmuo non posse. Quid, si concilium Vaticanum nunc sponte decerneret, quod summi pontifice· constanter declararunt sine gravissimo ecclesiae detrimento fieri non posse? quid, inquam, de responsis ab apos*olioa sede receptis indicaretur · potestatibus- Petropolitanis ? Concilio nimirum Vaticano gratias haberent amplissimas ecclesiae hostes; at quam male dignitati sedis apojtfcilicae consultum esset, neoesse non est longo-sermone demonstrare.

Abolita vero in missionibus exemptio regularium ana apearte viam attruerat oaudaaodae Mppreasfoni einedem examptienda odaua extra leea ntiaelouum.

•aim regularibua et eocleMae bono «xtra aaisaioa·· nexium haberetur, quod in locis misriouuas ex praeeeripto ooneilii Vaticani obeervandum «met? Cur oaaibn· generati* episcopia aeu lioeet, quod «pbooph iu lori· missions·· et viearii· apoatolici· eoaeemum «aeet? Car negaretur episcopia America· meridionali· potestas, quae data •net episcopis America· borealis? vel epiaoopi· Belgii, Galliae, Germaniae iu« quod epiaoopi· Holland!·· et Angliae collatum fuisset?

Quaero igitur utrum consentanea ait, an noa potius' pia·· contraria aequitati «t prudentiae talis disciplinae mutatio, per quam certissima missiotum bona in diserta·· vocantur, atque idipaum solemn! constitution· stabilitur, quod apostolica aedes sanctae religioni noxium esse hucusque credidit et docuit, propterea que petentibus schismaticis concedi posse semper negavit?

3* Quaeritur iam, num* verteris illius ao probatissimae disciplinae immutatio utilis ait ao salutaria.

Proponitur quidem mutatio haec obtentu maioris pietatis aanctioriaque disciplinae inducendae. Sed disciplina ordinum regularium s constantia pendet, mutationibus labefactatur. Neque profecto vara pietas et sanctitas promovetur mediis faventibua abolitioni eius immunitatis, qua Romani pontifices et concilia oecumenioa a primis eccleaiae saeculis constanter sartam tectamque voluerant disciplinam regularem, et quae eat turris instar munitissimae in defensionem illius supremae potestatis episedpalis, qqa Romani pontifices pollent in universam ecclesiam.

Proponitur eadem mutatio etiam eo nomine, ut maior unitas obtineatur. Sed fallax eat unitatis species, quae confusionem perit, lam vero per hanc constitutionem inducitur ex una quidem parte unitas potestatis inter episcopos vel vicarios apostolicos ceu delegatos et Romanum pontificem ceu delegantem ; ex altera vero parte inducitur unitas potestatis inter eosdem episcopos vel vicarios apostolicos ceu regularium rectores, et ipsos superiore· regulare·, quorum ordinaria in suos potest·· fere perimitur et absorbetur. Quare plena inducitur uniformitas saeculares inter ac regulares missionarios, per quam excluditur variarum potestatum distinctio et ordo ; ipse Romanorum pontificum principatus ordinariae potestatis in universam ecclesiam magna ex parte disparet, ae proinde in locum unitatis substituitur commixtio quaedam atque confusio, quae salutaris esse non potest.

Immo vero quam noxia sit immutatio proposita, facile apparet, si consideretur proprius effectus diseiplinae illius, quae a tot saeculis viguit quaeque per propositam constitutionem abrogaretur. Distributa nimirum opportune inter episcopos vel vicarios apoetolicos et regularium superiores potestate regendi, quae omnis a Rosnano pontifice dimanat, exinde infideles, haeretici atque schismatici probe intelligcbant, neminem eorum esse rectorem summum, sed talem eese unum tantummodo Romanum pontificem. At per propositam constitutionem tota fere potestas convoluta est et complicata in uno episcopo seu vicario apoatolico: unde maieetas summi et universalis pastoris obscuratur, suprema eius potestas immediatae iurisdictionis in totum gregem contegitur, permultiaque discordiis ansa praebetur. Et. sane si regulares missionarii fere toti pendent a nutu episcopi vel vicarii apoatolici, cui subsunt, manifestum est, religiosi ordinis corpus, ad quod illi pertinent, in tot distrahi membra disiecta, quot sunt dioeceses aut vicariatus, in quibus versantur.

Bino porro causae di iorum tam inj* regulare· ordinis eiusdem, tum i/tet missionaries rejfelares suumque superiorem gulatem, tum inter eosdem auniqqne episcopum vb\ vicarium Apostolicum. Hinc Mag· minor evadit ujitas. inter variqs vijtaridtus' dreeoesBs, qui . e non amplias inter se'oohaefeant communi glutine regularium, qpi ijamàues sibique similes ubiqu^sunt Hinc multipH>sdtae- appellationum sedem Bomagam eaaqpae: hinc denique schismatum pericula tanto maiora? ..quanto laxantur magis aut enervantur vincula, quibus varia membra varie cum capite devjnoiuntdr. Notum est ex historia ecclesiastica dioeceses quasdam -idcirco in -unitate fidei et Communionis catholicae conservatas essé, deficientibus in fide episcopis, quod nimirum, regulares ah eorum iuritdictione immunes cum apoitdlica sede oommunycare tton destiterunt. Tu^e *otiie* astutissimus Photius schisma orientalis ecqlesiae contra sedem' Romanam firmare valuit, cupr· omnemyiurisdictionis auctoritatem et patriarcharum et episcoporum et archimandritarum por irqperatoris potentiam ^sibi mancipari intellexit. Quo loco animadvertatur, quaeso,' discrimen notatu dignissimum, quod vicariatuf inter ac dioeceses communi iure inter chfistianos coAtitutas extitit, quo melius intelligamus quam noxia sit proposita disciplinae mutatio. Nimirum in dioecesibus, quae inter catholicos constitutae sunt, potestas episcopi salutare aliquod fraenum seu moderathen habet in capitulo, in inre communi, in ipdie consuetudinibus, quas ecclesiae utilitas aut necessitas induxit legisque robore donavit. At vero in locis missionum vicarius apostolichs sibi soli relictus nullum habet fraenum praesens, quo ^possibiles potestatis abusus praecaveapiur. Omnes enim homines sumus: fit autem non raro, ut vicarius apostolicus eligatur aetate invenis, ut labores missionum proprios ferre possit, ac telo magis quam doctrina theologica, morali et canonica ins: ructu», qui praeterea, si regularis ipse non sit, de spiritu ordidum religiosorum et instituto cuiusque ordinis proprio recte iudicare vix potest. Numquid utile dicemus, annon potius periculi plenum quod tanta potestas nullo praesenti fraeno seu limite circumscripta in unum vicarium apostolieum conferatur ’

His-accedunt alia quoque damna seu detrimenta quae ex proposita constitutione dimanarent: et primo quidem in ordines regulares.- Horum scilicet membra non pauca exinde privarentur regimine orçlinis proprio, quod est totius corporis veluti anima, unde vis omnis ac vigor.existit. Privarentur exinde ordines unitate illa, unde pendet assecutio finis, ad quem superna Dei providenti* quisque ordo est institutus. Privarentur iidem ordines 'tot membris, quot sunt missionarii, qui communi ordinis vitae subtrahuntur.

Damna etiam seu detrimenta inde dimanarent in missionaries ipsos regulate·, quorum perfectio tantum deficiat necesse est, quantum iidem a legibus sui ordinis abstrahuntur. Boni erunt religiosi et optimi, dum legem disciplinae sui · ordinis sequuntur, si per aliam viam incedere coguntqr, grilvi periculo exponentur. Porro essentialis religiosis ordinibus lex est, praestare obedientiam superioribus ordinis. Cum itaque missionarii regulare· ab hac lege eximantur per propositam constitutionem in rebus ad missionem pertinentibus, manifestum •"eat, non exiguum perfectioni» detrimentum in iis exinde 'oboriri.

Hinc etiam in ipsas missiones damna dimanarent^ Nam si semel statuatur, missionarioa regulare· non suis superioribus, sed episcopis vel vicariis apoetolioisJkubUotos-eese.-qelnam eruht -religiosi, qui -a sui»^provinciis ad erêsmpdi ministeria niltti poteruat? Ii.nimitam, qui di^iipljinae regelaris perinaei ' solatium-aliquod in missionibus sibi comparare Sudent. At nemo .ex lis qui am'plexi'sunt'iqetitntam religweafe, at iuxta -vacationem'suam- a'superioribus ordinis in 'via salutis et perfectionis regerentur, missiones petet vel ad eas libentet^ibit. Experientia porro testât^ regulares^spiscopis obsequentiores non eoo'esse, 4U* libertatis amore olaulitra ^eserer^ac toissionei pqtpre cdpiunt, sed -qui se suae · vocationis studiosos, suique inoti^pti observante* auisque superioribus morigeros exbibent. Jgitur,*si agatur ^<hr~ocdioiba· 7>bservantia', fioreSlibus, pauci admodum erunt boni qui missionem petent ; ai vere agatur de ordinibus relaxatae disciplinae, multi forte sese offerent mittendos* aç. non 'tales certe, quales missionum ministeria et pericula et labores'requfrtmt.

-S. -Quaerindum nunc supereat, utrum proposita disciplinae mutatio ait. nec ne necessaria. At post ea quae hactenus animadversa sunt, nemo dixerit necessarium bono missionum apostolicorum, quod eidem bono infestissimum esset. Immo *iero* illud plane necemgarium est, arcere a missionieus damna illa et detrimenta, quae ex proposita constitutione necessario orirentur.

Et quidem necesse'in pAnis est, maxime nunc temporie, cavere ne detrimentum inferatur potestati Romani pontificis, de qua in prinfa constit. cone. Vat. De ecclesia Christi, c. III, ubi successoribus s. Petri asseritur episcopalis potestas supremae iurisdictioni· in universam ecclesiam Atqui ordinaria haec atque immediata potestas nullo facto, quod continuum sit, evidentius ostenditur quam exemptione regularium, 'qui hoe ipso talem supremi 'pastqiia-iqrisdictionem ubique terrarum vigentem apertissime'episcopis et fidelibus commonstrant. Qua de re, compendii gratia, videri possunt canonistae apud Ferraria (v. Regulares a. 2> et inter Romanos pontifices Pius IX litteris ad archiepisc. Parisien, jjatia d. 26 Octobris an. 1865.

Deinde etiam necesse est cavere, ne damna inferantur ordinibus religiosis, idque eo magis cavendum, quo magis nunc eos insectantur ecclesiae inimici, qui in eorundem interitum conspirant, ut eo facilius deinde contra episcopos insurgant, quod vetares ecclesiae annales et nostri temporis experientia testatur. Atqui perturbatio illa et relaxatio disciplinae, quam proposita constitutio induceret, maxjgnum esset religiosorum ordinum detrimentum. Fieri enim nequit, salva disciplina cuiusque Ordinis, ut eius membra diversi· -modis regantur, neque fieri potest, ut regulares duplici simul iure gubernentur, tum communi missionis, tum privato sui ordinis. Neque est profecti cur quispiam invideat regularibus banc immunitatem, quam, cum voluntarie vitam humilem et pauperem amore Christi elegerint, ecclesia eisdem concessit few/ietorwn Aoaoramqu· *loco,* etiam ut alacritatem in ordinibus religiosis excitaret. Alacribus nimirunr et fortibus auxiliaribus ecclesia indiget, nostris praecipue temporibus. Quapropter cavendum est, ne, sublato eiusmodi excitamento ad recte agendum, religiosorum ordinum efficacitas enervetur: dum ecclesia universa ubique ab hostibus oppugnatur.* Satis profecto esse videtur quod religiosi ordines ab ecclesiae hostibus tolerari ac pati debent, aeque decet, mala malis adiicere, ut exinde audacioree evadant impugnatores ecclesiae Christi.

Denique, cum omnibus perspectum sit, missiones apostolicas anteaotis saeculis maxime floruisse, duth haec immunitatis disciplina a Romanis

pontificibus constituta constanter viguit, tqieeeos a omnino end hanc disciplinam .Averti, sicubi ab ea deflexum est, ut pristina missionum apostolicarum prosperitas restituatur. H^Tqntum ablest, Ut ad sanSnda missionum mala confirmanda* sit vel retinendum decretum aliquod particulare per quod immunitae missioaaripruqt 'regularium labefactatur,

Aliae gorro suppetunr remédia, jgnae ad mbsionea apostolicas conservandas ot promovendas aptissime sunt, et alvo inaura communi et decretis concilii Tridentini, sive in decretis et constitutionibus Romanorum pqntlfccum ict nominatius ABendicii XIV, reperiunlur. Interaliapthuiua pontificis constitutiones, quae relation* inter vicarios apoatolicos et regulares ^ir-occasionem controversiarum' /Xngliae etabiliunf,'citari meretur constitutio *Firpiandie,* qnae pleraque ad disciplinam regularium et ad officia parocbialia spectantia determinat, et quae tum in praecitatis litteris hanctis^imi domini pp. Pii IX, ad archiypiscopum Parisiensem datis, tum etiam in defiàiendie relationibus inter episcopum Marianopolitanum in Canada et suum clerum recentissime tamquam norma adhibita est.

Itaque ex dictis proposita constitutio quoad praecipuam eius partem immutanda videtur, *veL* omissis iis. quae ad regulares^ pertinent, eoque reiectis. ubi de regularibus singulari titulo agetur. *rei* exclusa penitus immutatiqpo disciplinae in locis ~~'jib initio pdnotktis, atque inculcato veteri ftceptoque /sure, idque aut peculiari capite, ut est in prima schematis forma, aut peculiari paragraphe, quae capiti de missionariis apostolicis subiungatur.

OBSERVATIONES

II. *In echema epeeiatim.*

In Caput 1.

1. Initio repetitur eadem plane sententia, quae in prooemio exposita est

2. Dubia manet distinctio inter episcopos et vicarios apostolieos. Hinc dubium manet quaenam habenda sint tanquam loca misstonum; adeoque dubium est. quousque se protendat potestas, de qua in hoc capite sermo est.

3. Non videntur adeo multiplicandi vicariatus et^rarii apostolici. maxime ubi pauci habentur fideles; ne impedimento potius quam auxilio sint. Praesertim vero quia non multi reperiuntur apti ad missiones rite instituendae et gubernandas, viri nempe prudentes, docti in sacra theologia et in iure canonico, ecclesiastica discipline vere imbuti, industrii, strenui, laborum aerumnarumque patientes, divinae gloriae zelo praediti, aetate ac missionum experientia commendati, denique ad vitae ductum. quod attinet, irreprehensibiles, ut praescribit Apostolus.

4. Inculcatur ut seminaria eriganturzvclericis instituendis. At monendum etiam, ne manus cito indigenis imponantur, utque neophyti diu seduloque probentur. Nota enim eat eorum pronitaa in malum, quam nonnulli ab ethnicis parentibus hereditariam praeferunt, nota etiam eorum est levitas et inconstantia. Quapropter diversa missionum loca sunt apprime secernenda pro discrimine indolis, characteris, m morum, quibus indigenae in diversis regionibus instructi sunt: si quidam indole satia solidi videntur, ut in clerum assumantur, sunt etiam alii, quibus sine evidenti profanationis periculo manus imponi non possunt. Tum vero commendanda qnammaxime puerorum scholae ad institutionem juventutis in doctrina Christiana. Hinc enim adolescentes paulstim prodibunt aptiores ad vocationem clericalem divinitus excipiendam: hinc etiem^ sappetet medium plerumque efficax ad propagandam familiarum eeavetsioaem. Hi quae s., Fraaoiscus Xaveriua verbis et praemonstravit,

In Caput II.

Praeter animadversa superius notanda occurrit repugnantia praescriptionis quae poe in capite continetur, cui* iis qaae in capite f imo statuuntur. Bic enim ^pritesenbitur regularibus ut saisi obtemparent superioribus quoad regularem observantiam, ibi statuitur, vicariis apostolieia plenam esee potestatam in regulares. Vbo quidem tenus plena haec potestal^ircumscribi videtuf iis^quao spectant ad mispronem, sed reipas omnem comprehendit difodlqionem circa personas ita.^ut subdito superioribus immorigeso faqite sit ^ab observantia regulation e» eximere praetextis obedientiae vicario apoetolieo exhibendae. Dispositio haec «relinqui debet superioris regularia iudic/o, qui plenius fet intftnius novit subditorum indolem, tslcntq, mo'res'ete. quique interdum ex informata conscientia gravitaimas habet rationes mutandi ploco vel ^efficio rei sociis subditum.aliquem, nec nas cum aliis prudenter aut iure potest communicaro

'In caput III.

Praeter alia iam praemissa observandum venit, nimis generalia videri media, quae ad missiones promovendas pro^onuntui* atque eorum aliqua tam exilia esse atque vulgaria, ut vix digqa appareant, quae a concilio oecumenieo in «olemni constitutione speciatim memorentur.

Petrus Beekx praep. 'gen. *e*.4.

λ'. J

Oboepmtio loeephi Aqpelim *arckiepiecopi Corintkieneie nomine fratrum Lemann.*

Monsignore veneratissimo.

I frijtejli Lemann mi scrivono da Parigi; che desidererebbero, cbe dai concilio Vaticano, fetto menzione dell' Ebraistno. dopo le parole „... et conversi ad eum intrent in ecclesiam, quam ipse aoquisivit et fundavit sanguino »uo“, si aggiungyse „sio perficientes, adimplentesque legem mosaicam, non solventes", secondo dice Gesù Cristo: *Non wm cohere legem, eed gdimplere.* Tanto porto a cognizione di vostra signoria illustrissima e reverendissima, affinebè Io faccia couoscero a chi crederh più opportuno

E baciandole le mani n>i eoscrivo di vostra signoria illustrissima e reverendissima devotissimo obbodientiasimo servitore.

I Giuseppe arrivcscovo di Corinto.

Albano 27Tigosto 1870

λα".

Obcervationee Tobiae Aon archiepieeojn Bergteneh Maronitarum.

Monsignore.

Ho rieevuto)o *Schema conetiMionie neper m/iemomAs apoctolicie.* Sicoome aventi aveva io fatte le osservaaioni mie sopra questo punto, e stampate e distribuite ai reverendissimi padri della Deputasione delle missionarii orientali; le quale osservaaioni sono tanto certe e vere e approvate, non solo dai nostri ma anche dai pareechi altri missionarii latini: dopo aver letto questo schema e ueoervato i passi ebe rignardano i missionarii. ho veduto eib che fis ordinato insufficieato. Laonde prego dietro l'eseme esatto delle mie paaaate osoervaxioni. eho ai dia na ordine decisive di que) che fu dimaadato s riguardo dei missionarii orientali; perché ee si lasciano i missionarii in liberti.

potranno reear· all'anim· più pragiudisio ehe bene, • ehe' gli ai diehtfa'bh* la loro eondotta ia einile manière, non aolameate nos b utile, ma daanegievole; e che non hanno n«ssun diritto di miecUani •elle noatr·"affare diooesrfne in Orient*, e che aee•uno del antiatiti orientali Mi tutti riti possa tolerare tale eondotta.

t Tobis Aun areivescovo snaronita di Bairatb.
^8 lugho 1870; . ' 1.

AmaM^eerMOHM Irafoeict *Fauria tpitoopi* ApoUomsnsia

Ad caput primum.

Pag. 6 |ig. IS |47na(? *Eodem*prertwiuriadietiana sedratyus pofeslofs *utantur* etc.-'Hic .dabitareqtus posset an Vicarii apostolici iisdem gaudeant ae titularçé privilegii·, v. gr. pontificalia ia throno peragendi, nominari in eanoue misase efo . . . Videat deputatio au locua ait reatrictit^d· exprimendi aut ••items, innuendi.

Pag. 7 [47 en], ubi de clero, inatitubndo agitur. Declaretur allaborandum ease ut instituatur clerus ÜM repuleris, aed saecularia et loc! proprii» qui aliquando ausa poaait ecclesiae administrare. Quare •tatuendum iudicarem omnes cuiuslibet instituti miaaionarios ad olerum indigenam *aaaadartm* informandum obligando· eaae, nee regularibus concedendum ut possint quoaeumque aibi beneplacito· ad regularium vota admittere ; aed illo· tantum qui extraordinaria vocationi· tigna praeferrent, et de iudicio et licentia vicarii apoatolici ; vel abeundum certas • concilio statuendas regulae, v. gr. ai sacerdotes saeculare· pro fidelium necessitate iam sufficerent, et regulare· haberi poaaent tantum ut auxiliare·.

Pag. 9 [48 c ii]. In secundo inciao. *friem raro* etc. Iu· etiam detur vicariis tpostolicis in moniMes.

p*g- 10 [49 B). Circa finem capiti· I vel auperiua prout videbitur. lubeantur vicarii apoctolici aliquod habere consilium ordinarium miasionariorum sive ad negotia maiori· momenti pertractanda, sive ad bona ecclesiastica administranda. lubeantur etiam prhvicarios eligere et instituere ad normam litterarum Benedict. XIV in forma brevis, 96 ianuarii 1753: *E** suMaari . . .

Ad caput II.

Obeervatianee generale».

, 1* Fere tota huius secandi capitia tractatio de solio regularibus missionariis agere videtur. Melius meo iudicio erit si sermo de missionarii· apostolici· in genere habeatur, notando, quando opus erit, quae regulares peculiariter respiciunt.

2* Istud caput 11 mihi videtur de virtutibua, apostolici· in genere nimis fuse disserere, nec satia explicité et diatincte proponere quae missionarii· praecipiuntur aut prohibentur.

Porro praecipuae prohibitione· quae mihi videntur non omittendae, sed suo loco textui interserendae sunt saquentes:

1. Ne missionarii rebus politicis et civilibus sese immisceant, etiamsi certissima spes affulgeat inde religionem augeiuli, et fidem longlataque propagandi.

9. Contra^avaritiam praemuniantur missionarii, •t ideo prohibeantur oomdnercium exercer·, «t bona immobilia ia ipsa missione posaidere.

3. Nullam vim (id est violentiam, verber·) adhibeant ad fidele· coercendos fiat infidele· convertendos.

4. Ab armis abstineant.

NB. Haustae rant istae animadversion·· ex instructionibus datis a 8. C. de Propaganda fide ad vicarios apostolieos Franeiscam Pallu episcopum Heliopolitanum «t aSos ia Indiaq praMnaantes circa finem anni 1469, ischi exlibeo Monita ad miaaionario·, maxime a eap. I atfTV.

Pag. 18 (60 Bia). Poet ineieam da elautura pro r·-gularibua addatur pia exhortatio ad saeculare· uber sionarios, et quaedam etiqm statuantur re^Jae quae hauriri poeeent ex Jittene postoraHbua_episcopi Caradrensia (ad caloerfsynodi 8utehuenais). Aut •altem clare definiatur qhid hio regulare· quid aaoeularee respiciat.

Pag. 14, lia. 10 [50ci>]. Expungant^ verba: *Jacaat iMtu*, Ad praecavendae anxietate·, duratio •ttpreitiorum relinquatur iudicio episeoporuib pro temporum et locorum commoditate e(possibilitate statuenda.' In -eodem inciao commendentur duo potentiora sanctificationi· mpdin, nempe frequens eoafessio, et quotidiana orationi· mentali·· exercitatio.

Pag. 16. lin. IS [51 tt). Poat verna: proprii ritus, addatur: „vel ipai· absentibus eorum provicarii·.*

Pag. 15, lia. 90 [51 s u] Loco clausulas: Si iisdom *abutantur* ponatur: Si prosis edsg cease, fit non lieeat tantum *abuti,* aed etiam *uti* quibuadabs facultatibus sine titentia vicarii apostolici, v. gr., sodalitia aut confraternité!* invito vicario apostolico instituere •to. .... (vide decretum 8. C. de Prop, fide 91 martii 1478).

Pag. 16, lin. 15 [51 Bt·]. Explicitius et manifestius prohibeantur* ritus ab ecclesia damnati, et omnino praecipiatur aervari bulla *Ea quo* etc.

Ad eaput III.

Pag. 18[69bu]. Initio inciai secundi ^ost verba: *Fiat lodalitata»* addatur: mosiew *Prapagationi» fidei et Sancta» Infantiae;* aiquidem hae duae sodalitate· sunt vere universales et principaliores virorum apo•tolicorum auxiliatrices, ideoque speciali mentione •t commendatione videntur dignae. Quin et fieoesaaria videtur talis mentio ut omnes totius orbis antistite· illas promovere incitentur.

Pag. 19 [59 0 u]. Incisum de conversione iudaeorum promovenda primo intuitu longius videtur; fateor tamen legenti mihi nil superfluum videri; quapropter sapientiae deputation:· curam relinquo illud, si indicaverint, pressius concinnandi vel integrum •t est servandi.

Parisiis die 18 augusti 1870.

t Ludorioua Faurie episcopus Apolloniensis
(L.fS.) vic. apostolicus Koui-tcheou Binarum.

Uf'·

Obeereationee Emeantia *Spaecapietra archwpucrai Sagmeneie.*

Monsignor Jaoobini uotto-segretario dei concilio Vaticano.

Illustrissimo «d ecoellentissimo monsignore. — Monsignor Marangô vsscovo di Tine e Micone mi rimetteva nel mio passagio per Sira lo schema •«*per* nsMettiiM *apaatalicit,* perché facessi le mie psservaiioni. Ho Γ onors di trasmettergliele quali fibe aiano, dlmandandole acuaa, se lo faeeia un pb al di Ih de) termina determinato dal suo Momtum de' 96 luglio seorso: pub iadoviaare che appena arrivato dopo un'assessa di dieci meei gli affari della diooesi non mi lasciavano molto agio per occuparmene più presto. Mi sono contestato di poche eoae, ma che 1'ssperienaa aembrami eontraddiatinguere come importanti per lo bene Tlelle missioni. La sua aavieua giudieherb se possan· ••••re sommes·· al giudisio de' padri.

Le eircostanxe politiehe di Europa sono ben tristi, e Γ avveaire mostraai aneora più triste^ Non

saprei decidere q* aiaci pamaaao di abbaadonara-a le diooaai par la fiao del asseeatraata. Spero ohe nostro signore voglia fani intendere il suo oraoolo, e la sua volouth.

Acoolga in^ntu 1' asaicdrssione dpi sincero rispetto, con cui ai professo di vostra ecos^lenxa reverendissima umillissimo obbediantissimo servitor vero:

Vincenso SpaccapieÇa areiyeaeovb di Smirne, vicario apostolico.

Smirne ,fi setteAre 1870.

OisereutioM· ^tpwdans *taper ecMiate de miuionibue* aposMscM.

Schema constitutionis super missionibus apostolicis patrum'concilii Vaticanijexamini) propositum accommodatissimum, et ipsarum missionum tommy' dis atque necessitatibus amplissime'prospicere atque consulere, nemo inficias ibit- Illud potissimum ad- B ÇrStjatione dignum mihi videtur, et quod omnium praesulum in missionibus laborantium erat in votis, ut quoad privilegia ordinibus religiosis sanctissime concessa, ius commune ubique statueretur. Inde onim' saepe inter episcopos vel sjpstolicos vicarios et religiosas familias dissidia, atque collisiones, quibus non parum animarum bona minuantur oportet, et pppulorum scandala excrescant: inde praelatorum querelae, quod minus iis sit licitum, qui magia facultatibus et praerogativis abundare Decease fore propter locorum distantias, et seriem immensam laborum, quam iis qui extra misaiones degentes ovium sibi commissarum bono'providere facilius, et opportunius possunt

Eqitfriem' quid magis a recto ordine absonum, pro nostra humili sententia, compertum esse potest, ut in eadem dioecesi, vel vicariats apostolico tres, vel quatuor velut primi pastores una curo episcopo, C seu vicario apostolico existant, qui nomine praefectorum apostolicorum condecorati iis facultatibus utr et eas facilitates religiosis sui ordinis tribuere valeant, ut ipsorum episcoporum auctoritas minuamur, et depressa jurisdictio appareat? Ideo schematis notori" propositio de praefectorum apostolicorum titulo, facultatibus et privilegiis iis in locis, quae alicuius sacri antistitis dioecesi, aut vicariatu apostolico ritus latini continentur, abrogandis non solum utilis, verum omnino necessaria ad maxima vitahda mala videtur.

Nec minori favore amplectenda alia propositio, qua vicariis apostolicis ius asseritur ecclesias regularium, in quibus cura animarum exercetur, eodem prorsus modo visitandi, quo easterns ecclesias, quae ad olerum saecularem, pertinent, tum quia non desunt missiones, ubi pene omnes ecclesiae vel cappellae parochiales a religiosis reguntur, sicuti haec Smyrnensis, tum quia iis in locis fideles utpote plerumque rudiores, et regularium privilegiorum, Sicut exemptionis vim atque naturam ignorantes, facillime offenduntur, si vicarium apostolicum vel episcopum unum solummodo altare, id eat parochiale viaitare videant. Hinc factum eat, ut episcopi, et vicarii apostolici ab hac visitatione semper se abstinuerint, et abstinebdnt. Id solum animadvertere audeo, ut quoties vicariorum apostolicorum fit mentio, fiat etiam episcoporum, sicut pagina 13 vena 16 [60 n»]. et pagina 14 venu 6 [60 c io], ne detur occasio, carte immerito hanc facultatem ad primos utpote apeatolicae sedis delegatos eoarctandi. Parva quidem macula, ubi plura nitent: non aliud vero 'toibi agendam relinquitur, ut super propositum schema aliqua notanda hnmillimo animo delibem.

In pagina 3 [45 Di«] ubi fit mentio *laicorum piae* sedatitwiih Μμμοτα aoaaa utile facet afeqeid peopbare de seeietate B-opqyatsMiMjMei pro aMuumia et pene immortajj*«»>ip missione* :e«Uholioaa mentis innueret Adeunt quidem nt alia· societal·* religiosae, quae bonum mitaionnjs provehere «ibi propodaM; sed haee et diuturuitate temporia, « universitate loeoram, at copia subsidiorum omnibus prasfalgere coaetat Innumeri qonciUi Vatieani patres id ism postulasse memini.

In pagina 4 [46 o»] primum capitia primi comma obecurum, atque nimia involutum videtur: operae pretium eaaet illud clurina reddere. Nec satis Zoos OMsswmtm definita^in pagina b [46d i>[videntur illi· verbis .in quibus praesertim ad infidelium vel haereticorum- cçnyersionem adlaborandum est". Non desunt loca, quae sunt dissita, et infidelibus plena, ut dioeceses Americas meridibnalis, ertamen non habentur utlocs missionum. Valde vero inferes* sensum huius' verbi doteribinare, ut quae sint loca dedtetis per hanc constitutionem latisMubiecta apécèo constet.

Pagina 6 [47 Bi«[Nimis durum mihi videtur vicarios apostolicoe, vel episcopos locorum missionum nulla ratione posse a missionibus sibi commissis abesse inconsulta sede apostolica. Concilium Tridentinum episcopis permisit absentiam duorum, aut ad summum trium mensium, si aliqua causa fiat, et absque ullo gregis detrimento, quod an ita sit. abscedentium conscientiae relinquit, quam poncjljrfm sperabat religiosam et timoratam fore (sessione XXIII, de reformatione, capite 1). Quare idem mon esset episcopis, et vicariis apostolicis in missionibus degentibus concedendum? Concilium Vaticanum mifius religiosam et timoratam iis con^~\ scientiam adiudicafiit? Profecto graviores rationes episcoporum et vicariorum spostolicorunxresidentiam in locis 'missionum necessariam reddunt, at et ipsi iudicare posse putandum est, an eorum bimestrem vel trimestrem absentiam sive sanitatis causa, sive amicitiae gratia cum viciniore episcopo colendae, sive verbum Dei ministrandi utilitate, propriis ovibus nocivum futurum. Ibidem sancitur, quod sacra limina sanctorum apostolorum Petri et Pauli Statia temporibus invisere debent eodem prorsus modo *c forma qua caeteri episcopi. Profecto episcopi et vicarii apostolici locorum missionum nequeunt huie officio satisfacere singulis annis; et *cefio* illis verbis *elatio temponba»* innuitur non omnes singulis quoque annis ad huiurmodi visitationem teneri. At satius esset id explicare, ne aliquis error iryepere possit circa intelligentiam illorum verborum modo *ac forma.*

Pagina 6. *Studioeuoime curent* circa finem [47 ni) Non est meum de hac salebrosa valde quaestione de clero indigeno longam instituere disputationem. Multa iam hinc inde a viris scientia et pietate clarissimis allata sunt ad diversarum sententiarum confirmationem. Verum diutina experientia compertum videtur neo facile fieri, nec utiliter factum, ei plurimi ex indigenis sacro ministerio addicantur. Valde arduum multis populis perpetuae castitatis servandae propositum habetur. Hinc non raro dolemus iuvenes sanctis institutionibus ad virtutem in Europa formatos, ut digni habiti sint altare conscendere; statim ac ad patriam redierunt, misere in vitia prolabi conterraneorum suorum exempla secutos. Nec dubium videri potest, miasionario· indigenas sibi relietos et missionarioram nostrorum adiutorio haud suffultos, saluti animarum procurandae sufficere non poise illos utpote, dicam, minores tutela indigere, et directione ne a recta via digrediantur, constat. Scio primorum christianismi saeculorum exempla a cleri indigeni patronis in propriae

•ausae emolumentum voeartS At quis aeeeit ilta saecula prqdigli* >t-mi* facti abunda* adeundi, perabundasse, y· divina et summa Dei providenti· disponente ad evangelii. propagationem ver· admirandam? "Fscta sunt illa opportunissime, ut recte advertit Augustinus, ut his multitudine qredentium congregata «tque propagdta io ipsos more·' stili* convertentur auctoritas· (Z)· *eMitote credendi,* cap. 16)/ Hinc primi ecclesiarum apostoli saepissime neophytos ipso* baptismo susoepto in episcopos eligebant atque eis infidele* praedicatione et miraculis ad fidem vocato* committebant.· Quis haec renovarq, pbsesumeret? Profecto non pauci exempfrgratia apud Sina* indigeni sunt sacerdote*: quot inter' illos ad episcopatum afleoti venerunt? Nescio si vel unus.

Quae non ideo dicta sunt, ut elerus indigenus omnino reprobetur, vel episcopi seu vicarii apo■toligi ad clerutn indigenum efformandum seriis'et Indefessis viribus non adlsborent. Sane episcopi munere suo functos se arbitreptur et bono missionum providisse, si facillime iuvenibus, qui honore vel temporalibus emolumentis allecti, quod non raro in locis missionis contingere.videmus, ad sacro* ordines suscipiendo* parati* manus imponant. Quod Apostolus commendabat ne *cito* id fiat, quam maxime in missionibus est adimplendum. Missionarii qui ab Europa loca missionum petunt, si viam veritatis descentes in vitia miserrime prolabuntur, possunt ab ipsis missionibus expelli; at quomodo scandalis missionariorum indigenorum occurrendum?

Pagina7 [47 d]. Missionaries apostolicos subditos episcoporum sive vicariorum apostolicorum iuyisdictjoni hoc loco decernitur in his quae pertinent ad regimen animarum . . . Haud inutile e*set addere *et ad praedicationem verbi Dei.* Non desunt enim missionarii, qui arbitrantur in suis ecclesiis sibi non solum, sed et religiosis aliorum ordinum, qui forte ad tempus in eorum domibus morantur, absque ulla episcoporum facultate et licentia verbum Dei annuntiare licere, quo- nihil magis * veritate, et legibus canonicis alienum dici potest.

In capite 9 [49n]. Quae missionariorum sint officia, ot quae in ipsis propterea virtutes requirantur, accurate, lucide, et sancte in hoc capite exponuntur atque declarantur. Verum nisi mea me fellat opinio, nem incongruum immo valde salutare esset, *i aliquae regulae huic capiti adiicerentur, quas episcopi et vicarii apostolici sequi teneantur, antequam sacerdotes ad laborandum in vinea Domini eis commissa recipiant. Cum enim non debemus omni spiritui credere, sed probare ai ex Deo sint, summa diligenti* uti et sedulitate opus eet, ne ii admittantur, qui sua potius quserentee quam quae lesu Christi sunt, et nulla forsitan virtute praediti loca missionum adire audent. Non infrequenter vidimus vel sacerdotes suorum episcoporum auctoritatem exuere et depellere volente·, vel religiosos.parum observantiae regularis studiosos, intempestive ht falso telo abreptos petere missiones, ut facilius sibi et cupiditatibus suia indulgéant. Et quod, non minus delendum videtur, saepe sive episcopi, sive superiore· regulare* ut hae saltem via ab eorum peste se eximant, facillime et ultro litteras dimitsoriale* ut miaeionibus se addicere possint iis largiri non dubitant Unde non satis prudenter agere videntur missionum praesules, cum huiuamodi dimisaorialibua eontenti litteris, sacra ministeria ipsia committant. Ut hoc malum, quo nihil maius, a miyiotÿbus arceatur, nonne utile foret, si a concilio Vaticano praeceptum fuerit, 1-t tum episcopis tum superioribus regularibus, ut iis solummodo facultatem faciant missielh· qui ita virtutibus videatur ornati, ut «orum ministerium in missionibus util·, at sanctum adgurari possint, 9· Missionum prseenllb·· a· sacris ministerii· presbytero·, vel mligioso* addicant, nisi prius certiore· fiant, meliori modo quo possibt, de eorum moribus, vita ante*cta,4 scientia, et sacris, functionibus quibus inservierunt, ut indicium rectum ferre possint de eorum utili ministerio?

Pagina 17 [59 aj. Profecto quae de-debito honore •tque obedientia ciplibu* potestatibus hoc looo dicuntur, nullus est qui inficias' ire possit. Verum eum fgoillime ad eaptandam potestatum benevolentiam, et favore· aucupandos 'prona sit humana infirmitas; non inutile fore existimo, si debita ante omnia d 4ô et ecclesiae obedientia memoretur, ne missionarii potestatum saecularium auctoritate abutantur sive contr· poelesiastic*· leges, sive, quod non'raro factum ease lugendum,.contra superiorum ecclesiasticorum defieta atque sententias. Sacra congregatio de Propaganda fide in quantas'saepe tricas et fastidia ab ipsis hac de causa coniecta fuerit, probe novit, ut aliquod ne e* renoventur mala salutare remedium necessarium appareat.

, Valde laetatus sum. ifr fine 'capiti* 3 exhortationem pro ludaei* ad veram fidam alliciendis, legere. Sic omnium pene patrum concilii votum ab initio declaratum iam satisfactum. At cur et aliquod non adderetur comma, quod schismaticos et protestantes respiciet, ut in verum unum Domini ovile sub uno pastore et ipsi adducantur? Nonno et ipsi sanctissimi patris nostri zelum summopere provocarunt ut epistolam ad eos mitteret qua ad concilium sunt vocati? . . . Manus Domini non eet abbreviat*, et omnibus viam salutis patere dignum videtur ut * patribus concilii solemniter declaretur.

Quae omnia sapientiae Deputatorum submittimus, ut officio meo functus communi omnium saluti consultum aliquo modo gaudere possim.

Smyrnis die 8 septembris 1870.

t Vincentius Spaccapjetra archiepiscopus Smyrnensis victrius apostolicis Asiae minoris, deputatus commissionis missionum et rituum orientalium.

XJ·.

Obeervationee Innocenta Sannibalt epiecopi Euyxbini.

A1Γeminentissime o reverendissimo signor car dinale De Angelis arcivescovo dg Ferme, e camerlengo di santa Romana chiesa. — Roma.

Enpnentissimo e reverendissimo principe. — Mi recO a dorure di trasmettcie * vostra eminens* reverendissima le poche osservaaioni che ho creduto fare intorno allo schema proposto sopra le missioni apoatoliche. Mancaudo di cognizioni prattiche sù tale intéressante oggetto, non mi è pero dato subordinate alla molts perspicacia dei padri dei concilio Vaticano migliori emendamenti. II Signore 1* conveni in perfett* salute per il maggior bene della chiesa, e mi dia la oonsolssione di, ravvicinarla sit i primi dei prossimo novembre, montre prostrato al bacio della sacra porpora mi' reno ad onore di rauegnarmi colla più alta stima • profond* venerasione. di vostra eminens* reverendissima, umilissimo devotissimo obbedientimimo servo vero.

Innooenso veseovo di Gubbio/

Oubbio 22 agosto 1870.

Obeervaiionu taper tckemate de miuionibue.

Nostrum super hoc «chômât· indicium minue eat competens, cum in subiect* materia experienti* careamus, optima legum iubendarum regulfi. Pano*

svgo quae adnotamua sapiehtibfu· indicio, maxi- ■· eoram* qni in tdisaioaibns vernentur, lubenter •ubiioimus.

' Integram hoe schema, prout de artiis (actam eat a relativa Deputatione reverendissimoram-patrum reformandum esse credimus, ut 'stilo eonciouatorio alia substituatur dicendi ratio constitutionibus' iam publicatis conformior, et nonnulla apbobsoura, quae noinisi adnotationibus'perlectis^uteUiguntur, clarius exponantur.

Cum in capite 1* amplissima vicariis apOstolicis asserantur iura in persona·, ecclesias, et loca missionum, licet .ad regular*· pertineant, nugatorium videtur' tractationem exordiri 'a praeservatione privilegiorum et exemptionum regularibus concessarum. Amandetur potius ad finem tractationis^ post absolutam de vicariorum iuribns expositibneft dicendi^: «In reliquis ab hac constitittione non emendatis, salva sint et integra privilegia vel exemptionea- a' iure communi ,vrf praedecessorum nostrorum constitutionibus regularibus concessae."

In capite 9* maioribus cautelis muniatur assump^tio missipmriorum, qui instihjti non fuerhtt in collegiis ad hoc designatis. Mjssionariorum titulo et officio non augeantur, immo nec in collegia praedicta clerici recipiantur, nisi qui proprii episcopi litteris commendentur de scientia et de selo animarum. Regulares vero, qui ad loca missionum sacerdotio' iam suscepto mitti exoptant, bonae suae /Conversationis inter fideles testimonium habeant ab episcopiAin quorum degunt dioecesibus. Quomodo enim bonum Christi odorem inter infideles diffundent, qni nihil tale inter fideles non praestiterunt?

In capite 3' pro ludaeorum conversione procuranda revocentur spostolicae litterae Gregorii XIII datae anno 1584. et Clementis XI anni 1704 de lectionibus, sive de sermonibus ad ludaeos habendia. ut in verge fidei veritate salubriter Erudiantur et trabantur ad Chriatum.

Ut unita· directioni· et regimini· inter vicario.· apostolico» arctius faciliutque conservetur, consultum foret loca missionum vutiaaitna in'quasdam vcluti ecclesiasMcas provincia· dividere, quae plure· eiuadem regni vel lingnae vicariatua apo•tolicoa comprehendant, inter quoa vicario· apostolico· lingularum provinciarum unum sibi beneviaum apostolica sedes eligat, qui honorifico aliquo titulo, puta delegati vel visitatori· apostolici insignitus, caeleris eiusdem districtus vicariis praeemineat eiusque sit contraire· confirmare, super eos invigilare, eorumdem querelas recipere, et causas cognoscere : loca eisdem dommissa interdiu visitare, eos si prudentia suggerat, aliquando congregare, ut Collatia consiliis viributque consociatis, .quid necessarium ait pro uniformi missionum directione constituant; et illa omnia sancire, quae paci fovendae, animarum lucris et Dei gloriae inserviant. Hio sane modus magna videtur habere commoda; an vero effici possit, petitions videant, quorum iudicio haec omnia iterum subiicimns.

Eugubii die octava Assumptionis beatae Mariae virginis 99 augusti 1870.

Innocentius episcopus Eugubinna.

λ·'.

Obstrraliow· omtadam anonym»1.

Miram eat planeque dolandum, nihil ad aaoraa miaaionee promovenda· aptine hnina oonstitntionia auctoribus visnm esse, quam ut sublata regularium missionarioram" personali, ruaaUi *t loeali immunitae, vetera IUM- privilegia abolerentur. Hoc enim ia propottto schemate praecipuam osse ac singulare, vel ex eo apparet, quod non semel sed saepe, non ebiter et pkueis sed data opera et multis gravibtrsque verbis iscqlcatur. Integrae enim paragraph; V, VL, VII, VIII, IX, X, capitis primi (pag. 7-9 [47-48]) hac de re agent; et licet in | V, pag. 7, '[470·] legatur: «salvia tamen quoad regulares privilogiis atqup immttpitatibu», [religiosis ordinibus ab apostolica sede cCnoosais, quktx_serv*ndaa erant ad normam luris communis": attamen continuo subditur: «et eatenus, quatenus decretis huius oecumenici eoncilir non adversantur". ' Decreta autem quae in hac constitutione oqntinentur, prout ek locis allegatis est manifestum, talia sunt, ut 1* ragularibus nfisaionariis triplicem vauam auferant immunitatem, personalem, realem, et localem; ut 9" eos communi iure cpm ptissionariis non regularibus regendos esse statuant; atque adeo ut -3" novam» posthac'pro misaionariis apostolici·'inducant fortnatn -disciplinae, snbatantialiter ab ea diversam, quae iamdiu a Romanis pontificibus sancitÿ haqtenus obtinuit.

Atqui I. haec disciplinae immutatio nuf/os^do *eet neceeearia.* Tglia enim necessitas, si qua foret-, inde esset repetenda, quod vel pietas aanctiorque agendi ratio, vel ecclesiastica unitas, vel ipsarum missionum finis exigat, ut sublatis immunitatibus et privilegiis, communi iure regulares regantur. Iam vero si primfe et altera ratio quidquao^ valerent, eaedem quoque probarent non colum Vicariis apoatolicis, verum etiam episcopis in regione catholica residentibus regulares esae quoad omnia subiiciendos : quod quantam religiosis familiis per niciem afferret, non est huius loci demonstrare Restat igitur ut proposita disciplinae immutatio. ,,recto sacrarum missionum ordini opportune constituendo, prout temporum adjuncts postulant" (Proem, constit.), dicatur necessaria. Red quaenam, quaeso, istiusmodi adiuncta sunt, quae ad tantam rerum conversionem Vaticanam synodum compel# lant' nulla enim ab auctoribus constitutionis producuntur. Quçd si in veterem disciplinam aliqui irrepserunt abusus, hi non ex vitio institutionis, sed ex hominum infirmitate repeti debent; atque adeo corrigendi homines sunt, non institutio abolenda. Accedit II. -nequaquam videri prudens, ut abrogata disciplinė ab ipais Romanis pontificibus solemniter institute quae per tot secula tam amplos ubereaque- fructus *didit in. infidelium' et haereticorum conversione, nova regula agendi substituatur, eaque incerti exitus,'pulla experientia comprobata, nullis commendata rationibus. Idque fiat, quando novatores omni ope nitantur, ut distinctiones et privilegia tollant ; quando immediata et ordinaria suetoritas sanctae sedis in singulos fideles, quae speciali quadam ratione à regularium immunitatibus commendatur et ostenditur, iuatautiu· et flrmiua est asserenda; quando demum rerente· adhuc sunt declaratione· eiuadem sedis spostolicae circa regularium exemptione·. aire ad gubernium Petropolitanum *(et.* Nota officiale diretta il SO geun. 1865 dall' eminentissimo card, aegretarie di atato al sig. Jnearioato di affari di Rnssia), aire ad archiepi•eopum Pariaienaem (ct litt. sanctissimi domini noatri Pii IX ad archiepiMopum Pariaienaem 96 Octobria 1666) dataa,' ut disciplinam eoclesiqatieam hac in parte tueretur. Hoc autem III. ex ea ratione maxime confirmatur, quod, noro disciplina, quae inducenda esset, multiplici) ex capite noxio ostenditur. Ea enim nniua eiuademqne religioni· membra discindit, divisione* fovet et discordias aire inter

1 Hune «x aeriptwsa *te*raia napieer ama Aagslsm Di PMrs, ep. Nysasasa.

régulai*·· eiusdem ordini·, sive-iptsr subditos et superiores, sir· regulares inter et .piseopo.i prp-ter·· .regimini· aotioni^que unitatem in ipsis're-ligionibus solvit, perfeetionemque impedit singu-lorum, quae ex legum .uart1n>u.todia rognlarique subieqtiene dependet: denique^fifteit, ut nonnisi innpti, v·1 qui religiosae disciplinae idguiq subipp ddtredtant, _ad misAonoS' destinentur.

Quae tsn ijs se habeant, praestat ut eajjuae. ad regulares pertinent,- vei simpliciter pmittahtur, Illucque tractanda rtserventur, ubi de regulari.hu· aermo erit; vel exelusa veteris disciplinae infmu-tatione, innovetur antiquum ius ad normanj *eon-stitutionum Benedicti XIV aun. 1744', Apoitotimm ministerium.ann. 1755; et iuxta com-munes prudentiae regulaa media opportuna prae-scribantur, quibus consiliorum et ;operum concordia inter yicarios apoirolicoi, et superiqres 'regulares 'ad^missionuifi bonum;promovendum foveatur.

A

Animadversiones

In caput E

Prima periodos putetur; repetit .enim eadrm. quàe dicta'sunt in prodemio.

In fine § primae pag. 5 [46 D i»], distinctio inter episcopos et vicario· apostolicos valde obscure pro-ponitur, .nec sata· perspicue definitur quid per *loca* •HMtoaum intelligitur; ufidb dubium manet, quo-usque in· ac poteitai, de qua in hoc eapite termo, eit, extendatur.

Praeterea pag. 6 in fine [47cio]. ubi vicarii· apostolicis commendatur, ut clerico· indigeno· insti-tuant, commendandum (jnoque esi, ne iisdem cito manu· imponant, eum nota omnibua ait illorum incolarum levitas animique inconstantia.

Neque illud ibidem omitti debet; poeter cleri-corum seminaria, puerorum quoque collegia et in-stituendae iuventuti scholas esse aperiendas, iu quibus prima pietati· et literarum elementa jnature doceantur, qui deinde in clerum erunt transferendi.

Denique pag. 10 [48 D ii], ubi statuitur, ut fideles ritus orientalis, qui proprio carent pastore, ab epi-scopis seU vicariis apostolicis ritus latini regantur; addi oporteret, id ease faciendum *ptr aligum rica-rum* «HMttan *oriintalic rihu,* probti statutum est in concilio Lateranensi IV, et a Bepedioto XIV in constitutione pro Italogrsccis.

In caput II.

Pag. 15 [51 B s) commendatur regularibus, nt aui· obedient auperioribua in iia rebus, quae ad regula-rem disciplinam pertinent. Bed hoe quomodo compo-natur cum eo, quod in eapite primo statutum eat, videlicet epiaeopia et vicariis apoatolici· plenum iua ecae in miaaionarioa regularea, atque in eon-flictu iuriadictionum episcopi-et vicarii apoatolici iua praevalere, nullatenus intelligitur. Relinquatur igitur personarum diapoaitio auperioribua, qui melina et faeilius norunt subditorum ingenia, more·, Tire·, porieula; et aaepe habent ex informata oonpcientia graTiaaimaa rationes, altari non communicanda·, ut auoa subditos ab officio aliquo τ·1 loco removaant.

In oapnt III,

Media quae in hoc eapite indicantur ad promo-vendas mieaionae, nimia raga ot goMralia aunt, odeoque ad finem consequendum inepta. Optan-dam nt tot vicariorum apoatolieorum, qui sedeat in concilio Vaticuno, «xperientia opportuniora sug-gerat ebnaili·, quibua edocti patre· ea praescribant, quae evangelioos operarios ad miaaionM aptissimos effingant, et in apoatolieia miaaionibuh ita dirigant, ut multam messam colligere Taloant.

d.

mtinu* ,«o o v M de apostolioî.

J ■^Îilouib'w»l.

«ptaop*· s»r-«s Vrvonre Z^.sacr·,appriobants conssfco.od-psrpslsi··· *ni nniaria».

- Cum Do^inicbm illujd tqgndatum: Eto Ut i» *muuhm pratilioffi* ... crte-ter·**, perpetua vigeat, manTi» debeat, Jdoneè-in ug-Aim Christi ovile toti·* ojbis trinseat pleni-tudo ; idcirco necesle est* nos mii licet hnmertntes bqati Petri Iodum oÿtinenfti·, aa divinum illud opus, praedecessorum.. nostrorum vestigia persequentes.· gtjenuo ihtumberv^ Quod quidem ee majqri Audio •st peragendum, όρο mégis, •misenante Deo, ostium -evangelii in'unnTwrea terr* quotidie aperitif cnius 4n omnes, gentes diffusionem non satis common-dando' charitatis exemplo saeji antistites fovent.

B sacerdotes utrimque cleri perficiunt, lituorum piae sodalitates adiuvare enituntur' cui demuih ipsae naturales scientiae novis excogitatis modis, mari-tima' praesertim no terrestria itinera celerrime con-ficiendi, mirifice iirserviunt. areano divinae provi-dentiae ^psilio omnia ad "Christum ordinentur. Itaque etsi multa praeclare decreta fuerint ab hac apostolica, sede recto sacrarum missionum dtdini opportunq constituendo, nonnufla tamen, abero ap-probante concilio, innovare, vel addere, vel tempe-rare nobis visum est, ut sanctum' illud opus quoti-die jnagis proficiat.

Caput I.

^Quandoquidem messi· multa sit multisque proinde egeat operariis, episcopi aliique locorum ordinarii n«c non moderatores ordinum regularium, atque earum inprimis congregationum quae pio huic operi mancipantur, efficaciter curabunt, ut apostolica» aedi semper praesto sit congruus operariorum nu-merus e clero tam saeculari quam regulgri. quoa ad evangelisandas gente· pro auo munere roittero valent·

Piis Tero sodalitatibus in apostolicarum. missionum subsidium nonnulli· abhinc anni· in variis Europae partibus institutis episcopi et parochi patrocinari non deainant, simulque fidele· populo· adbortentur, ad efficacissime precum suarum ad-iumenta temporalibua eleemosynarum erogationibus consocianda, ut omne· gente· ad ecclesiam Christi venire aut reverti festinent

^Caput II,

Ad apoatoliea· riiiaaionea utiliter obeundae non-ni·! rirtute et (cientia probato· operario· assumi oportet; assumptos Tero dirigi atque exerceri, aptia-que medii· muniri; ut spiritu ferventes et grsvia-D aima «nae vocationis officia prae oculi· temper habentea, ah eis rite implendi· nunquam deficiant. Ii rero sedulo recogitent neminem rentre ad Christum, niai Pater caelesti* traxerit eum1, ac frustra homine· plantare Tei rigare, niai Deu· ipse incrementum det4. Eum proinde in humilitate cordi· aui assidue adpreoentur, ut effundat in'eos spiritum gratiae at precum, quo populi· ambnlanti-

Utra· dtcnten hainaatodi pria· ait an poataria· mhs-ats Illo, «aod «apra erhibiis* «et sab sa*. S, eomperta* IM «altam nos «A Sana la qaodam daanti bails nsssplari, la aaed iaeHI, base in ora iatnior· lagnatar: .Distributu· par emere die S7 iulii 1870, faria IV", i> superiore rare: .Aaaalato.* Utcuqw ae re babeat, M^na ri»am oat filed is aoauMatorui •yllogea^racipon, w quid ti deoit, quod grariori· monenti rideatur.

» Marc. XVI, IA

» Io. VI, 44.

4 I Cor. Ill, 7.

bn» ib tenebris sb-habitautibba in redona umbtae * mdrtia divinam illud fidei do4*ai misant impetrare)

.Quoniam vero fides exauditu,' auditas sutemi per verbum- Christil, straanstuat eum-omni Munia verbuto Dai.^Sed* qna ratione l<g|ui potoruat verbum Dei, nisi a populis, penes quos B^si legatione fnngbntnr, intelligantnr t Nos itaque Clementis V * nec non Pauli V praedecessorum nostrorum·, prout temporia conditio pstitnf, vestigiis inhaerentes (A), praecipimus, nt quipumquo missionibus operam navare, Deo suspice, voluerint, linguas eortita, quibus verbum Dei sunt Snnuncisturi, tempestive edoceri pro viribus satagant. Moderatores autem cuiuaqiK'brdinis, congregationis, societatis et institdti, quae se tnissioiribus dicarunt, hortsmur, ut liqguareim institutione·^ quibuk utuntur gentes, \peneequas eysngelii praedicandi onus assumpserunt, Sarumdem alumnis tradanturt

Haec, quae de missionariorunv dotibus atqub -etTJwHde studio et cognitione linguarum sancita sunt, prae ocuiis habbantii omnes, quorum est apostoiicae huic sedi proponere operarios alfea3em mittendos-in diversas orbis terrae plagas, eorumque conscientiam ea super re graviter oneratam volumus.

|^S· Caput III.

Quicumque in opus evaugelii fueript assumpti, mutuam 'chacitatem in missionibus obeundis inter se et cum aliis fovere nunquam desinant: et caveant diligentistime. ne ea magis quae sua stint, quam quae lesu Christi, quaerere videantur.

Maxima cordis cbaritate atque,omnimodis benevolentiae signis populos, inter quos versantur, mis-> aionsrit prosequi atudeaht; et aeihelipsos «orum indoli, usibus, ac modis, salvis tamen hac in re spostolicae sedis decretis (R), quantum in Domino fieri potest, aptare satagant, ut omnibus omnia facti, omnes Christo lucrifaciant. Omnibus doctrina atque exemplo, in primis vero sacerdotibus, quibuscum in vinea Domini laborant, praeire cenentur nu-ea, quae sui sunt muneris, adimplenda. Ita suum obeant ministerium ut auctoritas ordinaliorum nullum inde praeiudicium patiatur; quod potissimiftn intelligendum est de evangelic» operariis qui in cleri 'orientalis subsidium mittuntur (C). Denique erga civiles locorum potestates ita se gerant, ut nunquam ex animo excidat evangelicum illud monitum : *Btddita gaac tant Caelari», Canari, gnat* sunt *Dei, Deo*.* (

Cum missionarii, ii praesertim, qui inter orientales gentes spostolicum exercent ministerium, ad fidem nedum illaesam, ubi semel affulserit, servandam, sed praecipue ad eam longe lateque propagandam destinentur, 'idcirco eorum labores et conatus in id potissimum tendere oportet, ui infideles. haeretici, atque schismatici evangelicae veritatis luce collustrentur, et ad catholicae unitatis centrum reducantur.

Qkput IV.

Peculiarem nostram -sollicitudinem exposcunt missionarii apostolici ex regularium familiis cooptati, ut omnibus quoad eorum regimen diligenter dispositis, tanqusm acies ordinata utilius praeliari possint praelia Domini. Cum itaque animarum bonum et ipsa locorum, in quibus missiones exercentur, peculiaris adiuncta, maiorem postulent regiminis unitatem, idcirco neeesse est, nt iidem missionarii arctiori dependentiae nexu iis iungantur, quos praecipuam missionum curam apoatoliea sedes gerere constituit' (D). Bciaat propter·· regeler·· aaissio-Barii,"ne^uiusvis stat ordieis, o^agregatieais, sdcM-tatis et instituti, sine ulla-promus sffbeptionO, .in administration· omnium -saeramentorum, atque in' omnibat quae ad missionum directionem pertinent, ■ubeeM omnimodae iprisdictioni, visitationi et correctioni episcoporum proprii rit*·, vel vicariorum apoatôlicôram (£), ebsque potiri Jn ipsos omnibus et singuli/ inribas. quibas ordinapr, etidm tanqusm sanctse sedis delegati iuxta Tridentinam cbncilitun. sacros oqnonss atque apostolieus constitutiones in regulare· fruuntar. Proipde sacrum- ministerium* nullatenus exercere praesumant^ bis^postqusm memoratis praesulibus litteras exhibuerint, quibus ad missiones destinantur (F), ct facultates, quibus ab. bao sancta- sede «mcti'fuerunt, eorumque consensum obtinuerint. HJiqJVqro tamquam apostoiicae aedis delegatis ins esto, praefatos missipnarios exercitio sapri ministerii, gravi ex caussa, interdicere. Ceterum ubi. missionarii regulares^dupHci superiori, ordinis et' missionis- pijrere debent, meminerint 'neeesse est officia, ipse apostolicuip setumfert ministerium, ii* praevalere eveniente condictu..quae e statu religioso proficiscuntur-, quandoquidem priora illa ad communem missionum utilitatem diriguntur et a suprema Romani pontificis auctoritate dimanant ((J).

8i qua autem, quod Deus avertat, dissidia sive inter singulos missibnarioa, Tïvc inter dlversoriim ordinum familias, sive inter has et Isicos quoacumque oriri contigerit, ea ne diutius protracta eAim pant in scandala, statim compescere curabunt vicarii apostolici, vel episcopi, qui buiusmodi cau<··· tsnquam sanctae sedis delegati/ etiam summatior ubi opus fuerint, dirimant (H); integro manente iure appellationis ad apostoiicam sedem, quin interea latae^sententiae effectus suspendatur <i).

Quae quidem omnia servari volumus, non obstantibus exemptionibus ac privilegiis regularibus quibusc.umque ac missionarii· quoinodolibet concessis, quae tamen in iis, quae praemissis non opponuntur, in suo robore ac vigore integra consistere/ debent.

ADNOTAT1ONES AD SCHEMA DECRETI *DÈ APOSTOUCIS .VISSIOXIBUS.*

(A) Tum Clemens V in oêcumenico concilio Viennensi, tum Paulus V in constitutione Apaolo-*lieat* svm'talM oners linguarum orientalium studium ratione habita missionum latis opportqnia legibus prom'overunt ; quod quidem etiam sacra congregatio de Propaganda fide pluries ct praesertim decreto anni 1774 inculcavit.

(R) Adiecta-eet Ijaec clausula : .Servatis tamen *hac* us re aposto/ieae sedis praesmplioniôus, ut ac commodationi huic debitus apponeretur limea. Sun! enim usus, quos apostolica sedes uti superstitiosos •c inhonestos damnavit, quemadmodum quidam ritus Sinenses et Malabarici. Quod vero attinet ad vetitam transitum ex uno ad alterum ritum ex iis. qui in Orientis regionibus^ibtinent, vel ad interdictam eorumdeoi permixtionem, huic rei providebitur per appositum caput *da ritiba»,* quo ius liturgicum ab omnibns servandum definietur.

(0) Id sacra congregatio de Propaganda fide saepe revocare coacta est in mentem missioaariorum, qui orientales ineunt missiones, co amussim freta principio, quod etiam asnctae memoriae Benedictu* XIV in Constitutione filo fuamvts Iruspore (4 mali 1746) commemoravit, missionaries in *tab*-mdssms cleri orientalis esse destinatos.

(D) In enumerandis iis qui missionibus utcumque praesident, nulle injecta est mdntio de sposto-

I Rom. V, 17.

* Clement, l. V, n't. 1, *He mgùtri»* ia eoae. Vhaaea.

* Const. *Apoetolicae* semitalis Mere 31. lui. sa. IBltX.

,« Maith. XXII. SI.

lici» .delegati·.. Siquidem eorunT auctoritati, prout Λ ad mttsiones latinas dicant relationem, consulitur qusndo'sermo eaJ de 'Ucariis apostoHci·, quia delegati titulo et officio vicariorum insigniri sdlnpt, \e^<fepto> detegat» apoatoUco. Ireopotamiae; eo vel. magia quod delegati tantum habent iuri^digtiqbU/ quantum a vincta eqde puteantur·, *

(E) Inde àb anno 1677 «ancta aedea declaravit miaaibnarioa ajibiici vicariit« apoatôlteia gtteod oe·: *Mia negotia et* dirrehemem jRitmeMam; et aacracongtegatio de. Propaganda fide anno 1B4& pronunciaVit, omne· mieeiphatioa regulare·, notninatim comprebenaia patrittas e societate lean, *excepta eàlfl Attenta dieripltna^egulari, quoad omma^neyotia jt,* direcftoNffN mûaûmiMM *oub iurigdictione oicqriorum* apoaZ^beoram mm. Haec, quemadmodum 'nonnulla aHa bao super re "decreta ɪpro- pecuiiaribuB quidem miatiiooibua lata fuerunt, Wed ratione·, quibua iuniJuntur, universatea aunt, utpote'quae ex ripsa in* B. dole relationum.'quae miationarioe inter et vicarios apoetolicoa intercedunt, ^menant.

(F) Quod attinet ad qxbibitionem litterarum patèntalium et dependentiam miaaionariorum ab apostolicis vicariis in u«u facultatum haec atatuerat •anctae nn-moriae C%mei>· IX in constitutione *Speculatore»* (13 aeptembria 166^), cum de miaaionibu· ttoperii Sitiarum et finitimorum regnorum ageret. Cum animadvertisset pontifex reX independent!· plurimorum operariorum in iisdem4oci·, praecipue eum ab hac sancta sede sint remota, oriri facile posse dissensiones, riiAs, divisiones, et schismata, in christianae religionis detrimentum^tque perniciem eruptura, nisi illi» mature occurratur", praecipit „quod praedicti episcopi vicarii apostolici ab omnibus et ginguHs religiosi· ... exigere possint et debeact. ut suas patentes seu alias quascumque eorum missionis destinationis, constitutionis et depu-C tatiouie litterae exhibeant, iisque qui dias exhibere recusaverint, tanquam sedis apostolicae delegati prohibere, ne facultates sibi per litteras huiusmodi contessas exerceabt: ipsique regulares licentiam exercendi suas facultates petere teneantur ab iisdem vicariis apostolicis, quam ipsi denegare non debeant, nisi in casu graviit caussae, dictae congregationi cardinalium (de Propaganda fide) communicandae".

(G) Hoe piiwsipbim Ha' auuneiatur in-instrue-tione aiMrao congregationi· do Propaganda fida sub die SO ahptembns 1848 ad viouipe apostolieoe imperi} Siparum ot regnorum adiaoeatiium. .Voile *f.* goitre-(congregati» particulari· pro^febua Binarum), ohe ai dichiaraaee ancora ee^rOMamente, e ai fadeaae aèntire, che ae il miaaionario religioso daye oonaiderarai legato da. una doppia obbedienia verto il capo della miaaione, e verao it superiore rja£olare, Ia prima/dev' eaaerт aempre la prépondérante, e quindi in/ oaio di con&tto la ,prim*» dee .vineere, e non^ venir p^raliisata coli' eaigere Γ oaaervenia dellh «econda. Barebbe difatti ben siégolare Te·!-' gere, Iche il religioso doveate preferir» e' far erecedere Γ obbedienia professata al superiore del-Γ ordine, a quelle che è aopra ogni altra, cio£ alla suprema autorité della «ania aede, e dei vicario di Geeu Qristo, o far preponderate un qUalsiasi punto di regelare, ed interna disciplina agli obbligbi principali, e.graviaaimi di miaaionario, ed il bene particulare, ai pubbblico.pd alia salvena eterna di moltiasime unime confidategli.*|

(H) Ad relit in aaepe allegata constitutione Clemens IX : „Praeterea iuxta constitutionem sanctae memoriae Urbani papae yill praedecessoris nostri, quae incipit *Ex debito pastoralis offùài,* si forte aliquae controversiae inter religiosos dictarum partium (quod Deus avertat) oriantur, memorati vicarii apostolici tanquam sedis apostolicae delegati illa^sdecidpre et terminare possint^et debeant."

(I) Necessarium visum est praedietam apo\tolieam delegationem, indicandi scilicet in *prima •lutantia,* epiacopi· et vicarii· apostolici» tribuere, ut lite· in loci» missionum exortae statim compescantur. Hodie siquidem controversiae, quae sive inter miaaionarioa, sive inter diversorum ordinum regularium familiae, sive inter hos et laicoe quoscumque illic degentes agitantur, solent deferri ad sacram congregationem de Propaganda fide, quae rebus universis mature perpensis, aut ius dicit aut iudices delegat sive ad referendum sive qd quaestionem dirimendam. Haec tamen praxis satis^, diuturnum *tempus necessario absumit, et iccirco ob moras definitivae sententiae animi magis ac magis exasperantur, atque ita difficilior evadit spes discordias penitus restinguendi.

XXVII.

LITTERAE APOSTOLICAE QUIBUIJ AD ALIUD OPPORTUNIUS ET COMMODIUS TEMPUS CONCILIUM VATICANUM SUSPENDITUR

1870 oetobri· SO.

Editoris monitum. — Observationes illae a patribus factae in schema *de missionibus apostolieis* nunquam ad examen in concilio ipso revocatae fuerunt. Nam iis diebus cum grave bellum inter Borussos et Gallos exarsisset, et gallicorum militum praesidium quod in urbe erat, in OaMias fuisset revocatum. Subalpinum gubernium, hac occasione capta, fines ecclesiasticarum provinciarum quae pontifici supererant armatis militibus occupavit, ac tandem die 30 septembris hoc anno 1870 urbem ipsam expugnavit omniaque in suam potestatem redegit. Tunc summus pontifex in eam necessitatem se adductum sensit ut concilii Vaticani celebrationem locum amplius habere non posse declararet, quod reipsa effecit per apostolicae litteras, quarum exemplar hic exhibetur.

Pius papa IX ad futuram rei memoriam.

Postquam Dei munere oecumenici Vaticani concilii celebrationem inire annoproxipie superiori nobis datum est, vidimus Sapientia virtute *c sollicitudine patrum qhi ex omnibus orbis terrarum partibus frequentissimi convenerant maxime adnitente, ita ree gravissimi huius et sanctissimi operis precedere, ut spes certa nobis affulgeret eos fructus quos vehementer optabamus, in religionis bonum et ecclesiae Dei humanaeque societatis utilitatem ex illo fore feliciter profecturos. Et sane iam quatuor publicis ac aolemnibus sessionibus habitis salutares atque opportunae in causa fidei constitutiones a nobis eodem •aoro· approbante concilio editae ac promulgatae fuerunt, aliaque tum causam fidei tum ecclesiasticae disciplinae spectantia ad examen a patribus revocata, qnae suprema docentis, ecclesiae auctoritate brevi sanciri *etc* promulgari possent. Confidebamus istiusmodi labores communi fratejmitatis studio ac selo suos progressus habere, et ad optatum exitum facili prosperoque cursu perduci posse; sed sacrilega repente invasio huius almae urbis, sedis nostra^ et rldiquarum temporalis nostrae ditioni» regionum, qua contra omne fas civil}· nostri et apostolicae sedis principatus inconcussa iura in-

«•dibiU t>«ridi· at Mtdaeia violate atut, la aaw taw^ae-.paatama, ai ·· qaaà U apoatolMa Htm· reram ooaditiooem eoSlaât, at tab Qj do- mlaationa et poteetate^ Dao eiô periaittoata oh iœpereorutabHia indicia ana, paaitoa ooaatitnti ijmaa.

la bao lueteoia- rapum^ oonditioae, earn *pi*· a libero axpeditoqna uau bopremae auetoriteti· aobia divibitpa collate· multi· modi· impedjamar, oumque ptobe intelligamna minime ipaia Vaticani eoncilii patribus in bao valsa urbe praedieto reran atata manente, neoeaaariam libertatem aecuritetem ttebr quillitetem «appâtera et conatare poeae ad rea eooleaiae nobiaoum rite pertractanda·, cumque praetorea neopaaitatea fidelium, in tenti· iieque notiaaimia Europae calawitatibua et motibua, tôt paatotea a auia eceleaiia abe««e hand patienter idcireb no·, eo rea adducteq jnagno oum animi noatri moerore perapicientee, ut Vaticanum concilium tali in tempore curaum-euum omnino tenere non ponit praevia matura -deliberatione, motu p^Jrrio eiuadem Vaticani oecumenici concilii celebrationem uaque ad aliud opportiiniua et commodiua tempua per hanc •anctam aedem declarandum, apoatolica auctoritate tenore praeaentium auapendimu·, et auapenaam eaae nunciamu·, Deum adprecante· auctorem et vindicem eccleaiae auae, ut submotis tandem impedimenti· omnibua eponsae euae ^fldeliaaimae ociua re•tituat libertatem ac pacem.

Quoniam vero quo pluribua et gravioribua periculi· malisque vexatur eccleaia, eo magia initandum eat obaecrationibua et ôrationibua nocte ac die apud Deum et Patrem Domini noatri leeu Chriati. Patrem misericordiarum et Deum totiua consolationi·, votari· Mo 11 aprilia aaa, praxis· npcriori <tetü, quibo· f^dalgaatte plaaariA—hrHbrna -ùxbilaei boeaaion· oeeumealci eoaeilii snaibu ehriatifideli- tea eoaeaaaiaiaa.'-a aobia diapoaite aa ateteta ra^t, 'iaxte nodata et ratioaos' iiadua litterio praeaeriptarn ia aaa vi fintitate et rigora penaaâaaat, periodo ae ai ipaiaa eoaailtf aolabratio procéderai. Have atetuimua nunciam·· volnmaa mandam··, contrarii· non obatantibu quibuaenmque; irritem et inane decernente· ai aecue auper his a quoquam queri» auctoritate aoieoter vel ignorpnter contigerit •Rentari. *Ji* j,

Nulli ergo omnino hominum liceat bene pegi·' nant nbatrorum auapenaion·· quneiationi· voluntati· mandati ae decreti infringere vekëi euau temerario contraite; ai qbia autem hoc ettenmre prneaumpoerit, indignationem omnipotentia Dei eVbeatorum Petri eo Pluli apoatotorom eiua ae noverit incuraurum. Ut autem eqedem praesente· litterae omnibua quorum intereat -innoteacant, volumu· illa· k u carum exempla ad valvae eecleaiae Lateranensi· atbaailicae principi· apoatolorum nec non ·. Mariae maiori· de urbe affigi et publicari, aicque publicata· et affixa· omne· et ningulo· quo· illae concernunt perinde arctare, ac si unicuique eorum nominatim et peraonaliter intimatae fuiuent.

Datum Romae apud 8.' Petrum aub anulo Piscatoria die 20 octobri· anno MDCCCLXX. pontificatu· nostri anno vicerimoquinto.

N. card. Paracciani Clarelli.

ACTA DEPUTATIONIS PRO REBUS AD FIDEM PERTINENTIBUS.

Editoris mtmilvm. — Ea est deputation» huius connexio ac necessitudo cum iis quae in congregationibus generalibus disceptata sunt, ut ab his illa vix disiungi possit. Quoniam vero non satia commodum visum est eiusdem apta passim ac veluti membratim inserere inter cetera congregationum, generalium monumenta, necesse fuit una simul ea exhibere, lectoribus amandatis, ubi res postularet, ad ipsas discussiones in congregationibus illis habitas. Deputationis fidei duo exstant in archivo concilii Vaticani actorum exemplaria, quorum alterum (A) ab ipso deputationis secretario notatum, alterum (.B) alia manu, quam domini Stahl esse suspicor, perscriptum est; in utroque tamen singulae, sessiones secretarii nomine munitae sunt. Alterum hoc. cum videretur ab auctore secundis curis recognitum, semper adhibui, nisi forte disertis verbis aliud adnotetur. Titulum habet tenoris sequentis: fVotocoIZam *congregationum habitarum a reverendissimis patribus deputationis pro rebus ad fidem pertinentibus in' sacrosancta concilio Vaticano.*

1.

Quomodo electa ait deputatio pro rebus ad fidem pertineatlbuM[1].

Prima sessione solemni concilii celebrata, inter se deliberare coeperunt patres, quos eligerent ia deputatioAem pro rebus ad fidem pertinentibus cooptandos. Patebat enim, episcopos, qui ex toto orbe alii aliis ignoti convenissent, nisi temere agere vellent, ante electionem consilia inter se conferre debere, ut» quos idoneos haberent, eligerent deputato». Ab ipso autem concilii initio latere non poterat, multum inter se dissentire patres in una illa quaestione, dev'qua tantopere iam ante concilium disputatum erat: alios iufallibilitatem summi pontificis definiri nolle, alios, numero longe plures, definitioni favere. Tantum autem ab huius quaestionis solutione utrique pondere existimabant, ut '{aies, qui aecum sentirent, in deputationeiu deii gendos esse censerent.

Itaque ex patribus, qui definitioni illi adversabantur, eminentissaimus cardinalis Schwarxenberg episcopos Austriae, Hungarian, Germaniae apud reVerendisNimum dominum Nardi coegit; Aureltanenais cum Parisiensi Gallos alio convocavit; similiter America» septentrionalis antistites inter se convenerunt. HHi in coetibus definitionis adversarii numero plures erant.

Ex illis autem patribus, qui infallibilitatem definiri vçlebant, aliqui primo cum eminentissimo cardinali de Angelis, qui eo tempore non iam inter praesides concilii erat, de nominibus eligendorum deliberabant; deinde adm. rev. patrem generalem congregationis sanctissimi ^Redemptoris rogarunt, ut sibi episcopos, qui definitioni favebant, in aliquam eius congregationis., domum convocare permitteret. Qua venia impetrata, episcopi variarum nationum plue quadraginta in principem congregationis sanctissimi Redemptoris domum *(pilla Caserta)* convenerunt, ut de electione facienda consultarent. Ab his igitur bommuni consilio statutum est, nullum esse eligenàum, quem a definitione infallibilitatis alienum ese constare?; episcopos autem ex diversis nationibus deligendos; eorum nomina archtepiscopo Westmonasteriensi tradenda. Sic iam paucis post diebus eligendorum numerus, qui etiam eminentissime cardinali de Angelis placuit, erat confectus, eorum in-

[1] Narratio haec ex episcopi Ratisboaensis unias Patrua depulsionum diurni» commeutarua desunpta primam prodiit in *Collectione Lacenei,* t. VII, p. ItHA Eam primo loco prae* fationi» instar placuit rtpéiere.

4m htbogrephiee descriptas at int* aasieo· spi- A ssopes dUtribstas, qtfeam sum alii· oonsmaaicaront. Qns hate die Id deeembris IMS ta oongragntioM fgaaaraM auia< safragiorum aaanaa «amas at soH eiaaM aaat, qaoram nomina is iQe indies proposita ^ataet, qai tafaUMMatia dadwitiaai aa*ferabantaa* dabaai non aperte oMdtsbnatar·. Adversarii qaoqas dqdaitioai· iadiaaaa oligoadoram typie dsscri baadaaa earavsraat, aad ax ûa, quo· dsflsitiosem vei aperta tai oeealta dppagaara cogeoeeebaat Qaan qaid maior pntram para da pontifici·'infsUiMmata sentiret, iam ax depstationis pre rebus lostioa· manif«ets apparuit. Praaaea autom Mai deputation» a sanctissimo domiao eminentisdtoa* aaadbalia Aloysius Bilie, aearatariaa rererendsmisa· Behwets, praelatus' domesticus, I' tfestlpgaB sammi poatificis et in universitate Vjndo-Mmm* pradbseor theologiae, nominatus eet

FUntqMm ia eongregstione generali diebus 98 et B M deeembris 1M9 et 8 et 4 ian. 1870 multum iaai diaeoptatsm eat de schemate constitutionis de doctrine catholica*, deputationis sessio prima habita eat die 7 ianuarii 1870.

Congregatio 1.

Die 7 ianuarii anni 1870 prima habita est ôôngrogatio commissionis electae pro rebus ad fidem -pertinostibus, praeside eminentissime cydinali Bilio.

Aderant omnes reverendissimi patres deputati, scilicet

I. Antonius IlaMun, patriarcha Ciliciae, ritus Armeni.
9. Miecealaus Ledochosrski, arcbiepiscopus Gnesqensis et Posnaniensis.
3. Ioannesl Simor, archiepiscopus Strigoniensis, primas Hungariae.
4. Raphael Valentinus Valdivieso, arcbiepiscopus Sancti iacobi de Chile.
6. Renatus Francisco· Renier, archiepiscopus Csmeracensis.
4. losephos Sadoc Alemany, arcbiepiscopus Sancti Francisci.
7. Franeiscus Aemilius Cugini, archiepiscopus Mutinensis.
8. Patritius Leaby, archiepiscopus Cassiliensis.
·. Emmanuel Garcia Gil, archiepiscopus Caesarogustanus
10. loannes MartinUs*8palding. archiepiscopus Baltitborensis.
11. Henricus Eduardus Minning archiepiscopus Westmonasteriensis.
19. Gualterius Steins, archiepiscopus Boetrensis.
13. losephus Cerdoni, archiepiscopus Edessenus.
14. Victor Augustus Dechamps, archiepiscopus Meehliniensis.
16. Andrees Ignatius Bcbaepmann, archiepiscopus Ultraiectensis.
16. Petrus losephus dè Preux, episcopus Bedunensis.
17. Antonius Mnneecillo. episcopus Gienneneie.
18. Ludovicos Franciscos Pie, episcopus Pietavieasis.
18 Bartholomseus d'Avanso, episcopus Calvensis et Theanensis.
90. Conradus Martin, episcopus Paderbornensis.
91. Vincentius Gasser, episcopus Brixinensis.
92. Ignatius Benestrey, episcopus Ratisbonsnsis.
93.. Bebastianus Dias Larangeira, episcopus Sancti-Pétri Fluminis Grandensis Australis.
24. Fridericus Maris Zinelli, episcopus Tsrvisinas.

„ ‹ lorsn sonaiss vid. L L, eoL 4», st ab initis priai osavsntas. s*i slstim ssqaitar.

· Schsma illud, at prino propositum set patribss, habstar •spes t. L, ooL SO-IIS.

lataeate SpHtte tanat· ab omiMatiasimo prassidi preposita eet genestis prima," atram Moandum ea, quas ia generali congregatione haonequo diota et audite enat, sebousa decreti de dsdriss MtAebee pronaa noram oMdcieedum, aa raro ptaoeana, good ad sahstaatiam attinet, retinendum ait, ot quidem spectato tam delecta, tam seoossitat·, tam opportunitate rorem expoeitaram et errorum.

Omnes patres reverendissimi ia eo eoasentieates erant, schema quoad substantiam, esse retinendam, eum in eo doctrina catholica rare ac genuino sit exposita, ef eiqpree, qui in eo damnantur, latissime non tantum per Germaniam, odd et alias regione· dispersi sint, atque qua» contra illud in medium sunt prolata, non sint tanti momenti, ita ut melius sine magno temporis dispendio rix conflari possit, contra quod non excitarentur novae querelae, nec non quia ifV iam ipsa sanctissimo patri debita reverentia postulat, cuius iusau exaratum sit a viris ab ipso saltem mediate ad id munus designatis.

Similiter in eo omnes conveniebant, quaedam esse addenda, sii* vero supprimenda.

Au priore, prout, ab uno alierove insinuatum est, pertineret approbatio editionis sacrae Scripturae vulgatae, condemnatio indifferentismi, spiritismi, darwinismi, declaratio quoad decedentes eum peccato originali, de resurrectione corporum, de duabus naturis in Christo. Omittenda autem essent prae omnibus, quibns liberae scholarum opinione· laedi videntur, et prout unus aut duo advertebant, omnia quae iam prioribus conciliis sunt definita et reiecta.

Quoad quae tamen ab alio responsum est, cum hi errores, non obstante iam'fseta damnatione denuo resuseitati sint, eosdem iterum proscribendos ease, et quidem non simpliciter, sed provocando simul ad prius iam factam condemnationem.

Denique observatum fuit ab uno reverendissimorum patrum, cum populus fidem catholicam sincere confiteatur, alii autem Christiani amplius esse nolint, concilium praesens non tam in damnandis erroribus, „ sed potius sola expositione doctrinae revelatae occupari debere, eo magis, quia etiam ecclesia antiqua errores externos non curaverit.

Verum cum in medio illarum duarum partium alii adhuc siti sint, hpprimis fidelium magistri, pro quibus proxime, ufm conciliis semper factum est, decreta fidei conduntur, ut ab erroribus praemuniantur et doctrinam fidei accuratius cognoscant, ne fidelibus pro veritate venenum falsae doctrinae propinent, ex altera parte responsum eet, a damnatione errorum adeo divulgatorum abstinendum haud e···, idque eo minus, cum iam ab apostolis et deinde per succedentia saecula a sanctis patribus errore· externi quoquo gentiliuqt, iudaeorum, muhamedanorum impugnati, et etiam imprimis quando commiscebantur eum doctrina Christiana, in conciliis saltem particularibus condemnati sunt.'

Tum ab eminéntimiœo praeside altera proposita eet quaestio: num immutatio schematis quqad formam fleri debeat? et si, quomodo?

Quoad hanc quaestionem ab uno reverendissimorum petram observatum eat, prae omnibus prooemio descriptionem tristis statas, ia quo versatur genus humanum in praesenti·, osso inserendam et a viris eminentibus, qui ad id imprimis idonei sint, conficiendam. Alii optarunt, ut capitibus ot canonibus expositio totius doctrinae Christian·· praemittat*.

In hoc autem omne· coaranisbaat, expositionem doctrinae catholicae ubiqso damnationi «noram esa· praemittendam. Plura· insapor dseidorarant, at instar decretorum concilii Tridontini eanonso poet omnia capitula ia fine demeti ponantur, ei tamen,

MbMB ob BN MbrtMI(Mt, M MM** OMOIltBIbMriB I ham «cuMaato iÿeiaa> boaa erat: Formam, raam* -1

to* O^BOIbvotIOM* AoOttfaOM |Vt- OBfOBMB b·* wipttMtOOB ^^OftMO OlOO Obi^OO OtoVOHB 00 dttltiOO* toe, wlo*to* teooo*, qoootuo tori pom Aooo4i Mttooo* tvoo^bUfaMi ot ooootttMtool pooM·» Wm μ aeeaaseateM dig··· Atqae Hμ qeed oobolo* oopiot) ooppffiotoortioMf BtaaritieUSe raadsm.

•lira .... mu· o4blboo4oOi o^poOMotio woo Bmb diuiauaeraqdam et verba iueto phseaspeta Aaioaada.

Qaod attiaei sd- iascriptiones ·< ordtoem oepitam obearvstam est, isecriptioaem tam decreti ta· ra-aonsm I et II rapitis aoe ab error·, asd A ax-poeita veritate aaae mutuandam. Id eaim usai ooa-aüioratn magi· cosvsaire. Insapar iaseriptioaem decreti ideo mine· sptam videri, quod ex aaa parte angustior ait, ex altera parte autem latiu· pateat, atque inobedientiae facile praetextui ease possit

Ordinem oa0tcm praeaent«m, uti exstat, retinendum esse, deoem patres oeeeuerunt, scilicet reverendissimi Tarvisinas, Saaoti Petri, Ratisbonensis, Patderbornearia, Pictaviensis, Oiennensis, Sedunensis, Meeblinienaia, Edessenus, Caaailienaia. Alii putabant caput de sacra Bcriptùra eeee praemittendum. Alii existimarunt, ordinem eeee naturae et affinitati rerum magia accommodandum, caput VI, *11 et VIII atque V et X coniungendum. Alina judicabat, eon-•titutionam in numero plure· dividendam evoe. Aliis rursum vinum eat, eonsfjtntionem unam poese manere, eod alio modo eaae disponendam. Quo respecte tria aut quatuor systemata eunt pro-posita, quae revereadiseimi auetoroe rogati scripto proponere promisccunt Verum conclusum nihil eat, aed viaqm oet,. ut antequam instrustio-λpro oonstitaeada arctiore deputations conficiatur, 'ax-specteatar dicta in congregatione generali, schemata promisee afferentur, et prae omnibus at theologus, qui ultimam manum schemati adsqevit, prius audiatur.

Indicta eessione proxima in secundam vel ter-tiam feriam sequentia hebdomadis et materia deli-berationis assignata, congregatio ab emiaentiasimo praeside dimissa est*.

loannea Sehvets secretario·.

8.

Congregatio II.

Die 11 iasnarii anni 1870 altera congregatio Doputationis pro rebus ad. Bdem pertinentibus ha-bita est praeside emiaentissimo cardinali Bilio. Reverendissimi patres aderant omne·, exceptio cel-sissimo primate Hungarian nrohiepiaoepo Strigeniensi infirmo et excellentissimo arohiopisoOpo Mutinensi.

Peractis precibus et praetecto protooollo ses-sioni· praeeedeatis ab emteentissimo praeside pro eonstitaeada deputation· speciali tres reverendissimi patres, archtepiecopes MeehHsiensia, episcopus Pieta-vieasis et episcopus Paderboraeesi· designati sunt

Deinde fassas est theologus (P. Fransslin), qui ultimam ssaaam adteosrat schemati decreti ds dso-

Armo dsrisetos exarando, ratioaes expeaere, ob qu·· forma, qua sebessa «parata· exatat, potias qaam aha fesrit adaptata.

•vatieeM ia ssagMgetissdhw gsMssBbas haMteé typte ha-Utamdu st telar pates· DtotoMMs tirtrituisln· esmta ABl sMai .mtiiista Malqus visam «t, smMmm ara asm lapstaiatei tM«ma sed mfitema qassA· aim qraspdn. CUm «sta tsm amMs, qaas sab asarstemyinIMds· laihisl, is· la sptaaastitas vutgaHaiar, ttasntam arat ae hMgns etarstaar smtiMta ai tn*· hnpsemm emasA*

Cssmsi. eauansk vmnm un.

■odo, qoe siagnla angite doctrinae eaeetiastar, per pam autem A quem demuta β ιιηιllHι eeedeator, ox^ooobMr ^ooo oootbooo ^oo^bosiooo oB ^ooo^&oo* ^tootrioiko OO^^BO^ftdbO Bib ^Hb^b®Bb^ O^P^^OO^B^O^BO «mna maaHtataotar et exatadanter. Quem luem OBooUboio >ootaloro, oB BooBo* oo oo^BBo AooBriooo oathoKeee qui per errares exortae oppugnantur aut adultaraatar, et quidem sub oo fermati eeoeepta \ prepeoeatar m deateroatar, quo errori in propria •ua-iadole apostate opponuntur. Hanc agendi normam in omuibua coeetHie oeeumeuieia emo oorvatam. ut nomiaatim ia synodo Vieaeoa, Ephesiae, Cbal-oedonensi et synodo VI, nec aea ia aaathematiamis •ancti Cyrilli Alexaadriai atque Httaria macti Leonis Magni et Agatbonio papae ab illi· adoptatis. Unde theologia ia explicandi· huiusmodi daetetis ad er-, roro·, quibas›opponuntur, confugero consuevisse.

Hinc theologorum commissioni minime dubium fuisse quin et in praesenti schemate forma exposi-tioni· doctrinae catholicae indoli errorum, ad quos excludendos et condemnandos dirigatur, accommo-daretur; qui in scholis etiam catholicis ex eo tempore, quo hae auctoritati ocoleeieatioae subduc-tae et potestati politicae mancipatae sunt, eupprossa traditione scholae et arrogata sibi autonomie exorti sint et ideo soieetiiaem formam prae se ferapt.

Hinc et necessarium existimatum eeee, ut doc-trina catholica ad errores illos abigendo· exponenda (ut erroribus tum quoad ruo tam quoad formam respondeqt)in forma scientia· proponeretur, quemad-modum id4am oonstitationibas apoetolicis et allocu-tionibus et ia Syllabo foetam oet, quae documenta theologis deputatis in ipse schemate elaborando instar normae esso debobaaL

Propter easdem causas quod ab ordiaem capi-tum attinet, necessarium visam esse, ut hic ordiaem geneticum et oosnatsralem ororum ssquerotar. At-que eapropter primo looo doctrinam de Deo, crea-tore mundi, supra omnia induito exaltato'et de dependentia hominis a ileo, salva eius Ubertate, ia oppositione plenae incredulitatis, paucis expositam rase, quoniam plura dicaro nec fidslibas nec in-fidelibus necessarium et util· «xistimatotar. Ia altera autem parte, quae constitutionis corpus est, ia oppositione errorum semiratioualismi primo do objective revelatione Dei tractari et quidem capite II de fontibus revelationis, capite IV de aeoseeitate sapernaturalis revelationis, capite V de supernatandi eius obiocto, ia capitibus sequentibus de fido soper-D nataraH, quae rovetetieai respondet, et quidem cu-pita VI de fide generati· considerata, capite VII d· praecedent· conditions fidei, capite VHI de ip·· inter·· ratione saperoataralia fidei, cupito IX de fidei aeeeasitat· «t firmitate; tam de relatio·· inter fidem et scientiam, «t quidem capito X qaoad taiee-tiam philosophicam, et cepit· XI quaed aeteatiam thaologiram. In tertia daaiqua parte expoei theolo-giam, christologiam, et aathropotegiam notantes· et eaperaataratem ia oppositione errorum ex ··■ira-tionsliamn profectorum, qaaatam ad eos sxetadeedos opaa esae visam est.

Qaod vero attieet ad ^rdiaam aocideatatem, videlicet expositio*·· doctrinae et eeademaatioaem erroris in singulis rapitibas atqao iatogria decretis, ia eoueiJits oeeumeaici· variam medum esse rorva-tam. Qeaado erat error manifestas, doctrina vero

«Mtas «sqstatiraroMde ia t L, ed.II-M

u

do psirats erigtaaM eaneUH Tiltintini poet cenai-Itam Miievitaaam ta Araasisaaaai H. at fitetam ta •apitibns I at П ·O«·B· frMiatii QranBn Matai arror aea mt par ea manifestas et «s ata aecnratiori expodtiono ip·· veritae opposita taWriori laee eollooabatur, Ulam otiam tongiorom baie fuisse praemiosam, at ia eoraflio Imtararauei IT capita II contra loaehimum, quod as cadam aaaaa ia capitibus VIII-X1 sohomatie foetam caraitar.

Deled· initio in decreto prncorati aaaoaaa a rapitibas. fttisee separato·, cumantem tern tertia pan aorrassrit, propter divoream indolem errorem ibidem axeludendoram visum ssqo potius errorem condemnationem oom expodtiono ofoгiuogeca^auomadmodum idem non tantam in oonH^oJmtmnoad IV, verum etiam id concilio Tridentino la decreto do aoriptuta sacra at do invocatione sanctorum atque do indulgentiis factam cnL

Quoad transitiones, hac omnino omitti non posse. quoniam per illas non tantam ratio ob oculo· ponitur, qutfa aliqnid decernatur, sed etiam sanatu decreti manifesta· redditur; quare ia prooemiis et doerotie concilii Tridentini dnsmodi transitiones doprobandaatar. Breviore· entem utique poese seso.

Simili modo qnne obiecta rant 'contra ineeriptionem decreti, neo non capita· I et II, fodio ex naturo rei et nau conciliorum ot speeieties concilii Tridentini dilui.

Quod denique attinet ad formam enuntiationis, dxpipatev theologicam poetalnro, ut veritas dogmatica in propria sua ratione oxprimetar, et spoeiatim, ut claro exhibeantur tanquam dogmata fidei, quae de fido definienda sunt, et ab hin distinguantur alia, quae Heet eam doctrina catholica immediata sint connexa, non tamen velat articuli fidei definiri queant, I ot ut proinde in stegnlte gradus eoaeurarum perfecte respendant gradibus erraram, vel certe bea non excedat, porro ut textas sacrae Scriptam·, qui ad probandum afferantur, ia vero erasa exhibeantur, atqne ut nihil dicatur quod opinio··· Hberoe disputationi· in alterutram partem probaro vol improbaro marito videatur. lu qno a oommissioao maiorom, qua· fieri poterat, diUgeetiam ease adhibitam. 'Bt roraro quae hoc respecta ooatra sebeara obistta iaaotaaraat, solid· fendameate destitta. 8ie in capite I rooom eseratia dobuiseo eligi, qeoeiam no· doctrinam Bpiuoaae, aad illorum eat simul damnanda, qui unum ···· abeotatam Dei et mandi D emo doeent, (seu defindunt, unam eaee omnia ot omnia uaum). Porro ia capite m aotammodo dacrotam concilii Tridentini de, caora Bsriptara ex ipaie decretis sxpiieari; quoad oxtenaienam neu gradus inspirationi· singularum partium nüril, «t timetur, definiri. Atquo etiam per ea, qnae britio rapitis XVI orourTwat, optataMm Ubm libaram, quaa tanet statam aatarno purao, spatiata divina raptantia I •t bonigeitata, non eatam abeotate rara impaaaibUens, haad tingi.

Tandem pari modo ca qaoqaa, qaea qnaad probatione· at ratione· interiens, qnaad singulo· termine· et atytam obioeta emit, prihahifiiir, si. aaearntias iadieata Manent, vei ax nsn sratilisram foaili negotio immutari qnenafc

Bora U nnagrogstie dfaniera «at.

leaanee Bsbwsta nwetarira.

Dti Patri· raterons Ktao Dearia·· noster tara QtfftitMp ··· ımlmlm mm ttlwtM ···&·· bea usque ad ooaaemmeitaem seeeaB edfeturam eo proaiieerit; quemadmodum ei proelianti auxiliari, perieNtanti enbveaira, ita laboraati adeistaro labaroo-qna fortunaro auUo unquam tempore deatitit. Quare aine etiam benignitate an providentia foetum eat, ut ex oaraibae quidem oeeamoaids conoiliia, ai noaiinetim o aaora Trideatiaa syuodo ealabefriati alne intarmiwioao freeing nnivereae eodedee ad haec aequo tempora provenerint Hinc enimsaeotiaaima religion» dogmata uberia· expodta pro··ataqeo definita; baaretioorum enor·· damnati atque repreed; eeclesiaetioa disciplina restitate aanetiasqne firmata, militi·· dariealis institutio aocnratior, aaeta saOramentoram frequentia et reformati populi more·; bine membrorum eum capite •retina edetriete soejetas et unio; bino universo corpori Christi mystico additas vigor, anet· scaetitas, ampliata fecunditas; hinc deniquo multiplicatae roKgiocorum familiae, quae in omno opus salutare inoumbust, sliaqnc Christianae pietatis instituta, ac praocip·· assiduus ille et usque ad sanguinis effusionem eenetane ardor, in Christi regno lato per orbem propagando.

_Veramtamen haec aliaqno permulta bona, quaq per ultimam ooeamenioam synodum divina bonitas dignata est operari, grato, quo par set, animo recolentes, eoerbum nihilominus dolorem cohibere non pensamus, dum mala gravissima contemplamur inde' orta, quod nimis multi aiusdem sacrosanctae synodi vel auctoritatem proreus contatapserant vel aapientineima decreta neglexerant. Manifestam enim est omnibus, haereticas secta·, qusa Tridentini patres damnavprant, in sectatas innumeras peulatim disrolatas ease; quibus inter se diceeatientibus et concertantibus, in plurimorum animi· omni· tandem in Chifotam fido· eoae···· ot overoa est Tum natu· Ole quam dicant ratioaalismaa, indifferontiamaa, mythiamna, qui ȇade «ner· bibli·, ad quae olim tanquam ad unicum ehrietiaoao doctrinae fontem ot iudioam anpremum appellabatur, iam pro inanium symbolorum, immo fobularam congeri· traducere neu vsroter. Atqne sie dsaique prodiit impia, sod bon vulgatiasima natarabsmi doctrina, quae errorum ieferam aummam oamploetens, ebriatianae religiaai tanquam divinno et supematurali institutioni dbaate ot per amnia opponitur: ut scilicet robus hnmaaia eenditerie ne earvntorie ÿominio snbtracti·, quoddam vetat ratishristi regaam clatratur. Robot· satem proieetaque ebrietis·· religious, negato vero Dap at Cbrista «ira, prolapsa tnadaac eat pultaram mm te fMteteriteiq tttttteite&Mrip tebteMri tet· «hgnm, te teai ijNfte rteteMtem (Mtetee MtefMi emecmqui tanti reatiqno normam nagnatea, ima toaietatis bnmaara fundamenta eabvwtero nitaatar.

Hae porro impietate impono droomqnnque grnaȅnata, lari noa petait, quta multi etiam oesiesira eatbeBrao fibi male, aSarontu spiritu, et a via verae pietatie ah errarent. Vertis enim ne paregriaia deatriaia abdneti, nataram at gtatiata, eeieatiem humanam et fidem diviaam parparam eemmieiratm, veram eeaaam dogmatam, qaern tenet ac decet

* Prcpsctiem est patribm fopntafisci· de fits in tostis ȅsarisas tapetariaria et ime tisstar.

SBBUbb βMNφΦvMÎ| IpMiBsAs SeS'faHAefiS iMts pseseoiïw} visB OfetiBBi vbAI ht ABNBAbB} mm: Ma «MiMia a Dm amarinat papularam amter toigtoU, Ubant·· MMÜMm» tMWiMta* amplanti tM^ti psiM* st (mbAb set· Qwi *sfl* uM|VMi tampan a Dai veritate, qooa rote «Mat «Mata, teatanda at paaadiaaada quieaoera patoat, eibi diataai ·ana aaiaM: fipdritaa awaa, fui *ttt ia it, tt ttria* awe, gun· paata to are too, aaa *rtttītat it tr* tat* 4MM4fo *et* MfW fa

No* itaqaa pro aupromo aoatro apoetoHaa maaaro earn varitatam oatboiioam doaara ae tueri parvoruroque doetriaro reprobare aunqaam ductitorim··, B aune univerri orbi» epiacopi·, aootra Motoritato ia Spirita aaaato congregati», uobiacum aadeatiba· at iudioagtibo·, ioniutente· Dei verbo «eripto et tradito, prout ab oooloeia catholica imnatabilitar cactoditam et «xpositum eat, ex hac Petri cathedra ia eoaapceto omnium lalutarota Imu Chriati doctrinam profiteri et declarare conatituinua; adverri· erroribaa, poteatate nobiu ab omnipotente beo tradita, proeeriptia ·t damnatio.

Caput I.

Dt Dro *ti taaaii tnatitat.*

Sancta Romana catholica occleaia erudit ac profitetur, unam euro Deum verum et vivum, creatorem caeli et terree, aatonum, immoroam, omnipotantem; qui. eum ait aaa aingularia, aimplex omnino ot taoommutabilia anbetantia, intellectu m voluatatu omaique perfectione infinita, profitendae out ab hce mundo ra at canentia distinctas, taro et ex se C beatissimas, at taper omaia, quaa praetor ipeum aunt, et concipi poeeunt, inafiabiliter olevatu·.

Hic «olo» verua ^ieua bonitate aaa ot omnipotenti virtute, mu ad acquirendam vel angendam, aed ad maaifcetaadam porfaotioaam suam, liberrimo consilio, rimnl ab initio temporie utramqu· do. nihilo condidit creaturam, «piritaaloto at corporalem, angalicam videlicet at mundaaom, ac doiade humanam quasi communem ax epiritn et corpora ooaatitotam.

Caput U.

Dt rtttMitat.

Iedam aaaeta mater oeoleaie Deum, raram omninm prineipinm ot finem, docet natarali humanae rafioafe Inarina a nbw Croatie eerte eoguoeei peaae, neque ad boo traditam de Deo doctrinam omnino noeanaariam aaee; m quod iaviaibiBa ipaia· a ereotara mnndi par ··, qnM tecta eMt, fataiteota eon- D ·pteiMtar (Bam. I, fiO): plaaaieaa aatam aim aopUatiM ·< tMItatt, alU m^m MptrMtmU <U m ipaum at valaatatfo mm aateraa dcarota hu^aM gaaari revotera, tequaado oUm potribaa ia prephetie, Myiaaiaaa varo nabte ia Hite (Babr. I, 1). #

Iam varo barn·, aum a Dae taaquam aupramo ■no aaatoro totes produit, at rntte arattta inaraatao veritati pinite· aubtoata ait, ravateati aa Dao, ad ptooam tataBaatm ot votantati· abaaqutam tenetur.

SuparuM bate dteaipBuM tribu«adam quidam ·at, quad m, quM ta rotam dMuto butaoMa ratteai per ae imparvta mb aunt, ia gtwaaanri quaqM goMfit IsBMI SBNtttiiM Sk·B·Λμ ttpsAÜS) ftlSB eertitadine at unite odaaixte erraro eagoaaei paaaoat AttateM reretette bm hna da «Min, rod Mm aiaa- M «μ Iμ Iμ , ad paatlaipaudBaaatoat baM divtaa SOS WSS SOifcl Dms qfa Mfssl mb (I Car. tau wtaria ^mb mt ! TaatMMrtâ· st fa· MViptp imJMmBm. Qei m L'» Sta- ·vMM* ia ^M*·**· mmÜB Ararat· rMtMastWp mb mmA^m mW pM» Bbao pro ororia e* canotai· ab amai fideli m aipieadi «ut Neque vere eae aaalaria pro «aeria et rodeainta habet, proptorM qaod aola Beat humana ladaatria composti, auateriteto tameo aaa approbati dat, bm preptam colam, qaod rovalatioa aiae enota oentfooeai, aed ideo, qaod Spiritu tnaptraato coaacripti, Deum habent ·notorem ·inaqua aaat voro at proprio verbum «criptam, atque ut tale oecteetao ab apoatolie traditi.

Quia varo, quae anaeta Tridentia» synedro da interpretatione divinae Seriptorne, ad coercenda petulantia ingenia, aalabritbr decrevit, a quibfiadam hominibus prave expounatur, idem decretum boc approbanto concilio reaovantoa, banc aine moatom aaee definimus, nt in robaa fidei qt moram, ia pro vero Seriptorne sensa habenda· iit, quum tonuit at tonet aucta mater aeelaeia, aut quem «anctorum patrum oonaeaaaa unanimia attootater.

Caput III.-

Dt iit.

Fidem autem, qaae bumaaaa aalntia initium eut. ·oalaain eathoBea profitetor virtutem aeae infimam ses oapornatarateua, qua Dei napitnate gratia vara etoo erodimm, qua· divinitna ravalatn aunt, non propter caram veritatem ex na ip·» peropeetam, aed propter Dei revelantia auctoritatem. Set eaim fidae, teataate Apoetelo, argamratam non apparentiam (Babr. XI, 1).

Ut nihUominu· ratioaabito meet abeaqoium nostrum, voluit Daas nnn eum inter»· Spirita· ·ancti molten· extona praaato aa·· rovalntteada ···· arguatanta, beta imprimi· divina, naaainatimqua miracula ot vatteiaia, qua· cam Dei potentiam at aapteatteaa manifeste rovalaot, divi··· locationi· ·igua aaat aertimimo, at omnium IntolMgontia· oe·ommodato. Qaaro aeriptam legimn·: Illi aatam profiteti prnaditovaruat abiqaa, Domi»· aoaparaate at aareoaam aaafirmaate,. aoquMtiba· aignie.

Lteat igitur aoa aradaraman, aim vidoromaa aaaa ots4s*A*b› M^s· sA·· AAei mnmm ait mote· aniari aaeeM at ab opornttero totaUaataa diainaetea; aemo tamM avugeBairo prnodiaatteai ··Meariro pateat, abut axpodit ad «alato· «««»« quondam, obaqaa iltamiaitioee at Inapiretteoa Spirite· aauati, qoi dat nmniba· aoaritetem in aaaaottenda at spbAssAsv Jfiet AAsb ipes ia na, etiamei Madam par abaritetea apernter, daaum Spirite· aanatl at opua ad aalataaa pariinMa, qM beaaa libaram prnaatat Dm «bidlaatia·, gratte· aine, «ai

Baae ffia aat fidaa, aiM qM impaaribiia rot pte·ara Dm, aa ad fiBaram aiM MMaattau parvaoiri. Qaaro «teat mB unquam aiM Ute aaaOigit iuatllaatte, ite mA··, «iai to m parsovarnvarit naqM ·d fia···, vitam aaanqaatur aatarnam. Hum aatam AAsi AhbMMmi B MMâMtiMi Dmb giwisM pt**· ·apte at pcaaaumM unxritol*, to Matra paauit pata·tete. Ia von aaiBrot aaiteaii Cbaiati fidate^ daati

• b. ux, at. >

eb todeoti, faadamoolto ad —ini-- toadtaatwAboMdeiaitobjTliiito' Utadtaifa «■-

^μ l₀^μH'« b4 ββlββι Motoeiiik ββΛ^βΜβββ^ on »4 nllam altom nlgieuto eemmautoMm, m ^BBB M4ft «kdetiHNbS

ΦβΜ ffB^ÎHetBÎBl^B iβββ IBβïïB B(l tBH BlfcB itftBÏtBB OBB^ ^)BMVB BOOftoO^B φφB BB iBB^^BBβB

qaeddam <- φ *μ - «ai moltvaM μ MMA «t bbBb^ eieM^DB Iβ^βΦβββ îb ^BβΦβββ «bbb

W^p^aM^^HHV WM^aBl m^^k*

MltaW) vv> MMl 1M^MMl -■- WMW^-»! ^^CTp ^^0 w·

taoobria traMtaUt ia àdmhnMte tamn non, te bee oodem. famine at pomvero^tt, ana ^poaiia eM^lri^m^t Itaqaa vara Melee, par eaefaeta baa deuem primae veritati adhaeeoutM, magno, intarvalfa dteeematar ab tie, qai falaaa reSgieaMA epinieae bumatia daatf, sectantur: noque lari pateat, at Moke eatbolfei altem aaqaam iaataaa habeant' rotioaom Mete mutandi aat te dubium vooandi. Quapropter gratia· agmtaa Deo Petri, qÇ dignos aoe ferit -ia partem .Mriia •notorum ia famine,'taataan na aegteaeriwee «elatem, aed sapieiMtee in aaetorea Idai eoneaame torose loeam, tonneau· epoi noetree iadeeliMbitem confearionem.

Oepat-IV.

De *JU·* «t *reti·*·*.*

Hoe quoquo porpotuM oeeleaiao eatboKem oonMus· tenuit ei tonet, duplicant mm ordine· eogaitioai·, non »olua prineipio, aed obtecto obeat distinctum : principio quidem, quia te altore per retioesm insitam, ia altero per idem infissam cognoscitur: obiseto antea, quia praetor ea, ad qaee naturalis ratio pertiagero potMt, credoada nobis proponentur aysteria ia Dee ebooea dita, qnao niai revelate divitetM nss homini >M angelo innotescere possunt Deam aoia ηό·o vidft naqaam : Unigenitae Filiae, qui Mt in riaa Patria, ipM enarravit (loan. 1,18). Quoeiroa Apoatolorqui a gsntibas Deam *per* ea, quas festa anat, cognitae mm testatur, discerno taana de gratia et veritate, quae per laena-Cbristu theta Mt (lean. I, 17): Loquimur, inquit. Dei Mpieattem te mysterio, qaae sbscondita eat quam nome principem baiaa aaoeuli cognovit: nobia autem roroiavit Dcm per Spiritum Mum. Spiritaa Mia omnia aeratetar, etiam protendo Dei (I Cor. L 7\ Bt ipM UoigMitas ooaltotnr Patri, quia baoe abecoadit a eaplautibM et prudoetibua. et revelavit m parvulis (Mattb. XI, M).

Ae ratio quidem Me illastreta, esa aedulo pie et sobrie qaaarit, ex aorum, quae naturabtor oogaoerit, aa^ogte ad aHquaa aynteriequm teteISgM iiaa oaaqae fraotueaiaabnaaa, Deo densate, prêtait; anaquam taaM ideuM redktate ad m cato priasi piie domoMtraade aut emaia adfaetar reran i&ηη, quae propria· ipsiM obtectum Moetitswt, perapiefauda. Quaedam Mtan divtea dagmate ipea one natata teteOoetam areatMa aie tnueoeatditM, at BtiB* TBTBIβΛβBB tHbdiiB Bt Mb BBNB^iBq If^BB tBMBB Misi YBIb BB8ÉBBÎB Bt ^BB^BBl ^BBli BBI^IbB obvelate maneant, qwmdia in boa mertafi rite peregrinamur a Domino.

■tai veto IdM ait Mpaa ratteama, MÜe team wnqaaa inter idem ot rntianam vara dimaatate mm potent. Idem ocim DeUe, qui mysteria ruvelet et Mete iateadit, animo humano ruûeeio hmm to* Mvit Dom ante· aiegqpe oripàam aea potest, mo verua voro unquam aoutawdtoere. Htoe Mt, at feha bairn ropugnoatiM apooiM tode orietur, quod vol Moi dogsMte ad meatam Meieatao totafreeta ot exporita noo Mat, vai oommeuMM eptaioMe ratioaie alata repatantar. Omnem tamM MMrttouem UtemiMtaé Mei rare aeatanitom obaatoo .fabam

φφββMBκ BMBiiiB ^ββββAι μ β ΦβΦMβ 4MM dapeaitam mMmA, «t im et «Mam MB- ÏB^kB® flfelri BββBiβîB iβiβBiiBB B^,^βoβiiΛMBB ÇI'^BBfv^Fïp (Jb^BOBBÎI ®t (^MφNBφβMT OMKOB BfcttBtii^Bt I^φB^OB BB nemtoaiim bamaatotam. «Hta· «t dtoaiplteaMm eatooaao bateemadi. eptatob*·» ta* ^IbbÂr^bbb βoβΦιβιΦββ boob βφ ββββββIββ BondtaoB a^M oμμμβΛμA^* ^m ^S^p kaAm^ β·^M·· Np^NM^ μ Iμ|1Bo gMgm^A|M^M^m^

faMut, pro enaribua, qai faite seat varitatte epoeho^^t pn^o m ftiaaia^^ ^aa^toeo te^umtar.

SaenHm quaque dogmatum ia mm perpetua Mt rettonda·, quern aaaaal deotenvit aaaata *treter* aaalaaia, rive eommuad aaa magietarie aive aalaaaai dadaitioea, M aaqaaa ab eo aMaa, aMorie iatoBigentina specie e* nomine, reeadeadam. Hoqeo •oba Mei deatriaa proposita eat bnaaai· iagenUa perdeiahda, aed Ohrieti «foMaa tradita eaatodimda ot.deolaraada. Qaare ad eaàt MMndaa barn deebtratioaMi pteaiaa aeatper iataUigeadaa pie et laadabiliter iaeeabitar; omnia aataa ooamutatio corna, quae iafrIUbili eocleaiao megieterio stabilita aunt, noa profeetoe intolUgeatise, aed' oorraptola erroris repetenda Mt.

CAN0NE8

1

D· Df tt aeeUi rrsaKm».

1. Si quia nana verua Deam risibilium at invlaibiliam creetoraa negaverit; anathema ait

A 81 qnie, ia rationem aeqm ac ldam contumax praoter antariam nihil eeM aflrmaro non erubuerit aaatboma ait

BSi quia Dei et mandi «un oandemqua aubriaabam omo dixerit; anathema sit

A 8« quis dixerit, divinam Moentiam ani manifestatione vel evolutione leri omnia; anathema sit.

6. Si qnie Deum dixerit essa om uaivsraale mu indsdaitua, quod, determinando se, eonstituat rerum univeraitptaa ia genera, spocies et singularia distinete·; aaatbama sit

A Si qais roa laitM omnM aet certe spirituales ex diviaa «abstantia eaaaaaM dixerit; auatbeme sit.

7. Si qaie eaaetiaajais neatiaihus Trinitatis, in•arnatioais, redeaptionK «surrectionis aliiave abutaas, veaernade ebriericaee religionis aysteria ad parvM'riMIWM pantheism! mmm detorserit; anntbeaaa ait.

A Si qaie BM ooeltaatar, auadum resque omnes, qua ooatteet, aooaadum totam suam subetnntiaa a Dee cx aihilo mm prodoctos; aaathafea ait

·. S qaie dixerit, Dea· aoa voluntate a aeMoaiiata Mbora, aed tam necessarie arcanae, .quam BBBMNBHβ BOMbt BtijMMB» BBB&BfIM tit·

10. 81 quia dtaerit, per creationem Deo aliquid porfeetiMfo ot boatitadiais aoomaiaM, qao alias mroaot; MUibema ait

IL S qaie negaverit, mundam ad Doi gloriam BtBfttBB BMBό BBBtitoOB fit·

n.

D9 fBIBfBfttBfo

1. Si quia aegeverit, Doaa aaam ot veram, enatarem et dominam nnotrum, per m, quae freta aunt BatauaM ratione ab homteo lapn oorto oogMoai et dombaetrari poeM; anetheaM ait

A Si quia dixerit, leri noa peace, aut non expedire, ut par rovetoiioaem divinam home de Deo MItoqao ei adhibeedo edotentur: anathema rit

A Si qnie dixerit, ntieaom bamaaam proreus

* aeieati· sateraM, qaM varitataai ratigfoaate Mt amraiem pro obtecto habrnt, m proptem *4 aetaai ite, qua fldateaaomiaaaiar at a*···, aoa '·quiri, B •t revelate write· propter aacteritatam Dai revelatori» eradatur; anathema ait,

5. Bi quia dixerit, lari am paw», at ravriaiie diviaa oxtarnte «{gate raddatar credibilia, idaoqao aola inter·· cuiuaqae exparimtia bomi··· ad fldam movndM ewe; anathema ait.

». Bi qui» dixerit, miraeala aaila lari po···, aat ad damon»truadam naa rater·, Mt.earte eagaoad aaaqaam poaa·; at non oonlteatar, rata mm miraeala, qua· ia Scriptura aanaatar, iiedemqaa reHgioaia «hrtetteaaa divteam origteam rite earn* probari; aaatbaaut «it

A Bi qaia dixarit, lda··, qua ohriatiaai araagaiteM praadteatioai coaaaatiuat, mm paruaaaioMm Maaaaariia Mteatfoa hamaaaa argaawatte iadaataa; auathama ait

b. Bi qaia dixarit, aoa ad fldam ip··», aad ad fldam vira·, quae par obaritetam operatur, gratiam n Dai aaeMaariam mm; aaatheaia ait.

6. Bi qaie dixarit, IdalibM MtbaHete head aaaaa atqae iia, qai ad veram fldem aoadam parvaMraat, beitam mm Ideal, quam mb magfotorfo aaateriM •aaeeperuat, at dabtem babora, amaaaa aatari aaapaaM, dome aateatifleam eradibiUtatte inquiaitiomm abMIvarint; aaathama ait

IV.

Ð /Ut *ͱ* uM».

1. Si qaia aegavarit, abrietiaM revelatioae vara et proprie diet· myateria eaariaari; anathema ait

». Bi qaia dixeritp a radoao rite exeelte aaivem Mai dogmata a aatarabbae priadpiia iateiBgi et damaaatrari poan; aaatbema alt.

8. Bi qui» dixarit, aania, qaM ravalatio coatiaat diviaa, ad propria· aUMtaa pteteeopbiae partiaara, D aat batea a···, ex aatanrii Dei par rm «reatae maaifeetatteae, aaeemitatam etagafor··», qaM Um eradit, d«mamt»are; aaatbama mt. s

d. Bi qtaa dixarit, dteaipÜM· bamaa··, etiam earn parteal· atraadi entra ldem, traatari paaM aalla ravolatiaate aeperaatarrite habita latteM; aaatbema ait.

1. Bi qtfe dixarit, baram diaaipiiaaram amthMioMtp dtottrisM Γ·|HMρM·Λρ ••a mbeoM iadieie at aatbeatteae preearipteai beaImÎM· UMibMM rit·

fl. Bi qai· dixarit, Beitam mm trader· val team· opiaiooM ab eeriaria damnatae, dammed· m atet dMMMte· MM|M·I bMfdfalî IMtkrtMMI

7. Bi qaie dixarit, Meandaa| progrrnmam eria·· tiae prepoaiti· ab uriiaia Idai arttoaB· aBqaaado aaaama aMam ab ao, qaem intellexit at iateBigit •aeiaria, Mbriitaeadum aam; aaatbema ait.

tea bm maitipUaatte·· eaaanti··, »ad ateada·· meaattaa aiagataria ooauaaateatioa· - Patro et File tamquam ab «μ prteeipte uaa «ÿintteM aatara· pruMdifc Haae igitar u· nmere «Miette «μ mtera ventiter aat Pater, FHm, at 8pMtaa aaaatea, trM efaaal paraoaa at aiagUiatim quaebbet aarumdam; ite at peraoaM iater m reuhter diatiaeiae, earn eaomtte tamw re aaaaa idemqae ãtet

St qaaaiam ia Dee emaia ana aaat, ubi mi ebriat reteiieaia þppoeitio aaa cat voteatae at operatio, qaa Triaitae aaeraeaaata eaaete extra μ coadidit, diepoait et gabaraat. Naqaa mim perMaae divinae extra m weaadam origini» relatio···, qaibn diattegauater, aad aaeaadum qaadaaat aaam at·atogalara prineipiam, operaatar.

Capet VL

a

Ѧ 0Î Weftire»

Da bamiaia vare aatara et origine divini· Kttoria •docta baaa teqet at praedicat macta Bomaaa eerleeia Pertecti· iam aaaHa at terra omaiqw oraata eaiwa, crearit Dap· bomte«m ad imagiaean at itariBtadteam aaam, at praeeaaat aatvanaa terne. Corpori igitar de Haw terr·· formate telbdit àimam da albite prodactam, imauitarialem, teaonaptibilem, immortalem, teteWgMtte a« libera voiaatete praeditam Haaa aaiaw rattoaalte eaemtia quidam ■aa a oorper· divena, aha terne· rm· et par m •ea immediate fonaa ãat Neque aaim per aHam aaimam mb qaoddam aMed rite· priadptaat, nd par m ipea corp·· ad ewe boarial propriam déterminai, aiqae ita cam eo ooMtitait nataram vara at raaliter aaam

Prim· «atom bomiai Adamo, «t Kvae axari, a . oaete aiaa diviaitaa forante·, beaedie··· Do·· maadavit: MaWpiteMriai et replete tornun, atqae it· ax •ao focit amae gn·· bomiaam iababitara «apor aaivanam terram (Aet. XVII, M). Qaar· etiam bemo, qai prim·· formate· eat a Doo peter orbi· tomram •ppallatar (Bap. X, 1), atpate a qae eaaeti, qai iaeelaat tertaa^ aataraii geaoratiaM deaeeodaat, ear·· da ear·· aaaeaate, eai aafaaa a Dee, ia riagaM· de aeve areata, iafeaditar.

Capet VII.

Veram ia ipM gemarie haauwi primerdi· amg■am temper qaaddam divteae piateti· anuanm Um ahriatiaaa agaaeait Hama ad iamgteam Dai feet·· ipM qaHaat aatara mm erdteatar ad Deem· mgaoaoeadaa^ aateadaa^ amaadam, w videKeet mola, qai teaitaa foealteti eaagrait Veramtamea

■I

»<kmaalat.V a^Dtemamw flfoad, XXΠ. M·μ
• Omr. Vtweat tear, jaa lamb.
« (X.mte. Vlma. CtaaaatiM (Brnri, XXV, 4»«1

stata· quondam MbBrnam etovare eehA, te que dl·
vteao ipetoe eeasmotalsmetarMtaiM(IIBste.*l, 4X

«b

m*4m hypeotnata, a sacris ooaeüü· Malte ta ab

aem spiritui gratia sua subieetam fouit, ta Metato ipsius timorem a mortali reaeoriL Mortaito quippe arat homo conditione oorporto aaiataito, immerteito Miam bonedeio conditoris1.

Haae Deae in paradisi felicitate tanquam in umbra vitae collocavit, aio munerans libere arbitrio. at tamen regeret imperio, terreret exitio*. Poetat aate eum vitam et mortem, at, ei quidem vitam obgeret, de virtute in virtutem oonaoeadCM, ed tognam caeleste tranaforretar, Deam Deorum visuras, non nt facultate naturali videri potest, sed foeta ad faciem aienti oet, et hac visioae in ipsum transformâtes divinae voluptatis torrente potaretur.

Haoe illa est hominis ovelatio, quam sanctorum patrum vestigiis insistentes douteras eatholtoi reete eaponataralem vocaverunt, et quae asterno creatae tem viros tam exigentiam transcendat,, idooqao neo meritis nec naturali conditioni hominis debito, sed gratuitum sit divinae largitatis benefietam.

At vero homo conditori suo ingrata» mandatam elos libere transgrediendo e state, ad quem caper natarae conditionem evectas orat, una eum propagine sua excidit, iram Dei.et indignationem ineurrdns, sanctitatem et iustitiam tam sibi quam nobis amisit, et peccato inquinatae non mortem stC poonas corporis tantam, sed etiam peccatam, quod mora est animae, ia omne geauo humanum tranofodit. Quod qaidem Adeo poeeatam propagations, non imitatione in omnes eius dbos transfusam unumquemque in stata peccatoris ooaatitait: qnoaiadmedum oeoloeia constanter docuit, et annota Tridee tina synodus definivit, oaiaa decreta hoc approbanto concilio renovamus.

Ab omnibus tamen fidelibus firmiter «odeadam ooMtaaterque profitendum oet, Dei matrem beatam virginem Muriam ia primo instanti sano conceptionis foime siagulari omnipotentis Dei gratia et privilégié, iataita meritorum Christi Salvatoris humani geamin, ab omni originatio eaipne labe praeservate· immnaem, prout per apostolieam noetram oeeetitatienem, qaao incipit *h/rfeHHt D—,* a nobis declaratam et definitum est.

Caput VIH.

Do

At Deae ab aeterno generis notari ruinam praevideas, coeundum saerameatem votaatatio nae, tepeam hominem erigere et devicte daetaoM, catae versatis perierat, do merto ad vitam reveeuo mdserieerdtoer decrevit. Quapropter ubi vetat ptota tade temperie, misit nihtas seem stagstatam, foetam ex matiore, et omnes, qui eredereet ta eum, do tenebrarum potestate etaptao ia regnam butes TUH

Haec autem roots' ot stetere est Verbi toeareati idea, ut nrsdsmae ot oeufiteamw, Diminum nostrum Issum Cbcistam verum Deum ot verum bomtaem esse, Deam ex sebsteutis Patris ante meante genitas, st bomtasm eu substantia matris te saaeele natem.. Summus enim et sempiternus Dei

"“·Tiap ·»*iт.<.·' ,

• nid. Pn ariN» tailista» In ripis mtata mu tam

uaa hypostasis aoa penona et Deae per divisam et homo sit per humanam nataram assumptam

Quare Seat ia maetMma Trinitate tree personae dtotinetao ia una aabriataat natura, ita in Christo contra una divina persona in duabus subsistit neteris distinetis et diversis. Kx quo quidem aeeualia mnetorum Patrum admonitionem intelligent emaee oportet, eeeentiM, substantiae seu naturae notioaom eum notione hypostasis, mbsietentiae scu personne minime oeee confondeadam ; ne eam manifesta sacratissimorum dogmetam «ubrersione, tôt semper dioantar ease personae, quot sint iotolloo-taaiee aire at loquuntur soi oonseiae naturae.

Quamvis vero incarnationem Filii Dei toto Trinitas operato ait, gain inseparabilia sunt opera Trinitatie; selas tamen Filius formem servi accepit ia singularitate personae, non in unitote divinae naturas, eoa ia eo, qnod est proprium Filii, noa quod communs Trinitatis*.

Kx quo itatur FUias Dei, a paterna gloria non recedens, acto nativitate generatus, haec mundi infima ingressu» est, humana de Deo, qni vente est homo, et de homine, qui veras est Deas, divina veraciter praedicantur. Invisibilis enim in suie visibilis betae est ia nostris, nate tempora manens oeee coepit eu tempore, impassibilis Deae aon dedignatu tat homo ame passibilis, et immortel» mortis legibus sabiacoro*. Quae quidem proprietatem atriaoqao naturae ia una eadomqae Filii Dm potaoaa communio, stoat ia apoetolicie et svangelicis scriptis manifestata, ita perpetuo patrum consensa tradita et sancita oet

Servat proinde ntruqao natura etiam poet unionem sine defecta proprietatem saam: quoniam nec Deas mutatur miseratione, neo bomo oonsumitur dignitate*. Quare stoat duae ia Christo naturae, ita duae voteatatas ta oporetioaee confitendae eant; unus tamen ot idem operator nostrae selutia, unigenitae Dei, qta ppr divinam divina, hamaaa per humaaam nataram indivise ot inoonfaso operatur, per formam Dei emnaoene mirutais, et in forma D teevi mocambeas tatariie*. At voro carni ot sanguini participans eum informitate naturae culpae maculam MfRRÇVMi MMORpltq ni Kent veto Hboro arbitrio preoditim, nee eotam -non posedvit red neo poomro poteit Qta aequo pamfotabue atamee aut oarnie SNriwtatM R MRÜi fMMÜRttRl M M separavit*, verum ta puriteimao virginie store β Spirite Murin Maetue conceptas et natae est.

flfo tahOtestaw Doue dilstat mundum, ut.banc FStam team atagetatam victimam daret, oumque, qta neu neverat poeeatam, pre nobto pessatam fount Talio satas docebat, at nobto emet pontifex,

› 01 s. lus M.mm.Tde nsttv.
• Alise M. ta-* Flsv.
Totot XI ssut fidei.
« fotas M.sped Ptav.
• nu.
I stipadgathad mea Oeastsetitep. ID; man-tat-IsOb
■statos; spa tasab ad Jtev.
' Orna assam.▼ san.lt.

ipte·» qeaddam dhbma maiaatatb
tebae mmraaamata habiter·, aagaa

ttenb at **M b** - ooeiptaatea ia vite regnabunt par •aaaa lomm Ohrbtam (Bam. V, 17).

Haoa varaM· aatbfaetaadi pro paeeatia amainm at mareudi aobia iaatitaatioab gratiam at haaroditntem, poaaiaai Redemptori· iaerat, propter·· qnod I hamaab etna actibn· digaita· peraaaaa divin··, par aOaamptam naternm oparaatb, protium contulit in- B initem. Bađempti igiter non oonnptibilibu· earn at argento, aad pretioeo «angui·· qaaei agai immaoaInti, aaimaa noetrna caatifioamtu ia obedieatia caritati·, at ia ide viveatb Filii Dai, qui dilaxit noa at tradidit aomatipaum pro nobb, exapaetomaa bantam ipam et adventam gloriae magni Dei et Salvatori· eoatri lean Chriati.

Quo magia autem bee noetra aetate impii homine· at magietri maadacoa, quo· veaturoa aaee •poatoU praeaantiarunt (II Petr. П; Ind. IV), eiaa, qai emit eoo, gloriae obtrectant; boo etadioain· aoa Mhitedinam ilbae efferre at revereri maieatatem daeet. Hie eaim Dei ingeniti nniganitna Filina eplaador aat gloria· et figure MibataatiM eina, Alpha at Omega, priaeipinm at dnia, per qnam at propter qnam ooadita eant aaiverna. Qai propter nimiam •haritatam, qua ditexit aoa, in naaumpta aervi forma tradita· aat propter «foliota aoatrn at raaarroxit C proptar ioatideationem noatram, atqoo iaferoram at morti· victor vapor omaaa eaefoe aaeeadoM eaaeo dit ad dexteram maieatatb ia axoolab, rax ragam et domine· dominaatiam. Bam aaim aupar emaam principatum et poteetatam Pater coaatitnit baaradam ■aivernoram, 'nt ia omaibaa primatem geteaa, arodontibna et obtemparaatib·· ribi eaaea ait aalatb aateraaa. Cam antem di·, qnam nema «ait, iterem ventet eum vjrteto magna at maiMtate, c mH qaidam amgaa impata traaeibaat, etemeata enter· aolvMtar. terra at qaaa ia ipM aaat opera, oxaraatar; amnM •atom, qai ia moeamaatb enat, nndiaot vocam Filii Dai, at precedent, qni boon feaaruat, ia raaarraotiaaem vita·, qai veto mate agemat, ia reaarraatfoaem indML Tam ravabbitar mafoeta· eiaa, diviaitaa at aempitaraa virtaa, et ia nemine lean omne geon dootetar eaalaatiam tnrraetrinm at inferorum, at omnia Hagen eondtoUtnr, qnb Demina· D fowa Ctebtaa ia gteria ate Dei Patria (PUL II).

Caput IX

Gratiam, qnna propter (Matt radamptori· marita donator, aealante «atboHm eteamadi mm pradtetw, par qaam mo aatem a panaaM aarvitate at pateotete diaboH Hborammr, varam altem apbite mMtb a tairaraaovati taatfitem at mnatitetam, qaam Adam paoeaado aibi at aabb pardMHt mapemmm·. Naqao igiter baae gratte Mtarna teatem vira· rodtetegrat, at par earn adteti nd bameataib mh m more· at Mt·· naatfoa aaaapoaara peirimaa, aad nltra notai·· termino· ad aaabatb biminb id ant Chriati iaaagteem aoa tnaafornaat in aavamqaa vitam regamarat. In Ohrbte eaim IaM elegit mo Dem ante maadi eoaatitatioaam, at praadaathnvit eanfermon deri imagtai PiHi aai, nt rit ipee primogqnitaa te maMb Chriati (dolib·· prodtendnaa eat, Maetiiemtom gratta·, qaa Dm eaaiangimar, non ia mere fever· Dai aaaiittara, aaqx ia aaûbaa tantam praatar- Matibaa rapariri, aad parmnaena aaaa doaaai aapar- aatarate. qnod diviaita· iafeaui aaiaiaa inhaerot, tnm ia adulti· iaatideatb, qunm ia iafaatibaa heptbato rogMerntb.

Haac homiai· par iiMnrmtam Verbum renovatio illad adè myaterinm a aaeeulb abacoaditam, quo Dena, qaaa ia primo Adam mirabiliter ooediderat, mirabilia· ia aeaaado reformavit. Quapropter daplornada aoram eat enaeita·, qui Chriati religion·, qaod anpenataralb ait, natante humaaaa dignitati derogari, namque Hbartati aa felicitati obeaaa arbitraater. Taatum anim abeet, at baec diviaa iaatitetio hominam daprimat, at oom miram ia madam bonaatot A peoeati aaim «erviteto libaratnm ad eaaleatem gtoriam ita diteoait, at Mtarna qaoqae datoe emat, augeat perdttntque. Neque auaaa profecto abbormndna error, quo qaidam aopenatarali Dei ordinatioai maiatentea, intra uaterae due· aieteru aeqaa nltra balm bom qaidqaam appetere apod M atataaat · Paatquam aoim divim etemmtta ad eaeleatia regM hominam traaeforri decrevit, viam •atom ad m laanm Cbrbtnm oo^atitait, iam nalb aba eala· aperaada aat; aad qui ia Cbrbtam b m ■rodidarit, aat mna maadata eon «ervavarit, earn paoeatoribaa etimeter ia teaebraa, nU arit latan at etridor dmtiam.

Hiao etiam It, at ilia, qaam dfeuat, vitae probite·, qaa maadata Doi, qaod ad oporam aubetaa Ham partiaat, ntaamqM «ervantar, a inaHtia at ennetitato, qaM oparmtom ad caolaote regnum perducit.'longo dbtet. Licet mim vte ilia mtarM iaait, qua lagiHmum aliquid anima ratioaaUa at omHt at fnclt, qaod am eolam non vitaporetar!, voram etiam merite rooteqM land·tar: nihil tamM borum, qaaadoqnidom aim dde at aim grutta d«iat, ad illam pietatem partiaat, quae ia vitam truaofert aeternam Qaemadmodom enim haec ipea boeta vita, ita oaaab dbpeaitte ad earn, ntpoto Mpor nataram poaita, ax grataito miaorantb Dei bmedate •at. Ad nallam igiter actam aatatarem viva in iaatfe, at taetii«Mtar adbae, aive in peeeateeibM, at dfopoaaatar ad ioatidaatieMaa, Mtnrm vimo mtttaiant, atteataate Doaateo; Stea me nihil potoatb foaete (loaa. XV, b); at Apeatete etao: Nfa quad aatt•bataa ateM aegitere aliquid a aobb taaquam a nobb, aad aattafaatfo aaatra ax Dm aat (П Car. III, 6). Qanra at illad verbaime dfoitar, par grnttam am aalum dart aabb, at, quad par nataraa vigeaam dtfltaaber penaaman, teailine paaaima·, aad etiam at lMad, qaod per aataram nnltafoaaa peaaaama, at veHaaaa at parMamaa, Dm in nobb aparnate at volte at perdaara pre baaa votaatate (PUL II, lb).

Sod hao· ipM opera baaa, qaM gratia mteaadmte, comitante ot •abeaqnoate lnat, vita· a«ternae

I A A«. da «fir·.·· M* «. te (a. ML

write* non haberit, «H ex Ute «MMritetb deae, qM teati m* Obriste teaqaam Mate «* sopite oeeinaoti, at tangua* fiMi IM par gratia* a* VUte Dai aaiatali aaeaatiaN smrt; gean Mripta* eat: tt oai* Utt, at Maratea, haarsd* guMe* Dai, ooUarsdes sate* Oteisti (Bae. TUI, 17).

Ut eaimvere, gal in baa gratia iaaadaat, vita- Mt iWitHi·· MVMAa Mfft* MSM* gnentur; ita fai aa privati «érteatar, ad Ute* aaUo unquam tempora porverioat Peat mortem eaim, quae aat viao aootrak tormina, illtee e*rite aMaifmtari aoa, oportet ante tribunal Christi, at reterat unusquisque propria corporis, proat gessit, •ive bonum aire malam (II Oor. V, 10); neque sites poet bane mortalem vitam relinquitur loous^ poenitentiae ad iustifioationem. Itaque et qui in originali pooeato. moriuntur, virione Dei intuitive in perpotunm enrobant, et qui in actuali pooeato mortali ex hac vita decedunt, erutiatM gehennae, in qua nullo eet redemptio, aeternum sustinebunt1. Quare monemur, ut, dum tempos habemus, operemar bonum (Oal. VI, 10); quia venit nox, quando nemo potest operari (loan. IX, 4).

Atque haec · sunt catholicae doctrinae capita, que prae eeterie proponenda et declaranda nobis in Spiritu uncto viu sunt; ut voro cuncti veritatis lucem in tot errorum tenebrio facilius agnoscere et aequi possint, sequentes canones, hoc aaero approbante eoneilio, subiici constituimus.

CANONES

V.

Dt MMctisstme *Trinituit.*

1. Si quis dixerit, aient tree personas, ita et tres essentias seu substantias ia Deo eoae; anathema sit.

3. Si quis dixerit, divinam substantiam non namero, sed specio seu qualitate unam eaademquo esse; anathema sit

3. Si quis dixerit, Trinitatem nuam Deum esu un propter unius substantiae singularitatem, sed propter trium substantiarum aequalitatem et personarum ad ae invicem relationem; anathema rit

4. Si quis creationem aut quamvis afiam operationem ad extra uni personae divinae ita propriam emo dixerit, ut non sit omnibus'communia, una et indivisa; anathema rit

VI.

De hsminis notore *tt trifiM,*

1. Si quis negaverit, animam hominis e corporo natura diversam, spiritualem ot immortalem esse; anathema sit

3. Si quis praeter animam rationale* aliam ab bac realiter distinctam in homine osse aflrmaverit; anathema rit*.

3. Si quia negaverit, naturam humanam e corpore et spiritu compotitam voro ot reeliter unam φΒβî MtthttM rit.

A Si quis universum genas humanam ab sso protoparonto ortum esos negaverit; anathema sit

vn.

Dt *tt itfiik*

1. K quia non confiteatur, humanam genus ia primo parente ad stateps supematurale· elevatam eoos; anathema sit

3. Si quis dixerit, catenas tante* ordino* supernataralem qdmittoadum osse, quatenus supermUuntie diri possit, quidquid ad Moeatiale* hominis pertee- pdAriftsl* Mi^riMeNh rite

X Si quia dtetek, oaastiOate* et teetitiam, ig qua bead ante lnpin* oeaetitetea wet, non Mate sapsraataralem, sed rinemodi ad quam reste vivende per insitas aeterno ftweltetae partisgsru petriMStu rite

A Si quis negaverit, psisate* originals ia Adeo poeteris voro et proprie pensatum esso, niti ab ipsis aeteali consensu poeoando ooeproboter; aaothema rit

B. Bf quis dixerit popoatum originate formalitor esse ipsa* eMeupieoentia* aut physicam neu substantialem naturae humanae morbum, ot non confiteatur, privatione* gratiae sanctificantis de eius ratione eeoo; anathema tit

VIH.

De mgsterfe Forte' meemal».

I. Si quia non confiteatur, unum euademque 'Dominam nostrum Iseum Christum sicut verum hominem, ita ot verum Deum esse; anathema sit1.

3. Si quia negaverit, humanam Christi naturam ita Dei Verbo esse unitam, ut per huius hypostasis subsistet, tique facta sit propria; anathema sit*.

8. Si quis unam subsistentiam seu personam less Christi tanquam piares complectentem intolliget, daaaqne fn mysterio Christi personas introducat, divinam ot humanam, quae nexu indissolubili inde a ooaoeptione coniuaetae, unam personam compotitam ofliriaet; anathema rit*.

4. 8i quis dixerit, tot necessario osse personas, quot eant intellectus et voluntates d aut reiecta duplici in Christo persona, negandstn/esse humanae naturas perfectionem, conscientiam 'sui et libertatem; anathema rit.

A Si quis dixerit, alium esso Filiam Dei, qui miracula fecit, et alium Filiam hominis, qui passus est; anathema sit·.

fi. 8i qpie affirmare praesumpserit, satisfactionem vicariam, unias scilicet mediatoris pro cunctis hominibus, iastitiaa divinas ronunaro; anathema sit

7. 8i quis non confitaaturt ipsum Dei Verbum, in assumpte carus patiendo et moriendo, pro peccatis nostris Deo satisfecisse, nobpqae gratiam ot gloria* meruisse; aaetbemd rit*.

8. 8» quis dixerit, Issam Christum peccare potuisse aut cernis advenus spiritum concupiscentia testatum esso; anathema rit*.

9. Bi quis alia impia dogmata Apollinaris, Nestorii, Batyehetis vel Sergii a *. conciliis Ephetino, Ohaleedouenri ot Oonstaatioopolitano damnata defindat, et aoa oonfiteater doctrinam de mysterio Christi, quae ab iisdem synodia et praedecessore aeetiro s. Leone declarata, atque in Florentino concilio oeeumenfoo desuo proposita et confirmata est; anathema rit.

IX.

Dt pretia JWMtpteria

J. ti quia negaverit, per Christie redemptorem iustaaiainm esso ordine* sapornatunHs gratis*; anathema rit.

3. 8i quis dixerit, iustifioetioee* non ense, niti raminrinncm peccatorum ; aut gratia* sanctificantem non i see niti theorem, qno Deus homine* tanquam

› lanosset m tesmi. Motrrre 4s bapt
* Ctte>.VWeua.lt.

I V». ΠI sen. !,»,&.
* Cf.8yn.HI can.*; sys.IV csa. A
•Ctfen-Vesa. A
• Ct 8y» V ma. -; fiys- IΠ-I ma. 4.
* fe». IΠ esa. 10 st 13; com. Ptasnt.4ser. pro IteoUtia.
• Iji.Vus.Ii

4. M qai· dtxaait, bMaiaMi riw fide ·* gratia Mb minditaram cbawiaa|ia iuatMunri un- Dee; MtÜMM rit·

k. 81 quis dixerit, naturae rational!· fiMultata·riM diviaa per li-- Christam gratia Mflhara «4 aliquod opus be···, quod ad iuatitiam ohristianam a* vitam aateraam diapoaat; Matherne ait.

4. 8i quia dixerit, etiam post mortem hominem iuatifieari pome: aat poena· damnatorem ia geheuM perpetaaa fatura· eaee negaverit; anathema ait.

Itaque anpremi pastoralis noetri officii debitam exaequentee omnes Christi Adelea et maxima qui praesunt vel docendi munere funguntur, per viaoera leau Chriati obteatamur, aeonon eiusdem Dei et B Salvatori· noatri auctoritate iubemua, ut qd boa or-roree a aaacta eeolaaia eiimiaandoa ot purimimao fidei lucem pandendam atudium et operam conferant

Quoniam vero aatia non eat, haereticam pravi-tatem devitare, niai ii quoque errore· diligenter fugiantur, qui ad illam pba minuave accedunt; omne· officii monemus, «errandi oonatitutionoo et decreta, quibua pravae eiuamodi opinione· ab hac •ancta «ede proacriptae et prohibitae aunt.

6.

Congregatio IIL

Die 1 martii anni 187$ tertia congregatio Deputa-tion!· pro rebus ad fidem pertinentibua habita eet praeside eminentissime osrdinali Bilio. Intererant omne· reverendimimi patre· deputati.

Invocato Spiritu «aneto et praelecto protooollo oongregationia praecedentia revcrandiaaimua apiaco- O pu· Paderbornenaia exposuit, quibua principii· ducta deputatio specialis schema decreti de fldb primi reformaverit.

Dixit reverendiaaimua orator, ae in omnibua b id omnem operam impendio··, ut votu reveren-dissimorum patrum ooncitii in congregationibua generalibus prolati· aatiafleret. Ba propter substan-tiam priori· aohematb eaae aervatam et, quantum fieri poterat, ipaa verba eme retepta; solummodo bine inde quod in priori acbemate eat b notia ad-notatam aut aolummodo implicite dictum, ···· in textum tranatatam et explicite enuntiatum;

Quod ad formam attinet, inacriptionee quae offen-debant, eaee mutatas, capita doctrinae hd pauciora redacta, initium in omnibua capitibus ab expositions doctrinae eaee factum, et condemqationem errorum in canone· ad calcem tranatatam, ubique brevitati, quantum fieri salva claritate poterat, oonsultam. D Denique stylum ubique simpliciorem, clariorem, puriorem adhibitam esse.

Deia examen *proomii* institutam eat. Omnes reverendissimi patre· aaaenan suo comprobarunt Solummodo unus deaiderabat, nt contrahatur, altar nt ampliatur.

Quae autem a ninguli· mntanda aeripto pro-poaita fuerunt sunt sequentia' :

1. Ut omnia fade linea 19 pag. 8 [t 1 1.11] in-cipiendo a voce «Hino* aaqae ad lineam 9 pag- 4 [L 95] usque ad vooem «propagando* deleantur. Similiter quae a Ibaa 11 pag. 4 [fi 3 1.8] uaque ad Haeam 84 [l. 81] legantur: .Maaifaetam... nitantur.*

I. Linea 3-8 pag. 8 || 1 L 3-8), loeo «eoetastaa

ı Is Hs «··· ssqentar, at less panas, m aotasaas ipsam siasqm HaUs. nt aH·· testam ma, tetsr nataas ustaho, •ad «aiaaqm janaiapM Haaaa; qai «iteMi mad··, aptear, st sfanpUeia· wit st lastari atlas aaaamaBV

lda. a pb.) at ad «eeetaaiM aaaa diteeta·* add·-t*: 94μ μ Ml> Nftrii, *t^M OMHb ttfarisiriMsri* yb! Aossetl*·

8. Pm· ·> Ma. 4-T (14),«* boa .quemadms

praeHaoti MxiHari. perieMtanti sabveaira, nalto un-quam tempore deatiUL*

ı AHm Ma. 4 at ante -gaemadmedamı* ponatar «eapropter*; aliae, at dieater Ha. 4: »ei tamper abietate.*

A Pag. 8 Un. 4 [L 4] at loeo .fortauaro* paaa-tar «benedicere*, at Ha. * loeo .laboresquo* poMtar .taborosquo oiaa*.

K Ua. *t* [I. 7) omittatur .etiam*.

C Lia. 10 (1.10) loeo .aine intermisaion·* poaatar «tadeainenter*. Aliae: «ai·· intermiasioM* rimpli-citer deleatur.

7. Lin. 8 [L 7] poet .factem eet* legatur: .ut ex •anctae buiua aedi· npoetolieae sollicitedin· et ex oeeumenioia omnibua concilii·, nominatim . . .*

8. Lio. 19 [I. 11) loco «provenerant* [lape pro-venerint) ponatur «eonaecuti eunt (lega aint]*.

B. Lin. 18 (l. 19]' loco «uberius . . .* ponatur .prewiua definita et uboriua expoaita*.

10. Lin. 15 p. 15] poat .Armata* ponatur .ex quo*. Alina, ponatur tantum «aanctiua firmata*.

11. Lin. 15 [I. 14] loeo .reatituta* ponatur .b-•taurata*.

11 Lin. 17 [1.14] loeo .frequentia* poaatur .fre-quentatio*.

IS. Lin. 18 [1.17] loeo .capite* ponatur «capite eecleaia·*; linea 19 [I. 18| loeo .aoeietaa et unio* ponatur .communio* ; alia·, .unio*.

14. Lin. 90 [L 30] loco .ampliata* ponatur «nbo-rior* ; et ibidem poat «aucta* addetur .illiua*.

15. ' Lin. 99 (l. 20] ut .multiplicatae religioaoram familiae etc.* tanqusm consectarium ampliat·· foe-cunditatis deacribatur.

14. Lin. 98 [1.99] loco .instituta* ponatur .aplaa-dida indicia*.

17. Lb. 14 [l. 15] ponatur «clericorum in scientia et pietate, populiqoe in doctrina Christiana institutio magis exculta*. Lin. 17 [l. 14], post «frequentia* addatur : «quiea et sanctitas familiarum a labe matri-moniorum clandestinorum vindicata.*

ftaptna 4.

Lin. 8 [fi 2 l. 1) «Verum tamen* delendum.

Alia·, lin. 8 «Verum dum haec permulta bona recolimus, acerbam .. .*

Lin. 8 |L 2] loco «per ... qecumenicem aynodum* ponatur «per Romano· pontifie·· et oeoumenicem.. .*

Alina, «par ultimam oeoumenicem aynodum* proraua eaee delendum.

Lin. 4 (I. 4] «nihilominus* delendam.

Lin. 8-10 [I. 6-8] «quod . .. neglexerunt* delea-dum.

Alius: lin. 10 [l. 8| «neglexerunt* non quadrare ad proteatantea.

Aliua: loco .contempserant— neglexerunt* pona-tur .contentpaerint—neglexerint*.

AHua: poat «mnlti* ponatur «supremae sancti Petri cathedrae et sacrosanetae . . .*

Lta. 11 μ. 9] «omnibus* delendum. Alius: «Hinc evenit, quod omnibus quidem notum eat, et hae-reticae . .'.*

Lin. 19 p. 9] poat .quad* ponatur : «Sancta sede· apostolica et Tridentinum ooneilinm.*

Lin. 18 [L 10] «sectalai* omittatur.

Lin. 14 P- 11] «concertantibus* delendum.

Lin. 18 p. 18] loco «Tum* ponatur .Bxinde*.

»

Lia. 17-1· [1.16-17] looo «ad qnae, taaquam ad... apellabatnr" ponata? «quae tamquam ... appelle->aat*.

Alina: addendum: «ab ipai· emlaalukbditibu·.*

Alin·: poratur-* KContempUmnr, qoaa a ean-aflü Tridaatiai tempera ad noatram uaqaa aetatem acta aaat âtque invaluerunt; quaeqna i«de orta aaat, quod nimia multi contempta illia· aynodi aaotoritate libaram examen qne regulam ia Tabu· religiente atataeruat m aecuti aunt Cui ignotum eat, Il haaretiaa· aectae huic principio inaiatentea ...?**

Alina: «haeretiraa aratra, qua· Trideatini patra· damnaverunt, cum illi· commune principium eaaet, •piritnm privatum uniuaouiuaque indicem aupramum eaae inl rabi·· religioni·, nullo modo impedira potui···, quominu· earum araralae eodem iura, quo braMaiarehae .veritate· ab eccleaia catholica propo«ita· raapuerunt, et ipai placita aratae, cui erant «dicti, reapncrent, ex quo de negatione in negationem plerimiprogrerai aunt*, uaque ad aubvertenda prima religioni· non aolum cbriatianae, aed et naturali· deerat· pervenerint."

Lin. 99 [i. 20] loco «vnlgatiraima* ponatur «nimia vulg»ta".

Lin. 88 {I. 94] loco «Serratoria" ponatur «Salvatori»".

Lin. 27 [1. 94] 'loeo «dominio aubtractia" ponatur «legi omnino aubtractia*.

Lin. 31 [I. 98] loce «barathrum* ponatur «abya•um*.

Lin. 35 (g 3 1. 1] «impune" delentur; loco «eireum--quaque" ponatur «late*; aliu», «omni impietate".

Lin. 36 (L 9] «fieri non potuit" deleatur* Aliu», «contigit, ut" ponendum; aliu», ut addatur «imprimi·*; a*.; «Hac porro impietate late gramante, hand pàuci etiam eccleaiae catholicae filii labe errori· infecti, a via veritati· aberrarunt, quippe qui naturam et gratiam Chriati comlhiacentea, depravant verum aenaum . . ; et integritatem .in periculum adducunt.l'

Linea ultima [l 4] loco «enim" ponatur «etenim".

Lin. 34 [§ 9 1.31] addatur: «Ita, proh dolor! factum eat, ut iam ipaa «oeieta· humana in rebua privati» aeque ac publici· vacillet, quia aedificante-reprobaverunt lapidem angularem, fundamentum, praeter quod poni non poteet aliud, Deqm ac Dominum noatrum leaum Chn'atum, Salvatorem mundi."

Lin. ultima [g 3 1. 4] loco «Vania etc... .* ponatur: «Nam per varia» et peregrina» doctrina» vera ac genuina idea religioni» aupbrnaturalu pene» ipaoa •bnubilari coepit ipaique etc."

" Lin. 37 [1. 3] poat ^filii* addatur: '«atrllicitam apoatolicae aedia'vooedt miaera negligent··.**

Αρϊηβ 5.

Lin. 7 [§ 4 1. I]· locq^Quibua . . . ponatur ^d ; quorum omnium rapacium .. .

Lin. 10 [1.4] loco «pervenire" ponatur «venii^T

Lin. 15 [1. 8] addatur: «bono» confirmare illiaqne in viam perfectioni· animo· addere.*

Lin. 23 [§ 5 1. 2] po«t «quum* inaeratur «inhaerento· veatigiia praedecnaorutn aratrorum*.

Un 29 [U7]\pro «immutabiliter cuatoditum «t •xpoaitum* donatug: «integre cuatoditum et genuine •xpoaitnm.

Aliu·; «immutabiliter' euitoditum et pr· orto •oauatou» *jUMitr* «xpoaitum.*

Aliu·; «immutabiliter- eu*todi[gm et tagator expoaitnm*; vel vox «expoeitum* deleatur.

Lin. 99 [Î? 6] poat «inaiatentea* addatur «regulae in acclraia aemper obaervntad et a aynodo Tridentina (mm.4) dtaamÀnuHbtto·, viMent Dai wW aaaipto ei tradito*.

Un. SS Q. 1] raqq. lace «Nra ato.* paratur: ,Maa itaque'...munere nunquam aqtodem rwitoto·aatfealicem ... drafttime·, rat id aeDuanata· •fliariniqui praeetitari, Iran Chriati doetriaam rapae maaneruti· •rroribn· advenam aut ia perteulum addeatom pefiteri, declarer·, ipeorumqn· anorum exprarae praacription· ac damnatione eonoboruro oonatituimna."

Ioann·· Sehweta aeoeotariua.

7.

Congregatio iy.

flie 9 martii* anni 1870 habita rat qaarta congregatio Depatationi» pro rebua ad fidem pertinantibua, praaeide eminentiraimo cardinali Bilio. Adorant omne· reverendiraimi patra· excepti· reverendiraimi» archiepiaeopo Sancti laeobi de Chii· et epiaoopo Seneti Petri Flumini· Grandenaia Auatrelia.

Invocato aenoto Spiritu et lecto protocollo eoagregationi· ultimae, raverendiaaimaa relator (Paderbornenaia) do ii», quae in antecedenti congregatione erant propoaita, retulit, et quidem:

1. Qnod erat propoaitum ad ea quae pag. 3 lin. 12 — pag. 4 lin. 9 [§ 1 I. 11-95] · voce «Hinc... uapac *ad* .·. propagando", atque quae leguuur pag. 4 lin. 11 uaque lin. 34 [§ 2 1.8-31]: «Mauifeatum ... nitantur", ut acilioet haec omnia deleantur: rererendiaaimua relator aurait, ut id non admittatur, aed quae in nchemate leguntur, retineantur. — Quae aententia rererendiaaimi relatoria unanimi eonaenau acceptata eat.

8. Kriter mutationem verborum pag. 3 lin. 9 et 3 (§ 1 1.*3Î3*] «eccleaiae ... adfuturum" in «cum ecceleaia ."Xfuturum*, atque illud, ut eadem lin. «eccleaiae •nae dilecta^* addatur «docenti, regenti atque racra adminiatrahu*. non eaae admittendum aurait. — In utroque unanimia eonaenau· accerait.

3. Rererendiaaimua relator propoaitum, nt loeo eorum, quae lin. 4-7 [i. 3-6] leguntur: «quemadmodum eto." ponatur «idcirco ei docenti aaçiatere, praelianti auxiliari, periclitanti aubvenire, nullo unquam tempofe deatitit* commendavit. — Quod ab omnibua admiraum eat, cum hac tamen conditione, ut etiam illud «laboranti (aubaidio erae, aut alia voce convenienti adhibita) laboribuaque eiu» benedicere" poat aententiam inceratur.

4. Ut, quemadmodum propoaitum fuit, lin. 7 [1. 7] vox «etiam* omittatur. — Unanimiter admiraum.

5. Ut lin. 10 [1.10] «aine intermiaaione" prout decidentur, «impliciter deleatur. – Unanimiter acceptum.

* 6. Ut noh admittatur additamentum lin. 8 [1. 7[poat «factum rat* «ut ex aanctae huiu» aedi· apoatolicae aollieitudine et ex oecumenicia . . .* — Sententia reverendiraimi relatori» pariter unanimiter probata.

7. Ut lin. 19 [l. 11] loeo «provenerint* non ponàtnr, aient propoaitum rat, ^eonaeenti «int"; invertantur autem* lin. 13 [l. 19] verba'«uberiua expoaita ^rarainaqne definita" in «preaaiu* definita et uberiua expoaita". — Probatum ad mentem relatori·.

8. Ut Un. 15. (l. 15] poat «firmata" non ponatnr «ex qdo", — Omnibua probatam.

9. Ut lia. 19 [1.18] verbi· «aocieta» et unio* non •ubetituatur «communio", aed ut v«qb* «•oeieta· «t unio* .aefvbntur, aut'deleto vocabulo «aocieta·* alterum «unio* maneat. —' Quod ultimum longe plnribu· probatum eat.

10. Ut Un. 17 [1. 16] loco «frequentia* ponatur «frequentatio* et «inataurati* looo «reformati*.-— Unanimi eonaenau prohatqm.

ı Hrac vox akaadat ac Manda oaaiao ridatar.

i Ita te actla Ia diario ateatar 1 arariii.

t.

11. Ut quae taguater Ma. 90 (L 19]eeqq. maureet. riMti extant, at aequo Ma. IS [L 17] pr» «capita* P·- aatar ,»*pit· eeotaatae*, reque .aaata ilHua* pre «aaata* «a. 90), neque «ubertar* pre «ampliata*, aequo «aptaedida iadtaia* pre «ieatituta* (Ha. 94 [L 99]), aequo .mnltipltaatao familia· .. .* tanquam eeoeeetariwn ampHatoe foecanditatta dereribatar. — Quod tango plaribaa revorondiaaimi· patribaa in eaaibaa probatam.

19. Ut Ha. 14 (L 10] loeo «mftitia· ...“ poaatar «etartaorem ia aoieatia at pietate, populique in dootriae ebriatiaaa ieetitntio mafia excalta . . .* non autom illud Ha. 17 |l. 16] peat «frequentia* addenda· recipiatur «qaiea at «aaetita» familiarem a laba matrimoniorum ctandaatinoram vindicata*. — Utramque ad mantant revereadiaaimi relatori» acceptum earn hac conditione, ut lin. 17 vox «populi* deleatur, aut pda aliam aubetituatur.

19. Ut pag. 4, lia. 3 (g S 1. 1] «eqq. pro «Verumtamen ... acerbum nihilomiuua* ponatur «Varum dum . . . acerbum tamen . . .* — Admiaaum ab omnibua.

14. Ut propoaitum additamentum lin. 3 „Romanorum pontificum . . et aimilia lin. 6 poat «multi* et lin. 12 [1.9] poet «qua·* non admittantur. — Omnibua probatum.

16. Ut loco eorum quae a diveruie diveraa aunt propoaitq, lin. 11 [1. 8| ponatur: «lianifeatum enim eat omnibua/haeretioaa aeotaa, contempto vivo eccleaiee magiaterio admiaaoqut(jprivati, ut aiunt, examinia iure, in aliaa plurimae aactaa paulatim diaaolutaa eaae; quibua inter eo diaaentientibua et diaceptantibua . . .* — Ab omnibua admiaaum.

16 Ut lin. 16 [1.13) loco «tum* non «exinde* aed «inde* ponatur, et quae lin. 17-19 leguntur, maneant, niai foraan «appellabatur* in «appellabant* mutetur, non admiaeo additamento «ab ipeie eocleaiae hoatibua*. — Probatum omnibua.

17. Ut lin. 23 [1. 20] loco «vulgatiaeima* ponatur «nimia vulgata* et lin. 27 [1. 34] loco «Servatori»* dicatur «Salvatori»*. — Probatum omnibua.

18. De verbo lin. 28 [1. 24] occurrente «Cbriati dominio* non propter veritatem, aed opportunitatem tollendo aive relinendo*côntroveraia orta eet. Praeter, textum exatantem trea aliae aententiae aubatituendae aunt propoaitae. videlicet: 1* «Ut conditore ac Salvatore leau Chriato a rebu» humani· excluao...* 2* «Ut rebua bumania conditoria et Salvatori» Cbriati legi' omnino aubtraotia . . .* 3* «Ut rebua humani» conditori et aalvatori Domino «ubtractia...“ — Prima et altera aententia gpopocita longe maiori auffragiorum npmero reiecta; tertia duodecim auffragii» contra decem admiaaa, intra quae tamen erant plura aoliimmodo oonditionatim data, in quantum aptior non praeato ait.

19. De aententia addenda jn finem $ 2: «Ita proh dolor! factum eat, ut iam aocietaa humana in rebu» privati» aeque M publiai» vacillet, quia aedificante» reprobaverunt lapidem angularem, fundamentum praeter quod poni non potgal aliud, Deum ac Dominum noatrum leaum Chriatum, relvatorem mundi*, reverendireimu» flator ex aententia Commiuionia oenaebat, eam, quam vi» ait pulcherrima, propter contextum orationi· tamen inaeri non poaee. — Depntatie tamen iudioavit tare accommodato eam eree incereadam.

20. Quoad ea quae*relate ad imdum $ 8 propoeita erant, ut «impune* delavUur, |t «lato* loco «circumquaque* ponatur, ut «fieri nq» potuit* dolentur, aut «contigit* ponatur; porto «aubotitretur: «Hae porro impietate late graaaamto haud paam ooetaaiao catholicae filii labe errori» infecti a via veritati· aberrarunt, quippe qui naturam et gratiam Cbritai uunuiaiaeia», depravaal natam et integritatmu aiaairitatamqaa Mei ia pertauhnm adducunt*; atqae at loeo eoooadM aeateatiae ponatur; «Nam per variae et peregrinae deetriaaa vere ot genuina idea roligioaia aapereaturnlia peuce ipore obnubilari coepit ipeiquo .. .* proponit revoreadimimao relator, at dotato .impune* ot rebatitato «late* ia taeam «mroaaaquaqre*, ei adioeta ante «lori* vocata .vix* atqae pre .a via verae pietati»* eabatitata phraai »a veritatta tremito*, reliqna intacta maereat. — Quod omnibua probatum oat.

21. Ut initium t 4 «Quibua.. .“ noa metetur in propoaitum «Ad quorum adapeetum*. — Probatum omnibua.

39. Ut lin. 4 eiuadem 4 loco «pervenire* ponatur «venire* et loco propoeiti «bonoa confirmare illieque in viam perfectioni» animo» addere*, potiue lin. 9 [l. 1] addatur «fidele» confirmare et ad meliora incitare*. — Ab omnibua admiaaom.

33. Ut g ultime lin. 3 poet «eum* inceretur «inatatentea veatigii» praedeceaaoram. noatroram*, atque lin. β [1. 6| loeo «immutabiliter . . .* ponatur «integre euatoditum et genuine expoaitum*. — Ab omnibua acceptum.

24. Ut lin. 4 poet «epiacopia* inceratur: «in hac v». oecumenica aynodo . . .*; reliqua autem integra maneant, nihilque addatur aut immutetur, neque etiam verba illa «aedentibua et iudicantibua* tantum eonditionate proponantur.

Hia abaolutia convenerunt reverendiaaimi patre» in eo, ut tantum illi in congregatioaibua futuri· loquantur, qui aliquid proponere Voluerint, atque ut propoeita verbi» auocinctia concipiantur et aimul aoripto exhibeantur; atque ut achema reformatum congregationi generaU viva voce proponatur ac commendetur. C

Tum ab eminentiaaimo praecide hora 12 >/» congregatio dimiaaa eet.

Ioannea Schwetx, aecretariu».

8.

Congregatio V.

Die 4 martii anni 1870 quinta congregatio Deputation·»' pro rebua ed fidem pertinentibu» habita eet praeaide eminentiaaimo cardinali Bilio. 'Aderant omne» reverendiaaimi patie» excepti» reverendiaaimo epiacopo Sancti Petri FluminiaGrandenaia et revbrendieaimo archiepiacopo Mutinenai et reverendiaaimo epiacopo Giennenai.

Invocato Spiritu reneto et lecto protoeollo aeaaionia antecedentia, examinatum eat canut-I achematia reformati emendatum cum canonruu» reapondentibua atque caput II.

D Locuti eunt reverendiaaimi patre» patriarcha Ciliciae Armenotum, prima» Hungariae, archiepiaeopua Sancti Francitci, archiepiacopu· Careilienaia, archiepiacopo· Caeaarauguatanu·, archiapiacopu· Baltimoremi·, arehiepUoopu· Weatmonuterienai», archiepiacopo· Ultraiectenai·, epiaoopu» Sedunenai·, epiacopo· Calvenaia, epiaoopu» Brixinenaia, epireopua Ratiabonenaia at epiaoopu» Tarviainua.

A reverendiaaimo epiacopo CalveMi propoaitum feeret, ut ubi de creatione aerino fit, addatur «per Filium unigenitum*, verum a reverendiaaimi· patriba> acceptum non oat. Reliqua quae, aunt propoeita aeripto eunt exhibita

Quoad caput I obeervatum aet ab uno reverendiaaimorem patrem (CaaaiHenei) ineeriptionam mutandam aare ia hanc: «Do Deo ot creatione*, atque inter attributa eoae «piritualitatam diaeerto oommoadredam.

Ab alio (Strigonierei) propoaitum, ut lia. 3 deleatur «aeternam, immearem* et inceratur Ha. 6 poat

«·

.anhelantia*: .Bpiritua puriaaimua, immutahüb, utinM, luimmi •-« perffMtfoM iwAwitMq* loeo .elevatus* ponatur .uxaltatas*.

■· ia I 3 lmo ,ad mauffirntaudam perfee nn* ponatur .ad impertiendam atris «Motario beaitatem*.

Ab alio (Ultraioetenai), ut pro .iafiaita* aaribater .infinitas* rei .praeditas*. Bt fataau pM «ret «MMtia distinctus* melius dicatur .r- at «Matia diversus*.

Ia fine capitia «tari dabor· «oaeiHaao Lateranom IV oap. *Kmiier.*

Ab alio (S. Francisai), oap. I lia. 1 loeo .prefitotar* ponatar .confitetur* citato concilio Lateraaenai IV.

Lia. 7 loeo .esMstia* melius dicatur .rabetantia* rei .esMutia aire Substantia*.

Lin. 10(1.9| pra .elevatus* praeferetur .exaltata·*.

Lin. 13 (J 2 1. 3] pro .manifestandam* poaatar .communicandam*.

Ab alio (Baltimorensi), lin. 6 pro .profitendus* ponatur .praedicandus*.

Lin. 13 ante .perfectionem* inaeratar .easentialem*.

Ab alio (Sedunenai), inscriptionem pro hoc argumento hanc eme debere: .De Deo uno in natura et creatione in genere*. — Praeterea, eauaa professionis in hoc capite contentae non inopportune indicaretur. — Verba .visibilium et invisibilium* non debuiaeent omitti.

Ab alio (Tarviaino), attributa, Deum esse necessario existentem. sapientiMimum et providentiseimum, disserte debere deeiareri.

Ab alio (Caesaraugustano), lin. & [1. 4] post rarbum .simplex omnino* addendum .spiritualis*.

Itpm post .intellectu et voluntate* addendum .praedita* et loco .distinctus* pqtius dicatur .discretus* aut .diversus*.

Secundam vero § ordinandam: .Hic eoius verua Dena bonitate tua et omnipotenti virtute, non necessitate aliqua, *ed liberrimo consilio, quo ipse perfectionem suam communicare et manifestare voluit, simul ab initio temporie etc.*

Ab alio (Calvensi), ut § a ita habeat: .Hic solus verua Deus non ad acquirendam vel augendam suam perfectionem, sed ad bonitatem suam creaturis communicandam, anaque attributa manifestanda, liberrimo consilio sua omnipotenti virtute simul ab initio temporio per Filium unigenitum suum utramque de nihilo condidit creaturam, spiritualem et corporalem, angelicam videlicet et mundanam, ac deinde humanam quasi communem ex spiritu et corpora constitutam; ipaumque Filium suum constituit haeredem universorum* (Hebr. I, 1).

Ab alio (Brixinensi) propositum est, ut cap. I bune in modum ordiatur: .Caeli enarrant gloriam Dei et opera manuum eius annuntiat firmamentum (Pe. XVIII, 3): nam a magnitudine speciei et erdaturae cognoecibiliter poterit creator mundi videri (Bep. XIII, b). Sed non set, quod e longinquo rationes, quae Deum ease probant, afferamus, cum ,non longe sit ab unoquoque nostrum. In ipso •Bim vivimus et movemur et sumus* (Act. XVII, A). Nam liberi arbitrii et legi· in cordibus nostris script·· probe conscii, facile nobis persuademus, nos ultimo non · rerum natura, in qua neossaitate omnia eveniunt, aed · Deo omnipotenti, Mpisatiasimo ac sanctissimo pendet·. Quod animus cuiusque inveniens seipaum, testatur, hoe ex generis humani conditiohe evidentissime evincitur. Societas enim humana sine religione salva consistere nequit, toste apostolo Paulo, qui de iia, qui Deum non requirunt, dicit: ,Contritio et infelicita· In viis eorum, ot viam pacis non cognoverunt: non est timor Dei ante eeui·· eoe··*.' (Rems.ni, Ifi-1·). Bac mnIi Rmbmb' μ v Iμ Iβ MtbtMtfc wto· · .

Quead oaaoaoo aatatadronm ««t:

Ab aao rmm4Ha«na patrua (8tri|onieuei), illea ad trua eeqaentuu radaaaadaa case:

«ara· nspeesrri, uri a/^rsMrs nen «rubarit, prester «sstsr»·· *βΛü* mm fsaririsrq); eri Dsnm seusfa *«t* omni· Deum mm, ssntsadsrit; sasstAsasa *tit.*

S» βi WM MwjCiMtwf^g mwwAmw fwyw HUM — («t debet *f>*), *Dta»* «ea «almi twtf βά MMĪ WMCMitWttf *Mft* . .· βi 9.

3. βi ftris diasrri, par crsetisswm sic. . . .* (ut n. *10): eri nspussrit ric. ... (bt n. 11); «uutdama iit.*

Bt addendum: .Improbat vebomMter a concilium impietatem eorum, qui, ut auis pervenio doctrinis aliquid Christianum aulaeae, incautis perauadeaat, illas aencttaeimornm austeriorum, Trinitatis, Incarnationis, Redemptioni·, Resurrectionis nominibus obtegere atque ipsa haec veneranda Christianae religionis mysteria ad perversissimo» sCnaus detorquere ac depravare non verentur.*

Ab alio (Caaailiensi), canones 1"* et 8" contra hendoa eaae, siuMter 3, 4, 5, necnon'10 et 11.

Ab alio (Sedunenai), ut numerus canonum imminuatur.

In can. 3 potius .in fidem aeque ac rationem* legatur, et post ,esM* ponatur .seu existera*.

In can. 6 .Si quis dixerit, Deum eoae*.

In can. fi ante .emanasae* inseratur .proprie*.

In ean. 11 ante .gloriam* inseratur .externam*.

Ab alio (B. Francisci), ean. fi ita concinnandum: .Si quia dixerit, aliqUaa aut omnes rea finitae, sive corporale· aive spirituales ex divina substantia emanasse; anathema sit.*

Ab alio (Tarviaino);

1* Voce· can. S .in rationem aeque ac fidem contumax* adhiberi potuisse in omnibus canonibus; cur itaque hoc discrimen!

3* In can. 2 phrasim .affirmare non erubuerit* in simpliciprem commutandam.

3* In can. 3 post .substantiam* inseratur .aut eaMntiam*.

4* Can. 7 eliminandum..

5* In can. 10 potius dicendum: .augmentum perfectionis et beatitudinis accessisse.*

Ab alio (Ratisbonenai), ean. 1 omittendum.

In can. 3 pro .nihil ease* ponendum .nihil reale existera*.

In ean. 3 dicendum: .unam eamdemque essentiae· vel substantiam.*

Can. 10 omittendum.

Can. 11 omittendum, doctrinam vero in capite collocandam.

Ad eV"t 11 »*»»n>ote.

Unus reverendissimorum pairum (Btrigonienais) proposuit, initium ita habeat: .Eadem aancta mater ecclesia docet, Deum etc.... et ad hoc recelâtes» de Deo* vel .ad hoc posstsoem et MpsrMtureles» de Deo doctrinam non abaolute osm necessariam*.

Alius (Calvensi·): .Eadsm... rationis uri mote sst naturali lumine, non tsssau dsrud· siasons • rebus creatis certo cognosci posa·, neque ad hoc dds traditam . . . necessariam ssm; invisibilia enim ipsius a creatura mundi per ea, quae facta sunt, intellecta conscipiuntur (Rosa. 1, 30); placuisse autem eius sapientiae et bonitati, alia eaque directa via as ipsum et voluntaria suae decreta olim protopareutibua, deinde patribus et prophetis, novissime vero etc.*

▲Km, ut nA» «priaelphmi at fiuam· Mitât· *i* ia ,0«««<Wn· et Daaainm*.

▲Km (TartWaa·); ^nqw ai baa mhKm a·· namariam mm propria dietaa wvaiaAaaaa· tari.!'

▲Uaa (BatMeaaaaia): .noqu· ai baa abyolM· Moaaanriaa mm doctrinal» ia Daa poeuHari revelatione traditum.* '

▲Uaa (Utaaiaetaaab), at addatur Sap. XIII, 5.

▲Uaa (Brixiaaaab), et Ua. 4 (hui. cap.) «eatar «traditam ia Daa ravelationem*.

▲Km (OaeaarangMtanna): .Baie· ... tonot et dooet, Dean ete. ... peeaa (dolatia: ,μo ad hoc traditam de Doo... neooaaariam aaee') ... oon-•pieiuntur. Qaia tamen inveatigatio naturalia rationi· aoa auffiait humano gaaori ad eoguitionom etiam illorum, qua· ration· oateadi poaaeat; oogitatiooM eaim mortalium timidae, et incertae providaatiae noatrae, oorpua eaim quod eorrumpitur, aggravat animam, et terrena inhabitatio deprimit aenaam multa cogitantem; et difficile aatimamaa, qua· in terra aunt, et quae in proapoctn auat, ia· venimua cum labore, quae autem in eaalia eunt, quia invMtigabit? (Sap. IX): placuit amantiMimae providentiae divinae, alia faciliori tutioriqua via •oipaum... in Filio.

.Cui tamen poaitivae revelationi non illud tantum maximum beneficium tribuendum eat, quod in praMenti (lin. 8-10, [§ S I. 8]) ... eognoeei pomunt voritatM plurimae, quae tamen humanae rationi» captum omnino non auperant: neo hac do eaueo poaitivam revelationem «impliciter et abeolnte ne-OMMriam «ingulia hominibua oredimua et profitemur, aed ex eo, quod clementiaaimm Deua hominem ad finem proraua etc.*

Calventia, ut § 3 promue refundatur.

WMtmonMterienaia, ut § 1 lin. 3 poat «lumiae* iMeratqr .non quidem immediata cognitione* vel .immediato intuitu*.

Lin. 16 (pag. 7 [5 31.10]) loco .oomprehenaionem* penator .cognitionem* vel .quae a ratione aol* attingi non poMunt*.

Tarviajnua: Lin. 13 [1.8] aubatitnendum: .Dene hominem ad «e videndum facie ad faciem, ad quod viribu· auia pervenire non potuiaaet, aola .na bonitate ordinavit; ad finem nempe, qui cognitionem rationi· excedit, ac proinde, ut in eum homo tenderet, neceaae erat, non aolum finem, «ed et media, quibureum consequi poterat etc.*

Lin. 11 [1.6] pro .Àttamen etc.* aubatituatur: .Attamen revelatio «impliciter et absolute necee-•aria dicenda Mt, non hoc de cauaa, aed eo quod olementiMimua Deu· .. .*

Sedunenaia: Lin. 3 [9 3] loco .veritati* ponatur .rationi* et ante «tenetur* interatur «praeatandum*.

Casailienaia: Lin. 6 [fi 3 1.1] «Supernae disciplina·* mutetur in «aupemaa huic revelationi.* Lin. 14 [1. 8] loco «finem* ponatur «ordinem*.

Pag. 7 lin. 13 [l. 8] loco «elementiaaimua* ponendum «infinite bonus*. Lin. 8 p. 3] deleatur «quoque* et lin. 6 [1.3] ponatur «quod aa riiam*. Pag. 8 lin. 3 [g 5 l. 6] pro «ut in rebu·* ponatur «guod in rebu·*.

Sedunentb: Pag. 7 lin. 39 [fi 4 L 9] pro .«ola licet* ponatur «licet aola*. Lin. 86 [116] voci «traditi* «ubiungatur «fuerunt*. Pag. 8 lin. 6 [fi 6 L 9] pro «attMtatur* ponatur «adoptavit*.

Strigonienaia: i'«g- 7 lin. 38 [fi 4 L 14] verba «aiuaque «unt vere et proprie ... traditi* deleantur.

' Ultraieetenaia: Lin. 36 [L7] ut «canonici»* deleatur. Lin. 39 [I. 9] «licot* et lin. 80 [L 10] «tamen* deleatur.

Tarviainui: Pag. 8 lin. 3 [fi 5 L 6] ponatur: «Haaa oiM montem eaae definimua, ut in reboa fidei et neram pan vu»· rit habenda· mm, qaem teanfit

ImAsv

▲Km (B. Fraaeiaoi): A».- fin. 6 [t 8] ,aat quem ··I ewUttttMQ] vβi voro «it unanimb «aaoteram patrum aoaeaoMM, «m eri tandem privati ouinaqno Mirio, aod ««oleri·« aam toritato determinandam *

▲Hua (Battabononaie): Pag. 7 lia. 84 (fi 4 L 14] omittatur «propria*. Pag, 8 lin. 6 [fi 6 L 9] omittetvr wuuuUaii·*,

▲Um (Waatmonaatorioaaia): Pag· β (1- ·] «Itiaaa verba .aat quem «aeriorum petram.. .* omittenda.

▲Um (Ultraiarianai·): Pag. 7 lin. 8 [fi 3 1.3] pro «revolante* ponatur «revelanti*; atque «m* delendam, vel addendum «aut opera «na*.

▲ lina (Brixineaaia), ut fi 9 loeo hoc moveatur et fi 4 lin. 38 [L 13] dicatur: «Deum habet auctorem principalem*, ne humana induetria promu excludi videatur in «acri· litterio conficiendi·. '▪

loannM Schweta «ocretariu·.

».

Congregatio VL

Die 6 martii anni 1870 «exta congregatio Deputation·· pro rebu ad fidem pertinentibua habita eat praeaide eminentiMimp cardinali' Bilio. Aderant ornum reverendiMimi patre· excepti· archiepiaoopo Mutinenai et epiacopo Sancti Petri Fluminio Grandenaia Auatralia in Braailia.

Invocato «ancto Spiritu et lecto protocollo aea-•ionia ultimae, continuatum Mt examen achematia reformati de fida catholica, at quidem capiti· III. Antequam tamen examen hoc inciperetur, praelegit rovernndiaaimua Padorbornenaia caput I reformatam, quod, quoad priorem partem omnibua «uffragiia, quoad «Iterem partem tantum duobna excepti» probatum Mt.

Etiam canone· reformati omnium reverendiMimorum patrum approbationem retulerunt, cum hac tamen reatrictione, ut canone· 4, 5, 6 a Deputation· non proponantur, niai a generali congregation· de-▪iderati fuerint.

Deinde deventum e»t ad examen canonum «de revelatione*.

Quoad *ementi» 1* prppoaitum eat, ut dicatur. «Si qui· negaverit, exiatentiam Dei etc. ... certo demonatrari et ab homine ... [t minime] cognoaci potae; anathema ait."

Ab alio (S. Franciaci), eanonem I poMe omitti aut ita redigi: «Si quia dixerit, Deum unum at verum, creatorem et Dominum noatrum per ea quae facta aunt, naturali ratione nullimode cognoaci poaae; anathema ait.*

Ab alio (Strigonienai), idem, aed ponatur. «Deum ... eiuaque exiatentiam demonatrari.*

Ab alio, ut tantum dicatur «demonatrari poeee*.

Ab alio, ut «demonatrari* praemittatur «vel certo cognoaci pome*.

Ab alio (Baltimorenai): «Si qui» negaverit. Dei exiatentiam naturali ratione ab homine lapeo probari poaao, vel dixerit. Deam unum et verum, Dominum noatrum per ea, quae facta aunt, minime eognoaci pome; anathema ait.*

Ab alio (WMtmonaaterianai); «Si quia aegaverit, exiatentiam unia» veri Dei creatoria at Domini noatri per ea, quae facta aunt, naturali ratione ab homine lapeo eorto profari idaoqua cognoaci [t non] poaae; aaathama ait*

Ab alio (Sedunerei): «Si quia negaverit [legendum direrii], Deum ... non aliter quam per fidem divinem aupernaturalem ab homine lapao certo cognoaei pore·; anathema ait*

Quεod orna. *3* obrervatum Mt ab uno (Sedunoaai),

•ml ita μ μ μ Mar·: »M quta ttxwtt tari M·, pm··, aat non tosmin, at... 4a Dm Mitatga· ti λΑΛη/- afematar; val ffiasatt, Maat haariai a Dm imparari nos pmaa; anathema dt*; at ita - at 4 ocatrahi pmi, earima ta F «aattaaaai humanam prate·· indepa«dMtam mm*.

Ab alio (Chmitimd), at mama S tegntar: «at •beequio ei praaataad·.* St ia ana. 4 pr· ««·gal ti«Mm* peaatar ,ad «tatam aapmaataiala· divtaitaa «vehi*.

Ab alio (Caaaaraagvatapo), at 9 at 8 contrahantur; „... «rtümdi ... (at Baltimore··!) ita iadapandaatem a Dm ease, ... Bdm diviaa ... peasit at dabeat..."

h aaa. *4:* ,8i quia dixerit, homiaam non poam diriaitaa parfiei at aapra naturalem eonditioa·» evehi, md ex proprii·; «uh viribus at iagi profoeta omnam veri at boai possaasionem exspaetare debere; anathema ait*

Ultrsiect«nsis: Ut ad -vert at boat* addatur „etiam revelati*.

Qaoad can. 5 propositum mt (a Btrigoniensi), at dicatur accommodate ad verba concilii Tridaatini: »8i quia ... libro· integro· cum omnibus ania partibu· a Tridentina synodo recensito· pro «aerie at canonici·'non susceperit; anathema ait.*

Ab alio (Baltimorenai): „8i... eosque, vel aliquem •orum Deum non habere auctorem; anathema ait.*

Ab alio (Camilianai): „8i... eosqua aut aliquam eorum, vel aliquam eorum partem divinitas inspiratam «me.*

Ab alio (Sedunensi), ut ponatur-vere inspirate·*.

Ab alio, ut addatur: „aut eocleaiam errare circa •orumdem senium, aut licere cuilibet illo· interpretari contra unanimem «auctorum patrum aantentiam."

Absoluti· canonibus *d* RwtlaHa»** examinatum C e«t rep. *III: D*fid**.

Ab uno reverendissimo patre (Btrigoniensi) propositam est, ut § 1 lin. 9 -infusam* deleatur, et lin. 4 post -revelata* addatur -et ut talia ab ecclesia credenda «unt proposita*, et lin. 6 »... auctoritatem, qui nec fallere, nec falli potest*. Et lin. 93 ult. ft illud -magno intervallo* mntetur.

Ab alio, ut pro -auctoritatem* substituatur .voracitatem*:

Ab alio, ut lin. 3 -ex ae ipaa* mntetur in aliam phrasim, quae exprimat omnia media naturalia.

Ab alio, ut g 9 ad finem paragraph! addatur: -quique sola mentis illustration· saepe efficit, ut homine· videant, esse credendum.*

Ab alio, ut g 9 initio pro verbis: -Ut nihilominus rationabile etc.* nlia adhibeantur.

Ab alio, ut pro his verbis ponatur: -Cum tamen non debeamus omni spiritui credere, aed prius probare, ut, quod bonum est, tenesmo·,* et simul idiiciatur: zAd confirmandam alicuiua doctrina· divinitatem vel ad divinam misaionem comprobandam illorum, in quorum gratiam eduntur.*

g 9 lia. 8 post -legimus*: -Annuntiat·, quae vantura sunt in futurum, et aetati·, /quia dii aati· v|p Et rursum: Illi etc.*

g S lin. 7 loco -qui dat ... tu aasentiendo .. .* ponatur -qui ad asaentiendum allicit et eredeadum*.

Ab alio, g 9 lin. 9 ante -motion·* inseratur -illuminatione*.

Ab alio, pro -motione* ponatur -gratia*.

Ab alio (Edaascno), pag. 9 lin. 9 [| 3 L 11] omittatur -cui resistere poaaet*, et lia. 1 (1.10] pro »quo homo etc * ponatur -quo homo liberum praeatet Deo intellectus obsequium*.

Ab alio, ut g ult. post -ai·· qua* (lin. 1) ponatur .adultis*.

I «it m petaatata* nM eme

Lta. 19 [L 11] (ainadam |) ab a*·, at pre ,re-

•t detenter .«mata*. Lta. 91 (L 18] vatba: .aon daamit, aid daaaratar*; | ulL Ita. S4 (pag. » Ita. *V* (· 4 L asp pmatn .«alma raRgtaMb*.

A duobm rovarmdiaafapia patribus abearvatum •at, uH. t debere reformari, ut tbaiHua eius argumeatum pateat. Quarum u - hanc proposuit formulam: -Imaso eoelmia ipaa magnum quoddam *ei* perpetuum mt motivum oredibilitatia «t velati sigaam levatam ta natieaibas, divina· «uaa lagatieais taatta irrefragabili·. Ipaa aat aponaa Christi, quam uaiea diteetam «ibi sabarrhavit annnlo fidei; ipaa aat, qua» Obnatum reauseitatu» a, mortui·, aseandaatem a* eealam, Spiritum «anctum doaoaudentam ia euanaeule, adimplemeetum eorum, quae do Cbriato «cripta nat, miracula Chriati et apostolorum vidit et testimonium perhibuit, et ipaa poteat diaara, at «ancta· loaanM: d todimMfam awum Mt arram, quia eat teatissoniam vivum et teatis oculei». Quia ea, quae narrantur · fida digno, qui «merit, •o proprii· oeulia vidi···, auribus audi···, in dubium vocare audeat T' Qui» existentiam illine non ni«i abaurde infleiaretar, eum quo loqueretur t Ast aeeleaia non eat evidenter ille testi» fide dignus, qui in toto saeculorum deeursu temper loquitur, ipaa divina, immutabili·, dum videt circum ·» human· oontinuo finxu'transiret*

Ab alio (Ratisboncnsi) propositum eat, ut addatur in fine: -Qua fide complecti et credere debemus omnia, sive explicite «ive implicite, quae et quemadmodum in utroque sacrae revelationis fonte contenta ab indeficienti eocleaiae magisterio proponuntur.*

Et canone: ,8i quia dixerit, fidele· catholico· eaa tantum veritates fida divina credere pome et dabere, quae ab cocteaia ita propoaitae vel definitae faerint, ut sententias oppositas tanquam haereticas damnaverit; anathema ait*

Hora 191/· congregatio ab eminentiMimo praeside dimisaa Mt.

loannM Schwets secretorius.

10.

Congregatio VII.

Die fi martii 1870 habita Mt congregatio septima Deputation!· de rebus ad fidem pertinentibus. praMide eminentiMimo cardinali Bilio. Aderant omnM reverendiasimi patres, exceptis solummodo archiepisoopo Mutinensi et archiepiscopo Sancti laoobi de Chilo.

Invocato Spiritu sancto at praelecto protocollo ultimae congregationis, rcvcrendiMimus episcopus Paderborncnsia praalegit caput II schemati· novi emendatum, cum reapondentibus canonibus.

Paragraphe· prima omnibus rcverendiMimis patribus placuit, duobus' exceptis, quorum priori non probatum aat, quoniam verba -rerum omnium principium* ad mentem eius non sunt omissa, eum Deus ut rarum omnium principium et finis naturali lamia· · ratione humane cognosci non poaait; alteri autem, quoniam non fiat expresaa mentio'revelationi· iam primi· parentibus facta·.

Paragraphes altans ex unanimi oonaansu in alium locum «t quidem in caput saquons transforanda visa Mt.

Paragraph! tertia et quarta, nunc secunda et tertia, omnium reverendissimorum patrum suffragium talarunt.

Paragraph» ultima pariter ab omnibus aeoeptota eat eum hac toman restriction·, ut ultima ««ntentia

felMINML
IMU· mmmAm· ia «Umı eeMspti efiud-b·» rsvmradisiimls patrib·· pliiiiiwl, snhnsmede qoeod canones· muAia daobM exeepti·:

Ow m 1. ,81 quis ncgarerit, Doom uanm et vmnua, «reatorem at Dimissm Matra*,' par aa quae fiseta sust aateraü retirais tantae ab beati·· «art-cegnoaoi p····; aanthema sit.·

!L ,8i quia dixarit, tari m· poaaa, aat ara expedire, nt par revelatione·· divinam homo do Doo «dtuqae ai «xhibeado adoeeater; aaatbaaia «t·

8. ,8i quia dixarit, homiaem ad eogsitieae··. quae aataralem superat, divinitus evehi ara poase, •ad ax seipso ad omnia taadaaa veri at boni potata Nonam isgi protects pertingere posse at debar·; anathsme sit*

Tum examinati aunt oanoaaa *& jUt.*

Unaa reverendisaimorum patrum (Btrigoaionaia) proposait, at oaaones I st 8 maneant, 2 at 4 omittentur, 5 reiieiatur ad doctrinam do gratia, atqne 6 reformatar secundum schema prias pag. 24 [L, 66 aj ad calcem cap. IX, its tames, ut (ibid. | alt lin. 10 [at]) pro .real·* ponatur .aerio in dubium*, atque ut praemittetur .assensu suspenso*.

Alius (8. Francisci), ut can. 1 pro ,ad actum fidei etc.* ponatur .fidem, qua . . . non innitti infallibili auctoritati Dei revelantis; anathema ait*; aut saltem ut .actum* omittatur.

Alius (Cassiliensis), ut in can. 1 mutetur .revelatorie* in .revelanti·*; et in can. 3 «st non. confiteatur* in .aut non confiteatur*.

Alius (Caesaraugustanus), at can. 1 pro .Dei revelatoris* ponatur .Dei revetagtis*, et can. 2 pro .ideoque etc.* ponatur . . homines se ipsos ad fidem movere* ; ean. 8 pro .miracula nulla fieri posse* ponatur .miracula esse impomibilia* ; et can. 4 loco .esse persuasionem* ponatur .nihil osse aliud quam persuasionem* : can. b pro .ad fidem vivam* ponatur .tantam ad fidem vivam*. Insuper can. 2, 3 et 4 contrahi pome hunc in modum: «Si. quis dixerit, miracula aliaque externa, facta, quae motiva eredibilitatis dici solent, nihil conferre, ut revelatio divina credibilis reddatur; vel miracula impossibilia esse aut saltem de eorum certitudine nobis constare non posse, ao proinde ex his, quae in Scriptura narrantur, divinitatem Christiana· religionis minime comprobari; anathema ait.

.8i quis dixerit, fidem . . . nihil aliud esse quam persuasionem *n* scientia . . . inductam; vel esse effectum internae cuiusque experientiae aut instinctas; anathema sit.*

Alius (Baltimorensis), in 2* can. pro «externis signis* ponatur «certis argumentis*.

Alius (Westmonasteriensis), ' ut can. 3 senet, prout in priori schemate legitur, suppresso tamen «reale*, et ut pro ultimis verbis ponatur «donec demonstrationem scieatificam eredibilitatis et veritatis (fidei) absolverint; anathema sit*.

Alius, formulam prioris schematis praeferendam.

Alius (Gienneneis), ut in cas. 1 poet «revelantis* addatur ,et socfosiae declarantis et proponentis*.

Alius (Brixinensia), ut can. 4 ita sonet: «8i quis dixerit, miracula et vaticinia fieri aon poeee, m proinde omnes «iesmodi narration··, etiam in sacra Scriptura contentae, inter fabulas et mytho· ablegandas es··; vel si qui· dixerit, miracula et vaticinia certo cognosci nunquam pome, iisque proindo divisam religionis Christianae origtaaus non probari; anathema sit*

Hora 13*/· congregatio dimiaaa esi.

Ioannes Behwota secretaria·.

YIXL

Die ·*μ KM 1VTO eetavu habite μ * «oagrogatio Deputations de rebus ad fidem purtiMutibue,preeddo μ I·ı«M·ı «ordinali MBo.~' latavMMt -"- •aa revereadiostal patrea, asaaptto nhaaiii arahi-•pfooopo Maehüaiaaai at spisosps Sanati Patri naaaiaia Graadaaaia Aaatraüa.

lavocate Spirit· adaato at praalaeta protooolI· •ongregatiouis proxi·· praaaadaatia reveroudiaaim·· apiaoopaa Padarboraaeaù praelegit reput *IU* da tda reformatam.

Paragraph»· prima unanimiter approbata eat Paragraphs· teeanda ab omnibus receptaret, qnataor revereedisoimis patribue poatra seatieatibuh Paragraph·· tertih omnium approbationem tulit. Paragraphic quarta in qnibnadam minori· momenti immatete ab omnibus pariter recepta «st, tamen eam hao animadreruione, ut hio ot alibi ubique loci allegati'accurate indicentur.

Quoad paragraphum ultimam autem decisum est, at, antequam approbationi proponatur, ratio habeatur querendam, quae observata «nat, imprimis locorum ia· primo schemate ad rem praecantem facientium.

. Dein canon 1 'reformatas praelectu· omnibus placuit Pariter canone· 2 et 3 .movendo· reae* in .mo^fre* [legendum .moveri*] transmutato, ot canon· 3 omisso .et ratiocinia*. Item prior 4 dt 6 in unum contractus; nec non canon ultimus iuxta schema prius concinnatus, omisso taman «aerio* ante «in dubium vocari*.

Tum examen captita *IV* institutum.

Unus asverendissimorum patrum (Calvensis) observavit, in titulo forsan pro «ratione* posse «scientia* poni. Porro lin. b «rationem pobis insitam* pro «rationem insitam*, et pro «per fidem* ponatur «per revelationem*. Atque in fine locum notam ex Vincentio Lirinensi adiici posse: «Nove dicimus etc.*

Alius (Btrigoniensis), ut lin 9 «nec angelo* deleatur. Lin. 80 [J 2 I. 6] pro «suis principiis! ponatur «ex interna sua indole* vel «ex eorum interna necessitate perspecta*. Porro ut pag. 11 lin. 2 P 13] textus sancti PaUli: «Videmus nunc per speculum etc.* addatur. Lin. 11 [fi 3 l. 9] loeo .commenticiae opinione·* ponatur «opinionum commenta*. Lin. 14 [I. 12] pro «definimus* ponendum «declaratur* ; et lin. 19 p. 16] «declarandi* deleatur et sequentia contrahantur ita, ut textus sic sonet: «cum eo effectu proscribendi, ut omnes christiani fideles huiusmodi opiniones proscriptas tanquam doctrinae Christianae oppositas hoc ipso cavere teneantur*.

Et in fine 8 3 addatur: «Dum autem ecclesia haec docet ao deficit, non ius cuiusvis personale indagandae oognoecendaeque veritatis ullo modo laedere censenda est. Inno, dnm devia monstrat, quae a veritate abducunt, negotium huius cognoscendae adiuvat. Non enim rationis humanae in illustrandis provehendisque notionibus religiosis, ▪edum in scientiis naturalibus industriam, aed cius •olUm ia rebus etiam divinis omnem auctoritatem superbe fastidientis intemperantium pro incumbsnte •ibi munere vult coercitam.* Cf. peg. 96 JL, 67 A ·) priori· schematis.

Alius (patriarcha Armeaorom): Pag. 10 lis. 30 [191.5] pro «suis principiis demonstranda* ponatur taatum «ooguoecenda*. Pag. 11 lin. 12 [fi 3 L 9] verbis ««ommentieiae opinion·· rationis effata reputantur* pro ultimo vocabulo aptius cmo oligenduss. Lin. 18 [L 11] «voro* delendum. Lin. 28 (fi 4 l. 2] pro «somel declaravit* ponatur «qui semel declaratur

iooorieeiacatholice*. Lta.99(L Пffoorimr .totegro4tee.* Pag, {*2 L 8}p0o«Quoad·»divtaa custodienda ot fideliter dedoraad·**.

Alius(Qeoooraagusteaas): Png 10He.4(fl1.4] veri» «priaripto qridem,.. obtecte satem* deloud·. ponatar «veritatem*. Pag. II Ka. M H » L 11) P*· «ilhusinatae -Uri* ponatar «dlvinoe Uri*. '

Alius (Westaseeastorieasto): Pag. 10 Bn-12 [* 1 1.19] poet «enarravit* ex priori subornate Hcritaea--dnm pag. 98 Ha. 9-18 [ls «70»--«] .Firmem igitur ... concredita est*; ot oaaeae 9 Hn. 9 oooe ineorendum «aoa seeo deperitum oorioriae divinitas concreditum, sed rationi humana· iateriam*.

Alius (Baltimoraosi·): Pag. 10 Ha. 1 [9 1 I. 1] pro «perpetuus eteleriao catholicae oqasensss* ponetar: «ecclesia catholica semper docuit* Lia. 97 (9 9 1. 3] pro «aliquam mysteriorum* ponatur «aliquam mysteriorum fuoromdom*. Pag-11 Uo 18 II8 1.10| ante «Omnem* inserendum: «Igitur, quamvis ecclesia 'catholica sanum progressum, voras scientias atque artes liberales pro nacta occasione nullo aoa tempore Confovit et prp viribus· promovit, omnem tamen assertionem, quae illuminatae fidei vero est contraria, omnino falsam, eoee semper declaravit, prout et nunc definit.* ' I

Alius (Sedunensis): Pag. 10 iim-9 [§ 1 1. 9] poet «oeoe* inseratur «in homine*; lin. 5 loco «per rationem insitam* ponatur «per naturale rationis humanae lumen*. Ib. pro «infusam* substituatur «divinam*. Pag.'H lin. 1 (§2 L 11]·poet «quadam* inseratur «saltem*. Lin. 12 [g 8 1. 10] pro «rationis effata* ponatur «pro rationis effatis habeatur*. Peg. 11 Ha. ult. [§ 4 1. 13] «erroris* videri: obscuritatem crearo.

Alius (8. Francisai): In fine aut alibi declarandum ease, ecclesiam non solum non se opposuisse,, sed indesinenter promovisse artiam ac scientiarum progressum.

Alins (Brixinensis): Pag. 10 [9 1] lin. 6 ponetur «per lumen rationis insitae* et «per lumen fidei desuper nobis inditae*. Lin. 25 [9 2 1.1] addendum: «Hegar) non potest, quod ratio fido illustrata, cum sedulo, pie et sobrie quaerit, ex contexta, quo veritates revelatae inter se, et ex mirabili congruentia, qua eum fine nostro ultimo conneetantar, et ex analogia eorum, qnae naturaliter cognoscit, ad aliquam mysteriorum intelligentiam eamque fimetaosissimam, Deo donante, possit proficere. Ast nunquam idoneo redditur etc'.* Pag. 11 lin. 23 [9 8 i. 20] «quacumque nota* deleantur.

Aliuq (Cameracensis): Diota a Strigoniensi addenda, et quidem in 9 speciali.

Alius (Cassiliensis): 1) Titulum capitis et canonum debere eumdem esse. 2) § Min. 10 [9 1 1. 9] addatur: «quae licet non rint contra rationem, suat tamen supra rationem*; post «tacte* (Ioan. I, 17) lin. 16 [9 1 1.15] inseratur «inquit* vel simile. Pag. 11 lin. 2 (in fine 9 2) adiiriantur verba Apostoli: «Videmus nunc ete.*; et «Est fides sperandarum etc.*

Alius (Tarvisinus): Pag. 10 [9 1j lin. 4 potius ponatur: «prinripio quidem, quia alter ordo derivat out procedit a ratione insita, alter a fide infima; obioeto autem, quia prioris ordinis obiectam sunt ea dumtaxat, ad quae ratio pertingor· potest, posterioris vero praeter iste etiam mysteria ia! Deo abeoondita, quae nisi revelentar divinitus, neq homini nec angelo innotescere ponant*. Connecti autem debere cum sequentibus et diei: «Mysteriorum autem existentia luculenter apparet ex mritipHribm sacrae Scripturae loris: «Deum enim etc.*, qata dtoatar: «Quocirca etc.* sed: «Apostolus, fuemsis a gentibus etc.* § 2 initio ponatur potius «Quamvis ratio

* u sed.

dogmata* mtaaWtah: «Mysteria oatan peopsta riel·.* Pag. 11 fia. 99 ot99,(|9 ill] RO .moxtaM, rioh seetorin, qaocamqao aeta* peaotar: «maxime, ri ab lïAφMMl ttitoq φMMMBφM boo fiat*. Lia. 19 (L II] «Utamtaota·* detoetar. T-W Sft IA 4 L M .M*wk <Mμ I*τ.

▲Mas (Ultraieeteorio): Pag. 10 [9 1] Ha. 9,10 ponetur: «uisi revelata «state ... tauoteoeero poseoat*. Lte.29[l.21]teg«adem: «quiasboooeditbosc*. Lta.99 [9 9 L 8] pro «Qaaedaas divine dogmata* ponatar «Divine eaim mysteria*.

Peg. 11 Hn. fi-7 [| 8 1.4-5] pro «taeevit* ponetnt «dedit* vol simile. Lin. 7 pro «Deus se negare etc.* ponatur «Dene autem per revelationem ceu verum docere non potest, quod per tamen rationis exhiberet ut falsum*. Lin. » [1.7] «huit»* deleatur, et ponatur: «Qnamobrom, si quando falsa repugnantias species inter fidem et rationem exstare videtur, id tade contingit, quod vel etc.* Lin, 17 [1.14] «et ius et otfirium* mutetar in «non totam iu divinitas habdt, sod etiam officium*. Lin. 18 [1. J6] «declarandi* deleatur. Lia. 84 [9 ɨ L 8] pro «secundum banc declarationem" ponatur «secundum declaratum ab ecclesia sensum*.

Finito examina cap. IV ab eminentissimo praeside animadversum est, in loeis a sacra Scriptura citandis summam accurationem esse adbibendam, ne concilio ab adversariis obiioi possit, loca citata esse corrupta, aut saltem ,non in sensu genuino at vero citata.

Indicta caesione pro die immediate sequenti qb eminentissime praeside congregatio dimissa est.

loannea Schvrets secretarius.

19.

Congregatio IX.

Die 9 martii 1870 habita eet nona congregatio Deputationis pro rebus ad fidem pertinentibus, praeside eminentimimo cardinali Bilio. Aderant omnes reverondttsimi patres, exceptis reverendissimi» arcbiepisoopo Mecbliniensi et episcopo Sancti Petri.

Pernetis precibus et praelecto protocollo proxime praecedentis congregationis, propositam est ad doctrinam capitia III paragraphe tertiae sequens additamentum. cum oorrespondenti canone: «Porro fide divina et catholica ea omnia credenda Sunt, quae ab eoolesia rive indiciis dogmaticis, sive ordinaria •t universali doctrina et praedicatione tanquam in •erbo Dei scripto vel tradito contenta proponuntur.*

Canon: »8i quis dixerit, quidquid ecclesiae indicio tanquam fidei articulus sive dogma declaratam non 'rit, a fideli catholico humana tantam fide vel opinione teneri posse aut deberes anathema sit.*

Discussio tamen de additamento pro summo rei momento dilata eet, opportuniori tempore, ubi de ooslesiae infallibilitete agetar, instituenda.

Deinde examinati eunt oottqnos de *fidi ft*

Reverendisrimuy Strigoniensis consuit, ut can. 1 et 2 contrahantur, can. 8 omittatur, ex can. 4 et 5 fiat unus, ita habens: «8i quis dixerit, humanarum disciplinarum conclusiones, etiassai doctrinae catholicae repugnent, non .subesae proscriptioni ecclesiae, cui omnes obedire tenentur.* Can. fi omittatur; can. 7·sonet: «Si quis dixerit, fieri posée, ut .. . substitui debeat; anathema sit* ·

Oaosaraugustaaus, ut can. 1 ot 2 ooutrahantar ia hunc modum: «Si quis dixerit, nulla vera ot proprie dicta mysteria in Christiana revelatione contineri, sed universa fidei dogmata pooee a ratione rite exculta e naturalibus principiis intelligi et demonstrari; anathema rit.* Coa. 8 omittatur. Can. 4 (nunc 8) maneat; ex can. fi et · unus conficiatur

Hum hi madam: ,8i quis dixerit, theeM «t Mw i; tira·· tauaaaarum diaeipltoarum, etiamel deetrinae Mtholtoae repagnea^ ab eeeleei· prœeribi·μ perne; Mt Bofaw· eam eaa tradere «t deeete, quamvis ah •eelaaia preeeriptaa, saltem, «i. «h «ia* damnatae taaquaai haaretieao; anathema «it*

Caa. 7 (nane 6Γ); «81 quia iixarii, artieuMs fidei ab ecelesia propeeitie tribeeadnm eem aliquando, Meandum progreeeam aeientiae, MMum alium ab eo, quam eoelasia intellexit at intelligit; anathema ait*

Westmonasterienaia: can. S voeem «philosophicum" [legendam. «philosophise") perhorrescit βί eau.'3 retinendo· easet, at reformetur, prout beri propoauerat 8i non retineretur, verba ibi diota in fine eanonia praecedentia addenda ease.

Sedunenaia: dubitari poam, utrum expediat ia dogma erigi propositionem : «Illicitum eat etc. ...” canoni· 6. Can. 7 ponatur «substitui poaae vel debere”.

Giennensis: can. 5 ponatur «oui omnea obèdire tenentur*. In reliquia aaMntit iit, quae a Caesar•ugustano proposita aunt.

Brixinenaia: can. 4 ot b contrahendo· : «8i quia dixerit, humanarum disciplinarum ouitoribas licere, dum propriia cuivia scientiae principii· veritatem indagant et demonstrant," stellam directricem fidei oontemnere, vel concluaionia fidei contrariae pro genuinis et veria habere ; vel denique eiuamodi conclusione· non aubeme ludicio et authenticae praescriptioni eocleaiae; anathema ait."

8. Franciaci: Can. 4 vel omittendum vel poat «periculo” lin. 2 addendum «certo”.

8. Petri Flumini· Grandensia : ut can. 4 omittatur,. et coneentire ae cum Brixinenai.

Caaailienaia : ut can. 1 pro «Christiana” ponatur «divina revelatione”. Can. il et 3, necnon can. 4 et 6 contrahendos. Quoad 4 consentit cum epiacopo 8. Franciaci.

Bostrensis: ut maneat ea». 4 et videtur Mverior.

CalvOnaie item.

Batisbonenais cum Cafirenai. φ

Tarvisinua: can. 1 et 2 coniungendoa; can. 3 omittendum.

Hora 11 Vr congregatio dimissa ont

loannea Schweta aeeretariua.

13.
Congregatio X.

Die 11 martii anni 1870 habita Mt decima congregatio Deputation!· pro rebus ad fidem pertinentibua, praeside eminentiwimo cardinali Bilio. Inte-' rerant omnM reverendissimi patrM excepti· Mechliniensi et Sancti Petri Flumini· Grandenaia Australia.

Peractis precibua et praelecto protooollo praecedentis congregationis, praelegit revereudiMimuk episcopus Paderbornenaia *caput IV* sohethati· refor-'D mati emendatum cum canonibus rMpondentibus.

Praelecta quoad longe maiorem partem, solummodo quibusdam minoris momenti immutetis, omnium omnino reverendissimorum patrum, reliqua autem tantum duobus vel tribus exceptis, approbationem retulerunt1.

Deinde inchoatum Mt examen *capiti· V**.

Reverendissimus Strigoniensia proposuit, ut ultima sententia § 1 in aliam priori «chemati et definitionibus ecclMiae iam extentibus conformem mu-teter: »at psMieai bitar ae nnMtar diatiagunatur, natura aatom um essentia trina iit indistiaeta.* Atqae ut | 9 ita sonet: ,Bt... eppeeitio : proptaraa [sicut) Meandum eseeattaasSos naturam Pater •t FiHae et Spirit·· MMtes aaua eant, ita etiam omnia divina operatio ad nxtra nna communia jet tribna personis; operantur enim nd extra, quatesM Meantia, intellectu, voluntate, omnipotentia eunt anna Dona.*

Paalo post bora 19 congregatio ab eminentissiaso praeside dimiaaa eet.

loannM Schweta aecretariM.

14. I
Congregatio XI.

Die 19 martii 1870 habita Mt undecima congregatio Deputation!· pro rebus ad fidem pertineutibua, praMide eminentissime cardinali Bilio. Aderant omnM reverendiMimi patre·, excepto epiacopo Sancti Petri Flumini· Grandensia Autrali·.

Peractis precibua et praelecto protocollo congregationi· praecedenti·, examen *capiti· V* schemati· reformati continuatum Mt. '

Pro· omnibua ab uno reverendiMimorum patrum (Strigonienpi) animadversum Mt, cum Ofinther, eontra quem omnia qua· in boo capite et alii· aequentibua, defunctu· ait et doctrina eiua iam mortua, ab expositione doctrinae praMentia et damnationi· doctrinae Gflntherianae pronus supersederi debere. Cui tamen ab alii· tribu· reverendiaaimia patribus (Paderbomenai. Mechliniensi et Pictaviensi) oppositum Mt, doctrinam Güntherianam adhne vigere et latissime eme propagatam.

In examine ' autem ipso instituto ab uno reverendiasimo patre (patriarcha Armeniorum) obaervatum Mt, ut lin. 4 1] deleatur «sinceram”, et lin. 6 [1. b) dicatur „propterea quod tribus personis numero una eademque Mt ementia mu substantia*.

Ab alio (Caeaaraugustano), ut lin. 4 deleatur «sinceram” et lin. 9 [1. 8] «emanatione”.

Ab alio (Giennenei), ut lin. 4 removeatur «sinceram” et pro «emanatione” ponatur suo loco -quolibet modo”.

Ab alio (Brixinenai), ut lin. β deleta voce «communia” dicatur «trium personarum re et numero una Mt”. Lin. 10 post «essentiam” addatur «absque ulla mutatione”.

Ab alio (Tarvisino), ut phrasis «una numero” non expungatur, et deleto, «re” dicatur «non specie, Md numero”, nec «indistincta” eme sufficient ' Optimum for·, si ipaiaaimae propoaitionM aimplicM fere eodem ordine exprimerentur. Dein, semper dicendum coniunctim «substantia, esmntia, natura”,

Ab alio (Calvenai), utJin. 7 ad «una Mt” addatur «atque individua” oouoil. Lsteran. IV. — Lin. 14 ponatur :· «Haec igitur una numero eaMntia mu natura incomprehensibilia et ineffabilia non Mt gonerana neque genita, n»qu· procedana, sed veraciter Mt Pater qui generat, FiliUa qui gignitur, Spiritu· Mactea qui procedit, treo aimul persona· et «ingillatim quaelibet earumdem : ite, ut personae realiter distinctae cum MMntia tamen non ob unionem, quandam conscientia· aui, aed re et numero unum idamque aint (eoncil. Later. IV).”

Ab alio (Sedunenai): lin. 14 [1.13} post «apirationa aqterna” addatur «utrique communi”.

Ab alio, tit quoad apirationem accurate Mrvantur verba concilii Florentini.

Inter haec annuntiatum Mt, ultimam sententiam I 1 ei etiam fi 2 a Deputations apeciali mm mutatam; et quidem priorem habero: «...ita, ut personae inter m, non autem ab ementi· realiter distinctae aint." Pooteriorem «Neque enim,penonae

› Ex diario soviass, patres kM loso dserevissa, ex prooaaio et quatior eapitibM proprias· tetsata· sass constitutio···, qn·· typis descripte fatrihM Marilii trsderatar. VMs Mas sapra, t. U, eoi. Sl-M.

• Altera aehassatis aaMsdati pan quteqM aépitita· (V-U) ooatiaotar aalvenanqM nllqna· priori· aohamatia aateriaa Aoaipisctitar, ta aa afpmaàâa ont altani sangiMie da gda Hatetar aepn aab aaai. A col· 179-77.

A
ad extra operantur uwih- origiafo rolaiienoo, quibns diatingnutar, sod Meuha quod sunt essentia, intellectu at voluntate, omnipotentia u m (universorum) principium.* a

Quoad alteram (obMrvatam aat ab aae revoroadimimonim patrum (Tarviaiao), aoa tantun qaaodam, aad omnia attribute nominanda aaaa, quando agitur da operationibus ad astra.

Ab alio (Waatmoaaaterioaai): «Ucet in oooonomia divina Patri et Filio ot Spiritui a per appropriationem sttrihuantnr(asaumantnr)bperationos distinctae: peponae tamen divinae ad extra operantur non Meandum origin» relationes, quibus distinguuntur, sed secundum quod eaaentia, intellectu, voluntate, omnipotentia unum sunt principium.*

Ab alio (EdesMao), ut pro «disponit* (9 3 lin. 4) ponatur «converrat*. ·

Ab alio, ut dieatur: «Etsi secundum uniuscuiusque personae characterem singulis appropriant».* ,

Ot appropriationis mentio flat, a pluribus est desideratum.

Quoad «canones* observatam fuit a duobus reverendissimis patribus, si non possint prorsus omitti, ut ad paucos redigantur, ut mlummodo diversi errores in sua radice sive principio damnentur. Quorum unus proposuit, ut can. 1 et 9 ita contrahantur. „8i quis dixerit... mm, aequales quidem, sed numero distinctas; anathema sit* Is can. S ante «singularitatem* inseratur «trium personarum*. In can. 4 post «aliam* inseratur «Dei* scilicet operationem. — Alter autem cenMbat, forsan tantum can. S et 4 retineri posce.

Alius (Caeaaraugustanns), ut can. 2 lin. 2 post «qualitate* ponetur «tantum*.

Alius (Cassiliensis), ut can. 1 et 2 contrahantur sic.: »8i quis dixerit, divinam essentiam esse specie et non numero unam, numero vero ternam: anathema sit*

Alius, ut can. 1 dicetur «essentias mu natpras mu substantias*, et forsan addendum «distinctas*. In can 2 post «eamdemque* addatur «in tribue personis*, aut vox «eamdemque* omittatur. Can. 8 poet «aequalitatem* forsan addi poeMt: «mu specificam unitatem*, atque pro «substantiarum aequalitatem* ponatur «substantiarum perfectam* vel «in perfectione aequalitatem.

Ab alio (Calvensi): can. 3 dicatur «ad m invicem in unione conscientiae suae relationem*.

Alius (Tarvisinus), ut tres priores canones contrahantur m in 2 pro «specie mu qualitate* dicatur tantum «specie*. Can. 4 post «operationem* addendum «divinam*.

Quoad caput *VI* ab uno reverendissimorum patrum (Btrigoniensi) propositum est, ut reformetur prorsus ia hunc modum: «De ipM vero natura hominis, qaem formavit Dominus Deus de limo terrae ot inspiravit in faciem eius spiraculum vitae, et factas est in animam viventem, docemus et declaramus naturam hominis ex rationali anima atque ex corpore compositam constitui unam. Animam autem corpore formato, do nihilo productam, immaterialem, incorruptibilem, immortalem, intolligeutia et Hbeja volutate praeditam, atque per eandem animam rationalem corpus animari, ot ex siro ooaaortio habere, ut vivat. Eat enim anima rutioaalis, quae immediate creatur, dum corpori infnaditur, voro et per m mu' immediate et ementialiter forma corporis humani, quemadmodum a praedooMsoro Metro Clemente V declaratam et a nobto etiam iam enuntiatum est.

«Porro de hominis origine tam veteria quam novi Testamenti doctrinae innixa tonet m doeet catholica ecclesia, univorsum genus 'tnasanum ab C

, w q -praw aa^anmsAu A^ampm W^M· mdnm^M (ortam baberq). Bomini enim, quas* «ngvtt ad imaginem sUam, masculum ot (samdaam creavit eoa, benedixit Deus ot ait: «Oroecito at muMpHcamini ot replete tonum* (Qea. I, *M*, M). Bine et Adam nomon uxorie suae vocavit Have, eo quod mater ornet viventium; atque Adam dicitur primos formatae a Deo puter orbis tarrarum. Et Apostolus gentium praedicat disserte, fecisee Deum ex uno imae geeus hominum inhabitare sopor universam faciem terrae (Aet XVII, 2d). Et iterum scribit: «Sicut per unius delictum in ornum homines in condemnationem, sic et per unius justitiam is qmnos homines in testificationem vitae.* I

Alius (Oaeoaraugustanus), ht Hn. 11-19 verba «Neque enim per aliam animam mu quoddam aliud vitae principium, sed* omittantur, et legatur: «... forma set, quia ipsa per m .. .*

Alius (Baltimorearis), ut lin. 9 post «rationalis* addatur «son intellectiva*, et vidMtur, au potips verba ooacilii Viennensis tantum rotiuMutur, onmisso «immediata*.

Alius (Giennensio), ut- verba postrema maneant

Alius (Sedunensis), ut lin. fi loco «igitur* ponetur «enim*, et 9 9 Un. 2 loco «mandavit* aliud vocabulum substituatur.

Alius (Cassaliensis), ut § 2 lin. 2 mutetur textus ia hunc modum: «Benedixit Deus dicens*.

Alius (Tarvisinus), videndum accurate, ne per verba «eius tamen vere ot per m immediata forma* tamquam dogma definiatur.

Alius (UltraiMteasisl, aut «incorruptibilem* delendum, aut loco «divinis litteris* (lin. 1) ponendum «divina revelatione*. Lin. β (9 1) delendum «igitur*. Lin. 14, 46 pro «atque ita etc.* ponendum «atque ita eum eo naturam humanam vere et realiter absolvit*.

Alius (Brixinensls), attendendum ne contra mentem congregationis generalis croatianismus directe doceatur, et ne per verba* «ad esse homini proprium determinat* concursus materiae excludatur.

Ab alio (Calvensi), ut «intellectiva* addatur, «immediata* deleatur, oreatianiamus indirecte definiatur, «forma* explicetur.

Ab alio (Poananiensi), ut «immediata* maneat.

Quoad commes animadversum eet:

A Btrigoniensi, ut can. 1 et 2 ooniungantur sic: „8i quis dixerit (T). .. esse, aut dixerit corpus per animam rationalem non animari et vivificari, anathema sit.* Can. 3 omittendum. Can. 4 maneat.

Ab alio (Ultraiectensi), ut can. 3 ita reformetur: ‚8i quis dixerit [?), naturam humanam corpore et anima absolvi; anathema sit*

Alius (Sedunensis), ut can. 3 dicatur «naturam completam*.

Ab alio (Brasilienri), ut canones quatuor maneant

Ab alio (Ratisboaeusi), ut in can. 2 utrumque mm aliud animam et aliud vitae principium damneturl.

Ab aHo (Calvensi), ut can. 2 «intellectiva* addatur, ot 3 retineatur.

Ab alio (Tarviaiao). in can. 2 plus damnari, quum communis doctrina poatnlat.

. Poet Ifl*/s horam ab eminentissime praecido, indicta congregatione in crastinam diem, congregatio dimisM eet

Additamentum:

8. Fraactoci episeopas: od cqp. F, ut Un. 11 et Ifl Io m »8* (litterae) scribatur plene «Baaetas*. Un. 17 dicetur: «ita, ut personae inter m, non autem ab esaeatia realitor dtotinotao sint, adeoque

› Ita ia R la A hebetur: «ut in 1 em. utrumqm ssss sM4 satana st alia* vitea fsMyiM *т——*—.* .

•Bas «it Pater, aBua FIBua, alia· Spirit·· assitas, aam antea aBnd, nad asw estera Daaa, trinw earia paraaaia diatinotia.* M 11*- texte· iauaateter, lia. aMate pro .stegalara* poaatar .indiriwa*. Ad pag. 19 «HMOM paaaa aaritti Bate quadam aaapUote exposition· ia aspite. Sad ai retineatur, •oatrahaatur ia daaa rri traa, qnarto qnodaaaodo immutato. Simul aateaa addatur eeaon: »8i qui» dixarit, ia Dao aoa traa diatineta· raalitor penonaa, sad aaaaa teatea· aaaa, qua· iaxta divernitatea operua ad extra vpoetar naae Pater, nano Plias, (aaaa Spirit·· «saeta·; anathema sit*.

Ad .eap. *VI* lia. 19 omittatur ,ho quoddam aliud vitea, principium* et poaatur ,Nequ· enim per aliam animam rationalem et intellectivam, sed par aeipeam earpus etc.* Sententiam, quod anima a Deo in singuli· denuo creetur et infundatur, intra parenthssim eme ponendam.

CoMntt contrahantur et oan. 9 sonet: „8i quis praeter animam rationalem aliam e.tiam intellectivam •b hse raalitor distinctam in homine ease affirmaverit, aut per transmigrationem animarum fieri, ut aliquando anima sit in pluribus corporibus; anathema «it*

loannes Schwetx secretariua.

Ib.

Congregatio XII.

Die 13 martii anni 1870 habita eat duodecima congregatio Deputation·· pro rebus ad fidem pertintpitibus, praeside eminentissime cardinali Bilio. Intererant omne· reverendissimi patre·, excepti· liechliniensi et Sancti Petri Flulnini· Grandenai· Australis.

Invocato Spiritu sancto et praelecto protoeollo praecedentis congregationis, examinatum est espar *VII* schematis reformati, „de hominis elerstiooe et lapsu*; cires quod animadversum eat:

Ab uno reverendissimo patre, ut in paragrapho 1· in principio dicatur .Fides catholica docet*; lin. 17 [1.18J pag. 3 dicatur .insuper* vel .praeterea* pro .Ad haec*; lin. 19 pro .mortis ipsius timorem a mortali removit* ponatur .immunitatem a necessitate moriendi*, vel .donum immortalitati· corpori· impertitu· eat*, vel .ooijoessit*.

In 9 9 ante .posuit ante eum vitam et mortem* prius memoretur expreaae mandatum de non edendo fructu arboris vetitae; lin. 5 loco .de virtute in virtutem conscendens* dicatur potius .de virtute in virtutem progrediendo*.

Lin. β deleatur .deorum*; et lin. 8 ot 9 .transformata»* exprimatur omnino aliter, no pantheismum redolere videatur.

Lin. 8 j 4 addetur .per apeeulnm in aonignate*. In fine § 4 omittatur .sacro approbante .concilio*.

Ab alio (CaeearauguatanoX nt 9 1 lin. 4 pag. 3 loco .insita· facultati* ponatur .insitae *Mi* facultati*; lin. 18 pro .mortia ipaiue timorem* ponatar .et immortalitatis dono insignivit* vel .cumulavit*.

A duobus alii· (Baitimorenai et Westmonaateriensi), ut citata verba s. Petri (II Peta I, 4) omittantur, ot sententia voce .voluit* lin. 10 claudatur. Lin. 13 omittantur verba .natura quidem servus, sanctitatis autem gratia filius*.

§ 9 lin. 8 post .visione* ponatar .in similitudinem ipaitu*.

{ 4 lin. 18 omittatur .caius décréta ... renovamus*.

„ Ab alio (Sednnsnsi), nt pag. 3 lin. 4 [91 1.4] pro .insitae facultati* ponatar .naturali sino Cscultati*. Lia. 13 attendatur, ne dicatur, omnia opera meritoria debere ex· charitatis motive fieri, quod nimium sqso „ ridetur. Dsinds autem explicatione data acquievit.

lda. 90 [l. 91] vox .eoUditiooe* ponatar poet .earports urieuMs*.

Ab alio dubium motam est, aa revera ut dogma definiri pesait, ia anaetitate et iastitia adoptioaeat filiorum Dei osw wmprebeasam. Atque desideratam, ut donum integritatis ot immortalitati· taaqnam ooaaeetarium annetitati· et iastitia· originali· deaèribatar.

I 4 lin. 11 (L 10] pwt .transfusam* addantur verba condiit Tridoutini .nnicpiqus wt propriam*, ot doin aequatur .et proinde unumquemque ete.*

Ab alio (Caaailiensi), ut omittatur citatio ·. Patri (pag. 3 liu. 10 at 11); lin. 19 ut .quibus in propria natura perficeretur* mutetur in .quibus «elursAter perficeretur*.

fi 9 lin. β et seq. pro .visuras, non nt faenltata naturali.. .* diwtur .ut in hac vita praesenti* vel .in hoe saeculo* vel aimiliter.

Ab alio (Calvens·), ut pag. 8 lin. 11 [§ 1 I. 19] exprimatur, qui sit finis elevationi·, addendo: .Divinae consortes efficeremur naturae, unde filii Dei nominemur et simus, atque regni easiest·· haeredes, ut tandem .revelata faoie gloriam Dei spéculantes in eandem imaginsm transformemur, voluptatis divinae torrente potati. Itaque etc.*

§ 9 lin. 3 .... terreret exitio; posuit idcirco ante hominem vitam et mortem, et quod placuerit, dabitur illi. 'Quare ex ipsius divini et omnipotenti· conditoris nostri voluntate exsurgit neoeasatta illd^' inter ordinem naturalem et auperaataralem cohaerentia, cui nemo pro arbitrio suo renuntiare aut négliger· potest, nisi velit ignibus inferni detractus cum diabolo tradi cruciandus*.

§ 3. .Atque haec illa est hominum elevatio ete.*

Ab alio (Tarvisino) observatum est: Bonum esset, ll conceptas naturae purae at non integrae, integrae, elevatae ad ordinem snpernaturalem, porro potentiae seu virium naturalium, exigentiae, congruentiae etc., tam finis naturalis, tum supernatural·· praecise enuclearentur. Quod cum neglectam sit, caput VII obscuritate aliqua laborare; sio exempli gratia inter dona supernaturalia recensetur, carnum spiritui subisetam osse, quod tamen ad dona pertinet, quibus bomo in natura perficitur. Dein supernataralem finem dici .quondam sublimem statam*, et in seq. 9 demum sermonem fieri de visione intuitiva, quae stricte tamen oonneotantur.

Porro illud prioris schematis .modo viribus naturalibus congruente* melius sonare, quam praesentem textam, in quo legitur lin. 4: .modo, qui insitae facultati congruit.* Atque per illa verba .statum quemdam sublimem ... in quo divinae ipsius consors sffioeretar naturae* enervari potius ideam, quam nt sublimis inducatur.

Insuper .9 9 verb· .in umbra vitae ... terreret exitio* forsan in aptiora potaisoo mutari.

Ab alio (Ultraieetensi), pro .qui insitae facultati congruit* poaatur .qui viribus naturalibus congruit*, val .qui insitae facultati naturali competit*.

9 8 lin. 3 pro „ut quae . . ·* ponatar .utpote quae ... transcendit ... gratuitam est*.

9 4 lin. b pro .tam sibi, quam nobis* ponatar .tam sibi quam posteris suis*.

Quoad «sono a tribas raverandiesimia patribus postulatum «st, ut 1 et 9 contrahantur, et 4 et b; ab aliis autem, ut quinque eanoaee separati maneant.

Deipde ab uno, ut ean. 9 pro .instituta* ponatur .beneficia*, cui tamen ab alio contradictam eet.

Ab alio, ut can. 3 pro .per Insitas naturae fasultatee* ponatar .per solas naturae vira·* vel .per vires naturale·*.

Duo reverendissimi patra· postularunt, ut eaa. *3*

eiariu eoaefpiatar> Tnm ab aliquibu propositam a pro peeaatb'"ST murid! at mehtou^md.rodompaat, at ran. 4 pie „vsre at propria paMarts[redacted] ease" poaaatar verba concilii Tridaatiai .venu· at prepriam rationem peccati habere"; ab elite utam, at ' verba schematis retineant»}, quia Gtsther verbis «vera et proprio ppocutam* utitur, et quia, quod veram et propriam rationem viva oeawitiam pooeati bebet, vere et proprio peccatam eat; htoee aaontiro videntur.

Alina (Ultraiocteneia), in can. 8 lia. 3 foraan pro ‚sed oiuqaodi, ad qum" ponendum „eed ed earn", at restringatur clere ad ordinem aupernaturalem.

Alina tamen, ut tanquam altera pan àd can. 1 addatur: .aut contendat, huic ipai supernatandi elevationi poeae pro auo arbitrio ab homine renuntiari, vel erga ipaam indifferenter ae habere; anathema sit."

Hora 12 congregatio ab eminentiaeimo praecide diminua eat

loannea Schweta aecretariua.

16.

Congregatio XIII.

Die 14 martii' 1870 habita eat congregatio XIII Deputationis pro tebua ad fidem pertinentibua, praecido eminentiaeimo cardinali Bilio.

Intererant omnea reverendissimi patres, exceptio Mceblinienai, S. Petri Fluminia Grandenaia Australia et 8. lacobi de Chilo, Exatqinatum eat caput *VIII* schematis reformati: <to *mytterio Verbi incantati,* et seqnentia observata aunt:

Ab uno reverendiaaimorum patrum, üt in $ 1* exordium aliter incipiat, ut omiaaa particula .at", .ab aeterno** coniungatur cum .decrevit**, et pro .ut omnea crederent** dicatur .ut quaereret et salvum faceret, quod perierat** vel aliquid aliud, ut exprimatur, Aotum genua humanum fuisse redemptum, C

§ 2 loco .Haec etc.** dicatur .Haec eat eccleaiae catholicae de Verbo incarnato fides vel doctrina a sacria conciliis definita et ab univena semper ecclesia credita et praedicata, ut etc.** Lin. 19 poat .ut** inseratur, .quamvis ait aliud natura humana et aliud' nature divina, tamen non alius eit etc.**

9 3 ad calcem pro .quot sint intellectuales sive. ut loquuntur, sui consciae uturac etc." dicatur .quot sint naturae intellectu efvoluntate.praeditae"; eum, fdaum quidem ait, quod a Gflnthero traditur, tot esae personae, quot' eunt naturae intellectu et Voluntate praeditae, non autem tot esae personas, qbot sunt naturae sui consciae, quod potius verissimum eat. Dici utiqpe poaae de Æbristo: Deus ani conscius et homo sui conscius, et tamen pane sui eonsciua; cum in hoc casu, sicut nature divina, ita et natura humana cum persona concreta, ut revera eat, cogitatur. Minime autem diei, poaae: Natura divina sui conscia et natura humana sui oonseia; quia in isto casu natura humana non,- ut divina, cum persona divina, scilicet Filio Dei, concreta, sed potius secreta et abstracta adeoque per ae existons seu persona necessario cogitari deberet. D

In 9 fi [laps 6] ut' .Qui neque pusionibus etc." deleatur. Quae autem in fine 9 occurrunt, statim post .nequaqua: busccpit" ponantur et corrigantur, ut don dicatur Spiritu s.", sed ‚pdr Spiritum s.** Peinde, ut pari aphua inseratur congruo looo de B. M. V. genitrice Dei eiusque ante partam, in partui et post partum virginitate:

In § 6 [tope 7| Hoco lain nihUomiaadto-alia Hat congruentior transitio.

In § 7 |tope 8] ut restitantur prius schema, ubi /ag.64 [tope 34; cf. t. L,69p] dicitur.: .Satisfactionem tioaem huMuri geaaiia lapai Fliiua jbai ecomi-, mavit eooeada· aataraat sum huumlsm, paaaioao ao aorta ia an aneto' ate... .*

Quae 9 8 [top/9] oeeamat, alibi, exempli gratia in cap. I qehematto de oedema diei poeae. Si aatea retinerentur, debere reformari, m nomïaatim illam oaeopboniam, quae ooearrit pag. 8 lin. 1 et 9 [9 9 1.8-4] «eiaa ... eoe", .studiosius" debere tolli; verba a. Pauli ad Pbilippenaeo omitti aut alio transferri.

Ab alio (patriarcha Armeniorum Ciliciae), at 8 1 lin. 9 pro .sacramentum" aliud vocabulum adhibeatur; ut lin. 9-10 § 9 aut .forma" attt .natura" deleatur; item $ 3 lin. 2 deleatur .contra"; pag. 8 lin. 9 [9 9 1.4] pro .hoc** aubatituatur\eo** et Hn. 19 .magno impetu** .calore solventur" .exurentur** tollenda et dicendi modum mutandum.

Deinde inaerendam- doctrinam de B. M. Dei B Genitrice, eiuaque -virginitate ante partum, in partu et poat partum.

Ab alio (Caeaarauguatano), ut S 2 liqJ16-17 verba .Haec etc.** commutanda cum hia: .Haec igitur eat linio humanae naturae in persona divina eto."

§ S lin. 4 pro -distinetis et diversis* dicatur .distinctis et inconfuaia**.

Pag. b lin. penult. (9 4 1. 2] pro .inseparabilia" substituetur .indivisa".

Pag. 6 lin. 3 |9 4 I. 6] pro .aeu in eo.* legendum .in id quod**; posse tamen forsan phrasim obscurat» pronus omitti.

9 b lin. 4. fi .divina" ponatur ante .de homine**; 6]'lin. 10 pro .At vero etc.** et .Qoi paaaionibus etc.** verba Leonis M. substituenda' .Nec vero, quia communionem subiit infirmitatum, ideo nostrorum fuit particeps delictorum. " Assumpsit formam servi sine sorde peccati, humana augens, divina nqn minuens, qnia exinanitio, illa, qua ae invisibilia visibilem praebuit, et Creatortc Dominus omnium rerum unus esae voluit mortalium, inclinatio fnit miserationis, non defectio potestatis."

Pag. 7, lin. 3. 4 [§7 1. 3] verba .pro nobis peccatum facete?* complenda addendo .ut nos 'efficeremur justitia Dei i» ipso".

Pag. 8 lin. 17 [9 9 1. 18] pronomen .sibi" aequi-'vocationi locum dare eo modo, quo interponitur.

Aline, u| pag. fi lin. 21.22 [§ 2 1.20] pro .divinam" ponatur .naturam divinam et homo sit per humanam naturam assumptam".

Pag» lin. penult. [9 6 I. 14] dicatur: .Qui passionibus ut carnis concupiscentiis non molestatue", et addantur verba concilii loecumen. V can. 12 proxime sequentia .et i(a 'ex promotione operum melioratum et ex vitae conversatione incontaminatum constitutum**.

Ab alio (Weatmonaaieriensi), ut pag. fi [§ 2| lin. 9 potias legatur: .Cnm enim in forma Dei esset ;ips» Deo Patri- consubstantialia, nascendo ex matre Virgine formam nervi ita cibi propriam fecit] ut in hac homo factus esset nobis consubstantialis." Liri. 23 [9 3]: .Qnare sicut in sanctissima Trinitate una natura ia tribus subsistit personis, ita in Cbristo contra duae naturae diatinctae et inconfusae in una subsistant persona."

Pag. I § penult lia. 8 [9 8 1.7} post .immaculati" addatur .incontaminati et divinae ipsius consortes effecti naturae".

Alius (Sedunenaia), ut pag. 6 lin. 7 [9 2 l. 8] post -.nos" adiiciatur: .id ut nataram noatram" explicationis causa; lin. i8 post .nostris^ adaequandum .quae su fecit"; liy»l< .humanae naturae cum'divina persona unio secundum hypoatasin" haud bébé sonare.

¹ Ito is actis. Ia diario: Jis M.

• Ipjfc ad Flavina, c. A

Pq.J Hil (98 L18] Sextem videri ibaimm, aaaa foraaa '-»«[redacted],«o»' praemittenda-, atqae pro partieala .vetam* patina partiealam .qrippe ^ai* vol «quia* ponoadam.

.98 (pag. ï) lia. 8 pro .eaatifioemae* aHad vocobatan aebetitMadam aaaa, terbi gratia «parifieemae*.

Pag. 8 lin. 90 [9 9 I.21] .calore eolvoatar* poeaa falaao interpretationi looaia praebere.

AUu (Gioaoeario), pag. 5 [f 2] lin. 7 pro .iacliaavit' aubetitaendum .deoaelia doeoeadit*; lin. IS rod .eonenbataatiaUa' alia- eabatituandam.

Ab alio (Brixiuonai), ut ia addenda paragraphe de beata Dei Genitrice temper virgine dulco npmea .Maria' expreaaa commemoretur; dein ut g 3 ultima rorba .oui oouaciao naturae' «apprimantur, et ultima capitia aententia immutetur, ita, ut non rideatur excludi glorificatio naturae futura.

Aliaa (8. Franciaci) deaideravit, nt g 1 lin. 2 pro .Moramentum' poneretur .propoaitum' ; pag. b [g 2] lin. 1 loco .Verbi incarnati' dicendum .de Verbo incarnato'; lin. 18, 17 |). 15] dicatur: .Haec igitur eat illa hypostatica unio naturae divinae et naturae humanae io una persona Salrstoria leau Christi (cono. Chaired, act. 5)"; lin. 33]§ 3 1. 11] aupprimendum .aire ut loquantur aui conaciae' ; pag. 8 |g 4 1. 5] lin. 3 dentur ipaiaaima rerba concilii Toletani; pag. 8 litf. 11 [g 9 I. 13] loco .concedit' dicatur pandet".

Aliua (Mutinenais) aiebat, quaedam in priori achemate meliua dicta fuime.

Pag. 6 lin. 3 [S 4 1. 5] rerba Toletani XI genuine eme citandel ; § 5 lin. 2 pro .generatua' ponatur .geniti»' rei .nati»*. Verba penultimae et ultimae lineae eiusdem pag. [S 6 I. 14] conare debere: .neque passionibus animae, neque carnia concupiscentiis', et canoqpm synodi V integrum citandum, quantum ad rem praecentem pertinet ; § 7 lin. 5 ante .Mnctua' ipaeratur .omnino'. Inauper paragraphutn de beata C Maria Dei Genitrice uemperque rirgine addendam.

Aliua (Camilienaia) postulavit, ut in § 1 deutor ipaiaaima rerba symboli Athanasiani. .Eat ergo fidea recta, ut credamua etc....'

In § 2 tertiam periodum eaae invertendam, alio* quin nullam eoae rim consequentiae. Dicatur igitur: .Cum enim nascendo ex Virgine formam cerri aibi propriam fecit, in forma Dei Patri aequalia remansit. Atque ita etc....' § 5 lin. 2 vocem .generatua', quam habet ». Leo, retinendam. Pag. 7 7]. ut textu» ex 11 Corinth. V, 21 ; I Tim. II, 5, et Col. II, 14-15, accuratius et religioaiua citentur; ita in primo loco legatur .et eum, qui non habebat etc.' ; in aecundo et tertio: .Mediator Dei et hominum Chriatua leaua (I Tim. II, 5), unua moriena pro omnibua dirinae iuatitiae pro nobia Mtiafecit, et delena quod adversum noa erat chirographum decreti, quod erat contrarium nobis — et expoliana principatu» et pote- D states (Col. II, 14-15) de vetuatate' ... et quidem ita, ut accurate loca citata indicentur, ne rerba etiam alia videantur Meris scriptoribus tribui.

Aliua (Calvenaia) proposuit, ut § 1 prorsus omittatur, ne opinioni Scotiatarum praeiudicetur. Transput vero ab upo ad aliud caput eumi poaaet ab ultima § capitia, in qua de privilegio beatae Mariae Virginia sermo fit, dicendo hoc vel alio aimili modo: «Haec siquidem beata Maria virgo ' eet admiranda illa mulier, iam inde ab initio in protoevangelio praenuntiata, a qua, cum venit plenitudo temporia. Spiritu Mncto coopérante Unigeuitua Dei Filius Verbum caro factum eat de habitavit in nobia. Cuiua ineffabilia myaterii, quoji absconditum fuit a aaeculi» et pôstea sanctis eiUa manifestatum, haec summa eat, ut credamua et confiteamur etc.'

9 2 lin. 13 loeo .consubstantialis* fora Aecurioa

dNtmiw: |Mbto ^-Mβ*9 wt hebvtwr MMtiraMAs 10 mmU OyriBL Ouuwuti- haee | 1 at aa^aaata rideatur nab dHhaaa a* verheeee et afiqaaatahMi ebeoafae. Batoaai eeeet, ai eaatnhataatar a* ia autierem ardiaaaa eoMoptaa abaque repetitione redigeroatar, imitaado caput Arantor, quo ooMiUum Latoraaoaeb oadem do re agit Oaanino antea ultima periodo» | 6 omittenda, tum quia non bone intelligitar qaid aigaiicetar varbie ,a mbKa'paalntim ee eepararil*,* tea qaia verba .concepta» et natae* namtionen praopoateraa reddunt

In 9 nltinea clariu» nonet exprimende» eoopua impiorum noetri anti, eeilieet extrudendi Chriatum de regno bain» mundi. Poaoet igitur exordiri poet rerba g praecedentia .adventam Dei et «alvatori» nostri lesu Cbriati* ita: .Qui utique lapio ille eet angularia in fundamento fundatu», quem ex regno huiua mundi filii haine saeculi omnino arellere contendunt, neocientee, quod qui ceciderit nuper lapidem hunc, conteretur, euper quem vero ceciderit, conteret eum. Hic enim Dei ingeniti . . .'

Eadem § lin. 6 [leys 8] τὸ .alpha et omega' ad lin 15 transferendum : post .haeredem universorum* inserendum .auctorem fidei ot consummatorem (Hebr. XII, 2), caput omnium comprehendentium (a. Thom. I, q. 8, a. 4. ut alpha et omega, principium et finie (Apoc. XI, IbjXXII, 13]) in omnibua primatum gerena etc.'

Lin. 25 pag. 8 (fi 9] poat .resurrectionem iudicii' ut addatur : .et ibunt hi in aupplicium ignia aeterni,, qui paratua eat diabolo et angeli» eiu» ; iuati rero in ritam Aternam, ut poaaideant paratum aibi regnum ab origine mundi.* Eadem linea pro .Tum etc.' concludatur potiua rerbia Apocalypsis: .Tum rerelabitur maieataa eiu», divinitas et virtue, et ab omnibua conclamabitur: Factum eet regnum huiua mundi Domini noetri et Chriati leau et regnahit in aeecula reeculorum.' Apoc. XI, 15.

Quibua annexum eet votum, ut quoniam hic fit mentio de carnia reaurrectione, rideant reverendi», cimi petrae, utrum ait locua satisfaciendi postulationi illi iam ad Muctiaeimi patrie noetri pedea humiliter depoaitae de definienda doctrina catholica circa assumptionem beatae Mariae virginie immaculatae, aire directe cive indirecte, eo scilicet modo, quem Mera Tridentina synodus adhibuit pro immaculata ipsius beatae Virgini» conceptione.

Aliua (Tarviainua) animadvertit: § l lin. 3 et 4 dicendum : .cuius versutia periturus erat", aut potiua ideam versutiae diaboli coniungendam cum idea noatrae ruinae. Illud tamen, quod maximi intereat, ne laedatur aententia liberrime disputata. quae asserit quod Deua incarnatus fuisset. etiamsi homo non peccaaaet.

§ 2 lin. 16. 17.potib» dicatur: .humanae naturae cum Verbo divino Unio secundum hypostaaim seu personam.'

§ 3 lin. 4 loco .ex quo quidem etc " dicendum: .Np autem in re tanti momenti ambiguitM ulla oriatur, ex qua Merata dogmata aubvertantur, nomina essentiae, aubatantiae aeu naturae cum nominibus hypostasis, aubaiatentiae aiv/^teraonae eonfUndenda non aunt; nam- ex inatitutd patrum, quod inviolabiliter eervari debet, ea nomina diveraia notionibua reepondent. Factum eat enim abuau vocabulorum, ut neoterici dixerint, tot aemper eaae peraonaa, quot eunt inteilectualea naturae' — deleti» verbia .aive, ut loquuntur, aui conaciae' (scilicet naturae).

In § 5 [Ifga 6] (pag. 8) ad calcem per verba citata concilii oecumenici VI minime eonauli pulchri-^Kudini eermonia, quae acopo sermonia inservit, nempe "rat clare et apte de re deacribenda diaaeratur.

1 citata cod. '

I r

. AHu» (Utroietoenai»), tof 1 lto. utt. .hufae" de-had··; pag. 4 [f 0} lto. 1 low ,Hm< ete.* potto· dicatur: .Haw autem do Verbe toenranto raota et atooera fldM rot . . .* Li». S [fop· 4) „»·■■»· eatot a|“ deleudum oμo;'M·. IS total» natonti»· ,At-Oe... to noetrie* delendam; ·(■ von Nttoaatar, 4a 4ao. addendam .proprietatibu·*; Hn.ll loeo .ex matre virgine* dioatar ,ex matre aaa^or virgin·*; Kb. SI legator „eed uaa bypoetaeia aeupeveooaet . Dena *tti per* divinam at [borne ait par] hamaaaat nataram aaanmptam*.

loann·» Sobveta Meretarina.

17·

Congregatio XIV.

Die 17martii aani 1870 habita eatooagragatio dacima quarta Deputationia pro robae ad idem pertineatibaa praeoide eminentiaaimo ehrdinali Bilio. Intererant omnee roveroadiaeimi .patraa, egoeptb Mechlinienai, Sancti laeobi de Chile, Weetmoaa-•terienai, Çaaailiepai et Sancti Petri Flaminia Orandenaia.

'Peracti» precibu» et prneleeto protooollo praecedentia congregation»», examinati eant cswmi nd copal *Till ptrtumtu.*

Quoad canonem 1 ab ano rercrendiaaimo patre (8trigonienai) animadveraum eat, illam eaae omittendum; ab aliia autem novem (Ciliciae, Caeearaugu-atano, Baltimorenai, Sedunenai, Sancti Franciaci, Ultraiectenti, Edpaaeno, Calvenai, Tarviaino) eaae retinendum, ita tamen; ut inaerontur verba „ia duabua naturi» diatinctia ot ineonfuaia aubeiatentem*, vel, nt uaua propoeuit, .ideOque duaa eaae in Chriato naturaa*. Qninque vero-4Qaeaatanguatanua, Ultra-iectenaia. Sancti Franciaci, Baltimorenai», Tarviaipua) putarunt, eanonee 4 ot 5 oontrabendoo eaae ut dicatur: „8i quia non confiteatur, unum eundemque Dominum noatrum leeum Chriatum verum Deum et verum hominem eaae, aed alium emq,Filium Dei, qui miracula fecit, et alium Filium homini·, quf pamui Mt; anathema ait*; vel: „8i quia non confiteatur unam in Chriato peraonam divinam, in duabe· naturi· diatinctia et ineonfuaia aubautentem ; vel dixerit etc.*; ve) (Sancti Franciaci): ,8i quia negaverit, duaa in ChriatoLeaae nature», diatinctaa et inoonfaaan, divi-», nam acilicet et humanam, aut negaverit, humanam Chriati naturam ita in Dei Verbo divina· owe uhitam, ut per Verbi hypoataain aubeiatat eique facta •it, propria, ut Cbriatua ait verne Deu· et vero» homo; anathema ait*

Quoad canonem 9 ab uno (Ciliciae) obaervatum, poaae eum una cum omnibua aequentibua laque ad canonem 9 omitti. Alitu (Baltimorenai·) voluit, ut poaitive concipiatur. Alina (Mutineneia), ut aio habeat: „8i quia negaverit, hpmanam Chriati naturam ita Dei Verbo eaae unitam, ht Verbum in ··, tamquam aibi propria, aubeiatat; anathema ait*

Canonem S duiq cenauorunt omittendum, alii vero •eptem (Caa*araugu»tanua, Baltimoronaia, Sedunenai·, Brixinen»ia, Ultraiecteniia, Tarviiinaa, Qiennen-■ia), Mae retinendum, ita tamen concipiendum, ut manifeato appareat pugnam eum aynodo V nallam exiatere. Horum etiam tree (Ultraiectenaia, Sedunenaia, Tarviainua) deaideraverunt, ut pro „in my-•terio Chriati* ponatur (implicitor ,itr Chriato*, vel (Tarviainua) myaterio Verbi ineaJnad*.

Unua inauppr exiatimavit primum Mmma .unam aubeiatentiam . . . complectentem* protona omitti poaae. Aliua vero, foraan inter, verba .eompoeitam efficiant* inaeri poaae .humano-divinam*. jhb alio (Caeaarauguatano) propoaitnm Mt: ,8i quia unam Chriati peraonam ita iatelligat "i haac peraona ait oompoeita ex duabua peraoni», divina ot hnmaa·, ,qnao todiaoatoM aaaa a MaoapKoat oaatoaotoa aaat; anathema ait*

Qnoad aawaaa» 4 a daobaa deaideratam eat, at •mittatur, ab aliia aatam deoeoa (OaaaaraagaataAa, Bedaaoaai, Oioanoaai, Brtotoaaai, BaMoaaaai, Ultrnioeteaat Tarviatoo, llaetraaoi, Bdoaaaaa, Oat-veaai), at .aie reformater, «t poet ,ıμ η μ Ho* tonentur „to Chriato*, pro .roiecta* pouatur .negata*, pro .aagaadam obm* poaatar .nogari*, oaaiaaie verbia .oouectouttom rai at libertatem* ai to oapite omittaatur. Uana vero exiatiaaavit, haec utrubique rethoada eeeo.

AHi dao (Baltimore··»·, Oialveaato) putabant, mbobm 4 at S eoainpgoadM eaae ita: .Si quia dixerit, tot naoeeaario to Chriato eaae poroonaa, quc^ aaat iateNeetM ot volnntatea, ant negate dnpliei to Chriato peraona negari humanae naturae porfaotioaem, vol nnam eabaiatoatiam (hypMtaain) oaa peraoaam lea· Cbrieti tamquam plan» eomploctoatem iatelligat, daaaqae in Chriato peraona· introducat; anathema ait" Aliua vero (Boatrenaia) band MM contrahendo· putabat. ~x

Canonem S quinque vel mx roverondiaeimi patron (Cilieienaia, Strigonienaia, Brixiaenaia, Sancti Franciaci, EdeaMnua) cenauorunt eaaeOuperfiuum.

Quoad oaaonom 6 poatolarunt aex (Strigonienaia, Brixinenaia, Boatrenaia, Edeaaenua, Calvonaia,T<rvieinua),ut roepondena doctrina in oapiteVIII exponatur.

Quoad canonem 7 doaiderarunt aex roverondiaaimi patrea, ut ante .aatiafeeiaM* incerantur verba .voce au proprie*, et quatuor'(Baltimoronaia, Calvenaia. Sancti Franciaci, Ultraioetenai·),' ut 6 et 7 contrahantur et dicatur: .Si quia non confiteatur, ipaum Dei Verbum in naanmpta carne patiendo ot moriendo, pro peccati» noetria Deo vere ac proprie aatiafecime, nobiaque gratam et gloriam meruime. vel affirmaro praeaumpaerit, aatiafaotionem vicariam, uniu· aciHeet Mediatori» pro cunctia thominibua, iuatitiae repugnare; anathema ait*; vel: „8i quia non confiteatur, ipaum Dei Verbum in aaaumpta carne patiendo et moriendo pro peccati» noatria Deo potujaM aatiafaoere; aut vere et proprie aati»-fMiaee nobiaque gratiam et gloriam meruiaae; anathema ait.|'

Quoad eaaonem 8 unua propoauit, ut pro .tentatum* ponatur „mole«tatum*.

Quoad canonem 9 obaervatum eat ab octo reverendiaaimia patribu· (Oilieienai, Baltimoronai, Ratiebonenai, Ultraiectenai, Sadunenai, Sancti Franciaci, Calvenai, Tarviaino), ut etiam Dioeeori et laeobi Zanaaleaaia mentio fiat, aut «altem addatur »aliorumque*'vel »Dioeeori aliorumque*. Duo inaiiper (Ratiabonenai·, Ultraiectenai») animadverterunt, etiam «ancti Agathonia papae faeiendam eaae mentionem alii duo (Baltimoraaeia, Sedunenai»),'indicanda eaee concilia Conatantinopàlitana II et DI; et alii quatuor vel quinque,· delendum mm verbum .propoaita*.

Dein ab omiaMtieaimo praecide propoaitnm Mt an placeat atatuoro, ut in emendando, eehemate $ 7** cap. VIII* et Ma. S* ratio habeatur eorum, quae* dicta aunt ia primo aohetaate cap. iTV· § Puoproptar pag.rS4, [t L, 69 c], et S *Filitu* «mm pag. S3 [ibid.·]; quod omnibua probatum eat.

Quoad *caf. IX* obaervatum Mt a qaatnor rovereadiaumi» patribu» (Baltimoroaai, Brixiaeaai, Sancti Franci»ci, Boatronai), ex voto congregationi· generali· doctrinam de volunialq Dei omnM homine· ■ajvandi, de Chriato morno pro omdibM hominibna, de damnatorum reprobatione poaitiva abeolata ot impoaaibilitate excidendi e atatu iuatitia·, proponi debere cum adiectia dnobua eaaonibaa re*pondentibua.

Porro a aex reverondiaaimi» patribu» (Cilieienai, CaoMranguatano, Baltimorenai, Sancti Franciaci,

•aetnmd, TarvH··) peatatetata ait, at ia bM ··-yit· pefgetMÜ MMti· A·**

Ab ail· (Oulveasi) iuim«dvsream aat, ar^aaaa dtoaadi metandum aaaa ita, at agatur pris»· da viribus hunanae volaatati· sibi retiete·, daiada 4a aaaaaaitata gratia· ad opa· undeqaaque perfectam, tam deaiitssitata gratia· ad opava«elatari·. At·' qaa idao | « traaaferri dabar*. Siadlite» in | ai-ta· ineipiasdum omalao a iadM· partfoalari, dated·meationem Mandam pnaaaa daaaei at aaaaaa aeter-aaa pro adalti· graviter peoeaatib··, temporalis jeo •••dam aat pargatis; denique eermo··· iostitaea-dam d· iis, qui «am peocato erigiaali mlo daaa-daaA Paragraph·· eltimam sbsolut· iaohoari de-bts· ai·: ,8ieut hi, qai iagratia...“ mpraaiadièatar opinioaibaa schola·.

Pariter obearvatem aat, reeovatiosem par Chri-stum ita a··· dBaeribendam, at appareat, aoa aaa·aaa restitutam natura· integritatem, sed mansi··· oorreptioaem in earn· et obscuritatem in intellecta (Scdaaensi), et specistim observatum, at 9 4 li·· 4 •t 7 pro .liberemur . .. recuperemus* ponatur ,li-beramar . .. recuperamus*.

Alius (Ultraiectensis), eadem lin·· .igitar* head bene videri adieetum; «t pag. 9 lin. β [9 11.9] ante .componere* ineerendum .plane*.

Caeaaraugustanas, pag. 9 lin. 9 [9 1 l· 11] .1» Christo enim etc.* cavendum, ne textas ao sessu Mcipiatur quo praejudicetur scholae sententiae.

Mutinensis et Edessenus, lia. 99 [lege 91911. *8] .fruendam* commutandum eum expreeeiona aptiori.

Tarvisinus, pag. 9 ultimam paragraphes· [9 S L 4] inchoandam: .Deploranda autem . . .* looo .Qua-propter deploranda.. .* et dividendam in tres partes, quarum prima exponatur doctrina opposita errori eorum, qui dooent, per assertum statum sapernatq-ralem damnum, inferri felipitati hominum et per-fectioni naturali; in altera contra eos, qui existimant, relicta intacta quaestione, num reap·· adait aliqui· status suporqataralis, unumquemque licite po··· suam vitam componere ad nonnam tantam probi-tatis naturalis: in tertie tandem adversus eos, qui existimant, probitate naturali et sine gratia hominem pervenire posse ad vitam aeternam, aut saltem ali-qua sine gratis fieri posse, quae ad vitam aeternam ordinentur.

Sedunenaia, pag. 10 lin. 4 [9 3 1.10] pro .honestet* ponendum .nobilitet*, et alius (Sancti Francisci), ut addatur .atque exaltet*.

Caesaraugustanus et Sedunensis, lin. 7 [I. 19] quoad verba .Neque minus . . notant, hic indicari errorem et tamen describi agendi rationem. Unde aut dicendum .abhorrendam agendi rationem* looo .abhorrendus arror*, aut sequentia verba mutanda hoc.vel simili modo: ,error, quo qaidam, super-naturali Dei ordinationi contradicente·, intra natura· vires [finest] consistere [ol sistere], neque ultra huius bona quidquam appetere licitum eeee' affir-mant* vel .neqa· minus profecto exhorrendus est error eorum, qui contra Dei supernatandam ordi-nationem, intra fioM naturae sistere, nec ultra baius bona quidquam appetere* sibi licitam e··· conten-dunt. Postquam enim divina clemMtia hominem ad caelestem boatitudinam qua finem ipaius destinare, ao lesum Christum unam viam ad illam ···· voluit, iam non alia, neo aliter salus speranda «at*,

'Un. 14 [L 19] quoad verba ^qai ia Christum aoa crediderit* a duobus reverendissimi· patribas (Muti-nensi, Caesaraugnstano) animadversam est, videri sibi hic definiri neoMsitatem fidei explicitas ia Christum, quod tamen quidpm theologi libere

' sppriars «st is B smimub,

Mga*i. It Waa altima· pmtedam ita relinat* Jmi: n^NtfBMi'·*· · teb m- Mtilil· allq·· sates (Aat, ΓY, 19), sad q*l ia Christa· ero-dar· riasqa· asaadata servare ditrutavmit (retail écrit), pam paeeatoribas aüetetar «te.*

Uai 1· [L SI) (Ultrsiiitaaili) ad .teaebras* ad-daadam .exteri·»··*.

Pag. 1019 (14] (8aaeti Fraaeteai) aat· .amadata* poaatar „·HφM*; «t Ha. 9 (8*daaaasis) tea· ,qa«d* paaatar .qaaatam*; lia. 5 pro «long· distet* poaa-tar .loag· ait jeasota*.

Lia. 7 (Saaati Fraameci) post .saatit «t Mt“ addater .lteo taovoata*.

Lia. 19 {L 10] (Sedaaearis) poaatar .transfert* pro .eoadaeit*.

Lia. 19 [L 19] (Boatraasis, Ultreieoteesis) per .ornais* aimiam asserit; «t addeadam .positiva*; Ha. 16 aqq. verba .sive ia iestis, at iustifiOMtur ad-huc, sive ia peeeatoribu», at dispoaantar ad iastifica-tionem* poesa supprimi, vel looo priorem diei .sive ia iustis, at perseverem*. Cf. synod. Trid. seas. VI ••a. S «t 99.

Pag. 11 I nova (9 6] lin. I (Caesaraugustaaus), na negetur maritam operum bonorum extra statum grati·· peractorum; aat de hac re aliquid adiicieu-dum, aat saltem loco .vitae aeteraae meritam non habeat* dicatur: .vita· aeterna· prooemium aoa pro-merentur*; vel textas integer ita sonat: ,8ed hb ipsis operibus bonis, quae gratia antecedente, con-comitante et subsequent· flant, more·· vita· aeterna· aon debetur nisi «x gratiae sanctificanti· dono, quo iusti eam Christo .. .*

Un. S (Sedunensis) pro .nisi.. .* dicatur: .nisi in stata gratia· sanctificantis peragantur*; lin. 7 ante .Si enim filii,. .* laudari posse. verba Domipi Ioans. XV,' 6: Mauris m aw . . . atri in ms maa-ttiriti»,

9 S [9 6] (rmm rvro ...) lia. 4 (Ciliciae) pro .nullo unquam temper·* ponendum .nunquam*.

Lin. 11 (Sancti Franemci) post .originali pec-cato* inserendam. -solo*; 1'·· 14 (Cilici··) \aate .cruciatos* addendum .praeterea* vel .etiam*.

Tarvisinus observavit, augmenti* huius g aut mentionem faciendam ease in capitis inscription·/— •ut caput distinctum conficiendum.

Sedunensis pag. 13 lin. ultima (capitis) pro .subiici* dicendum .subiicere*.

loannes Bchwetz lecretarius.

18.

Congregatio XV.

Die 30 martii 1870 habita ost congregatio decima quinta Deputation·· pro rebus ad fidem pertinentibus praeside eminentissime cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patres, exceptis Posnanisnsi, Mechlinisnsi, Mutinensi, Sancti lacobi de Chile, Edesseno et Sancti Petri Fluminis Orendensis Australia.

Peractis preoibuq protooollum praecedentis con-gregationi· praetectam est

Antequam discussio inchoaretur, propositam «st •b eminentissime praeside ut reverendissimo arehi-•piscopo Strigoniensi pro oratione dilucida aeqae' ac·erudita, cum applausa accepta, qua in congre-gatione* schema reformatam commendaverat, prae omnibus Deputatio gratias referret; quod «t una-nimi eoasensa factum.

Dein institutum eat examen canonum ad caput ultimum pertinentium. Verum antequam hoe fieret, desideraverunt dao reverendissimi patres qpaedam

* Pre eafUllti B hstot srgwMrii.
• Hshita As 1(martii. Ct L U. <MA

adhae d· capit· ipeo adnotare. Qnoram prier (Strigonienaia), at pag. 9 lia. 1β |S 1 L 18] pro .····" ponatar „in hae vitall; lih. 99 (L 24] pre .diliget" dicatur .dihgit*. $ 3 bia mentioaeai fari errorum damnandorum, quodlioa ait ooafome reliqni· oapiti* baa, abi ex expromo roto eongregaiionia generali· errore· nunquam commemorantor, aed totam ia ■mtnonibut.

β 4 lin. 8 (L 7] aut textum'ex amo «taadùm, aut infra lineam (pag. 10) ponendum eme .Cf. a Aug. •tc."; intuper tignum citationi· aon tu» loco ette potitam. Dein, textu· q. loannit pag. 10 lin. ultima (fi 4 I. 17]. II Cor. III, 5, pag. 11 lia. 2, «t Phil. II, 13, lin. 8, necnon Rom. VIII, 17 ite fi b, et II Cor. V, 10 accurate citando·, atque praeter Innocent. III etiam Pii VI bullam Auctor·»· *fidti* prop. 96 allegandam.

Alter (C.attilientit) obaOrvavit, pag. 9 lin. 9 »q. [fi 1 1.19] textum Rom. VIII, 29, cum variat interpretatione· admittat, eme natio· omittendum. Eadem pag. lin. 14 [1.17] -filiorum adoptione redditum nobit ett* mutandum hoc vel timili modo: „redditum nobit ett •t quidem mentura pleniore, modo longe nobiliore." Et pag. 11 textum II Cor. V, 10 [fi 6 L 8] ad litteram et»e citandum.

Quoad canon» a quatuor patribu· reverendimimit (Strigonienti, Baltimorenfi, Caetarauguttano et 8. Francitci) obtervatum ett, canonem 1 omittendum ette, ab alii· vero (Wettmonaaterienti, Cattilienai) eme retinendum, et tie reformandum: .8i quit negarerit, per Chrittum Redemptorem ad ordinem aupernaturalit gratiae rqttitutum eme hominem, nec non ad tublimiorem cum Deo unionem elevatum; anathema ait."

Ab uno autem, ut addatur: .ordinem tupernatpralia gratiae, ad quem bnmo primituc elevatu· fuit" vel .td quem genua humanum in auo protoparente elevatum fuerat" vel „e quo per Adae peccatum exciderat".

Baltimorenaia propoauit, ut primo aut alio loco ponatnr canon: .Si quit dixerit, Deum tincere non velle omnes homine· talvot fieri, vel Chrittum Dominum pro omnium talute non ette mortuum; vel dixerit, Deum quotdtm homine· ad mortem aeternam ita praedetiinaate, ut eit gratiam deneget «officientem, qua talutem aeternam eonaequi pouint; anathema tit."

Ad canone· 2 et 3 animadvertunt eat a quatuor .patribus reverendiaaimi· (Caetarauguttano, Baltimorenti, 8. Francitci, Tarviaino), ponte eot contrahi ad imitationem concilii^Tridentini in unum hunc in modum: «Si quia dixerit, iuttifieationem consistere in aola remiatione peccatorum, exctaaa gratia tanctificante; aut hanc gratiam non ette donum |Upernatutale permanent et animae inhaerent, ted tantam favorem, quo Deoa hominem tamquam gratum acceptet, paratuaque ait ad gratiae actaalit auxilia concedenda: anathema ait"; vel- (Baltimoreatit): .8i qnit dixerit, gratiam tanctifieantem non ette donum Dei tuperaatara]te permanent «t in anima inhaerent; vel dixerit, inatificationem non et·· niti remiationem peccatorum, aut gratiam tanctifieantem non ette nipi favorem, quo Deua hominem tamquam gratam acceptet, paratuaque tit ad gratiae actaalit auxilia concedenda; anathema ait".

Ab horum uno intuper propotitam ett, ut timiliter explicite damnetur tliut error affini·, teilicet remitCionem peccatorum non eme, niti extriucecam condonationem culpae tine ulla reali mutatione in anima.

Aliut (Ultraiecteotit) propoauit, ut canon 3 ita habeat: „8) quit negaverit, gratiam paoctificantem donum et»e tupernatarale permanent et anima· inhaere··, tai<|K.*taM· bqeMiilli, qnagn ia iafantib·· bapàmaa regenerati·; anathema rit"

Cilicientia quoad caaoaem 4 obeervavii, ut verb· .mandatorum ebearvaatia* poti .iaetifieqri coram Deo" poaaatar.

Sednaeari·, ut aio dicator: .81 qai· dixerit, hominem tine gratia et fide, tola maadatorum divinorum obeervaatia ooram Deo laetificari; aaathema ait*

Oaeearaaguttanut, at dicator: .Si quia dixerit, hominem aola maadatorum Dei obtervaatia tine fide et gratia iuttifleari coram Deo; anathema tit" Si vero verba uoa trantponantur, ut addatur apte .tola" petepoaitio .ex".

Alio· (8. Francitei) propoauit ut ita dicator: .8i qui· dixerit, hominem tine (de et gratia, aola legit naturali· maadatorum obtervantia..."

Quoad canonem A obtervatam mt ab uno patre reverenditaimo (8. Francitci) eum Omitti pome.

Ab. alii· tribui (Strigonienti, Ultraiectenti et Boatrenti) obtervatam, eanonem hunc haud exacte conceptam eme, quum, ut eorum primut adnotarit, bona opera td vitam aeternam non tantum déponent, ted eam promereantur, et quoniam, prout duo alii addebant, ad iuttifieationem etiam opera bona naturalia «altem negative ditponant

Ab uno (Caetarauguttano) intuper obtervatum eat, pro .naturae rationalia frcultatem" aubatitui pome .naturae viret".

Quoad canonem 6 obtervavit unut reverendimimoruoi patrupi, loco .aut poenaa etc." potiut dicendum ette „aut negaverit, poena· damnatorum in gehenna perpetua· fore."

Alii tret (Sedunentit, Camilientit, Baltimoreniit). loco .perpetuat" potiut ponendum .aeterna·".

Duo proponebant (Brixinentit, Camilientit), ut addatur .aut vitam aeternam negaverit".

Aliut, ut cofformiter ad doctrinam expotitam adiiciatar canon huiutmodi: ^8i quit dixerit, po«t elevationem naturae humanae ad ordinem tupernaturalem, aut rettaurationem ordini· superuataralis per Chrittum, ette licitum homini, retpuere hoc institutum divinae bonitati·, aut licitum ette, intra naturae dimitet te tittere et nullum alium finem appetere, quam naturalem; aut eum, qui in Chrittum non crediderit aut eiut mandata non eervaverit. cum peccatoribus aeternam damnationem non incurturum; anathema tit."

. Aliut (Seduneniit) pottulavit, ut canoni 6 addatur: .vel etiam poenam carentiae vitionit intuitivae Dei ,ob peccatum originale incutiam teu incurrendam perpetuam eme negaverit; anathema tit." Atque etiam canonem hunc congruo loco interendum: „8i quit .dixerit, ad .oput quodeumque meritorium vita» aeternae non requiri («en neceuariam Dette) gratiam tanctifieantem; anathema tit."

Quoad conefutunwm monuerunt duo reverendiaaimi patret (Strigonienti·, Calventia), eam retinendam, ted cum maiore gravitate et majettate proponendam.

Aliut putavit, ^fno fi aliquantulum molliendam ette, bum omnibua fidelibus impocitnm in ea praeceptum nimia durum eme videatur..

Aliut contra contuit, verba tervanda ette et ante .officii* interendum .gravimitni".

Hit abaotatit, praelectum ett caput *d» oanctiuiita Tritdiait* reformatum, quod ita habet:

.Mysteriorum, quae fide illudiinati profitemur, omnium tupremum ipaa Deu· eat, untu in eeaentia, trinu· in pertoni·: Pater, Filiui et Spirita· tanetu». Haec beata et individua Trinita· tecundum catholicae fidei veritatem unut ett Dent, propterea quod ementia, tub«taotia teu natura rivnm *ptnouarwu* non tpecie, ted numero una ett Pater enim ab

aeterno HMmb gmserst, m· aüarn mm m^blmla wawtii· amenetaiM produeeade, aed ipeam «m-aimpMmtaaam aaeantiam aaaiaaaiaaadei itasnqae Sp^ÜM MMÙN SOU MCltipliMtfoM MMftÜMt aiaedem singularia aartatiab eenununieatioM aeternaliter ex Patra et Filio teta|u|m ex1 «m principio et «oie· spiratione procedit*.

.Haec igitar «m mrawro senentia, inoomprehenribiH· et toeCbbUb, m· aat genome, aeque genite, neo procedens. sed eadem veraciter aat Pater, qui generat, et Flies, qui gignitur, et Spirite· sanctua, qai procedit, tree aimai personae ae singillatim quaelibet earemdem*; ita ut penoeae inter ae, non autem ab eeseutia realiter distinguantur. Quara alius aat Pater, alina Filin·, ali·· Spirite· sanctua, non tamen aliud4, aed une· natera [eaaentia et substantia]* Deua in tribu· personis distinctis [non in tribu· penoni· distinctasj*.

at substantia, ita una at indivisa eat operatio, qua Trinitas sacrosancte euncta extra ·· condidit, disponit et gubernat. Neque enim divinae pano··· operantur ad extra |»ingillatim]* prout relationibus distinctae, «ed prout enantia, voluntate et potentia unus sunt Deu·, unum universorum principium*.

.Çitodri Pater *et Fitiu» ri Spiritu» »anctu» aliquid tingiUatim operari dicuntur,* mom *ideo Optra Trinitati»* divisa crodrada «ani, Md ri *pertonat attribuunlur,* now imprimis proprietatem *manifetiant; quemadmodum etiam* prarripaa quadam *ration» Patri potentiam, Filio tapientiam, ri Spiritui teneto bonitatem tribuimu»; quamri» haec et alia huhumodi nomina communiter d» tribu» penoni» ex catholicae fidei regula dicantur*1.*

Quoniam verba „non specie, sed* at verbum .emanatione*, et in altera [ultima] paragraphe expressio .proprietatem manifeataat* quibusdam patribus dubitationem quandam iniecit, pro phraai .trium personarum nou specie, sed* atque pro .emanatione* textu prior restitutussst, ite ut dicatur. .... natura tribu» person·· communis re et numero una eet*, et pro .emanatione* ponatur: .ex se*. Paragraph· autem secundae pars posterior [S ultima] prorsus suppressa eet. Qua mutatione facta, quoad, reliqua totam caput reverendissimi» patribus omnino probatum est

fum praelecti sunt *canone».*

In locum primi substitutas eet hic: .Si quis dixerit, non eeee tree divinas realitar distinctas personas, sed unam tantum, quaa nunc Pater, nunc Filius, nunc Spiritu sanctu nominetur; anathema sit*

Reliqui canones, scilicet 3, 3, et .4, manserunt; solum excepta quod vox .Dei* inter .aliam* «t .operationem* in epnone 4 inseratur.

Atque sie concepti hi canones de·sanctissima Trinitate unanimi reverendissimorum patrum consensu probati sunt.

Denique praelectam eet capte *II* (antea VI) huius alterius partis schematis reformati *De hominu creatione* ri nature.

Quoniam autem circa ultimam periodum tam paragraph! primae tam softtedae quaedam, difficultate· a variis motae sunt, examen et approbatio in sequentem congregationem dilate eet.

i Vccalsm om?B.
• Cone. Lagd. Π «t oene. Flonet. Saer. natanto.
• Ct eoae. Latsrsn. JV oa> S *Dammam».*
4 Itid.
• Hsm in A' in msrgiM stata ia tantum exsmplaris B rqespta sut. Propositas suat has sddMsus ia esngregattas XVL Ct isfr*.
• *Com.* Latam·. IV esp. JWiteter.
' Cntate Bmm·. part I, & S, ·■ IA

BMm ·ministimimai fumi baetet·· oat, te reverendiaatasi patraa oogitareat, quiaam as «te provineiamaabeaatis ta eoagregatioea generali data·-deedi saaeiparo, te quai parte· eiusdem eligere i·bue· 1··· velint.

Indicta proxima congregation· ta diem M huiue me··!·, oongregatio bote 1 iam etapon ab ominontiaeimo praoaide dimissa aat

loaanae Sebvote newetariu·.

1».

Capitis VI alteri·· eebematiM texta· reformat·; patrib·· deputati· de··· propositu»1.

Qnensam copte da boavmu Croatian· ri aotitrs otiqaaaa *difficultateu» offert,* dots» *reformation nrtrendittimo*rum patnma coeaadartitaxu earn odnotetiear propMstiw.

De homini· veto natura et origine, dirinia Uteri· eleaia. Perfecti· iam eeelin et terra omnique ornata •oram, creavit Deu· hominem ad imaginem et similitudinem suam, at praeesset universae terrae. Corpori enim do limo terrae formato infudit animam de nihilo productam, immaterialem, incorruptibilem, immortalem, intelligent!· et libera voluntate praeditam. Haoe anima rationalia, quae singulis a Deo creatore infunditur, corpori· humani, stsi ab eo ementia differens, vere tamen, per ae et essentialiter forma est*. Neque enim per aliam animam, aed per ae ipea corpus ad eeae homini proprium determinat, atque ita cum eo conatituit nataram vere et realitar unam.

Primo autem homini Adae et Evae uxori, e costa eius divinitus formatae, benodieen· Deu· ait: .Multiplicamini et replete terram**; atque ita .ex uno fecit omne genua hominum inhabitare super universam faciam terrae"4. Quare etiam „voeavit Adam nomen uxoris suae Heva, oo quod mater esset cunctorum viventium"*; Adam vero ipse primus dicitaf formatus a Deo pater orbis terrarum*, quippe a quo cuncti, qui incolunt (errnm, naturali generatione deeeendant. Qua Sdei sententia negata, dogma qnoqao de peccato ab uno primo genitore in omne· traasfoeo, et de redemptione omnium per unum mediatorem leeum violator, contra Apoetoli doctrinam: „Sicut per unius delictam in omne· homine· in condemnationem, sic et per unius iuMititfm^ in omnes homine· in iuatifloationem vitee" t/

ADNOTATIO.

Poatquam homini· creatio, vbthi·:-· Scriptura deprompti· breviter descripta eat, in hoc capita tria traduntur dogmata «et unum punctum doctrinae catholicae.

1. Primum dogma eat: *infudit* entmaw *d» nihilo* productam *iaunaterialeut, incorruptihilem* ata. Doaideraverant aliqui reverendissimi patres, ut hoc leeo Scripturae, testimonium insereretur. Porro ». Thomas de hoc dogmate agens, haec habet: „Nam anima brdtoriim producitur ex virtute aliqua corpora·, anima varo humana e Deo; et ad hoc significandum dicitur (Gen. I) quantum ad animalia: ‚Producat terra animam viventem*; quantam vero ed hominem dicitur, quod ‚inspiravit in faciam eius spiraculum vitae*. Rt ideo conelnditar Boel. ulL 7: .Revertetur pulvis in terram saam undo erat; et spiritus redeat

ı Is typi· imprmaw tetar r*Uss dtaMkete· Mt.
• Ct. oo»o. Vtam. tVmratts»; mm. Let V *Apeet. npitnM»;* Htt. speat. PU Œ *. A U iaa. *Mt.*
» Gea. L s·.
* 4et XVn, M.
• (tea. Ill, 10.
* Bsp. X. 1.
› ta. V, 1S.

•d Dm-, qai Mit UtaiM Haee Am tautiararia A etiam ab aùe iboologto pre baa dogmata pcM reliqui· afferri aalaat Bod pria· a Mueti· Boailta, Cyrille aliteqne GtaMte da infimfaM Spirit·· aaaeii exponitar; at quamquam a. AugMthna optiarie ta» tionlbae wteadii, iüad do muatioM et inforieoe animae oaoe intelligendua·', tuuo rioum aoa aat, m 'Ma uti, ne concilium eootrovaroiaai da aaaaa hnins loci BcriptarM dafiabo videretur. Itaque appodtam «rnt alterum, quod idoo atiiM opportunam erodcbatar, qaod ax oo praadpue creatio aafaaM ia •fagulia hominibux do qaa ia periodo proxime aaquenti eenno aat, probari ðlat. Bad qaia roverendiaaimi· patribne non plaçait, aablataaa aat

A Alterne dogma aat: swimam rotirntairm «aw *eorperû* Auawm. -Btai par vocabalam wa■wdtota nihil nori éditai, aed praeeadena per aa taatnm explicari rideatur, tamen ad omnem difficultatem removendam, oo praatermiaao, formula, B qua concilia Vienne·»· et Lateruncnac'V ntnntur, reatitata «et

Non non· alterve eed plurimi, qai de priori schemata vol in aula locati »nnt val Mripto ecatentiam auam exposuerunt, conquerebantur da muta hamu doÿmatia «nuntfatioiw. Ktri vero aliqui optarunt, ut formula concilii Viounaaai· promu omitteretur, plerique eam retinendam, aed explicandam indicarunt. Hac de cauaa adiacta orat et nunc etiam retenta eat periodna: Neyua en».

Notandum imprimi· eat, ab eoeieeia non solos rude·, aed erudito· quoque et maxime philosophos docendo· eaae, quoniam horum opinione· panlatim in omne· dieciplfaaa penetrare aolent Hinc iam in antiqui· concilii·, verbi gratia in quinto oecum, nocnon in posterioribus, ut in Rhem«a«ir ubi prus■entibua Eugenio papa III at a. Bernardo de «implicitat· Dei actam eet, in Lateranenai IV cap. Doamomar, inveniuntur non pauca, quae a doctitantam hominibua intelligi pomunt lam vero qui doctrinam philoeopMcam de natura hominb norunt, explicationem,' quae in capito dogmati Mbioeta eat, •ine difàoultatc intelligent

Explicatur ecilioet 1 formo oorperie Anmdm, per vocabula : ddàrmêmt *carptu ad* mm damini prqpriwn. Nam fa omni nbetantfa neu natabit eempoeita, qualia mt humana, duplex diatinguitar principium; I quorum unum mt mifoeetam aen materia, alterum *fmu.* Forma autem per auam unionem eum cab.iceto efficit, ut hoooe ait rm certa· apecioi, puta planta, brutam, homo. Haec pono aotie formae •eu itaec /brnratw vocari ablet drieraifaetie; eatque I hoc vocabulum communiter receptam, ita .ut apud philoeophoa nullam poerii habere ambiguitatum.

Explibatar 9· *per m* indeo: non *per ediaat aul·* mem, *ied per et* tpaa. Hi» vere verbi· mu definitur contra quoadam catholico· acriptore·, nullam aliam animam aeu nullum aliud vitae prfadpfam in homine poaoe admitti; aed hoc taatam dafiaitar, per nullam aliam animam, niti per rationalem corp·· determinari ad eaae humanum. Quare d qniadfooret, praatar animam rationalem, qua· n—aetiam ðoter 1 ðminet, eeee fa homine aliata quaadam anbnata, taaqna· feraaam xuberdinatam, quM oorpua ad recipiendam primariam fonaam, animam aofficct rationalem, diaponat: ia per ipeam dogma et dxptiçatioâem adiunctam non poaaet refotari, nid admit!· mtionibue pHloaophida, quibua efaamodi eubordinatio formarufa tanquam abaona demonstraretur. Qaac demonatrutio otiamai «vidcaa aaaet tamen eam opinionem non haereticam, aed erroneam tantum dicere poesemua.

> Mama, P. !, «■?>,·.«■

Sadp| μ μ MβM:oiumriiaMar. pat au,

MMMB BWMOAlOflB 'SMJMVi

fenu an tanquam principium ditwariaaaa, eqm m Ml MÉOTMI BOMtitait»

A Tertium dogma, quod otataitar, aat unita· generic humani, da que aaHa aat dttBaritaa.

A Qaad iam ad paaetaai daatriaaa aathoBeaa attiaat, anima· aailhat hnonnaa a Dm Oroari, boa dogmati tie inaettam aat, ut non Sedniatar, siquidem *iacideaier* dictum. Select· autem oat formula eimilUma ai, qua noua iam aat a Leo Magma in epiatola dogmatica ad Torribiam. Videatur do hac acharna prine pag. 199 [«apra t L, 1090 aq.]. Inter m vero, qnae ibidem de hac doctrina referuntur, illud maximo notandum eat, non obetanta dubitatione a. Augustini àliorumqM poat eum, »ententiam de creation· animarum a eaaoulo XI ia scdeeia tam sommunsm foi···, ut usqn· ad haec nostra tempora nemo eam amplio· in dubium vocaret Testator hoc Bellarminu» his verbi·: ‚Jlano eantentiam (animam filii eaae ex anima patria, ut oorpua filii ex corpore patri·) ni exploratum errorem reitaiunt ao refellunt omne· theologi aeholaatici cum Magistro sententiarum. 1 Melchior Canus commemorata dubitatione ({I ·.] Augustini: „Nunc autem, ait, eum poet ea tempora theologorum fideliumque omnium oonaenau firmatam eet, animum non per generationem, aed per creationem exister·, tine dubio ad fidam illa quaestio pertinet * Item Alexander Natalia: „Hoe tamen antiquorum dubium non impedit, quin modo ab otnniboa catholici· emerendum •it, anima· a Deo creari, et orbando corporibus infândi. Similia apud alio· pamim leguntur; neque praetermittendam eat, a a. Thoma, qui eam «Ontontiam ab coded· approbatam ', «t contrariam etiam haereticam· dicit, mentionem fieri dubitationi· ·. Augmtfai, item a ·. Bonaventura Itaque omne· M «ummi viri indicarunt, non obatante illa dubitatione quorundam veterum patrum, nunc eam aenteatiam per conacncnm ceded·· certam foetam eaae. Adde, quod Benedietai XII oppodtam Mntentiam èrrorem' aontru fidem eaae definivit, et aynodo national! [Armeaoram] praeaeripdt, ut eam tanquam talem aolemnitcr reiiceret'. Extat etiam reaponaum •aerae Romana· Inquisitioni», quo declarator, eam aententiam erroneam oeeo, et qui eeta docuerat, ad retractationem cogendum. Quibua omnibus certum eat, *ptuee* incisnm, de quo eormo eat, ðogmati innari; hoc vero etiam ttCfMrftFS videtur, propteroa quod contraria· error noetro tempore in pfaribae rugaia, ia Germania, Gallia, Belgio, et Italia revixit

90.

Congregatio XVI.

Dic 95 martii 1870 habita eet congregatio ðecim •exta Depetationia pro rebu· ad fidem portinontibua prnadde omfaentimimo cardinali Bilio. Intererant emnea revereadimimi patrua, exoeptia Sancti laeobi de Chile, Edeaaono et Sancti Petri Flumini· Grnadeoats.

Peractis predbua et protocol!· praecedentia congregationi· praelecto, emiaeatiadmn· pruae·· proposait; eum obeerratiene· ex parta maiori foetae

» D· aaim. gnt L 4, a 11.
• D· Isa thasL L M, c. uK.
• HM. «Ml na. V, a», 4, x 1 1
' D· »»t q. ·, a X
• fimnaa, p. I, q. HA ·· A
• la o. П, tat IX q. X
' V.KhMM p. 1H [«m tL, 111).
• SdllMt ia wagMMtiaulbm gmanlitap. HatautarA. Ll, wtlta-m. BrvriariaM map· i· eati» mtatar, qua· dk muni· ttiribes ia Mngngetiauibm gtnmufibm propedti· ia mmiiai-

nd atytam rodbrutar, aHu m*m ad m tpaamA peetiauteamtoovtomMuntiatquinM^ortoair···- «atari* probablBtor revoenadu ria*, Ha a* meds Mtoe vel ten· pariori· meaaonti quad pao- aaarim romaaeut, tin-10 in patata «lia·· at atatan «·atoatato, a* au-eritiMritaiia pruimn wayapiinaa guoauH taiatam tea due rri tea· ptopuritieau pcopoundu patrib·· oudKi, nt do iis sufngium ab maaibaa feratar, tnliquMUi natam ebeervatioeui tn emeataudo peuooatin rationem habitam, Uhadqu qaam primam Sori .potorit ravereadiaaimia patriba· exhibitam iri: Quod omaibua placuit

Dried· quad *eaptti* Fab aao revarendiss)a>o pataa (Strigoniooai) anintadveraum eat, at loeo .Pater, Fi- tiux et Spirits· s m Im ' ponatar potiu, prout omnia oanino symbola habent : .Pater ri Filin· et Bpiritaa •ancta·*; porro ut ad rerba ,ip tribu» persoaia distincti·* ox bulla ^ariorrm /Maa depromptu adda- tur altarum quoque membrum eiusdem aeatentiaa ,noa in tribu· peraonia distinctu·" ; atque ut poa* .prout relationibua diatineta·*, qua· mutari datè- rent in .prout relationibua distinguuntor*, ponatur .tingillatim*.

Tum diacuaaio *capitii VI «mandati* instituta eet Unus reverendissimorum patrum (Tarvitinna) observavit generathn:

1* Sin· neeomitate in capita praesenti definienda proponi, qua· expressa aunt in ». Scriptura et que omnibua eant nota, neo ab ullo negantur. Deinde .nt praeesMt* in Scriptura non legi, aed „ut prae- sit". Atque in 3 commate § 1 „aingulia" non ha- bere auam correlationem.

9* Ut verba concilii Viennensia, quod anima rationalia corpori· humani ait vere, per ae et eatt- tialiter forma, quae noatria temporibus a pleriaque non intelliguntar, per alia clariora aubatituantur. Quod adeo difficile head sit, com scopus eoaoilii Viennensia aliua non fuerit quam ex eo Scripturae texta: Inspiravit in *facitat tûu tpirtcuhu» filat tt factui* ari in animam viceniam, concludere, animam rationalem eeae principium vitae in corporo, ox ea, pon ab alia- anima id haborm corpus, ut ait. corpus humanum vivum, idqaw non psr aceidaiM, ut esset, si coniungeretur anima rationalis eorpori, ut rector naris navigio, sed par *tt,* ita ut ex natura sua anima ordinetur ad ae coniangendnm eorpori, oor- puaque animae ita, nt ex duobus, anima et corpore, inter *tt* diversi·, natura humana nu reenltet Tem- pore concilii Viennensis vocabulum „forma" omni- bus notum arat, quod noatria diebus non eat, et hinc 'alio explicandum; idque eo magia, cum con- cilio, quando aliquid definiendum est, non tantam liceat, sed omnino congruum ait, ut nova aliqua ratione, quae ambigua sunt aut obeeura in defini- tionibus prioribus, claris» explicentur.

Ab alio (Oaeearaugustano) promue nova capitia huius proporita eat forma haec: „Do hominis vero natura et origine, teatutibue aaoria litteris, Deum croasee hominem ad imaginem et simUitadiniis auam, ut cuncti· uimutibue et universae terrae praeeseet, formasse vero illum de limo terrae et inepirsaM in faciem eius spiraculum vitae, factum- que eaee homiaom in animam viventem, bia-aliiaque teetimoniie edocta aeacta Romana aoeleaia tenet et praedicat, primo homini de limo tame aecnadam corpus formato, Deum infadime animam spiritualem atque adeo iaoorraptibilem, et, at praaeaae poemt, intelligeatia et libera volutato praeditam. Quae qaidom aataa, quanto origto· at aagtiaaa «·»- nine a awpara dfrorsa, wtyari tmnu Ha aaMar, at veea, par μ et eaeantiaater rit etaa Heque aataa par alam Mtatt, aed ptr atipaam eerpua ad «me bomtaia peepatam detariataat, atque Ht - - « tt oonatitait nataram vare et ratlHar unam.

nPrima... daaaeadaat (ifi Ht. 1*· [L 1-10]. Quod etiam eeadrmat Apoetotae,eum da peeesto ab aae primo genitore it tatae traaeftaee at da rodomp- tiete omainm par tata aediatana lseum tequene, ait: Sieat ete.

„Fide lgitur teaeadaa eet, eat·· homine· ab nat protoparuto Adam erigiaem ducere, quamvia anima singuli· a Det creator· infudatar."

▲b alio (CUioieati) pro nbetedieeaaH f 2 lia. 3 [L 9] potius ponendus : „Benedixitq·· illis et ait..."

Ab alio (Striguionti), ut poet «aed ipse per se corp·· ad ···· homini proprium determinat*4, ri alio modo non explicetur, saltem addatur ..iliudque animat et vivificat44.

§ 2 poet verba .naturali generation· desua- dent* sive .originem ducunt* ponetur in texta: .Atque Apoetolue hnie sententiae universalitatem peccati originalis et redemptio··· nostrae por Chri- •tam Dominum auperatruena, ait: Sicut ete.*

Ab alio (Baltimorenei), ut loco .Saaeta Romana ecclesia, dicatur .Sancto ecclaaia catholica Romana*. Lin. 14 [1. 9] poet .rationalia* addatur .et 'intellec- tiva*.

Ab alio (Weetmonaatarienai), ut lin. 5 § 1 ante .ut* ponatur .et constituit eum super opere manuum suarum* (Hebr. II, 7).

Pag 9 lin. 17 β. 10] (ia schemate huius capitis dentio eeparatim improeeo) pro .qua fidei autentia* dicatur .qua fidei doctrina". Lin. fi ab infra |L 13) pro „oontra Apoatoli doctrinam" ponatur ..eontra verba Apoeton docentis".

Ab alio (Suoti Francisai): p. 1 lin. 4 ab infra [1.19) dicatu; „Neqne enim per aliam animam, sed per m corpus ad eeae homini proprium ipse determinat4*; pag.9 lin.3 [L 1] dicatur: „Primo autem homini Adae •iueque uxori Evae".

Ab alto (Seduensi); ibid. „primia hominibus, Adae et eins uxori**.

Ab alio (Ultraieotenai), textam priorem ···· praeferendum : „Neque enim per aliam aninjam aeu quoddam aliud 'vitae principium ..

Ab alio (Calventi), ut verbi· sucti Leoni· papoe creatio animae definiatur: „Catholiea fides ooa- atonter praedicat atque veraciter, quod animae ho- minum, priuequm anis inapirantar corporibus, non fuere, neo ab alio incorporentur, niti ab opifice Deo, qui et ipearam eet creator et corporum** (Ep. 15 ad Tuib. c. 10).

Tudem, cui non poeeent reverudieeimi patra· inter invicem convenire, conclusum eet, ut verba ito eonent: . eeaentialitor forma eet, ito, ut eus w constituat naturam vere et raalitor uam** omiatis verbis intermediis.

Indicta proxima congregation· ^n diem 97 huius menti· congregatio hora 19>/« ab eminentiaeimo praecido dimiaaa eet

loaanes Sohweta secretaria·.

91.

Congregatio XVIL

Dio 97 martii anei 1870 habita eet congregatio decima septima Deputation!· pro robne nd fidem pertiuntibue praeride entinntiatim eerdinali Bilio. Intererant omue rsvarendiaaimi patr·· exeoptis Meehliaieaei, Edeeeuo, Sueti laoobi de Chii·,' ot Sueti Patri Fluminis Graadensis Australis.

Poraetis procibu ot praelecto protoeoUo prae- la·

bea DapatatMs acta Hat; aa aslte sbartaa at aUqaaada ▪satis» la rslsUsaikes ssriaatar. «··· aoadea Da«etatteato ab nae «x lavarrntimiuia dafstaua ib esecnaatieaibes «see- MHbaa bababastar. Qssrv aatavaa aenetie ama UHa rsla- tiaeibaa caatieri dabat.

oodoatis oongrogatieaia, proiltetaai «at *proaoaeiaai* oaeadatam, quod p eiagntaa pertes MMmÜMto· axaminatum m dismium, «M vidobatar, limita·, atqae lande· approbata·, atatiaqna typographe imprimesduatrèditaa1.

Deinde reverendissimae Brixiamaie, «ri provincia do obaervationibua ia oengrogntteM generali factis· nomine Doputationio rotaoteM demaadata eet, quasdam qaaetaWaea proposait, 4a quibas quid Deputatio sentiat, ribi boa oogiritam crut Et quidem,

1· Nam initio Capitis ooeonoarib terta .Saaeta Ronana catholica ècclesia in verba ,8anota catholica ècclesia Butaada sint, at a duobus patribus doaidoratam eet, aa potius maneant

Responsum est nnanimiter, ut verba textas maneant

9 Nom, proat ab uno patra proposita· est, suppresso vocabulo „providiaaiauB", addenda paragraph» tertia, in qna doctrina de providentia et praeocientia actionum futurarum naturarum rationalium exponatur.

Responsum unanimiter afllrmative, una reverendissime patre exoepto, qui de re non clare exposita ae sententiam ferre non posse declaravit.

3 An vocabulum- „singularis", ât a duobus patribus postulatum est, expungatur.

Responsant unanimiter negative, uno exoepto, qui s suffragio abstinuit.

4° Num retinendi sint anathematiami, an errores omnes enumerandi, praemissa aolummodo generali formula: „Reiieimus et damnamus eorum errores, qui docent etc. ..."

Responsum ab octodecim patribus, retinendos emo anatbematismos, duobus tamen (Strigoniensi et Sancti Franciaci) contradicentibus.

ĥ Num canon 4 retinendus, an expungendus; an vero addendum ad verba „ad Dei gloriam tanquam finem", „ultimum et primarium".

Responsum: Maneat ut eet, uno exoepto, qui supprimendum, et altero,- qui vocem „ultimum" addenda· oensuit.

6 An tree pantheism! species ea ratione, quae in annotatione sub textu deprehenditur et quidem immutata fprtnula, distincte dqmaandae aint

Responsum unanimiter, duobus tamen exceptis, qui formam anathemata· improbarunt·,

Hors 1 congregatio ab eminentissime praeside. dimissa est.

loannes Schweta secretaries.

99.

Congregatio XyiLI,

Die 30 martii 1870 vespere habita eet oongregatio decima octava Deputationia pro rebus ad fidem þertinentibus praecide eminontiesuno cardinali Bilio.

Aderant omnes reverendiasimi patrua, exceptis tamen Mechliniensi, Caeaaraugustano, Cameraeseri, Sancti lacobi de Chile, Giennenei, Edoaaeno, Sodunensi, Sancti Petri Flaminia Grandenaia.

Peracria precibua et praelecto protooollo praecedentia oongregationia, cohortante euriaentierimo praecide a congregatione unanimi ore gratiae actae sunt reverendissimo Brixinenai pro relatione super Caput I in congregatione generali facta Deiado ;þdeieeta»a0H)b mmtadfteh·, quod ab MMrib<M approbatam eet. .

Tam dtaMNtb tbeelegua (pator Kleutgea) de ■utatieoibae sapM» *II* ia teacruH 'oeagrogatiene beti··. Atque eaaehmam eet ut f 1 Bn. 9 loeo „eo quadı* poaatar „caimu et lia. 4 part „mtioais" poaatar nati unae est" ex peiori eoheaiate·, et quoad qaetera textae maneat Solammodo ûsa Nveroadimimoium patrem desideravit, ut doctrina ontologismo oppdaitaaaltem indirects oommeararotar.

Btiam quoad t T^optiatiebant omaso reverendissimi patres, ut textae retineatur, aolummodo uno exoepto, qui poetalabat, ut in prima periodo ree ita describantur, m videatur negari sententia, ad veritatea naturalis prdiniasimul sumptae revelationem -divinam aboolato eoae Moemariam ; et aBo, qui desideravit, ut^dieorte dicatur, revelationem quoad veritates naturalia ordinis esse moraliter necessariam.

Hora 9 congregatio ab eminentissime praeside dimissa set.

Ioannas Schweta secretorius.

as.

CoUftegatio XIX.

Die 31 martii 1870 vespere habita eet ooilgregatio decima nona Deputationia pro rebus ad fidem pertinentibus praecido eminentissimo.pardiueli Bilio.'

Intererant omnes reverendimimi patree, exceptis Samen Ciliciensi, Mechliniensi, Cassiliensi, Edesseno, Sedunensi, Ginnnensi, Pictavienei, Sancti Petri Flaminia .Grandensia Australis.

Peractis precibua continuata'est diecuaaio «m«sdutiomim *ĉapiti II de fide catholica* a reverendissimis patribus propositaruih, incipiendo a n. 97.

Quoad nn. 97-36 conclusum sst, ut suppressa voce Ŝntegra prout n. 97 proponitur, textus concilii Tridentini integer eitetdr, et verba n. 30 proposita „Eos vero eodeeia . . ? verbis respondentibus schematis substituantur.

Quoad un. 36-42 decretum eef, ut ultimae paragraph! verba ita concipiantur; 'Idem decretum renovantes declaramus, in rebus fidei et morum ad aedifioatidhem doctrinae Christianae pertinentium, eum sacrae Scripturae eeoe sensum pro vero tenendum, quem tenuit et tenet sancta mater ecclesia, cuius eet indicare de vero sensu et interpretatione Scripturarum sanctarum, nec ulli licere, contra unanimem aeneum patrum ipsam sacram Scripturam ĥnterpretari.

Quas sub nn. 49-46 proponuntur, non esse admittenda reverendissimis patribus visum est, cum hae tanna animadversione, ut quae quoad lectionem aurae Scripturae observantur, alibi loco opportuno dicantur. '

Canones propositi omnes reprobantur, exoepto solo eo, qui sub n. 49 exhibetur, cuius rationem habere reverendissimo relatori commissum eet prout ipai visum fuerit

Post horam 9 congregatio a6 eminentissimo praecide dimiaaa eet

loannes Schweta secretarius.

94.

Congregatio XX.

Dio 3 aprilis 1870 habita eet congregatio vigesima Deputationia pro robus ad fidem pertinentibus praecide eminentiiauao cardinali Bilio. Intererant

› niwt hates t LI, ooL 178-7».

• 8dliest ia caput L Vid. t dt, coi. 43.

• Quod η· e· continetur, ad verbe· est ia B. in A habotar: .dnobas tames tonsam snatbltam improbantibus exseptis "

• Ia oongrefatloBS gnstali habite dis 99 tearttt. Hates baas rviatlosms t U, *est* ISC-SS.

ı t dt, eeL 940.

• t dt, ooL »1-70.

.· Vüstar scriptor actorem, srrar*. Ct raiatiotem de fditicuibes, t dt, eot ITSc.

‹ Nefas id satis aMuetmm, et osifse diota· rdaUonom' tagsutf patebit.

—»u rerirm limitai patres axeaptis MiihMriiari, A BaMtawanta, OMBansi, BµµM ImıM ta CUte, Maariaè, M Sanati Petri Rotari· Cteoiota·.

Parasti· pnrib·· «t praelaete prateeolte prnxiaso praaaadsatis eaagrsgati··!·, aiovsato ravareudissimo Brillaloi qnoâd paragraph! nltimaa capitis П paatariàroi partem daoteui eat, at, qaoulam formai· heri adaptata aoa videatur cum ooacüio Tridenti·· onncordara, potias ita sonat: Mdaolsra«o hanc aio aoataai as··,.at ia rabas Ida! ht monun, ad aadilaatfoaaar doatriaaa Christianas partiaantiu, is pro ora san·· sacra· Script·!·» babandua ait, que· tenait ac tanat annata mater •cclesia, cuius aat indicaro da varo aanan at interpretations Seripturanm sanctarum, atqua adqp nomini Hear· contra hone sensum ant etiam contra unanimem consensum patrum, ipsam Scripturam sacram interpretari."

Quoad pennltimae paragraph! lineam ultimam, B proponant· ravarendissimo Strigonianai conclusum est, ut omisso „per apostolos" dieatur simpliciter: „atque ut tales aooleaiae traditi sunt", .cum sensus maneat idem.

Dainda inchoata est discussio d* amandationibus propositis in congregatione generali quoad *eapot III**, relatore reverendissimo Paderbornensi.

Nn. 1-6 reieoti unanimiter cum hac tamen animadiirsione, ut vocum quaruhdam in n. 1 non inepte habitarum opportune ratio habeatur.

N. 6 eatanue admissus, quatenus postulat, ut pro „supremo auctore" ponatur ..creators at supremo Domino".

N. 7 in tantum admissus^ ut loco .jncreatae rationi, quaa est ipsa veritas"· ponatur „inereatao veritati", contradicentibus tamen tribus reverendissimis patribus (Sadunensi, Ratisbonensi at Bostransi).

N. 8 admissus est a jfttrte longe maiori. *b*

Nn. 9 at 10 unanimiter raiecti.

N. Ї1 *a b* e reiectus, tribus 'vel quatuor reverendissimis patribus contradicentibus.

Nn. 19-14 raiecti.

Nn. 16, 16a, 166 eatanue ratio habita eet, quatenus phrasis ibidem proposita admissa eet, verum hunc in modum immutata: ..plenum revelanti Deo intellectus et voluntatis obsequium 8d· praestare tenemur."

N. 17 exclusus.

N. 18 o admissus, omisso „quidem".

Quoad n. 186 et 20 decretum est, ut dicatur in 9 periodo g 1**: „Dei aspirante et adiuvante gratia, ab eo revelata vera esse credimus non propter intrinsecam rerum veritatem naturali rationis lumine perspectam, sed propter auctoritatem ..."

N. 19 in seeunda parte admissus.

N. 91 exclusus.

N. 99 iam provisum in 18 a.

N. 93 pariter tu n. 19.

Nn. 24 et 96 exeluei.

Post horam 1 congregatio ab eminentissime praeside dimissa est.

Ioannas Schweta secretaries.

95.

Congregatio XXL

Die 3 aprilis 1870 vespere habita set congregatio vigesima prima Deputationis pro robus ad fidem pertinentibus, praeside eminontipsimo cardinali Bilio. Intererant solummodo decem reverendissimi patra·, Ciliciensis, Btrigoniensi·,* Oaesaraugustanus, 8aucti Francisci, Westmonasidriaasis, Ultraiactonais, Padtarborhsnsis, Ratisbonansi· at Tarvisinus.

i VU. t. U, col «Mil

PmmN· peasibns, eontiaaata «a* diasassio super emesriationib·· ad oaputZIT referente reverendissimo btartanoi.

N. M rriaetna esi, quia rati··· suflManti caret.

N. 97 ia saouuda parta aeeaptua ast iatapiando • verbi· „Quaro ete." sabetitato taman'alio textu, soilioot II Patri 1,19, Ineo ultimi textae

Nn. 98-31 reioeti.

V. 39 admissu·.

N. 33 aoa quidam admissu·, attamaa daaratum, ut loco ^sapientia** ponatur „in3nita seisatia".

N. 34· admissus.

Nn. 34b at 36'admimi eatanns, ut loco „dfrinae locutionis" poaatur ..divisas revelationis".

N. 37 acceptatur.

N. 38 non aoeeptntur, quia iam provisum.

N. 39 probatur.

Nn. 40, 41 axelnsi.

N. 49 admimus,

Nn. 43-46 raiicitur, quia provisum.

Na. 47-63 decretum, ut ante ..credanda proponuntur" inseratur „tanquam divinitus revelata".

N. 64 admissus.

Nn. 66 at 66 reioeti.

N. 67 admissus in 64.

N. 68-69 relecti.

N. 63 admissus, suppressa taman in ultima sententia voce „facile".

N. 64 admiaaus, substituendo pro „qua" vocem „tanquam".

N. 66 non admittitur; quoad „ab omnibus" at ..facile" iam provisum.

N. 66 admiaaus, ita ut dicatur: „Ad solam enim catholicam ecclesiam ..."

Nn. 67 et 68 iam provisum.

Nn. 69 et 70 raiecti.

N. 71 admissus.

Nn. 79-76 reieoti.

Nn. 76-79 decretum, ut pro „eflleaciue" ponatur „affioax".

N. 80 admissus eatenus, ut pro „Siquidem piiasimus" ponatur „Etanim benignissimus"; reliqua reiiciuntur.

Nn. 81, 89 admissi.

N. 83-86 reieoti.

N. 87 admissus.

Nn. 88-99 reieoti.

Post horam 10 congregatio ab eminentisaimo praeside dimissa est.

loanqes Schwets secretorius.

96.

Congregatio XXII.

Dia 4 aprilis 1870 habita est congregatio vigesima D secunda Deputationis pro rebus ad fidem pertinentibus praeside eminentissime cardinali Bilio. Adamat omnsa reverendissimi patras exceptis Camaraceasi, Oamiliansi, Baltimoreasi, Edessene, Eechlinisnsi, Sadunansi, Qiannansi, Calvensi et Sancti Petri Fluminis Qrandsnsis Australis.

Peractis precibus, continuata est discussio super •mendationibus eepstM *IU* propositis a congregatione generali, referente reverendissimo Padarbomansi.

Nn. 93-.100 reieoti sunt.

N. 101 admissus.

N. 109 raiactus.

N. 103 admissus, quatenus poet .experientia** ia texta adiieiatar ?vel privata inspiratione*.

N. 104 reiieitUr.

N. 106 admittitur, mutato tamen „ad fidem* in „ad 'eradendum*, ita ut canon sonet: „Si quis dixerit, revelationem divinam externis signis credibilem fieri non posa·, sed sola interea auiusque

experientia- vpl privata inspiratione homines < a^ a credend reri debere; % natiemir

Quoad canonem & nova . formula a theologis proposita eit^t a reverendissimis patribus acceptata. >ii quis dixerit, assensum fidëi chHstianae npn esse liberam, sed necessariis (becessitantibu·) humanae rationja argumentis produci; aut àd solam fidem vivam, quae per cbaritatem operatur, lumen Dei aupernaturtfle necessarium gratiam Dei ne^ çeseariam) esse; anathema sit/ Qua formula Catisfieri emendatjonihue propositis nm 109,-115. -

N. 11 reucitur.

Quoaid canonem 6 ex n. 106 acceptatur ajusta 'caueauJ/Telu)uisr«iectis.

Paritgr pn. 120 - 122 haud admittuntur.

Dein ab etninentissi/w praeside prooemium cudi emendationibus quoad stylum propositis praelectum, atque a reverendissimis patribus approbatum est, B cutD hac tamen animadversione (a Strigoniensi facta), at eongregatfoni generali communicetur antequam 30 sessione soleaini publicetur.

Hora 91* congregatio ab eminentissimo praesufe dimissa est.

Ioannes Schwetz secretorius.

27.

Congregatio XX1I1.

Die A aprilis anni 1870 habita est congregatio vigesima tertia Deputations pro^rebus ad fidem pertinentibus praeside eminentissimo cardinali Bilio. Intererant omnes reverendisoimj/patres exceptis Ciliciensi, Camoracensi, Cassiliensi, Baltimorensi, Westmonasterienai. Edesseno, Mechliniensi, nenri. Giennensi, Padvrborncnsi. et Sancti Petri Flumiifis Grandenris Australis.

Peractis precibus, ab eminentissimo praeside C ptaelectum est *caput 11** cum canonibus respondentibus, et approbatum.

Deinde proponente theologoxluae hae mutationes in *aput 111* approbatae sunt, nempe ut iuxta Emendationem n. SO propositam dicatur cap. Ill § 4 ^ordinario et universali magi/Seriou. atque ut (ita desiderante aliquo ex reverendissimis patribus Deputation») § 3 lin. 14 loco ..nondum" ponatur .,non"\ et quidem immediate ante ..operetur".

Tum instituta eat discussio *emendationum in caput IV* 8 propositarum.

N. 1 rejicitur

N. 2 admittitur; corrigendo errorem typi cognoscitur" in ..cognoscimus".

N. 3 reiicitur.vquia de re ibi proposita iam agitur cap. II.

N. 4 admittitur.

N. 5 rejicitur, cutn animadversione, ut reveren-D discimus relator in congregation· generali diserte moneat, textum intuitismo minime favere.

-Nn. 6-8 excluduntur.

N. 9 rejicitur, quia alia ex propositis iam dicta, alia ad finem dicenda sunt.

Nn. 10 et 11 reiecti, quia errore typi corrigendo votis proponentium satisfieri potest.

Nn. 12-15 excluduntur.

N. 16 exclusum iam per ea. quae prius observata et decreta eunt.

N. 17. Prima par, usque ad verba ..Ecclesia enim" remittitur usque ad discussionem nn. 26 et 27; et parti, posterioris rationem habendam ease, ita verb· efHià (Qol, II, ^ iawruhtf, at ita omitto „oppeeiti<»m" dicatu* ; ins et otteitfta ^iviriitus habet falar noBiinM seientia^i proeeribepdi^ ne quia 'decipiatur pêi philoepphiam 'et inanem fallaciam" (pol. II,

N. 10 raiiéitu.

N· 19 declartitum ad stylitfn pertinere^ adeoque expaûdiy

N. 90 reiicitup.

[redacted] 21 sd^stylum pertinet.

Nn. 22-25 reîrfiuntur.

îfa. 26 et 27 et primae partie η. IV ratiqndm habendam 'per navam formulant,,respicjpndo aimai verba sanctissimi patria in epistola ad aYchiepiscopum Monschiensem.

Nn. 28 et 29. Rea styli.

Ad pn. #0 efo31 responsum et decretum, ut sententia fiat conformiter sententiae in capite ПI.

Post boram 9'*It* congregatio ab eminentissime praesidh dimissa est.

ane^ Schwets secretorius.

98.

Congregatio XXIV.

Die 6 apriftt 1870 habita est congregatio vigesima quarta Deputation» de rebus ad fidem pertinentibus praeside eminentissimo cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patres, exceptis Mechliniensi, Edesseno, Cameracenoi, Cassiliensi, Baltimorensi, Paderbornensi et Sancti Petri Fluminis Grandensis.

Peractis precibus, ab eminentissimo praeside observatum est, in schetqate emendato capitis II 3 linea 6 praepositionem „ex" debere omitti, eum rin editione prima prout in posterioribus meliorie notae non occurrat; legi quidem in actis originalibus „ab", sed hoc statim ab initio ob caCophoniam omissum esse videri.

Deinde conclusum est, ut in canone 3 eiusdem capitis, reiecta immutatione a latiniste facta, -prior forma restituatur.

Tum praelecta est observatio episcoporum Neapolitanorum, ut in eodem capite verba sub finem occurrentia „in rebus fidei et morum etc.u, praesertim quoad positionem magis conformentur decreto sessionis IV concilii Tridentini, cum ita ut habeotur alium sensum fundere videantur; quae observatio non est admissa, cum sensus textus a decreto Tridentioo plane non differat

Hic praemissis, continuata est discussio *ammadvergianum ad caput IV* incipiendo a nn. 17 et 96, iuxta quarum mentpm pag. 18 schematis loco „Quapropter tantum . . ." acceptata est (quatuor tamen contrasentientibua) sequens forma: „Quapropftff tantum abeat... ut *hanc* multis modis iuvet atque promoveat. Non enim utilitates ab iis ad hominum vitam dimanantes ignorat, et, sicut a Deo profeotae sunt, ita, rite tractatas ad Deutb, gratia'eius iuvente, (ducere T] confitetur. Nec sane ipsa vetat, ne huiusmodi disciplinae, in suo quaeque ambitu, propriis utantur principiis .et propria methodo; sed iustam hanc libertatem agnoscens, illud sedulo cavet, ne etc."

Nn. 32-34 reiiciuutur.

N. 35 prior pars reiicitur, altera dilata.

N. 36-42. Rejiciuntur, sed' occasione earum a reverendissimo Caesaraugustano proposita et ab omnibus acceptata est sequens formula: ‚3> quis dixerit, disciplinas humanas ea cum libertate tractandas esse, ut earum assertiones, etsi doctrinae revelatqjg adversentur, pro vero haberi, neque proscribi ab ecclesia possint; anathema sit."

Quoad nn. 43-46, qnae ad canonem 3 referuntur,

1 IUctenu. sc-eionc. Prpstationis pro robo, fidei in aliqua sala pslstii Vaticani habebantur; abhinc in aula Vaiveraicati. Romanae :xij.omi haberi coeptae

' Vid. t. rit.. col. W6-P7,

• V rit., col. 338-4Y

decretam ««t, aKeaa. 9 hio/loei omittatur «t ad A dreretam de oodasia remittatur.

N. 47 taiieitaf.

Quoad sohelasionem, statutam est, eam ad finem integra· constitutionis tatasmitteadam eas·.

Hora 9*/t congregatio ab eminentiaeimo praeside dimissa esi

loannes 8<*weti sseretarius.

A 29.

Congregatio XXV.

Die fraprilia* anni 1870 habita eet congregatio vigesima quinta Deputationis pro rebus atf fidem pernentibus praeside eminentissime cardinali Bilio. Aderant reverendismkni patres Posnaniensif, Caesaraugustanus, Sancti Francisci, Mutinensis, Castrensis, Padexbpsbensis, et Ratisbonensis.

Perdetis precibus, praelectam est prooemium, caput I et II schematis emendati eum quibusdam B mutationibus quoad s^lum propositio, et acceptis aliisque in ipsa congregatione inetitutis.

Dein canon 6 capitia III ita immutatus est: „8· quia dixerit, essetmum fidei Christianae non ease liberum, sed argumentis humanae rationis necessaria produci, aut ad solam fidem vivam, quae per caritatem operatur, gratiam Dei necessariam eoae, anathema sit''

Post horam 8*/s congregatio ab eminentissimo praeside dimissa est.

loannes Schweti iα*.

In *Colhctioiu Lacttui* Lcit., coi. 1676 hiec praeterea habentur ex diario deprompta: „Cum Ratisbonensis iam in primis sessionibus semper institisset, •t proscriberetur error eorum, qui dicunt, da tantummodo fide divina esse credenda, quae ab ecclemadefinita sint, tandem in capite tertio baec addere C placuit: „Porro fide divina et catholica ea omnia credenda sunt, quae, in verbo Dei scripto «el tradito continentur et ab ecclesia sive solemni iudicio sive ordinario magisterio credenda proponuntur." Cenonem addere, quo opposita doctrina condemnaretur, patribus non placuit, cum res potius ip schemate de ecclesia tractanda esse videretur.

Canon propositus erat hic: n8i quis dixerit, fideles catholicos eas tantum veritates fide divina credere posse vel deberet quae ab ecclesia ita propositae vel definitae fuerint, ut sententias oppositas tamquam haereticas damnaverit; anathema sit"

30.

Congregatio XXVI.

Die 9 aprilis anni 1870 haCita est congregatio vicesima sexta Deputationis pro rebus ad fidem pertinentibus praeside eminentissime cardinali Bilio. D Aderant omnes reverendissimi patres exceptis solummodo Ciliciensi, Baltimorensi, Giennensi^et Sapcti Petri Fluminis Grandenais Australia.

Peractis precibus, donne de conclusione oopstw *IV* actum est, cum plurimi reverendissimi patres eminentissime praesidi signifioaasont, non bene fieri si de illa prorsus non agatur, eam potissimam ob causam, quia post divulgationem schemati· per Mia publica, quamvis per fraudem, factam, omissio facile pro reiMtione accipi posest; atque conclusum est unanimiter, ut <x|scluaio in congregation· generali proxima proponatur, revorendisstmisquo patribus occasio · detur, conclusionem iam nuas approbandi, simulqne decernendi, quo ia loeo eoDoeaada sit. Insuper statutum est, ut textas praevio proponatur in congregatione generali prout exstat ia schemate reformato pag. 26 et sq. (t LI, 38 · n).

› la diario notator 7 aprilis.

Tam praaloatam L· repsrf *IV* emendatato, e< ia (4 tatmntatio aeva atouodaui revoreodisstmo patre proposita «st «t uaammitae acceptata, seQiest at Jdoo-.Noa enim utilitates . . ,· dieatar ,Noa ouim, commoda ab iis ad bomisamvttam dimanastis aat ignorat, aat despicit, fatetar immo, esa, qoemadmodum a Deo, scientiarum Domino, profectas suat, rito ^ertraotopta^ ad Deum, investe sio. gratia, perducor·**.

Hora 8·/« ab eminentissimo praesids Congregatio dimissa eat,

loasnes Schwsti operetaribs.

Congregatio XXV|I.

Die 16 aprilis anni 1870 habita est congregatio vicesima septima Deputations pro'rebus ad fidem 'pertinentibus in ahcbigymnasio Ropano hora 9 antemeridiana, praeside sminentissimo cardinali Bilio. Intererant omnea reverendtesimi patres, sxceptis dumtaxat Edesseno, Gie^nnensi et Saneti Petri Fluminie Grandeaais.

Peractu hroeibas, diaeutiebantur observationes scripto a regerendiaaimie patribus in ultima co^grogatione generali propositae *. Proponente eminoatisSimo praeside in eo dtinvenfam est, ut omiania observationibus propositis, quae in congregatione generali iam iudioatae sh>|, ve) quae ad stylum referantur, tantam reliquarum discussio fieret, utrum earum ratio habenda sit, et eae in congregatione generali oommoduandae sint licens.

Quidam reverendieeimus pater (Posoanieneio) quidem iudicavit, ab omni emendatione iam esse abstinendum, haneque sanctissimo patri esso committendam. Attamen senteptia^haM non fait admissa, quoniam inconveniens indicatam est, tam nullam rationem observationum prorsus habere, quia Im u facienda· et admittendae non fuissent. tam ut emendationee a summo pontifice facta· indicio concilii subiiciantar; tum ut text& a concilio definitive approbatu a sanctissimo patre demum emendetur; ex quibas tamen unum necsssorio fieri de-

N. I reiicitur, quia nihil proponit.

N. *1* pariter, quia felium dicit.

Nn. S et 4 pariter, quia ad stylum pertinent.

N. 5 in prima parte nihil proponit, in ultima ad stylum pertinet; adeoqne excluditor, et ^uae in media proponuntur, loco opportuno expendentur.

(_N. β non eet necessaria; excluditur.

N. 7 item ex eadem ratione.

N. 8 e. Qnoad *c* ultimam ooncluum, rationem eiu habendam in oonstitationia altera parte; reliqua excludantur.

N. 86 excluditur, quia non neoeeaaria.

Quoad 9-46(44] (cep. /) decretum, ut iis eatis fiat dicendo: aBanota catholica apostolioa Romana ecclesia."

N. 46 excluditur.

Nn. 46-48 iam indicatae.

N. 48'/« per eo propositum intolligitur.

Nn. 49 et 60 epcladuntnr.

N. 61 *(Mf. 1Γ)* exehiditur, cum non eit vera, et gCorto* omnino retinendum eit, no sub oognitioae opinio tantam probabilia iotolligatar.

N» 69-69 ex eadem ratione excluduntur.

Na. 64 et 66 excluduntur, agunt enim de re iam indicata.

Nn. 66'/s st 56 excludantur, quoniam qbeervatio prior non eet vera, et qnod iu altera timetur, ia texta non negatur.

N. 66*/t reiicitur ut superflua.

› Habsntnr t. dt^ eoL Mt-40·.

N. 67 nsiicitur, qui», non vera, eum loquendi ratio hic improbata ianr a çonciUo Florentine adhibeatur^ A

N. 68 refertpr ad rem iam iudicatam.

N.-59 non. necessaria.

N_§0ηοη necessaria, quia restrictio, quae limetur, est tantum putativa et seuaus tentus a concilio Tri'dentino minime differt

N. 61 *(ad cap. III)* non admittitur, sed decisum, ut cum littera V.(maiuscula) scribatur VTritaa..

N. 6j admittitur.

Nn. 63 et 64 jam indicate.

'N. 641/» pertinet a8 stylum.

N. 66 ad rem iam iudicatam.

N. 66 *(cap. IV)* ree styli.

N. 67 reiieitur, ^it ratione non fundata.

Nn. 68 et 69 res atrii.

N. 69 V» reiicitur, utpnte falsa.

N. 70 *(ad cap. IV)* dictum posse poni *„Deo* iuvante*' pro .gratis iuvanje*. B

Nn. 71-73 ed stylum pertinent.

Nn. 74-82 *(ad eanones)* reiiciuntur, cum ad rem iam iudicatam pertineant; pariter

Nn. 83-89 ex eadem ratione.

•Nn. 90 et 91 reiiciuntur, quoniam addendo .esse* posset creari nova difficultas.

N. 92 ad stylum pertinet, et

•Nn. 93 et 96 ad rem. iudicatam.

N. 94 non necessaria.

Nn. 96-98'/» ad rem iudicatam pertinet, et

N. 99 ad stylum.

N. 99*/> admittitur, addendo „et perfectionem*.

N. 100 satisfactum, admisa^emendatione numeri praecedenti*.

N. 101-103 reiiciuntur.

N. 104 res judicata.

N. 10?-110 reiiciuntur.

Nn. 111-147 res iam iudicata.

N. 148 admittitur ita ut eius ratio habeatur.

Indicta proxima congregatione pro feria IV hora 9 ante meridiem, congregatio ab eminentiaaimo praeside dimissa eat.

loannes Schwetz secretarius.

32.

Congregati» XXŸΠI.

Die 20 aptilis anni 1870 habita est congregatio vicesima octava Deputationis pro rebua ad fidem pertinentibus in archigymnasio Romany hora 9 ante meridiem praeside eminentissimo cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patres, excepti» Sancti lacobi, Cassiliensi, Baltimorensi, Edesseno, Ultràiectensi, et Sancti Petri Fluminis Grandensia.

Peractis precibus, praelectus est textus schematis iam approbati, ut quaedam styli emendationes. prout postulatum fuerat, instituerentur.

In *prooemio* conclusum est, ut pag. 4 lin. 11 pro „capite* scribatur .Capite* (cum maiusculj); lin. 20 „permulta“ dicatu/„in»ignia* ; ut lin. 26'pout .reoojimu·* ponatur linea 33 pro .siquidem* ponatur .enim*; paç/ 6 lin. 4 pro „multos* ponatur ,uon paucos*; lin. 14 „utpote* pro .tanquam*; pag. 6 lin. 16 loco .pervenire* ponatur .venire*.

Ad *caput I;* Ut initio legatur ,8anota catholica apostolica Romana eecleeia*, et lin. 8 .Creatorem M Dominum caeli et tome omnipotentem .. .*

Ad *caput II:* t 3 lin. 12 logondam: .V. at N. Testamenti libri integri eum omnibua suis partibsa, prout. . ."; lin. 19 pro .habet non idea, quod* ponatur .habet, non ideo quod*.

Canone i: post .cognitionem* addatur: .ot perfectionem*.

Ad *caput III:* 8 1 lin. 8 pro .veritati* scribatur .Veritati*; Un. 11 pro .Dei* *jponatur* ^divine*; Un. 18 pro „00* ponatur^Deo"; lin. 17 'pro .revelantü*nonatnr .ipsius Dei revelantia*.

$ 2^f. 4 Un. 9 .Kriptum* dolehdum; Un. 14 pro .rurs&m* legendum .rursum scriptum*.

§ 3 Un. 8 pro „usentiendo“ ponatur „eonsentiendo".

§ 4 [6] lin. 6 loco „ed“ legendum „ia“; lin. 99 legatur:, „Quin etiam ecclesia|per se ipsa, g>b suam nempe admirabilem propagationem, eximiam sdhctitatOm, et inexhaustam in omnibua boni» foecunditatem, pb catholicam unitatem invietamque stabilitatem".

$ ultima, pag. 7 lin. penultima legendum „oonfeaaionem indeelinalilem".,

Conque 4 lin. 8 pro „eiusmodi“ ponatur „de iis".

Ad *caput IV:* ʝ 3 pag. 4 lin. 14 pro „ipea sua" ponendum „suapte“.

Canone 3 lin. 3 dicêndum ..propositis aliquando secundum progressum scientiae, sensus etc."

g Conclusione § 1 lin. 3 legatur „Christi fideles per viscera leau. Christi obtestamur, eis vero . . . funguntur, eiusdem Dèi et Salvatoris noetri auctoritate ... a sancta ecclesia arcendos et eliminandos etc.'.

Hora 1 congregatio ab eminentissime praeside dimissa est.

loannes Schwetx secretarius.

Hoc loeo in *diurnis commentante additur:*

Haec Deputationis sessio ex iis, quae constitutioni dogmaticae primae de fide catholica dedicabantur, ultima fuit Quare modum, quo tota res peracta est, breviter ab initio recensemus:

1. Super proposito schemate „Constitutionis do^maticae de doctrina catholica contra multiplices errores ex rationalisme derivatos" in congregationibus generalibus orationes a d. 98 dec. 1869 usque ad d. 10 jan. 1870 habitae spot. C

2. In Deputatione pro rebus ad fidem pertinentibus a d. 7 ian. usque ad d. 11 mart. 1870, habita ratione eorum, quae patres in congregationibus generalibus* adnotaverant, schema est reformatum; cuius prima pars constitutione dogmatica de fide catholici continetur.

3. Habita eat de hac schematis parte in congregationibus generalibus *discussio generalis* d. 18 et 22 mart, l *discussio* vero *speciali»* de prooemio et aingulia capitibus d. 23, 24, 26, 28, 30, 31 mart, et 1 april.

4. *Discussione speeiali* de singulis partibus facta, emendationes propositae a theologia colliguntur et typis describuntur, et quidem separatim quoad singulas schematis partes (prooemium et quatuor capita); quae emendationes continuo in Deputatione examinantur.

6. Examinatis emendationibus, aliquis ex patribus Deputationis designatur, qui, 'de iisdem quid Deputatio censeat, in congregatione generali referat

6. Suffragiis a patribus in congregatione generali latis, continuo in Deputatione schema corrigitur secundum emeadationes probatas et acceptas, tum rursus patrum suffragiis in congregatione generali snbiioMr.

7. Singulis schematis partibus sic in congregatione generali approbatio, *integra* constitutio typi» dsocripta et intar patres distributa est, qui deinde sigillarim, dieto *Placet* vol *Host placet* vel *Placet iuxta modum,* suffragia tulerunt

8. Postea Deputatio suffragia *iuxta modssm* examinat et de iis sententiam suam patribus concilii in congregatione generali por relatorem pro-

ponh. De quibus propostthapihus saffragU non *i* nominatim, sed surg*do vel sedeudo furunwr.

9. Relator·· Depbtationis fuerant

a) dp prooemio prima* Hungariae1,
b) de I capite brixiuenais,
c) de II capita idem*
d) de 111 qapite Paderbornensi*.
e) de IV capite Pictavienaia,
f) de suffragiis *iuzta modum* Brixinensis.

10. In congregationibus generalibus a pxtfibu^ concilii sentenfia Deputation!· temper et in omnibus» eat probata. *S'*

11. D. 29 mart, lata sunt suffragih de prooemio, universim, quod omnibus placuit; tum de animadversionibus in caput I; die 1 aprilis de^'capite I universim, item d. 6 aprilia de capite II; d. 12 aprilia probatum est monitum canonibus capitis IV in fine appositum („Itaque2*upremi . . .*), deinde caput III et IV unireraim. Peatea patres, *tuo* quisque nomine vocati, singillatim de unireraa constitutione suffragia dederunt. Affuerunt 698, dixerunt *placet* 616, *placet lucta modum 83.* nullus vero *non placet.* Propositi *modi* plane divbrsi fuerunt; sed definitionis infallibilitatis pontificiae adversarii veluti ex condicto contra monitum illud exceperunt.

12. In sessione publica et solemni, qpae d. 24 aprilis. *Dominica m Albie,* celebrata est, lecto a concilii subaecretario cuiusque patris nomine, unusquisque elata voce votudi definitivum fulit. Affuerunt 667; omnibus constitutio placuit. Circiter 60 patres abfuerunt.' Lato suffragio, summus pontifex *auctoritate apostolica* ' decreta et canone· confirmavit.

33.
Congregatio XXIX.

Die 21 aprilis anni 1870 habita est congregatio vigesima nona Deputation·· pro rebus ad fidem pertinentibus in archigytnnasio Romano bora nona ante meridiem -praeside eminentissime cardinali Bilio. Interebant omnes reverendissimi patres, exceptis Sancti lacobi de Chile, Cameracensi, Caaailienai, Bostrensi, Mechliniensi, Utraiectensi, (Hennensi et Sancti Petri Fluminis Grandensis.

Peractis precibus, praelectum eat *caput II* partis secundae schematis de fide emendatum: *De homini* creatione et natura* (vide caput hoc denuo reformatum [supra sub n. 19]).

Linea 3 dicatur „Sancta mater ecclesia*. Dein „Facturus Deus hominem ad imaginem et similitudinem suam, ut praeeuet universae terrae, corpori de limo terrae formato inspiravit spiraculum vitae, animam scilicet . . . Haec . . . quae singuli· hominibus . . . per se et essentialiter forma est, ita ut cum eo constituat naturam humanam vere et realiter unam*.

Quae prior pars capitis II omnibus patribus placuit; reverendissimis probata est etiam altera, mutato verbo "Violatur* in "laeditur*, duobus vero aegre consentientibus.

Deinde decretum, ut in prima parte schematis de fidel nihil mutetur a priori forma, excepto additamento ‚ad arcendos et"; atque ut canone 6 capitia ‚111 looo "fidele** dicatur .catholici*.

,Tum ab eminentiaaimo praeside moniti eunt reverendiaaimi patres, ut cogitarent de duabua deputationibua specialibus e quaternis reverendissimis patribus constituendis et eligendis pro examine observationum ad capita de summo pontifice et eius infallibilitate pertinentium.

i Is stiaa d* toto sehasmt· refonaato misti···· habalt sato discussio··· geasmlsa. Cf. t U. ooL 42-4·.
• cf. u*· t eit. oot. am en.
• M sst *m pruna contitutione de fide catdeiica.*

Post horam 12 congregati· ab «miaaetiaaimo praeaide' dimissa eat'

• loqanea Sobyrets secretaria·.

34.
(oagrégatie XXX.

Die 22 aprilis anno 1870 habita est congregatio' trigesima Deputation!· jiro rebus ad fidem pertinentibus in arcbigymaasio Rbmtao praeside eminentiasimo cardinali Bilio. Intererant omne· hpverendiaaimi patgps ^xceptia^trigonienai, Sancti Igoobi de Chile, Cameracensi; Ciliciedpi, Vltraieetenai. Giennenai at Sancti Petri Fluminh^Grandenais.

Peracti· precibua, examinatum eat *caput III* partis secundae sebefiatis emendati (alias caput VII) *de homueit elevatione et lapeu.*

' Paragraphes 1 hoe modo concepta approbata eet: .Verum . . . agnoacit. Homo . . . qui naturali facultati congruit. Verumtameo . . . humanum genua in pritqo parente ad statum elevavit, in quf supdr naturae suae conditionem divinorum bonorum particeps fieret. Itaque . . . perficeretur . . sandtitateni et iustitiam impertiit, ut nature quidem servus, sanctitatis autem munere filius iam non aoliua naturae vigore, aed gratia' desuper infusa divinXmandata et virtutis opera exsequendo, aeternam haereditatem promeretur. Ad haec carnem spiritui gratia sua aubiectam fecit et immortalitatisulonum addidit. 'Mortalis quippe . . . benefipio conditoria

.Hunc . . . terreret exitio. Posuit ; . . mortem, ut, si vitam . . . transferretur, Deum aeternum visurus, non facultate naturali, nec per speculum in aenigmate, aed facie ad faciem sicuti eet, et hac visione in eius imaginem transformatus divinae voluptatis torrente potaretur.

.Haec illa eat . . . doctor·· (theologi) catholici recte aupernaturalem vocaverunt, ut quae natura· creatae tum exigentiam, tum vire· transcendat, ideoque nec naturali conditioni hominis nec meriti· deberetur, sed gratuitum sit divitiae largitati· beneficium.

.At vero ... e stata, ad quem evectus erat,. transfudit. Quod quidem Adae peccatum propagatione. non imitatione omnibnÀ eius posteris transfusum, unumquemque in statu peccatoria constituit, quemadmodum ecclesia constanter docuit, et sacra Tridentina synodus definivit, cuius decreta renovamus.

.Ab omnibus . . . definitum eat.*

Hora 1'/« congregatio ab eminentiaaimo proside dimissa est.

loanne· Schwets aecretariu·.

35.
Congregatio XXXI.

Die 23 aprilis 1870 habita est congregatio trigesima prima Deputation)· pro rebus' ad fidem pertinentibus in arohigymnaaio Romano hora nona praeside eminentissime cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patre·, exceptis Strigoniensi. Sancti lacobi de Chile, Cameracensi. Caasilienai. Baitimorensi, Mechliniensi, Oienuensi, Pietaviens!, Paderbornensi et Sancti Petri Fluminis Grandensis.

Pejpctis precibus, praelectum eat *caput I1'* (alias *VIIY)* alterius parti· *(De mptteriu) schematis de* fide' per deputationem specialem emendatum, et hac forma approbatum eat:

"Verumtamen Deus dive· in misericordia par Filium suum unigenitum, incarnatum de Spiritu auacto ex Maria virgine, lapsum homiaem erigere et devicto daemone, euins versutia perierat, de mort· ad' vitam revocare dignatus est. Cuius quidem mysterii haec est recta et sincera fide·, ut credamus

•t ebnfiteamur, Dominam noOtnm Imam Chriatum vorum Dew et vsrum Aompwm esse, Doam ex substantia Patrie ante saecnla genitum et hominem ex substantia matris in sswçulq natum. Sempiternus enim Det Filius, eum in forma Dei meet PatriConsubstantialis, nascendo ex matre asmper virgine formant' servi ita sibi propriam fecit, ut per hado are homo factus, consubstantialia eoset nobis. Atqae ita ip integra veri hominis perfectaque matura verus natus est Deus, totus in suis, totus in nostris. (Sanctus Leo Magnés, epistola ad Flavianum.)/

«Haec igitur est Verbi divini cum humans natura unio secundum hypostasin, a sacris 'conciliis definita et ab universa semper ecclesia credita et praedicate, ut non alius sit Deus Verbum et alius homo lesus, sed ut,una hypostasis seu persona et Deus sit per divinem et homo per humanam neturam assumptam.

«Quare sicut in sanctissima Trinitate tres personae distinctae in una subsistunt natura, ita contra in Christo una divina persona in duabus subsistit naturis distinetis et inconfusis. Ex quo' intelligent omnee oportet, essentiae, substantiae seu naturae 'notionem cum notione hypostasis seu personae minime esse confundendam; ne oum manifestissima sacratissimorum dogmatum subversione, tot semper dicantur esse pèreonah, quot sint naturae perfectae, intellectu et voluntate praeditae.

«Quamvis vero incasnationem Filii Dei tota Trinitas opersta'sit, quia inseparabilia sunt opéra Trinitatis, solus tamen Filius formam servi accepit in singularitate personae, non in unitate divinae naturae, in eol, quod eat proprium Filii, non quod commune Trinitati. (Cono. Toletan. XI confessio fidei.)

«Ex quo igitur Filius Dei a paterna gloria' non retfedens, nova nativitate generatus, haec mundi infima ingressus est, humana de Deo, qui vere est hoino,. et divina de homine, qui vere est Deus, veraciter praedicantur. Invisibilis enim .. . legibus subiacere. Quae quidem .. . patrum consensu tradita eat.

«Sicut vero duae in Christo naturae non permixtae nec confusae ... succumbens iniuriis (epist. s. Agathonis ad cono. Constantin. Ill; cono. Lateran. I sub Martino; epist. s. Leonis ad Flavianum.)__

«Ex admirabili vero Deitatis oum humana natura in uno Christo coniunctione illud etiam consequitur, ut sancta et immaculata semper virgo Maria proprie vereque Deigenitrix sit et salutetur, quippe ex qua carnem sumpsit et natus est ille, qui verus est Deus. Haec igitur Christum Deum m Dominum nostrum periendo nobis mater gratiae exstitit, atque per illum de antiquo serpente triumphans facta esi mater cunctorum vere viventium, nec desinit potenti sua intercessione aeternae nobis salutis dona conciliare.

«At vero carni et sanguini participans- cum infirmitate naturae culpae maculam nequaquam suacepit; verum in purissimae virginis utero do Spiritu sancto sanctus conceptus ac plenus gratiae et veritatis naius est. Qai nulla unquam eoneupiscentia tentatus fuit, et lieet vero libero arbitrio praeditus, non solum non peccavit, sed nec peccaro potuit

«Sic autem Deus dilexit mundum, ut hunc Filium suum unigenitum victimam daret, cumque, qui non noverat peccatum, pro nobis peccatum faceret, nt nos efficeremur iustitia Dei ia ipao (Il Cor. V, 31).

„Talis enim ... caelis factu (Hehr. VII, 36). Qui per Spiritum sanctum semetipeam offerees immaculatum Deo (ibid. IX, 14) per proprium sanguinem introivit in sancta, aeterna redenqptione inventa (ibid. IX, 13).

[1] id cod.

„Quemadmodum igitur in primo Adam, qui est forma futuri XRo^i. V, 14), tanquam ia suo capite genus humanum oecidit, ita in novissimo Adam, hoc est in Issu Christo, tanquam. altero suo papite Deo reconciliatum est. Voro enldi mediaior Dei et hominum homo Christus lesus, uaus.... per unum lesum Chriftum. (flom. V, 17).“

Indicta proxima congregatione pro foria seconde 'die 25 apriliq, congregatio hora l*/s ab eminentissime praeside dimissa est.

Ipannes Schwets secretariat.

36.

Congregatio XXXII.

r Dl» 35 aprilisi 1870 habita est congregatio trigesima secunda Deputations. pro rebus ad fidem pertinentibus in arehigymaaaio Romano hora nona antemeridiana praeside eminentissime cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi pftwl exceptis Baltimorensi, Cassiliensl, Giennensi, Ultraiectensi, Sancti Petri Fluminis Grandfhsis et Sancti lacobi de Chile.

Peractis precibus, continuatum est examen *capiti» IV* eiusdem secundae partis schematis emendati incipiendo a paragraphe 8 «Haec vero...“et ita approbatum:

«Haeo vero . . . propterea quod humani eius actus valorem habebant secundum dignitatem personae divinae per assumptam naturam operantis. Redempti igitur ... agni immaculati et incontaminati ...

„Quo magis autem hac nostra aetate magistri mendaces et impii homines, quos venturos esse apostoli praenuntiarunt (II Petr. II; lud. IV), illius, qui emit eos, gloriae obtrectant, solum dominatorem ao dominum nostrum lesum Christum negantes; tanto studiosius . .. figura substantiae eius, principium ei finis, per quem et propter quem condita sunt universa. Qui ob nimiam caritatem . . . caelos ascendens sedet'ad dexteram . . . causa sit «alutis aeternae.

„Iteçpm autem venturus est cum virtute magna et majestate, iudicare vivos et mortuos; et omnes qui in monumentis sunt audient vocem filii Dei, et procedent qui iftna feeerqnt. . . resurrectionem indicii Tum revelabitur maiestas eius, divinitas et sempiterna virtus, ut omnis lingua confiteatur,- quia Dominus lesus Christus in gloria est Dei Patris (Phil. II).“

CANONES.

Canoni. Manet ut in schemate.

Canon 3. Suspensum est indicium; theologis committitur aliam formam proponere.

Canon 3. „8i quis unam personam lesu Christi sic intelligendam eese dixerit, ut haec composita sit ex duabus personis, divina et humana, nexu iadivisibiH indo a conceptione coniunctis; anathema sit_“

Canon A „8i quis dixerit, tot necessario esse personas, quot sunt intellectus et vqluntates, aut negata duplici in Christo pemona/negari in eo humanae naturae perfectionem; anathema sit."

Canon 5 omittendus.

Canones fi et 7 contracti eunt te hunc modum: „Bi quis negaverit, ipsum Dei Verbum, in assumpta cane patiendo et moriendo pro poeoetis nostris Deo vere et proprio satisfecisse, nobiequs gratiam et gloriam meruisse, aat affirmare praesumpserit, satisfactionem vicariam etc. ... (ut in oanone 6).

Canon 8 omittendas.

Canon 9. „8i quis' alia impia dogmata a sacris conciliis oecumsaicis damnata defendat, nec con-

fltsatn doctrinam lo mysterio Christi^ quae ab iisdem syaodis at praedecessoribus nostris sancto Uaaa at sancto Agathon declarata, atque in Florentino concilio becumenioo denue eonfinadta eat; anathema rft.“

Hora 12*/1 indieta prp crastina die oongrsgdtions,'ab eminentiaaimo praeside congregatio dimisse net

loanpea Schmets secretarius.

37.

Congregatio XXXIГI.

Die 26 aprilia anni 1870 hsbitq. eat congregatio tri^Fùma tertia Deputationia pro rebua, ad fident pertinentibus in arohigypinssio Romano hora nona aniomeridiana praeaide eminentiaaimo cardinali Bilio. Intererant omnea reverendissimi patres, exeeptia ganeti lacobi de Chile, Csteiliensi. Mechliniensi, Giennensi, et Sancti Petri Fqiminis Grandenais.

Peracti· precibus, examinatum eat *caput V* (aliaa IX) et ultimum huius secundae partis eche-matis reformati..

Paragraph» 1 paucissimis tantum immutatis hunc in modum approbetur. „Gratia, quae . . . spiritu mentis nostrae innovati, sanctitatem, quam . . . recuperemus. Neque igitur hacc gratia naturae vires tantum reparat, ut per eam adiuti ad omnem honestatis normam .. . (linea 16 [l. 18|) consortium, quod in hac vita inchoatum per gratiam . . . (lin. 21 [l. 23|) aeque ipsam animae fideli communicaro dignatur....

Paragraphes 2. „Quare . . . (lin. 3) non in externo tantum favore . . . (linea 8) regeneratis. Haec hominis per incarnatum Verbum . . . reformait."

Paragraph» 3. ..Deploranda autem eorum eat caecitas ... (pag. 10 lin. 4 3 l. 6]), ut eum mirum in modum exaltet. A peccati . . . (linea 6 [l. 12]) ornet atqile perficiat. . . (linea 10 [l. 15]) appetere licituqr esse contendunt, necessariam illam cohaerentiam destruente·, quae Dei voluntate intercedit inter utrumque ordinem, qui tum ia netura, tum supra naturatn eat Postquam enim . . . constituit iam non est in alio aliquo salus, aed qui in Christum credere aut eiua mandata servaris detrectaverit, cum peccatoribus eiieietur in tenebrae exteriore·, ubi erit fletu· et stridor dentium . , .“ „Hino etiam fit ... producit longe remota sit (linea 5 [$ 4]). Licet. . . (linea 11) transfert aeternam (conf. ·. Augustinus, *De epiritu et littera,* cap. 28, n. 48). Quemadmodum enim haec ipsa beata vite, ita dispositio ad eam .. . (lin. 17 [1.16]) solius naturae vire· sufficiunt ... (pag. 11, lin. 2 [1.19]) aliquid a nobis quasi ex nobis . . . (lin. 7 [l. 24]) per naturam nullo modo possumus, et velimus et perfiniamus. Deus est enim, qui operatur in nobis et velle et perficere pro bona voluntate (Phil. II, 13).

.Bed haec ipsa opera bona, quae gratia praeveniente, comitante,. .. non habent sine illo sanctitatis dono ... (lin. 6 [9 5]) consociati \unt; monento Domino: *Sicut patuue* non potest *ferre fructum a eemetipeo,* nts· mattssrii m eite, sic Me sm nisi in ms manseritis (Ioan. XV, 4), et asseverante Apostolo: S quis entem /Hi . .. (Rom. VIU, 17).

„Ut enimvoro ... ite qui oa privati moriantur, ad illam nunquam perventuri sunt. Post mortem enim, quae eat viae nostrae termisns, mox ad Dei tribunal sistimur, ut reterat... ad testificationem. Quare monemur, ut . . . potest operari (Ioan. IX,4).

„0mnes igitur, qui in actuali poooato mortali vita tanguntur, a regno Dei exclu»!, craeiatiu gehennae, in qaa nulla est redemptio, aeternum' sustinebunt. Etiam qui cum solo originali peccato mortem obeant beata Dei vialoae ia perpetaam eartbuàt, Qui tere ia caritate deeeaaariat, antequam dignis paaaiteatiao fruetibus do- eommisets satisfecerint ot omissi», oonm animhe poeaia purgatoriis poet mortem pargaâtur. Illorum denique animae, qui puqtbaptismum nullam peccati maculam incurrerunt, aat poat contractam maculam cire in corpore aire poet mortem pnrgati eunt, mox iri caelum recipiuntur, atque Deum unum ot trinum clare inAuentes, dirlna estontta in omnem aeternitatem fruentur? Cf. concilii Fldrenàni deorptum unionia; Innbeentjua III decretali *liaioroe* de.baptiamo;- Benedictus XIV constitutione Benedictas* *Dnu;* Pius VI. bulla Mùctorm *fidei,* pag. 26.

In'dietâ congregatione pro die prpxinqp^sequentl, congregatio ab eminentiaaimo praeaide .dimissa eat.

loannea Sehwets aecretariua.

3«.

Schema secundae ronutitutioblq .dogmaticae de doctrina catholica a Deputations ppo rebua fidei reformatum ·.

Caput I.

De tanctieritna Trinitate.

(Mysteriorum, quae fide illuminati profitemur, omnium supremum 'ipse Deus Opt, unua in essentia, trinus in personis: Pater, Filins at Spiritus sanctus. Haec beata Trinitas .secundum sinceram catholicae fidei veritatem unus est Deus, propterea quod essentia seu substantia tribus personis communis re et nnmero una est. Pater enim ab aeterno Filium generat, non aliam suae aequajem essentiam emanatione producendo, sed ipsam suem simplicissimam essentiam communicando; pariterque Spiritus sanctus non multiplicatione essentiae, sed eiusdem essentiae singularis communicatione a Patra *'fft* Filio tamquam ab uno principio una spiratione aetqpia procedit Haec igitur una numero essentia seu natura Veraciter est Pater, Filius et Spiritus sanctus tres simul personae et eingillatim quaelibet earumdem: ite ut personae, inter se realiter distinctae sint, natura autem seu eesentia unum idemque sint*.

Et quoniam in Deo omnia unum sunt Ubi non obviat relationis oppositio*, una est votantes et operatio, qua Trinitas sacrosancte cuncte extra se condidit, disponit et gubernat. Neque enim personae dfivinae extra se secundum originis relationes, quibus distinguantur, sed secundnm quod sunt unum et singulare principium, operantur.

Caput II.

De fiomtate *creatione et natura.*

Do hominis vero natura et origine, divinis litteris edocte, haeo credit et praedicet sancta mater ecclesia. Facturus Deus hominem ad imaginem ot similitudinem suam, ut praeboset universae terrae; corpori de limo terrae formatq iaspirfvit spiraculum vitae, ^nimam scilicet de nihilo productam, immaterialem,

i Pest semtoesm XXXIU Dspstatis sd ·»reste· eoa•titatisaem te Ste, qsae *te eepeteriie* tineate srst, see isai rstift. Qaars brias eoastitstteate testem qualto ab ea reformatos Mt, bse Ices sabitee stitinesm necatas CoareUi Marite. OnsaMwa seeseM Vatwem féoè eri dseteteoae *et* dteri*/tinam /utinent* dirnmuriinmi «stisrf» (Psterboraes, 1173), > 17-SU. Qaassrie sate te Manatas tiiiripit sb se texte, quem pstree iemtsti is preview bebiito leagreqstiealbM pesbaeuaX teansa eam etitev eeetas teerit et qsUem «stertes lûtes Dsputetteate, pecalieri· stas spssl tribaente eiielar Meterttes. KsqM «sta bis etetsnUam; stsate testae iste psstsa amitte te torto a tbectogto Mteta· «st, Isaee esm rseipeeat teemam. qaas ei eatosm bsram Mtonm tebltar simal eam rriattoae sb eae · tbsetogte ia IU»· osawripte s4 Mem ibrieadsm,

* *Ct* Oeee. bat. V esp. *Deuuumuu.*

* Csas. Ftonat terr, pre laceb.

incorruptibiles^ immortalem; intelligent!»- et liberal voluntate praed^gps. Quae anima rationalis Mr-ports humani,', etsi ab e<^ essentia differens, vare tamyi, par se et essentialiter foliia Satl. iiβ ıKZ cum eo constituai naturam- humanatd «oro et rdsA ..liter u*am.

Prjmo autem homini^Adae èt Erae uxoriae costa eius divinitus formatae, bpiedtoensDeus ait: «Multiplieamini, et replete terrajn"›; atque ita «ex uno fecit omne gqpns Jiominttm inhabitaro snp.er universam faciem terrae"'L.Quabe etiam „vocavit Adam* nbhien uxoris suae Hera, eo quod mater, esset cunctorum viveutiufti" ; Adam vpro Ipse primus 'dicitur fermetiis a Deo Peter orbis terrqyunf, quippe à qdo cuncti, ejui incolunUterram, naturali gdneralidnekdescendant carne deT carne nascente,' oni anima a Deo in singulis de novO creata infunditpr. Qua fidei sententia negita,' dogma quoque de peccato ab uno primo gehitore in omnes trana- B fuao, et' de redemptione omnium per unttm mediatorem {esum laeditur.^ contra apostoli doctrinal «Sicut per unius delictuhi in omnes hominea in condemnationem, aio et per uniuS iustitiam in onneo horaineç jn iuatificationem vitae".

Caput II{.

" Z>« hominia elevation» it lapan.

Verum in ipao generi· humani primordio magnum inauper quoddam divinae pietatia rarcandm fides Christiana agnoscit Homo, ad imaginem Dei factus, ipsa quidem natura sua ordinatur ad Deum cognoscendum, colendum, amandum, eo videlicet modo, qui insitae facultati congruit. Verumtamen summus rerum conditor et Dominus, cuius potentia creatae naturae proprietatibus et legibus non circumscribitur, inexhausta bonitate humanum ^enus inv'primo parente super naturae ^conditionem ad C statum quendam sublimem elevere voluit, in quo divinee ipsius consors efficeretur naturae (11 Petr. 1,4). Itaque praeter dona, quibus in propria netura perficeretur, 'Spiritum, sanctum ei infudit, ut, natura quidem servus, sanctitatis,autem gratia filius, iam non solins naturae vigore, sed charitate desuper infusa, divina mandata et virtutis opera exequendo, aeternam haereditatem promeretur. Ad haec carnem spiritui gratia sua plene subieotam fecit, et mortis ipsius timorem a mortali removit Mortalis quippe erat homo conditione corporis animali·, immortalis autem beneficio conditoris7.

Hunc Deus in paradisi felicitate tanquam in umbra vitae collocaVit. sic munerans libero arbitrio, ut tamen regeret imperio, terrisret exitio*. Posuit ante eum vitam et mortem, ut siquidem vitam eligeret, de virtute in virtutem conscendens, ad regnum caeleste transferretur, Deum Deorum vieurus, D non ut facultate naturali videri potest «ed facie ad faciem sieuti est ei hac visione in ipsum transformatus divinae voluptatis torrente potaretur.

Haec illa est hominis elevatio, quam se. patrum vestigiis insistentes doetoree catholici irecto supernaturalem vocaverant ut quae naturae creatae tum vireo tum exigentiam transcendat ideoque neo meritis nec naturali conditioni homini· debita, sed gratuitum sit divinae largitatis beneficium.

At vero homo conditori et Patri suo ingratus mandatum 'eius tibere trhnegtedieado,, estate, ad quern super naturae conditionem evéctaq erat, uda, çuty propagine sua excidit, .iram Del, et indigna^ tiqnem iapurrei*, .sanctitatem St iustitiaffi tam'sibi quam nobi^xperdijjt, et pecéatdriiqataatn» non mortem et poena· corpori» tantum, sed-etram peccatum^ quod· mots est animae, jn, cunne gequs humanum.transfudit. Quod quidem Aciae peccatum ph›-pagjtione, non imitatione ih omisi eius filios tracu; fusum, unumquemque in stàtupeccatorïïconstituit. ^qt «admodum ecclesia cenltantor docuit, et s.'Tri-À Ina synodus définit, cuius decreta Jjoc approbante eoncilio renovamus?

Ab çtnnibua tamen fidelibus firmite^credendum constanïerque ptofitendum eat, Dei matrem b› v. : Marfàm th primo invianti sqAe conceptioni· fuisse lingulari omnipotentia Dei gratia et privilegio, intuitu meritorum Christi Salvatoris humani generi·, ab omni originalis culpae' Jabe praeservitam immunem, prout -per apost. nostram constitutionem, quae incipit *Ineffabili» -Deu»,* a nobis declaratum et definitum est.

Caput IV.

De mysterio Virbi incarnati.

At Deus generis nostri ruinam praevidens, secundum sacramentum voluntatis suae, lapsum hominem erigere et devicto daemone, cuius versutia perierat, de morte ad vitam revocare misericorditer ab aeterno decrevit. Quapropter ubi venit plenitudo temporis, misit Filium suum unigenitum, factum ex muliere, ut omnes, qui crederent in euro, de tenebrarum potestate ereptos in regnum huius Filii dilectionis suae transferret.

Haec autem recta et sitfcera est Verbi incarnati fides, ut credamus et confiteamur, D, n. -lesum Christum verum Deum et verum hominem esse, Deum ex substantia Patris abte saecula genitum, et hominem ex substantia matris in saeculo natum. Bummul enim et sempiternus Dei Filius, qui se ad humani generis salutem inclinavit, nos quidem' in suam, gloriam transtulit, sed, quod erat, esse non destitit1,, Cum enim in forma id est natura Dei esset Patri aequalis, nascenda ex matre virgine formam servi, id est naturam humanam ita sibi propriam fecit, ut per hanc homo fieret nobis consubstantialis. Atque ita in integra veri hominis perfectaque natura veru· natu» est Deus, totus in suis, totus in nostris*. Haec igitur est humanae naturae cum divina persona unio secundum hypostasin, a •acris conciliis definita et ab universa semper ecclesia credita et praedicate, ut non alius sit Deus Verbum et alius homo lesus, sed una hypostasis seu persona et Deus per divinam et homo sit per humanam naturam assumptam.

Quare sicut in M. Trinitate tres personae.distinctae in una subsistunt nature, ita in Christo contra una? divina persona in duabus subsistit naturis distinetis et diversi» Ex quo quidem sMundum ss. patrum admonitionem intelligent omnes oportet, essentiae, substantiae seu naturae notionem cum notione hypostasis, subsistentiae seu personae minimo esse confundendam ; ne cmn manifesta sacratissimoram dogmatum subversione tot semper dicantur- esso personae, quot sint intellectuales sive ut loquufitur sui consciae naturae.

Quamvis vero incarnationem Filii Dei tota Trinitas operata sit quia inseparabilia sunt opera Trinitati·; solns'tamen Filin· formam servi aoeepit in singularitate personae, non in unitate divinae

› *Ct.* l'ose. Visa». Clematis·. Ceee. Lat. V. Apest Bsfissisis. Ult spost PU IX IS.fs·. 1M7.
• Gw. I, ≫
• art xvii. ≫
• Ges. III, ≫.
» Sep. X, 1.
• Ro* V, IS
i 9. Aug. De Gen. ad Utt. I. VI, e. M.
• S. Aug. Enehir. e. 8A.

1 Cf. Cone. Cfcaleed. deflaitio ; eoae, oecum. V can. 8.
• 8. Leo M. e», ad Rar.

naturae, seu in atp qaod eat proprium Filiit«on 4 quod eqmmune. Trinitati^. . docet.

Ex quo igitur Filius Dei, a paterna gloria non recedens,' nova nativitate generatus, haee nintidi infima ingressus est, humana de Deo, qui verus «at homo, et de homine, qui verus eat Deus, divina veraciter praedicantur.. Invisibili· enim iq suis visibili· factus est ia nostris, ante tempora manens este coepit extempore, impassibilis Deus'npn dedignatus est''homo passibili·, et immortalis mortis legibus subiacerd*. Quae quidam proprietatum utriusque npturae in una.eademque Filii Dei persona coitamuniti, sicut in apost'olicis et evangelicis scriptis nignifostata.^ta perpetro Patrum consensu tr,adita' et sapcjta est.

Servat proinde utraquo' natura etiam post unionfem sine> doffectu proprietatem suam : quoniam nec Deus mutatui? miseratione, nec homo-cfensumitur. dignitate*. Quare sicut duae in Christo naturae, B •ita duao voluntates et operationes confitendae sunt; unus tamen et idem operator nostrae salutis, Unigenitus Dei, qui per divinam divina, humana per humgnam'naturam'indivise et inconfuse operatur, per foriqam b< ' coruscatis miraculis, et in forma servi eucctlrtibens injuriis*. Atvero carni et sanguini participans cum infirmitate* naturae culpae maculam nequaquam suscepit, et~ licet vero libero arbitrio praeditus, non solum non. peccavit, sed nec peècaro potuit. Qui nequo passionibus animae aut camis concupiscentiis vmolestatip a malis paulatim sese separavit*, vferum) in purissimae virginis utero de Spiritu sancto sa&otus conceptus et natus est.

Sio nihilominus Deus dilexit mundum, uS hunc Filium suum unigenitum victimam daret, eutnque, qui non noverat' peccatum, pro nobis peccatum faceret. Talia enim decebat, ut nobia esset pontifex, sanctus, innocens, impollutus, segregatus a pecca- C toribus et excelsior caulis factus. Qui per Spiritum sanctum semetipsum offcftns immaculatum Deo, per proprium sanguinem semel introivit in sancta, aeterna redemptione inventa (Hebr. VII, 9). Veje igitufe Christus lesus, mediator Dei e* hominum, unus moriens pro omnibus, divinae. iustitiae pro nobis satisfecit, et deleto chirographo, quod erat contrarium nobis, expolians pripeipatus et potestates, et vetusta no· servitute in filiorum libertatem vindicavit. Si enim unius delicto mote regnavit pur unum ; multo magia abundantiam gratiae et donationis et iustitiae accipientes in vita regnabunt per unum lesum Christum (Rom. V, 17).

Haec vero vis sdlisfaciondi pro peccatis omnium ot merendi nobis justificationis gratiam et haeraditatem passioni Redemptoris inerat, propterea quod humani eiua actus valorem habebant secundum dignitat^h personae divinae, per asaumptam na- D turam operantis. Redempti igitur non corruptibilibus auro et argento, aed pretioao sanguine quasi agni immaculati et incontaminati, animae nostrae castifioemus in obedientia^ charitatis, et in fide viventia Filii Dei, qui dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis, exspectemus beatam spem et adventum gloriae magni Dei et Salvatoris nostri lesu Christi.

Quo autem magia hac -nostra aetate magistri mendaces et impii homines, quos venturos esse-apostoli praenuntiarunt (II Petr. U, lud. IV), eius, qui emit eos, gloriae obtrectant; tanto studiosius nos celsitudinem lilina efferre et revereri maiastatem' .Hic enim l>ei ingeniti unigenitus Filius 'splendor eat gloriae et figura- substantiae eiu·,. principium et fini·,,,per quem et propter quem condita «unt universa.. Qui propter nimiam charitatem, qua dilexit noa, in assumpta servi formo traditus -r' propter delicta noatra et resurrexit jtropter justificationem nostram,- atque inferorum et monti» victor super otnned cAlos ascendens sedet ad Mexteram maieatatia in excelsis. Rex-regum et Dominus'dominantium. Eum enim super omnem prineipatum* et potestatem Pater constituit Kaeredem qnivbrsorum, ut in omnibus primatum gecent) credentibus et obtemperantibus sibi causa ait salutis aeternae. Itemun autem venturus est cum virtute magna et rosiestate, iudieare vivos ot mortuos; et t' omnes, qui in Monumentis entity audient vocem Filii Deir ot procedent^ qui Î>Qjia fecerunt, in resurrectionem vitae,""qut vero mala egerunt, in resurrectionem iudicii. Tum revelabitur maiestas eius, divinitas et sempiterna virtus, et omnis liqgua confitebitur, quia Dotninus lesua Christus in gloria est Dei Patris (Philipp. II).

Caput .V.

De *gratia Rtdtmpiorii.*

Gratiam, qfcae propter ChristPRedemptoris merita donatur, eccleaia catholica eiusmodi esse profitetur, per quam non solum ^a peccati servitute et potestate diabfiti liberemur, verum etiam spiritu mentis nostrae renovati justitiam et sanctitatem. quam Adam peccando sibi et nobis perdidit, recaperemus. Neqlue igitur haec gratia naturae tantum virea reparat, ut per eam adiuti ad honestatis normam mores et actus nostros plene componere possimus, sed ultra naturaeterminos adcaelestis hominis id est Christiimaginem nostransformat in novamque vitam regenerat. In Christo enim lesu elegit noa Deus ante mundi conatitutioqjMn, et praedestinavit conforme· fieri imagini Filii aui, ut sit ipso primogenitus in multia fratribus. Unde hanc nobia charitatem dedit Pater, ut ek IDeo nati filii Dei nominemur et aimua. Qua quidem filiorum adoptione redditum nobis eat illud divinae naturae, conaortium, quod nunc inchoatum per gratiam, aliquando eonauromabitur in gloria. Spiritu vero Filii, quem Deus miait in corda noatra, uneti et •aerati, templum quoddam divinae maieatatia efficimur, in quo Trinitas sacrosancta habitare, seque ipsam animae fideli cotpmunicare dignatur, dicente Christo Domino: Si quia diligit me. sermonem meum serrabit, et Pater meus dilignt eum, et ad eum veniemna, et mansionem apud eum faciemus (Ioan. XIV, S3).

Quare hoc quoquo tenendum et ab omnibus Christi fidelibus profitendum est, sanctificantem gratiam, qua Deo -coniungimur, non in externo tantum flvore Dei consistere, neque in actibus tantum praetereuntibus roperiri, sed permanens esso donum supernaturale, quod divinitus infusum animae inhaeret, tam in adultis iustificatis, qdfcm in infantibus baptismo regeneratis. Haee hominis per incarnatum Verbum renovatio illud est mysterium a saeculis absconditum, quo Deus, quae in primo Adam mirabiliter condiderat, mirabilia· in lecundo reformavit.

Deploranda autem eorum eat caecitas, qui Christi religione, quod supernatural!· sit. naturae humanae dignitati derogari, eahique libertati ac felicitati oboase arbitrantur. Tantum enim -abeat, ut haec divina institutio hominem deprimat, ut eum mirum in'modum exaltet. A peccati enim servitute liberatum ad caelestem gloriam ita disponit, ut naturae

I t'ose. TolsL XI conf. Adsi.
* 8. l<eo M. ep. sd Flav.
* -IM.
* Bp. S. Agath. ad Cone. ose. VI ; Cone. Let I snb Martino; rpist 8. Loonis sd Ftav.
* Cone, ooenn. V can. IS.

qaoquo doted-ornet, put perficiat Noqne bliua profecto abhorreudua error, quo .quifiam snpornaturali Dei ordinationi rasiptentec, tetra uàturao tinea sistere- aequo ultya butes. bona quidquam appetere liborum -oaae contendunt, neoeosariam illam 'cohaerentiam destruentes,. quae Dei voluntate inter: cedit inter utrumque ordinem, qui tumdn natura, ▪Xum supra naturam eat Postquam enim dirius oiomontié 'a<(. baelÿatia regqa hominem tkanaferri dqprâvit, viam autem ad ea leoum Christum eoasfllpit, iam non eat in J0io aliquo. aalua;Aed qui inebriatum non crediderit,^aut eius mandata npfi sramverit, cum pebcatorihue-.eiioietur in tenebrae, ubi erit tiçtue ot stridor dentium.

Hinc etihm fit, ut illa, 'quam dicant, vitae panbitaa, qua mandata Dei, quod ad Operum subatantiam pertidet, ' utcudique servantur, a iustitia et sanctitate^, quae operantem ad caeleste regnum perducit, longe distet. Licet enim vis illa naturae insit,-qua legitimum aliquid «nima^ rationalis et sentit et facit) quod non solum non vituperetur, verufe etiam merito recteque laudetur: nihil tamen horpm, quandoquidem sine fide et sine gratia fiunt, ad illum pietetem pertinet, quae in vitam transfert aeternam*. Quemadmodum enim haec ipsa beata vita.. ita dispositio ad eam.' utpote auper naturam posita, ex gratuito miserentis Dei beneficio est. Ad nullum igitur actum salutarem sive in testis, ut iustificentur'hdhuc, sive in, peccatoribus, ut disponantur ad testificationem, naturae vires sufficiunt, attestante Domino: Sine me nihil potestis facere (Ioan. XV, hi; et Apostolo eius: Non quod sufficientes simus cogitare aliquid' a nobis quasi ex nobis, sed sufficientia^ostra ex Deo est (II Cor. III, hi. Quare et illud verissime dicitur, per gratiam non solum dari nobis, ut, quod per naturae vigorem difficulter possumus, facilius possimus, sed etiam ut 'illud, quod per naturam nullo modo possumus, et velimus et perficiamus. Deus eat enim, qui operatur in nobis et velle et perficere pro bona voluntate (Phil. II, 13).

Sed ha,ec ipsa opera hona. quae gratia praeveniente. comitante et subséquente fiunt, . vitae aeternae meritum non habent sine illo sanctitatis dono, quo iusti cum Christo tanquam membra eum capite coniuncti, et tanquam filii Dei per gratiam eum Filio Dei naturali consociati sunt, monente Domino: Sicut palmee non potest ferre fractum a aametipao, niai manserit te vite, aio nec vos, nisi m me manseritis : et asseverante Apostolo : Si autem filii, et haeredes, haeredes quidem Dei, cohaerades autem Christi (Rom. VIII, 17).

Ut enimvero, qui in hac gratia decedunt, vitam aeternam, quae est iustitiae eorona, certo oonsequoutur ; ita qui ea privati moriuntur, ad illam nunquam perventuri sunt. Post mortem enim, quae eet viae nostrae terminus, mox ad ,Dei tribunal' sistimur, ut referat unusquisque propria corporis prout gessit, sive bonate sive malum (II Cor. V, 10), neque ullus post hanc mortalem vitam relinquitur Jocus poenitentiae ad justificationem. Omnes igitur, qui te actuali peccato mortali vita funguntur, a regno Dei exclusi cruciatus geheaaao, ia qua nulla oet redemptio, te aeternus sustinebant Etiam qui ente solo originali peccato mortem obeunt, beata Dei visione te perpetuum earebunt. Qni voro te chantais Dei dobeeaortet, antemnam dignis, poenitentiae (ructibus do commissis satisfooednt ot ossiseis, eorum qaimse poenis purgatoriis post mortem purgantur.

Illorum donique animis, qui post baptismum nullam peooqti, mentef teenmrnnQ'-«et poat cou» tractpm maealdte ^ve te corpore aire poet moçtom purgati auât.mox^te *itanti* recipiuntur, atque Deuur unum et trinum claro tetuontoa divina ea- Matin in. omnem aetqrnitatem 'fraentur>.

Quqre monemur, at, *ifm'* tempus' habetnua, epotemur bonum (Gel. VI, 10); quis donit nox, quando aemo potest'operari (tean. IX, 4).

[1] Coei 8. Aug de «p. st Mit e. M (a. «S).'

CANONES

f.

oncl»»nte *Trinitate.*

1. 8i quia dixerit, sicut tres personas, ita et tres essentias seu substantiae te Deo eoae; anathema ait.

3. Si quis dixerit, divinam substantiam non numero, sed specte seu qualitate trium personarum unam eandemque eoae; anathema sit.

3. Si quis dixerit. Trinitatem unum Deum esse non propter unius substantiae singularitatem, sed propter Dei trium substantiarum aequalitatem et personarum ad se invicem relationem; anathema sit.

4. Si quis creatiotfbm aut quamvis aliam operationem ad extra uni personae divinae ita propriam esse dixerit, ut non sit omnibus communia, una et indivisa; anathema ait<

II.

De hominis natnra et origine.

1. Si quia negaverit, animam hominis a corpore natura diversam, spiritualem et immortalem esae; anathema ait.

2. Si quia praeter animam rationalem aliam ab hac realiter cfiètinctam in homine eeae affirmaverit ; anathema siti.

3. Si quia negaverit, naturam humanam e corpore et spiritu compositam vere^et realiter unam Mae; anathema sit.

4. Si quis universum genus humanum ab uno protoparente Adam ortum esse negaverit; anathema sit.

III.

De hominis elevatione et laphu.

1. Si quis non confiteatur/humanum genua in primo parente ad statum supernaturalem elevatum esse; anatheiha sit.

3. Si quis dixerit, eatenus tantum ordinem supernaturalem admittendum esae, quatenus supersaturate dici postit, quidquid ad essentialem hominis perfectionem non pertinet ; et non confiteatur, esse dona et instituta divina, quae tum vires tum exigentiam naturae creatae superent, eamque ultra auum ordinem perficiant; anathema ait.

3. Si quis dixerit,, sanctitatem et iustitiam, in qua homo ante lapsum constitutus erat, non fuisse supernaturalem, sed einsmodi ad quam recte vivendo, per inaitas naturae facultates pertingere potuisset ; anathema sl(.

4. Si quis negaverit,*peccatum originale in Adae posteris varo; ot proprie peccatum mm, nisi ab ipsis actuali oonae.uaupeocândooomprobetur; anathema sit

b. Si quis dixerit, peccatam originale formaliter mm ipsam concupiscentiam aut physicam mu sub etantialom naturae humanae morbum, ot negaverit, privationem gratiae sanctificantia do eius ratione com; anathema ait

[1] Coat concilii Florentini décrétas nnienis ; Innocent III, demet Maiores, do bapt ; Benedict XII, coeat. *Beneiiehu Deni;* Hua VI. *Aneterem /Uei,* prop. M.

[2] Cf. Syn. VUI, cas. 11.

>y

D» myat*rio *Verbi incarnati.*

1. Si quia non confiteatur, unum eundsmque Dominum nostrum letum Christum tient verum hominem, ita et tarum Deum ette-, anathema sit*.

. 2. 81 quit uefaverit, humanam Chripti naturam ita Deo Verbo eeto unitam, ut Verbum* in ea tanquam tibi proprie facta subsistat; anatffbma tit*.

3> 8i quit unam persbnam lean Christi tanquam plures complectentem intelligat, dnapque, in ■μjratorib ' Christi personas introducat, divinam *et* hùtnanam, quae nexu indiuolnbili inde a conceptione eoniunoiae, unam personam compositam efficiant; anathema ait*. ' ›

4. Si quia dixerit, tot necessario esse ponogaa, quot eunt intellectus et voluntates; aut negata duplici in Cbriato persona, negari humanae naturae perfectionem ; anathema ait.

6. Si quia affirmare praesumpserit, satisfactionem vicariam, unius scilicet mediatoris pro cunctis hominibus, iustitiae divinae repugnaro ; anathema sit.

' β. Si quia non confiteatur, ipsum Deum Verbum, in assumpta carne patiendo et moriendo, pro peccatis nostris Deo potuisse satisfacere vel vere et proprie satisfecisse nobisque gratiam et gloriam meruisse; anathema sit*.

7. Si quis alia impia dogmata Apollinaris, Nestorii, Eutyobetis vel Sergii a u. conciliis Ephesino, Chaloedonensi et Constantinopolitapo damnata defendat, et non confiteatur doctrinam de mysterio Christi, quae ab iisdem synodis et praedecessoribus nostris s. Leone et s. Agathone declarata, atque in Florentino concilio oecumenico denuo confirmata est; anathema sit.

V.

De gratia Redemptori».

1. Si quis negaverit, per Christum redemptorem instauratum esse ordinem snpernaturalis gratiae; anathema sit.

2. Si quis dixerit, .iustificatiopem non esse, nisi remissionem peccatorum; aut gratiam sanctificantem non esae nisi favorem, quo Deus hominem tanquam gratum acceptet, paratusque sit ad gratiae actualia afixilia concedenda; anathema sit.

3. Si quis negaverit, gratiam sanctificantem donum esse supernaturale permanens et in anima inhaerens; anathema sit.

4. Si quis dixerit, hominem sine gratia et'fide iustifioari coram Deo sola divinorum mandatorum observantia; anathema sit.

5. Si quis dixerit, naturae rationalis facultatem sine divina per lesnm Christum gratia sufficere ad aliquod opus bonum, quod ad laetitiam Christianam et vitam aeternam disponat; anathema sit.

, fi. 8i quis dixerit, etiam post mortem hominem iustificari posse; aut poenas damnatorum in gehenna perpetuas futnras esso negaverit; anathema sit..

Itaque supremi pastoralis nostri officii debitam exsequentes omnes Christi fideles ot maximo, qui praesunt vel docendi munere funguntur, per. viscera Icon Christi obtestamur, neenon eiusdem Dei et Salvatoris nostri auctoritate inbemua, ut ad hos errores e sancta ecclesia eliminandos et purissimae fidei lucem pandendam studium et operem conferant.

‹ Syn. HI, eaa. 1-M.

* Of. Syn. Ill, eas. B; Syn. IV, esa. 4.

* Cf. Syn. V, can. A

* Syn. HI, cas. 10 et 19. — Ceae. Floreat, doer, pro lacobitis.

A 'Quoniam- vero satia non eet, hebreticam pravitatem devitare, nisi u quoquo- errores dihgefitor fugiantur, qui ad illam plus minusve accedunt; omnes officii monemus, servandi constitutiones ot decreta, quibus pravae eiusmodi opiniones ab hac e. sede proscriptae ot prohibitae sunt.

S».

Congregatio XXXIV.

Die 97 sprilis ann) 1870'habita est congregatio trigesima, quarta Deputationis. de rebus ad fidem pertinentibus in accSigymnasio Romano hora nona ante meridiem, Resido eminentissime cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patres, exceptis Sancti Jaeobi de Chile, Cassiliensi, Oiennehsi et Sancti Petri Fluminis Grandensis.

Peractis precibus, referebat theologus (pater Schrader) d« ohssrentionihus in caput *et canone» de*
B *Romani pontificie primatu* ¹ .factis, rogans, ut quoniam relatio ipsius nondum typis impressa sit, prae omnibus reverendissimi patres suffragia ferent de duabus hisce propositionibus generalibus:

1* Numquid singularis constitutio de primatu Romani pontificis sit conficienda.

2". Utrum constitutio eiusmodi in quatuor capita dispertienda sit, 'scilicet :

I. De institutione primatus;

II. De perpetuitate primatus;

III. De natura seu potestate primatus;

rIV. ,De infallibilitate Romani pontificio.

Quoad 1ᵘᵐ ab eminentissimo praeside obsecratum est, de hoc suffragia ferri non posse, cum eminentiasimi praesides iam in eo convenerint, singularem constitutionem fieri debere.

Quoad 2ᵘᵐ pars longe maior reverendissimorum patrum affirmative respondit, atque in eo etiam
C omnes consentientes erant, quod ab archiepiscopo Cgesaraugustano propositum erat, ut haec constitutio .prima de ecclesial' inscribatur.

Dein theologus alter (canonicus Maier Ratisbonensis) referebat *de obtervationibu»* m *caput addendum de Romani pontifici» primatu* * factis, iuxta relationem suam typis expressam, et sequentes quaestiones proposuit:

1* Num schema quoad substantiam retinendum sit. — Unanimiter responsum affirmative.

3° Num sit perficiendum et expoliendum, et quidem speciatim. an a) mentio facienda sit concilii Florentini; *b)* an Lucae XXII, 31-32 textus integer citandus sit, et *e)* loannis XXI, 19 sit addendus.

3* Num dicendum, ut plurea postularunt, sine episcoporum consensu sive praecedente sive accedente Romani pontificis definitiones infallibiles esse.

Et in eo conventum eat, movente Caesaraugustano, in capite nihil esae adiiciendum, alio autem opportune loco, ubi sermo fiet de non appellando a definitione Romani pontificis ad concilium, expresse dicendum esse, id etiam sub praetextu deficientis consensus ecclesiae requisiti vel accedentis, aut ac si pontifex media necessaria non adhibuerit, nunquam licere.

Item in eo consenserunt, abstinendum esse a verbis adhibitis ab episoopis Galliae in epistola ad Innocentiam XI, quoniam res per se intelligatur bt facile ansa dari possit erroneae sententiae aliis decretis apostolicae sedis non dogmaticis veram obedientiam praestandam non esse.

1 Obeorvationea illas habeo supra, 1.1.11. ool. 8-19.

* L dt., ooh 19-98. Tea haec quam Uls relatio priana eeoraia typis impressa est. Ambae postea ia unam eonfi^ao sut; eo ipeo est, quae paucis ia locis matata cum ipso subeunto novae constitutionis primae de eecleoia patribus concilii tradita est die 9 mail. Vid. t. LII, coL 8-98.

Rcsponsioaes ad duM «lia· qnaaatiMM data· J •on loot deciaivae, re dilata usque ad achematia ipsius discueaionem. Fait aat·· qaawitaM:

4* Aa eaaoa adiioiaadas sit, quo error opposita· •aathomato porooUatar; et

5· Formula definitionis mataada sit iUxta modnm ia rslationa pag. 7 litters d (is relation· vero do •beervatioaibus in schéma dp Romaai poatUMa primate, quae omnibus reveroadiaeimi· patrib·· concilii distributa est, pag. 15 littera ·) iadioatam1.

Hora 19*71 congregatio ab etaiaentiseimo prae-' •ide dimissa est.

Joannes Schwets secretaries.

Congregatio XXXV.

Die 98 aprilis anni 1870 habita est congregatio trigesima quinta Deputation!· pro rebus ad fidem pertinentibus in archigymnasio Romano hora nona ante meridiem praeside eminentiqsimo cardinali Bilio. Aderant omnes reverendissimi patres,/exceptis solummodo Giennensi et Sancti Petri (Flu- *minis- Grandensis.

Peractis precibus, theologus canonicus Maier continuavit relationem de observationibus reverendissimorum concilii patrum in caput de infallibilitate Romani pontificia. Rqlatio in omnibua plicuit reverendissimis patribus, excepta solum sententia jlla, qua relator asseruerat, epistolam sancti Agathonis papae ad imperatorem Constantinum quoad integrum argumentum a synodo VI approbatam •a··.

! Indicta proxima congregatione pro die 1 maii congregatio hora 12 ab eminentissime praeside diniissa- est.

.loannes Schwets secretarius.

Congregatio XXXVI.

Die 1 maii anni 1.870 habita est congregatio trigesima sexta Deputationia pro rebus ad fidem pertinentibus in archigymnasio Romano praeside •minentissimo cardinali Bilio. Aderant omnes reverendissimi patres, exceptis Sancti Iscobi de Chile, Giennensi et Sancti Petri Fluminis Grandensis Australis.

Peractis precibus, theologus (canonicus Maier) continuavit relaticmem de obsqrvationibus reverendissimorum concilii patrum de infallibilitate Romani pontificis, prout exstat typis impressa, et quidem a pagina 39 littera c). Qua finita, reverendissimi patres convenerunt in eo:

1° Ut.quatuor illa capita, quae in hac relatione de observationibus opponuntur obiectionibu· factis, in relationem.Deputetionie ad congregationem generalem faciendam suscipiantur, correcto tamen quod pagina-40 (litteryC, I, 2) dicitur*, contrariam scilicet doctrinam non semel a magisterio ecclesiastico fuisse proscriptam, qnia haec assertio ex parte saltem yeritate destituatur.

9* Ut peculiaria adiiciantur principia, ex quibne singulae illae obiectiones solvi queant, quin ad singulae difficultates iam in hac relatione descendatur.

3* Ut his specialibus difficultatibus in congregatione generali, si motae fuerint, respondeatur, et reverendissimi patres Deputation!· prae ceteris hanc provinciam suscipiant et laborem inter m distribuant.

4* Ut de hfteriori methode adhiboda later se dolibereot.

tamper eonseasenint omaes rovorondiasimi patro·, eam caritate et suavitate per estais rase procedendum.

ASWeit aaaa revuraadisaimoram patrum nooessariam esse, at difficultati ex balla Bonifaeii VIII Daem «aactam motqs ia ipao decreto diserto occurratur.

—Dejad· praelegit idem theologus oanonicas Maier rotationem *da obeenatiouibut* in *caput* de primate £oewm *poutifieu.*

Qaoad aaimadversiones generale· «t speciales circa prvosauum nihil observatam est

Quoad *caput I* vero animadversum «st, ut verba *autem dico tibi,* prout postulatur, adiiciantur. et quae dicuntur pagina 6 (B, HI, 9, c) corrigantur*, cbm non sint universim vera, sed solum quoad aliquos textus.

Quoad *caput III* ut verba „iudicem supremum'* ex citatione concilii Florentini tollantur, et potius alibi ree exponatur*.

Quoad animadversiones generales, in specie littera A, III, conclusum est, promittendum esse congregationi generali doctrinae de iuribus episcoporum suo loco rationem habitum iri*.

Indieta proxima congregatione'in diem sequentem, congregatio hora 12*/i ab eminentissime praeside dimissa est

loqpnes Schwets secretarius.

43.

Constitutio dogmatica prima de eccleaia Chriati reverendliwimorum ,patrum Deputajlonia pro rebus fidei examini proposita*.

Piue epieeopue eervue cereorum Dei tacro approbante concilio ad perpetuam rei memoriam.

Pastor aeternus et episcopus animarum nostrarum, qui priusquam clarificaretur rogavit Patrem, ut credentes in ipsum omnes unum essent, sicut ipse Filjua et Pater unum sunt*, ad catholicae fidei et communionis unitatem in sua eccleaia iugiter conservatnlam, in beato Petro apostolo instituit perpetuum utriusque unitatis principium ac visibile fundamentum. Contra quod fundamentum divinitus positum, quoniam portae inferi maiori in dies odio undique insurgunt, ad catholici nobis commissi gregis custodiam, incolumitatem, augmentum, sacro approbante concilio iudioamus necessarium esse, praecipuam hanc doctrinam de institutione, perpetuitate, natura ac praerogativa sacri apostolici primatus, a quo totiue ecclesiae vis et salus dependet, secundum antiquam atque constantem univenalis ecclesiae fidem cunctis fidelibus credendam et tenendam proponere, atque perniciosos dominico gregi errore· debito condemnationis indicio proscribere.

› CttLII, coi. 14X11.

* Loco citato habetur: .Contraria illi (deptaiaae d· inAWbilitate Romani pontiâcu] sestsatia aoa semel a mugieteris •eelseiae fuit proscripta.* Vide t. dt coi 15 x ›.

ı Dieaatar hase. .Quaseuqm omaibes apostolis «aa eam Petro diota fimsaat, ea Petre etiam ooU diota sal' Cf. t dt. eal # a m.

› Ia prime sdwmatb 4o eedesia bebetur: .Dedanmas... eradendam ... eam..., peatMcam Romanam msiimirrm eam beati Putri, priadpis apmtdonmi... et emeiatoltaistiaamam patrm, Sectorem d rndmem sqprsasam existera toe.* (CL t- U, eoi 444 c tt). Verba, quae sabdaximas, osaat ia totram aaimedventoaibas reprebeam, garni ttt odientis doerteam madlii Floreatiai metatum aesM. Relator verba rodewe vail atqas refutat, quod eaimsdwnam eet. Patara terne· eanosat, verba hoe loeo eme omittenda. Cf. t HI, ml 10 · ia

* Ct t LU, eoi. · a m.

* Proposita ia S7 emi Depatattoaia V. infra.

* Cf. loua. XVU, 1. «1 sq.

9

x bapat I.

De epoetolici primatui µ hsefc *Petn* matitutisas.

Dooemaa itaque at deelaraasM, a Christ· Domino iaxta ovaagelii teetimoaia prisâtes iurisdietionis ia univeraam Dei oedeaiam immetate at directe beato Petro apoetolo promises atqae eollatas brisis. Ad uas naasqae Petras Chriataa Filiaa Dei vivi dixit: „Ta s Petrus et saper hanc petras aedificabo eocleoiam seas, at portae inferi bob praevalebant adversas eam: et tibi dabo elavs regal caelorum: -et quodcumque ligaveris saper terras, erit ligates at in cseii· et quodepmqne solveris saper terras, erit solutes et in caeli·*1. Atquo uni Simoni Petro contulit lesus post suas" resurrectionem summi pastoris at rectoris ierisdiotifipem' in totum ipsius ovile dioens: «Pssce agnos meos. Paso· oves mea·**. Unde apparet, reiicieudas omnino esso buic tam manifestae sacrarum Scripturarum doctrinae, ut ab ecclesia catholica temper intellecta ost, contrarias eorum sententiae, qui' constitutam a Christo Domino in sua ecclesia regiminis formam pervertent·· neghnt, solum Petrum prae omnibus apostolis sive seorsum singulis sive omnibus simul vero proprioque iurisdictionis primatu fuisse a Christo instructam; aut qui affirmant, eum^em primatum non immediate, directeque ipsi beato Petro, sed ecclesiae, et per hanc illi ut suo ministro delatum fuisse.

Csput 11

De perpetuitate primatui Petfi-in. Romanit pontifieibue. \

Quod autem ia beato apostolo Petro princeps pastorum et pastor magnus ovium Dominus Christus lesus* in perpetuam salutem ac pdtenne bonum ecclesiae instituit, id eodem suctore in ecclesia, quae fundata super petram ad finem saeculorum usque firmiter stabit, iugiter durare neeesse est. Manet ergo dispositio veritatis, et beatus Petrus suscepta ecclesiae gubernacula non reliquit4. Semper enim in suis successoribus, episcopis sanctae Romanae sedis, ab ipso fundatae, eiusque consecratae sanguine, vivit et praesidet et indicium exercet, ita ut, quicumque iu hac cathedra Petro succedit, is iuxta Christi ipsius institutionem primatum Petri in universam ecclesiam obtineat.

v Caput III.

De vi et ratione primatui Romanorum pontificum.

Hinc innovantes tum praedecessorum nostrorum Romanorum pontificum decreta, tum praecedentium conciliorum generplium disertas, perspieuasqne definitiones, docemus et declaramus, credendum ab omnibus Christi fidelibus eaee, hanc sanctam apostolieam sedem, et Romanam pontificem, ia univorsum orbem tenere primatum, et ipsum pontificem Romanum successorem esse beati Petri principio apostolorum, et verum Christi vicariam, totiusque ecclesiae caput, et omnium Christianorum patrem, doctorem et iudicem supremum exister·; et ipsi in beato Petro pascendi, regendi ac gubernandi universalem ecclesiam a Domino nostro lesu Christo pletfam potestatem traditam eaee; ot hanc, quae propria eet episcopalis jurisdictionis potestas, ordinariam ease qt immediatam, erga quam particularium ecclesiarum pastores atque fidele· tam sooraam singuli quem simul omne· officio hi«rarchieae sub-erdinatieaia, veraeque obodisatiao obstringuntur*, •ea aelnm ia rabas quae ad fidem et mere·. sed etiam qaao ad dMpHaam et regimen ooclamae pertineat; ita ut custodita eam Romaae peatiioe tam commuaioaie quam dasdem fidei protensionis unitate, eeeieria Christi sit eae· grex sab nas somme paster·.

Haeo eat eatholicae veritatis doetriaa, a qua deviare salva Ide atqus sainte nemo potss^. Quare a recta fids discedant qui attoadenteo- spiritibes erreris* affirmant, Romanorum peatifieam iuriadietioaem ordinariam et immediatam nan eoae tam ia omnes simul quam in eisgulas seorsam particularism pastorum eeeleoias; ant eentaadnnt licere ab indiciis Romanorum pontificem ad oeenmenienm consilium tanqaam ad auctoritatem Romano pontifice superiorem appellare.

Ex hac autem suprema, ordinaria ot immediata tum in ecclesiam universalem, tum ia omnes et singulos partira larium ecclesiarum psstores et fideles, potestate iurisdictionis consequitur, Romano pontifici necessarium ius esse, in huius sui muneris excrcjtio libere communicandi cum pastoribus et gregibus totius ecclesiae, ut iidetn ab ipso in via talutia doceri ae regi possint Quare damnamus ae reprobamus illorum sententias, qui hanc supremi capitis cum pastoribus et gregibus communicationem licite impediri posse dicunt, aut eamdem reddunt aaoculari potestati obnoxiam, ita ut contendant, quae ab apostolica sede vel eius auctoritate ad regimen eccleeiae constituuntur, vim ac valorem nondtabsro. nisi potestatis saecularie placito confirmentur.

Csput IV.

De Romanorum pontificum infallihiliiate.

Ut autem tanto imposito muneri responderet et donum, Dominât lesus voluit, ut eum apostolico primalb singularia praerogativa apostolica semper maneret. Sequentes itaque et déclarantes constantem Idem ae doctrinam tum buius^aauctae apostoiicae sedis tum ipsorum oecumenieorum conciliorum, in quibua Oriens cubi Occidente in fidei caritatisque unionem conveniebat, cum Florentino concilie repetimus: „Pontifieem Romanum, verum Christi vicarium, totiusque ecclesiae caput et omniam Christianorum patrem ac doctorem exister·: «t ipei in beato Petro pascendi, regendi ac gubernandi universalem ecclesiam a Domino nostro lesu Christo plenam potestatem traditam esae***; et cum Lugdunensi concilio secundo credimus, „Sanctam Romanam ecclesiam summum ot pleanm primatem et principatum super universam ecclesiam catholicam obtinere, quem ae ab ipso Domino ia beato Petre apostolorum ' principe et vertice, «mina Romanus pontifex/est successor, eum potestatis plenitudine recepisse veraciter et humilitor recognoscit; et sicut prae enoteris tenetur fidei veritatem defendere, sic •t si qnae de fido snbortae fuerint quaestione·, suo debent indicio definiri**4; atque cum concilie quarto Constantinopolitano profitemur: „Prima salus set, regulam rectae fidei custodire, ot a ooastitntis Patrum nullatenus deviare. Et quia non potent Domini nostri lesu Christi praetermitti seateatia dicentis: Te Cs Petrea et sapor baao petram aqdificaboScoleoiam meam*, base quae dicta suat, rvrsu probantur effectibus, quia ia sede apoatoHea

› MatU. XVI, 1·. IS.
• 1>U XXI, 1S-17.
• Ip. 1 Pat. V, À »1L sp. ad Bsbr. XIII, N.
4 8. Us M. *mt.* · (alS). s. A

› Bxprrnm ad Jsrwalas Mei mm. Lagdaaeae. II, esas. nonatalL st PU VI brav. *Super* sSMitoto A BS nsv. 17M.
• Cf. I Ttan.IV. 1.
• <X Issa XXI. Id-IT.
4 Bx prsfmsteM Mei adita a Graecia tat reecilU SMpama. Lagdasami U.
• Mattk XVI, 18.

iMBMaUte eet saaapse-sothoHea aerveta NÜfi-, «t soucia celebrate doctrine**, que- -M-i h» -■* nibna Christi fidelos tsnesrtw, at orne aaraaatar „in aaa eeamaaieM ou- acte apartoKea, ia qua çMategraot verax ebristiaa» religio^ setidit»111. rile, sacro approbante eearilio, iiiaataa et taaa-qua» fidd dogma dodriaus, per diviuaa eaeiataa-tin- Seri, at Heaume pontifex, oui ia peneaa beati Patri dietaai eat eb sod-- Dosnisto aoetro leea Christo: „Egd regeri pre te, at non dofioiat' Mee taa, at ta aliquando eonvacam oenfirasa fratre-earn rapread oamiam ehriotianoTU- deeteria ■nnbre fungam pre eacioriiate datait, qM ia rabat fidei et feorum ab univerea ooeloda teaeada- «al reiicieaduas ait, errare aoa pôsrit; et bam Romani poatifieM infallibilitatis praerogativam ad idem obiectum porrigi, ad^qnod infallibilitaa eo-eleside extenditur. Bitpua^aatem huts nostrae de-finitioni contradicere (quod Dent avertat) prae-spmpserit, ceint te a veritate fidei catholicae et ab anitate ecclesia- defeeiaae.

Canon I.

Bl quia dixerit, beatum Petrum apostolum a Christo Domino coMtitutum non eaae apostolorum omnium principem et toti» eoolerim militantis visibile caput; vol eumdem honoris tantum, non autem verae propriaeque iurisdictionis primatum directe et immediate accepitte-, anathema iit.

Canon II.

Bi quia dixerit, non etae ex iptiua Chriati Do-mini institutione, ut beat» Petrus in primatu super nniveraam ecclesiam habeat perpetuos successores; aut Romanum pontificem non eaae iure divino Petri in.eodem primatu auoceaaorem; anathema ait.

Canon III.

Bi quia dixerit, Romanum pontificem habere tantummodo officium inspectionis vel directionis, non autem plenam et aupremam potentates* iuria-dictionia in univeraam eccleaiam, non aolum in reb» quae ad fidem et moret, aed etiam qute ad diaci-plinam et regimen ecclesiae pertinent; aut hanc eiu potentates* non eaae ordinariam et immediatam in omnoa ao ningulae ecoleeiu; anathema ait.

Nota. Ut plurimorum reverendieeimorum patrum poatnlationibua fieret oatia, *vol* nova paragraph» *vol* canon adiiciendua foret.

Nova parofrapkao.

Peat inciram: „ad quod infallibilitaa eodeaiae extenditur** addi poterit:

Quemadmodum autem ana atque eadem eet in-fallibilitatis praerogativa, cive ia eoolodae sapite, nive in universo magisterio spectetur;.1ta eapracaa eiumodi Romani pontificia da robae fidei ot morum decreta aeu indicia ab omnibu Christi fidelibus, cum primam Arts innotuerint, non oro aolum, sed et corde*, id est, perfecto mustis aaeeasu, pleso-qae fidei obsequio recipiente et teaeada emo de-cem». Si quia autem etc.

Cones.

8i quis dixerit, decretis vel iedietia, qaibae Ro-manus pontifex apostolica auctoritate definit, quid ia rebu fidei m ararem ab universe eecleeia eso-tendu- vql'iiuMMd-- rit, ma Mart plam-udque yartsriaa ta- mantis qua- fwliirtaafe obodimtia- ab ontaibsts et etegaMe, quaapriau-ipsis iRa Innotuerint; eat ai quia affirmaverit, aia--asedi apeetelisae audio et Roaaaoram pectito--demota rtve iodicia aneri «al refsrmatisni oboevta osso, ideoque pesse fideles snbiootieaomsuMBdtffarre, doneb dé oatboUoora- opioeoperu- ascons- ribi sort- ooastiterit; eat ai quis liaitaai osoo dixerit, a Rearaai pontificia senteatia ad concilia- gsoerafe appellare; anathema ait.

Si cere canon placuerit, capitia IV ponnltiBum incite-, at plurimorum reverendiaciaorum patra-lhrotis obsecoadetur, ita concipi poaaot:

St hanc Romam pontificis infallibilitatis prae-rogativam, Ipsa- ana oademque eet eum infalli-hüitate eocleeiae, ad idem omnino obiectam porrigi, ad quod illa «emet extendit,

48.

Congregatio XXXVII.

Die S maii anni. 1870 hora nona ante meridiem in archigymnasio Romano habita eet congregatio trigesima septima Deputationis pro rebus ad fidem pertiaentibu praeside eminentissime cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patres, exceptis Poinaniensi. MechRniensi, Sancti'lacbbi de Chile, Edesseno, Qiennensi, Sancti Petri Fluminis Gran-de»!-.

Peractis precibu. theologus canonic» Maier continuavit relationem de observationibus reveren-dissimorum concilii, patrum in caput de Romani pontificis primatu incipiendo a pagina 8; eaque omnibus placuit excepto quod omoes^oontra votum relatoria consenserunt, ut clsusula illa ex Floren-tino decreto adiidatur in citatione, scilicet „que-madmodum etiam etc. ...**- Insuper uni reveren-dissimo patri (Btrigoniensi) displicuit expressio illa «potestatem Romani pontificis eoae episcopalem**, non qo si rem non admitteret, sed quia potest» pontildb potius deprimi videatur.

Dein perlectum eet novum schema *constitutions dogmatica- prima- do ocdotia Chrivti.*

Quoad prOMMitra* generatim, reverendissimis Brixinensi et Beduneasi postulantibus atque eminen-tissime praeside proponente, conclusum est una-nimiter (Ratisbonensi aliquantum dissentiente), ut reformetur ita, ut incipiat ab institutione ecclesiae, atque simul ratio appareat, quaro inter constitutiones de ecclesia Chriati prima posita sit de Romani pontificis priante.

Deinde spedatim observatum est a reverendis-simo Cassaraugustano, ut oratio Christi ante mortem cum primatu neu ooninngatar, cui tamen alii qua-titor (Bnstrsaris, Tarviainu, Ultraiectensis et Brixi-naeaio) oblocuti sunt.

Porre desideraverunt (Btrigonioesia, Ultraioc-tâesis, Psderberneasio), ut linea 7 [| 1 L 4] vox «ca-tholicae* deleatur, ot nnn (BoduMurie) stloco ,oo--annibai-*1 ponatur „regl«inis usitata-11, aut „ca-tholioo- fidai et eoBanaioei- eaitatem** prora» deleotiv.

Liboall [1.7] eq. pleros (OoeoarMgustaana, Balti-■çrvnris, 'Wsetaoaastasiaaris, Mutinensia, Oaasi-llseris, Boetrvnsio, Calveoaia, Beduneaeie, Tarvisiaus, Briviscaris, Banoti Francisai) pootuiaruat, ut leoo „priadpiu- et visibile fnnileésoetn-!* dicatur „viai-bile prinoipiuri ot fundamento-!*.

Deia StrigonisMis ot Cahvuaeia oousoeruat, lists 18 (L 8] ^srissMStsa divinitas perit--11 nss Mendum, no ondam vox ioa repetatar; eRi vsro

‹ Bx tassais a Bsnririas mvae, praot ab BeMaeell paMhea madMi icmaaaid VIR OsasSestinspriMsai XV, | m-perite at ab Usta-. sabseripta est.
• Lac. XIΠ, –
• Bx .esatatM. Ctansntis XI Vétsa- JDemtei i« fota, uoa.

bos φοοφοοοiΦ ^ÿVofew^**

Paginal, Ènaa IS (Lt) „Oantra qaad hmdimra tai· eta.** urn (Banati Franaiaai) boa snbaiiteradem putavit: „Qoed quidam frademratum SMuitaa im&aaaA n^m beat, at plenius ia dim uadlqae diguoaeatar, ad eathoHri aebb ata.**

PadarberaaaabliMaiep. 10) dioeadnm proposait „ad divinitus nebia eommiari graft·!*.

Btrigoaiaaaia at CaMaraugustaaua, at pagina A Uaaa 4 (I. IS) .praeripsam" dolratur. t

Liaaa 6 |L 14) (ara emam dMideravarunt ut pro ..praerogativa" alia vox aptior religatur, atquo linea 13 p. 18] voci „pernicio«os" alia vox „adverao·" vel „oppoaito·*' vel simili· rabsiituatur aut-1 addatur.

Quoad caput *I* Caeaarauguatanua volebat, ut linea δ [I. 3] ›..immediate et directe** deleatur; Btrigoriensis, ut pagina 5, linea 8 (1.15], Bind „Uada apparet...“ mutetur, quia nimia rebolaatioe dieium.

Ciliciensis, ut linen 10 (1. 18] ..tarn manifeeta·** deleatur.

Calveosis voluit, ut Ioann» I, 49, at Caaailieaaia, ut Luo. XXII, 31-39 adiieiatur. Maiori tamaa patrum reverendissimorum parti placuit, ut U duo texta» omittantur, aolum quinque contra sratieatibua.

Indicta congregatione proxima pro oraotino dio, bora 19'/· congregatio ab eminenttasimo praecido dimi·»· mt,

p IoanaM Behweta aecratariu·.

44.

Congregatio XXXTIIL

Die 3 mail anqi 1870 bora dona ante meridiem in archigymnasio Romano 'habita eat congregatio trigMima octava Deputation» pro robeo ad Sdem portiaentibua praeaide emiaeatisaimo cardinali Bilio. Intererast omnM reverendissimi patre·, exceptis Btrigonionei, Sancti Iacobi de Chile, Oieanuoi, et Sancti Petri Flumini· Grandeari».

Perneti· proribus, examinatum Mt oehoma ooa•titutionia do eceloria primae, inripiaudo a cepih *II.*

Paderbornenaia postulavit, ut caput inscribatur: ,De perpetuitate primatus ia Romano poatifloo**.

Alina (Posaaaieasis) pagina 8 liaaa 4 „eodsm auctoro" malina exprimatur.

Aliae (Beatronaia) linea 9 [1.7] „diapoaitio veritati·" obacurnm ····.

Alia· (CUirianab), ut verba OMcilii Kpboaini „vivit ot praeridet ot indicium exercet** tanqnam verba ooneiliariu diserto addkutur, ut vim teatimoaii habauut, ot ad „ia naivaraam eedmiam** addatur ,.Orienti· ot Oerideutto**, val at gieatar ,.per 'aaiversum orbom difhaam**, quod Caoaurnagnstaaua propoauit Sodaaaaaia, at varHa „iugitar duraro aaemse Mt“ addatur „et ia parpotaum durabit**.

Bdaaaaaua, ut poat "indicium axaraat** addetur nia ossum Molm**.

Porra plura· revaroadinaissi patra· deridaravaruut, ut taetiaraaium aBquod adiiriatur, quo probotar, Romanam primatum in Romane pontiSeo parpotuo durera.

I Brixiaaama locum Golasii propoauit: nOumquo mbum (npaatoli) aequali apirituali luae fUgaraut, aaam tameu prinripom s«m sx illi·'voluit Christas, samqaa dispensatio·· mirabil ia damiaam geatium Romam dirsxit, ut ia praaeipnn urbe vol prima primam at praoripuam dirigeretPatrum. Ibiqua atout aatur amndarnqua ait BaatrnraNum tatiaaimaa pert··** (TbMt. II, n. 10).

Pietavienale prepealt verba Qfrpaelegi aplatela ad Batysbatasa: nQaeniam baataa Patraa, qui ia baMMai^ttritatasa**. ****** I>nn«ti

Saaati PraaaM prepaait a. Ambroaii: 4paa aat Patrua, aai dixit: TW aa Prima al aupar beat pstraui aedbtmria aeriraiom awam, VU erga Petra·, ibi ueriarin; abi aealaria, Bella mora, aad vita actecaa*' (in Pa. XL·, ·. 30). Atquo e ooaeiB· Bphnriao: JBanstaa Patrua, «poetolerum priaeepa et repat Meique eotamae et oodeaiaa oatbetioao tadomeatum, a Domino noatra leea Cbriato eiavan regri •coepit, qui ad boo arque tempo· ot temper ia sais •aeocMoribua vivit at iudirium sxercet**; tel a consilio Hieaeao II: „Beata· Petrue abiqne priaripatam obtinuit et obtiaat.**

Quoad eqpul *III* tredarim rovaraadiasimi patrea (Poeaaaicasia, MOeblinienrie, CaMarangustaaaa, Baltimoreaaia, Camoraeaaaia. Weetmoaaatarioaato, Matiaaaais, Garailierai·, Bostreaei·, ültraiaetaeaii, Tarviainua, Ptatavtanata ot Baaoti Francisci) poata Internat, ut paginai Haea 18 [1.15] rex ..epiaeopalia* omittatur at dioatur „quaa vara at propria eet...*' Alii tumen (Bdaaaaaua, Calvenait, Brixiae·»», Paderborneaais, at (Bedunanria) retinendam eoaauoruat audito vero theologo nova anfragia ferenda erant, quod tamen dilatam eet, donec novae trittua a theologi· proponatur. y I

Porro proponente Baltimore··! omaM eoaaeara ruat ia id, ut in Ino f 1. apponatur additamentum C ia hunc aoaaum: „Qua suprema Romaai paati8ria potoetato noa aagatur aut laeditur, imaao roboratur ordinaria ao immediata epiaeoporum petecta» ia •colari·· parttariarw cibi eommiaaaa, dtasata annoto Grrgorio (aptotola 30 ad.Bulogium Alexandrinum); ,Meaa honor Mt honor uaivMaalia aeoleri·· Mana honor Mt fratrum meorum «olidus vigor. Tuna ego vere honorata· sum, eum ringalia quibusque hoaor debita» non negatur*; val, ut aliuo (Brixinensia) monuit: .dicente sancto Barnard· (de Oeusider. 1. II, e. 8):,Habeat ilU aaaigaatoa aibi grege·, singuli singulo·. Tibi univerri traditi sunt, uni unas. Nae modo ovium, aed ot pastorum, tu m uaua omnium pastor*.*

Instiper Caasaraugestaau· doaidaravit, ut pro .ianovamu* ponatur .ia momoriam ravocamn·*, quod tamon alii· bob placuit.

Poaaaaianaia propoauit, ut pagina 7 liaoa 98 (1.91) post ,4ogimaa aealaaia·** iaaaratar „p«r aaivsrsum orbem diAma·**; Saaeti Fraariari, ut dicatur „totiw orbi· eorieri·^.

Preporitam iam arat ut pagiaa 7 Hora 17 [L 14] paat citata verba oaurilii Florantini cam dauaala** quemadmodum etiam .. .**, nova psrieopc iaripsat „Porro decernas, hnae qaae propria eat**... Can•Meaguatanua propoauit tam, ut dioatar: „Praindo daoamua .. .**, aa malignae taterpretatioai aditudetur, aa ai hio aliud deiatatur, quam forsan in lori· aitatto detritam eat, at ut ita indicetur bane dcBaWnasm lam datam aaee ia ·ηη«iHo Placantia·.

Faan amaM eaaaanaaruat, ut paragrapdra aa•imda usque ad verba naut enatenduat** emittatur, et anorae Me reieeti omnra ia eanan· anathemata parestieadi aauasorautar, at at ia altera paragraph! hriaa parta exponatur poeitiva deatrina directe apparita errari ibi reieeto, dieendo wOum Romana· poatifex ait raasmaa iadnx**.

Padorbonsoqris voMt, at Km» ultiam pagina ▼ H 1 I, J|4| MNÎNfW^4·

Ratishsesaris, at eapnt iaeeribatar *Jf* aMate primate·".

at pegiaa S Keen B [L M] verbe ««^ββφM*M pHkApMMtW *ήΐΛili

Tandem uaaaimiter ooorіueum aat, at inrisum, prout rriatione pagiaa 14 ÜMaaa γ prepeeRar, testai pagîaa - Basa 3 [| S L 14] ^eet Meaaatitauatur" head ŧsceratar

Quoad copte *IV* aaaa revereadisrimerum patrui obtervavit (pag. 11] liaea II (L 44] „pro suetoritate" obesurum eme.

Baltimore!»»!· addendam oaaaai, „palam ae détaire declarat atque libere definit", et poat „extenditor" addendum , ad qaam ecelmiae iufallibIUtatem sartam toetamque in^perpotaum tuendam banc Petro ' sucooMoribueque olas praerogativam Christo· Domina» impertivit".

Mechlitjensiq. advertit, spagipa 10 lineati [1.33] textum esae immutandum, at ambiguitas tollatur, ita at post „doetrina" ponatur punctum (.), et ita textus prosequatur: „Hane autem aedem etc.. ..", et ut ia textu eoncilii Lugdunensis II pagina 10 linea 7 (1.19] pro „et vertice" ponatur „»ive vertice"; ut pagina 11 linea 6 [1.38| post „definimu·" addatur „iuxta Chriati institutionem et promissionem". Insuper, ut loeo opportuno addatur: „Perpetuo» ecclesiae sensus et usus ostendunt, sanctorum patrum consensus tenet, summorum pontificum et conciliorum gesta ac •tatuta declarant, ad summum iuriadictionis primatum. quem super universam ecclesiam, obtinet Romanus pontifex, pertinere munus depositam fidei prso ceteris fratribus custodiendi et suburtas do fido quaestiones definiendi." Atque alibi: „Qum voro assertione· hais nostrae definitioni contrarias damnamus, improbamus etiam et rsiicimus quaeotioso· inanes, quas nonnulli do summo pontifie· et eoota episcoporum instituunt, fingente·, quod salva promisai divini veritate contingere non potest, membra scilicet - capite distrahi, ȩcelstiam quae supra Petrum aedificata est, a suo fundamento dimoveri, fratrum coetum, qnoe Petrus in successoribus sais confirmare iubetar, ab illo desciacre, cuius fide· ex Chriati promissione nunquam deficiet. Romanus igitur poatitat nunquam solus eat nec eme potest. et ei docenti semper adhaesisse episcoporum collegium, omnia ecclesiae saecula deiSeaitrant."

Indicta congregatione proximo pro die 5 mail, id est feria quieta, congregatio hora 1 ab emiaeatissimo praeside dimissa'est.

loaaaes Sehveta seorotarius.

Congregatio XXXIX.

Die 6 maii anni 1870 hora nona ante meridiem in arebigpmnaeio Romaao habita eet eoagragatio trigesima nona Deputationis pro robee ed fidem pertinentibus praecide eminentissimo cardinali Bibe, latererant omaas reveroadissimi putreo, exeeptis Ciliciensi, Gienncaei, et Saaoti Petri Fluminis Gtandonsis Australis.'

Invocato Spirits isisic, continuatam eet examen repitis *IV* schemati» constitutionis primae de oocleste Christi;

Caoearaugnstanna animadvertit, linea >[13] vocem ‰semper sibi minas placera, et Hnaa 14 (L ·) loco ‰repetimus potius dtoendum eum laudato

: laciaum Ulta ent: .aat qsemsdsfitat |N qMumll Otiati Mriiem boae frnnam. *Ct* Astitis sts. t. IΛ •si. A b a

■ MB.

SttWB tfr AmM MOOtiMl ΦMφBMl Bo tμ tμ I

OMMfMWMÎ>t Mb^b 4Mtafttati· ita BBMipieB· 4ub hm, et tUmîv deptas taWMbititaii· nbUite· Matai.

Baltimoreasis ideas poetalat, atque ideo novam paragrephum, ut pagina IS (BdSoaf exhibatar, adiieiaôdam ses·; item clausulam a Moehliaieasi hori propositam.

CeesiUensis postulavit, ut initium ite immutetur: «Ut astem tanto imposito muneri plene satisfieret, Dominus lesu· epostolioum primatum singulari praerogativa ȼoronavit vel: „Ut autem tantam impositam munus quam optime adimpleretur..."

Weetmoaästeriensis, ut pagina IS [iW.] paragraphe nova post verbum „iudicia" addatar „irreformabilia".

Bostreusis consentit, eum Mcchliniensi st Çaesiliensi et postulat, ut addatur .,irreformabilia", et definitio ita concipiatur, at pateat, infallibilitatis eabieetum non esse duplex, sed unum tantum; qnae de obieeto dicuntur, esse insufficientia.

Edessenus, ut linea 3 pagina 11 (l. 37] dieatarf „Hinc sacro 'primum expostulante et dein approbante concilio", vel „sacro tum postulante tam approbante..." atque ad mentem s. Leonis M. dicendum, lin. 39 [1.48]: „ad quod infallibilitas ecclesiae extonÿitnr, quae aient in ipsa nonniai ob eoniunotionem cum auo capito Romano pontifice existit, ita iu ipsam a Romani pontificis magisterio infunditur, aspue unicum eiusdem constituit infallibilitatis donum"

Sedunensis, ut addatur initio capitis lin. 3 (1.9] «ut ad munus et opus explendum eum apoetolico primata... semper connexa maneret"; — ut pag. 11 lin. 9 [1. 40] addatar: ..inter alia dictum est..."; ut appareat, unam tantum in ecclesia infallibilitatem osse, dicendum lin. 93 [1.48] „infallibilitas Romani pontificis nna cum corporo episcoporum docentis extenditur", et novam paragraphum textui inserendam.

Calvearis, ut initium capitis IV ita habeat: „Ut autem tanto imposito muneri omnia responderent, voluit sspientissimus Dominus noster, ut Petrus einsque suceessorm Romani pontifices, in omnibus primatum gerente·, etiam per magisterium infallibile primatu in doeendo pollerent. Sequentes itaque .. : pag. 11 lia. 4 (l. 38]^„defisimu·, secnndum Christi ipsius .Domiui Salvatoris divinam pollicitationem, quam suorum apostolorum principi in sanetis evangolii· fatus1 «st: *PMn,* «eev Setene» *«gpeUni, ut eriintni* ···, sioti gta *cribrat triticeal: φo* eutim pro ti rsyass, *ut non dc/icial fidet tua, ct tu alifuand· ctnfirfiui fratrt»* ţoo· fleri, ut Romanus pontifex, cum supremi omnium Christianorum doctoris munero fungous pro austeritate defluit, quid ia robus fidei et morum »b universa eeolesia credendum vel roUciendum sit, erraro non possit"

Kova paragraphes. „(Jnum vere atque idem eet infslHbiUtatie ebûotam, et ad idem qe extendit, sive ia oecloeiae capite, rive ia universo magisterio spectator. Quare stent ia oMtarie suprema Romani pontificis decreto seu indicia ab emnibas Christi-fldatibua, eum primam.eis iaaotosriat, neu ere solam, sed et corde, ld est, peefeoto meatis assensu, ita ia rebus fidei et suorum pisae etiam fidei obsequio, utpote per eo irroferaabilia roripisada et teasnda eoae decemus. 8i qtae..."

Cassiltessis, ut hoc loco dieatar „... Ct haiua-

1 /Ww Λ.

• Bss>tiiolsuyu*41muh(nthselstiesnaiMsesmmsatisVl lesta el spftsbeta.

sift sskftft^ oft4 «t φββΆο fffc eatft^ wos MNI^iffk^ftft I ®k uiviNtl swlftrift Mdb kftovMiB ftsseevft
Ï^ÏB9ft^®ft ^Ï^MÏ^ft® βίίβΒ ^ÏÏBftft^ft Efft^9ft4ftftk W& ïftl^Eiftft^bft^ft ^IVOIW 90ft φOOβΙλ^

«te tea liairiot, «t qute exspoetetar Maleate· aa·- OflftOftft (eAm OMft^ftMB ftOO^dftt oooiβoîîβ OOftMftMO^· laaayar simiiitertemmu·, good, 4<o>ff baeo mpltis

Metente· teteBMMM non Hj(*aam ab Ipste· aa* 4mlo* hrfheftUtoftlO| m4 ftftft ot oo£m^ it· otiosi ·4 tMlft ·bioeto CEtwiotov'*.

Ptctavtensto, at aytetala «aaati Agnttonia addatur at etiam alia tee· saoao 8eripturno adHeteatar; paragrapbute aovam son obm inearendam, prout pag. IS (843 ot>] sxstet, quoniam qua· ia aa dicuntur, ia oaaona recuriruat, aed prout pag. 14 exhibetor, cam bodltaaiaa additaaMnto ,et eundem fiasm rMpiear·**.

Tarvisinua, aoa mm hoe loco de obioeto infallibUitati· quidqnam speciatim defiaisndam; at cm· addeadam, decreta per se irreformabili· eaaa.

Brixineasia hsno formula· proponit: ,Et taaquam fidei dogma declaramus, per divinam assistentiam, Petro at succesraribua eiua a Christo Domino dicent·: *Ego* . . . promissam, fieri, nt Romanna pontifex, cuius Mt totam Moleeiam Chrieti in unitate fidei oouMrvare, erraro non possit; cum supremi omnium chrietianorum ductoris munera fungen· da quaeetioaibua fidei et moram iudieans défiait, quid ab unireraa ecclesia credendum tenendumve ait. Haec specialis Romani pontificia infallibilitaa eeelmiae apprime convenit, cum per illam quaerja de fide controversia, quae per commane occleaiae magisterium per orbem dispersum decidi non poteat, quoria tempore finiatur. Quemadmodum ergo uaa eademque Mt infallibilitatia praerogativa, aire in occleaiae capite, aive in univorao magiaterio ·poetetur: ita lupnmt eiuamodi Romani pontificie decreta aeu indicia, utpote per «e irreformabilia, non ore aolum, eed et corde, id eat, perfecto menti· aaaenau, plenoque fidei ebaequio reâfpiMda et to-., nenda Mae oentemu·. Bi quia ..."

Paderbornenai· proponit, ita initium capitia oμo concipiendum: ,Iη ' auprema autem iuriadictioaia potestate, quam Romanua pontifex tanquam Petri, prineipia apoatolorum, auceeaaor in univerMm eeelMiam obtinet, etiam anptemi magiaterii potestatem contineri, haec sancta sedes apostolica semper tenuit, ipaaqu» concilia oecumenical tradiderunt Sam ... vseq. concilium Constantinopolitanum IV, Lugdunaase 11, Florentinum). Hanc praedecessorum nostrorum oeeumenieotumque conciliorum fidem et doctrinam in omnibus aequantes docemus .. .

Porro pag. 11 Un. 4 [l. 38] pro ^definimus etc.** dicatur ,,declaramus, Romanum pontificem, cui in persona Petri dictam tot... ab universa eoclMia fide catholic·· credendum sit, vi aaaiiteuti·· divinae ipsi promiMM, srrars aes p····, taUiaqns eius fidei decrete mu iudici· per m irreformabili· a quovis chriatiaao, ut primam «i innotuerint, pleno fidei obaoquio sxeipisada ot tensed· mm. Et hoc quidem Romani pontifici· infallibilp magisterium ad eadsm pertinecu doeernw, ad qtou iafallibile univstms sedasiae magisterium, «aina ipM Rsetaaus pontifex eapat et m sat,.···· extendere dignoscitur. Bi quia ..."

. Sancti Fraaeisei, pag. 10 Ito.» fl.3S] loeo „acrvata" cam Harduinc st Labbe diseadam „rw rate", vol ealtsa· immatotar eitatiu in finu'pdragrnphi ssqasatia, cam formala Bumtedae aped Hardainum st alios habsat „(re]aervatau·, pag. 11 lie. 8 (l. 40] post „Petri" addatar „later alia"; lia. 14 [L 44] post ,,fangen·" addendam „ds quao- (aatteate site), dated· ot te testa; Nu. tt (L 4B] JOftt «pVEtaft^MtBF** ft4dftft4ftM y|ftOOBftO'ft& 4θφOβύ0βΙ Mai, toe eat, Dei vmtom eeriptaâvoi truditun"; pag. 11 tia. IS p. 44) teBradum «pro aasteettote".

* B s44M apmfc.
• Ms saMsKco toast la B seritate· pse suHS·

Dote propamMto emteentiaaimp prewide gaaaatteaaaa, qanenam a* fbrmalfa Meoa oBgaada ait, eoueteaam eat, fanaalaai ab rovsrsadiasim· Padsrbaremi peapaaitem adoptandam, at aimai ia laudandi· eeeailiia srdiasm ahroaologieam mm aarvandum; addendum rear, at SedaMMia proposuerat, „inter alia" Vsl „praetor alia", at „iuxta promisaioaom at iaatitatidnem Christi"; pro „defiaimM" dioondum „doclaramM", et pro ..auctoritate" dicator „auetoritats apostolica".

De addeado looo eg epistola Agathonis et ferma altimi additamenti eogitandum mm theologia. Nero dicatur naoletaai iodide".

Indicta congregatione proxima pro hodie hora β'/ι vespere, ab eminentissime pramide congregatio hora 1 dimissa eat.

IoannM Bchwets secretaries.

48.

Congregati· XL.

Die 5 mail 1870 hora 6 */a vipere ia archigymnssio Romano habita eat congregatio quadragesima Deputation!· pro rebns ad fidem pertinentibua prae·ide eminentiaaimo cardinali Bilio. Intererant omuM rovsrsadiMimi patres, exceptis tamen Cilicieaai, Btrigoniensi, Camsraesnai, Ultraiectensi, Edesseno. Sancti lauobi ds Chile, Oisnnensi et Sancti Petri Flaminis Qrandstuis.

Peracti· prscibus, praelectum est a theologo *cafut IV* emendatum in huac modum:

Di Jtomnnf *panttficit infaUMlitai»l.*

,Iη auprema autem apostolioae iuriadietioaia potestate, quam Romanus pontifex tanquam Petri principis apostolorum «uceeMor in. univenam ocelMism obtinet, supremi quoque magisterii potestatem contineri (emendatio ,comprehendi')> base sancta sedM semper tenuit, ipsaque oecumeaioa' concilia tradiderunt. Sequentes itaque* generalium conciliorum, in quibus Oriens cum Occidents in fidei eharitatieque unionem conveniebat, solemnM fidei profemionM, cum concilio IV Constantinopolitano credimua: ... Et cum concilio LugduuMsi II profitemur ... ac cum concilie Florentino rvpetimua.... Iliae sacro approbante concilio donemus ot tanquam fidei dogma declaramus, Romanum poatifieem, oui in psrsoua sueti Petri «b eodem Domino nostro Imu Christo praeter alia dictum Mt: *Ef»* rupee·'..· vi divi··· promissioate ubers Spiritu· sancti aMistentiam, qua fit, ut (vi divina· promissionis et smiateatia· Spiritus sueti erraro n·· poaM) eum 'supremi omasum Christianorum doetoris m«Mrefangenspr· apoetolicaena auctoritate definit, qnid in retos fidei et moram ab uaivena eoelsaia fide divina erodendum tonendumvo vsl reiicteadnm ait, erraro non posait; st hanc Romani pontificia iafallibilitetis praerogativam ad id«nt obiectum porrigi, ad quod inlallibilitas ecclesia· extenditur.

«Quemadmodum (nova | pag. 13]343 c nf). . . indicia por m irreformabilia.... Bi quis autem ..

¹ KsdiarisMima· ta·· formais· ab spissopo Padsrtsrasssi sais «missum maiasatimisw prsssHi ssMNtam faim· VMs tafta sab aam. ··.

* ta A, abi formais la wagtegatfoM XU rsfortar, sdditnr iapi'lmia

Padarborararin prap«M>: »QnMMdm>A>m O A \ Hraa I^jBM»^nite >h «miMta>Mhm p«te-

J*w '-. its 1mm Ammbî BβMΛβI· tan MUNHtetit ptaorogaiiv· «A Mmb IMÎIBm prarigitar, «A qaod IteûlfibUita· osatesfia· «ribamMtar.44

Pictaviooai··. „et Mm MWMWBMb proerogntir» (hoc priritegtet· toMIHiiMto), qMO «m •adraaqM Mt, rivn in tralmiM eapite rivo in ■aivm· ngirtyit apMtotir, ai imb oMootam porrigi, «A qaod ——— ———

Quoniam v«ro A· h·· femnla βoηvooiro aaa poterat inter ravoroodiMiato· patroa, plaaait, à proxiara die do h·· ro pris· thootogi nndiantar.

Indicta proxima soagrogatioM pro Aia ssqfirati, hora 9 ab eminsatisrimo praaaida ooagrogatio dimissa 'rat.

loaanips Sahwata toorotariaa.

47.

Congregati· XLL

Dia 6 maii anni 1870 hora nona aate meridiem habita Mt in archigymnario Romano congregatio quadregmima prima Dopatationis pro robus ad Bdam partinentibiia praeaide eminentiaaimo cardinali Bilio. Intererant otnnra reveroadisrimi patres, sxoeptis Giennensi et Baaoti Petri.

Peraetia precibns, praelegit theologus pater Behrader formnlam definitioni· de infallibilitata Romani pontificia:

„Hiηo aaero approbante concilio dooomaa et tanquam dogma fideiI declaramus, Romanam pontificem. cui in pereona beati Petri ab eodem Domim nostro lean Chriato praetor alia dictum Mt: *Sgo* ropoei pro *t»*, at non Aa/tcaeT */Uo» tua, ot tu* ofiiqnosido *oonotrnu confirma fratre» tuo»*, vi divinae promissionis et assistentis· Spiritus Macti (emendatio vi jweistentiae divinae ipsi promissae) errare non posse, cum supremi omnium Christianorum dootoris munere fungeae pro apostolioa eua ataotoritat· definit, quid in rebus fidei et moram ab univeraa ecclesia fide divina (emendatio: de fide) tenendum* vel tanquam (eidem) fide^oontrarium reiiciendnm sit. Et eiusmodi (fidei) decreta aire indicia, per ae irreformabilia, a quovis ohristlano, ut primum, ei innotuerint, pleno fidei obsequio excipienda et tenenda esse. Porro eum una èademqae sit sederis· infsllibilitas. sive spectetur in oapite eodeeiae, sive in universa ecclesia docent· cum capit· unita (emendatio: sive spectetur in Romano pontifie· tanquam capite ecclesiae, sive ia universa eooleaia docento eum capite unita); hanc iafallibilitat·· etiam ad unum idemquo obieetum smo extenders docemus, nempe ad fidei depositus custodiendam intemeratequs exponendum. Si quia aatem..

In examine de hae formula instituto, quataordeeim reverendissimi patras desiderarunt, ut ultimum membram periodi, qua· incipit: „Porro, eum.. scilicet „nempe ad fidei doporitum. — omltteretar, dum septem id retineri voluerunt Duo rovsrsadiraimi patra· proposuerant, ut addatur pout eaaoBM monitum, non tantum in dogmatiri·, eod in aliis etiam dsriaionibra Romano pontifiai veram * siaemram obodlentiam ssso praestandam, hxtaspistolam Pii IX ad arehiopiseopnm Monaehteaaeaa.

Deaiqas raaoUM prastesti sunt «t approbati in ea forma, qua in schemata concilii patribu proposito occurrant4.

ΛM··· Mft» I looonos BsAmota *·<··.

OMANmAM XML

Dio î aaü aasi IBIOhoca mm ante uraridioat M tlthigyaMMi· Rmmm' MMM wt qutdragsrima ratais Dapntatiooi· pso n Am aA AAmi psriinratftra proosid· ratasfirini MfAtaal MB·. Adorant sans ttômimi pa«M exoopUs Btrigeatemsi, QiaaMMi at Sanati Petri Plumiais Grandarab.

Prraibra peraetia, praelwtum eat sebMM sme·· datam eoaetitatioai· prima· de ecclesia, ut typis maadbri poseat Textas, hinc inde parvis mutationibus facti·, fer· unanimi oonsauu approbata· Mt.

Atrior tamm videbatur esee oontroveraia d· paaaultima periodo capitia IV, cum dao rovoreadiMimi patrae censerent, in ilia non tantum Romani pontificis, »ad ipsiu ooclaniae quoque infallibilitatam doarotari ad ea, qua· sunt revelata. His vero •t omnibus Mtiafaotum Mt, per formulam a theologo (patre Franselin) propoaitam: „Quoniam vero infallibilitaa eadem Mt... insuper definimus, hanc iafailibUitatem ... sera extendere."

D«ia a reverendissimi· Meehliaieuai, Tarviaino, •t Sancti Franciaci formulae propositae sunt pro monito adiieiendo. Attamen visum Mt, ut de hnc re tum demum cogitetur, quando tale monitam · congregatione generali postulatum fuerit.

Indicta proxima congregatione pro sequenti die, congregatio hora una ab eminentmimo praeside dimiaaa est

IoannM Sehwets secretarius.

ConstltuUo dogmatica prima de eeeleula Christi \ - reverendissimis patribus Depntatlonls pro rebus fidei reformata·1.

Phu tpûcoput servus servorum Dri sacro *approiani» concilio* ad porpetaam res memoriam.

Paetar aeternus et episcopus animaram nostrarum, ut salutiferam redemptionis snae opns usque ad consummationem saeculi perenne redderet, •anctam aedificare oeclesiam drarbvit, ia qua velati ia domo Dei viventi· fldalM omoM nains fidei et «UrRatis 'vinculo oontinerratar. Ideo enim, priusquam clarifioaratar, rogavit Petram, ut credentes ia ipsam omaas aanm rasant, rient ipse Filius «t Patar unum sunt Sapiratisrimu· igitur,nrchitootaa ad hanc fidsi «t communionis unitatem in eue •oetaeia iugitar conservandam, in beato Petro apostolo inaritait psrpetaam utriasqu· unitati· principians *ao* viriMlu fnndaatantam, super mina fortitudes··· Mtarnum «xtraeretar templum, et acciaris· oral· iafareada sablimita· in huius fidri firmitate bonaurger·» Contra quod fudamaatam divinitas poritam, quoniam porta· iafari maiori ia dies adio unAiq·· iasorgnat, ad eaihoHri aoMs

* 4: crsrâsdum, sad dstetam.

• B habet tantam sede·.

4 VWs t IΛ esL *lo.* — 1st tasm sMNmn h Mae annem post .prtaatam*: et sedens Dstatas rastro Asa CMts, kMsrids esasM peet .ImmiMetn·»: la a M M AmM*

> Çwfe mKm* Ib DqpatetifIrii ewfaM 4M T · ıü 4M Mb Britan A· pre·· aaMmta sat, at fis sssasM ··» state a ssorihaa Dspatatlaota runas csaarimMar. haadmte 'et ta altaalbM laaie smasta itssnm tari· tafmaaa sat aatritan oaOtM tasfinis Bsaaptarmnsata trafitam hates aapn, t UUlssi. 4-T. Baa mattam dtfrit a testa «ai tea tats M-UtaMr. Ut prime tstrita tester vidsat, qsifi patrns dspsfiaN ta astasmta rihi tradite asstamatat, variantes tasttasm Mttsris taritaatte tapriad terni; tens vsra ta qribw MN sdritam •st, tritespasntte(...)sigMvi, «asd mtalinetentam ragate ta amùgaitetam tasidat.

•<XITtain.lt,

• Ct Ara. XVIL !,«·«.

.1 *cr* r<te IП 10.

» A lra It, *State.* IV, ri m, sap. U, ta diam aataMs sai.

•tatad gregi· «mtadtag», b»»etanitatan,augn»·»-a μ μ Blμ μ » (« mh· dtartin, penpieuiaqM detam, «mm approbata «mU· tedtaam Mpoo- fiataaftua, lw mmm» oeoansetai «mmOU Mo m- –

tfigta «Metatam MtvaMlto eoatasta fidom

^i^Mtini^^l^i·^ e^te^i^k^i ^^^treisi^ie^t^i «trer·· debito eonda^nnptiotiio infiieio prooerib··^^

Capot L

Φ te teete JPbte* teteîte^MM·

Do«m›m Itaque «t declaramus, a Cbrita Deal·· tat* evangeHi testimonia primat» iuriodictioni· la universam Dei seelseiam immédiat· a* directa beato Patro apostolo promissum atque collatum fuisse. Ad gcw namqus Pâtre· Christus Filins Del vivi dixit: ‚Et «go dico tibi: quia ta m Patra» et super hanc petram aedificabo eoele- B •iam meam, at portae inferi noa praavalabadi adventu eam: et tibi dabo olaraa regni caeloram: •t quodcumqu· ligareris saper terram, erit ligatam at ia caelis: et quodeumque solved· saper tarram, •rit solatam et ia caelis" ›. Atque uni Simoni Patro contulit lésas post suam resurrectionem summi pastoris et rectoris iurisdietionem in totam ipeiu ori)· dicens: „Pasee agno· meos. Paeoa ove· mea·*». Huic tam manifestae «serarum Scripturarum doctrinae, ut ab ecclesia catholica semper intellecta est, aperte opponuntur damnandae ooram sententiae, qui constitutam a Christo Domino in sua ecclesia regiminis formam pervertente» negant, solum Petrum prae omnibus apostoli· sire seorsum singulis ■ive omnibus simul vero proprioque jurisdictionis primatu fuisse a Christo instructum; aut qui affirmant, eutndem primatum non immediate, direoteque ipsi beato Petro,, sed ecclesiae, et per haneO illi ut suo ministro delatam fuisse.

\ Caput II.

De perpetuitate prunatue Petri m *Romani» ponttjicibu».*

Quod autem in beato apostolo Petro princeps pastorum et pastor magnus ovium Dominus Christus lesus' in perpetuam salutem ae perenno bonum ecclesiae instituit, id eodem auctore in ecclesia, quae (Undata super petram ad finem saeculorum usque firmiter stabit, ingitor durare neeesse eet. Nulli enim dubiam, immo saeculis omnibus notum eet, quod sanctas beatiaaimusque Petras, apostolorum princeps et caput, fideique columna et ecdiesiae catholicae fundamentum, qui - Domino nostro leeu Christo et Salvatore humani generis ac Redemptore elaves regni accepit, ad hoc usque tempus et semper in suis successoribus, episcopis •anctae Romane· sedis, ab ipso fundatae, eiusque consecratae sanguine, vivit et praesidet et indicium exercet' : ita ut, qnicumqae ia hac cathedra Petro succedit, ia iuxta Christi ipsius institutioaem primatum Petri ia universam ecclesiam obtineat. Manet ergo dispositio veritatis, et beatus Petras (...) suscepta ecclesiae gubernacula non reliquit*.

Capat IIL

De ri et ratione primatu» Bomani ptutifieio.

Hinc inhaerentes tam praedecessorum nostrorum Romanorum pontificum decretis, tam praecedentium ot » «■ CkrM «faute»», Iitiwyii «eatata eeput, *t Mtata» ebrietiaaoram pâtre·· ** fa*'-mtfaera; «t ipei in beat· Patre paeeeudi, regendi M gubernandi universalem eeeleeiam a Domine Metre les* Christo plenam potestatem traditam •eae; quemadmodum etiam ia gnatis oeeumeaioorem eoneitioram *at* in eeorie canonibus continetur.*

•Boer auism *plene* petat·· esra sst *ac propria ^otete teitteteiM tjKKvpelii)* φ*M jtewMMN* *ptuttifat,* ut» *Mtioiieae eecioоiae epieeopue, « Mum oeile,* hoe sst m omaes tom *ooot* gtrnm qgnos, *iure diemo pellet. Proinde doeemu» et doelaramu»,* ssmutas *illam iuriadictioni» poteotaiem,* ordinariam ssse et immediatam, erga quam particularium ecclesiarum, cuius- ' cumque ritus at dignitatis, pastores atqu· fideles, tam seorsum singuli quam simul omnes, officio hierarchies· subordinationis, veraeque obedientiae obstringuntur, non solum in rebus quae ad fidem ei mores, sed etiam quae ad disciplinam «t regimen ecclesia· per totum orbem diffusae pertinent; ita ut custodita cum Romano pontifice tam communioni· Auam eiusdem fidei professionis unitate, •celesia-Christi sit unus grex sub Uno summo pastore.

Haec est' catholicae veritatis doctrina, - qua deviare salva fide atque salute nemo potest. Tantum autem abest, nt haec summi pontificis potestas ' opponatur ordinariae ae-immediatae illi episcopalis iurisdictionis potestati, qua particularium ecclesiarum pastores, assignatos sibi greges, singuli singulos, pascunt ot regunt, ut eadem a supremo et universali pastore asseratur, roboretur ac vindicetur, dicente sancto Gregorio Magno: „Mens honor est honor universalis ecclesiae. Meus honor est fratrum meorum solidus vigor. Tum ego vere honoratus sum, cum singulis quibusque honor debitus noa negatur" i.

Porro ·χ suprema illa Romani pontificis inriedictionis potestate consequitur, necessarium «idem pontifici ius esse, in huius sui muneris exercitio libere eommanicsndi cum pastoribus et gregibus totius ecclesiae, ut iidem ab ipso in via salutis doceri ac regi possint. Quare damnamus ac reprobamus iHorum sententias, qui hanc supremi capitia eum pastoribus et gregibus communicationem licite impediri posse dicunt, aut eamdem reddunt saeculari potestati obnoxiam, ita ut eontendaat, quae ab apoetolica sede vel eius auctoritate ad regimen ecclesiae constituuntur, vim ac valorem non habere, niai potestatis saeculari· placito confirmentur.

Rt qnoniam divino apostolici primatus iure Romanus pontifex universae ecclesias praeeat, docemus SJtiam et déclarants·, eum esse *tupremum indicem** fidelium, „et in omnibus eausis ad examen eeclesiaatieam spectantibus ad ipsius poese indicium recurri"*; „s*dis vero apostolic··, euius auctoritate maior non est, indicium a nemine fore retreetaadum, aequo cuiquam de «hio licere indicare iudicio" '. Quare a recto veritatis tremit» aberrant, qui affirmant lioore ab indiciis Romaaoram pontificem ad oeeumeaieum concilium tamquam ad auctoritatem Romano pontifice «spectarem appellare.

i Matta, ivi, ia, t».
• Issa·. XXI, lfi-17.
• B». I Pat. V, A sdL ·«. ·< Hebr. XIII. M.
' Ct Latte CeU. reoeiL t III, soL lite, fatestul «sasilH •M. HL era». PMMfgi ta sp. legati; saH. a Petat Ctafta sped Bstysh. preste*·
› t le X, »>. m («l II), 1 1

ı › a. Gssgor. M. ad Bstag. Alssaadrin. «p XXX
• Ptt PP. VL breve *Super retitta»* A M nsv. ITUS.
• OoasiL sesem. Legdna. IL
« Bp. MMti I ad Misbasisst tapsreloreas

Oap«t !▼.

Dt Romahoram pontifieam 4n/WNN*Mf.

la sapreaaa autem apoetolirae luriadMieub potestate, qnam Remaaue poutihu ttuaquam Patri priacipio apratolorum saeoearar ia naivurram oeeieeiam obtinet, supremam quoqao amgiMorii potestatem oomprebradi, haoo raueta sedeo aemper tenait (.. .\ ipeaquo oerameaka raneilia tradido mat Roquantes itaqao inpriasfe yeaoralinm eonellioram, ia qnibus Oriera oum OraMonte ia Mai oaritatisquo anionom oonveaiobat, solomnoa fidei professionee, ram concilio quarto CoratantinopoUtaao erodimus:. ,.Prima aàlaa rat, *ttfuUat rcctac ftdri* custodire, et a constitutio patram aallataaaa deviare. Et quia non potrat Domini aratri Issu Christi praetermitti sententia dieeatio: Tu ea Petrae et super hanc petram aedificabo ecclesiam meam1, haec quae dicta eunt, rerum probantur effectibus, qnia in aede apostolica immaculata, eet semper catholica *ttrrata* religio, ot sancte celebrata doctrina. *Ab hac cryo fide tt- doctrina ttparari* mtmaw *dtbvul Christi fidtUt,* nt esse mereantur „in una communione cum *ttdt apoitolica,* in qua eat integra ot vera Christianae religionis soliditas"'. Et cum Lugdunensi concilio secundo profitemur : ,(Sanctam Romanam ecclesiam summum et plenum primatum et principatum super universam ecclesiam catholicam obtinere, quem ae ab ipso Domino in beato Petro apostolorum principe sive vertice, cuira Romanns pontifex est successor, eum potestatis plenitudine recepisse veraciter et humiliter recognoscit; et sicu.t prae caeteris tenetur fidei veritatem defendere, sic et si quae de fide subortae fuerint quaestiones, suo debent indicio definiri"*. Et qum Florentino concilio repetimus: ..Pontificem Romanum, verum Christi vicarium, totiueque ecclesiae caput et omnium chriatianorum patrem ac doctorem existere; ot ipsi in beato Petro pascendi, regendi ac guberqandi universalem ecclesiam a Domino nostro leeu Christo plenam potestatem traditam esae·'*.

Hinc, sacro approbante concilio, docemus et tamquam dogma-fidei declaramus, Romanum pontificem, rai in persona beati Petri ab eodem Domino nostro leeu Christo praeter alia dictum eat: „Ego rogavi pro te ut non deficiat fideo*tua, et tu aliquando conversus confirma fratres tuos""*, vi assistentiae divinae ipai promissae errare nbn posas, dum supremi omnium Christianorum dootoris munero fungens pro apostolica sua auctoritate definit, quid in rebus fidei et morum ab universa ecclesia tamquam de fide tlnendum vel tamquam *tidtnt* fidei contrarium reiieiendum ait; et eiusmodi decreta sive indicia, per se irreformabilia, a quovis Christiano, ut primum ei inpotuerint, pleno fidei obsequio excipienda et tenenda erae. Quoniam varo infallibilitaa eadem est, sive spectetur in Romano pontifice tamquam capite ecclesiae, sive in naiversa ecclesia docente cum capite unita^ idauper definimus, hano infallibilitatem etiam ad anum idomque obieetam sese extendero. 8i quis autem huic nostrae definitioni contradicere (quod Deas evertat).praesumpserit, sciat se a veritate fidei catholicae et ab unitate ecclesiae defecisse.

› Matth XVI,4«.

* fc formula s. HsrwMas peps* P*s«t ab BsMaao Π patfbe* concilii oeoamsaM VHI, Crastantinspolitenl TV, preposita at ab iisdem subscripta sst.

· *s prsfossiaao Mei odite a Greed* te eoMtiis teram. Lagdaaeasi II.

‹ *Ct.* Ioans. XXI. Ib-lt

» Loe. XXII, M.

; } ;, S OUMU

•i quie dteerit, hiatu· Peteum apeadelam a Aristo Domine ooastitetem aea.-raae apeetetoram •i tstiu tMItviM visibile raped; vel raaadem beaorio tantam, ara natem verae preprtaoquo iuriodietieaio primatum ab eodem Domino aratro leae Artato directe et immediato assagisse; anathema sit.

Canon II.

8i quis dixerit, aoa ooaJRSt ipoiua Christi Domini latitatione. at beatas Petrus in primatu super universam ecclesiam habeat perpetuos suoceseores; aut Romanum pontificem non eme iure divino Petri in eodem primatu successorem; anathema ait.

Canon III.

81 quis dixerit, Romanum pontificem habere tantummodo officium inspectionis vel directionis, non autem plenam et supremam potestatem iurisdictionis in universam ecclesiam, non solum in rebus quae ad fidem et mores, sed etiam quae ad disciplinam et regimen ecclesiae per totum orbem diffusae pertinent; aut hano eius potestatem non esae ordinariam et immediatam sive !n omnes ac singulas ecclesias sive in omnes et singulos pastores et fideles; anathema sit.

60.

Congregatio XLIIL

Die 8 maii anni 1870 hora nona ante meridiem in arcbigymnasio Romano habita est congregatio quadragesima tertia Aleputationis pro rebus ad fidem pertinentibus maeside eminentissime cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patres, exceptis Ciliciensi, Sancti lacobi de Chile, Oienensi, Ultraiecteosi, et Sancti Petri Flumini* Grandensis Australia.

Precibus peractis, praelecta est relatio* de observationibus reverendissimorum concilii patrum in schema de Romani pontificia primatu, et reverendissimorum Mtrum deputatorum approbationem retulit, paucimbu* tantum mutationibus desideratis, scilicet ut pagina [4 I.] 10 in fine ill (LII, 8 e is] dicatur »et partim^alibi fusiori modo habebitur"", deinde, ut pagina 35 [LII, 34 a ·] pro „eat diacrimen subtecti"* ponatur „eat discrimen in modo considerandi subiectum**, atque ut dicatur, quare non ait adiectue canon capiti IV respondens*.

Hora duodecima congregatio ab eminentissime praeside dimissa est;

loannes Schwets secretorius

61.

Congregatio XLIV.

Die 23 maii 1870 hora nona ante meridiem in arcbigymnasio Romano habita eat congregatio quadragesima quarta Deputationis.prl rebus ad fidem pertinentibus praeside eminentissime cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patres, exceptis Btrigoniensi, Giennensi. Sancti laeobi de Chile et Sancti Rotri Fturfiini· Orandenaia.

Peractis precibus, ab eminentiasimo praeside proposita eat quaestio: Am formula de obieoto infallibHitatis summi pontificis multis reverendissimis patribus etiam e numero eorum, qui definitionem desiderant, non arrideat, num de alia paranda De-

› Mea dieitsr te actis, «mtteasts** Misa* hi hac asasteae diMSptetioera da Ipso acboaate; sx dtesie teas· st notia tbeslsfora· id patet.

* Haec retetis typis issptesea, ana eam sehraets eoastitstisai* prisse* de «desis tradite sat patribus ooadlii die • ■ai. (X L LU, eoL U-M.

Ctatioui rit. Piri^iMi plant Mm le dicta MM, ommo rsversudiâslmi patre» <Mb- mimi, «xpMtMfaa mm, don·· mvm fennulae • prtribM «MriUi prefcruatar, - „- *- „ qune °P" bas Hm tarit, «Ugi peaces.

Quoad statuai ab umiMattataM praecide prupueitoai quaestione··, m Mil·· meet, ri ptuviusi· ad riagala· dUtaütatM ri congregatio·· gcaerali propositae respondendi, habita ratioao earuadem affinitatis, inter pian· revereadiaaimo· Depatationia patraa distribaeada rit, riaa· aat, et ralrita «rigalri rmpondsadi libertate ad singulas diflcultatee obmovendas, tua demum, qunndo schema amandatum proponetur, ad ea, quae forsan reatabunt, reaponaam daretur.

Hora duodecima praeterlapaa congregatio ab' eminentiaaimo praeside diniiaaa eet

loannea Schvets secretarius.

52.

Nova forata capitis quarti Integre reformati putribile deputatis propotdta.

1870 iunii 8

Caput IV.

De Komanonm pontifie»»» 'infaUiMilate.

Quoniam autem cum ipao summo primatu haec aancta sedes apostolica et Romanus pontifex potestatem ^pascendi universum Christi gregem' a supremo et aeterno pastore suscepit'J omnium Christianorum pater et doctor constitutas: propterea prae ceteris tenetur fidei veritatem defendere, et si quae de fide subortae fuerint quaestione· suo debent indicio definiril, ita enim et haec sancta sedes divina edocta traditione veraciter ethumiliter semper tenuit, et oeetfmenica concilia, ea imprimi·, in quibu· OXjen» cum Occidente ri fidei et C charitati* unionem conveniebat professa sunt.

Huic vero pastorali muneri Ut satisfacerent praedecessores nostri indefessam semper operam dederunt, ut salutaris Christi doctrina apud omnes terrae populos propagaretur, parique cura vigilarunt ut, ubi recepta esaot, sincera et pura concurvaretur. Quocirca etiam antistites „longam ecclesiarum consuetudinem"· et „antiquae regulae formam seqoentea"·, ea praesertim pericula, quae in negotiis fidei emergebant ad hane sedem «postolioam retulerunt, ut ibi potissimum resarcirentur damna fidei, ubi non potent fides sentire defectum·. Romani autem pontifices, prout temporum et rerum conditio suadebat nunc congregatis oecomenicis conciliis nunc per synodos provinciale· nunc per se ipsi adhibitis, quae Spiritus sanctus suggerebat auxiliis ea tenenda definiverunt, qbae sanctis Scripturis et apostolicis traditionibus consentanea Deo D adiutore cognoverant. Quorum quidem auctoritatem, utpote apostolorum principis, omnis semper catholica Christi ecclesia fideliter secuta est·, plenissime sciens, in hac s. Petri sede, secundum Domini nostri lean Christi sententiam, immaculatam semper catholicam servari religionem et sanctam celebrari doctrinam7.

At vero cum hac ipsa' aetate, qua salutifera apostolici muneris efficacia vel maxime requiritur, non pauci insurrexerint, qui illius auctoritati obteeetsut; iMiwnil— amaris usm esae—m, voritotis at fidei m- defirieatri ebariema, quod wrigoattas Dri VMm aaa oam paoteruU effieio boato Petro etaaquo ri hac eatbodra suoeeosoribM contulit, adversae prava heminam stadia esisrsri.

Itaque ad IM Salvatoris aeetri gririaas, ad fidei catholicae exaltationes· et ornarim populorum •elatem, «aaro apprabaata ooariHo, decessas at diriaita revelatum dogma esae doelaramas: Romanam poatifieem, eui ia persona beati Petri a Christo Domino diotam ori: Ta m Petras, ot sapor bane patrum aedifiaabo ooeloerim meam*; ot Rorum: Rgo rogavi pro to, ut aoa deficiat fidos tua·' cum · supremi doctor!· munero fisageas quaestione* de fide et moribus suo indicio· definit, per Spiritus sancti amistenti.em ab errore immunem servari, et has eius defifiitiones cive decreta, per ao irreformabilia. a quovis ehristiano. ut primum ei iaaotueriat, pleno mentis amensu et fidei obsequio oxeiprinda et tenenda eme. Definimus insuper, hanc Romani pontificis infallibilitatem ad idem obioctum porrigi, ad quod infallibilitos ecclesiae extenditur. Si quis' autem huic nostro deereto contradicere, quod Dena avertat, praesumpserit, serit se a veritate fidei catholicae ot ab unitate ecclesiae defecisse.

ADNOTATIO.

I. Utile visum est, inserere capiti nonnulla ad rectam intelligentiam dogmati· accommodata, nempe: Summum pontificem, doctor,· munere non sine commercio ot nnione cum ecclesia fungi ; nunc per concilia nunc per se decreta edere; antequam definiat, Scripturam et traditionem consulere; denique donum infallibilitatia non hoc sensu personari esso, ut ei abstractione facta' a suo munere conveniat

2. Haec eo magia videbantur inserenda, quod ipsius dogmatis aliquam demonstrationem ex usu et consuetudine eccleaiae contineant, et occasionem praebeant, gravissima traditionis testimonia in memoriam voaare.

8. Ne tamen caput nimia prolixum fieret, decreta conciliorum brevius contracta sunt; id quod eo facilius fieri potuit, quia Florentini concilii decretum in capite III totum recitatum eat, e conciliis autem Lugdunensi II et Conatantinopolitano IV ea, in quibus vis praecipua ineat, non omittuntur.

4. Quod ad ipsam'definitionem pertinet, sensus formulae, quae nunc proponitur, eatenus indeterminatus est, qpatenus quaeri potest, quaenam sit definitio quaestionis fidei, num ea tantum, qua aliquid fide divina credendum proponitur, au eae quoque, quibus de facto dogmatico decernitur, ant censura minor infra haeresim infligitur etc. Sed huic dubitationi per ea, quae de obieeto infallibilitatis addita sunt, quantum hic satis est, respondetur. 8i enim in alia constitution· obiectum infallibilitatis «oelesiae determinabitur, eo ipso etiam objectant infallibilitatia Romani pontificia declarabitur. Sin vero nulla talia. definitio fiet, de obieeto vi huius decreti indicandum erit secondant es, qnae nunc iam de ecclesiae infallibilitate communiter tenentur: nempe dogma fidei esae, Romanum pontificem non posse errare, cum divina fido credenda proponit, et theologice certam eos·, eum etiam in aliis rebus declarandis ab errors immunam esse. Undo patet, per hanc formulam nec pine neo minus definiri quam in prius proposito definiretur ; sed per "hanc formulant generioam vitori videatur taommoda quaedam ia priori e nonnullis invento.

› Vide decretum eoae. Pknrvat.
• €x profsssisos fidei odita · Gnsd· ia eoae, coeam. LegdnaoMi Q.
• A Cyr· Alex-ad a Qsdsst
• & Issm. I 4Bn«. Carri. ot Milov.
• CL a Ben. aplSO.
• A Agaric ·». ad imp. a eoariHe seous. VI approbata.
• Ct fermai· ·. Homlodac papas praut ab KadrieM Π patrib·· oMM. assess, VID proposita ot ab Ma Maaripta rri Ocarczn. emranu. rotsvs LOL

ı Matri. XVI, 1A
» Lac XXII, «A

M.

CaagregatiaUV.

Die 8, innii 1870 hora nona, auto meridiom ita archigjmansio Romano habita sst congregatio qnadragesima quinta Deputation!· pro rubus ad fidem pertinentibus praeside eminentissime patres, cardinati Bilio. Intererant omnes reverendissimi patres, exceptis Btrigoniensi, Giennensi, ot Baneti Petri Fluminis Grandensis.

Peractis precibu», distributas sunt observstibfies scripto factae a nonnuHi· patribus in priora decem 'capite schematisl constitutionis dogmaticae de ecclesia Christi.

Dein late sunt suffragia de emendato *capite TV* constitutionis dogmaticae primae de ecclesia Christi.

. Priusquam autem a singulis suffragia paterentur. auditus est theologus pater Franaelin, societati· lesu. qui exposuit emendatum caput quoad rem cum priori prorsii» convenire, quoad formam tamen •implicius'-et generalioribus verbis conceptum eese, ita ut multae difficultates evitentur, quae contra priorem adumbrationem moveri, possunt et probabiliter movebuntur.

Dein alter theologus, pater Petere* (Kleutgen) societatis lesu, exposuit, quare verba illa omis»* ain't: „Quoniam vero infallibilitaa eadem est, sive spectetur in Romano pontifice tanquam capite ecleniae, siVe in oniversa ecclesia doeente cum capite unita"; quoniam videlicet infallAllitaa ecclesiae non vjdeatur revera sub omni respectu eadem m»»j ^pum alia sit infallibilitaa activa, alia passiva, alia, 'quae excereeatur modo solemhi sive ab ecclesia in concilio oecumenieo cong^e^ata. sive a pontifice e cathedra loquente, alia, quae exerceatur a magisterio ecclesiae'ordinario/

Hie praemissis, primus reverendissimorum patrum. patriarcha Ciliciae, declaravit, sibi schema novum non displicere.

Alter, Posnaniensis, sibi placere magis quam .primum.

Tertius, Mecbliniensis, sibi novum schema probari. dummodo ea, quae in nota prima dicuntur, textui ipsi inserpntur aut adiiciantar.

Quartus, Caesaraugustanus, quamvis non sit necessarium, consultum tamen fore, si ad ..supremi (dootoris) ", addatur '., et universalia", ut magis pateat, definitiones, quae infallibiles^ sunt, pertinere debere ad universam ecclesiam.

Quintas, Baltimorensis. priorpm formulam esae praeferendam, cum nova sit vaga, ambigua, indeterminata; et ideo timendum. n\ pluribus patribus in congregatione generali displiceat. , m^

Contra quae eminentiasimua praes^^mnimadvertit. formulam minime esae vagam imbiguam, sed dumtaxat magis generalem et ideo sinistra· interpretationi minue subiectam; eamque -qp<iori substitutam, quoniam status quaestionis id desiderat, ne sententia theologorum libere propugnata et sedi spostolicae magis favens reiecta videatur.

Baatusi Cameracensis, sibi novum schema utique placeie.

Septimus, Mutinensis, sibi similiter notam mulam probari, sed exoptandum esae, ut ait ciori modo enuntietur, forsqp sic: „cum ... in rebua fidei et morum circa obieotum idem, ad quod ecclesias infhllibilitaa extenditur, definit etc."

Octavus, Cassilieiibi·. quamvis imprimi» post animadvertenda sibi vidari, ut <·Mμ β:

1· Lacnleata taatimoaia ax eeaciKk Floraatia·, Lugdunsaai ut Conataatinapnlitaap ita abbreviantur,

S* Potentes pascendi uinnu gpogsm data ia texta laaaab *faute* etc, hie. aoa ruat·, diatiagaitar a primatu regimini», cum ipsa pnmatus regimini» optima ptobetar ex hoe texta, et ita hnae textam multi ex sanctio patribus interpretentur. Qnod^fere in idem recidit, textae hie restringitur ad doctrinam, dum significat tum potentates) regendi tam doeendi.

3* Infnllibilitatia potente», quam habet autumna pontifex, hic exhibetur tanquam distincte a primatu. Dicitur potestatem hanc summi pontificis datam ease eum primate. Iam vero haec infallibilitatis potestas doeendi, ut videtur, pars eet pririatus, et exhiberi debet tanquam para primatus, saltem melius foret, eam non exhibere tanqnam distinctam.

4* Tum sancte sedes, tum Romains pontifex dieitpr omnium Christianorum pater el doctor constitutus, quod in priorem non quadrat: quae potius dicitur mater et magistra omnium Christianorum.

6' Duae periodi paragraph) primae locum invicem mutato deberent. Quale er.im est argumentum, ut stat? In prima periodo infallibilitaa pontificie probatur ex concilio Florentino et: Lugdunensi. Et "tunc haec particulari» probatio in altera periodo per generalem hanc assertionem, quod ita tenuerit sancta sedes et oecumcnica concilia. Procedendum esset modo inverso.

6* Pagina 3 paragraph) primae [S 3 | 6] omittantur verba „una cum pastorali officio", aj quin infallibile munus docendi est pars pastoralis officii. non aliquid simul tum eo: *b)* quia pastorale officium hic restringitur ad potestatem regiminis, dum in paragraphe prima restringitur ad doctrinam, et sic diversimode sumitur hic et illic

*1** Pagina 3 fi 9 [§ 4] vel textus Scripturae dentur iniegri, vel saltem addatur etc., quia pars textuum, unae datur, non continet plenam probationem Woctrinae.

S* Videtur necessarium addere „ut rea definita toti ecclesiae credenda proponatur".

Novus ordo materiae igitur hic esset: „Quod autem primatum honoris et regimini», quem Deminue lesu» Petro et successoribus contulit, etiam suprema et infallibili auctoritate in docendo coronaverit, haec sancta sedes, divina edocta traditione, constautique praxi fulta veraciter etc." usque ad finem g 1.

Tunc incipiat fi 2 sic: ..Insistentes igitur huic fidei et praxi, praedecessores nostri indefessam .. fideliter secuta est" additis verbis „et concilia professa enat. Unde cum concilio Florentino etc.": •t tam ponantur verba Florentini, vel ad longum vel abbreviate, et verba concilii Lugdunensis et Constantinopolitani. et dein poaatur paginae 3 § 1 (Of „At vsro etc "

Nonus. Westmonasterisnsis. animadvertit, in formula ipsa pro speciali .. quaestione· fidei et morum" ponendum esse genersliter „in rebus fidei et morum". Dein in verbis „pioηo mentis assensu «t fidei obsequio" illud *et* copulative sumptum coarctare' formulam ad priorem, id eat „fide tenendum".

Decimus, Bostrensis: 1° formam praesentem intentioni declarandi, papam esse infallibilem in iisdem obiectis ac ecclesiam, non satisfacere videri.

9* Rationes allatas pro formula mutanda non videri aat fundatas. Nam non idem bis dici eodem

1 SubinUUif· *prittwi.* Kiumodi obMrratioMfl habeatur •apra, U Lï, eoi. 731-990.

(* loeepha» Kleutgen cornea ia JWer· mutaverat, cum auso 1834, ne, caperetur quod nomen eodetati aeademicae <ebornw invitae dedimet, ia: Helvetia* eeoeeait

irai. Moque veram ·■··, pim mtam h priori sehoesato «mlmlvo dictam omo.

F Feemlam arvam mm qeidMB |m«l»-. ■t MM MM MMpÎMti plar», quam theeM pvebatorum theologoran^ ot Mm' «Ma* ia «pUoM ooram. qui tectnri ai aadituri liai, ot exie materait oppositionem timeadam. Koqao bans gMaraiitatem par seqaeatem porteopM corrigi. Utramquo eeatoatiam debar· retiaaro suam tatoua veritatem, uado stabilita aatemufai infallibilitate ia quaestioaibes fidei et Menai aoa po«se reetriagi.

Undecimas, KdMseaas, doelaravit, m coasentir· Metianai.

Duodecime·, 8edunea>i>, 'desiderat at formula brevius exprimatar. Dria 1* at pro „supremi" dieatar „supremi ia eeclosia et aairenxlia dootoris"; 2* pro „quaestione· de Ade etc.*' poaatar „in definiendis rebus fidei etc."; 8* in seaCMtia „ad quod infallibilita· eccleaiae" addatur „docenti·"; 4* loco „ad idem obiectum" dicatur „ad idem prorsus obiectum".

Decimo· tertius, Calreneis, nt initium paragraph! primae ita immutetur; „. . . (linea 3) •bprema Quoque magisterii potestas eomprebouditur, qua a supreme et aeterno pastore omnium Christianorum pator ac doctor constitutus, prae caeteri· tenetur fidei seritatem docere et defendere, et si qnae do fide obortae fuerint quaestiones, suo debent indicio definiri. Ita haec sancta sedes, dirina edocta traditione veraciter et humiliter semper tonuit, perpetuus usus comprobat et oecumenica . . . sunt."

Pagina 2 linea 16 (§ 2 1.15] „adhibitis ex assistentia Spiritus sancti aliis auxiliis"; linsa 20 [1.18] „cognoscsut; unde sanctus Augustinus nau dubitarit affirmaro, quodl Romanus pontifex respondet, quae C astiquitus apostolica sedes et Romana cum caeteri· tenet perseveranter ecclesia"*.

Psgina 4 linea 1 (§4 1. 10] „in rebus fidei et morunt tiomabum pontificem eadem indefectibilitate pollere, qua ecclesia docens, esunque ad idem obtectum porrigi, ita ut definitiones et decreta sint aeque irreformabilia, ita ut etc." Ibid, in linea ultima (id e»t in nota) addatur: „Cf. verba sancti Agathonis supra citata."

Decimus quartus, Pictaviensis, sententiam illam, pagina 2 [8 2 1 12], V*·· incipit „Romani autem pontifices ..." esse obscuram. Deinde formulam Hormisdae integram citari debuisse. — Insuper formulani definitionis esa· prorsus genentem et indeterminatam : praecipue videri hoc offendere, qnod etiam iis decretis et definitionibus, quarum obiectum non est revelatum, obsequium fidei vindicetur. Tandem formulam duplicem infallibilitatem statuere videri, D et ideo ex priori verba „sive spectetur in Rotfiano pontifice etc." esse retinenda'· —, Caeterum probari debere, quae observata sunt, scilicet quod primatus a magisterio nonfoit distinguendus; insuper sedem Romanam non debere appellari „patrem et magistrum cbristifldelium".

Decimus quintus, Ultratectensis, ad verba „nuno T congregatis conciliis" a*nndu|D. „nune rogata episcoporum por ecclesiam) dispersorum iudiciali sententia", vel utramque sqbUntiam ita oonciptendam_ „nune rogate episooprum in oeeumenici· conciliis congregatorum vel ^per oocleeiam dispersorum iqdioiali sententia.^

Decimus sextus, Saaeti Francisoi, sibi formulam prorsus non placere, eamque sio mutandam videri: ptooripR, par fpH*8M eautan ... «me. DefiafaM bM Mt» ·4 AAtt ptiitam saBteet verbom Dai itriptam vol teadMam

D«eimas MpàaaM, Brixtaamia, eibi resM· boa mlmsb ^μμ*ι taMNo igAtei mmi* bue dadaiÜMibM viodteatam, aMquom seMputam sibi ereare, atqe« etiaM ribi rider», de simplieteri formula «ogitaadam mm

DmImm oatavM, Saaeti laoobi do OU·, apr ·edendum mm, donee eaMadaÜouM saper oapat IV iam patribM exhibitam feetae fuerint.

Deeian· BMaa, Tnrvisiau·, sibi sebema bec r· formatnm quoad definitionem non placere, eam sensas oiaadem sit ambiguas, et qste, qaod definiri non iataeditar, tanua definitur, seilisst iafallibilitatem tam Romani pontifie·· tum ecclesiae ad m etiam extendi, quae dsmaanter nota, quM haere··· nota sit inferior. Hinc ut difficultates sviteatar, ridetur declarandum coeo dogma fidei, poatifiesm ia decrotis fidei et moram eadem infallibilitate gaudere, qaa gaadet eccleaia, et eodem modo, qae decreta ecclesiae, illa etiam pontifici·, qaao ad idem obiectum porriguntur, ease per se irreformabilia.

Vigesimus, Paderboraessis, sibi rideri priorem formalem esse praeferendam; ei tamos aoa placuerit, eimplieiorom proponendam esse.

Vigesimas primos, Ratiqbonsasia : 1* Romanas pontifex non tantam do quaestionibus fidei et moram indicare, sed etiam dogmata proponere, etiam nullis praecedentibus, aat iam sopitio controversiis, et fidei confessiones aut symbola conficere potest, atque ita iniuugero consuevit, ut nonnisi, qui illis consenserint, in catholicae, oocleeiae communione esse possint. Itaque etiam haec in capite innuoada essent

2* Non deerunt qui aliud modiorum genus do· •idereet. scilicet „intorrogatis episcopis, licet noa aliqua synodo adunatis".

3* Quas paragraphe 4 dicta sunt, forsan nimis emphatic· expressa videbuntur, ac si assentar quaedam inspiratio positiva.

4* Paragraphe ultima, linea 3 [fi 4 1. 2] ad „populorum" addatar „oetholicorum".

5' Addendos textus; „*Et ùtftri* ism prassefobwiU etc." et „A aZifiuMdo ooetvms etc.".

6* Post „supremi" inseratur „omnium ohristiaeorum doctoris".

7* Pro „qusestiones . . . suo indicio" ponatur „pro auctoritate" vel „pro apostolica sua auctoritate".

8* Queo do obtecto dicuntur, immediate oum primo membro ooniungaatar.

ioaunM Schwets socrotarius.

M.

Congregati· XJ,VL

Die 9 iunii 1870 hora septima veopero in archi gymnasio Romano habita eet oeagregatio quadragesima sexta Deputation!· pro robus ad fidam pertinentibus praeeide eminMtissimo cardinali Bilio. Intererant omne· reverendissimi patro·, oxooptis Strigouieaei, Mediliniensi. Cameraoensi, Rdoseao·, Gieonenei. et Sancti Petri Fluminis Grandsesis.

Praemiesis prodbns, oxaminata· suat srnsedationes ia congregatione geaerali Mper pressmis oonstitutionis dogmatieae prima· d· eeclseis Chrieti>.

Cum emendation·· 1 et 2 nimis longae deprebea-

1 <«· cod.

• Ceatra Mraaus·, lib. I, eep. I. · IX (Higas, FUr. Let XUV. M.)

ı VMs mutilme la pmMiias· iUad prvpssttes L UI. mb asm. 27, sate rnagngstiaesai 4is U isati habita··.

peeponantiam, quantam faai peternt, h Amm veUeat, a tbûnteg* (pute* PraaaaMa) prateoetana a* ab aaaibaa revovandiaaiaata patett·*, Awba·xeeptta, «dmianua aet aeque*· aAUteuaeaten, pagina B Haea 18, poet „bmu* MM*t" (Jppa B*nl) Înaarendam : nQaoaaadwedam igitar apaetalee, q*M ·ibi elegarat, e*mm**ie*te Spirite eaaeta, mtait, rient ipee adaree erat a Pâtre: ita ia aeaiatea tea paatona et doetorM perpatae eaao volait üi rare apteaapatae ipaa aaae et iadiviaad Meet, ntq*e anivepea eradeatiam multitade par aehaereetee tibi iavieeta raeerdotoe ia Mel at eomanaioni· unitate eaeaervaretar, bratiaaimam Petewm aanibea apa·tolia pmepoaena, ia Ipaa ixatitait poteau·· atriaeqae unitati· priacipium aè viaibile foadameatam ., .**>, *pag.* 4 lia. 4.

Sa. Noa proponendam raffragiia vienne aat.

4. Non admittitar.

5. Prior para admittitar.

6. Inm aatiafoetam per additemontam.

7-9. Texte· retinondua.

10. Non admittitar.

11. Admittitar.

IS et 13.. Noa admittitar.

14 α et 14 A Noa admittitar vol iaa provteum.

15. Non admittitar.

18. Admittitar oonaalendo emendationi per ·entontiaram tnunpoaitioaem, ita nt dicatar iade a lin. *»3* : „dependet (reap, oonaiatit), cuncti· fidelibu· credendam ot tenendam proponere necandum... fidem, atque contrariée . .."

17. Iam proviaum in admieaione emendationi· U··.

Hora none congregatio dimieaa eat.

loaanee Schweta ·ectetariu».

M.

Congregatio XLVII.

Die]2 iunii anni 1870 bora nona ante meridiem in arohigymnaaio Romano habita oat congregatio quadrageeima aeptima Depntaiioai· pro rebua ad fidem pertineatibua, pmeeide reveren'diuimo primate Gneanienn ot Poenanioati loeo eminontinimi cardinalia Bilio infirmitate impediti. Intererant omnM rererendbaimi patre·, excepti· Strigonienai, Cameraoenai, Sedanbaai, Gieanenai, .Sancti lacobi de Chile, Mntiaenai eb Sancti Petri Flumini· Grandenaia Australia.

Invocato Spirita aancto, praelectam Mt. additamentum ad prooMwaat oonatitationia dogmaticae primae de eoclMia Chrieti ticab donao immutatam erat; licet vero nonnulli reveteadiaaimoram patrum Illud admittendi nullam difficultatem haberent, probatam tamen non Mt, aed formula rotant* Mt, nti praecedenti congregatione adoptata erat, aotaaamodo aervatia mutationibea atyU.

Deinde thaologua pater Potata (Kleatgea) retulit de MMudaMendbiM in congregatione propooitia m copal *I ct II* eiaadom oonatitationi··.

N. 1 noa Mt admiaaa.

N. 9 ia capot *I* ia illo tantam admittitar, nt loeo .omnibua* poaatar .caetaria*, quia priori parti iam per additamentum ad prooemiam a*tiafactam ml

Na. 8 at b ad atyhua patrtaaallam rattan*· haAeadam mm décrétée net.

N. 4 admie^ita taatoe et atplea taxtai oeafonaatar. A theologe niter* die haea formel* exhibita aat: „Bae de eaaaa ad Rnaaaaa eoeioeiaa prepter peteetiareaa principalitatem neaoeee aret ·aaaem oeaveaire eeeleaiaa1, et ia ea aede, qaae *[Ifff* a qua) venernadae oeauneaieaia inm ta reliqaaa dimaaaat·, Uaqaaa aaabra ta capita ooaaeoiatae ta anam endetta ooaopagom oenlaeeereai**.

Hora 18 ooagregatio diaearrit.

loaaaee. Soheeta aeoretariu·.

M.

Congregatio XLVUL

Die 19 ianii 1870 bora non* ante meridiem in archigymnaaio Romano habita eet congregatio quadrageaima octava Deputationia ad fidam pertiaentibn· praMide aminentierimo eardinali Bilio. Aderant omne· rererendiuimi patree, excepti· Strigonienai, Baltimorenai, Sancti lacobi do Chile, Catailieoai, Rdeaeeao, Giennenai, et Sancti Petri Flaminia Grande··)·.

Invocato Spiritu annoto, compotitam Mt *proomiom, <epvt I ti II* oonatitationi· dogmaticae primae de eccleeie Chriati ad mentam emendationum in congregatione generali admiraarum.

Dein praelpetum Mt ab eminentiMimo praMide (hio adiacena) noetrat ScAmm *capiti* IV,* icripto · theologia exhibitum, quod rererendiaaimia patribu· multam placuit.

Tum theologo·, pater Petere, retulit de emendationibu· in congregationibu· generalibua «uper *capat III* propoutia*.

N. P* non admittitar, quoniam plura continet, quae ad praeeen· caput non pertinent; inferiu· autem meline dicta recurrent.

N. 9 non admitaa.

N. 3 admiaaa iiixta modum, ita ut caput >ic ordiatur: „Hinc inniti Merae Scripturae aperti· tMtimonii·."

Nn. 4-7 non admittuntur.

N. 8 admittitur cum hac emendatione, ut dieatar; „Neque igitur primat^·, id Mt principatu»"*.

Hora IS1/·· congregatio ab eminentiMimo prepaid· dlmiiM Mt.

loannM Schweta «eeretariu·.

i VU· female· raMtetionia, qaM ia aoaaalU· natata typi» Imprera «t rétribua tradita «at Ja acti· daad·* eoagngetioai· diei IB iuli, poet ntatioaem de raeadatiaalbM in preoemta*.

• Hebeatur la U UL 'aab num. U tata arta oeagrugatiania die U iuaii babitaa

› Cf. A Itm. 1. III, e. B

• B< tauanat.

• n»bntar à I UI ante acta congregationi· LXXXHI tie n talii tatatae, aab nati

• Itemdatte eetavu tata pedta «at haae: ,Aφ8 [t. Ul, oaL b >·) peet rata Ja meri· oaaaaihm eMtiaatar*, ale pergatur. Neqm Igitur prtadpata· ma (aptem· bi omM·· ptawta· tara ptarm partita, ita tata piaittad· ata· ta taate Mv „oβI mUMFiliw regui ani atave· at gregum mivehum traMit, Baumae pettad «altata ata; teataat aatra peatorm, qaee Spirira aanota· pradt epiaeepoa ragen aeeleaiaa Dei, ta pattern eeUieitudtata raaatar, at tub bm • »· tottae erilia paatate ···■* qaiaqM ramaa gumat.* <^m emeaAtio ta •aqnmti meataM retractata, ataaqM Im· aubatitata aat tita, <UM ta 4m traitai! laarnlaTliaem adtettar. et ta aaeuade taaatauH adittaM aiaapUeiter loco hadaa MtaVM redpitar. Ad haae aerra «raxlatioMm ratartar, qaod betetur tata ta Bm bl maatauta Bra nova aa aat, qam aat octava Inter MMudatioM· eapn rraptaa loa. ait.

W.

prafMtt·· Ma 1· MM

OnpstIT.

IpM SAtMI BpMteUM pfÙMI% ΦMN RmMM· pontifex espar naivarn··» raalaaiam obtinet, «sperami qaaqaa t«ii poteotat·· comprebaadi, «t hara - radn» traMtiona «deata divisa rasaitar O hamilitar aanapar ternit, at araumaaica eaneili·, «s imprimi·, ia qnibue Oriee» era Qwldasta ia Mai et dtaritatî» nnionra oenvaniebat, dedero-varuat. L>ngdsaea»i enim eaaaüia approbates, 4· Baraaa pontifie· Clraeci prefeaai Mai: ttaat pree eetari» toaatar Mai veritatem dofendaro, ai· ot ai quoo 4· fide «abortae fiaorint qaoeationu, aaa deboot isdiaia detairi ; aandoaiqaaPatri ia Bomans •ado anocerarem omninm ehri»tianorem patte· et B doetorem exiatere, Flareotiaa «ynodu» aolaBai do-reoto definivit Haie igitar pnatorali marner! at •atiafaeareat, praedaeenaorra aeatri indafae»am ---- per operam dederunt, et «alutari» Qhriati doatriaa apad Orna·· terrae popaloe propagnrotar, pariqua ear· vigilarent, at, abi recopta. rant, eineera at para oonaervaretar. Quocirca totis» orbi» antiatitaa nuee ainguli, nane in «ynodi» congregati ..longam •oeleriaram conauatudinem"' at ‚tantiquae regulae-formam aequanteat*, ea praeaortim porioula, quaa in nagotiia fidei emergebant, ad haae aedem apoatolicam retulerunt, at ibi potitemum reeorei-rentar -damna fidei, abi non poteat fidae «entire defectam ». › Romani auteB pontifice», proat tam-porum at rerum conditio «aadebat, nane eoovocati-oacamenicia concilii» ant rogate eealeaiaa per orbem disparue aententia, nane per aynodoa partieolare·, nane per «e ip»i, adhibiti» quae Spirits· «anctu· »sg- O gerebat auxilii», ea tenenda definiverunt, quae làneti» Scripturi» et apoatoliei» traditionibu» aonaeatanee Deo adistore cognoverant Quorum quidam apoato-liram doctrinam omne» venerabile· patre· amplexi, et uncti doetoree orthodoxi venerati atque «ecuti eunt», pleniaaime aciente·, in hac a Petri «ede, ■ecundum Domini noatri luu Chriati «entaatiau, jjnmaculatam «emper catholicam eervari religionem et «anctam celebrari doctrinam, neo in communione eceleaiae catholicae permanere poaee, niai qui huic •edi npoatolieae eq»«antiant·.

At vero eum ha ipu aetate, qua «alutifera apoatoliei muneri· efficacia vel maxime, requiriter, non pauci inaurrexerint, qui illia» auctoritati ob-trectant, neoeuarium omnino eera cenaemue. veri-tati» et fidei non deficientia cbariema, quod uni-genitu Dei Filiua una cum paatorali officio b. Petro eiuaque in hac cathedra anceaaaoribti· eontalit, D advenu· prava hominam «tudia aaaerera.

Itaque noa traditioni a fidei cfarittiaaae exordip ρβΓοηρΜ·1 fideliter inhaerendo, ad Dei Salvatori· noatri gloriam, fidei catholicae exaltation·· et chriatiaaorum popnlorana ulute·, euro approbanto concilio, docemu· at divinité» revolatum dogma eua definimue: Romanum pontificem, cui ia per-•ona b. Petri a Chriato Domino diotam oet: Tu u Petra· et aupar hanc petram aedificabo eoolteam tara'! etitaira: Bgo regavi pra te, et aaa de-idritteIM·; — ara MMmo da fido val morHm» pro am la wstvamai eaâlaaira aaeteritate MMBMMp ^·B·MBη·· 0ymW· MSVBB V

MMtete poBere, quo divins· Redempter eealaai» •s» tarir»ttam eaae valait; idraqao bon» Hrruni pontifiai» dragota ex aaea irreferrahilta taon. fii qui» astra bra naatre décréta oontradtaaro, qeod Des· avertat, praeasmpeeri^oeiat -- a veritate Mai Mtbofienq at A asiteta aacfeatae dateai·»

Vei amimie iia, quae peat vaeaMra «tel ae-qusntar peaatat:

CANON.

Si qui» disant, Romani pontificie iudiatem ta Mai quaeetiaoibu non era irreformabile, niai aadeaiae taaeaa aaoaeaerit; aaathera ait.

88.

Coaigrogattè XUL

Die 91 iaaii anni)870 beta aoaa ante maridiom ia arehigymaaaio Romano habita e»t eongregatio quadragaaima aoaa Dapufetioaia pro rebna ad fidvm pertinontibaa prated· aattaeatiaaira oardiaaH Bili·, Internat ontaaa revaroadiaaimi patra·, oxeaptie Strigoaloaai, Boatroaai, Bdaaaoao, Qlooaoaai, Sanati laoobi at Baneti Petri.

Peraatia praeibo», tbaolagn» pater Pater» ooati-naavit relationem «apar *nmuletieeihu* m eapai *III* propoaitia, incipiaado ab oetava, qaM ab reveren-dianimo MaeNiaiaaai, aiaa aaotora, retractata eat.

Nn. 9-18 raieetaa aant

(laoad nn. 14-93 eonelnana, at vox 'apiacopalia retinaatnr, et, at n. 20 proponitor, addatar ‚ea~ preme", at dicatar: „hane, qaaa aaprema eat ieri--. dictioni» proprie apiacopali» poto»te»"? Qaoad alia h 18 propoeita concluum eet, opportuno loeo proviinm iri.

N. 94 admittitur, rotanto, tamas „Miaaounqna ritua eto"4.

Hora 1 congregatio ab eminentiaaimo prated· dimiau eet, indieta proxima pro dia 94 manaia currenti·.

leannw Sehwet» aecretaria·.

B9.

Congregatio U

Die 24 iunii anni 1870 hora nona ante meridie· in arehigymnaaio Romano habita e»t congregatio qninquagtema Deputation!· pro rebu» ad fidam pertinantibo· prated· aminantitaimo cardinali Bilio. Intererant omne» reverendiaaimi patre·, excepti· Strigonienai, Sedanenai, Pictavienai, Paderbornenai, Sancti laoobi, Edeeuno, Mechlinienai, Giennete, Sancti Patri et Cateliete.

Parantia prodibo·, continuatum ut examen aaim-detiom·· m *caput III* aehematia «onatitationi» dog-lutirae primae da oecltea Chrwti, incipiendo a n. 28.

Wratmona«terienaia propnauit. ut hara accepta-retur «ecundum hanc modum: „Doeomue ot deela-rraua, Romani poatifio» primatum non aaee tanta· potioree eapromae in eecleaia potaetatie porta·, «ad totam oiuadam potoatati» plenitudinem, Petro •t aueaoeaorib·· oiua a Daaino noatro eollatra. Inrapor docemu», haae, quae eto.". Varumtamen a congregatione ooaclueum, haie ·. 96 iam preyiera

¹ UM eat, 4« «w i· «aarira maeatenti *ccaoe* eeaarrit. Noe typi· i·;»»»»·, te astagrateu multifltMta· ia ···- «tee M te M iu»U hteaa axamtei «aMteui te

² A Cyr. Ala». »4 ·. Oaalte p.

³ & Imte I »4 «te Curth. et Mtev.

⁴ *Ct* a Ban. apte 1M.

⁵ *B.* Agatho, ·». «4 Imp. a Mte «eaum. VI »»probata.

⁶ *Ct* HmwMm ». ah B»4ri»a· («trite «te oaeum. VUI prepotek at «b Ha anhitripta.

⁷ A Agate·,.apto·· te·* dtala.

¹ Matte XVI, 1

. · tteXXn, »

³ Hae io»· ia maftira A additur: .1· magtagatiera (De-yatatteate) •^■atotituto mt «aaedativ II, «tumta vm« .«rdt-■ariam ia ℜtdiaaiiM

⁴ D» »m««dilinei »»· nihil i» »ette te netetam

eaaeui fi.rriid peace, Miitoet dtoande »aat «m takm tentam petforen pertes, aea vas» Mas H»> Wtetoaom I|atao leprsiM potestatis..."

M. 97. Deeteratam, M· tam pvevtonm PM «mm- 1, ta que ettam de primate batterie

Ma. 98 et 99 raitataatar.

K. 90 dtfsrter ,ad aliénai eeMÜaitoM· 4a •mlml* ChrtfHi Üeteeieei · lmm 4m4sb ma

N. 91 raiiaitar, quta aea aeeeapiia, ean^ qnod poetatatar, tam ia capite enuntiatam eit.

Ma. 99-94 retaotae, et animadvatanm, qned n4evtaro" (a. 94) est pbs qnam „postera".

Ma. 96 et 96, 4e epinipie aetan H ia altare ooastitatioue ; erroram veau hia nemoris oeataatam eontataadnm esse a Nveroadieeüno relatera.

M. 97 Niieitar, ita ut' testai maneat; dandam ■ tamen este expUeationom a Nverandtariaao relatore.

Mη. 98 et 99 reiiduntar, quta do hie in altéra oeastitatioM.

M. 40 Niieitur.

Na. 41 et 43 ratio habenda, ita ut dieatar pegiaa 9 linea 11 [LU, β tu] „potestati, qua episcopi at apostolorum suoeomorad et a 8pirita eaaete pariti, taaqnam vori pastores ote."

Dein ab sminentissimo praeside nova proposita eet *fanutla* definitionis pro capito IV, proximo congregations examinanda, scilicet1:

„Hiae (mon approbante concilio dooemue et fidei) dogma erne declaramur, Romana pontificem, quando es cathedra loquitur, id Mt, quando supromi portoria et doctorie monere fbagene, no fidri at moram ad aedificationem doctrinae ehrietianae pertuentium definit, per as»istontiam divinam Priro pNmimm aeque emo infallibilem, ac ri eaedem uaa 0 eum episcopia in concilio generali congregatis doIniret, atque huiusmodi indicia Romani pontificia em ex seso irreformabilia.

v CANON:

„8i quie dixerit, Romanum pontificem os eathedra loquentem non owe infallibilem, aut piae indicia in rebus fidei et moram ad aedificationem doctrinae christianae pertinentium non em irreformabilia, antequam consensus eoelcsias accesserit; anathema sit."

Indicta proxima oongragationo pro dio 96 huius messis congregatio hora 1 disooeait.

loannes Schrreta secratarius.

* I 60. -

Congregatio LI.

Die 96 iunii anni 1870 bora nona ante meridiem in archigymuMio Romano habita est congregatio quinquagesima prima Deputationis ' pra rebus ad fidem pertinentibus praeside emiaeatiarimo cardinali Bilio. Intererant omnes Nvereadisrimi patres, exceptis gtrigoniensi, CassUiensi, Giensond, Pictavioaei, et 8abeti Petri; praeterea theologi pater FraasaKa, pater Peters (Kleutgen), pater Schrader, et saaoniouo Maior.

Praomiseia proribus, continuatam est examen .emwtdatiMMn mqsrr *tapM IU* incipiendo a a. 49, quae rriocta eut, iitpoto sedi apostelioae' iniurioea.

N. 44 Niieitar, esta spectet ad caput do episcopia.

N. 46 raiiritar, quia non noeoMaria.

N. 46 reiicitur, quia verba non iavoaiuatar ia eadem epistola aeneti Gregorii.

ı Halos fermais* aaotcrm ftmraat arshiipjmopi Wsrtmeaaotorismis et Thimlialimris, ut ex dimis mepta* balato mlUgtau. VHe laba mb. aim. M

Ma. 90*99 eeitohatar.

AigatiilMk

Ma. 61*69 ralfafaatar.

M.64 admisse, Üa at dieatar nuise 9: „M fuie dixerit, aea ene ax ipehm Cbriati Décriai iastitattoan, na es tare dWiae...; aat Beanaan eiittfim aea esse Pétri >■ eodem primate ne- AMIlmNM lit·**

Ma- 66 et 66 roUataatar.

M. 67 rriiritar, quia rue prapopita tateUigiter per sa. *

M. 68 roüritur.

M. 69 aea aeeesaeria. ' *A*

M. 70 ne styli.

M. 71 roiiritaK

M. 79. Oeeerioap bains emendationis proponitur ia eaaeae ante ultimum mombrnm aequoM inrisum: „aet enm habere teûtam potione partae, Sonreco totam plenitadiaeru huiua supramae potaotatia ; eat bane eiaa etc.·*

Dein emendatio, quae 8* loeo ponenda erat ia ihoriculo patribus oonrilii proponendo (eua qui priorem dedent, oom retraxerit), raiirioada eeee indicata eat1.

Tua exquirite eet eoateatta revorondisrimorant patrua do formala definitionia do infhllibilitate Romani poutilris (a. 68 inter μ μ μ I₀Mμ μ super sepal IF) ab emineatisrimo Dubliaeari in congrugatioao generali propoaita*. Qua* eua iam elite simpliciter probantur, aliis eam quibusdam mutationibus faciendis, ia quibus itoram diversae enat sententiae, et iterum alii formulam schematis praeferrent, contentum eet, formulam notam a Deputatione neque directe aequo indirecte proponeadam euoe, sed exspectandum em finem dieeurionto ia congregationibus generalibus, ita ut optima dein eligeretur» aequo facile recedendum a formula eobematte*.

61.

Votus Friderici Zlnelll eptoeepl Tarririnl de detinieuda tafitlMbUitate Ro*anl poutileto*.

I. lafallibilitaa oooMμ ont dogma fidei, immo eet primam ia ordino intar dogmata, nam noa omnia alia dogmata erodimus, quia ecclesia nobis m propoait erodenda.

II 81 infallibilitas 'eeelesiae eet dogma fidei, habet Mpoum determinatam, alias nos, eum dicimus erodere eodedam, proferremus verba, quae significatam noa'baberoat aid vagum, ae proinde in ptaxi plane inutilem.

III. Nihil obstat tamen, quod, stiamri admittatur ab omaibus eatboUeis, oeclealao MbDibilitatom mm porrigora ad ea, quae eoderia proponit de fide divisa erodenda, non conventat tamae luter ipsoe, ad quao ultarim baoe praerogativa mliriai m extendat. >

. IV. Quoad sublectam iafialHbUitatiB, qnod est

i Ab An

t. LD rate

nmmxtammfiiamf- dial *A* WMI fW m!m‹ Mte*.

≤ supra ssLXM netamd.

• MBsrt ta emgngattam gensrafi UXOl «ri W tariL ■st sadms aemule. atqM Bis, fera peab sepsHe* ht semis·* M ptopesita sub nam. *tn* prepe fins» mHtetur.

* *AA* A, m ^^^NM9b

« Ceattostar Istor mta ta nimfbri A psst sussimm U. us prtaum predUt ta CWWtam lammta, t. VU, P MM-

β^MB ' 4B· 4^ J^ÎOBOÎMp

•tiare tew «pMpi· rivé dtepemia aiv· «MgragMb, MMtMWtiiW i·!·? tttftoilMO ·1 bM Mtg ^B·4 Iwdto propsdtar mmU· Vntiasw detemtaandnre.

V, Ceevenit iatar mmm Mte, «taM M-mm*4m mm ^pMMÎK**M 4· ·Mµ Φ* ittfeMWttMi·) ·d qM nerepa aq axtendat praeter «a, qnne flda divin· aredenda prepcanntar. Owtets aat antes, a aatMato planas santip at srdia aaiiaaas praabaadas aaaa aeelastee daeretia ad fidren val asms ·pMtaatibaa, atiamai Boa propeantar aliquid aredaadas Ida divtea, quad at ia Syllabe lagitnr et ab aseibaa ainceri· stholieis adaüttitnr.

VI. IIH,qai toatopare enpinat, dafiniri.iafallibilitatem, nihil nlidd eerto votant, qana [nt] «odes infialiibilits aee pis nec reins tribuatar pontifici, qaa gaadet aoeieaia, auras infallibilitas dogren eet fidai at habet assare, ut dixireun, plue determinatum.

VU. Nulla aaoeaaitM hic et aune dafInIondi nt. dogsa fldoi, infallibilitatem oeoleeiao provenir· ab infaUibiiitate pontifici·; sam qumvia boo oaoot oortam, ut aaeoritur ab aliqaibaa, eus ab allia nogetur, impHcaret no· nItertori questioni et οχ alia definita aosel ut dogsa fidei infaUibiiitate poutifieie'adveraaÿqeiRam aspliua motivas baboat, id negandi [aio].

VIII. Cas habeasua duae veritate·, quarum una eat ita nota eatbolieia, ut [eam] volati dogma venerentur, aliam non adbue ut dogma eolomnitor definitam, a noto procedendum eot ad 'aliqualiter ignotum, ao proinde, ai not definimaa, pontificem infallibilitate in robut fidei et moram gaudere eadem, qua gaudet ecolaeia, acopum ad quem tendebamus attingemua, nec ullo modo exprobraro nobis poterunt, aut vagam aut oboonram definitionem faite· aut plut vol minue attribuis·· poatifloi quam ecclesiae, aut alio modo laSiae· aMteutiem, qua infallibilitatom ecdeaiae derivari aserunt s summo pontifice; non enim exprobrer· poterant, no» derivare pontificia infallibiHtates ab iafallibilitate ecclesiae; nam bie non agiter d· ordina reali, sed de ordina cognitionis. Cam varo infallibilitas pontificia nondum faerit definita et contra dogma fidei ait infaliibilitea eoolatea·, prusciadents ab ordine reali aequi debebamua ordieom cognitioni·, scilist aeqaiparare pontificiam infaltibilitatem infallibilitati ecclesiae, velati dogma fidei' a nobis admissae.

f Fridericua, episc. Tsrviainus.

es

CqagregttU· LIL

Dia 9 iulii 1870 bora nona aate meridiem ia arehigymaaaio Resaae habita st segregatio qniaqaageeiaea asanda Depatatioaia pro rebaa ad fidos partineatibos preeaide esinwtiaeis· «ardinali Bilio. Intererant emas reverendiaaimi patra·, axeaptia Strigoaieaai, Oasibaeai, 8edaaeaai, Gieaaaoai, Saaeti lacobi s Baaeti Patri Flumini· Grands·!·; praeterea theologi pater Paters, pater FransHa, pater Bchrads s nsosian ptifistr Mater.

Agebatar iteras do fansala definitionis tefatiibiHtetia Rosaai peatifiaia. Priaaqanm teres disputatio inohoaretar, a revareodiaahno Psssniaasi propoaitas st, at Ise adoptate· eaMadatioaia 90 patiw 14 aesptetar, «sa bas nenniei propterea naps retecta sit, qute vsba ooaeilii Latereasate IV non integre referebat, et o^ataenhs bs uredo pagina41>. QM renaib·· immHah patritas prehatas «ai.

(mi *4 4m**Imi 4₀6βMµ Iβ v^wMîtoeâ®wo Sw mIbm is .s^bsMsto

.Tps Mtare npstolteo prias*·* reverendiaaimi· patribaa te aqpgragntiaaa exhibite* aerereaMvtt, ·ns bs tarean sntatioaa, at tas verberem .m tehttiMKtate peltare, qua divins Jtadmpter aaete·iam iastreataai ««m votait* panatar .«rrnre aan pesa, aiaat MateHa ganbralia arrare aoa posant*, at evitetar iaoossada·, quodind· onaaei vidater, qaoaias Romans poatifax aolasaitar earns doeadi axareaas qesparatar eas eealeate illad pen axaroste aelemaiter.

Alii tesaa volabant, at sreparatie.iU· baad'inatitaatar, aad aimplieiter diontar, Romanam pontifleas eeee infallibilem. Quapropter alia formula a revareadisiae Vfstatonaatoriaaai fuit proposita rite bebate: .Romanam pontificem, qnudo.ex cathedra loquitar, id eat, qaando ex plena aaa docendi potentate anpvomi omnium ehrixtiunarum paxtbria et doctors. sanare fimgena doctrinam do fido val moribaa ab. aniveraa ecdoaia tenendam definit, vi aestatentia· divinae ipei in beato Petro promisee àafalHbilem «eae, eiaeqae indicia ex aeeo ee*o irroformabilia*.

Contra baee formalem autem animadvenam cat, illam illdd, qaod isprimia àefiniri debeat. in quibat acilioot deorotie Romenua pontifex infallibilia ait, indefinitam relinquere. Et ideo a roverendiaaimo Brixinanai propoeitum «t ut dicatur, decreta pontificia m certitudine, qua teneri debent décréta conciliorum generalium, ab* omnibqp christifldelibua eaae tenenda.

Quoniam tamea tempus usque ad horam 1 proewaerat, re iterum infecta congregatio diaceasit

Ioanns Scbvrete aeeretaris. .

63.

Congregatio LIII.

Quae habita st die 7 iulii anni 1870 hora nona ante meridiem in arChigymnasio Romano a Depntationa reverendissimorum patrum pro rebus ad fidas partinentibua preside eminentisimô cardinali Bilio. Intererant omns reverendissimi patras, axsptia Btrigoniante, Mntinansi, Oiennensi at Sancti Petri Fluminis Grandansis Australie ; atque theologi pater Peters', pator Franralin, pator 8chredar, canonicas Mais «t pater Bianehi ordini· Praadicatoram.

Examinatae annt dnsndntis»· in copta IFoon·titutionia dogmatise prima· de «eelsia Christi*. Relatorem agebat pater Patore societatis 1ère.

Ex emendationibus prioribus octo, qas ad inscriptiones referuntur, ita at pro plurali singularis namarna poster .De Romani pontificia infallibili magiatorio*, adoptata st qainta ad modus.

Ex emsdationibn· aequstibs 9-91 admias quoad sbbtantias ate 10·, qasiamdssideriia plurimorum revareadiaaimorum patrum aatiafaaere et etiam alii· amsdationibs s provideri vtea «at; ita tam··, at textas sob«matia «t nomistim los concilieras eeeumwioornm laudata retineantur.

› VM. t. U, <ta. M4t>.

• BsbsSar sapre snb ansa W. M satem famata, te qs mam sst In amatam Dspetatteste ynscadmt·, te* temr mmadatissa a jatrtt·· ia repat IV ephtittea

• Batantor In t. U1 ants asta emsrsgstisub LXXXIV tes 11 falli Utiles, sta sam. U.

Prepoeitto » reieeta ert, P·?*» fiOta uee eut veau, yarte qaetoam negaro rifiutar H, 4a qpe froprio hte agite.

10 «dmiaaa, ut dtetton rat, eum ibiervatiine at Uhd ,per «a· emittate, aa· Baaaaaaa petite quoinodoouaquo definiat, ateper far aa Motat.·

11 tricota, quia far adoptionem 10" tan ride* prevteém te patte pad ted, ped peetifinx taatam ia oontroveruiia iafhllibilia te raritate do-■dtaatar.

19 relate, eam miaaa rai ipri ut deridarSa rovoreadiariatarum patrue reapadeat.

19 retecta. De Ou magiatorii tum alibi ner-aoapi poaee fieri.

ɪ -14 raiete quoaiam aea tarât oarara enumerate doetriaaa'ptMtetM teooe.

S8-4B reUeiutar ex u ipea earaa.

44. Priori parti iam te eap. fipravtenm; altara Hamate: te^to^nteli

4Λ wk 'MMMSfIBe

46. Quae peataiat, te· te pteoambute auaai-pteoda oaae, doarotam aat; te ipea definitteao ante* ooram aea vidteui apte teeua.I

47 teteeta, quia reteringit iafcllibUitatom poett-fieie, atqoe te ambigua.

40 rrieeto ex radoa rattoaé.

40. Item.

10 reiete quontam ail novi proponit, quod aoa tear iaeoMt taxtai.

17 eon rafiragiio ptbponeuda, quoniam ad etytam ■olummodo refertur.

18 reieeta.'

19 reieeta, earn rox .oeeaareaiea* de oooeUio Florentino iam in capito HI et'ipao capita IV dicta occurrat.

90 reiecta.

91 reiecta, cam rem, de qua agite, reeoeoL

39 iam prorieum ia 10.

Antequam aequante» emendation* excuterentur, quae circa ipoam definitionem inlhlibilitatia pontificiae vereantur, monuit emineetiaaimua praeooq^ao-ceyaarium mm, ut inter rewrendiaaimoa patne bo-ourate conveniat, primo de re definienda et deinde* de formate definitionte 0l

Quoad primam oonoontiontoa erant patera rave-rendieaimi, id infallibilitatia Romano pontifici notem-, nitor definienti tribuendam mm, quod Romano pontifici una eum epiocopie unito aoa concilio oooa-monioo competit, noe plue nec minue. Quoad M-cundum, id te quoad formulam dodaitionie, ia co-quenti convenerunt, uno obloquente:

„Romanum pontificem, cum ex atetrdra loquitar, id eat, cum aupremi omnium ebnetteaoram pactori» et doetoria manere fungent doctrinam 'do fido et moribua ab univena oooleate tenendam definit, per aaaietontiam divinam ipei ia beato Petro promineam, infallibilem mm ad eum modum, quo por eandem Spirite nancti amtetouttem te doctrina do fide et moribua definienda infallibilia enat enectae eccleaiae oecumeoica concilia. Adeoqua ateamodi Romani pontificia definitional vive decreta..."

Emepdatio 9S reiecta, qaontem redderet defini- D tionem nimia longam.

94 roioeta, cum decreto dogmatieo non conventet. I

35 retecta, eum veritate omalno doatitetar ot interpretatione ». Lue. XXΠ, B9 proram» inaudita nitete.

se reieeta,.eum loca laudata ia decreto revera' oiteatar, etai aoa te definitione.

97 reiecta, eum duo necearitato novae excitaret diffieultatM.

98 reieeta, cum iam ait ei proviaum, quantam fieri ,poterat

99 reiecta, atpete non uooeeearia. ▮

50. Iam proviaum.

51. Item.

89 retecta, quoniam additamentum aapit eoa-ditionem decreti vim ofadeetoto. '

SS. Item.

S4. Pariter.

84.

Congregatio UV.

Habita dio 8 iulii aaai 1870 a rovoreadiaaim» patribna Deputotioala pro reboa ad fidem perti-apntibua bora none ante meridiem ia artbigymaaaio Romaao praeaide emtaentiaaimo cudiaali Bilio. latarerant omneo reveroadieeitni patraq exceptio Strigoaierai, Gionaoaai, Sancti lacobl et Sancti Pagri Fluminie Orbadoraio Auafiralie, atque theologi/pater Petere, pater Fraaaelio, pater Schrader Mteotatia lora, caaonieua Maior et pater Bianchi ordiaia Praedicatorum.

Procibaa peracti», continuatum eat examen ruwit-daticeum m cepul *IV* referente patro Potore.

89 reieeta eet, quia irato arctior rah

88 non proponendam, quoniam tantum deciderat, ni) proponit.

84 non erae admittendam, quoniam largior eat.

88 non admittendam, quoniam plue continet, quam definiendum Mt.

M jetyoite propter nimiam largitatem.

87 eatiafaotum.

88-89 iam proviaum.

60 non admittite, cum promulgatio definitionum dogmaticarum, qualia draideratar, non ait naceoaaria.

61 roiicitar, quia te largior.

69 roiicitar, cum non ait neoeaaaria.

63 roiteitnr, quia irato plua infollibilitatem pontificia reotriaggt

64 iam aatwfaetum per formulam receptam.

66 non admittitur, quia eat contra «ubatantiato defiaitionia.

86 neu admittitur, quia ex parte quoad initium iam te proviram, quoad ipaam definitionem autem te nimia terga.

, fi7 reürite ex .eadem ratioue.

.68 te te farmate aooeptàta quoad aabetaatiam contenta, quae ite iuxta novam immutattenam nonet: .Itaque Meo...: Romanum poatifioeat, cum ex ea-thodni leqaitar, id te cum aapremi omnium obritetanorum paatoria ot doetoria tenuere fugoaa, doo-triaam da fido vel moribua ab univocae ooeloata teaoadam definit, per aariatoattam divinam ea ia-fclUbiHtato· pollere, qua diviara Redemptor ooeteriam team in definienda doctrine de fide vol moribua Intern item eaeo voluit; ideoque eiuemodi Romani pontificia deflnitioara ex Mea erae irrefermabitea.11

89 iam proviaum.

70 iam proviaum; neo' expedire dxpKrite de Ha loqui.

71 rteteite.

79 retraite.

Π tarn prsvisum, qraatam Imi' peamat.

Quoad 84-78 tnthrive soraiasam net, at mtsitenatem adiWatar, sod at an, quae in eateadettaütas Ne properanter ot in pneambnlo raadam sentiraetar, kale apte looo hmaraatar.

Quod àttira ad oUteHMationaa 7t»H port longiona dtaunsionaus, num Na an iOa canon admMti debout, sum afii postuleront, à canon ijurtriaa» eapitis prorsaeoanoeatiat, alii natam at eaapa tantum sontaatiao Ramaationem ooatinoat, quae àega iefelUbUitatem pontifioie in defisieadis illis, quae da fid 'tenenda rant, convenit inter revereadtsdmoe patrea, nullum qaaonem aaao adiieiondum, and eUa-•ulam schematie retinendam.

Deeeraitur etiam, at incisum eanoni· capitis III a Deputation· adieetum omittatur.

Ioanna· tehwets seeretarius.

66.

Congregatio ISV.

Quae habita art » inlii aaai 1870 hora nona ante meridiem in arehigymnerio Romano a reverendissimi· patribus Deputation» pro rebus ad fidem pertinentibus pramide eminentissimo cardinali Bilio. Intererant omnes reverendissimi patrm exceptis Strigoniensi, Giennettsi, Seacti Iaoobi at Sancti Petri Fluminis Grandensia Australis, atque theologi quinque congregationis praecedentis.

Praemissis precibus, theologus pater Peters praelegit ospu(/K reformatum sd meatam admissarum emendationum in praecedentibus congregationibus ot proposuit:

1. Ut pag. 11 lin. 11 *[eepitit IV;* DII, βOιτ] poneretur emendatio haec: „ea imprimis, ia quibas Oriens eum Occidente ig^idei oharitatieque unionem conveniebat, deolaraverdnt. Patres enim concilii Gonatantinopolitani quarti, maiorum vestigiis inhaorende, sofemnem fidei professionem ediderunt.. ."

9. Pag. 11 lin. 18 [ib. ot]: „regulam rectae fidei custodire.!*

A. Pag. 11 lin. ult (ib.D·]: „ab huius ergo fide et doctrina separari φïηiιηo cupientes, speremus, ut in una communione, quam aedes apostolica praedicat, eme pereamari in qua .. ."

4. Pag. 18 lin. 6 [ib. 7atJ: „ Approbante vero Lugdunensi concilio II Greed profeart snnt":

6. Pag. 13 lin. 28 [ib. *k* n]: "Florentines· denique concilium ďefinivit

fi. Pag. 18 port lin. 6 [ib. a it] sequentem paragraphs·! ebee inserendam:

„Huic pastorali muneri ut satisfacerent, praedecessores noetri iudefeseam semper operam dederunt, ut salutaria Christi doctrina apud omnes terree populos propagaretur, parique enra vigilarunt, ut, ubi recepta emet, sincera et pura conservaretur. Quocirca totius orbis antistitas none singuli nunc in synodis congregati ,longam eodertarem consuetuďinem 1 rt ,antiquam regulae formam sequentes ea praesertim pericula, quae in negotiis fidei emergebant, ad hanc eodem apoatelioam retulerant, ut ,ibi potissimum reaardrentur damna fidei, u^i fidas non potest sentire ďefectum Romani entem pontifices, prout temporum et rerum conditio caedebat, unae 'eoavocatis conduis oocumoaieia aut rogata ocdesiao per orbem dispersae eoatentie, nunc per synodos partientem, nunc alte, quae divina suppeditabat providentia, adhibitis auxiliis, ea taaeUda defiaiverëai, quae morio Scripturis et apostolieis traditionibus oonssataaoa Deo adiutcro dartriaam pntNbtarant, sod at an Maieiaata treditaai par apaatalee ravaintinaam aaa test depositam aaneta þustodiroa at fidabter sxpouereat: ,QwfU qaidam apaateBeam deatriaam emnes veaerabilss pates· amplexi at sancti daatarm orthodoxi venerati atqao sooati àant 1, þlaeiaeim artante·, hear beati Petri aedam ab earni aampmmrsvo illibatam penuaaere, saoaadam Domini Salvatoris nostri divinam poDMtatioeem disdpulereut saorem priadpi fertam: .Igo regavi pro to, at non defidat •des tee, et tn eliquando eoeversas oonIrsM Cratem ťara 1, raque ignorantes, ad Romanam aodedam neooseo ease omaom oonvsuire oeoledam, id eat omnoa, qui seat undique fidete··, at Romanae pontifio·· quaorentibm fidei veritatem non poma respondere, nisi quod antiquitas apostolica sedm ot Romana perseveranter eum ertoris tenet Šedesis Hoc igitur veritatis ot fidei aoa deficienti· charisma Petro eineque ia hao cathedra suerassoribue divinitas collatum eet, ut excelso sue munero ia omnium salutem fungerentur, ut universus Chrieti grex per eoo ab erroris venenooa esca aversus, cadenti· doctrinae pabulo nutriretur et sublata schihmatb occasione eodlesia tota una coacervaretur atque eno fundamento innixa firma advenus inferi portas consisteret At vero cum hac ipea aetate, qua salutifera apostolici muneris efficacia vel maxime requiritur, uon pauci inveniantur, qui illius auctoritati obtrectant, necessarium omnino ease censemus, praerogativam, quam unigdnitns Dei Filius cum summo pastorali offido eoniunger· dignatus eet, •olemuiter amarore.

„Itaque neo traditioni a religionis Christianae exordio perceptae fideliter iaheorendo ad Dei 8alvatoris noetri gloriam, fidei catholicae exaltationem et Christianorum populorum salutem, «aero·, approbante concilio docemus et divinitae'revelatum dogma esae definimus: Romanum pontificem, cum ex cathedra loquitur, id ert cum omnium Christianorum pastoris ot doctoris munere fungeaa, pro suprema sua apostolica auctoritate doctrinam do fido rt moribus ab universa ecclesia tenendam definit, per assistentiem divinem, ipei in beato Petro promissam, m infallibilitate pollere, qua divinus redemptor ecclesiam sum ia definienda doctrina do Ide vel moribus instructam esse voluit, ioeoquo eiusmodi Romani pontificis definitiones eese ex sese irreformabiles."

Quae emendatione· omnibus probatae sunt

Num canon speciali· adiirtendus sit et quis, inter invicem souvenir· diu uon potarent. Denique proponente Brtxineud eonoluram eet, ut tribus canonibus port tria singuia capita ooteoatis, caput loce verborum rseiat etc." anathemate finiatur.

Poetae emioentiseimus praeeo· monuit, timendam osse, nb, ei, ut heri decretam est, additamentum ad can. 8 retrahatur, 'magna animorum perturbatio in congregatione generali oriatur; atque ideo eo proponere, ut illud additamentum sustineatur, eum error ille revera nostris diebus prepugfiotar; atque varam non esso, quaestionem hanc aoa Mme in ooagregatienibus ooneiHaritar pertractatam, eam damnatio emori· ex una parta feerit dieerte, explicit· at implicite pootniata, ex altara aatam parte •nor dodaiondns in num. 86 rt 84 propoaatar.

i 8. Cyr. Alsx. ad a Ctalest.
• & boes I,ad eme Cartb. rt MOsv.
• Ot s. Bern.·». ISO.

› Ct • Agaih. ep. rt impsr. a «en emasMa. Vm spprsh.
• Ct fera. ·oηη. p· 'ab Hsdrisae Π petribee is sum. eesamaa.Vni preptdtsm rt sb Ms sutaariptaaa i
• & Irea. sdv.tanr.A A it
• A Awmt emus Inihm.L-1, a IA

Qnod omaiba· plaaaft, et rtwmàtiiiM »·- à lator, Tarvisiaas apleiepes, rogatu eet, at provinciam haao ia aa aaaaiparat

Hora 1 ooagragatto solata set.

Ioanaas Sehyota secretaries.

66.

Ceagregati· LTL

Qm« habita est die H ialii 1870 bora sexto vespere in arehigymnasio Romaao a Depatotione revercndiasimoram patrum de rebu ad fidem pertiaentibus praMide etniaeatieeimo cardinali Bilio latersrànt omnea reverendissimi patres, exoeptia Btrigoniensi, Osmeracensi, Cassilieiui, Baneti laooU, Giennensi et Sancti Petri Flaminia Grandenai· Aaatralia. . E theologis adorant pater «Peters, pater Frauelin, societati· lesu, canonicus Maier et pater Biaaehi ordinis Praediontoram.

Praemissis precibus. referente patre Peters reformatum ut *caput, III* et *IV* secandam emendationM io congregatione generali admissu ad oaun formam, qua impressum exstat.

Atque deinde adhuc quaedam stylistioae emendationes, postulante quodam episcopo et proponente linguists (tnons. Nocera) in prooemio et oapitibu I et II foetae, sed tantum pauciores et minoris momenti, quae in constitutione dogmatica prima do ecclesia patribus pro suffragio definitivo fereqdo in congregatione generali proponenda conspiciuntur.

loannes Bohurets secretorius.

67.

Congregatio LVII.

Quae habita est die 14 iulii 187p hora octava ante meridiem in archigymnaaio Romano a reverendissimis patribus Deputationis' pro rebus ad fidem pertinentibus praeside eminentissime cardinali Bilio. Aderant omnes reverendissimi patres, excepti» Strigonienai, Baneti laoobi de Chile, Giennensi ot Sancti Petri Fluminis Orandonsis Australis.

Praemissis precibus, agebatur de *cxctpiumHui* seu conditionibus votis *iuxta modum* in congrégation· generali additis. Quoniam tamen impressae nondum habebantur, do principii· earandem potius egendum esse videbatur.

Prius autem quaedam emsndationM quoad stylum propositae et admissa· snnt et quidem:

1* ut in prooemio pag. 3 linea 9 deleatur „suse".

, 9* pag. 4 lin. 9 deleatur „ itaque".

8· pag. 4 lin. 3 ut „ sacro approbante concilio" transponatur post „necessarium esse indicamus".

4* ultima verba sonent: „ errores condemnare et proscribere ".

Deinde ooneluaum:

1* ut pag. 6 lin. 8 pro „erat“ ponatur „fait“.

9* in nota 3, ut addatur „ inter spist. a. Ambrosii XI “. ·

S* pag. 8 lin. [93] post vocem „etiam" ut. addatur „in iis".

4· ut tollatur virgula ante'et post „per totam orbem diffusa".

' Tum:

1* ut pag. 9 lin. 10, 11 loco ..inhaerendo" dicatur „ inhumatae".

8* PM 11 ut expungantur textas a Ironaai et s. Augustini, une tamen obioqueate, qaod vorem verbis sancti Augustini adstruatar, qaod revera ipse generale principium statuat, ex quo argumentatur, quod revera Romanus pontifex semper id definiat, quod sum ipso reliquae teneat oedeetae, •t quod ita doctrina splendidius exponatur; atque

3· pag. 11 lis. 8 post „Cathedra" addatur „singulis"; eed hoc additamentum ia proxima eongrogationA jteebl'teafftami ÎHsMstÎtaMat rafoetam est.

IoaaaM Bchvreto secretoriae.

68.

Congregatio LTUL

Quae habita est dio 14 iulii sani 1870 hora 61/· vespere ia arohigymnasio Romano a revoresdiaaimis patribus Deputationis pro rebus ad fi'doaq*ertineatibus praeside eminentissime cardisali Bilio. Intererant omuM reverendissimi patres, exceptis 8trigoniensi, Baneti laoobi de Chile, Cameraoensi, Cas•iliensi, Meohliniensi, Mutinensi, Paderborneasi, Giennensi et Baneti Petri Fluminis Grandescis Australis. Theologi intererant pater Peters, pater Franulin, pater Schrader, canonicus Maior et pater Bianchi ordinis Praedicatorum.

Praemissi· precibus, referebat pater Franselin do *axoptioaUut* propositi· in congregations generali die 13 iulii per vota tosta modum.

Quoad prooemtam nulla acceptata fuit, nisi ut deleatur itaque" folio IV linea 3, de quo iam prpviaum erat in congregatione praecedenti.

Ia captie *I* admissa est qolummodo transpositio verbi „non eme" in eanone, ita ut legatur, „Petrum apostolum non esse a Domino . . .“

In *capiit II* nihil immutatum, nisi ut in inscriptione dicatur „beati Petri", et'lin. 6 pro „enim“ ponatur „sane“

In *eafit· III* nihil.

In *capit» IV,* ut pag. 10 lin. 16 loco „rogata" ponatur „ explorata", et ut in fine definitionis legatur „ definitiones .. . ex sese, non autem ex consensu ecclesiae irreformabiles esse “

Deinde adhuc conclusum erat, ut, quemadmodum postulat exoeptio 150, linea 8 pagina XI post „suooeesoribus“ adderetur „singulis". Quod tamen revocatum est, et rogatus reverendissimus relator, nt explicet, quare necessarium non sit. Tunc congregatio ab eminentissime praeside dimissa est

loannes Bchveta secretario·1.

69.

Quomodo raput quartum eonirtitatioiiia primae de eceleala Christi, quo definitur Romani ponticia infallibilitaa, extiterit et a eeucillo sancitum sit».

Iam ab initio patres concilii de Romani pontificio infallibilitate definienda in varia· sententias abierant. Nam alii, cum in privatis convontibus et familiaribus colloquiis, tum in orationibus coram concilio habitis, talem se definitionem omnino impedirc velle significabant, et cum, si proponeretur, eam plurimis probatum iri scirent, ipsam causae propositionem arcere nitebantur. Aliis contra, huius definitionis studiosissimis, omnis, quae obticerentur, impedimenta pro viribus removere fixum deliberatamque erat, qaod eam definitionem, propter infinitas auctoritati· supremi doctoris aggressiones, iam plane necessariam evasisse pertussissimum haberent. Multi autem primo voluti in medio dubii haerebant. Quamvis enim doctrinam ipsam decerni vehementer superset, prae timore tamea vix eam quaestionem stringers audebant AHi mala, quas definitionem, ut adversarii aiebant, secutura essent,

› e» dtarie: .Die IS IsUi bois It past ee^rigattaMm (Userais·· ab smiMatistams prssride petras Dspatatlsals ia •serctoriam mmUU eoavOrati «ut. nt ds psasto styli mutatioeibu Mutratiam dieersst. Ceastitasat, at thsslsgi M rem pstMmdsm ia «niaaatiMimi preaaMs demam eanvmdaat ta qnod tora 4>/« vsapen diei 14 taHi 1470 foetam set*

* Bx dfanis eommantarUe Ignattt da 8aaSMi4y, spheopi PatiabaMseia, anisa ax patribm pre nbm fidei deputatis. Primam prsdill ia rail«rieni tsms·', t eit, p. 1ββ4-170β-

•W gubnrata aaaeathoBM· roMgioei iafanaa metae a baat; afii aHb de «mate a rei tractatione abatte·»· dum putabant.

Qam vero definitionis adversarii ia diae magia populate, optimate·, eterieoe, apteoopo· in suaa partae trahar· viderentur, Uli, qui definitionem aoceaeariam indicabant, ne rea cum magno eoelaaiae damno, impedirafar, eo magia sibi strenue ageadam eaae duxerant Itaque revorandiaaimi patra· Paderbornenaia, Brixinoqaia, Tridontinua, Beeovienate, Croaaenais eum alite convenerunt, ut do via et ratione consilium eaperant. Qai omnea firmiter illi ae doctrinae adhaerere profaaai eunt. Eorum unet ab aliquo theologo libellum, quo definitio infallibiUtatte a concilio peteretur atque ipsiua definitionis formulam oonficiendun^ curavit, cui acbemati alius theologus alteram infallibilitatia definiendae modum adiecit Utraque formula typia impraaaa nonnullorum- patrum iudicio aubiecta eat Placuit, ut ex ite novum, quibuadam additis, schema conficeretur. Denique altorum libelli schema a tertio theologo eat concinnatum. Quibua paratis, d. 23 deo. 186» fer. VI post meridiem in *f'iUa Courte* (congregationis sa. Redemptori· domo principe) reverendissimi patres Manning, Dochampa, Stahl, Seneatrey, Leonrod, Martin, Hei··, Adamea, de Preux, Marilley, Meurin ad achemata examinanda convenerunt. Brixinenaip, eum gravi timore angeretur malqrum, quae fortaaae definitionem sequerentur, ad conventum ia *Villa Catrrta* vocatos, venire noluit, itemque Seooviensia et Tridentinua; quare non iam aunt invitati. Plaouit. utrique adbemati quorundam conciliorum provincialium adiici decreta; priori brevem quoque addi eorum, quae a probi· viris contra definitionis opportunitatem obiiciebantur, refutationem; denique atabo typia deacribi. Quo facto, exemplaria cum illis episcopia, ut aocuratiua expenderentur, communicata.

Die 28 deo. fer. IV poat meridiem, iidem patrea apud collegam conveniunt, praeter archiepiaoopum Mechlinienaem valetudine impeditum, qui tamen •cripto aignificarat, prius schema aib.i magis probari. Inter congregatos patres tum de schemate tum de modo, quo concilii patres aubacribendum Invitarentur, diu disceptatum eat. Denique ipai quoque prius schema anteponunt, idque, adiectia literie, cum alite patribua, ut aubacribant et aubscribentea colligant, communicandum eaae cenaent; eaaque literaa a nemine, qni ad peculiaram congregationem pro expendendis propositionibus pertineret, subscribendas, cum poetulatio eidem congregationi eaeet exhibenda. Literne illae typis impressae stint, adpositia nominibus eorum patrum, qui eradebantur nomina daturi. Itaque nomina primo adposita erant: Herbipolenate, Argentinenaia, Bedunenaia. Lausanensia et Qenevenaia, Nioopolitanua, Brixinenais, Çenomanenste, Ratiabonenaia, Leodienaia, Halicarnasaenaia, Seoovienaia, Eyatettenais, Warmi«nais, Croaaenaia, Methonensis. Deleta sutam^aunt nomina Beeovienate et Warmienaia: ille, quamvie alioqui fuerit acer propugnator infallibilitatte, noluit tamen alio· invitaro, ut peterent eius definitionem; hio ab ea definienda abstinendum aeo· indicabat. Iteldtte duobus nominibus addita aunt alia tria: Haeeua, patriarchae Ciliciensi*; Francise! de la Bouillerie, sp. Caroaaaonenate; loaephi Caixal at Eatradd, ep. Urgriteasia4. Brixinenaia institerat, ut libella· poatnlatioate eam omnibus eoneilil patribua eommuaiesirotar. 8*d invitantium episcoporum videbatur «aaa^ad subaeriboadum hortari, quoaeunqua vellent Et fuars quidem comploro·, qui invitati subscriber· roonaaroat

Crescente in die· subeeribantium numero liter·· deaae aaat editae. Sed eam ia prie*· editio·· ab ite, qni Httaraa aeeipiebaat, peteretur, ut do re aibutinas earvarant, Id i» sorte aditioaibu4 otnteaaai •st, eum sileutium Mq·· nseaiiarium 'naqna utile viderotar.

LibelU qnoq<^·. eum Pragoaaia ooeeiHi acta iam ia manibua aaaaat, nova aaetiar aditio facta ««t1.

Corne· Tauffkirehma, Bavaria· tegataa,epteeopia Bavaria, qai cabacripaaraat, significavit, aliqua· Syllabi propoeitieM· legibua statuum eatholiooram repugnaro, ideoque infallibilitatia definitionem iaapedinndam albi videri: bane omnium guberaioram oatholieoram «··· peranasionem.

Bodem tempora concilii patte· „Variu propo- sition·· “ ex libro cpiacopi Maret Du aoacsir ydndral excerptae aeoaperant*. Cuiua anonymi opuacuh •actor putabatur com Machlinienate.

Hiapnai cpiacopi, omiaaa propria at ampliore definiendae iufallibilitatte propositione, communi nomina paderunt; Neapolitani vero propriam,. etsi sententia a communi non discrepantem, exhibuerunt4.

Aliud quoque schema pro infallibiiitate napatiea modo definienda concilii patribua eat transmteaum4, cuiu· anonymi libelli auctor fuiiTfiâîttinOrensi», qui poatea, literie ad Aurelianenaem datis)* sententiam auam explicavit. Quinque tantum patrea huic libello subecripaerant, cum congregationi expendendis postulationibus traditus eat

Interea patra· a definitione alieni, numero omnino 136, per eminentiaaimttm cardinalem Schwaraenberg quinque petitione· Sancto Patri exhibuerunt*, quibua hio obaecrabatur. ne infallibilitatia definitio, utpote importuna, periculorum et difficultatum plena, concilio proponeretur. Definitioni· vero poetulatio, a patribua 410 (ai Neapolitani quoque computantur) anbaeripta, d. 28 iao. a reverendissimis dd. patriaroha Annono et arehiepiacopo Onesnensi eminentiaaimo cardinali Conatantino Patrisi, praeaidi congregationi· postulationibus expendeqdis, tradita eat'. Ceterum etiam poatea aubaeribentium numera· augebatur.

Praeaidea concilii, etsi forsitan omnes definitioni favebant, non omnea tamen pari fortitudine difficultatibus in re prosequenda resistebant Ipae cardinalia de Angelis censebat, interim eaae exspeetandum, donec *Votum*, quod arahieptecopua Cardoni (unua e patribua Deputationia fidei) conscripserat, typ4· impressum forat*. Cui qui definitionem in-qi fallibilitatte fieri postulaverant, minime consenserunt, Neo immerito; parvus enim fructu· ex illo *Voto* exstitit.

4 V. t LI, eoL «44, doe. »

1 Pria· editio eet. diei 80 dec. 18M. alter· et Urtia 8 ia». 1879, quarta 18 ia».
* Uheilaaa babee V cil., eol. 84840.
* Habee ilia iatar acta Deputation!· pro poatalatte.
4 V.X cil, eol «eo.tdoc. g.
4 V. t ait, eol. M**· doc. J.
4 V. t. dt eoL «77-88
i V. t dt, aol. eta-eo. doo. *t.*
Ad ra* Outilla· Sutori ia epistola ad concilii boom-. tarin*:

Moaalgnoia vaamtisaim·.

Mi dios moasigaor Oasdoai assers volent» dd eaato padre ofc· d sluipi tausaUistaaMqta il sus veto *Dt tufaBAiHtatt B*·- MM podites·, · d distribuis» ai veseovi; la CMtta OatMùs statu iMarioatu dalla stamp·, e verra quaalo prima* traassssso alla sagrataria Mi Modo an dorera di rqudeno tefonsata KsoosUsmu vostra, · con seed ddH pi* distinta stima be reams di ripatartti di vostra aosaUeaaa umiUMmo devotisdsso Meritor·

Dal poutilete sa*ia»rio Banana U t aprito IffTO.

Camillo Statori.

Ae re quidam van opus box ia Incaa, prodHt hoe praenotato titulo: Mhtemtndio ds dsgmatiea Basiant punttylow»- faUiHitat· daspus *irfaiMtolt* par B *f. D.* Jaaspfcnni Cards·*. eraWrpt'sropsaw A'Irrimimi Kamas, typis GMAtoMs *tMtiicat, urn,* la-84, St, 174p„ 1 £

Spem vero eorum, qui, Dei auxilio freti, aine mora poetulationem patribu· concilii et deinde congregationi proponi voluerant, eventu· non fefellit. Die 9 febr. congregatio expendendi· propoiitionibu· petitionem contra infallibilitatia definitionem exaratam reapuendam eaae, contra poetulationem definitionis magnopere aummo pontifici commendandam conduit. Unua diaaenait cardinalia Rauacher, qui negavit, ee difficultate· contra infallibilitatem eiuaque dèfinitionem prolata· explicare posse; ceteri omne· definitionem ve) maxime necessariam e**e dixerunt.

Concilii tempore fere quotidie in ephemeridi* bu* Augustani* contra infallibilitatia definitionem, ·. aedem, episcopo» definitioni faventes scribitur. Hwr*m scriptionum praecipuus auctor est Ignatius 4· Dôllinger, professor et praepositus Monscensis. tui ab aliis, quaecumque Romae eveniunt, referuntur

Tandem die 6 martii schema de Romani pontificis infallibilitate irCaput addendum**1) inter concilii patres distribuitur. Qui simul monentur, ut animadversiones in hoc schema *intra decem dice* (ad. 8 usque ad diem 17 martii) concilii secretario tradant2. Sud definitionis adversariis instantibus a cardinali Bilio impetratur, ut tempus usque ad d. 25 martii prorogetur. Quod non sine magno multorum patrum dolore* factum est; suspicabantur enim, procrastinatione^ ideo postulari, ut infallibilitatis definitio omnino impediretur. Quare eo etiam maiore studio incitabantur, plurimique subscripserunt petitioni, ut caput d^ Romani 'pontificis infallibilitate ante âlia traçtaretur8. Cui desiderio non continuo acquieverunt cardinales praesides, promiserunt tamen in colloquiis privatis, de infallibilitate agehdum esse /»osi *primam* constitutionem de fide catholica.

Ifiterea episcopi, qui ex adverso stabant, nullum non movebant lapidem, ut impedirent praeposteram,!, ut aiebant, tractationem, instabantque. ut totum schema de ecclesia Christi secundum ordinem propositam tractaretur, incipiçndd a capite primp néeclesium esse cippus Christi mysticum*;'. Quod si factum esset, periculum erat, ne caput XI de ..Romano pontifier** omnino examinandum non proponeretur. Nam cardinalem Bilio adversarii definitionis fere qubtidie adibant, ut quod volebant obtinerent. Hunc denique unua ex iis, qui definitionem cupiebant. convenit petiitque, ut. infallibilitatia quaestione in concilium introducta, tandem bono ecclesiae et saluti animarum véllet consulere patresque tam gravi sollicitudine liberare. Illius quaestionis tractationem stne magno periculo diutius differri non posse, sed saltum post primam partem constitutionis de fide catholica, cuius disquisitio in congregatione generato ante Pascha terminanda esset, proponi debere. Respondit eminentissimus, a cardinalibus praeaidibus decretum ease, ut statim proponeretur schema ..Capitis addendil*, neque prius de primatu,. i.cap/XI) discussio haberetur. Itaque ab ipso provisrfm ukse. ut observationes s^ harum summatia, tumL.de primatul' tum ..de<Înfallibilitate Romani pontificisl, *separatim* in duobus fascioulis imprimerentur. lussit etiam relationes de observationibus temppstiveiscribi ita, ut in^rima sessione congregationis particularis |Deputation!» fidei] omnia,parata essent. q^'tQscussio brevi absolvi posset'*.

Per hebdomadam sanctam (d. 10-16 aprilis) complures privâti congressus a patribus Deputation!· de fido habebantur in dofho Westmonasterier^s. ut de schemate eompoaendo deliberarent. Convene* ruat sub vesperum, praeter Weetmonaateriensem, Ratisbonensis, Gnesnensis. Calventis, Paderbomeu* sis, Tarvisinus. Sedunensis, Bostrensis, CuMelieneis. Placuit, quod a duobufi theologis proponebatur, ut tota constitutio de Romano pontifice (id est cap. XI primi schematis cum capite addendo) in quatuor capita divideretur, et. quoad formulam definitionis infallibilitatis. ut in sessione Deputationia textus schematis {capitia addici, quod erit-quartum caput constitutionis de Rom. pontifice] ab omnibus retineretur et approbaretur, prout in rCapite addendo" reperitur.

Putabant patres, qui infallibitatis quaestionem mox in concilium introduci volebant, discussionem .schematis in congregatione particulari incipi posse feria H vel IU PasehatiX? Sud qui oppositam sententiam sequebantur, discussionem schematis impedire omni ope studebunt. Praeter alia, se quoque propositioni quaestionis infallibilitatia consensuro* esso dixerant, si schema de ecclesia iuxta ordinem capitum proponeretur Quod aliquos ex patribus, qui definitioni favebant, adduxit, ut quaestionem differri vellent. Cardinalis Morichinil petitionem subscripsit aliisque subscribendam transmisit, qua postulabatur capitum, uti disposita erant, tractatio. Accessere alia, quibus cardinalis Bilio timore afficiebatur, ita ut rem proponere dubitaret. Maximum igitur periculum orat, ne de aliis capiti bus ageretur et. protracta- nimis «orum discussione, crescentibus aestivo tempore caloribus, denique. antequam ad caput de infallibilitate ventum esset, concilium prorogarotnr. Neque solum urgebant adversarii definitionis, ut, antequam ad doctrinam de summo pontifice veniretur, discuterentur decem priora capita schematis de ecclesia, sed volebant etiam, absoluta prima constitutione de fide, ad alteram item de fide constitutionem gradum fieri, ac postea demum incipi tractationem schematis du ecclesia Christi, eamque secundum ordinem in ipsi' schemate propositum. Cardinalis Bilio praebes Deputationia de rebus fidei, iis obsequi velle videbatur. ntfc iam in sessione Deputationia schema de Romano pontifice, sed secundam constitutionem de fide catholica proponere statuit.

Patres igitur definiendae infallibilitntis studiosi, cum noni- sine gravi Nanctis-umae causae periculo rem diutius differri posse cernerent, habita deliberatione, nonnullos ad cardinalem de Angelic mit tendo» decreverunt, qui ei damnum, quod immineret ecclesiae, exponerent. Qui ex colloquio cum illo habito (18 aprilis' cognoverunt, praesides ii» inigis favere, qui discussionem infallibditatis differri 'elbpnt. Quare nihil iam reliquum erat, nisi ut se pd summum pontificem converterent atque, facta sincera relatione de statu rerum, enixe flagitarent, ne cardinale» praesides in hac re gravissima diutius conniverent Sequenti igitur die (19 aprilis) mane ante congregationem generalem eorum aliqui sanctum patrem adierunt, qui iis benigne exceptis promisit. idsse facturum, quod congruum videretur. Sed, licet eo ipso die cardinalibus mandatum dedisse videatur, tamen in congregatione partieulari etiam sequentibus djebus nulla facta est mentio schematis de Romano Dontifice. Quare atiqui patribus, d. 22 aprili/ 'vespere, conventu privato in domo episcopi Carcassonensis habito, sancto patri petitionem exhibere statuerunt, ut discussionem ilhus schematis incipi iuberet. Quam petitionem, cui 150 patres statim subscripserant, die *23 aprilis per tres episcopos summo pontifici obtuleruntl. Eqrum votis respondit

¹ V. t. cit. eoi. 71)1 o.
² V. t. cit. cM. 701 R.
³ V: U cit. coi. 70Λ-H.
⁴ V. schema* tiled pristinum t. ciL coi. MÔ-636.
* Ubsemttcaes illee habentur C. cit. coi. 9W-1070.

' V. t. cit. coi. 716 R.
' V. t. rit. col. 7Λi-24.

eventa·; nam die 37 aprili· fer. IV poet Donrin. in Albi· in *·μ ιο ιι· Deputation!· de rebu· ftdei proponebatur constitutio de Romano pontifie·, qaa•easio huius Deputation!· erat S4*. Unus, ex theologis retulit de constitutione ex capite XI schemati· de ecclesia Christi conficienda et in suas partes distribuenda; alius theologus de animadversionibus in schema de infallibilitate papae retulit'.

Die 28 aprili· in Deputation· continuatur relatio heri inchoata. Die 1 maii, eadem absoluta, incepta est relatio de primatu generatim. Die 2 maii, finita relatione de primatu, tractari coepta est nova constitutio nuper condita de Romano pontifice; cui visus est inscribendus titulus Constitutio prima de ecclesia Christi* ', quo indicaretur, agi de ecclesia Christi et quidem de eiusdem fundamento.

D 3 et 5 maii examinata sunt a Deputation· singula capita constitutionis. Quoad cap 111 disputatum de inciso ..quae proprie eet episcopalis iurisdictionis potestas"3 Mechliniensis censebat, hoc incisum esse suporfiuum. cum potestas summi pontificis declaretur esse immediata et ordinaria; cu* etiam Pictaviensis accessit, quia multi ex minori parte episcopi isto inciso summopere offenderentur Responsum eat. futuros esse, qui concedant illi quidem, potestatem summi pontificis immediatam et ordinariam esso, sed negent, eam esse ofdinis episcopalis, nisi id expresse a concilio declaretur »qU"d reapse a pluribus patribus in congregatione factum est). Statutum igitur est, ut illud incisum retineretur.

Maior exstitit quaestio, cum ventum eet ad caput quartum. Iam in conventu privato apud Weatinon&steriensom. de quo supra l actum est. non ita facile adducti sunt omnes, ut formam schematis, qualis erat in ..Capite addendo ", retinerent. Paderbornensis novam proposuerat formam. Cum autem instantissime rogatus esset, ut ab hoc proposito in sessione Deputations abstineret, acquievit. Rationes, cur pristina forma retinenda esset, hae afferebantur „In congregatione generali sino dubio plurimas propositum iri emendationes, quae a Deputation· de rebus fidei perpendendae essent, facileque evenire posse, ut totus textus mutari deberet. Absoluta demum discussione in congregation· generali, opportunum tempus fore cogitandi et perpendendi, utrum et quomodo constitutio melius conformari posset Quod si nunc nova proponeretur forma, m sessione Deputation)* certo non paucae nec breves de singulis emendationibus propositi· oriturae disputationes, ita ut totam rei tractationem in longum protrahi necesee foret. Praeterea, ai in congregatione particulari mutationes fierent, futurum profecto, ut magnum id afferret incommodum et ansam praeberet adversarii· ad totum schema reiiciendum" His et similibus rationibus permoti patres Deputations, qui privation apud Westmonasteriensem convenerant. de schemati* formula retinenda consenserunt. In sessione autem orta est magna dissensio.

Schema capitis IV sive capitis addendi ab eminentissime Bilio compositum at a sancto patre Pio IX probatum erat. Quapropter inopinatum omnibus accidit, quod idem cardinalis in sessione Deputation!* d. 5 maii fer. V. |mane|, cum nemo patrum adversus schemk loqueretur, ipse contra illud argumentari /foepit: non plu· posse definiri de infallibilitate papae, quam definitiup sit de^pfallibilitat· ecclesiae; de ecclesia auterp hoc tar^fi definitum ewe. eam east; infallibilem'in definitionibus dogMößM striet· dictis; ergo quaeritor, inquit, ii-proponito •ehemato infallibilitos popa· non nimie extendatur. Non negavit cardinalia, immo tamquam certissimum gpaeruit, papam infallibilem quoqup esae in faetis dogmaticis, in canonisation· sanctorum aliisqu· paris munienti rebus, sicuti ecclesia ia his infallibilis est. Addidit, ·· vehementissime eupero. ut in hoc eoneilio Vaticano definiretur, ecclesiam infallibilem esae, non solum in definitionibus dogmatici· stricte sumptis, sed etiam in faetis dogmaticis, in canonisation· sanctorum, in approbatione ordinum. Sed cum nunc de infallibilitate papae definienda ageretur, antequam actum esset de infallibilitate ecclesiae, illud incommodi habere schema, quod plus diceretur, quam oporteret. Ad haec respondebatur, neque infallibihtatcm ecclesiae hucusque ullo modo definitam rsse, constare autem apertissime infallibilitatem ecclesiae dogma esse et B dogma fundamentale, cum quilibet catholicus actum fidei enuntiando hoc profiteatur ..Credo quod Deu« revelavit et ecclesia catholica credendum proponit?' Cum igitur fide constet, ecclesiam esse infallibilem, idem de papa definiatur.

Sed cardinali· prsèse» noluit suffragia patrum petere indixitque sessionem Noffwrwijw Vadem die 5 maii habenda- In qua sessione eriH haec or dine 40*) cardinalis pergebat contra schema eadem urgere, quae mano obiecerat. Dixit praecipyos theologos tum ante ortum lansenismum. tum eo durante, tum recentiorc tempore, infallibilitatem papae duntaxat in definiendis dogmatibus defendisse Qua argumentatione plure· patres Deputationis decepti sunt, cum non animadverterent, illos theologos infallibilitatem papae in definiendis dogmatibus tamquam veritatem de fide certam vel fidei proximam defendisse, et praeterea' tamquam thro- C logice certum probavisse, papam etiam\in factis dogmaticis et in censuris haeresi rninonoMs esse infallibilem, idque eodem modo, quo ecclesiam infallibilem esse constat. Archiepiscopi Dechamps. Spalding, Steins et episcopus Martin, adversarios conciliandi studio ducti, argumentationi cardinalis Bilio favebant, alii fortiter resistebant. Sic hinc atque hinc disputatum est ad horam usque nonam.

Postero die \fi maii) mane, eminentissimus prae··· ad sessionem vocaverat duos the«d<>gos. Post brevem utriusque orationem d< quaestioti** utrum ct quid definiri posset, mox inopinato a ('ardinali prolata est nova formula, quam ante sessionem ei Pnderbornenvis tradiderat1. Hanc, ab uno e theologis pfaelectam. alius theologus commendavit uti solvendis difficultatibus aptam Rogatis sententiis, alii sibi formulam placore, aln ..tuxta modum" placere dicebant; unus nec contradicere nec ..placet ' D dic>re voluit; duo formulam plane rviecerunt Conclusit paulum festinanter, cardinalis Bilio .-ergo formula proposita, inutyi, omnibus patribus placet, duobus tantum contradicentibus*. ' Eam sine mora typi· mandari iussit.

In sessione d. 6 maii etiam exordii forma mutata est.

In sessione 42* d. T man redierunt patre· ad novam formulam capitis quarti, ac duu dii. qui eam reieeerant, rationes exposuerqnt. cur reiiciendatn putarent. Praecipua ratio naec fuit, quod in lapite, iam mutato, taM/wminmotfa doceatur, Romanum pontificem errare non posse, cum definiat, quid expresse *fidf dtrtm* sit. Inde enim timendum esse, ne ' fideles, cum' /Jrnam 4fap>>sitionvm doctrinae de Rumaar potyifirts infalhbilitate iHo capite contineri putent, hanc ad Ulas solas defini-

i Cf. sapra cvl. 93P.
t V. febems supra coi. '440 »q.
J V. supra coi. 246 e.
‹ yapra. coi. 280 a.

l V. eara »npra col. 9M m ' f c‹4 24» ‹

tioa·· referant, quibus fides divisa proMcribitw, adversarii autem infallibilitath huiusmodi «nefastam interpretationem pervulgent. Postquam illi duo dicendi finem fecerunt, unus e theologia, quid de nova formula sentiret, exposuit; ooneeesit ille quidem, difficultates non abesse et rationes propositas vi non carere; putabat tamen, iis facile occurri posse, ei pauca mutarentur. Quod cum maiori patrum numero placeret, continuo id operis susceptum1 et schema, nonnullis mutatis, patribus concilii propoaitum est*.

Io Deputation!· sessione 43· d. 8 maii agebatur de animadversionibus in primatum Romani pontificis atque ab aliquibus in nova constitutione prima de ecclesia Christi quaedam mutationes postulabantur.

Permulti patres concilii, cum audirent, quid in congregatione particulari |6 maii| accidisset, schema de infallibilitate. non reformatum, sed deformatum esse rati, deliberare coeperunt, quomodo huic malo medela afferri posset. Itaque complures habiti sunt conventus privati apud archiepiscopum Bituricensem et episcopum ('arcssaonensem, quibus adesse solebant Weetmonasterieneia. Corisopitensis, Hebronensi». Ascalonenais. Cenomanensis, Ratisbonensis, et vicarii generales d'Alton et Cbeenel, ut deliberarent do emendatione formulae. Placuit omnibus, ut, quoad fieri posset, nova retecta formula, antiquum schema restitueretur et ut de obiecto infallibilitatis Romani pontificis non plus definiretur, quam idem case cum obiecto infallibilitaris ecclesiae, ('omplûtes emendationes propositae.

Dum haec aguntur in conventibus privatis, iu congregatione generali die 13 maii novi schematis, quod supra diaimus distributum esse, discussio generalis incepit*, quae continuata est u»qi*0 ad diem 3 iunii. cum. postulantibus 150 patribus et ceteris plerisque assentientibus, tandem conclusa est. Privati autem illi conventus alii apnd alios ffatres fere (<<(<) hoc tempore hebebantur, quo schema in congregationibus generalibus tractabatur. Nec frustra C

In sessione 44* Deputation!· d. 22 maii, ipse eminentissimus Bilio refert, plurimos patres offendi nova formula capitia quarti, et id quidem ob rationes non leves. Tum paene caderrt iam ipse repetit, quae a duobus patribus d. 7 maii in sessione 42· contra novam formam allata erant. Praeter l'aderbornensem, Mechlipiensem. Baltimorenaam ot Bostrensem, prope omnes iam censent, emendandam essb formulam. Cardinalis in primis proposuit, ut historicus quidam prologus illi capiti praefigeretur, quo ostenderetur, qua ratione summi pontifices fidei magisterium in ecolesia exercere semper consueverint, simulque falike suspicioni praecluderetur aditus, quasi Romani pontifices absque consilio, deliberatione et scientiae subsidiis in rebus fidei indicandis procedere possint. Die igitur 8 iunii cardinalis novam formulam Deputation) (sons. 45) praelegit. Post diuturnam deliberationem formula satisfacere visa non est. licet plura in ea placuerint4. D

o. In sessione 46· d. 9 iunii vespere, examinantur emendationes prooemii a .concilii patribus propositae. io proxima sessiohv d. 12 iunii mane, emendationes item prooemii et cap. I et II constitutionis de ecclesia Christi.

Cardinalis Cullen, in congreg. generali 73· d. 18 iun. proposuit emendationem, quam ipsi cardinalis Bilio suggesserat quamque idem eminentiasimus Bilio m taea. Depot 48· d. Ï9 tanti praelegit1. Id hac sessione insuper novus textus prooemii et cap. I et II eonstitatioaia praelectas est, deinde expensae emendationes cap. IП neque ad numerum 8; pergitur in aesaione 49* d. 91 tanii usque ad num. 96 et in sees. 50· die 94 iunii usque ad nuar 43. In hac sessione facta est ultima recensio prooemii, cap. 1 et II, et dçtade cardinalis Bilio alism praelegit novam formulam definitionis infallibilitatie, cuius auctores fuerunt Westmonasteriensis et Thessalonicensis*. Patres de ea privqtim deliberare statuerunt.

In sessione 51* Deputations· d. 16 iunii: discussio emendationum in cap. Ill const, usque ad fioem Praeterea cardinalis Bilio formulam definitionis infallibilitatis denuo examinandam proposuit, quae iam in aesaione 48· d. 19 iunii proposita erat. Quaesitum est praecipitat utrum haec vel alia similia formula nunc a Deputatione congregationi generali proponenda essetj quo/citius inter se conciliarentur animi. Conclusum est a Deputatione, nullam congregationi generali proponendam esse formulam, aed exspectandas emendationes'a patribus condlii scripto exhibitas

In congregatione generali 79· d. 30 iunii habita, episcopus Pader^omensi» proposuit emendationem eius ipsius formulae, quam hucusque tam acriter defenderat4.

In sessione 59· Deputatiouis d. 3 iulii episcopum Brixinensis* et archiepiscopus Westmonnsterienris* proposuerunt emendationes formulae. Nihil conclusum est. :

Post diem 26 iunii multae emendationes formulae propositae sunt, tum in'privatis plurium patrum congressibus, tum in Deputatione pro rebus fidei modo *privato,* ut sententiarum unitas praepararetur. sicqué finem suum assecuti eunt patres/ qui hos congressus frequentaverant Episcopi autem, qui infallibilitatem papae definiri nolebant eorumque asseclae, ut definitionem vel impedirent vel inanem redderent, formulas nimis vagas, quae in utramque partem |rahi possent, afferebant ac laudabant, quae si reciperentur, se quoque suffragia pro definitione datuio» esse pollicebantur. Sessio f>3· Deputation!» habita est d. 7 iulii hora nona matutina. Displicuerat archiepiscopo Parisiens! et eius amicis, quod episcopus Tarvisinus in congregatione generali 83· die 5 iulii. cum de emendationibus in cap. Ill relationem haberet, novum incisum proposuerat in canone III. quod inseri voluerat Deputatio in sees. 51 *Re igitur in sees. 53· novo Deputation)» examini sublecta. id consilii initum, ut totus canon III cum novo inciso typis mandaretur et sequenti die expenderetur. Deinde examinatae emendationes capiti» IV. Proximis sessionibus Deputation!·, d. 8 et 9 iulii, de iisdem rebus agentur- Priori die placat, ut novum incisum in canone III omitteretur; die vero 9, instante cardinali Bilio, decretum est, oportere incisum retineri et in congregatione generali proponi*. Ratio haec erat, quod eo impeteretur error, in quo totius subtilioris Gallicanismi cardo vertebatur.

1 (f. eoi 262. »«. 42.

* V. id schema t. Lll, coi. 4-7.

» V. t. I.II, col· 9» sq.

« V. formulam supra coi. 967-M, de discussione ef. sqpra col. 95»-62.

1 V. fortnÀlsm snpra coi. 265-M.

* V. foramlam supra col. 967 ac.

* V. eam inter acta dictae congregationis.

4 Cf. i>npra coi. 949 o D.

- Reverendissima» Brixiae»·» voluit retineri formulam .Ipso autem apostolico primatu etc." d. 26 iunii examinatam, ita tamen, ut in flqe diceretur: „ ... per assistentiam Spiritu· •ancti errare non posse, sicuti concilia generalia non possunt. Cf. supra coi. 970 a.

• V. supra ool 270 n.

1 V. illud incisum coi. 966 1.

* Cf. supra coi 974 D.

DepaUtie trito Stoto «MÜMte (T, 8, ·MH)< diatnrtiM et labori· pIMM «mia··· toait,· at o·»·· anaadatio··· oepiti· IV ia tratiaaai rara-earat . Dacravit, at probat·· aeaadatioaaa' tyjia daaoriptaa' patribaa eonoilii diatribaeraatar, qao faeill·· de iiadaai MOteatiaa ferra poaaeat.

Ia B4* eoagregatioa· general·, die 11 iulii, ap. Tarvuinaa da novo inoiao eanoaia III retulit; canon integer, Meandun Deputation!· *antentian>, a longe maiore patrum numero approbata· eat. Deinde Brixinenai· retulit de. emendationibus capiti· IV. Mapitnue patrutO numeru· approbant illa· «aptam a Deputation· reeeptaa emendatione·, qnae typi· impreeeae et inter patre· dutributae eieqne commendatae erant, reiectie omnibu· alii·. Itaque in •eeeione 56· Deputation!· d. 11 iulii textu· cap. III et IV iuxta emendatione· d. .5 et 11 iulii ia congregatione generali approbata· reformatu· eet Placuit quoque post longam discussionem Deputation!, ut etiam capiti IV adderetur oanon, id quod plure· emendatione· postulaverant, et a longe maiore patrum numero exoptari non ignorabatur. Cum vero graves difficultates obstarent, quominus pro cap. 1V, sicut pro ' reliquia, proprius oanon conderetur, decretum tandem est, rit tota eius capitis definitio sub anathemate ita comprehenderetur, ut, qui ei contradicerent, anathemate ferirentur. Cum autem id quoad caput IV decretum esset, visum est item decernere, ut unicuique trium priorum capitum suus canon, antea seiunctus, subnecteretur.

In congregatione generali 85* d. 13 iulii suffragia ferebantur primo de cap. Ill emendato, deinde de cap. IV item emendato, more solito, id est surgendo vel sedendo. Tum vocatis singulis nominibus suffragia ferebantur de integra constitutione. prout reformata et typis impressa inter patres distributa erat. Aderant Patres 601, dicebant *placet* 451. *placet iuxta modum* 62, non *placet* 88.

D. 14 iulii Deputatio duas habuit sessiones, '>7*** mane et 58*" vespere. Examinatae conditiones, sub quibus 62 patres suffragium dederant *placet iuxta modum.* Ex conditionibus duas solum recepit Deputatio. Factis paucis correctionibus styli admissa eat

a) exceptio, qua plures postulabant, omittendum esse textum s. Augustini. Eo deleto, etiam a. Irenaei omissus textus, qui sine illo iam minus placebat.

b) Altera admissa est exceptio, scilicet ut ad omnia effugia excludenda in fine definitionis adderetur rnon autem ex consensu ecclesiaell. Conclusum porro est denuo. ut singuli canones ipsis capitibus subnecterentur.

Relatio sic divisa inter Calvehsem, Tarviainum et Brixinenaem. ut Calvensis referret do exceptionibu* in prooemium et cap. I et II, Tarvisious de capite III, Brixinenai· de cap. IV.

Die 16 iulii habita eat ultima congregatio generali·, quae erat 86*. Omne· propositae emendatione· approbatae sunt et indicta eat sessio aolemnia in diem 18 iulii.

Post congregationem generalem, eonaentientibu· patribus pro rebu· çAdei deputati·, theologi apud cardinalem Bilio prmidem convenerunt, ut constitutioni etiam quoad stylum extremam manum imponerent. Quod cum factum esset, duo ex theologia, typographiam secretam in aedibus Vaticani adeuntes, totam constitutionem recte ac sincere imprimendam cusarunt. Hoc schema authenticum inter patres distributum est

Eoruin patrum, qui infallibilitatem nolebant definiri, deputatio d. 15 iulii vespere summum pontificem adierat promiserunt ei, se suffragium pfecai daturos,. dummodo nbvttai incisum e canone ca- t pMfa IΠ dtoi at U Mato iaâlBbnitatb «Mi labaret taomarn .maixaa taattoaia «oclasiaram*1. Qaad aaactas palar, poetridi· par aebeeeretariMi 'concilii raspaadaaa, abnuit, ooaaaaitt··· omnia ooagregatioal geaerali, iadieio definitivo sibi servato. Patra· illi ia ooavaatiba· d. 16 «t IT ialii habitis naaiaro plariba· auffregiia — M enatra 28 — aoa·•tituerunt abatiaare a aaaaion· publica, atqoa nalti •oreas iam 17 ialii RomXm /«liquarunt Aat· discsisum epiecopi nnatero 55 aubaenpaarant protestationi sommo pontifici exhibenda··; quae eadem di· 17 ialii sancto patri Pio IX tradita eet.

Beeaio aolemnia habita eat d. 18 ialii. Schema illud authenticum, quod inter patre· distributum e··· diximus, ab episcopo Fabrianensi praelectum •et. Suffragiis nominatim exquisitis, dixerunt patre· 533 *plactt,* duo autem no· *placet,* episcopus Caiacensi* et episcopus Petriculanus seu civitatis Little Rock. Deinde summus pontifex constitutionem comprobavit

70.

IOHephi Kleatgea epistola, qua alterum seheasa reformatam de fide eathollra eardlaali Bili·, DepatatioalH prneuldi, mittit*.

1870 iulii 22.

Eminentissime principe.

Il signore Stahl prima della sua partenxa non avendo terminata la copia dello *Schema coustilu tiouie II de fide e* dellq *Relatione,* credetti di non poter far meglio. ehe pregare i *Germanici etenograji* di continuare quel lavoro. avendo anche questi il aegreto. Da loro dunque vestra eminensa o avri gik ricevuto o ricevrh in questi giorni Γ uno e Γ sltro •critto tutto finito per la stamps.

Si ricprderh vostra ominenxa,'che aneor prima di Pasqua fu stampato e distribuito ai Deputati un foglio, nel quale ai reae conto dei modo, nel quale nel capo IV ,è V si erano eseguite alcurjo mutazioni o aggiunte hella Deputaxione o stabilito o da aleuni proposte, *ceteris* non *coutradtcentibus.* Queste mutationi ed aggiunte nello scritto. che vostra emineoaa ricevrà, 6'* •odo faite.

Inoltre nvverto, che nei capi, secundo e terso aleuni punti, di poco rilievo però. rimasero nella Deputations quasi soepesi : cioè fu fetto qualche onservazione, propoato un cambiamento. ma nient»· propriamente deciso. Nel scrondo capo ai deniderava con ragione, chc ri citasst» quakhe testu della Scrittura null immortalité dell· untina. jl testo di poi citato dispiaque ad alcuno. che parlava forte, tacendo gli altri. Ma ora il tt'sto è citato in maniera, che al giudiaio del padre Frnnxelin e di monsignor SchwetaVutti earebbero certamente contenti. — Nel terno capo contro l incito : W *morti» timorem a mortali removit* fu osservato, che ahxi Adamo fu minacciato di morte se avesse peccato. Ffopose qualchuno di dire semplicemente : *donum immortalitati» impertiit.* Ma una simile frese precede e nel testo di e. Agostino, che segue, si legge : *immortali» bf»f'*

1 Cf. epistolam reverendissimi arvhiepc Earisiensis ad m. pontificem ad cales·· t LII. '

1 V. eam ibid.

' Post sessionem trigesimam tertiani Deputatio pro rebus fidei ad secundam constitutionem de fide non amplius rediit Schema eiusdem constitutionis ab ipsa reformatum, ratione habita animadversionum, quae a pluribus patribus in eo discutiendo factae fuerant, habetur supra, sub num. 88. Attamen theologi secundum discussiones habitas schema emendarunt, quod multis in locis mutatum simul cum relatione ad Illud explicandum eminentissime praeridi Deputation!· tradidit losephus Kleutgen e societate lesu, cuius opera Deputatio pro rebus fidei in reformando sshmnate uti voluerat. En eius epistola ad cardinalem Bilio ia mittendo schemate data.

jfcù *conditoris,* ohe è dt uuovo quasi TietaMO, che A *donum immortalitatis.* Quin.di ho acritto: *et mortis imperio mortalem exemit;* in vece di *imperio* si potrabbe dire e ai direbbe, credo, meglio *teyihus;* eoei ai ecprime propriamente il *posse* asn. mori

Quando disse a vostra emineas·, che peusava di andare dopo la sessione aolenne a Viterbo, credo di non avere espresso il motive. Questo aoa Aι eemplioemente per cambiare aria o riposare, na per far uso dei bagni, giudicaodo i medici, emere questo Γ unico rimedio per guarire quel male, ohe in questo anno non mi ha poeo molestato. Ma io rtmango sempre alia dispositione di vostra eminens·, ohe mi potrè riehiamare a Ruina, quando vorrè. Be-non ricevo altro avviso, ho intensione di rimanere qui fin al fine del mese di Agosto.

Rsecofusndandomi alia benevolens· ed alls pre* ghtere di vostra eminens· mi dieo di cuore con profondtssimo rispetto. di vostra eminensa reveren- B dissima umiliMimo servitore

Oius. Kleutgen, d. C. d. G.

Viterbo al heminario 22 luglio 1870.

71.

Schrma coaatitutionia dognaticae serandae de tide catholica patrum examini propositus».

Pius episcopus servus «arvorum *Dei, sacro approbate concilia ad perpetuitas rei memoriam.*

Inter tot et tanta mala, quae hisce temporibus deploranda nobis sunt, illud sane haud exiguum, intentos esse, qui in pertractandis augustae religionis nostrae arcanis, contra Apostoli monitum'phis sjpere cenantes quam oportet sapere, a vero fidei intellectu desciscerent. Hinc enim accidit, ut errores multiplices, dudutn ab ecclesia reprobati, relut nota C specie induti reviviscerent, et latius in dies ad multorum calamitatem diffunderentur. Quapropter pastoralis officii cura, qua et fidei depositum intemeratum custodire et pericula a fidelium animis propulsare tenemur, a Nobis postulat, ut, declaratis iam fidei ipsius natura et proprietatibus,' ad praecipua quaedam e^us dogmata conterai, sensum horum genuinum, >quem tenet semperqu» tenuit sancta mater ecclesia, adversus illiusmodi depravationes asseramus, nostraque definitione, approbante sacro concilio, confirmemus.

Caput I.

De sanctissima Trinitate.

Mysteriorum, quae fide illuminati profitemur, omnium supremum ipse Deus est, unus in essentia, trinus in personis: Pater. Filius et Spiritus sanctus. Haec beata et individua Trinitas secundum catholicae D fidei veritatem unus est Deus, propterea quod essentia, substantia seu natura tribus personis communis re et numero una est. Pater enim ab aeterno Filium generat, non aliam suae aequalem Essentiam ex *se* producendo, sed ipsam suam simplicissimam essentiarn communicando; itemque Spiritus sanctus non multiplicatione essentiae, sed eiusdem singularia essentiae communicatione aeternaliter ex Patre et Filio tanquam ex uno principio et unica spiratione procedit1.*

Haec igitur re et numero una essentia, incomprehensibilis et ineffabilis, non est generans neque genita nec procedens, sed eadem veraciter est Pater, qui generat, et Filius, qui gignitur, et Spiritus sanctus, qui procedit; tres simul personae ac siugillatim quaelibet ear4a4Mr; ita ut peraaaae lettr e·, eoe i-·te· «b eeaeati· rulitor fiietiagMBtar. Quare ·liaa eat Pator, alia. Filia·, aHaa-Spirit·· aaaeta·; ·o» lum aliad·, aed una· sater· Deu ia tribo· persoais distinctis.

Sieat varo triam parsoaanim aaa Daitaa, Datera ·t aabataati·, ita aaa at indivi*· aat oparatie, qaa Triaitaa eaeroeaaeta cuncta extra se éondidit, deposit at gubernat* Neque aaim divinae panosa· oparaatar ad extra singillati· «ed proat eueniia, voluntate et potentia unus eant Deus, unum univarsorum principium ‘.

Caput II.

Dt Ao«wm« *ereaiioat et* vetero

De hominis vero natura et origine, divinis litterio edocta, haec credit et praedicat «ancta mater ecclesia. Factura· Deu· hominem ad imaginem et similitudinem suam, ut praeesset universae terrae, corpori de limo terrae formato inspiravit spiraculum vitae, animam scilicet de nihilo productam, immaterialem. incorruptibilem, immortalem, intelligentia et libera voluntate praeditam. Quare de corpore quidem legimus*: *Revertatur pulvis in terram* unde erat;* de anima vero: *Et redeat spiritus ad Deum, qui dedit illum;* et iterum11: *Nolite timere* occidant *corpus,* animam autem *non possunt occidere.* Haec porro anima rationalis, quae singulis hominibus a Deo ereatore infunditur, corporis humani, etsi ab eo essentia differens, vere tamen, per se et ease^aliter forma est7, ita scilicet corpori coniuncta. ut 'cum eo constituat naturam humanam vere et realiter unam.

Primo autem homini Adae et Erae uxori, e costa eius divinitus formatae, benedicens Deus ait· : *Multiplicamini et replete terram;* atque ita *ex uno fecit onuu geuus* Aommum *inhabitare taper unirersam* /aciem Cerrae·. Quare etiam *vocavit Adam nomen* toons *suae Heva, eo quod mater esset cunctorum viventium*1,1 ; Adam vero ipee primus dicitur formatae a Deo pater orbis terrarum11, quippe a quo cuncti, qui ingolunt terram, naturali generatione descendant [carne de carne nascente, cui anima a Deo in singulis de novo creata infunditur12] Qua fidei sententia negata, laeditur quoque dogma de peccato ab uno primo genitore in omnea transfuso, et de redemptione omnium per unum Mediatorem fetum, contra Apostoli doctrinam11 : *Sicut per* unias *delictum* •a *omnes homines* in *condemnationem, sic et per unius iustitiam* in *omnes homines* in *iustificationem vitae.*

Caput 111

De hominis evelatione et lapsu.

in ipso generis humani primordio magnum insuper quoddam divinae pietatis arcanum fides Christiana agnoscit. Homo, ad imaginem Dei factus, ipsa quidem natura sua ordinatur ad Deum cognoscendum, colendum, amandum, eo videlicet modo, qui naturali facultati congruit. Verumtamen summus

1 Cf. concilium Logdunenne II et *ooscüii* Floreatini decretam unionù.

‹ i'f. cone. Lateres. IV cap. 2 *Damnamus.*
9 Ibidem
9 CÏ cone *oecum.* VI *confessio* fidei *. Agslhoai*.
.* Cf. coee. Lateran. IV csp.] JVrmiter.
.i· Eecl. XII, 7.
" MaUh. X, 28.
; Cf. couc. Viennensia Clementina; eonc. Later. V *Apostolici rtgiminis;* litt. apoat. Pii IX d. d 15 ionii 1867.
* Geo. I, 28.
• Act. XVII. 2S.
>· Geo. 111. 20.

12 Quae uncia quadrati* incloai, ia meo apognpbo deenurt; en Cemen addenda ridéeCar ob adnotatiosMe ad hune bvcum ab ipso acbematia auctore appositam.
'· Bom. V, 18.

raram Oerndhar «t Daariaaa, «aia· peteatia areata· BBtaraa preptteMib·· at lagibaB b m eirw aeribiter, iaa*haaate beeitate boarias* ge··· ia prim· pa> raato ti «tatam taw* votait, ta que sapac a. tare-mm eonditioaaaa boai divtai parttaop· fiaret*. Itaqa· pcaoter dota·, qnibaa ta propria satai· par-fiearetar, saaetitatia at iustitiae adminbita «i manna impertiit, at, aatara quidem aarvaa, Spirits· matai •atom done fifiaa, divin· mandata at virtati· opera tarn bob soils· aatara· vi, aad gratia dssapar tataaa •xsequeudo, Mtersam haareditatem promarorotar. Ad haee carnem apiritsi gratia sue rabieetam faeit, •t morti· imperio mortalem exemit. Mortali» qaippo erat homo oonditioae corporis animalia, immortali· autem beneficio conditoris*.

Hunc Doue ta paradisi felicitate tanquam ta umbra vitae collocavit, »io munerans libero arbitrio, ut tamen regerat imperio, terreret exitio*. Poeuit ante eum vitam et mortem, ut, eiqnidam vitam eligeret, de virtute in virtutem eonsoendena, ad regnum caolrete tranaferretar, Deum aeternum viaurus, non facultate naturali, nec per epooulnm in aenigmate, aed facie ad faciem, aienti eat, et hac viaione in eiua similitudinem transformatus divinae voluptatis torrente potaretur.

Haec illa eat homini» elevatio, quam «anctorum patrum veatigiia insistentes dootores catholici recte aupernaturalem vocaverunt, ut quae naturae creatae tum exigentiam tum virea 'transcendat, ideoque nec naturali conditioni neo meritis hominis debita, aed gratuitum ait divinae largitati· beneficium.

At vero homo conditori suo ingratus mandatum eius libere transgrediendo, e statu sublimi, ad quem evectus erat, una cum propagine sua excidit, iram Dei et indignationem incurrens, sanctitatem et iusti-tiam tam sibi quam nobis amisit, et pecqato in-quinatus non mortem et poenas corporis tantum, aed etiam peccatum, quod mors est animae, in omne genus humanum transfudit. Quod quidem Adae peccatum propagatione, non imitatione, om-nibus eius posteris transfusam, unumquemque in statu peccatoris constituit; quemadmodum ecclesia constanter docuit, et sacra Tridentina synodus de-finivit, cuius decreta renovamua.

Ab omnibus tamen fidelibus firmiter credendum constanterque profitendum est. Dei matrem beatam virginem Mariam in primo instanti suae conceptionis fuisse singulari omnipotentis Dei gratia et privilegio, intuitu meritorum Christi Salvatoris humani generis, ab omni originalis culpae labe praeservatam im-munem, prout per apostolicam nostram constitu-tionem, quae incipit *Ineffabili» Dene,* a nobis de-claratum et definitum est.

Caput IV.

De mytterio Verbi incarnati.

Verumtamen dives in misericordia Deus per Filium suum - unigenitum, factum ex muliere, ho-minem lapsum erigere, et devicto daemone, cuiua versutia perierat, de morte ad vitam revocare dignatu* est.

Huius autem mysterii haec eat recta et sincera fides, ut credamus et confiteamur, Dominum oestrum lesum Christum verum Deum et verum hominem esae, Deum ex substantia Patris ante saecula genitum, et hominem ex substantia matris in saeculo natum. Sempiternus enim Dei Filius, cdm in forma Dei Patri esset consubstantialis, nascendo ex matre semper virgine formam servi ita sibi propriam fiaeit, ut par base vat· beam taotaa aaaqubataatfali· aaaet aobia1. Atque ita ta tategva veri boaataia perfeetaqu· nature vena natus eat Dau·, tota» ta ■ata, totae ta aoetrto*. Haaa igitar aat Verbi divisi eam humas· satai· aaio Macadam hypreteain, a •acria ooMiliia dedaita at ab ualverra aampar ee-eteaia credita at praedicata, at aoa afin· ait Doaa Valbum, at alias boa»· lea··, aad Isa bypectama a·· pereona at Dm· ait par divisam et homo per baaaasam aataram aaeamptam.

Quare aient ta saactiaaima Trinitate tree pereona· distinotaa ta una suhaiatut satare, ita · contrario ta Chriate una divisa panosa ta duaboa subaiatit satari· diettaatia «t inoonfhaia. Kx quo quidam tateUigast omnaa oportet, «anenti*·, eubetasttao aeu natare· notionem eam notios· bypoetaaie aeu per-sonne minime eeM confundendam; ne eum maaifeeta sacratiaaimoram dogmatum eabvereione tot temper dicantur eeee persona·, quot atat natura· perfecta·, intellecta et voluntate praeditae.

Quamvia vero incarnationem Filii Dei totaTrinitaa operata ait, quia ineeparabilia aunt opera Trinitati· ; •olus tamen Filio· formam aervi accepit in aingulari-tate pereona·, non in unitate divina· naturae, ta id, quod eat proprium Filii, non qnod commue Trinitatis*.

Ex admirabili hac Deitati· eum humana natura in uno Christo coniunctione illud etiam consequitur, ut sancta et immaculata semper virgo Maria proprie vereque Dei genitrix sit et salutetur*, quippe ex qua carnem assumpait et natua eat ille, qui veras eat Deus. Haec igitur Christum, Deum et Dominum nostrum, periens, mater gratiae nobia exstitit, atone per illum de antiquo aerpente triumphans facta dat mater cunctorum vere viventium, nec desinit potenti sua interoesaiope aeternae nobis salutis dona eon-ciliare,

Ex quo vero Filius Dej, a paterna gloria non recedens, nova nativitate generatus, haec mundi infima ingressus est, humana de Deo, qui verus est homo, et de homine, qui verus est Deus, divina veraciter praedicantur. Invisibilis anftn~tn suis visi-bilis factus eat in nostris, antitempora manens ease coepit ex tempore, impaabibilis Deus non de-dignatus est homo esse pambilis, et immortalis mortis legibus eubincfef»*- Quae quidem proprie-tatum utriusque naturae in una eademque Filii Dei persong communio, sicut in apostolicis et evangelic» scriptis manifestata, ita perpetuo patrum consensu tradita est.

Sicut proin duae in Christo neturae non per-mixtae nec confusae, ita duae voluntates et opera-tiones confitendae eunt; unus tamen et idem operator noatrae salutis, Unigenitus Dei, qui per divipam divina, humana per humanam naturam indivise et inconfuse operatur, per formam Dei coruscans mira-culis, et in forma servi succumbens iniuriis*.

At vero carni et sanguini participans cum in-firmitate naturae culpae maculam nequaquam sus-cepit, sed purissima ex Virgine de Spiritn sancto sanctus conceptus, ac plenus gratiae et veritatis natus est. Qui nulla unquam concupiscentia ten-tatus fuit', et licet vero libero arbitrio praeditus, non solum non peccavit, sed neo peccare potuit.

Sic autem Deus dilexit fundum, ut hunc Filium snum unigenitum victimam daret, eumque, qui non

I S. Thom. *Sum. Aed* p. 1-11, q. 110, a. 1.
* S. Aug. *De gen.* ad. *Utt.* I. VI, e. 9β [Migne, Patr. Let XXXIV, 864).
* S. Aug. Eacbir. o. >> [Ibid. XL, S45[.

i Cf. cone. Cbaloed. definitio, oonc. oecum. V ean. FU,
* 8. Leo M. Ep. sd Flsv.
* Cone. Tolet. XI conf. fidei.
* Cone. Ephesioam pan. I ; conc. oecum. V ean. fi.
» S. Leo M. Ep. sd Plav.
« gp. t, Agath. sd eone. oecum. VI ; none. Later. I eub Ma%io ; epiit S. LÂoiiir Ad FIav.
-"'"y Cf cobc. oeoun. V caa. 1B.

neverat peccatam, pro wH· peoeatus flwtNt, «t *m «MooroÉiw instili· Dei ia ipeo, TaM· «ata dsoebat, nobto «asat poatifisx, mm*m, iam—, impoUntas, ««gregata· a pweatorib·· ·* aaaaHar caatto faota·. Qai par SpHtam tasetam ssutipra■ offerens immaculatam Dea, per proprie· «aagaiaota •emel introivit ia aeaeta, aetatae redeaipÜoM ia-vrata1. Quemadmodum igitar ia primo Adam, qui eet foma futuri», taaqnam ia mo capita geaua hamannm oeeidit; ita ia Bovisstoso Adam, hoe eet ia Christo Issu, tanqeam altero eoo capita Deo re-oonciliatam eet Vere enim mediator Dei ot hemi-nam homo Christe» Isea·, anus morion» pro omaibqs, divtea· iustitiao pro nobis snttefoeit, et deleto chiro-grapho, qaod erat contrariae* nobis, exspolians principatus et poteatatoa, de vetusta nos servitata in filiorum libertatem vindicavit. 8i enim unius delicto more regnavit per unum; multo magis abundantiam gratia· et donationis ot iustitia· ac-cipientes in vita regnabunt per unam losam Christum».

Haec vero vis satisfaciendi pro peccatis omnium •t merendi nobis iustifioationto gratiam et haeredi-tatem passioni Redemptori» inorat, propterea qnod humani eius aetas valorem habebant secundam dignitatem personae divinae, per assumptam na-taram operanti». Redempti igitur non corruptibili-bus auro et argento, sed pretioso sanguine quasi agni immaculati et incontaminati, animas nostras eastifioemus in obedientia' eharitatis, et in fide viventis Filii Dei, qui dilexitnoa et tradidit semet-ipsum pro nobis, exspectemus beatam spem et adventum gloriae magni'Dei et Salvatoris nostri lesu Christi.

Quo autem magis hac nostra aetate magistri mendaces et impii hominee, quos futuro· cese apostoli praenuntiarunt», eius, qui emit eoe, gloriae C obtrectant solum dominatorem et Dominum nostrum lesum Christum negantes; eo» studiosius nos cel-situdinem illius efferre et revereri maiestatem decet Hic enim Dei ingeniti unigenitus Filius splendor est gloriae et figura substantiae sia», principium et finis, per quem et propter quem ooadita sunt uni-versa. Qui ob nimiam oharitatem, qua dilexit nos, in assumpta servi fortes traditus eat propter delicta nostra et resurrexit propter testificationem nostram, atque inferorum et mortis victor super omnes qaeloe ascendens cçnsedit. ad dexteram maieetatis in ex-celsi», rex regum et domina» dominantium. Eum enim super omnem principatum et potestatem Pater constituit haeredem universorum, ut te omnibus primatum gerens, credentibus et obtemperantibus sibi causa sit satetis aeternae. Iterum autem ven-turus est cum virtute magna et majestate, indicare vivos et mortuos: et omnee, qui te monumentis sunt audient vocem Filii Dei, et procedent, qui bona fecerant, in resurrectionem vitae, qui vero mala egerunt, in resurrectionem indicii. Tum reve-labitur maintes eius, divinitas et sempiterna virtus, et omnis lingua confitebitur, quia Dominus Inus Christus in gloria est Dei Petris».

Caput V.
Dt gratia Rtdtmpiorie.

Gratiam, quae propter Christi Redemptoris merita donatur, ecclesia catholica «iuamodi esse profitetur, per quam bon solum a peccati servitute et poto-' •tata dtaboil.literliter, vanm etiam aptoto· meatis Matina raaovati iustitiam et «Matitatqn, qnam Adam pisce»do siUet nobis perdidit, recuperem··. Neque igitar haec gratia acturae tantam vir·· re-parat, at per easq adiuti ad hrasstatii normam mores at Mtnsnostros plan· eompoaere possim··, ■ad ultra natur·· tarmlaou^d rasitatis homini· id «ut Christi imaginem nos transformat ia novamqno vital rsgnorat la Christo enim lesu «legit nos Deus ante mandi ooustitationam, «t praodratinavit conform·· fieri imagini Filii sui, nt sit ipse primo-genitus te multis fratribus1. Dnd· haae nobis •hnritatom dedit Pator, ut ex Deo nati filii'Dei •eminemur et simus». Qna quidam filiorum adop-tione redditum nobis '«ut illud divinae natur·· eon-■qrtiam, qnod nano' inchoatum per gratiam, ali-quando consummabitur in gloria3. Spiritu vero Filii, quam. Deus misit te corda nostra, unoti et sacrati, templum quoddam divinae maieetatis effi-cimur, te quo Trinitas sacrosancta habitare, seque ipeam anima· fideli communicare dignatur, dicente Christo Domino: Si quit *diligit* me, ssrmoMim mram serseM, *tt Pator mnu diliget tum, rt ad* «um *ttnitmu», td matuitntm apud tum facitmut*.*

Quare hoe quoquo tenendum et ab omnibus Christi fidelibus profitendum est, sanctificantem gratiam, non in fovore 'tantum, quo Deus hominem uti gratum acceptet, paratusque sit ad actualis gratiae auxilia largienda, neque in praetereuntibus dumtaxat actibus consistere, sed permanens esse donum supernaturale, quod divinitus infusum animae inhaeret, tam in adultis testificatis, quam in infanti-bus baptismo regeneratis. Haec hominis per incar-natum Verbum renovatio illud est mysterium a sae-culis absconditum, quo Deus, quae in primo Adam mirabiliter condiderat, mirabilius in secundo refor-merit Deploranda autem eorum est caecitas, qui Christi religione, quod supernatandis sit, naturae humanae dignitati derogari, eamque libertati ac felicitati obesse arbitrantur. Tantam enim abest, ut haec divina institutio hominem deprimat, ut eum mirum in modum exaltet: siquidem a peccati servi-tute liberatam ad caelestem gloriam ita disponit, ut naturae quoque dotes firnet atque perficiat. Ne-que minus profecto abhorrendus error, quo quidam supernatural! Dei ordinationi repugnantes, intra naturae fines sistere neque ultra huius bona quid-quam appetere liberum esse contendunt Postquam enim divina dementia ad caelestia regna hominem transferri decrevit, viam autem ad ea lesum Christum constituit, iam non est in alio aliquo salus; sed qui in Christum credere aut eius mandata servare de-trectaverit, cum peccatoribus eiicietur in tenebras exteriores, ubi erit fletas et stridor dentium.

Illa autem vitae probitas, qua quidam honestatis officia non modo sine fide in Christum, sed etiam sine ullo ad Deum respecta colere praetendunt, hominem n· in naturali qnideib rerum ordine per-fectain, nedum coram Deo initum et aeterna vita dignum reddit

A Christiana enimvero ibstitia et sanctitate, quae operantem ad regnum easiest· perducit, omnis omnino virtus et honestas, qua· naturali tantam facultate exercetur, long· remota «et Licet enim vis illa naturae insit, qua legitimam aliquid anima rationalis et sentit et facit, quod non solum non vituperetur, verum etiam merito secteque laudetur: nihil tamen horam, quandoquidem sine fide et sine gratia fiunt, ad illam pietatem pertinet, quae in

I Cf. Hebr VII, ».
' Rom. V, 14.
• Ram. V, 17.
‘ 11 Petr. II, 1; Iei .
' *hoc* ood.
■ Philipp. II.

I oτ.'HοιA viii, t».
> IX loss. Ill, 1.
• Ct HPetr.I, 4.
‘ losa. XIV, M.

vMm* M*ahH HtaM-1. Qaeasadmodum nia A haec ipn beata vite, its dispositio ad H·, atpate ·aper Mima pedta, ex gratuito miserentis Dei beeegsio ni. Ad ulli» igitat aetaai salutarem sire in isatis, at iustifioeatar adhae, aire ia peccatoribus, at diapoaaatar ad iaatifioatioaMt, aatama ·ira· sufficiunt, attaatMta Domine*: ânw me mM pctssfù /Mar»; at Apostolo aia·*: Xea jaod *tuffiàtuitt* aiswa eopilcre *aliquid* a aeü» 9*au «s *mü*·, ad *tuffieitulia uMtru* ** Dao *ad.* Quare ot illad veriminte dieitqr, par gratiam non solum dari nobis, ut, quod par naturae rigaram diffloultar paaaamaa, facilius posaient, aad etiam ut illud, quad par naturam nulla mode possumus, et velitnus et perficiamus. fiau aal ms, p«d operator in natta at aaUa at par/teara pro tona eatoatola*.

Bad haec ipaa opera bona, quae gratia antecedente, comitante at subséquente fiunt, ritaa aeternae msritum non habent aine illo aanotitatia dono, quo iuati cum Christo tanquam membra cum capita eoaiunoti, et tanquam filii Dei per gratiam cum Filio Dei naturali eobaoeiati aunt, monente Domino*: *Sicut* pointer non potasl ferre *frudum a umatipao,* nut *mtuuerii* in vile, etc nec roe, mat m me monw*ritu,* et attestante Apostolo*: Si *aulam filii, d fiaaradaa, haaradea quidam Dai,* coloerodu onlem *Chriati.*

Ut enimrero cuncti, qui divinitus excitati praestant, quae possunt et debent, hanc gratiam, salutis nostrae pignus, a Deo, qui omnes homines vult salvos fieril, consequuntur, aaque Deo adiutore in finem usque conservata, caelestia gloriae certo potientur: ita qui iuatitia spoliati vita mortali excedunt, ad immortalem vitam, quae eat iuatitiae corona, nunquam perventuri sunt. Pont mortem enim, quae eet viae nostrae terminus, mox ad Dei tribunal sistimur, ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum*, neque ullus C post hanc vitam relinquitur locus poenitentiae ad iustifloationem. Quare monemur, ut dum tempus habemus, operemur bonum*, quia venit nox, quando nemo potest operari**. Omnes igitur,, qui in actuali peccato mortali vita funguntur, a regno Dei exclusi cruciatus gehennae, in qua nulla est redemptio, aeternum sustinebunt. Etiam qui cum solo originali peccato mortem obeunt beatifica Dei visione in perpetuum carebunt. Qui vero in charitate Dei decesserint, antequam dignis poenitentiae fructibus do commissis satisfecerint et omissio, eorum animae poenis purgatorii post mortem purgantur. Illorum denique animae, qui poat baptismum nullam omnino maculam incurrerunt aut post contractam maculam sive in corpore sive post mortem purgati aunt mox in caelum recipiuntur, atque Deum unum et trinum clare intuenteo divina essentia sine intermissione in omnem aeternitatem perfruenturl1. D

Atque haec sunt catholicae doctrina capita, quae prae caeteris proponenda et declaranda nobis in Spiritu sancto visa sunt: ut vero cuncti veritatis lucem in tot errorum tenebris' facilius agnoscere et sequi possint sequentes canones, hoc sacro approbante concilio, subiiici constituimus.

› Cf. a Aug. da sp. et litt. «. M, s. 4A
› loan. XV, A
« Cor. IU, 6.
• Phil. II, 18.
• Ioan. V, A
• Rosu vili. 17.
i I Tim. II. A
' Cf. II Cor. V, 10.
» OaL*Vl. 10.
u loss. IX, d.
» Cosf. oonoilii Florentini deeretnm anloBis; Innocent. Ill dscrvt, *Motor*·* do Bspt.; Based. XII coast. *Ætùtdctu Dtu·;* Plus VI Auctora· *fiid* prop. M.

CANON»

K . ?

jr^ TVMttete·

1. Si quia dixerit, non aaae tree divinas personas realitar distinctas, red unam tantum, quae aune Pater, ana Filina, anna Spirit·· aanetua nominatu; anathema ait.

A Si quia dixerit, divinam aubatantiam non numero, aod specie aeu qualitate unam eaae; anathema ait.

3. Si quia dixerit, Trinitatem nnnm Deum eaae non' propter unius substantiae singularitatem, aed propter Dei trium substantiarum aequalitatem et personarum ad ao invicem relationem; anathema ait

A Si quia creationem aut quamvis aliam Det operationem, quae ad ersstarss terminat, uni personae dirinae ita propriam eaae dixerit, nt non ait omnibua communia, una et indivisa; anathema ait

II.

De hosmtu ctmMoiw *d origine.*

1. Si quis negaverit, animam hominis a corporo natura diversam, spiritualem et immortalem ease,· anathema ait

3. Si quia negaverit, naturam humanam e corporo et spiritu oompoaitam vare et roaliter unam ease; anathema sit.

3. Si quia universum genus humanum ab uno protoparente Adam ortum esse negaverit; anathema ait

III.

Ds *homûùa olaaatuma* ht *lapau.*

1. Si quia negaverit humanum genus in primo parente ad statum supernaturalom elevatum esse; anathema sit

3. Si quis negaverit esse dona et instituta divina, quae tum exigentiam tum viros naturae creatae superent eamque ultra suum ordinem perficiant; anathema ait.

8. Si quis dixerit peccatum originale in Adae posteris veram et propriam rhtionem peccati non habere, nisi ab ipsis actuali consensu peccando comprobetur; anathema sit.

4. Si quis dixerit peccatum originale formaliter eoae ipsam concupiscentiam, aut privationem gratiae sanctificantis de eius ratione non esae; anathema sit

IV.

D» *mgdorio Varii incarnati.*

1. Si quis non confiteatur, unum eundemque Dominum nostrum lesum Christum sicut verum hominem, ita et verum Deum esae; anathema sit*.

3. Si quis negaverit, humanam Christi naturam in ipaa conceptione ex beatae Mariae rirginis utero Deo Verbo ita nnitanf esae, ut Verbum in ea subsistens vere ait homo; anathema ait*.

3. Si quia unam peraonam leau Christi aio intelligat, ut hanc compositam esae dicat · duabus personis, divina et humana, naxu indissolubili inde a conceptione ooniunctis; anathema sit*.

4. Si quia dixerit, tot necessario esae personas, quot sint intellectus et voluntates; aut negata duplici in Chriato persona, negari in eo hpmanas naturae perfectionem et libertatem; anathema sit.

b. Si quis negaverit, ipsum Dei Verbum, in assumpta carne patiendo et moriendo, pro peccatis nostris Deo vere et proprie satisfecisse, nobiaque gratiam at gloriam meruisse; ant affirmare praesumpserit, satisfactionem vicariam, unius scilicet

› Sjti. III, esa. 1-M.
* *Cf.* 8ys. III. esa. 8; 87η. IV, eas. d.
* Cf. 8jn. V, osa. A

Mediatoris pro oanoth hominibus, iustitiae diviaaa repugnare; anathema ait1.

• fi. Si quis alia impia dogmata a sacris conciliis oeeumenicis Ephsalno, Chalcedonensi et Constantinopolitania damnatu defendat, nec confiteatur doctrinam do mysterio Christi, quae ab iisdem synodia et praedecessoribus nostris sancto Leone et Maneto Agathone declarata atque in Florentino concilio oecumenieo denuo confirmata est; anathema ait.

De gratia Rfdmptmi.

1. Si quis negaverit, per Christum Redemptorem instauratum esse ordinem supernaturalis gratiae; anathema sit

3. Si quia dixerit, iustifleationem non esse nisi remissionem peccatorum; aut gratiam sanctificantem non ease niai favorem, quo Deus hominem tanquam gratum acceptet, paratuaque sit ad gratiae actualia auxilia concedenda; anathema sit;

3. Si quia negaverit, gratiam sanctificantem donum esae supematurale permanens et in anima inhaerens; anathema ait.

4. Si quis dixerit, hominem sine gratia et fide iuatifieari coram Deu sola divinorum mandatorum observantia: anathema sit

b. Si quis dixerit, naturae rationalis facultatem sine divina per lesum Christum gratia sufficere ad aliquod opus bonum, quod ad iustitiam Christianam et vitam aeternam disponat; anathema ait.

fi. Si quis dixerit, etiam post mortem hominem iuatificari posse; aut poenas damnatorum in gehenna perpetuas futuras esse negaverit; anathema sit

Itaqtie supremi pastoralis nostri officii debitum exsequentes omnes Christi fideles et maxime, 'qui prabsnnt vel docendi munere funguntur, per viscera lesu Chrieti obtestamur, necnon eiusdem Dei et Salvatoris nostri auctoritate 'iubemus, ut ad hos errores e sancta ecclesia eliminandos et purissimae fidei lucem pandendam studium et operam conferant.

Quoniam verb satis non eat, haereticam pravitatem devitare, nisi ii quoque errores diligenter fugiantur, qui ad illam plus minusve accedunt; omne· officii monemus servandi constitutiones et decreta, quibus pravae eiusmodi opinione· ab hac sancta sede proscriptae et prohibitae sunt.

73.

loaephi Kleutgen relatio de schemate reformato*.

De capite primo.

Multi hac postra aetate, dup Trinitati· mysterium rationis lumine vel demonstrare vel certe penitus intelligere conabantur, a rectae fidei tramite plus miniis deflexerunt. Quorum si nonnulli personarum veram et realem distinctionem non agnoscunt, pierique tamen in declaranda divina unitate errant. 8io enim originem personarum exponunt, ut una cum personis naturam seu substantiam divinam multiplicent. Neque igitur aliam in Deo unitatem admittunt, nisi speciei et relationis, atque illam *qualitativam,* hanc *dgnamicam rocare* solent. Tres enim personas dicunt totidem esse substantia·, inter se prorsus aequales, atque tum ratione originis tum commualoae vlhm aeu ooaeeientiae inseparabiliter ooniunctas.

Itaque in capite, postquam summamystarii paucis verbis enuntiata eet, primo [declaratur] divinae naturae unitas, quae scilicet non dynamisa seu virtuahs sed realis, "neque qualitativa sed nuraerioa dioendhs^jM omnibus enim symbolis personarum trinitas naturae unitati opponitur: quam oertum igitur eet, personas eoae realiter et numerics distinctas, tam serium eat, naturam esse realiter at numérisé unam;, quare in Later. cone, IV1 legimus: »ut distinctiones aint in personis, et unitas in natura.* Praeterea in iisdem symbolis naturae unitas tanquam ratio ponitur, cur unus sit Deus; ut in eymb. Athaqas. «tatim ab initio, et in Cone. Florent.*: „Hae tres personae sunt unus Deus et pon tres dii; quia trium edt una substantia, una eeaentia, una natyra*. Rursus igitur inferimus: quam certum'eat, Deum esae numero unum, tam oertum .eet, numericam eoae divinae naturae unitatem. Tandem in epistola S.'Agathoni· a concilio oecum. VI eojemniter approbata, postquam de una Dei natura, voluntate, operatione etc. sermo factu· eat, ndiicitur': „Et quidquid do eadem ·. Trinitate essentialiter dicitur, *singulari numeri* tanquam de una natura trium consubstantialium personarum comprehendamus*.

Ut vero erroris radix evellatur, mox personarum origo exponitur, quippe quae non multiplicatione, sed communidbtione eiusdem nqmero essentiae concipienda sit: de quo conferri potest idem caput *Damnamus* concilii Later. IV.

Tum vera habitudo essentiae ad personas definitur, eam scilicet ease huiuamodi. ut haec una numero essentia sit quaelibet trium personarum, atque proinde ab rhis non distinguatur njsi virtualiter, dum personae iater se realiter distinguuntur. Quae item verbis cone. Lat. brevius contractis proponuntur.

Postremo agitur de operatione Dei *ad extra.* Quemadmodum scilicet una est natura, qua personae operantuj, ita una est operatio, etsi tres sint operantes, cum e contrario in Christo unus sit operans, sed duplex operatio. Haec autem veritas dudum definita, denuo visa est proponenda, propterea quod nostro tempore ab iisdem, qui tres in Deo ponunt eesentias, negata est. Proponitur autem eo fere modo, quo in confessione fidei 8. Agathonis et synodi Romanae, a concilio oecum. VI acceptata, legitur*: ... (Patris, Filii et Spiritus sancti) una assentia sive substantia vel natura, id est una deitas, una aeternitas . . . una essentialis eiusdem sanctae et inseparabilis Trinitatis voluntas et operatio, quae omnia condidit, dispensat et continet.

De capite secundo.*

Postquam hominis tfreatio, verbis e Scriptura s. depromptis, breviter descripta èst, in hoc capite tria traduntur dogmata, et unum punctum doctrinae catholicae latius diotae.

Primum dogma eet, animam de nihilo productam, immaterialem etc. esee;* alterum, hanc animam cum corpore tanquam formam eius unam constituere naturam. In huius secundi dogmati· enuntiatione retenta eet formula, qua cone. Viennenae et Lateranpnse V necnon sanctissimus dominus noater Pina IX uai eunt, explicatione brevi, qualia oon-

' 9yn. UI, eaa. 10 et 11. — Coac. Floreat, deu. pro laoobitia.

1 Iam prodierat haae relatio in *Colleotione Laeenti,* t. VII, eol. 568-66 ei animadversione· excipiat a I. B. Franxelin ia eam factat, quas ex codice autographo ipae txtcripti. Mirum profecto, docto· collectioni· Laoeaë» editor·· hand animadverti···, aiumodi relationem non in Ulnd conatitntioaÿ acharna referri, qaod ipei Ia tnpenora paginarum parta imprimi iusserant, aad ia id, quod nb asm. praecedenti exhibendam eanvl

! Cap. Damnomu·.

› Decret. pro Iseob. (Mansi XXXI, 1716.)

• Mansi, tom. XI, p. 988.

• Manti, tom. XI, p. 380.

• Qnaa Me dicuntur, iam supra oot 910 D «q. totidem plentmqna verbi· habebantur.

ciliari ducroto ounvaairo videbatur, • plurium reverendissimorum patron demderio adieeta. Praetermisris «aim echoiaatiote quaestionibus, hoe solum declaratur, animam eorpori ita poaianotam eaae, ut cum eo constituat naturam humanam, compositam quidem ex materiali et spiritnail· substantia, varo tamen et realiter unam. Hoe vero eat Id ipsum, quod antiquorum conciliorum formula edicitur. In onyti enim natura composita unum e componentibus habet s< ut determinans et perficiens seu absolvens, alterum ut id, quod determinatur et perficitur. Porro prino illud appellaiur huius posterioris fortna. Anima autem dicitur corporis humani forma psr w et *essentialiter,* quia corpus non per aliud quidquam, sbd per semei, qpc per aliquam tantum operationem, sed per ipsam suam substantiam perficit1. Hunc eoae sensum vocabuli *essentialiter,* patet, si prior pars decreti Viennensis concilii cum posteriore confertur:

„Porro doctrinam omnem seu positionem temere asserentem, aut vertentem in dubium, quod substantia animae rationalis, seu intellectivae, vere ac per se humani corporis non sit forma, velut erroneam ac veritati catholicae initpicam fidei, praedicto sacro approbante concilio, reprobamus: definientes, ...quod quisquis deinceps asserere, defendere, seu tenere pertinaciter praesumpserit, quod anima rationalis seu intellectiva ndto sit forma corporis humani per se et* essentialiter, tanquam haereticus sit censendus2

In priore igitur parte dicitur substantia animae *tere* ac *per n* (omissa essentialiter); in posteriore anima *per,se* et *essentialiter* humani eorporis forma. Itaque animam essentialiter formam corporis esse idem est. atque substantiam animae corporis formam esse.

latn vejO ut anima per ipsam suam substantiam corpus determinet et ita perficiat, ut sit corpus humanum, necesse est corpori per ipsam suam substantiam, seu substantialiter unita sit, atque proinde unam cum eo naturam, unum essendi* et operandi principium constituat.

Hoc igitur dogmate excluditur error illorum, qui statuunt, animam et corpus duo esse principia completa (quorum utrumque propriam habeat subsistentiam et propriam operationem\ ad mutuam tantum in se actionem et vitae communionem conjuncta.

Tertium dogma, quod statuitur, eat unitas generis humani, de quo nulla est difficultas. '

Punctum denique doctrinae catholicae, quod praeter haec dogmata traditur, illud est: animas humanas a 'Deo ׀ creari. Huc sic capiti insertum est, ut non definiatur, siquidem *ineidenter* dictum. Selecta autem eat formula simillima ei, qua usus tant est s. Leo M. in epistola dogmatica ad Turribium. Videatur de bao schema prius pag. 122. (V. supra t. L, 109 d). Inter ea vero, quae ibidem de hac doctrina referuntur, illud maxime notandum est, non obstante dubitatione a. Augustini alioruuique post eum, sententiam de creatione apimarum a saeculo XI in ecclesia tam communem fuisse, ut usque ad haec postra tempora nemo eam amplius in dubium vooàret. Testatur hoc Bellarminus his

1 .Quia corpus perficit*, dicendum darius: .quia corpus ta *ratione corporis humani* perficit*.^/*(Aninsadvôrtio J. B. Fransdm.)*

• Densinger, KneWrid. p. 174.

s „e»eendi* melius omitteretur; natura una composita est quidem et (si placet) potest dici unum esse compositum, sed non satia lutelligitur, quomodo dicatur prùsripttN* easendi sicut principium operandi, nisr ingrediamur theorias scholasticorum quarumdam valde difficiles de *essentia* m odu et de cxiWcm/ùi realiter distinctis. *(J. ff. FranseUn,)*

'vorbis1: „Hano sententiam (animam filii eno ex anima patria, ut corpua filii ex corpora patria) ut exploratum errorem roiieiunt ac refellunt omnee theologi scholastici eum Magistro sententiarum/ Melchior Canui commemorata dubitatione Augustini: „Nunc autem, ait*, 'eum post ea tempora theologorum. fìdeliumque omnium consonsn firmatum ait, animum non per generationem, sed per creationem existera, sine dubio ad fidem illa quaeotio pertinet/ Item Alexander Natalis*: „Hoc tamen antiquorum dubium nouvimpedit, quin modo ab omnibus catholicis asserendum sic, animas a Deo creari, at creando corporibus infundi/ Similia apud alios passim leguntur; neque praetermittendum est, a s. Thoma, qui eam sententiam ab ecclesia approbatam*, et contrariam etiatn haereticam* dicit,' mentionem fieri dubitationis s. Augustini, item as. Bonaventure, qui sententiam, animas a Deo creari, B solam catholicam esse affirmat*. Itaque omnes hi summi viri indicarunt, non obstante illa dubitatione quorundam veterum patrum, nunc eam sententiam per consensum ecclesiae certam factam esse. Adde, quod Benedictus XII oppositam sententiam errorem contra fidem esae definivit7, et synodo national! praescripsit, ut eam tanquam talem solemniter reticeret*. Exstat etiam responsum S. R. Inquisitionis, quo declaratur, eam sententiam erroneam esse, et qui eam docuerat, ad retractationem cogendum. Quibus omnibus certum est, *posse* incisum, de quo sermo est, dogmati inseri; hoc vero etiam *expedire* videtur, propterea quod contrarius error nostro tempore in pluribus regnis, in Germania. Gallia, Belgio, et Italia revixit.

De dapite tertio.

«In priore parte huius capitis agitur de statu superuaturali, ad quem genus humanum in primo suo parente a Deo elevatum est. Ac primum quidem hic status paucis verbis, cum s. Thoma, definitur tanquam participatio boni divini, h. e. boni, quod soli Deo naturaliter competit. Duplex scilicet est Dei dilectio erga creaturam, run« quidem communia, secundum quam diligit omnia quae sunt, ut dicitur 9ap. XI, secundum quam esse naturale rebus creatis largitur; alia autem dilectio est specialis, secundum quam trahit creaturam rationalem supra conditionem naturae ad participationem divini boni*/

Deinde, quae hoc supernatural! ordine continentur, singillatini declarantur.

1. Primum hominem ante lapsum in sanctitate et iustitia constitutum fuisse, iam a concilio Tridentino definitum est10. Per ipsam vero sanctificantem gratiam conferfur etiam adoptio filiorum 'et Il divinae naturae consortium; quod primo démonstrari potest e charitatis dono. Etsi enim e communiore sententia gratia sanctificans ab hoc dono distincta sit, temen multis Scripturae, testimoniis manifestum est et a Tridentino concilio definitum11, charitatem a iustificationis gratia separari non posse. Charitaa autem eat proprium donum filiorum Dei. Etenim *qui diligit,* ex *Deo natus* est1*, et ideo *glo-*

• De amiss, grsl l. 4, c. H.
* De loc. theol., 1. 12, c. ull
* Hiat. ecel. saee. V, cap. 4, $ 10. /
4 De pol, q. 5, a 9.
e Summa P. 1, q. 118, a. 2.
« In I. II, dial 18. a 2.
1 Xon crederem dicere *drfinivit,* potius dicerem «inter errores contra fidem catholicam rrfiwwt* *(Franidin}*
' V. schema primum pag. 125. <V.euprs t. L, 111)
• 3.1·2··, q. 110, s.1.
;10 Sees. V, can. 1.
π Seas. VI, cap. 7, cam 11
I Ioan. IV, 7.

spe gloriae filiorum' iCt, *quia rharitas Dei riamttr* ir *diffuta* aîI ts *ēqrdtbu nostris per Spiritum sauctum, gut data.* t. *est nobitl; Spiritut ^līicety^dopiioûin fu guo clamamus Abb^ (épater)I.* ŧvSm coni-^ •equitur', si "gratia sanctificans bonqideratur ut donum • virtutibus distinctum, die efiïœ donum eiusmodn>etar debet, quo ipsa animae natura elevatur, ita ut virtutes ipfueae ad eam ae ^abeant sicut debitae dispositiones ad naturam altiorem QuSre a. Thomas4: „Vfrtus uniuscuiusque rei dicitur m ordine àd aliquam naturam praeexistentem, quando scilicet unumquodque sic est dispositum, secundam qtiod *congruit* buae naturae. Manifqstum bst autem, quod virtutes acquisitae per actua-humanos sutrt dispositiores, Kpiibus homo convenienter disponitur in ordine pd ħaturam qua homo,est. Virtutes'auTfjrn infusae disponunt hominem altiuri modo et ad sitiorem finem; unjje etiant, oportet, quod (disponant-" eum) in ordine ad altiorem naturam, hoc <4<t in B ordine ad naturam divinam participatam, quae dicitur. *lumen gratiae* (sicut id, quo natura animae est rationalis. «.vocatur lumen rationis), secundum quod dicitur II I'etr. I. 4: *Maxima at pretiosa vobit promissa 'donant, ut per haec efficiamini dinnad" consortes naturae* Et secundum acceptionem huiusmodi naturae dicimur regenerari in filios Dei/ Per altiorem illam naturam ipsa animae essentia intelligènda eat, per gratiam ad supernaturalem similitudinem cum Deo elevata; quae eadem dicitur divina natura participata, quia anima ipsa ea similitudine, quoad fieri potest, divinat naturae consors seu particeps efficitur, id quod s. doctor in seqhenti articulo distinctius explic0. Ut iustus in intellectu per virtutem fidei cognitionem divinam. et in voluntate per virtutem charitatis amorem dL·. vinum, ita etiam in natura seu essentia animae per gratiam sanctificantem participat naturam divinam, C propterea quod, ad similitudinem divinae essentiae regeneratus, esse et operari coepit eo modo, qui nulli creaturae connaturalis est. Hoc autem est, ex Deo renasci, filium Dei et nbturae divinae consortem fieri. — Quam sit, haec expositio doctrinae revelatae conformas, ex eo cognoscitur, quod)sive prima sanctificatio sive pftigressus eius sive consummatio tanquam transformatio in Dei imaginem exhibetur5. Quam igitur certum est, primum hominem ante lapsnm in sanctitate et iustitia constitutum fuisse, tam certum est, euto Dei filium per adoptionqm et naturae divinae consortem, atque per haec dispositum fuisse ad Dei visionem intuitivarn consequendain/^quae quidem haereditas est filiis promissa ei divini consortii^elix consummatio. Et nisi ita esset, nec Christi redemptoris opus tri- *stauratior* nec sanctificatio nostra per eius gratiam *moratio'* dici posset.

Haec voro omnia sanctorum patrum auctoritas luculenter confirmat. Tradunt enijp velut uno ore, primum hominem, cum in propria Datura perfectus bbtolutuMjue i •Mt, pag SpirinM Mractt mfosionem, spiritalem efftetumV ▸d imaginem Verbi tranefor- ħatum splendidiore^I charaetqrea,.jdivinae naturae recepisse, io supernato, id eat 'divinam formam transiit··, excellentiam ^sanctitatis et. affinitatem eum Deo consequntom essel, *ifi'* ut oAηi virtute ornattis tarit^tlun Angelas, terrestris cum stio Creatore familiariter Conversaretur4, et divina qsysteria, uon^inathn, futurhm .Verbi 'incarnationem, superna revelatione cognosceret6.

Praeter haec Sona sanctitatis et Dei visidiïMit. t^nquam ultjmtTm-Jineni, ^Uae statui iqp^fnaturali ěssentiali sunt, paucis adhuc commemorantur jd capito leliqua dona, quibus honm ante lapsum ornatus erat, integritas, immortalitas' et ^paradisi felicitas. .De his vero ita sermo instituitur, ut fanqiiam gratuite quidem Creatoris benefieri· perhibeantur, Rullus tamen, nexus necessarius eum^ultimo fine appareat.

2. Declgratq in hunc modum statu originalis iustiUae, subiicitur definitio, in eu hominem «P<aturtv esse ad ordinem, qui tum ^exigentiam tum vires *picatae* naturaé transcendat? ideoque recte supernaturalis, indebitus, gratuitus dicatur.

Etiam naturalia doqa gratuita vocari possunt, quatenus homo^ea, antequam erat, mereri utique non potuit; sunt tamen debita, quatenus ipsa ňaturae humanae constitutio ea postulat, ne mancus sit homo et necessario miser. Quare S. Thomas·: „Potest intelligi duplex debitum: unum quidem ex merito proveniens, quod refertur ad personam, cuius est agere meritoria opera . . . Aliud est debitum secundum conditionem naturae, puta si dicamus, debitum esse 'homini, quod habeat rationem et alia. quae ad humanam pertinent naturam. . . . Dona igi- naturalia carent primo debito, non autem carent secundo debito . . .; dona autem supernatural·· utroque debito carent, et ideo specialius sibi nomen gratiae vindicant/ Ut vero bonum, ad quod Deus hominem ordinavit, conditionem, ita etiam vire· naturae excedit, et excedit qpidem simpliciter, ita Ut homo propriis viribus ad illud consequendum nihil poftit. Cum enim vires necessario naturae, utpote suo principio, respondeant, non possunt ad bona, quae naturae proportionem excedunt, pertingere?.

Ex hac ordinatione hominis ad finero supernaturalem seu ut a. Thomas dixit, ad participationem divini boni, cognoscitur necessitas gratiae absoluta. ^Duo enim gratia praestat; sanat primum naturam eiusque vires reparat, deinde elevat naturam eique sitiores vires addit. Sed naturae vires peccato originali peremptae non sunt, ideoque ad aliquod bonum naturae proportlonatum etiamnutn sufficiunt. Itaque necessitas *gratiae* ad omne omnino opus salutare D inde tantum oriri potest, quod salus nobis pro^asita

• Rom. V. y, 6.

·· Rom. VIII, 15; cf. I Ioann. IV. 18.

* Clarin* diceretur: «Sicut dispositiones congruentes astans elevaUe.- Ratio est, quia virtutes possunt considerari aoa solum trf *diepotitiourn ad gratiam habitualem,* sed etiam •t consequentes ad sani; si iam placet tam instanter urgere distiaettonem inter eAartfetem et *gratiam* ('trusi expressio s. Thomae *natura attior* etiam extra contentum Angelici sit adhibenda velat terminus technicus, equidem dubito, maxime propter iracundas disputationes hoc tempore de ea locutione habitas. Terminus ab omnibus usurpatus est *natura* etawta. (>Vaare/m.)

♦S. 1. ». q 110, s.8.

• ihd. III, »7, Coi. IU, 10; II Cor. IU, 18; I Ioan. Ill, »iv Rom. VIH. SV.

« Ephes 1. 10.

» Ephes. IV, 98. 94; Col. Ill, 10; Tit. Ill, 6.

' S. Iren. adv. hier. 1 5. c. 6 (Migne P. Gr. VII. 1137); 8. Ambr. in Lac. I. 7, c. 10 (Migne P.L. XV, 1718 ,) 8. Augrist. de Gen. contr. Manich. 1. S. e. 8 (lb. XXXIV. 901); 8. BmîL contr. Eunom. 1. b (Migne P. Gr. XXIX. 770).

1 S. Ambr. Hexaèm. 1. 6, c. 7 (Migne P. L. XIV, 958); 8. Aug de Oea. ad Utt. l 8 (c. 87), n. 88 (Ib. XXXIV, 866); 8. Cyr. Alex, de adorat in spirita 1.1 (Migne P. Gr. LXVIII, 14β sq.)

• 8. Cyr. Alex, contr. Antbrop c. 9; de Sa Tria. DiaL 7 (Ib. LXXVI. 108»; LXXV, 1087 sq.)

• 8. Chry in Gen. bom. 17; S. Greg. Nas. orat. <9 (al. 46); S. Cyr Alex, in Ioan. 1.» (Migne P. Gr. LUI. 184; XXXVI, 881. 897. LXXIV, 978)

» S. Aug. de Gen. ad litu (Migne P. L. XXXIV, 408); 8. Chry». in Gen. hom. 18 (Migne P. Gr. LIII, 189); 8. Epiphan. adv. fiaer. in praef. (Ib. XLI, 189); 8. Hieronym. in ep. ad Epb. c. 6, v. »6. (l. 89. Migne P. L. XXVI, 686.)·

• S. 1· # q. Ill, a. 1.

1 <T. a Thom. ibid. q. 110. a. I et 8, et schema antiquam p. 197 sqq. (v. sapra t. L, 118).

'omnem naturae proportionem exhedit. Quodsi ita oqt, gratia Ἰυχη lapio solum, sed innocenti auoque homini neceaaaria est,

Ex his/quae dicta sunt, 'intelligitur, quam necessarium sit, ^ioc dogma a concilio definiri, neo ullum locum esae opportuniorem, quam ubi agitur de statu primi hominis. Necessaria enim definitio est primo propter haerete», quae inde a concilii Tridentini temaore ecclesiam turbarent. Iam Lutherus negaveça^Auatitiata originalem donum fuisse supernaturalel; çt inter errores Baii hio est ca^it^U». Neque ^nins aoFum inultae eius propositiones, quXe staturi} primi hominis respiciunt, eum ipsum errorém vel proxima eius consectaria enuntiadt*, sed /ravae etiam' de merito et libero, arbitrio opiniones eius ex eodem pullularunt· Quoniam ecHicet«4constat, justitiam originalem peccate Adae (otam perditam esse, ai- hsfre erat naturalis atque unica, qua hoçno praeditus erat: consequitur, naturale quoque bonum prorsus corruptum esse; in quo quidem errore item Luthertis Baio praeiverit1. — lansenius concessit quidem originalem iustitiam gratiam fuisse et supernaturalem, quatenus naturae vires excederet: sed tamen eam innocenti homini non potuisse negari contendit4, nec praeter eam ullam justitiam naturae potentiis congruam* agnovit: unde in eosdem errores de merito et libero arbitrio lapsus est.

Sed definitio necessaria quoque eat propter eos nostri temporia errores, quos naturalismi vel rationalism! nomine comprehendimus. Proculdubid enim praecipua cura concilii esse debet, animos fidelium ab his defendere. Id autem consequi 'non/poteet, nisi supernaturalis ordinis accurata definitione.

Denique multae falsae opinion^· inter catholicos fidele» serpentes, quae ad semipelagianismum et semirationalismum referuntur, inde ortum habuerunt, quod vera ordinis supernatural!» ratio ignorabatur. Alii enim supernaturale esse statuerunt, quidquid essentiali et necessaria hominis perfectione non continelur, proindeque quidquid ad ordinem moralem et religiosum refertur: alii omne id, quod a Deo nulla intermedia creata causa proficiscitur. Hinc sicut revelationem divinam non simpliciter, sed tantum propter obscurationem intellectus per peccatum inductam, ita etiam gratiam nonnisi ad reparandas vires naturae peccato debilitatae necessariam existimaverunt,

Cum igitur ad omnes has erroneas opiniones eliminandas necessarium sit. statum supernaturalein definire, id hoc loco opportunius fieri videtur, quia bona supernaturalia tum exigentiam tum virés omnes naturae excedere, inde potissimum intelligitur, quod neque innocenti homini naturalia et debita erant.·

3. In altera huiud capitis parte igitur de peccato originali. lustitia originali perperam intellecta consequens est, ut etiam in natura peccati originalis concipienda erretur. Et quoniam insuper nostri temporis rationalistae ipsum peccatum originale prorsdi/negant, ium vispm eat, hunc auoque fidei articulum breviter tractare. PostquamSgitur in' capite ipsum dogmaVenteatiis e Tridentino decrqto depromptis prupçtfutum est. duobus canonibus eri^ores hodie maxime 'diffusi^ damnantur. Porro qui in peccati originalis netura determinanda errant,, varia, quidem ponunt, alii scilicet peccatum in ipsa concupiscentia, alii in physico quodam morbo Constituunt. alii^ nola imputatione divina repetunt 3d tamen in hoc conveniunt, quod privationem /gratiae sanctificantis do ratione seu essentia peccati esse non agnoscunt.^AJuare varii illi errores uno canone.satts confiai videntur. Seque varo hoc canone definitur, ipsam 'essentiam peccefti originaire non esae nisi priva/fonem gratiae., sed hanc privationem eam essentiam ingredi; de quo plura videri possunt in antiquo schemale pag 131_j^v. supra t. L, 115\ ubi etiam ~stio nklditur. cur definitio iffnnaculatae concentionis b. tfariae ,v. hic inserta mt.

/A» *capito* r

1. Quoniam mysteriunTlncarnationis a non paucis hodiernis scriptoribus tam pgave exponitur, ut gestorii error sub nova forma reviviscat; necessarium est. nova etiajp veritatis declaratione fideles prae·^ munirs. Quod efficacius fieri non posse visum («et, quam seligendo ex antiqhis conciliorum decretis sententias duas, quae errori, ut hodie proponitur, quam maxime sunt adveftpe. Prior est, Deum Filium naturam humanam sibi *propnam feci.w,* ita ut in tempore per/eani sit homo, sicut per divinam naturam ab aeteniol est Deuil. Altera vero, ex unionp hypostatica, quqm ecclesia semper professa est. consequi, ut non alius sit Deus Filius et alius homo lesus, sed unus idenique et Deus per divinam et homo per humanam natunfini-.A

2. Definitioni mysterii subiicitur admonitio de hotionibus naturae et personae rite discernendis Quod enim saepe se. patres conqueruntur, id nostra quoque aetate experimur, causam scilicet praecipuam, cur in doctrina de ss. Trinitate et VAbo incarnato èrrent, plerisque eam esse, quod existiment, omnem substantiam seu naturam completam per se etiam hypostasi^ et consequenter omnem naturam intellectualem necessario per se personam *esse.* Quo semel posito non possunt non inferre, tot esse in Deo naturae, quot personas, et tot in Christo personas. quot naturas. At quoniam secundum fidem catholicam in Deo unica est trium p^rsonarMki natura, at in Christo duarum naturarum una hypostasis seu persona, utramque unitatem realem et numericam esse negant. Admonitio igitur haec est. discrimen inter naturam et hypostasin, etiamsi illud ratio naturalis non invenerit, ex ipsa mysteriorum doctrina divinitus tradita colligendum esse,

3. Tertio loco verbis concilii Toletani XI declaratur, unionem naturae humanae cum Verbo divino factam essa formaliter in persona, non in natura divina.. Verbum scilicet homo factum esh quatenus persona a Patre et Spiritu sancto distincta, non vero quatenus cum Patre et Spiritu sancto una natura divina eat. Ut enim paulo ante diximus, homo est, quia naluram humanam sibi propriam fecit, ita ut in ea subsistat. Naturam autem sibi habere atque in ea subsistere personae est. Attamen actio, qua natura humana creata et Verbo divino unita eet, sicut omnis operatio ad extra, toti Tn* nitati communia fuit·.

1 «Quare statuamus, instiliam non fixisse quoddam donum, quod ab extra accederet, separatum a natura hominis, sed fuisse vere naturalem, ut naturae Adae esset, diligere Deam, credere Deum, agnoscere Deum.- In Gen. c. 8. Neque igitur haeresiarcha inter naturalem et supernatumlem Dei cognitionem et amorem distingui voluit.

v Prop. 1. Nec Angeli nec primi hominis adhuc integri merita recte vocantur gratiae. Cf. propositiones 8-7. — Prop. 81. Humanae naturae sublimatio et exaltatio in consorti»·» divinae naturae debita ftiit integritati primae conditionis, et proinde naturali» dicenda est, et non supernatandi». Cf. propositiones 88-83, 7R, 79.

1 · Porro haec probant, originalem institiam esas de natum hominis; ea autem per peccatum amissa, non mansisse integra naturalia, ut scholastici delirant' L. c.

4 .Gratia AJami est sequela creationis et erat debita naturae sanae et integrae.** Bulla laifemhts prop. 86. Of. Bulla AacVoresi ridai prop. 13.

1 Cone. Ephes anath. II (Mansi IV. 1089); concourut» IV deftnitio fidei (Mansi XI. 386), p. a Leon, ad Flav c. X (Mansi V, 1871).

› Cone, oecum. V ean. 3 et 6 (Mansi IX. 8731.

* Coae. Lat. IV cap. *Firniitrr* (Mansi XXII. S8S).

Hih paragraphia,* quae mysterium in ae ipso a considerant, respondent qiistuor pmorea canones, Quorum primos positus ept ad asserendam Chriati . Jlomini divinitatem, toties ' et .tam impudenter hac aetate negatam; alter ad veram notionem unionis hypostaticae tuendam; tertius ad excludbndum er- « rorem iHorum, qui taumericam personae Christi unitatem qtegant. Dicunt enim, unam quidem ease personam Christi, sed e duabus persolis compositam; et ad Nestorii haereAim eliminandam satia esse putant admittere, has personas inde a conceptu ex utero Virginis inseparabiliter coniunctas esse. At l secundum .doctrinam catholicam, a quinta praesertinl 'synodo pecumenica /declaratam, fac^ quidein est in 4 Christo compositio duarum naturarum, sed haec ipsa secundum hypostasin, ita ut una eademque Verbi persona in utraqtie natura subsistat, et nequaquam aliussit Fjfius Dei et alius homo lesus. Quartus canon eos fefii qui notiones naturae et B hypostasis, irt supra dixtlnus. ignorantes, tot necessario' esse contendunt personas, quot sint naturae intellectuales perfectae; atque non verentur orthodoxos mouoph) sitismi et monotheletismi insimulare. Quoniam enim ipsi 'statuunt, omnem naturam intellectualem indo a sua origine esse potentia, fieri autem actu personam, cum primum sui conscia esse'et libero arbitrio uti incipiat: hinc inferunt, negare in Christo personam humanam idem esse atque negaro eius humanam conscientiawet liberam operationem. At e catholica doctrina sicut in Deo unam intellectionem et unam volitionem, tres autem intelligentes et tres volentes., ita e contrario in Christo duas conscientias, divinam alteram et alteram humanam, atque duas item operationes, sed unum sui conscium et unMm operantem profiteamur oportet: quemadmodum s. Agatho papa et s. Sophronius patriarcha Hierosolymitanus. in C epistolis, ^uas synodus oecumenica sexta contra ipsos Monothelitas congregata approbavit, declarant et demonstrantl. »

(t. Post ipsius mysterii declarationem bermo fit de nonnulli» eius *conaectariia.* ac primum quidem de maternitate divina beatae Mariae virginis, quae, etsi iam* definita, e patrum Orientalium aiiorumque desiderio propter errores recrudescentes denuo visa est definienda. Adiecta autem sunt aliqua idonea ad fideles excitandos, ut in hac temporum nostrorum iniquitate auxilium Virginis Matris confidentius implorent.

6. Sequuntur iam tria dogmata, quae sicut ex unione hypostatica sua sponte derivantur, ita hae unione vel negata vel prave intellecta, teneri non possunt, et reapse a non paucis nostra aetate impugnata sunt. Horum primum est *communicatio idiomatum,* de qua praetet s. Leonis epistolam ad D Flavianum, quae in decreto citatur, conferri imprimis potest cone, Ephes, canon (seu s. Cyr. anatbematismus) quartusl. Alterum dogma est duplex voluntas et operatio, divine scilicet et humana, unius operatoris, id est Verbi incarnati, qttqg „carne sua propria tanquani organo utebatur ''ao' carnis op^ra naturalesque infirmitates, et quaecumque eunt irreprehensibilia, anima item sua propria ad humanas irreprehensibilesque affectiones4-. — Tertium denique dogma est Christi Domini sanctitas et impeccability, quae in eo cum libero arbitrio coniuncta fuisse asseritur. Plures enim hodierni scriptores docuerunt. Christum' Dominum, secundum Adamum. non potaias· sua obedientia noa redimere, nisi, quenfttdmodqm primus Adam, ea libertate praeditus fuisset, quae peccandi potentiam adiunotam habet. ,Licet vero impdfgntia'peccandi àb eoelesia ^hucusque explicite non sit definita, dubium tamen ndnest, quin definiri possit, cum sancti patres magno bonsensu eam tam ex Scripturae testimoniisl, tum ex ipso mysterio unionis hypostaticae derivent*, omnesque theologian ea plena cu* certitudine asserenda conveniant, etsi de eius causa nonnulla si| inter eos controversial. Cum vero(>ossit, etiam expedit, ut definiqtur, eo quod eum ma£na iniuria Salvatoris et Domini Oostri negata sit et ab ipsis quidem fidelibus catholicis.

6. Postremo loco doctrina redemptionis proponitur. Primum verbis Apostoli docetur, Christam, pontificem a Deo consntututp, se ipsum pro nostra redemptiope immolasse. Deinde huius sacrificii vis per *satisfactionem vicariam* declaratur. Vt enim Adam, ita lesus Chgstus, Dei voluntate caput generis humani constitutus, huiusS-ices coram Deo egit : unde sicut peccatum Adami erat peccatum generis humani, i(g voluntaria oblatio Christi satisfactio erat a genere humano perhibita. Quare hic in memoriam vocandum, quod in capite secundo de generis humani unitate traditum *est**. Tandem definitur, sacrificio Redemptoris vim pro toto genere humano satisfaciendi et merendi infuisse, propterea quod omnes eius actus humani actus erant ipsius Verbi per naturam assumptam operantis, adeoque pretium e Verbi dignitate, infinita utitfue. habebant.

Quoniam vero ab iis, qui veram rationem hypostaticae unionis ignorantes,alium Filium Dei et alium filium hominis esse opinantur. Verbum ipsum pro nobis passum esso negatur; ab aliis ipsa satisfactio vicaria tanquam absona et Deo indigna traducitur *canon,* quo uterque hic error configitur, additus est.^ Ultimus denique canon, qui antiqua conciliorum et as. Pontificum decreta renovat, a patribus orientalibus justissima de causa postulatus est.

De capite quinto.

Hoc caput tres partes complectitur; in prima agitur de ipsa gratia Christi et ordine supernatural) ab oo instaurato, in altera de necessitate huius gratiae, in tertia aliqua de supernatural! Dei providentia. praesertim post hanc vitam, adjunguntur

I. 1. Çraid et qualis sit gratia, declaratur primo negative, ddinde positive. Non est solummodo, ut aiunt, mediAmafa, remedium scilicet contra concupiscentiam\ ut per eam adiuti naturalem honestatem colere possimus, aed est etiam *elerans,* donum videlicet, quo, ut supra expositum est, ad supernaturalem cum Deo similitudinem regenerati. adoptionem filiorum et divinae naturae consortium recuperamus, atque per inhabitantem Spiritum nanctum cum divina Trinitate amore amicitiae coniungimur. — Haec, etsi iam natis definita videri possint, a Tridentina praesertim synodo*, disertius tamen nunc affirmanda videntur, propterea quod a plurimis recentioribus ingenti sacrae doctrinae damno neglecta et quasi detruncata sunt. Adde, quod eadem directe opponuntur praecipuo nostri temporis errori, -naturalisme.

4 Subiicitur distincta paragraphu», qua gratia sanctificans definitur donum esse permanens et animae inhaerens. Hoc quoque in laudato concilii Tridentini decreto iam ita continetur, ut e theologorum communi sententia sine errore in fide vel

› Mun. Coll- ('one., t. XI, p. 290 el p. 466.
• Cone, orc HI c. 1, et λ* c. 6. (Manti IV, 1081; IX, 898.)
• Manti, IV, 1062.
, * S. Cyr.de recta fide ad Tbeod. cita'.ni in cone, oecum. VT, act. 10. (Manat XI, 636.)

l Maxime ex Hebr. VII, 96.
‹· Cf. Petar, De Incan., 1.11, c. 10, 11.
» Cf schema antiqaum pag. 116, 117 (v. t. L, 106-07).
4 Se». VI, c. 7,16.

etiam sine baeresi' negari nem possit Cum njhilo- A minus hodie a pluribus tanqpam mera opipio traducatur tel qtram impugnetuç; dis^nctius iam Afferendum et inculcandum eet> De cetero, etsi eiusmedi donum permanens et inhaerens procul dubio ut quidpism reaie ab ,animae essentia distinctum concipi debeat; tamen In dpcreto ad exemplum eiuedenp cone. Tridbntini a vocabuli» habitus ve) qualitatis abstineturl. ' –

^uodsi supra dictum est. per gratiam Christi sanctitatem, quam Adam perdidit, *recuperari^* et dirinaè naturae nobis consortium reddi; haep-mnr pugnant cum -eo; quod hic asseritur: Deus, quae in primo Adam mirabiliter condidit/| in secundo mirabilius reformavit. Dona interna sanctitatis, quae per Salvatorem recipimus, ea ipsa esse, quae Adam peccando, amisit, ex iis, quae supra de statu^primi hominis' dicta sunt, manifestum est, et a sanctis patribua saepissime disertis verbis affirmatur, Ita B s. Augustinus. Vide, mquit,. quid sequatur: Renovamini autem spiritu* mentis vestrae, et induite^ novum hominem, qui securidum Deum creatus est in iustitia 'et sanctitate veritatis*: ecce quod perdidit Adam per peccatum. In hoc ergo renovamur secundum id. quod amisit Adam, id est secundum spiritum montis nostrae: secundum autem corpus, quod seminatur animale et resurget spiritgAe, in* melius renovabimur, quod nondum fuit Adam. Dicit item Apostolus: Exspoliantes vos veterem hominem cum actibus eius, induite novum, qui renovatur in agnitionem Dei, secundum imaginem eius, qui creavit euml. Hanc imaginem in spiritu mentis impressam perdidit Adam per peccatum, quam recipimus per gratiam'iustitiae4. De baptismi gratia disserena ». Rasilius. Ver Spiritum sanctum, ait, datur in paradisum restitutio. ... in adoptionem filicum reditus'. Idem de Spiritu sancto apostolis C infuso magnificis verbis locutus, aubiungit; Consentire enim oportet cum ea novitate, quae fuit initio, praebentem renovationem*. Prorsus similia eadem occasione loquitur s. Cyrillus Alex, in dial. 7 de ss. Trinit.l7. Et nota sunt s. Leonis verba: Ad quam (dignitatem) quotidie nos utique reparat gratia Salvatoris, dum quod cecidit in Adam primo, erigitur in secundo*.

Nihilominus ea dignitas recte mirabiliter condita et mirabilius reformata dicitur. Si enim mirabile fuit, hominem, qui natura servus erat, a Deo in filium adoptari, mirabilius sane, hominem, qui etiam inimicus factus erat, in filium regenerari; quare Apostolus: Ubi autem abundavit delictum, superabundavit gratia*. Accedit, quod haec gratia facta nobis est per lesum Christum, Filium Dei. Si Adam quoque, quod multis videtur, per primam illam gratiam ad imaginem Verbi non est formatus, D nisi quia Verbum, etiamsi homo non peccasset, incarnandum erat; multo tamen mirabilius est, Verbum incarnatum paanam -et mortuum eme, -uh non ad eam imaginem repararet. Praeterea; ut homo lapsus gratiam, quae gratum facit, recuperaret, conservaret, augeret, multa Deu» e? iis donis,qU^e gratis data dicuntur,» largitus est. et sacramenta altaque instituit, quibus *hûtao* in primo illo\statu Don indiguisset. Ut denique maius eat< peccatorbm. quam innocentem, gratia filium Dei et haeredem fieri; ita morti ram et corruptioni obnoxius maiori prodigio, carnis scilicet resurrectione^ in regna eae- ' lestia transferendus est. _Quapropter etsi gratiae -dtma, quae animam sanctificant et nobilitant, e^dem sint, multo tgmen mirabilius Deus in nostra re demptione quaqi in prima illa institutione operamus eet. ; *

3. Exposita supernatural·» ordinis gratia, ad excludendas perversae* naturalism! opinione» tria declarantur: 1° per .supernaturalem ordinem ho- t minem non deprimi, sed cobonestari 'Λ) perfici, 2* nequaquam homini liberum esse, supernatural·», ad quae Deus vocat, appetere aut respuere; 3 peram a quibusdam *moralem,* quam dicunt a reli^vne *independentem,* iactari.

II. Doctrinae de necessitate gratiae praemittitur tanquam principium, magnum esse inter honestatem naturalem et christianam sanctitatem discrimen1: quod quidem e duabus inter se collatis doctrinae catholicae sententiis infertur. Prima est, non ad omne bonum naturam impotentem esae/ altera, nihil tamen eorum, quae sine gratiajfiajjt, quidquam vafere ad vitam consequendam aeternam?) Cuius rei causa alia esse non potest, nisi quod inter hanc vitam et naturae rectitudinem nulla est proportio

Ex illo igitur principio duo derivantur consectaria: 1° solius naturae vires ad nullum prorsus actum salutarem sufficere1; 2° gratiam non solum ad infirmae naturae vires reparandas, sed simpliciter esse necessariam4.

Postremo declaratur necessitas gratiae permanentis. qua filii Dei sumus, ad vitam aeternam boni» operibus promerendam. Docuerat Trpi. synodus*· „Cum ille ipse Christus lesus tanquam caput in membra et tanquam vitis in nalmites in ipaos iustificatos iugiter virtutem induat, quae virtus bona eorum opera semper antecedit et comitatur et subsequitur, et sine qua fiullo pacto Deo grata et meritoria esse possent;\nihil ipsis iustificatis amplius deesse credendum est. quominus plene illis quidem operibus, quae in Deo sunt facta, divinae legi pro huius vitae statu satisfecisse, et vitam aeternam suo etiam tempore, si tamen in gratia decesserint, consequendam vere promeruisse censeantur.u In canone quoque 3*2°, huic doctrinae respondenti, bonis operibus vis merendi inesse dicitur, eo quod per Dei gratiam fiant, et ipse iustificatus lesu Christi vivum membrum sit. Nihilominus Baius statuere ausu» est: „Opera bona, a filiis adoptionis facta, non accipiunt rationem meriti ex eo. quod fiant per spiritum adoptionis inhabitantem corda filiorum Dei, sed tantum eo, ^quod sint conformia legi, quodque per ea praestatur obedientia

• Nutandus est hic cateebiuni Romani loens: «Est ante» gratis, quemadmodum Tridentina synodus ab omnibus creden- <lnifi poena anathemati» proposita decrevit, non solam per quata peccatorum fit remistio, sed divina qualitas in anima inhaerens, ac velat splendor quidam et lux. quae animaram nostrarum maculas omnes delet, ipeasque animas pulchriores et «plendi* «Uorea reddit. Atque id e sacris litteris aperte colligitur, cum gratiam effundi dicant,eamque Spiritus sancti pignus soleant appellare.·* P. II. De bapt., n. 50.

2^ph. IV. 88, 84.

» Coi. III. 9.

4 De Uen. ad lilt. I. 6, e. 86 et 87 (Migne. P. L., XXXIV, 854 sq.).

' De Sp. 8., c. 15 (Migne. P. Of.. XXXU. 131).

« Contr. Eunom. 1. 5 (Migne, P. Gr., XXIX, 730).

Ib. LXXV. 1087.

" Senn. I de ieinn. decim. mens. c. i (Migne, P. L., LIV, 168).

v Rom. V, 80.

' ef. Bail prop, fil* et 68*.

3 Eiusdem prop. 87·; .l'uœ Pelagio sentit, qai boni aliquid naturalis, hoc est, quod ex naturae soli» viribus ortum ducit, agnoscit* Cf. prop. 38» et 38». — Bulla Umfeiuhw, prop. 8». .lean Christ) gratia, principium efficax boni cuiuseamque generis, necessaria est ad omne opus bonum, absque illa no» solum nihil fit, sed neqne-fieri potest." (X prop. 8U·. — Bulla Λactorem /Mei, prop. 84*.

* Cone. TridL Sees. VI, can. 1, Cone, Aransic. 11, can. 8-e (Manti VIII, 718.)

4 Cone. Trid. Sees. VI, can. 8, Milevjt. II, can. A (Ib. HI HH SC IV, 886), Arntuie. II, can. 7. (Ib. *VIII.* 713.)

» Ses» VI, c. 16.

Prop. 13. Cf. prop. 13, 15, 17. Idem vero error hodie, »i minue diserte, tacite saltem vel itnplicite traditur ab iis, qui veram rationem rei enperna^pralis non agnoscentes, gratiam ad hoo tantum necessariam putant, ut difficultatem in servanda lege vincamus.

III. De providentia Dei superpaturali duo Imprimis traduntur: eos, qui gratiae ' cooperantur, iustitiae'-donum, et si hoc ad mortem usque conser.varint, vitem aeternem certo consequi; eos vero <jui* sinè illo decedant, post mortem non poesp amplius iuatideari.

Quod ad primum ;attinet, contrarius error, nopnullos scilicet honjines Dei praedestinatione positiva et antecedente a salute aeterna excludi, in aliquibus provinciis dehuo serpit, vel etiam ecclesiae catholicae per calumniam attribuitur. Quare canon, quo nia^in explicite.reprobaretur, necessarius visus est. Conferri de hac re possunt cone. Trid. Seas. VI, cfin. 17 et cone. Valentinum (III> can. 3. (Mansi. XV, 4.)

Alterum paulo explicatius traditur: siquidem error, de quo agitur, aetati nostrae magia proprius est. neque solum in Italia ab illo scriptore, ' qui s. sedis indicio se iam religiosissime subiecit, sed ab aliis quoque non paucis in variis regnis sparsus est et spargitur. Porro mortem esse viae nostrae, id est status, in quo mereri et demereri possumus, terminum, in universali praedicatione et doctrina ecclesiae tam manifeste continetur, ut ad stabiliendum dogma nulla alia probatione opus esset. Quare s. Augustinus nonnullis e s. Cypriani orat. 4 de mortalitate allatis:. His. inquit, atque huiusmodi doctor ille sententiis in *catholicae Jidei luce clarissima* satis apertvque testatur, usque ad huius corporis depositionem peccandi pericula tentationesque tnetuendas, deinceps nulls talia quemquam esse passurum : quod etsi non testaretur, quomodo de bac re^hristianus qualiscunque dubitaret1? Idem s. Cyprianus: Quando, ait, istinc excessum fuerit, nullus ium poenitentiae locus est. nullus satisfactionis effectus: hic vita aut amittitur aut tenetur*. Nihilominus aliquae Scripturae sententiae in memoriam vocantur, quae multis aliis confirmantur. Nam et divinus Salvator in parabolis, quibua nos mortis semper memores esse iubet, de iudicio, quod in ea fiet, tanquam decretorio et irrevocabili loquitur1, et Ecclesiasticus disertis verbis monet : Facile est coram Deo, in die obitus retribuere unicuique secundum vias suas4. Ad illa vero Ecclesiastis verba: Quodcunque facere potest manus tua, instanter operare: quia nec opus nec ratio nec sapientia nec scientia erunt apud inferos, quo tu properas6, s. Hieron. adnotat: Fac quodcunque nunc potes, et labora, quia cum ad infernum descenderis, locus non erit poenitontine*. Huic quid simile a Salvatore praecipitur : *Operamini, dum dies esi; venit nox, quando nemo ppterit operari.* Io. IX, 4.

Tandem e Florentino decreto aliisque ecclesiasticis documentis dogmata de varia sorte decedentium summatim proponuntur, non solum ut doctrinae caput, de quo supra, confirmetur, sed etiam, quia haec propter se ipaa videbantur utiliter nostro tempore inculcari. De iis vero, qui cum solo originali peccato moriuntur, id, quod fide certum eet, docetur, reliquis, quae in scholis disputantur, praetermissis.

' I>e praed. aa. c. 14. [Migue, P. L., XLIV, tel).
* Ad Demetr. sub finem. [Ib. IV, 548.)
' Hoc g. Cbrya bom. II de Laxaro gravissimis sententiis expendit [Migne, P. Gr., XLVIII1, Mfisq.}.
« XI.

»!■ Keeles.Le. — Cf. aGtsg. M. dial. l. 4, c.8». [Migue, P. L., XXIII. LXXVH,

' ' . 73. "

Schema coartitattouiH dogmaticae seeuadae de eccleala · Chriati accudam rcvttrcndiaidmoram patrum aain|»dveniione« reformatam1.

Tametsi^ Deus ecclesiam, quam in huius saeculi diluvio certam nobis salutis arcam aedificavit,a»pectabilqp) cunctis gentibus effecerit; permulti 'tamen hac mpxime^ aetate* deprehenduntur, .qui tantum divinae misericordiae opus non solum non attendunt. rerum iniquo etiam odio inflammati oppugnant, et in contemptionem adducereponantur. Hinc modo actionem eitfs salutaVem calumniis proscindere omneque decus offuscare, modo iura. quibus* constitute est, potestatemque caelitus collatem deprimer^rnodo quae in ea divinitus sancita sunt, humano arbitpo^Nubiicerc· ^on verentur. Quae quidem perversa studia ryoerenti animo contemplantes ad muneris nostri sollicitudinem pertinere arbitramur. posteaquam nuper, quae de ecclesiae capite, Romano pontifice, divina revelatione accepimus, e et definita sunt; iam de reliquo ecclesiae corpore, eius forma et proprietatibus catholicae fidei doctrinam, hoc saero approbante concilio, declaraçe et sancire constituimus.

Caput primum.

/)? divina ecclesiae institutione.

Principio, sacris litteris et divina traditione edocti, profitemur, hanc unam, sanctam, catholicam et apos.tolicatn ecclesiam ab ipso Filio Dei. cum in cafne assumpta inter homines versaretur, conditam certa-^ quo lege et forma constitutam, esse. Deus enim humanae saluti omni quidem tempore, diversis tamen modis et mensuris providens, prima illa aetate lapsis Adae posteris ita consuluit, ut futurae redemptionis fide et spe peccatorum remissionem consequi et dignam aeterna beatitudine vitam degere possent. Ut vero ipsum, quod pollicitus erat, redemptionis opus pararet, Abraham iustum elegit, in cuius semine benedicerentur omnes gentes terrae, eiusquo progenieqj inito foedere suum prae caeteris populum effecit. Huic et eloquia divina credidit et legam statuit in dispositione Angelorum, qua gens dilecta regni superni, quod sperabat, ipsa multis modis figura existeret. Ubi autem venit plenitudo temporii, in qua affulgente luce umbrae'transiturae erant, Unigenitus Dei Filius homo Christus lesus. •emetipsum tradens redemptionem pro multis, caelestis in terra civitatis fundamenta posuit, per quam, perfectis iam et completis, quae aeterno pietatis consilio statuta erant, universi populi Spiritus sancti gratia regenerati salutare Dei abundantius consequerentur.

De hoc lesu Christi regno, quae est ecclesia, intelliguntur prophetarum illae voces: *Et erit m novissimis diebus praeparatus mons domus Domini in vertice montium, et elevabitur super colles, jt fluent ad eum omnes gentes**. Hoc suum rqgnum Deus .ipse significavit per os prophetae dicens: *Ab ortu solis usque ad occasum,* moyitNiB erit aome» meam *m gentibus, st in omni loco sacrificatur ei offertur nomini meo oblatio munda.* Et rursum: *Dabo legem meam in visceribus eorum, et in oMó/torum scribam eam, et ero eis* in *Deum, ct ipsi erunt mihi in populum9. Hoc* denique est regnum, de quo cantatur

1 Constitutio ipsa nee son relatio ad illam illustrandam elaborata hic primum prodeunt ex ipso autographo losephi Klentgfn b societate lesu. Quamquam a Deputations pro rebus fidei huic schemati reformato extremh manus imposita non fuit, sua tamen auctoritate monumentum non caret.
‹ le. 11. ». — Mieh. IV, 1-fi.
« Malsch. I, D; lerem. XXXI, M.

cantiéuni illad novam oqyam Agno, qni oocisus est :<£ *Redemisti nos Deo in sanguitib^uo.cst ornai tribu* si *lingua et populo et potions, et fecisti nos Deg nostro regnum et sacerdotes, et regnabienà taper terram'.*

Caput-secundum.

Ecclesiam a CkrisU institutam esse coetum fidelium.

Neque enim auctor fidei,et consummator lesus, quemadmodum errante· quidam opinantur, disposuit, ut fideles singuliseorsum in spirita et veritate adorarent, sed ipaam legis evangelieae naturam sjc temperavit, ut, qui %am profiterentur, aretis inter se nexibus colligarentur. Quare 8crij>tura ad hoe eum mortuum esae testatur, ut filios Dei, qui erant dispersi, congregaret in ûnum atque,-ecclesiam non modo Regnum vocat, sed domui quoque spirituali, templo sancto .et ovili aaqimilat, praecipue autem corpus osse docet, čuiu caput- quidem Christo», membra vero fideles sint. Itaque veluti vivi corporis membra fideles Christi intqr se iunctda^t copulatos base oportet, testante Apostolo: *Sicut carpus* unum *eet et membra* nuilld *habet, omma autem membra corporis, cum sint multa,* unum *tamen corpus sunt; ita et Christus. Etenim in* uno *spiritu omnes nos* m unum *corpus baptisati šumus*

Est igitur ecclesia coetus fidelium Christi, atque vera societas, quavis tamen humana societate longe augustior, atque ideo Dei civitas et regnum caelorum merito appellata. Super omnem enim naturae ordinem divina potentia fundata, suos non humana sapientia neque externis tantum auxiliis, sed disciplina caelesti et spiritualis gratiae muneribus ad summum et aeternum bonum, Dei ipsius fruitionem, disponit, atque ita dirigit, ut, illius .spiritu, cuius corpori tanquam membra innexi sunt, affiati, fide spe et charitate ad haereditatejn conservatam in caelis una contendant. 0

Caput tertium.

Esse i» *ecclesia potestatem divinitus ordinatam.*

Licet autem Dei Filius, qui auctoritate et virtute proprii nostram salutem operatus eat, mystici huius corporis, sive ecclesiae, ipse caput, summus quoque sacerdos, pastor et episcopus animarum nostrarum sit et maneat; nihilominus antequam ex hoc mundo discederet, selectos discipulos operis sui vicarios constituit, per quos redemptionis fructus ad omnes, qui crediturі essent, dimanarent. Quos enim pridie quam pateretur, facta potestate consecrandi corpus et sanguinem suum, novi et aeterni foederis sacerdotes fecerat; eosdem post resurrectionem, communicato Spiritu sancto, iudioes cum potestate remittendi et retinendi peccata, ac denique iamiam in caelum ascensurus, orbis totius doctores et rectores creavit dicens: *Euntes docete omnes -gentes; baptizantes eos* m nomine *Patris et Filii et Spiritus sancti; docentes eos servare omnia, quaecunque mandavi řobis*

Quae quidem spiritualis potestas, quoniam data est in aedificationem, ut scilicet fideles accedentes ad lapidem vivum, a Deo ělectum et ipsi tanquam lapidee vivi superaedificarentur; necess^estjsandem in alios, qui in apostolorum et discipulorum locum succedunt, per omnes aetates transferri. Quocirca apud Apostolum legimus: *Et ipse dedit quosdam quidem apostolos, quosdam autem prophetas, alios vero evangelistas, alios autem pastores st doctores ad consummationem sanctorum in opus ministerii,* in *aodijtoaeùmom corporis Christi; donee ocrurrameu omnse in umtatom et agnüsoms FUii Dei,* m nrws *perfectum,* m mensuram *aetatis plenitudinis Chtitli'.*

Hoc igitar tanquam fidei. catholicae dogma tenendum eat, divina ordinatione nonnullos in eocleaia potestate sanctificandi, dooehdi et regendi donato·•aae, qua oaeteri \Mseant; neque recte ecclesiam diei coetum abqualiuhr.

Caput quartum.

De ecclesiastica hierarchies.

Sed neque omne·, qui in opus ministerii aaeuqnuntur, pari inter * potestate praediti eunt. Siquidem apostolica traditione patrumque consensu firmatum eet, solia sacerdotibus prap ceteris ministris potestatem esae, corporis ot sanguinis Djpmiqisqcramentum conficiendi atque' fidele· peccatorum Vinculis solvendi; inter ipsos rursum sacerdotes episcopos, quos Spiritus sanctus posuit regere eeclesiamtpei, presbyteria tam ordine quam jurisdictione ex divina institutione superiores esqç., Neque enim presbyteris, sed episcopis tantum competit, sacer-dlitesque ministros ordinare, atque ecclesias sibi commissas propria et ordinaria potestate regefb. Itaque et singuli in sua quisque ecclesia et congregati in synodis de doctrina et disciplina decernunt, (leges ferunt, iudicium exercent. Neque fasest presbyteris sive liliis clerici· ,suo in gradu et munere quidquam sine antistitis auctoritate agere; ut ecclesia super episcopos constituatur, et omnis actus ecclesiae per eosdem praepositos ğubernetur

Verum etiam supremi muneris docendi et gubernandi universam ecclesiam episcopi expertes non sunt. Illud enim ligandi et solvendi pontificium, quod Petro soli datum est, collegio quoque apostolorum, suo tamen capiti coniuncto, tributum esse constat, protestante Domino. *Arnen dico vobis, quaecumque alligaveritis super terram, erunt^igata et in caelo; et quaecumque solveritis super terram,\erunt soluta et in čado* Quapropter inde ab ecclesiae primordiis oecumenioorum conciliorum decreta et statuta iure merito tanquam Dei sententiae et Spiritus sancti placita spmma veneratione et pari obsequio a fidelibus suscepta sunt.

At'quoniam primatus Petro datus est, ut una ecclesia Christi et cathedra una monstraretur, Romano pdntifici ceteri praesules subiecti sunt, tum singuli inxpropriis ecclesiis administrandis, tum universi in communibus ecclesiae negotiis gerendis. Ad summum enim hierarcham pertinet, novas ecclesias instituere, iam institutas aliis finibus circumscribere aut prorsus abolere, singulis proprios pastores vel eligere vel electos confirmare, horum potestatem etiam ordinariam ampliare et restringere, acta sive singulorum sive synodorum dijudicare, ipsos quoque praesules, ubi opus est, a munere removere. Neque hy'pro universali ecclesia quidquam disponere vel "decernere possunt, nisi \ ab regnante pontifice in partem sollicitudinis voca\i: et lipet, ab eo congregqji, tanquam veri indice· et fidei decreta et disciplinae lege· condant; Romani tamen pontificis est. generalia eorum concilia non solum convocare et diseolvere, sed etiam dirigere et confirmare.

Capat quintum.

Do membris ecclesiae.

Ex his, ǫua de hiérarchie et potestate ecclesiastica constituta sunt, id etiam cognoscitor, quam longe a fide recta aberrent ii, qui contendunt, non

• Apec. V, »-10.
• Ioan. XI. I».
› I Cor. XII, IS. 18.
« Matth. IXVIU, !»-*>.
» I Pet. II, t-5.

‹ Kp IV. 11-18.
• S. Cypr.
• Matt XVIU, IA

qsso ecclesiam fidelium coetum extenfcm, ped. in- visibilem societatem iustorum apt praedestinatorum, Cum enim In OcciSUa divinitus institutum sit magisterium, quo qupe cerit credenda et ore confitenda 'sunt, populis proponuntur, pinieterii^p etipm, quo ritibus-pafris Deo cqltus perbibetur, et divina plebi 'mysteria dispensantur, rejrimen denique, quo fideles salutari disciplina conline«ur;ipsUm ectlesiae cotons visibile «it necesseest; quippe-qgod eos omnes* complectatur, qui eiusdem fidei eorhndetnquq sacropum communione'inter se coniuotti atque eidem summo capiti, id est Hfilnano pontifici, subiecti sunt;*' 'etiamsi aliqui eorum nec iuati neo praedestinati, sed peccatores et reprobi fuerint. Ex ipsa enim evangelii doctrina manifestum est, non bonos tentum, sed etiam malps in Christi ecclesie esse, quae ideo dvcem virginibus partim prudentibufi^iartim -fatuis, necnon sagena^ missae in mare et eji omni genere piscium cbngreganti, Agro denique, iq qjio 'inter triticum 'zizania crescunt, similis esse perhibetur.

A

B

Neque tamen qui aunt in ecclesia, bxternia.tanttim 'nexibus inti'r ae cohaerere existimandi.sunt.- Sacramentis enhn veluti saeris'vjnculis Christo lesu et sibi /invicem coniunctt. spiritualium bonorum communjono quadam et pietatis commercio sociati aunt. Hinc etiam shcrificia supplicationesque Deo pro omnium salute coniunctim fiunt, et quqecumque a singulis sancte suscipiuntur, ad universos qliqua ratione pertinent. Hac porro divinorum munerum et bonorum communicatione praecipue iusti (ruuntur, quippe qui Spiritus sancti gratia et charitate. quod eat vinculum perfectionis, inter se et cum invisibili capite ecclesiae Christo arctissime copulentur. Qua de cartisa etiam perfectiore modo de ecclesia esse dicirtitur, eo quod non solum corpori eius tanquam membra inhaerent, sed spiritu quoque animantur.

C

Verumtamqn etsi hi, de quibua legitor: *Cognovit Deus gui sunt eiusl*, partem regni lesu Christi potioredi efficiant, atque divino iudicio a malis, sicut in eadem area frumentum a paleis, et in eodem dorpore viva ab emortuis membris discernantur; non tamen hanc piorum societatem spiritualem Scriptura putanda est nomine 'ecclesiae indicare, cum vel fidelibus, ut ecclesiam audiant, vel pastoribus, ut eam regant, praecipit; siquidem et pastoribus oves, quas pascant, et ovibus pastores, quos sequantur, cognitos esse oportet. Itaque totum fidelium corpus externum et visibile illa est ecclesia, cui et Spiritus sancti assistentia et sempiterna duratio promissa, 'multaque ekimia divinitus collate sunt beneficia, quibus non iam solum visibilia, aed illuatris quoque et conspicua redditur vel^t civitas in monte et lucerna super candelabrum posita, per quaip divinae iustitiae sol radios salutares,per orbem diffundit universum.

D

Caput sextum.

Unam esse veram ecclesiam, neque extra eam salutem sperandam..

Cum igitur hac lege ecclesia ait divinitus constituta, ut in ea Christi fideles eiusdem doctrinae eorundemque sacramentorum communione tanquam corporis membra sub -uno eapite visibili coalescant; unam esse veram ecclesiam, fides catholica constanter tenuit et professa est. Quod quidem tradit Apostolus his verbis: *Unum corpus et unus spiritus .. . unus Dominus, una fides, unum baptisma**. Idcirco quacumque saeta ab huius corporis communione seiuncta set, verae ecclesiae Christi pars aut membrum esae non potest. Ut enim Christus divisus non est, ita neque ecclesia eins, quam ideo *in-*

' Il Tiœoth. II. I».
› Eph. IV. 4-&.

conrWift 'lwnaa· praefigurari vofuit. At aequo per multiplices coetus, qui Christi qornine 'gloriantur, dispersi et diffusa putanda est, e sinjpalia' nimirum eos, qui praecipuos doctrinae ohristianae articulo^ rqtinednt, complectens; sed tota' hi se collecta est, ^oη Alios agnoscens'Ut Suos, nisi, qui pxterna quoque et plena W>mmunjljne ippi'cohaerent? V

Hinc enimveTo bjpnqs intelligent, quam sit ad qalutémOcoMequendapi necessarium' Veras ecclesiae,. qiiae una esf. aggrCgari. *Unus'enim mediator Dei st hominum homo Christus Issus, nec aliud nomen·)·* est sub. caelo datum homlnibu),, in*quo. oporteat nes* «atro» fieril. Christi autem salutaris religio extra ecclesiam hatldquaquam repesj^pr. ' Hanc''scilicet cum dilexieset, tradens seipsum pro eà, ut illam sanctificaret et exhiberet sibi gloriosam, Sion habentem,<nac<ihim aut rugam ;~eidem soli redemptioni» fructus'dispensandos credidit, phr eam solam, unice electam sponsam, praeter quam aliam non foVet, DeP filios gignit et nutrit; ut habere iam non. possit Deum patrem, qui ecclesiam rton habet matr.em:.

Tanquam error" igitur pestiferus fugienda est opinio, quae longe lateque impiorum fraude ^agatur: dummodo quis mores suos td recti iustique normam composuerit, qualibet fidei confessione aeternam posse salutem' comparari ; aut varias haereticorum sectas, ab ecclesia catholica disiunctas, necnon hanc ipsam diversae tantum esse unius verae religionis formas; vel certo çonstare non posse, quaenam ex omnibus genuina sit Christianae fidei professio ; denique cuilibet in ea communione, in qua natus et educatus sit, persistendum esse, etsi eam falsam esse noverit aut dubitet. Quas perversas sententias qui sequuntur, ecclesiam ipsam reprehendere consueverunt, propterea quod omnes a sua communione separatas pectas proscribat et damnet ; haud intelligentes, quod docet Apostolus, nullam esse *participationem iustitiae cum iniquitate, 'aut sdeiétatem Jacis ad tenebras, . nec conventionem Christi ad ffelial**.

Nos vero apostolica doctrina atque manifesta patrum traditione nixi et praedecessorum nostrorum ac conciliorum decretis inhaerentes, fidei catholicae dogma esse definimus, extra unam ecclesiam Christi nullam esso sperandam salutem. Hunc vero sensum dogmatis esse declaramus: omnes, qui extra ecclesiam diem obeunt supremum, sive ecclesiam sua culpa ignirent, sive agnitam non sint ingressi, aut ingressi in ea non perseveraverint, exitium aeternum non effugere. Quod si qui nullo suo vitio ecclesiam ignorant, non solum propter haiic ignorantiam a iusto Deo poenis non subiiciuntur, sed etiam si legem scriptam In cordibus Deo iuvante custodierint, eique obedire in omnibus parati sunt, divinae gratiae operante virtute per lesu Christi merita iustificationem vitamque aeternam consequi possunt. Quod si contigerit, non ideo hi extra ecclesiam salvi fiunt, quippe ad quam spiritu pertineant, et ideo spiritu pertinere possint, qudd ab externa communione praeter voluntatem suam impediuntur.

Caput septimum.

Dt ecclesiastico magisterio.

Quemadmodum Dei Filius in mundum ipse venit, ut testimonium perbiberet veritati, ita voluit et effecit, ut in ecclesia sua veritatis testificatio, agnitio et confessio nunquam deficeret. Itaque cum apostolis eorumque successoribus perpetuum illud omnium gentium magisterium traderet: *Ecee,* inquit, *ego vobiscum sum omibus diebus usque ad con-*

ɪ I Tiœoth. II. h; Act. IV, IS.
■ S. Cypr. de unit sccl.
• II Cor. VI. 14-1&.

Min»MtMHrni;*4«e«Utl ; «t iam e^dana «(dextra» iatria in «xeelaiaptomiuani Spiritum aanetum, *tpiri-veritatis* mhit.de *elis, ea»· *ipsir* manere/'in aefmraw, *suggerens omnia,* quw ab ipso diet· arant, et *docens* eoa omaem writoteml. Quate Apostolus ad hoc dato» esse pastore· et doctqres testatur, af *iam non simUb parvuli fluctuantes, et circumferamur omni vento doclrtnae in nequitia hominum, in astutia ad circumventionem erroné*.* l

Iam vero praecelsum hoc donum, quo *ecclesia Dei* rtW *columna et firmamentum veritatis est*,* in eo positum esse definimur,· ut neque fideles universi credendo, nec ii. qi^i potestate docendi totam ecclesiam· pravditi sunt. cum hoc munere funguntur, m errorém labi possint. "t^uaecutfique igitur in rebus fidei et' morum ubique locorum jtalj. episcopis apostolicae sedi*' adhacfenribus tanquam indbbitata tenentur vqj traduntur. necnon quae sive ab iisdem episcopis, accedito Romani pontificis confirmatione, sive ab Ipso Romano pontifice ex cathedra loquente ab omnibus tenenda et tradenda definiuntur, ea pro infallibiliter verre habenda sunt.

vero Deus ecclesiae, quam veritatis maistram fidhèimam effecit, imperium quoque in mentes detulit, eidem haud secus atque sibi ut fides ab omnibua adhiberetur, praecipiens. Ad discipulos enim, quos primos per ludaoam regni sui nuntios legavit: Vu,› H'C' *l0S audit, me audit, et qui vos spernit, 'me spernit*.* Apostolis autem, ut omnes gentes docerent, mandans adiecit: *Qui* n<m rred<* *derit, condemnabitur*.* Hinc magnus doctor gentium in Domino gloriatur· dice)>6: *Arma militiae nostrae non,carnalia sunt, sed potentia Deo ad destructionem munitionum, consilia destruentes, et omnem altitudinem extollentem se adversus Scientiam Dei, et in caplevitatem redigentes "omnem intellectum in obsequitqn Christi1.* Ecclesia vero sciens, quae a Deo donata sint sibi, omni tempore, quicumque ipsam sive vera proponentem sive falsa damnantem non audiverit, u corporo suae unitatis ubwWdit, ut ^mnibus velut ethnicus et publicanus esset.

Porro eximia infallibilitatis dos, quae ecclesiae divini Spiritus assistentia tribuitur, et ab inspirationis charismate distinguenda est. tota eo spectat, ut ecclesia secundum Apostoli monitum *Sonum depositum custodiat*.* fidei scilicet et morum doctrinam divinitus traditam, a *profana* ooini *novitate** et corruptela tueatur, pro opportunitate accuratius uberiusque declaret, necnon adversus *oppositiones falsi Hominis scientiae* defendat. Licet igitur ecclesiasticum magisterium proprie et maxime in ipso verbo Dei scripto et tradito versetur; nihilominus ad ea quoque omnia porrigatur necesee est, de quibus, ▪ttisi sententia feratur, illa divini depositi custodia exerceri non potest10. Quam late autem patet ecetesiae nummis docendi supremum, tam late extenditur divinum dOnum, quod docentem fallere non sinit. Quamobrem damnanda est eorum opinio, qui nonnullis ecclesiae definitionibus mentis assensum non deberi affirmant, propterea quod de rebus statuant, quae per se tp»»e in revelationis deposito non contisnntur, aut sententiam tenendam quidam pro ane* ' toritoto edicant, non tamen divinitus revelatum dogma esse declarent

› Mstih. XXV11J,
› (Y. loss. XIV, 16, 17; XXVI, 16, 16.
• Eph. IV, 14.
‹ l Timoth. HI, 16.
s Lac. X, 16.
a Marc. XVI, 16.
ı II Cor. X, 4-5.
4 II Tim. I, 16.
* ('f. I 'I>. VI, 80.
10 *(Hic si videatur, addi poterit):* Qualia imprimis sunt nonnulla iuris naturalis aliatunque humanarum disciplinarum theoremata, sseaon librorum, de quibus quaeritur, genuinus st proprius sensus.

* Caput octavum.
Do eccUsilutica iurisdictione.

Dominus noster Iasus ChAetta huhilitatis magister et exemplar, ut suos a dominandi cupidine ad modestiam revocatet,. praecepit; ut qui Inter ipsos praecessor essetj sievt ministrator fieretl. Qua de cama apostoli munus, quo ipsi et reliqui ecclesiae praesules fungebantur, ministerium appellare consueverunt, quo scilicet significarent^ quidquid sibi auctoritatis cçllatum esset, collatum esa», in utifitdtbin fidelium. Errant tamen quam maxime et Scripturam in puam ipsorum perniciem depravant, qui inferunt, nullam* esse praepositis ecclesiae veri mominis pote»taleni\ aut hanc a pupulis in eos tanquaiqin mjq^stros derivari. Veram eninuiurildictionis potestatem, eut. in fidtelibbs officium, obtemperandi responde(, tum nomen ipsum pastorum significat, tum Christi verba, quibus in caelo ligata et soluta esae attestatur, quaecunque in terris ecclesiae antistites ligaverint et aolverint, manifestissime declarant. Hinc* apostoli potestatem saepe sibi attribuerunt, et multh-modis exercuere, fidelibus autem, ut praepositis suis obeditent. inculcarunt. Nequb< a fidelium conunfrnitate aut huius saeftuli principibus, sed a Deo ipso, rerum omnium conditore et domino, ecclesiasticam hierarchies! constitutam, atque sicut sanctificandi et Jtbcendi, ita etiam, hanc regendi potestatem conferri, non modo constans patrum traditio tenet, sed ipsae quoque divinae litterae ^perte pronuntiant. Ad delectos enim discipulos, nomen, quo illos appellavit, declarans Redemptor divinus. *Sicut,* inquit, *misit me Pater, et ego mitto cos3.* Quare etiam apostoli *legatione pro Christo se fungi** dicunt, atque praesules, quos ipsi ordinaverunt, *a Spiritu sancto positos esse episcopos, -regerp ecslesiam Dei*,* contestantur. Quin etiam potesta^m, qua inter fideles imperando et castigando utebatur, *a Domino* sibi *datam** esse, gentium Apostolus disertis verbis affirmat. l j

Neque solum ordinis, sed hanc quoque iurisdictionis potestatem definimus supremam esae? illi nimirum soli obnoxiam, qui eam tribuens: *Data est mihi,* ait, *omnis potestas, in caelo, et in terra**, neque aliis eam limitibus circumscribi, nisi quos divina lex, atque 'ipsius salutaris ordinis ratio et finis ponunt; ei denique omnes, qui per baptismi ianuam ecclesiam ingressi sunt, subiacere.

Postremo adversus quoruudam nuratorum perversam doctrinam statuimus et declatemus, ecclesiasticum regimen divina ordinatione non esse fori tantum interni et sacramentalis, sed externi quoque et publici, plenamque ecclesiae a Deo collutam esse potestatem, non solum ' dirigendi per consilia et suasiones sed etiam iubendi per leges, ac devios contumacescfue exteriore iudicio ac salutaribus poenis coercendi atque cogendi7. Qua quidem potestate cum in definiendis iis, quae fidem et mores, divinum cultum et sanctificationem fide'jum respiciunt, tum in disciplina externa constituenda et sancienda 3t ipsos apostolos et qui in eorum locum successerunt praesules omni tempore usos esae constat.

› tue. XXII, 66.
« loua. XX. XI.
* II Cor. V. 80; Eph VI. A.
‹ Act. XX. 88. ‹
» Il Cor. XIII, 10.
• MattK XXV11I. 18.
7 Benedictu XIV *Ad asmduas.* u. 1754, cf. balla Auctoress /Uri, prop. 6.

Caput nonum.

*Ecclesiam este rngum, divinum, imikutabile semp»*mna.

Quibus onyiibua .perpensis dubitari non potent, quin eqclesia verum ait îeeu Chriati, regnum in terria. Eat eqipi multitudo arctis et sacratis nexibus eolligaia, quae ab ipso Domino Salvatore per anum in/terria vicarium alidsque'pastores gubernatur, *1st* ad finein'oertum, divinae scilicet gloriae'et humanae salutis promovendae dirigitur.

Qua, de cauaa ecclesia etiam iurq merito aobietaa perfetAg dicta eat: quippe quae ad finem proprium propriia viis et rationibus tendens, a quovia alio hominum eoetli distincta, atque ita in se absoluta ot completssOst, ut sibi ad- finem 'consequendumа sufficiens, in iia, quaq eo pertinent, nulli alii sociìo* tali- aive aubiecta sive tanquatU para innexa nive permixta et confusa sit.

Quo vero tnagis hoc regnum divinum eat, eo minua Dei Filius illud informe reliquit, humana scilicet prudentia ordinandum; sed per se ipse-constituit et iur^ dedit. Hoc enim praestitit tum credendi et vivepdi normam tradens, tum sacrificium et sacramenta instituens, tum pastorale munus et bierarehicam potestatem disponens, cui ai multa pro rerum humanarum varietate moderanda commisit, alia tamen immutabili lege ipse sancivit.

Licet igitur ecclesia et disciplinae suae rationna*' temporum et locoram conditioni accommodât, et alias aliis subsidiis ad fines euoe consequendos utatur; oadOm tamen in ae suaque a Christo accepta constitutione immutata perseverat; et licet optandum omnibua nobis et contendendum ait, ut in dies crescat ad'consummationem sanctorum, in aedificationem eorporis Chriati; nulla tameh alia plenior et perfectior salutis oeconomia exspectanda, sed firma fide tenendum est, hanc ipsam ecclesiam, qualis a Christo lesu per apostolos fundata, et hic a nobis secundum divinam traditionem descripta est, usque in finem saeculorum duratqram esse. Etenim adversus hanc, quam supra Petrum Aedificavit, ecclesiam portas inferi non esse praevalituraa; et cum hac, quam per apostolos propagavit, se usque ad consummatiouem saeculi futururh ease Dei Filius promisit, ut scilicet per eam ipse regnet in terris, et impleatur, quod scriptum est: *Et dabit illi Dominus Deus sedem David pattis eius, et regnabit in domo laeob in aeternum, et regni eius non erit finis1.*

Caput decimum.

Veram Christi ecclesiam non esse aliam nisi Eomanam.

Hoc igitur regnum, quod ad gentis humanae salutem Deus caeli suscitavit in terris, Christi ecclesiam unicam et electam, quam omni tempore fides Christiana professa est, eiusdem fidei firmitate tenemus, eam ipsam esae, quae a principali sede, cui tota aggregata et aubiecta est. Romana nuncupatur. Neque enim alia ulla, sed sola haec iis refulget insignibus, quibus veram ecclesiam a spuriis Deus dignosci voluit. Sola haec super petram, quam Filius Dei delegit, aedificata, sacerdotalis unitatis exordium et fundamentum, credentium multitudinem eiusdem fidei eorundemque sacrorum communione iunctam et copulatam tenet. Haec sola mysteriorum Dei alma dispensatrix; huius solius doctrinae lex Domini immaculata, convertens animas, ut semper virgo semperque mater foecunda novam ^in dies prolem inter gentea, quae Deum non noverunt, caelesti sponso pariat, perpetuoque filiis laetetuV, quorum eximia sanctitas divinis signis et portentis oomprobatari H»ne deaiqM «olam *'Chriato inchoatam at por apostolos propagatam-certa anecessionum aerie usqqo ad haëc tempora toto tqrrarum orbe .dilatatam oonapicinAie, ut parcam a aolia orta Usque ad occaanm magnum ait uniua veri Dei nomen in gentibus, 'et in omni loeo aaorifieetur et offeratur nomini eiua oblati^ munda.

Hade igitur unam, nanctam, catholicam*et apostolicam eqclesiam, licet in eam nunc maxime fremj^nt gentea et prinoipea convenerint in uniim, ut Deus excelsus tueri· et cuatodire, regero 'et gubernere non desinat, divina promissione freti certa cum ape precamur,

Ut vero expositam de ecclesia doctrinam, quam ab apostolis traditam accepimus, fideles securius tenere et oppositos errores fugere possint, placuit nobis,, approbante sacro concilio, sequentes canones, inviolabiliter servandos, aubiùngere.

ÇANONES.

1. Si quia dixerit, a Christo institutam quidem esse religionem, non vero ecclesiam seu aocietatem, in qua fideles christianam religionem communiter profiterentur, sed hanc C singulia seorsum rite coli et servari posse; anathema sit.

2. Si quis dixerit, omnes, qui sunt de ecclesia, inter se pasesΓ nullosque^ potestate divinitus praeditos esse, qua caeteri careant; anathema sit.

3. Si qui« negaverit, in ecclesia divina ordinatione hierarchiam ex episcopis, presbyteris aliisque ministris ita constitutam esae, ut episcopi tam presbyteris quam reliquis ministris potestate ordinis et iurisdictionis superiores sint, omnes autem unius summi pastoris, hoc est Romani pontificis regimini subiaceant; anathema sit.

4. Si quis dixerit, ecclesiam, cui factae sunt promissionos divinae, non esse coetum fidelium externum et visibilem, sed spiritualem societatem praedestinatorum vel iuatorum soli Ufe^cognitam; anathema sit.

6. Si quis dixerit, sectas omnes vel aliquot, quae a Romana ecclesia dissident, una cum hac Christi ecclesiam universalem componere; anathema sit.

6. Si quis negaverit, ad salutem aeternam consequendam necessarium esae, relicto quovis alio religionis cultu, veram Christi ecclesiam ingredi, in eaque fideliter perseverare; anathema sit.

7. Si quis dixerit, de vera ecclesia homini certo eoDstare non posse; anathema sit.

8. Si quis dixerit, ecclesiam non agere ex praecepto divino, sed ex iniqua intolerantia, cum sectas a sua communione disiunctas proscribat et damnet; anathema sit.

9. Si quis dixerit, Christi ecclesiam sive credendo sive docendo a vera fide deficere posse, aut certe in aliis nullis, quaip in iis, quae per se ipsa in verbo Dei continentur, ab errore immunem esse; anathema sit.

10. Si quis dixerit, licitum esse de opinioue ulla ab ecclesia proscripta docere vel sentire, contra quam ab ecclesia statutum sit; anathema sit.
Vel: Si quis dixerit, ecclesiam falli posse, cum pravas opiniones censura haeresis minore aut nulla definita* nota proscribit; anatheqia sit.

11. Si quis dixerit, episcopis competere solummodo ministerium et officium, non autem veram regiminis potestatem, Christi ordinatione ipsis propriam, et a subditorum beneplacito, atque civilis magistratus dominatione liberam; anathema sit.

12. SLquis dixerit, hanc potestatem esse tantum directivam, non vero legislativam, iudiciariam et coercitivam; anathema sit.

1 Luc. I. 82-M.

13. Si quia dixerit, ecclesiam non esae. tanqham: pêrfectaih societatdm soi iuris, sedcivili potestati subiectam; .apsthema ait

K Si quia dixerit, ecclesiam nulla certà lege et immutabili forma ab -ipso Christo Domino constitutam ease; aut oam depravari posse, ita ut aliquando esse desinat, vel certe a prima sua constitutione degeneret; anathema sit.

15. Si quis dix^it. hanc Chriati ecclesiam non esse ultimam salutis oeconomiam, sed align per pleniorem divini Spiritus effusionem exspectandam esse; artathema sit.

16. Si quis negaverit, solam ecclesiam Romanam verdm ombo Christi ecclesiam, unam, sanctam, catholicam et apostolicam; anathema ait.

74.

loaephl Kleutgen relatio de schemate reformato.

Plurimi ex reverendissimis patribus qui annotationes de schemate huius constitutionis oxhibue-Aint, nonnulla doctrinae capita adjicienda esse censent. Nam et *initi<· divinam ecclesiae originem, non omissis veteris Testamenti vaticiniis, amplius declarandam esae monent, et de hierarchia. de episcopis ot conciliis ita agi volunt, ut tota ecclesiae constitutio describatur, Romanam denique ecclesiam solam veram esse, optant ut non simpliciter affirmetur, sed pluribus obtendatur. Huic igitur postulato ut satisfieret, aliqua capita, primum scilicet, tertium et ultimum ex integro addita, in aliis nonnulla loca dilatata sunt.

Quodsi vero aliqui reverendissimi patres In hac constitutione non potiora tantum capita, sed totam de ecclesia doctrinam exsequendam esse dicunt; rem insolitam nimis arduam, nec fortasse opportunam postulare visi sunt. Quamquam enim concilia oecumenica per modum professionis fidei non raro omnia capita, quae parte aliqua sacrae doctrinae continentur, brevissime enuntiant; ubi tamen dogmata latius exponunt, ea seligere consueverunt, contra quae errores grassantur. Nisi ita facerent, decreta in libellos excrescerent, et labor in immensum augeretur, non tam labor scribendi, quam deliberandi ut definiendi; ideo praesertim, quod in huiuamodi expositione saepissime fieri non potest, quin ea quoque attingantur, de quibus ipsorum catholicorum non una est sententia. Ex quo etiam cognoscitur, haud opportunum'esse, concilii doctrinam ad nimii» multa extendi. Neque enim ecclesia controversias orthodoxorum dirimere sHct, nisi ad repellendos errores heterodoxotum necessarium sit. Dirimit autem, aliquo saltem modo, non solum eum disertis verbis, quid tenendum sit, definit, sed etiam cum in doctrina exponenda unam prae aliis sententiam sequitur; id quod saepe vix aut omnino non vitari potest.

Et quoniam nonnulli reverendissimi patres nominatim *definitionem* ecclesiae accuratam, necnon declarationem notarum postulant, in his duobus, quae modo dicta sunt, breviter ostendamus. Ecclesiae definitio nunc satis communis, quae etiam in observationibus patrum proponitur, haec eat, e Bollarmino assumpta: *Eecleeia eet coetus hominum eiusdem christianae fidei professum» st eorundem sacramentorum communione colligatus, sub regimine legitimorum pastorum et praecipue unius Christi in 'terris vicarii, Romani pontificis*1. Secundum hanc igitur definitionem ab ecclesia non excluduntur haeretici *occulti,* siquidem veram fidem *profitentur;* excluduntur autem schismatici, etiamsi iidem haeretici non sint. Atqui a theologis nonnullis iisque gra-

1 L. UI ds seel. c. S.

Yisaimis qnum vel altorum, ab alii» verbi gratia a Suaresio etiam utrumqne negatur. -Controveraia haec, ai ex re ipsa ponderatur, non magni videatur momenti esse. ' Nam qui occultos haereticos adhuc de eecleeia eaae dicunt, non ideo eoa eodem modo atque vere fideles adveam pertinere aiunt; et qui schismatico» ab ea excludunt, eoa tamen aliquo modo in- ea ease non. negant. 8ed hac ipaa de causa a diiudicandis huiuamodi controversiis concilia abstinent, ne scilioef sine necessitate aut magna saltem utilitate libertae docendi destringatur. et viris de re catholica optime nieritis erroris, nedum haeresis nota inuratur.

, Quod de definitiuAv ecclesiae, de notis quoque dicendum est. Ecclesiae proprietates illas, quae in ipso symbolo fidei recitantur, esse notas, hoc est signa, quibua vera ecclesia dignoscitur, a catholicis omnibus tenetur et tenendum eat 8ed quibus in rebus unhquaeque consistat, ab tiliis aliter definitur. Itaque in hoc schemate, quod reformatum exhibemus, notae ecclesiae et in principio enuntiantur quidem et in ultimo capite, ubi de Romana eccleuia sermo est, singulae attinguntur; non tamen in proprio capite, ut postulatum est, ex instituto tractantur. Haec enim tractatio ne inutilis easete et fere ad pompam tantum fieri videretur, ea quae inter catholicos disceptantur, praeterire non posset.

Sunt etiam, qui ab initio do *Redemptore* et rr* *demptione* latius agendum esse existiment; quin etiam plures reverendissimi patres -huiusmodi doctrinae qapita iam elaborata proposuerunt Sed haec si postulantur ad complendam doctrinam do ecclesia; non id est concilio propositum, de materia, in qua versatur eius deliberatio, librum seu. ut aiunt, tractatum componere; sed aliqua capita, prout necessitas postulat, accuratius definire et ev ponere. ESin vero illa postulantur, ut ipsa dogmata de Redemptore eiusque opere adversus errores grattantes declarentur; id praestandum erit in secunda constitutione de fide catholica, ut ex schemate iam exhibito cognoscitur.

Haec de iis, quae adiicienda proposita sunt; delenda quoque pauca aliqua nonnullis visa sunt, sed ea suis locis indicabuntur.

Quod iam ad rerum expositionem et dictionem pertinet, displicui* non paucis, totam fere tractationem ad principia, quae a philosophis et jurisperiti? de *emetatc* statuuntur, accommodari, quod quidem in reformando schemate vitatum est. At quoniam multi scriptores perversam suam doctrinam de ecclesia ad illa principia revocare solent, atque termini *vera societas, perfecta societas* inter doctos non unius regni eodem definito sensu recepti sunt; visum est omnino expedire, ut in constitutione disertis verbis declararetur, ecclesiam et veram et perfectam societatem esse. Neque ab ecclesiastico sermone putandum est alienum, ecclesiam societatem vocari. Certe ipso s. Augustinus cum saepe alibi isto nomine utitur, tum in libris de Civitate Dei expressa definit, civitates illas duas, de quibus agit, esae societates hominum1.

Notatum praeterea est, de erroribus, qui per canones damnantur, etiam in capitibus agi. Huius quoque animadversionis ratio habita est, non ea tamen, ut de erroribus in capitibus nuspiam sermo institueretur, Capita enim doctrinae ea quoque de causa praemittuntur, ut canones, qui et breviores esae et fere ipsis haereticorum verbis concipi solent, facilius intelligantur. Accidit etiam, ut

1 .Non quatuor, deae scilicet angelorum totidemqne hominum, sed duae potius civitates, hoc est societates hominum dicuntur.* L. IS, c. 1. — .Quas etiam mystice appellamus *clri** tales duas, hoc est duas societates hominum*. (7. L· XIX, c. 17.

praeter erroris substantiam, adiuncta aliqua aut diversi loquendi modi in capito commode commemorari possint. Hinc etiam alia concilia in expositione doctrinae de iiadem erroribus, qui postea per canone· proacribuutur, non raro egerunt. Videantur in oonc. Tridentino sessionis VI*· capita 9, 11, 19, K, et sees. XIV*· cap. 1, 4, fi, 6, 8, ubi iidem errores, de quibus canones cubiuneti suat, perstringuntur, et interdum etiam in 'antecessum iam damnantur.

Tandem in hae schematis reformatione curap fuit, ut reverendissimis patribus, qui nonnulla capita in unum redigenda existimaverunt) vel de stylo nimis scholastico cdnquesti sunt, satisfieret.

De *capite primo.*

Initio huius capitis summa doctrinae de ecclesiae y hmtitutione tanquam fidei dogma proponitur. QuaF VWS dc salutari Dei providentia in triplici mundi Mteiu subsequuntur, eo spectant, ut in hoc ipso conrttutiome principio — secundum multorum revereudiemmorun) patrum desiderium — natura dt finis ecclesiae dectaeetur. Eadem de causa ex multis vaticiniis ea selecta sunt, quibus hic finis et haec natura exprimuntur, atque ecclpsia tanquam regnum perhibetur, a Deo in terris constitutum, in quo populi universi, lesu Christi sanguine redempti, per veri Dei cultum et sanctitatem non legalem tantum, sed spiritualem, salutem aeternam consequerentur. Atque* hac ratione iis quoque, qui ab sitiori ecclesiae conceptu exordiendum esse monuerunt, satisfactum esse speramus.

De cppite secundo

. Ut iam ecclesiae natura et constitutio per partes singulas accuratius definiantur, in hoc capite statuitur, a Christo dispositum esse, ut fideles ad co-lendam religionWh quam instituit, inter se in unum quoddam corpus coniungercntur: id quod probatur tastimoniXjoan. XI. 52, et notninibua. quibus Scripturn ecclesiam designarc solet

Hinc deducitur primum, quod contra heterodoxos de natura ecclesiae asserendum est; eam scilicet esse coetum fidelium. Ut vero sensus vocabuli *coetus* magis determinetur, additur *ei vera societas. Sociétés enim ex definitione recepta* est multitudo hominum-ad certum finem vinculis moralibus (iuribus et legibus) coniUncta.

Ad excludendum vero, quidquid mere humani vel profani hoc nomen societatis suggerere posset, mox subiunguiitur nomina ecclesiae magis propria ct biblica. atque horum explicatione ostenditur ecclesiae indoles plano divina, et supernaturalis origine, fine, medus. Quae eo etiam spectant, ut occurratur calumniae, a catholicis in describenda ecclesia ea. quae sunt interna et spiritualia, negligi.

Multis reverendissimis patribus in priore schemate displicuit, definitionem ecclesiae symbolicam. qua corpus Christi dicitur, tanquam caput doctrinae et fundamentum eorum, quae sequuntur, proponi. Hoc igitur fiiutatum est, ita tamen, ut edamnum nomen illud ecclesiae singulariter commemoretur, propterea quod in ipsa etiam Scriptura caeleris frequentius et expressius usurpatur, et valde idoneum est ad ecclesiae proprietates significandas.

Huic capiti *primus canon* respondet: in quo cum plurimi patres difficultatem rapetissent, alii aliam emendationem proposuerunt. Neque vero illa difficultas melius expediri posse visa est, quam si ex more conciliorum termini ipsi, quibus heterodoxi errorem suum enuntiari solent, ponerentur: id quod a nobis factum esse, e prioris schematis pagina 53 [t. LI, coi. 555], ubi nonnulla e protestantium libris excerpta recitantur, eogaooci potest, Aliquibus his canon ideo etiam aliquantum negotii-Uoeoeisoe videtur, quod p*r eum non id unum, de quo hoc looo quaeriter, sed nonnulla etiam alia de ecclesiae natum statui voluissent. At haee postea suo looo dioeutur; nec quidquam magia, canones praesertim, reddere solet obscuros et intricatos, quam plurium rerum in uno loco oongeriee.

De oepite *tortio*

Pbstquam in secundo capite statutum eet, e Christi Domini voluntate fidelue ad profitendam religionem colligatos esse, in hoc tertio, ad naturam ecclesiae iam magis definiendam, adiungitur. fidelium congregationem non esse similem collegio, cuius membra inter se iuribus sunt aequalia, sed praepositos ecclesiae e divina ordinatione donatos esse potestate, qua reliqui carent. In priori igitur parte capitis, potestas apostolis concessa e s. Scriptura demonstratur; in altera ex natura huius potestatis et ecclesiae perennitate infertur, et s. Pauli testimonio confirmatur, ecclesiae praesules in hac potestate apostolis succedere. — Quamvis vero tum in expositione doctrinae, tum in conclusione, qua dogma ipsum enuntiatur, potestas triplex distinguitur,sanctificandi scilicet, docendi et regendi, non tamen in partes has singulas inquiritur. De potestate enim sanctifîçandi seu ordinis late egit concilium Tridentinum in sessione XXIII: de potestate vero docendi et-regendi in hac constitutione" infra, cap. VII et VIII, dicetur: isto iri loco, generali de potestate ecclesiastica dectrina. fundamentum solum ponitur eorum, quae mox de hierarchia et postea de magisterio et iurisdictione ecclesiae tradentur.

In *canone,* qui huc pertinet, et 4oco *secundo* positus est. reiicitur vulgatus protestantium error, fideles inter se pares esso; adiungitur autem tanquam alterum erroris metabrum. nullos in ecclesia potestate *divinitus collate* aliis superiores esse, quoniam ex iure humano pastores ecclesiae petestate eminere, neque ab hétérodoxie negatur

< *De capite quarto.*

Ut j£Dr ipsa ecclesiae constitutio declaretur, in hoc capite de hierarchia agitur, quae inde exietit. quod potestas spiritualis, de qua in praecedente capite dictum est. non tota singulis inest. qui in ecclesia munere vel ministerio aliquo funguntur, sed ita distributa, ut distincti sint ordines, per quos velut per gradus ad potestatis plenitudinem ascenditur.

De hierarchia iam egit concilium Tridenunum in sessione •modo laudata; decretum autem hoc. quod Vaticano concilio proponitur, a Tridentino co differt, quod non ordinis potestatem tantum, sed etiam et amplius jurisdictionis pertractat. Patres enim Tridentini de hierarchia locuti sunt, doctrinam de sacramento ordinis tradente*; hic autem de ea sermo instituitur, ut ecclesiae constitutio qualis sit. demonstretur.

Porro caput tres partes complectitur in prima docetur, presbyteros reliquis ministris, episcopos presbyteris superiores ease; in altera agitur do parte, quam episcopi in docenda et gubernanda ecclesia universa habent; in tertia de qprum sublectione Romano pontifici.

1. Itaque cum in Tridentino decreto episcopi dicantur presbyteris superiores simpliciter, in hoc decreto additur: *tam ordine quam iurisdictione,* et plura de potestate episcoporum proprias dioeceses gubernandi adiiciuntur. — Neque vero eo. quod episcopi e divina institutione presbyteris iurisdictione superiores esse dicuntur, controversia, a qua diiudi-

esmda patres Tridentini poat longam deliberationem A abstinuerunt, dirimitur, controversia scilicet, utram episcopi iuriadictionem ab ipao Deo iα oooeeera-tione, an a Romaao pontifice accipient. Etiamsi enim posterius. quod longe communior sententia Unet, ponatur; Umea rerum eet, episcopos ex instítutione divine presbyteria etiam iarisdictione praecedere. Nam ipee episcopatus procul dubio divinitus institutus est; institutus autem est, non solum, ut episcopi sanctificent, sed etiam Ut regant ecclesiam Dei. Etsi igitur iuriadictionem per Romani pontificie electionem vel confirmationem accipiant; haec tamen est muneri eorum propria et ordinaria. Et quamvis summus pontifex efficere possit, ut hic prae illo ait alicuius eccleaiae antistes; non tamen potest efficere, ne sint in ecclesia antistites, qui assignatas sibi dioeceses propria illa et ordinaMs potestate regant Quod si ita est, episcopi iure divino presbyteria etiam jurisdictione superiores B sunt. Episcopali enim potestati, quae est in ecclesia ex divina ordinatione, presbyteri haud aecus atque caeteri fideles subiecti sunt; et si quando presbyter sive a Romano pontifice sive per electionem capituli ex iure communi jurisdictionem episcopalem accipit, haec Tn eo neque propria neque ordinaria est.

2. Quod iam in capite de parte, quam habeant episcopi in gubdtnanda ecclesia universa, et de conciliorum auctoritate sequitur; per se ipsum difficultatem nullam habere videtur. Cum enim episcopi, a summo pontifice in partem sollicitudinis vocati, non sint meri consiliarii, sed una cum papa decreta tanquam veri indices et definitofes^ant. haec vero' 'decreta supremae sint auctoritatis, totamque ligent ecclesiam ; dubitari non potest, quin epifcopi in docenda et gubernanda universa ecclesia partem aliquam habeant. Sed quoniam notT minus constat, C et in constitutione prima de ecclesia per canonem capitis tertii definitum est, in. Romano pontifice non potiores tantum partes, sed totam plenitudinem supremae potestatis inesse: cond&quens est, hanc potestatem in duplice subiecto esae, in episcoporum corpore papae coniuncto, et in papa solo. Et hoc videatur difficile esse. Neque tamen novum est, sed communiter admissum ab iis quoque, qui in controversia, post concilia Constantiense et Basileense orta, Romani pontificis partes tuebantur: de quo satis fuerit Bellarmini testimonium afferre. Is .Qui docent, ait, papam esse supra concilium sine ipsà celebratum, iidem docent, parem esae auctoritatem in solo papa et in concilio cum papa intensive, licet extensive sit* maiot in concilio : et proinde non posse >a tali concilio papam iudicari vel damnari... quia par in parem non habet potestatem1.

Offendi vero hac sententia nonnulli ideo Videntur, quod existimant, per duo illa subtecta potestatis supremae intelligi hinc papam, inde corpus episcoporum : quo posito, si quando corpus episcoporum aliud sentiret quam papa, actum fore inferunt de ecclesiae concordia et unitate, cum utrinquè pugnaret eadem suprema poteataa.

Verum, ut iam dictum est. suprema auctoritas qon attribuitur corpori episcoporum simpliciter, sed corpori episcoporum papae coniuncto ; inter papam vero et papam eum concilio pugna et discordia nulla essff potest. Quod si episcopi soli in concilio, etsi legitimo, decretum edant, quod summus pontifex non probat, hoc ipso decretum eiusmodi non eat aententia aummae potestatis ; et si summus pontifex non solum non probat, sed contrarium statuit, nt accidit ia Epbeeiao II et Cenataatinopolitano sub Hadriano I celebrato, epiaoopi m submittere teneatur. 8ed praeterea animadvertendam eet, ei · per corpus epiaeoporum aoa intelligantur episcopi in concilio congregati, aed omnes per orbem terrarum disperni, «occidere nusquam posse, ia iis quidem rebua, iu quibua ecclesia errare et deficere nequit, ut corpus epiaeoporum hoc eet omnes aut fere omnes episcopi a papa dissentiant Hoe deducitur primo e promissione divina, eeelssiam perpotao \duraturnm. Corpore enim a capito dieiuneto interiret. Infertur deinde ex assistentia divina ut Petro, ita et corpori apostolorum promissa, verbis. K™ robiiu-um <»« etc. Quemadmodum enim promissio Petro facta falleret, si Romanns pontifex e cathedra loquens erraret; sic promissio collegio apostolorum facta, ai totum corpus episcoporum in errorem laberetur. Denique quae sive contra veritatem sive contra iustitiam et sanctitatem statuuntur, iri caelis' reta haberi non possunt. Dixit autem Dominus ad apostolos universos: Quarcumyar *ligaeeritis* etc. Itaque fieri non potest, ut universi episcopi sive in docendo a veritate sive in gubernando a iuatitia et sanctitate aberrent.

Et haec dicta sint, ad levandam difficultatem, quam quis in conciliando canone tertio constitutionis primae cum hoc decreto offendere possit: nam, ut commemoratum est. decretum per se ipsum fidei dogma certissimum enuntiat.'

3. Quod iam partem tertiam capitis, quae est de sublectione episcoporum Romano pontifici, pertinet; quaesierit quispiam, cur in hac constitutione denuo de primatu sermo sit. Respondemus : 1° cum constitutione ex multorum patrum rectissima sentbntia hierarchia ecclesiastica declaranda sit, fieri sane non potest, ut de summo hierarchs taceatur, 2“ Praeter generale pronuntiatum de subtectione episcoporum dud tantum singulatim et pluribus verbis traduntur : ius summi pontificis circa particulares ecclesias, et in concilia oecumenica. Haec vero duo in prima constitutione pon habentur, nisi inclusa in generali doctrina. Praeterea quae hic de ecclesiis particularibus dicuntur, in aliqua emendatione pro capite tertio primae Constitutionis proposita erant. Concilium autem, relatore audito, probavit. quod patribus deputatis visum erat, nempe ut haec non tertio illi capiti, sed idoneo loco huius secundae constitutionis insererentur.

/>c *eapite quinto*

In hoc capite traduntur quatuor: 1° Ecclesiam non esse spiritualem societatem iustorum vel praedestinatorum. sed coetum externum fidelium.

In expositione huius dogmatis corpus ecclesiae D eos omnes complecti dicitur, qui eiusdem fidei et sacrorum communione inter se coniuncti, et eidem summo pastori subiecti sint. Omissum eet (post *eiusdem fidei)* vocabulum, quod plerique ponunt: *professione,* ut parceretur sententiae quorundam theologorum, qui, ut supra commemoravimus, occultos haereticos in ecclesia 6sae negant, proindeque hoc loco non solam fidei professionem, sed ipsam fidem requirunt. Parcitur autem horum sententiae, quia incertam relinquitur, utrum communio fidei, quae requiMtur, externa tantum, an etiam interna sit. Neque per ea, quae sequuntur, damnatur aliorum opinio, schismaticos, nisi iidem sint haeretici, esse de ecclesia. Dum enim/dicitur corpus ecclesiae complecti eoa omnes, qui summo pastori subiecti sunt, non negatur, alios quosdam suo modo in eo corpore esse, sed statuitur contra haereticos, non solos iustos vel praedestinatos, sed etiam peccatores et reprobos posse in eccleaia esse.

' Da oo»e. I. 9, *e.* 13.

Doc·tor 9* iastorum oihiloaioM mm quaadam A par interna viaeula socistetssi; at

3* non hanc, sed totam -fidelis· oorpm illam mm ecclssiam, do qua Scriptura· loqaeatar. Atque hoe loeo, facta mentio·· donorum, qua· Deu· ecclesias contulit, per modum corollarii adjungitur:

4* leclMiam non Mlum visibilem. sed eonepicuam quoqdv et in lune positam mm.

Porro caput hoc rMpondet priori· Mhematis capiti quarto; quod tamen hic 3· loco dicitur, a capite quinto translatum, et paulo pluribus enuntiatum eat. Aptissime enim cohaeret cum baereai, de qua quaeritur, et veluti eius nucleus eat: siquidem ad boc excogitaverunt ecolMiam invisibilem, nt ad eam, qua' in Scriptura de ecclesia leguntur, transferre pv. ut.

Qua de oauaa etiam in canone quarto, qui hune locum respicit, illud insum poaitum eat. - Adiecta autem aunt verba: *soli Dtqcognifam,* ut mena haere- B ticorum plenius exprimeretuX^idonim diaertia verbia docet Calvinus Inst. I. 4, c. 1: *Xobis invisibilem solius Dei oculis conspicuam credere ecclesiam necesse est.* (fit in praefatione eiuadem libri: *Permittamus,* inquit. *Deo, ut quando ipse solus novit, qui sui sunt, interdum etiam ecclesiae tua» exteriorem notitiam ab hominum aspectu auferat.* * *

Inscripsimus hoc caput *De membris ecclesiae,* cum antea inscriptum esset *.Ecclesiam esse societatem visibilem.* Quaestionem de viaibili ecclesia dici poaae quaestionem de membri· ecclesiae, ex iis, quae modo exposita sunt, liquet. Cum igitur in hoc nove schemate ex instituto de ecclesiae constitutione et hierarcbia agatur, doctrinae ordo id postulare videbatur, ut postquam dictum esset de praesulibus et ministris ecclesiae, iam de toto corpore, hoc est de mémbris edclesiae diceretur. Praecipua autem quaestio de membris ecclesiae ea ipsa eat, quae in hoc capite C tractatur.

De *capite sexto.*

Hoc in capite, ut plure· reverendissimi patres proposuerunt, ea, quae in prioris schematis capite V, VI et VII (t. U, coi. 641-42] habentur, coniuoeta sunt. Proponitnr igitur doctrina de unitate ecclesiae et necessitate eam ingrediendi, atque contra indifferentismum infertur, nullam ease extra ecclesiam salutem sperandam.

1. Ecclesiam unam esse, primum concluditur ex iam assertis; deinde beati Pauli aperto testimonio comprobatur; postremo notantur duo errores, de quibus istius agitur in priori· schemati· adnotationibus psg. 71-74 [t. cit., coi. 664-66].

2. In declaranda necessitate ingrediendi eccleaiam omissa est illa diserta inter *necsSsitaiem praecepti* et *necessitatem medii* distinctio, de qua in observationibus patrum multus Mrmo est Omissa autem eat, tum quod a nonnulli· scholam redolere non immerito dicebatur, tum ut vitaretur speciM, etsi non vera, repugnantiae cum eo, quod de ignorantia non culpabili postea traditur. Ita tamen re· ipsa declaratur, ut nécessita· eadem, quae in priore schemate *necessitas* msdn dicebatur, etiamnum asseratur. — Quodsi hoc loco dicitur, per solam ecclesiam fractus redemptionis dispensari, et Dei filio· gigni: opponi posse videatur, baptisma, quo et redemptionis fructus dispensantur, et filii Dei gignuntur, etiam ab haeretici· valide administrari. Bed licet omnM non modo haeretici, Md ludaei quoque et gentiles huius Moramenti ministri osm poasint, non tamen valide administrant, nisi *intendant facere, quod facit ecclesia.* Unde vere per eos quoque ecclesia baptisat, et sicut dicuntur ministri huius sacramenti, ita, si absit verbo inhidia, ecclMiae ministri in hoc actu diei poasiht

E Perstringantur iam «"rores varii, qui iadiiereatismi aaaaia· eomprebeuduatur. De lia exponitur ia priori schemata pag. 86-90 [t «it 471-74). 8ed praeter documenta ibi citata, aha quoque, qua· pag. 76 «t 77 [ib. M7) leguntur, bea pertinent Omnino autem expedire visum eat, Strom iste· hoc loeo •inguiatun notari. Quoniam enim, etsi ex uno fonte nasosatar, distincti tamen eunt, omnesque ad plurimdriyn perniciem late sparguntur; condemnandi certe suat. Qtlodsi proprio quieque canone damnarentur, contra multorum patrum sententiam canonum series longior fieret.

4. Sequitur iam definitio dogmatis, quod omni indifferentismi speciei et formae opponitur, adiecta eiusdem declaratione.

Definitio secundum nonnullorum patrum animadversionem solemnior facta est. De re enim agitur gravissima, et de errore, quem Gregorius XVI felicis memoriae verissime appellavit *causam malorum uberrjmam, quibus affiictari* in *praesens comploramus ecclesiaml.* Si vero hic error pravo nostri saeculi ingenio valde consentaneus est, ideoque eius condemnatio. plurimis displicebit; non tamen propterea a concilio transmittendus, sed immo maiori gravitate configendus est. Ob eam enim ipsam causam *nonnulli in orbis catholici partibus,* ut sanctissimus dominus noster Pius IX conquestus est. *plerorumque etiam catholicorum animis insedit*.*

Nonnulli reverendissimi patres conquesti sunt, quod definitioni nulla adiecta esset demonstratio. Sed considerandum est, quod supra in'nuiihus. hanc demonstrationem contineri iis, quae de ecclesiae unitate et de necessitate eidem adhaerendi praecedunt. Apostolica igitur doctrina, cuius in definitione mentio fit, ea ipsa est, quae in capite antea exposita fuit. Etenim si nemo salvatur, nisi per unum Mediatorem lesum Christum, huius autem unum est corpus, unus spiritus, una fiijes. unum baptisma, una quoque dilecta sponsa, pro qua se tradidit, ecclesia; consequitur profecto, extra hanc ecclesiam non esse sperandam salutem. — Romanorum vero pontificum et conciliorum, u quibus idem dogma iam propositum et sancitum est. decreta recitantur in antiquo schemate pag. 81]t. cit. 669d(.

Quod denique ad *declarationem* dogmatis pertinet, reverendissimis patribus, qui de ea scripserunt, satisfactum esse speramus. — In priori parte, ubi dicitur de iis, qui sua culpa extra ecclesiam moriuntur, specialia mentio facta est ignorantiae culpabilis, propterea quod patres aliqui sapienter monuerunt, non esse de gravi officio tacendum, quo is, qui aliquam notitiam ecclesiae accepit, vel de sua secta dubitare coepit, veritatem inquirere tenetur.

Canones, qui ad hoc caput referuntur, quatuor ■unt: b, 6, 7 et 8, qui respondent 4, 5 et 6 prioris schemati·. Ultimus scilicet divisus est in duos, ne error ille, *de vera ecclesia constare non posse,* damnari tentum videretur, quatenus ut ratio afferatur, cur ecclesia omne· sectas tolerare debet. Hic enim, ut ite dicamu·, scepticismes religiosus sicut per se est perniciosissimus, ite etiam par se reprobandus videtur. Plurimi enim hodie, etiam ubi nulla est quaestio de tolerantia vel intolerantia ecclMiae catholicae, 'a scrupulo iniecto m expediunt, respondendo sibi vel aliis cnm Pilato: *Quid est veritas?*

De capite septimo.

In hoc quoque capite tres parte· distinguuntur

1. Praemissa,· quam plure· reverendissimi patres requisiverunt, demonstratione, definitur infallibilitas

1 Encyr.l. contra LasManste, M. 18M. V. sehssL satiq. psg. 77 |t cit. ooL M7nJ.

* Alloc. *I* » tes. IMS ; sub. ntiq- teg- 7» [t. cit., M8 n).

MeiMi··, et in bas dafiaitfoaa «taüütor, quna pâtre· [redacted]Maarent, *r«t» «at Itaqna distinguitur prima· iafoUbilite· i» er»i«i4e «t ia doeando, dainda de- oanti· aachaia· magmterin· parpataa· fi* «xtr*- «rdinnite·; datarminatar atiaai snbiaeta· dnplaa epbeopata· seiliaat sua ·[redacted] Baanno pontifie·, at Boamana pontifex aol·· a eatbadra loqsans; ob- tecta· aat·· hoc loco reanpte fonnula ia rehas /Usi ·< mown aaaadatar.

2. Oataaditar a sacri· litteri· at praxi «oclesia· officiam fidaUum audiendi accietiam; quae quid·· paragraphua dnplici de eaaaa iaaeroada vita aat: 1* quia nihil mafia hsc aetate inculcandum eat fidelibus, qoam obedientia generetim et nominatim intellaetua obaaquium ; 2* quia teotimonia aacraram litterarum, quibua boo obsequium praecipitur, ipaam sententiam de infallibili eocleaiae magi«terio miram in modum confirmant, eo maxime quod eccleeiae doctrinam doctrinam Dei eaae asseveratione gravi et luculenta affirmant.

3. Ex fine et natura accuratiua determinatur in- fallibilitati· ambitu· ceu obiectum. De iit, quae in hunc finem iam in priori achemate proposita erant, triplex in observationibus reverendiuimorum patrum aententia reperitur. Aliqui enim praeter conauetam formulam m *rebus fitoei et morum* nihil exprimen- dum eaae censent; sive quod, reliqua incerta vel falsa sint, she quod in iis accurate enuntiandis magna sit difficultas. — Alii contra etiam disertius loquendum et mentionem apertam facti dogmatici saltem et legis moralis faciendam eaae indicant. — Nonnulli tandem retinendam eaae sententiam schema- tie, sed simpliciua et clarius eloquendam arbitrantur.

Hia *postremis* obsequendum esse visum eat: at- tamen in declaratione depositi, quod ecclesiae custo- diendum est, statim initio morum doctrina comme- moratur, <^io fit, ut ea quoque, quae aequuntur, ad hanc referantur, atque ita *secundis* ex hac parte satisfactum eme putamus. Quodsi insuper facti dogmatici et disciplinarum humanarum mentio ex- prema facienda eme videatur; textui inseri pomunt, quae eo in loco adnotavimus Quod vero aliqui «x *primis* doctrinam ipsam sive incertam sive falsam dixerint, miramur. Certe quod facta dogmatica at- tinet, res ipsa loquitur, et dudum hoc miserum lanaenistarum subterfugium sanctae sedis iudicio interclusum mtl. — Eme autem eccleeiae et ius et officium de conclusionibus philosophiae aliarumque disciplinarum iudicare, et sancti Pauli effato *de op- positionibus falsi nominis scientiae* certum, et in con- stitutione prima de fide definitum mt. Quod autem in schemate snbiungitur, tam late scilicet patere infallibilitatia donum, quam late pateat suprema ec- clesiae auctoritas docendi, · rei natura facile cog- noscitur, et iis, quae mox dicturi sumus, plane ovin- oetur. Quo posito iam id, qnod in quaestionem vocatum mt, tenetur, nempe Mclaaiam non solum fle iia, quae per se ipea in verbo Dei continentur, sed etiam de aasertis humanis, quae divinis directe vel indirecte opponuntur, infallibiliter iudicare.

At vero his, quae iam io antiquo schemate, quod ad rem ipaam pertinet, habebantur, nunc ultimo loco aliquid additum Mt d· definitionibus eoolmiae, quae sententiam aliquam tenendam es·· statuunt, non tamen fidei dogma ease declarant, aut, quod in idem recidit, opinionem pravam dam- nant, at aine haereais censura. Atque de hoc paulo fusius iam exponendum Mt

In achemate constitutionis prima· de fide pro- positus erat hio canon: *Si quis dixerit, licitum* mas *tradere eet tenere opuuonsm ab occisam proecriptam,* id··· *tit.* Da qua eaaaaa eaaaiham, patrum depu- tatarum «atratis· ssqasaa, atatait, at qaoad apua ·esa videretur, reformatas ia hae aonatitatio·· da ·ocieaia paaaratar, at aapiti dootrinaa qaidpiam de re isdsm iaaeraratar. Da aanonis rafonaattoaa [redacted]ox leqsamar; aaae de ii·, quae capiti addita sant.

Haac per ea ipaa nihil statuunt, niai ara «eas wpaaAaa amatis eaMasaas dedaitioaibua, quae paulo ute eom«Msoraviens; idaoqna ia/a<iiMitatam *ee- eiaeiae* ia risMmedi rtqfowtieaA·» dimeta non asearaat ; [redacted]···ruat ta··· obliqua. Nam opinion··, qua· negat illum aantia asaenaum his definitionibus da- bori, reprobanda· oaao deducitur ox oo, quod ao- cleaia non solum in iis, quao per ae ipaa revelata sunt, aed in illis quoque', quae eum hio eliquo modo oohaerout, infallibilis ait. Praeterea in ipaa defini- tione infallibilitatia oonaulto scripaimns: *quae . . . tenenda et tradenda,* non : quae *fide divina* tenenda et tradenda *definiuntur.* Quamquam vero hio modus loquendi fortaaae non est satis apartns et decretorius, ut iam a concilio definitum eme dici possit, ecclesiam infallibilem eme quoties aliquid in rebus fidei et morum pro auctoritate statuat, etsi non definiat dogma fidei ; hoc tamen propter ea, quae in fine capitis adduntur, satis manifeste con- cludi posset, atque ideo a concilio aaltem indirecte affirmaretur. Et quoniam a nonnullis dubitatum eet, an hoc tam certum ait, ut a concilio tradi ppmit. argumenta strictim proponemus:

1. Cum Christua Dominus apostolos et in apo- stolis eccleaiam mitteret, usque ad consummationem saeculi se cum iia futurum eme promittens; iussit eos, qui credidissent et baptixati ement, doceri omnia servare quaecumque ipse mandavisset. (Matth. ult.) Itaque ecoleaia suo munere functa 4on eat. nisi fideles ita instituerit, ut ad Christi praecepta vitam universam componere sciant. Id autem fieri non potest, nisi doceantur de plurimi·, quae reve- lata non sunt, ex revelatis indicare. Vt enim inter ordinem supernaturalem et naturalem multiplex Mt nexus, ita revelata dogmata tum speculativa tum maxime practice cum iis, quae naturali ratione et experientia cognoscuntor, multis modis connexa et conserte sunt. Si autem ad munus eccleeiae per- tinet, in his iudicandis fideles dirigere; in exequenda hac muneris parte haud aecus atque in aliis prae- sentia Redemptoris ab errore defendetur.

2. Quod ex ipso munere ecclesiae, id etiam cognoscitur ex verbis, quibus lesus Christus divini Spiritus aasistentiam pollicitus est: *Ille eos docebit omnia* (Ioan. XIV, 26): *docebit ros omnem feri- tatem* (Ioan. XVI, 13). Haec dicta non ita quidem premenda sunt, ut putemus, in iis quoque rebus, D quae ad salutem aeternam nihil pertinent, ecclesiam h Spiritu Mncto erudiri; sed neque tam restricte ·umenda sunt, ut eam in ipsis tantum revelatis sen- tentiis dirigi arbitremur. Annon haec tam ampla promissio aa cuncta complectitur, quae ad Christi doctrinam fruètuose intelligendam et in universa vite nostra exeqnendam cognitu sunt necessaria? Neque varo, ut ebcleaiae iudicia, quae huc pertinent sint certissima, requiritur, ut Spiritua sanctus novs ei revelet, sed tantum ut eam dirigat tum in verbi divini intellectu tum in rationis usu. Nonne et nos da multis, quae revelate non sunt, ex revelatis quotidia indicamus, et iudicare debemus7 Qnod igitur nos ringnli facians cum periculo utique ar- tandi, id faoit ecclesia in publicis illis suis indiciis ab hoc periculo Spiritus sancti uMistentia immunis.

Ex iis, quae diximus hactenus, proximo quidem non infertur, nisi hoc : Ecclesiam in definiendi· illi·. quae per se revelata non rant, sed eum revelati·

ı Clem. 11 balla Vmem lÀmsum an. 1700.

taaen oonnexa, falli bob pe··». At Merito hiee deducitur, quod proprie quuarimue. Nna m, quae bob tesqua heecoUea, aed taaqeam enooea, mbb-daloaa ate. eta. daapaatar, plaruaqaa east ex iSo geeoroL Bed ia· aferaaaa argaaeeta diroeta ot propria.

3. Ba, qaaa bob aast kaarettea, oed ad haeroaiM plu· aiaaa acoodaat, bob tollaat qaidea fldnm, rod earn eomapnnt; qaod Melchior Caaec aimilitadiae iUuatrat morborumi, quorum plurimi, atai lethala bob riot, valetudinem tames graviter tffleiuut, at peuUatim ad mortem adducunt; et card, de Lugo, alio exemplo utena, iodieia eocloaiae, de quibat agimua, antemuralia vocat, quae doctrinam fldei muniunt Si igitur ecclesia in hia iudiciia fallere-tur, dicîne adhuc posset columna et firmamentum vsritatia? annon erroneis suis iudiciia fidem ipae labefactaret? Neque sane boni pastoris munere tangeretur, alimenta salutifera praebendo, aed gregem in mortifera pascua ageret, a salubribus arceret.

4. Quod do fidei doctrina generatim diximus, praecipue in diorum disciplina considerandum est. Tam varia et multiplex vitae humanae conditio est, ut de moribus excitentur quaestiones innumerabiles, quibus in ipsa revelatione responsum non invenias. Et tamen ecclesia carum plurimos suo iudicio definivit, pravas opiniones censuris, de quibus loquimur, afficiens. Fac igitur in his eam iudiciia decipi. num sancta esset, quae sua nos dpctrina et auctoritate ab honestis averteret, ad turpia induceret? Quae ratio quam late pateat, intelliget, qui propositiones Eccardi a loanne XXII, Wicleffii et Hussii a concilio Constantiensi, ac praesertim opiniones ab Alexandro VII, Innocentio Xf et Alexandro VIII damnatas consideraverit.

' 5. Et quoniam plerisque omnibus exploratum est, ecclesiam in doctrina morum non posse errare, ita ut quod honestum eet pro turpi, aut quod turpe est. pro honesto habendum esse decernat: ecquid aliud est, opinionem ut temerariam, erroneam,scandalosam, seditiosam etc. proscribere, quam declarare, illicitum et inhonestum esse, eam fovere et defendere?

6. Iam vero ecclesia iudicia, de quibus loquimur, gravitate et severitate maxima edere solet Hinc autem cuncta, quae diximus, novo robore firmantur. Si enim ecclesia in proscribendis opinionibus falli potest, quid sequitur, nisi fieri posse, ut universi fideles ab ecclesia, matre et magistra divinitus constituta, ad errores, qui fidem et mores corrumpunt, amplectendos, severo edicto et proposita excommunicationis poena, compellantur?

7. Supereat argumentum tam manifestum et tam robustum, ut solum sufficere possit In multis enim constitutionibus, quibus errores damnantur, censuras non singulae singulis opinionibus appositae, aed enumeratis opinionibus ooniunctim sublectae sunt, non ita ut omnes singulis, sed ut cuique una saltam convenire dicantur, quod m *gloio* condemnare vocant Iam si ecclesia in censuris infligendis omnibus infallibilis est, non magnum est incommodam, theologorum disceptationi relinqui, quae cuique opinioni censura adiungenda sit; cum constet nullam eae ex opinionibus proscriptis, quas non mereatur aliquam et proinde reprobanda ait At ai ecclesia io haeresis tantum censura decernenda falli nequit *micertum tale* mm fadicium *robore* «t *efficacia caret.* Quid enim, ai hoc ponatur, constabit? Nempe id unum, inter plurimas opiniones Wicleffii exempli gratia aliquas esse haereticas st proinde certo reprobandas. At quoniam non constat quaesam illae sint; neque constat, quaenam infallibili indicio eoidtMiiM flitt — frvrpwdat attoe, qui bgit, quam bo« effuMata· ait vastum, qwt ras grurieei-mi involvat Rodam modo, qM WtetoflU «t Huasii mor·· a oomiHo CoMtaatMeai, Lathed a Leoao X. Bail a aaaeto Pio V, MiohaaH· do MoHaas ab laao-eaatio XI/laaaoaiatanu· propoeitioMt trigiata ·(«aa ab Alexaadro VIII, Qmmo lU dmique Opiuionoe la bulla (Tmpemitas a Clamat· XI plnribueqae elus suoooaeorib·· damaataa Mat D· his igitur erroribus oanctîa, si twlitia eolaai ia haataeîs nota inureada infallibili» eet fateri debebimue, quod modo diximus, nompe nullius perversitatem per oedema· indicium constare. Non potoet ease vera neo tolerabili» opinio, quae tot constitutionibus, qua» orbi» eatbolicu» tanquatn regula» fidei veneratur, robur omne adimit.

8ed thedqyos inquiunt de bac re intel se non consentire, atque pleroeque, ubi de Romani pontifici» infaUibiiitate agunt, hanc non affirmare nisi in decreti», quibus fidei dogmata proponuntur.

Longum e»»et de theologis siugulatim quaerere: itaque summatim respondemus. Theologi veteres bano controversiam pronus non agitant; sic autem de ecclesiae et nominatim de Romani pontificis auctoritate irrefragabili loqûuntur, ut eam nequaquam dogmatum termini» circumscribant, sed ad omnem prorsus doctrinam, quae aliquo modo fidem et mores attingit, extendant; id quod imprimis de sanctis Tboma, Bonaventure et Antonino luculenter demonstraturl. A fine saeculi XVI theologi hanc nostram quabetionem tractare coeperunt; sed quamvis multi de ea scripserint, ne unus quidem integrae famae theologo» invenitur, quin certissimum esse defendat, ecclesiam in usurpandis censuris, quas minores vocant, haud secus atque in haeresi condemnanda ab err<^e immunem esse. Eatenus tantum dissentiunt, quatenus oppositum alii dicunt haereticum esse, alii erroneum vel errori proximum.

Quod ad Romani pontificis infallibilitatem attinet, veteres, ut iam diximus, eam ad omnem doctrinam fidei et morum generalissimis verbis extendunt: recentiores non pauci decreta, de quibus nobis quaestio est, disertis verbis includunt; nlii multi, ibi quidem, ubi de Romani pontificie auctoritate agunt, thesim de infaUibiiitate ita enuntiant, ut fidei dogmata tantum comprehendant: sed plerique horum nostram quaestionem alio loco, qui fere est *de haereri,* pertractant, atque ibi, ut paullo ante diximus, de certitudine nostrae sententiae conveniunt.

In nonnullis nuper editi» libellis legitur, e communi theologorum sententia Romanum pontificem tum solum e *cathedra loqui,* cuof^ogma fide divina credendum proponat. Verum est, si verba tantum attendas, hoc apud recentiores non paucos theologos legi; at hanc esae »ententiam theologorum communem, a veritate alienissimum est. Veteres omnes

1 *De loc. Oeci.* L 18, o. ».

› *De /Ue,* Disp. », s. W.

* S. Tlmms p. B* 8“ q. 1, a. JO, «bi quaerit, coles sit *fidei* lywh/iwi grdîenrr, son loqaitar «tique «iri de fldei artisaHs: at ia Qaodl. », a. IA ubi quaerit, quibas ia rsbas oeoboM rit respondet m *hia, quae ad fidem pertine*.* Porro p. β» V*· q. 11, a. A Ad jtdma, iaqait, *aliquid perimet dupliciter,* amo *modo directe et principaliter, tient ariicuK fidei, meando* medo mdirecte *et mcundario, eiad* m, er *quibua uegatia, teguitur corruptio aUcuiua articuli.* — S. Bornsssnhms hi Apeleg. paup e. 1, de officie obedisadi *definitioni* •iemrri *Imu Chriati* m *fide et moribue,* eo qaod illi *plenitudo pdeoiatia* oullata mt, verbis disserit, qaae late pateat. In opaseafo satem *de paupertate Chriati* ait. 1, st m *Ërpoaii.* Bep. s. »eac. Prolog, et e. », *proroua ilUcitucn, hnpimn, haereticum* osse affirmai, *de repolio* ·. *JYancioci,* de *modo rioendi Fridrmn, de eorum mrihuo* ahter Mettre, qaam a a «ede statutam sit. — 8. Aatomnas ia samia theoiog L θ, c. 4. dooot *apud oolum* ·μ v «μ μ » *pontificem tanquam caput ecdeeiae* •sse poteetatem *dubia circa guaocumque ad fidem, ad iuo naturale et dirinum pertinentia* declarandi cum auctoritate, oui omase fidele· m submittere Umeatur.

•t pleriqu* rsosetos ili* verte * cathedra *lofbi* hi* vel «imiHba* **reddut:** radMafiter vel m **Miri»** drienaieers, pro *poteetab decernere, cum assciori-tah apee/toHt»* sive *1 papam *loqui* sto. ita «i locatio » ab alta distinguatur per modum, qno deoot pontifex, non per ree, qa*ta tradit, nsque per osasnrdta, qnam apponit. **Etta**· UK rsosaüoros, apud quos scriptores hodtanii interpretationem, qaaia praepropere oommsnem dixerunt, legerint, d^llerini exempli gratia vel âardagna, nihil aliud significare voluisse videatur. Etenim cum rem, ut lori solet, per contrarie explicant, non dicunt: locutionem e cathedra non esse, ai Romanus pontifex opinionem aliquam minori tantum censura notet, aed ei tantum, quid sibi videatur, exprimat vel suadeat, nihil autem pro pofipstate decernat. Itaque hi quoque theologi dogma fidei dicunt, ut sententiam apostolica auctoritate definitam a sententia privati doctoris, non vero, ut sententiam sub nota haeresis a sententia sub minori censura definitam distinguant.

Superest ut de *canonibus* 9 et 10, qui ad hoc caput referuntur, dicamus. Canon nonus praeter ipsam infallibilitatem nihil enuntiat nisi generale principium, non in iis tantum, quae *per se ipsa rerelata sunt,* ecclesiam infallibilem esse. Hoc tam certum esse, ut canone sanciri possit, tum iis, quae supra «x ipsa Scriptura deduximus, tum inde cognoscitur, quod alioquin ecclesia in ipsis canonibus conciliorum oecumcnicorum infallibilis non esset Legantur exempli gratia canones concilii Tridentini de sanctissima Eucharistia, et sacrificio missae, necnon de matrimonio, in quibus certe non pauca definiuntur, quae *per se ipsa* revelata dici nequeunt. Opportunum vero esae, hunc errorem proscribere, inde colligi potest, quod lansenistae aliique novatores eo continue ad se suamquo contumaciam defendendam usi sunt, et utuntur. Nihil autem aliud in hoc canone positum est, quia sufficere videbatur, si per canonem id reficeretur, quod haeretici dicere solent, in capite autem, quid ex sana catholica doctrina tenendum sit. exponeretur.

Canon decimus illo est, qui pro constitutione de fide propositus erat, iam a nobis secundum reverendissimorum patrum monita reformatus. Ut antea enuntiatum erat, hanc difficultatem habebat: Accurate expositus non condemnabat nisi opinionem, licitum esse tenere sententias, quacumque censura ab ecclesi^ notatae sint, dummodo haec censura non sit censura haeresis. Ad hunc igitur canonem subterfugiendum satis esset, praeter haeresis censuram unam aliquam excipere, dieendo exempli causa nefas quidem esse, tenere sententias ab ecclesia damnatas tanquam haereticas vel haeresi proximas; eas autem, quae solummodo ut erroneae, temerariae, scandalouae efp. proscriptae sint, libere posse tradi et defendi. Quodsi canon sic immutaretur, nt ad omnes omnino opiniones ab ecclesia proscriptas, pertineret, nonnullis p*Ter'or futurus esse videbatur. Sunt enim theologi, qui (contra communiorem ntique sententiam) defendunt, opinionem, quam ecclesia certis nonnullis caasnri* temeritatis exempli causa proscribit, non nsMssario *fabae* esse. Quare ex horum sententia tenemur quidem de opinionibus proscriptis indicare, ut de iis indicavit ecclesia, soandalosas scilicet reputare, quas ut scandalo***, temerarias, quas ut temerarias proscripsit, et sio de aliis: ' at vero non quamlibet tenemur pro fala* habere. Ad hanc igitur difficultatem declinandam tam non definitur, illicitum esse Mtastatam *proscriptam* tradere *ori tenere,* sed illicitum esse, de sententia proscripta *aliter docere* vel *sentire, quam statuit eecleeia:* quae quidem emen-. datio iam tum, cum in concilio de hoe canone agebatur, ab aliquo reverendissimo patre prope cita oraR.

Dubitari eerie non potate te>· haeresis «t, dicere, ooa tonori nos ecclesiam doeoatom et so-lsmai quidem indicio doeoatom sadire. Hoc unum at dsmoaatretar, postulari adhuc possit, semper soctestast, com optataoes proeeribit, arstair umum a fidelibus exigera. Do qao si quia ideo ambigat, quod ia huiusmodi odietis saeps externas taatum aettouos docendi, defendendi, ^reod'casd· votantur; ennaidoret, in ipsis quoque canonibus conciliorum logi, «· yuie *dixerit, si quis non confiteatur,* non vero m çmm *cogitaoerit, si gui»* non *credat.* Quia scilicet ecclesia de externis tantum actibus indicium exercet, eos nominatim exprimit; interim tamen internos quoque, qui illis respondent, sive prohibere sive praecipere arbitranda est

Deinde in his decretis prohibitio (vel praeceptum) • definitione (sive iudioio de doctrina) distinguatur necesse est. Primum enim ecclesia de-afluit opiniones illas esse pravas; tum eas ut talea prohibet, et in contumaces poenas sancit. Iam vero ecclesiae definienti mentis obsequium debetur, etiamsi nullum praeceptum adiungat. Cum enim Deus ecclesiam nobis in omnibus, quae ad religionem pietatemque pertinent, matrem et magistram dederit, eam docentem audire tenemur. Quare si nobis de totius ecclesiae sensu et doctrina constat, etiamsi nihil definiat, assentiri ei debemus: quanto igitur magis, si de eius sensu et doctrina nobis publica definitione constat? Praeterea qui de peccato suo in fratrem ecclesiam iudicantem non audierit. Domini sententia velut ethnicus et publicanus habendus est; quid ergo, quid de eo dicemus, qui iudicium ecclesiae solemne, qtiod bonum universale et perpetuum respicit, contemnere audeat?

Tandem non desunt decreta, in quibus mentis assensus etiam disertis verbis praecipitur. It* Innocentius XI Mich. de Melinos errores variis censurisnotans, non solum eas *defendere,* sed etiam *credere* et '*tenere* vetat. Clemens XI in constitutione *Unigenitus* prohibet, ne quis de propositionibus, quas damnavit, *aliter sentire praesumat, quam* ■« cuh-*etitutione continetur.* In bulla denique *Auctorem fidei* legitur: .*Vandamus igitur omnibus utriusque sexus Christifidelibue, ne de dictis propositionbus et doctrinis sentire, docere, praedicare praesumant, contra guain in hac nostra constitutione declaratur.* Itaque recte inferimus, hanc esse mentem eeclesiqe in eiusmodi edictis, etsi nominatim non prohibeat nisi actus'externos, quippe quos solos poenis, qua* adiungit, in suo iudicio vindicare possit. Cuius rsi evidens demonstratio in actis concilii Constantiensis perhibetur. Cum enim Wicleffii et Hussii opinione* a concilio damnatae essent, Martinu* V in ip*o concilio, damnationi* sententiam confirmans, per bullam *Inter cunctas* triginta novem capita praescripsit, de quibus suspecti de haeresi interrogarentur. Iam vero inter has interrogationes undecima haec eet. *Specialiter litteratus interrogetur, utrum credat, sententiam Meri Const. concilii super 45 Ioan. Wicloff ei Ioan. Huss 30 articulis superius descriptis latam, fore iceram et catholicam; scilicet quod supradicti 45 articuli I. Wtcleff et Ioan. Huss 30 non nuet catholici, sed quidam ex eb sunt notoris haeretici, quidam erronei,' alii temerarii et seditiosi, alii piarum aurium offeneiei.* Itaque Martinu* V cum concilio pro certo habuit, exigi a fidelibus, ut opiniones proscriptae ea censura dignas esse crederent, qua a concilio notatae erant; et tamen in ipsa sententia concilii, do qua loquitur, non prohibentur, nisi actus externi docendi st praedicandi. Postremo Clemen* XI in bulla Fmsom *Domini* fi 25 decernit et declarat.

ebedisntia·, quae upoatoliai· μ μ MMAμ «Mtn. .I* «mniam μ μ Mμ imitai, qnae ait m da r· Inneenii doeMauai aditis debetur. stagnes·· Ula aetaiie, da qaa laaaaaiataa, minim· aatMari. Atqai qaod da Ua eonatitatioaib·· at. da eaaaiU Ooaataatiaaaia daawtw hoe modo aatbeatiee daelarataai apt, id stiam de reliquis teaaadaai aaae naUn oacarrit ratio dabitaadi.

Quapropter oaaon dseimns, at aaae a aobia proponitur, nihil dittoaltatia habere Tidetar. Qaoniam vero aliqui «xistimaat, magia etiaai expedire, ut non aolum obedioatia Mita, sad ipsa qaoquo^ infallibilitas oocleaiao in his oeMuria ferondia definiatur; ideo in eobonate aUue eanon, qai halo substitui posait, adscript» oat.

Dt capite octaeo.

Tria in hoc capite traduntor. Priment eat, potataiem eoeleoiaatioam non ease ministerialem, cod Teram *regimini** potestatem eernque divinitas eollatam; qnod quidem, ut pluree reverendiMimi patron desiderarunt, divinis litteris pattUo explication ostenditur. Alteram eat, banc potentatum erne supremam et universalem; tertium éandem erne plenam.

Hoc tertium nonnuHie difficile visum eat, propter·· maxime quod per oa, quae de potentate puniendi et cogendi dicuntur, ecoleaia videri poaait invidioeum iua poenae corporales infligendi aibi attribuere. Sed ai de eccleaiae conatitutione et iuribua agendum ont, haec poteataa ailentio praeteriti certe nequit, non modo, quia manca eaaet doctrina, sed etiam et maxime, quia haec poteataa coercitiva a plurimia negata eut et negatur. Moderatio autem in ea declaranda alia adhiberi non pome viae eat, niai haec, ut nihil novi statueretur. Ideo ipaa verba, quae iam in oonetitutionibue p<mtificiis leguntur, assumpta sunt. Minue enim affirmare eo, quod iam solemn· indicio eccleaiae definitum eet, nec concilium Vaticanum decet neo fidelibus prodent. Cum autem nihil addatur, non eat, cur ex hac concilii definitione nova et maior invidia timeatur: siquidem per illas pontificias constitutiones, et maxime per bullam *Auctorem* /id«i, quae MttMiWMI Wts

Prsfnaui aMqui, •t vocabulo panni* addatar ipirihiMiia 8ed quamvis qui ta pesons spiritual·· infligendi affirmat, e* ipae non negat ta infligendi •diam corporals*; baee tamen concilii men* eme multi* videri poaaet, eo quod a*Ba aha rati· appa rer·!, ear ooaeaotam ioqaeadi'formulam mutavisset.

Canesw* ad hoe caput referuntur duo, 11“ «t 18*. Bon proponimus studio decem revorendiaaimorum patrum reformatae. (V. Qtarantwana, n. 668, pag. SOS [t LI, ool 867-68].) In secundo tas^a locutioni juo* «team pomus canonici* rrpnmrr* posset dslmqtualM brevitatis causa substituimus vocabulum *eoercitioam.* Nam quae ait potestas coercitiva, et per se notum et in capite explicatum est

De capite nono.

Cum iam constitutio ecclesiae et praecipua oiue iura declarata sint, in 'boo capite primum concluditur, ecclesiam ease varum regnum et perfectam societatem, adioota, qnae desiderabatur, perfectae societatis perspicua definitione. Quod vero in hac universe dicitur, ecclesiam scilicet non esse alteri societati eubieetam vel tanqusm partem innexam, id in canone 13*, qui huc pertinet, ad libertatem ecclesiae a civili potentate nomination transfertur.

Deinde docetur, constitutionem ecclesiae ntpote divinitus sancitam, immutabilem eoae. De erroribus, quibus hoc dogma opponitur, agitur in antiquo schemate pag. 69 [t eit. ool. 568].

* Postremo solemnius definitur, ecclesiam usque ad mundi finem duraturam eoae. Duplici huic dogmati de immutabilitate et perpetuitate ecclesiae respondet canon unus, scilicet 14". Sed quia error antiqnus, cuius in definitione mentio fit, aliam perfectiorem exspectandam esae salutis oeconomiam, hodie revixit et late spargitur (V. schema antiq. a pag. 91 (t. oit. coi. 674 d]), proprio canone damnandus visus eet, ut etiam in priore schemate propositum erat. Hi enim tres canones 13, 14 et 15 respondent canonibus 10,7 et 8 prioris schematis.

C.

ACTA CONGREGATIONIS SPECIALIS AD RECIPIENDAS ET EXPENDENDAS EPISCOPORUM PROPOSITIONES DEPUTATAE.

I.

POSTULATA VARIA A REVERENDISSIMIS PATRIBUS EXHIBITA*.

1.

Poetulata ab XI Galliarum episcopis proposita.

Ad eminentieeimum eardmalem praeeidem congregationi» ad eeaminanda poetulata eaero concilio Vaticano proponenda deputatae.

Eminentissime praeoea.

Episcopi qui praesentes littera* subscripserunt, eminentiae vestrae, et, per illam, patribus ad examinanda postulata deputatis, offerunt et commendatum cupiunt scriptum, praesentibus litteris annexum, cui titulus: *Poetnlata a plariin* Oalliarum epiecopie eanctieeimo domino noetro Pio Papae IX, ei eaeroeancto concilio Vaticano reverenter propoeita.*

Haec postulata, seu potius vota, eo fine a nobis simpliciter offeruntur, ut prudenti vestro patrumque deputatorum indicio perpendantur, et ex illis depromi possit, et sacrosancto concilio submitti,quidquid melius, opportunius et utilius risum fuerit, ad Dei gloriam, cleri sanctificationem, animaram salutem, ecclssiaeque utilitatem procurandum.

Quapropter, licet ea multi· certe episcopis placere noverimus, a paucis tantum, nihilominus, duximus subscribenda; tum ne importunius agere'videremur, tum ut liberius examinari possent, qnae

* Ia ovalgasdi· bstanodi aaiaaib noa lo(ie*a at alant renas erdlsam tenebo, aed se* ipsam qasm DspntaUseb sssntariaa servavit, aaieaiqao postal·!· auesnun praenOtandO, qasm Ub prsahlit, as Dspatstionis sets ssu vartaUa assando iras posséda er tarbats aamaroram ordino miam eoaoAoda leotoribo* vidosatar. Issapar mbeeriptieaM, quanta maxtsea pars haetaaa* is pablkaa taoss non prodiit, paaata addidi, Ua susptia, qaso ia oondlii Vattaai tabulario aaspUw ana admrvutar: qaao abi deUtoMsat, band mihi comportem sst.

Hac referenda east ok argaseonti siiailitadiaoa pia illa dsaidaria, qme cardinalis Scbwsraeaborg, areMspiaeopne Prsgeaai·, tam eao qaam eoopieeoporam moram Bohemias nomine ante taitsm marilioai nuntio apootolieo Viadoboaeta eigaitavtt. Is roro iam reoept·' mat ia toss. XLIX, osL 44744. AUa staadam teneris vota ab episcopis Xastrias esaetae oodl fnism porrseta. eoUipitar qaldose ei salaudrereianibe· · esnduKM· qaodam Bosman sapor illa Aptis, qaa· albi obartas ia eoneilii tsbalario evolventi ooearreraat; ipsa tsssm rota esa postulata raporire ssiadme contigit

■m petoatium βηΜΜΛ·· urgerratur, ead Mb nn· potituram gravitai·, aequitate at «tiÉtada eemmendaraatur.

MmaaBa an Ida petitto iam val a eumme gaad· Am aaaaam fttata, val ia raaaati aebauMtu, nabto dtotribuia, repedantur proposita. Sa tameu ia aaatru libella retiquimaa. qaia iam tua ilia oeafèetim •rat; et haee eaotorum duorum val tria· postulatorum aupbrfiuita» voe minimo gravar· potoat.

8pa freti quod aüqua a|ilitaa ox*hto noatri» potitionibua et votia aanotae aoelaaiaa neeodoA noamat profitemur, rovarendiaaima praaaea, eminentiae va-·*·, itam et venerabilium patram deputatorum obeequontiesimos atque addictissimos famuloa et ia Chrixto fratrea

Ÿ Paulus, ap. lietensia
t ioaeph ep. Nanoeien. et Tulien.
f Franciacua, ep. Divionen.
t Carolus, ep. Lucioaenaie
t I. P. arehiep. Albienaia
t Viet. Pel. arehiep. Senonenai»
f O. arehiep. Parisien.
t Petrus ep. Caduroen.
t Felix, epiacopaa Aarelianenaia
Ÿ 8teph. Aem. epiacopaa Elnanata
t loannea epiacopaa Ebroioen.

Pustulata a pluribus Galliarum episcopis sanctissimo domino nostro Pio papae IX et sacrosancto concilio faticano rererenter proposita PitiU.

Be aemlaartla «lariearam ablqao lutltaeadts.

Instituantur in omnibua dioeceaibua maiora seminaria, a minoribus promue distincta, in quibua omnea ordinandi teneantur habitare et communiter vivere, per quatuor, aut tree aaltem anno·, atudiiaqne eccleaiaaticia et exareitiia apiritualibua, aub aaneto piorum et doctorum sacerdotum regimine, operam dare.

Si quae vero dioeeeaee non poeaent atatim proprium aibi aeminarium constituere, ordinandi harum dloeceaeon collocentur interim in aliorum epiacoporum seminariis, ut aio deinoepa nemo ad sacerdotium promoveatur, quin et diu riteque probatua, et competenti aeientia instructus, et ad virtuteo, mores ingeniumque atatua clericalia par sanctam disciplinam et competentem inatitutionem fuerit efformatua.

Ut autem clericorum edueatio in aeminariia, tum maioribua tum minoribua, perfectior et accuratior eaae posset, valde utile videretur epecialea aliquae scholas institui, in quibua et ara docendi, et ara altior et difficilior virtuteo clericales in iuvenibua efformandi addisceretur.

De ·promovende In aeminariia sacrarum lingaaram atadie.

Revelationis divinae adverearii nihil intentatam relinquunt, ut aacrorum librorum auctoritatem convellant, et ad hnne peaaimum finem aaeequendnm, multas obieotionea depromere maligne atudent ex primigeniis bibliorum idiomatibua, praesertim ex hebraica lingua, aliiaqne lingula aemitieia. Valde igitur optandum eat, immo promue neoeaearium, ut apud oatholicoe non torpeaeat harum lingaaram atudium. Quapropter, io omnibua clericorum aeminariia, tradenda eaaat, aaltem poritioribua Diurnato, hebraicae linguae auf&oiena notitia, ut facile poaeent, privatis poatea atudjia, ad pleniorem huiua linguae eeientiam uaumque pervenire. Turpe siquidem foret eoeleeiam catholicam, quae vera eet aacrorum librorum euatoa ot interpres, studio linguarum, in quibua primitive acripti eunt illi libri, minorum aelum ac protestantes et increduioa impendere.

Quoad linguam graecam, in qua ot plure» quo-Aq·· Hbri enari eeripti fuerant, et tet supereunt traditioni» anthatiana axiari· aeoaumeata, qui» aes dalpat eiua etudiam itaia maioribua eamiuarito praetermitti, at huiua Bagua· natitin prorena ia ito ipeto iavaaibaa obliferotar, qui ai addtoeeadoe plurea naaoe ia minaribaa aomiaarito luram piarunt. Praeeeribeadam igitur omaino eaaat, at Bagkaa graaeoe atudium ia maioribua etiam aamiaarito eeatinaari \daborat.

Be eapertorih* atadlto eoetarieatiria reatanrandto.

Bvidentiaaimum aat elementa aeiontiae, rivo ■aerae, rivo profanae, qualiter in aeminariia, tum minoribua, tum maioribua tradi aolont, nooeeearia quidem eaae, et quaai ulteriori» doetrinae fundamenta, nequaquam tamen sufficere, neo ad expositionem, neo ad defenrionem dogmatum Christianorum, prout id nostrae aetati» necessitates postularent.

Valde igitur optandum esset quondam nunc, sicut B olim, in cuiuique eooleeiae clero viroa inveniri, qui •peciallu» et pleniua superioribus studiis incumberent Cum autem hoc communiter neo facile, nec •ufficianter praestari posait abaque publici» quibusdam inatitutionibua, — quale» extant, verbi gratia, in Urbe Roma, apud Belgaa, et alibi, — utiliaaimum videretur epiacopof, oommunieatia conailiia et conatibu», curare et allaborare ut, praetor »emineria, ubique aervanda et ia meliorem etatum adducenda, inetituerentur etiam, prout logea moreeque cuiuaque gentia «inorent, val magna collegia, ve) univeraitateo, in quibu» eminontior aeientia coli tradique poaeet.

De aeadeo^la gradlbee.

Gradua acade'mici eerto ad eminentioria aeiontiae aelum in clero fovendum aptiaaimi aunt. Ut vero ftnia ille obtineri poarit, neeeeee foret gradua praofato» nemini unqnam, niai poet maximo aeriae pro-C bationea, ullibi oonfeiji. Quapropter, pro aingulia gradibua, determinari deberent quaedam qnaeationum programmata, in quibua materiae examini», copioaior et difficilior prout gradua altiorea aunt, exigeretur. Sed, quia parum etatuta proeunt, ai non aerventur, atricte aimul examinatoribu» Imponenda eooet obligatio neminem, aub ullo quovia praetextu, ad honorem graduum unquam admittendi, niai euia» aeientia longi» aeveriaque probationibu» vero eonatitiaeet. Non deberent gradua superior·» obtineri per aaltem, omiaaia probationibu» ad gradu» inferiore» requiri eolitia. Utilissime etiam renovarentur plurea canonee qui in Decretalibua continentur, aub titulo : *I)e magistris, et ne aliquid erigatur pro licentia docendi.*

Cum vero univeraitato» nunc pauciaaimae aint. concedere dignetur a. pontifex ut gradu» theologici in nonnulli» maioribna aeminariia conferri poaeint.

D laalera» eaeerdotae, per aUqeet anae», elrea aeeram aeleatiam examiaaadL

Ut iunioree sacerdote» peritiorea in sacri» atadiia fiant, aimulque otioaitatia periculo «obtrahantur, quotenni», per aex vel lepte· anno» a tempore ordinationi» euae computando», teneantur coram epiacopo, vol ab eo deaignatia examinatoribu», rnapondere circa quaeationaa ad eaeraa scientia» spectante·, et in programmat· ad hoc publicato propoeitaa. Ita vero inatituatur programma iatud, ut contineat, per MX vel septem annorum spatium distributas, materia» omne», quae aolont in aeminariia explicari.

Do eellatlealbaa eeelMiastieto istae aaearOetas laatitMaOJs et ftequoatandia.

Instituantur in omnibus dioecesibus collationes eeeieaiaatioae, sexies vel septiea aaltem in aano habendae, qua» eiusdem districtus presbyteri ftequMtare omnea debeant, et in quibua, iuxta programma ab episcopo propoaitum, tractentur, tum eeripti».

ta· oraliter, qaaestion·· ill··, que ad part·· sacra- A mm seientiaram maxime elero aaeaaaariat pertinere vidsbuntur. ,

•a sxersttfl· spMtaallhas - alar» saoealari liitaaah

Omaee ubique epiaeopi ourare dabaaat, at exercitia spiritualia, quotaanie, par aliquot die· a «lare ■aeoalâri habeantur; idqae, quantum tari potarit, communiter, aiva ia seminarii maiaris aedibus, «ira in quovis alio loco, qui ad hnno finem aptior videbitur.

la sxereltUs spiritaalibas praaabytararam tanltafia UUmbaaa eeafMsartis eeaeedeadae.

Facultate· latissimae, tum quoad uiu reeervato·, tum quoad camera· at irregularitate·, impartiendae essent, non per indultum, aed per modum ooncemionis generali· et perpetuae, eonfemoribus •b episcopis specialiter designatis ad audienda· B confessiones sacerdotum spiritualibus exercitii· in communi vacantium. H·ŋo gratiam, in poncilio Vaticano, a benignitate ·. pontificia concedi reverenter postulatur.

De vita commuai ta «1er· saseafort favenda.

Cum nihil ait in eccleaiaatiea diaciplina et apiritui ecclesiae, et antiqui· canonibus, et exempli· •anctorum patrum magia consonum, quam *vita* commtmir clericorum, ex qua maximae certe multiplieeeque profluere noicuntur utilitate·, tum pro morum integritate tutiua servanda, tum pro pietate et •cientia uberiu· excolendi·, tum pro aaero ministerio magi· concorditer et fructuose exercendo, adhortetur concilium episcopos ut, quantum in Domino dabitur, huic sanctae communi clericorum vitae favere, omnimodo satagant.

Quapropter: 1° Statuant, — ut iu multis dioe- C cesibus iamdiu fit, — quoslibet paroeciarum vicarios cum parochi» sui» sub eodem tecto commorari de-' bere, et eidem mensae assidere. 2° Sacerdotum saecularium communitatibus, vel piis quibuslibet sodalitatibus, sub diversis formis ac nominibus instituti· vel instituendis, omnem favorem et gratiam praestent. 3° Nihil demum negligent et Intentatum relinquant, ut clerus saeculari» a separato illo et solitario vivendi modo, qui nimis amorem proprium sopit, ad cohabitationem, convictum, consociationem, quae caritatem redolent et unioni favent,transferatur.

De staUemm Is demlbss sseerdetam fomslat·.

Sacerdotes a domibus suis vel prorsus famulatum mulierum excludant; vel, si aliquam mulierem in famulam baben necesse fuerit, eligatur quae vitae •it omnino probatissima'e famaeque integerrimae; nec aetate minor quam quadraginta anni·, niri iit D ex ii· proxime cognatis, quas ab antiquis etiam canonibus eum presbyteris habitare concessum erat.

De ceaearsa ad pareefesram sleetteasau

Concursum ad parochorum electionem in maltis regionibus obsolevisse nemo est qui nesciat. ^Hoo vero ex multis variisque causis evenit, sed ideo forsan praecipue, quia sola fere in eligendis attendebatur scientia, ipsomet probationis exitu comprobata, non a^tem satia prospiciebatur ad pietatem, ad sancto* mores, et ad parochialis regiminis p >ritiam ; unde saepe fiebat, ut ad regendas maie res parochias promoverentur, qui ne digni quidem fuissent minoribus praefici.

Quamobrem, ubi concunus in usu habetur, ne«fesse foret rem ita componi, ut latissima relinqueretur episcopis libertas, omnibus perspeptis et libratis, eos pro sua prudentia eligendi, qui non solum daeti, «ad bi<«st «mal parta magis digs! videreatar, poatbabMa daatioriba·, ead miaao digaia.

In leri· aatam abi, proptar paaaUaraa aaaaaa, lsxossssrm aoa eat ia aaa, dUMNeriaqae praxi» foret, eeepaa aibilomiam lagis obtiaebitar, ri ia promovendi· paroaUa magaa habeatur ratio arieatiaa, caiaa qaieqae probationem exhibuerit, tam ia eemiaariia, turn ia examiaiba· elariooram iaaiorumqua aaoerdotam, tarn in ooliatioaibui ecclesiastic'.·, turn maximo in obtinendi· gradibaa academic,· baeoalauraatu·, licentiate· at doetorataa: it· ut, oaeteri· paribus, vel non multum imparijRpr doctior minus docto semper praehabeatur.

Ut veto de scientiae probationibus certius constaret, simulque magi· accenderetur studiorum aemulatio, statui posset, ut varii meritorum gradu· in rarii· ill·· probationibus exhibiti, non solum io regestis notari, aed etiam vulgari deberent.

Ds praedleatlsae verti dlvlal.

Non pauci, hodie, verbi divini praedicatores, ne multos dixerimus, in magnis praesertim civitatibus, praedicare noscuntur modo magis philosophico, litterario et naturali, quam vere ohriatiano; unde illorum conciones, solida doctrina vacuae, et. motibus illis ac sancta nnctione destitutae, quae ad cordis compunctionem anima» excitant, vel nullos omnino, vel modicissimos tantum fructus producunt, et auditores, etiam assiduos, in magna et lugenda ignorantia religion» relinquunt.

Summi igitur pretii esse videretur, si concilium Vaticanum, sac. concilii Tridentini vestigii» inhaerens, decretum speciale ea de re ederet, in quo explicite veras christiande praedicationis regula» traderet et intimaret, ocnies verbi divini praedicatores fortiter commonendo, quatenus scripturarum divinarum, es. patrum et sacrae theologiae studio incumbentes, inde potissimum concionum suarum haurirent materias, et ita verbum divinum annuntiare studerent, ut et ignaros erudire, et peccatores ad poenitentiam convertere, et iustos in via virtutum promovere efficaciter possent.

Praeeiperetur^guoque ut, in parochialibus quibusvis ecclesiis, doctrina Christiana, in pronais et concionibus, per ordinem, successive, complete et lucide traderetur; ita ut''nemo, parochiXTeuae praedicationum auditor assiduus, religionis dogmata, praecepta et sacramenta ignorare posset: ad quem etiam finem multum iuvabit, si interdum bis verbi gratia in anno, praecipuis maxime festivitatibus, quando plebis maior adest concursus, tota doctrinae christianae series breviter et clare exponeretur.

De pesterait sellleitadlae snrs pasres st Isvencs; st prisse de frsqssntl st sedsla pserer» eoafesslsne.

Cum adultorum tanta pars, virilis praecipue sexus, praxim Christianam pronus negligat. ecclesias parum frequentet, et saaoto cleÿ influxui se prope totaliter subtrahat, maximi, hac nostra praesertim aetate, momenti esaot, ut pastoralis cura xelusque sacerdotalis sollicitius, et quovis possibili modo, erga pueros ac iuvene· se impenderent. Quamobrem-valde optandum videretur, instantiusque postulatur, ut ea de re, tantae utique et tam urgentis necessitatis, parocho· omne· ac sacerdote· admonere vellet concilium, vehementissimeque, tum adhortando, tum etiam praecipiendo, eo· ad id faciendum excitaret.

Et primo : cum matura, frequens et sedula confessio, efficacissimum sit medium, quo pueri averti a vitiis et christiania virtutibus imbui possint; nihilominus vero nemo nesciat puerorum confessionem a permultis parochis valde negligi, commoneantur

ot iabeaater omasa saoordotos ran- uieuui habentes, at parraine, stetim ae müoab aetatem adapt! mat, oonfltentae audire incipiant, froqpaeter aaa ad aaerum tribuaal aeoerraat, at tenerae ipaonua aaimaa, Chriati saagaine redemptas, a paeeatis absolvero, at ad piotatem virtateoquo inforasare, oaui quo poterant tala, studeaaL

Do ntii*I—l· primas oommaaUal praeviis, at da tavsnaai perwvsraatia.

Saluberrima praxis pnaroa ad primam communionem, per aliquot annoe, oateohiamia publie» at frequentioribus oonfemionibus praeparandi, uberrimos fructus, ubicumque illo mot reoeptus eat, produxit. Valde igitur optabile rideretur, a concilio laudabilem illam aalutaremque praxim commendari, atque in univerea praecipi ecclesia.

Maxime etiam laudandae et Commendandae essent maiores illae catecheses *α paruverantia* nuncupatae, in quibus, post primam synaxim, juventus doctrinam chqstianam, pluribus annis, altius pleniuaque ebibit, et ad veram solidamque pietatem efficacius efformatur: item et illae variae adolescentium et iuvenum societates, sub variis formis et vocabulis institutae dsjswMSM, *SociiUi de patronage, Cerciae rdigintx),* ubi iuvenilie aetas, honestis relaxationibus allecta, periculis voluptatum sooietatumque mundanarum feliciter eripitur, simul et per pia quaedam exercitia christianasque adhortationes in via virtutum et salitis dirigitur et firmatur.

De reealaribas.

Circa regularee, qui pars tam nobilia et tam utilis sunt ecclesiae, modo secundum status sui perfectionem et vigorem sancte vivant, nonnulla statuenda viderentur, quorum haec praecipua:

Suadeantur et admoneantur omnes religiosi ordines, sed illi maxime qui, de novo fandati, vel renoscentes, periculosissimae tentationi citius crescendi obnoxii esso possent, ut circumspectissimam Ot severissimam attentionem adhibere nunquam Cmittant in discretione et electione subditorum, qni illis adsociari postulant. — Novitiatus eo instituantur et dirigantur modo,» et ita diuturno tempore protrahantur, ut aptissimi sint sd efformandam indolem religiosam, et instillandas ac excolendas in novitiis omnes virtutes evangelicas, quibus personae Deo dicatae pollere debent. — Item, et post emissam professionem, aptiora quaeque adhibeantur et cumulentur media, quibus eaedem virtutes servari atque perfici valeant, et ei opus fuerit, promptissime reparari possint.

Haec porro, etsi omnibus regularibus communia, at illis maxime necessaria esse liquet, qui externis sacri ministerii operibus occupati, pluribus undequaque patent relaxationis periculis, et, si a status sui integritate defecerint, maiora scandala ecclesiae ingenerare possunt. Quamobrem horum praesertim ordinum et institutorum superiores prudentissime caveant ab admittendis illis sacerdotibus vel clericis, qui minus digni sacro ministerio in dioecesibus st ot seminariis habiti sunt, et quibus saepius, si de sua salute vere solliciti vitam religiosam amplecti velint, olaustratae potius et poenitentes religiones suadendae sunt, quam illae, quarum subditi, extra claustra ut plurimum degentes et vigilantiae superiorum subtracti, praedicationi ubivis locorum vacant: quod utinam nunquam soli facerent, sed semper bini,* iuxta regulam evangelioam, cauto mitterentur!

Cum autem, in stag^praesenti ecclesiae et humanae societatis, oirdHntantibus hinc et inde invidis hostibus, haereticis scilicet, incredulis et malis politicis, qui infensissimos animos erga religiosos ordines gerunt, enasmae nscseritntis sit regulares qeoelibei et senete vivere, et quidquid scandalum praebere posset, ab institutis sata promptissime removere; stotnendao viderentur aliquae laris regulae, quarum epe: 1* religiosi dyscoli et seaadaloei, quantumvis solemnibas votis ornati, faeilius et expeditius expelli poeeeat ot vitae oaeealari reddi; 9* domus raUgiOMO, statim ae regularis in eis disciplina gravius relaxari constitisset, reformari, aut supprimi possent ei deberent; 3* neque toleraretur in posterum ulla religiosa societas, vel domas, quae manifeste inutilis in oodoeia tacta asset

Valde etiam expediret exemptiones de novo non concedi, et iam concessas ita moderate temperari, ut supprimerentur, quantum possibile erit, regulares inter et saeculares occasiones illorum conflictuum, qui, in hodierno psrum statu, non nisi periculosissime erumpere et agitari possent.

De religieels mulierum familiis, peeilanm odaeatloni et operibus seritatis vseatibus.

Longissime abest, ut religiosarum mulierum numerus, quae iuventutis educationi, infirmorum visitationi et curae aliiaque operibus misericordiae, tum in urbibus, tum in ruralibus paroeciis, vacant, sufficiens sit Quantnmvio igitur huius generis instituta, hoc praesertim saeculo, multiplicata sint, novis fundationibus, nedum obsistendum, favendum eoontra, positis ponendis, videtur.

Neque ullo modo satia liquet melius fore, ut quidam vellent, si omnis illa institdtorum varietas, quadam veluti fusione, ad tres aut quatuor maiores congregationes reduceretur. Timendum quippe esset ne sic tam sancta illa et tantae utilitatis res funditus perturbaretur; ne vocationum copia nntabiliter diminueretur; immo ne observantia et fervor tanto difficilius persisterent, quo facilius, in numerosissimis huiusmodi et valde extensis congregationibus, et vigilantia superiorum deficere potest, et nervus disciplinae languescere.

Ne ergo fiat huiusmodi fusio, neve severius novae fundationes cohibeantur. Admoneri sufficiat episcopos, ut novis fundationibus prudenter invigilent, eas non concessuri, quando vel inutiles, vsl spe successus destitutae videbuntur: curent etiam novitiatus rite institui et dirigi: nec unquam, sub quovis praetextu, tempus probationis minui;-item et disciplinam religiosam sancte servari; abususque, si aliqui surrepserint, citius reformari. Haec autem ut praestare possint episcopi, omnino necesse esset praefata instituta sub illorum jurisdictione et manu relinqui; ideoque nullis exemptionibus immediatae ordinariorum gubernationi ipsa subtrahi.

Do capitalis.

Si d» capitulis eorumque statutis in concilio agendum veniat, ita omnia componantur cauteque attemperentur, ut, quantum fieri poterit, arceantur omnes occasiones conflictuum episcopos inter et capitula: ad quod certe maxime conferet, si servetur laudabilis mos in eoelbeiis nostris a concordatu 1801 receptus, iuxta quem vicarius generalis episcopi simul est decanus capituli. Inde enim féliciter contingit, ut exstet vinculum quoddam unitatis, quo episcopus et capitulum facilius et quasi naturaliter ad invicem connectuntor et conciliantur.

Bpiseopi dispensationes causa coseedere possint, qsas s. psntldeiUuprenes usa fnorint rsssrvatas.

Cum facultas a positivis legibus, prudenter, in casibus particularibus dispensandi ad bonum regimen animarum pertineat, necessitas autem dispensationum ita frequenter occurrat, ut nimio molestum foret.

itnmo nocivum saepe, si <t^_^rnTam ordinario re-currendum è»sct pro dispensationibus obtinendis, nonne conveniens esset decerni, et in ius commune 'poni, episcopos deinceps dispensaturos, ubi tantu^n de casibus.agetur particularibus," super ecclesiasticae leges, nisi quarum dispensationem s. pontificum prudentia expresse sibi consuerit reservandam?

Reservation?* autem dispensationum s. pontifici locum habere forsan sufficeret in gravissimis legibus, super quas ram et non nisi ob graviores causa-dispensari solet. ÿ

Kplscaporum facultate» circa casas occultos Istis» interpretandas.

becretuin concilii Tridentini. vi cuius episcopi absolvere possunt a casibus s. pontifici reservatis, quando sunt occulti, item et dispensare in irregulari-UtibtiH vx delicto, »i occultae sint, applicetur quoque. propter paritatem rationum, ad irregularitates et peccata rewervata quae post concilium Tridentinom constituta fuerunt, iuuno et ad ea. quae deinceps constitui quument. Motiva siquidem legis Tridentinae a tempore, sive ante, sive post concilium, independentia prorsus esse manifestum est.

ladalta sposteHca episcopis per totam epl-ropstns tam-pa» nrresMrU pre tote episcopatu» tempore concedantur.

Induha episcopis concessa pro facultatibus, quae huius sunt generis, ut episcopus iis pariter indigere per totum episcopatum debeat, viderentur non concedenda ad tempus, ut nunc fit.mr, g. ad annum, vel ad tres, aut quinque annos, sed protendenda ad totlÙD tempus episcopatu», idque propter duplicem -hanc rationem —' 1" ne episcopi» inutiliter imponatur molestia illa petendi tam frequentes renovationes indultorum; — 2δ (et ratio est praecipua) ne actus episcopales muWi et gravissimi, v. g. dispensationes. absolutiones etc., exponantur facillimo nullitari» periculo, dum. ut non raro fit, episcopus vel eius cancellarius obliti fuerint postulare, tempore requisito, renovationem indultorum.

Hanc obligationem obtinendi per induits, indesinenter renovanda, facultates ad bonam muneris publici elocutionem necessarias, nullibi, ut putamus, videre est ni»i in regimine ecclesiastico, quod tamgfe deberet esse omnium regiminum simplicissimum, et in quo praeterea episcopi locum praestantiorem tenent, quam, in regimine politico, praefecti «t officiales/

De arc^iepfacopall visitatis·· restftasada.

Quilibet archiepiscopus debeat, singulis^saltem-quinquenniis. cunctas 'dioeceses provinciae suae visitare, ubi de omnibufi dilirenterinquirat, et quae corrigenda esse videbuntur, pw vel relatione ad Romanum "pontificem (acta, corrin^aut corrigi procuret. mi

Atchidioecoses autem, ab aliquo eiusdem nationis archieptscopo, a Romano pontifice ad hoc.specialiter delegato, ninguli» saltem decenniis visitenthr.

De appellatlehiba» ad s. sedem ■·· admittendis^ emisse \ medie, neqae pre ievlerlbus caesi».

/ Appellationes ad ». sedem, omiaso medio se-Cundae. HtetantiaC. metropolitan] scilicet, non deberent admitti ;

Nec. etiam post ipsam secundam instantiam, locum habere in caulis levioribus, sed tantum in gravioribus et maioribus, a iure determinandi·1.

' i'f. piMtulata e» cunril. Trid. propomta

-Videtur utatuendnui. ut oniui» cau»a tractetur in prima ineuntia coram ordinario, et iu wecnnda voratu metropolitans, et tu («Гïк <'<іГА»і »ede apostolica. sj aratur eupe- 1^efi-efo asceudente a<l calorem munium.* .(Postulat. Barth, a Martyr.)

-AppHIAtames irradatim factae dumtaxat admitti poasiat, ne'· umuso medio." çl'ostul. re<ù Lo»itan.)

B* tttatte «w Im Bμ μ μ Mo mt IMs *m nafWieO ^ saeerdetibo» «xtra Ima flagsattban. μ φ μ μ β Ip» πμ β «rAtoarlis. J

Tituli honorifici et privilegia ^amerariorum, protonotariorum, mitsionariorum apostolicoram, non concadantur praasbyteris extra Romam commorantibus, quia prias oonsnlti faarint epiaoopi, quorum iüris suat; ne periculum incurratur huiusmodi honores et favores indiguis, per ignorantiam, conferendi, et molestiam ipsis episcopis creandi, dum sacerdotes dubiae famae, immo quos aliquando ordinarii poenis plectere debuerint, a Romano pontifice honorificari videbuntur.

Item nullus episcopus canonicatu ad honorem alienae dioecesis presbyterum ornet, nisi prius consulto huius presbyteri ordinario.

Do viri» ta sae. eardiaallum ••Regie remaaieq·· ?·■·gragaUaalbaa st tribaaaltbaa adktWadh.

Id sacro cardinalium collegio, nec non in ·. Romanis congregationibus et tribunalibus, utinam semper sociarentur, cum doctissimi» viris, multi etiam homines practici, ex ms scilicet, qui in gerendis diversis muneribus ecclesiasticis versati fuerint et manum diu habuerint; quales sunt episcopi, eorum vicarii generales et officiales, parochi, rectores domuum religiosarum, tnissionarii in regionibus infidelium, ete. Haud enim videtur quo meliori et efficaciori modo ad prudentem tutamque tractationem et decisionem tot negotiorum et litjum ecclesiasticarum, qube Romam undequaque affluunt, perveniri possit, nisi iunctis simul in iisdem con-.«iliis doctrina et experientia, quarum una principia proponit, altera principiorum applicationem, salvis ipsis principiis, rerum exigentiis et difficultatibus attemperare et conciliare novit.

BmiaeaUasimi cardiaales st praeelpai earia· Beaut··· •ftelalM ex essetis aatiealb·· assameadl.

Eminentissimos cardinales, itemque sa. congre-/gationum tribunaliumque Romanae ecclesiae con-(•ultorq», officiales, indices, ex omnibus gentibus assumi omnino expediret; quatenus sic, melius cognitis et perspecti» uniuscuiusque nationis ingenio, moribus, consuetudinibus, statuque omni religioso, civili et politico, res tam generales quam particu xlares ecclesiae, vel ecclesiarum, aptius possent et prudentias gubernari1.

De eaaeUU» eecumeuicis saepi·· eelebraadl··

Cum in concilio Tridentino multi enixe postulassent. maxijne vero Italiae episcopi, ut concilia oecumenica aaepiu· celebrari deberent2, re ad ·. pontificem per rr. ce. legatos delata, libenter annuerat Pius IV ut, si ita videretur patribus, de-oratum confici posset de^eneralibue conciliis singulis 20 annis habendi·. Re· tamen deliberationi concilii à legatis proposita non fuit Postulatur igitur, ut

t lloe reformatio·!» panctam, utpote. maximi st evideatissimi sumenti, propositum reperitur ia omnibus postulati» concilio Trid. submissis:

w8iat diversarum utiow·.· (Postal· Barth, a Martyr.)

•(Mrdiflslm ... ex omaibu» sationibus optimi qbiqn· «Ugsatar... st repideant la arbe.· (Postal· variorum spise.)

«Sanctae Bsmaaae eederiae cardinal·· «x vurüa quibneque regionibus et Bationlbus a pontifie· deligantur, a quibua ipso de rebu» et singularitatibus nniuscuiusque ûmüia» comasodiaaqu· dooeri posait st informari.* (Postal· régis Lotit.)

* .Decretum concilii Constanti···!· de ooncilio quolibet decennio oelebraado coafinnandnm «met, <t executioui mandandum.* (Postulat, episoop. Italiae.)

.Ut ea, quae statuta fberint, observentur, et quae inre ipsd sancita mut. firma permaneant; statuatur ut, annis quibus-<u« viginti »»1t»m. geaerato concilium ia eeelesia celebretur, alri aliter saouas pontifici v&um faarit.* (Postal, rugis Luritaa.)

ia ooncilio VatÀMUM, u i m U -. poatileia Pii IXglonte benignitate et «apientia, docratum de ea gravissima re deliberationi patrua proponi possit

· asmsUtis planariis interda· tetendi.

Cum aalta sint, sive ad defensionem, aiv» ad profectum et iaorementum roi'dirietienao spaotaatia, que, propter ideatitatea moram. legum, ingenii •tatuaqse omnia tua religiosi tua politici, in eadem gente eant communia. ideoque non nisi communibus consiliis ot conatibus prudenter tractari a effioaoiter agi possunt; valde interoMO videretur, at caiuaque gentis episcopi interdum in conciliis plenariis congregarentur, ad deliberandum et statuendum de iis, quae ad eommunea gentis utilitatem pertinerent Hoc verç, ut ordinate semper fieret, et sine alio catholicae unitatis periculo, habendae essent aliquae regulae, a iure positae. quarutn subsidio et conveniens libertas buiusmodi conventibus relinqueretur, et debita erga Romanum pontifieem dependenti* constanter et fideliter serveretur.

Da eeneilUs pravtnelallbes singulis qalaqnaaaite eelehraadls.

Innovetur et execution! mandetur decretum concilii Tridentini quo praecipitur, iit provincialia concilia singulis trienniis celebrentur; quod tamen sd singula quinqulgunia reduci posset.

Horum autem conciliorum decreta si necessa ait revisioni s. congregationis Concilii subiici, antequam publicentur, saltem:

1* Nihil, in decretis, addat s. congregatio, quod ab ipsis patribus concilii tractatum et statutum non fuerit

3" Liceat comprovincialibus episcopis publicare separatim decretorum partem a s. congregatione probatam; quoad illam vero, circa quam animadversions· et correctiones propositae fuerint, iiberum sit praeistis, prout melius ipsis videbitur, vel eam ad sensum s. congregationis correctam publicare, vel eam omnino supprimere1.

De synodia dteeeesante.

Habeantur interdum, singulis v. g. trienniis, vel quinquenniis, synodi dieeoesanae, in quibus episcopi de iis maxime, quae ad clericalem disciplinam, bonum paroeciarum regimen mediaque salutis animarum procurandae spectant, cum clero suo, communicatis consiliis, gracient et statuant.

De reformatis*» larte eaneniet

Evidentisaimum aat, ab omnibus iamdiu agnitum et ubique conclamatum, iuris canonici aliquam revisionem et reformationem necessariam esse valdeque urgentem. Siquidem, ob tam multiplices gravesqne rerum et societatis humanae mutationes, leges permultae, quaedam inutile·. aliae observatu impossibiles aut difficillimae, evaserunt. De innumeris quoque canonibus ambigitur, utram hactenus vigeant neone.\Demum, ppr tot saeculorum decursum ita excrevit legum ecclesiasticarum numerus, et logea illae in ingentibus iuris collectionibus adeo Cumulatae sunt, at atioao sensu dicere possemus: odrutMur Isystes. HinWlt, ut studium iuris canonici infinitis profle et inextricabilibus difficultatibus implicetur; controversiis as proeeaaibus latissimus pateat; et ooaadealiaa aille anxietatibus angantur, et in eoateaptua logea impoUantur.

Constitua igitur ad grando boe ot noeeasarium opus reformationi* iuris eauoniri attondere omnino optandum set; quod nt convenienter fiat:

1· Concilium per so ipnnm decerneret praecipuos ot magis urgentes refonuatioais articulos, simulque indicaret qua mente et quonam generali conceptu reformatio iuris peragi debeat;

fi* institueretur congregatio aliqua specialis doctissimorum theologorum ot caaonistarua, simul st virorum maxime praotiooram ot ex omnibus assumptorum nationibus, qui universam ius canonicum attentiseiae revisione introspicerent, et, reiectis quae reiicienda, modificatis quae modificanda, additio quae addenda viderentur, novum Corpus iuris conficerent, qaod statui praesenti ecclesiae aptius accommodatum, titulisque, capitibus et articulis inxta materiarum ordinem digestum, huic concilio oecumenico, vel niteri proxime convocando, examinandum sanciendumque proponeretur1.

De cessuris, praseertlss reservatis, ad pauciore· auasrus reducendi*.

Sedulo examini subiiciantur, et utinam pro magna parte tollerentur censurae a iure, — excommunicationes. suspensiones, interdicta, — maxime vero quae ipso *facto* incurruntur, et quae sunt s. pontifici reservatae (salvo tamen s. pontificis iudicio et iure). Harum quippe numerus ita excrevit, ad plura scilicet centena*, nt vix ullus sit in orbe confeasarius, qui iUaa omties scire vel retinere valeret; et, ei cunctae illae censurée in vigore esse dicantur, iugum inde param tolerabile conscientiis imponitur, quae sio in contemptum poenarum inducuntur, vel anxietatibus et scrupulis implicantur*.

De raservatianitas peccatorum s. peatitei ad paaeieres casas redaeendls.

Reaervationes pecoatoram s. pontifici, si uou omnino supprimendas, saltem ad pauciores casus, eosque gravissimos ao rarissimos, reduci, apud s. pontificem supplicetur.

Nostri* etenim temporibus maxime refert, ut receptio sacramenti poenitentiae, a quo tanta Christianorum multitudo recedunt, quam facilior efficiatur. Et praeterea, cum hodie imposaibile *it et* prorsus inusitatum, poenitente·, quantumvis rei sint, Romam mittere, ut absolutionem postulent et obtineant, inde fit, ut reservqtio casuum ·. pontifici iam non ipsis poenitentibus, bene vero solis confessoriis poenam et molestiam inferat.

‹ Cf. putuisti ad eondl ^(d. proposita:

.Concilia provincialia, ab apostdltate ordinata tesaporibas, ia usum rerocentar.* (Pootat apisoop. Italiae)

.Concilia provincialia, aat synodalia, oaUbreatar suais tribas tingatis." (Postal Barth, a Martyr)

.Decernat Macte synodes, at aoa notum synodi episcopates qaotaanis semel.. .. sed etiamtertio quoqus sano provinciales eoagregeutar." (Postal oratorum' regis Gall)

1 Aliquid eixiile, in eoncil. Trid. postulatus repentur

.Deligaamr boo ia sacro concilio viri solealia et probitate conspicui, qui ooastitatioau carnes canonicas, poeeati capitalis natam inducente·, cicutiant diligenter et expoust, ridoastqur au· ab eiusmodi nata poeaaque quaedam earum uimaadas. qnidve circa haec omni* stataeadnm fuerit et observandum aperte deelarenl* (Poetat regi* Luit)

* Videri potest earum eliquiis elenchus in 3° vol tbeo). Bassabaam, Romae es typis 8. Propagand. 1847.

* Kptecopi Italia· ia esis ad ooaeil. Trid. poeristetis. hoc idem votam enixe proponebant, nt scilicet excommunicationes inaumerstelee ad aliquse pauca· el certa· reducerentur, nec posa*· adso gravas, in posterum,. nisi pro cassi· grarisaimi taomeati ediceresIar:

.81 poscent ianumera* excoaunuaiutioum sd pandor* et ad carta capita redigi!

.Modarëadas, quae ia Cosa* Domini leguntur, ut est illa, qaas ooatru daibreates arma sd inldelee lata s*1

Jtxcotamaaicatioae· aoa coneddaatar niai pro rebu maxtiai momeatl*

(X etiam postulata oratorum Galliae:

.Cum excommunicatio sil ecclesiae supremu gladius. non est passim decernenda.' sed pro gnriseimo tastsm peccato, cum ia eo, post unam et alterem, st nosaunqaam tertiam monitlenem, rena perseveret"

Nonne mutanda vel mitiganda esset disciplina, quae et param utilia evasit,, et tot ereat difficnltatee, cuiusque, in summa, praxis prope reducitur ad taediosum litterarum, inter scribae episcopatuum et scribas euriae Romanae, commercium?

Haec reformatio casuum s. pontifici reservatorum eo magis a benignitate s. pontificis postulanda videtur, quod — praeter rationes supra altatas — illorum casuum numerus, decurrentibus saeculis, ita excrevit, dum simul multi ex illi· vel obsoleverunt, vel in variis regionibus usa recepti non fuerunt, vel consuetudine contraria aboliti sunt, ut iam nemo extet in toto orbe terrarum, qui certo dicere posset, quinam sint omnes casus papales, et de non paucis merito dubitetur, au adhuc vigeant, necne.

Quis non vehementer optet confessorios et iuris ac s. theologiae lectores a tali, circa rem tam gravem, confusione liberari*'

De cataloge casas· s. pontMel reservatarum Initie catastis pestUteatas exarando ot publicande.

Ne vero materia censurarum et peccatorum s. pontifici reservatorum iterum recidat in confusionem illam, quam nunc videmus, de qua multum ubique doletur, et unde innumerae difficultates, dubitationes, conscientiarum anxietates emergere noscuntur, reverenter postulatur, ut quilibet e. pontifex, initio pontificatus sui, publicaret et ad universos orbis episcopos dirigeret catelogum censurarum et peccatorum, quae sibi reservare intendit; ita ut pro abrogatis habendae escent omnes praecedentes reservationes, quae in catalogo pontificia regnantis inscriptae non reperirentar.

Duo maxime commoda ex illa praxi profluerent: Primum, quod deinceps facile et certo sciri ab' omnibus posset, quiuam casus sint reservati, vel non. Secundum, quod catalogus ille, cum sic revisioni C frequentiosimae subjiciendus esset, opportune, prout mutationes rerum id postularent, reformaretur; nec unquam eveniret reservationes multas semper, ut nunc fit, in iure permanere, etiam postquam ipsarum utilitas cessaverit*.

Valde quoque optandum esset, propter similes rationes, ut eiusdem generis catalogus initio cuiusvis pontificatus publicaretur, etiam pro censuris non reservetie. utpote quae, in millibus decretis et constitutionibus pontificum dispersae, vix ac no vix quidem a peritissimis ipsis nosci omnes possunt, -et permultae in iure manent, quje iam inutiles, aut parum utiles evasisse ab omnibus iudicantur.

De legibus roatrimenlallbus reformandis.

Cum ex una parte cwile quod vocant mofrimomum ita nunc apud omnes, etiam catholicae nationes stabilitum sit, ut nulla spes proxima remaneat ab- D rogationem illius obtinendi; ex altera vero parte nemo non poSspieiat, quantum Aeli «t MaadaU profluat ex matrimoniis illi·, quae, cornus Dee invalida, ig civili tamen foro pro validis habentur. ad tam perniciosam pestem pro benignitate ot sapientia ecclesiae avertendam vel saltem minuendam, attento submittenda videretur examini tota de matrimonio legislatio canonica, eo fine nt, quantum penes eeelesiatn erit et ipeius rei natura permittet, aaltem rariores efficiantur casus, in- quibus idem matrimonium et validum civiliter et in conscientia nullum esse potest

Ad quem scopum assequendum imprimis conducet impedimentorum dirimentium canonicorum prudens reductio, de qua infra.

Do mtanende l^pedtaseoleram matrimonii dirimentium numero.

Inter impedimenta matrimonii dirimentia opportune supprimerentur queeeumque absque graviori praejudicio ridentur eliminari posse; scilicet:

1· Quartus, immo forsan tortius ponahnguinitatis gradus.

fi* Spirituali· cognatio, nisi forte inter bsptitatam et petrinum.

3* Affinitas ex commercio illicito.

4° Affinitas ex commercio licito, ultra primum gradum.

b* Honestas publica ex sponsalibus.

6* Honestas publica ex matrimonio rato, non consummato, nitra primum gradum.

7* Impedimentum criminis ex adulterio soio. absque eoniugicidio, aut machinatione coniugicidii ■.

Do ssedtaeaado elaadrotlaltatls Impedimento.

8i hoc impedimentum dirimens servandum indicetur. saltem ita attemperetur conditio, quae exigit, sub poena nullitatie, praesentiam *proprii* sacerdotis exclusive ad alium, ut in posterum gravissimi huius contractus et sacramenti validitas uon dependeat ex tam facilibus erroribus, quae circa quaestiones *dootidlii,* ac consequenter circa qualitatem *proprii tacordoiit,* oriri et subrepere possunt: unde fit. ut multa matrimonia, etiam in facie ecclesiae contracta, nulla sint Sufficiat ergo exigere, sub peccati et censurae poena, non autem eum matrimonii irritatione, ut nullus sacerdos, nisi *propriue,* aut ab eo delegatus, matrimonium praesumat celebrare.

Valde etiam opportunum et benignitate ecclesiae omnino dignum esse videretur, simul et menti concilii Tridentioi apprime consonum, ut matrimonia proteatantium et schismaticorum, qborum heu! ita excrevit numerus, huic nullitatie causae, quae ex impedimento clandestinitatis emergit, nullibi iam forent obnoxia.

› Cf postulata concil. Trid. proposita:

.Quod ta foro conscientia· possint spiseopi a ossibus reservatis papae, exceptis posais gravissimis, absolvero et dispensare ia irregularitatibus ... et quod prostat absolvere rorata ta vita et ta aortis articulo, ut papas placuerit, taoot eoaoeditaf religiosis.* (Postât Barth, a Martyr·)

.Ordinarii ta foro coaseirotiao poetant saneuts summo pontifice, absolvere et dispensare quroeamqae, etiam ta caribes reservatis et irregularitatibus ... as damna poetant ta foro coutasattao, quas porount poeniteatiarii maiores.· (Poetat variorum episcopi)

iDeeernatar etiam ornaro et qnorosmqne casus, qui ad forum interius spectant. .. Ordinariorum ui arbitrio committendos rose, auctoritati et indicio. (Poetat regio Lusit)

' .Censurarum, exeommuaieationnm aat irregularitatum omnium, variis ot multiplicibus ta constitutionibus expressarum, vix etiam pastam a pluribus et vulgo cognitarum, habeatur conficiatnrque catalogus * (Poetat Begin Lutatas, ad concit Trid.)

› Cf. postulet· concilio Trid. proposita:

V .Nos eoatrahatar cognatio spiritualis per baptismum et confirmationem nisi tater ministrantem et recipientem, ob multa taeoavmueatta.

.Tollantur etiam impedimenta, quae dlcuatur cognationis legalis et iastitiae publicae honestatis-, et mineatur impedi meata consanguinitatis et affinitatis." (Postal. Barth, a Martyr.)

.An expediret tollere quarti gradu affinitatem et oonroagutaitate·; item impediaeats spiritualis consanguinitatis; item impedimenta pnbliroe bearotalis,* (Postal, spiscop. ItaL)

.Gradu couaagntaitatia et affinitatis et cognationis' spiritualis possent minui, ut toilaatar dispensationum causae.* (Postal variorum episc).

.Nec quartas, nec tertias etiam affinitatis coasaagninitatiaqae gradus contrahendo nihil obstant importaram legitimo matrimonio. — .Nulla etiam obstet contrahendo cognatio spiritualis, quam quae levatum inter rt tevaatum oritur. — Publicae rero honestatis impedimentum vulgo dictum omnino revocandum ab aliquibus roasetar.* (Postal, regis Lutat)

.An moderanda reset lex de tempore, quo nuptiae prohibeatur." (Postal, spiscop. ItaL)

eUriMed, ImmM m.

Latiasim** faoultate* ad- ditpeneaadum *uper impedimenti* matrimonii. tam aat- oalebrationam, tan poat, et etiam ia radie*, episcopii otnnibu* ooaeedaater: qaod nen per induite temporanea, aed per modem iuri* fixi et permaneatis fieri, benigna concedere dignetur -. pontifex. Illae tamea -. pontifici semper reoervata* maneant diapeccationes, qnae noanisi raro et propter graviores causas dari soleat1.

BlapeeaatUeas ia remisa caris premptlu* expediendae.

Dispensationes matrimonii a romani* tribunalibus quam promptius expediantur, ita ut nulla sit, secluso difficultatum specialium cami, quae, poet recopias preces, ultra quatuor vel quinque dies protrahatur. Nullus vero vacationum praetextus ram tam urgentem procrastinare faciat, eo magis, ut omnes norunt, quod municipiorum offieialitates, recipiendis motrisaoNM cieilibtM praepositae, nunquam vacent.

De fertis as. eeegregatle·*·1 et tribunalium Beaaanerun anpprtamdis val ailnaenfils.

Mederi dignetur s. pontifex nimiis illis dilationibus et procrastinationibus, quas patitur, in Romana curia, expeditio negotiorum et gratiarum, maxime vero dispensationum matrimonialium, nnde quotidie gravissima et irreparabilia mala emergunt Quibus malis si occurrendi voluntas sit, omnino neceese videtur illas longiores et ultra modum multiplicatas s·..congregationum ac tribunalium ecclesiasticorum urbis ferias ex parte supprimi, ac intra brevissimos terminos ooaretari; cautionibus nihilominus adbibitis, ut, in ipsomet vacationum tempore, urgentia negotia semper expediantur. -

De, refrraandi* styl* et reguli* ad rasertpta *!■**■**- tleaem matrtssoail apeetsattbu*.

Nemo eet, styli et regularum ad dispensationes matrimonii earumque rescripta pertinentium tantisper gnarus, qui non miretur et vehementer dolent, validitatem rei omnium gravissimae, quale est matrimonium, subiici tot causia nullitatis, tam multis clausulis irritantibus, ut, si attentius omni* introspicerentur, agnoscendum certe et fatendum esset, non modicam partem matrimoniorum, quae cum dispensationibus contrahuntur, nulla et irrita evadere. Porro, quantum hoc malum sit, hodie praesertim. ob *eitilt matrimomtmi*, nemo non videt

Examinentur igitur cautissime omnes illae ambages formalitatum et formularum, omnisque illa clausularum irritantium congeries, ut expellantur a tam sancta et tam momentosa re. matrimonio •cilicet. aubtile* illae et adeo multiplice* nullitatis causae, quae neo rerum natura omne* exiguntur, nec a prudentioribu* ipsi* semper cfveri possunt, et quae infinitae confessariis, parochis et officialibus anxietates et molestias creant.

Aboleri imprimis optatur baec, heu.' tam frequens nullitatis dispensationum causa, quae ex i>ceetu procedit. Item et illa styli regula, iuxta quam omnia, -in rescriptis, sub irritante conditione exigi interpretantur, qua* sMtftw odeotato exprimuntur. Inde siquidem quot eeaturiaat nullitatea, ex confessoriorum, parochorum et officialium inadvertentia, vix credi poteet!

D* Indicis librer*** prehlbltornm rogali· et praxL

Perlegenti cuique regula* Indici* librorum prohibitorum, quae *gmtreUt* dicuntur, facile, ut videtur, apparebit, ex illis regulis multas. Heel ea qua «dita* eunt adtate sapientissime conditas, suae, statu societatis humanae, ^maxime vero rei litterariae, ubique et radicitus metate, partita iam aat inutiles, partio obeervata maximo difficile*,- aliquas etiam impoaaibiles evaaiase Inde fit, ut catholicorum eoascieatia* plus quam aequum esset graventur, scrupulis innumeris anxiantur, gravisaimaeque exponantur testationi leges praesenti rerum statui ita parum aeeommodatas 'praetermittendi. Omnino igiter neocene et urgens esset, ut illae regulae et universa re* Indicis, novo proreus modo, nostrae aetati melius attemperato et observatu faciliori, instaurarentur.

Quod vero spectat ad particulare* librorum condemnationes, reverenter postulatur, ut nunquam libor aliquis scriptoris catholici, maxime si sit vir optimi nominis, a s. congregatione damnetur, quin prius auctor praemonitus fuerit, eo fine ut possit tum observationes et explicationes opportunas suppeditare, tum etiam ea suggerere media, quibus saepe, re prudenter et caritative accommodata, damnum publicum sufficientissime vitari posset, quin ad librum formaliter condemnandum auetoremque infamia respergendum deveniretur. Optatur praeterea, ut s. Indicis congregatio moderate semper toleranterque se gerat erga opiniones, quse, lioet revera minus probatae, nunquam tamen formaliter damnatae fuerint. Item, ut libri auctorum catholicorum, in quibus errores aliquo* irrepsisse evenerit, non pure et simpliciter condemnentur, eodem modo et stylo ac pessimi impiorum et obscoenorum hominum libri, adhibeatur vero formula aliqua specialis, cuius ope boni nominis viri «cum infamibus scriptoribus confundi non videantur.

D* rerissad* Breviarie.

Opportune reformaretur Breviarium: praecipue quoad lectiones, ab historiis apocryphis non sati* expurgatas; quoad aliqpot hymnos, stylo obscuro et prope barbaro composite*; quoad paalmorum distributionem, quae magi* variari deberet: quoad frequento* nimis nimiumque dilatas translatione* sanctorum; quoad ipsum delectum sanctorum, quorum multi Romae proprii eunt, et extra Romam parum noti; quoad menauram officiorum, quae •aepe, in dominici* pra>'*ertim et feri», longiora videntur, et statui praesenti cleri saeculari*, multo minus quam olim numerosi, proindeque magi* occupati. non sati* accommodat*1.

D* Indalgentll*.

Ciroa indulgentia* haec prudenti ■ pontifici* indicio submittere liceat.

Indulgentiae, cum valde multiplicatae sint, novae minus facile concedendae essent. Serventur gradu* et proportio inter opera praescripta et quantitatem gratiarum. In bulli* et brevibus indulgentiarum prudenter ab illi* verbi* abstineatur, quibus indocti fonan intelligerent, non poena* tantum, sed et. ipsa peccata per indulgentia* remitti.- Indulgentiae praeterea certae sint: ad quem finem exaretur a *. congregatione elenchus omnium indulgentiarum generalium, eoacewanim et vigentium, editu elenchi traductione* in varii* lingui* a *. congregatione approbandae easent, cum eanatione, ad cautelam, pro erroribus, quos in his irrepere vix caveri potest.

t .Ordinarii ia fere ooasrieatiM 'poaeiut, sasMats*. pontifice, dispeaaar* super bnp*di»e*ti· oeeultie in canae astri- ■toaialL* (Postal, varior, epim. ia ooaciL TriA)

' Ct postalsta ooudl. Trid. proposita:

_Ta*s bnvtari* qaus »I***H* reforsuad* meat et purganda.· (Pootalat. variora» *pi*c.)

.Libri Mlemlee, UradaslM, Aatiphoaarii. L*gsa4a* *t Brsriarip religiose si diligenter mognorands et exporgud* apoerypa* sxpaagsada: prolixit*· taediosa is horariis ptadba* at peel»*di*, habito delecta, nwcaada.* (Postulat, inp. Gsm.)

Bapprimereatur praetor··, val, qnantnm fieri poterit, minuaroatur iaaaaara· ill··'·* iacillima· nullitati· eaaaaa, p«r qua· It, at indulgaatia· aMpiu· irritantor, fideleequa ia «nor·· labaatar, deal pateat ·· lucrari indulgentia», qaaa revere aoa lueraatur. Hoe praecipae locam habet ia indnlgentiia ab archioonfraturnitatibu· commanieatia, qaae aempe plerumqna noil·· fiant ob neglecta» ia attliatianibu •liqua» ex multi· et para· noti» formalitatibua, quae, >ub anilitati» poena, a Clemaato VIII praa•criptae aunt.

Providentor demum, ai fieri poeeit, da aliquo remedio generali, per qnod «ubveaiatnr fidelibaa, qnatenni non priventur, aine olla ana oulpa, fracta indulgentiarum, qnaa boaa fid· lucrari aitontor, at quae, ob oauaam aliquam anilitati·, qua· ipeoa promu» latet, valore eno destituunturl.

Aa eeavealat leg·· abeliaeutiB· at Manli ad qaamdnm aalfenaitatem radaai, vel etiam ntitigari.

Coaetat eaa eccleeiae lege·, qua· ad abetinentiam ieiuniumque apectaat, non eodem, tad «aide diveroo modo in «arii» regionibn· obeervari.

Conatat etiam, luetuoaia hiaoe aoatria temporibus, nova·, nee parva», adeeae difficultate» integrae iatoram praeceptorqm obaervationi, unde fit, at aaepiu· non particular·· tantam, aed etiam generale· peti et eoneedi debeant diapenaationee.

Fonitan ergo haud inutile foret auper bac quaeatione concilium oeenmenicum inquirere quid *agendum* ait?

Da pUa imagialb··, da mlraealla et da nevla devetianto praxlba».

Saepius eduntur et inter fidele· propaganti^ imagine» piae, ut dicuntur, quarum vel ipaemet conceptu·, vel graphidi· exacutio ita ridicula aunt, ut non nisi ad cachinno» movendo* religionisqae contemptum provocandum aptae eeae videantur. Item miracula publicantur, quae, episcoporum examini ante divulgationem non aubiecta, poatbac falaa vel dolo aupporita eeae reperinntur, non aine magno verorum miraculorum detrimento. Item aliqui, indiscreto aeio ducti magi· quam ea, quae secundum scientiam eat, pietate, nova· in medium proferunt et fidelibu» proponunt devotionee novaaque cultu· praxee, plua minusve absonas. Innovetur igitur decretum concilii Tridentini, iuxta quod haec omnia, antequam publicentur, episcoporum examini submitti debent.

D» diarii· eatbeliela moderandis et eemposeeedi».

Tristi experientia conatat pluj-ima mala, eaque gravissima, profluxi··· in rem publicam chriatiamam ex diarii· etiam catholici»; quorum.malorum haec praecipua aunt: — verae doctrinae et pietati» Christianae, in divenie et oppositis sensibus, corruptione·; — eenaurae et notae theologicae iaiurioee • privati· «criptoribu· opinionibus et personis ab ecclesia non condemnati· inflictae; — divisiones et discordiae inter catholico» et in ip»o doro (ominatae; — imminuta quae episcopia debetur reverentia et •ubiectio; — odia vehementisaima eeoleeiam ad-, voreu· (anctamque eedem undequaque concitata; — quotidiana, eaque periculosis»ima et scandalis plena, ia ratèfi «fiMnatMe h»·!·— prêta·· toeompetentiMi temixtio, qaara· pare magna indocti, iaapradeatea, violenti aaat, partinmquo atadUe dediti; — eatMieora· tnade· at ipaiaa «tari directi·, ia iia qaqp apectaat ad qaaâatienee «t negotia oiwleriaitiea oeenneati·, pnetoribun «t doetoribu· eedeai·· qaaai ■abtraota, et - laicia acripteribae ueurpata et exercita, et·....

Haiaamodi certo uü», aotati aeetrae maxime proprii·, aaeonlisqa» praaoedeatib·· prope iaeogaitia, etteex aliquod inveniri et afferri remedinm.neeeeoe •t argeetieaimam e«t; nlioqnia graviter certe periclitaretur pax et digaitaa, immo et, aliquo aenae, ditia· ipea oeconomia occleaiae, laiei» hm ia aqagiateriam iagereatibae.

Quapropter inateatiaeime petitur, ut qaaaationem haae eoacjtinm aedalo ano «ubiiciat examini, quateaaa eo atatui poaaiat, quae apta magia et opportune in Domino videbuntur, ad avertenda omnia generi» mala, «candela et pericula ex illo novo, incompetent! et indiaoiplinato modo scribendi et docendi circa ree ooeleeiaatioaa promanaatia.

Be eaattealbe· adhibseM·, ae res MaeUU iatprodeati et tediaaipUaata immixti··· diarteram pablieeram pertarbeetar.

Cum nullum adhuc concilium in ecoleaia habitum fuerit ex quo tempore diaria publica inventa aunt, nulla» roperire eat in praecedentibua concilii» adhibita· caution·· ad amovenda graviaiima mala quae, durante concilio, ox immixtione diariorum poblicorum in rebas et geatia concilii oriri possent

Huiusmodi igitur cautione· adinvenieadae iam eruat et applicandae a Vaticano concilio, idquo aub ipaomet seeaionum initio: quod, etsi difficile non tamen impoaaibile fore videtur, maxime erga diaria catholica: et ita, ai non ex toto, saltem ex parte, incommoda et pericula, quae timentur, praecaveri poterunt, aut minui.

Be addaeaadia, vel radaoaadls ad tdaaa at «altatam eatbeUeam, InMelibaa, tehiiaaaUel· et haeretici·.

Dum*oei«brabitur hoc generale Vaticanum concilium, exataat in orbe terrarum 1 900000000 circiter hominum, ex quibu· plu· quam 800000000 adhuc in tenebria infidelitati· miaere iaoent; 70000000 ab ecoleaia· ainu echiamate graeco «epaTantur; 90000000 iu varii· proteetantium »ecti» dividuntur; 900000000 (nnt catholici, boni vel mali, quo· inter ai quanto» ait incredulorum et indifferentium numéro» quaeratur, reapondendum: faciliu» eeae eo· plangi quam numerari!

In tadi porto humani generi· atatu, nemo eat qni non videat unum e primi·, praecipui· intentiaaimieque aacroeancti iatiu» concilii atudii· owe debere:

1' Ut inquirantur, inveniantur et applicentur aptiuima quaeque media, quibu», Dei iuvante gratia, tanta multitudo hominum, pretioaiaaimo Chriati •anguine redemptorum, ab infidelitati» et errori» umbri· ad puram veritati· lumen adduci poeaint;

9* Ut prudenter devitetur quidquid, abaque •ummae antoeaitatie evidentia, nova obataoula tam •ancto huic operi oonvanioma et reductioni» infidelium et «catholicorum interponeret;

3* Ut, aalvii et in integro maaontibu· «aeri» dogmatibua, moram principii·, Ot eneentiali tum ohrptiaiia tum clericali disciplina, benigne et indulgenter concedatur quidquid ad ehriatianitatem venientibus, vel ad unitatem redeuntibu, evangelii ot aanctae rccleaiae oatium latina faciliuaque aperire pome perapicietur.

1 Ct. postal» eoadl. Trid. proposita:

Ul·, taaui·· «aa^rali*. tadolgutiunai mraaatar •«mar··; «m cam aUqa·· dargitar laactiMba··, ··· altari «naaiBaieudi traaafraadiqaa pataaCaCaai habaaat iUi. gaiba· ccaoaaaaa fUaraat.

«Priatiau iauButatar tadalgaallar·»» rcanaaaioaii »ly>a· •t forma, aac ad tot aanoram diarum*·· myriad·» «xtandaatar et aamarantar; aad ad ««artam daataxat egrtamv· paooati» daHtam poenae ramiaakmam «t talaxatioMri M axtaadaat.* (Poatal. rag. Laaitaa.)

De seeventeas htiilte· g

Nunquam, ex quo fandata est eoclssia, via latior ot faciMor ostiumquo «parties coaversioni infidelium patera ria· swat, qaaa haoco aptata noetre, dam aaa limai ad hoe concurrant, aoa sine magno at evidenti divinae providentiae oonailio, at stupenda itinerandi rapiditas, et cbatiàu populorum vol distantiaaimonim commersia, per qaae chriatiani infidelibus admisceatur, ot ubique not stabilitam novum gentium ins, libertati praedicationis maxime faveas.

Luce igitur solis clarius eet, oecloaiae nunc operam ease, ut, novo «t ardentissime selo, huio tanto propagandae fidei labori et operarios advocet, et operandi media lagesque disponat ac statuat. Ad quem finem assequendum haec eondueere posse viderentur:

1* Creentur in diversis ecclesiae partibus semi·: naris quaedam specialia ad instar Romani seminarii propagandae fidoi, vel Parisienuis missionum exterarum, ubi clerici saeculares diversarum gentium, qui evangelisandia infidelibus destinarentur, specialem ad boo institutionem reciperent, edocti a siris, qui st ipsi in missionibus diu laborassent.

2* Praeter missionaries instituantur in partibus infidelium, quantum et quovis id fieri poterit,, scholae, seminaria et monasteria, quae essent queer fomites quidam ignis sacri, et velut centra, ex quibus fidei lux et caritatis calor, inibi ardentes, circumquaque irradiarent.

3* Nihil omittatur ut, quantocius id possibile fuerit, eflbrmeturjgsfiie regionibus clerus indigena, et quo facilius ^clerus ille perfectiusque institui possit, mittantur in Europaeenu partes adolescentes ad studia aptiores, qui in seminariis nostris edoceantur et educentur.

Liceat proponere aliud votum, quod sapientitei- C mo s. pontificis indicio, cum omni reverentia, submittimus.

4* Btatim ac satia numerosae et stabiles christianitates coadunari potuerint, erigentur ibi dioeceaeo atque instituantur episcopi, qui non tam a Propaganda pendeant, qnam sub iure communi sint. Quo enim, servetis legibus, plenior est agendi libertas, eo expeditior et aerior est actio; ot res quaevis clarius videntur et aptius aguntur ab iis, qui prope sunt, omniaque sub. manu habent.

Ds sehtanatiete (laeelsad unitate· scelestae rseeUlasadla.

Ad Graecorum sehismatioorum conversionem, — tam optabilem utique, utpoto qui pars magna christianitatis sunt, veneranda tot sanctorum patrum et doctorum prosapie nobilitati, et fidem, sacramenta, sanetos ritus ohristianamquo disciplinam fere in integro adhuc servantes, — haec, tanquam D praecipui ot maximi momenti, sacrosancto concilio proponenda nobis visa sunt: \

1* Nullae novae ederentur dogmatum definitiones, ex quibus praevidendi locus eesot nova, prioribusqne maiora, unioni obstacula afferenda. ,

2· Permitterentur Orientalibus ritus sui, prudenterque vitaretur quidquid falsam persuasionem vel suspicionem ipeis ingerere posset, quod, ei uniantur, ad amplectendos latinos ritus adigentur.

3* Item, in ipsorum disciplina tolerarentur omnia, quae absque divinaram sanctionum laesione tolerari possunt;' maxime quoad antiqua privilegia patriarcharum et metropolitsaornm, et quoad episcoporum electionem, confirmationem ot iura.

4® 8i quid corrigendum apud ipsos videatur, quod tamen differri posait, prudenter taceretur, non attendendo impraesentiarum nisi ad summam rem, unionem videlicet, et fidenter in Domino sperando qnod, postquam uniti heriat, caritate unitatis et hunine veritatis eo addoceatur, ut sponte, quaeeumqus emendatione digna fuerint, ipsi emendent

b' Cum ignorantia Una ait s praedpnis rausis, per quas .in schismate retineatur ot obdurescunt, nihil negligorotur, ut ipeis verae scientiae catholicae lumen affulgeat: ad quod multum inoorviret, si ia illorum partibus creari posoent quaedam monasteria vel collegia virorum, pietate seientiaquo insigniam, qui, grasse viventes ot graqoe orantes, studiis omnibus ecclesiasticis, maxime vero graeois, totos se darent, simulqus per lectiones, praedicationes et scripta, veram doctrinam spargerent et discipulos efformarent *

fi* Haberentur Romae selecti aliqui viri, non latini tantam, sed et greeei, rerumque graoearum gnari et expertissimi, qui sanctae sedi apostolieae. in omnibus ad Graecos spectantibus, a consiliis essent.

Do SIvMeada, vel dnptieaada, uwvime In tavarv» orientalium, sacra «oasrauatleeo Propocaodao Usi.

Cum missionum prosperitas et'populorum idfidelinm vel aoatholicorum conversio maxime pendeat a prudenti et solorti distributione sive operariorum apostoliaoram, sive peenniae et aliorum auxiliorum, quae fideles pro fidei propagatione conferunt, nonno utilissimum eesot congregationis dictae Propagandas fidri divisionem, seu duplicationem fieri, et duas veluti institui /Vopopandos.-

Altoram pro Oriente, non unice nec praecipue ex latinis praelatis, tod ex orientalibus quoque, et ^omnium linguarum orientis viris coalescentem;

Alteram pro regionibus infidelium, ex episcopis aut sacerdotibus effonnatam, qni misaionarii fuerint, et ex regularibus, qui et ipsi mieeionibus inservierint, et ad varios ordines missionibus incumbentes pertinentibusT

Quo enim melius ree missionum inteiligi et tractari possent, quam a viris, qui et regiones istas longinquas incoluerint, ot suismet oculis viderint, quis sit vere rerum atque hominum status in bis partibus?

Cum autem totius ecclesiae episcopi sollicite curent vel curaro debeant propagationem evangolii — ex omnibus quippe dioecesibus proficiscuntur missioparii, ot ubique viget illa nunquam satis laudanda atque dilatanda sodalitas Propagatio *JUfi* nuncupata — optandum videretur, ut quotannis ad omnes episcopos dirigeretur libellus quidam, publica Propagandae auctoritate edendus, qui eos do vero missionum catholicarum statu edoceret. 8ic enim et aanetisatmi huius operis progressus melius sb episcopis noscerantpr, et ipsorum solus ad efformandoa ot adiuvandoo missionaries vehementius acoonderokur.

Ubicumque condita atque stabilita iam viget catholica hiérarchie, v. g. in Anglia, in America, in Hollandia, nullomodo necessarium videretur earum regionum ecclesias congregationi Propagandae subiiei, sed nonne potius esset, eas ad inria communis regimen revocari?

Haec taman iterum vota dum reverenter proponimus, ea pleniMtme s. pontificis indicio et arbitrio, a quo tota ree illa pandet, subiecta volumus.

De redesMtis hasreliela

Haeretici quidem io ipso concilii sinu admitti nequeunt, eo fine ut eum illis -deliberetur circa 'dogmata iam definita; quod enim semel in eeelesia definitum eet, fixum manet et retractari nequit. Nec etiam admitti poetent tanquam concilii pare, et ut vocem haberent in his, qnae coaciliariter deliberanda erant et statuenda; prius enim est membrum ease ecclesiae, quam esae membrum concilii.

Bed nonne benigne et eatritetiv· invitandi eeeeat, ut occasion· eondlii Home® mirent, «H, eu® «Hβ-η* recepti benevolenti·, privarim qonfsrre peasant eu® docti· püsque vine, ad id deputed·, qni ipeorua diffleultetee audirent et explahare niterentur;«ionique, eonaooiati· conailiia, traetaïutar eu® illie de aptinimis mediis renovandi separationis praetextu· proeurandaeque unioni·, ut quae ad hune due® obtiiùndum meliora visa fuiasont, ad eoneüin® referrentur?

Hio agendi modus, eu® spe aliqua fqliois axitu, adhiberi pome videretur, ni fallamur, erga ho praeeertim anglicane·, qui Idem ritusque eoelesiae catholicae proximius ia® soctantar ot unionem cupere noscuntur; eo magia quod, in hao oonver«ionia eorum inchoatione, ai qui aunt in illi· antesignani, suaderi 'et reduci peasant, non iam paucorum hominum, sed innumerae simul multitudini· lucrum fieret.

Maximae etiam utilitatis emet, si concilium, pro summa illo,.quh donatur a Spiritu veritatis et saritatis, prudentia, delinearet aliquam directionem ad usum catholicorum, tum *J* .clero, tam e laieis, qui in .protestantium rtgionibus conversioni fratrum nostrorum separatorum · allaborant, vel allaborare poterunt. Cnius protecto directionis hic SMet cardo, ut erga aoatholicoa, qui de reditu ad ecclesiae gremium cogitant, cum maxima caritate, indulgentia, immo et reverentia semper ageretur, nec ab ei» unqùam aliquid exigere ullus praesumeret praeter ea quae necessaria'sunt, ut -vere in fide et unitate catholica quis existât: sio enim forsan eveniret, ut redirent multi, et reduces ipsi alios reducerent, subindeque, post reditum, paulatim ad perfectiora, gratia sublevante, assurgerent.

f Eo vero magis opportunum nsoessariumque praesenti tempore foret, ut concilium catholicos vehomenter ad sanctum hoc opus conversionis separatorum fratrum adhortaretur, atque in hoc opere tanti pretii ducatum eis et lumen praeberet, quod nunc, in rationalismum et incredulitatem tabente iam ubique protestantisme, quicumque ex illis aliquem fidei pietatisque Christianae sensum retinuerunt, religionem sic evanescentem magis ac magis suspectam habere incipiunt, immo evidenter falsam eme ex eventu agnoscunt, et sis oculos ad ooclesiam catholicam convertere ooguntar.

De esstieathM ia rsdaetieM deerstora® srrerse eeademasaUsui sane adhibsudis.

Quando nunp nova profertur errorum aliquorum dogmatica condemnatio, haec statim, velit nolit ecclesia, in omnibus per totam orbem pnblieatnr diariis, qui suis illam commentariis adornare nunquam omittant. Cum autem diariorum illorum scriptores dialecticae theologiaeque regularum ot styli projsus ignari sint, inde fit, ut falsissimos saepe sensus huiusmodi decretis adseribant ; sioque maximae perturbationes in animis fiant, multique, etiam catholici, in fide graviter, tonteatuf. Hoc corte magnum dispendium Mt, quod, partim saltem, vitari posset, si nulla unquam ederetur errorum condemnatio, quin clarum ot praefinitum sensum 'exhiberet. Immo, damnatae doctrinae telsitatem et contradictoriae veritatis motiva, paucis verbis, quantum fieri posset, ostendi opportunum seset. Moderandus forsan ot styles foret, abstinendumquo, vel parcissime utendum, erga errantes, quibusdam acrioribus verbis, quas, licet s parte sui nihil immoderatam habeant, attentis tamen hodiernorum hominum dispositionibus, multo pius nocitura, quam profutura timendum est.

■lissais «srwteaa,

Bi videatur aliquo· ox arroribu, qui ®od«mi diountar, danaandoe «ssa, — qunaqua® ipeorum revera nulli moderni siat, et osa·» ia® per principia fidei et ecclesias dodnitionoe satis damnati existent,' — errer·· qui proeoriboudi tadioarontur, «lare, praeoleo et determinat· «nuntiandi essent, noquaquam vote per vooes oomploxaa ot multivoca*, rab quarum ambigua goaoralitete beau® ou® male, verum cum falao aimai admixtum contendi posait. Ab illi· maximo abstinendum vocibus, quae, Uoet ad anrore® a quibusdam trahantur, bonum tamon sensum prae «e terunt, immo in communi hominum •euan bono sonant: ne unquam videatur «ancta Dei oeeloaia, quao omnium temporum Mt, infensam se exhibere iis, quao Àoderna sunt, ut stulte et maligne ab eius hostibus conclamatur, sed tantam iis, quae mala et falsa sunt

Nsvss Met Sslaitl····, alsi ex smalas Mstssaria causa, asa'edssdee.

Attento praesenti stata^ecclesiae humanaeqne societatis prudens opportunumque videretur, ut novae definitiones fidei non ederentur, nisi ob maximae .ot evidentissimam necessitatem ; in his praesertim materiis ubi, pro notis temporum circumstantiis hominumque hodiernorum ingenio, praevideri et timeri facile possent animorum perturbationes et scandala.

-®s caritatis et alssa-ieeriUa· spsribus Isadasdls st premsvesils.

Hac nostra aetate, quam mirabiliter apud catholicos efferascant caritatis et misericordis· opera. nemo Mt qui non videat, et omnes pariter norunt, quantam inde, apud ipsos indifferentes et inoredolos, laudis «t decoris sibi vindicet religio. Qnamobrem maximi pretii fore videretur, si coneilium, pro auctoritate qua pollet, hnio sancto caritatis fervori nova oumularot incentiva, impense et nominarim laudando opera misericordiae, quae passim fieri noscuntur, ei fideles vividius adhortando, ut in invenieMis st exercendis novis caritatis operibus solertiores adhuc et largiores sese exibere niterentur. Huius enim protecto sancti concilii et copiosissimus fructus existeret, et summus honor foret, si, ipso suadente et impellente, .ita magis ac magis misericordiae opera ot institationM deinceps multiplicarentur, ut nullae iam axtarent pauperum necessitates et miseriae, quibus abundanter a caritate catholica non subveniretur.

2.

Propoaitione· deeem ad varia disciplinae capita ■peetantee a XV Germaniae episcopis exhibitae[1].

ZUsutrurimo *ac* rssersndusimo domino *Alexandro Franchi, archûfiocopo Theualonieenci, tertiario eongrtfaiioni»* proposition*®.

Illustrissime ao reverendissime dotdine.

Mitto amplitudini tuae proposition® X ad varia disciplinae ecclesiasticas capita spectante·, qua» episcopi Germaniae quindecim, nempe arehiepiseopus Coloniensis, Monaoensib et Bambergensi», atque episcopi Wratislaviensis, Augustana·, Moguntinna, Trevirsasi», Eyslettenais, Varmiensis, Ouabrugensis, Leontopolitànus, Haliearuaaoenais et Agathopolitaans.exhibuerunt, ut congregatio specialis ad huiusmodi propositiones recipiendas et expendenda» · seneto patre coostitata inxta litteras apostolicas

1 *Jicta,* as® M.

diet 87 aevambria IMS Maftiptioi tutor a. II aim •Md·* offiete aibi demandato fugatur.

Eaque ommlom hibMtiaaime mm rimul profiteor (lacero· aximIM obeervutiu mtu.

E aeeretaria oeoumeniei eoneilii Vatican! die 1» iuuarii 1870.

Amplitudini· tu«e humillimas m devotiarimM •ervn»

lorophu ep. 8. Hippolyti aeorotariu·.

gaatrfem derideri· «aero eMciUo *«tetuutme» Vaticatw propoomtlal.*

I.

Quia omne varum at tiaoerem reformandi atudium a lematipaO reformando incipit, aate omnia alia petimu·, at a. «ynodua tam epiMopia quam omnibua clerici· ea, quae ad vitam Mactae uu vocationi congruam at ad maaaria aai offiaa graviaaima fideliter implenda apMtaàt, aerio ineuloat, in apede ut opieoopia et •aeerdotibua exercitiorum •piritaaliam Mna ninguli» v^I bini» aeni· repetedu». nae non conferentia· pastorale· ninguli* val alterni» menaibaa instituendae atque vita clericorum communia enixo commandantur, ut certae regulae circa sacerdotem eum mnliaribu» oobabitatioaam, da cauponia ab liadem vitandi·, do dispoeitioee auper boni» ex beneficio vel offici· aeolaaiaatioo proveaientibna debita tam inter Vivo· quam merti» eau··, de obligatione parochi cire· anhelarum at pauperum curem denuo definiantur at preoecribantnr.

Cum multaa dioaceaea tam amplae existant, ut epiaeopi officii ni partae .etiam grevieaimaa omnino impier· non valeant, petimu·, ut ubicunque fieri potuerit, dioeoeem nimia· amplitudini· per novam circumaoriptionem ita imminuantur, qnateaua episcopi omnibua »ui officii fartibu», saltem graviori· momenti, ipii satisfacere poaaint.

II.

Quia teate ·. concilio Tridaotino 8. 34, da ref. c. Ü, experientia docet, propter prohibitionum multitudinem multotiM in eaaibua prohibiti· ignorantor contrahi matrimonia, in quibua vol non aine magno •eandalo ponovoretur, vol quae non aine eodem dirimuntur, iam concilium Lateranen·· III ot concilium Tridenttenm matrimonii impedimenta diver·· abrogarent Hodierno natem tempora, quo iam plurimi· loeia matrimonium, quod vocant eivilo, per legM civile· praeacriptum Mt, atque impedimenta canonica fbrmaqne a concilio Trideutino pro matrimonio eontrehendo praeeeripta per eaadam lege· civile» non ampliu» agnoMuntur, plurima eonnubia ubique fere contrahuntur, qnaa ex iure canonico npUa «unt ooncenda, ot exinde peccet» atque animarum pericula aeterna· «alctia iuinera et graviMima proveniunt

Praeterea commercium hominum atque nationum etiam maximo inter m dieaitarum bm non domicilii •ive commorationi» immutatio frequeatiwim», quamoderno tempore ubique fera priatinao immobilitati» at atabiUtati· locum obtinuerunt, impadimoatorum matrimonii indagationem valde diffimlem eorumque immiantionom maxime nanamariam reddunt. Propter·· petimM:

e) ut impedimentum quarti gradu» oonaaaguineitatia, quarti vera at tertii affinitati· ex copula boita ortae bm non cognationi· ·ρMIηηH· et publie·· honratati· ex •poaaalibaa proveaiaeti» atque affiaitatie ex copula illicita ultro primam gradum at crimini· a* aate adulterio abeqM eeaingieidio vel ipaiM machinetinsa provaaieM abragMtar.

4) at epiaeopi· eoneadatar CmbUm diapeeeandi •aper grata tacti· «t quarta' mixte aeeude eaaaangwiuoitaftlr at aMaitati·.

«) at diapeaaati· air· facultaa tapeaaudi a ». •ede apoatattoa impertita no· amptaa par aapalam rotMtam vai patratam cal iteratam pa* miaaaa proem tuquam Bella reddita habaatar, quia axinda aepiaaime matrimonia contrahantur invalida. ^Bam oratore· ftln veroeudia aedaeti nat Mvm difficultate· timente· vocum conerieatiae atatum noa maaifeateat, maxim· deafteraadnm aat, at nupterieutea non cogantur m maaifeetare, quae ad propriam turpitudinem «poetant

d) potitur, ut conditio seu obligatio, alteram partam d· matrimonii anilitate certiorem reddendi, qua· faeultatibm pro matrimonii.ravatidatio·· naesaaariia apponi eolet, in, lia oaaibua, ia quibna causa anilitati· occulta eet «t alteri parti actificari non poteot aine Mandai·, val modificatur, vel permittat», ut renovatio eeuaiu matrimonialia conditional· oo modo, quota commendavit Benedictu» XIV pap· faL recordat. fleri poaeit, quia diu groviaaimae Mmper diffiealtatee obveniunt ia oxequenda huiuamodi facultate.

«) patitur, ut epiaeopi» facultatem, quibus gaudent, diaçaaaaadi auper matrimonii impedimenti», •sus itp concedatur, quatenus ooncurroatibu» quoquo pluribus impedimenti· iisdem une dubio lidto ae valido uti poeeiat.

f) petitur, ut ia varificandi» dispensationem motivi· non ampli·· requiratur formel» proeesmu iuridiena, aad apieeopi arbitrio relinquatur, qua via causarum veritas «it oruoada.

p) ut gravo odium, quod par taxa* pro diapoaaationibua solvendas contra ·. eodeaiam inter fldale» atque infidele· axeitatar, imminuatur, potimna, ut causae, ob qua» pro pauperibu» dispensari consuevit, aequiperentur tie, propter qua· pro divitibu» diapenaatio conceditur.

λ) denique considerante», quot peccata atqne Mandela per moram diuturnam haud raro oriuntor, quae cum recursu ad aaoram «edam apoatolicam necessario coniuncta Mt ot per curiarum ferias Mope valde prolongatur, humillimo atque enixe potimna, ut in rebus matrimonialibua quocamqw o*m' tempora oteqw moro diapeniatione» expodiaatar.

III.

Caauum qt eonauraram aummo pontifici recorvutorum in prementi tante· Mt numéro» et tanta incertitude, ut exiado dubia multa et difficultate· epicoopia ot eonfeoaariia oriantur, parum autem utilitàtip proveniat Proptarea maximo dMideramu·, ut eorum catalogo» roviaioni ot roductioni •ubiiciatur et in ipeoie oeaauroe, qnaa vacant latae •enteatiae aut omnino tollantur, aut ad parvum criminum maxim· enormium numerum roduoaatur; facultate· entem, quibu» epiaeopi ad muuaria aui admiaiatrotioaom ordinariam Indigent, non ad quinqnannium, aed ad muneri· durationem eonoedaatur, quemadmodum a auero congregation· de' Prop. Me vicarii· apoetoliei» concedi aolent.

IV.

Petimro, at rogatee Indici», quae partim in ragionibua mixti· nusquam omnino obaervari poterant, partim vero ob omnino immutatam eocietatihnmaaaa et in apeci· rei litorariae «totum ia pree•eati nuaqaam fere observari poeenat, idooqae multo· eoaaoientiarem aaxietatae et ooafeeeariorem dnbia provocant, reeenti roviaioni at redactioai

1 SipnaariptM Utah·, riant et tpae ·*μ·l*«1·μ·, in •aeqBefM peatBlet· «rhihmtur. üt anum la·» fama mtii •axi uatl tem tttqlam quam «utairiptii·» repetar».

submittantur. Petimus quSqa» ut novorum librorum censura non promulgetar, nisi prius audito auctoris ordinario, quia hand raro créait, ut abaque censurae publicatione erroris revocatio offici valeat, ei auctor bonae ait voluntati»

V. I ' I

Forma processus eanoaioi hodie ia diversis dioe ossibus valde cxistit diversa: quare humillimo petimus, ut certa forma ubique observanda et quidem summaria praescribatur. Quia autem in Corpore iuris canonici permulta inveniantur praescripta, quae iu praesentiarum non ampliae habent vigorem, maxime optandum eet, ut nova collectio flat eorum canonum, qui adhuc vigent, ominis omnibus, qui iam abrogati eoae dignoscuntur, Propterea humillime petimus, ut s. synodus ad sanctissimum patrem dirigat supplicem, quatenus ad 'redigendam ejusmodi m. canonum novam oolleetiopem viros aliquos peritissimos deputare dignetur.

VI.

Breviarium Romanum nonnullis locis qnaodam oontinet, quae cum birtoria certa fide digna et saaa s. scripturae exsgeei non omnino convenire videntur; quare petimus, ut ad corrigendos hujusmodi locos nonnullos breviarium revisioni accuratae subiiciatur. Bimulque petimus, ut sacerdotibus saltem curatis permittatur, officium matutinum semper ab hora pomeridiana secunda anticipando recitare, quia postea saepe aliis functionibus sui muneris impediuntur.

VII.

Decretum s. concilii Tridentini de concursu pro parochiis speciali instituendo in multis amplioribus dioeoesibus nunquam m usum pervenit, in multis eliis autem iam approbanto s. sedo apostolica eiusdem loco hodie concursus generalis ad explorandam scientiam et omnigenam idoneitatem sacerdotum, qui ad parochiae munus adspirant, habetur. Propterea petimus, ut illud s. concilii Tridentini decretum revisioni submittatur, et ea examinis sive concursus norma praescribatur, quae ubique valeat ac debeat observari.

VIII.

Propter gravissima detrimenta, quibus per iuris patronatus laici abusum salus animarum saepe afficitur, potimus, ut meliori quovis modo huic malo medela afferatur. Quod fortasse flori potest per praescriptum, ut patronus laieus inter tres ab ordinario designandos sacerdotes praesentandum eligere teneatur.

IX.

Ut gravissima mala, quae ex vita vitiosa et scaadalosa parochi aliorumque saosrdotam in populum fldaism redundant, facilius evitari vel averti possint, potimus, ut inter censas privationis beneficii curati legitimas sesamasfar: simplex fanricatio notoria, ooncabuataa manifests·, ebrietas neo neo prodigalitas inoorrigibilis atque neaadaloee. Paritor petimus, ut penrittatnr translatio parochi non voluntaria vel dimissio cum posmieae congrua, quotjea per sententiam sive per vota examinatorum proaynodalium constiterit, eandem ad regendam parochiam non amplius esse idoneum.

X.

Propter immensa pericula, quae per sectam muratorum liberorum nuncupatam aliaaque societate· secretas quotidie rei Christianas parantur, enixe petimus, ut e. concilium decreta contre eiaemodi societates iam pridem promulgata renovare neo aoUsjffioacJori modo contra easdem procedere dignetur.

Motive nocnoa spéciales postulationes, quae ad bane petitionem pertinent, in libello sdipeto- sub titulo: Çna sic *eecMa* centre societates *ttertiat* procedere select etc. satius exponuntur. Petimus, ut ex adiectis exemplaribus anum sanctissimo patri, octo eminentissimis sacri concilii praesidibns et secretariis exhibeantur, caeteraque inter singulos patres distribuantur.

Romae VIII ianuarii 1870.

t Gregorius, aep. Monaccnsis et Frisingensie.
t Paulus aep. Colonionsi·.
v Michael, aep. Bambergensis.
Henricus ep. Wratielaviensis.
f G. Antonius, ep. Herbipolensis.
Eduardu· laoobus, ep. Hildesheimeusis.
Pancratio· ep. Augustanus.
Guilelmus Emmanuel, ep. Moguatinus.
Ludovicue, ep. Loontopolitanue.
Matthias ep. Trevirensis.
Francisco· Leopoldus ep. Eyetettensis.
f AdolphusNamssanowski ep. Agathopolitanus i.p.i.
t Philippus ep. Varmiensis.
t loanaee Henrions, ep. Oanabrugensia.
t Nicolaus, ep. Halicarnassensi·

AI-UGATUM.

Qua na ecclesia contra societate» secretas procedere caleat. — Expositio quam oecumenieo concilio Vaticano a sanctissimo patro Pio IX courôcato episcopi Germaniae in ciriiate FuUmsi ineunt» mense Septembri anni 1869 ineicem conferente» Humiliter offerunt'.

C Omnibus notum est, quanta mala nostro tempore ex molitionibus societatum secretarum proveniant' Sufficit enim oculos ad ros Italicas vel ad sodales Massonici foederis Belgici vel sd *Fenios* aliosqne convertere.

Attamen consideratis Germaniae necessitatibus expedit, de sola societate *Maesoniaa* disserere. Atque opus non est, argumentis probare, hanc secretam societatem etiamnum magnam vim, potissimum eooleoiao detrimento, exorere. Nsm societas Ma·-conica vix instituta iam prona orat ad fovenda consilia deistioa atque integro abhiac saeculo sub eoiore tolerantiae politicae, inter Christianos diversarum confessionum promovendae, consulto propagavit qui praoeipaus fons est et auctor calamitatum saeculi noetri. Hinc facile intelligitur, hanc causam provocare continuam ecclesiae sollicitudinem.

Quaeritur ergo:

D 1. Quid actum sit hucusque ab ecclesia contra ista foedera secreta?

9. Quonam exitu?

8. Quaesam consilia ia posterum capienda sint?

L

Apostolica sedes ana consilia, quae ad massonieam societatem spectant, nunquam mutavit.

Ista conventicula ia Britannia primum anno 1717, quod serio vix iu dubium ab aliquo vocari potest, instituta indeque brevi tempore longe latequs disseminata sunt. Vigiati annis post Clemens PP. XH iam aggreditur hanc societatem per celeberrimas litteras Jn smwMwti dio M aprilis 17M datae. Quam

1 Libella· pretatrat Mogeatiae, typis Fraadad Saaaea, ease IMS. Ia-··, tt p. Ix epistata episcopi Mogsatiai U Itaspham Psselsr, «Milii secretaria·, tata Bsasas ex eollegta OcrtaSaiM tie 1 tetaasbria IMS, selUgimr, epmeall ab epiMOpia Falta· «agngatis scripti stilis assmpimta typi· «m fuisse.

ðendeaBunttoM eon ita mrtto port, aune nfaninue 1731. Beuedicti·· XIV eonfirmevit; noetre mMm saeeulo o«M0 Ronui poetifiem mm alla exedption et qai modo feliciter (ubetaaeala ecclesiae tenet, Pie PP. IX iam saeptu, imprimi· per aUoeationem die M soptembris IMS habitam, omne· societate· toeretu, oomiaatim vero mMooaioam protoripait eiosdemque socios et faatoreo exeommunicnvit

Bx laedatis documenti· facile oelligi potert, haa elandeetinae societates eaedem semper sataram et indolem ratinuis··. Notas enim et character· quibua easdem iam Clemena XII signavit, hediedum non minua quadrant. Appellantur nimirum .societate·. in quibua cuiusque religioni et sectae homine affectata quadam contenti honestatis naturalia specie, arcto aeque ac impervio foedere' invicem oonsociantur quaeque aimai clam operentur, tum districto iureiurando ad aaera bibli iaterpoaito, tum gravium . poenarum exaggeratione inviolabili silentio obtegere adstringuntur·.

Latens autem indiffsrentismi spiritu·, qui quamlibet positivam religionem non nisi loeo accidentalis ac indifferentis formae habere vult, in bulla eontra Carbonario· die 13 Septembria 1891 a Pio PP. VII emissa distinctius describitur sequentibus verbis: .Simulant illi quidem singularem observantiam et mirificum quoddam studium in catholicam religionem et in Iesu Christi, servatoris nostri, personam et doctrinam,“ dum re vera omnibus nervis eo tendunt, „ut magnam licentiam cuique dent, religionem quamlibet proprio ingenio et ex snis opinionibus sibi fingendi, indifferentia in religionem inducta, qua vix quidquam excogitari potest perniciosius.|| t

Quod autem ecclesia de natura foederis Massoniei recte indicaverit, confirmatur sequentibus verbis, quae a sodali conscripta, notatu digna sunt. .Oppositio contra iesuitismum et obscnrantismum. ait, forsitan ab initio postulavit involucra simulationum, et conscientia non paucorum catholicorum orthodoxe credentium non nisi eum dispendio veteris simplicis formae originalis pacata eet. Hanc enim iustitiam Romanae hierarchise facere debemus, quod nimirum finem et consilia foederis eiusdemque pondus prius et clarius intellexerit, suaeque sententiae tenacior extiterit, quam multi sodales foederis ipsius![1]

Et sane re ardua non esset, ex aliis plurimis testimoniis hanc internam inimicitiam ostendere, quae, confitentibus initiatis ipsis confratribus, inter foedus massonicum atque ecclesiam catholicam existit. Invabit ex trimestribus libellis massonicis: *Latomia* verba referre, quae circularibus litteris de Boni moymsecrstarn italici excerpta sunt .Adhortamini fratres, ita scribit, vestro malleo obedientes, ut palam et indesinenter artificia Romani gubernii oppugnent; concordatum cuiuseunque generis considerare debent tanqusm exitialem iniuriam rei massonicae, nationis, progressus, humanitatis|| etc.

■·dem sceau eonaeriptam «at prugremoM ab du ' JVw mA·, eelebri maasouioe Italiae, quod ia secreti· ephemeridibus: ZNa BaoJteUto, Lipsiae 1864 nn. M seq. germanise publicatam est Ibidem legimus, maseonicum institutum debere effomare veram .humanitatis eeeleaUm 1. Dogmata autem, quibus superiore ordines maesoniei gloriantur, inter alia ettam sequenti argumento repudiantur. .Historia non aliam novit andtoritatem dogmaticam nisi Romani pontificis, in qno tamen institutum massonioum agnoacit suum naturalem et capitalem adversarium :·

II.

Qnod iam ad alterum caput pertinet, Pius VII ipse confitetur, .Sedis apostoiicae studiis noa eum exitum respondisse, quem ipsa spectabat.[2]

Romani pontifices ad comprimenda· societates advocaverant etiam auxilium brachii saccularis; sed bniusmodi adintorium universim et constanter ne a catholicis quidem guberniis praestitum eat.

Insuper severa consilia apostoiicae sedis neque unanimiter neque fortiter ab episcopis exacutioni mandata suit, ita ut continenter dubia vel de ipso valore condemnationis apostoiicae praesertim pro territoriis, ubi leges «viles etiam secretas societate· admittunt·, et oriri et perdurare potuerint. Hniusmodi autem dubia libenter Memuve^antur a sodalibus maasonieis. .Pro catholicis, (91 adhuc docent, vetitum (ineundi seilieet societatem massonioam) non est decretorium, eum de pondere et obligatione bullarum excommunicationis papalia litigare liceat, earumque firmitas pro diversitate regnorum diversa sit, utpote quae auctoritatem legitimam non prius adipiscantur, veluti in Qallie, quam potestas civilis suam approbationem adiunxerit[4]."

Hinc mirum ease nequit, quod iam Leo pp. XII in CoesftriUwtM contra secretas societate anno 1836 promulgata gravisaimis verbis sollicitudinem omnium episcoporum excitare eonatur. .Veetram ... operam, inquit, non postulamus modo, sed etiam' flagithmu “ In promptu quidem esset, integrum contextum inserere, sed satis eat verba referre, quibus hoc caput absolvitur: .Quod ai nequissimorum timeamus audaciam, actum est de episcopatus vigore: . . . nec Christiani ultra aut durare aut eaee iam possumus, ai ad hoc ventum est, ut perditorum minas aut insidias pertimescamus|| (§ IS). Item sanctissimus pater Pius IX in commemorata allocutione conquestus est, quod .segne· nonnullos eme et quasi indormientes* in reprobanda tenebricosa secta Itaasoniea videret.

Atque sane propagatio huius sectae argumentum est manifeatnm, sedis apostoiicae studiis non eum exitum respondisse, quem ipsa spectabat

Iuxta prospectum, quem 1. G. Findel exhibit in sua historia Masaonica, anno 1866 denuo edita, existent in toto orbe terrarum septuaginta *logia magna,* quibus circa 7300 *logia timplieia,* seu con-

* .Di» Gagsawirtaag gagea J«*aittaMS and Oteauastis- ■·· oacbto viallsteht ftr tau Aaisag VaMUeagae nMhig arti das Gaviam· Baaabm NshtgUaMgee KatbsUksn verts ssr saf KOaUu <*r sitas sdaheteu Urfena teMhwtahtigex Dom dis Gmshtigkeit asB asa der rtaisstea ffisrarcUs widertans tassa, sto «rtaaate Swash sad Tn<wvite dab Band·· and di· Wishtigtait dsssalboi hater and htaar uad Hteb item Aatabtea trsusr ate vteto GUsdw dm Batata miter.· Itatate VtataOdrmoteéV. I. Baft, 1M1. Cf. pnmtaf· dtasrtatio: dts Avisseerarrt *·«« al Sshrmdl, grepnites sattefc. tbsL Pa·· mvim. acaigsit (Kinteelasiksa ns Wvtasr and Walt· tea. VI).

• Lstoaiai Ligate· IBM P*g· B·*. Of. ata*· Lteam. ISM gag. na am MU «mspta ·« .Bcltessbte d*l Grand* Orisate dalla Massoaaria ia ItaUa*. qaa* la dptesmsiditas pariter cisadasttals: PtawuewransihMg sector· M Zills, Ligates 1M8 •am M lager· ha sst.

i .Dis Gmehfcht taaat aar di· dogmatisete Gewslt dm Psgste· ead ia dtasm srteuat di· Maarmi ikne satartkSra aad tMtitetea Fatod.· Batatas Ugtaaa IBM.

• *Ct* Bated. XIV Avmdta *Sommmnm* | X

• Cf. Allmat PU IX A A «I s^tetebris IMA

• ^adm varbatt « tab salt dm Kattelikm; bai itam iat dm Vartet slabs dwcbaoblacsta. da ateb dter di· Trar wait· dar gdgstiteteu Baaabaltai Unit·· taM ead item GUtigkait ia varasbiadtata Tlaisra vartebiad·· iat led··· diamltea ear dsaa gaaatsliste Aatoritat, wi· s. B. is Fraaknteb, totes, wans dsr Bt s*sm Approbatio· vrtsilt brt. fatal·· IBM, g«g IM ■

• Umat vsssm teas a n soaslm ssataan sd.sigaid···- daat ram Maasoaio· ass sous smiss toatau cogsatisa·· bates

veaticula aabiacta aaiit1. AHm ephemerida· Maa-A •onica· huina anni Bumeran* 9794 iagia*. Numerantur auterq pin· minoa duodeciea centeaa millia oonіociatoram*.

Bea» Tero memoria tenendam eat, pleraque logia in territorii· proteetantieu eita eaae. Ita qaidem 4000 logia et ampliu· ex«tant in aoHa foederati· atatiboa American aeptentrionalia, abi tamen non. tantam videntur vim exerere. quanta ingenti logiorum numero respondeat |n Europa pleraque logia, nempe 1700, complectitur Britannia. In Germania aunt 311. quae tamen pauei· exoeptia ad proteatanticum aeptentrionem pertinent*. In Auatria et in Ruaaia degunt quidem aocii Mutonici,. •ed logia inatitnta non aunt, cum aocietatea aeeretae hodiednm in iatia bini· regni· non admittantur. In Hungaria tamen nuperrime duo logia initiata aunt, in Hiapaniia autem et in Italia recentioribu· temporibus rea Maaaonioa revixit, qua^ etiam floret in Gallia catholica, ubi 318 logia numerantur*. Ab anno 1858-1862 Maaaoniei gallieani undecim, et tribus aubaequentibua anni* quadraginta aeptem nova logia inaugurarunt Notum eat omnibua, quantam operositatem Maaaonipi in Belgio exerceant. Quinam vero sit atatua rei Maaaomcae in Portugallia, ignorantur in Germania ab ipaia oonsociatis, prout liquet ex ebrum libellis, quoa „manu•criptos pro fratribua" appellant.

Ex dicti· autem conatat, foedus maasonicum praecipue esse institutionem protestanticam.. Namque in regno proteatantico orta, in regionibua proteatanticis longe lateque diffuaa eet ac protestantes videntur fere ubique logii· praefecti eaae vel in ipsii terris cattolicia.

Qua de cauaa vix sperari potest, fore ut opera ecclesiae, cuius auctoritatem protestante· non aflrfiittunt, societas maasonica penitus extinguatur, quamdiu proteatautismua perdurat. Sed ecclesia primo loco propriorum filiorum memor ease atque impedire pro viribus debet, quominus huiuamodi conventicula ingrediantur. Et profecto inter catholicos viros in hocce negotio non parum obtentum eat, attamen ad maiora etiam aspirari debet.

< ' IU.

Quid ecgQ expediet in posterum?

Eritne consultum, semet otiosum spectatorem praebere remque massonicam intrinsecae, quam sibimet ipsi parare videtur, dissolutioni relinquere? ·

Huiusmodi consilium facilius cuidam probari posset ex eo, quod aliquot abhinc annis tum in Gallia, tum in Italia, potissimum ver<r in Germania maximae discordiae ortae sunt inter plurima *logia, ». loannit* nuncupata et *logia scotica.*! Priora tres D tantum simplices gradus admittunt, tiromim scilicet,/ «ociorum et *magistrorum.* Logia scotica autem plurimos, quos superiores vocant, gradus conferunt. Asseclae primi ordinis a caementariis sooticis nomirm factionis progressorum* vel humanitariorum7 Jmassonum proscribuntur; vicissim autem caemenUrii ^simplices adeo iam odio in superiores Scoticorum gradus exoandesqpnt, ut iis assidue exprobrent modo «nefandam iuramentum, quo difaiUa 'virt baaMtiltaitopere violate*·"·, modo .Mparatiatieam ebriatiaiiimam naa cam blaapbemia copaae dominicae·**, iqodo „hiatrionioa· ineptia· adhibita reeina •toiidumqae gladiorum tinnimentum''*; deinde „bugatoria· dicendi formula·" alia·-qae «excenta· indigna· nngM et fraude» manifesta··, quibua potiaeimum lucri faciendi gratia* inaiatere videntur, item exprobrant „frivola oaptica, quae 'vel ipaia praeoentibua ma'ronia" producebantur inter convivia, ita ut locum cedere cogerentur*. Demum exprobrant „gradqa a vindicta" nuncupato·, quibua retenti·, prout ipai confitentur. „»u»picio perdurabit timendi. na»pugio etiamnuni adhibeatur, qui pridem in coniurationibu» contra legitimo· principea practice in uau erat'." Ex quibua tandem idem auctor maaaonicua concludit: .Gubernia talea aocietatea myaterioaaa. apud quaa inaaniae huiuace generi» perpetrantur, tolerare non debere* "

Aliud praeterea argumentum insinuandi ecclesiae. ut semet inertAn spectatricem rei massonicae praebeat, ex eo etiam colligi poaaet, quod liberi caementarii nostris diebus, in Germania tamen magia quam' alibi, a vera natura aui instituti aibi ipsis alienati videntur ac iam per plures annos, aed sine ullo suecessu, nova semper reformandi systemata excogitant, ut ruinam declinent

Sed istis argumentis haudqunquam evincitur, magi· expedire, ut ecclesia silent nibilque agat. Etenim J. sedes apostolica non ita sentit, utpote quae hodie quoque non desistit a reprobandis impugnandisque secretis societatibus, cuiuscunque demum nominis sunt. 2. Neque episcopi in plenario concilio Baltimorensi ante triennium adunati itft senserunt, quippe qui causam nostram diffusius tractaverint*. 3. Neque defuerunt episcopi Galliae et Germaniae vocem suam nuper attollentes Et cum primogenito reginae Angliae. nuperrime Hiberniam visitanti logia maSsonioa Dublmii solemnem saltationem parassent, cuius primores civitatis viri participes esse volebant, eminentissimus «ordinalis Cullen literis promulgatis animadvertit, non ?olum massones ipsqs. sed etiam eorum fautores excommunicationis poena irretitos, ne proit.de quemlibet praefatae saltationi assistentem e gremio ecclesiae exclusum esse. Hoc vere edictum memoratu m^gis dignum est. cutn logia britannica, saltam quae in

1 Vide appendicem 1.

' ^reimanrer-Zeitang** 186® jpun. 6.

* .EuropeT 1866 asm 8®.

1 Cf. D*»n, *Je&bnch fiir fVctmanror* 186®.

* Latom. IMS' psg. IM.

« .Die maurerische JorCochrituportal* Bonhttte 1866, pug* 68.

: .Moderne Meurerei (Humaaft4tamasrere£).*' Denksehi^t dsr Loge sur "Eintracht in Darmstadt von, Kttnsel 1867 au Latomi* 1868, pag. 167.

‹ .Man verbanne jeoen grauenvollen Eid. der die U'tird** des freies Mannes so tief verletat** Bauhettt* 1865. pag. 8H

1 Latonia I860, pag. 811.

" .Maa denke an das Thealerspiel mit Colophonium and du sinnlose Degengeklimper · Latom. 1865, pag. 801,

4 Auetori tnaasonico, qui in Latomis 1866 pag. 801— disserit de opers:, *De la (Ueadmce de la Franc-Maçonnent* «n *Fronce.* Paris 1866, quod *G. Mabnt,* Lauréat de l'institut Pc. or.. de la Loge d. InÛ.*. Ec.*. (H · .8. .) edidit, vix sufficiunt vocabula ad describendas omnes stultitias, quibus gradus superiores dediti snnt. Eorum ritus et actus appellat; Lappeueo. Firiefani, Geffihbduselei. T&ndeleien. Spielwerk grolter Kinder. Spielereien und Schwindeleien, Betrug, erwiesencr Betrug. Ibidem.

A .Freilich scheint das Oeldmachea bei den Hochgradeu mit der HaupUweck in san." Ibid. pag. 80S et 806.

6 «jSowct, der rich Ober die ia Gegenwart von Damen bei einer Feettafel vorgetragenen frivolen Geednge beschwerte, welcbe die Damon nblhigtea, du Local su veflsβoβτι." Latom. 1866. pag. 806.

? ..Der Verdacht wird immer btetben, wean mas bei d«u hOheren Grades, namentlich den Rachegrodea, verharrt, dafi. wie frther der Dolch praktiseb gebraacht ^urde in Ver* schwOrungeii gegeo die greetylftigen Herrscber, denelbe each Jetat uoeb seine AnWendtu^ ftnden kbnna." Latotn. ibid. fe.Boa.

• .Pie Regiemngw dttrfen solche geheimniflvolle Genoosensrheften, in deren Seboôe dergMehea Toilheitea getrieben werden. nicht dnlden.* Ibid.

v Cf. acta et doer. tit. XII, nn. [Mansi, XLVUI, 1017-80.J

Anglia ip·· egtaat, potiat oblaaUtjoai at bono- j Soaatina, quam parvenu religionique iainüât consiliis insittera vidaantur, ita at heterodoxi theologi, qui ritaalistao aaoeapoatar, iattam caaaaa poetremtt excommunicationis „hersm bsaefiaoram societatum* haud percopSriatl. 4. Ex iaternit tandem discordii» non lioet proximam foederi» minam divinare, cum similas rixae litosque iam dudam agitentur totaque pene historia masaonica videri possit enarratio belli perpetui tegeeque disoordiaram indesinentium', quin tamen reo massonica inde decreverit.

Attamen potiore iure eoutra unanimem impugnationem foederis opponi poteet difficulté», qua timeretur, ne mauoce» a *profande,* prout loqui colent, petiti, mittit interni» certationibu», arctiori vinculo colligantur atque adeo maiori tuccetau maiorique odio ecclesiam aggrediantur: quod quidem ipsa experta e»t in Belgio, timui eo epiacopi huius regni anno 1837. impubi erectione novi logii Gandavensis*. brevet literal pastorale» contra tnutonicot éditai in omnibut ecclesiis promulgandae iniunxerunt*. Neque defuerunt viri catholici, quibu» ret ista minui opportuna videbatur, inter quot praeatat nominare presbyterum Defoere, qui edendit ephemeridibus cive folii» publicit magnum tibi nomen comparaverat: nec non cl. Dumortier, qui in deputatorum comitii» anni 1849 recensens politico» errore» catholicorum, primo loco invectionem ordinum mendicantium, altero autem loco episcopales literal contra masaones potuit. Ipae tum quoque affirmaverat, foeda» maatonicum extinction! proximum, promulgato epitcoporum mandato, novam vitam receptate. Bed haec propoaitio nullo nititur fundamento. Coaetat enim ex Annalibu» massonicis, logia numero viginti quinque, quae ante revolutionem belgicam ibidem floruerunt, pene C omnia iam ante edictum episcoporum resuscitate ac insuper decem nova logia instituta ease*. Hisce Annalibus usus est Kersten, qui anno 1843 in ephemeridibus (Journal historique) contra praefatam assertionem cl. Dumortier dissertationem vulgavit eamque sequentibus verbis nbaolvit: „Ce» détails prouvent h l'évidence, qu'ii s'en fallait de beaucoup, que la maçonnerie fût sur le point de « éteindre, lorsque répi.copat a parlé. Au contraire on voit, qu elle s'était propagée avec une rapidité étonnante depuis sa réorganisation, et l'on ne peut douter, qu'après un tel succès, outre les dix nouvelle» loges, d'autres ne fussent en voie d être constituées, ou de reprendre leur» travaux. Dieu sait quels développements la secte aurait pris, si le» évêques avaient gardé le silence. — Ces succès étaient, en grande partie, dûs è l'erreur où se trouvaient la plupart des gens du monde. D On croyait asses généralement, que la franemaçonnerie belge n'était qu'une association d'amitié ou de bienfaisance, qu'elle n'était pas contraire aux principes catholiques et que les défenses portées par les souverains pontifes n'ayant pas été publiéea en Belgique, n'y étaient point obligatoires. — Let franemaçons mettaient tout eu oeuvre pour répandre cette erreur etc."

Saniori porro parti catholicorum Belgii persuasum erat, episcopales literas protulisse fructus eolutareo: Plurimi enim catholici, priai existimante·, rem niaaeoaieam conciliari potas eum religione catholice, hoc mandato impediti aut, quominus in oonventicalum mattonioum admissi panlatim omnet HUi< catholicae religioait amitterent. Nano vero tantum abeat, at ree maetoaiee in provinciia belgioia, in quibus, vglati in Flandria occidentali, fid*· etqao religio florent. popularia ait, nt odium pariat, ac proinde pedem figere nequeat. Hiao eet, quod mttaonibnt eredtio logii Brugia vel in ali» hniu» dioecesis civitate haud «ueoessit licet tempore holandiei regimini» tam Brugia tum aliia in loci» huius dioecesis logia haberentur.

Haec omnia confirmantur ex authenticia documenti» de numero logiorum Belgicorum Anno nimirum 1837, quo epiaoopalet literae prodierunt, numerabantur 36 logia Belgica, qui numerus poatea ita imminutua eat, ut anno 1869 dumtaxat 93 logia reatarent*. Anno 1867 item 93 logia erant; aed iam anno 1866 non niai 13 logia recensentur. quorum bina, alterum Lovanii, alterum in civitate Huy. recentissime restaurata adbuc parum operoaa erant. Observatu tandem dignum eat. poat annum 1838. quo duo nova logia aperta aunt, no unico quidem novo logio foedua in illo regno adauctum eaae. Hanc vero defectionem acriptor massooicus. qui ex authenticia documenti» refert, deplorando iptemet innuit*. In aliia tanten massonicis Annalibu» huius anni numerantur 18 logia Belgica, quorum undecim *Magno Orienti* obediunt aeptemque alia *Supremo Canalia*,* quibus nominibus suprema logia Bruxellae indicanturl.

Ergo certum eat. numerum logiorum in Belgio post unanimem epiacoporum actionem valde eaae imminutum. Contra vero in GaHia, ubi ree masaonica nunquam ab omnibua aimul impugnata eat, intra tres anno» (1869-1866) quadraginta neptem, immo auno nuper elapao viginti neptem nova logia creata aunt·, prout *magnuemagieter* MeHinet comitii» generalibua die 1 iunii lb69 habiti» annuntiavit, hunc felicem exitum adacribena praecipue impugnationibu», quas foedus expertum est, nec non tranquillo animo, quo fuerint refutatae.

Cum vero principia, quae moderna vocantur, nusquam in Europa prius invecta msgivque ad rea publies» applicata sint, ac in Belgio, iuvabit hic paulisper morari. Primo nequit negari, logia Belgica numero quidem diminuta, sed in adveraanda ecclesia propriaque cauaa quoquoversum promovenda eo magis progressa esse. Ibi enim iam ante viginti annos in solemnissimis sermonibus contra religionem catholicam sequentes aimilesque sententiae auditae sunt: ^*L'hpdre monacale,* selon l'heureuie expression du vénérable de» Prou -tmi». l'hydre monacale, ai souvent écrasée, nous menace de nouveau de ses tête» hideuse». En vain, avec le dix-huitième siècle, nous flattions-nous d'avoir *êeratÎ ΓinfAmt,* l'infime renati plot vigoureuae. plu* intolérante, p)u* rapace et affamée que jamaia Pour établir plut sûrement eon empire, c'est de la jeune*·· quelle veut J emparer . . . 'Quel aéra le

' Id quidem tesUtus «st *Dr. CM,* anetor libri: *The Riaa of Paa* or *England and Rome,* adjugeas, dittos theologo», dents qUodam pietati» erga cathedrsad Petri daetoa, nihilominu eiecuie. nt ipsornm nomina e eatalogo liberorum —τ-ιτη Cariorum expugerentur.

* Ct Lotowt. 1866 pag. 84* nee ^on 1868

· i Jourual hiftoriqne aov. 18*7. \

* Vide append. UL *

* Cf. maço*. 1840.

l La Franc-Maçeaaerk souniae à U public, 4 l aide de document* MlbestiquM. Aaaaad Nqet à Gand 1866. pag 14.

* Latomia 1866 pag. 960 Mqq.

* vu Dufafa Jthrbucb ftr Freunaurar aaf daa Jahr 1869. pag-1».

v lavat hk observare, mi log>* dicioaia Mapm *Oriptu* Belgici, qui a logii* germaafcia excoaneuicaïua est. eum Mapno Ocmctfo Mediolaeeaei. et mx logia ditioni* Supremi Conditi Belgici eam Magiae Orimtft Floreatino amico com* mwfttaare, quo vinculo externo uguiftcatur, MaMoaicoe binorum regnorum eodem spirit* eademque aeqUatla imbntpe mm.

s Accuratas ind·^ omnium logiorum GalUs* uaeribitur m Lfirfemù 1866 pag. 968-968. IX LaUm. 1868, peg. M16.

réaultat de catte usurpation? Labrutisaemsat des A classes inférieures, ia pervenio· de l'éducation moyenne et supérieure ... Maia, comme si cette organisation cléricale, oyoni m *tbte ž Sam** et ses bras partout, si formidable par sa djpeipline et >> richesses, ne lui suffisait fus, elle a créé et organisé. pour lui développer plus efficacement so· système d'envahissement, une milice spéciale, sorte d'avant-garde nomade, composée d'aventuriers cléricaux recrutée dans tous les pays, véritables chevaliers errants du fanatisme, troupe semblable aux hordes que commande Abd-el-Kader, toujours détruite, toujours renaissante, chassée partout et revenant sans cesse, Cent contre cette domination, si fortement reconstituée dans notre beHe patrie, c'est contre ces fanatiques, . . . que nous devons combattre, — mais combattre avec la certitude de la victoire. Pour atteindre ce but, il faut établir *autel contre autel, eneeignement contre enoeignement** . . .“ B

Quod autem Massones in rebus publicis Belgii tantum valeant, id repeti debet tum a vigore virorum, qui praeclaris naturae dotibus praediti suprema logia primariae regni urbis moderabantur, tum a stricta disciplina et constitutione foederis ac demum ex intimo nexu, quo cum libéralisme totius regni cohaeret, cuius ope musonee ibi summa rerum potiti sunt. Et profecto iam impletum eat, quod Emil. Griser in Antverpienai logio Persdedrancs anno 1846 dixit: „Le libéralisme sera notu: nous serons sa pensée, son 4me, sa vie ; nous serons lui enfin*."

Accedit, quod ab anno 1854, auctore *Magnomaguiro* Verbaegen. res religioeatf* et politicae adscriptae sint quaestionibus in logiis ex officio .tractandis. Quatuor sermones ad hunc scopum obtinendum die 24 iunii 1845 in *Magno Oriente* habitos Amandus "Neut publici iuris fecit. Orator Bourlard applaudentibus sociis clarissime dixit. „11 est non seulement du droit, mais encore du devoir de la Maçon.', de s'occuper de matières politiques et religieuses, parce que c'est là que nous trouverons la réalisation de toutes les théories dont nous nous occupons*." Quam vero inimica ratione logia illa religiosas quaestiones tractatura sint, ex dictis sermonibus satis elucet. Idem ipse orator Bourlard sanctiaaimum *Traneeubetantiationu* dogma aliosque religionis nostrae articulos communi auditorum ludibrio tradidit*. C

Iam vero hoc videtur ease concedendum, a praefato episcoporum edicto sicut diminutum logiorum numerum, ita etiam eorum immodicam hostilitatem ac infatigabilem efficaciam repetendam esae. Atqui omiMo edicto conventicula massonioa, multo magia disseminata, iuxta sententiam, quam catholici Belgii etiamnuni tenent, damna etiam maiora intulissent. Sed qui censet, eosdem episcopos excitasse baa has D

' Diacon» prononcé par la F.'. *Fronte Faidler,* à l'oocavios de son IstaJlation comme *VWrable* de la R.·. «» .-. *la FiMitf.* de Gand, h la tanne dn g juillet 1846. Vide *La Fmne-Mι oη.* soumise d *la publient* pag. 118 seqq. — Étrange destinée cependant. Ita prosequitur eodem loeo, que celle qu'a subie la religion du Christ! ,Ceü< refigims de *la* notare *et du bon* sens *par mtUaut,* a été établie pour détruire et remplacer lm théoeratiM juives et paleases, et elle est tombée el)p-meme dans l'ablme qn'ellb^vonlait eoeahter, tant U est difficile de ramener' l'homme ah- enlta de Vrai Dieu, tant il Mt incliné h la superstition et h la crédulité ... Elle (le Maçonnerie) se trouve ainsi an'-demua dm religions et des chartes, quelles que soient leurs formules Cir la Maçonnerie, en un mot, *et eerait-ce pour cela qu'elle a M proterite par l'ÎgHeef* est la code abrégé de la morale universelle.

1 *La Frane-Mafon. eouneiee* d *la pubL* pag. 16.

1 L c. pag. 181

4 L. c. psg. 188, col. pag. 186.

et odium, qfio i» «multo et aperte in eeelaaiam feruntur, idque aegre fert,' is pone ooasidorare debat, eam rerum conditio·» eedesiao semper ftueetissimam hissa, qua durante homines bonae fidei reetique oonailii'iMCtis maaibns gradiebantur nn oocleaiae hostibus, quorum prava et haeretica stadia nondum dare cognita et proscripta erant, ita nt probi etiam sed incauti homines fadle erroris retibus captari potuerint; is deinceps considerare debet, meliora tempora, ai historiam consulamus, tunc demum semper illuxisse, quando errore solemnitor proscripto, ut facile ab omnibus vitari possit, tota morbi causa foris eiioiebatur, quod certe perfici nequit, quin odinta et irae malorum cieantur. Quid quaeso catholicis magis proderit, quam certo scire, se, siquidem catholici manere velint, massones fieri non posse. Etenim „Maçonnerie et catholicisme s'excluent réoiproquement, ce sont les antipodes,* prout insignis vir massonicus scripsit*. Quid obstat, quominus haec veritas a praSiijcatoribus in omnibus orbis catholici ecclesiis proclametur? Nonne ecclesia hac ratione nempei erybres aggressa est. neglecto vel ipso periculo tacturae non solum plurimorum fidelium, ex propria culpa a matre deficientium, sed etiam universae ipsorum prolis, quae praeter optionem apostasiae vinculis irretitur, simul ac species quaedam hierarchies ecclesiasticae constituta eet; quod periculum, ubi de massonibus agitur, nullatenus est timendum, quippe qui, nisi velint ipsi causam massonicam prorsus interimere, nullo pacto possunt coetum aut ordinem ecclesiasticum ad instar haeresis vel schismatis efformare.

Ecclesiae ergo plane ex voto accideret, si quidem inimicitia, qua res massonica a re catholica intrinsece secernitur, magiy magisque omnibus pateret ac porro liberi caementarii cogerentur profiteri, sua consilia et studia re vera religioni Christianae opposita ease, atque adeo ipaia adimeretur facultas simulandi alioaqüe minue providos fallendi. Quo magia logia ecclesiam adversantur, veluti in Belgio et in Italia, eo minus erit timendum, ne viri catholici accedant.

Haec est propria ecclesiae provincia, ut veritatem annuntiet, errores detegat et condemnet, quin ullo timore, ne adversantes experiatur aut inimicitias provocet, prohiberi possit, quominus munere fuo fungatur.

IV.

Quudei iam quaeritur, quid ecclesia agere debeat, ut rubor et audacia frangatur societatum secretarum, nominatim maasonum, et damna inde emergentia maiori cum successu avertantur, episcopi Germaniae nuper in civitate Fuldensi de hac quoque causa invicem conferentes, quae certo totam ecclesiam spectat, consilium inierunt, patrum s. concilii Vaticani examinationi humilitor commendandi articulos, qui sequuntur:

1. Condemnatio a s. sede iam saepius contra foedus massonicum aliaque conventicula secreta prolata aeque ac excommunicationis poena, quam non solum socii incurrunt, sed singuli etiam his societatibus quomodolibet faventes, omnino sustentanda eat.

ı L. c pagJBO, et in nota pag. 11. *F. Qaffn* idem plane eoalrmat, qnaaoo dicit: .Lorsque la maçonnerie accorde l'entrée de ses temptes a nn juif, S un aahonétan, S u catholique, h un protestant, c'eut h la condition que oelui-ci deviendra un homme nouveau, qu'il abjurera cm erreurs paseéM, qu'il déposera lm superstitions et lm préjngM dont on a bercé m jeunesse. Sans cela, que veut-il taire dans nos assemblées maçonniques? Quelles notions va-t-il *y* puiser? De quoi *c'y* occuper? Hist, popnl de la F.-M., pag. 617.

II. Attamen non videtur esse opportunum, adhue urgere onus denuntiandi socio», ut poeniteua ab excommunicationis reatu absolvi possit

Rationes: 1. Hoc onus Leo PP. XII ia literie Ça» graviora d. d. 18 mnrtii 1835 ad annum iam suspendit., 3. 8». pater Pius IX idem onus in allocutione die 35 sept 1865 habita aon commemoravit 8. Neque desuat, quibus denuntiatio sociorum speciem quondam violatae fidei amicis datae induere ao proinde dedecori esse videatur, quod abominantes reconciliationem cum oocleaia detrectant. 4. Neque finis huius denuntiationis amplius obtinetur, cum cognitio sociorum ecclesiam, auxilio brachii saecularia poteatatia orbatam, fero nihil iuvet.

III. Decretuta synodale accuratissime exarari debet, ut maasonibsa adimatur ratio obloquendi, quam contra condemnationes s. sedis adhibere solent dicentes, semet causa incognita damnatos esse. B Ipsa verba, inquiunt, quae in literis apostolicis occurrunt, testiiponia esse omni exceptione maiora, quibus probetur, iudieos sententiam per errorem tulisse, nisi quis manifestam calumniam supponere velit, ao proinde sententiam ex rationibus intrinsecis irritam et nullam eese.

Et re vera negari neqnit, plurimos viros honestos, inter quos etiam principes regentes, foederi maasonico adseriptos (puta in Angliae multisqUe Germaniae septentrionalis logiis) ita animo esse comparatos, ut duriores modos loquendi, voluti: *Secta illa tcelu» anhelant, perdititeima tecta; impia Ctrl* ac nefaria ea eocietae til* oportet, *quae* dieus *lucemque tantopere reformidat; teetarÿ, qui contra Chritti religionem et legitimo» principatu» inflammato odio feruntur; perditi homine» ete.*, quae vocabula in supra nominata allocutione anni 1865 occurrunt, quaeque in ooniuratos Italiae et, quod ad odium C religionis catholicae pertinet, etiam in belgioa aliaque logia, praesertim in terris catholicis existentia bene quadrant, iure quodam neque sibi neque logiis suis dictos esse putent; qui proinde dumtaxat offenduntur, quin conscientia admoneantur. Inde etiam fit. ut solemnis publicatio literarum apootolicarum, potissimum in regnis, quae a principe vel aliis viris ceteroqui bonis, sed foederis massonici sociis moderantur, quandoque nimis difficilis vel pene impossibilis reddatur.

Ut porro omnes tangantur, quorum interest, oportebit, quod episcopi quoque concilii postremi Baltimorensis observarunt, 1. foedus mussonum bene distinguere ab aliis secretis societatibus hasque iterum a conjuratis sectis perturbatorum reipublicae, ne iniusta censeatur sententia, qua omnes eodem censu habentur. 3. Insuper distinguendum esset logium a logio, cum profecto magnum sit P discrimen inter logia belgica et germanica. inter gallica et anglicans, S. Deinceps ratio habenda esset interni diaaidii inter logia *S. loanni»*, puro rationalismo addicta, et logia *tcotica,* quae invectis superioribus gradibus fastidioso Kabbalismo et Mysticisme demersa sunt. Lieebit enim arma, quibus mutuo, dimioant, alternarim contra utramque factionem dirigere. 4. Damnationis decretum primario viros catholicos respicere eaque rationum momenta maiori studio tractare deberet, quae ad commovendos catholicos potissimum accommodata viderentur. Praeter alia huc' pertinebit, quod reo massonica a pretestantibus creatal, inter protestantes maxime propagata est; quod theologi protestantes saepe deputati sut logiorum eruMres as porro doctrinas suas socleaiM infensas proponant; ude fit, nt in logiis, ubi a tractandis rebus dogmaticis, prout massoaici asserere solent, omnino abstinendum et solum principia tolerantiae proclamanda enat, auctoras proteoteatismi' eoramqu* opus· summis praeconiis extollantur, opntra vero dogmata et institutiones vere catholicae, prudem a proteetantibas rejectee, velati dogmata traaesubetantiationie, venerationis auctorum, indulgentiarum1, nee noa primatus Romanus*, coelibatus clerieorum·, vita Jaonaatica etc. vehementer impugnentur. Cognationem inter proteotantiomum et foedus maaaonieum complexus est ÎFmtM in suis ephemeridibus *Di» BauhUtte* brevi hac formula: „Quod protestantismes ex parte, id foedus massonicum ex integro est.** Cum hac sententia convenit alia. quae discipulis recentiorie scholae massonieae magnopere arridet atque ab eodem conspicuo scriptore *Findel* proferebatur hisce verbis: „Foedus massonicum perfectum perfecta eat humanitatis eoeleeia·. Quo magis scilicet protestantes adoptant systema rationalistarum: tanto magis accedunt ad castra muratorum, qui purum naturalismum profitentur.

IV. Certe opportunum esset, rationum momenta accurate enarrare, ob quae foedus massonicnm omnino meretur proscribi. Huc spectat:

I. *Secretum,* iureiurando aut roto obfirmatum. quod per se, etiamsi foedus non nisi honesta con-\ cilia ageret, pronus repudiandum est. Id probatur ex. sequentibus rationibus: A. Mens, sana et boni mores vetant, ne quis foedas ineat, quin prius bene sciat, quid sibi velit, quibus praesidiis finem suum assequi studeat. Id vero multo magis sana ratio omnisque lex moralis interdicit, quando aggregati interposito etiam iuramento ad servandum silentiqnp de rebus sibi nondum cognitis obstringuntur; B. Sana ratio deinde prohibet, quominus cives nomen dent foederi secreto, quo facile fundamentum vitae *faciali»*, nempe vinculuqi publicae confidentiae violatur vel etiam solvitur. Certe non confert ad forendam mutuam civium aestimationem vitaeque consuetudinem, ei exempli gratia conspicuus orator massonicus Osw. Marbach tam libenter repetit: .Ne margaritae proiiciamua porcis.* i. e. *profani»*, foederi non adseriptis. vel cum dicit alio in loco: .Tanquam liberi caementarii debemus credere, mundum nostrum, mundum spiritualem, in quo movemur, rectum mundum eese et verum, ac proinde mundus, qui foris eat. mundus est perversus, qui diem appellat, noctem, et noctem diem1.* C. Ratio et lex moralis civem prohibent, quominus

ı Princeps secter foederis massonki fait sxlicas pi Aleator *Dr. Joan. Thee/ML Deeafulier»,* suem adiuvit archéologue *Geergme* Hryrw nec noa theologus *J.* IIUiras. *Knid,* Goschiehts 4. Fnisunreni, peg. 148, et Luteos. IM7, pag. 81 ssgq.

1 .Ut pura christianismi doctrina, quam Latherue, Holaaohthon, 8)mner, Seamier, Koppe, Lem atque poet eoe mxeeati alii restituerant, propagantor et suave viaeulsm inter nligionooi naturae at ohristiaalmonm semper sugis striagentnr etc.* *BmAette* 1MA. pag. 171. *Letem.* IMS, pag. 14·.

* Bsstatti IBM, peg. SO et «70.

‹ .Bocleeiam, qnaUs la as est, son aggredimur, sed eoe tantam oerieaiM miaistros, qui noa cerisaies, sad dumtaxat Hornae suoqus deo ui trlnoqas serviant: mammonas, vestri et luxuries.* Ita scribit Cesses dr Bressler, *BmAatt»* IBM psg. 877, col. peg. M·. Beeeas Latoas. IMS pag. n divisât .Papotas quoquo habet epfaadorem externum, immo paulo asto lasm suum proponit etiam sova dogaaata, quas lanea Bem« eunt.*

S .Kaaa eo etnas UnsittUehore» gobes ais daa Coelibsir· — qaa Interrogandi forma idem Bressler hanc mactam institutionem condemnat tanquam rem inhonestissimam. BusAstte IMS, pag. »77.

• BasAutts 1867, pag. 87 sqq.. prout refert Laria» (Freiamnrentg. 1M7, p. W6).

' KatMhismasndea. Manukript Ar Freimanr. Lipsiaa IMI U. edit pag. I«7, et δβ, SI coll. IM, IM, ISO. IM. 804, S«0. 8M.

foederi eocroto cooptetur, quo parieMtatar taste rerun publicaram administratio, qua It nt omnia civia aequanimiter tie iuibua potiatgr, quno 'iuxta tenorem legùm cuique competent. Atqui haec aequitatie regula facile violetur per accretas maobinationoa foedaris mnaaonici. Neque decant argumenta, quibus id probetur. M. Rouaool, motor uflveraitatia Bruxeilensis a. moratoribus fundatae, sollicitavit anno 1863 socios, ut universitati, eoi praefectus erat, succurrerent Eisa precibus annuit logium Bntxollenae Jm *Anit ihilulinfa* literiaque circummissis d. d. H. novomb. 1863 praeter aha iniunxit:

1. .Que chacun de aeo init.*, serait invité à donner la préférence h J'üniveraité de Bruxelles pour l'instruction de ses enfanta ou don familles sur lesquelles il exerce quelque influence;

3. .Que tout M. '. disposant de quoique moyen de publicité, serait prié de l'employer sa fav.·. B de cet établissement l'honneur ot l'orgueil de la capitale;

S. .Que tous ceux d'entre-nous qui sont on mesure d'exercer une influence utile sur l'organisation des jurys d'examen, seraient sollicitée h réunir leurs efforts pour propager et faire triompher le principe d'un jury central unique h Bruxelles... >.·

Quis deinceps aequo anime ferre potest mandatum *Magni Oriontù* Bruxeilensis, quo ius libere eligendi deputatos, quod leges cuique tribuunt, sociis foederis massonici prorsus adimitur. Ibi enim praescribitur:

.Un candidat-maçon sera d'abord proposé par la o .·. dans le reesort de laquelle se fera l'élection, à l'adoption du G.*. Or.*, pouf être ensuite imposé aux FF.', de l'obédience."

'.Dans l'élection, qu'elle soit nationale, provinciale ou municipale, il n'importe, l'approbation du C G.'. Or. , sera également nécessaire, également réservée*

.Chaque maçon *jurora* d'employer toute son influence pour faire réussir la candidature adoptée.*

.L'élu de la Maçonnerie sera astremt h faire en ⊨ .'. une profession de foi dont acte aéra dressé "

.11 sera invité à recourir aux lumières de cette ⇐ .·. ou du G.·. Or a dans les occurrences graves qui peuvent se présenter pendant la durée de son mandat.*

.L'inexécution de ses engagements l'exposera i *de» ptint» »Mru,* même h l'exclusion de l'ordre; l'application de ceo mesures de rigueur sera laissée è la discrétion du. G.'. Or.'.*

.Chaque = pouvant juger utile de s'aider de la publicité, devra se ménager des moyens d'insertion dans les journaux ; mais le G.'. O.', ae réserve de lui recommander ceux de cea journaux qui D auront sa confiance*

In alio rescripto d. d. 1 martii 1866, qnod Vbrhaegen subscripsit, item legimus ; .Le Gr.-. Orient.'. pente, qu'il faut être sévère et inexorable envers ceux qui, rebelles aux avertissements, poussent la félonie jusqu'à appuyer, dans la vie politique, des actes que la'Maç.'. combat de toutes ses forces, comme contraires h ses principes sur lesquels il ne peut être permis de transiger**.

Bed quo pàcto, quaeso, potest in regno, ubi occultae vireo huius generis operantur, perdurare fiducia, pax, aequitas et iustitia erga omnes; quo pacto possunt cives fidere regimini, quo potiti sunt viri secretis iuramentis adstricti, ut secreta consilia haine taeitagM eeofotatb tuai per aoûoueo privatas, tam publions et politicos promoveant!

D. Demum vetat recta ratio omnia foedera secreta, quoniam ox ipeis omnes illae ooninratioaeo prodeant, quibus reo publies fere omnium regnorum Europae susque deque vertitur, Quod eoae do foedero meseonioo quam maxime valet Eiusdem saim ooastitationM, o/X*te Mdsuto et symbola non suat defluite, sod vald incipite, ita nt pleriquo socii hodiodam otiai eorum vero . seneo deque consilio et fine foc-..ia vix aliquid certi sciant Hinc quilibet scriptor, quilibet orator maaooaicM nova semper detegit nova proponit Totam autem institutum motito comparatur vasi vacuo, quod quisque pro libito implere queat1; in latibulis serpit, publicas observationi et correctioni subducitur, quod apprimo confert -* impostores et audaces homines turbulentia praesertim temporibus eodem foedere ad pessima quaeque conailia abutantur, Ex hac solam lucifuga ratione agendi snplicari debet qnod etiamnum audeat *fabula»** de origine foederis, quae oonfitentibus sociis .mendaciis tentam fraudibus*1* nitantur, .robustissimis fidei organis* fratrum proponere, prout ex. gr. adhuc fit in Berolinensi *magno Gtrmaniat logio*;* indo est, quod putidi impostores, v. gr. Cagliostro, Lechangeur, fratres Bédarride, Marconis de Nègre, Stephanas Morin, Johnson a Ffinen* aliique ^psn plurimi in latibulis logiorum securi artificia sua exercent; fade est, quod .explorator, fanaticus, nebulo, ioculator inaedebat conterminis ramie eiusdem arboris*1·; inde est, quod logia ^obscuris hominibus omnis generis latibula*, quod .incognitis et occultis scientiis et consiliis scabellum* praestiterunt, quod .Omnibus mysticis abusibus* late patebant', ita ut scriptor masaonicua, qui ista refert, haud haesitet, adhibita forma interrogandi asserere: .Sub praetextu occultae scientiae nonne res abjectissimae et immoraliaaimae perpetratae sunt !* ' quin vocem sibi repugnantem timeat.

‹ *A. Ntut,* la Frane -Maç. doeut *XXXVQ1.* pag. 1M.

› L e. append. XII, pag. M&.

• Ibid. pag. IUS aeq.

ı WUread aaa aoeh ia vorigea Jahrbandert theilweira dia rainani and oiafhcben Lehrea, dic vir von unsera Voreltern nborkoaaoa habeo, au, sa aie ia agoistisobea Zweokaa aaanbeeten, vit siaea Boabest kabbaliatiMhea Unaiaaa uagab, ecMBgt aaa jetât Mafig guade dea aatgegaageMtaten Weg ais aad brioht tlber dis ganse aitahrvBrdige Syabolik nnserer b. K. dea Blab, au aa das Haaruthaa sa ataem Iceres Niehta sa meabas, das Jader dane ait Minae aigraaa Phaataaien aad ▪it dan attisa Sehattaaspialaa eaiau Privstlicbhabereiea balabas kOswa. XMrsaa, Taaehaabaeh flr Fraauarerei saf das Jahr IMO, pag. *01 Ct* Fretanarerstg. 1M7 peg. 807 et 1MB gag. S esq.

• *A. G.* Jcaewt, Uat. de Or. Orient de Frase*. Rennes IMS. Vide BaeMUfa IMS pag. MB.

• .Slab suf Lag aad Trag grtada·.* *Lotom·* 1885 p. 848.

• .Die GroBe î andesinga vca Deataehlaad mit ibrer hieranUaeh-petriamtaUaebae Biariehtaag aad ibrer etaee frelen Mener- an*trdigaa GebtirueastScorie, die Or. L.-L. ait ihrent venitetedraad vieHaeb gaaebanehwidrigea Bitaal, ait ibrer sabaltbaM· OsMhiehtutheMie, ait thru AsuehUaBUchkeit, ait threa saftwidrigsa Rltterspiei, ait ihrea Bbertriobeaen Titalatarea, ait ihru Geheiaatskrlaerel saw. Wu ao stark sucgsbüdsts OlaabeasavgaM hat, sa dis gMchichtllehea Théorisa du Or. L.-L. v D, die wir nia Fabolsi veprarta, ftr wahr n haltes, du thaa u la Oottm Naaèea: du (Maabo aaeht ja eelig.* Kttareênu ia apbaa Bsadtatta 1MB p. 101.

• BmtMtis 1M6 p. go. Aaeiu kgii Neapolitani *U Stbaie,* prubjrtu A.ıı nostris diebus ocattano &Uit credulae geataa aaaaoaieaa. Xadoau IBM p. MO.

• .Bpioae and Bebwtrau, Behaflc aad Nama a0sa aaf baaaehbartai Zweigea dumlbea Baaaos* Ita euibU *Bpringtr,* Oeaeb. Ostarr. Mit >800. Vidai *Sapp,* FMaa ia TW p. UT.

’ *Latom.* IBM p. 113, M1, BOB. De tuptsahao aodo agsadi logiorum Viadoboaaa, nM .postera dsaadabaater lamaisatiua ▪ulierua, qaaa foederi initiabaatu*, cL Iatan. UN p. 4B.

• Ibid. p. 814. CoaMstit *B. Baotnfnor,* qai la fka Apologia pro ordiae aasMaieo, Buolial nuper adita, oogitu scribere: .Wu iat au ihr (du Mharsni) ia Laafb du Zeil gewordea, weleha Drarbwaaaf aiad ia ihr aafcasprsAt, welehe ait

Ratio autem timendi, m perveni homiuea sub*j* tutato secreti abutantur fratribus maaaonMe, inde Mafia creecit, need, prout ipai concedunt, .longe maior para exoutorum, iaaifaiam, traditorum, ooa-spicaoram, praeetantiaaimoram, parapieactaoimoram inter viros Germantoo* a logiis distant .Viri, ia-gonio inter ooaevoe eminaatoa, qui olim foederi adaeripti ornat, modo metant rari nantes ia gur-gite vasto, quippe cum multitudo ooaaooiatoram hand transcendat mediocritatem hominum**. Vel in ipsis comitiis generalibus Magni Orientis Parisiis quinto at sequentibus diebus moneta iunii IMS ha-bitis adlecti eunt *Cotuilio Ordinit* .viri nnllins pror-eus momenti, fratres exigui ingenii, ambitiosi igno-rantes"·. Hinc maasonici ipsimet fatentur mourantes, ,praestantissimis viris fere omnibus logia deserenti-bus, alios exiguae animi culturae seinet ingessisse'**. Quia non velit abusum formidare, quando vel in ipsis generalibus comitiis Pariaiensibus, nedum] in logiis obacuri nominis, prout adstantea fratres referunt, „massa *lUtutriuimemn* omni decore ca-rens, pars numero praevalens, sed omni vi indicandi exuta/ uno verbo ^stultitia'** suffragiis frequen-tioribus triumphavit.

2. Altera ratio condemnationis foederis colligitur ex turomratM tnassonicis, tum forma, tum usu re-probandis.

Ista enim iuramenta non solum elapso saeculo, sed nostris etiam diebus frequentantur. „Recor-damini, fratres mei, ait *Marbach* in suis sermonibus catecheticis, signum muratorum poenam indicare, cui iuxta vetus juramentum massonicum ille se subiicit, qui secretum prodit. Et haec poena est mors!' Et paulo post: „An existit maior fidelitas, quam quae totam vitam complectitur, siquidem tremenda severitate mortem atrocissimam et maxime tormentuosam super me adiuro, si proditor fuerim?. ... Tenor autem .veteris iuramenti, quod signo nostro indicatur, sequens eat: Hoc iure et quidem sub poena, ut mihi collum perforatur, lingua eradicetur et in pulvere maris decrescentibus aquis sepeliatur*.** Sed hisce forsitan evidenter non pro-batur, istas aut similes iurandi formulas (omnes enim eodem exaratae snnt stylo, quem sicariorum stylum appelles) hodiedum usurpari. Attamen omne dubium facile aufertur ex recenti sermone *Ad. SchtUt,* oratoris logii Leonte *Wittphalici* in Schwelm, qui sequentibus verbis perorat: .Formae et ritus, quos constat haud altioris nisi historici momenti esse, exterminentur, cuius generis, ut exemplum afferam, illud horrendum iurameutum est, quo honestus vir, cuius fides verbo data superat centum iuramenta simulatoria, tantopere offen-ditur·/ Aliae magis nefandae iurandi formulae occurrunt in libro: *Sarma odtr der voUkomnune* D *Baumeieter.* Profanis quidem dicitur, libram *Sar-eena* opus esse a C. F. Ebers compilatum, .quo homines iniqua rations decepti sint', aed inter fratres adducunt maseoniei illum libram sine haesi-tatione tauqaam fontem aathositioam, ut v. g. spstsmo Atscdnnn *Mefui* Qsrmanioe lapsi Berolinsnsis propalent1. Coteram setosus, aliquot logiis sufficere sponsionem mean date exhibitam.

Detoeepe dicta iuramanta non nolam ob formam reprobanda sunt. Nam ai foedus secretam hone-stati repugnat, multo magia repugnat quodlibot iurameutum, quo quis ad servandam secretam talia foederis obstringitur. Muratores ipai coadomnaat iuramenta, quibas sedi graduum superiorum pro-hibentur, quominus secreta sua sociis graduum in-feriorum patefaciant. .Licet plerique socii (scilicet graduum superiorum, quos his verbis vir maesoni-cus aggreditur) adeo intelligentes sint ut sibi ipsis fateri cogantur, totam causam (quod nimirum superiores gradus proprie et exlusive possideant ,originalem' christianismum) fragilibus fulciri funda-mentis atque solum anxia occultatione simulataque rei gravitate specie tenus coram aliis confratribus in pretio haberi, ipsi tamen iuramentis impediun-tur, quominus veros sensus dare et palam mani-festent. Bed iidem utpote silentes in solidum obli-gati censeri debent pro omnibus abusibus et malis ex principiis graduum superiorum provenientibus*.'* Idem voro argumentum nos iura multo potiori contra iuramenta omnium et singulorum muratorum urgere possumus.

3. Aliud deinde damnationis caput suppeditant *rittu* <1 ooervasomoe massonicae, homine Christiano proreus indignae.

Brevitati consulentes seligimus dumtaxat testi-monium, quod *R. fuchtr* ante triginta annos scrip-sit, quodque saepius nominatus Findel coaevis fratribus denuo insinuandum esse duxit: „Quid sibi volnnt, inqnit, illi ritus, non tam raro oum recep-tionibus conserti,[quibus ridicule terror ptwerenlibns incutitur animisque fidem ingerere student, quasi humanitatis expertes faciamus ludicras et stolidas comoedias? Quis potest oum observatione et bene-volentia erga viros, quibus honorem omnibus con-sentientibus debemus, conciliare, quod illis yeLper horas oculi tegantur, quod iidem ubpeeiTTmpuberee tractantur, quod genu denudare/calceum calcando deprimere debent, quod societas Mmestorum virorum ipsis tanquam detestabili· tuj^na enervatorum et famelicorum hominuikjbeljaam describitur, quod eorum oculi soluti ardentibus facibus percellun-tur* ete/

fmiMso tanyutpis po/iratiues aliique ritus huius generis reclamante populo propter casus adversos, qui evenerant, passim quidem sublati sunt*, sed restant sexcenti alii, qui sin minus corpori, tamen sanae menti periculum parant.

4. Res porro maseonica merito proscribenda est ob eas, qnae in sooticis superiorum graduum logiis perpetrantur, nsystoriorum *dvrietuMae religiortu pro-fanatione·.*

Huc pertinet *baptimnu* massopicua, qui ex. gr. in logia *Copemikue* in Williamsburg collatus eet. eum qnatuor Zat/tons (i. e. filii maasonicorum) ad-mitterentur. *E. Rikr,* magister logii juvenilis, qui ceteroqui fortiter adversari omnes nugas et abusus musonioos dicitur, eandem rem placido animo qarrat in ephemeridibus Trtonpel, ne ullo quidem vituperationis verbo adhibito^

ihren vergtfteten Frttabtee sine sis geahnte Demoralisation hervorrieta!* AtUeUmpen der G«L IVssm, Berlin 8. M.

1 Lstom. IMO pB83 st 317.

› BanMtie 1866 p 2i».

• Dotes·. IMS p. MB.

• .Dis wOrMoes Massa der HeebstoTlenohtetea, die nr-theilsloee Mshrheit, die Tborheit'* *BmA/HU* IMS, p. 888, eolL *BmMtte* IBM, p. 84», ubi ex Mssswir *nuotUg* etiam retia huius rei affertur: .Das Kuerlei, dia Monotonie, die EnsMuag, die Plackarei, die bandwerkasaietgr Fsrtigksit, daa ewiga Drthen denelbon Kurbel.., rtfthn hia, dea PlattMtaa uad Dimsuten darer, dio ansere Balhm beouchsa, wieder denas sn vertraiben... MMaer von Verstand nat Talent ... Maben vor dem ewigen vsrdusmendsn maerhineemlBigan Kaarlal nuasnr Vornahasen ete."

• Oete. MorOoct, Kateehismasndea, p. BCseq.

’ *BeuJU/te* 18B», p M, *et Badief*er* 1. c. p. 71; L o. p. », 80.

1 *FuM,* Gemh-der Frei*., p. 783. Vide BsttMtts IBM* p. 133, les; «*t. Mtuiiuty,* uad Chriatenthum p. 4MB.

* Lstesk IM». P· 311.

* BsnMMs 1333 f. 883, et Aereena passita.

« lateas. 183» p. 31»

* BanMtts 18M p. 886.

Blaiphemiam varo c mm* ZHmb Mnw rsprehendit masaonicus sequentibus verbis: .Nescimus, quomodo ex. gr. vir eccleaiaaticns, supremis foederi* gradibus, adscriptu», apud quoa Christianismo* aeparatiaticua excreetur corn blaaphemia coenae Dominicae, non vereatur, auggeatnm in ecclesia ascendere gregemque sibi commissum docere Chriatianismum popularem, ex sententia uni *Ordinis* laieia tantum illius temporio adaptatum*."

Hune ritum, prout in gradu erateaa roraesa» peragitur, describit Findel aequanti ratione: ,Oχ μ amori». Omne* equitea assident manaae. *Sapieniissiutus:* Magne architecte mundi, qui ômnibna creaturi* provideo, benedic eoenae noitrae. ut conferat ad tuum honorem noatramque salutem! Postea sumit panem, frangit eumque porrigit equiti ad dexteram sedenti, qui tunc facit, ut aingulio per orbem detur. Deinde oumit calicem cum vino factoque signo cum digito indice bibit et tradit eum vicino. Utraque re circummissa praeaes proiieit panem reoiduum et fundit vinum in ignem dicens: Consummatum eat. Equites manibus super pectore decussatis dant 'sibi invicem osculum dicendo: Pax vobiecum'.*

Et *Mysterium Christianum* ab *illustrissimo* fratre magni Germaniae logii Berolinensis ita declaratur: „8abbato post mortem lesu celebratum eat ab apostolia primum logium secundum ritum hodiernum. Vespere autem eiusdem sabbati, cum discipuli congregati, forea autem clausae essent, venit leaua et stetit medius et dicit: Pax vobiocum! (quod ipsis tum erat oignum seu tessera) . . . Primus *Ordinis* magnuamagiater fuit leaua, post leoum successit lacobua. in cathedra ot post eum convenerunt discipuli et propinqui Domini et elegerunt Simeonem, Clcophae filium.... Die Pentecoatee erant omnes apostoli et discipuli congregati ad celebrandum logium magnorum magistrorum. Vox magiatri in Oriente (Logo aimilis. qui de caelo descendit et mundum creavit) replevit logium et vivificavit fratres graduum superiorum (apostolos et principes discipulos), ut loquerentur cum ardore et calore. . . . Num forte reprobandum eat, si societas ineatur aociiqne semot reputent successores apostolorum et discipulorum lesu atque christianismum ad pristinam puritatem redigere studeant etc·.*

„8ed quid dicemus, ita scribit massonicus alio in loco, si magnum logium Germaniae, uti verisimile est. Suis illustribus equitibus hodieque proponet cramben huiusce generis/ quo verbo significet *instructiones historicas,* quae „fantopere omni veritati historicae repugnant tantaaque ineptiaa insulsas continent, ut legenti horreant vel ipsi capilli. .. . Quinam vir probus et instructus poteat similes res proponere, quin divinum monitorem conscientiae sentiat; quinam massonieua, cui veritae historica cordi sit, eaedem ree poteat audire, quin indignantissime animo ab iis recedat, qui tanta impudentia veritati historicae factisque probati* in faciem resistunt·?*

Ab hoc autem systemate param distat alteram magnnm logium Berolinense*(Grofs flational-Mutterloye su den drei Weltkuyeln),* quod in dictis ephemeridibus massonicia pari vi et fastidio reiicitur*.

1 *Latom.* 1885 p. 8».

l BasAiitte 1885, p. 170; et Cérémonial de la Cène Maçon, spud .Veut, La Franc-Maç., P 8* asq., nec non *Letom.* 1888, P-17«.

8 Manrer Tuchenbach ed. Mag. Gem. Log. Berol. 1883 *(BaMttts* 1885, p. 170); *cl BauMtts* 185(1, p. 388 et »88.

‹ *BauMUte* 1886 p. 888.

» Ibid. p. 153 aeqq.. 158 col *Latam.* 1388, p. 153.

ft. HΛ masaonica denique digna est, quae proscribatur, quia eius ope Ma/srsntiaimw et merus *Memos* prbpagatur homiuosque paulatim eo ducantur, ut revelationi supernae omnem prorsus fidem denegent.

Causa est manifesta. Bene quidem cogitari potest honesta societas, quae religionem et fidem sociorum non' curet, qualis forsitan fuit pristina anglicane societas fabrorum muratiorum, quae, ut iq vsriwfu *officiis* massonicis legimus, a socio tantum postulavit, ut non'sit „stupidus atheus, neve homo dissolutus,* quin tamen indifferentiae et negligentiae fidei et religionis patrocinata sit. Bed foedus, quod socios ad supremos quosque virtutis et religiositatis notus provehere intendit, quem finem muratores suo foederi assidue assignare solent, quodque simul fidem, qua christiani inter se differunt, immo totam revelationem christianam negfigit, necessario socios ad indifferentiamum ducit animieque -sensus religioni cbristianae adversantes vel sponte vel etiam consulto inserit. Id certe qnotidiana experientia abunde confirmat*.

Plura iam retulimus documenta, quibus idem probetur. Buc spectant etiam *Statuta* maasonic* ritus symbolic! in Italia, quae in comitiis generalibus secunda et sequentibus' diebus mensi» maii anni 1864 Mediolani habiti» adoptata sunt Ibi enim legimus *Art. 7:* „Inter praecipua studia (foedus) aibi proponit: omnes homines liberos in unam magiiam familiam congregare, quae paulatim in locum omnium sectaram caeca fide et théocraties auctoritate suffultarum succedere et Omnes superstitiosos, intolerantes sibique muttuo adversantes usus religiosos supplere debet, fundato vero et unico humanitatis templo·.*

In Germanicis autem logiis tanquam ..religio omnium religionum* proclametur „deu» humanitarius, quem Christianus, ludaeu», Mahomedanu». Paganus perinde ac Monothéiste, Deista. Pantheista, immo vero et Atheus agnoscere debeat·.* Vel ipse materialismus et atheiemus protegitur·.

Dg incredibili idearum confusione, qua animi muratorum Galliae laborant, certiores reddimur ex annalibus *Monde maçonnique* anni 1864.

Ibi nimirum legimus: „L'idée de Dieu est celle qui nous (maçon») divis/ le plus. Il n'est pas nécessaire d'avoir assisté très-souvent à l'interrogatoire des récipiendaires pour être convaincu de la vérité de cette assertion.

aTandia que les uns admettent simplement le Dieu personnel, rémunérateur et vengeur du catéchisme, d'açtres représentent toutes les nuance» du panthéisme, se ralliant, suivant les tendances et les affinités de leur esprit, aux théories hermétiques, è la théologie indienne, à la philosophie de Spinosa, ou au mysticisme anodin et vaporeux de M. Renan. Les déistes sont en grand nombre, reconnaissant et adorant Dieu, par raison, comme Voltaire, ou par sentiment, comme Rousseau: différant, du reste, dans leurs doctrines et dans leurs aspirations, au moins autant que les panthéistes, et comptant parmi eux, malheureusement, quelque» vengeurs officieux do la divinité, qui ont pris à la lettre l'épithète de testes dont ils se décorent, et qui occasionnent partout où ils ae présentent, autant de tumulte que les sectaires les plus intolérants.

„Koua avons rencontré d'honnêtes philosophes

1 Ct *Bankfists* 1885, p. 284. *Frmmaursrstg.* .1888. p. 180 ▪eq. et .\™t paasini.

’ *f^risioursntg.* 1883, p. 166.

• *BatAiUs* 1885, p. 135 col 37.

* Ibid. p. 117, 158, 185, 338.

qui rêvaet M 'IM*β eonatitationnal, ■■ *gérant* per-feotible *t s*aM rasponsnble, rfigamat saaia n* ge«vee*nat guère, ^ettear ·■ nan· «t nedératear platôt qua ertatcur at tout paiaaant

.Qaalquea-uua ooneidèrent l'espèoe humaine comma fatalamaat vouée aa mal moral at au mal phyiiqae, at, tout eu réagiaanat aux même·, par la *fore»* d'naa volonté indéterminée, contra la vice at contre la douleur, tout au recherchait, comma lean ocmpagnona. d'infortune, le bien et le bean, ilw •emblent résignée à no jamaia atteindre le but de lean efforts.

.Beaucoup s'abstiennent prudemment dea affir-mation* hasardées, et, possédée cependant de toutes tes curiosités de l'esprit, usent leur' rie h chereher le, vérité que d'autres, pins favorisée, peqeent avoir découverte sans peine et sans effort*.

„Le petit nombre peut-être, mais non lee moine obstinée assurément, nient. enfin avec autant de vivacité que le* croyants affirment.'

"Noue n'analyseron* pas les opinion* exprimée* en ce* occasions, sur l'immortalité de Time, encor* plue variées, et quelques-unes beaucoup plu* étrange* que lee conceptions relatives b la divinité.

"Devant ce* contradictions «ans nombre, dont le* esprits sérieux se préoccupent, aussi bien en Allemagne qu'en France, et qui sembleraient con-damner la maçonnerie b débrouiller éternellement l'écheveau théologique, on a dû saisir avec empres-sement l'occasion qui s'est offerte de faire dispa-raître une dernière cause de discorde" (c'est-b-dire, en échangeant l'ancienne base contre le nouveau principe).

"Quelle conscience droite et équilibrée ne se trouverait h l'aise devant la déclaration dn nou-veau préambule, devant ce respect absolu, professé pour toutes les croyances et pour toute* le* opi-nions!

Sed satj* est. Nam foedus, quod sociis sum-toirn virtutem- adipiscendam- pollicetur ac simul tantam confusionem permittit, ubi de summo et infinito bono ac fonte omnis virtutis agitur, vel fallat vel fellatur necesse est. Et quidquid magis placet, semper manifestum eet, inter hanc socie-tatem et religionem christianam, quae ad veram virtutem verique Dei oultum aspirat, necessario existera inimicitiam, qua maior vix cogitari possit*.

Ex dicti* autem colligitur, condemnationem ratione *recreti* pro omnibus et singuli* logis valere. Altera ratio licet non eodem modo tamen omne* spectat; nam sttrumenium fere in omnibus logiis postulatur, cuius forma plerumque ab honestate abhorret; ubi vero sponsione* sufficiunt, iuramenta suspensa quidem, sed penitus sublata esse non solent. Accusatio rituum indecororum item omnia logia afficit; gradus autem superiores, praesertim qui systema suecicum observant, insuper rei sunt pro/aaatioHM mysteriorum religioni* Christianae. Tandem omnia logia conferunt, etiamsi non omnia eodem gradu, ad diffindendam pestem *ixdifferm· iuai.* Quamvis autem huiu* aliorumque delictorum socii plurimi sibi conscii non aipt, nihilominus sua nomina dando pondu et vigorem eorum augent, qui mali* consilii* aguntur, ac proinde delictorum inde provenientium participe* ac porro digni *unt, quibus censurae et poenae eoclesiasticae infligantur.

V. Una cum foedere masaonico ceterae etiam societates secretae reiidendae sunt propter detri-mentum, quod rei publicae ex secreto imminet. Hinc etiam animadvertit card. FVonsotu in epistqla ad epieeopum PHladalpUeaaem, «seerut·· ac te-nebra», qaibu BMteiata* noanallaa obvolvuntur, pruenpiNMS ***o rationem, ob qnam per apottolioam sedem contra ipaas damnati* fait lata1."

VI. Supreme nutem gradu condemnationi ob-noxia suat · soMwta foedera semota nefandorum eooinratorum, quia a anilia flagitti* abhorreat, dummodo causa propria promoveatur. Ha* socie-tates, qua* quidem cum maaeonioi* ooafudeadae non sunt, lueem diemqu* fugiunt neque subsister· possunt nisi iu latibuli·, sed itu· quodam reclamant idem privilegium, clanculum scilicet et in tenebris agitandi, quod murator*· sibi viadieaat. Quar* murator·· culpam removere nequeunt, quod ad propagandas huiusmodi societate· contulerint ac continuo conferant. Saepe etiam ea*dem societates ex ipsis logiis maseonici* prodierunt·.

VII. Maior certe utilitas proveniret ex deersto synodali, si brevem historiam ex authenticis docu-menti* collectam de institutione rebusque gestis foederi* massonioi complecteretur. Huiusmodi autem synopsi* historica sponte «eppeditaret omnia mo-menta damnationi* cunctisque facili·* penuaderet. ecclesiam latibulis et tenebris non obstantibus bene informatam, nequaquam de causq incognita iudicium ferre foed.usque maasonieum, euiu* vera indoles plerisque impervia est, iuste damnari.

VIII. Prosper tamen exitu* obtineri nequit, nisi decretum, quod a concilio hae de re editur, ab omnibus et singulis episcopi* authentice pro-mulgetur promulgatumque strictae et constanti execution! mandetur. Ab hoc articulo certe summa rei dependet.

IX. Stricte ubique servandum e*t mandatum.

1 A«W, .La Franc-Msn, p. IM esq.

* Cf. v. *KetteUr,* Mena ata gUtabiger Chriat Freimaarer set*? Malas IMb.

1 Conc. Ple*. Baltim. p. BM.

* Hoe aliaqaa doctrinas capita snperius exposita oon*r-manter ex dissertatione Floreatis* *de orfMtiône feedereqxe* ■MSSMKo m Balia, qnam die SP angusti IMP vulgarunt ephe-merida· Augustana* *Mge»mt* Zeitaag, alias 'qpirita messo nies infectae et ecclesiae penitas advenas. lavat inde senten-tias qaae ssqautur excerpere: .Foedas massoataua generati· loquendo peno aUqae pristinam suam aactoritatam amisit, illud-quo hodie vix qnlsqaam censebit iastitatu necessariam ad Me-sas moresque civiles (*WeUbOrferUumt*), tularaatiam liberamque rerum discumionem par uiversum orba· promovendo*. Forsitan adhne utile eat ni beeedcisriaa studioqu* temiliaris consue-tudinis vel salta* tolerari potest, at sibi osa lusui et ioco in-nocuo ia* existeadi vindicat. Attaam ree ntsseoeic*, qaaOs nostris diebus in Itali* est, imprimis servit consiliis politici» at tantam abest, st id quod operatar, inuocuam patari possit, ut pnacipmm impedimentum esuari debeat, qaod obeet Ube-raram teipublioae institntioaam profectui.

.Tempus erat, quo conventicula tenebricosa i* Italia erant Moesearia, qaippa cam acti* politica alio modo exerceri non posset Ac sane nemo negare potast, secretas societates, ideam nationale*! inter homines cuiuslibet ordini» excitando aeparata-que paeninsulae partibas retem foederis sai obdaoendo, ad praeparandam magnam liberationis opus potenter contulisse Sed qno moasento viri constantes et conspicui palam et in conspecta totias mandi, nationis indépendantiste, Ubortatsm M anitatam proclamare pugnaadoqM adipisci coeperunt, ooavea-tlcal* secreta damno magis Vjuam atilitatl erant, aane autem eadem conventicula pro regno, in quo suggestam, res litoraria •t aaaociationas liberae eant, speciem induant calamitatis ab ingenio temporis omaiao abhorreatis.. .. Postremie unis tactio radicalisms foedere maseoaioo (in Itali*) prorsas potita eat, ita nt iognsot spectari debeat ceu conspiratio *rorUa·!»* per totam regnant Üftua. Fractio oppositioni» in comitiis nationalisas et in Illi» ephemeridibus, qua· palam et sr *officia,* at ita dicari, agnoscit, tutam profert doctrinas exoterica»: •sotarieco utem maaihstaatnr fratribus coafoedetutis, elu-eulnas in intimo logio invicem eoufsrentibns, abi iterum dirent gradu *edeootioao* distinguantur.....

.Foadua imprimi* ia eligendis *deputati»* »aam absconditam potaetiem maximo salo et secoemn exerret..

Ibiqua tandem allata cxmnpUs, .qaorum htnnmer* rofs-ramda eascat* probntar, qautopere secnta musoaici foederi» machiutioeibu noa «olam politica civium lar* violenter, »od etiam iastitae ac. geuratim rerum publiearam adataistratio impadlatv ac oorrampatar.

M'

quo muratoribua eorumqne fautoribus participatio a sacramentorum molmlm ot sepultura ooeloaiaatiea denegatur; neque benedictio nuptialia iisdem oea excommunicatis competit, niti reeipiaeant; neque convenit, ut patentee filiae suas moratoribus iungaat matrimonio.

In "Belgio quidem benedictio nuptialia denegari videtur, prout colligitur ex literie maeeonioie iam ante quinque lustra scriptis. Ibi enim legimus: ^L'anathème de l'Îgliee prononcé contre lee membrea de notre ordre en Belgique; lo refos doo sacrements ot notamment de celui dn mariage... ; toutes ces oireonatanoee suffiront sans doute pour voua démontrer que rexietenoe de la lutte dont noua venona voua entretenir, n'eatpaa une chimère*."

Quod ad alterum punctum pertinet, licebit referre verba Georgii V regia Hannoverani, die. 14 ianuarii anno 1857 prolata, quo foederi initiatua eat. „Filium meum, inquit, ita volo educare, ut votum eemet maeaonicia aggregandi ex corde puo sponte efflorescere debeat; mihi autem, maxime in optatio eet, ut filiae meae Deo providente aliquando piuratoribua nubant*.‖

X. Aequum et iuatum esset parentes monere, ne filios scholis et collegiis maMOnicis demandent. Quae muratores pro suis et. contra catholicae scholas factitent, iam cupra commemoravimus.

XI. Si porro in catéchisme brevio mentio fieret poenae excommunicationis, qua ecoleaia omnes filios suos, qui societatibus secretis, nominatim massonioia nomen dant, a gremio>suo expellit, inde certe oopiosus utilitatis fructus caperetur. Id quidem commode fieri posset ex. gr. in articulo, ubi de fidei periculis agitur. Tenacius enim haerere solet, quod iam teneris animis imprimitur. Reo vero ipaa certe patie gravia est, quae vel in ipso cateohismo tractetur. Agitur enim de haereei saeculo XIX propria, videlicet de indifferentismo, qui nullibi magia quam jn logiis fovetur.

XII. Quam maxime iuvaiet, si auctoritas ecclesiae pedisequam haberet scientiam, ai iudicium ecclesiasticum stipatum esset libris accurate adornatis, quibus resl*massonica pro ingenio cuiuslibet nationis e fontibus genuinis describeretur.

XIII. Positive tandem promoveri deberent omnes associationes catholicae, sive relaxationem, sive instructionem et culturam animi, sive sublevandas pauperum aerumnas, sive nobiles nutriendos sensus virtutemque generosam excolendam, sive literas et scientias aliaque studia honeata fovenda respiciunt-

Appmnnx.

I.

Conspecta» *magnorum logiorum.*

I. Britannia-

Mag. log. Angliae, fund. an. 1717 cum 63 log. prov. et circa .... 1000 log.

Magn. log. Hiberniae, fund. an. 1730 cum 10 log· prov. et circg .... 300 log.

Mag. log. Scotiae, fund. an. 1786 cum 38 log. prov. et circa .... 300 log·

II. Gallia.

Mag. Oriens, fundat, anno 1779cum . 980 log·

Buprem. conoil. „ „ 1804 „ 50 log-

in. Germania.

Magn. log. nation, trium mundi globoram Berolin. fund. an. 1744 cum ‒ ‒ ‒ ‒ 109 log·

Maga, tej· I®ri^u*ia· BooeMn. fund. an. 1770 eum g log. .F·»· O. 88 log·

lok· Royal York Borolia. fund. an. 1789 on* 1 log- PWT· -*................ 8· 1°<·

Magn log· Hamburg, fund. an. 1811 cum 1 log. prov. -* ...95 log.

Magn. 1°S· H*obow . fend. an. 1896 cum 93 log-

Mkgm™og. Baxouia* fond. an. 1811 eum 17 log

Man —solem Bayreuth fund. an. 1811 cum ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ ‒ .... 1®

Man. log. fonderie eelect. Franoofurtr ad M. 1893 cum. .... 1° ***■

Magn. log- Concordiae Darmatad. fnnd. an. 1848 cum .... 81°8·

Buprem- concil. maaaon. Luxenburg. 9 log·

Logia exempta (5) et peregr. magn. logiia subieota 9 · · ....’ 7 log·

IT. Helvetia.

Magn. log- Alpina fund. an. 1844 cum . 28 log-

T. Italia.

Magn. Qriens Italiae, August. Taurinor. cum 60 log-

Magn. ebncil. aymbol. meseon.'Mediolan. cum · * ,................ 20 l°g·

TI. FertagalUa.

Magn. log- Portugalliae (')

Prov. magn. log. Hiberniae, Lisbonae cum 4 log-

TII.Bslfiam.

Magn. Oriens Belgii (non agnoscitur).

Buprem. concil. Belgii cum................13 log-

Till. Batavia.

Magn. Oriens Bataviae Hagae Comitum fund. an. 1756 cum ....50 log·

IX. Deals.

Magn. log. Dénias, Hafniae fund. an. 1792 cum 8 l°g·

X. Saeela et Ifervegia.

Magn. log. Sueciae fund. an. 1780 cum 3 log· prov. et................ 12 log·

XI. Terris.

Prov. mag. log. Angliae Conatantinop. (Anglia).

XII. America septantrienalls.

Magn. log.		Alabamae	fund. an.	1891	cum	935	log
"	„	Arkansas	„	r 1838	„	128	-
	„	Californien	„	„ 1850	„	134	-
r	e	Canadae	„	„ 1855	„	118	-
r	r	Connecticut	„	„ 1789	„	57	r
	„	Delaware	„	„ 1806	„	12	-
„	„	Columbian (diet.)	r	1811	r	11	-
,	„	Floridae	,	1830	„	40	,
r	„	Georgian	.	„ 1786	_	296	-
n	„	Illinois	„	„ 1823	„	290	,·
r	„	Indianae	r	„ 1818	.	250	,
„	„	Jowae	„	„ 1844	.	138	,·
„	„	Kansas	,	„ 1856	„	23	r
„	„	Kentucky	„	„ 1800	„	311	«
„	„	Louisianae	„	„ 1812	„	112	,
„	„	Maine	„	„ 1829	„	93	,
„	,	Maryland	„	„ 1783	„	37	r
„	n	Massachusetts	„	„ 1777	„	99	,
n	r	Michigan	„	„ 1896	r	104	p
„ '		Minneaotae	„	„ 1853	„	35	n
„	„	Mississippi	„	„ 1818	„	239	e
r	r	Missouri	„	F 1821	„	189	„
B	„	Nebraskae	„	„ 1857	„	6	„
„	„	CKeo-Brunsvig.	„	„ 1856	„	'22	e
n	„	Neo-Hampshire	„	„ 1789	„	39	p
„	„	Neo-Jersey	„	„ 1786	„	52	r
n	r	Neo-Eborac.	„	„ 1787	„	413	r
„	r	Carolinaeseptent.,		„ 1787	„	127	P

i Lettre d'invitation dn F.·. C. 4. Verrier, Vénérable de la loue des Vroia-dmis, S i'Orient de Oand, an *F.'. Gard'* rédacteur de la rêvas maçon *l'Orient.* Ixoerpeit 4. c' p. 109) et ephem. *l'Orient.* Paria 1544-45.*

’ 4stm> 1855, pag. 984.

Magn. log.	Ohio	fund. aa.	1809	cum 998	log. A
— . £	Oregon	,	1861	98	0
0 »	Pesnsylvanipe	„	1788	169	
-	Rhode Island	. „	П81	16	»
-	Carolinas austral.	„	1787	70	r
	Tenesoee	,	1813	9^3	a
	Texas	„	1838	910	
r	Vermont	„	1794	44	-
	Virginiae	„	1778	169	
	WiMontin	* „	184»	106	
	Washington terr.	„ a	1858	7	0
	Huron....................				
	Virginiae occident.	, fc-			ft

XIII. Amsrlea australis.

„ „	Brasiliae	cum.	65	»
„ ,	reipublicae Venesuslae	„ .	15	,
r	Uruguay	.» .	17	,

„ „ Peruan., reipubl. Argent, et Haiti (ignota).

Existunt ergo 70 magna logia et oiroa 7300 logia.

(J. G. Findel, Geach. der Freimaurerei. 9. Aufl. Lipsiae 1866. 8. 805 seqq.).

II.

Les *archevêque* «t *évêquee de la Belgique* ‹l *meeeieure les* carda *de leure diocèses.*

Messieurs.

Noue avona appris avec peine, que parmi lea fidèles confiée à notre eollicitude pastorale, il y en a qui croient qu'ils peuvent, sans blesser leur conscience, se faire recevoir dans les associations des francs-msçons, et en fréquenter les réunions.

Comme il est de notre devoir d'empêcher qu'une erreur aussi nuisible SU salut des Ames ne se propage, nous venons voua prier, messieurs, de porter A la connaishnce de vos paroissiens, en publiant notre présente circulaire au prône, que les associations des francs-maçons qui existent dans nos diocèses, sous quelque dénomination que ce soit, tombent sous' les défenses expresses et les condamnations portées par les souverains pontifes1. D'où il résulte qu'il est rigoureusement défendu d'y prendre part, ou de les favoriser d'une manière quelconque, et que ceux Alu' 1* font tont indignes de recevoir l'absolution, aussi longtemps qu'ils n'y ont pas sincèrement renoncé.

Voue continuerex vous-mêmes, messieurs, à tenir ce principe pour règle invariable de votre conduite dans les fonctions du saint ministère. Voua profiteras avec prudence des occasions que ces fonctions vous offriront, pour exhorter vivement, et supplier même en notre nom ceux de vos, paroissiens, qui ont eu le malheur de prendre part A «es associations illicites, de revenir promptement sur leurs pas; vous leur dires que rien ne peut les dispenser d'obéir A la voix de leur pasteur, de laur D évêque, et surtout du souverain pontife, chef suprême de (Église de Jésus-Christ, aux décisions duquel on dqit se, soumettre en tont ce qui regarde le salut, si l'on vent être vrai chrétien; car celui qui n'écoute pas l'Égliae, dit le Sauveur, doit être regardé comme un payee et un publicain. Matth. XVIII, 17.

Receves, messieurs, Гassurance de notre sincère affection.

Donné en décembre 1837.

t Engelbert, archevêque de Malines,
t Corneille, évêque de Liège
t François, évêque ae Bruges.
+ Gaspar-Joseph. érêque tie Tournai.
t Nicolas-Joseph, évêque de Namur.
Pour monseigneur l evêque de G*nd
G. De Smet. vie. gen.
L. Sonnevillo, vic. gen.

› Clemens III, CanatUut *In* smew*/*, aa. 1738, Besselictus XIV, Const, Provides, sa. 1751; Pius Vtl, Const «oı*leeiam a leeu Christo,* an. 1891 ; Leo XII, Const. Quo yranoni, ah. 1868, et Pins VIII, *Kpiet eneget.* sa 18W.

3.

Series propositionum a XXXVII Neapolitanae · regionis antistitibus exhibita1.

lUastriuimo *ac reverendieeimo domino episcopo S. Hippolyti concilii Vaticani secretario.*

Illustrissime' et reverendissime domine.

Vox ilia sanctissimi domini noatri Pii pp. IX, quae die XXIX iunii anni MDCCCLXVIII per universum orbem reoonando, omnes et ainguloa ecclesiae catholicae episcopos arcessivit ad oecumenicum concilium, quod die VIII perlabentia mensis in Vaticana Baailrea initium iam habuit; vox, inquam, ilia solemnis quidem epiacoporum omnium animoa adeo vehementer excitavit, ut loeua ambigendi non ait. unumquemque eorum tam praeclaro et tanti ponderis consessu intéressé se disposuisse quanta maxima potuerit alacritate et studio.

Et simul factum est, quod ex Neapolitanis episcopis non pauci una meeum in consilium illud venetiint, non solum utile, sed pernecessarium fore se ipsos ooniunctim in praeparatione futuri concilii omni audio in eo servari, ut quae in suis dioecesibus sit hodierna conditio relate ad catholicam doctrinam et disciplinam, plene et perspicue sibimetipsis praeberetur. Existimarunt enim ipsi ea, quae duabus illis praeetantissimia praepositis rebus continentur, maiori perspicuitate eorum animis apparere, ai ipsi una simul, et non divisim de illis inter- ae discussiones haberent. Re sane vera tanti momenti est moralia nostrorum temporum conditio, ut indivftiua mens impofens dicenda sit ad explanandam profunditatem, vim et diffusionem erroris ac licentiae, sicutt et,damna, quae ex ipsis dimanant.

Cogitaverunt etiam quod mutuo inter se consilia conferentes, cum idea aliqua magia apta prodiret pro illa vineae Domini nostri lesu Christi portione, quae ipsis in Neapolitana regione obtigit excolenda, fortasse et communi bono universalis ecclesiae inservire posset, ei sanctissimo domino nostro pontifici maximo et episcopis omnibus in oecumenica synodo congregatis, fructus suorum laborum humillime subiicerentur, cum fructus sint non exiguae sollicitudinis plurimarum ecclesiarum. Hinc triginta et septem Neapolilanae regionis antistites omnes ad unum aeaenserunt iis sententiis* quae insertis paginis proponuntur; et prout ipsis animo firmatum, sic inibi declaratum et patefactum est.

Quae autem ex studiis et curis nostris prodierunt in expectations illius magnae diei festi' beatae Mariae Virginia sine labe originali conceptae, haec per ministerium tuum, illustrissime ac reverendissime domine, sanctissimo domino nostro dedicamus omnes quotquot in laboribus convenimus episcopi, quorum nomina in calce huius epistolae notata videntur. Quod si in nostro hoc opere aliqua menda typographies irrepsisse videantur, et fortasse etiam quaedam non ea, qua par est, perspicuitate explanata, hoc angustiae temporia et officio servandi secretum attribuatur confidimus. Prayterquamquod in spe consistimus nobis etiam postea datum foro mittere ad te, uti appendicem operis nostri, quae nobis deinceps uti opportuna et utilia videri possunt. Quae autem laboris nostri consilia

i *Acta,* nam. 101. exutat necretarii concilii Ille 10 ïonuAtii 187Ü d*ta ad «ecr^tariatu IWjmtai:onit, 4fl» propariliAM* ilta misit.

sint amplectenda, quae'ut minoX^ pretii deserenda, oecumeivca< svBodus sancti Spiritus irradiata fulgoribus siguiMcet.

.*Haec in* exhibendo nostro opere praemonenda cdnsui. ut illius'et scqpus et continentia et forma dignoscatur ;-*·βρψ inifitd|a-quod Xjnqpclesiae commodum, quodr unice mihi cordi .est, aàlaboràvi. Interea cum plena" tui existimatione me subscribo.

Romae, die X1Γ decembris MDC&CLXIX..

Addlctisaimui fiynuJus

X. cardinalis Riarius Sforta. arehiepiscopus Neapolitanus.

Nomina episcoporum, quorum) nfqntio facta ,e^ in epistola, sunt

Atchiepisc.	Surrefftin.	Epiae,	Ceriniolen.
„	Sipontin.	„	Casertan.
„	Salernitan	„	l'otentin.
„	Tiitfin.		
„	Reginen.	„	Ljxcerin.
„	Baren.	„	Laquedonien.
„	Tranen.	„	Gallipolitan.
„	Tarrtrtin.	„	Tricaricen.
„	('otnpsan.		Nolan.
	Caieta^	„	Abellineh
Epiae.	Melpluten.	„	^Jfrersan.
„	Thelesin.	„	Castri Maris.
„	Bituntin.	„	Muran:
„	Dianen.	„	Mileten.
„	Andrien	„	Caputaquen.
„	(ippiden	„	Nuscan.
„	Calven et Theanen.	„	Tanen. in partibus infidelium.
„	Aquilan.		
„	Oritan.	„	Senior Liparen.

PRÔI'AIGUS

Impieta» nostro hoc aevo potissimum illuc spectat, ut religionem et catbrdîMuK ecclesiam quaqueversus appetendam, aggrediatur pex^echnas et cavillationes; quae, nulla fidei et revelationis ratione nabita, pro viribus contendit deiicere ac radicitus evellere scientiae et societatis stabile fundamentum; hinc tenebris offundere, immo penitus ex animo Deum ipsumf immortalitatem animae ceterasque omnes ordinis naturalis veritates delere illi unum opus et£; tum quia hae divinitus cohaerent cum illis, quae ordinis sunt supra naturam; tum quia ipsae per se huiuscemodi sunt% ut somnum abrumpere illorum valeant, quorum vita omnis a recto ratipnis tramite aberrat, et metum incutiunt iudiciorum Dei et poenarum, quae sontes post obitum immiserabiliter manent. Hoc lethale vulnis, quod ad ossa lywvadit nunc praesertim hominum societatem, Pius IX pontifex opt. max. pro paterna sua benignitate aperiens^ hoc pacto sermonem instituebat in 'allocutione habita die nona iunii anno reparatae salutis 1862: „Nemo vestrum ignorat, venerabiles fratres, ab huiusmodi hominibus plane destrui ne* oeasariam illam cohaerentiam, quae Dei voluntate intercedit inter**utrumqiie ordinem, qui tum in na* tura, tum supra naturam est . . .; at vero eo impietatis devenerunt, ut caelum petere et Deum ipsum tollere cuogntur . . ., neque alias vires agnoscunt. nisi illas, quae in natura positae sunt, et omnem morum disciplinam bonestatemque collocant in cumulandis et augendis quovis modo divitiis, et in pravis quibusque voluptatibus explendis. Quod gravissimum profecto documentum aciem convertit suam uti in *naturaligmum relativum,* quo supernatural?, ita in *naturaliemum abeolutum,* quo quicquid supra sensus est. denegatur. Et simul significat ad *naturalhmunt absolutum* plane redigi impietatem ; unde tam tristia effat$ et* morum pravitas, tamquam e putiA boeno, privantur. Cuiqsmodi quidem naturaRanlis ifire ae merito definiri poesqt, „infahda candefies omniud^ decrementorum otonv umqué inficiationum, tam praeteriti, quam aevi nosïri ; .germen*et foecunda origo talium effatorum. quae\ pessimo ^qjblico passio! in Deun>, religionem., bonôs flores et societatem ipsam- evulganturl unde, sicuti variae suqj^q>ravae"hominum cupiditates, varias ille induit formas; et praecipuum in modum video-^ium ieie dedit specie quidem atheismi. pantbeismi, dersmi. rgtiohalismi. mlterialismi' et positivispi aliorumque delirantium somniorutj' Quae feedfficiï moles tam infaustft omimbus constructa,* quo facilius solo aequetur et fupdiypydel^atur. Neapolitanae Ultionis episcopi peropportunum arbitrantur, ut. quod ad dispellenda illius temporisyAereticorum deliramenta actum Tqit /n Tndentina synodo, idem in ampïissimu A'atieano concilio, agatur, doctriirhnuq^ summam condende, colligendo, quae exordiatur vel in primis a duplici/^dtne. naturali.scilicet et supernaturali. Enimvero diu nuiltumque ëpgitanti. quo istiusmodi perditissimorum sophistarum effata perTersaeque spectant doctrinae. illarum processu», explicatis, usque ad perturtfandam/ai»idrïî»qm»-^ex pungendam ipφiυβ Dei notionem, basim ac nidamentum religionis omnisque rectae doctrinae, procul dubio ante oculos obiicietur. illos exordiri aut ab ordine naturAi, sed corrupto et depravato, aut ab infreiatione totius supernaturalis ordinis, aut ab utriaque confiais, adeo ut. quod hinc emanat, aliud non sit. quam systema aut rationi, aut veritatibus supernaturalis ordinis repugnans. Proponant sibi episcopi doctoris Angelici D. Thomae exemplum ad imitandum, qui. in exponenda catholica doctrina et oppositis refellendis erroribha, ab hoc duplici ordine exorditur, uti luculenter videre est in utraque tanti dooioris summa, et in illa vel in primis, quam contra Gentes elucubravit, lib 1. cap 111. ubr his conceptis verbis rem explicat ; rE»t autein in his. quae de Deo confitemur, duplex veritatis modus. Quaedam namque vera sunt de Deo. quae omnem facultatem humanae rationis excedunt, ut Deum esse trinum et unum; quaedam vero sunt, ad quae etiam ratio naturalis pertingere potent, sicut eet. Deum esse, Deum esse unum, et alia huiusmodi; quae etiam philosophi demonstrative de Deo probaverunt ducti naturalia lumine rationis/ Insuper cap. IX eiusdem libri circumscribens fines, qua humanae rationi expatiari liceat, scribit: ^Intondentibus igitur nobis per viam rationis ptaqequi ea. quae de Deo ratio humana investigare potest, primo occurrit consideratio de.hio, quae Deo secundum seipsum conveniunt. Secundo vero de processu creaturarum ab ipso. Tertio autem de ordine créaturarum in ipsum, sicut in finem/ Denique ab itpc naturali ordine gradum faciens ad supernaturalem, libro IV eiusdem summae, capite I. hoc pacto alterum cum altero connect. rQuia igitur debilis erat Dei cognitio, ad quam homo per vias praedictas intellectuali quodam quasi intuitu pertingere poterat, ex superabundant bonitate, ut firmior esset hominis de Deo cognitio, quaedam de seipso hominibus revelavit, quae intellectum humanum excedunt; in qua quidem revelatione secundum congruentiam hominis quidam ordo servatur, ut paulatim de imperfecto venia| ad perfectum, sicut in ceteris rebus mobilibus accidit. Primo igitur sic homini revelantur, ut tamen non intelligantur. sed solum quasi audita credantur; quia intellectus hominis secundum hunc statum, quo sensibilibus est con*" nexus, ad ea intuenda, quae omnes proportiones sensus excedunt, omnino elevari non potest; sed cum a sensibilium connexione fuerit liberatus, tunc

ad ea elevabitbf intuenda/ Quplici hoc veritatis ordipe innixus doctor Angelicus statuit divinae et supernatural!» revelationis ^necessitatem. 'Etifuidem capfTV. lib. I. quod'ad ordinem naturalem·spectat, demonstrandum aggreditur: rQuod divina naturaliter cognita convenienter hominibus credenda proponun^ur/ Capite V eiusdem libri, qu.o>d ordinem supernatu^glem ostendit: Quod ea Njuae ratione investigari non possunt, convenienter fide tenenda proponuntur.* Denique capite VI ita rem conficit: vA«sentiri hi», quae sunt fidei, non est levitati^ quamvis supra Arationem sint/ I'bij d. Thomas dmlec^ca qnidenv ratione, cui resiste^ nulla potest /sii brevi omnia c<-mplectitu^» argumenta, quae Christianae religionis veritatviq ostendunt; et lùre ac merito vel prat stant;»»iniiyeligionie defensoribus suffecerunt arma, quibus jiinc inde detstae, natura-* iistat^. raiionalistae cet<'ri(|ue eiusdem furfuri» Anticyra* amandandi, prvtiigM^ntur. Duplex "hic veritatum ordo, lici t alter i»b sritcro distinguatur, quippe quod primu* inspicit Deum, uti'natura^ alter vero, uti divinae gratiae auctorem, attamen pterque divina volunt' te coniungitur necessaria relatione et connexione, adeo ut alter ab alterq^ seiungi neutiquam possit. unus ab,altero proscjndi. quin apertissime supremo rerum ordini repugnetur, quern Deus opt max voluit sapientiae suae indicio constabilitum.

Iam vero iuxta hunc nexura aptissimbm, qui ordinem in aupernaturalem et naturalem intercedit. quam quod maxime ad rem conferre existimatur. sacrosanctum Vaticanum concilium expressis verbis doctrinam illarit declarare, quae respicit hominem quolibet sub adspecpK. morali, religioso, seu publico, seu privato, seu divili. seu politico: et qua summa pollet auctoritate, praecipere. uMtomtnes, quavis ratione spectentur, nonnullas veritates corde et animo tueri actuque profiteri teneantur. Id certe m causa fuit, cur episcopi, has animadversiones-exhibendo. in antecessum proposuerunt illam doctrinam. quae errores contra fidei veritatem respicit: tum. quae aciem convertit ad disciplinam recteque vivAndixrationem Quas animadversiones, utcumque elucubrata», tibi, pater beatissime, et sacrosancti eoncibi patribu». humillime subiiciunt.

Parr PRIMA.

QIOAD DOCTRINAM

Caput I.

De Us« quae dogma respiciunt.

De De» HotioMf.

Nulla cuiuscunque ordinis veritas firn(a esse poterit. nisi germana et perspicua Dei notio pracstituatur. Id adpry^e callentes naturaliatae et reliqua impiorum caterva, quibus unice cordi est ordinem omnium rerum perturbare, quae de Deo notio habetur, per summam impietatem pervertendam immutandamque aggressi simt. Hinc necessitas aperte ac simpliciter Dei notioftem dkponendi, et omnino iuxta rationem, et quemadmodum Deus ipse revelavit.

1. Haec rerum universitas de Deo loquitur; quippe quod singulis in creatis rebus manifestum se praebuit. Ideo David in psalmo XVIII canendum sumebat: „Caeli enarrant gloriam Dei, et opera manuum eius annuntiat firmamentum/ Ipse Deus pariter manifestum sese dedit in tota revelatione.*cui nulla pagella est, quae de eius exis(entia verba non facit. Immo per apostolum Paulum (Heb XI. fii aperte nobis significavit, primam scilicet veritatem, quam ediscere homo tenetur, esse Atpèam Dei existential: ^Credere oportet accedentein'ad Deum'qui» e«."

2. Tam iana ràtiene, quam caelitus ^accepta /evelatloné DeM». uti ena a se. a nullo pendent, perfectkuntnum nobis repraesentatur. Ipse Mosi roganti. qui» esset, ut populo nurjti^ret. respondit „Ego «vm qui sum; sic dices filiis Israel: Qui eat. mieit me ad v^s* (Exod. HI. 14). Mis certe sublimibus verbis significans, ipsum existere a se; et ideo, aiente s. Gregorio Nazitnzeno. esse rpelagu» quoddam essentiae. imtnehsum et interminatum*. (OruL'11 siquidem. queçudinudum s Thomas argumentatur. rcum Doua ait ipsum esse subsistens, nihil de perfectione osaendi ei pptestu (Nsmm. TKet^l, I. <p IV. a. <·,).

3. .Ratio stmul et fids·* edocent nos. hanc ipsdrn I)eum apiritun^esse ^urisniniÎm eit (Ϋώη. IV. immo açtum ainiplieissnhum. quodlibet compboitlonis genufc a «e rviiciat Tam'quam spiritus, purissinVUa et actus simplicissimus, ipgte est infini intelligens, principium intelligentjée. omniumque intelligentiarum cau*a. Ipsemet per os

ubi inveqit-ur) et quia est locus intelligentiae? yNvs^ cit homo pretium eius, nee invenitur in terra suaviter viventium . I nde erg<»\ sapientia venit ' et quis est locus intelligetitiae'· I)eus^intelligi4>viam eius, et ipse novit locum illius.*

4. Et quippe quia infinita intelligentia est et > nullo* dependens, ipse eat voluntas omnipotens Tali modo describendum sese dat a Mardochaeo. qui in tribulatione4?emens ita suas fundebat preces ^Domine, domine rex omnipotens, in ditione enim «a <r4ncta st^pt posita, et non est. qui possit tuae resistere voluntati* lEsth. XIH. 9\. Enimvero cum aMtullo pendcat, nihil est quod illi obstat; hinc. quod vult. potest; quemadmodum cecinit David (Psal ('XIII. U); „Omniu. qnaecumqut* voluit, fecit/ Quam doctrinam his verbis declaravit divus Augustinus (Ench c. 76) „Neque veraciter ob aliud vocatur omnipotens, nisi quoniam, quioquid vult, potest/

5. Quoniam Deus est ens a »e et absolutum, cuilibet compertum es^ ipsum fontem esse et principium omni» auctoritatis, a quo omnis est auctoritas extra eum . et cuius participatio est quaelibet terrena aueioritas. Ipsemet hanc revelabat veritatem plerisque in Scripturae locis, quorum duo» dumtaxat brevitatis gratia huc referemus, alterum ab antiquo, alterum a novo Testamento depromptum. Et quoad primum, Prov. <VII(l. 15> rPer me reges regnant, et legum conditore* insta decernunt. Per me principes imperant, et potente» decernunt iustitiam.* Quoad alterum vero, ita divus Paulus ad Romanos scribens (XIII, I) „Non est enim potestas nisi a Deo/

fi Idem ipse Deus, uti actu» sirnplicisumu», non mutationibus, non modificationibus est obnoxius, sicuti ipsa recta ratibne edocemur, et sicut ipse pro benignitate sua revelaradignatus est r Ego Dominus, et non mutora ita per Malachiam prophetam JH, 6). Et divus lacobus apostolus (I.»17! de Deo verba faciens, scribit: „Apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio/ Hinc immutabili» omnino est. et quoad existentiam, et quoad naturam; tum quoad locum, tum quoad tempus; et quoad cogitatum, et quoad decreta.

7. Quamvis unus in essentia sit iste Deus, quemadmodum luculentissime ex infinita eius perfectione colligitur; tamen in tribus distinctis quidem subsistit personis, scilicet Patre. Eiliu et Spiritu sancto, cuius veritatis fundamento innititur christiana n-bgio.

S. Sacrosanctum Vaticanum concilium pro »a-

fftentiae suae iudicio profecto Intuebitur, utrum, hiice praemissis (Joctrinis quoad Dei existentiam ipsius naturam, diras omnes imprecari poenaeque pro infando scelere gravissimas irrogare par aequumque sit athéisme, qui est in absoluta Dei inficiatione positus; ^antbeismo, tum rtU^ri, cuius est Deum confundere cum mundo, tum *transcendenlaii,* ^pro ,variis, quas induit foratas, quaeque omnes ilWereducuntur, ut Deus aliquid *impersonate,* et quasDm *potentia* esse asseratur, quod per successivas evolutiones per mundtim et in mundo seipsum tamquam aliquid reale constituit et perficit; deismo, in quo non solum omnjp religio supernatural^ refpuitur, sed etiam **aliqui** capitalia ipsius religionis naturalis dogmata impugnantur r naturalismb, qui qpicquid supra naturam. 'et quicquid supra sensus est, reiieit; materiaTismo. qui quamlibet substantiam spiritualem denegat; positivismo-, qui non nisi facta, quae sênsibus obiiciuntbr. pro certis habenda sancit; ('^t^risque talibus. si quae sunt depravata npentis hominum deliramenta

8 II.

β rerum creatione.

1. DruK ipse. ui qst omnipotens, jpmplicissimae nuAe voluntati» actu cuncta creabat ; cumque pro sapientia ct bonitate sua revelationem homini impertiri dignaretur, a narrandis exordiebatur operibus creationis. pIn principio creavit Deus caelum et terram, etc.- Nec satis habens vel in ipso divinae Scripturae iniè> hoc palam facere, idipsum identidem in memoriam compluribus Scripturae revocat locis.

2. lata rerum,creatio fiebat in tempore, uti patet ex iam relato sacrae Scripturae exordio, nec. non ex„ plerisque ipsius locis; ex quibus ipsius Salvatoris nostri •<t»u Chrrati verba, brevitatis gratia, seligemus ^Clarifica me tu. Pater, apud temetipsum claritate, quam habui, priusquam mundus esset4. Divus Basilius veri» rationem affert, cur illis conceptis verbis sacra Scriptura exordiretur : „Quoniam multi opinabantur, mundum esse Deo coaeternum... ad istorum hominum errorem tollendum consulto haec verba elegit, et dixit. In principio temporis creavit/ In Hexaem. Hom. I, n. 5. 6 |al. 7, Migne P. G. XXIX. 18]

3. Cum autem creatio sit, quemadmodum s. Bonaventura inquit (in lib. II Diet. I, p. I, a. 2, q» 2). *actio in qua producitur totum* awe *rei,;* cui profecto, monente Aquinate (in lib. II *Sent.,* DUt. I, q. I. a. 2, *soi). nihil est, quod praeexistat;* ipsam ex nihilo factam esse omnino consequitur. Quam seritatem, humanae quidem rationi haud imperviam, Deus revelatam voluit. Et re.quidem vera (lib.Ul Machab. cap. VII. 281 mater septenorum fratrum, qui pro Mosis tuenda lege morte occumbere non dubitarunt, his dictis natu minimum hortabatur: „Peto, nate, ut adspiciaa ad caelum et terram et ad omnia, quae in eis sunt, et intelligas, quia ex nihilo fecit illa Deus * Divus Augustinus pro alacris ingenii sui acumine ait, hanc rerum universitatem, quamquam e materia ohnfiatam, ex nihilo tamen creatam esae: „KectiMimb credimus, omnia Deum fecisse ex nihilo, quia etiamsi de aliqua materia factus est mundus, eadem ipaa materia tamen de nihilo facta eatu (De *Fide et Sqmb..* cap. II).

4. Quicquid est, cum a Deo factum ait in tempore et ex nihilo., atque ex hoc natura sua mutabile et contingens, ecquis non videt, modo ne io meridiana luce caecutiat, distinctum prorsus eme a Deo. qui est a se, aeternus atque nulli mutationi obnoxius? Quid quod Deus ipae a^eo sollicitus est hanc distinctionem patefaciendi, ut ferme tertio quo-

A que Scripturae loeo dixieee depreheodamos, nihi\ribi simile esse ipsum*nulli similem? „Ut smaa qaod non sit similis mei in omni terra** IX, 14). jQois similis tui in fortibus,. Domine, quis similis tui, magnificus infsanctitaté?* (ibid. XV, 11). Atque ita haec ipsa occurrunt verba io sacra Scriptura ac vel in primis in Psalnsprum libro.

6. Istiusmodi doctrinis ita expositis, panthesstae rursus anathematis poena mulctantur, cetera^ue impiorum turba, qui mundum cum Deo confundere audent, au^aliq quovis tn^io errant circa rerum creationem, aut eam inficientes, aut aeternam dicentes. aut a Deo emanationem autumantes.

gin/

ZV *Christi notione.*

1. Deus Banc rerum universitatem cr^hndo, ad augendam'Agloriam suam et lesu Christi, Verbi B Dei,%uod caro factum est, unice intendit. Atque ita omnino esse Spiritus sanctus palam facit in libro Proverbiorum i XV,4): ^Universa proptèr sem^ipsum operatus est Dominus4. Quod autem ad lesu Christi filii siri gloriam amplificandam1 spectasset. quotidie loannis evangelium oculorum aciem perstringit: „Verbum caro factum eat. et habitavit in nobis, et vidimus gloriam eius, gloriam quasi unigeniti a Patre, plenum gratiae et veritatis/ Creatio igitur huiuscemodi rerum universitatis ad Christum ordinata spectabat: adeoque ipse est exemplaria et finalis causa universae creationis, uti. saltem supposito hominis lapsu eumque redimendi decreto, ab omnibus tenetur. Ipse quidem est causa exemplaris idqsie aperte inSicatur in libro Proverb, (c. VIII) rCum eo eram cuncta componens, delectabar per singulos dies, ludens coram eo omni tempore, ludens in orbe terrarum.- Ipse C causa finalis est. Paulus enim apostolus ab ipso initio epistolae ad*Romanos scribit. rQueni constituit haeredem universorum, per puem fecit et saecula4. Cornelius a Lapide commentariis explanans illa Ecclesiastici verba, cap. XXIV, 1 : *Sapientia laudabit animam suam, et* tn ZMo *honorabitur, et in medio populj sui gloriabitur,* refert ad Christum Dominum nostrum et ad virginem Deiparam, addens, utrumque esse exemplarem et finalem creationis causam: „Vniversi finis est Christus eiusque mater et sancti; ut scilicet sancti in universo hoc per Christum et b. Virginem gratia et gloria donentur. Quare creationis universi causa finalis fuit praedestinatio Christi, b. Virginis, et sanctorum . . . Quare inter creationem universi, et nativitatem Christi, et b. Virginis, est mutua quaedam contradependentis ; nec enim Deus nasci voluit Christum, et b. Virginem, nisi in universo hoc; ne* vicissim P voluit universum boc existere sine Christo, et b. Virgine, immo propter illos illud creavit. Totum enim universum ad Christum et b. Virginem ordinemque gratiarum, velut ad sui complementum et finem referri et ordinari voluit. Vide nostrum Suares, Vasques, Valentiam, ae p. Canisium. Christus ergo et b. Virgo sunt'feausa finalia, ob quam creatum est universum, ac proinde eiusdem sunt causa for* malis, puta exemplaris, scilicet idea. Ordo enim gratiarum, in quo primus eat Christus, et b. Virgo, eet idea et exemplar, iuxta quod Deus creavit, et disposuit ordinem naturae totiusque universi/ Quae doctrina doctissimi viri innititur sententia sanctorum patrum. Enimvero sanctus Gregorius Thaumaturgus ita in fidei professione: „L'nus Dominus, solus ex Deo, character et imago Deitatis, Verbum efficiens: sapientia rerum universarum comprehensiva, et virtus

1 Dicendam ridetur maJM/esta«uiam ; et paulo inferias vox *ampli/icandam* melius deleretur.

atque potenti· nniven·· emeaturae effective.* Add· hue .TartuJliaaum *d» Rtnr. eentir, e. VI:* ,Q»od- cumque limua exprimebatur, Chri«tu>/ct>£ft*bat«ir homo futura·.* Quid plura' Sanctu· Cjrillua (lib. V The·., cap. 8) «eripit: «Praefundatur nota no· Chriitaa, et^in illo noa omne· praeaedificamur, idque date initium mundi in praeacientia Dei..'. Creator voater Cbriatu· noatrae ultri· fundamentum etiam ante initium mundi fundavit.* [Auert. XV.]

2. Quemadmodum autem ab aeternitate Deu·' viderat, temperi· plenitudine iam matura opua com- plevit, Verbum Dei deaeendit de caeli·, *et in* unitate pertonae verum aaaumpait corpua humanum et veram animam humanam; «Verbum caro factum eat.* Hac humanitate aaaumpta vixit er peTnt|nait inter ho- mine· in terria «et habitavit in nobi·*. Caeleatem* auam tradidit doctriplfm. «aeramenta iaatituit. fun- davit eceleaiam: demum, data vita pro generi· hu-, mani redemptione, resurrexit a mortuis, kecendit in caelum in aaaumpta hu^nanitate, aedptque %d dexteram Dei Patrie. Nihil est quod pluribus in istiusmodi dogmatis confirmandis immoremUr, quippe quae Jam ab ecclesia aliis atque aliis conciliis san- cita. kt christifidelea omnia ad upum profitentur» ut ex symbolis fidei plane constat. Quod nimium quantum valere potest quo mythici rationalistae, cuiusmodi sunt Strauss. Renan, et si qui sunt eius- dem asseclae impietatis, confundantur, et anathe- matis poena irrogata. profligentur.

$ K"7

De horti?:*

1. Ex universis creatis et visibilibus homo certe praecipuudi tenet locum; immo Deus ipse humanam excellentiam patefactam voluit, cum in sacris Scrip- turis teterarum rerum describens creationem, unico verbo rem fotam significavit *fiat;* cum vero ad hominis creationem perventum sit. tres divinae personae velut in unum convenientes et consilia inter se conferentes, «Faciamus. aiebant, hominem ad ima- ginem et bimilitudinem nostram4. et tantam hominis praestantiam prae ceteris animantibus significabant; „et praesit piscibus maris et volatilibus caeli et bestiis universae terrae otnnique reptili, quod mo- vetur in terra.4 Quod his concepti» verbi» exposuit divus Cbrysostomus (Hom. VIII in Gen.): «Prius quidem, cum Deus caelum terramque fundasset, audivimus illum dicentem: Fiat lux. fiat firmamen- tum etc. Vidisti sermone solo et praecepto omnem creaturam quinque diebus formari; vide hodie quanta verborum diversitas! Non enim iam dicit: fiat ho- mo: sed quid? Faciamus, ait. hominem ad ima- ginem ot similitudinem nostram, quid hoc novi? Quisnam eat ille formandus, ad quem faciendum opifici tanto consilio et circumspectione opus est? Ne mireris, dilecte. Homo enim inter visibilia om- nia dignitate praecellit, propter quem condita sunt haec omnia, caelum, terra, mare» sol. luna, stellae, reptilia, iumenta, brutaque animalia omnia/ Haec tanta hominis excellentia prae ceteris visibilibus luculentissime ab ipsa sua eruitur natura. Quam- quam enim Deus illum e limo formaret, perinde ac cetera animantia, talem éi exquisitam, perfec- tatnque organorum structuram impertiebatur, ut procul dubio quodlibet aliud animans superaret. Praeterea huio exquisitae perfectaeque dispositioni organorum animam infundebat; «inspiravit in fa- ciem eius spiraculum vitae, et factu» est homo in animam viventem4 (Gen. 11,7). «Haec anima, φνη· Augustinus scribit, res spiritualis est, res incorporea est. vicina Substantiae Dei4 (Enarr. in P». CXLV [n. 4]).

2. Isthaec hominis natura adeo illum admira-

A biltfls tadt, nt Dene ipee e&ri non dubitant, ba- Minatn gerar· imaginem at simifitndinem suam. Baerae litterae nullum vesbum adiiciunt. quo signi- .ficent, tn'quo sita eeeft haec io homine imago Dei, m quo similitudo.; 'at Patrum traditio, uti fu/ sius refert 3ellanninus (De gratia primi hom cap. 2).' in verbo . imepme nsiturae insitas dotes agnoscit, in verbo hominis superaatu- rales dotes, quibus ex.ornatuÀDeo assimilatur. Pqr naturae dotes homo assimilatbr Deo in intellectu, in libera voluntate, iu.'domiuatione super rebus creati». Cum Deu» »it summa intefligentia. imper- tiebatur hdmini spiritum inteîligentia praeditum: «Deus disciplina intellectus replevit illo». Creavit illis scientiam spiritu», sensdy implevit cor illorum. O mala ej bona ostendit# (Ecdesiast XVII< 5). Cumque fiberrimus ^sit Dens, fecit ut homo liber- tate polleret; «DeusTjbidem XV, 14) ab initio con-

B stituit hominem, et reliquit ilium in manu consilii sui/ Cumque Deus sit Dominus rerum universarum, quas* creavit, huiusce dominationis (participem ho- minem fecit. Siquidemxconsilio habito in hoping creatione, decrevit, ut «praeesaet piscibus maris, vo- latilibus caeli et bestiis universae terrae, otnnique reptili, quod movetur in ea|. Et postquam eum creasset. dominationem eidem deferebat super terram illis verbis. «Crescite et multiplicamini, et replete terram, et subiicite eam. et dominamini piscibus mari», volatilibus › caeli, et universis animantibus, quae moVentur super terram# (Genes. I, 281. Haec omnis doctrina redacta est ipsissimis verbis revelatis a Spiritu sancto cap. XVII Ecclesiastici.

3. In eodem hac ^»pite XVII, ot sicuti videre quoque est in capite XV. Spiritus sanctus, post- quam revelasset. Deum impertitum fuisse homini liber- tatem et dominationem <uper res creatas, continuo

C subdit, hanc libertatem et dominationem talem non esse, qualem significatam volebat Lucifer nostris pro- toplastis parentibus, nempe, umnlnd similem divinae libertati et dominationi: «Eritis sicut Dii4 t^Gen. III. 51. et a nullo pendere, nullique obnoxiam esae, sed »ubr iectam legi, quam Deus ipse praescripserat, *mortem* illis comminatus, quoties ab hac lege descivissent. Enimvero cap. XV postquam hagiographus dixit, quod Deus «reliquit hominem in manu consilii »uiw. statim subdit: «Adiecit mandata et praecepta sua. Si volueris mandata servare, conservabunt te . . . Ante hominem vita et mors, bonum et malum: quod placuerit ey(dabitur illi/ Et cap. XVII. in- jecta mentione «romum. quels fuerat exornatus dotibus intellectus, libertatis, dominationis super creatas res. a Deo homini impercitis, subiicit: «Addi- dit illis disciplinam, et legem vitae haereditarit illos. Testamentum aeternum constituit cum iliis, et iusti-

D iiam et iudicia sua ostendit illis ... et dixit illi». attendite ab omni iniquo/ Itaque quamvis Deus hominem libertate praeditum creasset. quam ille physice huc illuc quaqueversus inflectere posset; tamen praecipiebat, ut haec in omnibus suis actibus moraliter proponeret sibi normam legum, quas ipse sanxisset. Quod fraenum libertati impositum ita significavit divus Augusthus: «Mortis supplicium Dominus homini cdmminatus fuerat, si peccaret, sic eum munerans libero arbitrio, ut tamen regeret imperio, terreret exitio/ [Enchir. c. XXV.)

4. Deus infinita bonitate et munificentia sua non sati» habens impressisse in homine imaginem suam quoad naturae dotes, sed etiam, cum ad supernaturalem beatitatem illum condidisset, quem- admodum tertio [quoque] Scripturae loco totaque traditione eruitur, adiectam voluit similitudinem suam et supernaturaies dotes, per quas ad supernaturalem beatitatem ascendere datum est. Istiusmodi simili-

^udo sita in Dei gratia eet, et iustitia orginaff,^nde A tamquam irriguo fonte reliqua dona fluunt. Re quidem vera praeter ea, de quibus iam sermo fuit, in Ecclesiaste VII, 30 sic habetur: w8olummodo hoc inveni, quod fecerit Deus hominem rectum*. Quae rectitpdo ^ota posita erat in dotibus supernatural^ bue. quibus a'lieo exornatus erat, sicuti ab ipso contextu satis luculenter compertum eat. Haec ipsa rectitudo adimam et corpus respicit: animam, quam Deus sanctificanti gratia una cum adnexis virtutibus theologicis, scilicet fide, ape, charitate, ahis^ue moralibus ditabat; corpus, quod, licet materia conflatum. non temere trahebatur ad sensibiles res; aet toto in hopiine dominabatur admirabilis ordo, per quem pars inferior superiori obnoxiai erat, et ista Deo. Huic rectitudini adieAam quoqjue volpit Deus similitudinem immortalitatis, vitamqjue omnis miseriae immunem. Quae sane immortalitas ita comparata erat, Ut jion mori potuisset homo, at B potuisset mori. Enimvero in lib. Sapient^II, 23 haec habentur: rDvus creavit hominem inextcrminabilem . . . invidia autem diaboli mors intravit in orbem terrarum * Vitam omni immunem miseria ita descriptam tradidit divus Augustinus (lib. XIV de Civ. Dei, cap XXV1V „Vivebat sine ulla egfestate. ita semper vivere habens in sua potestate, ('ibus aderat ne esuriret, potus ne sitiret; lignum vitae ne illum senecta dissolveret. Nihil corruptionis in corpore vel ex corpore ullas molestias ^jllis eius sensibus ingerebat. Nullus intrinsecus morbus, nullus ictus metuebatur extrinsecus. Summa in carne sanitas, in anima tota tranquillitas Sicut in paradiso nullus aestus aut frigus, ita in eius habitatore nulla ex cupiditate vel timor accedebat bonae voluntatis offensio*

5. Hanc similitudinem, quam Deus impresserat Γη homine et per quam eo sublimitatis et ampli- C tudinia illum provehebat, nequaquam ipse merebatur, sed tota quanta est. muneris Dei erat gratuiti, qui illum a naturali ordine ad supernaturalem evehebat hic in terris, ut secum una coniungeret in ordine gloriae sempiternae. Ex quo ordine a Deo.constabilito, scilicet, ut crearetur homo ad eum finem, quo in caelesti regno superna gloria frueretur, atque ad illum assequendum heic in terris ad supernaturalem ordinem eveheretur, prono alvoo fluit, naturalem ordinem cum supernatural! arcte esse connexum. atque utrumque inter se. Deo sic disponente. aptissime cohaerere.

Ita catholica doctrina paucis exposita, quae ad hominis creationem attinet, ipsius exaltationem ad supernaturalem ordinem, et inter utrumque ordinem, naturalem scilicet et supernaturalem, cohaerentiam, haec episcoporum, qui eam exponendam susceperunt, est sententia. Vaticanam synodum tot in canones ipsam redigere, quibus, irrogata anathematis poena, pantheistarum, naturalistarum, rationalistarum et totius impiorum catervae damnentur deliramenta.

§ V.

De eccleno.

Quam Deus perbelle effinxit hominis imaginem, proh miserum! haec ab ipso homine'fuit deformata primaevae originis labe, qui cum a praescripta lege descivisset, supremo amplitudinis gradu decidit, inque suum caput illapsam malorum congeriem vidit, quam illi comminatus fuerat Deus. Ipse pro iustitia sua deserere potuisset hominem in illa male auspicata omnium aerumnarum aede; at misericordiae suae iudicio iterum cum eo inire amicitiam voluit, foedusque, nequitia hominis violatum, novum sadeire. Hoc foedus, hanc amicitiam initam et sancitam voluit Deus per lesum Christum Filium auum. Entarvero dix homo peoqaveraÇ illico lid.fuit Deus, ingrati aaiait crimen illi exprobravit, at, nulla interposita mora,'reparatorem pollicebatur, qui, veniens *in hunc mundüm tempore suo, tot tantisque malis remedia compararet per peccatum adductis. Matura iam tempflrum plenitudine divino in consitio praeordinata, advenit reparator ad operam divinitus promissam perficiendam. Humanam induit sibi carnem Filius Dei in uterq Virginis, qufce vera "fuit Dei. genitrix Maria, vitam vixit inter homines, queis familiariter usus eat, praedicavit«ewegelium. ecclesiam fundavit, in quam simul congreganrthomines. iterum cum Deo amiritiam foedusque sanciebat, et illos ad eum finem restituebat, ad quem Deus ab «nitio creaverat. Hoc opus suscipiebat, seligcns» ex iis, quos ipse collegerat, nonnullos, quos praeesse voluit. . His dabat claves regni caelorum, queis fores illae panderentur seris obstructae: his deferebat solvendi et ligandi potestatem, ut ab imo malorihn, quo per peccatum prolapsus erat, hominem sublevaret, et Ope divinae gratiae facilem sterneret viam ad ultimum finem assequendum.

2. Huc pacto hpmiriuni s^etatem constabilivit, quae est ecclesia, in qua foedus amicitiae initur Deum inter ot homines, qui tali modo revocantur ad finem a Deo in creatione praestitutum. Huic societati decrevit illis* aditum patere ea lege, ut fidem haberent doctrinae, quam ipso praedicaverat, morem gererent illis, quos ipse huic societati praeesse voluit, et illa praecepta adamussim servarent, quae utcunque tradita ipsis forent. Fidem prae cipiebat illis verbis: „Qui crediderit et baptizatur fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur* (Marc. XVI. 16). Praecipiebat obedientiam. ita alloquens primos electos suos: rQui vos audit, me audit, et qui vos spernit, me spernit* (Luc. X. 16). Praecipiebat legum observantiam. cum mittebat apostolos, dicens „Docete omne» gentes . . . docentes eos servare omnia quuechnque mandavi vobis* (Matth. XXVIIl, 19-20).

3. His legibus recenti a se institutae societati, videlicet ecclesiae, homines adseribebat. atque ut eam ÿi perpetuum constabilirent in t<>to terrarum prbe apostolis committebat, quos moderatore» delegerat, ut opus susceptum persequerentur. Aiebat enim: „8icut misit me Pater, et ego mitto vos* (loan. XX. 21). Quamobrem illam potestatem deferebat eis, qua ad rem opus esse existimabat, qqgm ipse omnem a Deo Patre acceperat, his conceptis verbis: „Data est inihi omnis potestas in caelo et in terra . . . euntes ergo docete omne» gentes* etc.' (Matth. XXVIIl, 18:H*). Ex iis vero illum seligebat, qui suas in terris gereret vices, quem praeesse volebat, a quo omnes penderent, in quo, tamquam medio ia *centro,* omnes collecti qualibet parte sua compactum arcteque connexum efficerent corpus. Quo facto societatem omnino constabilitam relinquebat gubernandis et gubernatoribus conflatam ; quibus copiam fecerat eidem societati fideles adseribendi, regendi ot ad supremum finem optatissimum perducendi. Quo autem istiusmodi auctoritas omni ex parte absoluta foret, duplicem instituebat potestatem, ordinis scilicet et iurisdictionis; hrerarchiam constituebat, quae episcopis, sacerdotibus et ministris constaret; in qua sacerdotes et^pinûrtri obnoxii episcopis essent; omnes vero pontifici maximo, pripeipi et capiti ecclesiae universae Idcirco in Scripturis legimus, ot ve) in primis in epistolis et actis apostolorum, illos, postquam Spiritum sanctum acceperunt, non solam ordinis et iurisdictionis potestate functos esse, sed ipeam ordinis et iurisdictionis potestatem aliis quoque contuliise, mandantes, ut idipsum in alios effi-

cerent, in perpetuus eamden potestates· ip eeeleeia constabiliente·. ' Quare ire dirus Paulus ad Titum s^ribebai: „Reliqui te Gratae, at ?.. constitua· per civitate· presbyteros, sicut et ego disposui tibi* U, 5)i

4. Ex quibus eruitur letum Christum ecclesiae moderatoribus t«tad«m. reliqui··· potestatem ipei • Patre delatam, «t ad eundem ftnem, scilicet ad supremum finem homimfs perducdndi. Ex hac accepta potestate ecclesia servat et tuetur depositum omnium, qaae Christus Ddmtnus eam edocuit; et ipsa est magistra et ipdex. quae fallere vel falli non potest, ad dirimendas quaestiones et controversias qubgd huiuscemodi doctrinam? Atqut^ idipsum fchristus pollicebatur illis verbis: „Ego rogabo Patrem, et alium Pargclitum dabit vobis, ut maneat vobiscum in aeternum. Spiritum veritates* (Ioan. XIV, 16). nllle vobis dooebit omnia, quaecunque dixero vobie* (ibid. 26). Qui cum mahsurus sit in aetsr-^ plane constat, Christum'non apostolis tantum B iihitn pollicitunr esse, verum etiam successoribus in ministerio. Quid? Ipse etium Redemptor promiserat: rEcce ege vobiscum^bqm omnibus diebus usque ad consummationem saecuii* (Mstth. XXVJII, 20). Quf»d autem huiuscemodi promissis steterit, eaque persolverit, certiores nos facit divus Paulus ad Timotheum scribens: „Haec tibi scribo .^^ut scias qaomodo oporteat te in domo Dei conversari, quae est ecclesia Dei vivi, columna et firmamentum veritati»- (I, c. 111, v. 14. 15).

5. Ex his a Redemptore nostro gestis,^nimium quantum compertum est atque exploratum, ipsum pro divinae sapientiae suae iudicio partivi dignatum esse universam fidelium societatem in gubernatores et gubernandos, in ecclesiam docentem et discentem, in clerum et populum. Enimvero si Christus Dominus, quam spiritualem potestatem constitutam voluit in ecclesia, non illi quidem societati fidelium detulit, sed paucis, quos elegit, qui nomine et auctoritate sua ipsius vices gererent in ecclesia; exinde consequitur, illos a reliquis fidelibus segregatos esse, et addicto» officio suam regendi societatem constituere coetum diversum ab aliis, qui sunt laici et populus christianus. Sicut autem parti docenti imponebat onus custodiendi atque explicandi ab eo traditum doctrinam et latam docendi legem, ita parti discenti mandabat, ut doctrinam exciperent et morem legi gererent; quorum utrumque dqcentie ecclesiae tantum est proponere Et quidem "Christus ipae aiebat: „Si ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus et publicanus* (Majth. XVTlI. 17). Apostoli autem ubicunque praedicabant hanc doctrinam et hanc docebant legem, fidelibus praecipiebant, ut illam servarent, huic obtemperarent Atque, omissis ceteris, in Actibus apostolorum legitur. quod Paulus apostolus ^Perambulabat Syriam D et Ciliciam, confirmans ecclesia·; praecipiens custodire praecepta apostolorum et seniorum (XV, 41). Hinc discrimen illud exoritur rorum, quae communes hunt clericis et laicis, et quae alios ab aliis secernunt. Omnes enim, qui per fidem uti corpus cohaerent cum Christo invisibili ecclesiae capite, unde supernaturalis vita dimanat et in membris transfunditur, omne· participe· fiunt huius vitae; et omnes eadem fruuntn^gratia et eisdem sacramentis, et ad eumdem finem disponuntur, scilicet sempiternam beatitatem. Discrimen vero clericos inter et laicos est, propterea quod illi· onus regendi et gubernandi Christus imponebat, et ipsorum est quicquid ad regimen speetat; hi· vero praecipiebat Christus obtemperare et morem gerer· suis mode-\ ratoribus; et «d eos pertinet benigne excipere quae ab illis proponuntur, illo· colere et amore prosequi.

6. Haec gubernandi potestas, ecclesia· delata, eoa est eousilii dumtaxat aut diraeiionia, sed eat vera poteAta· /epsUtiee, *huHdaUe et*

Adeoque potest ecclesia praecipere quicquid ne-* cease esse existimatur ad bonum fidelium societatis provehendum; potest omnes .diiudieare lites ef quaestiones quoad illa· re· ipai a Christo condreditscs, et praecipere obedientiggiv aliqua salubri poena irrogata; quibus sublati·, inani· eaaet omnis potestas, omnis lex. ' Quae triplex ecclesiae potestas compluribus Scripturae locis eruitur; satis est' pro*οώnib^s^ illud (Matth. XVIII, 15): „8i peccaverit in te“ etc. Unde elarisaime colligituf triplex potèstalis apeeiee ecclesiae suae · Christo eolladae.r

7. Per triplicem banc potestatem perficio mandatum suum ecclesia et perdupit homines ad £x-'opWtum finem. Ast sicut nequit'homo sibi sufficerh^ alium finem, quam quem Deus ipsi praestituit, neque aliter, quai? Deus statuerat, illum adsequi, ita penes semetipsum μιοη-^sst poaae yel non posse Christi ecclesiae fesse et [eius) legibus obtemperare, vana illa innisusr spe alia quadis ratione'supremo fine potiundi; aed velle tenetur in ecclesia tali fiue potiri; illius omnino esse, et latis ab ipsa legibus obtemperare. Hifeq^qon est ecclesia societas liberae; sed necessariae electiqnis. atque uti omnifio necessariam Christus ipse ostendebat, cum apostolis praecipiebat: „Praedicate evangeliiftn omni creaturae. Qui crediderit, et baptixatu» fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur- (Marc. XVI. 15-16). Omnibus igitur praecipiebat praedicari, quippe quod onfnps obtemperare evangelio tenentur, ut salvi fiant, idque in ecclesia, cuius fierent^merqbra per baptismum.

β. Triplex haec potestas, quam Christus ecclesiae delatam voluit, illa, quemadmodum paulo ante innuimus, prorsus erat, quam ipse q Patre acceperat: aiebat enim: „8icut misit me Pater, et ego mitto vos* (Ioan. XX, 21). Iam vero, quam ille acceperat potestatem a Patre, haec plena erat, perfecta. absoluta, divina, a nulla alia potestate pendens: rI)ata est, inquit, mihi omnis potestas in caelo et in terra- (Matth^ XXVIII, 18). Ergo eodem quidem modo ecclesiae suae acceptam conferebat potestatem. Atque ita omnino esse Christus ipse praefatis verbis significat*: PEuntes ergo docere–; ubi in ilia particula *ergo* ostendit, ipsum mittere apostolos vi potestatis a Deo Patre acceptae, cuius participes illos faciebat. Re quidem vera ita plane apostoli intellexerunt hanc ipsis delatam'potestatem, nec aliter exercuerunt, a nulla scilicet humana pendentem potestate. Enimvero, cum Petrus et loannes apostoli virum illum claudum sanum et incolumem reddidissent, deducti in synagogam ludaeotum, iubentibus pontifice et omnibus, qui sacerdotali genere erant, ne amplius in posterum praedicarent lesum Christum et evangelium, ipsi responderunt rNon possumus* (Act. IV, 20). Cum alias propter evangelii praedicationem in vincula coniecti fuerunt apostoli, et ab Angelo liberati, in conventu principum Pharisaeorum steterunt; ..interrogavitleos princeps sacerdotum, dicens, praecipiendo praecepimus v<φi», ne doceretis in nomine isto, et ecce replestis Jerusalem doctrina vestra . . . Respondens autem Petrus et'apostoli dixerunt Obedire oportet Deo magis, quam hominibus* (Act. V. 28 seq). Utique hoc ipso pacto ecclesia collatam sibi poteetatem intellexit, neque ab exercenda transversum unguem discernit, uti ex innumeris constat traditionis doctfmentis.

His positis, episcopi, quorum est totum quod expositura est, maxime aeeesse esse arbitrantur, ut

1 Potius ecribeodtun "utixam.

t.

iatiusmodi- doctrinae valor et qualitas g t. concilii patribus declarentur, f et debitae irrogentUrpoenas- illis, qui hac in re seu priscae, seu noUtrab aetati- enores sectantur, et praecipue ratioaalistia mythi- cça^qui temere certe de fbndatione, natura, mia- 'sione, hierqrchia et potestate ecolesiaq Iqquuntur; ao ,vel in pritnis iu^e ac merito irreofitur. regalistm, qui omnino ubnoxia'm statui vellent'ecclesiam.

Tiqmenq *pontifice* - ;

1. Catholicae pcclesiae Christus praeficiebat caput et oentriftn Petrum principem apostolorum, cui hd- noris et juifsdictidnis in ea primatupi conferebat, ut ex Scriptura et traditione exploratum^ omninj^ bat.. Haec dogmatica veritas sancita fuit in concilio Florentino, adsqntientibus quoqué'graecia epiaqppia, qui illuc convene^jnt. Et sana (sees. VI) remits definitari deprehendimus: „8anctàm apqitolicém sedem et Romanum pontifierai in universum orbem tenera primatum, et' ipsum Romanum pontificem, successorem esse |>. Petri principis apostolorum, et verum Christi vicarium (otiusque ecclesiae caput, et o'ninrum Christianorum patrenflfet doctorem ex- sistere:-et ipsi in b. Petro pascendi, regendi et gubernandi ûniversalem ecclesiam'a Domiho nostro lesu Christo plenam potestateid traditam esse; quemadmodum etiam in gestis oecumenicorum con- ciliorum et in šacris canonibus continetur.‖ Qua definitione concilii patres omnibus erroribus et di- stinctionibus, quae inducendae forent ad Romani pontificis potestatem minuOndam, Iter omnino Ob- struxerunt. Cum enim ipsi sanxissent: rlesum Chri- stum Dominum nostrum in beato Petro pontifici Romano plenam potestatem pascendi, regendi et gubernandi universalem ecclesiam tradidisse‖ ipsa meridiana luce clarius eruitur, iatiusmodi potestatem talem non esae, qualis confertur archiepiscopis aut patriarchis : aat veram et propriam in universam ec- 'clesiam potestatem episcopalem; adeoque'pontificem Romanum praefisse universae ecclesiae, seu ûbique terrarum diffusae, seu in concilio congregatae.

Adde huc quod Florentinae synodi patre^ san- xerunt: .Romanum pontificem esae caput totius ec- clesiae. et patrem et doctorem omnium christia- nôrum ; quibus sane verbis ipsi docuerunt, Romanum pontificem, uti doctorem universae ecclesiae, esae custodem et interpretem divinae revelationis otn- niumque rerum, quae cum ea utcumque cohaerent; hinc iudicem omnium quaestionum, quae rtl ipsa vel contra ipsam, excitantur. Siquidem munus doc- toris tiihil prorsus significaret, nisi ad illas omnes, usque ad unam, componendae progrederetur. Quid autfim ex hiae ruatur doctrinis, cernere erit capite II, *De iis quae ai mores spectant.*

3. Denique, cum concilii patres sanxissent, Ro- manum pontificem pascere, regere et gubernare uni- versam ecclesiam, reapse declararunt, ipsum pote- •tstem hebere condendi leges modo has, modo illas ad ecclesiae disciplinam spectantes. Quod in eodem cap. II videre qst. Hac Florentinae synydi posita definitione, refelluntur et confutantur illi, qui per- peram intelligunt, quid et quisnam sit Romanus pontifex, aut imminute volunt eiusdem iura, sirs quoad doctrinam, sive quoad potestatem regendi et gubernandi qccleeiam universam.

S VII.

De relatione rationis cum fide in scientiis f naturalibus.

1. Ad firmandam concordiam inter fidem et rationem illud peropportunum videtur in primis, statuere quid sit fides, quid ratio.' Et quidem in- telhgitur pbr M· obieetirb completus total quantus int-veritatum, qua· Deus r^eâlaxit? per rationem tero, totta complexus veritatum, qhas mens humana per aemetjpaam cognoscere potest in qualibet scientia. Cum jvero Deu· auctor·sit tum revelationis tum y rationis, nihib ih iila revelare- ^qtuit, quod adversatus- êt discrepet ab eo,' quod per-gQiam djgnbaeitur.^. Hinc plane eruittfr, fidem neutiquam lumbi rationis^offieere neque ,iiiiadteq- šat fidem vero ^deo non afferre moram rationi, quo [tribus]'vires sibi insitae explicet.'sed mirandum'jn modum illas provehere. Idcirco infer se-repugnaudi cauta nullo,'pacto esae potest; aiil tantupt subiec- tionis veritMbm naturalium supernaturaîîbua. cum 'humana ratio subjecta sit Deo:

a. Hia praemissis,, complures neutralis ordinis deprehendimus vqritates^quas Deus ipse a se reve- la'vit; ouiusmodi suat animae immortalitas, decalq- gus quoad mojes etc. Alias deprehendimus veritates naturale·, quae quamvis non sint retelatae, tamen aut per ae, aut ex eo quod illini consequitur, cum revelati· vetifatibue connectuntur Cum vero eccle- jua ait cuatoa et interpres revelationi·, omni iure pollet ferendi iudicium super naturalibus hi^ce veri- tatibua, aut aperte revelati·, aut cum revelatione apte cohaerentibus; propterea quod aut in libris revelationum aunt,-aut cum doctrina revelata apte connexae ; ideo sunt eccleaiae potestati et iudicio subiectae, quae depositum tuetur, et interpres eat revelationis, et iudex quae nec falli nec fallere potest, quaestionum quae in eam excitantur.

3. Hinc prono alveo Huit, quod humana ratio, in quavis sese exerceat serentia, tenetur supposita, non vero *ttepo&ita revelatione* progredi. Quod si ali- quando ratio nonnihil proponit, quod revelato dog- mati adversatur, necesse est fateamur, illam a veri- tate desciscere, uti scite admodum divus Augustinus monuit (epist. 143. ad Marcell n. 7): „8i ratio contra divinarum Scripturarum auctoritatem redditur, quam- vis acuta sit. fallit veri similitudine; nam vera esse non pôtest. Itaque neutiquam philosophia arro- gare sibi debet ius interpretandi revelatas veritates, accomgiodane eas rationi; sed subiiciens revelationi rationem, expectet ab ecclesia, non fallente indice revelataruni veritatum, qui fieri possit, ut utraque inter ae apte cohaereant et amice conspirent

§ VIII

De natura civilis societatis, et de relationibus ipsum inter et ecclesiam.

1. Episcopi Neapolitani ratum habentes dam- nationis iudicium in propositiones, quae continen- tur in S V Syllabi, scilicet „Errores de ecclesia eiuaque iuribus susceptis votis cohaerentes, quod vera doctrina damnationis iudicium antecedat, exop- tarent. ut Vaticanum concilium apposite veram redi- geret doctrinam, cui iatiusmodi errores adversantur.

3. Idem omnino exoptarent quoad ddmnatas propositiones, quae continentur in § VI, scilicet „Errores de sociqtate civili tum in se. tum in suis ad ecclesiam relationibus spectata

§ IX.

De matrimonio.

1. In immensa malorum colluvie, queis nostra aetas ingravescit, usque eo deventum est, ut matri- monii sacramentum profanum reddere placuerit, illud ad contractum mere civilem reducdqdo. Hinc necesse esae existimamus, ut ad illam amplitudinem et dignitatem revocetur, quo Dominus noster lesus Christus ipsum evexerat. Equidem hac illae susque deque editur in vulgus, quo res ad finem optatum perducatur, aliud esae contractura, aliud sacramen-

Mim, <|<oφ ntl anear ritui, aaaetuia reddit ooatrao^a tum. Quantum iatiuamof4 doetrina a veriUte diate^ ^«po non vidat.a Re quidem veta, cum Salvetoa noater aacramentum hoe inatituqbat, nullum natural eptftrqctui oceleainatieum ritum adjiciebat ab eo aeparabilem, aed oontractum ipaum ad (aeramentum evehebat. Et-quemadmodum ex môrali poenitentiae virtute aacramentum fecit poenitentiae; ita natujalem contractum matrimonii ipae fecit matrimonii ■aeraebentum. Enimvero cjjrn divua Pati|u· loquitur 'do matrimonio: ^Sacramentum hoc magnum eat4 Æph. V, 32), nequaquam aighificat ritum «aerum p ''Chriato ^imino cbetractui adiectum, aed ipaum contractum intelligit erectum ad aacramentum. Idque (lueulentiaiime conatat ex iia quae-aequuntqr: „Ego autem dico fn Chriato et in ecqleeihJ* Et apne. ipae oofnparans conjunctionem maritalem iunc"tioni^leau Chrietf cupi nccleaia, aperte ùignificat, nullo modo (e loqui de aacro ritu addito, aed de ipao contractu ab ipao Chriaio eo'amphtudinia ejecto, ùquo lymbolia eapritneret coniunctiopem ipaiua eün eccleaia. Haec fuit conatana et perpetua eccleaiae traditio, ut videre eat in operibua aa. patrum, quorum aoriea non intermiaaa refertur g Bellarmino. Qua propoaita doctrina, pro certo habendum, apud fidelda rationem contractu· non eaae aecernendam a «aeramenti ratione. Quapropter ubi contract!!·, ibi et aacramentum erit; aut aacramentuib non eat, et ne contractu· quidem. Huc accedit, quod'etiamsi considerari velit matrimonium uti contractus, tamen non eat contractus, mero civilia, sicut ceteri sunt, quos civilia lex ad libitum temperat, aed contractus naturalis, sui iuria. alius ab alii·, naturae omnino pecbliar^h/ quem ita praescriptum et ordinatum voluitjilou». Nec aliter pontifex Pius VI scribebat ad Carolum epia. Agriensem. die XI iulii an. 1789: -Matrimonium non est contractu· mere civilis, sed contractui naturalia divino iure ante omnem civilem societatem institutu» et firmatus; qui etiam hoe insigni discrimine differt ab alio quocumque mere civili contractu, quod in eo genere civilis consensus certis de cMxUis interdum per legem suppletur, in matrimonio vero nulla hominum potestate suppleri consensu» valeat/ Atque haec doctrina iumpridem innotescebat. Glossa enim ad Decret, par 2, eau». XXVU, c. *Quidam votum,* sic ait. „Cum matrimonium magnum sit in Christo et in ecclesia sacramentum, ct tempore antiquius est et usu communius. Antiquius, quia ante peccatum institutum eat; comfiiuniu», quia cum sacramenta omnia sint in eccleaia Dei, hoc tamen apud omnes gentes est: sanctitas *autem* eius non est nisi in monte sancto, hoc est ubi ecclesia aedificata eet/

Caput II.

Da lis, qua· ad more· speotant.

S I

Nonnulla adnotantur, quae m genere ad catholicam moralem attinent.

I. In parte dogmatica, constabilita existeiftia Dei et (lomini· creatione ad imaginem eius, illud additum eat, hanc Dei imaginem in homine positam esse in intellectu, in libera voluntate, in domina**tione super rebus creatis a Deo illi delata, eaque omnia a Deo pendentia hominem acoepiaae. Nunc inspiciendum supereat quousque haec hominis a Deo dependentia sese extendat. Deus, summa bonitas, perfectus ordo, immobiliter adhaeret huic bonitati, huic ordini, qui ipaemet eat; bine in agendo non agit nisi per bonitatem suam, per suum ordinem, nempe propter semetipsum: „Universa propter aemetipsum operatus est Dominus** (Prov. XVI, 4). Idcirco in Kxjd. XV, 11 dicitor Dgua alae smegiifloû^p aanctitatele et Regnm 1.11, 2: „Non aanctua. ut eat Domina·.“ Cum putem iam dietim ait. Ijppreoaiaae Deum in homine imaginem tuam in intelleciu et in voluntate; hinc intellectu/ et voluntjw homini· aimilea eaae debent intellectqi" et volqntati ipaiua, aciiioet adhaerere homine· tenentvr^ordini et bonitati, adeoque debefhhmo intellectu au9 secundum veritileth iudicare, voluntate autant operari aecundum veram bonitatem. Quoniam autem in Deo ord,o. et bonitai, feu. aanctita·, legem eonatituuntt aeternam, iuxta quanx.ipa^opetatur, ita tenetur homo in omni opere auo conformem «e exhibere legi huic aeternae. Ambigendum non eat, quin're. gula proxima humanorum «ftuum ait homini·· co'nacientia innixa ratione; aQ ratio baec imperana voluntati tenetur, uti iam dictum eat. aecundum hanc aeternam Dei legem iudicare CT.ab ipaa petfderd. Quare David Pi. IV ita aciacitabMur „Multi dicunt, quia oatendit nobia bona?4 Etjfpaq reaponaUm dat ^Signatum pat aùper noa lumenivhltu» tui. Domi'A·4; quail dioeref, uti rem explicit dirua Thoma· (1* 2" q. XIX, a. V): „Lumep rationi·, quod in nobi· eat, in tantum potent nobia oitendpre bona et noatram voluntatem regulare, in quantum *eat lumen vultu· tui, id'eat a vultu tuo ^erivatum * Hinc aperte rem concludit idem doctor Angelicua (Cte. loc.), humanae* voluntati· bonitatem magia a lege aeterna, qpam a ratione pendere.

t. Id omnino Hicendum de homine in atatu naturalis ordinis inspecto; sed cum illum evexerit Deus ad supernaturalem statum, cumque ipsi revelationem largiri dignatus ait, huic, alium legum et praeceptorum ordinem adiecit, quae atatum, ad quem evectus erat, maxime decerent; in quo ordine quo magis rem firmaret, persaepe repetitum voluit per revelationem illud ipsum, quod inditum ei erat per rationem.

3. Ex hac doctrina consequitur, hominem duplici lege adstringi, naturali scilicet ipsi patefacta per rationem et saepe pe^» revelationem, et positiva patefacta per revelationçai. Hanc legem positivam Deus homini imponebat, noscens ipsum ea indigere, ratione sublimioris status, ad quetn evectus erat.

Quaternis argumtAi$s desumptis ex Ps. XVIII id oitendendum aggreditur divus Thomas (I· 2M q XCl, a. IV). Ait enim: *Domini immaculata,* id est nullam peccati turpitudinem permittens: *convertens animas,* quia non solum exteriores' actus, sed etiam internos dirigit. *Testimonium Ihmini fidele,* propter certitudinem veritatis et rectitudinis. *Sapientiam praestans parvulis,* in quantum ordinat hominem ad superqaturwlem finem et divinum/ Hinc plane eruitur, homini in omnibus actibus per* spectam habendam este legem naturalem et positivam, utramque acceptam a Deo. ad quarum nor-' mam suos actus dirigere teneatur.

Haec doctrina mirandum in modum configit quotquot facere student moralem non pendentem a Deo atque a divina lege; nec non nimium quantum Pii IX commendat sapientiam, qui doctrinam hanc illitam fuco damnabat, sicuti videre est § VII Syllabi, ^Errores de ethica naturali et christiana-.

§ II.

De officiis oMicntiae ecclesiae et pontifici majnmo.

I. Hactenus animadvertimus, fideles duplici lege teneri, naturali scilicet et revelata, quae, utpote talis, a Deo ecclesiae commissa est, uti iam in parte dogmatica demonstratum est. Ipsa ecclesia depositum servans divinae revelationis, et cum sit iudex, quae n6c fallere nec falli potest, omnium quaestionum, quae circa yarn excitantur, auctoritate a

Deo exornata fuît: hide iure ÿbllet proponendi et interpretandi banc legsm. seu veritate» eradendae rènpiciat; mu errdre» aversande», seu ree faciendae, ■rte ad illa omnia ; constabilienda, quae ad disch plinam pertfeept. · Istiusmodi' iuri .ecclesiae collite respondet in fidelibu» officium obtemperandi in omnibus, quae ab ecclesia proponuntur tum in veritate amplectenda, tum ta etroribue aversandi», tam in faciendo qjricquid ipaa praescribit tat fidele», qui caùaaa praetexunt, per quae parere abnuùnt cuilibet prqeceptq ecclesiae, obedient^ftn detreotint ipsi Deo iuxta illud Lucae X, 16: ,Qui vo» audit, me audit, et qui veq aperuit, me spernit.*

'4. Huic eccleaiae Cbriatua Petrum, uti caput, praeficiebat eiusque successores, qui utique Romani pontificei aunt, quibu» primatum detulit honori» et jurisdictionis auper universa^ eccleaiam. Romathia hic pontifex' uti io parta dogmatica demon'atratum eat, iuxta Florentinae synodi definitionem eat magister et doctor omnium christifidelium ; atque ita inapectua iure pollet proponendi veritate· credenda· et errores veritatibus ipaia jhiveraoa condemnandi. Ipse eat universalis paetor eccleaiae, quam lesus Christus concreditam ei voluit, ut pasceret, *regeret, et gubernaret.* Et quia tali praeditua [eat] auctoritate, iure pollet proponendi omne» quaecumque 'leges necessaria arbitratur, aut recto regimini apt£» et congruentes. Ipse, pro auctoritate ana* a Christo tradita, sapientiae suae iudicio quandoque omnes arcessit episcopo·: hos in Conciliis oecumenicis collidit: saepe a dicitis episcopis sententia· excipit: interdum denique ob potestatis plenitudinem a Cbriato acceptam ipse a se proclamat veritates, errores damnat et promulgat leges. Ergo pro iuribus, queis summits pontifex pollet, omnes cfiristifideles, tenentur eius obtemperare mandatis, seu quoad veritates tenenda», seu quoad errores aversandos, seu quoad res faciendas.

3. Idem ipse Romanus pontifex in actum revocans quam ei contulit Christus auctoritatem in suis fungendis muneribus sive doctqris, sive iudicis, sive pastoris.variae agendi adhibet rationes in proponendis veritatibus amplecten.dis, erroribus aversandis et rebus faciendis. Pro diversis enim adiunctis tenlporis, loci, personarum et .errorum renascentium, normam stabilem ac perpetuam habere nqquit.in adhibenda auctoritate sua: quae pro quibuscunque istiusmodi adiunctis numquam, ne latum unguem, potest inittiinui aut extenuari. Quascunque igitur adhibet ille rationes, modo constet ipsum uti caput et universae ecclesiae magistrum praecipere, tenentur fideles in conscientia sua voci et mandatis eius omnino obtemperare.

4. Quae inde tiuunt corollaria, seu quoad ecclesiam, seu quoad summum pontificem, sunt:

Primo. Quamcunque aut ecclesia aut pontifex veritatem proponit credendam tanquam contentam in deposito revelationis, tenentur fideles credere in conscientia sua. scilicet internum praebere assensum intellectus; voluntate autem adhaerere, eo, quo modo proposuit ecclesia aut pontifex.

Secundo. Qusmcunque doctrinam uti revelationi adversam ecclesia aut pontifex condemnat, ubicunque istiusmodi doctrinae sunt et deprehenduntur, sive in scientiis sacris, sive aliis atque alii» scientiis, tenentur fidele» omnimoda intellectus mibiectione sententiam excipere damnationi» et aversari errorem, quo modo damnatus sit, eum ecclesia et pontifex sint revelationi^.interprete^ et iudieee numquatn fallentes in componendis aut dijudicandi» quaestionibus, quae excitari possunt.

Tertio..'^nemadmodum prineipia omnia, quae hotainam, regant aedetateai, sive in internis r»!atipnib» gubernantium ad gubernatae, èWe in exterpic •tata» ad statam» iustitia innjtuatnr «t naturali honestata, qparim utraque .a Deo quelque revelata, qti ex .quamplurimi» eruitur Scriptura» locis; ita otqnia haec principia ecclesiae et pontificis iudicio •ubiiciuntur, Rubrum est'indicium ferre.de illorum iustitia aut' iniustitia, bonAate aut malitia,"Ut omnia pauci», d» rllonrm moralitata. Nunc vero cum ecclesia et pontifex de illi» iudicium ferunt, scilicet, Db *libertate,in libri» edendi», Bf libertate mnteientiae, De libertate cultke, De eccleeia libera in libero «tata,* deque çetaris impiorum delirantium inventis, neutiquam fines suae jurisdictionis exebdunt, sed de ii» iudicium ferunt, quae ad suam potestatfti omnino pertinent; et fideles s» snbiicere tenentur eorum iudicio.

Quarto. Persaeprt ecclesia et pontifex praescribunt et vêtant ea, quae ad conscientiae regulas 'spectant, uti sunt iusiurandum, votum, contractus et Cetera eiusmodi. Tum enimvero ecclesia et pontifex, quod ex revelatione est, peculiaribus humanae conscientiae casibus accommodantes, normas praescribunt, iux^a qua» fideles habent, quid agendum et quii! omittendum. Idcirco in omnibus istiusmodi casibus, ad conscientiae regulas spectantibus, fidelium est res licitas vel illicitas habere prout ecclesia aut<pontifex judicarunt, Ot iuxta latum ab illis iudicium aut facere aut faciendo ae abstinere.

Quinto demum, ecclesiae aut pontificie cum sit ducere homines ad supremum finem fide, morum disciplina, cultu seu publico seu privato, iure pollent omnes condendi leges, quas putant necessarias aut opportunas, in iis quae ad illa.spectant ; et fideles in sua conscientia tenentur mandgtum excipere. Gregibus obtemperare, easque adamussim tueri et servare.

5,- In his, quae ex deductis corollariis hactenus euumerata sunt, eum de rebus agatur, quae materiae gravis sunt, fideles,'\qui non obtemperant, graviter delinquunt et conteni<?Kent se culpa mortali. Sed quoniam, uti dictum est in parte dogmatica, nun agunt vitam in solitudine, at in societatem çongregati. ita fidelium societates omnia servare tenentur, quae iam dicta spnt, scilicet praecepta et decisiones ecclesiae vel Romani pontificis excipere, atque ita agere, ut vigeant et serventur a civibus. Hinc infandi facinoris conscia est apud Deum quaelibet civilis potestas, quae aut non excipit ecclesiae vel Romani pontificis lege» et decisiones, aut obstat, quominus excipiantur et observentur.

Istiusmodi doctrinis, ex Scriptura desumptis et traditione, damnantur qui, sive catholici sint sive acatholici, aut falsis innixi doctrinis, aut inanes et fictitiaa distinctiones commenti, extenuant aut certo imminuant ecclesiae et pontifici» potestatem atque auctoritatem, immunes statuunt fideles ab obedientia, et culpa eximunt.

S HI.

De iuribu» familiae.

I. Hinc demagogi, illinc civiles potestates, quo populus instituatur et compobatnr ad normas a se praeseriptar, familiae ideam, qualis a Deo* facta est, ineestare et corrumpere studuerunt. Illi auferre conati sunt capiti auctoritatem, et subjectionem in familiae membri», a Deo praescriptam. Istae, cum, inxta suum pantheismum *de Deo Statu,* quicquid est civium usurpaverint, adempta familiae iura et, auctoritatem eius capiti voluerunt.

i. Maxima profecto ex his conatibus, ex hoc fonte derivantur mala. Laxatis quidem fraenis

1 Legendjim

ornais auctoritati, illi quot turft vellant iuventutea ad omnam licentiam atque ad nefaadiasima quaeque institutam. Hae vero omni auètoritate potitae, omni famiHae tard, ita rectam votant iuveqtutis institutionem, ut pbpuli sipt tamquam instrumentum luminibus orbum, quii manibus attrectandum.

3. Q&o tot tantisque malis occurscttfr, eceleiia familiae iura vindicet, irroget illinc debitas démagogie poenas* bine - civilibus potestatibus, quae nitqium quantum sese in çebus familiae ingérant, -definiendo, quae est forma, quam, Deus praescripsit domesticae societati, et sigiÂticanào familiae capitibus, quae sunt munera et officia, qtiae Deus ipsis conferebat, οηιηiπ,υ obeunda, cum parvae huic socieuti praeficiebantur.

ÿ iv.

Ç>uïd agendum udversuj aetatis nostrae religiosum indifferentinnum, et <jua ratione in populis catholica reritas provehatur et rigeat.

Tam fallaces quaqueversus diffusae et propugnatae doctrinae, impiae ephemerides, opuscula venenis scatentia, librorum editiones ad effraenatam licentiam excitandam comparatae, convictus, SQcietates, gymnasia, scholae, tamque multa pravitatis incitamenta, societatem ab imis sedibus concusserunt, exterminando, tenebris offundendo, et quavis ratione doctrinas illas corrumpendo, quibus actiones humanae dirigendae sunt tum quoad partem religiosam, tum ^uoad moralem, tum socialem. His excussis evukisque doctrinis, in quemdam indifferentismum populus prolapsus est. Hinc quo se vertat, quid credere, quid facere, quid velle debeat, hescitf Huic tantorum malorum origini quo praesentius occurretur, episcopi Neapolitani Vaticani concilii sapientiae haec in actum redigenda subiiciunt.

1. Catechismum catholicum, religiosum, moralem, politicum concedere, evulgare, diffundere in populo fidelium, qua fieri possit, facillimum in n\pdum, at cuiusvis captui accommodatum; qui sit omnibus schola, et documentum permanens in populo. Ibi omnis catholica veritas, omnia religiosus ritus, omnis ecclesiastica disciplina explicetur, declaretur, demonstretur turn perspicuis modis, ut vel ipsi rudiores intelligent et doctrinas excipiant. Ibi extricentur et refellantur omnes obiectiones aut a nostri aevi incredulis, aut christiani spiritus remissione et torpore propositae. Quodlibet vertatur in idioma. et sit liber universalis et uniformis institutionis.

2. Catecheses, seu instructiones iuxta consuetas formas (vulgo *eatechisticas)* fidelibus tradendae, quae sint frequentissimae. queis det operam quilibet Christianus homo, cuiusque gradus sit. communi animarum amore ac studio inflammatus.

3. Studiosae iuventutis i&stittftio, seu clericorum seu laicorum, ex fallacium doctrinarum diluvio et indifferentismo, quo absorbetur societas, eripiatur.

4. Alia atque alia ministerii opera id actum re« digere; sacerdotes arcessere, ut omnes in agro ecclesiae adlaborent: rni< umque idoneitati et intelligentiae officium sit.

5. Ita agere, ut clerus, quoad eius fieri possit, alacritate, scientiis, disciplina promptus et idoneus evadat, quo fortis et ipterritus possit praelia Domini praeliari; omni seientia exornetur, summa dialectica, assidua exercitatione docta et erudita, quasi in arenam descendendo.

fi. Colatur eloquentia, ecclesiae patrum vestigiis insistendo, copia et vi sacrorum textuum, qui sint adamussim accommodati, recte dispositis, validis selectisque argumentis pro re nata, pro tempore et loco; hinc facessat quaevis iniuria. exprobratio, irrisio, iroaiee dicta Gravitas doctrinae et _perspieuita» cum mitibus modi» apte connexa, quae •et rhetorica Christianorum, sit dos et ipsius ornamentum. Ad quam comparandam solida requiratur institutio, altiora theologiae dogmaticae et XB^ralia studia, quibus nemo carere potest, qui dat nomen ecclesiae: quaevis alia doctrina declarandis, propugnandis, demonstrandis catholicae doctrinae veritatibus unice inserviat.

7. Quo magis instructus magisque idoneus evadat clerus, adeo ut possit conserta vi collatiaqqe signis pugnam inire adversus consceleratorum hominum turbam, qui ecclesiae Jura, auctoritatem. absolutafn ditionem oppugnant, magnopere interesse vitietur, ut adprime calleat ius canonicum, ius publicum Aocleeiaaticum : una eademque sit omnino disciplinai Neque abs re erit, si aliqua methodus ptaescribatur. qua proposita, iuventus ecclesiae addicta in ingenio perficiendo promptior fiat et optatam metam alacrior pertingat.

§ v.

Appendix

Nonnulla proponuntur, circa guae expedire ridetur, ut opportuna consilia ineantur.

1. Utrum lex circa matrimonium & Tridentina synodo sancita (ses. AXIV, de refer, matr. cap. 1 *Tametsi*retinenda sit e<> ipso modo, quo nunc est. scilicet ut iis in locia obliget, ubi recepta fuit, vel magis e re ait declarare ablatam quamlibet exceptionem quoad legis promulgationem pro omnibus catholicis, et ad nuptias valide ineundas requiri parochi proprii praesentiam, nec non duorum vel. trium testium.

2. Quoad matrimonii impedimenta aliqua temperatio sumenda, e. g. auferre impedimentum inter affines et consanguineos in quarto gradu.

3 Sponsalium instabilitas postulat, ut aliquod ineatur consilium, quo malis occursetur, quae originem ducunt a sponsionum facilitate, quae'vel incaute, vel callide fiunt ab adolescentioribus, qui postea stare promissae fidei nolunt. Hinc feratur lex, iuxta quam valida non sitit, nisi nonnullis appositi* conditionibus.

4. Aliquod ineatur consilium Sanctius sapientiusque adversus tot inventa ad depravandos mores comparata. quae nunc potissimum derivantur a magnétisme animali quoad omnes formas somnambulismi, sportismi, spiritismi; quae omnia quidem ad corrumpendos mores impietas commenta est. Satis enim non esse videtur, quidquid hactenus factitatum est. et quidem in casibus pocuiiaribus.

b. Instaurentur poenae et ecclesiasticae censurae in eos, qui ad singulare certamen descendunt, quorum numerum in immensum increbuisse quotidie intuemur.

fi. Ad coercendam nimiam licentiam, a libera libellorum pravorum ac impiorum editione derivatam, aliquod sapiens suscipiatur consilium.

7. Quo commodior ac facilior sacrae Scripturae lectio fiat et exiguae molis, utrum aliqua versio vernaculo sermone edita ac sine notis permittenda sit.

Pars secundi.

QUOAD ECCLESIAE DISCIPLINAM

Impii aetatis nostrae omnigenas corruptelarum illecebras in actum redigendo, perfrictae frontis homines, contenta voce ad ravim usque inclamantes, societatem una simul cum iis. qui rerum publicarum adsident gubernaculo, atheismum omnino sapere debere pro viribus contendunt, et Deum O M. intra

caelorum elanatra, Idem in privata eonacianti*, at religionem, ut ipai aiunt, in ecdeaia et «aerarii» occluder». Itaque bella inferre audeat, et diatrioti· entibo» eo vire» intendant, at ab hae raram ani-venitate omniqa» aociali eonvieta virtue at eo-eleaiae actio exterminetur ac fundito» deleatur. Quae cum ita »int, omnea, quotquot suat catervae impiorum, eum inter aaaa coiverint diriaque exagi-tatae acie» inttruere et concurrere Mtegerint, opu» eat. ut eccleeiae actio magi» revera et perbelle in-•tructa adhibeatur. Et quod ad ipaam actionem •pectat, neoeaae eaae exiatimamua, ut, quoad eiua fieri poaait, unita», efficacia, idoneita» iq iia qui in gubernanda ecoleaia prima» gerant, et qui iatoram vocantur in adiutorimn, dexterita» in agendo quam maxime in bonum apirituale omnium fidelium pro-moveatur. Itaque quinque aequentibua capitibua, quae ad rem noatram magia facere videntur, aua-cepta vota, aicut ab initio, omnia aanctiaaimo do-mino noatro. Pio papae IX etepiscopia ab ipao congregatis humillime Referuntur.

Caput I.
De unitate' aotionia.

. Norunt profecto impii, quod eo fortior, quo magis unita ait vis; adeoque nihil intentatum re-linquunt. quo relut instructam aciem ipsi sene ha-beant, et conferto agmine omni opum vi leau Christi ecclesiae vires perfringere, discindere ac labefac-tare connitantur. Quamobrem illud omnino opua est. ut in catholico sacerdotio magis ac magia unita» actionis constabiliatur, et1, Dei afflaqte gratia, im-piorum astus, insidias, dolos propulsare valeat, ut-cunque ipsi nefario ausu aggrediuntur. Cui certe actionis unitati duo vel in primis nobis praesto esae videntur. Alterum, quod in concordia episcopatus et cleri cum Romano pontifice lesu Christi vices in terris gerente positum est. uti sanctitas tua in allocutione habita die IX decembria 1854, citius initium *Singulari.* scite admodum animadvertit rve-teres catholicae fidei propugnatores de pertinacis-simis haeresibus retulisse victoriam, cum scilicet *una aecum et cum apostolica sede,* tamquam cum duce suo cuniuncti milites, firmo animo erectoque in certamen descendissent**. Enimvero cum ita placuerit lesu Christo constituere, qui suas m terris gereret vices, Petri successorem, disciplina, quae ad externae actionis regimen spectat huiusce a Christo constabilitae societatis, cui nomen inditum est ecclesiae, et quae est eius corpus, nullum, qui praecipuus sit motor et centrum medium agnoscit, quam pontificem maximum, successorem Petri, vices Christi gerentem, qui est invisibile caput, unde om-nis potestas est quoad ecclesiae regimen, et per pon-tificem ipsum, pro rerum ac temporum condicione, singulis eius membris accommodatur, tamqugm cu-stodem atque interpretem -sanctissimae Christi vo-luntatis. magistrum ac supremum iudicem rei Chri-stianae nUnquani fallentem. Quae doctrina adeo est de rei essentia, ut, illa e medio sublata, quae-cuuque constare nequeat disciplina, et ecclesiae corpus, uti capite diminutum, ipsa sua corrueret mole. Cuius rei conarii penitus saeculi filii, ut a dogmate et moribus lesum Christum prorsus sub-latum volunt, ita in eodesiae disciplina omnino ex-trudere Romanum pontificem conantur. Testis est trium saeculowm historia, cum *Statolatri,* quibua nihil potius est, quam statum impense colentes, episcoporum potestati in suis dioecesibus effuse adulari, nunquam desierint, quo facilius sui iuris fierent, pontificia potestate emancipari. At istius-modi adaMtiow·, eostisMtsr profusa· parochia in •pbcopoa, prasbytaris ia parocho· ot hic» ipria ia clerico·, adprime sdocasrant, iaüaemodi hominum politic··, s«b vulpe latitantem· i· ·° «tam n n, •oiliest Zhsùir m nimiam quantum anti-quatum, at incautis praaecribi in postarum poaait. Unio igitur et maxima concordia cum Romano pontifie· sit basi· at faudamaotum ornais disciplinae, adao at qni cam pontifice aoa colligit, disperdat.

Alteram, quod ia actionis unitate ecclesiae ma-xime derideretur, illud est, ut episcopi una cum dora in operibus ministerii ita agant, ut absolu-tissima mentis et cordis unio in Christi fidelibus cum Romano pontifice excitetur. Siquidem magno-pere id praestare poterit, ut in catholicae fidei pro-fessione quam quod maxime addat animos et fir-miores faciat, uti scite admodum edosuit sanctitas tua in litteris encyclicis, quarum initium A'oatù VIII die decembris 1849. In qus sane erga Ro-manum pontificem populorum communione et obe-dientia tuenda, brevis et compendiosa via est ad illos in catholicae veritatis professione conservandos. Cum igitur ea sit actionis unitas in ecclesia, illa stat animo sententia, ut concilium VAicanum det operam quo potissimum excitetur; ac primum in specie

$ I

Curet unionis vincula m *episcopatu nectenda, seu per epistolas,* mn per *conventus statis temporibus habendos, praeter illos, qui ab episcopis habentur* M *qualibet dioecesi et ecclesiastica prorincia, de quibus in rerum processu sermo erit,*

prisca ecclesiae disciplina consuetudo invales-cebat, quod quivis episcopus, statim ac novum ali-quem errorem irrepere sensisset, aut insidias · dia-bolo parata·, quas in animarum perniciem impii tyoliebantur, non apostolicam modo aedem certiorem faciebat, verum etiam monito· episcopos volebat •criptis, quae *litterae formatae seu canonicae* dice-bantur. ut quisque in sua dioecesi curas et vigilan-tiam augeret. Quas litteras ab apostolici· tempori-bus ad Nicaenam synodum duobus voluminibus colleotas redegit Franciscua Dominicus Bencini Item Thomasiniua in opere *'de retere et «ora disciplina* de nonnullis synodalibus episcoporum conventibus diversarum provinciarum iniicit mentionem.

Iam vero haec atque alia unionis vincula in integrum restituere vire· adiiceret actionis unitati in exercitio pastoralis ministerii, et episcopi, arctiori inter se vinculo colligati, magis magisque cum Ro-mano pontifice cohaerescerent. Subsidium, quod per huiuscemodi tmjonis viqcula. litterae ultro ci-troque missae, apta consilia, incitamenta ad suscepta munia expedienda, aiiaeque non levioris momenti. quae exinde dimanant, utilitates, sunt certe in causa. cur. quae proposita a nobis sunt, sedulo perpendantur.

§ II.

fraeseribat, ut episcopi, parochi et concinnatores litteris pasti alibus, instructionibus et concionibus habendis circa ecclesiae nec non shmmi pontificis praecipuas dotes, quibus Christus instructos voluit, praesertim in festo principis apostolorum, tempore quadragtsimali et adventus Domini, saepius quam antea commoneant Christi fideles, quam necessaria sit unio singulorum membrorum cum visibili eccle-siae capite, atque in eorum animis vehementius in-fundant promptam ptMaqw *obsequium omnibus apostolicae sedis decisionibus.*

Quo sane facto concilium, uti ubrmam universe acceptam, confirmaret, quod in eneyclicis *flostis* VIII decembri· 1849 $ II ad episcopos Italiae missis praescriptum voluit sanctitas tua.

1 Loco *et* ponendum *quae*

I HI.

Inmdcamde mmM, «4 faufw *epiaoepae* m mm *dine-CMÎ atiqttod fiittUt Opttt ÙttiüťMt ti MβàMMB preeeleat, ajpa* ᵾK *tub eeetmu codai* mm-MM *Chritti fideliam* (MM MMI *pontifie»* «MMM.

Caimaodi earat «odalita· prieeipM apoatolar··, Romae a aaaetitate taa iam eoMtabilita aoa paoeia privilegii· locupletata patentibu litteria dati· XXXI die oetehri· 1860, quae ,id habet propoaitam, at preeibu· et operibu·, hi· praeaertim difBeilliaai· temporibu·, apoctolieaa «edem adiuvare «atagat*. Oaiu· •odalitati· gratia jiliae datae rant litterae IV novembri· eioadem anni, quibu· copia facta eat alia· alibi oonatabiliendi, ex eonaenra ordinariorum, Romanne aodaliteti adnumerand»·.

g IV.

£rprv<M *aperiat, omne» tacerdote» rennntiatoe aat electo» ad epieeopahtm non print tnae dioeettu ad-tideant pAmanle,* ptuam *ipti per te adeant Romam epitcopali ehritmote inungendi; ni Romana» pontifex praebeat ei» facem* ta *talebroto itiner» et monita ealnti», quae neceieaaria tant ad iter peragendum; ei tero gravioribu» de eatuie per* ntanmi *pontifici» diepensatioieem eximantur, illa apponaturOlaueulo, ut guo citiut fieri poetit, illuc iter inetituant.*

Novia enim epixopia. uti per pontificem ab inviAbili eccleaiae capite leau Christo confertur omnia poteatra, ita ipai· expedit, uti Romam ae conferant conaecrationem ot iuriadictionem recepturi, ut propoaito animet ipaorum exemplo maximam patefaciant cum pontifice unionem; eiuaque ad pede* provoluti accipiant benedictionem nec non apoatolioam miaaionem: quod quantum proficuum eftt^. ipaimetipai experientur. Et quoniam Caeaariamut a aaeculo decimo primo recentiorea radices agit, et novas uaque •ibi comparat vires'in Europae ditionibus, quarum reges autumant. ae Romanorum imperatorum adiirae haereditatem, qui titulum «ibi faciebant' *eupremi imperatori» et pontifici»;* inde accidit, ut illi ipai, qui ecclesiae nomen dederunt, vel in amplissimo dignitatis gradu collocati, ferreo sub statuslatriae iugo edocti atque enutriti, ecclesiam in Statu circumspectando quodammodo obcalluerint. Aat. auae ditioni· «nguotiis egressis.' statim ac relevare animum licuit libero sub caelo Romanae Christi ecclesiae, uti reapse Romae videre est, compertum exploratumque erit, Christi ecclesiam vere catholicam ease, vitam scilicet viventem ubique terrarum, quaeque a Romana sede in universum terrarum orbem diffunditur: tunc aucta· sibi vires sentient, seque ipsi dignoscent, uti reapse sunt, principe· yiiue societati·, quae nulli· tenetur locorum angustiis, sed totum complectitur orbem terrarum; et comparando. et. ut ita dicam, in actum referendo sensum Kuae dignitatis, saeculi potestatibus obstafe non dubitabunt; eisque firma stabit animo sententia, unum Romanum pontificem, quoad episcopalem dignitatem. qui Chrieti rices gerit in terris, episcopis excellere atque eminere.

8 V.

*In episcoporum animum inducat» ut nemo cunctetur apoetolicae tedi eubiicere, qua» referenda eunt tuo tempore, quoad dioeceeim, iu*ta illud, quod in encgelici» die XVI novembri» 1673 evulgati» do·clam tum fuit, quibu» commonebantur initium tritu·norum aliorumque epatiorum detumtndum eeee pro cuncti» promiteue fpi»eopi» a di».XX decembri» 15^5, quo nempe dt» con»titutio Sixtina* m *lucem prodiit; numquam vero'a die con»ecratioui» ptittH,* |NF MHM^ήNM StflteţkO MCFW taipvdMM·^· ewe peaaaat; «ai prqf*cto *r»i im>*

Nee aaae iaiaria; aiqaideat ia aoalaaiaa radaadat datrimaatam relation·· atoraado diflhna, et vwitatio per ipaoe epiraopoa maximi paadari· aet, at vivax ■arvatar aaio earn paatilee maximo; nee aoa proptar •ctioni· uitataaa in apiaoopat·. Ediatvato, at Boaraati verbi· it* rem Mgaifioaatia ataarar: ,Lieat Romaaua pontifex adprûna aorit, qaaaun ration·ae modo ·· gerant onuteb et ungslae écrirai»·, ip·· divinit·· univer»·· militanti· eecleaiae excel»· in apecula locatu», nequit certe cuceptum opuperficere, niai tanti moderatori· rabaidio epiacopi veniant, per univerram terrarum orbem diffuai. Hi· enim rationem de eccleaiartim atatu reddentibu», poteat uno eodemque modo atatuere quicquid ad Dei gloriam amplificandam magia conferat, neo non ad Iran Chriati religionem propagandam, ad animarum aalutem adipiacendam, atque e medio tollendum quicquid extra ordinem eat, et acbiamatum atque haereaum peritula dimovenda, quae doctrinae unitatem, qua nimium quantum excellit catholica pocleat·, excindere valerent. Plane omnino ex hiatoria compertum eat, quod nonnullae eccleaiae. aaluberrimo relationum medio perperam intermiaao. et viaitatione ad sacra limina neglecta, mali· gravioribu· obnoxiae tacuerunt, et errorum offuaa caligine contra fidem' et more· involutae miserandum in modum permanaerunt. Nec aliter contingere poterat, quippe quae a cathedra illa receacerunt. unde radii Incia dumtaxat arae fundebant, in qua reliquae omne· eccleaiae retinent unitatem. Quanti autem momenti ait huiuamodi episcoporum visitatio, in memoriam redeat, quod Benedictus XIII in Roman· synodo 1795. tit. 13. cap. I, episcopos admonet. „ne ita passim personali hac visitatione ae dispensent, monita heie multa, et une proficua, eorundem •anctorum ecclesiae principum patrocinio et summi pontifici· vivae vocis oraculo percepturi, quae scriptio aliquando nequeunt consignari." Quod si nihil aliud, certe non deerit *o» odos* loqui cum pontifice maximo, praesertim in gravissimi maximique momenti negotiis. quae in ordinaria relatione committi nequeunt •cripto.

§ VI.

TrienwM *tpatium epiteopi» Italiae praeteriptum ad sacra limina visitanda aliquanto ampliu»producat, ct provideat, ut si luetis de raueis episcopu» ab»tineat, a potui» ture irrogati» immuni» abeat.*

Vnm»e parti· propositae rei ratio eet, qui· in amplioribus maxime dioecesibus non plane totum suppetit triennium, ut omnia colligantur elementa apta et necessaria relationi quoad statum dioecesis, numeris omnibus absolutae. Unius anni productio tanti non est. ut ecclesiae afferat detrimentum, propterea quod, quacunque urgente necessitate, quae Romani pontificis sollicitudinem postulat, episcopi, nulla interiecta mora, peculiarem mittere satagerent relationem.

Quoad alteram partem sero, omnino non sapit, quomodo, canonica de causa episcopo prorogationem rogante, copia fit a s. congr. Concilii, ut a poenis. h> quas iam delapsus est, absolvatur. Siquidem magnae notae scriptores canonici iuris edocent, atque ex bis Fagnani cap. *Ego* X. de lur. iur. n. 34, quod „quotiescunque impedimentum est tale, ut excuset episcopum etiam a transmissione procurationis, tempus ad visitandum non currit, eed' dormit; et subducitur tempus impedimenti, ita ut, eo cessante.

restauretur tantuadcm temporia apiseopo'ad visitendam, quantum absorbuit impodimontam inxta theorieam Baldi.*

i VII.

Declaret ab huiuscemodi ■«»«■< et offieio /angendo iwmans* non *esse* episcopo» sn *partibus infidelium titulo ac dignitate praedito», raltem* ad *prolixin** <WMUH.

Ad rem propoaitum confirmandam in Memoriam reducendum existimamus, quod eminentiaaimua cardinalis Lambertini, qui postea Benedicti XIV aibi nomen assumpsit, in synodo dioecesana lib. XIII, cap. 6, n. b, Fagnani et Thomaaini auctoritate suffultus retinet, constitutionem Sixti V episcopos titulares complecti. Et baeo sunt eiua rerba: „Cutbjn visitatione, sacrorum liminum, praeter venerationem erga sanctorum apostolorum cineres, debitae Romano pontifici submissionis, et obedientiae actus coaQneatur^-cumque etiam episcopus titubaris licet abbens^pi impeditus, quominus ad suam 'ecclesiam accedat, de huiua tamen statu aliqua identidem cognoscere possit, quae pontifici referenda sint, et quorum occasione aliquid in eiusdem ecclesiae utilitatem proponendum oecurrat: hinc affirmandum videtur, episcopos quoque titulares ad Sixtinae bullae observantiam teneri." Quod si non sit, quod referant de ecclesiae suae statu, quam maxime proderit, illos adire sanctorum apostolorum Petri et Pauli basilicas et supremam hierarcbam suBmissionis et obedientiae debito honore prosequi. Nos quidem non latet, quod idem cardinatis Lambertini superius ibro II. cap. 7, n. 8 [I. 9] praefatae operae negative se habet, afferens decretum Clementis. VIII anni 1594, desumptum a libro [8, decretorum sacrae Concilii congregationis p. 100; sst huiusmodi decretum in tabulas relatum non reperitur, teste Angelo Lucidi in sua opera de Visitatione 88. LL. vol. I, cap. 4, η. 61; adeoque nullam de eo rationem fortasse habendam censuit, illam defendens sententiam ^Titulares episcopos sacri limina adire plane teneri".

fi VIII.

Statuat ut sanctae sedi» sollicitudini in transmittendis pontificiis acti», quae ad dogma, more et disciplinam spectant, nedum sacrae congregationi» derlarationibu» pro universae ecclesiae bono, 'episcopi respondeant in unitate actionis una mente unaque voce episcopali, in lucem edendo et evulgando, quae fidelium tibi commistorum praecipue interes»» norunt, Ulterie paitoralibu». Atque idipeum. si quando rei gravitas et circumstantia» postulant, ab episcopi» euiueti» ecclesiasticae provinciae aut regni simul perficiatur.*

Ignari enim interdum esse solent derue et christifidelea complurium dioecesium quid statutum et declaratum sjt; siquidem1 quem quod plurimum interest et regiminis bene constituti norma est, ut quam citissime praescriptionum et declarationum, quae ab ipso medio auctoritatis centro proficiscuntur, communicatio fiat Pastorales enim litterae simul atque uno eodemque tempore missae maxime expedire videntur, at omnia auspicio et perienla ab singulis episcopia amoveantur. Ao ne sanctae sedis acta seu in tranaauttendo, non, quod non taro accidit, in tabulariis dioeceaanis dispergantur, optandum esset ut schedularum moneiliam instar fieret expeditio.

» IX.

ftrmiilat arbitrio consilioque conciliorum provincialium, qui fieri possit, ut menstruis periodicis con«nlater, in fisibas Inarta» aedis asta «etatiMtastar, fisis» *ad* uiwwfisrwfiM cArist>/W»teM *spectant, vernaculo sermone terta, adiecti* religiosi» commentariis, quae* ia *lends* nimium ynantem *oatholiaan mitem* epiritum valeant.*

Id eoimvsro opu ease arbitramur, alve ut fidelibus usque vivaeior perstat afecteum relatio, et quae eunt spiritus, cum supremo eodesiee capito; sive ut suppleantur, pro temporum casibus, quae ab epiaoopie litterio pastoralibus evulganda non easent.

8 X

/nstituantar singulo» i» aeno Romae* concertas, *propositi» nrgumrntis,* qnns *vel ad re» eccleiiaetico»'. rei qua» ad ipsas referrentur, inter* dicrrsoram *regionum sacerdotes; ~TffenoH argumentum aliquod fusis» pertractandum, non ex>guae certe moli» praeti-ribatur, quod eacerdote» petitore» cuiusrunane in toto terrarum orbe regioni» lucubrandum atqur enucleandum e«rabunt.*

Verba non suppetunt, quibus significemus, quantae id utilitati sit. Ipsi enim ad excitandum amorem, obsequium, ohedientiam et coniunctionem totius cleri cum Romano pontifice nimium quantam valerent. Ipsi ad revocandum sacerdotes ad unam eamdemque sentiendi rationem in disceptationibus, cum illas quisque adscisceret sibi partes, quae ex sacrae Romanae congregationis praxi omnino forent; quibus assequendis, proposita sibi aemulatione quisque petitor studio primas referendo* exardesceret. Ipsi ad dispergendas valerent nonnullas sententias passim apud hanc et illam gentem adscitas, quas pluries magno fuisse detrimento experti sumus. Ipsi-vires et stimnlos adderent acrioribus ingeniis in illas doctrinas persequendo, quae ad profligandos nostrae ectatis errores quam plurimum conferunt. Et, ne hefc diutius immoremur quam satis est, illud dumtaxat adiicimus, ad graviora studia provehendo calcar adderent, quibus 'theologicis, canonicis et rationalibus scientiis arripiendis nihil, quod absolutissimum foret, omnino deesset. adeo ut talibus armis adprime instructi pro ecclesiae defensione in arenam descendat. Quamquam vero ab ipso exordio pauci admodum forent, qui sui periculum facere auderent, non aliter quam treceni Gedeonis milites fortissimi, qui ingentes Msdianitarum copias profligarunt, illi, conferto agmine collatisque signis, hac illae magnis passibus incedentes alios eisdem instruent armis, maximo futuri adiumento in pastorali cura.

S XI.

In catholicorum hominum animum inducere quam quod maxime refert, ut, duce et auspice episcopatu, operam ipsi conferant suam, seu per catholico» conventus, proposito «ibi exemplo Germania», Heivetiar, Belgii, seu quavis alia ratione, quae scopum attingat et finem .plan» assequatur, l^solemnem i» modum declarandi, quae absolutissima obtemperatio est sacrosancti catholicae Romanae ecclesiae praecepti» nec non supremi capiti* eiu* le»u Christi vice* gerenti*; 9· pie ac religiose obnoxios se exhibendi veluti ducibus episcopis suis, quos Spiritus sanctu» posuit regere eedssiam Dei, quam acquisimt sanguine suo;* 3* Statae *uu excitandi ad perseverantiam neque ad extremum vitae «astem in* Amm*comodi obtemperatione;* 4* *sedulo curandi modos, quibus opportune inopiae populorum operibus misericordiae spirituali* et corporalis re et actu occurritur, mens colitur et corda ad meliorem frugem reducuntur Atque ut conventus huiusmodi*

1 Vox tsmsn posita pro pissuasm vsl *etsi*

• Hio aliqaH iatsiridims videtor.
• Seritandass *referendi*

mum *Ma* MMMt, *declaret, neonee omnino* sees, *t ttfMlt rv^ÎMÎf *tfiiCtpi* f γμ Iμ γ.

Its ietinemodi eoaveatuum mem eosataaent firms pantarat ia aa basi, iuxte Scripture· verba, at ia •ooMa eoavsatus fierent Deples qridees aat *at*fieiuat qaod exigit a nobia 44aa, eerdte eeiHeet at lingua·: verba haae Mat divi Aaguetini d* *fide tt* syatMo: .Duplex officium a aabia exigit Ida· oordie •t lingua·, id Mt aoa, at salvi fiamus, non solum gerere fidom debomus in eord·; at dobomas etiam pro re nata illam ore at lingua oonfltori, uti divu· Paula· in epistola ad Romano* [X, 10] admonet: *Corde creditor* ad insttliem, or* euirm eea*feeeio fit ad* saint*·» I, IV"'. Tali· osm debat laicorum conventuum spiritus, st confiteri poeaiat fidam coram hominibu· ad Dei gloriam, raie pastoribus iure datis morem gerente· ae rei in primi· Romano pontifici. Quemadmodum vero fide·, quam quisque ore confitetur, nihil omnino est'sine operibus, uti dirus lacobus apostolus [II, 20] monet: „Fides sine operibus mortua est*, ita spiritu· catholicorum conventuum re et actu innitatur, spiritualis scilicet et corporali· operibus misericordiae. Neo congruere tantum, verum etiam necesse esse, praesertim in regionibus libero regimini obnoxiis, istiusmodi conventus, existimamus. Ibi enim impiorum coetus procagjter licenterque se habent, piisque catholicis, collutis consiliis ac viribus coniunctis. praetexunt insidias, qui paribus armis instructi idcirco tenentur inter se coire et transversis cuniculis hostium cuniculos excipere, armis scilicet moralibus socios adsciscendo, et congressus habendo ad conflictando· fortiter adversarios; ut nisi ad mentis sanitatem, ad impotentiam certe impietati· sectatores reducere valeant. Alia nec minoris momenti causa Mt, inspecta alicuius episcopi conditione, qui nullo praefectorum urbis subsidio suffultus, habet profecto ubi innitatur, in catholicis scilicet suae dioecesis conventibus et bonis, quae istis congressibus maxime derivantur, cum ii magnis praesertim in urbibus hebeantur, quo viri confluunt certe praeclaro nomine et| spectata religione ex omnibus ao vari» diversarum dioecesium coetibus catholicorum, qui magno erectoque animo moralem episcoporum vim sustinendam suscipiunt, .apta praebent media, quibus charitatis opera instituantur, puerorum ingenia ad catholicam informentur disciplinam, et ecclMiae iura sine ulla offensione exercenda propugnentur.

Maximae quidem utilitates ex hoc fonte dimanant; contra vero non sunt minora, quae mala occurrerent, ei quando istiusmodi congressus vel magisterii locum arriperent, vel, quod peius, quaestiones discutiendas susciperent in ipsius eecleeiae doctrinam. At vero si sanctitas tua una cum pp. Vaticani concilii istorum congreMUum limites circumacribent, et episcopis ducibus, iuxta regulas a sancta sede statuendas. ad rectam normam dirigantur, prp certo habendum est, huiusmodi congressus optato fine potituro·.

Quibus sane modis adhibendis, absolutissima haberi poterit unio nedum episcopatus, sed et cleri atque christifidelium cum Romano pontifice, et actionis unitas in ecclesia magis magiaque aucta, in dies constabilietur.

Caput II.

De vi et effloMia aoctouta

Quod efficacia actionis ecclesia· pastorum ssaximopere explicatur per sanctam visitationem, per synodo· provineialM et dioeoeMnos. perque cleri operam perbelle oollatam in animarum cura et MtbaÜM dMpüan, adeo simparta ne eet, «t filii teMebraruas in id uaiM inssmbant, quo inane et opts·. Hie maturiM peepsaeia, nostra intereme vie·· est Menant· perearutari, qui fieri posait, ut ia MMoept» muneribus expsdiiadis easveitt··», sec noa eCsetM «ns passerais· ia tut· loeotar aa propugnotur. Quapropter .egere· m stadium ia real propositam eoaferaetes, omaM ad unum aaiaaadvertimes, mini oataiao sass, eaMÜiariba· eanonibna, qui prae&ta pastoralis aMsoaie remedia adhibssda raggerunt et moderaatur, talem mm «volvendi vim omaiuo mm impertiendam, at, Dei affiant· gratia, offieaeitar exptiootar vol adversu* vix superanda ab impiis interiecta impedimenta. Quamobrem haec peropportune providenda putamus; videlicet, ut Vstioanum concilium

De Meets vialUUsa·.

« I

Declaret, lancine Mtationie officium poetulare, vt is *lota dioeceai, Italie iemporibue, adimpleatur praeeeripta forma,* sciisqsc is *Ordinem redaeiie,* st *optato fine potiatur. Confirmet, teneri epiecopot ad eacra Umma mitten relationee, Ii qua dioeeeeie pare* son *fuerit eieitata, et qua de cauea facta praeiermiuio. Demum bienne epatium ad triennium producatur.*

Bunt qui opinantur cam cardinali Ioan. Bapt. De Luca (Feacoeo *pratico,* cap. XIII,' n. 8) Trideutini coneilii legem ad bienne spatium non ease ad verbum intelligendam, adeo ut episcopus posait, proui neoeesitaa postulat, visitationem perficere. At istiusmodi opinio non Mt ex communi doctorum sententia; quippe quod in cap. Ill ses*. XXIV praefati coneilii Mtis ac super declaratum Mt. teneri episcopos intra biennium in tota dioecesi sanctam complere visitationem. Iam vero, quemadmodum opposita opinio obstat uni efdemque actionis rationi episcopatus in sanctis visitationibus, eiusque vim imminuit; ita quam plurimum eonfert, ut quid in re proposita episcopi debeant, declaretur.

Nec minoris momenti Mt altera consilii ad rem suscipiendi pars; siquidem eo spectat, ut malo peropportune occursetur, quominus plura· per annM aut fere nunquam pastores sinant dioecesanos ora vultusque suos intueri. Quamobrem, quo isto episcopi fungantur officio, recte quidem atque efficaciter, ad trienne spatium producatur visitatio oportet saltem in amplis dioecMibus, et ubi gravioris momenti res procul dubio complicantur. Id enimvero satis ac super ex diuturna experientia constare •docemur. Quid vero quod neminem fallit, tempora concilii Tridentini dioeceses angustiora· intra limites plerumque teneri; sed non ita pMthac, cum per pacta idter Romanum pontificem et priecipM conventa pturas dioeceses simul collectas atque uni episcopo sub das conspeximus? Ad haec, per temporum vicissitudines laboriosiores magis quam antea evaserunt; adeoque rei ratio poetulat, ut episcopi per semetipsos totam circumeant dioeoesim, quicquid cuique ecclesiae opus sit inspecturi, spiritualia populi eognoeeant, atque oculorum aciem in quasdam vulpeculas intendant quarum unum opus Mt vineam Domini Sabaoth per techna· et cuniculo· demoliri. Quare haec stat animo sententia, pastorales visitationes intra biennium, nisi in exiguis dioecMibus, non poeM compleri.

6 II

Praeembal, ut, quoad eitu fieri pouii, ad normam ■sepis acruratam *circumembantur dioeceeee, quin ipearum numerue imminuatur.*

M·

› Locus iavsaitar ia citato Aagsstiai open I init.

Nonnullae aaim dioeeseoe tuetis lown· Mguatü· ooaretautur, at non sinant episcopes rarem •t cogitation«m «nam, prout hodierna reran· ooadltie poetulht, prorsus impendere. Contra vero aliae dioeeeses tam longe lateque patescant, taataqae amplitudine laborare videntur, ut propter locorum asperitates atque itinerum difficultates paatoraHq visitatio non eet nini perraro soseipieada neque omnino expedienda. Huc adde, qnod in modio nonnullarum dioecesium. quae neapolitaaae ditioni subiiciuntuy, exstare videntur pagi quorum paroeciae ad alien «pectant dioedteeee; nonnullae vero tum longe ab episcopali node remotae sunt et aliia oonterminis proximae, ut praeter graviora, qnibua occursatur. incommoda in nancta visitatione, ecquid abnormius erae poterit, qnam, quod ibi liceat, idipnum alio in loco, et quidem contermino nefas ait?

Do synodis dleeesaaab. '

9 III.;

Ad praetcriptai revocet normes *ft obeervantiam* . synodorum *celebrationem,* quos yrnsqus tn *tua dioeeeti* '*epitcoput habet, ad* triennium *proferent terminum* oi *Tridentina egnodo* constitutum. Insupsr *ut Jiat epiecopie, ei* ytdd *obetat, guomimu eolemniter celebrentur, copia eupplendi aligna privata forma eimilibue eaeibue a eancta tede comprobata.*

Non desuut doctores, cum de dioeceaana synodo verba faciunt, quotennia celebranda ex praeacripto concilii Tridentini, qui opinantur, poaae, ai nihil addendum aut immutandum eit in praecedentibus synodalibus constitutionibus, episcopum aibi temperare novam aliquam synodum celebrando, cum valeat firmo gradu procedere aut a ce novissime praeacriptia, aut ab antecessore suot Quamquam yero istiusmodi opinio a Benedicto XIV (de synod, lib. I, cap. VI, η. 5) vehementissime oppugnata sit; attamen synodos dioeceaana· perraro celebratae videmus potissimum propter impedimenta patriis legibus, quae catholicis adversantur, improbe versuteque interiecta. Iure igitur meritaque sanctitas tua encyclicis epistolis, VIII dec. 1849, quae incipiunt *Nattie,* ad vigorem pristinum revocabat eynodadea conventus, uti praesentissimum remedium ad impietatis vim oppugnandam et malorum insidias propulsandas. Nos vero ita agentes, abs re neutiquam esse arbitramur, ut Vaticanum concilium id, quantum eat in ae, confirmet, adeo ut in toto episcopatu .celebrentur. Maxima siquidem solemnia huiusce pastoralia actus efficacia habetur una eum actionis unitate, quae propter temporum iniquitatem nsceasaria omnino est; et faciliorem sternit episcopis viam, qua optatum possint assequi finem, excitandi scilicet in suis dioecesibus magisquo in unum redigendi cleri actionem, atque exundantem malorum D vim, oppositis veluti molibus, immorandi, ut quaquaversus lesu Chriati ecclesia usque vigeat et efflorescat.

Ast illud neceeoe profecto existimamus, ut celebratio istiusmodi synodorum ad trienne spatium producatur. Experientia enim, quae vitae magistra est, satis ac raper nos admonet, fieri non poese, ut quotannis magna cum utilitate indicantur, isspoetis rebus, qnae pertractentur, stadium quod ait adhibendum, nec non ipsa raram cognitions, qnae stabiliendae supersunt, et coterie omnibus quibus consulendum existimatur, nedum defectibus ae vitiis quibus occursandum sit Huc accedit, quod fieri non potest, ut conventus synodales quotannis habeantur, in actum reducantur, atque experientia comprobatur rarum observantia et opportunitas, da quibus initum est consilium. Denique par aequamquo videtur, synodum noo indicendam, nisi peracta pastorali visitatione, eum epb^epah Ipsonse* esis eoaHe matorialsmi perinde m ferasoimn eeolesinram suae dieeeeab statam inspexerit, quaeque ad communem ebrintifidoham utilitatem ooantabiliooda. Quare sancta visitatio ad tricesima erastitata. nameris omnibus absoluta, synodo dlssssssns prorsas comploratur: sio utraqss ros ad optatam exitum, altera alterius opem poscente, perduceretur.

Et quoniam huiusmodi synodorum desuetudo initium ab impedimentis habuerunt vel patriis legibus vel socialibus perturbationibus interpositis, plurimum conferre videtur istiusmodi casus in posterum antevertere, ut perstet, neve tam salutaris actionis eodosiae efficacia imminuatur. Hinc opus eet, ut episcopis adversus tot interiects impedimenta copia fiat eynodoe celebrandi aliqua privata forma a sancta sede comprobata, ei forte simile contingat, sicut Lucidius do Visit. 88. LL vol. I, pag. 199, n. 165 et seq monet, atque vel in primis ea forma, quae desumpta eat a Benedicto XIV de syn. dioec. lib. I. cap. 8, n. fi, cui sacra congregatio Concilii frequentius se remittit. Expedit autem prudentiae episcoporum committere indicium ferre de impedimentorum gravitate, et ex privatis formis supra relatis illas seligere, quae ipsi opportuniores putant: atque id plane constat ex eo, quod frequentiora illa sunt, st relatae formae s sancta sede comprobatae satia esse possunt pro temporum difficultatibus. Neque vero antistites in suis relationibus ad sacra limina deessent officio his de rebus reddendi rationem.

De syaedis provincialibus.

g IV.

Iam usque a rerum primordiis, quae ad disciplinam spectant, in medium protulimus, quantum nefiesse foret, ut episcopi quam saepissime convemrent, et conjunctionis vincula necterentur, et firma perstarent, vel in primis quae personalem episcoporum concordiam respiciunt. Id potissimum inter uniuscuiusque provinciae episcopos statuendum est et per provinciales synodos nec non per annuos congressus habendos cum métropolite Quo proposite, prudentiaeque studio diligenter adhibito, aegre fit. ut impedimenta interponantur, quominus istiusmodi congressus vel solemniter. vel privatim habeantur. Ad hunc finem vota suscipimus, atque illud in primis, ut Vaticanum concilium

Confirmet praeeeriptum, quo *metropolitae tenentur convocare eynodoe provincialee, ted ad guinguentnrnn: Jptit copia fiat eupplendi forma privata, cum, guominut^tolemvtiter celebrenter, gravia obdant impedimenta ; negue inculcare omittat, ut ultro citrogue mittantur actue iam evulgati inter eorundem regionum metropolitae.*

Nunc enim non utilitate tantum, sed necessitate compellimur, provincialium synodorum celebrationem ad pristinum revocare, ex qqibus omnis tamquam ad libellam in tota dioecesi componitur disciplina ad ea prospicienda, quibus omnes ad unum assenai eunt episcopi suffraganei; quaeque magis ac magia valent per actionis unitatem impiorum conatus vehementius propulsare.

At experientia docet pluribns de causia huiusmodi'eynodoe evasisse rariores, qnae nobis suadent, triennium a Tridentiao ooneilio praescriptum ad quinquennium prorogari. Ita enim maior esset talium synodorum efficacia, seu quia in actionis unitate a toto episcopatu celebrarentur, seu quia maior opera provinciarum necessitatibus cognoscendis impenderetur. Quibus certe adiiciendum est, quod a dioeoesanis ad provinciales synodos semper gradatim ascensus patet. Quod si ad illas' convocandas trienne

•potiam praMmibosrdmn, maim o··*· Ma aaaatitaaa-, dum, Mqub aaa vM·*? H«ie rtre aüaatie pnattrita eel»···, quad huiasoeodi prorogati· tuquHtar «d tatoadam naramdam eaiabratiaa··^ aaa ad eoMuaadam lbeahateai, adeo at bruvim iatra-tamporia spatiam baberipoMint. proat aaeamitae «at utiiita· vidatur poetahre.

Atqa· at auarçnam deficiat aat immlnuatar •yaodaram provincialium aetiouh effleaeia, items mm «xistiammu·, at edpi» apbeopia tat iptaa privata forma babandl, quotiMeumqu· Mlemaioribus obiioereutur impedimenta; et causa, ear ita Seret, comprobaretur a metropolita nac non ab ipaia euffraganeia. Tune vero renuntiari poeeent eonfecta inibi décréta, aienti metropolita· praescriptum, *te consilio fratrum nostrorum,* et a eaera Concilii congregations facta adprobatione, ad ipsorum observantia·^ universa ecclesiastica provincia teneretur.

Ad amplius vero perducendam synodorum provincialium actionem pro eo, ae aliis atque aliis dioecesibus res bene verteret, plurimum prodesset ultro citroque mitti synodales actus inter metropolita·, saltem suae regionis, ut uniuscuiusque provinciae ex normis illic statutis possent alienas in rem suam vertere et sibi consulere, illas sancire in synodis suis provincialibus et dioecesanis. quae ad rem facere videntur, atque magia ac magis unam eamdemque disciplinae rationem tueri. Iam vero ne id quidem satis est, propterea quod quinquenne temporis spatium synodia provincialibus habendis praescribendum satisfacere non potest pro vertentis aetatis nequitia, quae, ut episcopi per seipeoe frequentius secum conveniant, omnino exigit; adeoque opus est ut concilium

9 V.

Praescribat conyrasstonss quotannis habradas eam *metropolita,* «a *mente,* ut opportuna conrilta nssespiantur, ut una «adsnsyus *ot magis* ac *magis fff-cax pastorali» actio enatat.*

Praesens aetas catholici spiritus ingravescentis foecunda parens, cui prolabenti calcar increduli adjecerunt dolos, insidias in dies instruente·, nunc potissimum postulat, ut uniuscuiusque provinciae episcopi saepissime conveniant ét sermones conserant, quo ooniunctior et efflcacior sit actio pastoralis ministerii. Itaque, cum crebra praefatis de causis provincialia concilia haberi nequeant, opus est. ut episcoporum congressus cum suis metropolitis quotannis habendi suppetant. Idque profecto consilium adamussim eat iuxta illud a sanctitate tua initum in litteris encyelicis ad episcopo· Italiae, scilicet *Nostis,* datis VIII die deeembris 1849; quibus significavit, quam vahementiori flagraret desiderio, ut non solum in pristinum syaodalM conventus revocarentur, verum etiam Mrmones ultro oitroque inter episqopos instituerentur, his conceptis verbi·, quod ad illos spectat: „Communicate invicem consilia'', pro hisce vero: .Pergite, ut iam instituisti·, coetus habere inter vos.* Hinc in atramqu· simul conferebat efficaciam: .Ut malorum insidiis et praecipuis, pro locorum diversitate, periculorum fontibus communi investigation· perspeetb, sub auctoritate et ductu huius fcneta· sedis promptiora illis remedia comparare valeatis, atqas ita aobieram concordissimis animis totoque pastoralis stadii robori, curas laborMque vestro·, Üeo adiuvante, in id conferatis, ut hostium eoeleaia· impetus, artes, insidiae, molimina irrita fiant.'*

β VI.

Statuat, «t, ri *ecclesiastica* prcesncia *talio* non *sit,* ut Irrisos *sallem episcopos exhibere possit, non* «afUMram p»tst, *toaUa facta iastura prioilsgiorum m)* illecMB epieMfNfMMi fin mmîm *m4î*

Cemplaras enim eeelesiastie·· provinciae, ia meridiana Italia ad ineitao^pead redactae, aat metropolitans dumtaxat reoenssnt, aut biaoo ad summum episcopo·. Idcireo multam eonfsrrst, at qaaaHbet provincia ecclesiastica tribus saltam constaret «piseopis, non excluso metropolita. Tantum synodorum provincialium dignitas postulat, qao graviora· effioacioresqu· «vaderent oonciliarae providentiae. Idcirco existimamus statuendum sees, ut metropolita, eui nulli sunt suffraganei epiaeopi, aut unus omnino. •Me adiungat alius provinciae episcopis, illius nempe, B qnam propinquiorem faciliorem que accessu arbitratur, et eum eo unicus, cui superast suffraganeus, uti in Tridentina synodo cum episcopis ssmetae •edi immediate obnoxiis, quoad provinciales synodos, actum esse compertum est. [1]

Oe pareeksrsm st Csraneersm rleariersm sped rplveepe* eenvestlbes.

β VII.

Faticani concilii erit statuere, ut episcopi oput se conoentus habeant vicanorum focaneorum bis in anno; *saepius sero omnium parochorum; nec non, guoat eius fieri possit, spectatae probitatis foranoos vicarios seligant,* pus *alii ac parochi sint.*

Unusquisque per semetipaum intelligit, quo spectent istiusmodi conventus, qnantique conferat, ut nunc potissimam habeantur, quo magis ac magis efficax reddatur pastoralis actio in clero ac proinde C in fidelibus. Plerisque iam in dioecmibus hi locum habent; hinc illos sanciendo, ut singulis in dioecesibus haberentur, non quid novi institueretur; immo nec nova ferretur lex, quippe suppleret, quae iamdiu exstabat disciplina, iuxta quam conventus synodales *bis* ή *anno* praescribebantur; simul autem facit, ut dioeceeanae synodi non amplius quotannis, sed trienni confecto spatio commodius celebrarentur.

Quod vero seligantur vicarii foranei, qui omnino • parochis secernantur, saltem pro eo, ae fieri possit, id certo boni afferet, et apertius et plenius status rerum pateat, nec quidquam lateat, quod necesse est; et sic utraque res poscit opem alterius et amice coniurat.

Ite eeavleta paraeksrum eam esedieterikas ia «·■« paraeklall.

9 VIII.

O *Praescribat, ut parochi eodem sub tecto convisant in* dome *parochiali* sosa eam *suis miiutoribus,a familia segregati; at episcopis etiam atgue etiam eom·· mantet, ut guom citissimo praescriptum exeguantur; interim vero, ubi peropportuna parochialis tomus omnino torsi, negas dum instauratur, laxantur spatia aut aedificatur, altera prope paroeciam suppleatur.*

Nimium quantum experientia compertum est. immo magisae magia exploratum patet, impensum quorumdam parochorum studium in afflem et consanguineos, mm inferentM in procurandis paroeciae robas, eorumque neooesitates nullis terminis cireum--eeriptae; qui plerumque eum admiratione, interdum etiam eam chriatifideiium offensione, habendi supiditate affecti ad actus omni dignitate prorsus abhorrentM impelluntur nimio in eno· amor· «t ditandi aviditate. Idcirco providendam, ut procul · •ais inhabitet parochus, «t, quoad eius fieri possit.

■T'

ia parochiah dem· prep· Φ··· pawari» ■* qM aaeuratius mo maaoro ftufatar, ia»a· bebeet ia robua aealaaiaa gerendi· adlutorw. Ita aaMvpraeebura virtutum exempla pepnlo «rhlbere potprunt •piritaaiibM obeeadia. Ad benaeta· quorum aB-moniam provMtib·· rodditibueqM parowtao providaretar, qua· ia procurandi· aeaMaa rabat aaiaa sont eoliooaada.

!>· sacerdetib·· ia paroabl a41at»ria·.

§ IX

Praecipiat epieeopie. ut wnaùu *deri tOecularie* aMMNM impoMoar, *quin priue aliaû* parvteMt rpenu *addixerint, adeo* ai *adiuoare partit parodtum,* Mtyaw *abeeee tint eontica cauta ai ordindrio euo eogeeita et adprobata. At rpiecopi prudentiae 'reoeruet illum alio traneferre, et, prout eceleeiae cura paetula/, moderari. Simul mandet egnodie prooineialibue, ut ad rem etatuta conjiciant, quibete activait eaoer-* b *dotum unitae eum parocho regeretur pro eo, quod attinet ad animarum curam; et lege conetituatur, tranigreuoree* m *bmtefieiie.eoaforendie omnino reficiendos nliaeque poenae infligendae; et, ealeie turibus, quae ex leyibue ad parochum epectant, pro rata parte, quae adventitia eunt, distribuerentur operoeioribus.*

Hoc coniilium suscipiendum este arbitramur, uti quam quod maxime necessarium, inspecta temporum ac rerum conditione, quae omnino poetuiat, ut clerus ait laboriosus et maximi· unioni* vinculis obligatu·, et teneri se sentiat officio in bonum atque incolumitatem animarum incumbendi, jtjtrooho duce ac moderatore. Nulli dubium, quin episcopus ex Tridentina synodo (mu. XXI. cap. 4 de ref.) et ex constitutione Innooentii XIII, euiui initium eet *4po-*•lolici «unuttrii, ponit cogere parocho· .sibi tot •acerdote* adiungere, quot sufficiant ad ■aeramenta C exhibenda et cultum divinum celebrandum" ; nihilominus id non semper ad effectum adducere eat propter congrui iuris parochiali· inopiam, ex qua nihil admodum suis adiutoribus supereat. Insuper parochorum curae, his potissimum temporibus, adeo excrererunt, ut rei adiutoribus sibi adinngendis ad •aeramenta administranda et cultum divinum celebrandum nullo paeto fieri posset et paroobu· officii sui parte· expleret in tota paroecia. Illud quoque babendum pro certo eat, posse episcopum, urgente necessitate, quemlibet cogere sacerdotem adiutorem ,sne parocho exhibere, habita dignitatum ratione; attamen, quando haberi posset *appeUatio* in *eutpenriso,* inefficax prorsus esset quiequid illico episcopus constitueret, etiam gravissima urgento cura animarum. Ad haec non desunt, qui, nulla habita animarum curandarum ratione, in gravioribus ecclesiae neceasitatibus pro suo ingenio, nullo permittente, D extra dioecesim sese conferunt Hinc quo tot mali· occursetur, rem modo propositam quam maximo opportunam existimamus, quae solide innititur in illa Tridentinae synodi loge (seas. XXIII, cap. 16), ubi legenti occurrunt: .Nullus in poaterum ordinetur, qui illi ecclesiae, aut pro loco, pro cuius necessitate aut utilitate assumitur, non adsqribatur, abi suis fungatur muneribus, neo incertis vagetur s«dibn·.* Quin immo id est proma consentaneum constitutioni Benedicti XIV £tsv iwmiml, datae-VII februer. 1749, t VI, ubi haec ipsa ferme leguntnr: .Verum satis experientia eompertum eet imparem esse solius parochi laborem ; oum nequeat unUs omnes instruar·, ubi doctoris diligentiam numerus vincit. Quoties tamen episcopos toto animo ac studio in eocleaism •ibi comminant incumbit nunquam' neoeesarii· et appartaab debi*Mtar aaxfliia. Beusper entas iur vaaiat, qui tonàuu Htieri, qui pat miMram, *4 par saeewum «riteum giudna ad UMtMi fcetigiam praaMTori, gai deuiqM ad aaaiatiaattaa baaaMa viaai aibi munir· ataiaat. Oravitaiafa idairaa verbie (et varbis laete ssepsndsant) affirmet episcopus,M •nnqaam m ffietmm, ut temua inauguret grandior·· setate, aut minares, yrsseartta voro maior·· ordino· iis enatant qui ia tradenda obristiana doctrina operam eaam parochia commodare aeglexeriat... Denaaeiot praeter··, ac fidem praoetet, ia conferendo parochiarum «t alieram bcucfleioram iure, plurimum apud *oo* ponderi· et nSbmanti habituram •tedium ot diligentiam ia boo opus a clerici· collatum; atque ite reipaa constabit, non rectori tantam impositam occo docendi munus, sed *pluree illisl praedo* eme, ut omnes officii sui numero· cumulate impior· possit.*

Cum autem congeratur pecuniae cumulus, quae ex adventitiis provenit, · bini· administrata ab doro electis atque · tertio, quem episoopua adaignat, complere· hinc utilitate· dimanarent. Atqu· ex hi·, I. Adventitia lucra non amplius ement causa, our clerus a parochis abalienaretur. II. Non amplius ement, qui pecunia diffluerent, et quibus omnino deficeret III. Perfacile esset inertia torpente· pecunia mulctarc, quod nullo pacto fieri nunc poteat. IV. Demum sacerdotes inter se magi· magisque cohaererent.

§ X

Parochis ot clero tuo concordiam et actionis unitateai commendet in Dei gloria, animarum eanetifieatione, eeterieque ehrietianae pietatie operibeu proeehendie episcopi iudieio magie ad tempus opportuniusque accommodatis ; nedum eceleeiae hoetium insidiis propulsandis. Atque ut magie dent operam, quo, quantum in ipass *eet,* m *quaestionibus rilae actu atque* MSU *positis, quod maxime ehristifidelium interest, doctrinae unitae et inlegritae tenetur, iuxta illud Pauli apostoli, ,ui idipeum dicatis omn^e perfecti in eodem tensu ei in eadem sententia*. Adeo ut inter multiplicet humanarum opinionum varietates clerutja forma gregis ducem* m *praebeat non ancipitem, edoctae a oaneta matre eccleeia, quae non eolum quneetionibue circa dogmata pereoleendie, verum etiam morum dieeiplina paecit ac dirigrt animae in preati actionum humanarum et eocialium ad leeum Chrittum Dominum noetrum. Idcirco praescribendum putamue, ut eacerdotee eemel in mener, omnee ad* «sim, *contentant* «m *eum parocho, quo paroeciae tuae epiritualee perinde ae temporalee agnoeeet neeeeeiiatee, aptiora parentur remedia oppqrtuneque adhibeantur, ordinario euo euiprebante.*

Nonnullorum eleri cum parocho suo discordes sententiae, disparitas opinionum, quae plerumque locum habet inter ipsos animarum moderatores circa mores et vitae rationem, quae propius tangunt ehristifidelium societatem, et defectus unius atquo eiusdem inetruotiopis, per quam unusquisque sacerdos in exercitio ministerii utilior esso ponit sunt in causa, cur quam quod maxime necessarium sit •d optatum finem quod proposuimus perducere. Quo profecto habetur in omnibus paroeciis actionis unita· sacerdotem eam parocho suo, ot eollatis viribus alacrius contendunt ad sanctificanda· .animas •t impiorum molimina fuaditus evertenda.

·« Isititatl· elerfesruai nnalartass.

« XI.

Commendetur inetitntio eongregatione clerieorum eaeeularium, qui einiul uno «ud tecto moenibe ordinario

1 Lcf· «amat·.

> Legs stai.

tu· nbiieimdar, nee Md ONatomm 4M (Jersli, *at* A MtMraWü BerrAefoman /fofsAsoasr, *gaae* m site «m mHmim steifttatan *raduadare pra aertt btt-* bn*s·.

Gravita* niai huÎM ooaailii sMcipieudi it w ait· Mt, at quam plurimi viri soclMiastici roMMMater, qui familia aaiaaeti, in integritate vita* ssonmqu* Mnetltate panavaraataa at magisterio addieti, ia animaram earn aliisqus dioecesis maaaribaa susei piandis, baud facile diqfu aat, quot at ^aam uberrimo· parerent flractn*. Qnam multi sacerdote* familiaribus conficiendis rebus a recto tramite recedufit, et praecipiter ruunt; alii vero, niai soopuHs impingant, parum aut nihil ecclMiae bono consulunt. At diu multumque aecum animo repntantea inibi praeatantiorem in modum aacerdotali* ministerii vocationi ae posse responderi, et idoneos magiaque dignos, quibus offieid et benefici* in sua dioeoMi conferrentur, sponte et nullo odgente illuc confluerent, B statim ac istiusraodi congregaAtnM instituerentur. Quam bene ad rem nostram, facere videtur venerabilia Holshauserii institutum, excepto, quod cogitarent de eo Germaniae episcopi, apud quos iamdiu viget et propagatur! Ibi enim convictus est praecipui maximique momenti. Adda huc, quod character et nota *citri eatadarit* in hisce institutis integra servatur, cumque buiueoemodi sdspectus adprime consignatus se ostenderet, ab iis probabiliter elabarentur decretis, quae ad delendoe religiosos ordines a publicarum rerum moderatoribus conficiuntur. Unum Vaticani concilii verbum nimium quantum valeret ad excitanda inquo actum reducenda isthaeo instituta, ubi nondum constabilita conspiciuntur: atque in dies certo augerentur, ubi episcopi stimulos ot robtfr adderent, propositoque juventutis instituendae programmate, fastigium attingerent. Convictus certe animum excitaret, quo C quis in studium incumberet suae sanctificationis inque multiplicium sui ministerii operum in episcopi adiutorium.

De «edite ad laleam leveatatea eradleadam appertaate.

β XII.

Bpitcopatai etiam atque etiam commendet, as desit *ubrgue droeeeeittm laicae iuvenlutit raetitaendae gratia* wmmm *aut p>ura eonttabilire gymaatia rjèrcapalia, quae ampliora tint* >'* *mayuit ttrbibeu; quibat ahqua, uti cumulât, addatur ttudiorum* (mi*vereitae; artifiribue mru at ngrieolie quatit paya vel ruri pateant nrbalae, tree utm eaeella vwpertma et domiuicalia,* oa *meate, ut perditieeimorum dac*triHis *eubducautur atque per utilium rerum cogui*tionee *ad temitam rectam dirigerentur.*

Duabus de causia vohementiori flagramus desiderio iathaeo consilia ineundi. Unum est, quod, D quamquam votitum eet Tridentiaa synodo, recipi posse in seminariis, qui ab eoclmiastico statu abhorrent, tamen pluribus in dioeoesibn» intolerandos non eme novimus, modo ad rectam vivendi normam sese composuerint. At illud inficlnndnm non est, quod si ia melius seminaria sunt corrigenda, nece**· omnino est illoe, qui divino enitui *e mancipare exoptant, ab iis, qui profani flant, omnino segregare. Satis enim superque experientia constat clerico* cum laiei* convivente* eceleriasticam spiritum adipisci perfacile non esa*. Alteram Mt, profano* tavene* lutulento* latio** haurire poti*· habere. Idcirco neoeeae existimamus hac noetra aetate non solum clericorum seminari* *·**, veram etiam collegi* constabiliri ad laieam iuventutem instituendam sub regimine episcoporum. Magni* in urbibus amplior* possent institui collegia: atque nonnulla studiorum universitas constabilienda variis regionibus in catholi-

«M reHflteni· utiHtatee» magne^Meurodandaret, at ia Boigi*, te AngMa, atque alibi foetum eat. Siquidem eetitelic* iaetitutte a Christo Domine cemssi*M eet apoetolis, atque hia* episcopia et clere epiacopi· aebieeto; adaoqu* illud hcmm eet, nt al> spteoopi* opera et stadio sacerdotum doctrina et pietate praestantium promoveatur. Quod nisi toto conate ia iwtruoudjhi ot ad evaagolii normam inventâtes· edneaadam clerus iacumbat, postera aetas peaaum ibit. Bi elsrns otio mqroeecit, dum laiei nequam susque deque contendunt iunioram animos pervertere, nequius agit, nec tantae incuriae Deus, conscientia sua et ipsa historia indulgebit.

Iam vero ecquis non videt, quantum hoc alteram caput conferat ad amplificandam episcopali· actionis vim? Quippe tali modo constan· et perpetua hebetur efficacia ex eo, quod spectant ad episcopale ministerium.

Caput III.

Do Idoneitate ia primariis agentibus eoramqua adtatorfbus.

Unitas et efficacia actionis omnino in primariis ecclesia* ministris eorumque adjutoribus maximam praesupponit idoneitatem. Quibus inspectis, sacri canones sapientissime praescripserant, quae in singulis eligendis requirenda essent, quaeque, divina adiuvante gratia, normae habendae essent. Sed quoniam experientia no» docet, nonnullos istorum canonum parum aut nihil sufficere posse pro eo ac Aetas nostra postulat; alios vero in desuetudinem proreus abiisse, cum gravions abuaua irrepserant cae·* privilegiorum seu quia vera, seu quia perpdram percepta et * noxiis oppositis consuetudinibus inducta; ideo peropportuna erit opera patrum Vaticanae synodi in rem sedulo ineumbehe, ut consulto removeantur obstacula, quae persaepe adversantur ganonieee electioni seu praecipuorum ministrorum seu adiutorum, qui magi* idonei sint, nec non in novis tam saecularibus, quam regularibus Ieritis ad ecclesiae normam instituendis.

Nos igitur, re, bene perpensa, oaefasti opitulante gratia, illuc devenimus, ut oculis subiiciamus mala, quae magis notanda videntur, quaeque magnopere expediant, quo illi* opportunius occursetur.

De pr**wvsadte *4 epteespales· Clgultatsm.

»

Orariier ae urio perpendantur regiae nominatioutt in promovendie ad epieeopatum, gnat maximum i* *diterimen adductae eunt ab eecleeiae botiibut, qnibue talia prineipnm obeideniur.*

Privilegiorum excessu* in episcoporum nominationibus intento* animo* patrum concilii Tridentini revocarunt, qui, Pallavieini cardinali referente in eiusdem concilii historia (lib. XXI), diu multumque cogitaverunt, qui fieri posset, ut ilia prorsus tollerentur. At poetea rem eo perduxerunt, ut monerentur, qui talibus privilegiis * sancta sede concessi· tangebantur, quanti id momenti esset, quamque graviter sua* incumberent conscientiae, illaqust adjecerant: *Xibd* m *de pro praetenti temporum ratione* twsoeando. Iam vero quoniam experientia comprobatam Mt, huinseemedi regia» nominationM perienlorioras evasisM, poetquam rogalM aula* ambiit maior hostium ecclesiae turba, omnino necesra *sm videtur, concilium Vaticanum iteram iteramqne in id incumbere ad propulsanda, quae ex hoe fonte derivantur mala.

Ad haec ipsi Tridentina* synodi patras, quo melius dirigerentur invMtigationM suscipiendae circa promovendos ad episcopalem dignitatem, disposuerunt: .Quoniam vero in sumendo de praedictis om-

er"

nibs· quaHtatibBe gravi ideeque boMra· at doetara* homiaam teetimoaio, bob uaifenBie ratio «bique ex aatioaum, populorum μ β μ β varietate pateat adhiberi; mandat eaaeta aynodua, at ia proviaeiali ayeodo, per awtropoNtaanaa babooda, praeacribatur quibuaque loeia ot provisoes proptie examinia, aen inquiaitionia [a«t iaetraetioaie] fhaiea dae ferma, aaaotieatmi Boaaaai poatileia arbitrio adprobaada, quae magia oiadom loeia «tilia atque opportuna eaaa videbitur ate.' [Sum. XXIV, oap. 1 de ref.) Iam vero, retenta hac formae varietate pre inveetigatione «umenda, ridetur ad moHua mérite) idoneitatem et laudabilee qualitatee praeetandae in quovia promovendo, hand omittendam committere examen aeu inquiaitiooem ante electionem motropoliteno, una cum epiacopi, auffroganeia provinciae; ubi ortum et ubi domicilium habet. Et quoniam non omnee, uti digniorea iudioati in aometipaiB, talea eunt, ut coneietere poaaint, et ex aententia, in eedibua epiacopalibua praeetantioribue pro conditione lori; ite neceeae foret, ut examen committeretur quoque ipaorum eccleaiaatioae provinciae epiaeoporum iudicio, pro dioeeeeia ratione, quam deeignato viro placeret adaignare.

De eptoeepls MxlUartia.

9 II

M normam redigat, ampliorum dioaeerium «pweopoa, *quique tento confecti eunt, aut perpetua* aapriiudtna *laberantee, auxiliarium habere epiaeopum, titulo alicuiue eccleaiae* in pertibue infidelium ailee, abaqua tura /utwraa aaicreaaronia.

Compertum eat atque exploratum iuxta verba Benedicti XIV (de ayn. lib. XIII, cap. X, n. 94): «Sacrae antiquitati probatae quoque noacuntur eoadiutoriae cum futura aucoeaaione, quotim m ait praeaulia conditio, ut adminiatrationi et gubernio 0 eoclmiac utiliter ampliua praeeeM non valMt; quotiea deaignatua coadiutor et meritia polleat et rorum agendarum ecientia; quotiea denique in ooadiutore cooptando, no-aliena iura laedantur, eorum exquiratur obtineaturque oonMnvua, quorum aoffragiia epieoopi electio eaaet perficienda. Haecque plane methodua illa Mt, quae conatanti uan recepta, noetria hiace temporibua aervatur.** Iamdudum quam multe impedimento aunt quominua deotinentur coadintorea *cum fatum eucceeeione.* Interim in dioeoeaibua, ubi epieoopi aut devexa aetate, aut Mnio ac viribua enecti, impotenteo evaMrunt, una cum paatoribna ovea, mieerum! languere videntur. Quare ne epiecopalia actionia efficacia vel paulieper deficiat, plurimi refert illam normam atatuere, cuilibet epiecopo impotentia laboranti epiaeopum M partitata auxilio dandum, aine futura aucoeeaione. In amplioribua vero dioeoeaibua. nihil eat, quod plora loque- D mur, cum neceMitaa ibidem habendi epiaeopum auxiliarium per ee ipaa pateat.

Da virarUa eapltelarlbaa.

β HIv,

Ut ooneulat rt provideat, pc *fieri ponit, ut toUantur, φή* non raro afoiaau rrrrpearmt «n ricvri *eopiiularir iltdiotu rt* InriadtoMoma Moreitio.

Satie enim experientia compertum eet, quod, vaeante epiecopali eede, haud raro cauaa ambitionia magnopere improbandae gravia damna ot vulnera infliguntur, medio illo tempore, dioeiplinae et eeeleaiae rationibua per vioarioe oapitularea, qui ad illam evecti dignitatem per ambitum, diruunt, aedificant, mutant quioquid ab epiecopo vite ftincto bene geetum eat, et jiova comparant obataoela regimini eueceuorie epieoopi, praeter eoandala et diaoordiaa, quae excitentur in eingulia quihuaque eleetiouibua a divetofo partflm. Iam vero advenue haee adeo penieieM excmapla, quae pemape redintegruntur, illud nabie expedire videtar, deteraare, eapitalam vacaatia dieeeeaii ternoe ohgeedi ina habere, ex qnibae «eelnieatioea previueiae epieoopi eehgaat vicarium capituleram, dummodo neu aliter eeetiaat atque aHum pro tempero eo re oUgeado euppleuBt. ▲d hoc igitur omnee proviaeiae epieoopi convocabuntur a métropolite. Quod ri non omnee, eatia ooeo poterit métropolite ua eum aliia daobue einedem provinciae. Agaçante ooderia metropolitano, oenior epiooopoe cMFoeabit Quod ri numero minorée eunt quam quatuor, iliie addatur métropolite vicinior. Hinc improbandum non eme videtur, ut aperiam octo dierum praoeeriptum ad vicarium a capitulo eligendam ad quindecim proferatur. Quid quod illud etiam quam maxime expediret, ut capitnlaribua vioariia auferretur iue dimiaeoriaa litterae acribendi pro ordinandie, vel primo olapeo anno aedia vacantia, nedum beneficia conferendi, aeu patronatua laiealia aint, mu eccleaiaatiei, eeu mixtae collationia, et teneantur pro re nate quolibet in oaau ad diapenMtionem obtinendam quicquid erit aingillatim exponere?

De vtearila («Mraliboa.

β IV.

/VeMcriAef, >1 tn vioariia ponaralihw *raligmdit hot guaiiMn rrguirantur: I. Artor non minor triginta mnarum;· 11. Ut rit doctorir lattrte* in nfroqiw inra *onomatur; III. Ut prartrr rludium rlrmmtarr* varia civilia *rt canonici, laudabilem operam dederit perficiendi caneo alicui theorico-practico exercitio harum ieiontiarum; IV- Denigue, ut bene ee probaeerit'gua ad* erium *eodeeiatticum, gua ad integritatem* in *operibue minietorii eacerdotalie atque* in aliquo *officio* a *ruo epiecopo ei eommieeo.*

Divae Alphonaue do Ligorio in *Animadoereionilnu* ad epiooopoe haec notanda oeneuit: «Quod ad vicarium apeotet, compertum promue eat, ab ipao acilioet pendere maiorem partem quietia et regiφηiβ in tota dioeceoi. Quapropter epiaoopua omnem adhibeat diligentiam, quo adait ei vicariue, qui doctrina et Mnctitete ait praeditua, comia, indMinenter auree praebeat omnibua, negotia expediat, et vel in primia, ut nulla mercedia ape dsotue officio fungatur.* Nunc enimvero hominea hac idoneitate praediti, ac praeaertim citiori notitia theorico-practioa ecolMiaatici iuria, quam maxime deciderentur. Vt autem numerua illorum hominum increbreacat, expedire quidem videtur in ipaia eligendia, quae antea reoenauimua eonditionea praeacribi. Quod ad aetatem apectat, nihil eat quod plura dicantur, cum ad iatiuamodi munua fungendum requiratur homo aetate provectua et experientia praeditua. Quoad doctoria lauream, etai non deeunt canoniatae, qui opinantur, aufficere poaae, quae eet doctorum in aaora theolojia, attamen abe re non erit repoacere, quae ia *utroque* iure *fit.·* Quemadmodum enim plurea animadvertunt canoniatae, inter quoa Berardi (Com. tom. I [Diae. V, cap. I] de vic. epiacoporum): .Quamquam magiatria in aaera theologia arbitrorum oMoio fungi concedatur in eocleaiaatioia cauaie, aunt tamen mumo quaedam, velnti matrimoniale, criminalee et liboralee, quae vero dirimi iudicio, non arbitrio debent, aliae autem (veri] indicii eapacee non eut, niai [qui] Mitem prolytae in iure eunt renunoiati (can. *(lege* cap.] 9 in fin. de in integrum reetitutione). Addatur conatitutio Clem. VIII, 60, 19.** Quare non aine mum concilium Trideutinum (aoaa. XXIV, cap. 96 [lapa 16] de refer.) haec praeocripta habet tam de capitulari, quam de generali viear io: «Mitem iri iure

MMaiee rit desMr v«l Maytiame¶. Sari am ipaa. ᵻyaari aabiaaarit ,vel aHaa qaaataas Saai pataaft irioaea·§ aaam pnaboit iatarpMtetiaai, quae aabdaeit stiaalaa elaro majori ia MHa atariia, at aaagit apiaeopaa valde laborata, q«o idoneam vicarius, quoad au Bari poarit, aaaobeaatar. St qaoaiaaloaaataro dumtaxat stadium inria mrilia at eaaonioi, oui dutur opera in aaainariia, ai ad doetoria lauream adoequendam satis oat, tala utique non aat ad aSbraaadam eanoaiatan; siquidem altius requiritor studium, idque theorioo-practieum, in evolvendis alaaaieoram voluminibus, in quibua toxtua explicatur, et ad ina ecite it traductio; Decease omnino eeae arbitramur, quod tertio loco proposuimus, scilicet ad perficiendum ingenium iuria studio sedulam operam navare, optimis antecessoribus ducibus, quod testimonio auctoritate digno comprobetur. Denique prono alveo fluit, iuniorM sacerdotes eatis se probasse', selum ecclesiasticum atque integritatem in opere sui ministerii, aut in quovis munere fungendo ab episcopo ipsis commisso, prae se ferentes. Quod maximo incitamento foret sacerdotibus, quo iuxta praescriptam normam magis ae magis idonei evaderent. Quisvis vero episcopus curabit aliis atque aliis studiis distentos habere dioecesanos suos, atatim ac ex ephebis excesserint, partem operibus ministerii sacerdotalis addicant, ut excitent in eis, et experiendis deprehendant illorum selum in animarum sanctificatione, alios vero in aliquo episcopalis curiae officio, vel aliis fungendis muneribus, queis nimium quantum scatet curia episcopalis. Quo facto quam multi recenserentur idonei vel generalem vicariatum suscipiendo, seu pro-vicariatum, aut capitularem; seu alia denique officia obeundi, in episcopi adiutorium.

At quo tutior ac securior istiusmodi electio fiat, illud addi posse videtur, ut eligendi periculum sui faciant coram episcopo, apud quem domicilium habent, in iure ecclesiastico, cuius scrutinium ad idoneitatem probandam committendum ipsis episcopis seu eorum arbitrio. Quod si non desunt in ecclesia munia ecclesiastica *ad nutum*, quibua obeundis statutum examen est, videtur potiori iure id perbelle se habere vicario generali. Neque verendum, ne id defungereit; siquidem maiori ipsis decori esset, atque inito studiorum curriculo, et quam quod maxime prodesset, ut talis electio ex sententia evaderet. Adde bis quod episcoporum plurimum certe referret peropportuna ipsis incitamenta exhibere selectissimis ingeniis, quo facilior aecuriorque optimi vicarii generalis fieret electio.

§ V.

Ut firmetur, generalee vicariae omnino *extradioeceeano» eeligendoe. Et copiam fieri epiecopie adhibendi etiam dioecevanum, ei quando magie deceat, modo eujfrogia faveant maiorie partie capituli cathedralie.*

Illud enim procul dubio habendum, per vicarios extradioecesanoa praefatis qualitatibus exornatos vehementiorem effioacioremque fieri actionem, posthabitis certe, quae necessario intersunt inter cognatos et amicos, quaeque in vicariis dioecesanis ad obsequentiam flectunt, et ducunt in mala, jn id omnae ad unum conveniunt doctores. Divus Carolus Borvomaeus experientia ductus de vicariis dioecesanis haec adflrmare non dubitabat (Actorum pan I cono, prov. V, de episcopo); „8aepo enim fit, ut cum iustitiae quasi oculis tenebras cognatorum affiniumque illa inuta vis offundat, tum gratia metuqae eorum, quibu4K> vixerunt, vivendumque deinceps sst, etiam boni conatantesque viri ab aequitatis norma rectaque via facilius deflectant.|' Illud quoque addeurius, queri diesseseaue, airi doctrine et probitate speetaMKo set, nullum ribi seariHat idem atqao existimatioaoua, iuxta iUari, asms propAsta occeptas Nt he petrie wo; et quaaavie aequo alia gratia aat meta adamassim sao num fungeretur, tamen praeiudicia maltitadinia, quas nullo paeto vitari possent, in Mimum inducerent, ia hoc vel aHo negotio non iaatitia, aed alia corte causa illum osso adductum, adaeque huiusmodi regimen quam maximo obstaret actionis efficaciae.

At non desunt episcopi, qui votis susceptio precantur, ut episcopi arbitrio remittatur vel dioeeesanum vicarium adhibere posse pro rei convenientia, scilicet cum nemo sit ex axtradioecManis, qui quae requiruntur qualitates prae se ferre potest, dum aliquis ex dioeoesanis non decanet dignissimus, cuius perspectas animi dotes fidem atque existimationem conciliarent, quique ob locorum, hominum, oonsuetudinum et cogitandi rationis, quam Callet, notitiam plurimum quidem prodesse posset ecclesiae regimini ad evangelii normam conformando. Quo in eventu eminentissimus ac reverendissimus Sistas Riario Sfona archiepiscopus Neap, necesae ease arbitratur, ut capituli catbedralis suffragium faveat electioni, saltem quoad maiorem canonicorum partem, quo. magis in electione opportunitas elucesceret, sc magis magisque electus dioeceaanorum animos, fidem, benevolentiam sibi conciliaret.

De eaaeeUarUs et astarUs.

g VI.

Ut praefiniantur, quae requiruntur qualitatee in *eligendie caneellariit et notariis curiae eecleeiaeticae, eeilicet: 1. Actae triginta annorum; li. Saltem licentia doetoralie* in utroque iure; 5. *Ut eligendae periculum* sui *faciat eeribendo de iudiciie eeeleeiaetieie cive cieilibue, eiee criminalibue.*

Id maxime intéressé existimamus, propterea quod ei curiae ecclesiasticae fere ad occasum prolabi visae sunt, tribuendum est maxime ex parte cancellariis et notariis canonici causarum processus omnino imperitis; dum de iure ipsorum est redigere actus iudiciales, uti eruitur a concilio I,ateranenei (cap. XI. Dr *probationibuei,* nedum ab ipsa verborum explanatione seu glossario. Neque novum sane atque recens caperet requirere examen, cum Tridentina synodus (sees. XII, cap. X) praescripserit, ad vitanda, quae ab inscitia et malitia notariorum deriventur mala. „Cutn ex notariorum imperitia plurima mala et multarum occasio litium orietur: possit episcopus quotcumque notarios . . . examinatione adhibita, eorum sufficientiam scrutari, iliisque non idoneis repertis, aut quandocumque in officio delinquentibus, officii eius in negotiis, litibus et causis ecclesiasticis et spiritualibqs exercendis (Zrje exercendij usum perpetuo aut ad tempus prohibere?|

De parseMa.

§ VII.

Receneeantur quae praecipua et maximi momenti eunt officia parochi; iis, qui graviter ab officio euo dqfecieee deprehenduntur, irrogetur poena euepeneionie ab officio, *et* beneficio, *callem ad quatuor meneee ; et redditae epiecopi arbitrio addicatur paroeciae pro eo quod neceeee exietimatur;* i» *eontumaeee de aliie graeibue eorumdem officiorum omieeionibue depodtionie poena a beneficio curato ; eaedemque poenae ranceantur* ia *paroehoe, qui* in *re turpi pravo eunt exemplo, ebrietate, Ulicitie ioeie, blaephemiie ; nec* non in *eoe, qui quamlibet mercaturam exercent,* in *reae cacramentalie confeeeionie temerariae violations, eollicitationie ad turpia, et coterie duodem gravitatie.*

Etsi sancta Tridentina synodus aliis atque aliis sessionibus magna ex parte officia parochorum significavit; attaqnon^-istorum mentis, conceptus paucis ac summatim attingunt ea, quae singulorum pa* rochialium synt officiorum, atque eorumdem omissionem. Adversus enim monita continenter edita ab episcopis quinus multi pereaepè conciones habere, christiapam doctrinam tradere negligunt; nec perraro accidit, ut ipsorum negligentia christifideles supremum diem obeant quovis sacramentorum solutio destituti. Complures autem improbanda quadam prudentia ducti eos., qui malo agentes pravo sunt exemplo, neque monent, n^ue certiores faciunt, quibua decet; immo nullam suscipiunt eduram et cognitionem, ut erubescantl, et utcumque fieri potest, eluantur. Quamplurimi vero in animum inducere nesciunt, quod temporum iniqqitas adeo non purgatos ab inertiae culpa facit; immo revocat eos ad vehementius agendi studium atque ad ea promo- B .vends opera pietatis, quae Christi charités suggerit, quo a saeculi contagio animae subducantur: quod suo maxime intereat, et neutiquam ultra suum officium est. Quapropter Vaticani concilii erit, praecipua et maximi momenti officia parochi recensere, et declarare quanti interest, ea ad amussim exercere Atque ut plane intelligent, quanti sit deficere ab officio, necesse esse existimamus, aequae culpae poenas canonicae comminari. Concilium Tridentinurn (sess. XXI. cap. VI) in eos dumtaxat cogitationes suas intendit, qui imperiti disent et scandalosam degerent vitam. Nunc vero opus est. ut ante omnia peropportuna ineantur consilia in négligentes, qui complured numerantur. Hic jra rem facit gravissima Barbosae sententia, peg quam ad patres Vaticanae synodi alloqui videtur: ^Cogitet et ponderet. quod etiam *négligentes* graviasihias Deo datdri sunt poenas, Inutilem servum eiicite in tene- C bras exteriores, ubi erit fietus et stridor dentium. Inutilem, ait Dominus, non dissipatorem, non proliguai.* non sceleratum; sed otiosum, sed torpentem, animarum lucrum et quaestum minime facientem. Tot occidimus, inquiebat divus Greg. Mag. (Hom. II super' Etechiel.), quot ad mortem ire quotidie tepidi et tacentes videmus.. Et si homicida non habet vitam aeternam in se manentem, quae supplicia in animarum interfectores expendent^?* (De parochis part. I. cap. III, ŋ. 15).

Quod vero spectat ad curatores animarum praefatarum culparum reos, per quas plerumque obnoxii sunt eisdem legibus canonicis ad coercendos dericos latis, optimum aequissimumque erit, ut appositae poenae sanciantur. Illud pro certo habendum est patres ebncilii Tridentinil in paroobos, qui *turpiter et scandalose vi&nt,* sanxisse ne«se prius praemonendos, et ubi non AvMpnerint. coercendos et castigandos D cum censuris; ac «Mfaue ai adhuc in sua nequitia perseveraverint, [a bmBficio, deponendos^; attamen nunc experientia edocti, aliquid addendum arbitramur. Etenim sinere eos impune abire et monitos tantum pro prima vice, ^Bhm comperta omnino sit ipsorum turpiter vivendi ratio, graviori esset damno et maiora mala Christi fidelibus irpportaret,qui illos intuerentur sacria ad aram operari et sacro fungi ministerio, quominus coram Deo et Christi fidelibus salterrt aliquo modo poenas sui reatus luissent. Hinc necesse esse arbitramur, pro huiuscemodi reatibus suspensio sanciatur saltem ad quatuor menses. Multo magis quia, antequam tanta pateret nequitia, numquam monita defuerunt pro aliis et similibus epuais, quae eatis constare nequiverint. Restituti vero in integrum statura curae parochialis, quoties A pertinacia la improbitate constaret, deponantur beneficio eunto ex latal aententia. Parochos enim, qui vel brevi tempore scandaloee vU^jt, etiamsi ex miraculo ad meliorem frugem ae recipïtet. nunquam bene illic in paroecia manere poterit, quam pravo exemplo incestavit.

g VIII.

Praefinienda mdetur, pro eo quod spectat ad indiciado removendis parochis delinquentibus, forma iuridicialis summaria,' et declaretur, prorocarioHm *nullam vim habere in* suapenaivo, *et sanctae sedi ustice produci posse. Simul autem copia fiat episcopis extra indicium, duabus Ocdesiae cathedral»» adsistentibus, procedendi, quoties praesideri possit, formam iuridicam scandali causam esse posse, aut iustitia» laesionis.*

Si nihil tam exitiale est saluti animarum, quam parochus e pastore gregis Christi lupus rapax factus. ei salus animarum suprema lex est, et sollicitudo servandi eas moram non patitur, illud quam quod maxime expedit, ut ad removendum parochum, qui iam a recta semita aberravit, procedatur ritu consentaneo supremae legis spiritui, et rebus gerendis nulla interposita mort, sicut ante dictum est. provocationem scilicet qullam vim habere in *yutpensiro.* esse omnino iuxta illud, quod iam dispositum fuit a patribus Tridentinae synodi («ese. XXI, cap. VI) ^quacumque appellatione et exemptione remota*l. Interdictum autem declarare usum appellationum ad metropolitanum, ne in infinitum causa producatur, collationem prorsus habet in brevi *Impensa* dato 13 augusti 1819, ubi Pius VII 'idipsum sancivit in causis relatis ad collationem *pàrtionum.dn* ecclesiis receptivis. Tali modo iustitia defensa manet, patente via duplici sententiae. Quamquam vero post primum sententiam, cuius certe effectus neutiquam suspenderetur ab appellatione, episcopus oeconomum curatum sufficit parocho, vacaret tamen paroecia usque ad appellationis discussionem, quam a^^rern quinque, ad summum sex mensium terminus esset definiendus. Sed quoniam non utique decet, episcopum expensis propriis aliquem causarum actorem destinare apud sacram congregationem Concilii. ad sustinendam depositionis sententiam, opus est. utan intvgn.m restituatur, quod a Benedicto XIII dispositum fuir, qui ex praestantissimis Romanis praelatis binofr^ausarum actores statutos voluit addictis Mjpendiie, qui causas episcoporum 'ferent *ex o/fi^>.*

ÿ IX.

St erro *parochi imperitia laborantes nullo pacto in animum inducunt curam resignare aegua pensione adsignata, cuius capax est paroeciae redditus^aut alio quovis beneficio ipsis impertiendo, possit episcopus illos ad formale examen* in «criptis rrrK *eare, et iteratis experimentis minime probato» examinatoribus ad hoc arcessiti», a beneficio curato delapsos decernat.*

Pluribus concurrentibus ex Tridentinae synodi praescripto (sess. XXIV, cap. XVIII), nulli in posterum parochi jmperiti futuri profecto fuissent; et quidem*sunt et erunt! Quoties hi detexe non sunt aetate, et impotentia laborant, coadiutoris subsidio, quem rei *coacte* excipere tenentur (ibid, sees. XX *[lege* XXI), cap. VI de ref), satis spirituali paroeciae bono haud consulitur. Coadiutores enim nunquam ex sententia rires explicare,, aut gratiam inire possunt, neque fortiter agere, cum parochus, quem certe piget iTlum iniquo animo excepisse. limis oculis intuetur, eique quaqueversu» adversatur,

' In alio exemplari legitur cofairionm, *ut innotescant.*

* Se·». XXV. cap. 14 de ref.

l Adds «adieu.

quem Uiariorav imperitiae atque iuertiae eue eireumspeeUt. Neque minus ooneiderauda eunt acoadalg, quae dimanant ex huineeemodi oppositione per complurium annorum spatium in longum ducta. Cum vero gravissimo in damno vertat animarum saluti, necesse omnino est, nt ex proposita ratione opportune consuletur.

§ X

BroÂtàeaptr, fuem/mis curata* tau^eta* ad Mcrt patrimo** fttuta* eon/tra/ur, *eut priori patri*monio nittituahtr.*

Causa, eur id prohibeatur, illa est. ne in removendis s cara animarum parochis delinquentibus aut imperitis graviora obstent impedimenta.

§ XI.

Prorogetur, yri ad icr msMses a roxci/io Tridcutae termtitus est deftmtal, tn paroeciarum racantam *prorûionibue.*

brevis enim sex mensium terminus cogit plerumque episcopos satis habere homines mediocres et parum probatos. Neque paucae neque rarae sunt, quae occurrunt difficultates in provisione idonei alicuius curati, vacante paroecia. Siquidem, iuxta divum Alphonsum. illud prae oculis habendum, perpaucos revera esse sacerdotes, qui inveniuntur idonei huic muneri suscipiendo tam difficili tamque gravi; enimvero ab'ipsorum cura pendet aut profectus aut pernicies populorum (Rifles*. cap. I. vers. ty). Quare non sine causa opus est ad difficultates superandas, ut episcopi in longum ducant temporis spatium concursibus habendis praestitutum. Hinc maior episcopis in proposita re danda eat latitudo. Difficile vero dictu est. quantum sit boc tempus producendum. Pro locorum varietate, seu paroeciarum. seu dioecesium, varias ob rationes mora magis vel minue produci potest ; hinc oportebit aut productam dilationem committere conscientiae atque arbitrio episcoporum, aut, perpensis aliis aliisque, quae multimode variantur, circumstantiis, quantum homini licet pro sua prudentia, talem terminum praescribere, quali* valeat superare obstacula, saltem frequentiora, quae adversatur necessariae libertati in idoneo animarum curatore eligendo. . Quod foret etiam secundum iuris vim: nam. uti Innocentius III declaravit in cap *Quta* |5). *De rtmeewone praebendae* |IIE 8], concilium Lateranense statuit amittendum ius beneficium conferendi *contra négligentes tantum,* qui intra sex menses conferre négligeront; adeo ut sex mensium tempus non *currat legitime impedito* (v. Gir. part. It-sect 417'. At quae graviora impedimenta, quam idoneorum virorum defectus!

De ecclesUraai cathedral!·· eaaenlci».

§ XII.

Çmîim moztme *expedire exietimamue, ut eingillatim praescribantur praecipita canonicorum munia, poenae in desidiosos, et ad rem expeditior procedendi ratio.*

Sapientissimae constitutiones a Tridentina synodo uncitae fuerunt pro cathedrahum ecclesiarum capit^lis. at tempus praesens postulat, ut graviora ineantur consilia ad maiorem capitularium idoneitatem; atque ut omnes tandem aliquando addiscant, canonicius non sic et simpliciter conferri àd rependenda mrhta, aed ut episcoporum lateri fidissimi. dignissimi.| laboriosissimi niaximeque idonei coadiutoree adsint | in multis gravibusque curis ministerii episcopalis. L*

A Bt qoead offieii sui foagoadi mun, aeossss eat. at declaretur, osnouieoa, praeter operam choro exhibendam, aliis atque diis muneribus fungendis omnino teneri, quibus ad nutum epieoopi destinantur in tanta episcopalium curarum varietate. Coocionandi muaus assidue exerceant in cathedraliMs. ad Christianam disciplinam Christi fideles erudiant, lumen salubria doctrinae eorum monti praebeant, eooque praemuniant contra errores, deliramenta atque omnigenas blasphemies, quae a factioso perditissimorum hominum globo buceis crepantibus, offusis tenebris editisquo typis libellis possim evulgentur. Horis vero ae diebus ab chori officio soluti animum advertant audiendis fidelium confessionibus; cetera ex sententia ordinarii sui. Et quoad chori servitium, abs re non erit definire tempus matutinis horis impendendum non minus binis eum dimidia hora; vespertinis vero saltem ternis horae qua-
B drantibus (excepto cura per festos dies, aut ad pia legata exolvenda, aliquandiu protrahendum sit) ; et ea quidem lege, nt diei illius distributio amittatur, in qua ob praeproperam festinationem minus temporis esset expensum. Atque adeo oportet, ut quaevis excludatur consuetudo, per quam canonici sine venia episcopi, singulis casibus, statutam horam ad inchoandas horas canonicas pro suo arbitrio transferunt. Damno enim publici cultus vertitur perperam haec inducta consuetudo.

In definiendis autem poenis maxime intereat praescribere, ut omnes capituli redditus in massam redigantur, quotidianis distributionibus addicti, ex quibus, dignitatibus tantum exigua praebenda attributa. quod supereat inter praesentes dumtaxat dividatur, remota omni cotato** rri *indulgential.* Haec agendi ratio, 'uti legitur in canone *Sancta Komana* 3 diet. 15 etc. «omnino servanda ob divini cultus fa-
C vorem-. Siquidem experientia edocemur, quod iactura in quotidianis facta distributionibus, a Tridentino concilio disposita in tertiam partem redditus*, parvi aut nihili aestimatur. Et simul praescribantur capita verae utilitatis aut necessitatis, per quasl canonici absentes frui possint distributionibus, ne praebeatur ansa capitulis augendi causas praedictae absentiae nimium quantum dilatando caput illud Cwm Mo« *deceat* 30 de elect, in 6 (I. 6|. ubi in genere dicuntur procuratores capitifli. quique negotia capituli gerunt, frui distributionibus. Ad rem propositam confirmandum est. quod iam diiudicatum est a sacra congregatione Concilii in 7'^hirn.ti *di*tn-< butionum* die 20 decembris 1862. quae in dubio «An et quomodo lucrentur distributiones canonici absentes a choro ad expendendas rationes massae capitularis in casu-, respondit, «affirmative per tempus ab ordinario praefiniendum-. Pro reliqui* absenti-
D bus quamdam oporteret instituere distinctionem, scilicet inter eoa, queis nulla est causa a iure cognita, et qui aliquam prae se ferre valent. Ilis danda esset illa pars fructuum, qui quotidianis distributionibus destinantur, ne aequiperentur absentibus sine causa canonica; cuiusmodi sunt, qui ab episcopo adhibentur in s. visitatione; qui docent in seminariis, quibus non sufficiunt redditus ad arcqssendos praeceptores extra dioecesim etc.

Insuper plurimum confert, ut declaretur/ quod nulli canonicorum prosit vacatio trium mensium oonciliarium, in aolemnioribus anni festis diebus, in adventu, io quadragesima; neque dum abest amplius tertiae canonicorum partis*, uti sancitum

i Stetntum est decretum de termino illo s Lateranensi III et innovatum a ». Pio V litteris *In conferendi** die 18 martii anno 1W edith, tub poena devotationis ad Romanum pontificem. Of. cap. *Sulla* ï, de coaceas. praebendae (III. 8).

' Cono. Trid. un. XXIV, cap. W de ref;
* Td. seu. XXI. cap. 8. et se*». XXII, cap. 8 de ref.
• Immo *propter çuae.*
« Lege *tertia . . . parte.*

fait * uen congregation· Conetlii ia Aariiraa <!m a 11 iulii 1651.

Cumque patribua Vatie···· «ynodi eommittatar •ingillatim declarare poanaa wtiuatnodi oanoniei· irroganda·, illud adiiciendum aniatirnaatua, quod expediat itidem poenam amittendi quamdam dlatribntionum partem illia inferre, qui nihil admodum Gregoriani cantua aeientea intra temporie epatium ab epiacopo praeacriptum non addiaount. Quod aptiaaime eum aacrae congregationi· Concilii decreto cohaeret in cauaa *Andriaimui* die 14 martii 1820, hiace verbi» edito ; .Epiaeopum debere omni atutA et diligentia eniti, ut praedicti omnea cantum addiacant, atque in eoe, qui in eboro, prout tenentur, non paallunt, poaae procedere etiam per aubtractionem quotidianarum diatributionum. Quod rero alkuiua capitularia gravi acciere inquinati removendi cauaaa «pectat, neeeeee omnino eaae exiatimamua oculi· aubiicere turpiter ecandaloeeque viventium rationem, qui exemplo euo «olent in reliquo clero inorum pravitatem promovere. Siquidem in hoc genere vitiorum deprehendimur a Tridentina •vnodo (··■·. XXV, cap. XIV), uti remotioni· cauaam a quocumque beneficio habendum eaae concubinatum Aat hoc difficillimum probatu eat, quippe veteratorum opera plerumque fit. ut qualité· concubinatu» proraua evaneacat. Adeoque peraaepe impune abit, qui tali eet crimine inquinatu·, cum nihil ad confirmandum auperait, quam probatio crimini· in genere, acilicet turpiter et ecandaloce vivendi rationi·, quod idem rapit, quam acorti» implicitum vivere. Hinc opua eat, ut contra beneficiatoa, qui turpiter et «candaloee vivunt, remotioni· poena •anciatur.

Denique, quo expeditior fiat forma procëdendi iα remotione alicuiu· capitulari·, cum quae a Tridentina eynodo (»e·· XXIV cap XII de ref.) in absentee iam aancita fuit, nimia prolixa »it. et pccasionem praebeat, qua licet reo persolvendae effugere poenas per interruptam moram, idcirco exiefimamu· non solum statuendam osse poenam suspensionis missae celebrandae ipso facto incurrendam, verum etiam distributionem amittendam, si per menses sex. licet interruptos, quis chori servitio desit sine nausa sontica, cognita ab episcopo, et *remotionem* a beneficio. quoties per alios sex menses, licet *interrupto»,* in sua pertinacia perstaret sine iusta causa.

§ XIII.

In capituli» cathedralibu», ubi admodum pauci sunt canonici, aut legibus rei ecclesiasticae adveraantibus, aut locorum circumstant"», tuppetia» ferant canonici *honorarii.*

Tali inito consilio, legibus temere supprimentibus et ad paucos canonicatua redigentibus virilis certe objiceretur actus, et simul consuleretur necessitatibus quibus ecclesiae cathédrales iactantur. Supereat illud ad trutinam revocandum, utrum honorarii canonici ius habeant ferendi suffragium, praesertim in vicario capitulari seligendo, et praeferendi sint, aliquo vacante canonicatu praebendato.

§ XIV.

Recenseantur qualitates, quibus inspectis potest quis ad canonicatum eoehi, et precipue, 1· *Aetas saltem triginta duorum annorum.* 9* Isstm *aut saltem licentia in theologia pro quadam capituli parte, pro reliqua oero* in utroque iure. 8® *Dexteritas* m *agendo, obeundoque aliquo curiae episcopalis munere.*

Sancivit Tridentina synodus, quod „Nemo deinceps ad dignitates quaecumque,‘quibus animarum cura subest, promoveatur» nisi qui saltem XXIV (lvy« XXV] s«M aatatte um- attifant... Ad eaeteraa autem dignitate· vel poreoaat··, qaibue aaimarum cura nulla rabaat, clerici alloquia idonei XXII anni» eoa minore· ädaeiacaater ? Iam vero •eque viginti duorum, noqae vigieti quatuor (lege quinque) annorum uatua exhibere poterit bomiuoe iia dotibua exornato·, qua· ad atatuendnm ia ampliaaimo canonical!· dignitati· gradu aatia aunt, et omnino probato· in gravioribua ecelemae munii· exercendi·. probitati· conatantia et nominia amplitudine; quae profecto magni momenti rant ad canoniealem dignitatem auper ipao cleri proceribu·1 [Irpe procere») extollendam. Quid quod haec ipaa aetaa, aaltem indirecte, quae ex canonicatua furia patronatu» dimanant, arceret mala? Et quod ad doctoria lauream. Tridentina aynodu» adprime callen», quanta doctrina praediti eme debeant canonici, .hortatur epiacopo», •t . . . dignitate· omnea. et «altem dimidia par» canonicatnum . .. conferantur tantum magiatri· vel doctoribua. aut aaltem licentiatia in theologia vel iure canonico§ jloc. eit). At quam pauci buiuacemodi cohortationibu» benigna» aurea praebuerunt ; idcirco diaerti· verbi» inatauranda rea eaaet. Quod non incolume tantum redderet epieeopo», verum etiam clero iuniori nimium quantum prodeeaet. aui enim iuri» eeaent mature »e»e conferre, quo ad ingenii perfectionem atudii» ip»i vacarent, et in doctorum numerum recenaerentur. Hinc prono alveo fluere videtur, quae tertia do» requiritur, acilicet idoneitas ad munus iUud fungendum, cui «d nutum «b episcopo destinatur.

§ XV

Abrogetur omni adsoeasai capitularium, ratione antiquitati», optione» ft graduàttone», tot consuetudine invectae, »eu aligna institutione ; nee non ilia consuetudo, ut tn aligna dioeeesi eligendi canonico» ex clero tantum illius urbi», ubi residet episcopus.

Quanti habendum sit. quod pro5 hac priori parte suscipitur consilium, vel ex hoc innotescit, quod sanctitas tua, brevi, cuius initium est *Beati Petri.* die 13 ianuarii 1860. abrogavit in Tarentino capitulo consuetudinem ad uberiores redditaum perceptiones ascendendi per antiquitatem, videlicet nquod cum participantes et mansionarii certum haboaht ascensum ad percipiendos ecclesiasticos redditus. ac securi item sint ulterius progrediendi solo titulo *anzianitatis,* nullum in eodem clero fervere possit aemulationis studium sive in sacris doctrinis colendis, sive in exercendis ecclesiasticis virtutibus et obeundis sacri ministerii partibus; atqüe adeo nulla praemiorum spe. null<\salutari metu proposito, extinguetur subiectionis studium erga proprium antistitem. ac nullum plane reliquum eit ad recte agendum incitamentum Posterior autem consuetudo eat canonicos seligendi ex illo dumtaxat clero, qui in episcopali residet civitate; quod facit, ut episcopus neutiquani habere possit omnes idoneos atque omnibus numeris instructos, qui a Tridentina synodo requiruntur, scilicet ^pietate praecellentes qui aint aliis exemplo, doctrina et inorum integritate commendatos, ut merito ecclesiae senatus dici poMintu (sees, XXIV, cap. 19 de ref].

§ XVt

Cleri receptivi definito numero carente», qui capituli» eathodralium adnectuntw, ad certum numerum reducantur, prout opus est, et dirigantur iuxta breve

' Sees XXIV. csp. IS Us rsf.
• Videtor legendun tare.
8 Scilicet *eo conferre, ubi.*
4 Adde ucwvsvMt.
4 lauao m.

riqaMaB *41···*· paraah·· tali mo 4«, qua qaa4 Maxima taaaatar. Ha^aa aagatar taatam ftaatieaam ociaaiM daeaa at aplaalor; aad etiam, qaaatam tari potaat, oallagiaiaa aaalaaiaa aoMaeaatar lagibaa, qaaa ill··, qaa· aaUam aaimaram earam habeat, aappraaaaa rolaat

CathodraHum eoclesiarum capitula, quibud adnectuntur receptivae nerto numero carentes, totum exhauriunt clerum episcopalis civitatis. Iam vero eum plane innotescat necoesitas, omnec paroeciae habere presbyteriam in adiutorium parochi, ad definitum numerum eunt receptivae redigendae; et peropportune ceteri· eiusdem civitatis consulendum egenis paroeciis.

fi XVII.

Nonnullos saltem intra /terilse prmlrgium *illud* cosr*ceatur, fw* peerdeiN coprtta potitmlur, scilicet srtgrrwdi eec/rrios cethadro/is porochum suo arbitrate, *nullo episcopi assénés», aut* eoetMeadi; edco at rpiseopas, *quantum in se est et tpiM^ù* cure start, *in* rem plene *influat.*

Id consilii suscipiendum omnino est, tum ad vitandas. quae plerumque lites et perturbationes capitulum inter et episcopum excitantur, tum ad* graviora quao inferuntur damna fidelibus, cum tales homines episcopo adprobandi proponuntur aut indigni. aut oneri impares sustinendo: aut episcopo dissentiente, aut ad nutum capituli. Enimvero non defuerunt quovis tempore capitula, quorum unum opus fuit irritum facere, quod factitatum fuit ab episcopis, quibus Tridentina synodus (sess. VII, cap. VI |leÿr 7]) praescribebat ^sollicite providere procurent, ut per idoneos vicarios etiam perpetuos, nisi ipsis ordinariis pro bono ecclesiarum regimine aliter expedire videbitur. . . ibidem deputandos, animarum cura laudabiliter exerceatur[1]. Quapropter plurimum confert, ut episcopi pleno suo iure. qui iuxta cor ipsum Dei sit, virum seligant.

§ XVIII.

Quodvis abrogetur privilegium, vel ei qua induit consuefutio beneficia a capituli» conferendi, vel ab alio, qui infra episcopum sit.

Quamquam vero institutio conferendi beneficia iure communi ad episcopum spectat, attamen sunt qui vel infra episcopum conferre possunt ex consuetudine, uti Fagnani ostendit *{de aetate et qualit.* cap. Eam te), vel ex privilegio. Sunt enim vero capitula, quae ex consuetudine aut privilegio capitularia conferunt beneficia. At ecquemnam fallit, quam gravi damno id sit ecclesiae, cum saepissime indignis conferuntur? Si nominandi aut eligendi dumtaxat iure gauderent, hoc certe tolerabile malum; propterea quod episcopus remedium afferre posset, i eliciendo quos indignos tali beneficio existimaret. Aat cum ipsi sint, qui conferunt, ex hoc ipso indigni capitulare· multiplicantur, vimque [hoc] addit et robur improbis et male moratis, qui contempto episcopo, nihili ecclesiasticam faciunt auctoritatem, beneficio yel invito ordinario. potituri. Adeoque quam maxime expedire existimamus consuetudines et privilegia [huiuamodi], qualiacunque sint, penitus tollenda et abroganda.

D« 'seelesUs esUertallh··.

g XIX.

Quavis in collegiati ecclesia constabiliatur paroecia, quam episcopus a semetipoo Ubere conferre possit; parochus vero praesit, et participantes adiuvent «m cara animera»·, (tars ubi *deest, a propinquiore paroecia transferatur.*

Quod propositum nobis est, eo omnino recidit, ut magis actuosi reddantur cleri ecclesiarum coUe-

i XX.

Attemperentur mdgnia cdlegiaUstm eceieeiamm euMomeerwN, *cum nihil aut parum discriminis intersit inter cdlogialium ot oathedrdium ot eosssieo·* mm *insignia.*

Rei quidem ratio postulat, ut insignia collegialium ecclesiarum inferioris ordinis sint, quam cathedralium. Secus enim imparata plerumque forent cathedralium capitula, virisque dignioribus at spectata probitate carerent, qui in pagis degentes satis
B habent insignia auarutn coUegialium. atque iniquo animo paterentur natale solum relinquere et firmum in urbe domicilium stabilire.

§ XXL

Debita proportione servata, quae consilia suscipiuntur pro cathedralium capitulis, eadem opponantur in ecclesiarum coUegialium canonicis eNgendis.

§ XXII.

Ad haecl, ut coUegialium ecclesiarum capitula, nec non ecclesiae receptitiae unnin *vel duo» canonicos vel participantes habeant, qui gratis* omnino *addescentulos docere teneantur.*

Valde quidem prodesset, immo expediret, tum ut canonicus aut etiam aliquis ex participantibus coUegialium. tum unus aut plures ex receptitiarum ecclesiarum participantibus omnino dicentur eru-
C diendao iuventuti, et quidem nulla lucri spe allecti, quo maturius mores expolirent et vivendi rationem. Hi vero, qui disciplinae dicati, etsi chori servitio vacare nequeant nisi in diebus festis, fruantur tamen beneficii redditibus et quotidianis distributionibus, exceptis quae sunt inter praesentes. Ita fieret, ut dum pauci in adolescentium disciplinam incumberent, neque Dei cultus neque ecclesiae fune«tiones imminuerentur.

De ecclesiis reeepittlis.

$ XXIII.

Ut iti melius progrediantur ecclesiae receptitiae, constabiliatur, ubi deest, paroecia; quae a propinquiori transferri potest. Omnes ad normam brevis Impensa *Hi* 17/ *et satis apto statuto dirigantur.* Ia *omnibus et singulis quotidie divinum recitetur officium. Fiat episcopo copia permittendi, an non, ut ipsa participatio valeat pro titulo sacri patri-*
D *monii. Quod superest a* massa, *'episcopi indicio illis addicatur, qui ceteris praestant parochum adiuvando, et in négligentes p. m* pro rata animadvertatur.*

Nimium quantum compertum experientia est. quam proposita a nobis ratio peropportuna sit. per quam concordes probitatis instar, et operoaiorea fiunt receptitiarum ecclesiarum cleri in bonum animardtn. lamvero statutum iam adprobatum in Neapolitana ditione utique sinit, nullo limite praefinito, buinocemodi participatione·, sacri patrimonii loco, exhiberi posse, quod non levia damna persaepe affert; siquidem addit animum iit. qui graviter ferunt dare nomen ecclesiasticae militiae. Quocirca haec stat animo sententia, quod episcopi auctoritati id omnino permittatur, qui cui vult dat. cui

1 Datam 1B augusti 1B1B.
v Adds *prudUvenda.*

1 Stillest *praescribatur.*
* Ita in originali. Intslligs, ni fallor, post Monitione·».

rare aoa vult, abnegat. Nou grave videatur qaatidio ia abort officium divinam raaitara iOh raeep titiis eoeleoiie, obi festivis dumtaxat diobns raaitatar. Eaimvero tali modo qua multi ab otio aaavaatar st dissoluta vivendi rations; nee ievi iseitameato oat, quo rectius divinam raaitatar offioinm, aaa non daaiat, qai nallo abort otteie adaMetl, aat satisfacere doai négligeai, aat perperam aorte expiant divini officii praoeeptam. — Iliad Mtom perpendendum eapereet, atram iam aaaa expediat praefatae eonferre partimpatiMee oa lege, at aaa cam peroebo convivant, et aie deiaeepo ad contubernalem vitam rooeptitioa oleres adigere, proposito exemplo instituti ven. Bartbolomaoi Holnbausor. et massae redditae communi viefui addicantur.

Do emftemrtto.

S XXIV.

Rogat at moderttur tfunpehu moralii iMtfiu ttudium, adeo *at dogmatica* camper *illud antecedat; addicentur eapumtiiae abooMitquo iaetitulionibue,* sol *quoad mgeti-am theologiam. Quad ttudium taut contequoinr praxie atque exercitatio. queie adprimt cor* tiomiois *eogaooeotur, et ad rectam normam* cos» *mendam opeetaia prudentia. Ineuper quam maxt\<am adhibeat diligentiam, tum tui ptrieulum faciant* in se *facultate iunioree preobgteri, eoeque idtntidtm per temporie internatia* revocat *ad examen.*

Tali in re propoeita non experientia tantum dux fuit et magistra. sed ipse Benedictus XIV, qui in encyclicis apostulieis, datio dio 96 iunii 1749, # 18, bia conceptio verbi· rem plane significavit. «Haud ignyramu·, sacramentales confemiones ... eum quem expectamus et oummopere expetimus fractum non paritura·, nisi a probi·, doctio ao in mna ecclesiae C doctrina rite inotractio poenitentiae miniotria excipiantur. Quo tempore arcbiepiocopalia ecclesiae Bononiensis regimini noe ipei praefuimus, nullum in poenitentiae rainiotram delegimus. quem aut noe, aut alii coram nobis, praevio examine, non probaverint; ut scilicet solidum de moribus ac doctrina suppeteret testimonium. Neque vero indefinitam ad confessiones audiendas cuiquam tribuimus auctoritatem. sed certo ac brevi temporio spatio circumscriptam concessimus, ut semel probati iterum examini subiicerentur, aut a nobis ipsis, aut nobis adstantibus, perficiendo. Hoc autem sicut multam confessariis molestiam, ita poenitentibna magnam afferebat utilitatem.“ Nemini dubium est, quin baec omnia penes ipsum episcopum sint; neo desunt, qui hanc tenent praxim. At illud statuere uti normam communiter excipiendam, ecquis non videt, quantum conferat ad exoptatam omnibus in dioe- D cesibus unam eam^emqne studiorum rationem ? Neu grarius videretur illic praescribi, quod alibi, et qui-, dem conterminis dioecesibus plane negligitur. Insuper neminem fallit, eonfessarium, cuius vitae et morum integritati non apte cohaereat, saltem quae satis sit, supernaturalis theologiae, praesertim vero moralis et mysticae cognitio, quique humani cordis peritia in actum redactu omnino non calleat, nedum, bene, gravioribus damnis afficere animas fidelium a Christo redemptas. Nunc potissimum, cum ia ea tempora incidimus, in quibus ploriquo, perditorum hominum exemplo decepti eoramqne consceleratis cantionibus deliniti, *noto iure,* uti perhibent, suffulti, recte agere se autumant, cum ad morum disciplinam assumant civiles teges, quae adversa fronte cum catholica doctrina repugnant, neo laica potestas deest praesidium et fulcimen praebere in eo, quod suae auctoritati· limites excedit, et moram sanetitata et aealeetariha pernotato votitum amatae eet. Hine emanat, ut poeaitoetm oamdom comat viam, quam aatea, et, qaod praoetpaam eat, eam erreaea oenaeimiiie; bame nM qui* daeem ea praebeat, metae eetue pomeun ibaat, latorieribao gratiae afftatibne 'obeardoeoent, inldelitatioqno rei leai — Illud ad extremum neu eat aUeatie praetereundam, qaod eoa admodum pansi oonfmaariocum omnino theologiae moralia stadio valadieaat, cum pro certo habeat aenea novi periculi faciendi iterum non eme araemeadoe.

I XXV.

Fetas prodsaasi diei Corel» Borremoe» emtyns «-sistere odprotaodis *et etatuendie oppetita ftad-*

Qnam quod maximo conferret, at quoad eiue fieri poterit, eaoeedoteo magis idonei et efficaces ad excitandum pietatis, orationis et ocrie^nstioi soli B spiritum, clari statuerentur confessorii Siquidem magni ponderis eet, quod divus Borromaous in provinciali synodo II [A. II] fi XXVI sancivit: «Diaconi, subdiaooai et reliqui clerici inferioris ordinis... confiteantur iio tantum sacerdotibus, quos ad audiendas eorum confessiones idoneos episcopus et in urbe et dioecesi comprobabit; dummodo talis sit numeras einamodi sacerdotum, ut confiteri volentes delectum habeant inter illos.· Dein in Instruet oonfeesoram subdit pro universo clero, «neminem ex clero saeculari eonfitentom audiat nisi ad id specialiter delegatus sit.· Heio vero praeterite nolumus, quod in arebidioeeeei Neapolitana et alibi idipsum pro inferiori clero factitatum esse deprehendimus.

fi XXVI.

Praeteribat, ul omtws *oeteerdotee oeeeularee necnon confttarii regularet ademt eongrttiiut inetituti» ad dittairtndot eatut in morali theologia tt ad oacroe ritut·, tt quoad eamu, ut tcriptom exhibeant oolutioaem. In omnibua diooeeaibeu norma illa praeteriptu a Boned. XIV* (lege *XIII* in *appendice XVIP Romani concilii, quod ad rem propontam epectat, atatuatur; atque in quatit epiecopali urbe Aedetiatticit doetioribue negotium committatur ad examen rnocandi quicquid a nngulie clerie eolutum, qtd rem cum praqftctit iptie agant, ut eententiam ferant.*

Sublato enim incitamento solutionem tum casuum moralium, tum sacrorum rituum scriptam exhibendi, quam pauei supersunt qui sedulam illis dant operam; et congressus academic! plerumque oblangueoeere videntur, neo ullam afferant utilitatem. Quare huiusmodi oneri subjiciantur omnes cleri saecularis sacerdotes, uti sancitum fuit a sacra congregatione m *Larinenei* die 30 augusti 1739, nec non confessant regulares, ut una eademque norma babeatur in conscientiis ad veritatem dirigendis. Item illi ipsi sacerdotes regulares non confessarii, quorum religiosa familia, cum sit infra numerum a s. canonibus praefinitum, episcopali jurisdictioni subiioitur. Atque hinc non est quod pluribus dicatur, tali onere eximi propter aetatem sexagenarios, quique iustam prae se ferrent eausam cognitam ab episcopo.

Quoad poenam vero irrogandam iis, qui praedicta servare negligunt, illud statuendum potissimum videtur, privandos omnino ease spe beneficii vel officii ecclesiastici consequendi, et modice muletandos in bonum seminarii; iis vero, qui solvendo non sunt, comminandam suspensionem a missa celebrandi per aliquot dios. Inficiendum non est, quod sacra congr. Concilii *in Larinenti* die 30 augusti 1737, praescripsit, non esse irrogandam *tutpennonit* poenam ab episcopo appositam, sed potius muletandos drachma una parochos, dimidio

•utam eetaio· saeeedotas. Art taue tMMtà alia A suppstsbaat media eariis sptooopalibus, qaibus aaraat nona. Quapropter, ns daBuqueatibus ai eoutaasaoibaa praebeatur aaaa frequentius rslabeadi, permittatur quoque aaapeaaionia poena arbitrio episeopL

Da aoMtaaaiortbaa at saeris erateribaa.

§ XXVII.

Ju quoMtat dioseesi iaaMMatar aeJMa ad Mcrerwm oratorem iapeaia per>ieiowd·, quae od eioquealiae seieatiam coaiaarto· hotaeat ewreilaliôase, quitus •maes od »«« iuaierse teaeatw eocerdstve. Ketalar omaiao dieiari serii proediratio iis, fat *rpiteapatibui littm» ad* hoc datis eareat, quae *illi pratria examim cousequuatur. IIM* «tiom rat»·*habtaturj* quod uawquisqtM in eo qeaers aloqueatiae orrwtar, cui at episcopo de«tia<lur. CooMnoadet episcopis, at ia yaoeia dioaeaai eoaautia operarioram *cougngatia iuitituatur.*

Ecquemnam fallit, rhatorioea element· in ludo litterario percepta, aatia plane non eoae, quibu user fiat orator! Quod ai nulla auppetat ratio, per quam clerus iunior ad conciones habendas instituatur, proposito exemplari sacrae Scripturae et sanctorum ecclesiae patrum, carebit certe dioecesis compluribus evangelii praeconibus, qui idonei et aptiores sint ad meliorem frugem fidelibus revocandis uberrimisque fructibus pariendis divini yrbi praedicatione. Quapropter neeesse omnino erit iuniornm sacerdotum animo» pmovere a puerili studio temere colligendi tot concionstorum volumina, quibua profecto inhient hon alia de causa, nisi quod seipsqe noscunt earum pauperrimos notionum, queis quam m^dSF opus habent; et [eosj revqpare ad illa studia, quae ad sacram elequentiam coniunetas apteque cohaerentes habent exercitationes, duce et auspice praestantissimo praeceptore, eui in praeeepti» tradendis basis sit et fundamentum *praidicare Christum, it hutte crucifixum,* et sacram pubem ad illam normam reducat habitam ab ipso Domino nostro lesu Christo et sanctis ecclesiae patribus. Hinc sibimetipsi persuadere potuit Benedictus XIV (inst. I, l. IX [leqe inst. LIX), n. 14) haec scribens: „Notum omnibus facimus, non futuros modo peritissime· viros, qui grammaticam et humaniores litteras edoceant, sed excellentem quoque eloquentiae professorem, quae necessaria prorsus ecclesiasticis habetur, ut clerici verba ad populum faciant, christianae legis disciplinam explanent, alijst(ue rite muueribu· perfungantur. Deus ipse in sacris litteris sermonis ornamenta saepius adhibuit, uti comprobat Mabilloniusl. Ceterum quantum acuminis [in sacris) divinorum vatum meditationibus adest! qusnta in elocutionibus gratia! quanta troporum et figurarum Varistas! Quis non miretur in mo-D ralium libris brevitatem et apophthegmatnm energiam! In prophetis virtutis ac vitii expreseas ad vivum imagine· et obiurgationum minarumque pondera!" v

-Hinc dimanat necemita· in quavis dioecesi academicos congressus constabiliendi; inniores vsro sacerdotes illo· adire teneantur neque dum sui periculum fecerint, et per epistolas datas ab episcopo conciones habendi copia ipsis flat.

Iam vero cum satis superque experientia comprobatum ait, quod aegre sacras habendi concione· munus suscipit, qui a iuventute sua usum non habuit; hinc optandum omnino foret, ut sacerdote·, et praesertim iunior··, per menstruas vices aut hebdomadicas concione· ad populum 'habendi onus susciperent, ad episcopi voluntatem, per dita festoa, et queoee inlsmailrum dierum vsl taartria mm puta1st · Ita eoim exercitato· ia diosedc, et quidem alii· atque aliis geaeribaa, iDee reddit spisoc paa, quos magi· aptae atqee idoneo· existimat.

I Illud qxtretaum commendet Vaticana synodus, ut ia qualibet dioecesi iaotitaatar sacerdotum congregatio, qui Mactis adasiouibas vaceat; quique dum ia lia, qnae spiritus sui seat, perficiendis curam impendant suam, aptiore· promptioreeqae praeato sint, quoti·· ab episcopo aroewentur miasion·· ■aera· suscepturi aut spiritualia exercitia per uaiversam dioeeqeim.

De Uqardttts splritaallbea.

§ XXVIII.

'fVaeeeribatur, aligna perna irrugata, oamitass *ft nnguiii taerrdatiiui, ut* par awnuw m aAquaw rvliyio-Mm domum reoedant piisqu· *fttreiteiiemhu ta,* quae mmt spirituo, curvat, -* de/eeta evre, utcumque episoepue statuet. *Xtiaut* etiam coseaseude*tur* episeepis, ut omnem oporam dent, quo puisque in sua dioecesi oel saltem m quaeis provisaeeelwiastic· piis mratatioaitats dotandis aptam domum tnelilual; 'omnia sero, qsç»s ad rem prepositam spectant, ia rsiolionitas ad sacra limina signi/Scsnlur.

Pontifice· Romani solertia vere admirabili numquam nonl dertiterunt cleros excitare, ut piis exercitationibus ea, quae sunt spiritus, sedulo curarent Quare Innocentius PP. XII* ad rem facilius perficiendam in litteris encyolicis, per sacram congregationem Episcoporum et Regularium datis die 9 febr.' 1700*, ordinarios admonet et hortatur „ut fructu, qui sane uberrimus ex praedictis spiritualibus exercitiis percipitur, opportune proposito et explicato. universos ex clero sibi subieetos, sed praecipue C animarum tectores, confessarios, canonicos, aliosque beneficiatos, chori servitio adstrictos, diligenter excitent ad eadem exercitia, saltem semel in anno, peragende in domibus religiosorum societatis lesu, seu presbyterorum congregationis Missionis, si adsint; sin minus in alia pia, seu regulari domo ab ipsis ordinariis a<f id designanda et edprobanda**. Quo facto, plenariam indulgentiam impertire dignatus est, et eximere per eos die· a aua residentia parochos aliosque beneficio ecclesiastico gaudente·, eisque induisit, ut vel sbsentes beneficii fructus perciperent, nec non quotidianis distributionibus [fruerentur], modo iis facta sit copia ab episcopo, •t in cura paroeciae operam conferant nuam idonei oeconomi. Id enimvero si satia est ad probos et dociles excitandos, tanti non est. ut excitet illos, quibus magis ac magis opus est*. Adeoqne poena iis irroganda omnino est, quoties non ex sancita causa praefatis piis desunt exercitationibus, statis ab episcopo temporibus: quae poena esset *nupertio a diruti»* per quinque et decem die·;

De seedemito roUgiesto.

§ XXIX.

Etiam *atqui* etiam *tpiteopit emutiuditttr, ut quii* aeadvmieus *eengmnu iuttituatur detatuihui, qua» ad ritigiemat iputaat,* «a episcopali arta *euiutqui dsoMesie; A alhr pre riufulû pmûteiit* is arta •Mtropoiitana, ad *iUannt uitriomt* metitatioaem, qui nome» *neliiiai dtdmmt. lutuptr eauqrri·* eoam mtmerue de/uiatur, *qui quatatuu» habtautur; it qttid agatur,* ia *riiatioaitui ad tacra limiua liguifieitur.*

i De atodiu iMaaerieto, part. U. c. U.

1 Vocals tatoada.
* launo *Chmtm XI.*
• Legs dw *1 fOr. ITtO.*
* Scilicet Me *mrritiu.*

Ad alaorioram iagMioram ·χ«Nü*üθMB IM·" A qnaia Romani poutifioM daatitarant Madomieoa ooagraMaa provehere ot atimaloa perballecurrentib·· ·diioere. Qnamadmodnm varo rafart pator do Aaavoda in oration* habita ia inotitatioa* aeademiaa ■acronim rituum, Boaodietaa XIV non modo rovoeatoo volnit in aoiam pontÙeiam quatuor «x praecipui· facultatibna aaadomiooa oongraaaaa, aod ipoomot pomaopo intaTorat, immo Ipab praeerat Non minorem dont operam epiaeopi inatitaendia, quiaqM ia tua diooooei, ooagramibua aendemiai· * clero dioeoeeano adeundi·; atque etiam in oodeaiaatie· provincia, quo alacriora divoraarnm dioeooaiam ingenia perdciendi gratia convenire Mtagaat. Ita enimvero olera· oootinonter ia atadium, preaatana quidem et proficuum, incumberet; unde otium arceretur et omnia turpia oupiditae; acquiaitia ditior acieatii·, qnaa vivaciora· uaqna vigerent, peropportuna dignoeceret, quibu· appatitur artibne religio,at B fldee, ét quibu· armi· conferta hoatium agmina diaiioerentur. Quo facto ab bumiii abioctoque atatu aeaC relevaret, quo nonnullae provincia· miaerandum in modum j/rolapaae aunt; nec omnino deametl, unde ' eraditioribua ■apientioribuaqua invideret, Deo optimo maximo opitulante. In adtum igitur referre ' buiuabemodi academia· pramertim hac noetra aetate, quam plurimi interemet, auaceptiaque voti· expetendum. Filii enim tenebrarum magirapere ae iactitaot, quam filii luci·, qui tanta tanta iniuria hoatiliter illata aequo animo ferende? Cultura quidem .cleri eo celaitudinia aeee exfoliât, ut ceteri· omnibua vel aapientioribua antecellat; praaque ae ferat, qualia fhit ab initio, principium, fona et magiatra omnium diaciplinarum, queia laioae atudioram acatent univeraitate*. Atque baec de oeceeitate religioao· congreaaua aoademicoa inatituendi, deque maxima, quae in clerum redundat, utilitate.

De preeeepterlbua publie!· et pqfvati·.

§ XXX.

In integrum rettituatur, quod officii et obtemperantia debent* in *epiecopo* publici ot prieati praeceptore», et eel* in *primf** qni *eecletiaitica** acientiea tradenda· auacipMint.

Apoetolia quidem atque una cum illia Redemptor noater leaua Chriatua onua docendi fidele· epiaeopi· commiait qvid *credere, quid agere debeant.* Apte omnino cohaeret cum iatiuamodi officio iua illia collatum ludia litterarii·, gymnaaiia, acholia advigilandi, ea mente, ne tenellulae puerorum mente· inficiantur ·iuamodf rudimenti·, quae catholicae doctrinae adyeraantur. atque ut adoiewentea ad praescriptam evangelii normam 'inatituantur. Hinc colligere erit, quot et quanti· officiorum vinculi· obligantur praeceptore· in epiaeopo·, quae omnia ad unnm a «acri· D canonibua «ignificantur. Re quidem vera qui docendi munua auacipiunt, emittere tenentur fidei profM·ionem apud epiacopum auum, iuxta conatitutioaem Pii IV, cuiua exordium eat In *tqerotancia.*· Quapropter Colonienae concilium HI praeaoripait, neminem poaae docere, niai qui praevio examine quoad fidem et morum integritatem idonei ab epiaeopo indicantur, etiamai a municipio atipeodio conducti (Lit. Quoad inatitutionem cap. 17)». Inauper Benedictu· XIV litter» encyolieia dati· (ad epiaeopo· Italiae] die 36 iunii 1764, acilioet *Cum religion,* eadem proreu· repetena, quae fuerunt a Leone III' ia Lateraae<i*^4paMi· AtopaaR·, ad aCMt· revécut illi· eoaeaptia vurhin .ut magiatri et ahgiatraa · doctriaam tradaat ehrietieaam*. Ad extremam Tridratiaa lynodus, regela Mptima de Hbria prohibiti· decreto eaneivit, ne praeceptore· ia aranua trederaat dieeipnloram libre· *de* ataeoMM traotantea vel impietatem in aaimoe inducente·; atque illad addit: ut araar· ud apiacogda pamaantar. Quid plura? In mm. XXII, cap. VHI revocat epiaeopoe ad auctoritatem anum aa»tiBendam vigilando et adeundo collegia et aehola·. Nane varo cum ladi-magiatri, omni axmueo auctoritati· iago, nihili habent iara epiaooporam quoad aehola·, hinc iterum atque iterum ad canonum pracaoripta confugiendum mm ·xiatimamua; «t vel .in primi* pro eo, atque [«p« quod] ad eecleci·· miuwtro· «pectat, qui humaniora· period· ac Mvcrieraa diadplin·· tradenda· auaoipiunt, omnino neoecM mm, ut nemo illorum magi·terium tueat, ni(i ex epiaeopi auctoritate m «cripta·, irrogata poena auapenaionia a aacria ad ara· operandi·. Quae doModi facultaa non detur, niai epi-' aeopalia curia certior fiat vel auipmatim *de vita et moribm,* et quodam facto periculo in ipM quria de idoneitate; haec autem facuitaa quotenni·, vel ad ·ummum biennii apatio exacto repetatur.

D· vita et bMMtate elorteeram.

β XXXI

Inltrdicolur *clerici* negotiatione* impropria artificiali *tino oonia epiaeopi, nee* uou *guoaengm* «au *publico ten primto nondum iure eotito munero fungendo, quod luteorum eat, eum copia nulla ab epiaeopo* in ·cripti· *facta tit. irrogatur- poena empentioai* ab officio* ipM facto iiaeatrT«Mia *illio, qui dant opeTam negotiationi propriae et munii* obeundi* a iure eetitii: nec non illi·, qui eim renia epitropi operam in negotiatione impropria, aut in priratit et publiait munii* fungendi* impendunt.*

Non Mt improprie negotiatio interdicta, quippe quae praeacriptoa · lege non excedit finM, et dum victui neccMaria praebet, neque a rebua divini· clerico· abatrabit, neque illo· implicat negotii· aaecularibu·*1 cum dedecore clericalia atatu·. Reapte tamen comperinraa illam damna ipaa ferre, quae · negotiatione propria dimanant, apecie quidem impropriae aimulata. Ita, exempli gratia, aunt qui in ·uia praedii· atudium conferant in propagandi· pecoribua, quae ipai · ae in nundini· vendenda curant Non deaunt qui cauaM praetexunt auppeti·· domui ferendi; adeoque ipciua Occleaiae praedia conducunt rebua cainpeatribu· unice atndentea, tnagniaque quaerendi· ^tmparandiaque emolumenti·. Alii machina· dirigendM auacipiunt auaa vel etiam aliena· «d maiora captanda lucra. Alii demum, ut de ceteri· conticeaqam, edendi· et vendendi» libri·, et quidem non auo marte elaborati·, dant operam, omnia in quaeatum conferente·.

Quod veto ad munia propria laicorum «pectat, non iure' vetita, non pauci occurrunt eccleaiae miniaterio addicti, qui aaeerdotii characterem dedeooraatM villico· agUqt, rei familiaria curatore·, et cetero· eiuadem furfuri· famulatu· ab eoclMiaatica dignitate proraua abhorrante·. Quamvi· vero icat· de cauaa aliquo fungi pqaaint munera publico ad bonùiq commune, uti retinendum cenauit Tridentina ·ynodu» (m>. XXIII, cap. 1 de refor.), tamen notam quamdam inurunt ·acerdotali miniaterio; nra raro accidit. ut McerdotM ipai M deducantur, ut in actum redigant ratiohe officii lege· rei catholicae adver-

1 Legandam *emet.*

> Videtur agi de praaacripfo eoaeilii Coknlaa·» II anno IM* «lebrati. (Ut. Quoad ad lartitnlioaaai cap. I). Menai, XXXH, 1867 aq.

• Lege «Leone X ia Let eoae. V didponita" ; aeilleet in coaatitntiona *Supernae dûpoeitiame,* data tortio neaaa aaaii 1618, a. W. Hand XXXII, KO. Cf. Baaed XIV, laatit. ·eel IX, a. 18.

1 SubiaUIUga *dericie.*

notes, contra leges et eoolesias iura agaat, ia suum a ipsum episeopum procaciter contendendo.

His adamaeaim perpensis, eeqnis non videt, aeatiquam clericis permitti posse, ut arbitrata suo negotiationem impropriam exerceant, nat muneribus taicoram propriis ipsi tangantur sea publicis ssa privatis, necdum a iure prohibitis, eum nemo index sit in canae propria? Idcirco tata loge vetentar, qusecuaqus sint negotiationes, ntai secedat venta episcopi, quae ta scriptu fiat, neu fines excedant, intra quos illis copta tacta est. Ita enimvero praescribendam oeqsuit in I provinciali concilio divae Carolus **Borromou**, eum ageretur de *negotii» eoecularibu»* e etertata /itptandu1. Nec ab hnius praescripto recesserunt episcopi ecclesiasticae provinciae Vercellensis, qui litteris eodem «taomplo scriptis die 18 novombr. 1849 „monendum clerum consuerunt, non posse quemquam absque episcopi venia civilia officia acceptare; quam veniam ordinarii lubenter B indulgebunt, ubi peculiaria rerum adiuneta suadeant Notissime sano sunt Apostoli verba: *Nemo militant Deo implieat te. negotiis taecularibut."* Quae cum ita se habeant, nos pro temporum iniquitate existimamus conciliari lege irrogandam *tuspentionsm ai officio et beneficio ipso facto incurrendam* non solum in clericos, qui negotiationes proprias, nec non officia, quae laicorum eunt, usque nunc interdicta, exercent, verum etiam in eos, qui negotiationem impropriam, et praefata officia, nondum interdicta, nulla obtenta venia ab episcopo, obeunda suscipiunt. ,

$ XXXII.

Conititutio Sixti V confirmetur, icilicet Cum sacrosanctum·. *qua praescribitur omnibus et singuli» clerici», ut talarem celtem libi continenter induant.*

Scimus equidem, io iure poenas perquam graves c intermigpri clericis, qui ecclesiasticam vestem sibi induere renuunt. Quoad vestio vero formam, etsi nihil statutum sit decretalibus, et patres concilii Tridentini satis habuerint sancire, illos, qui ecclesiae nomen dederunt, „vestem sibi induere eorum ordini et dignitati congruentem, iuxta eptseopi ordinationem et mandatum** (seas. XIV, de ref., cap. VI); tamen Sixtus V praefata constitutione vestem talarem significavit, et praecepit omnibus et singulis e clero illam sibi et continenter induere. Ab illo aevo accidit, sicut Benedictus XIV testatur (in Inst. eccl. LXXI, n. 3), „sedis apoatolicae auctoritate, maximoque studio defendi eos episcopos, qui vestis oblongae usum ecclesiasticis praeciperent." Et re sane vera quoties ab episcoporum decretis, provocatio facta fuit, qui verbis bullae Sixti V ementiebantur, sacra congregatio Concilii, ei aliquoties sancitas imminuit poenas, numquam non* D destitit propugnare decretum et edictum episcopi. Immo Benedictus XIII in Romana synodo habita 1796 (titulo XV [tap* XVI], cap. III), praecripsit episcopis, ut suarum dioecesium sacerdotibus mandent, omnino, retinendum edictum cardinalia Paolucci vicarii Rom. urbis, ubi sees. II, stauti videris est in appendice [η. XVIII] ipsius concilii, iuxta decretum sacrae Concilii congregationi·, datum die IS septembrie 1677, indictum tait „ne clerici ab ortu solis ad mediam noctis horam breviori habitu utantur, sed talarem continuo deferant**; dumtaxat deferatur cardinali vicario aut ei, qui viees illius gerit, permittere nsum vestis brevioris vel iter agentibus, vel alta sontica causa. Quamquam veto id edictam tait ia «asm Rom. previnetam, terne* episoepis tait tutieelms norma, per quam ta integram restitaerstar fiixtina constitutio. Naac potissimum, eam specio vastis brevioris sacerdotes, qui a recto tramite miserum desciverunt, tunicatos aa palliatos vel etiam sagatos, pileolo operto capite, quod risum meret, soss eoaspioieados praebent, neeoeee emo existimamus conciliarem canonum apposite conficiendum.

1 Pars II, a. SC, abi tamen id, quod bie posdtar, mine* •altem dart continetur.

• Date S iu. Ite·.

* Vocula delenda.

β XXXIII.

Gravior»» poenae impgenturdtUrici», qui temerario ausu uxor»» ducerent ad normae a iure civili praèscripta», tel qui ad lateat auctoritate» confugiunt ta negotii» ad scctastam tpectanlibu», ad ta iptoe ecclesiae stintatros; mmW *interdicatur clerici» interlite ludie publici» etiam liciti», ratione icandali.*

Maximo dolore animi intnemur non raro ecoleatae ministros mente prorsus desipientes eopravitatis delabi, ut matrimonium ineant ad normas civili taré praescriptas; proh! miserum caput. Quo melius tam gravibus malis occursetur, quam maxime conferret, Vaticanum1 concilium in horrenda quidem erumpens verba, caelum terramque obtestans, gravissimas expeditissimaaque irrogetl poenas tanto scelere inquinatis. Ad rem propositam revocamus in mentem, quod Pius VI rogatus: „Qua ratione procedere debeat episcopus, et quibus poenis subiicere pastores aut clericos, tum saeculares tum regulares, sive cum exemptione, sive sine exemptione . . . (Dub. VIII), qui spreta lege ecclesiastica ant votorum nuncupatione temerario ausu matrimonium attentaverint**, respondit: „Nulla esae matrimonia contracta tam a regularibus, quam ab ecclesiasticis Saecularibus ad aliquos saeros ordiqes promotis; et utrosque nedum in excommunicationis sententiam ipso facto incurrisse (Clem. cap. unico de consanguin, et ait [IV]), aed etiam tamquam bigamos irregularitati obnoxios esse (cap. ult da *bigami»* son *ordinandi»* [I, 91]), neque absolvi poaae, niai derelictis foeminis et publico scandalo reparato/ lam rero ex Fagnani verbis (in cap. *Quod a praedeeettore,* de achiamat. n. 93), bénéficiât! „per excommunicationem poatea incursam beneficiis antea canonice obtentia non aunt ipso iure privati (cap. *Dilecti* [8], de except. [II, 96]). Immo nec aunt privandi per sententiam, nisi per annum in excommunicatione insorduerint: cap. *Hurtut* II quaest. 3 Gloss, fin. in cap. *Cum bonae*]8], de aetat. et qualit. [I, 14]**. Insuper, quo in poenas bigamiae *eimilitudinariae* incurratur, scilicet in suspensionem ab officio et beneficio, praeter quod ausi sunt inire contagium, requiritur, ut rem habuerint eum muliere, iuxta cap. *Quotquot* 37 quaest, quod difficillimum probatu est. At vero nequitia temporum expostulat, ut rei tam nefario crimine contemerari expeditius poenis afficerentur. Ideoque plurimum conferret declarare, quod pro simplici ducendi uxorem ausu incurritur ipso facto in poenam suspensionis ab officio et beneficio] st fructus seminariis adiudicantur. Quod si in excommunicatione clericus obsorduerit, ipso facto amittat etiam beneficium.

In eoe autem, qui in ecclesiasticis rebus, vel contra ipsos ecclesiae ministros, licet extra iudicium agant, ad taicas auctoritates Confugiunt, oportet, ut patres concilii animum intendant Siquidem ipsi parvi aut nihili faciunt ecclesiae disciplinam, omne fraenum excutiunt cervicibus, altas atquo alias iterant vexationes, unde graviora scandala dimanant. Nimium quantum compertum nobis est atque explorstummpoeaas perquam severas s iure canonico

* ‹ tegendi· *ut Vaticanum ... irrogaret.*

irrogatas mm, scilicet, at scripsit De Nigris (Trant a de vacations belief, aep. M): «Claricue résumas ad iodieea laiooe animo obtinendi iaetitiam ab of»-> fleialibus principia, contemnit potcetatem ecclesiasticam contra dispositionem sacrorum oenosum*, bullam Caenee et oonatitutioMe apostolicae Martini V· et Innocentii VIII*. quae ipso facto declarant ex boo capite clcrieom exoommunieafam, et beneficiis privatum denuntiant.* At haec legio eanctio inter canonici juris consultos non parvi certe ponderis excitat controveraiaa, utrum in irrogatam poenam incurrendam ait satia dumtaxat provocatio ad laieam potestatem. an requiratur, ut rea ipaa ad effectum ait perducta. Iam vero ex Bonaolnae* verbis hauritur, quod prior sententia eet probabilior; tamen ad removendaa controveraiaa omnino expedire authenticam declarationem arbitramur*.

Denique plurimum intereat praescribere, clericoa omnino abeaae a ludia, lieet non prohibitia, in cau- B poniа, forensium offiotnia, vulgo diotis *Caffé*, atque aliia aliieque locia publicis, rations *scandali* sub poena irroganda ad arbitrium epiacopi.

De erdinandla.

§ XXXIV.

Eorum, qui initiandi eunt sacerdotali ministerio, st ordinandorum idoneitas probetur intra seminarii claustra, exceptis iis, qui alicuius conspicuae sunt dioecesis, quibus instituendis aliter prospici potest. Sex ante menses, quam ineant subdiaconatum, aliquam adeant religiosam domum, ubi in pias exercitationes incumbentes accuratius revocent ad examen rorationem suam ad opus sacerdotalis ministerii. Subdiaconorum aetas ad duos et viginti annos exactos reducenda, rata permanente quatuor st viginti annorum aetate incepta pro iis, qui ad diaconatum sunt promovendi; et annorum quinque et C viginti saltem inceptorum pro iis, qui ad sacerdotii dignitatem procabuntur. Tandem in *dispensationibus sola ecclesiae utilitas et necessitas spectetur.*

Rerum experientia nobia suadet, clericorum vocationem non aemel, aed iterum iterumque ad examen sedulo revocandam. Cum quo nimis apte cohaeret, quod divua Chryaoatomua scribebat (Hom. XVI in Tim.): «Non ex prima probatione, neo secunda, nec tertia, sed ubi consideratio diuturna praecessit, exactiasimaque discussio, tunc imponito manna.*

De sacro patrimonio.

g XXXV.

In integrum omnino restituatur, quod dispositum fuit a synodo Tridentina (sess. XXI, cap. II), vtdsltcsi *neminem ad sacros ordines promoveri absque ecclesiastico beneficio rquod sibi ad victum honeste sufficiat* aut patrimonio, vel aliqua pennons „quae* D *eis ad vitam sustentandam satis sit*'. Severiores poenae irrogentur* in *eos, qui fetitia exhibent patrimonia; et illud adprime confirmetur, teneri curias ecclesiasticas, sedulas praemittere instructiones, quoad vim et titulorum veritatem sacris ordinationibus inservientium.*

Dioeceses nostras in Neapolitana ditione circumspectantes, deprehendimus, summam pecuniae imperatam pro sacro patrimonio longe abesse ab eo, quod dispositum fuit a synodo Tridentina. Enimvero ei inspectatur summa illa pecuniae, quae *sr* synodis dioeoeeanis statuta fait, vi bullas *Specula-*

term IuMMaffé Xtt(, ipaa quidem nostra aetate pro immutata rutum ratione vitae sustentandae haud sufficit Si quae in paetis conventis aa. R. 8. 1818 inter Rom. sedem et utriuaquo Siciliae rogem, statuta fait, Milieot quinquaginta ducatorum a vectigali immuniam; haec, praeterquam quod iimis arcta et exigua facta eat, tam multis obnoxia fait temporum vicissitudinibus, quibus ad incitas redacta set. Re sane veni in actis post pacta atatnta declaratum fait primo, summam quinquaginta ducatorum osse intelligendam, a·veetig^i non immunem; quoad beneficia vero cum oneru mimarum infra centum, has non eme necessario deducendas. Postea parvum patrimonium permimum fuit quatuor aut quinque et viginti ducatorum pauperoulio dioecesibus, et quae eunt sacerdotibus inopes; tum concessum idem fuisse novimus omnibus dioecesibus, modo illud ipsum quassissent. Hide copia facta fuit pro quavia simplici et tenui quoque atque exigua capellania ad titulum sacri patrimonii, tametsi sacerdos nihil ad amem percipere potuisset, praepeditus missam celebrando. Denique cum ecclesiarum receptitiarum participatio poaait etiam esae patrimonii titulus, quae quippe in ecclesiis reoeptitiis *innumeratis* parum aut nihil ab initio exhibent, atque nullam, aut exiguam reculam, exiatimatum est id sufficere posse pro sacri patrimonii titulo. Inde fit. ut ad sacros ordines promotus per decem, quindecim et viginti annos perceptione pro sacro patrimonio statuta carent, usque dum propter antiquitatem ad integram partem pecipiendam perveniat. Ex hoc fonte quam multi sacerdotes sunt in ecclesia Dei, quorum nulla est necessitas,, et nulla utilitas in ipsum redundat; neque perraro sine vocatione statum sacerdotalem ingrediuntur, cum patresfamiiias. quorum res arcta domi est, in id incumbunt, ut filii ineant sacerdotium, ea mente, quo minus impendant in eo ingressi curriculo, nequaquam inspectis quae alius eunt naturae. Ipsi enimvero auctores et suasores eunt compluribus sacerdotibus sacrum ministerium pro derelicto habere, ut, quae ad victum sunt necessaria, abiecta omni dignitate, sibi comparent. Ut patffiis omnia complectar, ipsi sunt in causa, cur plerique alienas pererrent dioeceses, avocato animo ab omni pietatis studio. Quibus accurate perpensis, illius sumus opinionis, ut Vaticanum concilium tales praescribat normas, quae latum unguem non discedant a praescripto concilii Tridentini quoad sacrum patrimonium. Praesertim vero confert, ut summa pecuniae non sit minor ducentorum et quadraginta *Francorum* quotannis exigenda, detractis vectigalibus ouiuscunque generis, ne excepto quidem onere missarum. Quocirca statuendum putamus adaugeri a synodis dioecesanis *taxam* pro sacro patrimonio iuxta mentem concilii Tridentini, et inspecta locorum conditione, ita tamen, ut praefata summa pecunias numquam imminuatur.

Neque ab hujuscemodi consilio suscipiendo amoveat formido, ne pauciores ineant sacerdotium. Siquidem haec animadversio -neque nos praeterivit; eum nobia ob oculos obiectae fuerunt encyclioae litterae datae die quinta novembrb 1848, quibus tu, pater sanctissime, ab inculcando non desistebas episcopos, ut illos ad sacros ordines promoverent, qui «accurate exquisiteque explorati, ac virtutum omnium ornatu et sapientiae laude spectati dioecesibus usui et ornamento esso possunt*. Et apposite quidem significabat*: «Melius enim profecto est, ut sapientissime monet immortalis memoriae Bene-' diatus XIV decessor noster, pauciores habere ministros, sed probos et idoneos atque utiles, quam

ı Diet. M, esa. 1.
i Balls *Ad reprimendas iste* 1 hbr. 14«.
• Bulla *Officii* matri data M iaa. 148».
• De balla Cacas disp. I, q. 17, p. I, a. «.
• Cfr. bulla PU IX Apoototiou asdis* 4aU 1» set. IMS, east. 1, art. U

ı Datas 4 sov. IβM.
* Legendtun *sifmfitabas.*

plure», qai ia aedifieatto··· corpori» Cbriett, quod A ȝt eeelesia, aeqsioquam «iat valituri.*

D» atudU» dsriearna.

« XXXVI.

Micis docendi forma etiam atque etiam emetur ia omnibus scholis latinarum litterarum studio addictu.

Neminem praeterire exiatimamu» illam, quae, diu non eet, quaestiol inter Gallia» episoopoa exorta fuit, utrum in litteris latini» edocendi» et eloquentiae praecepti» tradendi» evolvendi dumtaxat forent claMioi ethnicorum libri, an sanctorum patrum opera ebristiana sapientia plane referta, an utrieqne simul animum clericalis inventu» adiiciat Nimium quantum celebrantur, quas sanctitas tua encyclic»· litteras dedit ad rem propositam die 91 martii 1853 Galliae episcopis, quibus finem imponens dissidentibus. aiebat: ‚Pergite, ut facitis, nihil unquam intentatum relinquere, ut adolescentes clerici in vestris B seminariis ad omnem virtutem, pietatem et ecclesiasticum spiritum maturo fingantur, ut in humilitate crescant, sine qua nunquam possumus placere Deo, ac simul humanioribus litteris severioribusque disciplinis, potissimum sacris, ab omni prorsus cuiusque errori» periculo alieni», ita diligenter imbuantur, ut non solum germanam dicendi scribendique elegantiam, eloquentiam tum ex sapientissimi» «anctorum patrum operibus, tum ex clarissimis ethnicis scriptoribus ab omni labe purgati» addiscere, verum etiam perfectam praecipue solidamque theologicarum dootrioarum, ecclesiasticae historiae et sacrorum canonum scientiam, ex auctoribus ab hac apostolica sede probatis deprompatam, consequi valeant.* Hoc porro venerabilissimo oraculo ^coepto conticuere omnes Galliarum episcopi, intentiqne docilem animum ad ea mandata peragenda converterant; atque omnibus in ludis litterariis clero addictis omnes ad unum mixtam tradendam disciplinam susceperunt, exercendi» adolescentium ingenii» delecti» sanctorum patrum operibus, et praestantisuimoram ethnicae antiquitati» scriptorum, quae omnino forent omni labe purgata. Iam vero nos, quotquot sutaus, vota suscipimus, ut eadem methodus universo clero praescribatur a concilio Vaticano, quanta maxima inspecta utilitate, quae exinde in ecclesiam et clerum ipsum satis superque derivatur.

§ XXXVII.

ЛVaenbotMr ordo studiorum dandus clericis, iurta quem singulorum idoneitas dignoscatur promovendorum ad presbyteratum; alius raro, inite sacerdotio, ad ingeniorum perfectionem.

Adprime consulendum, quo areeatur periculum in cleri diaciplina volutandi libro», qui simulato religioni» adspectu pectora inficiunt venenati» doc- D trici». Solemniori modo celebrentur examina, con- I fecto annuo studiorum curriculo; qua ab aeminarii alumni», qua 'ab externia. Et quo rea uno eodemque modo aqee habeat, epiaoopi eiusdem provinciae tam in synodi» provmcialibu», quam io congreaeibu» quotanni» habendi», hanc suscipiant curam dignissimam certe epiaoopatu». Quo autem unu» et idem •it atudiorum ordo et doctrinae unita» in omnibu» cleri «oboli», et quo acopo» attingatur, per quem tirone* levitae. pro eo atqde par eat, 'ea sint scientia praediti, quae in eccleeiae bonum vertat, expedire arbitramur proposito modo tei ponaulendum. Ast illud non eat silentio praetereundum, Tndentinam synodum nonnulla significas·· *studia,* quibua opus emet ad clerici institutionem, at nostra baoe aetas iure suo po»tulq|, ut abaolutimimue atudiorum ordo deaeribatar. Quod quidaat «auctita· tua haud diu ••t etua ad ditto·!· ▲ootoiM spbeopo» encyclics* litter·» dabat dia 17 àartti 18M, »na maxino interease «igaideavit, «cribans: ‚8umma contention* omnia oonamini, ut in vactri» praeoipoo «eminarii» optima ao plane -catholica vigeat studioram ratio, qua adolescent»· clerici vol a prima pueritia per probatiseimo» magistro» ad pietatem omnemqne stipulent ot eeolesiaatieum spiritum mature fingantur, ae ktinae linguae cognitione et humanioribus litter»» pbilosophicisque disciplinis ab omni pronu» errori» periculo alieni» «edolo imbuantur. Atque in primi» omnem adhibete vigilantiam, ut cum dogmaticam, tpm moralem theologiam ex divini» libri» sanctoramque patrum traditione et iqfallibili ec-' clesiae auctoritate haustam ac depromptam, ac •imul solidam divinarum litterarum, aacrorum canonum eccleaiaaticaeque historiae rerumque liturgicarum scientiam congruo necessarii temporis spatio diligentis*ime addiscant*. Ne autem, uti ab initio diximu», inducantur, maximo clericali» »tudio»ae iuventutis periculo, recentiorc» institutionum libri, noxii quidem et erroribu» infecti, experientia edocti precamur ct obsecramus, ut tantae consulatur necessitati. Et ad id »ati» esse arbitramur, «i vel apoatolica «edes identidem indicem diver*orun> librorum quoad sipgalea «cientia» sufficiat, vel quoad illorum delectum ^prospl^nt episcopi omne» cuiusvis provinciae una cum métropolite.

De »»·I·»у1l».

§ XXXVIII.

Opus omnino *foret, ut probatissimorum hominum coetus, ad hoc arcessitus,* quoad substantiam *praescriberet virendi normas tam pro seminarii alumnis, quam poo clericis 'droni* suae degentibus; definire autem adiuncta rerum et secundas dioecesanis et provincialibus synodis remittatur.*

Nimium quantum prodessent istiusmodi normae prescriptae; ita una eademque esset educatio niorumque disciplina ecclesiasticae iuventutis. Evolarent certe tot deformitates pessimo publicol inductae arbitrio iuventutis educatorum: et amoverentur impedimenta, quibus ephebi a servanda seminarii disciplina abalienantur, inspecta aliena, Bed quoniam istiusmodi normae, quoad morum disciplinam, illuc spectant, ut picta», orationi» studium et «eius ecclesiasticus altiores agant radice» in adolescentium animis, ita expediet, ut praescribatur io quovis seminario aliqui» animarum moderator; qui confessorii quoque partes gerat, excepto, quod arcessentur* alii ad excipienda» confeAione», si necessitas postulat. Verba non suppetunt, quibua significentur damna, quae in clericos derivantur ex defectu uniu» et probatissimi animarum moderatori»; at ecquemnam fugit, quot et quanta ex optimo moderatore dimanant bona? Quavis hebdomada babeatur bomilia super ecclesiastici status officii». Statuatur hora ad meditationem peragendam; et. praeter pia» exercitatione» quotanni» perficienda», quovi» mense ad spiritum renovandum die» constitnatur. Illud quoque nolumu» praeterire, quod nullo pacto impune habeant, immo a seminario expellantur, qui refragantur regnli», et depravato »unt corde. Praescribatur, autumnale» ferina, quantum fieri poterit, transigi rure ab omnibu» simul alumni», non domi apud familiare»; ita vero ut animi relaxatio semper ooniunctum habeat aliquod atudium; quo torpor et otium amoventur, nec ea, ' qua» spiritus bona aunt, oblignriuntur. Atque, ut de alii» conticescere par e»t, quae certe praeterire

• › Addita correctio: itu» *guautionea, quae paucis* sHisr CMU ùter etc.

1 9etlio»t cam suarime *publiées rei detnuuido.* Md »»t it» t—M, ‹it «rcMMatur ru.

nequeunt viros probatissimos ad hoe arcessitos, non A abs re erit praa. oculis «habere, quiaq ecripseraot regulas divus Carolus Borroobaeus et divus Alphonsus tie Ligorio. Illud autem adjiciendum existimamus, quod, cum sermo sit de rectore seligendo * deque suis officiis, praescribatur, ipsum «b omni chori servitio immunem esse debere, ab omni animarum cura, ab excipiendis sanctimonialium confessionibus, aliisque rebus, per quas opus esset, ut a pio loco abesset, statis horis, diebus, cum gravissimo aeminarN disciplinae detrimento.

XXXIX

Praescribantur officia ad seminarii deputatos spectantia, et rei in primis *tignificetur* m rr(/itioNi6us *ad sacra limina, utrum praescripta* munia atiim*plfQntur.*

Tridentina synodus (cap. 18 sees. XX11I) ad duplex officium, alio ab alio seiuncto, statuit diversi B generis deputatos Quoa^i ipsorum officia, sacra Concilii congregatio plure* et maximi ponderis edidit declaratione*. quae referuntur inappendice XXIV primi voluminis Romanae ephemeridis, cui titulus *Acta etc'.* Maxime quidem conferret illas colligere et confirmare, si patribus Vaticani concilii placeret. Et quo studiosius in suum officium incumbant deputati, praescribendum arbitramur, ut in relationibus ad sacra limina perfuncti officii plane ratio habeatur.

§ XL

Quand sembtaria parris in dioecesibus constabilita, quorum satis est curta supellex, possint duo vel piares conterminarum dioecesium episcopi inter se j *ronuenire^ ea snentr, ut diversae studiorum partes* l *ia diversis seminariis locum habeant, et in sinyulif amnes 'cogere alumnos, pra sua quemque ratione ac modulo ad facultates addiscendas*

Cum seminarii institutio boo sibi propositum habeat, ut disciplina sacerdotum quam absolutissima sit. nec semper ad praestantissime» praeceptore· arcessendos sufficiant redditus, neque ad coemendos libros pro facultatum varietate et bibliothecam componendam : quod obstaculum nullo pacto superandum videtur; ita expedire existimamus. inspecta rerum ac ttiiporum conditione, ut, uno programmate proposito, quae in aliis seorsum habentuY, in unum colligantur; et episcopis adsentientibus cuique seminario pars studiorum praefiniatur. Tali habita ratione, curriculum studiorum binis aut ternis in sepiinariis absolveretur ab alumnis, unoquoque pro sua facultate ; impensis parcendo tantum certe super-) esset, ut quovis in seminario bibliotheca componeretur. et praeceptorum yel praestantissiroorum numerus absolutus haberetur. 9i enim penes gallicas dioeceses in more positum est. ut bina habeant D seminaria, quorum alterutri ad humaniore·, alterum ad severjpres et sacras tradendas disciplina» institutum comperimus; quare pfaeter opportunitatem erit apud nos in plura seminariola alias atque alias partiri disciplinas, ad superanda exiguorum redditum obstacula?

De cellegli» ecclesiasticis*

e § XLI.

Γî episcopatus, praeter peramplum seminarium m *medio cuiusvis ditionis centro constabiliendum, aliud* i *ftbmar habeat^follegium ad praestantiora cleri intenta eximiaegue spei iuvenes coUi^endoslr ad per-^iMionem.*

iC

l Sciljret *Actu ex a» decerpta -quae apud* sanctam *aedem geruntur m compendium opportune redacta ei illustrata.* Vocamen I Romse prodiit sano lèfift; ibi, p. legantur illa· dsdaralionee. quae sapra lsa<|aatar.

Quo alktfiqife «mvarai elati ingenia magis ma* gtsque in diversarum facultatum et praesertim M-crarum studiisYperfici valeant in anitate doctrinae, et singulis ecclesiastici· muniit obeundis aptissimi ac praestantissimi reddentur, perutile ducimus, ut cuiusque ditionis episcopatus collegium ecclesiasticum Romae habeat. Maior est enim Rpmae pro unaquaque facultate excellentium professorum copia., et potissimum pro ecclesiastico iure; de quo iuniores sacerdotes exerceri quoque potsent in praxi inter alumnos sacrae Concilii congregationis.

Sed quoniam collegia istiusmodi satis omnino non sunt, quo praestantes praebeant seminariis praeceptores. quqfum inopia eat, quantam conferret in quavis ditione aliquod *centrale* seminarium constabilire? Huic enimvero accommodari posset, quae statuta fuit norma seminario Pio, nuper instituto in obsequium principum apostolorum, cuius programma, quoad scholas, haec omnino habet: „Quoniam scopus praecipuus seminarii sanctae sedis est. ut idoneos facitft magistros, qui possint pro summis locorum indigentiis alios instruere/ Quod vero spectat ad redditus collegio et centrali seminario addicendo^. expedire videtur, illis tribuendam tertiam partem conventam titulo pensionum sup«*r ditioribus *mensis* episcopalibus. Et si quid aliud necesse foret, ceterae mensae episcopales, et redditus, dioecesanis seminariis addicti, pro rata suppeditarent.

DE CLERO REGILARL

Quoad monasticos ordines, re coram Dei adprime perpensa, quamvis ipsi, immediate spostolicae sedi obnoxii, sint veluti procerae arboree, fructue uberrimos pariturae» tamen necesse esso arbitramur, ut epieoopi in monasterii^ suarum dioecesium, uti delegati apostolici. ampliores facultates et vigilantiam C exerceant. Seçua ubi disciplina remissa et collapsa est. nihil valere potest, quo instauretur et ad pristinum restituatur, aut malis occuçsetur. quae ex ipso fonte dimanarunt Quapropter, dum nos patrum Vaticani concilii oculis subiieimus, quàe suscipienda sint consilia, quae aptiora nobis visa sunt, ut. ad viMm 'quodammodo revocentur illi monachorum ordines, qui a praestituto fine desciverunt, ad quem iter straverunt sanctissimi fundatores, ot ob quem ecclesia Christi eos tuetur, nostra intercas* ducimus verbis animi sensus aperire, quibus in rebus episcoporum vigilantia et facultates potissimum prolatandae sint Itaque eius sumus opinioni»

S XLII

Praepositos generales -aut ad citam, aut saltem ad decrnmmm *futuros esse, ttegue electionem renuntiandam et* rim *habendam' nisi a pontifice maximo approbatam*

ÿ XL11L

AbtatianoN nullius, *quae episcopale»^· iurisdictionem habent, magnopere expediret abbatem perpetuum fore, et a Homano pontifice nominatum, non aliter quam episcopi sunt; alium vero seu abbatem seu priorem regimini praeesse monasterii.*

§ XL1V.

Ar *unum quidem esse monasterium sinat concilium* iaricanum, *ubi communit vita non sit, et regula qualis fuit ab ipsa ordinis institutione.*

Concilium Tridentinum (cap. I sees. XXV- de regular, et monial.) ^necessarium esae censuit. quo facilius'ac mlturius, ubi collapsa eet. aretus et regularia disciplina instauretur, et constantius, ubi conservata est. perseveret, praecipere ... ut omnes «

' Intellife *neque* tnm *habituram.*

v

\ VeguUr··, tam viri, quam mulieret, ad regulae j quam proférai eunt, praaaeriptum vitan iuatituaat et componant; atqufe in primia, qnae ad euae pto-feaaionia perfectionem, ut obedientiae, paupertati» et caatitatia, ae ai quae alia aunt alieuina regulae et ordinia peculiaria vota et praecepta, ad eorum reapective essentiam, nec non ad communem vitam, victum et vestitum concertanda pertinentia, fideliter obaervent". Haec inter' praeter paueaa, et quidem laudandae exceptione», quam in multia monachorum septis perperam certe illud invaluit, verba concilii ,ad regulae, quam profeaei aunt, praeseriptum. vitam instituant et componant* intelligenda ense iuxta regulam iam consuetudinibus invectam, et accommodatam pro rerum ac temporum conditione ; atque huiuacemodi causam praetexentes quam multi religiosi ultro aeae subiicere defugerunt communis vitae rationi et regulae a monasterii primordiis praescriptae. Itaque nisi mature consulatur, B immo quanta maxima opum vi, eaedem fictae causae usque manebunt, nullius efficaciae erit quaelibet sanctio, et collapsa monachorum disciplina in dies pessumdabitur. Quandoquidem vero quorumdam ordinum monachorum aliae atque aliae fuerunt reformationes. quarum nonnullae etiam reformandae, quippe quae a prima regula desciverunt, opus omnino foret illas omnes instituto primaevae fundationis adnectere, modo alius scopus, et quidem in religionis utilitatem redundans, non praese feratur.

§ XbV.

('unetis regularium ordinibus professionem votorum simplic.um praescribendam prorsus esse noit *ante aetatem anni vigesimi primi*l *confecto tirocinio saltem duodeviginti mensium; nrc solemnium votorum professionem emittendam, nisi tribus post annis.*

Sapientissima fuit recens norma, quam sanctitas tua praescripsit quoad votorum emissionem, scilicet, quod vota simplicia cum trium annorum probatione solemnem professionem antecedant; ita ut haec intra istud trienne temporie spatium emitti non possit *sub poena nullitatis.* Iam vero efficacior videtur evadere posse *probatio,* quoties praescriberetur aetas anni vigesimi primi iam exacti ad vota simplicia emittenda; numquam vero aetas anni decimi sexti; id enim magis ac magis prodesset, quo ad statum monasticum vocatio probaretur. Quod si in nonnullis ordinibus magis *observantibus* bienne temporis spatium ad tirocinium conficiendum et quidem adamuasim exactum, peropportunum fuit comprobatum ; idem opus esset, ut definiretur, uti *norma* pro omnibus et singulis religiosis ordinibus, duodeviginti menses vel binos annos tirocinii antecedere votorum simplicium professionem; neque *pw forma* tantum hanc esse habendam; atque omnino servandum. quod sanctitas tua praescripsit do admissi me religiosorum ad habitum et professionem1. Experientia transacto tempore comprobata in causa quidem est. cur quaecumque evanescat difficultas, inspecta maxima, quae ex hoc suscepto consilio vruiflir. utilitate in probanda religiosorum vocatione. Neque mora temporis in sacris ordinibus suscipiendis. emissa solemni professione, scilicet confecto anno vigesimo quarto, gravis esae potest, cum in ipsa societate Iesu non conferuntur sacri ordines nisi aetate vel provectiori.

Atque heic praeterire nolumus, banc ipsam aetatem praescriptam votis simplicibus emitteadis et •olsmBioritas, nsdum tempus idem in tirocinio conficiendo constabilitum, quam quod maxime conferre, ut sanctimonialibus in claustrorum umbram receptis praescriberetur. Ita enimvero non modo diutine diligentiusque vocatio ad religiosum statum probaretur, verum etiam utrum pro sua valetudine ia suscepta vitae ratione permanere poetent; cum 1 fete quotidie non sinè maximo moerore animi videmus. places e claustris egredi coaso *infirmitatis.*

§ XLVI.

Quoad conventus ex *integro aedificandos et a fundamentis excitando» ad pristinum revocentur sacri canone», et circumscribatur numerus* non *minor octo sacerdotum inibi incolentium, praeter laicos fratres: ita ut illic, ubi saltem octo sacerdotes non recenseantur, istiusmodi conventus episcoporum iunsdictioni subiiciantur.*

Cum enim Tridentina synodus seas. XXV de regul. cap. Ill) sanxisset, regularium et sanctimonialium monasteria in posterum non excitanda rsine episcopi, in cuius dioecesi erigenda sunt, licentia prius obtenta*, non defuerunt, qui ex hvc ipso inferendum autumarunt, non amplius opu» esse, ut ad rem ipsam copia fieret a Romano pontifice. Quapropter Innocentius X. apposita constitutione1, quam legere est in Boli. R»»m. çtom. IV. n. 27), de recentioribu* claustrorum fundationibus, quae in Italia et adiacentibus insulis excitantur, sermonem instituens, declaravit, pro huiuacemodi fundationibus omnino requiri summi pontificis confirmatiemem. Postea vero Urbanus VIII* et Gregorius XV" uno ore et concordibus animis praescripserunt, ut episcopus. antequam quaesitam faceret copiam, audiret ceterorum conventuum moderatores ad quatuor millia passuum in circuitù. utrum inibi novos excitare conventus eorum ipsorum damno vertere poaaet. Insuper, ut compertum exploratumque sit. ibidem plane sufficere. quo duodecim viri religiosi alerentur. Nurtc quid utilius, quam ut fetiust4odi constitutionem ad pristinum revocentur et vigeant* Quod vero spectat numerum religiosorum, qui^profesaionem emiserint. Innocentius X duodecim esse satis habebat4; at hoc praescriptum parum aut nihil prodesset, quoad monasticam disciplinam, si maior illorum pars laici fratres forent, ut plerumque evenire solet, 1 Adeoque necesase esse existimamus, ut definiatur omnino numerus, scilicet octo sacerdotum, praeter fratres laicos; cumque miftor numerus foret, conventus ille, usque dum sacerdotes praescriptum nqmerum expleant, ordinarii dioecesani subiiciatur jurisdictioni, Hac itaque declaratione. Innocentai XII constitutionem *Nufcr,* datam die 23 [dec] 1697 25, ratam habendo, nullus patebit aditus, qua subterfugiant

i? XLVII

Tollantur omnino conventus, quibus praescriptus religiosorum numerus *deest. nec suppetit quod reqularem observantiam tueatur.*

InnoGéhtius X in constitutione *Instaurandae regularis disciplinae* data pro I talia et insulis adiaceotibus die 13 octobris 1652. edicto peremptorio id sancivit. pru eo quod spectat ad domos religiosas, quae aut praefinito religiosorum numero carerent, aut non haberent, unde alenntur Re quidem vera

1 Increto scilicet sacrae congregationi* Episcopornm et Regularium, quod incipit *Regulari disciplinae,* edito die M ian. 1848, nec non decreto'.Vemmna *laift* diei 1M martii 18A7. et constitutione apostolica A^*Apivertalis ecclesiae* data die 7 febr. 1861. (IW

1 CoBstit. *Instaurandae* data idib ocl 16*2

* Constil *Ifomanus* /wwO/ri datJ^.28 aug 1674, tn' qua iterum servari mandavit coustitunuueiu Clementi· VIII yvcsM·» datam die 23 inht 1603 el '«regunt XV «apra ritaUiu.

* Cvnstit. *allai* data «lie 17 ang. 162j

4 ('onrtit. *Ins'aurandae* laudata.

ip»e praescripsit, ut conventu·, qui son haberent unde «ex Mitem religiosi homine· alerentur, omnino abolerentur; qui vero alere ponent sex religioso· viro·, quorum quatuor sacerdotes spectata probitate, et bioi fratre· Jaici, correctionibus, visitationi et inrisdictioni ‹ ordinariorum, quibus uti delegati· apostolicis morem gererent, subiicerentur. usque dum ad duodecim habendo· pervenirent. Cumque vero ad duodeno· numerus suetu· emet, denuo correctionibus. visitationi et inrisdictioni suorum moderatorum subjicerenturl.

Quamquam vero iatiusmodi sanctione· apoetolioae fuerint saluberrimae, tamen postquam ad priatinum restituti fuerunt ordines religiosi ab anno R. 8. 1816, non semel, sed iterum ac tertio conspiciendos »eee praebuerunt parvi quidem et exigui conventus, quibus nihil erat, unde saltem sex viros religioso· alere possent;.noqufe alia^e causa, niai quod cum conventu reddituum restitutio in integrum facta non fuit. Non est inficiandum. conventus etiam parvo· et exiguos, quibus vix eet. unde sex aut etiam minores nume.ru alantur, alicuius episcopi iudicio, nonnullo esse dioecesibus adiumento. praesertim in pagis et ruribus; at simul ac perpendatur, ibidem, defectu virorum, regularem disciplinam nequaquam vigere posse, qua sublata, nullus haberi potest spectata probitate vir religiosus, qui proinde episcopis sit adiumento. prono alveo fluit, concilium oecumenicum i;uam bene de ecclesia mereri in pristinum praefatas constitutione» revocando, neque in Italia sqlum et inshli» adiecentibu». sed etiam extra.

£ ΧΙΛΠΙ

Humaniorum ue seir yorum litterarum studia ordinum monasticorum ad eamdem revocentur normam, quam Vaticanum concilium praescriber? vellet clero saeculari, M. pene episcopos sit, quoad eius peri passif, istiusmodl studiis advigilare, et, ubi ordinis moderato-es desunt, illic providere*

('nue idetnque est ecclesiae catholicae clerus, sicuti unum et idem est sacerdotium a Christo Domino institutum. Quôd si illi*saecutaris. huic regularis inditum est nomen, non hoc immutatur substantia, sed tantum vitae genus aliud ab alio respicitur. cui ultro se qonnnlli clerici subiiciunt. alii vero alia contendunt via. At regulares saecularesve sint, unus et idem eet omnium ecclesiasticorum finis, scilicet ecclesiae inservire preqibus. exemplis, doctrina. et sacri ministerii laboribus suspiciendis. Idcirco Seraphicùs doctor divüs Bonaventure ita in quodam suo opusculo de regularibus scribit; n8edee apostolica vocavit nos in adiutorium tam cleri, quam populi, ut per officium praedicationis et confessionis subvVniamus animabus, et opus paetorum sublevando alleviemus/

Iam vero si quoad substantiam unus est clerus, et idem est finis, ad quem tendit,' quam plurimum confert ordinem studiorum cleri regularis ad eamdem normam clero saeculari praescriptam omnino revocari. Itaque sicut episcopi uno eodemqpe seminario, quisque pro sua dioecesi, clericos saeculare· colligunt; ita praepositi provinciales in unum aut binos provinciae conventus colligant omnes clerico· professo·. Quemadmodum vero clerici saeculares intra sen^narü septa totum conficiunt studiorum curriculum A grammaticae rudimentis usque ad supremum studiorum, quod esi theologia; ita clerici professi; cuiuscunque ingenii sint, idem omnino exigant eurriculunf studiorum. Una sit omnium methodus et norma, unde transversum unguem non liceat discedere.| A4 haec, qaeaMdmodum «pbeopi, confecto dericorq* curriculo studiorum iu sudibus seminarii, praestantioray ex illia ingenia aximiaque ape aut iu emtarir Manuarium pittent, aut in collegium eodeaiasticum, Romae constabiliendum ad •ludiorum perfectionem: ita praepositi provinciales, oum clerici professi aliquo in provinciae regularis conventu curriculum confecerint studiorum, praestantissime· quosque Romam mittant in oollegio ad ingeniorum perfectionem constabilito, quod quivis religiosus ordo suis alumnis patefaciendum aggredietur.

Iam vero etsi ordinum regularium studia ad interiorem «pectant disciplipam; tamen expedire omnjno videtur episcopo· tamquam delegatos apostolicos ipsi· advigilare, et ·i quando regulares moderatore· muneribus suis deficiant, providere, ne quid detrimenti interior disciplina patratur; praesertim B pro eo, quod ad studiorum rationem religiosorum spectat.

$ XLIX.

Abrogenttà privilegia, quibus gaudeut circa sacras religiosorum ordinationes praepositi generales et protdndglis, atque alia, quibus carent episcopi. Sicuti fit ia *danda facultate confessiones excipiendi, ita in sacris ordinationibus et condonandi copia facienda, nullo habito discrimine congregationum, mendicantium et monachorum. Qui ex alio in alium ramentum transmigrat, tui sacras ordines,* ni3t *exarto anno, non accedat.*

Dedecet profecto episcopalem dignitatem, praeposito* generale· iuxta ac provinciales ordinum religiosorum privilegii» condecorari, quibus ipsi carent episcopi Nec aliter, qui maximi irrepserunt abusus, .decedent, quam denuo privilegia abrogando circa aacraa ordinationes, quemadmodum sancta Tridentina synodusiagendum existimavit. Re sanO vera Clemens VIII, decreti» sacrae Concilii congregationi», sancito die 15 martii 1595. praescribebat, episcopum regularium..qui ordines sue^epturi sunt, illum omnftio ease, in cuius dioecesi conventus est positus, ubi sedem et domicilium habent *de familia.* At plerumque accidit, ut, sicuti eruitur ex constitutione Benedicti XIV *Impositi nobis,* data die 1 martii 174t>\ psuperiores regulare· ad eludendam decreti Clementi» observantiam, advenientibus ordinationis temporibus subditos suos domicilio moveant, eosdemque «tatim poet suscepto· ordine· fahie de causis ad pristinum monasterium reverti iubeantw. Quare hoc? Id ipse pontifex ibidem ait: „ConipIure» regulares non aha de causa, proprio domicilio relicto, iter arripere, quam ut se subducant examini episcopi dioeeesani. cuius hac in re iurisdietionem aut nimium rigorem perhorrescunt, aliumque inveniant, qui vel nullo D vel admodum levi praemisso examine, ordines ipsi» impertiatur/ Cui malo, nec certe levi, quo vehementius occursetur, idem sanctissimus pontifex in praefata constjtutione sancivrt, dimissorias litteras *ad quemcumque episcopum* nibili pronus habendas, quoties in ima pagella authentica ratione et fide certa non appositum esset: *Impeditus* ab episcopo dioecesano, vel ab eius vicario, aut cancellario, aut secretario, qui confirmarent, episcopum aut abesse a «ua dioecesi, aut nulla· habere ordinatione·. Iam ecquis dicendo aut scribendo consequi potest, quot quas ad arte· confugiant huius furfuri· homines, quibus arripiant iatiusmodi fidei teatimonium,- et laqueis sese expediant* Idque vel in primi· propter aliud, quo gaudent, privilegium, scilicet suscipiendi ordines *extra tempora.* Itaque rimando, quaeritando scrutantur temporie peropportuna momenta, cum

i Noo ipsa id balla statatan est. ∎∎) decreto congregationis auctoritate lanocentii X edito dis 10 febr. 1664, qiod est qaaai appendix titias bullae.

› Imno *27 febr. 1747.*

«pisoopas Mt uagritedins laborat, aut reap*· abaat, aut ali» de mum eet impeditus, atque tuli mode •ui voti compotes omaiao fiunt.

Quid autem do lego interstitii, .ad quam pleriquo non tenentur ordines religiosi? Cnioamodi privilegii vi, non perraro quidem nostris oculis ipai oonspeximus, contempto artifici viduato uxore, intra octo ot decem menses ex Officina et eonnubio dditum patere ad aram; neo verba suppetunt, quibus significetur, quantam ia admirationem raperentur, qui illum paulo ante artificem et uxoratum cognoverant Et boo satis sit; stomachari desinamus . . . Quapropter necesse esse existimamus, ut abrogatis huiusmodi privilegiis, regulares quoad sacras ordinationes dioeceaano episcopo subiiciantur, aeque ac clerici saeculares: ita tamen, ut qui ex alio in alium conventum transmigrant, ad sacros ordines, nisi exacto anno, non accedant.

Illud quoque statuendum videtur, regulares, uti de clero saeculdri iam sermonem instituimus, quo concionandi munus suscipiant in aliena dioecesi, praevio examine in sacra eloquentia subeundo, episcopi sui, facta concionandi copia, *pagtlia* muniri*; siquidem hac in re eaedem rationes id suadent pro clero regulari, quas antea pro clero saeculari exhibuimus.

Demum supereat, ut declaretur, nunquam intelligi communicata privilegia unius religionis alteri, nisi de singulis expresse facta fuerit mentio in pontificia concessione; neque acquiri huiusmodi communicationem per consuetudinem, quamvis immemorabilem. Secus enim^ quivis ordo pro suo arbitratu sibi tribueret ceterorum religionum privilegia, etiam quando de iure non conferuntur per solam communicationem.

§ L.

Saltem uti delegatis apostolicis publicae regularium ecclesiae quoad visitationem et jurisdictionem episcopis subiiciantur.

Non pauci, nec parvi momenti «unt abusu»,^quos irrepsisse vidimus ob privilegia, quibus gaudere se iactant regulares in ecclesiis sui ordinis. Quamquam enim Tridentina synodus pleraque ex illis abrogaverit; tamen regulares ex adverso pugnant, et sibi vindicare numquam desistunt, asserentes usque ad ravirn. se usque recentibus privilegiis gaudere; per quae omnino stat, Ut inter regulares et episcopos perpetuae excitentur et vigeant dissensiones; cumque eludere nequeant, quae impertitae sunt episcopis facultates, uti delegatis apostolicis, et millies a sancta sede confirmatae, ad nova inventa confugiunt, quibus seoe subducunt episcoporum auctoritati. Exempli gratia interdum accidit, ut cum alicui regulari episcopus facultatem conciouandi negaverit, Cbristifidelibus publica in ecclesia ille audacter concionem habuerit, dum templi fores aliquantulum occlusae remanserunt. Quapropter, quu tantae intemperantiae occursetur, rogamusApstres Vaticani concilii, ut quod maxime ad rem expediat, constituant.

LL

.Icrura/wr *norma eligatur pro eo, quod apertat ad regulares, qui ad saecularem clerum transire satagant. Pro dissolutis et contumacibus vigeant canones correctionales.*

·^Experientia edocti, non possumus certe satis esse contbnti suscepta vivendi ratione quorumdam regularium, quibus sancta sedes induisit, ut ad saecularem clerum transirent, sive in perpetuum, sive ad tempus. Adde huc. quod persaepe ad episcopos preces et supplices dantur libelli ad hoc, ut aliquem «*-/ratrvas adsetsesmt ia aaan diaeeaai·, at quod praecipiam «et, dmiterum rogioaom.' Qaor· eo·- partaw proras· oat, ιαρρiîo·· hooeo tibolloe tanhua pro forma d*ri, naatiquam ia ilia dioeœti animo panaanondi. Hitte optandum I. ut quotioe qui* régalant ad elantoi aaeeolarem traoeira Mtagat. «ne in parpotoum, air· ad tompua, roa agatur plana in congregatione, non ut meri ritus, ot instantibus agentibna. IL Ut iatiuamodi negotio acoadat^conaanana proprii epiacopi, ne renuat in euani [eum| adaciacere dioeceaim, illumque cogéra [posait?), at in eadem domiciliant habeat. HL Ut in brevi talia praecipiatur obligatio indietie canonicis poenia.

Quoad diteolutoa et contumace·. leget canonicae non ita auapte natura eunt comparatae, ut facillime sinant illos ad saecularem clerum transire. Enirovero, ut animadvertit Benedictus XIV (de »yn. lib. XIII, cap. XI, 1), ^tempore Pii IV. eiusque auctoritate congregatio Concilii nonnulla evulgavit decreta, quae procuratoribus generalibus ordinum fuerunt intimate, in quibus constitutum fuit, ut si qui forte religiosi *male morati et desperatae emendationis* in religionibus invenirentur, acrioribus poenis 'a suis superioribus plecti deberent, caustrali etiam cohiberentur carcere, nullatenus tamen a religione expellerentur; eaque decreta innixa fuerunt sententiae veteris iuris canonici interpretum, quos late recensuit Fagnani (in cap. .Vc *religiosi* n. 37 et 38 de regularibus). ubi omnia colligens, quae a sacrorum canonum gloasatoribus ser pta fuerunt, in haec concludit: .Ex quibus patet, iura loquentia de expulsione regularium non esse accipienda de expulsione a monasterio, seu ab ordine, itd ut in saeculo vivant, sed a communione et commercio aliorum regularium tantum.* Uno verbo, tunc id tantummodo actum est, ut praecaveretur periculum, ne religiosus nequam et incorrigibilis alios inficeret, ipsum carceribus inclusum a ceterorum religiosorum consuetudine segregando, absque eo quod extra religionem et claustra expelleretur, in longe deterius tum propriae salutis discrimen, tum et aliorum complurium, cum quibus in saeculo manens versari posset/

Nulli dubium est. quin, uti pergit idem Benedictus XIV, post repetitaà querimonias ordinum moderatorum mitiora reddiderint haec decreta Urbanus VIII et Innocentius XII; at hi simul praescripserunt, quasdam poenas canonicas gradatim irrogandas, ut gd meliorem frugem religiosum nequam revocarent: quod si actum et conclamatum omnino foret, instrueretur iudicium. et sententia ferretur de expulsione, unde provocatio foret ad congregationem Episcoporum et Regularium. Insuper, ut episcopus illius dioecesis, ubi expulsus a claustrp sedem ac domicilium haberet, particeps fieret sententiae *de expulsione;* nec non suspensus permaneret ab exercitio ordinum, quin ipsum episcopus m *integrum* restitueret. Hinc perspicue eruitur, quantum legibus canonicis consuetudo illa adversatur, per quam, nulla facta experientia ex aacrorum canonum praescripto, moderatores ordinum religiosorum directe vel indirecte dissolutis et contumacibus auctores sunt, ut hrerc quaerant, per quod ad saecularem clerum transire possint; atque in dando suffragio, de quo rogantur, supplicem commendent libellum, licet vanae et nullius ponderis causae tamquam gravioris momenti praetexantur. Ex boc fonte derivatur, quod ipsi religiosi, qui levi quidem brachio ad meliorem frugem reducendi essent, inemepdabilea prae se ferunt ad obtinendum breve, per quod ad clerum transeant saecularem. Quae cum ita se habeant, necesse omnino est, ut pro istiusmodi religiosi» prisci canones ad observantiam revocentur, et ve) in primis, ut >n aliquam

1 Legtndttm muRim/ij* tfiw.

poenitentiae domum detrudantur; illi iero, qui ine- A 'mendabilea eunt, expellantur quidem, sed iuris ordine servato.

§ LII.

Congregationes, ia ymôas *oblationes, aut vota simplicia emittuntur, iurisdictioni, visitationi st correctioni episcopi sui domicilii subiiciantur. Sacra ordinatio cuiuslibet congregati omnino sit iuxta normam bullae* Speculatores[1].

Ratio, cur istiusmodi consilium suscipiendum videtur, quoad primam partem illa eat, quis in congregationibus superior *primatus* tantum partes exercet, non spiritualis jurisdictionis, adeo ut nulla poena canonica afficere possit congregato· delinquentes, sicuti regulares superiores. Hinc prono alveo fluit, congregatos, incolumi *primatus* potestate moderatorum suorum, obnoxios esse localis episcopi iuriadictioni

Quoad alteram partem vero, tristes nobis ante B oculos versantur aliquorum adolescentium casus, qui ab episcopo repulsi a sacris ordinibus suscipiendis, ingrediuntur in aliquam congregationem eo animo, et quidem simulata facie, ordinationem arripiendi; qua suscepta. valedicunt congregationi et suam repetunt dioecesiui. ubi nulli sunt et Hocci habentur. Cum vero ad normatu bullae *Speculatores* ordinatio dirigatur, omnis certo intemperantia et ordinis perturbatio evanescit.

Et hic nolumus silentio praeterire, quod domus illae religiosarum, ubi vota simplicia emittuntur, cuiusmodi sunt *Filiae* a charitate nuncupatae, quae a praeposito generali congregationis Missionum in praesentia omnino pendent. *Sorores* a charitate, aliaeque ejusmodi, localium episcoporum iurisdictW)i subiicrvndae sint Abnorme enim est, pro exemplo sit, illas in annua votorum instaurationе neutiquam ab ordinarii relatione pendere, quoad vitae rationem C proximo superiore anno habitam. Atque ut omnia pauci* minime tolerandum est ipsamet illarum collegia ot gynaecea a loci ordinario uon pendere.

§ LUI.

Magis ac mugis conferret, Melitensium equitum ordinem, mutata forma, ita redigendum, ut pro tolemnibun simplicia vota emittant} atque ^ummi pontificis et ecclesiae incolumitatem tuerentur.

Quamquam brevi *Militarem ordinem,* dato die 28 iulii 1854, sanctitas tua ad pristinum huius ordinis religiosum spiritum excitasset; ulterius tamen progrediendum existimamus. Etenim, si paucos excipimus qui magistralem domum inhabitant, et alicuius xenodochii adsident gubernaculo, ceteri domi suae degunt, redditusque percipiunt, nulloque munere funguntur. Quid ergo melius atque optabilius, quam ut ad equestrem ordinem reducantur, cuius officium sit pontificem maximum et civilem *ef* olesiae principatum tueri? Cumqug inter saecifli tumultus non ita se probent equites fratres, ut vita illorum ab omni vitiorum labe sit immunis, quid sanctius, quam ut in unum simul fratres inhabitent, et pro solemnibus castitatis, paupertatis et obedientiae ad summum simplicia vota emittant?

Haec quoad primarios ministros, et qui illis auxilio sunt, eorumque idoneitatem; quae oculis Vaticani concilii omnia ad unum subiicienda existimamus.

Caput IV.

De mediis, quibua eoclesl&e notio expeditior flat.

Ecclesiae actio in muneribus fungendis, pro eo ac prudentia adprime postulat, expeditior sit oportet, ut malis praevertatur, et impendedtibus iacturis animarum maturina ocouraetar; te rei in primis, ubi magis opus est ' At in rebus expediendis gravissimae nobia, nec facile superandae oeeurrant difficultates, praeter illae, quas ab iniquitate temporum paasitD' interiectas quotidie conspicimus. Hinc profecto expedit, ut consilia ineantur ad utrasque superandas. Itaque, ei quid istiusmodi rei pro nostri ingenii modulo advigilavimus, exponendum, et concilii Vaticani patribus subiiciendum aggredimur.

§ 1

Quo promptiora parentur remedia imminentibus animarum necessitatibus, persaepe et continenter hae, quas deinceps seponimus, facultates occurrunt, quibus omnis interposita mora m iis *obtinendis a s. sede faceret, ut mala invalescant.*

I. Quae defertur pagella episcopis prolatanda magis esset; neque ad triennium circumscribenda. sed ad beneplacitum deferenda. Congregatio enim sanctissimi Redemptoris et omnes fere congregationes amplioribus pollent facultatibus, tam in peragendis missionibus quam extra missionum tempus. In eadem pagella referri possent facultates absolvendi a censuris et ecclesiasticis poenis illos, qui alicui sectae ab ecclesia damnr.ao nomen dederunt, aut exspoliandis ecclesiae thrombus operam suum contulerunt.

II. In Tridentina synodo, capite *Liceat (eew.* XXIV, cap. 6 de ref.) data episcopis fuit wcultas dispensandi in omnibus irregularitatibus et suspensionibus, modo sint ex crimine occulto, praeter eas. quae suat ex homicidio voluntario, quaeque iam ad furum contentiosum deductae fuerunt; nec non in omnibus occultis casibus vel sanctae sedi reservatis. Ast hujusmodi facultas latior sit. ita ut complectatur vel ipsos casus, qui iam innotescunt, excepto homicidio voluntario, atque illos omnes, sanctae sedi reservatos post concilium Tridentinum, cuiusmodi sunt, quos bulla in Coena Domini reservatos declarat[2], atque alios aliosve, excepta haeresi.

III. Facultas [detur) convalidandi ex accepts pontificis auctoritate connubia nulliter contractu, modo ne contracta sint mala fide utriusque contrahentis. propterea quod tunc omnis spes aufertur dispensationem assequendi, uti ex decreto Tridentini concilii sees. XXIV, cap. V [eruitur), nec non convalidandi dispensationes invalide et[1] bona fide impetratas; et dispensandi in dubiis casibus facti, adeo ut, cum nuptiis celebratis comperta explorataque pateret impedimenti existentia, impetranda non sit altera dispensatio a sacra Dataria.

IV. Pro matrimoniis contrahendis optabilis quidem fdret nonnulla facultas in gradibus remotis, praesertim eum res est cum pauperculis et iniseria laborantibus. Quam prodesset buiusmodi facultas ad propulsanda et amovenda pericula contrahendi scilicet matrimonium iuxta leges a Florentina curia sancitas, posthabito, quod ab ecclesia ad rem ipsam praescriptum est ac sancitum, et alacrius ac promptius miserrimae illius gentis necessitatibus consultum iretur. quietam nefandum matrimonium contraxissent. Episcoporum vero esset eorumque curae commissum dare operam, ut a dispensatis, dummodo non pauperculis, sacrae Datariae pro consueta taxa satip omnino fieret.

V. Adde buc facultatem pro missarum reductione aut aliorum piorum legatorum, quando adsit necessitas et iusta causa canonica. Etenim res ecclesiae eo devenerunt in Italica regione, latis iniquissimis legibus *de suppressione,* ut haud facile sit

1 Editae ab Innocsatio XII die *4* nor. 16M.

1 Xquc iam hi casus primam seriem in bulls *Apostoticae sedis* coputitnunt,

' Legs *at.*

episcopi» pro ra asta ooapor «anctam a»d«m adira. ro· oompoaendi gratia ot Adali» ooaaoioatiM pacandi. Praeter·· noa raro aocidit, at Bdoleo ipsi ia roba· vsl «xigui momenti animi· eadere videantnr, niai heile paratur remedinm.

VI. Fiat eopia abbatiaaggr^ionflrqiudi itera· •laetam, praevio tamen capttulo a danatralibw habito; id voro dumtaxat ad aecundum triennium.

VIL Ut providero valeant benefleia sancta· aedi reaervata; aed, at quatuor intra menaea teneantur benefieiati agere ita, ut expediantur bullae, irrogata poena reddituum ' privationi· *φao facto.* Hae aene ratione illud etiam praevertitur, nihili peraaepe haberi, quod a sancta aede provisum eat.

VIII. Ut per plure· anno· prorogaro valeant tempo· praecepto paachali praescriptum usque ad dominicam sa. Trinitati·; admittere ad iuramentum •uppletorium vagante·, milite·, aliosque, que» haud facile eat rem authentica scriptura testificari; et B delegare facultatem benedicendi aacra indumenta, •anctorum imagine· et confeaaarii· adprobatis impertiendi papulem benedictionem in *articulo utortic.*

IX. Tandem optabili· quoque foret magi· ampla facultas, quapi quae provenit ex canone *Terrulas* [53, C. 12, q. 2].

g II.

Novum turis canonici corpus conficere necesse esso videtur; ac vel in primis quoad processum causarum, qui magis ac magis expeditior sit.

Quantum expediat novum iurft ecclesiastici *oorpu·* conficere, quod ingens camelorum onua evasit, ratione iuri· novi et novissimi. neminem praeterire arbitramur. Hinc dimanat, quod pro complnribua iuri» diapoaitionibu· eat, cur *pro* et *contra* disputationes habeantur, et textua citandi et textua obiiciendi, decisiones et aententiae in quolibet sensu: •deo ut aegerrime definiri poaaint quaestiones, et C acerrime diaputatae numquam diiudicentur. Eccle▪ia, quae eat societas in exemplum, quae praeeuntem praebuit facem, et normae ceteri» omnibua legialatoribua praeacripait, quae fuit et eat fona et origo sapientiae, et ad veram humanitatem excitandam comparata, in praeaentia tanto operi lucubrando vireo opeaque suas intendere deberet In quo conficiendo omnino oporteret: I. Aeternae assumantur doctrinae, quae quaqueveraus in iure applicando eiuaque germinationibus diluuntur. II. Sub diversi» atque adamuasim diapoaitia ordinibus redigatur, quod hactenua a suprema ecclesiae auctoritate atatutum eat. III. Quioquid ex hiatoria iam antiqua ad noa pervenit, quippe poaterioribua legibus abrogbtum, expungatur. IV. Demum peropportuni» declarationibus quod vacuum e»t compleatur, unde an»a doctoribu» praebita graviaaima» excitandi quaestiones super textu» interpretationem et divenarum D sanctionum extensione· Hoc tam ingenti corpore iuria confecto, in iuatitia administranda facilius •temeretur iter; nulla causa foret, cur pleraeque iuria diapoaitionea reipaa ignorantur; laicatua non haberet, cur nota oenaoria sanctam aedem inureret, utptye tot in voluminibua dispersas canonicae deprehendunt decisiones, et mirandum in modum sacerdotum numerus augeretur, qui sacrorum canonum studio operam navarent. ,

At non expedit quidem, quod ecclesia formam, quae in conficiendis codicibus a nostris iuriaconsultis habetur, omnino servet ac tueatur, qui exacindentea tot in «actiunculis leges eo.rem deducunt, ut harum via et robur dispergamur, et causa [lateat], cur sancitae fuerunt. Neque saeculi sapiente· congeminarent questus, cum ex iis ipsis non desint, qui civilis iuria confectionem perperam certe conflatam improbare nunquam desistunt.

Quid de codiea, qui ad eaasarnm procaaaus •pectat? Quam carte optandam, ut talem qdcad •ubatantiam induerat foratam, quae dum iura eonteodentism tuatur, simplicior ait atque expeditior; et, quoad eia» fleri poterit, praecludat viam, qua in longum indicia protrahuntur!

Ab· ro non erit in appendice istiusmodi codicis summam pecuniae solvendam pro causarum gestoribus in curiis ecclesiasticis ad quemque actum statuere, ne docus sit arbitrio aut pravis consuetudinibus.

g III.

In integrum restituantur canones ad corruptos sacerdotum moret corrigendos sanciti; et quovis in *regno episcopi paratam habeant domum,* «hi in *sacerdotes criminibus inquinatos animadvertatur.* ·

Postquam iterata» admonitiones et ohriatianae eharitatia plenas nihil profecisse probatum est, et canonica» poenas extraiudiciales parum aut nihil sufficere, quo sonte· sacerdotes in viam salutis revocentur, quid agendum supereat? Necesse omnino esse videtur, ipsos metu indiciorum excutiendos, quae in curiis ecclesiasticis ad luendas criminum poenas constituuntur, queis adiiciatur, quantum fieri possit, sacrorum canonum severitas; quibus sane modi» ederentur in vulgus latae sententiae, innotescerent populo, qui criminum horrore pereulaua detestetur et caveat. Hoc certe in causa fuit, cur Tridentina synodus (ses·. XXII, cap. I de ref.) in istiusmodi delinquentes omnem canonum severitatem evocans, statim subdit: .Eadem in posterum iis [dem] poenis, vel maioribus, arbitrio ordinarii Imponendi», observentur, nec appellatio exacutionem hanc, quae ad morum correctionem pertinet, suspendat. 8i qua vero'ex his in desuetudinem abiisee compererint, ea quamprimum in usum revocari et ab omnibus accurate custodiri studeant; non obstantibus consuetudinibus quibuscumque, ne subditorum neglectae emendationis ipsi! condignas, Deo vindice, poena» persolvant/

Quapropter quam maxime certe expediret, pro ii», qui in cuatodia habendi sunt, paratam habere peramplam domum, ubi sacerdote» criminibus inquinati per sanctissimo· ac sapientes viros ad meliorem frugem revoqarentur.

rfg IV.

Interdicatur clericia cuiuscumque sint gradus, sub poena suspensionis]a divinis latae sententiae, abesse, paucis 'ὲtçepüs 'diebus, a sua dioecesi sine liceat discedere *ad locum et tempus definitum. Praescribatur, ut ordinarius dioecesis, quo illi se conferant, numquam eos sacris operari, aut aliis sacris fungi muneribus sinat, nisi commendatitiae litterae ad ipsum missae sint. Insuper media adhibeat, quibus coerceantur patriam repetere. Denique praefata lex irrogetur etiam ipsis ecclesiarum moderatoribus, qui illos sacris fungi muneribus sinant, quoties deest* pastor bonus *curiae suae dioecesis.*

Ne pro suo quisque ingenio vagetur clericus, Tridentina synodus (seas. XXIII, cap. XVI de ref.) decrevit: .Quod si locum [cui adscriptusest], inconsulto episcopo, deseruerit, ei sacrorum exercitium interdicatur." Quare eius sumus opinionis, poenam quoque suspensionis ipso facto esse irrogandam. Praeter quam quod eodem decreto omnibua ordinariis praescribitur, ut .nullus praeterea clericus peregrinus sine commendatitiis aui ordinarii litteris ab ullo episcopo ad divina celebranda et sacramenta administranda admittatur". At hoc nullius efficaciae eet iis omnino sacerdotibus, qui nihili nubentes missarum celebrationem, propriis laicorum negotiis sese dedunt, aut si res domi illis suppetit, intemperantiae disaolutaeque vivendi rationi operam dant auam.

Hioo n«OMM omnino dictb illad arrogara, a«Ui««t, quod niail morem gerar· ordinario suo ranaaat, qui in dioaeesim ravooat, ordiaarius loci adhibere posait, quae ad eia· pertinaciam ooeroendass magia expedire videntur.

Sad quoniam omaoa fere sacerdotes alicuius eoclaaiae moderatori· facillime aaümtiam ineant, qni aine *liceat* epiacopi permittit illoe Meria ad area operari, paritor inrogetur *poena impensionis* a A'emis ipso *facto incurrenda* ipsia eccleeiarum moderatoribus, ai ad taera celebranda admittant aine *liceat celebrare.* Non eat dubitandum, quin plerisque in dioeceaibua idipsum ab epiaodpia sancitum ait et legibus synodalibus; at magia ac magia id oecumenioa lege praestat confirmare; et vel ad summum aliquam adiicere latitudinem pro illia eocleaiarum moderatoribus, cum de praeatantioribua viris sermo ait, et ab ipaia maxime cogniti·, adeo ut respondere poaaint curiae; ast binia aut ternia diebus, usque dum ab ordinqrio fiat copia celebrandi.

8 V.

Quam plurimum confert eiicere, jim nimium quantum *abmm irrepserunt, quoad iura patronatm super beneficiis et ecclesiis* aedum *arctare istiusmodi iura* in *fundationibus ab integro excitandis.*

Patronatu», ai aliquo aub respectu maximae fuerunt eocleaiae utilitati, aliunde vero aervitia imposuerunt, quae libertatia actionem imminuerunt, et steterunt* cauaae malorum in ipaam redundantium. Concilium Tridentinum (aeaa. XXV, cap. IX de ref.) ad multiplier* imminuendaa servitutes, praemisso, quod illi, qui patronatu· ius «ibi vindicant, prae se ferre debent titulps, ita pergit: „Reliqui patronatu· omne· in beneficii· tam •aecularibu·, quam regularibu·, •eu parochialibua,-vel dignitatibus, aut quibuscumque aliis beneficiis, in cathedral), vel collegiata ecolesia, seu facultates et privilegia concerna, tam in vim patronatus, quam alio quocumque iure nominandi, eligendi, praesentandi ad ea, quae* vacant (exceptis patronatibus super cathedralibus ecclesiis competentibus, et exceptis aliis, quae ad imperatorem, regem, seu regna possidentes, aliosque sublimes ac supremos principes, iura imperii in dominiis suis habentes, pertinent; et quae in farorem studiorum generalium concessa sunt) in totum prorsus abrogata et irrita cum quasi possessione inde secuta intelligantur.*

Nunc vero mature perpendenda res est, utrum expediat istiusmodi sanctiones instaurare, aliqua in genere habita dispositione, (ipsis etiam] exceptionibus in parenthesi notatis derogando. Praeterquam quod nimis compertum est, patronos persaepe acquisitis iuribus abuti, et parum aut nihil, quod sui muneris est, factitare. Quae sane intemperantiae non latuere concilii Tridentini patre·, qui idcirco alia atque alia consilia efficaciter ineunda sanxerunt. Nunc vero superest, ut Vaticani concilii patres oculorum aciem convertant in alia, quae pro temporum iniquitate graviora evaserunt, incommoda. Quae omnia tres in classes distribuere, existimamus; quarum prima spectat ad abusus quoad iura, quibus pollent patroni, novos nominandi bénéficiâtes; altera respicit complurium ecclesiarum et sacellorum statum, quae squalore situque marcescere conspiciuntur; tertia illorum est patronorum, qui dominantes in ecclesia, sibi tribuunt, quod est episcopalis jurisdiction!·.

Verba non suppetunt, quibus significemus, quantum acquisito iure abutantur patroni in novis benefieiatis eoasiMadi· «t pnaeeeetnadia. fliquidem, ai qui aunt, petroni claro genero nati et dhritti· pollente·, plerumque illo· praeeeutaat, qufnominationem •ibi compararunt aaaeatationibu· aHiaque vilioribus officii·, quamvis iadigni, quibus illa conferrentur beneficia. ANi vero, qui ad incitas redacti eunt, quorum ree nimio arcta demi eut, praeeentare aoa dubitant, qui beneficium quanti plurimi emunt; et oreeeit eundo malum, cum agitur do beneficii· curati·; onimvero talea interdum praecentantur, quorum vitae ratio depravata omnibus innotescit, ita tamen, ut in eo· regulari· institui quaectid nequeat. Quid tum epincopu·! moerore conficitur; et frustra; •t iniquo animo committit luporum curae ovium grege·, et non quidem pastori animarum, sed illi qui meroede conductus tondot, mulget; et succo· matri, ot lac subducitur agnis. Quod malum certe gravissimum; cui occursare quaquaversus Vaticanum concilium aliquo inito consilio tenetur. Quae cum ita *e habeant, ab· re non erit, *i pro ingenii modulo aliquem nostri animi sensum Vaticanae synodi patribus •ubiiciemus.

Enimvero, ai patronorum est homines certe idoneo· praesentare, scilicet, qui illis animi dotibus praediti snnt, quas ecclesia voluit definitas, nonne expediret praescribere, quid requiratur ad hanc assequendam idoneitatem? Praescribatur, exempli gratia, patronum praesentare non posse clericum alicuius inferioris ordinis, nisi illum, qui exhibeat Λόοω *de vita et moribus* datam a suo ordinario. Quoad sacerdotes autem, non alios, quam qui *actu* ooncionandi et confessiones excipiendi mune're fungantur.

Quod si pro clericis ordinandis concilium Tridentinum (sees. XXIII, cap.V de ref.) praescripsit huiuscemodi litteras testifieantes a parocho mittendas; quo magis faceret ad rem nostram fides et epistola testificans ordinarii dioecesani pro clericis inferioris ordinis ad patronatus beneficium nominatis (frje nominandis|? Quoad sacerdotes vero, cum praescribantur praedBntes, quae illos condecorant, dotes confessarii et concionajpris, neutiquam fieri posset, ut praesentarentur indigni; et calcar aliis adderetur, qui boc pacto digni haberentur, quibus excipiendi confessiones et conciones habendi pagella deferretur. Illud quoque adiicAndum supereat, pones esse episcopum nominationes reiicere ex informsta conscientia, nec teneri palam facere, cur ita egerit; atque hoc sensu declarare, quod praescriptum fuit a concilio Tridentino, nempe: nLiceat episcopo, praesentato» a patronis, si idonei non fuerint, repellere* (sees. XXV'. cap. IX de ref.). Plurimum quoque conferret, aliquam poenam patronis laicis irrogare, videlicet, ut quoties Indignum praesentare audeant, amittant illa vice ins alios nominandi.

Cum vero res de paroeciis sit iuris patronatus laicalis, accommodandum iis prope videtur, quod dispositum fuit ab ipso Tridentino concilio (*sees.* XXIV cap. XVIII |de ref.]) de paroeciis patronatus ecclesiastici, nempe, vacante beneficio, petitorum concursum haberi, et „is quem patronus digniorem inter probatos ab examinatoribus iudicabit, episcopo praesentare teneatur, ut ab eo instituatur.^

Ad Ifaec complures sunt ecclesiae, vel sacella iuris patronatus, quae restaurandae omnino sunt, et sacra supellectili apparandae; nec (lege d] non paucae paroeciae, quae congruis carent redditibus, quibus illi, qui parochi vices,gerit, sufficiatur, unde apprime suo fungatur munere, et ad tuendum ecclesiae cultum. Nec satis constat, num dos conveniens ad hoc constituta sit, an inique in profanos usus conversa. Et interea temporia patroni adhuc

1 Legendam si.

* Pro *exstUerunt.*

* *Lego eum.*

fage uomieaadl p«rocham, beaefieiato» «t rectores ex•roept, neqae qaod neeesM a»t, suppeditant Hi·· par aeqanmque eawt, at iatiamodi patreai omai inre patronatu· exciderent, quoties quatuor intra mens·· aatia omnino non fooarint,. qnibaa tenentur, iuta illud qaod pro neeeaoitaiibaa praeeeriptum •it ab opiaoopia.

Neo minor eet abonne, per qnem patroni immiarere aene velint in ii», quae ad éceleaiaa aui patronatu» epaotant, contendente» illic plenam exercer· iuriedietionem, excludendo aut coercendo ipaam epiacopalem iuriedietionem. Hinc opus eeeet ut •ai mterdteio eccleaiae forent, in quibo» laici, nihil obatante facta prohibitione, tribu» elapai» mensibus • promulgatione, adhuc ae immiscerent in iis, quae pronaa eunt epiaoopalia iuriadictionia.

Insuper opus eaee putimus, iura patronatu·, quoad eiu» fieri posait, in posterum eaee coercenda. Ad quam rem atatuendum eeeet, haec iura tunc tantum concedenda, quoties maximae in eocleeiam redundarent utilitatea, nec exigui redditu· statuerentur; qui proinde a provinciali synodo in singulis casibus definiantur, inapecti» locorum conditionibua.

Attamen expediret, ut io» praesentationis aut omnino excluderetur, «ati» habentea patroni iu» suffragationis pro ae et ania familiis, unde onerare valeant redditu», atque aliquod monumentum vel lapidem inacriptum ad perpetuam rei memoriam, honori» gratia; aut ita arctetur, ut terno· praesententidoneo», facta episcopo copia arbitrio auo eligendi ; aut ipae patronus «eligat ex terni» ab episcopo propositis.

Nunquam vero omittendum, licet de beneficio simplici sermo sit, praeaentatos sui facere periculum ia *scriptis* apud episcopum, uti in paroeciis usuvenit. Verum neeesse prorsus videntur qualibet concessione patronatu» excludendi episcopatus, pa- C roeciae. dignitates et canonicatu» catbedralium ecclesiarum. vel ipsa pleno jure sanctae sedi reservetur.

§ VI.

Ximnulla nonna instituatur, iuxta quam episcopi, seminaria, clerus quocumque modo dotentur adversus leges iniquissimas *ecclesiae iniuriosas atque* in *ipsius detrimentum promulgatas.*

Miserrima ecclesiae conditio.quem continenter exspoliatam et redactam intuemur ad paupertatem latis legibus ipsi quam maxime infensis, certe in causa fuit, cur diu multumque investigemus, qui fieret, ut ecclesia acquirere posset; nec in posterum a nostri aevi praedonibus exspoliaretur.

Pro certo habemus, Vaticanum concilium nihil intentatum relinquere, quo adversus leges ad distrahenda ecclesiae bona latas in magna curia Florentina, novas solemnesque declarationes adiiciat circa D *proprietatis inviolabilitatem,* ad quam illa, utpote societas autonome, ius pollet absolutum, neque ullo pacto a statu pendens; anathemate percutiat, qui ecclesiae bona coemerint, et nullitatis buiuseemodi coemptiones damnot, nedum* in legum latore· iniqUarumque legum exeeutores multiplicet censura·. Ast id totuin quantum eat, problema propositum minime solvit; qtfppe quod Christi fideles nequitia istiusmodi legum animo cadunt, et ne sacrilegis manibus miserendum in modum discerpta ecclesiae bona conspicient, indotatam ease aegre sinunt, eum ^nhil admodum occurrat, quod illa in posterum tueatur. Nec desunt, qui rimando, quaeritando investigare satagunt, quid potissimum expediat, quo in tuto [bona ecclesiastica] locentur; quare id enixis precibus Neapolitani episcopi obtestantur vos, sanctissimi Vaticani concilii patrua, at, qua poUetia aapiaatia, ·< Spirit· aaaota atlanta, quid mafia expediat, qne ex Orei oaaeria evadant, exeaaafa ceteri· iam excogitati·, aet rem minime acu tangentibu», quantam in vobia eet, •igaifieati·.

b

Caput V.

Da qulbMdam onaailU» ad obrtotiddellua» ntilltat— auMtptendl·.

Poatqaam per aiagula* partae, quantum magia expedire vinum nobie eet, exponimaa, unde eccleaiae actio vohemeatior eit ot aptior illic, ubi maior urget noeeeeita· pro temporum condition·, non minue noetra interoet meati· aciem convertere in christifldeles, ad quo» certe quidem illam «poetare compertum nobis eat. Si enim efficacibus con'▪iliia ea diaiiciaUtur, quae illorum mentee amovent a Deo, nihil erit, quominus eidem eccleaiae actioni i respondeant, et in propriem congerant utilitatem, quae sanctissima mater pro »na benignitate in ipsos agit. Ac ne fueiua rem protrahamus, quam par eat,' pauca, sed quae potior» aunt momenti, Vaticani concilii patribua subiioiemus.

« I.

Quam prodest ad *pristinam revocare observantiam dies festos sanctificandi.*

Magnopere dolendum est, festorum dierum sanctificationem minime certe et nihili aestimari, quod nimio plus pervagatum eat. Maxima fidelium pars per festos dies in labores incumbere non dubitat; illamque praetexunt causam, quia festorum dierum numerus in immensum in aliquibus mensibus excrevit, vel quia neoeaaitae rerum magia urget. Cui melo potissimum occursandum, sapiente adhibito consilio, quod magi» e re sit, quo in observantiam revocetur festorum dierum sanctificatio, et plane vigeat atque ardentiori studio a fidelibus colatur, in eorumque animis pro illius transgressione et scandalo maximo horror excitetur.

» II.

/oem», immedicabile societatis vulnus, inusta censoria nota, omni est animadversione dignissimum.

Nec minus grave malum societati impendens eet foenus, quo pauperes et egeni miserandum in modum opprimuntur; quod et innumerabilium foeneratorum facit cauteriatam conscientiam : quique perfricta fronte audacter supremum perditionis iter magnis itineribus currere videntur, et inanes causas praetexentes, eo temeritatis deveniunt, ut sacrosanctae iustitiae fines se non excedere arbitrentur. Hinc statuendae sunt normae magi» ac magia clarae ac planae quoad conditiones, quibus positis foenus possit iustificari; simulque illa sacrae Scripturae verba „mutuum date, nihil inde sperantes** darius explicanda ; nedum a sacra Poenitentiaria non *esse inquietandos* prolatae declarationes, iuxta Mastrofini tbeoreticen '.

§ III.

Diris omnibus iterum iterumque meretricum ars amandanda, nedum theatralis licentia, et libellorum contra religionem et mores editiones, quibus addendae effigies obscoenissimae, quae passim ante oculos observantur.

Haec omnia sunt morum pravitatis origo, haec lues, pestis, excidium societatis. Quare ipsi civiles legumlatores severiora sanxerunt decreta, queis [ea] exterminanda curaverunt.

Quamquam vero meretrices tolerandas existimassem, quo gravioribus sceleribus occursaretur;

I Scilicet çiwi imwio.

- l *Le deure, libri ire.* Rom» 1BS1.

nunquam Tara val in médite nrbibua, voila pegtex tolerari pome paierait, at Mua auMtrandoaa aaaoapit nervus Dei p. Sarnolliu ia opera de meretricio inscripta.

ft- CT.

Ætiom atque etiam commendetur datetam eteopuM 4maai sanctae diti.

Neceaoe omnino este existimamus, nullum patera aditum ad ecclesiam, Dei viventia Ulte mulieribus\^^ quàe sacria adorno volunt, brachiis et pectora per summam impudentiam nufiatia, aut textili vente amictis- Neu eoolosiao oint hiberna ot hospitia militum, neu profanis usibus mancipandae. Proh! quantam vim civilis ao militaria auctoritas exercuit novissimis hisce temporibus ad aoolraiaram violationem.

«V.

Nota potioraqut reqwnntfar m domesticis sacellis seu oratorii» permittendi».

Ferendum profecto non eet, adeo in immensum excrevisse privata et domestica sacraris, ut Christi ecclesiae plebeculae dumtaxat pateant et agricolis. Quique induito gaudent domestici oratorii, eo rem deducunt, ut sibi permitti ab episcopis contendant, inibi non sacra tantum conficere, verem etiam baptismi, eucharistiae et matrimonii sacramenta celebrare. Hinc tali privilegio pollentium numquam parochi vox concionantie in ecclesia, numquam festorum dierum praenuntiatio, ieiunii numquam auribus insonat,- nulli snnt plebi exemplo in ecclesiis conveniendo, nulli adsunt religioso actui, perinde ao si Christi esso illos puderet. Quid qnod vilipendio sunt istiusmodi sacraria sacerdotibus ad sacra conficienda adhibitis, nedum scandalo, cum illi tali gaudent privilegio, qui parvi aut nihili aestimant leges ecclesiae T Hinc novae potioreeque conditiones requirendae omnino sunt, adeo ut peuei privilegio illo donéntur; qui nempe in hominum societate pietate et titulis praeatantioree, quique bene de ecclesia meriti sunt, exemplo vitae, claro genere, et virtutum choragio instructi.

g VI.

Ieiunii servandi praeceptum in obeervantiam revocetur, necnon praescriptis temporibus carnibus abstinendi.

Qiiam multi sunt, qui boc praeceptum [1] violare, immo aspernari non dubitant. Nec desunt, qui iustificatos se autumant, quippe quod incredulorum medicorum consiliis adhaerentes, impune agere arbitrantur, ne servata quidem abstinentia a carnium et piscium mixtione.

fi VII.

Praeceptum solvendi decima» ecclesiae ad pacanda» conscientias temperandum.

Hoc praeoeptuhi ecclesiae decimae solvendi parum D aut nihil amplius observatur, tum quia deferbuit fidelium pietas, tum quia latae Ipges a nostris legumlatoribus adversantur, licet Tridentina synodus (sess. XXV, ρ. XII de ref.) gravissimis verbis ot excommunicationis minis praeceptum illud ad pristinum revocaverit Certe quidem, consummata ecclesiae exspoliatione, decimarum solutio supplere posset, ubi illa caret At quao affulget apes, ei confirmatur et viget illud praeceptum? Quid quod, infecta re, conscientias fidelium nimium quantum perturbaret? Quapropter aut illa temperanda eet lex, aut aliqua norma praoecribonda.

g VIII.

Ecelеeiae interest spiritualis surdorum-mutorum cultura.

In quavis provincia complures sunt, qui audiendi et loquendi facultate carent Quamvis homuncionibat latte piubhade fore* painMarie ifiitfMe, quaptioras ovadaraat Dao oognoeeeodo a* raEgtamte actibus exerasindte, attameu [in] allie atquo alite ragionibos tamqnam pro doralictte haboatar. Magnam ptatatte open foret, ai huie hominem generi pro eapiantia ot bonitate aaa Vaticani concilii patron pravidarent, ut magia magiaqne opportuna hospitia promoruantur.

I IX·

Ztenms aa tertio improbanda» legum eederiasticarum oiefotfoara poood commansa Mpsdcrsta.

In tanta ecclesiasticarum raram perturbatione plerumque negligitur ante tumulationem cadaverum benedictio. Neo sine gravi moerore animi conspeximus nullo habito discrimine illuc, ubi' parata sunt catholicis sepulcra, inferri etiam cadavera hoterodoxorum et infidelium. Neo tantae intemperantiae occurrere potuerunt episcopi; propterea quod ecclesiae auctoritati recentium, promulgatio legum adversatur. Igitur in id incumbant Vaticanae synodi patres sapientissimi, quo in praesens et in posteram tam grave malum, quantum in ipsis est, averruncetur.

«.X.

Sodalitatibus laicis normas praescribantur, quibat pietatis spirtfus innowfar, crescat et usque rigeat.

Maximae quidem utilitati olim fuisse ecclesiasticae rei, experientia comprobatum est, laicorum sodalitates.. Nunc vero non paucae ab illo fine desciverunt, ad quem fundatae et constabilitae fuerunt et 4 in fidem ecclesiae receptpe. Causa · malorum est, quia cum ipsae quoad temporalia pendeant a saeculari, et quidem atheo gubernio, sodales hinc aneam praebent1, quo nulliua efficaciae faciant decreta nanctae visitationis, et sollertiam,, vigilantiam et inrisdictionem episcopi, quantum in ipsis est, devitare student. Hinc omnino expedit, ut istiusmodi sodalitates ad officium a Vaticana synodo revocentur, et episcopo suo morem gerentes, volentes, lubentes excipiant ecclesiasticum delegatum ab episcopo destinatum. Sed quoniam hae piae institutiones ad reformandos mores nimium prodesse possent, operae pretiuuf facturos esse concilii patres existimamus, si normas praescribant, quibus ad finem, ob quem institutae in ecclesia sunt, dirigerentur, episcopis committendo, ut illas, prout rerum et temporum ratio postulat, diversimode accommodent.

4.

Postulate arrhiepiecopl et epitroporum Belgii de rebus dlscipllnarlbut.

Eminentissimi ac reverendissimi domini.

Concilium Tridentinum pro reformatione statuit ea quae statuere poterat attenta temporum necessitate; non autem ei datum fait meliora et perfectiora praescribere.

Episcopi autem Belgii decreta disciplinaria Tridontini adimplere conati sunt et, Deo benedicente, quaedam ad maiorem perfectionem iuxta Tridentini mentem perduxerant Hinc perfectiobem inductam et iam usu firmatam conservare cupientes, petunt decreta concilii Vaticani ita conscribi, ut haec perfectio non impediatur, immo ut nonnulla universaliter commendentur ae praecipiantur, ut breviter in sequentibus, indicia ecclesiastica, cieram ao pias nonnullas congregationes spectantibus, exponitur. i

De iudicü» clericorum.

In Belgio tribunal ecclesiasticum in clericis iudicandis potius paternum vocari posset, fitque sine

[1] Immo *arripiunt.*

elle strapita. Presbyteri prolapsi ab epiaeopo vo- enater et MRpaCtoM· poenamqM passim snbeant eubmieoe,.firmiior pomosi haoo tari juste otmioeri- oerditar. 'la tabulario vix aliqaid eorvatar quo fams atari tamisai aliquando pétrit, niai prae- videatur noeeesita» adbibendi quaedam documenta, ai do enatantia appelletur.

Postalatar itaque ut' addatur ia decreti» de in- diciis: »8i alicubi amnia paterna dant, ita ut disci- plina occleriastiea inde qullum damnum patiatur, hanc praxim, mamuetudini Christi conformato, tiullo modo improbatam volumus.!!

c U.

*D** ebriconm· MwnnorM.

Seminaria in Belgio dorent studii» et vera pie- tate, ax eo quod alumqi humaniora discentes edu- centur in minori, ut vocari solet, seminario, veste modesta non tamen prorsus clericali induti, omnino.B separati ab alumnis qui disciplinis theologicis in- cumbunt Hi autem ad ordines non admittuntur, antequam, per longum tempus, annos scilicet tres vel quatuor, ia convictu seminarii quasi in novitiate ordinis ecclesiastici vixerint.

Postulatur itaque ut hoc seminariorum regimen approbetur, vel saltem nullo modo improbetur; improbatum utique videretur ei nude praescripta concilii Tridentini de seminariis inculcarentur.

HI.

De collation» «cetatonM» poroehiolium «t succursaltum.

1* Concursus ad curas pastorales in Belgio sio ordinatur. Presbyteri in sacrum ministerium missi 'vel ad docendam adolesoontiam deputati, singulis annis vel bienniis in seminario congregantur .et per examen in scriptis, quod quasi concursus appellari 0 potest, suum in doctrina sacra progressum probant •Examen illud seu concurriu per plurimos annos durat, et vi buius nominantur concurrentes ad curas pastorales quae vacaverint. Hinc sequitur sacer- dotes non tantum icte, ut synodus Tridentina requirit, sed yexies aut etiam decies periculum facere suae aptitudinis ad munus pastorale. Curae autem pastorales conferuntur attentis testimoniis paro- chorum ot decanorum circa mores, pietatem, selum et prudentiam candidatorum, quae testimonia etiam per plure» anno» sunt repetenda; ita ut sit certi- tudo omnimoda meritorum promovendi, quod utique menti synodi Tridentinao est quam maxime conforme.

Postulatur itaque ne-quid in decretis statuatur quo haec praxis impediatur; immo' nt videtur, haec disciplina non parum prodesset aliis dioecesibus.

2« Quoad ecclesias succursales, postulatur ut decisio date a sanctae memoriae Gregorio XVI D episcopo Leodiensi circa parochos *muxunalieta»*, ut vocantur, conservetur et confirmetur. Disciplina .haec, ab annis fere 70 vigens, fuit utilissima et etiamnunc est necessarie Boni» et piis sacerdotibus est periucunda; paucis quandoque discolie odioea, cum magis attendere teneantur ne eorum vitia tandem aliquando per mutationem , stationis vel depositionem puniantur.

IV.

Dt synodo dtoocMono.

Synodus dioeceaana annue celebrari potest et utilissime celebratur An Belgio, dum apices iuris non omnino servari 'debent, neo omnes debeant vo- cari qui curam habent animarum.

Postulatur igitur ut decreto de synodo dioece- sana haec addantur: „In dioecesibus, in qujbus usus invaluit vel induci potest ut synodus dioeoesana quotannis oelebratar ab Spieeopo, vocatis caseatas seslssiss eathadraHs, dessais christianitatum st exa- minatoribus synodalibua,hMe agendi ratio servatur.*

V.

D· piis. strena» se /nsinsnim mstitnt».

Praetor monasteria stricte diota, «nat ia Belgio quasi innumerM piae tum virorum tum feminarum familias quae bonis operibus occupantur, videlicet; educatione st instructions pueritias et adolescentia», ears eoauto, caseorum, surdorum, mutorum, insanien- tium, languidorum, moriantium. Has familiae epi- scopo annuente et favente natae, eius concilii» et vigilantia opus habenti Episcopus enim, prae omni- bua aliis novit earum noceeaitates^et pericula, iis- quo auxilium fert opportunum et egregiam. Tales domus deditas operibus seli et charitatis sunt du- oentae vel treeeatas in quacumque dioecesi Belgii, prosperantur ot Deo, ut speramus, sunt gratissimae, eoolesiae autem utilissimas. Passim reguntur iuxta spiritum es. canonum in illis quae spectant ad no- vitiatam, separationem a profanis, spiritum pauper- tatis etc. Bod illas reducere ad apices iuris et submittere congregationi Romanae eet impossibile.

Postulatur itaque: ut auctoritas episcopi sit et maneat in omnia monasteria fratrum laicorum et sororum, ita quidem ut ad episcopum recurratur pro omni administrations spirituali et temporali.

VI.

De oratorii» priratu.

Postulatur ut concilium potestatem faciat omni- bus ordinariis, concedendi privatis quibusdam per- sonis, quas ipsi in Domino digna» indicaverint, ora- torium domesticum in quo sacrosanctam missae sacrificium celebrari possit; immo, si adsint rationes sufficientes, sanctissima eucharistia asservetur; *job oonditionilm» tamen vel a concilio vel a tancla ude praetcrtbendi», et ad* yws* omamo *teneantur ordinarii.*

VII.

De altaribu» prieileyiati».

Obtineat concilium a s. sede: ab episcopi» con- cedi posse unum altare privilegiatam in qualibet ex sui» ecclesiis collegiatis vel parochialibus et in quolibet ex suis oratorii» vere publici», idque vel in perpetuum vel ad tempus limitatum, sed ita tamen ut ea concessio ab episcopis renovari semper possit quin ad s. sedem recurrere teneantur. Si vero s. sedes hanc facultatem sibi reservare omnino velit, obtineat concilium ut in brevi concessionis non occurrunt clausulae tam ambiguae, ut inde videri pomint revocata privilegia antea licet in per- petuum concessa.

VIII.

De facultatibu» extraordinarii».

I* Postulatur ut facultate», quae pluribus ordi- nariis concedi solent a ». sede, et vocantur vel quin- quennales vel triennales vel annales, adeoque sin- gulis vel quinquennii» vel triennii» vel anni» reno- vandae sunt ac semper renovantur, in posterum conoedantur pro toto tempore quo ecclesiae suae regimini praeeunt illi quibus dantur.

2* Postulatur ut reliquae facultates extraordi- nariae, quae pro bono animarum a s. sede ordi- nariis conceduntur, in posterant non ad aliquot vices, sed ad tempus impertiantur.

IX.

x De lacramento matrimonii.

I. Abrogare velit concilium Vaticanum

A) Quarti gradus sive aequalis sive inaequalis

impeiimepta tpm consanguinitatis tum' affinitatis a ortae pex matrimonio. ' -r v,

Poblicae honestat» ex' sponsi_____ ________

<7). ùôgnftionis spiritualis exjiaptiemo, praeter, quarn inter «evantem et levatum.

* Seenndl jgpadns sive aequalis sive inaequalia ImoM CoUateralia affinitatis ex cqpula illicita, dummodo primus gradus qpn interveniat.

Motiva huius postulati, aunt:

I· Familiae hodiedum Ita quandoque dispergi, ut uaepius in 4' gradu eeee contingant nupt^riedtea*. quin vel hliqu{d de consanguipitale' aut- affinitate suspicentur. Hinc nonnumquam fit ut petatur dispensatio Iff 4* gradu,, contraqto iam inatnmonio, et quidem 1>0nafide,.a pluribus annis. \

2°, In locis exiguis revera quandoque ita omnes familias vel consanguinitate vel affinitate intesse ligari, ut vix fieri possit ibi matrimbnia oontrahi ahter quam inter personas 4° saltem gradu B 'iunctas.

3° Quod praecipuum est, et pro omnibus in hac materia postulatis valet. in regionibus ubi vjyet matrimonium civile, non dari civile v. g. impedttnentum 3' vel 4' gradus. Ibi igitur, pro languescentis fidei vitio pronum, est, ut spreta Dei et ecclesiae lege, plures sub specie matrimonii civilia in turpi concubinatu vivant. Vnde postulati ratio.'

II. Statuat concilium in supplici libello ad obtinendam dispensationem s. sedi oblato, non amplius exprimendum esse incestum alf oratoribus commissum inter se. Huius postulati motiva eunt:

1* In hodierno societatis/statu saepe odiosum videri, ei parochus de similibus inquirat; eo vel magis quod, iuxta communem auctorum_do£inuam, non teneantur oratores se infamare extra daçfessionem.

2° Si autem illud peccatum detegatur in con-C fessione, quae saepius uno alterove tantum die matrimonium praecedit, nescit ut plurimum quo se vertat confessorius, probe,sciens ex una parte dispensationem obtentam esae invalidam, et ex altera parte deease tempus quandoque ut obtineatur convalidatio ante matriiflonii celebrationem ; quae forsan differri non poterit, quia v. g. mos est in loco ut eodem die et coram lege civili et coram ecclesia contrahant, ac omnia parata sunt.

3' Quia, ai numquam extra confessionem de incestu interrogarentur nupturientes, plures *etf* de' re non cogitarent eo nempe sensu ut de industria non committdrent hoc crimen ad facilius obtinendam dispensationem ; alii falso non allegarent copulam commissam fuisse, ut fit quandoque.

III. Statuat concilium litteras dispensationis a s. sedo expeditas, in posterum non amplius fore invalidae, sive ob reticitum incestum in precibus, D aut patratum seu reiteratum post missae preces et ente dispensationis exacutionem ; neque ob errorem nominis dioecesis vel nominis aut Cognominis contrahentium, dummodo constet de personarum identitate; neque ob ex preesionenfeonsanguinitatis loto affinitatis seu vice versa, dummodo gradus accurate exprimatur, aut saltem dummodo verus gradus non sit propinquior quam qui expressus fuit in supplica.

Prima huius postulati pare eat consequens praecedentia. Utilitas reliquorum quae inibi petuntur ad pericula animarum avertenda satis patet.

IV. Declaret concilium validae hi posterum fore litteras dispensationis a a sede expeditae, lioet agentes vel amanuenses romani causia itr libello supplici allegatis alias addant aut rabatituant, vel causarum circumstantias suo modo aliter exponant quam exponuntur io libello s. sedi oblato.

V^ àtataat toqâtium omnia brevia vel rescripta s.. sedis rem mhtriffionialem spectantia, quorum exceptio commissa ęst episoopo elusve vicario generali autoffièiali, aede pewnortesn huius episcopi vacapta, ä vicario capitulari executioni dari posse.

VI. Statuat concilium vicario capitulari, sede vacante, conpeesM censeri omnea et singulas facultates peculiares et extraordinarias, quas in. re matrimoniali a a. sede' aibi impetraverat Episcopus defunctus, dumpiodp non expirajerit tempua ad ^uod oonceeaae fueçint.

VII) ISupam Domfno expenderd vëli'ntijverendiyimi patres concilii: ~ r A

j4) An non sqppetat via qua, saltem pro ordinariis hoc petentibus, abrogari'valeat» quae vooari solet dispensationum taxa seu componenda, in pluribus regionibus nostri saeculi horqinibus tath odiosa. Si ahtem hoc fieri nequeat, salteth adhibere velin^. patrea medium quo fieret ut qui pinguem solvunt taxgm son citius obti[redacted]ant dispen[redacted] tapem, quant qni parvam ant nullam solvant; ita enim caderenff iniurioea ilia in eccleatam obloquia quae nonhum-, quam occasione similimn audiuntur.

Bi An in concedendis dispensationibus praecaveri non -poaei^temporis dispendium, animarum saluti quandoque tam noxium. Tempus v. *g.* ita deperditur, quando ante dispensationis concessionem exigitur separatio unius vel duorum mensium, quo spatio elapso recurrere possunt oratores, quorum interim maxime interest pro animae suae salute, ut quamprimum iungantur. Idem obtinet quando e dicasteriis romanis respondetur : *negative,* vel non *afferri* ve) eoe *erpedire* in casibus in quibus sufficientes adsunt dispensandi rationes, et in quibus postea equidem.fere semper altera vel tertia offertur Supplies, ac demum conceditur dispensatio, dum interea temporie plura commissa fuerunt peccata, immo nonnumquam in malo statu obfirmatum habent animum oratores, qui iam civiliter contraxerunt. ac forsan vocem parochi eoa ad poenitentiam vocantis audire amplius nolunt

C) An obtineri non possit ab illis qui in curia romana dispensationibus concedendis operam dant, ut maiorem aliquam habeant rationbm motivorum quae in supplica allegantur ab ordinariis, qui pro locorum et rerum adiunctis utique censendi eunt ut minus aliquatenus intelligere, quid necne fidelhim bono spirituali expediat. Ree illustrabitur exemplo. Magno quandoque cum difficultate obtinetur dispensatio in impedimento affinitatis primi gradus aequalis lineae collateralis orto ex legitimo matrimonio. Sunt tamen regiones, loca et circumstantiae in qffibus ad spirituale et temporale oratorum bonum nihil magis quandoqq^ optandum esset, quam ut v. g. viduus, praesertim si non sit dives,'ducere possit defunctae uxorie sororem, aut vidua nubere queat fratri defuncti mariti. Dein nimia in eiusmodi adinnetis dispensandi ^tfficultate, iuxta thema supra expositum, nonnisi peccatis ansa praebetur.

Z>) An aequum non sit ut, deficiente copula carnali inter oratores, et periculo contractus civilis, tamquam motiyum impellens ad dispensationem concedendam, admittatur instantia proprii ordinarii.

Atque haec dicta sint, neminem carpendi intentione, sed animae salvendi et malevolorum, obiocutiones impediendi deeiderio. .

X.

Expleto concilio Vaticamo, committere vqlit sanctissimus dominus, viris in sacris canonibus versatis, munus redigendi integrum complexum legum ecclesiasticarum, in novum codicem hodiernae praxi

accommodatam^at io varies titalos, capita etc) pro a materiaram vtoie'tate distributum.

, Romae. 29 iannarii, /in festo ianoti Praedici Salesii, 1870.

•f Victor Aug. arch. Mechlin.
Gaspar *tyt.* episc. Tornacen.
f loannee Io·, epiic. Bruges,
t· Henrico· episc, Gandaven.
t Theodore· lose^hus, epiic. NamurcenJ

6-

;Poetiilatio archlepiwopl Lucanl super privilegii* A «emptionibus praelatorum saecularium qui territorium non habent.

Eminentiuiini ac reverendissimi ^pmini cardinale» et reverendissimi /patres.

Privilegia et exemptione», uti observa^ Tridentinum concilium (»eaa. XXIV, cap. XI de reformai) perturbationem ip episcoporum iurisdictione exci, tant, et exempti· vitae laxiori· occationem praebent. Hoc autem, teate experientia, evenit tym de aingulia exempti» qui in aliqua dignitate codatituti aua privilegia nunquam lactitare desinunt, (providasque episcopi curae parvipendere ao unitat)· vincula infringere non repentur tum etiam de praelati· «aecularibua qui territorium non habent, »ed praeeunt certo generi personarem quae innt cuidam ecclesiae addictae, et dum in dioecesi,commorantes sacerdotalia munia obire suamque operam in fidelium commodum navare nolent, Ia vigilantia et correctione epiacopi ee omnino subdqcere 'conantur, confugiente» tanquam ad asylum strt» ala» protectionia praelatorum suorum. qui plerumque eorum parte· aiaumere et contra epiacopum stare audent, non timente· acandala et apiritualia damna quae inde proveniunt. Uno verbo huiusmodi exemptione* amplius non sunt, ex hominum malitia, niai occasione· collisionum et perturbationum quae valde obsunt eccleriae bono et animaruth saluti ; ac proinde opportuno reqiedio illis est providendum.

Romae, ex coenobio s. Francisci ad Ripam Tiberis hac die 27 decembris 1869.

t Fr. lulius archiep. Lucanus.

Eminentissimis ac reverendissimis cardinalibus et reverendissimis patribus ex quibus constat peculiaris congregatio a sanctissimo domino nostro Pio papa IX deputata pro recipiendis et expendendis patrum propositionibus.

i 6.

Propositio in gratiam piae operae a Propagatione fidei nuncupatae a CX patribus subscripta1.

Venerabiles patre·.

Varia· inter et pia· opera», quae adprobante apostolica «ede, et faventibua episcopis.aquotidianis •d Deum effusis precibus et collecta fidelium stipe, nostris miaaionibu· vire» et auxilia suppeditant, ea facile primum obtinuit locum quae a fidei Propagatione nuncupatur.

Ab ea enim fere omnea nos, quin ulla vel nationum vel personarem admittatur acceptio, id habemus quo olim ·. apostolus Paulus evangelicos operarios contentos fore declarabat: alimenta videlicet et quibus tegamur. Illius ope stabiliuntur et crescunt catholica illa instituta et misericordiae opera quibus Christus Dominus ante oculos populorum qui illum ignorant et errant eloquentissime prncdiqgta^ qui} ippe '1" V ■*<*· sent qnlbu», Uout Jhdigni. vere vare Dei discipali demonnramar,

Faastam igitu et sacre·» eocasiooem naeti qua omne» e loaginqpm dissitisque orbi» regionibtfs, ad pedes sapremi pastoris^ convenimus, erga piam banco· operam, praecipuam omaium missionum altricem et quasi parentem, gratissimi animi noatri sensus externare, in voti· unanimiter habemus, aimulqu^illam commendare tum venerabilibus praelati· qui in hac sacrasynodo «edent, tiftn praecipue' illorum et totiua ecclesiae eapiti, summo pontifici Pio PP. IX, Atiua paternam saepias iam experti knmda benevolentiam.

Eo autem magi» paterna illa' benarolentiq. ve•traque, venyfabiles patre·,, operae piae augendae et promovendae necoMaria hodie eat, qao pluribus iam abhinc anni· eleemosynae quae in Propaganda· fidei ~~gratiam ab illa eligfintur, "abdum, ut antea~~ fiebat, crescant, e contra vel eadein remanserunt, vel etiam, ut praesenti accidit anno imminutioni* •ubiere periculum.

Hinc fit quod, aucto missionum numero, iia omnibus ut deceret, fogendi», ex una parte, impar fiat pia\ Propagationi» opera, dum. ex. altera.I immenaang et maiorem quotennia pecuniae luqimim, 'ad pervertenda» aut potiu» sacrilege emenda» arrimai, in multi· e legionibus curae nostrae concrediti» proteatantium sectarum pseudoministri dia•eminant.

Gravissimum igitur imminet miaaionibu· noatri· periculum,Jquod ad avertendum Oportet ut novua fidelibus ardor infundamur, et ita. antiquis repriatinati· viribus, novo eoque continuo progreMU pia augeatur opera.

Et ad hunc tam optabilèm tam utilem chriatiani nomini· per orbem totum'dilatationi finem procurandom, vel unicum aufficere (anctae sedis et oecumenicae «ynodi Vaticanae verbum confidimua.

Sacria his freti rationibus, venerabiles patre», suppliciter petimus ut *Inter decreta quae de missionibus catholicis sanctae et oetumenicae* synodo l'o*ticanae proponentur, unum adiiciatur quo piae operae a Propagatione fidei nuncupatae, et solemnis ab ecclesia consecratio et nova commendatio tribuatur.*

Minime enim dubitemus quin exinde vere catholicis piae operae rectoribus animus addatur novus, et fidelium incitetur aelus ubi languescere forsitan visus est.

Quam gratiam dum · vo^is, venerabiles patres, et ab oecumenica synodo humiliter expostulamus, summa cum reverentia profiteri no» gloriamur, eminentisaimarum et reverendissimarum dominationum vestrarum humillimos et devotos in Domino servos et fratres ,

f Vincentius Spaccapietra aep. Smyrnensis vic. apost. Asiae Minoris.
f Stephanus Vincentius, Buffalensis.
t Ludovicus Gabriel Delaplace, ep. Adpanopolitanus vic. apost. Tche-Kiang.
t Edmundus Francisco» Guierry. ep. Danabenaia vic. apoat. Pekinensis.
t Carolus «*·P· Algérienne delegatus Saharicensi» et Sudanenaia.
f Walter Bteina 8. I. aep. Boatrensis vic. apoat. Caleuttenaia.
t, Martinua loannes Bpalding, aep., Baltimorensis.
t loannes ep. Hamiltonensi».
t Claudius Maria ep. Galvestoniensi·.
t Stephanus Charbonneau ep. Iassensis vie. sport. Maysaurii.
+ Eug. C. Io·. DeaHèch·· ep. Siniteui· vic. «poet. Sutchuen Orientali· in Sini».

1) Die S3 ianurii 1870 eahibita ooneilii secretario, qni eaa» ad Deputationis aecretarin· mbit die 37 iaasarU. *Acia,* sum. 183.

C. ACTA CONGREGATIONIS PRO POSTOLATIS

t P. Bigandet ep. Ramathensi·, Tie. apost Avne a
f Petrus 1. M. I. Pichon ep. Helenopolitabus, Tie. apbat. Sutehueas'io meridionalis ip Sinis.
f Louis 8. Féerie évêque d'Apollonis Ho. apoet ' Kouy-Teheou (Chine). -
tlktané A. Dupond évêque d'Asoth, Tie. apost da Siam. . I .
f C. M. Dépommior évêque, He. apost. de Coimbatour. ,
t Jean Th. Pinchou évêque do Polémoniùm Ho. apost. du Sutchuea Occidental. ı
T Bernard Pétitjeen, évêque-Je Myriophyto Ho. apoet. da Japon.
t D. Ivo M. ep. Lpradens».
f Francisco· y Laouénan op. Flaviopolitanus, vie. apost. Pudfcneriensis.
+ Emm. Votrelies Colomb. Tic. apost. Mandchuriae. '
t Alexius Canos S. I. ep. Tamassensis Ho. apost. Madurensis. '
t Adrianus Languillat S. 1. ap. SergiopoIitanAa vie. apost. Nankinensis.
f Eduardu· Dubar S. I. ep. Canathenais, Ho. apost. Tcbeli Meridio-Orientalis.
t loannes B. Miégo 8.1. ep. Meeaeniensis, Ho. apost. ad orientem Montium Saxosoram.
t Léo Meurin S. I. ep. Ascalonensis Ho. apost. Bombayensis.
t lacobus Rtheridge 8. I. ep. Toronensis rie. apost Guianae Britannicae.
t M. I. Francisent Allard ep. Samariensis ot Ho. apost. terrae a Natalie nuncupatae.
t Louis I)'Herbomes O.^M. 1. évêque de Miletopolis Tic. apost. de la Colombie Britannique.
t Gulielmu» Ilenricus Elder ep. Natehesensis (Americae Septentrionalis).
t Jhaddaeus, C. M. ep. Monterejenti· et Angelorum,
f t Augustus Maria ep. Natchitpchensis.
) laoobua Fredericu· ep. Philadelphienais.
Patricius N. Lynch ep. Carolopolitanus.
t M. Domeneo ep. Pittaburgensia.
t Antonius Petrus IX patriarcha Ciliciensis Armenorum.
t Spiridion Maddalena àep. Comprenais.
t Melchior Nasarian arciveteovo di Mardin.
t Giuseppe Arachial veacovo d Ancira.
t Stefano Melohisedech veacovo d'Erxerum.
t Philippus ep. Fanensis.
t Agapius Bsoiai ep. Cariopoloos et Hc. apoet. Aegypti.
t Mons. Giov. Paulo Hindi arcivesoovo Caldoo di Gesira in Meso potamia.
t Fr. Aloisius aep. vie. et deleg. apoet Aegypti et Arabiae.
t Thomas ep. Suthwaroensia.
t Robertas ep. Beverlaoensis.
t I. Sweeny ep. Sancti loannia Noo-Brunsvriek.
t laeobus Rdgera ep. Chathamen^U%.
t Thomas lAidovicus Connolly aep. Halifaxiensi· (per ,t I. R.).
t Carolus loannes Greith, op. Sangallensis in Helvetia.
t L. F. La Flèche ep. Antbedoaenoio.
t loannee. op. Sancti Germani do Rimouaki, Canada.
f Fr. Eligiua Coei ep. Prienensis ooadiutor Seiaaton in Sinis.
t C. F. Mae Kinnon bishop of Ariehat N. Scotia.
t Petrus Mac Intyre ep. Carolinopolitanua.
t loannes Strain op. Abilensis, vio. apost. Orientalis Scotiae.
t loannes Macdonald ep. Nicopolitaaus Hc. apoet Septentrionalis Scotias.

t Thomas Grimloy, ep. Antigonensis et Ho. apost districtus occidentalis promontorii Bpnae Sped.
f Fidelis Abbati ap. SSuotonnensis.
t P#fM Bararini «p. Sappouaia.
t Carqlaa Pootou aep. Aatibarensis et Scodreniis.
f F. Darias aap. Scopiensis. ·
f F. Gabriel cipaooio y. Melipotameasis.
t loannee Marnngè êprToaensio et Mpeoaeasis ot administrator Andreneia.
f. Henricus Eduardu· aepJ Weetmonasperi^uis.
f Guilelmtu ep. Saifordieuaio.
t loannes Maria Tiseot'ep. Milevitanus et Ho. apost ' Vixagepetahus. . V
f Stephanas Fonnelly ep. Tbermopylensis rie. apoet. / Madraspatanu^
t Antonius loeephus, Op. Nioopolitanus, sdministr. apost. rieariatus Conetantidopolitani. ,
t loannes lodeph Hogan ep. 8ancti losephi. Stati- / B bns foderatis Americae.
f lo. B. ep. Antioensis Ho. apost. Gibraltariae.
f Carolus Poirier ep. Rosensis.
f Laurentius Gillooly ep. Elphinensis.
f M. O Heu ep, Roseehsis.
f Jean B. Lamy évêque de Santa-Fé, N. M.
t Tobie Mullen évêque d'Erie.
I Fr. Fidelis episcopus Rosaliensis Hc. Apost. Tuneti.
t Fr. Francisons Reynaudi ep. Aegensis, se Ho. apost. Sophiae et Philippopolis.
f Fr. Paulus Tosi ep. Rhodiopolitapus vie. apost Patnae. 1
f Fr. Laurentius Bergeretti aep. Naxiensis.
f Fr. Raphael De Ambrosio aep. Dyrrachieuis.
f Fr. loeeph Salandari ep. Maroopolitanus, risitator apost. in Moldaria.
f Philippus losephus Viard, ep. Wellingtonensis (Nora Zelandis).
C f Fr. Eustachius Zanoli ep. Eleutberopolitanus vie. apost. in Sinis.
f Augustinus Verot ep. Ssrannensis administr. apoet. Floridae.
f Laurentius Bonaventure Shiel ep. Adelaidopolitanus Australia.
f loannes Derry ep. Clonfertensis in Hibernia.
t Aloysius Kobès, ep. Methonensis Hc. apost. Senegambiae.
f Paschalis Vuioitf ep. Autiphellensis Hc. apoet. Bonnensis.
f Franciscos K. Amherst, ep. Northantoniensis.
f Edaardu· laeobus, ep. Hildeeheimensis.
f loannes Henricus, ep. Osnabrugeneia et prorioarius missionum septemtrionalium Germaniae et Daniae.
f Eugenios, ep. Basileensis, in Helvetia.
f Amedeus ep. Clevelandeneis, America.
f Lndorious de Goeebriand ep. Burlingtonieneis in America.
f Mgr Daniel, aumônier des squares pontificaux.
L'abbé Maeton, misaionairè apostolique (Guadeloupe).
L'abbé Deschamps, ricaire général.
f Fr. Hilarius ep. Papheusie O. P. rie. apost. Tunquini orientalis.
f Ludovicos Elloy, ep. Tipaoitanus, ooadiutor Hc- apoot. Oooaniae centralis.
f J. B. Purcell archevêque de Cincinnati.
t Rioardus Vinoentiu» op. Whoolingensis.
f loannes Quinlan, op. Mobilioaeia
f lacobus M. O'Gormaa op. Rahaaousis (sie).
f J. F. Shanahan, ep. Harriebargeaü.
f Gaspard ep. Hebroneari· auxiliar. GieOTrae.
t Alexander ep. Sancti Boaifacii O. M. I.
f Angélus KraljoHd op. Motollopolis ot rie. apoot Heroegorinae.

f I. M. Alberti ep. Hpsnals

'I Gregorio* Juaeef phtriarca Antiochiae, Alexaa-

f laeobas Gibbon* sp. Adrsmyttensis, et vie. apoet. Carolina* Septentrionalis. Statibus America* Foederati*.

I Jean Joseph Lynch ivêque de Toronto.

7.-

Propositio eorreetoris generali* ordinis Mlnl-morum ad synodales» deliberationem deferenda, de eonformitâte. et unitate in reeitanJ5~h8rt» caaonicas de celebrando missam.

Identitas ao unitas ecclesiae, prorsus requirit identitatem ao unitatem fidei, dicente Apostolo: (Aius *Dene,* ass *fidet.* Haec fidei et ecclesiae unitas non profecto per ao expetit identitatem ao materialem unitatem verborum in orando. Sed quam porro exoptandum foret, ut in unisona voce omnium eo-clesiastiooram der orbem, dum septies in diem laudem dicunt Deo, esset wtum cor, unum oJ, ima *et* eodem *praedicatio* (ut verbis utar sancti Irenaei lib. t, cap. 10)? et dum una est fides mentium et pietas actionum, una etiam foret supplicatio verborum? Ex eo procul dubio ereniret, quod confidentius, digniueque, ac, dicam, verium respondere possemus obiurgatoribuo ecclesiae catholicae: ^Catholici dicimur, quia corde credimus, ore qonfitemur, et ad salutem adprecamur *idem* qwsd universus mundus''. Pervetustum est adagium in ecclesia „formem precandi designare formam credendi'.

Ad quem acopum obtinendum, non melius fortasse, in mei sententia, occurrere possumus, quam conformitatem unitatemque stabilire horarum canonicarum in recitando breviarium ac celebrando missam; reformatum breviarium ipsum, prout in votis est episcopatus, ao etiam concilium Tridentinum ordinaverat, proponere illud clericis omnibus, cuiuscumque ritus, cuiuscumque professionis, etiam regularibus, de praecepto recitandum. Oh! quam bonum^et quam ineundum in ecclesia catholica, in ore omnium ecclesiasticorum, eadem verba precationum, eosdem hymnos eademque cantica, diversis linguis expressa, resonare!

Quid e contra evenire videmus? Quot sunt dioeceses, et in ipsis dioecesibus quot snnt ordines regularium diversi, tot sunt varietates tum in recitando tum in celebrando. Duo vel plures inveniantur clerici extra suam dioeceaim, qui recitare habeant ao celebrare, non possunt recitare simul quia diversum pro festo habent sanctum, non possunt iisdem paramentia eiusdem coloris celebrare, quae eum officio non concordant. Et inde confusio.

Quapropter proponerem, in universa ecclesia, saltem latina, unum idemque officium omnibus clericis, non exclusis regularibua, in breviario designari, et de eo teneri unumquemque reciter* horas canonicas oolebrareque missam, non obstantibus privilegiis quae revocantur. Quoad sanctos vero proprios dioocoeoum vel ordinum regularium, teneantur nonam lectionem recitaro in matutino, in coque et in missa oommomorationem facere, miesamqno solam solemnom in die concedatur celebrari do proprio. Hoo votum, pro me, in oeeleaio esset explendum.

Verumtamea haec praetuli, non nt doctor, sed ut docibilis ecclesiae filius, ac pro non dicto habeo haboriquo volo, si fortasse non esset dicendum vel probandum.

Fr. Raphael Ricca generalis Minimorum.

Dat. Romae ex conventu Sancti Androae du Fractis hac die 30 ianuarii 1870.

Propositio eptoenpi TarrUinl de publicandis dmul omnibus schematibus eum prope a fin . erit concilium.

Coajreyattoai a soaclaenmo dommoisostro j-So *papa /A deputatae ad expendendae patrum proposante iuxta litterae apoetolicat diti* Z7 nowmdrw <utm *1869.*

Humillimus episcopus subscriptus proponit nt prine quam aliquod schema publicetur in saesionibu* publicis solemnibu*, sive'de fida, sive de dtsoipiius, sive de regularibus, aive do robus orientalium but do stimionibust epam alia schemata Examinestur, et dofinitire approbentur. OÀqja autem schemata publicentur sinui, in sassionibu* solsmnibua cum prope a Bae eri^ concilium.

Rationes quibua petitio haee fulçitur sunLsequentes:

I. Nomo potest indicium rectum proferre de iis quae deesee possunt in uno schemate nisi cognoscat alia schemata in quibus inveniri pMsnnt quae ridentur deeeee, nec sufficit cognoscet· elenchum schematum quae patrum deinde examini, et iudicio subiicientur, nam aliquid aeque pertractari potest in uno ac in alio .schemate; ao proinde ex elencho non appareret- utrum ea quae in uno desunt suppleantur in alio. Porro antequam solemniter publicentur, additionne possunt fieri schematibus si deficere aliquid deprehendatur; et ideo opportunum eet at differetur et fiat in sessionibus solemnibu* prope a fine concilii eorum publioptio, aliter cum manca aliqua schemata rideri possint, adversariis ansa dabitur calumniandi concilium.

II. Si omnia schemata simul publicentur, sua dignitas serrabitur patribus concilii; nem clare apparebit quae et quanta sapienter. Spiritu sancto adiuvante, decreta sint, sive ad fidem et mores, sive ad disciplinam ecclesiasticam pertinentia. At si unum aut alteram schema seiunctim publicetur, non raro accidere poterit patribus exprobrari tantum tempus insumpsisse ad examinandum aliquod schema minoris momenti.

III. Quamvis autem d^iae supradictae rationes valore non destituantur, postrema ratio quae suadet simultaneam publicationem omnium decretorum concilii, multo maius pondus habere videtur. Inimici interaecini concilii oecumenici Vaticani eunt sectarii, qui duplici ratione felicem eius exitum praepedire omni modo satagent; nempe scriptis, quibus omnia quae a concilio statuentur, vituperare non desinent; et ope guberniorum, quae Ut plurimum sub sectae potestate sunt. Vix igitur ao publicetur aliquod schema, bellam instaurabunt. Ephemerides debacchari incipient contra concilium et contra olorum; gubernia ipsa, ne iactato saeculi progressui inimica videantur apud suos sectarios, quorum reapse ministri sunt, qui in pluribus guberniis rerum publicarum curam gerunt, cieram acerrime peraequentur. Dioeceses suis privatae pastoribus, qui concilio adsunt, innumeris malis obruentur. At quod peius est, gubernis illa omnem lapidem movebunt ad impediendam prosecutionem concilii. Quibua mediis utentur inimici ad tantum factans patrandum sive directo sive indirecte, sapientiae istis* congregationi* magis notans eet quam verbis explicare oporteat. Scio equidem Dedm infinito praevalere hominum malitiae; sed hie non agitur,,da virtute Dsi omnipotentis, at potius do iie quae Deu», qai omnia suaviter ot fortiter disponit, velit a nobis fieri iuxta logeo prudentiae. Ut mihi quidem videtur, Deas a nobis vult ut praedictum modum simultanée* solsmai* publicationis omnium schematum adhibeamus. De-

. ofeta autem commuai patra· *suffragio* ia congrega- itionibus generalibus· qpprobats at supremo aaaetisrimi papae iudicio sancita, etiam, antequam in Mseionibue solemnibus cum prope a tuo erit concilium, publicentur, tale robur habebant, ut nullo modo timendum ait no retractationi possint eooo obnoxia; nec media deerunt sapientias aanotiMimi papae, quibua provideatur- no ullum dubium de hae re ullo tempore suboriri possit (

81 aliter a aanctiMimo patre determinatum fuerit, sapientissime factum «incera mente existimabo.

Haec congregationi a aanctiMimo patre i*io IX deputatae ad excipiendae patrum propoeitionee aubiicio, ut morem geram vqrbis summi pontificia, qui h. 9' litterarum apoatolicarum de' ordine generali concilii oeeumenioi non aolnm optat, aed hortatur, ui ai qui inter concilii patrea aliquid proponendum habuerint quod ad publicam utilitatem conferre ppmit, id libere exeqni velint B

Romae die quarta februarii anni 1870.

ObaequentiMimua servu»
FridericUa Maria Zinelli epieeopua Tarviainua.

9.

^Postulata archleplecoporum et epiaeoporum provinriarum Quebeeentda et Halifaxienaia'.

Postulatum

Ut totiua iuria eoclMiaatici, curante nummo pontifice, peracto concilio Vaticano, fiat oodifleatio oum iia additionibua et mutationibua quae pra*aenti rerum atatui utiliorea et aeoommodatioree videbuntur.

Rationea poatuleti.

1* Facilior et communior evaderet cognitio huiua iuria, quod nunc pone innumeria conatitutionibua et C canonibus conatat.

9* Multa in dMuetudinem abierunt, .vel impoaaibilia facta aunt vei in maximum eooleeia bonum mutari poaaunt

t C. F. arohiopiacopua Quebeeenaia.
t Arohiopiacopua Halifaxienaia.
f Ig. epieeopua Marianopolitanua.
t loa. Eugeniua ep. Ottawonaia^
t C. F. Mae Kinnon Ariohatenaia
t loannee epiao. Hamiltonenaia.
t B. I. epico. Kingatonienaia.
f loannee loaeph Lynch ep. Torontinna.
t I. Sweeny epice. S. loannia.
t Petrua Mae Intyre ep. Carolinopolitanua.
t C. La Rocque epico. Sancti Hyacinthi.
f L. F. év. d'Anthédon.
t loannee, epieeopua Sancti Germani do Rimouaki.

D

It

Postulatus».

Ut in concilio Vaticano concideretur utrum expediat in totiua iuria eocloeiaatioi aedificatione, totam legislationem do impedimentis matrimonii ad trutinam revocare, ita ut eorum impedimentorum minuatur numerus, vel «altem augeatur poteataa ordinaria epiaeoporum ab impodimeutia dispensandi.

Ratibnec poatulati.

1. Valde intricatae eunt logea do impedimentia et de diageaaationibua, ut conatat ex innumeria difficultatibus quae quotidie solvendae occurrent tum congregationibus Romania, tum ordinariis locorum.

1 Exhibit* faorwat 4U 8 ttbruscU 'IgTO. as die 0 a condiit «aerstario mima ad ccegngatlaM· dsfutatam pro indpiaadis n't» tropoaitieaibaa. dtda, na. ua.

· 9. Avertendum eet frequoM perieatau mUitatie aaeramaati. t'

S. Viduatu» abolenda impedimenta a quibus semper dispensatur.

f C. F. archiépiscopal Quebeeenaia. /
t Arohiopiacopua Halifaxiensia.
t Ig. epieeopua Marianopolitanua.
t lea. Eugenia· episcopus Ottawensi».
f loannes episcopus Hamiltonenaia.
t E. f. episcopus Kingstonieasiv
t I. Sweeny opine. 8. loannia.
t Petrus Mac Intyre ep. Carolinopolitanua."
t C. La Rocque epieeopua Sancti Hyacinthi.
f b- F. dv. d'Anthédon.
-f loanney, ep. Sancti Germani de Rimouaki.
t loannee loaeph Lynch ep. Terentinus.

o.

Postulatum.

Ut tollatur impedimentum cognationis legalis.

Ratio postulati^

Hoc impedimentum multis dubiis obnoxium videtur propter diversitatem legum civilium circa adoptionem; unde multi doctorec nunc negant illud existera in praesenti rerum statu, in plericque regionibus.

-f· C. F. archiepieoopus Quebeeenaia.
f Archiepieoopus Halifaxiensia.
t Ig. episcopus Marianopolitanua.
t loa. Eugeniua episcopus Ottawensi».
t loannee loaeph Lynch ep. Torontinus>
f C. F. Mac Kinnon Arichstensis.
-f loannee episcopus Hamiltonenaia.
t E. I. episcopus Kingstoniensis.
t loannee Sweeny episcopus S. loannis.
t Petrus Mac Intyre ep. Carolinopolitanua.
t Carolus La Rocque ep. S. Hyacinthi.
f L. F. év. d'Antbédon.
t loannee, ep. S. Germani de Rimouaki.

i.

Postulatum.

Ut e stylo curiae, in dispensationibus consanguinitatis <t affinitatis, tollatur obligatio declarandi incestum patratum.

Rationes postulati.

Haec obligatio quae nunc est sub poena nullitatia dispensationis, videtur

1* *Inutilis* quin non impedit incestum, nec illum punit. Totq poena incidit in miserum confessarium qui saepe maximis difficultatibus et anxietatibus implicatur;

2* *Nocita,* quia adest periculum infamiae et violationi· sigilli sacramentalis, et insuper haec obligatio causa est nullitatis plurimorum matrimoniorum quorum rehabilitatib aliquando valde difficilis Mt.

f C. F. archiepiseopua Quebecensis.
f Arehiepieoopu·. Halifaxiensia.
+ Ig. ep. Marianopqjftaank
t les. Eugeniua ep. Ottawensis.
f C. F. Mae Kinnon Arichatonsis.
f Γοηηηοβ loaeph Lynch ep. Torontinus.
f loannee ep. Hemiltonensis.
t E. L ep. Kingstoniensis.
t loannee Sweeny ep. Sti. loannia.
t Petrus Mac Intyre ep. Carolinopolitanu·.
t C. ep. Sti. Hyacinthi.
t L. F. dv. d'Anthddon.
f loannee, ep. Sti. Germani di Rimouaki.

Ut tollatur impedimentum publicae, honestatis ex /sponsalibus «oh soismaiius proveniens.

Ratio postulati.

- Hoc impedimentum, quando provenit ex sponsalibus non solemnibus, probationem saepe non admittit, unde iurgia, lites, nullitatee matrimonii et scandala.'

f C. F. archiepiscopus Quebecensis.
f Archiepiscopus Halifaxlensis.
+ Ig. episcopus Marianopolitanus.
t los. Eugenius episcopus Ottawensis.
t C. F. Mac Kjnnon Arichatensis.
-f loannes episcopus. Hamiltonensis.
t E. I. episcopus Kingstoniensis.
i Petrus Mac Intyre ep.4<arolinop01itanue.
t C. La Rocque episcopus^. Hyacinthi.
f L. F.Arêque d'Anthédon.
t loannes, ep. 8. Germani de Rimouski.
+ loannes loseph Lynch ep. Torontinus.

I'oslulatum.

Vt tollatur impedimentum consanguinitatis et(affinitatis in quarto gradu.

Rationes postulati.

1° Non sunt servanda impedimenta a quibus nunc semper dispensatur quotiescumque occurrunt.

T2° Ex illis frequentius provenit nullités matrimonii propter maiorem difficultatem illa inveniendi,

t' C. F. archiepiscopus Quebecensis.
t Archiepiscopus Halifaxienais.
f Ig. episcopus Marianopolitanus.
t los. Eugene bishop of Ottawa,
f C. F. Mac Kinnon Arichatensis.
t loanbeo episcopus Hamiltonensis.
+ JS. 1. episcopus Kingstoniensis.
t loannes Sweeny ep. 8. loannis.
t Petrus Mac Intyre ep. Carolinopolitanus.
t C. episcopus Sancti Hyacinthi.
+ L. F. év. d'Anthédon.
t loannes, episcopus Sancti Germani de Rimouski.
t loannes loseph Lynch episcopus Torontinus.

fi·

Postulatum.

Ut tollatur impedimentum affinitatis *ex Mata* in secundo gradu.

Rationes postulati.

1“ Ab illo impedimento, quotiescumque occurrit, semper dispensatur, et non videtur conveniens ut statuatur lex quae non servetur.

9* Praeter periculum nullitatis matrimonii, adest periculum infamiae et etiam revelationis sigilli sacramentelle.

f C. F. archiepiscopus Quebecensis.
t Archiepiscopus Halifaxiensis.
t Ig. episcopus Marianopolitanus.
t los. Eugenius episcopus Ottawensis.
f loannes loseph Lynch ep. Torontinus.
t, C. F. Mac Kinnon Arichatensis.
f loannes episcopus Hamiltonensis.
f E. I. epiaoopu Kingstonieuia.
t loannes Sweeny episcopus 8ti. loannis.
t Petrus Mac Intyre ep. CarolinopolitUnu.
t Carolus La Rocque Bancti Hyacinthi.
f L. F. év. d'Anthédon.
t loannes, ep. 8. Germani de Rimouski.

Ut breviarii Roaaei t«t nova dispoairio là qua 1* quantum tari pdteet, ordinarie recitetur totum psalterium in hebdomada; 9· brevius sit officium iis diebus quibus parochi ot confeoaarii muneris sui officiis diutius detinentur, prout sunt vigiliae festorum, sabbata, 'dominicae praesertim advpntus et quadrageeimae.

Rationes postulati.

1* Iuxta primitivam breviairii dispositionem, totum psalterium singulis hebdomadis recitabatur; nunc vero repetuntur fere semper iidem psalmi de communi sanctorum ; hiuc «ninuitur recitantium devotio, et amittitur fructus qui ex>alioWm psalmorum recitatione hauriri posset.'

9° Parochi ot confessorii iam defatigati, non B eunt nimio onere gravandi diebus supra expositis.

t C F. archiepiscopus Quebecensis.
t Archiepiscopus Halifaxierilit.
los. Eugenius episcopus Ottalrensis.
t loannes loseph Lynch episcopus Toroptinus.
t C. F. Mac Kinnon Arichatensis.
t loannes episcopus Hamiltonensis.
t E. I. episcopus Kingstoniensis
loannes Sweeny ep. S^Ioannis.
Petrus Mac Intyre ep. Èarolinopolnsnus.
† C. La Rocque episcopus Sancti Hyacinthi.
L. F. év. d'Anthédon.
t loannes, ep. Sancti Germani de Rimouski.

10.

Propoidtio epiaropi Albinganensia pro luvanda disciplina cleri.

Propositio sire *schema* </««/ pro iuranda *dmciplina cleri,* examini *et indicio reoerendammarum patrum congregationis designatae rererenter expduit subsexipius.*

Diuturna regiminis pastoralis experientia me edocuit, (quod forsan plures ecclesiae antistites se expertos fpisso fatebuntur), sacerdotes qui ad titulum sui patrimonii, vel simplicis beneficii ordinantur, quique nullum assumunt munus, neque parochiale, neque scholasticum in seminariis vel collegiis, 'aut aliud quod eoo habitualiter occupatos detineat, qcclesiae et populo fideli paene inutiles, immo saepius noxios plures ex iis existera, utpote qui torpent otio, vel saecularibus curis ac negotiis implicati vitam agunt ecclesiastico statu indignam nec sine ecclesiae ac cleri dedecore, ac fidelium obmurmuratione et scandalo.

Haec ecclesiae plaga non effugiebat Tridentinos D patres, qui ad eam avertendam provide sanciebant. seas. [XXI, c. 9 de ref.], ut nullus clericus ad titulum sui patrimonii ordinari posset nisi ab episcopo utilis suae eocUsiae indicaretur.

Verum quam latam, interpretationem haec saluberrima providentia passa sit. neminem vestrum latet: ao inde factum est hodiehiis temporibus ut nullus clericus ab ordinibu excludatur qui ad titulum matrimonii promoveri postulet.

Occasione itaque hnius generalis concilii cum sanctitas sua dignate'sil indulgere immo *optare ac hortari* ut qui inter patres aliquid proponendum habuerit quod ad publicam utilitatem conferre poeeo existimet, id *libere exegni ealeat;* subscriptus licet minimus ven. patrum congregatorum so cognoscat ao sincere fateatur, nihilominus desiderio flagrans aliquod remedium memoratae plagae inferendi, sequentem propositionem sive schema quod sanius sapientium patrapn indicio examini et prudentiae

so·

omnino subii^e^jntendit, prout in Domino tibi videtur. exponit.

1· Episoopi'in sua pndsquis^he dioecesi, qqMf-pnmum fleri poterit habita ratione birbumstantihnm temporis, ;loci, ac pfodiorpm- quae unieqiqpb opi-soqpo praesto erunt, effgi et'aperira oursbuat pnam vel plures domos gooommodiqias ad excipiendos sd cerdbtM de quibus infra, qui^eommuntan vitam sub certa regula in ea degere debebunt.

2°. Sumptus pro iiat domibus comparandis ao mahulénendis necessarios providebunt episcopi,, vel taxas imponendo super beneficia pinguiora prout cojistituebkt Tridentinum pyo seminariis «rigbndis, vel ex donationibus' piarum pmsonarum, aut Olee-mosynis .fidelium, sive ex aliis rontibus iuxta divert-sarUm djoetoesum positionem M circumstantias.

.3° A publicatione huius sacVosSndae synodi, epi-scopi nullum clericum ordinabunt ed aubdiacona-tuin titulo patrimonii ecdeaiaatici vol sltnpiioie bene-fioii,.nisi ante ordinationem promittat, ac etiam tttbr-posito iuramento ae obliget, atatim ac ad aacer-dotium promotus fuerit, ad simplicem nutum pro-prii episcopi praefatam domum communiter viven-tium sacerdotum ingressurum, ibique suum stabile domicilium electurum sub poeifa suspensionis a divinis si promissis non steterit, vel dodium ingredi differat ultra tempus ipsi ab ordinario praefinitum.

4* Convictum'derelinquere atque ab eo ae om-nino sbparare fas erit sacerdotibus, qui ad annum quinquagesimum suae aetatis pervenerint, ut iafra notabitur, quin teneantur aliquam causam afferre pro suo recessu. Veniam tamen discedendi ab ordinario petent, quand in eliquo oasn raro, et ob peculiares causas alicui denegare poterit.

5° Àb hac domo definitive discedent sacerdotes qui parochiale beneficium assument; item cum venia ordinarii unus aut plures «quos parochi ad munus vicarii, seu ooadiutoris nui ac sebum qonviventis assument; item qui ad munus magistri, aut rec-toris, aut oeconomi in seminariis, vel collegiis voca-buntur; nec non alii qui aliquod ecclesiasticum vel publicae utilitatis officium suntent, exigens habi-tuale servitium quod cum vita communi praedic-torum sacerdotum conciliari facile haud possit.

6* Sacerdotibus qui causa valetudinis minus formats vel assistentiae parantibus praestandae, vel ob id genus alias, domum communiter viventium relinquere voluerint, non licebit niai obtenta licentia ab apostolica sede, prout fit a regularibus.

7* Sacerdotia qui ad praefatum convictum se conferunt, in manus superioris eiusdem solvent sin-gulis annis fructus sui patrimonii pro victualibus quibus fruuntur; qui si tenues sint, nec pertingant ad congruam portionem pro vitae substentatione necessariam, supplere debebunt cum missarum elee-mosynis, quas sibi procurabunt vel accipiant a reo-tore convictus.

Si vero fructus patrimonii maiores sint oongrua portione supradicta, tunc pensionem tantummodo solvent ab ordinario taxandam: reliquos vero fructus sibi reservare ac de iis pro lubitu disponere poterunt

De modo vivendi in eonvicta, d· insubordinati· et contumacibus dimittendi·, do vocationibus uni-cuique sacerdoti per aliquod tempus concedendis, et de aliis minoris momenti agi poterit, d reveren-dissimi patres hoc schema admittendum ease indi-cabunt.

UtilitaUi qnae ex hae domo ia communi viven-tium sacerdotum pro ecclesiae bono expeotari pea-sant, aunt plores, qua· manifeste m offerunt

1' Facilius ia neo-eaoerdotibns servabitur, immo ut augebitur s^irMm eodesiastieus àp pietatis-fpr-'jor, qn«m recens ordinatijprheaefertq solent Atque' .a periculi* occasionibus demoti pTOrum integri-tatem oqgtodietli^jnd· selas ad. animaram salutem cerandam, ' et ad-paroecias concurrendum, utpote atsaeculi distractionibus imqpunoe.

2 8âcra studia' qnae in clericis*ad sqcerdqtium p/bmotis finem habere solent » hac domo *piro-* aequentur neb-sacerdotqs e^smplb mutuo so4xei-tantes et per conferentim quae-in ea haberentur.

3* Episcopus'ex his convictis facilius-dignosoerd pfisset quibm sint magfiapti ad, paroecias regen-das et aita munia ecclesiastica obeuntia.

. *4** fii. occurrat aliquem ex his convictis ^ivitem fijiri, p'bterit qpisoopus''*aliquem clericum pauperem ordinare -absque patrimonio, alendum a dumo com-muniter viventium sacerdotum, usquedum beneficium aliquod assumat, vel aliunde provisus-sit.

Fateor equidem propositi instituti exqcutioni nonnullas sq^offerre .difficultates ac obstacula, tum ratione temporum acerbitatis; tum · ratione cleri, .qui in nostris praesertim, provinciis qhotidie im-minui oonspioitup, tum defectu mediorum ad illud erigendum et manutenendum. Attamen haec, ob-stacula neque forsan in cunctis catholici orbis dioe-oesibus se offerunt: in aliquibus non ea sunt quae superari selo et persistentia non possint: in cqe-teria autem sperari potest ut futuris temporibus, Deo dante, desistant. His inquam perpensis, videre-tur quod, si propositum schema ecclesiae utile ex sui ordinatione iudioaretur, illud admitti posset in praxi adducendum in diversis dioecesibus prout singuli episcopi iudicabunt de opportunitate id praestandi in propria dioecesi.

Quibus ingenue et prout spiritus et ecclesiae .bonum suggerere videbsntur expositis, reliquum eet ut mb-measque propositiones reverendissimorum patrum saniori iudioio libentissime subiiciam.

t Raphael episcopus Albinganeo.

Appkxdix.

Verum si supra enunciataproposítio admittenda a reverendissimis patribus non videretur, altera eubiicere auderem ut praefati sacerdotes quibus repeti potest illud evangelii: „Quid hic statis tota die-otiosiquique reponere possent. nnemo nos conduxit" ad aliquod sacrum vel ecclesiasticum munus qui nos habitualiter occupatos detineat obe-undum, ut inquam praefati sacerdotes fidelibus uti-liores evaderent, et vitam statui ecclesiastico magis consonam degerent.

Proponerem praescribendum sub gravi ut quoti-die aliquod tempus, qui ad unam horam pertin-geret, insumerent partim in recitatione precum vocalium ipsis assignandarum, partim in exercitio mentalis orationis vel spiritualis lectionis- quod exercitium eos obligaret, praeter consuetum onus divini officii.

Ab hoc novo onere eos ad tempus dispensare, facultas fieret episcopis in casibus particularibus et ob legitimas causas pro eorum arbitrio et con-scientia.

11.

Peetnlatnm episcopi Moguntinl ut decretum eonMUi Tridentlnl quoad normam procedendi ad electionem episcoporum et cardinalinm a synodo Vaticana conlrmetnr.

Sacri eotuitii Vaticani dcpaiationi pro rshsw l· dsMtpimee.

Eminentissime praeses. Reverendissimi patres.

Verba faciens in congregatione generali de sche-mate, quod de episcopis propositum fuit inter alia

λ innui, quanti mapeati sit negotium eloctiodis opi-a scoporum, cum nmnft remedia frustra adhibeantur, nisi eebloaiis boni pastores praeficiantur1. Idcirco rogavi, ut in praefato 'schemate omnibus et singulis, quibus participatio aliqha in huiusmodi electionibus -compotit, strenuis verbis inculcetur tum gravitas huius- negotii, tum gravita» delicti,, quod oommittunt^ qui suum officium hac ex parte negligenter aqt male, exercent .Attamen postulatum specificatum tubo non proposui. Nunc .vero humiliter 'rogo reverendissimos patres deputatjoni pro rebus--djscipUqhe adscriptos, qt- dicto schemati pnmum caput decreti de refomationev quo patres Tridentini. in seas. XXIV praeebripserunt normam, procedendi ad~vrebtionem episcoporum et cardinalium, integre inserere velint, ut omnia, quae oncilium Tridentinum hac de re jam salubriter statuit, a'synodo Vaticana confirmentur novoque pondere omnibus, quorum interest, iniungentur.

Perfectissimae venerationis et obsequii sensibus me profiteor

Romae die -9 februarii 1870.

humillimum fratrem et servum
† Duilelmus Emmanuel episcopus Moguntinus.

13.

Postulatum arrhieplacopl Mewutnensh de nova quarnndani dioeceeeon, qhae intra altarum ambitum rontfnentur, circumscriptione*.

Eimnmtutimii, qcYsMrwdMtwiu dominis eardinalibus, *tt* retwsiMisrimis *patribui pro rteipitndii, tt exptndmdi» patrum propoiitionibut deputati».*

Emineatissimi domini, patres reverendissimi.

Nonnullae extant dioeceses, quae intra aliarum ambitum continentur, et hae episcopio aut abbatibus ordinariis, aut alius nominis praelatis gubernanda c concreditae. Dubitandum haud est graves fuisse ab initio rationes, ut huiusmodi privilegia concederentur, ex quibus caeterum*nulla oriuntur mala, ubi praesules, sicut passim accidit, ab aliis ordinariis, intra quorum dioeceeum *loca continentur eisdem concessa, non dissentiunt.

At non ita evenit in Sicilia, ubi est quaedam praelatura *Arebimaadritattui* nomine, ac monasterio sanctissimi Salvatoris ordinis s. Basilii Messanae adnexa. Haec suam exercet Jurisdictionem cum in nonnullis eiusdem civitatis locis, tum in aliis terris dioecesnm Messanensis et Paotensis. Archimandrite quinquaginta ab hinc annis non fiiit electus; atque ideo monachi per vicarium capitulèrent ius eisdem concessum exercuerunt

Quae et quanta mala inde orta fuerint longum emet referre. Disciplina diversa, et diversae fuerunt leges inter loca finitima, ita ut populus sibi persuadere non valeret quomodo uno loco liceret quod in proximo nefas esset. Clerici, quibus merito ab archiepiscopo Measanenai, vel Pactensi episcopo denegabatur ad sacros ordiites ascensus, facili ratione archimandritatus clero, adscribebantur, et sic optata potiebantur meta. Presbyteri interdum, quibus ab erchiepiscopo Measanenai interdicebatur celebratio, in ecclesiis archimandritatus sacrum faciebant: nulla denique 'per tot annos sacra visitatio fuit per vicarios capitulare· peracta, ac perinde loca eorundem iurisdictioni aubiecta scandalis Matent. In praesens, monasterio per gubernii legem snppresso, ipsum capitulum eat dissolutum.

1 prosvwissntur eod.

* Prepositum 8 februarii st a concilii secretario ad osorptariim Dsputstionis missum dis 18 februarii 1870. *Acta,* nam. 178.

pro pastorali, quam obtinet, sollicitudine totids orbis, pluries montem auam aperuit do huiusqxodi, mallo reparandis.

Nnne cum forsan abs re nop sit, ut concilium oMumeuieum Vaticanum aliquid attingat de nova dioeoeeum circaaqacriptiono, haec exponenda opportunum indicavi, ut.tanto malo remodinm afferatur.

Hümillimnd eCobcdientiasimue subditda

† Aloysius arehiepiscopys Mesaanensis.

13 *e.*

Poatalatum archlepiscopi Hydruntlql de neura1.

Beatissime pater.

Cum fts sacrosancta synodo Vaticana non ea tantum, quap ad 'fidem tuendam, npvosque errored refellendos, sed et quae, ad christianorum mbren reformandos speotapt tractari oporteat; tuae beatitudini, quae venerabilibus praefatae synodi patribus feliciter praeeat, Hydruntinus archiepiscopus humiliter, ac reverenter nonnulla, <|α·β moruta refprmationem pertinere ipsi videntur, exponenda brevifer ducit.

Inter innumera vitia, quae in Christiana republics invaluere, non ultimum locuta obtinuisse videtur usuro, quqmvis et sacrarum scripturarum testimoniis prohibite, et innumeris legibus, decretis, ac declarationibus fuerit ab ecclesia semper interdicta. Quibus inhamans BenedictuaXIV felicis recordationis, spostolicis litteris Fur psrvsalt, anno 1745 ad Jtallae episcopos datis, fusiori sermone catholicam doctrinam explanavit, docens 1° Usuram sive manifeste suam malitiam prodat, sive sub aliorum contractuum pallio suum virus involvat, in mutuo propriam sedem, et locum habere: 3· Mutuum autem contractum esse, qui sui nature aequalitatem inter datum, et acceptum expostulat, proindeque gratuiti contractae nomine gaudere, nihilqne inde, ratione ipsius mutui, pone mutuantem -φιιάβτη sperare; 3* Eoa demum, qui contra egerint, in commutativam iustrtiam peccare, ideoque ad Restitutionem teneri. Qua catholica doctrina unanimiter in scholis, ac universim a doctoribus constanter tradite, pastores, ac praedicatores fidelium mentea, ac praesertim lucris inhiantium imbuere nunquam destiterunt, ut omnes ab usurae vitio -deterrerent; namque sicut nsurjs pessumdatur mutuatariorum familiaris substantia, sic et mutuantes animae suae detrimentum certo patiuntur, ac plerumque suorum etiam dispendium bonorum.

Cum autem occasione mutui, ut a laudato summo pontifice habetur, nonnulli possint extrinsecus tituli occurrere, et contractum comitari, puta lueram cessait·, damnum «msrpeas, amittendae *tortio periculum* etc.; tunc, compensationis ratione sio dictante, aliquid, ad iustitiae normam, percipi posse supradicti doctores, et pastores pariter christianum populum docdntes, negare non sunt ausi, eo quod non vi mutui, sed alio titulo omnino extrinoeco aliquid ultra sortem percipiatur.

At pluribus abhinc annis, neminem latet, nonnullos catholicos doctors· novam quasi Sententiam tenuisse, ac docuisse: .Posse, nempe, civilem principem ad reipnblicae bonum quam maxime tuendum, ac praecipue ad commercium promovendum, eminentis dominii iure, mutuatarios taxare ad certum auctarium in mutuantium commodum, seu praemium, ut dicunt*, ita ut, ultra notos titulos extrinsecos lucri cessantis, damni emergentis, et peri-

1 HMe propodtio . ooicilii Mcretario «zhlWta ftdt di· 10 fekrWÜ. ab to ad Deputation.· •eeretarhun mbea die 1· eiMdaa imum^ *Acte,* Bin. 17B.

culi amittendae, aorti», notum axtriuaecum titulbm, 4 •cjlicat *principie leqeefi,* admitti oporteat.

Intentp theologia hme inde diaputaabbua de hoc nuper invecto titulo, aacrae Poenitentiariae pro- potita fui(_ quaeatio: -„num cogendua eaeet (ad re- etititionem poeniteua, qni tine alio axtrinaacO titulq, oeoaaione mutui) auctaribm toutpruna quatuor ii qqovi» centenario, vi civilia legit tamtam, parca- — Rminentiaaihtu» poenitentiariUa reapqndit „<fietwm poamtotfem »« «m« *inquietandum,* '«fem- ■*modo in' bona fido* «Miri, »t paratae eiare *indicio apoelotpoae eedie".* Quae reaponaio procul fiubio non ad nonnam abaolutam, et perpetuam e^iben- dam fuit prolata. Eminentiaaimue poenitentiariua enim hinc probe aciena quot contra uauram habean- tur decreta, et declaratione*, inde vero catholicorum doctorum, (qui in rebue dubii· étant pro poaaee- •ionia iure tervando, donec evidenejdominii titulo»'· i^ai potaettioni refragatur) aententiam non audena B damnare, pro re nata tantum proviaoriam quaai re- 'gulam dare voluit, donec a Romano pontifice au- premum latum fuerit indicium.

Poaita vero _praedicta reaponaione, quae recen- tiori theologorum opinioni videtur favere, non pauci indy, aive »up malitia, aive culpabili incotwiderjjfione, aut infirmitate, ocoaaionetn arripiunt aut peccandi, aut in auo peccato permanendi. Praetermiaao enim quod aliqui iudicant generatim quamlibet uaurae quantitatem a acera Poenitentiaria tolerari, (prout notoriua quidam uaurariua, qui non auctarium acu- torum quatuor tantum, iuxta legi» taxam, aed ultra decem, pro centenario, exigebat, oratori epiaeopo, eum ad poenitentiam hortanti, reapondit, aummum pontificem iam prohibuiaee hac de re poenitente* inquietari), generatim qni a. Poenitentiariae pro- viaoriam regulam recte intelligunt, licet coram con- feaaariia affirment ae parato» ad reatitntionem, cum c hoc ab, apoatolica bede decernatur; facto tamen tum ipai, tum eorum haerede», decurau diuturni temporie, quamdiu eccleaia, vel aummua pontifex, iudicium differat. reatitu<ioni· oneri implendo im- pare* paaeim fiunt.

Quapropter videtur in hac oauaaa' aupremum iudicium non poeae diutiua contineri, tum quia non agitur de ritibua ad divini cultua oaaentiam non ■pectantibua (quo in 'caau, aalva fidei, ac morum doctrina poeaunt decreta ad longum etiam tempu» differri), aed de cemmutativa iuatitia, euiua violatio, ai ex»tet, reatitutionia Onu» inducit, cui quam citiua debet aatiefieri; tum quia tracta tempori», ut paulo ente eat expoaitum, neque mutuante·, neque hae- rede·, ai forte teneantur, reatitutioni faciendae in- venientur pare».

Quibu» breviter expositi·, archiepiacopu» orator aacroaanctum Vaticanum concilium, acu univeraam D eecleaiam congregatam humiliter appqllana, auper expositi» aupremum indicium expectat; cumque ipaa a Spiritu veritati» regatur, et columna, ac firma- mentum ait veritati», nonniai catholicae veritati congruum indicium expectandnm.

Supereat, ut orator archiepiacopu», genibn» pro- volutu», beatitudini tuae pede» deoaculando pro- fiteatur, a te tamquam petra^omnem eocleaiae prae- rogativam derivare; cumque in Petri peraona tibi olim · Chriato dictum fuerit pro <dv *rogaai* M *non deficiat fidet tua,* a te praecipue aupramuip iudicium •icut in expoaiia cauaaa, ita in omnibua, qua* ad fidem «pectant una cum unirer»· ecclaaia proaato- letur; et cum ipaa *falli neteium te* agnoacena m feliciter praedican» humiliter demum ae subacribat.

Hydruntii die 28 ianuarii 187Q.

t Vincentia» Andrta» archiep. Hydruntinu».

Alterum poatulatûm de unra a XX patribu·'

EtUinentiaaimi domini et reverendbaimi patrea.

Bubacripti epiaeopi noeeAitatom utdveraalia oe- cleaiae praeoouliababenta* oMpiianieate ducunt, iuxta npoptolioaa literrnp eanotieaimi' domini neatri incipiente· *Multiplicet inlet* § 7, eminentia* et paternitate* veatraa enixe rogare, ut in concilio Vaticano proponatur aobema de mntuo et uburia ad conficiendam definitionem, quam opportunam, * immo et neeoaaariam exietimant, aive ad plenam conacientiarnm fidelium tranquillitatem, aive ad illnatraadaa et confirmanda» quamplurea ab apo- ■tolioa Cede dataa reaponaionea, definitivam aentan- tiam haud quidem continente», aed in futurum roeervantea.

Cum vero nonnulli» concilii patribu» exhibita fuerint quaedam exemplaria consultiaaimi voti, in quo duplex acrior quaea^o, tum de lucro in mutuo iuxta hodierna» locietati» conditione», tum de lucro vi legi» civili» taxato, perapicue enucleatur ac •olide reaolvitur, ab eminentii» ac paternitatibu» veatrid auppliciter <petunt, ut, praevia illiua voti diatributione, auperallatae quaestione» ab oecume- nico concilio in fidelium bonum dirimantur.

Romae hac die 26 martii 1870.

f Benvenntu» archiep. Granatenaia.
t Mariana» losephus archiep. Bonaëreaai».
t Petru», archiep. de Ouadalaxara.
t loae^h. Ignatiu» archiep. Quitenaia.
t loaephua Ignatiu» epi»c. Riobambenai».
t Anaataaiu», archiep. Burgenai».
t Antoniua archiep. Traianopolitanua.
f Silveater archiep. de Venezuela.
+ Petru» archiep. Platenaia.
t loannea Bapti»ta epiac. Tulancinguenai».
t Franciscua epiac. Sancti Beverini in Piceno.
Nicolaus Pace epiac. Amerihu».
Bernardus archiep. de Guatemala.
Calixtu» epiac. Paoenaia.
t loannea Ambroaiua epiac. Punienai».
Pelagius A. archiep. Mexicaqua.
Carolua Maria, epiac. Angelopolitanus.
t Oermanu» epiac. de Chiapa.
Ignatiu» M. epiac. de Zacatecaa
Ambroaiua, epiac. de Chilnpa.

1 Huc postulationem cardinali· Monaco cam accepiaaet, ad acentaritua congregationi» pro recipiendi» patrum poetn- lati» deputatae tranaauait hiace aubiuncti» litteri»:

.lUutriaeiBO e reverendiaeinio mouignore. È atato a me eoaaegnato U poatnlato, cbe qui le tranametto. Euo rignarda 1'nanra, ·· di obe la noatra congregaaione ba gib dato il ano parere albnaativo; m domanda inoltre cbe veaga fatto noto a tutti i padri M concilio Vaticano U voto fatto tu qneato propoeito.da moaaignor Cerdoni. Io non »o »e qneeta aeeonda parte dei poetnlato apotti alia aoatra congregaaione ovvero a qneUadei praaideati delle ooagragaaioni generali: ell· coli'emi- aentiaaiaao lyitrial potr» vader* ebe eoaa eonvaaga di fare. A me Mabra, ebe «n yoto bea tbtto potr* aarvire di molla tnee in materia boet iatrigkta: e eoa certo, ebe moaaighor Car- doni avr» aeritto ·beaiaaimo, tanto ohe ba daatato il deaiderio dei vaeeovi poetulanti. Ad ogni modo io oompio U dorere di rimettere · lei la loro domanda e baeiandole di vero cnore 1· mani colla aolita antica atima aai aegno devetiaabno aervitor vero
R. card. Monaco.

Caaa ai IC di aprih IβTO."

Votu· loeepbi Cerdoni, coin» mentio ia ainaaaodi poeta- latione occurrit, oommimioni thaologioo-dogaaticae exbibitu fuit menae decembri 1MV hoc praenotato titulo: *VeCuat re·* Mrenducinu donum /oeepM dardom *artUepiecopi Xdeeeeni eeneuUoru De Uenrie,* ia-foL, Ml pag. *Ct.* tom. ILIX, ooL TβM*.

14.

Propoaitlo elrea.hu genUM* per veritate* a Deo revelata* Instaurandum a XL patribu anbaeript*[1].

Poittitata a ^laribtu spueopi* sanetssstmo demitti *naître ,Pia papa* IX *i xmuvit eaaeilio* j

Pditeaaa rswtvttlsr *prepoti*^.

Intoleranda pronu* facta «at praeaen· mnhdi conditio propter exercitu* adeo ingenia*, parpdtno* an ,aorte conscripto*. Sumptibus gravati gemunt 'populi. Impietati* apiritua, legumque in'rebus, ot aiunt, *attematienaliitu* oblivio faciliorem omnino viam aperiunt belli» inchoandi* illegalibu* et. iniustia, aeu potius horrendi* caedibus longe lateque grauantibu*.

Hinc imminuta pauperum subudia, fractaqOe commercii ratio ; bino humana conscientia, vel devia penitus ef aberrans, vel indigne lanea, plurimaeqn» tandem animae in aeternum pereuntes.

Tanti* porro calamitatibus aola mederi poteat eccleaia. Ctius etiam voci licet non omne* aurem accommodent, ipaa tamen innumeri* semper hominum millibus dux praeibit, intentumque aeriua ocina assequatur.

Caeterum, tjuod aeterna firmissime asserantur principia, id iam ex aeae divinae maieatati praestat, neque fructu auo carere poteat.

De illa vero eccleaiae cum mundo relatiobe, quod ad praedicta* attinet veritate*, viri grave* rerumque publicarum periti, idem aeutiunt ae non pauci alii viri sanctitate insigne* religionisque studio accensi, persuasum habent neceeaariam eaee omnino declarationem, qua authentice promulgentur eae iuri* canonici parte*, quae ad iura gentium et belli naturam apectant, iliaque omnia respiciunt, unde vel officii, vel sceleris rationem bellum obtineat.

Cum hoc facto instaurata, ut ita dicam, fuerit moralia hominum conscientia, tunc amota videbimus pericula nobis i*m iam imminentia, quod quidem per mundanam prudentiam rationeaque politica* haudquaquam sperare fa* est.

t Gregorius Jussef patriarca Antiochenus, Alexandrinus et leroaolymitanu*.
f Fr. Emmanuel, aep. Caeaaraugustanua.
f Gregorius aep. de Manii*.
t Fr. Hitariua Alcaaar ep. Paphenais, vic. apoat. Tunquini Orientalia.
t Antoninus, ep. Giennensi*.
t Ludovicua M* Idèo ep. Liparenai*.
t Henricua Camacenaia vic. apoat. Curaçaoenaia.
t loaephua Sadoc O. P. aep. Sancti Franciaci.
f T. Michael ep. Aprutinus.
f Augustinus, ep. Nivernenai*.
f Ludovicua, ep. Rutbenenai*.
t Ludovicua Eduardus ep. Pictavienaia.
t lacobua, ep. Hagulatadenai* et Novicastrenaia.
t Caspar ep. Hebronenai* aux. Oenevensi*.
-f Anaataaiua, aep. Burgenaia.
t F. Maria-Ephrem Garrelon ep. Nemeainua.
j- Andreas ep. Argentinenai*.
t Florianus aep. Toloaanua.
f Franciacus ep. Careaaaonensia.
t loannes ep. Hamiltonenaia, Canada.
f Patricius Leahy, aep. Casseliensi*.
t .Victor Augustus aep. Mechliniensi*.
f Claudius Maria ep. Galvestoniensis, America.
-f Laurentius Gillooly, ep. Elphinensi*.
.} loeephù*, ap.Urgellaasi*.
.+ Oonradqa Martin, ep.' Paderborneu».
t Theodora* loaephu» Oraven, ap. NamarooMi*.
f laoobu* Gibbon* ep. Adramyttansi*.
f Cyrillu* Behnam Benni aep. Syrorum Maamilienaia.
t David Moriarty ep. Kerrionai*.
t Guilelmus Emmanuel ep. Moguntina*.
+ loaeph Frkaoioeu Esaphlel ep. Ayacaqaenaia.
f Antonia* Maria ep. Fabriananaik et Matilicanaia
t Patrua ep< MoliaMai*.
t Btephanus QUrbonneau ep. laaaanai* vip. apoat. Myaeorii.
t P. Bigandet. ap. Ramathenai*. vic. apoat. Birmaniae.
t Guillelmu* Keane, ep. Cloynenaia.
t M. O'Hea ap. Rossensie.
f P. Dorrian ep. Dunensis at Connorensis.
t C. Mac Cabe ep. Ardagadensis.

[1] Kpbibit* fnit ilia IU februarii 1*70, et a concilii secretario ad Bepntationem missa die 19 einadem menais. Acta, num. 170.

15.

Postulata qiiatuor episcopi Vieentini de nonnullis disciplinae ecclesiasticae et sacrorum rituum articulis[1].

Humillime

Postulatur ut tollatur obligatio transferendi officí* sanctorum feato aliquo maiori impedita, imposita tantum eorumdem commemoratione in officio bt missa maiori* feati.

Postulatur, ut post contractum matrimonium in facie eccleaiae, ai quod impedimentum iuri* humani detegatur, penes episcopum ait ordinaria poteataa illud tollendi et matrimonium convalidandi, excepto casu, quo utraque para in fraudem contraxisset, et multo magi* ait pene» episcopum ordinaria facultas dispensandi ad patendum *dfbitntn* coniugale

Postulatur ut per s. sedem apostoiicam dirimatur quaestio inter theologos agitato an episcopus possit absolvere; sive per seipeum. sive per suum apecialem delegatum ab excommunicatione lata in confessarium, qui complicem suum in peccato turpi absolvit, si caaua ait occultus.

Postulatur, ut a s. sede declaretur, an et quatenus vigeat adhuc obligatio gravisaima imposita fidelibus per constitutiones pontificia* danuneiandi haereticos, de baereai suspecto*, blasphemator** haereticalee, carbonario* et reliquo* sectario* etc. superioribus ecclesiasticis, cum ob aerumnosa* temporum noatrorum vicissitudine» valde difficili» ac plerumque exiguae »eu nullius utilitatis evaserit haec denunciatio.

t loannes Antonius Farina episcopus Vicentinus.

1«.

Propoaitlo XXX111 patrum de novo eodlre luria eanonlrl ronfirlendo-.

Ad congregations a tanetiuimo domino notiro Pio papa IX deputatam ad exeiptenda et expendendae propositione/ epiecoporwn.*

Ut ecclesiasticae lege» in mores, in vitam, in instituta Christianorum populorum suam cumulate exserant efficacitatem, nihil profecto accommodatius est nibilque opportunius, quam si sapienti ordine digestae in unum codicem colligantur, ad cuius normam sacrum iu» et dicatur in foro et tradatur in scholis et in usus quotidianos religioae deducatur. Quod cum probe sentirent RR. pontifices,

[1] Pie t* februarii etbibite, ae postridie a oobeilio secretario ad deputation» secretarium missa. *Acto.* asm. 170.

Die 19 februarii ezbibita secretario concilii et postridie ab eodem ad Pepatatioois secretarium misse *Acta,* sum. 174.

nullo tempore eommiaaruat, at ipeorsm vigilasti· •t providuatia ia bas parta doaaooA Huo aaaa •pectavit laaaaaatiaa III. baa Heuoriw IП qasreai ia euraadis Decretalius eellootiouihM aelartisaimM •urao praeolsra adhuo moauMUta auppotufet. Quern vara latot, da aaera iariapradaatia qaaa baaa aaraarit Gregeriua IX, aaiaa aaapMia, at op·, at aaaterituto ampliarim·· pontifirii iaria oodax oditas •at? Noque minor babaad* aat gratia Boaifacio VIII, qui opaa Gregorii uborrima atquo ia primi· oppertas· sceaaaiaaa ditavit,Iperfecit

Bed baa pyovidao carae summorum pontificum qaamvis auperienim temporum commoditati plana astis faerint, aliquid tantas satate nostra desiderari patiuntur. Neque minim cuiquam ease debeV ai parampar consideret, disciplinares logea ratine temporum conditioni aie accommodari oportere, ut, labantibus ansis, immutentur, novisqne obvenientibus casibus, augeantur. Quare plurimae RR. pontifieum constitutiones dqcretaque conciliorum in corpus luria canonici nondum illata yunt, quae tamen dispersa non evagari diutius, cum judiciorum tum scientiae iuris magnopepe-intereet. Nam qusmdiu in pluribus documentis, veluti disiecta corporis membra, sparsim circumferuntur, difficile, qua lata patet christianns orbis, rite a cunctis dignosci; et, ei dignoscantur, opus est exquisita admodum notitia circumstantiarum (quae est paucorum) ad declinandam rerum atque temporum in iis interpretandis confusionem.

Haec omnia mature cogitantibus subiit demisae atque enixe patere a sanctissimo domino nostro Pio IX ut qdhibita opera atque ingenio virorum buius temporie doctissimorum, novum iuris canonici codicem digerere et apostolica auctoritate munitum ed^p ne gravetur. Opus sane arduum: sed quo plus difficultatis habet, eo magis est tanto pontifi^qdignum.

i losephns Ignatius aep. Quitensis.
t N. losephus Habert ep. Petrocorioensis et Sarlatensis.
t losephus Maria ep. Paranensis.
t loannes Hilarius ep. Emeritensis de Maracaibo.
+ M. Domenec ep. Pittsburgensis.
t Claudius Maria Dubuis ep. Galvestonensis.
t Fr. Laurentius Bergeretti aep. Naxiensis.
t losephus Franciscus Esechiel cp. Ayacuquensis.
t F. Bqrnardinus ep. Tarracinensis, Betinenais, et Privernensis.
t Fr. Aloisius ep. Aquilanus.
fi Emlygdius ep. Civitatis Plebis,
t Laurentius ep. Balutiarum.
fi Fidelis Abbati ep. Saootorincnais.
fi loannes Brady cp. Perthensis.
t Anselmus qp. Grossetanua.
fi loachim aep. Florentinus
fi Thomas ep. Recinetensis et Lauretanus.
fi Bqpedictus ep. Tridentinus.
fi loannes ep. Mobilieusis.
fi Fr. Thomas Maria ep. Dionysiearis.
fi Fr. losephus Badoc, O. P., aep. Baacti Franciaci.
fi Aloysius ep. Signinus.
fi Carolus ep. Antibarensis et Bcodrearia.
fi F. Antonius Maria ep. Nucerinus.
fi Henrietta ep. Pistoriensis et Pratensis.
fi Fr. Felix sp. Parmensis.
fi Frandscus ep. Corneti et Centumcellarum,
fi loannes ep. Clonfertenais.
fi loannes ep. Ptolemaideuais.
fi Victor Felix aep. Senonenais.
t >nastariu», aep. Burgearia^------
fi Aleystaa, ep. MethnUMaia.
fi M. lnHanns sp. Dtaisaria.

17.

Postulata mx epiacepi CoMurUcanfo de variis dtsdpHaae capitibus*.

Nacras coeprupntiem' - MMtssm'mo denune nostra *Pie* pays *IX deputata»* pro rvcqsisadis ot

Infrascriptus opiseopua Coscordietuia humiliter proponit:

1. Ut lez, qua Chriati fidele· diebus sabbati earn·· manducare prohibentur, abrogata declaretur, uti iam fait in aon pausia regionibus, excepto quadragesimae et adventus tempore, et hoc ob physicam hominum constitutionem, quae de die in diem magis debilitatur, et ad scandala vitanda, nam hoc ecclesiae praeceptum vix observatur, et non pauci putantes pro omnibus factam esse concessionem, carnea sine conscientiae perturbatione manducant

2. Ut episcopis tribuatur potestas dispensandi super impedimentis matrimonii orti· ex tertio et qttarto gradu consanguinitatis et affinitatis, et ex publica honestate; cum enim praesertim in oppidis nullum fere conpfiabi possit matrimonium quin opua sit eiusmodi dispensationibus, timendum est ne quis hisce miserrimis temporibus, in quibus fides et pietas refrigescunt, civile matrimonium contrahere malit, quam a e. sede praedictas dispensationes petere, atque ut obtineat, pecurfiatn solvere.

3. Ut ad vitandas contentiones, rixas, inimicitias, quae facile oriuntur ex sponaalibus temere et clam celebratis, constituatur dehinc sponsalia quae facta non fuerint cum aliquibus solemnitatibus ex. gr. coram duobus testibus, ac monitis parentibus, esse invslida, atque cum solemnitatibus inita, fieri invalida si. qnin renoventur, annus integar px quo facta sunt, transeat.

'4. Cum his praesertim temporibus formatio processus regularis et canonici contra parochos et beneficiates inamovibiles res ait periculi plena; ut tribuatur episcopia facultas praedictos quovis beneficio expoliandi absque formali processu, quoties constiterit eosdem adeo gravia crimina perpetrasse, nt ab ipso episcopo, auditis indicibus synodalibus, illud sine scandalo diutius retinere non posse existimetur; ita tamen ut beneficiario relinquatur ius appellandi ad s. sedem.

3. Cum saepo contingat viros ecclesiasticos typis vulgare libros aut opuscula, vel articulos inserere in diariis ex quibus ignominiam captant, et scandala oriuntur; ut sub gravibus poanis prohibeantur quidpiam typis vulgare sine permissione ■· *tcripti»* obtenta ab ordinario.

β. Cum praaeertim in Italia iam fare nullum reliquum ait beneficium simplex cuius titulo quia poasit sacros ordinae suscipere, ac pauci siat qui possint titplo patrimonii ordinari; providere oporteret ut dahiae epiacopi, eos iater clerieos patrimonio vel titulo daatitatoa, at aoeUaiao ministerio idoneo· et secesaario·, ordinare patriot titulo *Serritutu tedMMU.*

fi Nicolao· episcopus Couoordiansia.

' Ad sscrvtartaai srneilU mism dis It februarii.

Peetglataj· a fere CC patribna mbneriptun >n degmaUea Malttaae raaMptiaali eet^ereae ta caelum Deiparae'.

AasuMdaaaimw «iqaw μ μ Aμ Mμ μ η μ *patritae eeneaUa* FetiMM* |VMN pF*

Eminentiaaimi atqaa exodlentinaimi patrat.

Postulatum a fare bi· eeetum patribus ooncilii Vatieaai, cardinaHbua aeilioet, patriarch»*, arehiapi- •oopis. epiaoopia, «allia* abbatibua, at lapnmi* •odalitiorum regalanum moderatoribua, garment· Miiu· totin» eccleaiae interpretibp· obaignatum incredibili laetitia exultante· robi· exhibemus. In eo enim ad maiorem Dei Filii atque Deipara· gloriam, ad ineffabilem omnium ChriatMdelium con- solationem, beatam Mariam anima immaculata et corpore* virgineo ad dexteram Dei Filii, nostram praeaentisrimam mediatricem in caeli· aditare*, a B •acroaancto concilio Vaticano explicite et aolem- niter declarari et definiri perarde'nter poatulatur. Omne· quidem certam babent apem generalia ec- clesiae catholicae comitia, quae aub fadstia auapiciia almae reginae ab oflbi originali labe immuni· tam felicia habuere exordia, ipaa patrona, interempti» cuncti· haereaibua, ad deai,deratam uaque metam quamprimam et feliciter eaae perventura.

Komae die XXIII februarii A. R. 1870.

Humillimi et addictiaaimi

t loaepb Bened. Duamet archiep Catanien.

t Ludovicua M· Idèe-^pi»c. Liparen. .

■•■eeata pre dogmatica· detaltlaals aaaumptlaaia e«r. pareac beatae Mart·· virgtals Ia eaelam paaalbllitata.

I. Pervetustus et consttns utriusque eccleeiae occidentalia et orientalia cum docentia tum diacentia eat aegpus circa corpoream Deiparae aaaumptioneiir. Hoc autem factum, quod acilicet homini· corpus ante extremum iudicii diem in caeli· vivat, neque •enaibua, neque humana auctoritate teatificari poteat; quamvia enim Scriptura dicat Enoc et Eliam rapto· eaae in caehtm, inferri non poteat ad intnitivam Dei viaionem admitto· eaae. Niai.igitur firmiaaima eccleeiae fide· quoad corpoream beatae Mariae virgini· aaaumptionem dici velit levia nimia cré- dulité·. quod vel cogitare impium eat, procul dubio eam a' traditione divino-apoatoliea, id eat a reve- latione ortum habere finniaaime tenendum. Quod glorioaum quidem facinus divo evangeliatae loanni, qui poat beatae virgini· dormitionem obiit, reve- latum eaae potuit.

Inauper Deiparae virgini· anticipata resurrectio et integra glorificatio cum connexa cum divina maternitate et immaculata conceptione aint, inter,B facta dogmatica iure merito aooenaeri possunt.

Idcirco aaaumptio Deiparae corporea cum nanc- torum canoniaatione, vel Petri Romam adventu comparari nequit; quippe quod iatae veritate· ad summum ecclesiasticae certitudini·-aunt, de quibua tamen dubitari minime poteat, qnin fidee labe- factaretur; illa vero definibilia de fide eat. quia inter facta dogmatica sensibus non anbiecta aooen- aetur, atque traditioni divino-apoatolioae consig- nata eet.

* Praeterea magni momenti eet animadvertere iuxta ordinariam Dei oeconomiam anima· illatorum, quibus nulla anperait peccatorum poena luenda, illico poet mortem ad intuitivam Dei viaionem ad- A mitti: aat nan ita eaae de oevporibna, quae taataa ia aevieaimo indidi die evigilabant reaumpteqae spiritu, divine intuitu fruentnr.

П. Neque locupletiaaima a. patrea toetimonia a remota aetate ad dnodedaaa aaqne saeculum dedderaatar, qni uti taataa diviaae revelationi* baac veritatem prop'ugaaat, atqae ia noaaullia aaaetarum Seriptaiaram oraculis etiam iaeiaaari aatamaat. Antiquienm varo patrum aileatiam, quod ad sum- mam eat argumaatam aegativaa^ a paetarioram natatam patribus abend· oompeaaatur.

HI. "Neo theologorum suffragia a duodecimo ad nostrum nsque aevum desunt, qui pro virili tua parte bane veritatem propugnant.

IV. Pro pin* sententia gravissima quoque theo, logica militant momenta, quae nempe a divina potiaaimum maternitate deaumuntur. Si enim Chnati caro earo Mariae eat, prout ille corruptionem minime vidit, ita et iata. Immaculata inauper conceptio huc etiam potiasimum «pectat. Si enim a labe peccati fuit immuni·, ita etiam ab einadem pec- cati poena, ideoque a corruptione carni· immuni· ease debuit. Multi· denique alii· omiaai· argu- menti·, cum »·. virgo angelorum ait regina, incon- gruum eaaet angelico· spiritu· in propria natura perfecta divina viaione frui, eorum autem reginam ad novissimum uaque iudicii diem integram ex- pectare Dei viaionem.

■•meata pre lavaeatae dclaiUaals appertanitate.

I. Revelata· aolemniter manijeatare veritate· peropportunum aemper eat. Ait enim Christua: *Quod* dico eedia ia towbria *praedicate neper tecta.* Et aene aliquam implicite revelatam veritatem aperte praedicare eat aemper recent victoria, fidei- que imperii extentio advenue rationaliamnm hac noatra aetate tam impie graaaantem.

II. Tenerrimi huiua promulgatio dogmati· aperta eaaet divinitati· D. N. I. C. confessio; tali enim privilegio divinae maternitatia intuitu Deipara fuit condecorata, adeoque diris devoverentur errore·, qui noatre quoque aevo Chriati divinitatem tam •acrilege impetunt.

III. Cumque de beata Virgine canat ecclesia: CaMtefoa *haeretee tola intemniati in* tmisarso aaamdo; dogmatica eiuamodi definitio quin eaaet haeretici· anaa in haereai inaurdeacendi. in ovile potiua Chriati per eam reducturo· fore aperandum.

IV. Suavia haec decretatio eaaet aenaibile argu- mentum articuli fidei — *Credo* canti* *reourreetio- nam* —. Claro enim hoc facinore materialiamo, nec non indifferentiamo, aanientibua temporum nostrorum plagia, oatr*ciamua daretur. Eccleaia enim exaltana quasi tuba vocem auam, ietbali de preaaia sopore clamaret: Sursum *corda.*

V. Lucentiaaima hac nova aureola cyclus Mariae gloriarum in hac Hierosolyma militante clauderetur.

VI. Cum lex aupplicantium ait lex credentium; pastorum et gregum vota hanc aolemnem decreta- tionem expostulant; et hac cauta fidei meritum augeretur, ex fide enim, quod nunc ex pietate, di- vinitus teneretur.

VII. Concilium Vaticanum I aub auspicii· al- mae Virginia ab omni labe immuni· inchoatum, dum luculentum erga Deiparam pietati· monumen- tum poneret, ad desideratam uaque metam, ipaa patrona, quamprimum et feliciter perventurum certo confidimus.

Quae omnia quidem argumenta fusiori calamo enucleata examinari poaaunt in opere, cui titulus: *Do corporea Deiparae auuenptiono, an dopueatico de- erato definiri pouit, diepuiaitio kletorico-critico-theo- lopiea Aloyni Vaccari Cauinonait etc.*

1 Docamsata signata Iβα-IβI ia aaa·· «aserunt patrua Deputation!·; reliqua kacteaaa lataareat te CoseilU Vaticani tabularia

• adalara eoi.

»

18»>.

Cum infraaoripti eoneilii Vatioani patres iuxta perpetuum utriuequo ecclesiae snasam et veueraadam traditionem beatam Mariam Virginem intuitu Storum Christi Iesu Salvatoris, cieat do peeper immaculatam eoMeptionem et do concupiscentia per virginalem aqateraitatom, ita de inimiea morte singularem triumphum retaliaoe, per acceleratam ad similitudinem Filii sui resurrectionem, firmissime teneant: ideo, ut eius gloria novo splendore augeatur eiusque praesidium ad interimendas hsereses hac nostra piaculari aetate graasantee, eamque et Deum Filium eius impetentes, magia magisque eceibya experiatur, et christifideles votorum qjnt tandem compotes: Deipâram anima et corpore caelo adoesqviventem solemniter declarari, proclamari atque denhiri a'uacrosancta Vaticana synodo, quam ardentiasim«_o<petunt.

Mario card. Mattei vescovo di Ostia e Veletri.
riloisius card. Vanuicelli tituli 8. Praxedis aep. Ferrariensis.
D. ' card. Carafe tit. S. Mariae Angelorum ad Thermas aep. Beneventanus.
F. card. Asquiniu» presb. tit. β. Stephani in monte Coelio.
Giot. Batt. card. Pitre tit. S. Cellist.
Enrico card. Orfei arcivescovo di Ravenna,
f A. B. card. Antonucci aep. ep. Anconae
losephus Aloisius card. Trevisanato- patriarcha Venetiarum.
Fr. Philippus Maria card. Ouidi aep. Bononiensis
I. card. Pecci ep. Perusinus.
losephus card. Milesi tit. β. Mariae in Aracaeli.
t Caesarius, card. Mathieu, tit. 8. Sylvestri in capite, - aep. Biiuntinus.
C. A. card Morichiui ep Aeainue.
Luc. card. Bonaparte del titolo di Santa Bodenziana.
Giuseppe card. Berardi del titolo dei Senti Marcelline e Pietro.
Ed. card. Borromeo diacono de' Santi Vito e Modesto.
f Ludovicus, card, de la Lastra y Cuesta, aep. Hispalensis.
Raphael card. Monaco tit. SS. Crucis in Hierusalem.

18 c.

Beatissime pater.

Cum iuxta apostolicam doctrinam, Rom.V-VIII, 1 Cor. XV, 34. 26. 54. 57. Heb. II, 14. 15, aliisque locis traditam, triplici victoria de peccato, et de peccati fructibus, concupiscentia et morte, veluti ex partibus integrantibus constituatur ille triumphus, quem de satana, antiquo serpente, Christus retulit; cumque Gen III, 15, Deipara exhibeatur singulariter associata Filio suo in hoc triumpho; secedente unanimi sanctorum patrum suffragio, non dubitamus, quin in praefato oraculo, eadem beata Virgo triplici illa victoria praesignificetur illustria; adeoque non secus ac de peccato per immaculatam conceptionem, et de concupiscentia per virginalem maternitatem, aio etiam de inimiea morte singularem triumphum relatura, per acceleratam ad similitudinem Filii aui resurrectionem, ibidem praenuntiata fuerit. Id quod ex naturali unitate carnis, Christum inter eiusque matrem, illustrationem novam accepit. Optimo igitur iure Christum Iesum ita alloqni sanctissimam matrem suam posae clarissimua 8uaresius docet. III part. q. XXXVII, art. 4: „Haec nunc est caro, de qua eat caro mea.“ Et nos omnes firmiter affirmare possumus, corpus

.A Virginia Ma«4 quelaymedo initia* humeaao salatin, quia «x illius aanguiaa eorpas Christi eumptum unit, quad firit nostras salutis pratis·; ideoqna iaeoaeusa Me tensudum, idem Virginis corpus singulari modo rodemptiouom partidpaass, seu anticipata· gloriam et immortalitatem eonsoquutum fniaaa.

Itisnper do hoc immaculatae Virginio resurrectione et ia caelos assumptione, uti ex eoncordi maiorum consensu, et constanti, publico, solemnique cultu elare evincitur, antique est ntriusqne ecclesiae traditio: ad quam servandam rei manifesta cohaerentia chm aliis beatae Virginia praerogativis, carentia reliquiarum, sepulchrumque corpore virgineo vacuum conspirabant. Quod si aliquando nonnullis haesitatio quaedam fuit, occasione, ut videtur, dectipti Gelasiani, de libris apocryphis, ea tamen non obstante, antiqua et venerabilis sententia B talem nacta eat a pluribus saeculis consensum, ut a theologis communiter habeatur pro certa et definibili de fide, de qua dubitare viro catholico nefas sit: immo non desunt graves auctores, qui eam ut iam de fide hebeant. Satis heic erit in memoriam revocare Benedicti XIV verba, qui postquam pro virili sua parte de pia sententia disseruerit, addit, *Dr eantmit. sarci.* lib. I.cap. XLI1. n. 15: „Dc eodem scilicet festo loquitur sanctus Bernardus, ep. 174. ad can. Lugd. num. 3. Tom. II opp.: Accepi sane ab ecclesia illum diem eum sumnia veneratione recolendum. quod caelis intulit celeberrima festa gaudiorum. Gregorii praeterea Turonensis. Andreae Hierosolymitani, Gregorii magni pontificis, Ildephonsi Toletani episcopi. loannia Damasceni. Bernardi abb. assertiones praeclare ostendunt beatissimam Virgiifem placida morte terris ereptam in caelos statim assumptam fuisse. Piae ac religiosae C sententiae de assumpto in caelos virginis corpore, rationes etiam theologicae suffragantur petitae ex dignitate matris Dei. ab excellenti virginitate, ab insigni super omnes homines et angelos sanctitate, ex intima cum Christo filio conjunctione et consenaione^ex filii in matrem dignissimam affectu, denique, quod caput est, ei ecclesia non modo assumptam in caelum virginem celebrat, sed etiam humilias aanctorum loannis Damasceni et Bernardi legendae fidelibus tradit, quae cum corpore simul et anima assumptam disertissimis verbis affirmant, de eius auctoritate et suffragio neutiquam dubitandum esse videtur.·'

Exinde plane constat hoc privilegium, quod in systemate Mariano conspicua pars est, quodque tantopere cum aliis doctrinis revelatis cohaeret, apostolos, ipsumque loannem latere non potuisse. proindeque ex apostolica traditione ecclesiae innoD tuiase.

Ex his, sliisque gravibus momentis, quae ab antiquia sexcentisque rerum ecclesiasticarum scriptoribus passim afferuntur, hanc piam vetustamque sententiam omni firmitate muniri, atque de fide definibilem esse novimus.

Quapropter, beatissime pater, qui a paucia abhinc annis, tuum infallibile oraculum, longo iam populorum desiderio expoctatnm, effusaque gentium deprecatione expetitum, maximo episcoporum et chriatifidelinm plausu exceptum, dogmaticam nempe definitionem de immaculato primo Deiparae conceptu emisisti; e te nos et Christianas plebes sollicitudini nostrae commissae quam vehementer expostulamus. ut ecclesia, omnia Deiparae ornamenta et triumphos in unum congerens, illam anima simul et corpore caelorum aedibus fuisse receptam definiat.

Eeque enim hoc gloriosum facinus immerito postulatur; quippe sicut virgineo pede antiqui aer-

' A concilii secretario ad deputatioais secretaria· misse est haec postulatio <Us X7 februarii 1870. Aris, aaax 178.

paatta eepat boata Virga contrivit, te *alaaud h·· A aova fleri*· «aaa maaifeatati··· Chrieti FUI ta, ■uoaqaa baeta* ta baa ptaaatari aafeta gnaaaataa tarie*· aontaret. Si ilia quidam ad aaa ariaariaarda· •cale* MiTwtat, teaaaaa, qui d*banebantar «nww, rationali·*··*· praaaartiai ·* «aateriaMamum, «·· tamaataa aaqnari· flaatna oonfrtagoadea, ritdaqne nefaada. qaaa vatati Notai aevo tanam andiqae pollaunt, exalatara fera «oaMiaia·. Qata immo ipria eatholieaa tdai àdvanarii·, praaiaoeata «aria Stella, ad Patri navigtaai feattaanter remeaatiba», aaa· «rit ovile at aaaa paetor.

Qaaa earn ita atat, Mnetiauma pater, aaoerdotii eulmen et apex, et eodaaiaa catholica· oa, aea Vaticaai oondlii a te iadieti pâtre* ad tuo* podaa, de qnibu* dietum eet: Qwn* pulchri pM«« «aaa-*gtlûantiwK* pacem, emmpdtamilrum homi, derate provoluti, Deiparam anima immaculata ot virgineo corpore in caelo* viventem, aupremo tpo magiaterio, B io hac aacroaaneta aynodo firmari, proclamari, definiri, enixi· precibua poatulamua; ideoque chirographo noatro haa «applicatione· fidenter obaignamua. „

t loaeph Benedictu* Duamet aep. Catanenti*,
f Laurentiu* Pontillo aep. Cuaentinu·.
t Vinbeutiua Spaccapietra aep. Smyrnenaia vio. apoat. Atiae Minori*.
t Caietanu· aep. ep. Melphicti, luvenacii et Terlitii.
f loteph aep. Tranentia et Naaarenua.
t Januario* Maria ep. Anglonenii* et Tunienai*.
f Carol»· -Victor ep. Myndenaia, et praelatu* ordinaria* dioeceai* Sanctae Daciae in Sicilia.
t Mariano· aep. Reginenaia.
t Aloyata* ep. Oritanu*.
t loanne* Baptiata ep. Atrebatenai·.
t Petrua-Paulu* ep. Foroliviena*.
t Aloyata* aep. Meeainenaia.
t loteph Maria ep. Synopenai*.
t loanne* ep. Ôerbenti*.
f Ludovic»· Maria Idèo ep. Liparentia
t loanne· Guttadauro ep. Calatiniaiadeuai*.
t Catparua ep. Antipatrenaia i p. anxii. Corieaaia.
t Raphpel Maria D· Franco ep. Cataoenaia.
t Vincentia* Biaoeglta ep. Thermularum.
t Aloyata* ep. Neritonenai*.
t F. Dariu* aep. Scopienai*.
+ Fr. Aloitio* aep. Irenopolitanu*.
t Fr. Amatu* Pagnucci «p. Agathonioeni*.
f Fr. Angela· Kraljeviô ep. Metallopolia et vic. apott in Hercegovina m. p.
f Fr. Petra* Severini ep. Sappenai*.
t Fr. Aloytiua Moccagatta ep. Zenopolitanu*.
t Fr. Eligiu* Co*i ep. Prienenti».
t F. Pa*chali* ep. Antiphellenai*.
t Raphael Moriaeiano ep.^lqaillaoenai·.
f Cerota* Pootea aep. Aatibarenai* et Scodrenai*.
t Petra* Maria Vrancken ep. Colophonienaia vio. apoat Batarienai*.
I loaephu* Maria Fanelli ep. Sancti Angeli Lombardorum et Bieaeienei*.
f loanne* loeaphu· ep. Andrienaia.
t loaeph «p. Oppidenaia.
f loMph Maria ·p. Montiafaliaei.
f Antonine ep. Plaeeettaa».
t Edmund·* F. Guierry, ep. Daaabenri·.
t Innocentia· ep. Eagabinaa.
f Franetea* Giampaolo ep. Lartaaaria.
f Vincenti·· Rabanri* «t Bntaattaaa ep.
t Aloiaina Sodo ap. Theleataua aea Cerretanan·!·.
t Dominie·· «p. Dianeari*.
+ Henricat ep. Caiertaaaa.
Franciacu* ep. Abellin*n*i·.

t AJairiaa XMfa aap. TaatteM.
f Fr. Afeyria* Maria ep. Critae*ta*.
f Fr*n*l**n* Aemiliae nep. Mattanaafe.
I Stapbaaa* ap. Thormepyleam* vta. apoat Madranpataaaa.
f Philippe* leeephn* Viard, ep. WoUtagtonoBria (Nava Zelandi·).
t loeeph ep. Lanata*. Banaaeaai* ot Bngaatoaota
f Salvator Magnaaao op. Beltamiri* vie. capitulari* Goaaeoria.
f L loaeph op. 8*aag*llienri*.
t Andran* Caeaeota aop. Uttaoaai·.
+ Petra· Cileato aop. Raaaani.
t Fr. Aloyaiaa De Agatio ep. Triventtaua.
f Fr. Aloiaiaa Filippi ep. Aqailaaa*.
f Liviua ap. 8. Marci et Biataiaaaaria.
f Philippa· ep. Nieotareari· «t Tropiaaaia.
t Antonini loqpphu* ep. Nicopolitanua.
B t loanne· ep. Foltreari· et Bollunenai·.
t Rudetindo· ep. Porta*-Victoriae, neo non abba· nulliu* Novae Nuraiae.
t Benvenuto·, aep. Granatenria.
t Con»tantinu·, ap. Gerandentia.
f Antoniua M. aep. Traianopolitanu*.
f Fr. Paulu* Benignu* ep. Portoricenai*.
t loaephua Ignatiu·, ep. Bolivarenti*.
t Benedictu*, ep. Dertuaenai*.
t Ferdinand»· ep. Aaturioenai*.
t lotephu· Ignatiu·, aep. Quitenri·.
f loaeph Franciacu· Eaechiel ep. Ayacuquenai·.
f Bernard»· aep. Guatemalan·».
t Emmanuel, ep. Nicaraghentit.
f Mariana· lotephu· aep. BonaSrenaie.
f Fr. loaeph Maria Benedictu* ep. Daulienai*.
f Gregorina aep. de Manii*. /
t loaeph ep. Aurienai*.
C t Hyacintho· ep. Megarenai*.
f loaephua Maria ep. Cananenaie.
t Michael, ep. Conchea··· in Hiapania.
t Franciacu* de Sale* ep. Arcenti* auxil. Toletana·.
t Sebaitiana·, ep. Calagurritano» et Calceatenai*.
t Antonine Roiai-Voccari aep. Colouenai*.
F. Petra· ep. Caurienaia.
t Franciacu· Marina* Vibert ep. Maurianenai·.
Philippu* ep. Miletenata
f Petru* Rota ep. Guaatallenai*.
t Eleonora* ep. Montiaalti.
t Leonardo* ep. Aieuli, et Ceriniolae.
f Petru· ep. Moltaen···.
Antonio* Petru* IX Haaaun patriarcha Cilicienti· Armenorum.
Pietro Apeliaa arriveacovo di Maraae.
Giovanni Ghiureghian veeeovo di Trebbonda.
Stefano Melchiaedech veeeovo armeno d Eneram.
D Stephano laraelian veeeovo di Karpatb.
F Gregorina aep. Compaaau adminiatr. Campanienri·.
f lacobua Donnelly ep. Clogberenri* in Irlandia.
f Philippu· aep. Caietanu*.
t laeobu» ep. Briabanenai*.
t Augutua Maria Aloyata·, ep. Natohitochenai*.
t Anaelmn* Fauli ep. Groeeetanna.
+ Fr. Raphael Corradi ep. Balaeoregianaia.
f Nioolana Adama·, ep. Malicaraaeeanai·, vic. apoat. Luambnrganai*.
t Henricae ep. Gandavaaei*.
t Michael Adrtaaae Haakin*on ep. Porta* Ludovid.
f Petra* ep. Delooaearia.
FrandaM* ap. Laqaedonieari*.
f Franeitau* Xaveriua ep. Caatrimari* Stabiarum.
f Leo Mearin 8. L ep. A*oalonaaei*, vic. apoat. Bombayeoau
f *J.* B. Midge ep. Momtaeari·.

t Adrian·· Languinat & I. op. Sergiopolii •pete KaakiMMia.
leaoph·· Oiagta Mp. ausafia Oipri.
t lamptern Mater aap. mmnita AkpL
f Batrus Boteanl aap. Tyri te Sidepidi· Mante-

Cum iafraaeripti «CMilii Vatieafii putres texta perpetuum utrianqu· aeriaria· ·«·« te mau·dam traditionem beatam Maria· Vtigtee·· tetaite meritordm Cbrtyi laaa^abateete, aacut de peceate par iamdaculatam eoaoeptienem te 4· taawpiaam·. tia par virginalem matamitatesa, ite da iatariaa aorta aingularem. triumphum rotali···, par aapiaratam ad similitudinem MÛ tai raaanaaüoaa·, firmiteime teneant: ideo, at aiaa gloria nero aplaadora augeatur eiusqn· praesidium ad iatarinaadaa haere··· hac noatra piaculari aetate graMaatae, eamque et Doom Filiam eius impetente·, magi* magiaque eecleeia oxperiatur, et christifidel·· votorum aint tandem compote·: Deiparam anima ot corpore caelo adeaae viventem solemniter declarari, proclamari atque definiri a aaorosenota Vaticana ▪ynodo, quam ardentMaime expetunt

f Petrus de Villanova Caateilaooi aep. Petronii·,
t losephu» Ignatin·, aep. Quitensis.
t Salvator aep. ep. Auximanus et Cingulann·.
t Aloysius ep. Berissensis.
f Thoma· ep. Rerinetenri· ot Lauretanus.
t Ambrosius, ep. de Chilapa.
f Germana· ep. de Chiapa.
f Bonifaciui Antonia* op. Neo-Pampilonenri·.
f loannes B. ep. do Tnlancingo.
Fr. loannes I. do lean ep. dc Comaytgua.
.Oalixtu· ep. Paoensia.
Bernardus aep. de Guatemala.
t Petrua, aep. de Gnadalaxara.
t Carola· ep. Popayanenaia.
Remigia·, ep. Conehenaia.
loaeph Ignatiu· ep Riobambenaia.
Fr. Buenaventura obiapo de Salta.
t Petru· ep. 8. Sebastian! Flumini· lannarii.
f Aloisiua, ep. Fortalexienai·.
t Leonardo· ep. A*culi Satriani. et Ceriniolae.
t Antonia·, aep. Salernitana·.
Pbilippua aep. Patracenri·.
t Henricu» ep. Casertaans.
ioannoa ep. Calataniriadenai·.
Vincentia· ep. Pennoari· et Atrionai·.
Bartholomaeua ep. Calvenaia ao Tbaanoaei· administr. «poat. CaatellsBetenaia.
t Bonaventure ep. iam Liparenais.
t loaephu· ep. Nolana·.
t Fr. Thomas Michael ep. Tanearia.
Laurentio· Poatillo aep. CuMutinus.
Fr. Antonio M. Fania vesoovo di Manioo o Potensa.

18«.

Cum infrascripti concilii Vaticani patro· iuxta perpetuam utriu»qu· eecleeia· HUtm ot traditionem vpneraadam, boatam Mariam Virgin·· intaita meritorum Chriati lwu Salvatori·, «icat d· poeoato per immaculatam conceptionem, te do oeacupiaeontia per virginalem matsraitatem, ita te de teimieo morte ringularom triumphum rotali··· per mmloratam ad atmilitadlnem Filii Mi roonrrecticnem 4rmisrim· tauaant: id··, nteius gloria novo apleadore augeatur, eiueque praesidium ad intsrimeadaa haereeea hae noatra piaculari aetate graasantee, eamqu· te D»um Filium aau impetente·, magia magiaqu· «xpariatar, te chriatifidtec· votorum «tat tandem compote· ; Doiparam anima te oorpor· cmlo adoaoe viventem aolemtetar d*elajari, proclamari,

i, t K A atque M M M 'eMroMueta VuBm m lyneda qnam

BmAmmIb·
+ Vitees-Aagaatea' aep. MwHtete—
f Gaaper laaapbaa ap. Taraaaaaaia.
4 laaaaaa I, ·£ Bragaaaia.

Wf.

Cum Iηφ ta, qaaa uaivaraali· aaalaate eredaada aatnar· ratiaaiA aa Cbriati Uatea maxima devotio·· vwgrati aaat, ait illud finale privilegium baatiaaiaHM Virgini· matris Doi Maria·, «x quo •roditur, quod, Meut a Deo, qui ride· faoit magna, custodita fait a corruptione peccati ia ipao aao prino introitu ad vitam, aio te ia felici aao exitu, ob r«v»r«atiam virgineae carnia, ox qaa carnem /▪umprit, a corruption· corpori· urvatam immanem, I quin tamen ecclesia dpeen· boo de fide definierit·. infraMripti «aeri Vaticani concilii patre·, ad maiorem Dei, Driparaeque gloriam, ad meritum et firmitatem fidoi, ad fidelium coneolationem, devotissime ofaagitant, ut de doctrina corporeae Virgini· a·-•umptionii in caelum in ip*o aaoro concilio pertractetur, ao (quod Deu· concedat) ai ipai videbitur, dogmatice declarare ao definire dignetur, Mariam Virginem aanctiMimam corpore et anima, ad «imilitudinem Filii iui Salvatoris noatri, in caeli· glorioae regnare.

t Fr. Fideli· ep. Rosalienai· et vio. apoat. Tuneti,
t Fr. Michaelungelu· Jacobi ep. Pentacomienai· et vic. apoitdAgrae.
t Fr. Paulu· To«i ep. Rhodiopolitanu·, vic. apoat. Patnae.
t Fr. Franoiecu Dominicu· ep. Aegenai·, et vic. apoat. Sophien···.
0 f Fr. Antonia· Maria ep. Nucerinu·.
-f Fr. Bernardinw ep. Tarracinenai·, Betinu· et Privemanai·.
t Fr. loanne· d<› l»«u ep. de Comayagua.
f Fr. Buataehiu· Zanoli ep. Eleutheropolitanue vic. apoat. Hu-pe.
t Fr. Laurentiu· Bergeretti aep. Naxiensi·.
t Fr. Raphael De Ambroaio aep. Dyrrachien»ir.
f Fr. loaeph Novella ep. Patareo·!·.
t Fr. Gabriel ep. Eurienaia.
t Fr. Gabriel ep. Mellipotamenais.

18 *g.*

Cum infraacripti concilii Vaticani patre· iuxta perpetuum utriuaque eccleaiae senaum et traditionem venerandam, beatam Mariam Virginem intuitu meritorum Chriati leau Salvatori·, sicut de peccato per immaculatam conceptionem, et de D concupiscentia per virginalem maternitatem, ita et de inimiea morte aingularem triumphum retulisse -per acceleratam ad aimilitudinem Filii aui resurrectionem firmisaime tenenitt; ideo, ut eius gloria novo splendore augeatur, eiuaque praesidium ad interimenda· haere··· hac noatra piaculari aetate graaeantea, eamque et Deum Filium eiu» impetente·, magia magiaque experiatur, et chrutifidele· votorum aint tandem compote· ; Deiparam anima et oorpor· caelo adoaoe viventem aolemnitcr declarari. proclamari, atque definiri a Moroaaneta Vaticana synodo quam ardentiaaima oxpetaat.

(L t S) Ignatin· Philippea Harcua patriarcha Antiochiae Syrorum.
t Fr. Francisons Xavsrins op. Muranus.

18A

Cum infrascripti concilii Vaticani patre· iuxta perpetuum utrimque oceleat·· leusum te traditio-

M·' Twnlw, baata· Marisa TWiiaia, totale· aMfitMMi Christ! Iai· galvateri·, Mari d· F* Wt 4· oapiweetia per rirgiaalam attaritaw, ita et 4e total·· aarta Abgâlarata triaaghMTratattota, far eoeetoreta· a4 riailfa»4isaa 1ÎMi «ri riiartiiH· aaa, firafari·» taaaaat: 14b· ai atoa (testa aava •plaa^ra aagaatar, atat^aa praesidium *4 foteriaaaàaa haaraaa baa aaatra piaealari aatato gto·· •aates, magis aagtogaa experiatar, at shifetiMel·· rotaram riat taaiaa oeapotea; Deiparam aaima et corpora eeeto atoa» vhraate· aalaaaiter 4aatotari, proclamari atque dsfiairi a aaaraaaaota Varice·· synodo qQsm ardenriwime expetant Naa quidem earn emaibus patribus certam Muriam habemus, generalia comiti· catholic·· aaoloriaa, quae sub turn faastis auspiciis «Imae Maria· Virginis ab 'omni labe originali immunis tam falieia exordia habuere, ipsa protegente, interruptis cunctis haeresibus, ad desideratam usque metam quam primum ot feliciter fore perventura.

Fr. Thomas Maria Gentili episcopus Dionysiensis.

18 «.

Cum inter ea, quae universalis ecclesia erodenda semper retinuit, ac Christi fideles maxima devotione venerati eunt, sit illud finale privilégiant beatissimae Virginie matris Dei Mariae, ex quo creditur, quod, sicut a Deo, qui eidem fecit magaa, custodita Alit a corruption· peccati in ipso suo introitu ad vitam, sio et iu felici suo de mundo exitu, ob reverentiam virgineae carnis, ex qua Deus ipse carnem sumpsit, s corruptione corporis servatam immunem, quin tamen ecdwia docens hoc de fide definierit: infrascripti sacri Vaticani concilii patres, ad maiorem Dei, Deiparaeque gloriam, ad meritum et firmitatem fidei, ad fidelium C consolationem, devotissime efflagitant, ut de doctrina corporeae Virginis assumptionis in caelum in dicto sacro concilio pertractetur, ac (quod Deus concedat) si ipsi videbitur, dogmatice declarare ac definire dignetur, Mariam Virginem sanctissimam corpore et anima, ad similitudinem Filii sui Salvatoris nostri, in caelis gloriose regnare.

Henricus Corvsja abbas et praeses generalia congregationis Cassinensis Italicae O. 8. B.

Fr. Bernardinus a Portugruario minister generalia ordinis Minorum.

Fr. Nicolaus minister generalia Csppucinus.

D. Franciseus Maria Cirino vicarius generalia clericorum Regularium.

Petrus Beekx praepositus generalis societatis lesu.

Nicolaus Madron, çuperior generalis congregationis sanctissimi Redemptoris.

Basilius Grifoni O. 8. B. abbas vicarius generalia congregationis Cemaldulensis.

Gulielmus de Cesare abbas generalis et ordinarius Montis Virginie.

D. Iulius de Ruggiero abbas ordinarius sanctissimae Trinitatis Csvensis.

Franciscua Leopoldus Zelli abbas nullius 8. Pauli de Urbe.

D. Carolus Maria de Vera abbas ordinarius Montis Cassini.

18 *k.*

Propositio ad coacillam1.

Episcopus Giennensis in Hispania petit ad concilium ut tamquam dogma fidai declaretur, vel ^Wwi VWMMBW MH··* ΛΜΠ·· TIT^Mw it «arito·.

Indicanda ut psstia verb· expboeatar.

1. Dogma Mai aat eooespHo immaaalata baataa ■arto· Ttrgtais; dag·· Mal apostat esta riusdam béate· Mari·· Vhgtate aaaamptto.

ft. Pflttti •ripeadium more. Qua· non pae•avit, paaaaa petisti aoa potaM ferro. Docuit in eariam gtorieae transire.

>. Sioat praemium iaaaaitatb est gioriâoatio deoempta ex radfae saactideatiesis, ita at triempbalis aoreaa debait esee in boats Maria Virgins aeeumptio singulariter gloriomu

4. Fastam quo wlobratnr awamptio beat·· Marine Vtrgisis in cerium sol··»!· quaedam professio est fidei populi ehristiaai; ideoquo aedamatio ia oqncilio dogmatis assumptionis best·· Mariae Virginie, neodum augebit pietatem erodentium, sod magnam tanerrimamque conaolatxtnem universo conturbato praestabit

Romae dio 8 ianuarii an. Dom. 1870.

Antoninus episcopus Giennensis.

18/.

Episcopi 8. Christopher! de Havana votum eirea B. V. ac Delgenitrieis Mariae assumptionem in caelum^

Ad wnriurimum doattiwm «ostrum *Pium papam IX: humillima** prows circe ioutao Ftryixi» *ac Dmgtnitricit Maria** *ouumpUoutm* m *cotium: qua* tupplti fwdil Hyaeiuthu* Maria tpiteopu* S. Chrittaphori dt Haaana.*

. No laeteris, islmies mea, super me, quia cecidi : coasargaa cum sedero in tenebris: Domnos lu mea est. Mich. VII, g.
Veni da Libano, soror ssea sponsa: coroaaberia. CanCIV, β.

Beatissime pater.

Optatiaaimus, ac valde cordi meo desiderabilis tandem illuxit dies, in quo Deus, misericordiarum pater, quod maxime expetebam, concessit mihi, episcoporum omnium minimo, nempe, ut ad vestra· •unctitatis pedes humillime provolutus cordis met ardentissime desideria aperire, ac nota facer· pouim, •c preces supplici animo fundere, quas vestram sanctitatem ea, qua semper pollet, clementia ac bonitate, exaudituram minime dubito: desiderium enim pauperum exaudivit Dominus et praeparationem cordis eorum audit auris Dei.

Et quidem, beatissime pater, cum maxima fiducia ad thronum, in quo. vestra sanctitate Dei vices in terra gerente, ipsemet Christus vivit, et sedet, et imperat, ac regnat, me accedere profiteor, eo quod certo sciam neminem ad hoc vere summae in terris gloriae fastigium, digne accedere thronum gratiae, quin impetretur, quae expetit. Maior etiam cordi meo ineat fiducia, dum de Deigenitricis gloria coram vestra sanctitate, cui inter omnes, ni dicam super omne·, principis apostolorum successore·, praecipuam Deus contulit erga virginem Mariam dilectionem, ager· intendo. Hoc enim permultum mihi arridet: cum profecto vestra sanctitas, omnes et singulos ad vaatrae-beatitudinis pede· pro qualicumque negotio accedente·, benigne excipiat, benignissime profecto excipiet, qui pro virginis Mariae honore amplificando

› A eosdlii seentsrio ad secretaria» DepetsUoato seises die M februarii 1170. Acta, nasa 17b. Ibid·» sxstsil prolixior tractatus de eodem ergweato curatas e FsrdiMade Meeris dioecesis Botteaburgeasis presbytero, qui enas sstaao peatiM Pio IX exhibuit.

ı PrsMiarissisuss haae dissertstioaem sates prunus Inedita» e seberis meis asper evulgavit nvvreadissimn· Paulus o——— La 4κ Tηµ · ‹U l'AseeavpMen *d** *la T. S. I'itrga. 8* dtflmtUiU* »■>·« depew ‹fe /m dtsaw *c**kob*fu* (Perisiis, Iblb), p. - ! – - - . Ibidem p.SIU-xao, habentur documenta IS·—194, eem patrum rabecriptlonibu a me editori optimo submiastratia

m procurando legation·· sumit. Hb praiada pro- A latia, ad «a, qna· exponor· ae poetilsre opertet, •nodanda, aaaara pedo progrediar.

A non panda annis, bratimim» pater, prusesr tim tamen postquam ad Baarti Ckrtatopbori rugandam eceleeiam a vestra eanetitata grutisun ao adeslonem aoeepi, ia animo semper habui bOatiesimam virginem Mariam, noa modo, quod antiquum ia aaa Dei orat minoratione, venetwi ae diligere, ao maximo mentio ae cordis affecto honoraro, aed ot emnj aioa, quantum in me orat, laboraro, ut' ipsa immaculata Deigenitix ab omnibue meae carae commissis fidelibua in honore ac veneratione haberetur. Quao ut assequi facilia· mihi liceret, tribue ab bino anni·, et hoc vestram non latet sanctitatem, librem hispano sermone scriptum, et de virtutibus ac excellentiis sacratissimi oordia eiusdpm virginis Mariae pertractantem, in lucem edidi. Similiter etiam, anno nuper elapso, opus eodem sermone concinnatum, ac B in tres libros compartitum, in quibus de omnibue ad beatissimam virginem, ab eiusdem aeterna praedestinatione et electione, usque ad in caelos gloriosam aasumptionem sermo fit, typis mandavi. Ignoscat mihi, oro, vestra sanctitas, ai haec, quae laude digna videntur, coram Christi in terris vicario, referre audeo.

Maximam hi, fateor, labores consolationem animae meae afferebant; quod mirum vestrae sanptitati, quae de virgine Maria magna et mirabilia praedicavit, non videbitur: in hoc etenim virginali agro laborantes semper id invenient, quod divus Bonaventure testatur, dum ait, quod scire et cognoscere Virginem, est via immortalitatis, et narrare ipsius virtutes, est via salutis. (In Psalter Ps. 86.) Certus etiam eram, magnum hinc animae adventuram spirituale questum, cum ex sancto Anselmo didicerim, quia servire huic reginae, regnare est. C et inter eius mancipia numerari, plusquam regium. (De excellen. virg. cap. 9.) Quod et dicere, mihi, ad Ilei gloriam, liceat; nam in non modicis, quae advenerant, tribulationibus, non modo vires ad ea· sustinendas ex hac devotione me haurire sentiebam, rerum et solatium ac cordis laetitiam: undo experimento didici vere beatissimam Virginem solatium esse Christianorum; nam, qui sub tegumento commoratur huius reginae caelestis, probra omnia, licet gravia et immania, aequo animo patitur ac viriliter sustinet.

Magna profecto mihi erat consolatio, dqm infinitum prope spatium, quod inter aeternam praedestinationem beatissimae Virginis ao eius ad caelos gloriosam assumptionem percurrere decet, noviseimo gressu complevi. Interes tamen fateri cogor maximum animo obvenisse angorem, dum ad novissima Virginis lustranda momenta vitae deveni. Vacuitas etiam quaedam eordi meo inerat, cnm quidqnam pro Virginie omnimoda texenda gloriae ac immortalitatis corona deficere sentiebam. Absit autem, ut in re aliquid desiderare pro Deigenitrieis gloria complenda oporteat, cum tantum circa· modum mea mena versetur; de dormitione ac assumption· Virginis agitur, quam ex traditione contigisse scimus, da fide autem tenendam eeee ecclesia nqndnm statuit aut decrevit

Maxima proinde msss monti lux affulsit, nec minori exultation· perfusus M, dum vestrae sanctitatis pro oecumenieo concilio Vaticano celebrando litteras apostolicas accepi; statim enim cogitavi optatum tempus iam advenisse, in quo omnia cordi· mei desideria impleta, ao superimpleta forsitan viderem. Et, Deus adsit: nam pro iis nitro vestrae sanctitati exponendis, laetus sinlul ae secures, ad petram, quae columna eet ao veritatis firmamentum, anno tasdumtactafis. Vaatram aapraptar dapraear eanetitata·, ut, quao seqautar, legere eea taedeat

Nihil eausibus sancti Petri suoeeeeeribea, Hemanis pontificibus, beetimims pater, antiquius ia anime Mt, quam canete· Deigeeitrteom omni prenne oordia ao meetis affeeta venerari, ipsius exesileatias sartae toetaeque ab haoretieonun insidiis servare, ipsius sanctitatis gradus soli Deo plene notoe extollere, eiusdem oaltam in ecclesia propagaraee stabilire, eamdem oeoloeiam sub ipsius protectio·· collocaro, omuesque fideles semper hortari, ut ad eam, ut ad piimimam matrem,-in huius vitae aerumnis ae laboribus eum plena fide ae certa spe accurrant, et eam, quo potentiam ac virtutem a Filio accepit, et potens est ad salvandum, deprecantur, ut indesinenter apud Filium suum pro ipeis intercedet quo illos s malis huius vitae eripiat et ad gaudia sempiterna perducat b

Haeo autem, circa potentissimam virginis Mariae apud Filium suum, quem nihil ipoa deprecatur, quin obtineat, intercessionem, ideo omnes fere principis apostolorum successores totis viribus peregerant, ac omnes undequaque terrsruin sacrorum antistites etiam praedicaverunt, eo quod ab ipsis sanctae-ecclesiae primordiis eamet ecclesia firmiter teneat, ao credat piiasimam ao gloriosissimam Virginem in caelo commorari, ac una cum Filio omnia, quae •d eiusdetp ecclesiae spectant fulcimentum ac tutamen, et ad fideles solandos, hsereticosque ad fidem veram trahendos, atque universas haereses interimendas, ordinare.

Simili modo, beatissime pater, nihil veritatis hostibus antiquius, quam ipsam, vere dilectione omnium, sire hominum sive angelorum dignissimam, Deigenitricein odio prosequi, eiusque mirabilia, ac venerabilia privilegia inficere, maximam etiam eius denique dignitatem totis omnino viribus, ac, miserabili conatu labefactare. Circa quae, duo, vere notatu digna conspicere convenit, de quibus dici potest, quod quadam veluti similitudine ad invicem copulantur, dissimilitudine autem, et rerum, et finis, infinite differunt, ac discernuntur et separantur. Ab initio etenim, ac statim ac apparuit benignitas et humanitas Salvatoris nostri Dei, nullus hominum dilexit Filium, quin et Matrem diligeret, ac veneratione et pietate prosequeretur: veluti si una eademque res foret Deum diligere, ac ipsi totis viribus deservire, ae eius immaculatam matrem amore prosequi, eius virtutes mirari, ao ineffabiles praerogativas et excellentias laudibus extollere, neonon ipsius apud Filium intercessionem quaerere, et patrocinium impetrare.

Quod profecto Ince clarius a primis ecclesiae temporibus conspicere quisque poterit Primis namque tribus saeculis, apostolorum pt innumerabilium fere martyrum sanguine sacratis, omnino elapsis, ae idololatria in ornum penitus relegata, religio ao pietas ecclesiae in beatissimam Virginem statim ubique terrarum eluxit: omnesque summis praeconiis eiusdem virtute· et gloriam et in nos dilectionem et ipsius apud Deum potentiam, praediparant In ipeo etiam pereecutioni· fbrvore audire Ignatium Antiochenum, Irenaeum Lugdunensem, Origenem ao Cyprianum oportet, qui equidem pauca de beata Virgine dixerant: sed eamet, pauca admodum et modica, magna esae hemo nescit Cum enim in medio gentium fideles commorarentur, ac multitudinem deoram ubique ipeae gentes colerent, ae ipsos etiam populorum duce· et rectore· inter numina collocarent, sanctissimas Virginis summas virtutes neonon et ipsius divinae maternitatia excellentias, sapientisaima divinaram rerum oeconomia id exigeât·, cooperta· ae voluti obaignataa servare

sancti patres ceraverunt, ne fideles ipsi, huae solem A electa· oonspieere nudis oralis cupisetoa, et eius maiostatem scrutari, opprimerentur ab ipsius gloria, taatamque Virginem tamquam Deam adorare forsitaa tontarent

Alfe autem modo res postea evenerunt: quin etenim dieero sufficit qqot Virgffiia praeconia, quaave laudes Ambrosius, Chrysostomus, Hieronymus. Sophronius, afyiqae sancti patres, ecclesias praeclara in quarto ae quinto sseculo lumina concinuerant? Quis ea, quae Petrus Chrysologus, Cyrillus Alexandrinus, loannes Damascenus, Tarssins, Germanus, Ildephonsus, Epiphanius, Isidores Thessalonicensis, Anselmus, Bernardus, Bonaventura ae Thomas Aquinas, ecclesiae patres ac doctores, de Virgine narraverunt, quantum sat est dicere queat, iliaque mento tenere, ac lingua exprimere, quae praeclarissimi fidelium paedagogi Antoninus Florentinus, Betnardinus Senensis, Thomas a Villanova, Petrus Canisius, B Alphoneusque de Ligorio, aliique prope innumeri sapientes ac pii viri de laudibus virginis eeeinerunt, ac denique describere qua vooe, quo cordis affectu, qnantoque animi delectamento ea fidelibus explicabant, ac pro gloria Dei, et Virginis matris honore, sed et fidelium consolatione et solatio vulgabant, ac vulgari faciebant?

Impossibile hoc esse omnes norunt: interea tamen neminem latet ex his omnibus duo colligi, venerationem, nempe, ac fidelium erga beatissimam virginem Doigenitricem dilectionem, a primis ecclesiae Vxordiis una cum fide in eius Filium,in corde credentium innatam fuisse, eamque non aliunde haberi, nisi ex vera in Deum fide et dilectione: unde eum omni veritate dici potest neminem in ecclesia Deum diligere se gloriari posse, quin eius etiam matrem veneratione afficiat, ac in ea fiduciam ac spem habeat. Quis namque amore prosequi dicendus filium, quin C et eam, quae illum genuit, affectione ac reverentia etiam prosequatur? Profecto dicendum, e*x eodem fonte atque ex eisdem rationibus dilectionem hominum in Redemptorem ac in eins Genitricem provenire.

Quia autem improbi homines, qui stattm ac ipsa ecclesia fundata ac stabilita fuit, in Christum insurrexerunt. atque eius ecclesiam vexaverunt, in ipsam eius immaculatam matrem etiam debacchati sunt, dicere oportet, quod simili modo mendacii ac haeresis natura ad piam matrem nullomodo honorandam ac venerandam homines proclives facit, quemadmodum dilectionem Dei habentes naturali prorsus gressu ad ipsam Virginem diligendam inclinantur. Hinc facillime conspiciendam se haec scelestum hominum iniquitas ac miseranda conditio ubique praebet: dum enim Arius divinitatem Filii inficiebatur. ac creaturam illum appellabat, nonne in matrem D insurgebat, et illam nequaquam inter mulieres benedictam faciebat? Undenam Virgo super omnes mulieres benedicta, nisi quia Filium suum, eumdemque cum Patre meruit habere communem? Sublata proinde divinitate Filii, etiam omnis matris dignitas, et gloria, ae excellentia auferebatur: idipsum Nestorius. licet-alio modo, fecere fentavit: idque assequi voluerunt quicumque vel minimam gloriam, quae ad divinam Virginis maternitatem pertinet, labefactare quoquo modo tenteront.

Novissimis autem temporibus advenientibus, in quibus puteum abyssi apertam fuisse, ae ex eo haeresum ac haereticorum turbas, locustarum more, exiisse omnino certum est, in nullo alio, tanto furore impietas efferbuit, quam in virtutibus ac excellentiis beatissimae Virginie inficiendis, ac piis ecclesiae traditionibus circa hanc piissimam matrem Dei ab apostolis acceptis, et a Spiritu sancto revelatis, vel ab Ipse Christo Domino nostro apoetoloe edoetie, detrectandis Profecto, qnae de ipsa immaculata mundi regias et angelorum domias hi hominum Meleotimimi dixerunt, m impraesentiarum dieaat, describere meae dubitat, cammnaquo refugit. Qnae etenim, nidi ex iafiaria prodeantinm monatruorum, lingua dicere audebit illam Spiritus sancti virginalem sponsam, qnae, ipeomet operante ac do ipsius virtute. Verbum Dei concepit, nee minoro caelesti robore interveniente, in lucem edidit, illumque virgineis uberibus lactavit, milliee millieaque illum osculando, et ut unicum Filium Dei ae suum diligendo, nec virginem in parta mansisse, nec castitatem postea servasse, quinimo alios, quos in evangelio fratres Domini nominatos invenimus, ex Joseph filios habuisse?

Haec aliaque vere horribilia, horum temporum haereticis blaterant, haec etiam ubique, quod maxime lugendum, liberculos his blasphemiis repletos expargendo, percrebescera satagunt, mendaciis ae naeniis virginitatem beatae. Deigenitricis in partu inficientes., ac benedictam inter mulieres in maledictione filiatum Evae implicatam ac aerumnis in partu, aliarum more mulierum, ob peccati poenam multatam dicentes: de quibus quid aliud dicendum, nisi quod, ut semper assolet, mentita est iniquitas sibi ? *i*

NapZ qui traditiones omnes divinas, inter quas virginitas Deigenitricis Mariae post partum numeratur, inficiantur, aniles brachiis apertis amplectuntur fabulas, ut errorem suum sustineant et inter homines rudes ac litterarum parum gnaros haeresim plantare possint. Mirum autem,, quo tandem error ac mentis pervicacia homines perducunt: bi enim impiissimi homines, cernent ubique sapientes, nec aliud nisi carnem redolens percipere valentes, non equidem virginitatem, aut puritatem, sed nec honorem cuiuscumque. vel parum mulieris, proprium, beatissimae Spiritus sancti sponsae concedunt, eamque inter vere mulierculas, de quibua, quae Christus Dominus Samaritanae dixit, affirmari possunt, collocare tendunt. dum asserunt eam ex loseph alios habuisse post eius primogenitum lesum filios, quos fratres evangelium dicit. O vere animalia in volutabro luti lota! t) vere carnales homines, quae Dei sunt non percipientes, qui carnaliter sapiunt, carnem tantummodo eogitant, quibus spurcitia carnis oculos habere sublimes, caelumque tueri, abstulit, ut non nisi in terram oculos declinent, et in eis impleatur quod canit propheta, dicens: „Obscurentur oculi eorum, ne videant, et dorsum eorum semper incurva.ll (Psalm bXVUI, 64 '

Quis enim umquam talia audivit? Nonne, quae ex Spiritu sancto concepit, de homine concipere vellet? Nonne, quae maternitatem Dei detrectavit, eo quod virginalem puritatem omni euicumque dignitati, etiam divinae maternitatis. praeponeret, nec Dei eaee mater adaenaa eat, niai postquam a caelite audivit virginem ipaam temper mansuram, ad carnalium transiret oblectamenta nuptiarum? nonne, quae Filium perpérit Altissimi, cui Pater caelestia omnem in caelo et id terra dedit potestatem, regnum etiam illi tribuena David patria aui aecundum carnem, euiua imperium aicut diea caeli, et thronua eius sicut aol in conspecta Dei manet in aeternum, filios habere vellet servos peccati, et damnationis et gehennae? Nonne, quae angelorum regina, caelorum domina, totiua mundi haerps, reparatrix Erae, ac totius generis humani decus et gloria ex eo devenit, quod Filium Dei de Spiritu sancti virtute generare meruit, et ipsiuamet Spiritus sancti gratia, quemadmodum virgo concepit, etiam virgo peperit. aerva. et ancilla, et ignobilis, et vilia, et abiecta, et vere contempti-

bili· fleri vellet, ad oarnalis apeoai amplaxu· traneaundo, et canali·, quam neamebat, van iauoeaas ae impolluta, ooacapisoaatias axperimaata capiendo? Deliramenta pronae baee sunt, qua· inferna» coarapit, et ex eo prodeant·· haeretioorum tnnaae inter homine· vulgarent, nt, foedata matri· dignitate, ex qua prodiit aratra ealaa, omnia etiam ad eecleaiam catholicam pertinentia, foedata etiam, at spurcitiis obvoluta, irent.

Nec minorp animi veaania in beatam virginem semper debaccbantes, haeretici omnia inficiantur, quae ad eiusdem Virgini· gloriam ac noetrum etiam •olatium et incolumitatem «poetant. Nihil omnino eam in caeli· circa no· poase, de nullo ex hi·, quae circa nostram salutem veraantbr, eam in caeli· esae sollicitam, nulloque no» ipsius egero patrocinio, eo quod sufficiat nobis lesus Christus, qui advocatu· noater eat apud Patrem, aliaque huiua furfuria permulta indeainenter praedicant Simili etiam modo fidele», imaginea beatissimae Virginia, aive picta· •ive sculptas apud ee retinente·, idololatriae inaimulant, eoa a cultu ipaiua mundi reginae retrahere intendente·, ab eiaque aolatium, apem, ac conaolationem auferente».

Nova profecto baec non aunt in eccleaia, quae, iconoelastia ecclesiam ipsam ac pietatem vaatantibua, innumero· prope ac glorioso· martyre· habuit pro defensione «anctarum imaginum. Aliunde autem, quam ab invidia diaboli ac huiua nequiaaimi spiritus in beatam Virginem odio haec omnia haud provenire, omne· norunt: interea tamen, quia a lacrimis temperare queat, dum hanc videt haereticorum hominum insaniam ac vesaniam contra aanctiaaimam Deigenitricem? Habemus certe Redemptorem, qui sanguinem fudit, ac vitam dedit in cruce pro'nobia: 'sed. nonne aliunde quam a beatissima Virgine hanc vitam ipse Redemptor hausit, et hunc sanguinem sumpsit? Habemus etiam advocatum apud Patrem leaum Christum ipaummet: sed, nonne haberemus, oisi sanctissima Virgo, ab angelo sciscitata et ex Dei mandato salutata, ac quaesita, an vellet esae mater Filii sui, ipsa respondisset: ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum? (Luc. cap. I, 38.) Tantusne honor debetur Filio, quia carnem assumpsit, ut nullus omnino debeatur ipsimet matri, quia dedit? Nonne regibus ac huius mundi principibus quidquam aufertur honori· et gloriae ex eo quod subditi, gratiam impetrare volentes, ad cubilia accedant reginae ac mVtria, ut ipsa ad aponaum et filium, facilius miseri gratiam obtineant?

Numquam profecto hujuscemodi res inter homines locum habebunt, cum gloria matri· ait filius sapiens, nec in aliquo alio filius magis glorietur, quam in' matre honoranda, ac in honoribus ab aliis erga illam exhibiti». Sed, quid haereticorum mente ac corde miserius ac aridius? A Virgine, quae Dei Filium a Spiritu sancto concepit, non^inodo modicam virtutem, sed etiam vel minimum honoris, quod quaecumque mulier e minoribus ad sublimia thor^regalis a principe elata, haberet, expungunt, alium cum caelesti sponso pro filiis drocreandis •ponsuin illi tribuentes, iniuriamque illi inferente·, quam quaeHbet mulier, utcumque parva ae misera et rerum ignara, omni prorsus vi · se ■epelleret: a Deo autem, qui sapientissimus est, ac piissimua et misericors et iustus, omnium filiorum, etiam rudium ac imperitorum, maximo ubique terrarum ac gentium in honors? propriam matrem habentium, et ab omnibus eam honorari volentium, virtutes ac animi qualitates tollere gestiunt. Proh miseri! Qui etenim de huiuscemodi religione gloriantur, in qua filii matrem absque honore debito se habere contendunt, nec eam ab omnibus honorari volunt, quin etiam hoMnatdb bKa tribaeadum impadlro gaatiuat, •■diro dabeat qua· Apoatolns Idalibua Corinthiarum dieabat: aaa eat bona gloriatio vestra (I Oer. V, A). Ut quid nutum du bae loqueatra glariarieaa, dio·· mna aam m- bonam? Quia ut impiam, «t blaaphamam, at Iniquam, varam Curiati Domini roligioaam destruaatam, m omaaa Idalium virtntaa ad oroum ralagantam. Filii abaque matre hninsoimodi haarotici dioendiTeamque huiuacemodi era araa oompertum ait, quam cordi· affectionem, quae viscera miaarioordiae, quum otium erga Deum dilectiqnam bebare poaaunt? Ipai profecto norunt: ipai etiam, non nos, dicunt. *

Hia itaque rorum evestibqp stantibus,- videtur magnum inter inferni potentates at ecclesiam catholicam intercedere certamen: illae etenim toti· viribu· Virgini· Mariae gloria· obnubilare contendente·, magna vi dimicant, ut id aaaequantur: haec •utem e contra, ipsam immaculatam Deigenitricem. quae fons luci· est ac veritatis, materque omnium nostrorum, quos Domino parturiit, cum Filium Dei •uia casti· visceribus genuit, toto cordis ac mentis affectu magis magisque honorare-contendit: ut, quo validius portae inferi eius dignitatem impetere tentant, eo ferventius eam ipaamet eccleaia cum omnibus filiis auis beatam, ac millies beatam, dicere, illius dignitatem extollere, virtutes praedicare, merita laudare, et eiti· apud Filium potentiam, ut illum propitium nabis suis precibus reddat, magis notam facere, et jpublice confiteri, eamque omnes •c singulas haerosea interemisse, hostes veritati· profligasse, ecclesiam ipsam velut matrem fovisse, ac fovere, at semper protexiase. non desinat

Eapropter, beatissime pater, ad vestram sanctitatem cum plena fiducia accedo, ut mea desideria, quae equidem, et omnium sacrorum antistitum fore non dubito, ni dicam et cunctorum Christi fidelium, ultro depromam ac patefaciam. Cui autem cum maiori fidHia baec palam aperiam, quam vestrae sanctitati? Non etenim tantummodo cum fundamento fidei ac petra ecclesiae, veritstisque ac pietati· magistro et totius orbis doctore, cui Christqp Dominus oves et agnos pascendi partes in beati Petri persona commisit, loquor, sed cum Romanorum pontificum praecipua summitate, quem Deua ab aeterno eligere voluit, ut super pulcherrimum, ac Spiritui sancto amabile, concupiscibile, ac desiderabile. sponsae suae, Deigenitricis Mariae caput, decoris et gloriae pretiosissimam poneret coronam, de qua ipaamet mundi Regina in tantum gloriatur, ut eam cuicumque aliae praeponat, eo quod ad illam, quae supra angelos et arcbsngeloa infinite eam extollit, dignitatem, ut Deum scilicet in sinu auo concipere mereretur, nunquam pervenire patuisset, nisi a primo suae conceptionis momento de daemone victrix, omnino impolluta, ac prorsus immaculata, Deo charissima, et gratia unddquaque, plena extitisset.

Quia ergo vestra sanctitas, dum de fide tenendum decrevit beatissimam Virginem in primo suae Conceptionis momento, intuitu meritorum Filii sui, Domini nostri ac Redemptoris mundi, ab omni peccati labe fuiaae servatam immunem, et in gratia conceptam, omnibusque virtutibus ornatam, serpentis antiqui caput in felicissimo instanti conterendo, et omne genus humanum solando, ac honorando, plurium saeculorum expectationem, catholiqorum regum, et populorum fidelium vota, sed et omnium fere unctae ecclesiae antistitum desideria et studium explevit:· ideo impraesentiarum, beatissime pater, ego episcoporum novissimus, auspicatissimam nactus occasionem concilii oecumenici Vaticani proxime celebrandi, gaudens utique et maxima cordis laetitia perfusus, accedo, vestram deprecaturus sanctitatem,

ut novam m fulgidam Deigaaitrici sereaam doecraerc a dignetur, novam etiam omaibas Christi fidalibas laetitiae ae gaadii illaoesoera faciat diem, novamqae de iafaeoram potestatibus triumphum universe orbi netam faciat, quo st Dei gloria augeatur, et ipsias Virginis decs· fialgidias ecsaatar et ipsa etiam eatho- » Usa ecclesia ia Domina --- et mandi regina, ds morte m iafsrno omnino rictrios, magis magtsqae glorietur.

Omnibus namque fidslibus notum est, beatam virginem Mariam, per aliquos sanos post Filii sui gloriosam in caelos ascensionem inter apostolos et discipulos Domini et simul cum aliis fidelibus, ifi terra vitam egisse, quoq omne· ipse; apostolorum regina ac magistra dulcissimis edocebat verbis, solabatur, et, velut pia mater, fovebat, ac in omnibus iuvabat Cumque perplurimos iam Filio auo progenito· filio· in terra haberet, ac Romanis arcibus et omnibus fere orbi·, tunc notis nationibus ac populi· apostolorum praedicatione veritas fidei etiam illuxisset, tempus tandem advenit, quo ipsamet de morte ac inferno victrix regina mortem oppetere debebat, non quidem ut multatum ex poena peccati naturae debitum solveret, sed ut, in omnibus Filio •uo simillima, per paucum temporis intervallum •nimi? corpore in terra relicto, ad caelitum evolaret limina, ac lumine indueretur gloriae, quo lumen aeternum videret, ac aeterno amplecteretur amplexu, corpore illo angelis venerando interea inter angustias sepulcri manente, pannis obvoluto, lapide obsignato, ac caeterorum more, in tenebris dormiente et umbra mortis.

Quod equidem ita evenit: nam „ideo virgo cum hominibus in terra post Filii in caelo· discessum mansit, ait sanctus Isidorus Thessalonicensis (Serm. de Dormit, b. M.Virg. n° V), quoniam amor in Deum, quo pridem ardebat, etiamnum, dum sancta illa carne detinebatur, ingens sumere incrementum poterat, ut ineffabilibus proemiis caelestibus abunde ditari deberet: insuper verfo aliis quoque hic afferre poterat utilitatem: iam nisi fructus, isque tantus, reconditus fuisset, matrem quoque, ut arbitror, unigenitus eius "Filius, cum discederet, in caelum secum sustulisset*. Haec Isidorus.

Multa profecto antiquae traditiones de pretioaa morte, seu melius dormitione, beatissimae Virginia nobis retulerunt; paucis tamen haec dicenda, nuncium scilicet ad eam venisse de caelo, archangelo ad eam loquente, palmamque in manu gestante, quam virgini tradidit in signum victoriae: apostolos etiam in dissitis regionibus peragrantes, ad eamdem sacratissimam invisendam virginem, prout ipsamet expetierat, angelorum humeris portatos, advenisse, eoaque sacrum corpus propriis scapulis extulisse, et praeclarissima parentatione ad "epulchrum detulisse, atque inter angelorum concentus, quot suis auribus quisque fidelium audiebat, atque hymnos st psalmos, pro ipsius virginis enarrandis 'gloriis concinnatos, terrae mandasse: quae equidem obiter referre non licet.

Et primum quidem, de angelo ad Virginem adventante permulta refert antiqua traditio: sequentia etiam Virgini arehangelum dixisse Isidorus Thessalonioensis refert: „Gaude, o Virgo beata, nam Filius tuus te ad se vocat, paratusqus sublimis sst locus, qui te, o laui^^nni dignissima, tertio ab hae legatione die exjurat. Fulgsntissimae enim lucis te splendor non periturus collustrabit, et quodam quasi fulgido indumento vita circumvestieris aeterna, quae inenarrabiles tibi delicias, et inge in saecula cum Filio tuo ac Deo gaudium tribuet. Ave igitur, sol paritatis nitentissime: ave, alabastrum odore nunquam deficiente plenissimum: ave, hortas vitam gsrmlnsmi, et imaacrtaHtatis farm fractas Symbol» pORO MI·P·T VÎVaati·, semperque virentis, qua potiaris iaeaaditatis, huae pahns· ram·· tibi porrigere iaaaaa ram. Hase iatmlit Algol··, quibus dictis, at palmae rama ponacto, discessit" (Da Dormit. virg. a* VI).

Vee quod de apoetolorum advent· refert traditio •ileatio praetereendem. Ipea namque hamibs virgo, •aae ad caelo· evectionis probo ooaeota, pisa contribui·· ---- ad se poat paranymphi diseessam'vsaira fecit, ac do caelorum gaudiis ae asternas vitae oblectamenti· cum illis loqusbatur, casque de suo iam imminento ad aether·· rsgna profectu solabatur, Aooidit anted), ut, .dum boa purissima Virgo sermones haberet, et familiaribus dulce instillaret solamen, quippe cuius lingua divinum quid resonans, et ad suavitatem effundendam, et ad ingerendum audientibi/s iucunditatia sensum nata erat, intonat repente caelum, tonitrui· fremen·, ac fragore suo. quodam velvti signo date, ministros, qui Dei matri extrema pcnolraot, assurgere iubet. Nube* vero e multi·, partibu· accurrente·, novum curruum genu· sese funeri· curatoribus subponere properabant: et utique, excitati· illi· tonitruum fragoribu·. non «ecu· ac per turbarum clangore· exercitu· in consuetum pugnae ordinem convocatur, haud aliter mini*tri •anctae Virgini·, quorum aure· magnae huius murmuri· indicium agnoverunt, velati praecincti milite· •••urgento·, ad nebula* quasi equoa conscendente· accurrebant, amico agmini, Angelorum scilicet exercitui, semet adiungere properantes" Haec laudatus Isidorus, cui consonant, 'quae antea dixerat loannes Euchaitensis his verbi·: .Et apostoli, alii aliia ex mundi plagia eodem tempore iam in unum conveniente·, quinimo ut magi· proprie dicam, ex aere, nescio unde in terram pluentes, adproperant. O novam pluviam! O viatores volantes! O pedites aethereos! Quae causa tam admirandi novique eventus? Unde nobis e nubibus homine·? Quomodo e caeli· tantus terrestria, exercitu·? Non ergo unus dumtaxat Elias heic per aethera graditur: non solum Abbacuc sublimis supra nubem attolitur: neque solus Paulus e terra ad tertium caelum rapitur, sed a caelo in terram hic simul cum multis aliis se sistit." (Div. Ioan. Euchaiten. serm. de Deipar. Dormition. n° XIX.)

Haec, aliaque ex antiqua sanctorum palrum traditione sccppitnus, ex quibus neminem latet beatissimam Virginem naturae concessisse more chqterorum hominum. Quod equidem adeo admirationerb, parit, nempe quod ea, quae fons est vitae, pretiosum caput mortia gladio inclinaverit, ut tempora non defuerint, in quibus inter aliquos invaluerit opinio beatam Virginem nunquam, ut eaeteri hominum, fatis concessisse, sed ad caelos, morte non gustata, migrasse. De quo verba faciens devotissimus lounite· Damascenus, veluti admiratione perculsus, ait: .ex qua omnibus vera vita manavit, quomodo illa mortem gustaret?ll Sed difficultatem ipsemet solvit, traditionem ecclesiae propalam confitendo: .cedit, inquit, legi latae ab eo, quem genuit: et ut filia veteria Adam, veterem aententiam subiit: nam eius Filius, qui eet vita ipea, eam non recusavit.* (De Dormit, virgin, orat. Sa.)

Nec minori perspicuitate ipsemet omnia, quae ecclesiae traditio a primo rerum exordio acceperat. Virgini* transitum ae gloriosam sui corpori· parentationem narrando, luculenter refert; ait enim: .ex antiqua accepimus traditione, quod tempore gloriosae dormitionis beatae Virginis, nniverai quidem •ancti apostoli, qui orbem terrae ad salutem gentium peragrabant, momento temporis in aublime elati convenerunt lerosolymis: cumqpe iliiq essent, ei* apparuit visio angelica, et audita est psalmodie

caelestium potestatum, et sic eum divina gloria in manus Dei sanctam tradidit animam. Eius autem corpus, quod Deum ineffabili; quadam ratione stisoepft, cum angelica et apostolica hymnodia elatum, ia loculo fuit depositam Gethsemane; quo in looo angelorum cautus mansit tree dies continuos.- (De Dormit virgis, orat. 9 a.)

Magnalibus hisce, vere mirabilibus, explicandis ac commentandis immorari mihi arrideret quia oordi ineundum mirabilem Deum in Virgine ubique praedicare.: sed quia baud neoesearium iudieo, et illud praetereo, ut his iam diotis similis referam, quae sanctus loannes Euchaitensis narrat, dum de dormitione Virginis atque bis, quae invisibiliter hui&s occasione evenerunt, sermonem texit: «Christus namque ipse, inquit, e caelo, sibi et amicas et famulantes secum addueens virtutes,' quae circa ipsum satellitium agunt, huc usque in occursum advenit: eÇeam, quae toties ipsum ulnis complexa B geetaverat, summo et utique sincero filii affectu viqissim amplectens sustinet: et mira quaedam fit compositio atque rei parilitas. Dominus deducit Dominam, Reginam rex, Sponsus sponsam. Filius matrem, virginem qui purus, Sanctus sanctam, cunctis praeexcelsior praeexcelsiorem omnibus, et. caelum animam semetipso ampliorem suscipit: 'hi vero, apostoli pempe, quae sunt funeris oblivioni haud tradunt, et ad corpus illud irjjnaculatum et hospicio Dei nobile curas convertunt.* (Serm. div. IΛηη. 'Euchait. archiep. de Dormit. Deip. η' XIX MCiX).

En quo modo hic praeclarissimus archipraesul Virginis transitum describit, perspicuis verbis separa^tam animam a corpse fuisse affirmans, adventum Christi ad eam spo sinu excipiendam narrans, et ea, quae ad ipsius sacratissimum corpus terrae mandandum apostoli peregerunt, non praetermittens. Et notandum quod antequam ad ulteriora C narranda procedat, lachrymationem et fletum inducit. quasi dolens de tanti thesauri in terra reconditi amissione, velut si illud corpus, quemadmodum et alia, in pulverem conversum iri timeret. Ait enim: «Proh dirum probram ! Quomodo enim non dignum fuerit id. Ijuod lamentetur! Proh iniuriam nontRendam, quod mors primitias vitae possederit, atque illam sepulchrum tenuerit, quae partu suo vivifico sepulchre evacuavit!* Haec divus loannes Euchaitensis de dormitione Virginis pertractando.

, Ex hi· proinde, quae ex priorum saeculorum traditione accepimus, manifestum est, quod beatissima virgo Maria pretiosam inconspecta Domini, apostolis ipsis sc multis fidelibi^Aaiftibus, eamque parentaiitibusr-oppetiit mortem, ipsiu*^ sacrum corpus inter apostolorum manus, ac eo^H psalmodiam et angelorum concentus ad sepulchrum delatam fuisse. Alia autem plurima, eaque praeclariora, poet Vir- D ginis transitum evenisse nos etiam dticet traditio, nempe, eam post mortem virtute Domini nostri · Ïrtuis 'resurrexisse secundam carnem, atque ed los fuisse assumptam. Quae autem, quantaque, um occasione magnalium evenerint, solus Doua scit, qui facit mirabilia solus. Quaedam autem narrat divue loannes Damascenus his votais, quae et ipso per traditionem habuit aliorum sanctorum patrum et paucis narrari^ Postquam etenim apostolorum mirabilem retulit adventam, Virginieque discessum, ac corporis speri pium tumulamen, haec alip infert: ' «post tres entem diee, angelico cantu cessante, qui aderant apostoli, tumulum aperuerant, eo qnod bnns Thomas, qui abfuerat, post diem tertium venisset, et, quod Deum susceperat, corpus adorare voluiraet: sed omni ex parte sacram eins porpus nequaquam invenire potaehint, cum -ea tantam invenissent, in quibus fudrat compositam, et ineffabili, qui ex iis A profleiaeehatae, esoset odora repleti, loealera qlaraerunt* (De Dormit, virg. serra. fi.)

Hoc etiam Virginis siagulareaprivilegtum refert sanctus loannes Enohaitoasis nupta laudatus: postquam etenim lamentationem In oratione de Virginis dormitione m corporis tiunnlamiae inducit, sequentia infert: «at nemo tineo vereaMV: neque de kuiuomodi angatur discrimine : novis enim nova congruunt, atque iis, quae*gugi quodam portento constant, merito alia portenta aoeodunt Non etenim tulit pbnoa se telina, quod erat caeleste : neque corruptio quod immaculatum orat invasit Et hoc igitur a tergo eam cito sequitur, et animae prorsus immaculatae incorruptum vestigiis haeret, et pari eum honore a praeclaris illis satellitibus ad eamdem cum illa quietem sortemque beatam evehitur: tantisper nihilominus, quippe natnrae lege morti traditum, apostolorum simul ac sacerdotum manibus elatum. hymnisque ac vocibus sacris collaudatum, ad sepulohram defertur.* (8enn. in Deipar. Dormit, η* XX.)

Iisdem prope rationibus, licetifusius ac elegantissimis verbis, haec omnia, piiaumus Deigenitricis praeeo, Isidoros Thessalonicensis describit. Ait enim sanctissimam Virginem ex lectulo, in quo amore languens iacebat, verba suavitatis plena ad apostolos fecisse, post quae «benedictionem purissima illa eis impertiit, moeroremque eorum in laetitiam transmutat, et omnibus pacem precatur et salutem. Tum vero a sacratissimo corpore ilio solvitur anima sanctissima, atque unigeniti et omnipotentis eius Filii manibus excipitur (senn. de Dormit Deipar. η* XXII. Deinde incorruptum thesaurum, vas admirandum caeleste illud, quod caelis ipsis est sublimius, sub terre recondunt* (id. ibid, η* XXVII). Eadem circa apostoli Thomae procrastinatum narrat adventum, ipsius referens animi moerorem ac pias lachrymas, eo quod ter/tio post traditum sepulchre diem advenerit, nec sai tissimae monentis Virginis verba audierit, ac, pari cum aliis confratribus sorte, benedictionem acceperit. «Audit interea Thomas mirabilia patrata. quae,ab unoquoque narrantur, exaestuatque animus igne cisP-lecti, ^cupitque, et hoc apostolos precatur, Virginia corpus inanime licet, propriis oculis intueri, sacrasque exosculari manus, ac illud sacratissimum Dei cimelinm adorare: quod equidem fratres non re% . fugiunt, precibus antea Deo et VirginÇ"pbrrectis. utt* o caelo lumen in eorum descenderet mentes, atque quod Deo et Virgini simnl omet aeceptum, pro tanto confratria levando dolore scirent.*

Alia praeclarissima infert divus Isidores, in quibus beatissimae Virginis corporis incorruptio, et resurrectio atque in caelos evectio, luculentissime describitur, his rerum eventibus ad lucem deductis, occasionem praebente eodem apostolo, qui, sicut olim Dominum resurrexisse noluit credere nisi ppopriis oculis fixuram clavorum et lateris vulnus antea videret et manu palparet, fide nunc et charitate plenus, ad munera obeunda apoetolica redire nolebat, quin virginalem exosculari manum illi liceret, cuius benedictionem summopere exoptant, nec habuerat. Sermonem proinde continuat Isidores dicens: «Symmystae itaque morem ei (Thomae) gerentes, (quippe qui dileqto 'socio admodum dolenti condolebant) supplices et Deo et matri preces effuderunt. Cum vera operculum dein e sepulchre amovissent, o portentum! Cadaver nequaquam invenerunt Non enim mortuus erat fons vitae: neque humus et sepulchrum diu tegere vas illud, prorsus novum, poterat, quoi incomprehensibilem comprehenderat: atque idcirco, eam dimittit ut pote cui infima haec nullatenus consentanea sunt. Ipsa porro mirandum in modum eo ascendit,. nbi congruus illi paratus erat locus.* (De Dormit Deipar. serm: η* XXVIII.)

Ex hia omnibus abe dubio liquido apparet leter primos ecclesiae fideles duo eirea Virginis dissessem certa explorataqne fuisse: illam, scilicet, eaeterotum hominum more concessisse natares, mortemque felicissimam inter angelorum cantantium, Deumque laudantium, agmina,. Chriato eius Filio, exspectante, apostolisque eirea lectum stantibus, oppetiisse, sineque sacrum corpus, ut reliquas omnes mortis exuvias, sepulturae traditum taises. Aliud autem pio fideles ab initio crediderunt, corpus nempe et animem beatae Virginie tertia die poet mortem pretiosam in unum virtute Dei coaluisse, eamque angelorum stipatam catervis, caelitibus etiam plurimis ad eam ventitantibus et ipsam comitantibus, necnon et eius Filio ipsam deifico et filiali amplexu sustentante, inter virtutum supernarum ineffabiles hymnodias, ac Cherubim et Seraphim sacros concentus, ad aeterna fuisse assumpta regna, caelo terraque plaudente, natura undequaque exultante, hominibus gaudentibus Deo charis, trementibus autem potestatibus infernis, ae prae furore frementibus.

Quas quidem pias fidelium traditiones ad nos usque ex apostolis ipsis tantarum jjerum testibus venisse nemo inficiabitur. Quidam referunt, ait sanctus Isidorus laudatus (serai, de Deipar Dormit η* XXIX), beatam Virginem ab apostolis eodem ferme tempody quo loculum pro Thomae explendo desiderio aperuerunt, visam fuisse ad caelos splendidissime ascendentem, interque angelicos honores mire procedentem, aeremque ineffabili fragrantia replentem. Quod etiam antiquis picturis expressum videmus; nam inter caelites ad supernas sedes accedens Virgo conspicitur, apostoli autem circa eiusdem sepulchrum stantes, partim ad illud, partim ad ipsam Virginem, angelorum comitatam turbis, ad aetherea regna migrantem, aspicientes, cernuntur. Quidquid autem de hoc fuerit, id tamen omnino certum est fideles omnes sanctae ecclesiae catholicae filios ab ipsa Virginis pretiosa dormitione pie credidisse eam t a mortuis resurrexisse secundum carnem, atque in corpore et anima ad caelos fuisse assumptam, quad sanctorum patrum traditio confirmat, ut ex dictis apparet.

De apostolis enim rerum testibus loquendo, haec ait Damascenus, «tumulum itaque apostoli aperuerunt, sed omni ex parte sacrum Virginis corpus nequaquam invenire potuerunt. Eius mysterii obstupefacti mi>*culo, hoc solum cogitare potuerunt, quod cui placuit ex virgine Maria carnem sumere, et hominem fieri, et nasci, cum esset Deus Verbum, et Dominus gloriae, quique post partum incorruptam servavit eius virginitatem, eidem etiam placuit et ipsius, postquam migravit, immaculatum corpus, incorruptum servatum, translatione honorare ante communem et universalem resurrectionem.| (De Deip. dormit, sub finem.)

De patrum sanctorum et ecclesiae traditione plura etiam dicere possemus, quae tamen silentio praeterenda melius, iudieamus. eo quod neminem ipsa lateant. Sed audiendus iterum laudatus Damascenus, qui de illo jucundissimo assumptionis momento loqusmdo, haec habet: «Hodie Mere et animata arca viventia, , quae suum in utero concepit creatorem; requiescit in templo Domini, qqpd nullis eet structum manibus. Hodie Eden novi Adam paradisian suscipit animatum, in quo soluta est condesnnano. in quo plantatum eet lignum vitae, in quo operta fuit nostra nuditae. Hodie Virgo immaculata, quae nullis terrenis inquinata eat affectibus, sed caelestibus educata cogitationibus. non in terram reversa .est; aed cum esset animatum caelum, in caelestibus tabernaculis collocatur.* (Div. Ioann. Demasc. Serm. de Dormit.Virg. post init.)

Huius praeterea diei laotittaas adumbrantes, vero miranda, ot Damaaoaus ipso ot. abi sancti patres dient, totius curiae eaeiestia gaudium depingentes et festa commemorantes. De ingressa namque Virginis in ossium loquendo, oie rem pertractat Damascenus: «David, ait, exaltat eius parens, ot eum eo choros ducunt angeli, celebrant archangel), virtutes glorificant, principatu exultant, poteetatoe collaetantur, gaudeat dominationea, throni diem foetam agunt, laudant Cherubim, gloriam eius praedicant Seraphim.* (Do Dormit Virg. serm.) Do spirituum supernorum, tanti occasione mysterii, tripudiis audiri noa renuenda, quae proloquitur divus loannee Euchaitensis: «Nunc, ait gaudium gestiunt angeli, ascendentes et descendentes tum supra Filium hominis (loann, cap. I,v.fil), tam supra matrem hominem: et altor alteri indicunt, tit rursus eleventur portae, non quidem ut prius, dubitantes et sciscitantes, quis est iste rex gloriae (Psalm. XXIII, 8). Iam enim par hanc ipsam et illis apertissime apparuit, quod qui prius inde descendit, ille idem est, qui iterum deinde et ascendit: sed ex alia Scriptura pari cum stupore alia interrogant: quae est ista, quae ascendit sicut aurora consurgens, pulchra ut luna, electa utsol?* (Cant. VI, 9).

Pergit autem idem loannee Euchaitensis gaudium universae terrae, caelique exultationem in tanto eventu narrare, .dirca quae ait: «nunc aer ascensu sanctorum sanctificatur, et nova luce totus illuminatur, ac refulget: nunc caeli cum exultations panduntur, et aula Dei laetanter reginam exeipit. nunc caelestia simul m terrestria festivam quamdam et aptissime ordinatam choream agitant: et haec praesens Deigenitricia dies facta est universalis quaedam solemnitaa, quae simul omnes creaturas ad taetitiam provocat* (serm. in Deip. Dormit. n° XXX). Haec porro omnia, quae de sanctissimae virginis Mariae ad caelos assumptione sanctae ecclesiae patres referunt, magnum aliquid ac vere mirabile tam contigime satis ostendunt. Quae tamen paucis devotissimus heatae/4firginis servus, ac prae omnibus proxime praeteritorum temporum laudum eius praeclarissimus praeco. Bernardus explicat, dicens- «sed et illud quis cogitare sufficiat, quam gloriosa hodie mundi regina processerit: et quanto «bvotionis affectu tota in eius occursum caelestium legionum* prodierit multitudo, quibus ad thronum gloriae canticis sit deducta, quam placido vultu, quam serena facie, quam divinis amplexibus suscepta a Filio, et auper omnem exaltata creaturam; cum eo honore, quo tanta mater digna fuit: eum ea gloria, quae tantum decuit Filium? Felicia prorsus oscula, labiis impressa lactentis, cui virgineo mater plaudebat in gremio: verum, numquid non feliciora censebimus, quae ab ore sedentia in dextera Patrie hodie in beata salutatione suscepit, cum ascenderet ad thronum gloriae, epithalamium canens, et dicens: oecpletur me osculo oris sui?* (Serm. *1"* de Assump. b. Virgin.)

Haec devotissimus Bernardus, qui aliquando in meditatione tantarum rerum totus defixus, ac veluti raptas, sequentia ait: «Christi generationem et Mariae assumptionem quis enarrabit? Quantum enim gratiae in terris adepta eat prae caeleris, tantam et in caelis obtinet gloriae singularis* (id. ibid.) Nec ab bis dissonant, quae reliqui divinarum rerum scriptores, et traditionum antiquarum servatores praedicant. Divus enim Petrus Damianus testatur, qnod «gloria, quae de hoc mundo transeuntem Virginem suscepit, principium ignorat, finem neecit: de nihil aliud dicere possumus, nisi quia gloriosa diets sunt de te, gloria Dei (serm. 46 in Nat.

Virg.). I- ill· nasaqae ineesmsibiH fare fiehim, sio utrorumque spiritanm habebat dignitatem, at stat quasi nan tint, at comparatione ipsina are poaaiat, nec debeant comparari*. (Serai, da Aaoampt)

fades omnino da beatimima Virgine praodimt sanctae Anselmns, dam ad Madam ragiaaa melorum verba faciens banc ait: «inuMMitatam qaipp· gratiae et gloriae, et feiieitati· Maa comiderare insipienti seasas dedat, et liagaa fatiscit* (Da Excellent. Virg.) Praaoamarat his omaibm preoofarimimns toletaaae antistitae divae Ildephoarae, qni totis viribus dignitatem beatae Virginie contre haereticos proppgnavit, qni haec de eadem praedicabat: «Etsi impertit praemia inataa iadex Christus Dominus secundum Apostolum, unicaiqno iuxta opera sua, huic tamen'saeratimima· Virgini genitrici aune, aient incomparabile Mt qnod gemit, ot ineffabile donum, qnod percepit, ita mt inaestimabile, atque incomprehensibile praemium ot gloria.* it (Serm. de Amumpt. Virg.)

Hia etiam simillima alii pii ac sapientes viri de Virgine ad caelos assumpta dicunt, sed quidquid ipai dicant, numquid hominum, vel etiam angelorum, linguae, quae in illa Virginie ad caelos elevatione evenerunt, narrare unquam lirabit? A primis ecclesiae temporibus cnm magna pietate neo minori splendore ubique terrarum fidele· hunc diem celeberrimum coluerunt, in quo magna et praeclarissima de virgine Meris commemorantur. Do bao laetissima solemnitate pertractans aOrmona eloquentissime loannes Euchaitensis laudatus, dicebat: «Genitrioia Dei hodierna die celebramus dormitionem, genitricis Dei depositionem, genitricis Dei resurrectionem, ascensionem, exaltationem : ac miraculo accedit, qnod et filis sit quse mater, et quod insuper spodsa, et rursus quod virgo sit quae sponsa mt, atque per omnia regina, et ante omnia ancilla, divinOrumque charismatum varia et praeclarissima plenitudo.* (Orat, in Deipar. dormit η* III.)

Permulta, eaque maxima et mirabilia, haec eunt: ingreditur namque Virgo in atria caelestia triplici ornata praedicamento virtutis ac gloriae, ut filia nempe, et ut mater, nacnon et ut sponsa regis gloriae. Quia, haec audiendo, non percellatur stupore et laetitia? Filia namque cum ait Dei Patrie, materque Dei Filii, ac sponsa Dei Spiritus sancti, nonne quidquam esse potest post Deum in caelo et in terra, quod Virgini non* famuletur? Ea etenim perfectionis atque virtutis, quae inter homines vigere conspicimus, potiori ratione in domo Dei evenire firmiter tenemns: inter nos autem quaecumque patrie sunt, et ipsa ad filiam pertinent: quaecumque habet filius, et possidet mater: quae autem habet sponsus, sponsae etiam dicuntur bona. Ex quo colligere licet, hocce autem omnes fideles credunt, ex illa die Matissimam Virginem caelorum reginam, et angeloruqi dominam iure merito fuisse constitutam, imperiumque in omni terra, ac etiam in inferorum antris accepisse, ut illam ac in m commorantes homines 'intercessione apud- Deum protegat, et a malis eripiat, hunc autem virtute eiusdem Filii sui conterat, et principem tenebrarum catenis alligatum retineat.

Quae profecto ita contigisse, pius catholicae ecclesiae sensus affirmat, ac Alee sapientes ae pii scriptores describunt. Audiendus namque divus Bernardinus Senensia, qui hase ait: «Sicut Imus sedet a dextris Patris, id mt in potioribus bonis paternis, sic ista Virgo gloriosa in potioribus bonis Filii sui lesu, iuxta illum in throno sublimata, consedit.* (Tom. S, serm. 11, art S.) Hinc de ingressu eiusdem virginis in caelum loquens, dicit: illum mystice in illo matris Salomonis *ad cubiculum sui filii ingressu praefiguratum faims (Lib. 3 reg., cap. 3). «Scriptum ηφροηM, ait Btmmei, que· eanuxit rea la omunmb matris a···, et aderaris eam, et sedit raptu throaam raam: peeifaaqae eat throne metri regia, qaae sedit a deatris êtes. Cum astern illa adumbrati·, eaque ieris, faerit fatarorsua, contemplare mirificam obriatieaem, quia aurrexit rex Baleen· ia oeeursam matris sum: mirifieam adorutioaem^aia adoravit eam : sitissimam sabUmatiorem, qaia preitns est thronus matri regis: immediatissimam MnianotioMsa, qaia sedit ad dexteram eius. Surrexit Igitur gloriMm Issus in oeeursam suae dsMesimae matris.* Quid his luculentius, quid lueidins?

His infarra dictis, beatissiaso pator, iam mentem meam apertam, ac qnaoMmqne in cordo mso post non peaeum temporie reeoadita manent, non modo cum magna fidaeia, quin ot cum maximo gaudio nota faciam, et sanctitati vestrae humili proce exponam. Ex traditions profecto, beatissime pater, accepimus quaeeumqne ad transitum beatissimae Virginia, ac oins rabarreetionem, ot in caelos a·-' sumptionem spectant, accepimus: nam do his omnibus mora Scriptura omnino tacuit. Si tamen illa duo excipiamus, nempe, quod eius anima e corpore aliquantulum temporis separata faerit, et post tree dim a mortuis Dei virtute resurrexerit, et in caelum assumpta faerit, relique circa illius ingressum in caelum, ae eius exaltationem supra omnem creaturam, ac hominum coetus, atque angelorum agmina, piae sanctorum mentes excogitaverunt, vestigiis inhaerentes praeclarissimi ecclesiae luminis, divi Augustini, qui de his pertractando magnalibus, haec habet: «Quid de Virginie assumptione dicendum, ubi divina scriptura nihil commemorat, nisi quaerendum ratione,quod convenit veritati?* (Div. Aug. de Amumpt. b. v. M.)

Vestigiis itaque tanti doctoris inhaerentes, pie mneteque nos dicere possumus praeclarissimum beatam virginem Mariam in die assumptionis in caelum obtinuisse triumphum, eo quod triplicem tum habuerit coronam, qua coronavit eam Dominus. Nec hoc minus dare illi poterat, qui coronat sanctos suos: ipsa Aim erat, quae angelos omnes stupore implevit, cum Gabrieli magnalia et mirabilia nuntianti, quae in ea et per eam, facere Deus volebat, nihil aliud respondit nisi illa verba: «Ecce ancilla Domini! Fiat mihi secundum verbum tuum!* (Luc. cap. I, v. 38) in quibus adeo humilitate excelluit, ut vulnere amoris ipsum sponsum caelestem affecerit, caelites autem in admirationem, in aeternum duraturam, rapuerit Ipsa etiam erat, quse virginitatem ita coluit, ac omnibus praetulit, ut magni regis ac filii altissimi mater esse noluerit nisi virginitatem servare illi liceret. Ipaa etiam erat quae omnia a Deo per angelum illi revelata ita credidit, ut nullemodo dubitaverit omnia pomibilia eme apud Deum. Prima etenim omnium haeo mysteria caelestia, vere miranda et adoranda, Maria · virgo credjdit; ipsam, nempe,' matrem futuram, ac virginem mansuram, ac Filium habituram qui esset Deus et homo, duabus naturis in una persona, eaque. divine, unitis, sed integris, impermixtis, se perfectis, humana divinem non foedante, divina humanam non absorbente, in aeternum manentibus: et nonne haec, omnia et singula, singulari erant redimenda corona? Dicendum proinde, quod in ipaa praeclarissima Virginis assumptione Pater coronavit suae dilectissimae filiae humilitatem, Filius autem suae matris virginitatem, Spiritus autem sanctus suae praeexralme sponsae fidem.

Unaquaeque divinarum personarum in Maria virgine coronabat, quod in ipsa quaesierat ac abundanter invenerat. «Maior gratia, ait divus Antoninus,

•en pstort iataUgi pertieipari par*· wiateras, quant *i* ❧ mtn· N.- (4 p, t.1&, ··?. fiO.) Qua gratiam profata Virgini Mit Pater, at ok hra-MM detit, ia ipaa invaait aaai rare aairabUua, per qaam UM plaaait, profiudiaaiaaam humilitatem Kt qnaaam rati··· abeq·· taata baariMtata, taataa poadu (forte· Virgo »«atia«r· potato»*? Qaia arga Pater virgin·· humite· invenit. propria· Filiam Uli lotii, qaam eoaupit, ae gaaait, et alato gaatarit, omnia arga illaai ssatria officie pswaimo atiaplra· •feet·: tdeoqra da· caelor·· iagratitar paaatralia Virgo brattaaima, Patar ipaa eoruadem cMlorum, tart·· atiaai ra omnium, qua· io efo ooatiaoatar, ragiaam oaaatitait glorioaaai.

Qaid aateta ia Virgin·, qaa· sibi ia matra· elegerat, qaaaaiverat ae daaidararat Fili··? Qai •x mulieris viararib» oaraem sumere daararat, noon· in an exoptabat virgini*·*·· ae paritate·, •apra angelo· aaa extollentem, at humilitatem ia- Sniti· prop· gradibua illam Seraphim «operantem? Prima enim omnium hominum parena per concupiscentiam ao superbiam · Deo diacwsit: quae autem Deo ita coniuneta »» dabebat, ut una eum «o substantia dici poaaot, ad tam intimam unionem nullomodo pervenire quiret, niai per humilitatem ac puritatem, par quaa · prima omnium matre infinite discederet. Hae autem virtute· ita in Virgine beatieaima resplenduerunt, ut vere dicere pomimua nullam praeter hanc ipsam habui·» cogitationem: nihil etenim aliud rogitabat, nihil deaiderabat, nihil quaerebat, niti placer· Deo per humilitatem, ao omnimodam manti· ac oorporia puritatem.

Haa autem virtute· Filina ab aeterno praeaoierat, in tempore autem, quando aubditua erat matri, «t creacebat, et confortabatur plenua gratia apnd-Dcum et homine* (Luc. II, 40), ipaemet viderat, ac earum experimenta capiebat. Dilectionem enim eius, atque matria sollicitudinem expertu* fuerat · praeaepa usque ad crucem. Ipae namque aanguinem fudit, et mortem pro redimendi* hominibua oppetiit: »d, nonne citra matri* consortium ao comitatum haec omnia peregit? Piiaaima mater profecto eum illo, ao prope illum, ubique menait, quem proprii* lactavit uberibus, demulsit osculis, fovit amplexibus, brachiisque sustinuit, dum infantiam agebat; quem etiam · periculi* eripuit, in praedicatione ao aerumnis secuta eat, et in cruce, dum caelum velati aeneam induit naturam, nihil rori* aupra patientem Filium immitte», solabatur, cruci affixo, dulcissimo leau concruoifixum ostendens oor: dum enim ille •d Patrem elamabat dicens; „Deua meus! Deu* meus! ut quid dereliquisti me?“ (Matth. XXVII, 46) illa e contra cum Filio loquebatur, et dicebat illi: o leau fili mi, o leau fili mi: qui* mihi det ut «go moriar pro te. Et nonne tanta puritas coronanda? Nonne tanta humilita* ad caelorum suprema fatigia evehenda? Nonno, quam prodigio novo semper morientem non vicit mora, dum animam habuit diris confixam doloribu, et Iuxta erneem ob amorem Filii cor gemit adamantinum, dum ipaûm, vero pium et amabile, ferrea clavis, fel, aloe, spongia, lancea, sitis, spina et craor premebant tyrannida, piiasimam ac mirabilem matrem nova » pulehritndin*m omnam vincente ornaret corona? Coronavit igitar Fili» matria humilitatem, ac paritatem, necnon «t fortitudinem, aupra choro* angelorum rogihara eam conatituendo, et poteetatee tenebrarum illi» pedib» •ubiiciendo.

Quid autem de eponsi corona dicendum? Ex ▪acria litteria accepimus, ideo praecipua virgin·· Mariam beatam fuisse, quia credidit: .Brata, qua* credidisti, dixit illi Elisabeth Spiritu sancto plana, quoniam perficiantur, quae dicta sunt tibi a Domino.* (Uh. 1,44.) Qaam tqaifa ifa Spirit» «anates ia Virgto· quaesivit » iavaarit? laa pretorta, q·*· «rodere* daaa ia una parea», eaq» tiriaa, autan· tintinet··, impermixtae, » mm proprietate· rotiarates, ·» emittente·, maaaraa, qaibaa an» idaaq» eseat Dra·.·* boa··, noetra assamem, et •aa aoa amitte»: eam utiq», qa» eraderet virginem viri ncaelem D··· waeeptaram, rirgiaaü elauatro incorrupte maawte, gtertem aat·· et bouerom naaternitatto ipoaaet rirgi» aaaeqaeate: eam d«aiqne, qua· omni· qaaaeumqae Dras erodenda proponit, lieet airaeda m invia·, ab*qw dsbitatfone at mer· firmiter credit Ha» fide· virgiato Muriate, ia qua Abraham ipai» patre· vicit, prophetas superavit, at luto· omraa praetergroaw •at Quis mi· «ora·, qaaè'virgo credidit aequam aadivit? Nova,' iavtoat stupenda, omuibnsque nsirabtfib» mirabiliora sunt, qua· ab ore angeli audit beata virgo: agitur «aim de Deo, qai fit hoao, qnin doainat ea» Deu, «t de bomins qui erit Deu, quin relinquat hoc quod est ea» homo: agiter praeter» de virgin· matre, d· matro tbori noda. Maro tamen omnia buta Virgo credit, quin tamen signum petat ut Moy·» (Exod. III, 11) et Gedeon (ludie. VI, 37); nec inter cordi· penetralia rideat, ut Abraham (Gan··. XVII, 17); eanettoaima Virgo firmiter omnia credit, «t fidem suam angelo notam fait, dum dicit: „Ecce ancilla Domini! Contingat mihi secundum verbum tuum.*

Haec, inquam, fides Mari», cui in cadi· eorooa servata manebat, omnia, licet sublimia, transcendens: qua· autem haec corona dicanda, nisi illa, quae eam omnium ex mariti· Filii sui praedestinatorum, M eqncti Spiritus virtute sanctificandorum. reginam coutituit? Triplici hae ergo eorona in conspectu totius curi·· oeeleetie ornata apparuit beatissima virgo Maria, dum ad caelo· aasumpta fuit, qua supra omnem virtutem ac dominationem, et omnes prora» angelorum choro· sublimia vita eat, et quotquot iuatorum agmina, sive patriarcharum, sive prophetarum, eupergree» eat.

Placet-autem denuo coron» referre, precorque ut neminem haec, quae tantam anima· · credenti dulcedinem praebent, iterum pigeat audire. Coronavit itaque Pater in filia humilitatem, mansuetudinem et modestiam: coronavit Filius in matre puritatem, Mstitatem, virginitatem et maternitatem: coronavit autem Spiritus sanctu* sponsae suae fidem, dilectionem, et sanctissimae officia maternitatia. Pater, inquam, reginam constituebat humilium, ao quod in nimis humilitate rapuerat cor eius, iuxta illud: .Vulnerasti cor meum, soror mea sponsa, io uno oculorum tuorum, et in uno crine eolli tui.* (Cant, IV, 9.) Reginam etiam electorum Fili» eam constituebat, nam ideo ex ea carnem sumpsit, ac in «ius visceribus homo fatua est, quia puritate omnimoda mantis et corpori* illum extra se exire ooagit, ac ei» amore velut rapi, 'iuxta illud: .Averte oculos tu» a me, quia ipei me avolare feoerunt* (id. VI, 4). Reginam tandem omnium erodentium Spiritu* sanctu eam instituebat, «o quod in «iu utero virginali miraculorum maximum peregerit, quod, niai in immaculata ac luce puriori terra 'fieri nequibat, quem in Virgin· qnaeaivit, ac invenit, iuxta illud: .Tota pulchra », amica mea, et macula non »t in te. Vrai de Libano, veni, coronaberis (id. IV, 7, 8).

-Hara aliaque plurima, eaqn· inenarrabilia profato, sanctorum patrum mena in Mariae ad cael» apsumptioue vidit: attamen de hac re recte eum Damasceno dicere poaaumus, qued nemo sit mortalium,' qui aacrosanctum Deigenitricia diaoewum pro dignitate laudaro queat, nec si sexcentas quidem

lingqas, totidomqns an habeat. (Da Dentit. Virg. sons. 2). Id fasten dieeadum, qned eaaaaa baa* timimam Virginem ia aaalh propo FiNeas aadaaia·, ae eoatinno pro nob» ipcamaset Filium praenato·, contemplati east: nihil proinde mirum. ri verba itiis defuerint, dem aa dignitate, qaa par ent, tins erg* aoe dileetionem, eius etiam ergs FiHem potentiam, ao supra infernae potestates imperium ae domina tionem, expliaara volnerant Spam omniam patriareharum, gloriam patrem, praeeoaium apoetoiorum, honorem martyrum, laetitiam sanatorum, lumen, deems, «plendorum «aetas hierarehanm, omninmqqn Muotornm ao virginum coronam, opem etiam desperantium, peccatorum et auxilio deatitutorum unieam advocatam atque adiatripom, naufragantium portum, solatium mundi, suooeptioaem orphanorum, redemptionem captivorum, aegrotantium aalatem, ac mundi laetitiam «anctu» Ephram eam pleno ore appOllabat. (Sera. de laud. Virg.). Post illum autem Petrus Chrysologus, loannes Damascenus, Basilins a Seleuoia, Methodius, aliique eceleeiae catholicas sancti patres graeci et latini, gloriam sanctae eceleeiae, generis humani honorificentiam, Christianorum tutamen, peccatorum refugium, haereticorum malleum, daemonum terrorem, omniumque iustorum eolatium toto cordis ao mentis affectu beatissimam Virginem praedicaverunt.

Iis praeconiis ac laudibus primi ecclesiae patree virtutes ac excellentias beatissimse Virginis extulerunt, quae etiam veluti haereditate sacra omnium saeculorum viri pii tanquam propria fecerunt, eadem quae patres dixerunt, et ipsi eisdem prope verbis dicentes. Ut enim omnis paucis dicamus, tanta fuit sanctorum patrum ac piorum scriptorum in beatam Virginem dilectio ao pietas, ut de illA, prope 'filium suum in caelis sedente ac eum illo regnante, sequentia, quae fidem sanctorum patrum ac totius ecclesiae omnibus continent numeris, sMotus Antoninus praedicet: „Mater, inquit, stat ante Filium: Filius stat ante Patrem: Mater Filio ostendit pectus et ubera: Filius ostendit Patri latus et vulnera: ibi nulla poterit esae repulsa, ubi sunt tot amoris insignia.* Hinc sanctus Bernardinus Senensia asserere non dubitat omnem gratiam, quae huic mundo communicatur, triplicem habere processum: nam a Deo in Christum, a Christo in Virginem, a Virgine ad nos ordinatissime dispensatur. (Berm, do nativ.) Nec mirum: ea etenim omnia rite explicat divus Thomas dum ait, quia „Deipara dimidiam regni Dei partem impetravit, ut ipsa sit regina misericordiae, cuius Filius est rex iustitiae." (Prasfat ia Exposit. ep. can.)

Nullum proinde dubium eeafe poteat circa beatae virginis Mariae in caelos gloriosae assumptionis veritatem, cum ab apostolorum tempore hanc fidem tonuerint omnes sancti patree. Neo mirum, quod circa huius sacratisiimi mysterii modum pauca ipsi patres dixerint: huiusque autem silentii vel verborum parcitatis rationem dat praecleri«simu» divus Bernardus, dum sequentia asserit: ‚neo in terris locus dignior templo uteri virginalis, in quo Christum Maria suscepit, nec in caelis regali solio, in quo Mariam Mariap Filias sublimavit. Felix nimirum utraque susceptio, ineffabilis utraque, quia utroque inexcogitabilis est* (Sons. 2 de Arnumpt.) Sed quidquid illi ejroe modum djxsrint, id omnino eertam est ao exploratum, omnes patres et fideles Semper credidisse beatissimam Deigenitrioem in corporo ot anima ad caelos virtute Filii sui aseondisee. Haec autem circa assumptionem Virginis in corpore et Mima fidelium fides ita eornatdem cordibus haerebat, ut eam, veluti noeoMario dveniondam, intimo velut religionis sensu indicarent: idqus adeo radicitas 1» MaiHfi 'IBMμ ι «M impraeomm, et, »oe quidam merM^oppetero deMesa heatam Vûgiaem oredidentnt, ee qaod ipsa, semper UMbata et abeqae psoasto eoaeepta, mortis iaeulis subtaeero satie modo potuerit, earn mars sit peeaa peooati. Quern eoasam Idaliam hie verbis expUeat sanctas Epiphaniae (Baataa. T8), dum ait ‚se natio do hoc texere sermonem, eo qaod aihil de morte Virginis ia Scripturis sacrio dieatar, soe otiande certam sit, aa mortua fuerit, vel aboqae morte ia caelum assumpta: antius tamen de tanto prodigio dubitavit*.

Hanc etiam Idem ooolema profitetur, dum inter praecipuas solomaitatee hanc beatae Virginie ad caelo» assumptae a primis christiaaae fidei saeculis instituit, non alio quam aaoamptionb nomine illÈn iagominaado. Noa enim hoc animae ingressum in regna caelestia significat: qmn, dum do natali dit sanctorum ecclesia proloquitur, de illo nempe, in quo anima, a corporeis vinculis soluta, ad dulcee Miae cMlostie «pirandaa auras progreditur, eosdem sMotoo ad regna caelestia migrasse, in Domino obdormias», ad coronam promeritam accipiendam evolasse, et alia similia, tantummodo dicit. Nullo tamen modo de allio dicimus, quod fuerint ipsi sancti in caelum assumpti, cum hoc modo loquendi aliud quidpiam significetur, animae nempe non solum a terra in caelos transmigratio, sed etiam corporis una cum illa ad aeterna regna evectio.

Utrumque autem de virgine Maria fideles credunt ae profitentur, ipsius scilicet animae in caelos evolatum, corpore in sepiilchro per aliquod tempus relicto, ao corporis resurrectionem ac una cum Mima ad caelestia limina assumptionem, quod profecto de reliquis sanctis nominatim non praedicant; nam resurrectionem speramus, et quemadmodum ipsa Virgo ad caelos assumpta fuit, et nos speramus in novissimo die assumptos iri. ut una cum Christo in aeternum regnemus, interea tamen nonnisi virginis Mariae assumptionem colimus: quam profecto colimus, quia factam credimus. Unde fideles maximum hauriunt solamen, dum virginem Mariam, quae mater est pietatis et misericordiae, prope Filium suum in caelis sedentem contemplantur intuitu fidei, quin et cum illo de ipsorum periculis, ao necessitatibus, et aerumnis, et periculis, loquentem et pertractantem, atque deprecantem, ut ab eia omnia avertat probra, abigat mala, tempestates sedet, aerem purificet, peetem extinguat, morbos auferat, et in omnibue eolatium illis tribuat ac levamen.

Haec fides populi credentis: interea tamen neminem latet horum temporum haeretico» toti» viribus tentasse hue, circa beatissimae virgini» Mariae pro nobis non interruptam in caelis orationem ac depreeationem, fidelium fidem do medio tollere, ut nihil pietatis ao religionis in terra permaneat. Simili modo, beatissime pater, omnes certo norunt, vestram sanctitatem retigiMts catholicae negotia omnia in manibus beatissimae Virginia collocasse, ideoque de potestatibus tenebrarum triumphasse. Qa>· praetere», ut par eet, dicere queat, quantum ia religione catholica bonum habuerimus, quotve Mimas ab erroris barathro lumen veritatis adductas ipsa ecclesia catholica in sinu eno contineat? Qui» etiam dicere sufficit, quot, quMtaque, pietatis ao dilectionis in virginem Mariam incrementa corda fidelium habuerint? Lace clarius apparat, haereticorum plurimorum ad fidem catholicam oonversionem, atque etiam plurium indecoram illuminationem, ut Christum lesum Deum agnoeoMt, necnon et paganorum nt relinquant idolorum superstitiones in dies crevisse, postquam vostra «auctitas do fide credendum ao tenendum decrevit beatissimam Deigeni-

tria»· virgineas Mari·· a primo suae ■eaut« iattita UHritorm* Filii ssti Desaiai noetri le·· Ckrirti ab «Mai labo pmti Mm imwuasm •errata·, m ia gratia oomeptam.

Kt quidem, beàtisetaM pater, ecoleeia oatbolie· rare at fidenter de Virgin· prnedieat, qaod ipaa canotas hasreees interfecerit ia univers· mundo. His aat·· fundamentis iaaixaa, diear· aadao, aad at andobo totem hominum geane ad raraa fidri lumsn venturum fora, si hi, qai ia tenebris ialda* litatis sedeat, val Deum agnoeoMtes extra ee«lesiam catholicam degunt, beatam Virgin·· cognoscerent, et eius virtates ao excellent!·· notas hsberest Quomodo sniiq «am eognoaoerent, aae diligerent? Bt quomodo diligerent, quia Filiam mna Dominam nostrum etiam, noscere desiderarent, «t cognitam diligere, at dilectum apprehendero' NatnrnH pronaa gressu in nostra natura e matri* dilectione ad filiam diligendum, at a converso · dilectione filii ad dilectione afficiendam matrem progredimur. Simili etiam modo hoc in religione Christi, gratia Dei afflante, evenire compertum eet: dilectio virgini· Mariae dilectionem Filii eius perit, Christi autem illam Patris: et nonne haec eet vita aeterna, bat ipoemet Cbnstus Dominus cum Petre loquene, ut cognoscant homines Patrem cf, quem misit, Filiam suum? Hoc autem sio et non aliter evenire luculentissime explicat divus Bonaventura his verbi» (in Specui, cap. 6^ „Quicumqu· voluerit gratiam invenire Spirjfwsancti, quaerat florem divinum jn virga eiusdem Spiritus. Per virgam ad florem, et per florem pervenitur ad Spiritum, qui requiescit in ea. Haec virga eet Maria: per Mariam pervenimus ad Christum, et per Christum invenimus gratiam Spiritus sancti." Quid clarius ae luculentius dici potest.

Haec itaque, beatissime pater, mento revolvens, etatim ao vestra sanctitas concilium Vaticanum indixit, ad vestrae sanctitatis pedes humili prece accedere in corde habui, et cogitatione· cordi· mei etiam in aperto ponere decrevi. Magnum etenim religioni eo pietati incrementum obventurum non est dubitandum, si vestra sanctitas opus, vere magnum et mirabile, quod ineoepit, et perficiat Vestra profecto sanctitas, sanctorum patrum traditionibus, qui beatissimam Virginem semper impollutam, incorruptam, et immaculatam fuisse praedicabant, innixa, sacrorumque antistitum fulcite suffragiis, desideris etiam et vota catholicorum regum, ac totius populi ohristiaai cognoscens, post plurimas preces sd Deum optimum maximum, ut propter maiorem eius gloriam, ac virginis Mariae summam dignitatem magis praedicandam. Spiritus sancti gratiam infundere dignaretur, quo catholica veritas omnino panderetur, solemaitet declaravit D doctrinam, quae docet beatissimam Virginem intuitu meritorum Filii eius lesu Christi Domini nostri, ab omni labe in sua conceptione immttnem fuisae servatam, esse a Deo revelatam, quod sanctissimae Trinitati gloriam, angelis laetitiam, populo Christiano gaudium, ipsi autem virgini Mariae maximum inter homines contulit splendorem. Magnum hoc opus fuit, beatissime pater, melius dicam, mirabile sc ineffabile.

Initium dierum sanctissimae Deigenitricis pretiosissima redimivit corona, ac caelestibus vestra sanctitas splendoribus circumdedit. Nonne profecto haec beatissima Virgo mater Dei esse voluisset, que·, ne uno quidem temporis momento, ipsi cara et accepta et amica non fuisset? Noone angelorum regina nominari, ac constitui, quae, uns •altem morula, minus pura quam ipsi angeli in conspectu Dei apparuisset? Nonne in daemones imperium oavus, eum prinsipi eteafam itabruaeum pistestatam per peeeatan, «tig» ad teviastmum tmapus suHeeta Must' Ha·· omnia, nempe, sapra angelM priaaipatam, sapra aptatas nequitia· imperium, mediant· diviaa matarnitate saerntiseima Deigeaitrix aaeeqni debebat: sad, quid UK prefitiebat angulorum servitium, daemonum snMoetie, ae diviaa maternités, dus UH noa inerat omnimoda pnritaa?

His itaque haiawumodi 'stantibus, dioo, «t redicam puritati· ooreaam ab iaitio, id set, a primo •uao vite· lactenti ia virgis* Maria, tient illa fait, qua ab iaitio sponsus caelestis, qai «am ab asterno columbam vidit immaculatam, psrfsetam, amicam, •t totam puram, «am decoravit, etiam illam esss, tina qua sauctissim* Virgo· ad divinam obtinendam maternitatem nunquam «vehi potuisset. Vestra proinde sanctitas sa«culorum decideris, patrum vota, et fidelium explevit pietatem, dum primo beatae virginis Mariae in vita mortali momento lauream decrevit immunitatis s culpa, puritatis, •t gratiae. Ignoscat mihi, nunc supplex oro. vestra •auctita», si interrogare audeo: et nonne, qui Virginem Dei matrem futuram, de daemone, peccati labem in genus humanum. ex ore suo nequissimo vomentem, in ‘primo. suae vitae instanti declaravit triumphantem, ipsius Virginis de morte, quae eet poena peccati a quo immunis servata fuit, perfectum ae omnimodum triumphum velamine quodam coopertum relinquet?

Tempus adest, beatissime pater, quo terrarum orbis plaudat manibus, m supra modum exultet, cum · vestra· sanctitati» oraculo, in rebus fidei et morum loquenti, omnino infallibili audierit de fide tenendum beatissimam virginem Mariam, virtute Domini nostri lesu Christi, a mortuis resurrexisse et in corpore et anima assumptam fui··· in caelum, ubi continuo pro nobis precatur JIominum nostrum, ut misereatur nostri, et illum propitium nobis reddat. Loquatur itaque vqstra sanctitas, et, quod ineoepit, perficiat opus, ut sciant gentes, quia domina nobis •st in caelo, quae sicut misericors est et pia, ita et potens ad salvandum virtute Filii sui. Intendat ergo prospere sanctitas vestra, ac novissimos et vere meritos virgini Deigenitrici decernat honores, quo ipsa sole amicta, omniaque, quae in terra sunt pedibus premens, ut domina sc regina cernatur: ac daemonibus appareat, ut semper, terribilis, fidelibus autsm ut pia mater, amabilis, fidei autem semper infensis hostibus, ut acies castrorum ordinat·, terribilis, bis denique, qui in infidelitate ac hseresi versantur, ut sol refulgens, quo caeleste lumen aspicisnt, et ad veram fidem et ecclesiae catholicae sinum et ipsi adveniant.

Maxima etenim bona ex huius piisimae traditionis de fide tenendae declaratione solemn· animabas adveniant, magnaque ecclesiae catholicae gloria, magnumque in terris beatissimae Virgini decus. Ipsa etiam, quae haere··· cunctas interemit in universo mundo, caput antiqui serpentis super omnia M extollere hisce', vere nefandis, temporibus contendentis conteret; prinoepeque ipse tenebrarum, veluti novo vulnere saucias, etsi furens, tremens tamen, ad ima inferni praeceps abibit, eum videat se tempus et operam perdidisee in virtutibus ac excellentiis beatae Virginis ope iniquorum hominum infitiandis, et experimento capiat fidelem catholicorum populum firma fide tenero ac credere piissimam matrem virginem Mariam, carne indutpm incorrupta atque gloriose, in caelis una eum Filio sedere, ubi nostra» prece» exaudit, et coram Deo supplex fundit, ut nostri misereatur.

Quid autem de huius mundi potestatibus, ac de

haereticis, potentia m divitiis tumentibua, m reBgionem catholicam toti· viribnsvexeatibna, dieass! Ipai etenim, ia oarribuo ae equitibus, ia divitiis m viribss aapiaatia· carnalia oonfideatee, oeclesiam Dei vexare, at aioa posteras peroeqai aoa . desinunt, •fallo oredsates qnod rapieado bona ooelestao, destruere poeenat aiaa potortstem, ot ad cernere· at exilian «dignatae pastore·, destruere quibuat gregem Christi: aoa tamea ia anuriae Domini invocabimus, aae omnino timebimus, aeieatea nostram piiaajmam matrem eum carne gloriosa, ia qna ipaiusmat anima, dum vitam egerat terrenam, gladio doloris transfixe fait, ia oaslia sedare, nostrae tribulationis ao miseriae non immanerem, immo vere memorent, quippe, quas nos patimur, aaimi angustias ao dolores.'et moerores ob poenam peccati, ipaa etiam,, licet vbre innocens ao impolluta, passa est, ideoque amplius nostrum miseretur.

Quid interea' de eoelesia catholica dicendum erit, B dum ipsa beatam Virginem quotidie suum decus, fulcimentum et praesidium, et suem 'gloriam at honorificentiam appellat? Ipsa profecto, qnae de tot tantiuque periculis' huius beatissimae Virginis praesidio erepta est, quae etiam firmiter credit eam continuo precari Dominum nostrum in caelis, ut fidei hostium impetus cohibeat, ae daemonum arte· eludat, nec contra eam inferi portae praevaleant, de tantae Dominae a dextris caelestis regis sedentis,, ac in vestitu aureo circumdata varietate iuxta Filii thronum adstantis, magnificentia et gloria amplius gaudebit, poténterqne ao fidenter iaculo fidei hostes veritatis prosternet. Ipsa etenim gaudeas de tantae reginae potentia, ubique ei semper ds illa cantabit, quod praeclarissimus eiusdem Virginis digitatis propugnator, Cyrillns Alexandrinus in concilio Ephesino decantabat, ad ipsam in spiritu fidei Virginem verba faciens: ,Tu enim, dicebat, es pretiosa mar- C garita orbis terrarum, tu lampas inextinguibilis, corona virginitatis, templum indissolubile, sceptrum orthodoxae fidei.** (Homil. cont. Nestor.)

Nunc tandem, beatissime pater, et de ipsius sacratissimae Virginis gloriae in terris incremento quidquam mihi adiicere liceat, ut anima mea, de tantae Virginis gloria tractando fti ea exaltet, et gaudio illo impleatur, quod habet filius, dum de matris bonitate ac pulchritudine sermonem facit. Duo sançta ecclesia de Deigenitricis novissimis in terra instantibus ac temporibus canit; eam, nempe, pro conditione carnis mortem oppetiisse, ipsamque ad caelos assumptam fnisee. Quod asoerit, dum gloriosam hanc colit assumptionem, ac publice profitetur, quod, licet ex conditione carnis migrasse cpgnoscit, in caelis tamen pro nobis intercedere; quod et precatur, ut sentiamus. (In missa assumpt b. v. M.) Quanta proinde gloria Deigenitrief ob- D veniet, cum de illa certa fide praedicari possit incorruptum nunc corpus ac glorioeum habere In caelis, sicut a primo suae vitae instaati impollutam ac incontaminatam animam habuisse firmissima fide credimusT Magnum deinde ac singulare privilegium, coins virtute Virgo beata in primo suae vitae momento serpentis capot contrivit, alio prorues singulari et novo coronatum videbitur, ao eadem Virgo per omnia Filio suo simillima, ia conceptione, nempe, et in morte ac resurrectione conspicietur. Sanctas et impollutus erat Filius, eo quod erat Filias Dei; sancta utique ao impolluta fuit Maria, quia fatura erat nater Dei. Habebat Filiae illam sanctitatem, et in suo concepta, et in sua vita, vi natare· divinae; quae omnia habuit Maria ex Dei grati·. Mortuus oet Filius, ut nostra peeesta deleret, cum mori nunquam debuisset, qui semper innocens fuerat et segregatas a tabernaculis peccatorum, et caelis exeeWnr Motae: ararta·· sat etiam mater, quae innocens ae etee maeuta semper fuerat, m mertem •abiit ex conditione satureo, nos tames ex poena peccati, quod nec levissimo quidem incurrit. Resurrexit Fili·· terti· die, et ad caelo· asooadit, ao sedet ad dexteram Patrie: et nonno rarargerot mater! Nonne in pulvero aequo ad oousumsaatiosam saeculi requioooret! Quae Filio per omnia simlHs fait, no in innocentia ao virtutibus illi comparabilis, m etiam eum illo passionem pertulit, tormenta, ae delero·, quas ille patiebatur in corporo, sustinens •t ipea in anima, ot iaculo mortis ob Filii amarem ■e rabiedt, in filiis ad gloriam ot exaltationem pertinentibus Filio similis non essett Similia ia laboribus, •o dissimili· in praemio! Similis in morte, ao dissimilis in triumpho ot in gloria! Absit: absit, nam corona instititi·· similitudinem expetebat, amor autem Filii diaeimilitadinem in'gloria non patiebatur.

Si autem in tam ineffabili sacramento naturali rationi anum aeneum exprimere liceat, illam, postquam, quae in corpore Virginis patrata eunt magnalia, ex fide oognoecit, audire non pigeat. Ex eo enim corpus illud formavit Spiritus sanctus, quod Verbum assumpsit, ut nos redimeret: intra virginei corporis claustra sacratissima per novem menses Filius Dei commoratus est, ex Virginis substantia substantiam sumens, ao ex eius vita vitam hauriens: ubera autem sanctissima fragrantia unguentis optimis enmdem Filium Dei laetaverunt: labia illa, vitta coccinea splendidiora, millie·, milliesque, in labiis ac genis sanctissimi pueri lesu infixa sunt: oculi autem illi, virginitatis m puritatis speculum, do quibus optime dici potest, quod vulneraverunt prae nimia pulchritudine Regem gloriae, centies etiam, centiesque lacrymas effuderunt, quae cum illis, quas prae frigore et fame etiam effundebat infans, miscebantur, utriaque in unam, velati margaritam, coalescentibus. Et nonne tabernaculum, in quo tot mirabilia patrata sunt, et illum comprehendit, quem terra et caelum capere non possunt, veluti tabernacula peccatorum in pulverem abiret, et, ut oaeteroram iustorum, in terra requiesceret, usque dum, tuba clangente angelorum, omnea omnino e pulvere surgant, ut, quod pro meritis quisque habet, omnes proreus accipiant! Nonne sacrum totius Trinitatis cimelium in umbra requiesceret mortis; sanguis, ex quo ille, qui mundum redemit, formatas est, evaporatione evaneadbrat, et caro, in qua Verbum caro factum est, corpuque, in quo sedit, dum infans, dum' puer, qui sedet super cherubim, inter angustias sepulchrales clausum maneret!

-Nihil horum altissimae virginis Deigenitricis dignitati convenire ratio ipsa suadet: immo, ipsa ratione dnoe, dicere possumus nullo modo ad perfectionem raram divinarum convenire, ut virginis matris Dei do morte victoria usque ad illum diem, in quo omnes homines do morsu inferni victores erunt, transferatur. Docebat etenim, ut, qu·· in primo suae vitae momento daemonem contrivit ae vicit, in novissimo, -do morte omnino victrix oxisteret. Christus enim loras morte propria mortem dootntxit, iuxta quod scriptam fuerat: .Absorpta eet mora in Victoria* (Osée XIII, 14). Bod quaenam fuit haec victoria! Illa profecto, per quam Christas, semel peccato deleto, per quod moro intravit in mundum, etiam mortem vicit ao delevit. .Per hominem namque, ait Apostolus, more, ot per hominem resurrectio mortuorum* (I Cor. XV, 91). Haec autem mortuorum resurrectio non nisi illo ordine fiet, quem idem Apostolus describit dicens: .Primitiae Christus: deinde ii, qui rant Christi, qui in adventa eius crediderant* (ibid. v. 33). Quapropter haec Christi supra mortem Victoria. duo temporis momenta complectitur,' ut

plena, μ «rivMMÜ· appareat: praeclara ntique a·, ratilaa· ta·· CtoM vietori· ftiit, ha ipMBMt · mertais reeanexit: eod praeclarior adhac m iilnstrier eonapieietar, c·», omnibu· iastis virtnte eiua • mertnis excitati·, m redivivis, et «aeiestibns eircumamieti splendoribus, regnum ipM Christus tradet ,Deq at Patri, cue avkaaavarit omnem principatum, et potestatem, at virtutem¹¹ (ibid. v. 84). Interea tamen, omnibus homiaibas poat labile· vit·· ia orcan euntibus, aliquadtum imperii ia tonra mortem habere dioi potMt: eed i»o omnium hominum resurrectioni· adventante momento, eon ipsa mortem ia aeternum subire tenebitur: instiqne otnn·· cam Christo iam redivivi, ipsimet morti exprobrare poterant, dieantae: „Ubi eet, mors, vietori· tus? Ubi Mt, mon, stimulus tuas?* (ibid v. M). Planissima proinde in ill· die sc universalis Christi sapra mortem vietori· laudabitur; dum illam, quam ipso propriis meriti· ao virtute, in die suae resurrectionis obtinuit, omaM omnino homine·, unusquisque tamen in ordin· eno, ipsi·· meritis sc potentia obtinuerunt: nam, teste Apostolo, .novissima inimica dMtruetur mon' (I Cor. XV, 86).

En ergo natura et effectu victoriae Christi supra mortem: do morte et inferno Christas set victor: de morte etiam victores erunt omnes sancti: sed victoria illa victoria Filii Dei dicenda, haec autem servorum nominanda: ille namqus statim post mortem, ipsarpmet contrivit ac calcavit, propria de inferis resurgendo virtute, et en victoria Filii: ii autem non nisi put mille, vel bis mille annos de morte victorM existent, et en victoria servorum. Et nonne Filius, qui mortem vioit et infernum, omnesque iustos in ^ovissimo die e pulvere resurgere faciet, eodem ageret modo cum matre, qnae mortis poenam non incurrit, so quod nunqnam peccatum. fecit, ac cum filiis adoptionis, qui labe primi C parentis infecti in mundum venerant, ao mortis poena ob peccatum multati, in pulverem redacti fuerunt? Nonne ipaa, quae in redimendis hominibus Filium summopere iuvit, ac mortem oppetiit, non ut solveret poenam peccati a quo semper fuit iiqmunis, sed ut in omnibus similis esset Filio, plus similitudinis haberet in morte ac resurrectione cum servi· quam cum Filio? Naturalis ratio haec credere refugit: nam mater similitudinem habet eum filio, non onm servis; nec, ai unnm naturalem filium habet, et adoptionis plurimos, natura confert illi similitudinem eum his, dum omne quod illa Mt, in filium natur·· transfert: ideoque naturalis ratio, fidei lumine illustiata, convenientiam resurrectionis et assumptionis Virginis agnoscens, eo quod mater Mt Filii Dei, Mpientibmqne, et bonitatem Dei etiam optimi maximi, qui, qnod convenit, ut fiat ad maiorem gloriam suam, facit, intelligens, hoc omo D factum confitetur.

Ergo, beatissims pater, quod sanctorum patrum tenet traditio; quod ecclesia universa profitetur; quod cathedra apostolica, super quam VMtra sedit sanctitas, ore pleno praedicat, praeclarissima Virginis in caelo· assumptae solemnitato ae'festivitate instituta; quod fidelM populi summa exaltatione profiteatur, ac sincera fido erodunt; quod denique ratio catholica tantae Virginis Mnctitati m dignitati convenire suadet, hoc VMtra sanctitas, ia rebus fidem et more· continentibus pertractandis, ac ex cathedra definiendis fhlli neecia, eoafirmare digaetar, •t beatissima· virgini· Mari·· glerioaam ia corpore •t anima ad caslos sMumptioaeui ds fida mm credendam ao tcnradam decernat, ut in fine naeoalorem hoc solatium abique terraram fidelM habeant, ac in tantis fidei ao verae religionis amittendae oon·titstti IpetieaM··), ad mitra· glerioaam ia carpere ·* anima ia Malis regaaatem ae prope FIMam ···dentem, et onm UJa, de noatra solato et iacoiunritate pertraetintem ae procante· firma fido ot certa •pe aeennant, ot sina iatarosasioae gratia· obtineant in auxilio opperta··, et ipaiaa saaetMaim·· matri· gloriam oeatamplantee dam oommoraatur ia tenia, ad eandem, licet illi Virgini imp*·· poat vanitatM arandi spretas, ot pompaa saeculi tanquam stercora proisctas ae diaboli insidi·· driaaas, parvenir· exoptent ae mereantur.

En ergo, bMtissims pater, ardentissimum cordis mei desiderium propalam patefactam, vMtraeque notum Mnctitati. Nihil omnino deest pretiosissimae coronae, qnam texuit sponsa Christi eoolMia catholica, ut dilectiMimae matris suae Virginis Mariae sacrata tempora ornaret, si tamen hoc excipiamus: nondum etenim de fide tenendum decrevit ipsam in corpore glorioso ad caelos assumptam fuisse, sed traditionem apostolorum ac patrem accepit, et servavit, hacque suffulta, solemnitntem ac festum sanctissimae Deigenitricis ad caelos assumptae instituit. Sed nonne Deus hanc vestrae Mnctitati gloriam reservavit?

Hoc itaque humili prece, beatissime pater, episcoporum novissimus vMtram deprecatur sanctitatem. Et. licet maximo aquarum ao terrarum spatio a unctissima urbe disiuDctus, atque ab omni impraesentiarum venerabilium fratrem consortio ablegatus, dicere tamen non vereor, h u m ad concilium Vaticanum iam iter faoientM* ac properantes sacrorum antistites, si illorem indicium VMtra sanctitas exquirere dignetur, idem dicturo·, eumdemque senium habituro·: qninimo et ipsi forsitan eamdem gratiam vestram sanctitatem deprecabuntur. Interea etiam dicere, et asserere audeo, hoc vestrae sanctitati gaudium magnum, maximamque animi consolationem parituram: nam corona immortalis gloriae vMtra cinget sanctitas illud pulcherrimum caput, illudque pretiosissimum corpus, cuius animam innocentiae ao puritatis laurea in primo suae existentiae momento decoratam, ae VMtimento iustitiae indutam fuisse iam declaravit; hinequ· fiet, ut qui fulgentiseimam ac praeclarissimam coronam ad pedes Deigenitricis collocavit, ut eam de Mpide inferni victricem in primo suae vitae momento fuisse omne· firma fide profiterentur, alteram, etiam, illi non imparem, pro novissimo eiusdem vitae momento omnimoda de morte victoria decorando, decernat.

Nunc tandem, beatisaime pater, VMtram deprecor sanctitatem, ut mihi, ac clero, et populo meae curae commisso, VMtram sanctam apostolioamque benedictionem impertiri dignetur, dum Deum humili prece exoro, ut omnia VMtrae sanctitati, ac sanctas ecclesiae prospera ae felicia obveniant. Apud Sanctum Christophoram de Havana, die XV Mptembris, anni Domini MDCCCLXIX.

Beatissime Pator,

vMtra· Mnctitati· humillimus filius.

t Hyacinthus Maria, episcopos 8. Cbristophori d· Havana.

(Loc. Sigil.)

18m.

Votum reverendlaeimi Franeisd Mqjorsinl episeepi Laquedenieael· pre assumptione immaculatae beatae Virginis Mariae.

BMtissime Pater.

Ut christifideliam devotio ao pietas erga Deiparam immaculatam Virginem Mariam nqagis ma-

¹ Dvest ia originali.

giaque augcatnr, at clariores «ffrigoMt ia aealaaia Dai dotes tie· animae eorporieqne iae^hbilo·, quibo· divinitas pres alii· creaturis singulariter eat ditata; ita humillime vota mea sapplioeeque preeee sanctitati vcetrae' expoasre aadao, ut ia baa eenctu synodo oeoumeaiea Vaticana proponere dignetur •entontiam uaiversim admisoam, moetewqae fiddium omnium, qua eemper tenait ae tenet, atqae constanter pieqae credit ipaam immaculatam Deiparam virginem Mariam non aolam aaima and at corpora ab angeli» in cadum aacumptam feieea. Velim igitur, si it· saaetitsti voetrae placuerit, ut poet diligena examen, to doctor·, ip magietro, to daoa, infallibili iudido too, adstantibu totins catholicae eodoeia· patribue, Deo afloat· definiatur da fide aeee tenendam laaotieeimamDoi matrem ot Virginem Mariam anima et corpore redivivo ad oaoleotem eodem speciali Dei gratia fui»·· ereptam.

Qua de re votum meum hiaoe praeoertim innixum rationibu* absolvere. curavi. — St primo quidem, quamvis ex divina scriptura argumenta elara M lucida relate ad assumptionem Virginia corpoream minime appareant, attamen id aub symbolorum figurarumque velamine procul dubio adumbratur; •c proinde legitima illatione ex ipsa ssors scriptura facile deducitur, praoeertim ai patrum 'traditioni, pervetusto eccleaiae ritui, catholicorum omnium devotioni, scholasticorum placiti·, rationibuaquc theologici· animum quia applicuerit ac intenderit

Quamobrem merito «ancta eccleaia iam ab immemorabili festam instituit de Virgini· Mariae aaaumptione, cui sapienter accommodat praeconia ae leudea de Canticorum libro excerpt··. Hine oat quod beatissima Virgo comparatur cedro exaltata in.Libano, 'utpote quae altius prae oaeteria creaturi· extollitur propter caelestia dona quibus perfusa a Deo fuit. — Comparatur cyprcoao, quae arbor symbolum eet incorruptibilitati·, eo quod corpu· eius noa doecbat in pulverem reverti, ouiu· in sinu Verbum caro factum eet. — Comparatur arceo antiqui foederi·, ut in apiritu canit de ea regina pealtea: *Sergi Domine in* rsqtnsct *team tn it area taectificatione* t···. Nec vero id gratuito affirmatur de Virgine, eum doetorea praeetantiaaimi eccleaiae de ea praedicta verba exponant. Et praeetat inter alio· huc referre Angelici doctoria verba, qui in oxpoeitione salutationi* angelicae, ubi agen· de poenis propter peccatum homini inflicti·, inquit: .Tertia hit communia vitia et mulieribus, ut scilicet in pulverem reverterentur: et ab hac immuni· fuit beata Virgo qnia cum corpore est sasumpta in caelum. Credimus enim quod post mortem reenaoitata fuerit, et portata in caelum, iuxta Psalmum 131: Surjs *Dentina* sn raguiem tuam *te ai area aancii/ieationit tona.** Eandem aoetoutiem tradit duobua in locia Summae'part. 3, qu. 97, art. 1, neo non qu. 83, art. S ad octavum.

Si Jgitur veto· Teetameatum sub aymbolorum velamine type» eet fetari, nt tradit «anctu· Ambrosius lib. 9 esp. iu Lucam; quia non videt tot figuris, inter caetera innumeraque privilégie, obumbratam orne corpoream quoqud Virgini» in caelum assumptionem l

Et praeterea quae precdicoutur do Filio, iuxta omnes theologo·, habite proportion·, praedicari debent ot do metre Virgin· Meria propter aretiacimum nexum cum loan Christo eiua FiHo relate ed humanitatem. Undo quemadmodum corpus Filii sui nollem pati debuerat corruptionem, ticut iam praedictum fuerat in Psalmo 16: Xac *ΛΛia* aonctem tuae· eidarW *emnraptienam,* ot tertia dio leans voro reaarroxit vi sua, prout do eo upoatolia praedixerat: *Poat traa Jiaa margam;* aio decebat ut oorpua Virginia matri· reviviaooret poet mortem, et ab angelis deferretur ia eanfem; nti eanctae Pettvm Damlemta ait; .Aseendit Salvator ia saetam petaetàüvâo virtuti· imperio, aient Demis·· e* meator, angelorum comitatu· obsequio, noa auxilia feitaa. Asnmpta eet Maria ia sedum, aod gratiae Mbievaatis indicio, comitantibus ot auxiliantibus angeli·, qaem «ablevabat gratia aoa natata.* ' »v

Idem tradit aanetae Gregorio· Taroaeaeio lib. de mirae, oap. 4 hiaoe verbi·: .Dominae anaoeptam Virginia oorpua aaoretiaeimula ia pamdiaum deferri iassit, ubi nunc resumpta anima cum electi» eiua exaltans aeternitatis boni· nullo oeeaauria fine perfruitar.*

Itemque annota· Germanua m homilia de obdormitione Virginia dicit: .Vivit apiritu· tau» in omne aevum, ot oaro tua aepulehralem corruptionem aon eat experta.*

Pariter sanctus Andron· Cretensi·, oratione de laudibueaaaumpta·Virginia, ait: .Erat novum reipaa spectaculum, animique rationibu· inaeeemum, mulierem eaelorupt naturam •upergreaeam, caelestium editorem annota corpore penetrare; quemadmbdum enim parianti· incorrupto· utera», ita nec morientia disperdita caro.*

Idem tradit nuper citatu· «anctu· Petra· Damiani de sermone Assumptioni· hoc modo: .Tota glomeratur angelorum frequentia ut videat reginam cedentem a dextri· Domini virtutum, in vestita deaurato, in corpore «omper immaculato, circumdatam varietate, virtutum multiplicitate distinctam*

Clarius sentit aanetue Fulbertua Carnotensis, ■ermone 9 de Nativitate beatae Mariae Virginia: .Credit chrisfiana pietas quia Christus Deu», Dei filius, matrem suam gloriose reeuacitaverit, et exaltaverit super caelo·.*

Itemque «anctu· Bdrnardus aermone 4 de «Mumptione ait: .Tempus loquendi omni carni, eum aaaumitur incorrupti Verbi mater in caelum.*

Magis aperte loquitur etiam de hac re l'go · Sancto Vietore, qui lib. 3 de Erudit. Theolog.: .Septimum Virginis privilegium eat, quod cum corpora (uo, quantum credimus, in caelo vivit... Non impoeaibile Deo fuit ut illud divinitati· habitaculum lingulare corruptioni non subiaceret vel vermibus..."

Sanctu· autem loannes Dameaeenua minutim enarrat modum quo oorpua redivivum Virgini· asportatum ab angelis in eaelum fuerit, ut videre lieet in oratione 9a do Dormitione Virginia, ubi ita exclamat: .Hodie Virgo immaculata quae nulli· terreni· inquinata eat affectibus, sed caeleatibus educata cogitationibus, non in terram reversa eat; •ed cum. esaet animatum caelum in caeleatibus tabernaculi· collocatur.* Quo in aermone, quem eccleaia in facto Assumptionis legit, Damascenus i totus est ad auetinendam hanc catholicam aententiam, additis quibuadam circumstantiis qua· non potuit •x alio fonte haurire, niai ex veteri tradition·, uti patet ex eo qnod aaaerit ia oratione Ila num. 14 de Dormitione beatae Mariae Virginia, hieoe verbi·: .Sanctissimum corpse elariaoimo praeatantiasimoque tumulo imponitur, unde triduo poet in caelum attoiltur.. .*

Praeterea theologi omnes, aeholaatiei sitiori· ordinis ac pietati», uti Saares, vsaarabilea Bollarmiaus st Oanisia·, Melchior Oanne, aliiqne innuasri, quibus pfeait Aagelieas doctor, saaadem quoque tueatur aententiam, quam validi· roborout rationibu». Unde eveait ut sancta «celeria amplectendo eundem ■easum in Petrum locutionibus significatum, iam ab immemorabili tempore, in Aesumptioaia festo nas rit orationibus hau· veritatem exprimentibus, uti eolligitsr ex quadam antiqua oratione «ancti Oregorii Magni, quae in tina Sacramentario asser-

vntar, qnaequn ten· teasporia leg«bôinr ta pcanfliato feato: vVenMnadn notas, Demine, hntas diei fimtL vite· OpOM «MtaMi MhtaMM, ta qaa sancta IM Oenitrix mortem rabiit temporalem, nac tarnaa mortis noxib» deprimi poterit, qua Filiam team da so garait taearnntam. Qni tee·· vivit ate.*

Cum igitar patres greed et tattai la idipanm oousantiaat, argameatari tato licet haae aeaper fniaea totiaa eeelaeiae mentem, ariUeat, beetiaaiaaa Virginem Mariam anima at corpora ab angeli· ta caelum oveetam foiaae. Quara coneludsndnm Mt earn Banadieto XIV cap 43, Hb. 1 de eanoaiaatione sanctorum ana. 16: .Dignitatem, qua «t Dai mater oaeteria antecellit, exMIlentom virginitatem, iaaignem •aaetitetom qua omnibua praestat at angelis et hominibus, intimam eum Christo filio suo ooninnotionem, summamqse filii in sanctissimam matrem amorem, haae omnia totidem ease theologicas rationes, quibua satis ostenditur, singularia resurrectionis privilegio B beatam Virginem. coeo auctem, atque in caelum anima ot corpora assumptam.·

Demum tot monumenta vetera, ecclesiarum tituli, sacrae icones, sacella atque altaria innumera Virgini in caelum evectae dicata, argumentum suppeditant satia firmum, quod definiri de fido possit hoc praestantissimum Virginis privilegium, quodque semper, quod ab omnibua fidelib» creditum ubique est', nempe «ipsam Deiparam Virginem Mariam anima et corpora in caelum assumptam fuisse.*

Ita igitur votum meum quoad potui cogficera curavi iuxta intimos animi mbi sensus, et sanctitati vestrae flexis gènibu subiieio, ut, ai videbitur, patribus oecumenici concilii Vaticani sub auctoritate vestra in Spiritu sancto congregatis discutiendum proponere velit, dum ego ad sanctissimos pedas provolutu* apostolicam -benedictionem efflagito.

Romae die sacro ipsius Virginis Mariae puri- C ficationi anno Domini MDCCCLXX.

Sanctitati* Vestrae humillimus obedientisaimu· addictissimo· filius et famulus

Franciscus Majorsini episcopus Laquedoniensis.

18 *n.*

Synodi SmyrnenNi* ad summum pontificem epistola de eodem argumento.

Beatissime pater.

Immaculatam ot ab omni labe servatam Virginem Mariam matram Dei, ease gloriam generis nostri, et Orientis decus, nullus est qui, nisi ovangelicao historiae ot ecclesiae monumentis impio velit conatu refragari, dubitare pomit. OmnM enim qui hio morantur iure meritoque prae aliis clamare gestiunt: caro et soror nostra ea, honorificentia populi nostri. Hinc maiore· noetri et hui» regioni* Asiae minori* fideles strenui veritatis propugnatores, tam ot tantis *O* faustis acclamationibu' concilii Ephuini de ei» divina maternitate sententiam susceperant, ut *admet* — sunt verba sancti Cyrilii Alexandrini (Epist 14 •l. 22, ad oler. et pop. Aioxapdr.) — una see* senc*tam* rynedum *laudare coeperunt, multague* pasmas *laetitia, multa etiam laminaria* eeeened, Ua ut atos*nullae guogue mulieret thuribula gutanta», antecederent epiecopoe.*

Hinc quoque factum, quod orientalibus dim festos in honorem beatae Mariae Virginie celebrare atque· numero augere, solemne fuit; inter quos Conceptionem ei» ab omqj la)>e expertem primi ritu festird coluerunt. Neo minori pompa glorificationem eiu in Casio venerari soliti sunt a primis saeculis, scilicet Dormitionem aha dio ot altera ad caelum Assumptionem, ut hac sola distinctione quam in Occidente Mediolanensis ecclesia Mt amplexa, *o virginei corpori* re*urreetionsm et in caelum manu •agtaanm twahtiaaaa aida· apart# leaateret. Ham vwitatea ptann Mede profitent··, ad padaa tueo provoluti sappBdter at unanimité* ut illam dafiaitione tua dogmatica vel proximi soneilii ooeumnniei senteatiqm firmare, at unctoria· catholica· ex Sdo eradendam tradar· digamis obsswam» atqaa instantiaoimo daaidarnmua.

Bt quidam mote amni modo. Namipeiasiml· argumentis, qaibna ta balla dogmatica privilegium Mariae sine labe concept» sartam toetamqus hait, •t sina ia caelum aasamptio defenditur et probatur. Ut enim victoria Mariae ptona de serpenta antiquo S manifeste appareat at praerinatar, illam oportet eradere immanem · *triplici* ses, ut ait sanctus Bonaventure, originalis miseria·, vidcHebt) miseriae nascentium, parturientium at morientium. Si de homine lapso haae late fuit a Deo sententia: *Pulm** «s et m palrereas rsrvrteris, do Virgine innocentisrima nefas est illud pronunciare. Ideo «sicut — ut verbis utamur Hildeberti Turoaouia — beata Virgo a maledictione mulieris cai dictum Mt: In delere *port»»*, facta est immunis, quia peperit sine dolore, sie et a communi virir/at-mulieria maledictione, cui dictum Mt: In ***diurnii6it,*** facta Mt immunisll (Berm. I in Amumpt). Profecto morte mortua est, quia non Mt creatura supra auctorem vitae, qui pro nMtra omnium salute interfici voluit: et sufficit discipulo ut sit sicut magister eius et servo sicut dominus eius. At si Pater nou dedit sanctum suum videre corruptionem, et Filius non dabit sanctum iUud corpus et immaculatam carnem, de q» carnem accepit, in pnlvcrèm-xdigi. Et «si Moysis corpus ab homine non invenitur in terris, cum quo locutus js»t Deus facie ad faciem, illius quaerere dementia est, per quam idem maieststis Deus incarnatus effulsit in terris*, ut ait in saeculo octavo Autbertus (bom. de Asaumpt., Act. sa. ord. Bened. aaec. 8, p. 3). Bene igitur ad foederis aream. yaoe *ligni» Setim incormpiibilAue erat compotita,* ▪icut etiam ad myrrham electam, galbanum, incensum ot aromata fait configurata, eum ea omnia a corruptione servant. Et si Mariam Esther novi Testamenti ecclesia proclamat, fatendum prorsae Mt quod ille qui de Laxaro dixit: *Latarut dormit,* et de filia lairi: *Non ut mortua puella, ted dormit,* ipse profecto matri suae acclamatione loquutu* fuerit: *Surge, ego* «am *frater* fans, non *.morierit* (Esther, XV, 18). «Quod quidem, — ut bene disserit Baroni», — haud adeo mirum vel novum videri debet; nam si caetera in illam colleta pensentur, levius ceMendum est beneficium hoc quod et aliis plurimis constat fuisse divina liberalitate concessum. Quod si Christo resurgente ex mortuis, multa subinde, ut ait evangelista (Mattii. XXVII, 63), sanetorum corpora correxerunt ot introierunt in suctam civitatem, et apparuerunt multis, quos penetrans ille caelum duxit *eeum in altum, captivam, ut Mt apud Paulum, duco» captivitatem; quid inquam, tam mirum, tam novum, ut matri concessum sit quod compluribus servi* constat fuiase tributum'* (ad anu. Christi 48). Huic vero piae et religiosae Mutanti», — sunt verba Benedicti XIV· de ··-sumpt.Virgini· in caelum corporea, — ratiouM etiam theologicae suffragantur, petite· ix dignitate matris Dei, ab exoslleati virginitate, ab insigni sapor omoM hominM et angelos sanctitate, ex intima cum Christo Filio comparatione et consensione, <ex Filii in matrem dignieeimam affecta. Denique, quod caput eet, si oeoteeta. non modo asenesptam in coctam Virginem celebrat die 16 atiguti ot aliis sequentibus, sed etiam homili» sanctorum " loannia Damasceni •t Bernardi legend» fidelibus tradit, quae Mm corpore simul at anima assumptam disrartiasimis

verbi» affirmant; d· eiu» auctoritate et «uffragio neutiquam dubitandam mm videtur *{Dt eeaaai*.* m. Libr. I, o. 45).

Quapropter bine doctrinam da eorpori» Maria· in caelum «Mumplione dicar· lient, quod tu, sanetiamme domine noster, in bulla dogmatica d· impsaculata Conception· dixisti solemniter: «Apad omne» catholici orbi» populo·' ac nation·· mirum in modum propagatam ip ipea «cclMi» semper extitisM veluti a maioribus acceptam «t revelatae doctrinae charactere insignitam, jllastria feneranda» antiquitati» ecclMiae Orientalia «t Occidentali» monumenta validiaaima tretantur.* Nihil igitur impedire poaae quominus haec »ententia, quam hodie impugnarb auesmaa tMiarttafia umet, iuxta eximium doctorem Suar·» (3 part. qu. 37, art. 4. diap. 96), •t *pttalaatii tentritatit,* secundunfCanum (libr. 19 de loc. theol. cap. 4), inter fidei dogmata adnumeretur. Eia ergo, beatiaaime pater, haec vota et •upplicM prece» nostra», et ardentia Cbriati fidelium dMideria excipia» obtMtamur. Qui enim matrem immaculatam virgineo pede serpenti» ab initio homicidae caput conterentem ecclMiae le»u Cbriati venerandam ex fide catholica aolemni definitione •anciviati, profecto opua bonum, Deiparam aanctia•imam corona gloria» redimitam et ante communem rMurrectionem *eoiaitaatiht tt mailiaaiifat aagtlit,* •ancto Petro Damiano teat· (bom. de Asaumpt.); redivivo corpore in caelum aMumptam, dogmatico decreto declarare. Ipse, qui. coepisti, perficere velle et «olidjkre haud dhbitamua. Et haec Mt spe» reposita in »inu eorum, quod aicut saeculo IX «anctu» Leo IV octavam huiu» «olemnitatia, po»t obtentam cessationem pecti» ex diri draconi» halitu conta'gioM 'initium aumentia, instituendam curavit, ita qui daemoniorum doctrini» et erroribus omne iuatum et bonestum peuumdantibu» tamquam lue impura, pollutum saeculum nostrum vehementer dolemus, per Mariam parta victoria illud virtutibua florescere gaudeamus; et fidre firmata iam stirpe sanctitati», atque ovibuperrantibuk adducti», ut fiat unum ovile •t unus pastor, ad antiquum splendorem ubique reviviscere videatur. Hinc nostram hanc aetatem saeculi Mariae et saeculi Pii IX merito nomen sibi adseioere omnia saecula pronuntiabunt.

Interea ad pedM sanctitatis tuae provoluti benedictionem tuam super nos et super populo· nobia commisso» effundere digneris precamur et obtestamur.

Humillimi et obsequentiasiml filii.

Smyrnis, 13 iunii 1869.

Vincentius Spaocapietra aep. Bmyrqenaia, vic. apoet, ^•iae minoris* delegatus apost.
Fr. Laurentiua Bergeretti, aep. Naxopari«n»i«.
Spiridion Maddalena, aep. Corcyrensi», administr. . apost. Zacynthi et Cephaloniae.
Ignatiu Qiustiniani, ep. Chiensis.
dloepph Maria Alberti, bp. Syrensis, delegatus apost. f in' regno Graeciae.
Fr. Fidelia Abbati, op. ifinctorinensis.
loannM Marangô, ep. Tenensi·' et Myoqnensi» et ' adminiatyator Andren···.
"Niooblus Adulphus Marinelli ep. Rolen·!».
lacoous Bjarosxi, illustrissimi so reverendissimi vicarii dpostolici Conatantinopolitani procurator^,

1».

Postulatum arebiê|Fli«eopi Westmonan^rlenal» de additione facienda canonibus de primatu Romani pontificie in Mhepate de ecclesia.

SpteiaU palnaa coagrtgatiaai gei ad propositione» petrina *teptedtodat dtpetaii fittnatt àÿraatrifta»* «μ v μ Iμ d» prMMtM Aemaa* peatv'Acù ia schemata *it tecMe tit. iatgtteda t^ttttttitt pttpœtt^*

Batuta hetu pnpatiiitatit tac aditcto tektuuit paltbaat

I. Canoni XIV addatur hoc tertium membrum:

„aut ipaum iuriadictionis primatum vel potestatis apiritualia principatum in totam eoclMiam non fui»·· «oli Petro eiuaque suocemoribu· divinitus collatum; ^nathama »it.“

II. Canoni· XVI membro priori hoc addatur incisum:

„stque tam in omnM simul quam ainguio· seorsum «cciMia· pastores.*

HL Poet Mnonem XVI interatur canon:

r8i qui· dixerit 'dsereta fidei et morum edita a Romano pontifie· tanquam a supremo totiua ecelMiae paaffire et doctor· ante aliorum •ive plurium »ive pauciorum episcoporum conMnaum po«M reformari (vel reformabitis esse), aut «adem examini vel indicio alterius ullius auctoritati· etiam eoncilii oecumenici ita aubiici poaae, ut liceat illa aive rCiicere «ive recipere: atque ipaum Romanum pontificem iudicio vel reformationi huiusmodi renitentem posse · concilio oecumenico per actum superiori» iuri»dietionia corrigi vel deponi: anathema »it.*

16“ die februarii 1870

Henricu» Eduardu» archiepiscopus WeatmonMteriensia.

2°.

Postulata dogmatica arehieplxopi Xerhllniensi*. De suprema in ecclesia potestate».

1.

1. EcclMia non procedit ad definitionem dogmatum, niai quando veritate· revelatae negantur, aut in dubium vocantur; uec devenit ad condemnationem errorum quae fidei adversantur, nisi quando huiuamodi doctrinae *dt facta* disaeminantur.

9. Bed in his casibus, non tacet ecclesia, iuxta Augustini effatum: „Quae sunt contra fidem, vel bonam vitam, ecclMia non approbat, nec tacet.“ (Ad inq. Ian. L. 19, n. 75.)

3. Non igitur quaMtio moveri potest, an sit in praMentiarum opportuna condemnatio novarum quarumdam doctrinarum quae circa fundamentum regimini· a Christo in ecclMia constituti hodie praedicantur super tecta*, cum haec condemnatio non Opportuna tantum, Md omnino necessaria evaserit. „Error quippe cui non resistitur, approbatur, et verita·, cum non defenditur, opprimitur* (Corp, iuris can., Diet. 83, cap. error.).

4. Neceaaitatem huius condemnationis lu^blentius adstruit ipsa agendi ratio eorum qui doctrinas ista» spargent··, solemn· huiu· s. oecumenicae synodi de iis judicium expetunt. Procul igitur dubio indicium petitum proferetur.

6. Cum vero de forma huius iudicii alia atque alia in concilie proponi poesint, examinabunt patres an ea quae sequuntur, et quae *te dterttjt prat*cedMrinm ««remainrerum ttsniums, et ex verbis coeutierum clari *gallitani* praecipue excerpta »unt, hunc in finem usui mm valeant;

.* Λ Π· Λ Α .

1. Si quis dixerit, contra eoncilii Florentini definitionem, sanctam'apoatolieam sedsm et Romanum pontificem in universum orbem non tenere primatum, et ipaum Romanum pontificem aucceesorem non eme b. Petri principis apostolorum, verum

1 'CxblMt» 41« I» februarii lβTO.
* Is Gsnaaaia. ia Gellia, st per KphuMrida· abiqsa.

Christi vicarium, toti» «eeteaiM oepnt, omniumqna chriatianotvm patrem ot doctorum; nec ipai la b. Patro pascendi, regendi ot gubernandi nnivoesaleta ooclosiam a Domino nostro laaa Chriato plena· potoetatem traditam eoae, quemadmodum ia goetia oecumenicorum conciliorum et in sacria canonibus continetur, anathema «t.

9. Si quis dixerit Romano pontifici traditam esso plenam poteetatem regendi et gubernandi, non autem plmem potestatem pasemdi seu docomitl universalem ecclesiam, agnos et oves, fideles scilicet et pastores, anathema sit.

3. Si quis dixerit Romanam pontificem, Petri suoceaoorem et unicum ecclesiae capot habere quidem in ecclesia primatum uariadieticou, non autem *ncprtmam* potestatem docendi, regendi et gubernandi ecclesiam, perinde ac si primatus iurisdictionis, eeu Potostatte prutripetas, ut loquitur concilium Lateran. IV. ab ipsa euprema potestate di- B stingui valeret* anathema ait.

4. Si quis dixerit hanc supremam potestatem in Romano pontifice non esae plenam, ut eam vocat concilium Florentlnum. sed ipsam qua suprema eat, **dieiram** esae inter summum pontificem et epiacopoa, quasi epiaeopi in partem sollicitudinis vocati. eeu a Spiritu sancto positi ad ecclesiam Dei docendam et regendam sub unico summo totius ovilis pariore, etiam divinitus vocati fuerint ad participationem primatus eeu supremae poteptatis totius ecclesiae eapitia, anathema sit*.

6. Si quis dixerit supremam potestatem in ecclesia a Chriato constitutam, non residere in totius ecclesiae capite, sed in magna pluralitate episcoporum*. quasi non soli Petro dixerit Dominus. „Tu es Petrus, et super hape petram aedificabo ecclesiam meam, et portae inferi non praevalebunt adversus eam,'et tibi dabo claves regni caelorum*, anathema sit.

6. Si quis dixerit, contra professionem fidei a concilio oecumenico secundo Lugdunensi acceptatam et confirmatam, Romani pontificie successoris b. Petri principis apostolorum iudicio de/Smri non debere quaestiones de fide, ei quae subortae fuerint; eidemque iudicio omnes ecclesias non esse subiectas vel ipsarum praelatos obedientism ac reverentiam illi dare non debere, anathema ait.

7. Si quis dixerit supremam ac pleaam summi pontificie poteetatem pascendi seu docendi universalem ecclesiam non esse plenam sc supremum in definiendis quaestionibus fidei et morum, ita ut appellari liceat a iudiciie dogmaticis supremi ecclesiae capitis ad iudicium episcoporum, sive dispersorum, sive coadunatorum, anathema sit.

8 Si quia dixerit indicia pro sancienda regula fidei a summis pontificibus lata, sive episcopi super D his sententiam suam exponant, sive omittant, diewte ae summa per universam ecclesiam auctoritate non niti, cui christiani omnes ex officio, *ipeiut* quoquo *mentit* obsequium praestare tonentur·, anathema sit

9. Si quis dixerit Iseum Christum non fundasse ooclosiam saam saper Petram, aae haie dedte*· cUvee regni cadorum aimai eam iafaIUbiHtato ia robae fidei, quam infaUibilitateta ia aaoeeaaoribaa eius immotam hacaaqae pemaaore omnibus perspicuam est1, anathema ait.

10. Si quia,dixerit petram sapra quam a Chriato aodificata eat ecclesia, id est Petri supremam auctoritatem in suis snocoeeoribua Romanis pontificibus semper vigentem, posse in custodiendo deposito fidei. deficere, et toti ecclesiae errorem tamquam dogma fidei credendum proponere, perinde ac si frustra Christus dixerit: „Pasce agnos meos, pasce oves meas; ego oravi pro te ut non defieiat fides tua: et tu aliquando conversus confirma fratres tuos"; anathema sit

Romae 35 decembria 1869, in navitate Domini,
† Victor-Aug. arch. Mechlin.

ALLSGATUM

Feriae propostàorsss «r *libro* eut *tiMue:*
Du concile Général*) rie.
extraetae.

Propositio prims.

Suprema potestas spiritualis in ecclesiam est essentialiter complexe atque composita, ita ut non resideat in Petro eiqbque successoribus, sed in corpore primariorum ecclesiae pastorum, in papa scilicet et episcopis consentientibus.

Haec propoeitio sri quasi totius *operit cardo* et basis, et saepe saepius *ab auctoro* exprimitor.

Dixi: Suprema potestas *epiritualie tet euentialiter.*

La souveraineté spirituelle est composée de deux éléments essentiels: l'un principal, la papauté; l'autre subordonné, l'épiscopat (Préface, peg. XX)

IIixi: *In eccUeiam.*

Sur ce texte de Martin V au concile de Constance; Uriaaws *credat fuod papa canonice tlcchu, yui pro tempore fiurit... tit tuccettor* Aeoli *Petri, habent tupremam auctoritatem in KcUtt '^n'* Mr. Maret dit: On a remarqué que le sonverain>pontife ne dit pas: *mur fdgliee dt Dieu,* mais *dont figlite do Dieu,* pour toujours réserver les droits du concile général. (T. I·*, pag. 499.)

Dixi: *Comptent.*

Cette puissance, on ne peut le nier, est évidemment celle du pape et des évéques, formant une souveraineté *complexe,* une grande unité collective. (T. 1, p. 164.)

Dixi: *Compotita.*

La troisième (hj pothèse) refuserait la souveraineté absolue et au pape tout seul et aux évéques séparés du pape,... La souveraineté serait *compatit.* (ïd. p. 144.)

Dixi: *lia* ttl non *rendrai* m *Petro eitfuo euceee· toribut.*

Si le Seigneur avait voulu attribuer i Pierre et à "ses successeurs cette monarchie, aurait-il attribué une partie des pouvoirs souverains aux apôtres et à leurs successeurs? éjd. p. 137.)

Dixi:. Sed ia corpore *primariorum occUtiae paetorum, ta papa teiliott et epiocopit.*

› *Mtmoin* soumis ou precdem *concile du Vatican,* per Mgr. Muret êvêque de Sure.

• *iUmoirt tomme,* etc. ut supra

• Ibid, *centra emt. d.* nomae: -Papae bebet pieaitediMm pontiSeaiis potestatis, quasi rex la regno; md episcopi assumuntur in partem aoUidtndlnia quasi tedious stegalis civitatibu praepositi" f3. Thomas q. M, art S).

* *Htmoin fournit,* etc.

* texte haae verbe cleri galHosal ad Inoesatium X: .Indicia pre macianda regula *Ud* · summta pcetilcibes lato saper episcoporum ooMUltatioaa<(riva aoadflmactis relationis sententiam ponant rive omittagp, pvoat UlSoollibuerit) divisa aequ m btuama per universam ecclesiam aaetoritots uiti, esi Christiani'omnea ex oflcio ipsius quoque mentis obsequium praestare teneatur*.

› lutta hase eiusdem dari gallicMi verba ia comitiis anni 14M: .lia napsotamt casai N. A P. le pape, chef visible do rtgUae uaivenslle, vicaire de Dieu eu terrs, évêque *dm* êvêqnea ot patriarches, auquel l'apostolat et l'êpiscopat ont en corn* aSaoeamoat, et sur lequel *3.* C. a *topdi* son êgtim, eu lui baillaat tes <W> du <M avec ItUkllibiltM de la M, fe l'on a va deamarer immuable m ms aacoemews jusqu'aujourd'hui*.

r) Opus (hmiiiimlaum cuique notem, euinb auctor tait H. L. C. Maret episcopus fiueaais ia putibu m docaau facultatis theologicae gorbouicaa. Prodiit Parisiis menae mptembri ItN, hoc prasadeato titulo; Zte *condit gdufa et dt lapeu rtUfift. Mèioaire* aw *proclai* eattfiU* MrtNftAvifw db

En vertu de l'inatitntioe divi··, h ·oηvo*η1η·44 spirituella réeide dan* le oprp* de· premier* paateoca, c. A d. dan* le p*p* et dan* le* évêque. (T. 1. p. 632.)

.... Daae Pierre et le* ApAtraa, dan» le pape et le* évêque* formant aa *eul corp·. (T. 2, p. 3.)

Dixi: *Contentientibue.*

' La troûièm* (hypothè·*)... la ferait eoaebter dan* l'accord du pape avec le* évêque* et de* évêque* avec le papa. (T. 1., p. 144.)

Propoaitio seennda.

Episcopi, ia concilium oecumenicum legitim* congregati, in ii* quae apeetant ad Idem, achismatum extirpationem ac reformationem eeoteetee, iti* habent proprium et independent décréta Romani pontifici* etiam ex cathedra prolata examinandi, indicandi, acceptandi,, aut reiieiendi, etiam papa contradicente, eumqae, sub poena depoaitiOni* corrigendi atque cogendi ad maioria concilii parti* aententiam admittendam et promulgandam.

Haec propotilio ai auctari in multil ei quoti innumerit lacii propugnatur, tt eignauter Tom. 1, cap. 6, nât *tractat dt doctrina eoneilii Conetaniitntie,* Mationa !>*, *quam ut partem oeri tt oecumenici concilii habet.*

Dixi: *In iii quae épatant ad fidem, ahitmatum extirpationem tt reformationem cceluiat.*

Le décret de la cinquième seaaion ne parle que de la foi, du lehiame, de la réformation de)'égli*e. Il ne porte aucune atteinte avx droit· du pape de convoquer, de préaider, de diriger, de transférer, de diaaoudre, de confirmer le concile. (T. 1, p. 420.)

Dixi: *lut habent proprium.*

Le vrai «et légitime concile général ne tient «on autorité, que de N. S. J. C... Il n'a d'autre maître que J. C. <T. 1. p, 428.)

Dixi. *ludcpendene.*

Le caractère de souveraine autorité dans le concile général est tellement frappent ... que Bellarmin est obligé de lui rendre hommage, tout en l'effaçant autant qu'il peut ... (T. 2, p. 161.)

Il va (Bellarmin) Jusqu'à^reconnaître *une foil* que les instructions, que le souverain pontife peut donner aux évêques pour diriger leurstdélibérstions, ne le· obligent pas, et qu'ils ne sont pas tenus de les suivre", (Id. pag. 289.)

· Selon lui (Bellarmin) „le pape conserve toujours le droit de casser et d'annuler les: décrets do la majorité" (p. 160). Mais dire: ‚Le pape *nul* reste juge, le pipe .seul est juge; c'est lè une contradiction palpable ... (p. 160.) ... La même contradiction reparaît ... quand on affirme que le pape a le droit de casser et d'annuler les décisions régulières etc. etc. (p. 161.)

Dixi: *Decreta Romani pontificii etiam tu cathedra prolata.*

On ne peut douter que te lettre (de s. Léon) h Flavien ne fut un jugement dogmatique revêtu de toute l'autorité du ·. siège . . '. (Mais) était-elle devenue une règle .absolue de foi pour tous les catholique·? Neua ne craignons pas de dire que, s'il en était ainsi,)· conduite du concile de Chalcédoine serait entièrement inexplicable. (T. 1, p. 223.)

Dixi: *Examinandi, iudicandi, aceeptandi tel reiieiendi.*

Le concile légitime aonmet h nn nouvel examen, à un examen sérieux, libre, juridique, le· enseignement· et les décret* émané* du pape seul Ce* enseignement* *t Ces décret* *ont acceptés ou rejeté· par le concile, selon quuls lui paraissent conforme* pti contraire* h l'écriture, h* la tradition, etc; etc. (T. 1, p. 339.)

Dixi: *Etiam papa contradicente.*

Dira-t-on *quo* ten droit· exertié· par leeoeaeU·* généraux ear la doctrine *t ten p*c*o*Ma de* pap·· ·'ont été que d*a *eneee*iene dee pape* anx-mém**T Maia peuvaieat-ila refoaer ee oenaaatemeatT Xi quand te einquième et le lixiteM eoaeil* aat rejeté te oonatitutioe da pape Vigile e* eeadamné tea lettre· dogmatique* d'Hoaoriaa, agieaaient-û* en vertu d'une délégation pontifieal·? (Id. p. 342.)

Dixi; tffJNMîtÎMàp β·ΓΓI^ΛM&.

Il eet incontestable que te eoaeilé général, quand il dépoaa au pape, ou quad il la,réprimande, fait acte de juridiction aupérisnre. (T. 2, p. 907.)

Si tou* lue moyeu do conciliation et d* temporisation étaient rendu inutile·, le pape a'exposerait h la rigueur du peina· canonique·. Aux terme· des décret· de Conntaaee, U pourrait être déposé. (T. 1, p. 494.)

Dixi: *Atque cagtndi ad maigrie concilii partit* •mlantiam *admittÎndam tt promulgandam.*

Sou cette dwine influence ... portant see décret· h la majorité de· suffrage·, le concile restera toujour· dan· la vérité. (T. 1, p. 424.)

Lea vote· (dan· lea concile·) n'ont-il» paa toujour* été porté* h la majorité de· suffrage·? (T. 3, p. 317.)

(Le pape) „ne peut point ae aéparor de la grand· majorité de* évêque·, et il devra prononcer' le* sentences selon le· vote* de cette grande majorité... Dana le c·· ob le pape refuaerait obstinément de confirmer les décision· de cette grande majorité... aux terme· du concile de Conatance, il pourrait être déposé/.." (T. 1, p. 424.)

Propositio tertia.

Singuli episcopi, etiam extra concilium generale potiti, iure divino potestatem habent decreta Romani pontifici· etiam dogmatica examinandi et indicandi, necnon et publice contradicendi, quandiu non accesserit adhaesio expreaaa vel tacita maiori* parti* episcoporum.

Haec propoeitio ut corollarium praecedentium, it paetim propugnatur ab auctore, lignantor T. 1, lib. 3, cap. XIV; et T. 2, lib. 6, cap. 1.

Dixi: *Iure ditino.*

Successeur· de* apôtre·, héritier* de cette portion de la puissance apostolique, qui devait constituer l'épiscopat., les évêquas reçoivent immédiatement de J. C. et leur caractère et leur juridiction... Ce droit est inhérent au caractère épiscopal, et c'est en vertu de ce droit· que l'évêque siège dans les concile· généraux, en qualité de juge, et que, hors des conciles, il pêht participer encore au gouvernement général de l'église. (T. 2, p. 281.)

Dixi: *Decreta Romani pontificii etiam dogmatica.*

Lea droit· de l'épiaoopat ne peuvent paa se perdre dapa l'égliae de Dieu. L'histoire religieuse du 17*"· siècle nous présente une application éclatante des ancienne· maxime· conservatrice· de la dignité épiscopale et de te constitution de l'église. (L'auteur cite ici la conduite des évêques français dan· la réception des bulles papales contre le* Jansénistes. Décréta vraiment dogmatiques.) (T. 1, p. 524 et aeq.)

luxi/ *Examinandi.*

île premier de ces droit· est de n'adhérer aux décimons du «ouverain pontife, qu'aprè* examen et avec connaissance de cause. Cet examen... consiste, de la part de· évêque·, h comparer les décisions nouvelle· de· souverain· pontife· avec te tradition de leur· église* et avec le* enseignement* de la foi. (T. 1, p. 520.)

Dixi: *Indicandi.*

Toutefois, sans s'écarter un seul moment de leurs davoir* envers le st siège, ils (les évêque* français,

aSsire 4« uuMrat Im quirtiMi m A Utige e* pertècuat Im* jugeaseat mt AHm. th at M regardèrent p·· oMmm 4e ahnplM «Aeatear» 4m iiiiaia pontifieel··, aah enmm· 4a nah /ay··. (T. 1, p. 6M.)

8'il mm a 4t4 4aaa4 4« ooastatar μ H4μ μ »I la drait ,4m éyêquM 4'Mra *juger* de h M avant h plapa, at 4a ïaMat aaeora *juget* 4a la foi aprè» lai, il aa Haahara, paar teat hetear attentif, qM l'fgtbe eet oonetitaé· d'aptè· 4m principes idsetiquss at immuable·, at lorsqu'elle eet rfianie en ooneilo 'général, at loreqa'elie Mt dispersée dam le monde. (T. 1, p. 580.)

Dixi: Xeeeea *atfMa nàHMii.*

Hie firet st *titubet auctor, ae* esrêw stauWii fopatfor: ssd *have* reMefsmatw uscvissris erüer «s praemissis *et prurdictir, ri* attendantur *eeilieei* «ara, pane suppommtur «ptreepeiat MMatteUa.

Les théologien» ff*flinnent que l'évéque peat[1] suspendre l'exéoution de la lai (disciplinaire), qai lui parait avoir de grave» inconvénient, et soumettre au souverain pontife de» observation» respectueuses. Si oa n'exagère pa» lee droite du et. liège, ai oa veét se tenir dan» le certain, il non» parait clair que lee mêmes principe» peuvent l'appliquer è l'espèce que noue traitons, e. à. d. è un décret dogmatique émané du pape aeul. Et cependant noua n'allons pa» jusqu'à accorder è l'évéque la faculté de »u»pendre la publication dn décret apoetolique. (T. 2, p. 289.)

(L'évéque) exécutera fidèlement le mandat apostolique... (Puis) il écrira au icuverain pontife pour lui exposer; avec modestie, ae» difficulté», sea doute» et se» réserves. (T. 2, p, 288)

Ici notre opinion a été entièrement dénaturée par le R. P. Matignon et par d'autre» critique». Il» noua font dire que Je» lettre·, que le» évêque» devraient écrire au pape, pour réclamer un nouvel examen do» question», «eraient secrètes... Heureusement ce» mot» de *lettrer eecritee* sont une pure invention... Quand 8. Irénée écrivait au pape ». Victor... quand 8. Cyprien discutait avec 8t. Etienne ... see lettre· n'étaient pa» *eeerilt».* (Défense du livre du Coneil.. etc. p. M.)

Dixi: Çuandiu non *accerrerit...*

Si l'épiscopat, dani la majorité, adhérait sans réserves au jugement pontifical, l'autorité de l'église, l'autorité du souverain pontife et des évêques »e manifesterait clairement, et alors la soumission et l'obéissance deviendraient un devoir strict pour tout le monde, pour les évéqum, comme pour les fidèles. (T. 2, p. 288.)

A l'égard de» décrétales, émanée· des papes seuls... (les évêques dispersés) ont le droit et le devoir d'un examen sérienx et libre, tant que l'assentiment de l'église ne s'aet pas produit. (Défense, P· M)

Propositio quarta.

Per plurima ecoleaia· saecula veri extiterunt et legitimi episcopi, qui a Romano pontifice neque directe, neque indirecte instituti fuerant, etsi ab eius primatu non fuerint independent··. Positis ponendis, eadem legislatftt^reviviscere posset.

Here proponito m *tribut praeterii» prieùe* e·· *pitibur lib. 4 propugnatur.*

Dixi: (hi *e Boarano pautifiee* u m *fuerant «astituti.*

Cette preuve historique de l'existence dans l'église d'un pouvoir d'institution des évêques, distinct de celui qui appartient au pape... nous pouvons 1· fournir avec évidence et certitude. (T. 2, p. 18.)

Cette institution n'a pas toujours appartenu exclusivement au souverain pontife. (T. 2, p. 67.)

Dixi: *Negue* directs arqas «ndirrets.

AlmI veflè [redacted] mmU· géaénl (lpHaa), qui a iisidé qui! pouvait y avoir et qu'il y avait oa efibt Iss la irait MMpaadaat d'crdiasHia, e. L é. m recevant llnetitatiea Maoaiqaa 4a ·. rièga 4e Roms, ai dirirtimMt par hri-mêess, aj iaûroeteemt par lm patrianhM d'Aatioeb· et d'Atesaadrio. (T. 2, p.27.)

Ce fot, malgré le jageartat da pape, qae l'archevéq·· de Chypre fot maiate·· dû· sea indépendance. (T. 2, p, 80.)

Dixi: *Ktei ab tint* primat· non fusrmi ûsds*pendmtee.*

L'institution dM évêques, de quelque main qu'elle vienne, ne peut jamais être indépendante dm souvoraihs pontife·. Le confirmation dM évêque·, qu'il· a'iastitaeat pas par eux-mêm··, directement ou indirectement, leur appartient de droit divin. (T. 2, p. 68.)

Dixi: *Kedent legieletie reewieeere* postet.

Par l'aoeeptation de. em lettres (de communion) le pape confirmait le neuve·· prélat dan» la possession d· sa dignité. D pouvait au contraire infirmer toute son autorité, ton· *oae* droit· par le refus motivé de cm lettre·, qui impliquait le refus de i· communion du s. siège[1]. (T. 2. p. 49.)

Leurs privilèges (ceux des petit· patriarchate d'Éphèse, d· Céearée, d'Héraclé·) forant enfin aboli· ou plutôt rdairis h ceux de l'église de Constantinople: car aucun droit ne peut se perdre dans l'égliM de J. C. (T. 2, p. 24.) 8i, par le schismè et par la domination de· infidèle» sur les territoire· de ces patriarche·, ce· droits ont cessé d'être exercés, ils ne sont pas perdus; car dans l'église aucun droit divin ne peut se perdre. Ce» droit», selon la doctrine de Thomassin, ont fait retour è l'église universelle; ils sont confiés è la garde du siège apostolique et déposés entre lés mains dü souverain ponufe. (T. 2, p. 81.) Ils pourraient revivre le jour, où prendrait fin la puissance tyrannique qui tient sous son joug ce· provinces^ autrefois florissantes. (Id. Ibid.)

Dixi: *Poritii ponendit.*

Les changements disciplinaires ont été nécessaires et sage· ... De cette légitimité et des droits généraux du ·. siège il suit que rien, dans cette discipline, ne pourrait être modifié, qu'avec le consentement et par l'autorité du ». siège.

Nota huius doctrinae ambiguitatem et obscuritatem. *Auctor tria auerit:* 1* Institutionem ·η« iuriadictionia concessionem exister» rise coasriuw *praeeia suetmi pouti/ieie;* 2* *hune* n^n *niei graei* mo*tieo dectuiu coafirmatioaem deurgare porte;* 3* *bate iura* non *eeee mortua^ et reeioirem poeee. Si hare tria erra emt,* quomodo nsrvssoriu· *rit ad banc revieibfeatiaiu* swnmi *poetifieir coueexeue,* non *iatelltgo.*

Propositio quinta.

Doctrina tenens pontificem Romanum ex cathedra docentem eeae infallibilem, necnon suprema et independent· gaudere potestate in ecclesiam universalem,

1* Est opinio nova in ecclesia, negata a sanctis, ignorat· · maximi· inter doctor·· per decem saecula et amplius; spreta et violata ab omnibus conciliis oecumenicis;

2* K»t opinio involvens *radiealete* et essentialem revelationem in constitutione ecclesiae;

8* Est opinio contraria Scripturae sacrae, patribus, concilii», historiae testimoniis, unoque verbo, universali eoclaaiae traditioni.

Haec propoeitio fere de eerbo ad verbum ez ro·

1 Hase asatsatia videtor spectare ad probationem assertioni» anteeedsntix

Hi* MMferif Mrivwte /wtp *t jMMMftfal Ml *tap. A, Ub.* F, f«i ttata: Ls dogs— aouv—a.

Dixi 1· w^w in **ni**in

A quel homme «alms at ss—é pewadsra t — que e— glorieux privilèg—... qu'o» y—t nttrib—r •u siège apostoliq— — Г— d· gré— 1870, aisat pu être niés par tant d· saiata, ignorés d— pl— grande doetoare pendant dix «Ma au moins, méconnue «t violée par tout l«e —— ils· généreux! (T. a, p. 387.)

Dixi 3* Op·—· snesiwM —— Mis—m *tte.*

(En lee proalamanï) voua fait— da— l'égliee la plue radical· des révolution·; vo— boulavec—s tout· l'inetitution chrétienne «t évaagétiqu·...' Vo—abolie·— l— droit· divi— «t dix-neuf foie séonlair—' de l'épia—pat. .. voue eh—g— la ——titation d· l'égli—. (Id p. 378.)

Cette transformation . . . sorait une révolution —•entielle dan· la constitution de fégli—... (ail·) cesserait donc d'être ce qu elle a été pendant pré da dix-neuf siècles; changerait redicalament, es—ntieUement de nature. (Id. p. 377.)

Dixi 3· *Optait* —Mtrena ·. Scripture· *tte.*

Comme l'écriture par l'ensemble de l'institution évangélique, la tradition par l'en—mblo de· témoignages et d— faits, qu'ell· noua pré·—ta, —t contraire à ces privilège· outré·, (p. 368.)

Ce développement (du dogme) est donc impoe•ible; il —t contraire h la constitution entière du christianisme; il serait la négation de — divinité.

Oh! s'il était possible», s'il — réalisait, quel triomphe pour ton· l— ennemis du christianisme et de l'église! Ces ennemis soulèveraient,contre le catholicisme la protestation d— siècles et de 'l'histoire; ils l'accableraient sous une mas— d· témoignages accusateurs, ils verraient —«paraître et déposer contre lui, et l'écriture, et l— pères, et les conciles. Ils nous enseveliraient sous notre honte !... (T. 9, p. 378.)

91 e.

Postulatum Archicplaeopi MeehlinieMis r—pi* ciens —hiema 8teveaietarum, —a, at appellatur in tiallllfi, diasideatium, vulgo la Petite figline.

Emi—— isttmù tic *rtttnaJiMâaù caaeMi patribeu a taactitiimo* domine od *utaaùaaadat tpitdvptrwa , pnpotiiioati 'dtpaiaüt.* ·

Eminentissimi ac reverendissimi domiai.

Existant hodiedum adhuc in dio——i m— aliqu— personae, numero forte quadringenta·, quas in —bismate sb ecclesia catholica «jusque visibili ia terris capite summo pontifice vivunt, utpoto soquao— «t successores illorum, qui, post concordatum anno 1801 a pontifice maximo Pio VII initum cum galli— Gubernio, arbitrati sunt illicitam eo— —mmunicstionem enm tunc constituti· a s. —d· episcopia, aut cum sacerdotibus ab his eorumve successoribus ad paroeciarum administrationem mimis.

Sects ha— Stevenistarum nomine apud B«lg— dssignari solet1), ao per plores annos —o alterove sacerdote pariter schismati— dirigebatur. A—o quidem 1865, eum iam omni —oerdoto —cerent, aliqui ex praedictis per litter— ad s. sedem —nfugernnt, ut a summo pontifice responsum acciperent, quo, ut aiebant, ad conscienti— tr—qniUitatom uti possent. Induisit revera sanctissimus pater Pius IX eiusmodi d—iderio, et rescribere dignat— —t, re examinata, eos in miserando ‹—hismate ia——, — omnino neceo— esse ut, schismate abi—to et eiurato, »ad p—pefll ejdbebpi rtnli—tUm redir· tatt—at. Apttab—a Aatam Httaw ill— h— saq— —sal •alutari d—iitataa ft—runt dbtti; ime — —.temper· abqui Stevaaiataram maisri oum parti—tie la —hiamat· poretit·—· t

V·—mtaa—a peat lam i—— ptum concilium Vatie—— s, pmtin—is ilia immiauta apparat, imo timere vel —Nam praevidere vid—tar —ad—natio—m quamdam —i erroris — —«ta «pis—porum toti— orbis prodituram. Ad salut—· igitur illa—m mi•erarum ovium multam o—dueoret, si verbis sait—ı aliquibus —— ilium declarerst ab eoelasi· —inacto· et sohiamatio— m— —s orna— qui obedire soluerunt ordinationibus Hi VII, atquo episcopis ab ipeo initio hui— *sa*—nli saisque saccee—ribus Romanis pontilcib— poet— —astitutis, iisqss nt vari· — legitimi· •eelesi— p—toribus a— obtemperant

Ka propter postulat infresoript—, ut iti schemate d· soelssia, —p. XI (Do Rom. pontificis primatu) pagina 99, p—t ha— verba: üs stagni— mers—i parti—tamm p—tawm «Mtases, et ante ha—: «art •ti«m c—tadimt *tie.*, inserantur sequentia, aut fere •équivalestia: «art s—tiamd Ren—«asm p—ttdosm son poem, M banns iurisdari—*it,* od bosurn reiigioMs tais aaedns —trw«rdôa«ràù (paaolr —start· *ht eatmle XIX* •d rriipâ—i's aatam ia *Oallüt* rast—— uda%edAiètul poaah/u morumt· Hat· *VU, phmt üttTT tiût-gtuûte et ——t triftade), et Ut* èaaàaasmedi ords—tiomètu oètatpersn *noltiat, tanetat ttii ti coatUMte ab' ta itpitiatu rpitopit oMitatiaai dttrto-Ifhttt, a tara Chrieti tcdteU teUncti,* üa *tehitatait treaahtr.*

Rom— 96 februarii 1870.

t Victor-Aug. arehiep. M—hlin.

911.

Postulatio epiaeopi Lueloaennis super eodem —hiemate.

Eminentissimi et reverendissimi patres.

Epis—porum quorumdam obstinata renuentia suis aedibus —dendi, post publicationem litterarum •poqfolioànim *Teat* mata diei XV mensis augusti —ni 1801, conclusionem concordati spectantium, quod inierat a—ctitas ana Pius papa VII oum Napol—ne, primo eonsnle Gallio— reipublioae, ortam dedit cuidam schismati, enius fautores et sectatores in Gallia *DittUeaitt,* aut etiam per—· *taehaiat* msmè—, voosntur.

Bat altis radieibus inh—ret illud schisma in *Vtitri* F«ad— mslrtert, qu— sub finem XVIII saeculi pugnarum heroismo pr—«tantissimo notabilinm •odem — dedit, pro religionis regiique regiminis dsdbnsione.

* Pjoeessis m— Lucionoaais, cuius intra limites pare est aliqua huius— regionis nobilitate insignis, ehristi—orum heroum sanguine effuso illustrat··, schismate *DittUtntieat* fuit infecta quibusdam in parochiis. Generarim illi *'Ditiientet* sunt Christiani austeritate vitae, moremqne mtogritate omnino —msndati: at ex e—l—iis exui— vivunt, diebus dominicis et f—tivis ad oratio—m — —nferunt in' dom— privatas, ubi adanaatu praesidente persona laioa, sive viro sive muliere, qu— stiam Dimid—tam iaf—tes baptisat, immo ooniugum pro contrahendis matrimoniis consensum recipit

Praed—— sorum m—rem vestigiis inhaerens, nullum sx iis qu— mihi snppstant msdiis, ad e— misere dovios in aulam divini pastoris reduc—d— adhibere pr—termisi; st quolibet anno, ooeaaion· praesertim visitationum p—toralium, quidam *Diub· itaUt,* cum magno m— —latio, ad unitatom catholicam revertantur.

Quibusdam in dio—oaib— Dusid—tam secta, id

‹l Ia GsHis: Is JWUc Esta.

eut, Λγμ «ηψM, at vocant, mimmuninatiinia a pablieatie·· M* preMgala: bm il» ia dieeoeai IjMioMuiy ra tutper mb xNn MmCîBlm uUt Mtam ut iadnlgMtia qnadam et MMihÜii: haaeeb mm-- neimrU manmaêudo qaod haiM mU·-maifo neanio «a FendM iatrioetar1 eleareato qao-dam pobtiM, qnod quidam iaaitita* diepoetieao ingenita, a patribm sciHeet enb aeeepta, ia foverem regiae legitimitati·. Tola Farsdre perÿetno ia prui protaatata aat Matra qsaadam Ooneordati ordina-tion··, ex m qqod ilia· ordinatioare eoaavaa aiat regimini· poHtM qaod aegre iffiaa regionis ineolae admittsnt 8ie foeta a Concordato suppreaM ia Fandae Mtebruntnr, operam servilium abatiaaatia, maiori etiam ddelitate quam ipaae Dominicae, ot quidem non solnm a Idalibs· christiania, aed ab iie etiam qai religioni» iagam oaeteroqoia reiieinat

Meridianae Galliae, epeaiatimqae Lugdsai arbia, Dûatdsnta» »ohi»mati» ini ration·· mar· religtoaaal afferre ridentor. Verumtamea qaae aaonun con-ciliem Vaticanum media indicabit opportune adhi-benda eat praoMribaada, ad procurandum illorum conversionem, et regremum ia' ovile Ian Chriati, DUtidtatHtu etiaai Pradeor arant aoMptabilia, cam odbm aaae temporia oculo· ad eminantiaaimo-patre· concilii oeonmeniei elevent, verba vitae poatnlantM, aummoque desiderio expectantm.

Jiibi opportunum visum Mt hnie supplici libello adiungere,

1. Duo aoripta ab oratoribua Dissidentibus typi» mandata, quorum tituli aunt>: b .

— CetumtcM st rswrantùstmoa sq^Mtidottencs (1803).

— Rsearanliwima romassntatic . . . (186$)

9. Quasdam obeervationea critica· eirea huM duo aoripta.

Cum maxima reverentia vestrum me fsteor, eminentiaaimi et reverendimimi patre», obeervanti-aimum et humillimum servam

Romae 19 februarii 1870.

t Carolus Colet, ep. Lucionenaia.

(L. + 8.)

91e.

KrvrrvntiHnima commentatio ad Mer*-sanctum oecumenicum concilium Romanum de variis actis ad eedeaiam gaUieannm spectantibus.

SaactMmo nutso pouttfici Ko IX, tuùnmtittimu cart/maliiut ft rfftmuUtrùitù ardupUeapit rpùeo-pùq«« m tacrotaucte ôtfumfiùce tt gnurali Boutma tynodo eoùgrtyatù.

Très aaint-pére, éminentiasimM cardinaux de la sainte Église Romaine, et révérendissimea archevê-que· et évêque·, légitimement aaMmbléa en concile œcuménique et univerael sous la conduite du - x 8aiut-Eeprit.

Pénétré·.'d'un respect inviolable pour l'autorité sacrée de· ooncilM CMuméniquee, nous noua incli-nons avec une profonde vénération devant 1m buc-ceaaeura dre apôtre·, assemblé· do toute· parta autour de la chaire de saint Pierre pour représenter l'Église usiverseDa, Mmme elle le fut dans le saint concile de Trente, .et autrefois à Nioée.

A m moment suprême, noue venons, en non· je-tant h leurs pieds, leur «ouméitrd humblement notre conduite, et accomplir la premeeae qn· jadis dm lireiire pertieri de l'ancienne IgfiM do PrénM rtalamiriat la aetre tMal dévonemont.

Qaa voir· aaiatoté, 6 tria aaiat-plra, qaa vm eeigaenrie·, ô pltaa tria ffinetrea, daignent aoaa locator aveo bonté; et ai Jamais, daaa la eoera de aat dorit, aaa parai· bUmaMe e'éehappait da aoa livre·, aoaa la ddaavaaoaa par avaaoe. Qa'aUa soit pardoaaéa I aotre iavxpérianee, A aaa·· da la droiture da bm iataatiaM et do notre fonte et iaébraalabl· rdaoiatioa da vivre at de mourir daaa le •Oie de i'ÉgÜM Mthaügae apoafotique et Romaine.

Peadaat 1m orage· de la révolution fraaçaire (do 1790 A 1801), Dire ii è i« pire· h grêre d'être Méfoa à cette iliaatre Église gallicaM, dont Im peatearr vénéré·, unie aa aaiat pontife Pie VI, dirent anathème A la eonatitation civile da clergé, o* MuRrireat Im plea dare· privations, l'exil at la mort mime, plutôt qne de manquer I ce qu'ils de-vaient I lours died···, aa aaiat-ailg· at I rÉglise universelle.

An commencement de m eilel· la pereéestion parat s'apaieor, ot d|jh Im saint· mystère· étaient célébré· par de· prêtre· MtboliquM dans plusieurs milliers de ohepoUM ot d'oratoire·, ainsi que la Mnatateat divan documenta Mntemporaina, lors-qu'un· Mavaatioa fut signé· la 15 juillet 1801 entra le auocaaaenr da vénérable pontife Pia VI et le gonvarnament français pour le rétablissement du culte public do la religion catholique. En vertu do m concordat, l'existes·· otBeielle de la religion était reconnue, maie pturtra-aengt-mûa église· arohi-épiaoopalM et épiscopal·· étaient condamnéM à dieparaftre sur Im cant cmp«Mn/»-sù qui existaient dans toute l'étendue de territoire soumis à la Ré-publique françaiee.

En exécution de· articlM 8 et 4 de cette oon-C vention, m éainteté Pie VU sdrasea le 15 août 1801 1m lettre· apoetoliquM: *Tant unMa*, aux arche-véquM et évêque· françéi», pour leur demander de se démettre de lents siège·, puis, par la bulle: *Çtti Chritti* Dmmm stoM, du S décembre suivant, dérogeant h tout MMontomeat dM-arehevlquM et évêquM légitimM dont 1m déanaion· n'étaient point euMro parvenu·· an seiatenlg·, m sainteté dé-clare leurs églisM et diocèdes libres et vacants, et établit la nouvellSxqireMMnption convenue avec le gouvernement français.

Cet acte sommaire, qui, sans aucune enquête préalable1, supprimait un ai grand nombre d'égliaM, et qui, aane jugement canonique, frappait de dMti-tution prés de 40 arohevêquM et évêque·, ton· illu-•tree par la générouM oonfeaaion qu'il» avaient faite do. la foi, Mt acte, de l'aveu du cardinal Con-■alvi lui-même, était sans *tamplt dmu Ut dix-hmi riieUf dt FÎglitfl*.

L'émotion qu'excita Mtte mMure inouïe, fot ci vive et ai générale, qu'on en retrouve 1m trace· jnaque dans la lettre que sa aaintetl Pie VII adreaM le 94 mars 1813 h l'empereur Napoléon I"·

«Votre majMté m rappellera sans doute *U eri qui dHfva* dons *ÎEttropt rt* m Francs ··!··», lors-

1 MriSMsr cod.

* AnbM liballa· Isa 1» hae nestr» svslxsri··· «Mdliorum collectio··, t. XU, sas· çoldesi, ool. MT-M,- sitar»· vsro, coL MI-ML Hanc t»-» placuit repotere, sel gslHe· lasts*, st «xUboantar ssbscriptioai··,qsas arëdsa hscsaqM prodtemti

> .Us sens iiuli ê'afpresver' eatt» üvWoa êe 4k>-oèms ééerMM yar l'unsM ... Jrigma é eet» qs'avaat 4· êrerer la» smüu * sm tail· op«r»Uo·. U wm foairalt ere-•sltar la· êv*qsa· Met 11 »'s<it I sboUr tes droite, pissonoar sur tear sort, mas 1·· avoir sotesdss : oa sanit rioter 1*· loi» ês la JmtiN; ... «eta, U tadrstt (M bsm hari«u lqftrnite •es Matterenta i» ympia - «ni I'm vont ravir l'avaatego d'être phM pria da sm partanr.* (Bref la Ha VI, 10 aan 17»1, tea* I, pag^ 1*1, 1», 1*& Mit, Boo» ITM.)'

> Note adreaaM par la eardfoal Cremivi, aMretelre d'étet mlateMg», - M. Creaalt, nlaistre plénipotentiaire ds gos-^vsrsasMBt Fresçals; >0 sévasabrs 1*01. (HW. M pap· Pte VU, \J!*r 1· etevaüsr Artaad, 1 vol, p. PW. Parte, AA Lestera, 1»M)

qn'ea 1801 mm Assm ■sag· ds wtaw MtwM A pour priver de 1mm siègM lm sad··» êvêqnM 4· Frnno·1"

Lm êvêquM rêriaatèr··* aareitôt Matre la ■·-•are qui brisait lm H·μ sacré· qui lm aaiasai··* h leur» églisM*, «t plat tard, 1« 8 avril 1803, ooa-fonntaaat è ea qu'il» nvairet aaaoneê daa» leur» premier» écrit», tréats-êatt d'entre aux ndrereèreet aa saint-père, sons la titra de *RédamaUgn»* «mm-‹mç«s« .«* *tri» respectueuses,* an mémoire sigaé par tou», où il» exposaient avec 1m développement» qaa demandait une affaire de cette importune·, 1m mi-sons définitivM qui 1m portaient h peraiatar dan» leur refus de démissions, et è former opposition aux acte· qui décrétaient la vacance de leurs «liges.

Et comme autrefois Mint Jean Chrysostôm·, violemment arraché de son siège, n'avait cessé du fond de son exil de protMter contre l'usurpation de se· droit·', d'instruire et de diriger par sm lettre· B le clergé et le peuple qui lui demeuraient Adèle·, de même le· évêquM signataire· de· *Réclamations* de 1803, agisMnt avec toute l'autorité que leur donnait leur caractère de légitimM pasteurs, et s'appuyant sur le· lettres apostoliquM et brefs du saint pape Pie VI, prescrivirent par une significa-tion officielle aux oatholiquM de France de consi-dérer le nouveau clergé comme Mires et scêismo-*tique.* Ils déclarèrent çtw *tout» communication avee lut dans le» dotes do* la *religion était absolument interdite et défendue,* ajoutant que bs fidèles ne devraient recourir qu'bu seul *minislirs de» prêtre»* •‹m *acceptant»* (le concordat), et placés sous leur direction.

Gardez-vous, écrivait en 1810 Mgr Bpignelay 'Colbert, évêque de Rodés, au nom et par déléga-tion spéciale de ses collègue·, ,d« *reconnaître comme vrais pasteurs, et d» confondre avec la saisete Église* 0 *gallicane* ces différMts assemblages d'évêque·, de prêtre· et de ministres inférieurs que l'on a voulu décorer du nom d'église, soit consulaire, soit con-cordatiste.**

Puis encore, è la fin de l'année 1813, les évêquM réfugiés h Londres répondaient À des prêtres fran-çais „qu'l>s n'avaient d'autres chosM h dire que de recommander aux ecciésiastiquM qui sont restés attachés aux vrai· principe·, *de t'en tenir ceux écrit» que tou» les évtquss non démissionnaires ont faits en commun et signés,* et dads lesquel· sont contenus ce· mêmes vrai» principe», lesquel» ont été faits pour éclairer le» fidèles, et servir de règle aux ec-clésiastiques qui ne peuvent s'égarer en les suivant*.

Plusieurs milliers de catholique» entendirent la voix de ce· pasteurs vénéré·, et de même qu'il» leur avaient été fidèles au temps de la constitution civile du clergé, ils leur vouèrent après le oonoor- D dat (de 1801) une fidélité que rien ne put ébranler.

Lorsque la paix fut rendue, h l'Europe, torique les proscrite revirent leur patrie, et que m sainteté Pie VII put enfin s'agenouiller en liberté sur lm tombeaux sacré» de» apôtres, lm évêquM français non démissionnaire» conçurent l'espoir que lm épren-vm de l'Église de France allaient finir. Ils pen-sèrent que le grand principe de l'inamovibilité d·

‹ Mémoires du cardinal Pace·. Tome II, p. IM. Lyon, Rusand, 1838.

• lettres d» M décembre 1801 et M mars 1808.

• ,Ce loup caché sou la peas de brebis n'est qn'nn adul-tère, quoiqu'il ait i'apparcaoe d*u évêque, car ainsi qu'une femme est adultère, lorsque du vivant' de sou esari elle épouse un autre homme, ds même eelui-d (Arssos) est M adultère spirituel, lui qui s'eet emparé ds ston siège pendant que Je vivais sMore." *(IMm·* lettre de saint Jean Chrysostom ê Cyriaqm ér. exilé.)

Ftpiwepai» Je^Mi ib nvniMt ri higt—>i eoabatt·, «Bait Mfia t«Mri>ir wm msMm M·* tante, at daw le "hut d'anourer le triemphe de m prinetpe tutélaire,* an b dégagea·* de tonte queetba peraoeaaUe e* de tout idtérêt privé, Us dépo-sèrent coaditionneUemMt lean démissions.

• Il résulte m effet do divers documente, et no-tamment da d*ax lettres de Mgr do Viatianill·, évêque do Oareeaaonne, et do Mgr de LatrièrM-Tbéminea, évêque de Blois', que dans le deasein do faciliter 1m négociation· avec le saint-siège, 1m évêquM réclamante 9n* vivaient encore en 1816, remirent 1mm démissions comme un dépôt sacré entre mains du roi Louie XVIII, sous la très ex-press· condition qu'il n'en serait fait usage qné si le· principes étaient conservés.

Mais cette condition ne Ait pas réalisée, et dès lors, jamais la violation du principe de l'inamovi-bilité dm évêques n'a été réparée depuis 1801.

C'est par ce motif que les évêque· signataire· dM *Réclamation»* M»o«ig«M (h l'exception de six d'entre eux qui adhérèrent aux préliminaires du concordat de 1817), jugeant que les principes étaient rtoiés par la nouvelle convention, décla-rèrent *qu'ils restaient ce qu'il» étaient,* et refusèrent énergiquement de prendre aucune part è l'ordre de choses que l'on projetait de fonder sur le con-cordât de 1817.

,Un concordat,** écrirait Mgr de Carcassonne ê la fin dé 1817, „dan» l'acception ordinaire n'est qu'une convention politique. Ainsi fut celui passé entre Léon X et François I", qui trouva et laissa l'Église de France dans son entier. *Celui de 1801,* ou *contraire, Va ruiné» d» fond en comble, et celui d'aujourd'hui en confirme Vanéantissement,* malgré qu'il élève le nombre de» sièges è 93.***

A la même époque, Mgr de Blois exprimait son sentiment en ce» terme·:

,Π en résulte que la convention de 1817 n'est que celle de 1801 . . . L'Église de France «agrandit, mais ne renatt pas) les racines consulaire· pous-sent» dM rejeton·, Iss évêques consulaires d'hier reçoivent ceux d'aujourd'hui, et le· introduisent dans la Mlle du festin funèbre'.**

Et ailleurs le même prélat •'écriait: *„SÏ tout sti perdu, la vérité nous reste;* notre position est plus pénible, mai· pas plus embarrassante, *puisque le second concordat n'est que le premier*."*

Puis dans ses lettres pastorale», Mgr de Blois, s'inspirant des instructions émanée» des évêques Français en 1813. adressait à ses ouailles les re-

1 .11 y a environ denx us qu'étant é Londres, le roi nous dsmanda par lettres nos démimions pour mettre nn terme aux seaux sans oeese croissants de la religion, «tau *seulement cou-ditianneUes,* et dont il ne ferait usage, nous disait-il. que *tore-que noue aurions jugé par nous-mêmes* si les *principes étaient* conservés. Nous crûmes devoir accéder è la demande du roi: mess *les principes n'ayant pas Hé conservés, mais violée de nouveau,* et ayant lieu d.'êtr» essorés que le pape a déclaré n'aroir pas besoin de nos démissions, nous restons ce que nous sommes. Un s offert de· siège· è quelques-uns de nous. *Rons avons cru ne devoir prendre aucune pari A un* ordre de cèoees contre lequel nous avons réclamé sans qu'on noua ait répondu.' (Lettre de Mgr de Carcassonne è son ancien aumônier, 1817.)

„Ba conséqaeno· je la (démission) remets entre ses mains comme un dépôt dont il ne doit faire usage qae lorsque j'aurai vu l'antique Église gallicane bètievur le fondement des apôtres et de leurs tnccemenn légitimes, inviolable· et inamovibles, toujour» sur les mêmes bases, oomniUM S toutes les églises p^ticùllère de l'univers ...; et qn'ainsi, je pourrai témoigner à m majesté que la lumière est dans mon esprit et la sécurité dans mon éme.* (Lettre de Mgr de Blois è Louis XVIII, rappelée dans celle dn 1é octobre 1817.)

' Lattre déjà citée) adressés è son Mden aumônier.

' Lettre dn 90 décembre 1817 é Louis IVIH.

« Lettre dn » octobre 1817 é Louis XV1Q.

ermssssadatiiw aaivataa, 4mm to tart ta te· ta-Λ ■Mair OMtra to· atattaa at tea aaaaialaa, at ata 4a tow aaaataar aa-taaaa ta défisillaaees faAvitadtoa to phara taaiaaax qai tarait laa guidar.

"iToablia· paa aapaatat qaa to· eaafaaaawa aa aaat paa iaratatabtaa, qalla paaraat aaaai tomber, at qaa i'Anga ta ttabraa toa aarrailto tonjoun poaT remporter qqelque proia ... Taaaa tosjoars ratra tail fat aw l'tgttaa Gallioaa·, qai a dtpoat aa piad da la ehaira da salat Piam, to témoignage aatoaaal da la foi aatiqaa at héréditaire (Réclamations da fi avril ISOS) paw *Hr· uotiv Mb febrt'.'*

Dos évêques réclamants maintinreht aiaai d'naa façon parmananta Vintardiotion da oommnniquar *in* dinma area l'église eonoordatist·, qjontant qaa nette interdiction devrait snoore avoir son effet, mima après qua Diau la· aurait ratifia da aa manda, paroa que, diaaient-ila, leur mort ne changerait rien B aux prinoipoe, et ne pourrait légitimer ce qui ne l'était pas, ni détruire lea vice· d'intruaion et de schisme inhérent· à cette égliae.

Et par diver· écrit·, ainsi que par la voix dea grande-vicaire· et de· prêtre· chargé· de noua conduire sous leur direction, ils ne cernèrent de rappeler h nos souvenir· l'exemple illustre du peuple de Constantinople, qui, même aprèe la mort de saint Jean Chrysoatûme, resta fidèle.h sa cauae et refusa de communiquer avec Atticua, auaei longtemps qu'une jnate réparation n'eut paa été faite è la mémoire du saint évêque.

Tels sont, très saint-père, et pères très illustrée, les principe·, les recommandation· et le· exemple· qui ont inspiré notre conduite jusqu'à ce jour et 'qui noua interdisent de communiquer avec le clergé concordatiste.

En formtfiant leur· protestations contre le çon- C cordât de 1801, les évêques non démiasionnaire· n'avaient eu qu'un seul but, celui de défendre dea principes d'un ordre anpérieur aux chose· humaine·. Ils voulurent dès lors que leur» réclamation· fuaaent perpétuées aprèa eux, et cette volonté, dont nos traditions ont gardé le souvenir, ae trouve formellement exprimée dans divers écrits que ces prélsts nous ont Isiaaé·, et notamment dans ces parole· énergique* de Mgr de Blois:

„Le plu· nécessaire sera de parler après notre mort, pour que les simples fidèles soient sauvé· dan· leur simplicité, et que le· enfants de lumière marchent dans la lumière ... *Plaite* au *cbl qtu bt réclamation· et oppotition· de l'Égliae gallicane eoient perpétitéet* jusqu'au *redreeument det tort· et des injure·,* qu'un *cri apoetoligve farte entendre partout, comme il a'ett déjà entendu quelque part·' Pereoneu* dans *l'Égliae de Jitut-Chritt na b droit d'abattre* D *let fondement»,* *pertonate* n'a *le droit de faire de»* intrus*."

Or, afin de parler après sa mort, ce noble vieillard, dernier survivant des, évêque· non démissionnaires, composa sur la fin de as vie deux écrits sous forme de lettres, destiné··, l'une au père commun de· fidèles, avec la susoription *ad papam,* l'autre aux évêques catholiques, avec la suscription ad *epiteopot orihodoto·,* entendant par ce· lettre· *tran»férer à tou» bt éoéqœt de la ebrétienté tout» ℥af-faire de ƒÉgliae de France*.*

Puis il ajoutât, en réponae à ceux qui, interrogeant l'avenir, se demandaient avec une profonde angoisse quels pourraient être les gardiens et les awsMfan ta tatana rtalattov d· iaaoto· Am|μ μ *|·

aPtoatow* prttasdaat qaa toa lalqaae aa doivent paa aa miter da aatta aSrtra raligtenaa, at moi jo die fw la nirear- sa opesteAfw aat aa *contraire b itfea ttit&trift it* twit *Itw* îiiÎî· Owmm Aomw *ttiltt*1·*

Par to foute d'a· ddpoaitaira iufidèto, il -- noua a pa· été donné do idatiaar toa intantioaa de oe vénérable paataw, an ea qai eoaoana laa lattroa ad popaaa at ad apiampaa arftidawi; main an pieux devoir nona routa à accomplir aa axécntfon dee reoomwamdatioM qai aoaa oat été foitaa, at aa devoir, i tria aaiat-pta, Ot père· tria illaetroe, noua praaerit on oo moment suprême, do ddpoeer an pied de la chair· do oaint Hone, entre lee main· doe auc-Moooan doo apdtrea aooembMo an ooacite universel, un exemplaire Adèle do oea mêmes Réclamation· canonique· qua trente-huit archevêque· et êvêquea adressèrent an saint-siège an 1803.

Du fond de four· tombeaux, oes trique· élèveront ainsi la voix pour défendre encore la cause de l'inamovibilité do l'épiscopat ai gravement nompromite en leur· personnes.

Plaise au Saint-Esprit que cette cause ancrée triomphe dans nette ceinte assemblée, et qu'une ■auction solennelle lui soit donnée è ia faee des people· et de ceux qui les gouvernent, afin que ton· apprennent que jamais les régie· qui protègent l'indépendance de l'évêqne ne doivent être méconnue·, que jamaia celui que la *SoM-Etprit - établi* pour pouwnwr *(Églite de Dieu** *no* peut être renversé de son siège. f

Et qu'ainsl, les ambition· humaine· qui rêvent d'aaeervir l'Église, et de faire de ses ministres un instrument de domination, aachent qu'une barrière inviolable s'oppoae à leur· projets sacrilèges.

Et prosternés aux pieds de votre sainteté, en fils soumis et dévouée, nons la supplions humblement, très saint-père, de nous accorder sa bénédiction apostolique.

Sous conjurons aussi voe éminentissimes et révérendissime· seigneuries, pères très illustres, de daigner ntjus bénir avec une bienveillance paternelle.

C'est avec ces sentiments que nous sommes de votre sainteté, très saint-père, et de vos seigneurie·, pères trèe illustres, *le» tri» humble» et tri» oèéusaHU urvittun tt fib.*

Marina Duc, — Jacques Berliet,— J. Michel, — P. P. Michel, — Jacques Michel. — Benoit Damiron, — C. Damiron, — Benoit Guillon, — P. Grept, — J. Berliet, — B. Berliet, — Prosper Berliet, — Berliet, — Joseph Berliet. — J. Guillot, — P. Damiron, — T. Bellet, — C. Pro»t, — Toussaint, — Cl. Bellet, — A. Bert·t.

Jo*eph Delosme, — J. Orsel, — A. Damiron, — Terraillon, — P. Terraillon, — B. Dubois, — J. M. Villard, — J. C. Villard, — V. Marrou, — Champier. — Joseph-François Roux, — Jean Michon, — H. Fournier, — C. Fournier, — J. Frèrejean, —i V. Frèrejean, — M. Frèrejean, — Ant. Roux, — François Roux, — Pierre Bernard, — M. Bernard, — Gallien, — Françoia Roi, — Girin, — Vietor Msrlst, — C. C. Prudhomme, — Pierre Prudhomme, — Marina Prudhomme, — Berliet Benoit, — B. Berliet, — J. Berliet, — Baule Claude, — Ballet, — Etienne Berliet, — J. C. Berliet, — Victor Berliet, — Jean Berliet, — A. Bach, — Antoine Comte, — Joseph Comte, — E. Jullien, — J. Jullien, — Aimé Pelletier, — B. Jullien, — Pelletier Jean-Claude, — J Bernard, — Guillaume Pelletier, — Françoia Michel, — Claude

* Lettres pastorales à l'oeasaioe de· jaMIS· ordonne· par la chef d· l'Éelwe. 1S ftrrir IBS· «t 7 août 18S».

› Lattre - Louis XVIII. 14 octobre 1817.

' Lattre S sa saciaa magistrat, 8Û soit ISM.

1 Lettre - «n sadea uaffbtrat, SO août 18M.

i Cosdle d· Treat·, XXIII mssîos. cbap. IV.

««

Miehel, — J. Pelletier, — Berlist Etioana, — Prat A PierresFrançois, — Prost Floriae, — Rochaad Jacques, — Villard Benoit, — Joseph Dabola.

Benoit Terraiiloa, — J. Terraillon, — G. Terraillon, — Perrin, — Bernard B. Perrin, — Jellies, — Roehand, — Jean Bellet, — Piron Benoit, — Roy Joseph, — Guy Roi, — C. Bionnot, — Vincent Quentin, — C. Prost, — Giraud, — Perenet, — Lardier, — J. Due, — Bob. Hardy, — Termoy, — Labruyère, — F. Labruyère, — C. Labruyère, — Pierre Pelletier, — Antoine Broyer, — P. Bardot, — André Vernay, — Morel, — H. Faure, — Villard Antoine, — L. Miches, — Geay Jean-Marie, — Ch. Bertet, — Geay, — François Geay, — Geay Prosper, — Claude Geay, — Alexandre Merlat, — Jean-Baptiste Meriat, — Jean BaptiateBerliet. — Bernard, — C. Roi, — B. Roi, — Thivolet, — Bionttetl, — Auguste Delosmes.

Lyon le quinze août mil huit cent soixante neuf.

[p. 13] Pierre Jottreau, — Jean Guionnet — Gauffreteau, — Grellier, — Charrier, — Berthelot, — François Débordés, — Coûtant, — Auguste Charrier, — Brin Jean-Baptiste,—Louis Baudoin, — Ferchaud, — Berthelot Bainjamain, — Victor Ferchaud, — Eugène Louis, — Baudry Benjamin, — Aristide Bonnet, — Auguste Feneteau — Bertaud Pierre, — Joseph Vion, — Mari Olivier, — Joseph Fenneteau, — Constant Billaud, — Louis Billaud, — Jean Compagnon, — Pierre Fenneteau.

Pierre Oourrilliau, — Pierre Courrilliau, — Bandry, — Clerc, — Vandet, — Juteau, — Blais, — Belouard, — Boissinot, — Marilleau, — Nauleau, — Guignard, — Alexis Jottreau, — Henri Jottreau, — Blaireau, — Victor Guiet, — Gauthier, — Bouchet, — Gatard, — Bertrand, — Gonnord, — Jottreau, — René Bertrand, — Jotreau J., — B. Frouin, — Auzanneau, — Laurent Texier, — André Texier.

Charruaud, — Monlevrier, — Mouluvrier, — Fazilleau. — Joseph Bertrand, — Ligner François, — Robin, — Victor Gaudry, — Bouin, — Aubrit, — Thihaudeau. — Noiraut, — Couturier, — Jean Billy, — François Vinatier, — ifardy, — Violleau Pierre, — Bouchet Auguste, — Husseau Pierre, — Gobin Louis, — Châtré Célestin, — Thihaudeau François, — Jottreau Victor, - Baudoin François,— Robin, — Rouger, — Jottreau Henri,

- Thibaudeau, — Constant Millasseau, — Pierre Luneau, — Maupillier Armand, — Rouget, — Robin, — Toussaint Charrier, — Gabard, — Alexandre Enond, — Rouger Toussaint, — Louis Baudoin, — Boissinot, — Eugène Colin, — René Bodin, — Pierre Verdon, — J. Billy, — Texier Pierre, — Texier Joseph, — Pierre Billy, — Rouger Augubtin, — Baudin Pierre, — Joseph Charrier, — Bertrand Pierre, — Baudin, —' Feuillet, — Baudouin, — Thibaudeau.

Gingreau, — Jottreau, — Feuillet, — Feuillet, — J. Frouin, — B. Bonin, — Thibaudeau, — Thibaudeau, — Thibaudeau, — Bertaud, — Jottreau Auguste, — Gouby, — Gatard, — Baudu, — L. Brunault, — Châtré Henri, — Joanneau Joseph, — Max Billeau, — Broaeard, — Bénétreau, — Gabilly, — Gourmand Pierre.

Gouin Joseph, — Bénétreau, — Thibaudeau, — Baudoin J. F., — Pierre Bertrand, — Marolleau Jacques, — Paschal Guédon, — Aumon Baptiste, — Eugène Bertaud, — Dominique Bertaud, — Geay François — Hardy, — Pierre Boisson, — F. Luneau, — Gobin, — Robin,— Robin,— Bertaud, — Vignaud, — Texier, — Marceron, — Fuseau, — CteasmrUa, « Gateri, — Faaiteu, — BiUy, — Bertaud PmL — Charrier F„ — Grellier, — Raintend, — P. Arnault, — Bibsurd. — Meroeroa, — Bertari, — Baudouin, — Baudouin, — Deguil, — Gause, x^-Marrillau, — Bourreau, — Contant, — Bâtit, — Pineau, — Courrfilaat, — Tarpaud, — Coûtant, — Turpant, — Coûtant, — Pierre Prieur, — L. Gourmand, — Gourmand, — Louis Contant, — Célestin Arnault, — Arnault Alexandre, — Joseph Baudouin, — Gatard, — C. Chantas, — Courilleau, — Ferohaut, — Bertaud, — Pierre Fouionneau, — Mercerou, — Bouin, — Charrier, — Bodin, — Pierre Gaudin, — Jean ,Chaaeerian.

Turpant, — Alexia Fenetau, — Haye Jean, — Pointecouteau Félix, — L. Fuseau, — Pierre Brémaud, — Louis Gapt, — Brémaud, — V. Gincheleàu, — Berthelot,' — Bronard, — Joseph P. Revéreau, — Louis David, — Coudrin Louis, — Joseph Gaufrçteau, — Alexis Attmond, — 'François Richard, — Crament Grollqau. — Augustin Broohard, — Pierre Rétailleau, — Jottreap F., — Jacques Brosset, — Jacques Brossât.

François Brosset, — Giraud René, — Brochard. — Jean Brochard, — Jean Godet, — Jean Lucas. — Jean Lucas, — Pierre Charriau, — Baptiste Caillaud, — François Jouet, — Gaboriau F., — Jean Hy, — Cballet Baptiste. — Augustin Brosset, — Augustin Brosset, — Constant Loiseau. — Constant Loiseau, — Jobard, — Clément Lcizeau, — René Challet, — Pierre Paaquier, — Jacques Rousseau, —' Jean Paaquier. — René Paaquier, — Jean Baudon, — Pierre Brochard, — Armand Brochard, — Jean Broohard.

Le soussigné certifie que toutes les signatures apposées depuis la page 13 jusqu'à la page 16 ont été recueillies dans, la Vendée (France).

(Septembre mil huit cent soixante neuf.)

Paul Maingret.

Saint Martin Lara (près TiflTauges-Vendée) le vingt. ciqq septembre mil huit cent soixante neuf.

Nous soussignés, ayant été empêchée par diverses circonstances indépendantes de notre volonté d'apposer nos signatures au bas du mémoire que plusieurs catholiques de France restés fidèles à la cause des évêques non démissionnaires en 1801, adressent .aux pères du concile oecuménique convoqué à Rome ponr le 8 décembre 1869, déclarons donner notre pleine et entière adhésion au susdit mémoire, dont communication nous a été donnée, et voulons en témoignage de nos sentiments que la présente déclaration soit annexée aux deux exemplaires' destinés à notre saint père le pape Pie IX et aux autres pères du concile.

Fait double sous nos seings à Parthenay arrondissement de Parthenay département des Deux Sèvres, le 91 octobre mil huit cent soixante neuf.

A. Moynaton, — Verger, — Morisaet, — C. Moynaton, — Jules Moynaton, — 8. Moynaton, — E. Moynaton, — J. Moynaton, — Pierre Verger, Henri Bonnenfant, — Grellier, — Célestin Bonnenfant, — Germanique Moynaton, — Léopold Moynatou, — René Moynaton, — F. Peltier, — L. Niveaux, — H. Niveaux, — J. Verger, — Clochard, — Pierre Verger, — F. Bonnenfant, — Bouchereau, — L. Moynaton, — J. Métayer, — B. Métayer, L. Métayer, — Bap. Moynaton, — Amédée Verger.

Les soussignés, délégués par les signataires du présent mémoire, avec miwion de le porter à notre très saint père le pape Pie IX et aux père? du concile oecuménique convoqué à Rome pour le huit décembre prochain, avons, en cette qualité, annexé au mé-

i Nomen incertum.

moire la préseata déclaration de vingt neuf hnbi-, tanta de Parthsnay (département dee 9 Sèvres, Vendée) conformément h la volonté formelle qu'il* ont exprimée. Lyon cinq novembre, 1869.

(L.8.) Marin* Duo. Jacques Beriiet. (L.8.)

91 *d.*

Observationes criticae

Super, dwobu* scriptis *ad quMstionem dissidentium* port *concordatum Galliae spectantibus,* quorum tituli tuai;

Canonicae- et reverentieaimae expostulatione* (1803).

Reverenti**iœa commentatio eto.... (1889).

1° Ad hanc quaestionem rite discutiendam fatendum est quod episeopi de quibus agitur non fuerunt vituperandi propter *expostulationes* ab ipeis ad summum pontifidem directa*. Verba Benedicti XIV et Pii VI in pagina 12 *Canon. ei* ree. ejrport. id clare probant.

2* Procul. dubio argumenta non levi* momenti afferebant ipsidem episcopi in suis expostulationibus, sive intendatur quaestio in se (pag. 40, 53-55); sive respicientur abusus ex parte Gubernii Galliarum grassante* (verbi gratia *art. organ,);* sive attendatur ad prohibitionem exigendi retractationem ab iis qui fuerunt intrusi (pag. 90-95); — ad nominationem episcoporum et parochorum intrusorum qui se retractare nolebant (pag. 72-90, 98-104, 107 etc.)

3° Sed plurimae citationes a iure canonico, pontificio etc., non spectant ad quaestidnem de qua agebatur.. (Vid. p. 4, 5, 40, 56, 57, 58.) Sene referunt istae citationes ad casus in quibus summi pontificis auctoritas mipime intervenerat. Sic exemplum Arsacii in '*Reverentissima commentatione,* pag. 11. Non sic in concordato anni 1801.

4° Inamovibilitatem episcoporum late probant expostulationes (pag. 47, 48, 53-55). At non agebatur de hac quaestione *in ee.* Agebatur de casu *summae necessitati»* in qua certe summus pontifex poterat, saltem tanquam *interpres iuris divini,* providere saluti totius Galliae quae iam a decem annis, schismate horrendissimo vexabatur.

Et vere comparatio comuqii *spiritualis* episcoporum cum *coniugio corporali* sponsorum (pag. 1)4, n. 21 non debet in omnibus urgeri, siquidem conjugii corporalis sponsorum nequit indissolubilius* etiam ex libero consensu labefactari.

5" Episcopi in suis expostulationibus (pag. 32, 34, 36) opponunt agendi rationem Pii VI cum agendi ratione Pii VII. At nihil probat ista oppositio, cum circumstantiae fuerint valde diversae. Iam ab anni* decem, sicut prius dictum est, schisma Galliae vhstabat, et si Pius VII occasionem sibi oblatam nactus non fuisset, forsan illud schisma etiam nunc Galliam opprimeret.

6° Expostulationes semper supponunt (p. 10-12, 15, 16) Pium VII *poena mulctare* vetere* episcopos dioeceseon. Sed minime agitur de poenh inflicta. Immo Pius VII (litt. *Tam multa* 15 aug. 1801) eo* paterne obtestatur ut cessionem faciant sedium suarum, et agit ex *auctoritate apostolica* tantummodo in casu necessitatis extremae (Expostulat, p.8).

7° Innuunt expostulationum sftetoros (p. 58, 106, 108) episcopos a Pio VII institutos esse quasi intrudis, sed id minime affirmant.

Et certe constabat eos, saltem ut *delegatos a summo pontifice,* validam exercere iurisdiotionem. Ipsi expostulationum auctores summam successori* b, Petri auctoritatem in tota ecclesia profitentur.

8° Epistolae quorumdam episcoporum hisce *expostulationibus* posteriore* eo usque devenerunt, ut haberent quasi iatrmee eoe- qui iurisdictione- s snmmo poatifioe receperant (*Reverentimima* censmantarto, p. 11,18,19, 91, 93.) Hio **t error fundamentali- dissideatiam.

Porro, intrsai osso non possunt ii quibus summus pontifex confert iurisdiotionem. Concesso etiam quod yeteriba» episcopis iurisdietio mauahset integra (et hoc valde dubium est ex verbis Pii VII, litt. *Tam multa*), instituti a Pio VII episcopi ad minus ornat *delegati* *- sedis.

Obiicitur rovers illos, aut saltam quosdam ex ipeis thiaso notorio schismaticos, et perseverantes in suo schismate, ideoque nullam fttisae pro rt* jurisdictionis collationem. At- I- claututa absolutionis quae ordinarie in littens pontificiis adiungitur, validat collationem. (*Homo apost.* *. *Lig. tr.* 19, n. 19, *not.* 5); 2* licet nulla in se esset collatio, *adest titulus coloratus gui cam error» communi sufficit* (*Homo apo»t. tr,* 18, *n.* 90).

9° Plurimae citatione- allatae in *expostulationibus* sufficerent ad tollendum schisma - Praesertim verba a. Hieron. p. 5; s. Aug. p. 64 et 98; -. Cypriani p 98.

10° (pee *D. d» Tkhmntt* nunc diceret *dissidentibus* obtemperandi obligationem, siquidem sd auctoritatem sumiqi *pontifici» »t episcoporum orthodoxor«m* mundi catholici in sui* ultimi* litteri* totum Galliae eccleaiae negotium transtulit. (*Reverentissima commentatio,* p. 95.)

11° Supponendo etiam quod vetere* episcopi suam servaverint iurisdiotionem, episcopi de novpa summo pontifice instituti, *poet eorum mortem,* omnis generis iurisdiotionem habebant. Qui ergo recusabant auctoritatem et iurisdiotionem agnoscere eorum qui *cetus suum schismq* non retractaverant (non obstante titulo saltem colorato) nullam rstiooem habebant reficiendi eos qui fuerunt instituti pos/ *veterum schismatHorum mortem.*

12° Et sane in concilio Vaticano clare perspicitur *episcopos totiui ecclesiae cum episcopis Galliae communicare,* et plenam esse communionem episcoporum Galliae cum *summo pontifici et tota ecclesia, catholica.*

Unde cum error *dissidentium* nulla tergiversatione dissimulari possit, sperandum est quod qusedam benevola verba a sacro concilio Vaticano prolata reducent illo* ad unitatem catholicam.

Romae die 19 februarii 1870.

t Carolus, ep. Eucionensis.

(L. + 8.)

21 e.

Cardinalia bonnet ad aunimiini pontificem' epistola de eodem argumento.

Rome: Quirinal, lo 9 juillet 187(1

Très Saint Père,

Dans tes *Emendationes* relatives au chapitre troisième sur la constitution de l'Église1, nous lisons, h la page 34: „Non fiat dogmatica declaratio *de parca ecclesia;* sed per reverendissimum concilii Vaticani secretarium ad hos misere devios rescribar tur: clare perspici, in hoc concilio Vaticano, episcopos totins ecclesiae communicare cum Gafiiae et Belgii episcopis; et sic plenam esse communionem episcoporum Galliae et Belgii cum summo pontifice et tota ecclesia catholica: ipso* extra saluti* viam versaturo* esse, quimdiu suis episcopi* non obedient".

. Ainsi, d'après ce texte, on semble croire qu'un

1 ('f. supra, t. Lil, ante congregationem Γ.XXXIII, die 6 ialii habitant.

simple ave»0aaeméd|Uonné j^r le s^rétairé du eon- A ci)e du V»ti**n, »uf8r»it «uxinTortuné· quj, *pri- T avoir d abord touffert ponéoution pour leur foi, vivent aujourd'hui complètement *séparée* de Ja Véritable Éghds. Je n*béeitè pas à déclarer, en toute connaissance di cause* à Votre Sainteté,, qu'il faut » faire d avantage pour eux. .BrS'on d· 'jpge pas un décret nécessaire, je viens conjurer Votre Sainteté de leur adresser, à l'occasion du cancile< un bief spécial, qui produira aur^eux uue vive impÿQMion.

Nos vénérablès collègues de la Belgique reus présent· h Rome ont (ait* connaître l'état Me leurs diocèses à cet égard : je -^e ^parlerai done que de *ta France, dé concert avec nosseigneurs dg Poitiers et de Luçon, suffragant· de Bordeaux. Personne n'a odblié la sainte tristesse dont a été empreint le discours dé monseigneur de Luçon dans une des dernières congrégations générales.

Mgr Pallu-du-Parc. évêque de Blois, sè serait B uni à leurs réclamations: absent depuis plus d'un mois de nos séances pour cause d^lhaladie, je vais le suppléer, en disant ce que j'ai vu dans l'une des villes les plus importantes de son diocèse.

Appelé, en 1^24, par Mgr Je Sauein. à donner des missions à Blois. Komorantin et Vendôme, je trouvais cette dernière ville presque toute entière entre les mains des prêtres de la *Petite-Eglise.* Leur chef, ancien curé, de la principale paroisse, avait lutté avec courage contre le conventionnel Grégoire, intrus de Loir-et-Cher. Jusqu'au concordat de 1802. il avait, ainsi ήηβ ses confrères, exerce le saint ministère en vertu de· pouvoirs conférés par Mgr de Thémines. encore réfugié èn^Angleterre. Le diocèse de Blois, supprimé en 1802. fb<-xéuni à celui d'Orléans. Par cette mesure, Mgr de Thémines ajant perdu sa juridiction. Grégoire resta maître du terrain. L'horreur qu inspirait cet ex-régicide sem- C Liait une raison suffisante aux fidèle· pour fuir les églises tombées entre les mains des constitutionnels.

La ville se trouvait donc(dans un état déplorable, lorsqu^n 1823 Mgr de Sausin y fit sa première visite pastorale. Les missionnaires de Saint Martin de Tours, dont faisaient partie, avec moi. messieurs de Villecourt (devenu cardinal), Dufêtre (mort évêque de Nevers). Nogret (évêque aujourd'hui de Saint-Claude), et Suchet grand-vicaire d'Alger, n eurent d abord que fort peu d sAiditeurs à la Trinité et à la Madeleine de Vendôme. Les nombreux adeptes de la *Petite- Eglise* restaient dans leurs oratoires. et leîf *lÀbres-Penseurs* de l'époque, imbue des préjugée dont les missions étaient l'objet, ne daignaient pas venir nous entendre.

Je fus député par l'évêque auprès du nonce de Pie Vf l à Paris. Mgr Macchi. pour obtenir un reserit on un brét. qui fît connaître la pensée du pape D régnant. On ne crutjpas à la nécessité de cette mesure, et les prêtres Toinier et Paegnet, premières créature· de Mgx de Thémines. continuèrent à envoyer au prélat des séminaristes qui revenaient d Angleterre avec les ordre· sacrés.

Daignée donc, très-saint Père, avoir pitié de ce· infortunés, dignes à tant d'égard· de votre intérêt. Γη bref lu dans le· églises des arrondissements de Bressuire, Fontenay-le-Comte. Napoléon-Vendée, et Vendôme, aurait d'heureux résultats. Quelque· mots d un secrétaire du concile ne feraient pas la moindre impression.

En implorant votre bénédiction apostolique je suis, très-saint Père, de Votre Sainteté

le très-humble serviteur et très-dévoué fils

t Ferdinand cardinal Bonnet,

arch de Bordeaux.

28.

RroponiUones eex ad varia rrrwn rener* jpeetantee ab^plM-opô Hallearaaiwenal oblatae,

Dt Romano pontifice.

Placéat éminentiÿsimis et reverendissimis patribus concilii Vaticani d&Iartre-quae se^qvyinfbr:

1. Civile imperium, quopshtor apoatolicv Romae potitur? ita ut nulli {^rinciplfiumano subiaoeat, ad liberam eecleeia· catholicae ^a^ninistfationem iddispensabile eat, et omnibus juribus fultum,- unde Huius imperii I/eehx direptio aut immutatio sine sacrilfegio et latrocinio fieri nequit, et reum s^codmunione ecclesiae excludit. *

2. Reges chriettHj. non minus quam eorum subditi christiani. capiti ecclesiae subduntur et ubedientiam debent iη ÿmnibus rebus conscientiam moralem ipsorum cernefifèus. oitio euae potestatis.

Roni^ die 8 ianuarii 1870.

t Nicolaus, ep. Halicarnassensis.

b.

potextate *ecclesiastica.*

Placeat Vaticano concilio oecumenico declarare quae sequuntur:

1. Ecclesia, ut societas perfecta a Christo Domino instituta, gubernium habet a potestate civili distinctum et independent, nec ah ista privari potest sua legitima facultate existendi. agendi, leges ferendi, bonaque temporalia pro supernis finibus suis acquirendi, possidendi et gerendi. Ecclesiam autem possessionibus suis vi spoliare sacrilegiurp est et latrocinium, ordinisque socialis eversio, atque maledictionem divinam attrahit sive guberniis sive privatis id committentibus

2. Potestas ecclesiastica fidelium conscientiam etiam circa rerum temporalium usum obstringere, et legum suarum violatores poenis etiam temporalibus coercere potest, absque delegatione, permiasione aut consensu potqetutis civihs.

*3. Ecclesia iure divino talem clericorum a foro civili immunitatem sibi vindicat, qualm ad munium ecclesiasticorum exercitium requUitur. pracpnrois libertatem a servitio militari.

Romae die 6 ianuarii 1870.

t Nicolaus, ep. Halicarnassensis.

Dr *potestate saeculari.*

Placeat concilio Vaticano declarare quae sequuntur:

1. Potestas saecularis originem a Deo habet. licet indirecte; ita ut etiam a populo electi reges iure divino regnent.

2. Leges civiles'* legi naturali, divinae et ecclesiasticae non contradicant, sed conformentur; secus invalidae sunt nec conscientiam obligant.

3. Potestas saecularis potestati ecclesiasticae eiusque institutis et legibus protectionem et subsidium debet.

4. Potestas saecularis *non sine causa gladium portat.* ideoque ius et officium eius est. bonos tueri, malos reprimere et punire.

5. Poenam capitalem in certa crimina graviora, praesertim homicidium, statuendi poteataa saecularis ius habet idque divinum; cuius exercitium legale et moderatum ad bonum commune societatis requiritur, et ipsorum reorum saluti generaliter conducit.

Romae die 9 ianuarii 1870.

f Nicolaus, ep. Halicarnassensis.

De uigintetuMU wmtfM&e.

b Placent concilio Vaticano declarare quaé ae-Ruuntur:

Christianam iuventatem educare ac instruere ecclesiastici magistqrii eat; unde scholas nhristianorum erigere, dirigar· et inspicere, magistros de* ligeréLj approbare, iisque invigilare, libjfSs echolas/icoe examinare, approbare. I'p/uoscnbere ad episcopale officium et sacerdotale tuinisterium pertinet. a quo solo familia cbristiq^a in educandi! et instituendis liberis dependet et regitur.

Romse die 1◇ ianuarii 1870.

f Nicolaus, ep. Halicarnassensis.

JM rir *dirfi.s libertatibus.*

Placeat soecumenico concilio Vaticano sequentia declarare:

Libertae conscientiae et cultus, atqpe ius publicae m&jnfestationis cogitationum aut opinionum non habent locum nec valent contra ecé^esiae magisteriym. quod conscientiam obligat, culRim sincerum Dei determinat.'et omnes manifestationes spirituum diiudicat.

Romae die 11 ianuarii l>70.

t Nicolaus, epl Halicarnassensis.

De beneficentia <£rmtiana.

Placeat concilio >>ecumenico Vaticano declarare quae sequuntur:

Quum publica beneficentia, quae in fide fundatur et ex charitate manat, ab ecclesia îtuenta et exculta rit. cura pauperum et miserabilium res sacra et ecclesiae propria eat, nec sine summa iniuria et nonnisi in humani generis detrimentum ecclesia impeditur. quominus hanc curam libere agat, pia instituta ulim manibus eius commissa conservet et administret, atque nova fundet.

Romae die 11 ianuarii 1870.

+ Nicolaus, ep. Halicarnassensi^*'

23.

Postulati» a XXXV vicari* apoMollci* exhlhlta pro promovenda pia sodalitate Nanctae Infantiae 1.

Beatissime Pater.

Nes infrascripti missionum apud*infidele» vicani apostolici sanctitati vestrae humillime exponimus quod sodalitas Nanctae Infantiae, quae per fidelium infantium eleemosynas et preces, irffidelium infantium salutem non solum animae sed et corporis procurare satagit, multa ^missionibus nostris, his praesertim proxime elapsitTcalaitoitatum temporibus, suppeditaverit subsidia, quibus non tantum innumeros infantes, sed et adultos non paucos Deo lucrifacere potuimus, charitatis enim spectaculum praedicationi vim addit et validissimum est apud infideles Christianae veritatis argumentum.

Porto triplici praesertim modo hoc salutis opus in missionibus exercemus: - Primo per *circulatoris,* ut dicimus, *baptuatore-s* qui vicos et oppida perlustrantes medicament^ aegrotantibus infidelium infantibus gratis elargiuntur, et quos forte moribundos deprehendunt insciis parentibus baptisant; - Secundo in civitatibus per *pharmacum* quorum medici christiani remedia aegrotantibus infantibus pariter tribuunt et occurrentes moribundos baptizant; - Tertio taedam pan aryb—atragjbia ·i daUi ia qaibaa iafantaa infideli» derelicti nolliguatur nut «tiaa pretio emantur, *r ehriatiaaa doctrina iabnli fiptimas popolo Christifamihjs superaddunt

Liceat, beatiaaiae Pater, sanctitati vaetrae exponere quod a quindecim nuper eiapeie nenia baptati fuerint, opitalaata Aaoctaa Infantia· sodalitate. Soribundi.infidelium infantas 3,855,570, qui aeterna potiti gloria 0euro pro suorumsalute sxorint. tn> orphanotrophiis vero educati plus quam iw/wm *miUia* qdbrum superstitas populi christiani numerum auxegunt et in dies augent. Ex receptiori tero sodalitatis computo constat hujusmodk rnoribupdo· infantqii annuatim baptisàn 3bO,7W. et nPqxphano-Crophiis educari 45,#77»

Porro hi salutis fructus licet uberrimi possent, multiniteatis subsilii», m Dei gloriam et animarum salutem multiplicari. innutneH entip lacent infide' lium infante· qu» quotidie a nobis panem »itae petunt, et non sufficiunt qui tot egentibus frangant. Suppliciter igitur deprecamur ut sanctitas -vestra piam hanc Sanatae Infantiae sodalitatem dignetur Benedicere et venerabilibus fratribus nifrtn» sacro jancti concilii Vaticani patribus commendare, qua tenus iliorum ope et patrocinio tam frugifera sodalitas ubiquy Vonstituatur et diffundatur, ut auctis christtanorum puerorum eleemosynis maiorem tn die» parvulorum infidelium numerum et sacro baptismate abluere et per christianam educationem gregi Christi adde/e valeamus.

Interim ad pJdes sanctitati» vestrae provoluti apostolicapi benedictionem pro omnibus dictae ◇ dahtatis moderatoribus, eodahbu» et benefactoribus necnon pro nobis et populi· curae nostrae concreditis humillime expùpcimu».

Sanctitatis vestrae obedientissinii et aniantun»imi filii

Romae die 13 februarii 1^7"

+ Emmanuel Verrolles ^p. ('olumbirensis vic apos< Mandchuriae etc.

t E J C. Deafièches ep. Ninitensis vic. ap«»st Sutrhurn Irtetitalis.

+ Lud Gab. Delaplacv, ep. Adrianopulitanna vic. apost Pekinertsi».

+ loannes Th Pinchon ep. Polemomenais vic apost. Sutchuen Iceidentalis »n Nini»)

+ Loan* Esurie ep. A^»*41oηι·0<*ι· vic. apost Kotn· Tcheuu.

+ Fr. F.ustachius Zanoh ep Eleuthoropolis vt<·· apost. Hou-pe.

+ Edinundus Franciscos Gmerrv. ep Danabvnsi*. vic. aposjt Tche-Kiang

+ Fr. Amatus Pagnucci roadiutor Xen »i »·p Kga thonicensts.

b D Jve· M. Croc, évoqué d·· Larsnda. coadjuteur du Tongktng meriJional.

t Bernard Petitjean évêque de M* riophyte. tu aire apostolique du Japon.

+ P .L M .L Pichon ep. Helenopoblanu» 'ic apost. Nutchuen Meridionalis.

+ C M Dépomœier. évêque, vicaire apostolique de (\nnihatour

i Franciscus Laouenan ep Flavinpolitanus vie. apust Pudicheriensis.

t Adnanu» Languillat N I. ep. Nerg»op«ditahu· vie. apost Nanktnensts in Siui».

t Walter Stems N L aep Bostrensi» vie. apo«c '«l-cuttensis.

t Eduardus Dubar N. I ep Canatbensis. vr. apost Tcheli Mendo»·Oriental·».

t Alexius Cano» S I ep. Tamassensi*. in apost. Madurensis

') A concilii secretario ad secretarium deputations missa die 3 martii 1870. Acta, anm. 177.

t Leo M<ràyin S. 1. ep. Aaotlonenti·, vie. apoat Bojb^A bayenai».

t Btephanua Charbonneau ep. laaaenaia vip. '•Mat· ^fayaaurii.

t A. A. üupond-, ep. Aaotenaia vie. apoat Siamenaîa.

t P. Bigandet, ep. Racnathaoaia, vie. apoat Binnania·.

+ Fr. Hiiariua Aloaaar ep. Paphenaia vie. apoat. Tunquini Orientalia.

+, P. Dpfal évêque de üÿaon, vicaire apoatolique du Bengale Oriental.

t joannea Maria Tiaaot ep Milevii et- vie. apoat. Vixagapatami.

t Ion. Hyac. Bohier ep. Gadarenaia, vie. apoat Coeineinae aeptentrionalia,

t,jy. Maria-Epbrem, Carra. Excal. ep. Nemeainua, vie. apoat. Quilonenaia.

t Chrialophorua Bonjean O. M. I. ep. Medenaia, vie. apoat. Jaffnae (Ceylan).

+ Fr. Eligiua Coai ep. Prienenaia, coadiutor Sciatiton.

f Fr. Paulda Toai ep. Rhodiopolitanua, vie. apoat. Patnenaia.

+ M. 1. Franciacua Allard ep. Satnarienaia O.'M. L and vie. apoat. a Natali.

t L. J. irlierbomes ep. Miletopolitanua O. M. I. vic. apoat. Columbiae Britannicae.

t Ludovicua Elloy epL Tipaaitanua 8. M. coadiutor vic. apoat. Oceaniae^Centralie.

t Aloyaiua Kobèa, ep. Metbonenaia, vic. apoat. Senegambiae.

+ Fr Thomaa Miria Gentili ep. Dionyaienaia.

24.

OWrvBtiotIfa archieptaeopi Beryt^nata ritu* maronitici de ita quae pro animarum utilitate corrigenda videntûr in Syria.

OBSERVATIONES

considerationi· dignae, et quae corrigi debent in Syria pro boni animarum salute[1].

I. Protestantismus cbatbolicae religioni· inimicus aecerrimus iapi a 30 abhinc annis incoepit apparere in Hyna et omnes posuit vires ad diffundenda suae doctrinae venena diversi· modis; cito scholas erexit ad instructionem puerorum et puellarum, et libros multiplices distribuit; scilicet libros s. Bcrwturae corruptos et alios ex professo contractantes illorum errores gratis ad propagandam suam doctrinam. Isti vero libri attulerunt damnum spirituale,! quia inveniuntur apud plurimos et multiplicibus in locis, ita ut prohibitio illorum ab ordinariis haud potuit •num fructum habere, presertim quia desunt nbri chatol(ci qui occupent vicem istis libris. Credo unicum remedium huius morbi curam facere ut tradentur tipis libri vera religionis principia continentes, et illos gratia distribuere. Verumtamen etiamsi usqnedum pauci illo· sun\ sequti prêter mercedem. nihilominus effusio illorum librorum grave Aamnum attulit.

II. Alterum malum animas indirecte inficietis bst illud quod provenit a iuvenibxM- qu*.studio lio guarum Europae et presertim Gailiae* incumbunV in collegiis RR. PP. missionis Antony et Gasi^ensi· RR. PP. lesuitarum. Iuvenes isti collegium iagrodiunt aetate 12 aut 14 annorum et egrediunt aetate 16 vel 18 annorum, et quamvis iuvenes isti, in sua prima aetate inveniuntur in collegio, et ibi rectore· et magistri omuem impendant curam ad illo· rite inatituendoa ia ralteioaia pttMipiia et doetriaa ckriatiana et in^tnnibna pietatir exereitiia et frequentatione aa. aaeramentorum ; attamen a priq^o illoram deoaaao ë collegio atatim notabilia mutatio in vitam ducendi modo apparét ut nqn poaaint pina opnveraari niai cum illic, qui eallunt linguam gallicam, et inde totality ae dant ad oojveraationea francorum qui Berito inveniuntur: et eum iati aint expoliati omnibua religiopia aenaibua et pluriorea illorum veri inimici Religion», illoa iuveow.corrumbunt acandalo, et in diatribuendo illi· libroa peatiferoa, ^irnligioaoa et immoralea, et in deriaionem mittentea veluti ephemeride· omnia.pia clericorum opera, et iati iuvenea facillime «or^upti. multotiea auperant illorum magiatroa^n malitia, aicuti de faqto evenit. Ne qui'aquam putet hoc dictum ait latiori modo, eed rigoroao verum dictum fuit, et omnea alumni'horum,collegiorum eunt huiuamodi et ad maximum λ inter centum' enumerari poaae eorum, qui vere permanent conficiente· opera bona vitae religioaae digna. et reliqui vero'hon colum corrupti, aed etiam multoa aimplicea corrumpunt qui eia aunt addicti.

At videamus nunc quaenam differentia eit inter ieto· alumno· et inter alumno· protestantium: primi enim usque a decessu de collegio totaliter «e declarant contra illorum magistro·, et contra ipsos •uoe correligionarios; at secundi *e* contrario patrocinantur suis magistris et illorum dogmatis, et omnes suas vire· ponutfc ad alio· adducendum ad errorem.

Credo vero istud discrimen provenire eo quod protestantes in docendo non tantum se incumbunt ad linguam docendam, quantum ad imbuenda principia religiosa; deinde illorum alumni non egrediuntur e collegio ante aetatem 21 illorum magistri hod dimittunt illo· invigilare et frequentare et illi· procurare officia, et etiam in illorum collegia non attendunt ad multitudinem alutonorum propter temporale Jucrum, sicuti faciunt missionarii chatholici. quia gratis docent omnes ; et ideo ad ista damna tollenda, credo potius conveniri ut conculcetur specialis instructio in fidei rudimentis multo magis, quam in linguarum instructione.

Secundo debet commendari istis collegiis quod non admittentur in ipsis iuvenes nisi aetate 16 et non egredientur e collegio ante 21 annum aetatis suae.

Deinde totaliter excludere debent mixturam haereticorum et infidelium cum alumnis chatolicis.

Deinde multiplex alumnorum numerus debet redigi ad pauciorem, et ideo quidquid aperçât ex elemosinis societatis Scholarum Orientalium occupari debet in libris imprimendis et gratis distribuendis.

Cum vero pleraque ista damna proveniunt a Societatibus Eurtpae; ideo etiam zelatores chatholici Europae debent fortiter pugnare vires infernales médite efficacioribus. Oriens enim vix potest resistere vi indigena.[1]

III. Tertia consideratio spectat missionariis. Certum est finem missionum consistere in auxilio prebendo Ordinariis Dioeoesum et ministris indigenis ad salutem animarum fidelium assequendam, et in incumbendo ad conversionem haereticorum et infidelium ad ecclesiam chatholicam. At videndum nobis remanet de facol, utrum ratio missionariorum procedendi congruet fini missionis, aut non.

Certe ai constituatur veram iudicium, invenitur differentia vel maxima, quoniam opera omnia lesuitaram unicum habent scopum, evellendi scilicet legittimam superiorum ecclesiasticorum auctoritatem, necnon et ipsum parrocorum, et suadendi populum ut derelinquat suo· legittimo· superiores; et presertim

1 Hanc propositionem, qnae in nonanlUs-aon minue contre rerum veritatem qaam costre sermonis paritatem peccat, intactam exhibeo prout in ipso sutogrepbo iacet; qnod s ceteri· editoribaa haadqaaqnas factae faerel Optimam sane est ut istiusmodi monumenta uti ab auctoribus scripta sunt, ita ia vuUu* prodeant.

1 legs *facto.*

hoe exoptant a magnatibae et ditioriboe populi, «i-, cuti de facto evenit in ipaa urbe Beriti.

Etenim ipprinJia bibi dotnu^ et eecleaiam inatituerunt in medio domorum cbatholieoruni, ut commodiua poaajnt illorntn eoeleeiam frequentare; deinde aebolaa aperuerant, in primi· incoeperunt docere in illae iuvenea gratia, ot poaaint habere rationem iuvenee ad relinquendae acholas indigenas; et hoc modo'habuerant rationem non solum ad se trahendum -iuvenea, sed et matres illorum, quibus ^utem frequenter distribuunt imagines, numismapa et cruces _et coroncinaa, et ita istae mulieres, maiori cum desiderio, frequentant illorym ecclesias, et aecum autem trahunt viros suoa, et Sitos et filias et alios etiam sibi notos. ?

II. Inconsulta ordinarii auctoritate- Sodalitates instituunt pro viris et mulieribus sub diversis titulis, et ad istas sodalitates invitant presertim magnates populi -et ditiores nationis, et ita, relicta sodalitate B proprii^ nationis sese iruunt apud missionaries dictos; et cum Maronitarum ritus in plurimi· eoheret Latino, ideo omne· qui illo» frequentant in spiritualibus eunt Maronitae; et ad magi· illo· ad ae trahendq· eo .pervenerunt, ut exercerunt in illorum eccresiam linguam arabicam et ipsa cantica orientali^ et hoc precipue in benedictione ··. sacramenti et in alii· benedictionibus, etprocessionibus, et cantiéi omne· in sodalitatibus wuqt in lingua arabica populari, et faciunt etiam benedictionem palmarum et populo distribuunt illae, et plura ali% hi» similia faciunt contra iura Parrocorum.

1IL Cum vellent praedicare in sua ecclesia, quasi semper determinant illam ipsam horam tn qua in ecclesia parrochiali habetur concio, et circumvadant per domos magnatum et ditiorum invitantes illae ad audiendam concionem apud illo·, et concionem faciunt in lingua arabica quam non callent, ita ut ex- C citent auditores ad derisionem, potius quam colligent fructus spirituales; sed et quod tristior est. pluriores iuvenes et puellae frequentant illorum ecclesiam, ut possint liberius aecum invicem communicare, quia in illorum ecclesia non sunt separati per cancella, sicuti est in ecclesia national! ubi mulieres habent locum separatum intra cancella.

IV. Cum in primis diebus quadragesimalibus incipiunt sacerdotes nationales exercitia spiritualia populo dare, ipsi etiam incipiunt in illorum ecclesia exercitia spiritualia publice facere, et ipsi patres lesuitae percurrunt per domos ad invitandum populum exercitii· spiritualibus apud ipsos faciendis, et aperte denunciant quod quiscumque non faciat exercitia spiritualia et communionem apud ipsos, certe amittit indulgentias ad hoc concessas; et ideo quamplurimi sese ducunt apud illos et presertim feminae immoralem ducentes vitam; quae postquam D egrediuntur ex exercitiis spiritualibus, incipiunt gravi cum scandalo aperte loqui de confessoribus earum utpote mitiore· eunt et poenitentiam nonnisi leviorem, vel nullam quandoque proponunt poenitentibus sui·, et plerique absolutionem sacramentalem concedunt sine admonitionibus necessariis etc. etc.

Et istae pluri·· videntur frequentare confessione·. Veruntamen continuant malum suum vivendi modum; e contrario foeminae timoratae conscientiae •epius evenit quod postquam confessae sint apud illos patres, iterum repetunt ipsam apud suo»>confesaario· nationales, persuasae quod eonfessariu* lesuita non bene intellexiMet peccata sua, et ideo •e abstinent a ». communione antequam repetant confessionem.

V. Missionarii isti saepius nonnullo· inducunt inexpertos iuvene· et puella· ad emittertdum votum pro tempore determinato ex quo obligentur ad obedieatiam hiis solummodo (fer quo· vota facta aunt, at ita totaliter liberi evadunt ab obedieotia subrum legitimorum'superiorum.

VI. Inconsulto ordinario isti pajre» recjf>iunt in •olo mifronitarum ritu nonnullos haeretico· converso· et tureas baptisatos sine Vxamine verae voratinni·; et ideo aepius accidit quod itti noviter conversi inducunt in plura mala, et recurrunt ad patres, qui statim illo· mittunt ad parfocoe maronites ve) ad ordinarium, et totaliter illos derelinquunt, et ex his ndnnblla scandala evenerunt, sicuti in proximiore tempore evenit deviter:

Juvenis quidam schismàfiru» Grecus frequentabat puellam tnaroni^m in civitate Beirut, et vente adherer© suae petitioni ut illam in matrimonio habeat. Iste se contulit apud parrocum maronitam petens se velle coniungi in matrimonium cum tali puella· at parrocus cum illum nod cognovisaet petiit ab illo litteras aihbenticas liberi sui status et religionis; quo audito, statim ille lurent» perrexit apud lesuitas et accepit ab illis dimewsorias authenticas, in quibus declarabatur ipsum iuvenem Greçum schismaticum esse, sed quatuor abhinc annis frequentabat ecclesiam .Ie«uitarum et ibt confiteor t-k. et non inveniri impedimentum ullum ad contrahendum matrimonium Varrocu» vero innitus isto patrum testimonio nuptias benedixit, et post quatuor dies a consummatione matrimonii, iste tuvenis reliquit sponsam suam et apud Grecos rediit, se excusans quod hoc-fecisset dum erat ebrius cum contraxit matrimonium cum puella nvaronita a parroco maronitarum, declarans aperte «e nolle plus* cognoscere sponsam suam^ et deinceps haec questio eo devenit, ut et ipsum Gubernium civile voluit causas legaliter tractare et in ultimo obligavit luvenem ad subsistenthjnem suae sponsae, et non ad cohabitationem cum ipsa, et nunc cum egressus fuit e rarcere Greci schismatici declararunt nullitatrni matrimonii et suaderunt iuvenem illam ad secundas nuptias transire, et prima sua sponsa derelicta permansit.

Nonne hoc ab imprudentia et iuexperientia lesuitarum evenig?

VII. lesuita^ vocant ad se sacerdotes Maronita* ab extero dioecesis ad convivendum secumipsq· sine praevia facultate ordinarii, et isti sacerdote· evadunt subditi Nlorum ita ut ipsis concedunt facultatem confessiones audiendi et alta etiam spiritualia exercitia facere inconsulto ordinario, et isti etiam sicut lesuitae percurrunt per domos fidelium sicuti faciunt illorum magistri lesuitae. et exinde haud parvum exoritur scandalum, et in hoc agendi more, videtur minime posse conveniri fini mtsstonis, quae instituta fuit ad levamen in laboribus parrocorum et episcoporum, et non ad arripiendum iura illorum et jurisdictionem, quoniam grex ista ita suo libitu relicta, clausis auribus voci sui legitimi pastoris sese immergit in pluribus extravagantii», sicuti de facto videmus accediwe in urbe Benti. quia magnates et ditiore· populi, relicta propria national! et parrochiali eccleaia. frequentante· semper ecclesiam fesuitarum, illorum legtetimi superiores non possunt ampliue cognoscere verum illorum statum in spiritualibus, nec possunt plus *cognoscere* utrum adimpleverint praeceptum paschale ac noo. et quaenam remedia apponenda malis quae plerique exoriuntur a derelinquentibus proprias nationale· ecclesia» et se subtrahentibus ab auctoritate suorum superiorum, et ex hac disciplinari deturbatione sequta sunt vel maxima detrimenta bonis ecclesiae et beneficiis clericorum; quoniam 2<> abhinc anni· maronitarum numerus ascendebat Beriti ad tria 1000 et quotannis dabant

eccleeiae 3000 *franchi* et dabant beneficium anh j sacerdotibus numéro 6 in suhstentationem 6000 *franchi* Duà> e‹contrario, numerius maronitarnm Beriti ascendit ad 16000 et numero* sacerdotum 12, et nunc dant\ in beneficio eccleeiae 1000 *franchi*- et in beneficio sacerdotum 1300 *franchi;* et his apparet clare, quaenam notabilis differentia inveniatur et quaenam quantitas illorum qui derelioquerunbfrequentare ecclesiam nationalem. Ex hoc autem accidit quod non possum plus inveniri «acerdotes qui serviunt Berito, qui (!) illis deficit beneficium necessarium 'ad vivendum, et ego ipse apno 1868 et 1869 fui «obligatus subministrare sacerdotibus Beriti be-' neficjum ad vivendum, et certe nisi hoc fecissem, omnes sacordotes relinquerent Beritim: et'certe si huic malo non mediator et iura eccle*ÎMt»ca, non stabilientur, cito habebimus ruinam cleri nostri et ecclesiae etiam national! quia non habet plus redditus sufficientes ad sui substentationem, et iam B ipsae decimae episcoporum quasi in oblivionem evadunt; et haec inconvenientia omnia, missionariorum exurgunt ab amore lucri temporalis, quibus non solum suffragia pecuniaria a societatibus Europae sufficiunt, et ipsa subsidia pecuniaria, quae accipiunt ab orientalibus ipsis et a iuvenibus scholarum, nec non quae cumulant ex sodàlitatibus et aliis extraordinariis fontibus, sed et etiam volunt advocare populuui ad ecclesiam illorum, ut aumônes (!) omnes sibi congregentur, et ideo reditus nostrae ecclesiae et parrocorum et sacerdotum nationalium redacti eunt quasi ad nihilum.

Haec omnia usque nunc dicta, sunt vera facta et oculis possubt perfacile videri, neque baec dicta sunt in odio missionariorum, qui bene cognoscunt benevolentiam meam erga ipsos, sicuti ipsi pluries hoc idipsum testeront: et revera nihil possumus dicere contra mores illorum et doctrinam et selum. C Aerumtamen deploramus illorum agendi modus, utpote totaliter contrarios iuribus ecclesiasticis disciplinaribus, et fini missionum' prescript© a s. Sede,

Ideo deprecamus, aut nos derelinquamus iura nostra supra gregem nobis commissam missionariis, aut obligamur nostram gregem ubicumque inveniatur, quoniam nobis commissa eat gregis custodia et non missionariis qui debent coadiuvare pastores et non avellere oves ab ex ovile; quia qui ab ovile discedit errans est.

Et istae lamentationes non«sunt de nostra parte tantum, sed plurimi ordinarii ita expostulant, sicuti constat si ab ipsis quaeratur. Aliqui vero eorum cum non poterint haec missionariorum facta tolerare, ea in ephemeridibus coacti fuerint publicare.

Tobia Aun Maronita archiepiscopua Bentenaia.
Die 12 niartii 1870.

25.

Propositio abbatis Einsidlensis circa vota simplicia solemnibua praemittenda[1].

Expositio congregationis helveto-benediolinae cirea decretum generale de receptione noritiorum ac professione votorum simplicium, a a. congregatione super statu regularium die 18 martii 1857 emissum, ad congregationem specialem pro recipiendis et expendendis patrum propositionibus deputatam.

Eminentissimi ac reverendissimi D. D. cardinales et reverendissimi patres!

•Paterna cura et benevolentia, qua sanctitas sua. Pius PP. IX, inde ab initio religiosos ordines amplecti dignata est. ipsam promovit, generali decreto, per a. congregation·!* taper statu regularium die 19 martii 1867 edito, modum profitendi, ad illud uaque tempus antiquta ordinibus religiosis usitatum, immukare ac statuere, ut deinceps in cunctis ordinibus religiosis, vota solemnia nuncupantibus, exacto novitiatu^ vota simplicia tantum zemittantur, et demum post triennium ab emissione votorum simplicium ïeligioai ad professionem votorum sblemnium admittantur.

Congregatio helveto-benedictina nullo quideqr momento saluberrimum laudati decreti finem ignoravit, illudqtie, qua decuit, filiali submissione suscepit. Verum eandem congregationem iatfi ab exordio haud latuit, quantae et qiiam singulares prorsus difficultates exacutioni illius decreti, saltem in Helvetia obstaturae forent. Quamobrem praeses eiusdçm congregationis helveto-benedictinae litteris, iam 20 oct. 185Γ ad s. congregationem super statu regularium datis, difficultates ac detrimenta novae legis pro monasteriis edictae çp^regationis helvetobenedictinae large fideliterque exposuit, earumque intuitu ad laudatam s.congregationem super statu regularium devotam petitionem direxit, ut mons· sterne congregationis helveto-benedictinae in consueto profitendi more persistere liceret, adeoque a nova lege observanda saltem quoad illos, qui ad s. ordines suscipiantur, dispensatio benigne concederetur.

Sacra vero congregatio super statu regularium sub die 30 novembris 1867 respondit, sanctitatem suam petitioni haud annuendum existimasse, eo quod lex de professione votorum simplicium omnes ordines regulares cuiusvis regionis respiciat, et decretum statutumque sit, nullam hac in re exceptionem admittere. Ut autem eiusdem legis exeeutio facilior evadat, sanctitas sua congregationem belveto-benedictinam ab observantia decreti die 25 ianuarii 1848 a s. congregatione super statu regularium emissi — do scrutiniis videlicet agendis in admissione postulantium ad habitum, novitiatum et professionem — exemptam declaravit ac insuper benigne induisit, ut professi votorum simplicium eiusdem congregationishelveto-bapedictinae omnibus privilegiis, gratiis et induitis gaudeant, quibus professi votorum solemnium legitime fruuntur, ac tandem ad triennium concessit, ut professi votorum simplicium ad instar professorum votorum solemnium prima tonsura insigniri, atque ad singulos etiam sacros et presbyteratus ordines, servatis de iure servandis promoveri possint, ea tamèn lege, ut, si ab ordine dimittantur, a celebratione s. missae sacrificii suspensi remaneant, donec de congruo patrimonio ad praescriptum as. canonum provideatur.

Verum benigna bac concessione difficultates novae legis nullatenus remotae sunt; insuper experi- D entia, quam per decennium nobis facere obtigit, novam de emissione votorum simplicium legem religioso ordini nostro in detrimentum potiusquam in salutem cedere ostendit. Quare congregatio helveto-benedictina oblata occasione, qua in as. concilio Vaticano de reformatione quoque regularium sermo erit, denuo difficultates novae profitendi legis pro monasteriis eiusdem congregationis omni qua decet reverentisfret^submissione exponendas simulque modum agendi in suscipiendis erudiendisque religionis candidatis proponendum censuit, quo illae difficultates, ut ipsa sperat, praecaveantur, qnin tamen intentio illa paterna, qua se. pater ad legem novam condendam inductus est, effectu suo salutari frustretur.

Quod igitur difficultates, nec non detrimenta attinet, quae ex nova profitendi lege monasteriis O. S. B. in Helvetia et, prout compertum habetur, fere ubique in Germania imminent, hia praesentibus

1 A secretario concilii sà secretaAuu Depntatiunis missa die 9 spnlia 1870. *Actu,* sum. 268

·a tantam «xpapantar, quae praecipue commoranda eeaa videbantur.

lam primo non parvam difficultatem exqeutio novae legi· ingerit ia relation· ad. rempnblicam civilem. Haec enim vota aimplicia sftn ubique ut talial conciderat, quibo· vovente· monacterio cuidam incorporentur, in Helvetia vero,'ubi de receptione alienigenarum in ordinem -agitur, praeter certam pecuniae summam, .dimissio quoque a patrio gubernio exigitur. Quibus rerum adiunqtie itaque facile fleri, potest, idque. non aine magito detrimento reepectivi^monaaterii, ut religiosi, ai exacto novitiatu non atatim ad profeaeionem aolemnem admittantur, officii· civilibus atque;imprimis.militaribus suae patriae obstricti repianeant, vel.ubi iuri civitatis patria in regione renuntiaverint, et poetmodum ante pro-' fessionem votorum aolemnium dimittantur, illo iure hinc illincque privati cxiatant. N.oo mirum igitur, «i talibua rerum eventibb·^ plure· a capessenda religione deterreantur, iâque eo magia, cum ^iam de ceterti lege· civile· et publica· in Helvetia et alibi' ordirilbua religio·!· nullatenus favere conatat.

Nova neo minor difficult·· exsurgit qunXM illo· religionis candidatos, qui ad sacro· ordine· suscipiuntur- Sine speciali enim indultu s. aedi· .eiusmodi religioso·, nondum solemniter professos, etiamsi ·. theologiae curriculum iam absolverint, ad s. ordine· promovere non licet; si vero ex speciati concessione s. aedis ordinibus ·. initiantur et tamen postmodum ante solemnem profeeaionem a religione dimittuntur, ipsi, uti monitum est, tamdiu ab exercitio ordinum suspensi remanent, donec de congruo patrimonio ad praescriptum ss. canonum provideantur.

Facile perspicitur, quae et quanta inde incommoda et detrimenta in monasteria non minus ac in ipso· professos redundare necesse sit, idque eo magis, cum insuper reverendissimi ordinarii aperta ex ratione haud pronos se ostendunt, eiusmodi religiosos ordinandi, et vix sperandum est, eosdem proniores fieri, tales a religione dimissos recipiendi. Quid mirum igitur, si pariter multi eiusmodi infaustis auspiciis deterriti ab ingressu in religionem arceantur'

Accedit denique tertia et quidem hucusque expositi· multo gravior ratio, qua revera comprobatur, per novam profitendi legem salutarem finem, ad quem illam ■ ». pontifice latam cognoscimus, pes-' sumdari potius, quam obtineri. Teste enim expert-. entia professio votorum solemnium, introducta lege de profesiione votorum simplicium, multum illius saluberrimae efficaciae et vis perdidit, quam prius in animum et voluntatem voventium edere consueverat. Eadem experientia tristia iam praebuit exempla, levioris animi candidato·, lieet de valore ac indole votorum simplicium rite monito·, talia vota fallaci quadam menti· reservation· emittere, occulta videlicet spe freto·, fore, ut ante exactum trienniam a professione votorum simplicium ipsis resilire contingat Eiusmodi aine dubioJam durante novitiatu reeresisesut, stillo exacto professio votorum solemniu) .mittenda fuisset: fallaci autem «pe ducti, bonam voluutatem simulant, votaque simplicia emittunt, ut ad tempus sumptibus monasterii nutriantur ac educenturl.

Experientia desiqus ae traditione, nondum lata nova lege de profeasions votorum aimpliciam, edocti hum, eoe, qui tempore novitiatu· rite probati et bene dispoeiti ad votorum professionem perveneraât, postmodern de vocatione sua raro dubitasse; uiii vtero id acciderat, plerumque noa primo decennio avretorum Mmissione. sed postmodern evenisse. Itaque ubi durante novitiate rite ei aevere ad normam ·. régulas se constitutionum probantur acinformantur spiritus, prosperum in futurum •ucceeeum •per··· licet, etsj professio solemnis novitiatum line mora aequaturi,' ubi • contra novitiis tempore Inoi' vitiàttus debita cura et monastic· disciplina defuerit, vix sperandum est, ut defectus eiusmodi triennic^ subsequent· suppleantur. m

Quae cum ita sint, procedendi modus cum ordinis candidatis -inquirendus ac statuendus es·· videtur, qqn Htos ante ab dWante eorum novitiatu rite probari et informari cdntingat. Eiuimodi vero procedendi modum, qno id sperare licet et quo instiper difficultate·, legi de professione votorum simplicium obstantes, removentur, quin saluberrimus legis illius finis evanescat, in hic positum esse existimamus; x

1. ut nemo ante impletum annum aetati· duodevicesimum sd novitiatum admittatur:

2. ut postulantes ante novitiatum •altem biennium sut in collegio monasterii, cui incorporai cupiunf, vel ordini· ad quem monasterium pertinet, aut in seminario quodam episcopali commorati ac probati fuerint; f

3. ut durante novitiatu, interceptis literarum ao scientiarum profanarum studiis, novitii arte ascetica, disciplina monastica, notitia ·. regulae ao ordinis constitutionum, ordinis quoque historia imbuantur, atque generatim iis religionis exercitiis occupentur, quibus ad pietatem secundum spiritum ordinis informentur.

4. ut ita probati ac informati, si ipei serio petant, atque monasterii juventus de more ·. regulae petentibus annuendum iudiAsverit, expleto anno integro novitiatus et impleto anno aetatis undevicesimo, ad solemnem votorupi professionem secundum regulam ae statuta ordinis admittantur.

Tali procedendi ratione in ordinem suscipiendis occasio praebetur se et e·, quae ipsos in religione ma-' nebunt, rite et mature probandi, ordinis vero ao religiosarum domuum praepositis, imprimi· noVitiorum magistri· sat morae suppeditatur, de indole ac vocatione suscipiendorum firmiter iudicandi. Insuper eodem procedendi modo difficultate» sponte sua removentur, quae novae legi profitendi fere ubique opponuntur.

Quapropter congregatio helveto-benedictina in«tantissime precator, ut memorata lex de professions votorum simplicium saltem quoad illo·, qui ad ·. ordines suscipiuntur, ad tenorem expositae propositionis modificetur; quod si flat, dicta congrekatio firma persuasione ae fiducia animatur, eiusmoni dispositionem et sibi et universo S. P. Benedicti ordidi in profectum et salutem cessuram esa·.

Quibus expositis summae, ut par est, venerationis et obsequii sensibus me profiteor

Datum Romae in monasterio s. Callisti
die 31 martii 1870.

humillimum et obaervnatissimum serrum.
Menricum m. p

Abbatem monasterii Einsidlensis, et praesidem congregationi» helveto-benedictinae.

Eminentiieimi» ae rererendisnmi» dominis *cardiualibtu et rererenditeimi» palritm» pro recipiendi» et e-rpendendi» patrum propoeitiouiim» deputati».*

aa·

i Ad hsac lore· ·· qsas ssqsaatsr aaimadvsrtsbat care dtaslis Pàtrisi sd marri··· usaspisris stM oUati: .8i tali •ririta IsviiMis dsrentsr sovilU at hic sxposltsr, statis· est at aoa ssdttsat prvfessiea·· solasura. Bails ergo hie sd-dscSs prs referentis·· dscrsti probat sins asesMitatem, as ia ■onssteriis ds unitas s<ltar professionem votorum soiomninm •mittant ilti qui aoa habent vocationem'•

26.

V ^Poatulatum ut opificum aocleUa , D'er Ge&elleii-Verein a a. coqrllio Tapcano laudetur aQiue commendet^/1.

Iqter «Cria» piaj aocietatee, quae aevo moderno 'exortae florent. opificum aoçi*£. ^r GejeUtn-Verni*, tjuam Elbeefeldiae in archidiçeceei jpolo-niqnai anno 1646 erectam Âdolpbua Kôlpinÿ piae memoype,-antea-ipse opifex et deinde ad cacer-', dotium promutua, maxima caritate,' prudentia et aolertia.exrtduit atque propagavit, cingularem ec-cleaiae paatoihim benevolentiam cibi vindicavit et revera tueretur. Nam graviaaimi» in periculia, qui-bua praecenti tempore iuniore» opifice», eublatia -iam omnibua fere aJliliia et tutelia. quae cum prer clinic opificum ordinibua erant conjunctae, fibique terrarum Circumdantur noa tantum ex parte mundi perveni in genere, ced praesertim per illae falaia-aitrias pernicioaaaqird doctrinae,' quae aocialiami Oo-mine per omnes fere Europae parte^amquam no-vum terrena)» beatitudinis evangelium operariis et opificibus praedicantur et xelosisarme propagantur, ista societas opifieum maximae nqcesaitati et mi-seriae opportunam medelam paravit. In ea enim iuvene» opifices, qui hodie plerumque non prout priori tempore consuetum erat, in domo et familia eius, in cuius officina operantur, degunt, sed in aliis domibus vel cauponie habitare coguntur, paternam quasi domum inveniunt in terra aliena et in eius-dem praeside sacerdote amicum paternum et con-sultorem. In eadem societate, quae tesseram sibi elegit vocem -Ora et labora"| inveniunt scholam virtutis, religiosae institutionis atque omnigenae eruditionis, qua indiget opifex. In eadem post diei 'laborem confratrum sodalium laeto commercio et recreatione (ruuntur gratissimaTemota ab omnibus, quae fidei ortbodpxae et bonis moribus sunt contraria.

Sub patrocinio collocata e. losephi. opificis illius sanctissimi, in cuius domo et officina Deus homo factqs Ipse habitare et tamquam opifex operari dignatus est. haec societas celerrime non solum per totam archidioeceain Coloniensem, aed etiam per omnes Germaniae partes, ac dein per Ungariam, Helvetiam, immo ad Urbem Romam usque et Alexandriani, nec non et trans Oceanum ad remo-tissimas Amerinae regiones propagata est, adfO ut in praesentiarum plus quam 600 societates opifi-cum inveniantur locales cum 81)000 sociis, quibua singulis praesunt praesides locales ab ordinariis ap-probati, sub auspiciis et directione unius praesidia generalis, qui Coloniae residet ab omnibua prae-aulibus electus.

Iam pluries sanctissimus pater, cui persuasum eat de maxima buiua societatis necessitate et utilitate, pro sua benignitate et sapientia eandem eximiae benevolentiae signis certissimis honorare dignatus est tum literis apostolicis et indulgentiarum privile-giis in societatis favorem concessis, tum donis ac ho-noribus, quibua ipsius praesides sanctitas sua dona-vit. Ex omni parte igitur dignum et iustum nec non salutare esse censemus atque enixe postulamus, ,ut sacrum concilium Vaticanum hape societatem opi-ficum rei cbristianae valde proficuam pro merito laudare atque commendare dignetur tamquam re-medium et praesidium efficacissimum contra ingentia mala atque pericula, quae ex parte aocialiami per-versi societati humanae et imprimis iuvenibus opi-ficibus fabrisque ubique imminere dignoscuntur."

Romae calendis martii» 1870.

Fr. card/Bchwaraenberg m. p. aep. Pragensia,
loaeph O&mar cafd.Rpusoher m.^ aep. Viennensis.
pannea Simor, uu p. pridias Hungarian aep. Strigotnemia.
Maxfarilianur I.osephua^m^p. aep. Salisburgensia.
† Friderjcus m. p. aep. Ofoeiuoenaia.
AnîreMi **p· G6ri|xèn|ia.
† Gregorius, aep. Moûacensis et Fnaingensis.
Mièhael, aep, Bambergeqpis m. p'.
Ludbvieu» rù. p.*aep. Colocensis et Bacaiensia.
Paulus aep. Çoloniensis»
Josephus Georgius Strossmayér ep. Bosnensia et Syrmiensis.
Alexander Bonnes ep. Cstnadiensis.
Guilelmus -Emmanuel, ep. Moguàtinu·.
Carolus ïoannes, ep. Sangallensis.
Philippus ep. Varmiensi».
Eduardus lacobua, ep. Hildesiensis.
Pancratius ep. Auguatae Vindel.
loannes Henricua, m, p. ep. Ostïabrugen?is.
Matthias ep. Trevirensis.
loannes Valerianus ep. Budgicensîs.
Ludovicus, ép. beontopolitanus et vie. apost. in fegrio Baxeniae.
Carolus loaephus ep. Rottenburgensis.
Vinoentius m. p. ep Brixinensis.
G. Antonius, ep. Herbipolensis.
Benedictus ep. Tridentinua.
† loannes» ep- Seccoviensie.
† Ignatius, ep. RatisbOnensis.
Conradus ep. Paderbornensis.
† loannes ep. laurinensia.
loannee ep. Ca»sovienaie.

† Carolus luannea Oreith. ep. Sangallonsie.
Eugeniua, <·p. Haaileensie

27.

Postulatum episcopi Pistoriensis et Pratensis nomine quorumdam epUcoporum. Italiae centralis exhibita de nonnullis disciplinae capitibus.

Postulata quorumdam episcoporum Italiae centralis subiicit nda indicio jtfjNrtut.wni (Mimiiii *n<>stri Pu papae IX an deferenda sint ad concilium Vaticanum*

Episcopii Italiae centralia, qui sedent in concilio Vaticano, et simul privatim consultant in bonum ecclesiae et in praeparationem earum rerum, quae conciliariter peragendae et definiendae sunt, risum est fore ut conferret ovium sibi concreditarum regimini, ei quae infra humiliter postulant a sacrosancta Vaticana synodo approbentur et decernantur. Ea tamen summi pontificis iudicio prius expendenda subiiciunt, prout bulla *Multiplicee inter* «apienter ditpoait. Suat autem quae aequantur.

I. Ut aunt red Italiae, in qua lex lata eat de *matrimonio,* ut aiunt, *eirili,* quae valde turbat ecoleaiam, neceaae eat ut epiaeopi expeditiorea aint in exercitio aui miniaterii, utque proinde eq removeantur. quae eorumdem actionem aut nimia lentam, aut gravem nimie reddant, ad amolienda acandala legalia'concnbinatua. Illi enim ex catholici», qui aunt *grani corde,* et *dura centre* facile detrectant legem aanctiaaimam matnmoniifchriatiani. niai praeito aint, et quidem temper fere gratuito, diepenaationee matrimoniale». quae ab eccleaia rationabili de cauaea concedi colent ab impedimendis iuria eccleeiaatici. Quare iidem epiacopi aummo etudio petunt:

A. Ut praedictae diapenaationea communicentur maxima qua fieri poteat et temporia et aumptua

i A concilii Mcmtario ad Depnuüohi· laeretarmm mineum ent die 10 el 06 aprilie 1870. *Acta,* nnm. MO.

oéceeotpia, modificati* inaopef quibutdaœ aut an-boatur»,' aut duriuâeulia formuli·.

B. Ut iftijmdimentum quarti' gradua »éu oon-aanguinitatia aeu affinitati·, quod in tau» bominuiq commixtione frequentiuimum eat, at aadpe a con-HrahentibU· ipaia ignoratur, aut «ero *gt* fortuito deprehenditur,- unde fit ut reeurau· ad «anctam aedem adêo multiplicentur, ut aaepe impoaaibile ait kcandala impediri, quae ex hac 'ounclatione oriri tpoaaunt, et reapae oriuntur; impedimentum, inqilam, illud, auctoritate, qua pollet eccleaia, e medp proraua-rollatur.

C. Ut impedimentum ex copula illicita qoarcte-tur ad pritoum gradum.·

D|v lienique' ut impedimenta e cognatione spi-rituali, quibua pasaim jrfufimi temere illigantur, quf patrinoa agunt, praesertim in administration^ confirmationi·, quin postea, quum opua eat, buiusce legamini· reminisci.valeant, aboleantur.

II. Et quoniam facilitate conkahendi aponsalia saepe- saepius quidam abutuntur, ex quo fit ut plurima matrimonia irrita evadant, ideo postulant, ut impedimentum publicae honestatis ex sponsali-bus locum non habeat, nisi ex soleninibus, init» •cilicet per s/ngrapham aut coram parocho sine testibus, aut coram notario et testibus. Quae con-ditiones etiam pro impedimento sponsalium impe-diente requiri debeant. Posset autem episcopus, ubi adsit mutuus consensus pro sponsalium disso-lutione, dispensare ab impedimento, quod nihilo -minus perdurat.

III. PolestaS quoque fiat episcopis diapehsandi •acerdotifa chorales, qui inserviunt eis in visitatione pastorali, itemque examinatores, dum sunt in of-ficio. adeo ut, ad effectum distaibutionum chora-lium. perinde ac praesentes hebeantur.

IV. Congruum quoque visum est ut quoad sanctimoniales foeminas concedantur episcopis latiores facultates, quia ob quasdam restrictiones, quae ratione ftmporum factae sunt a summi» pon-tificibus iis dispositionibus, quae habentur in con-cilio Tridentino. non raro contingit ut iidem in an-gustiis conscientiae moleetp versentuF.

V. In breviario autem eam solummodo recog-nitionem petunt, qua castigentur ea tantum loca, quae fortasse absunt a critica historica, ebhomiliis pàtrum in quibusdam festis aelectiores aptioresque sufficiantur; praecipue autem ve|lent ut psalterium Davidicum eo ordine digeratur, quo pluries quo« tannis recitari integre possit, cum in praesentiarum maxima psalmorum par· vix aut ne vix quidem in officiis ordinariis recurrat.

VI. Ne studiosis scientiae canonicae iter nimis salebrosum peragendum sit, ob molem earum legum, quae iam obsolevere, petunt ut corpus iuris cano-nici quam diligentissime recognoscatur.

VII. Quoniam vero inter libro· prohibitos ii qui per littera· apostolica· damnati sunt, censuram *speciati modo* reservatam summo pontifici legen-tibus inurunt, petunt episcopi ut horum libro3 rum, auctoritate concilii, peculiaris et distinctus index fiat.

VIII. Optandum est quod episcopis in synodis dioecesani· liceat, quoad reductione· missarum, uti facultatibus a Tridentina synodo concessis ·«··. 25, eap. 4 de reform, etiam quoad Jundationes poste-rior·· eidem concilio, abrogati· declarationibus et limitationibus usque modo apud nos vigentibus, attenta maxime temporum difficultate, et ut dili-gentiori cura intra praescriptum tempus piis oneri-bus satisfiat.

Pro praedictis episcopis

† Henricus episc. Historien. et praten.

28.

Postulatio DX epitroporum de invitatione fadrto-da Hebraêit ad agnoscendum Mettiam salvatororn letum h

a. · <3

Litterae, guibus patres innt^sçtùr ad subscribendum.

Eminentiasimi et reverendissimi patre·.

Supra fores sanctae. conciliant aulae haecce Christi V^rbg. legere eet. *Docete omnes gentes.*

Hanc autem superscripfionentcuique legenti per* bibetur vestra in varios, humanae familiae ramo· sollicitudo; «imulque exinde nos ip»i, Abrahapi filii et nunc, miserante Deo. Christi sacerdote^ vire· ei animum hausimus ad eoe accedendi, prfc-simam vestram deprecaturi misericordiam pro He-braeorum gente nostra.

Quoties fa· ecclesiae fuit evangelicam afferre^ lucem «^ileDtibus in umbra jnortis, officio ^ivmo ^on defuit. si quando populum aliquem non' potuit caelestibus illuminare doctrinis, crCdeudum est quadam qua·! impossibilitate ipsiu/ zelum in-fructuosum remansisse; quod iM·. novemdecim per saecula, «ese habuit circa infelix Israelitarurn £enus.

Hodie vero, aperto divinae providentiae! inter-ventu. vetera cessasse videntur obstacula. Iam ab inedhte saeculo, genti» nostrae conditio immu-tati omnino fuit, siv^ quoad ctvilia^sive quoad religionem.

Si enim ad Judaeorum in exteriori soriet^e statgtn praesentem- attenderimus. ipso» in fere qua-libet Occidentis regione immixto* indigenis animad-vertemus. communique degente» sub regimine po-litico. Murus hic separationi», qui nomen habuit, quo utique ipsi ludaei. in aevo medio, cir-cumdari voluerant et protegi, multis iam ab annis cecidit; in ipsa Roma magnificus noster et gloriosu-pontifex-rex, i*iue nonus. Btatim ac Petri «scendit cathedram, portam divisionis tolli iussit; r.ec pasto-rum optimus ingratos et beneficii immemores ha-buit; Israelites <*nim nuper^auribus nostri» audivi-mus dicentes ex gratitudine „Verr nobis angelus e»t Pius dodos1

Itero, sub religioni» respectu, ingens apud Judaeos mutatio facta est. Dum enim, ex una parte, ma-teriali muro a civili secernerentur societate, ex al-tera non minus a Christianorum lege et moribus remotos tenebat'eos liber ille quem *Talmud* in-scribunt titulo. Nunc vero, postquam societatem cum christiani» inierunt, ipso facto impelluntur ad amplectandum, relicto *Talmudism»,* alios mores aliudque symbolum et reipsa. cum Occidenti» po puli in *rationalismum* vel *indi/f» t entismum* delapsi fuerint. Israelirae, in partem eorum societatis ad-missi, eadem pessima progrediuntur via.

Ilaecce cum ita se habeant, scilicet cum Israe-litae in civili societate magni momenti partes im-pleant. cumque, relicta fide patrum, abstracti et illecti, detestabiles subeant doctrina^ persuasum habuimus, eminentissimi et reverendissimi patres, zelum salutis animarum necnon amorem gentis nostrae a nobis exigere, ut humillime ad vestra provoluti genua, vestram deprecemur misericordiam pro fratribus nostris. Abraham filiis.

Instanter igitur, eminentissimi A reverendissimi patres, a vestra exposcimus misericordia, ut dig-nemini, e sacrosancto vestro concilio. Hebraeos pa-

1 Multa eaque omnino lectn digna d» hsr postulaiionr ha· beatur apud fratre» Lémann, *La cause des restes d'J·rael introduite ad eonctie iteuménniue du l'atican sous la b^néihrtton de S. S. le pape Pie IX* (Lugduni et Parisii», A seere-tarie concilii ad Imputation!» secretahruu tnisaa est die 2 aprili» 1870. *Acta.* sum. 257.

* xterna quadam invitatiohe praevenire; tali enitn indulgentia, licet (ortaase .baud tam cito Tentura sii total» eoruha ^cL Christum convenio, illum imitabimlni pium patrem de quo ait evangelists : *-Quum adhuc* (filiu* prodigue) *longe esset, mdit ilium pater* ïp.«ius, *et misericordia motus est, et accurrens cecidit super collum eius.* *d*

Utique, eminentissimi et reverendissimi patjreB, fratrum nostrorum efficacitqjr miserebimini, quia ludaei semper* aunt Deo *carissimi propter patres,* quia *ex eis est Christus secundam carnem.*

Miserebimini, memores potentiplimae huius adhortationis quam ad ludaeos ab apostolatus initio direxit sanctus Petrus, ante cuius gloriosum sepulcrum vos nunc congregamini.

Miserebimini, huius participes continui doloris 'quem sic divus Paulûs exhalavit. *Tristitia mihi ntagna est, continuus dolor cordi meo; optabam ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis, qui sunt cognati mei secundum carnem, qui sunt Israelitae.*

Miserebimini, ne, dum omnes orbis Rationes sacrosanctum concilium Vaticanum sub alas comprehenderit, ab earum consortio absit populus ille cui gemebundus ait Christus *Jerusalem, Jerusalem, quoties colui congregare filios tuos quemadmodum gallum congregat pullos suos sub alas!*

Miserebimini tandem, o clementissimi patres, ut soror nqstra, quam ipse dilectissimus pontifex nupen *Immaculatae* decoravit diademate, ^beata Virgo Maria optatissimo sibi gaudio materna inter viscera perfundatur, quando supremum sublimi* sui cantici suspirium senserit exauditum: *Suscepit Israel puerum suum. recordatus misericordia" suae, sicut burntu.\ "st ad patres nbstros, Abraham et semini eius m saecula.*

losephus LéiHOHH *Augustinus Idmann*
e clero dioecesis Lugdunensis

Romae die XX ianuarii, MDCCCLXX,

anniversaria beatae Virginis Immaculatae apparitioni* in ecclesia 'Sancti Andreae *delle Fratte.*

b.

Sacrorconcilio oeeumenico Y'abeano.

A sacra oecumenica synodo Vaticana infrascripti patres humillima instantique postulant prece, ut et miserrimatti Hebraeorum gentem paterna quadam invitatione dignetur praevenire: scilicet votum exprimere, ut tandem longissima inutilique expectatione lassati, ad *Messiam Sulcatorem nostrum,* vere promissum Abrahae et a Mose praenunciatum festinent accedere: sic perficientes coronantesque religionem znosaïcam, non mutantes.

Postulati rationes.

Ex una parte, infrascripti patres firmissimam tenent fiduciam fore ut sacrosancta' synodus Israelitarum misereatur, quia semper sunt *Deo carissimi propter patres,* et quia *ex his est Christus secundum carnem.*

Ex altera parte, iisdem patribus dulcis inest et intima spes, hoc votum honoris necnon dilectionis, adiuvante Spiritu sancto, libenter acceptum iri a pluribus Abrahae fili», quia ve.tera, quibus detinebantur, obstacula videntur uuno evanescere, iam diruto antiquae divisionis muro.

Γ tinam igitur citing, acclament Christum, dicentes *Hoeanna Filio Darid! Benedictus gui renit in nomine Dominif*

Utinam ad brachia advolent immaculatae Mariae, quae, iam ipsorum soror secundum carnem, vult ipsis esse sicut et nobis mater secundum gratiam '

A t Henriettas episcopus Jfemausensis,
t Aloysius Kobès, ep. Methonensia, vic. apost. Senègambiae. [1]
t los'épjiua Ar. episo. Bellovacensis, Nov. et Sylv.
f JLenatus Corisopitensis ep.
t Ludovious Bduardus, ep. Pictaviensis*.
t Ludovicos Theophilus, ep. Blesensis.
f R. F. aep. Cameracensis.
t loseph Audu patriarche des Chaldéens.
t Georgius Ebedyeshe Khayath aep. Amadiensis ritus chaldaic^
f Elia Giovanhi vescovo d'Acra.
t Timotheus A^ar aep. chaldaeus. Amidae seu Diarbekir.
t loannes, ep. Lmgdnensis.
t C. A. aep. Bituricensis.
Fr. card. Schwarzenberg m. p. aep. Pragensis.
f Fridericus m. p. aep. Olomucensis.
B f J. A. Maria, ep. Mimatensis.
f L^idovicue, ep*. Ruthenensis.
f Andreas ep. Argentineans.
t FI. aep. Tolosanus.
f Theodorus ep. Leodiensis.
t Caspar ep.^lebron. aux. Genevensis.
t Aloisius ep. Veronensis.
f Fr. Emmanuel, aep. Caeseraugustanus.
+ Fr. loseph Sadoc O. P. aep. 8 Francisci.
t Vine. Spaccapietra aep. Smyrnarum, vic. ap. Asiae minoris, qui enixis precibus id postulat, cum innumeri sint in sua dioecesi et apostolico-vicariatu ludaei.
f Caietanus Rossini aep.-ep. Melphieti, luvenacii et Terlitii.
t Innocentius Sannibale ep. Eugubinus.
+ Edmundus Franciscus Guierry. ep. Uanabensis.
5" Thaddaeus, C. M. ep. Montereyensis et Angelorum.
c t Petrus-Paulus, ep. Foroliviensie
t Franc. Xav. aep. Surrentinus.
t loseph aep. Trammsis et Nazarenus.
+ Augustus ep. Meldena».
f Ignatius ep. Ratiebonèneie.
t G. Antonius, ep. Herbipolensis.
t Vincendus ep. Brixinensis.
f Adrianu* Languillat s. I. ep. Sergiopolitanua. vic. apost. Nankinensie.
f Eduardus Dubar s. I. ep. Canathensis. vic. apost. Tcheli meridio-orientalis.
t loseph Maria ep. Fanscoduoensis.
f lanuarius M* ep. Anglonensis et Tursiensis.
t Antonins ep. Placentinus.
Ludovicus Eugenius ep. Camutensis.
t Car. Frid. ep. Sagiensis.
t Stephanus, ep. Bethlemensis.
t Carolus ep. Astensis.
D f Carolus loannes Greith, ep. Sangallensis in Helvetia.
t Eugenius ep. Basileensis.
f Franciscus aep. Barensis.
f Henricus ep. Gandavensis.
f Petrus ep. Carolinopolitanus.
t C. F. ep. Ariohatensis.
t loannes ep. Nioopolitanus.
f loaqnes ep. Abilensia.
| .Stephanus, ep. Lausannensis et Genevensis.
t Petrus loseph ep. Seduneusis.
f Petrus ep. Anioiensis.
f Conceptus ep. Lystrensis.
j* loseph Giagia aep. Maronitarum Cipri.
t loseph Matar aep. Maronitarum Alepi,
t Petrus Bostani aep. Tyri et Sidonis.

1 Haec enbseriptio dsest hoc loco apud Lèmaao. sed habetur inferius eoi. M7 a is, sate subscripUosea ep. Aurslianensia

y Timothêu· OMahoüy ep. Armidalensia, Australia. £
f Daniel .Murphy ep, Hobartoniensla. Australia.
·f Felix ep. Lemovicebsis.
«f Henricus Eduardui aep. ^eatmonaateriensia. — *Tu autem fide etas noli altum saperet std .time* (Rom. XI»' 20). *Paj^suprr Israel.*
f Conradus Martin, ep. Paderbornenaia. *Pax super Israel'.* \ .
f Marianus. aep. Valentinus. Hispania. /
ɬ Amsndus-Renatua ep. 8 Dionysii Reunipnis.
+ loannes-Maria. ep Montia AJbani.
t Fr. Ferdinandua ep. Abulensia.
t Felix, ep. Aureliaoensis.
t Robertue ep. Beverlace.nais.
t Gulielmus Bernardus ep. Birminghamieosis.
f Gulielmus ep. Plymouthenais.
t Oulielmua ep Salfordensis.
-f lacobus ep. Balopiensis.
f Walter Steins S. I. aep. Bostrensis, vic. apoat. Calcuttensis.
t Alexius Canoz 8. I. ep. Tamassensis. vic. apoat. .Madurenaia.
+ Fridericus Maria Zuielli ep. Tarvisinua*.
+ Raphael D. Popov ep. administr. Bulgarorum unitorum.
t ὁ Νιχπόλιω Btv.xpivo;.
t Aug. M· Aloysius, ep. Natchitochensis.
t Leo Meurin a. I. ep. Ascalonensis, vic. apoat. Bom* bayenais.
T I. B. Miége ep. Messeniensis, vic. apost. Kansas.
t lacobus Etheridge ep. Toronensis. vic. apoat. Guianae Britannicae.
f Alexander Angeloni aep. Vrbioatensis.
t Antonius ep. Belemensia de Parti.
+ Aloisius, ep. Fortalvxiensis.
t Petrus ep. S. Sebaatiani Fluminis Ianu*rii.
t Sebaetianus ep. 8. Petri Fluminis Grandensia Australis.
+ Alexander aep. Taurinensia.
f lacobua Ant. ep. Ambianensis.
f Petrus Maria ep. Casalenaia.
t Aloisius aep. Mediolanensis.
+ Elecnorus ep. Montis Alti.
t Antonius aep. Salernitaihis.
f 'Lvonardus ep. Asculi Sutriani. et Cereniolae.
t Salvator ep. Cavensis et Sarnensis.
t loannes ep. Derthonensis.
t Laurentius ep. Pineroliensia.
t loannes-Baptiata ep. Sulcitan Ecclesieneis.
t Carolus ep. Regiensis in Aemilia.
ᵲ Iohannes-Petrus ep. Bugellensis.
+ Antonius ep. Alexandrinus.
t Laurentius ep. Salutiarum.
t loannes, ep. Seccoviensie.
t Franciscus Leopoldus ep. Eystettensis.
t loannes, aep. Strigoniensis et primas Huogariae.
f Ludovicua Anna aep. Avenionenais.
+ John B. Purcell archevêque de Cincinnati.
t lacobua E. Wood ep. Philadelphiensis.
t Maurice de Saint-Palais évêque de Vincennes.
t loannes Quinlan ep. Mobiliensis.
t Gulielmus O'Hara ep. Bcrantoniensis.
f Eduardus Fitz Gerald ep. Petriculanus.
+ L F. Shanahan ep. Htirrisburgensis.
t Augustinus Verot ep. Savannensis.
f Gulielmus Henricus Elder ep. Natchezensis.
+ P. N. Lynch *D. D.* ep. Carolopolitantjs.
t loannes losephus Williams ep. Bostoniensis.
f loannes Loughlin ep. Brooklynienaia.

1 Rue verba bebraico sertuone ac charactere scripta sunt.
s Sequitur apud Lémann; ..Salvator ep. BoUuensts vic. capit. Geoueu-in", at per errorem, cum eadem subscriptio iuferius occurrat, coi. &03a 2.

B t f Ricardus Vincentius Whelan ep, Wheelingensis.
f lacobus Roosevelt-Bayley ep. Nevaroepsis.
t Tobias Malien ep Etiepsis.
f loannes losephus Conroy ep. Albaoensis.
t lacobua Gibbons, ep. Adramyttensis. vic. apoat. Carolinas septentrionalis.
f Girilelnws Emmanuel, ep. Moguntinus.
f Andreas Cssasola aep. Vtinensis.
f Georgius Butler ep. Limericensis.
f Nicolaus Conaty ep. Kilmorensis.
f loannes Brady ep. Pertbensis.
t Nicolaus'Power ep. Laonensis in Hibernia.
f loannes; aep. Tuamensis.·
t Valerius, ep. Gallipolitanus.
+ F. C. gep.-ep. Melitensis.
t Antoafus ep. Gaudisiensie.
f loseph ep. Lunensis-Sarzanensis.
t L loseph ep. Senogalliensia.
t Eduardus loannes Horan ep. Kingstonienaia
+ Fr. loseph Novella ep. Putaremus.
t Fr. Raphael I>e Ambrosio aep. Dyrrachiensis.
+ Fr. Gabriel Capaccio ep Mellipotamen<*is
t Fr. Eustachius Zanolh ep. Eleutheropolitanus. vic. apost. de Hu-pe in Sinis.
t Fr. Fidelis Abbati ep. Sanetorinensia.
i Fr. Laurentius Bergeretti aep. Naxienris.
T Petrus Apelian aep. Marascensis.
f Ignatius Calibgi.m aep. Amasiae,
f lacobus Bahciuriun aep. Amidae.
t Antoninus, ep. Giennen-us (in HGpania.
t Fr. Hilarius Alcazar ep. Paphensis ac vic. apo-d. Tunquini Orientalis.
+ Stephanas Mvlehisedech ep Erzerumiensis.
t Leo Korkoruni aep. Meliteneusis
f Antonius Halavi ep. Artvinensis.
f Petrus Tilchian ep Brusse.isis Bityniae.
C + Stefano Israelian vescovo di Karputh.
t Antonius Petrus IX llassun patriarcha (Armenoruni.
t Giovanni Hagian arcivescovo di Cesarea hi C.ip padocia.
+ Gregorius Balitian aep. Alepi.
t Anselmus Fault ep. Grossetanuw.
+ Fr. Raphael Corradi ep. Balneoregiensis.
t Michael Adrianus Hankinson ep. Portus Ludovici.
i Gregorius Jussef patriarca Anthiochenus Grecocatholicus.
t Ignatius Accawi arcivescovo di Bosra et Hawran.
t Agapius Doumani vescovo di Acri.
t Basilio Nasser vescovo di Balbek.
t ('arolus aep. Algeriensis.
i Fr. Aloieiua Ciurcia aep. Irenopolitanus, vic. et lelegat. apost. Aegypti et Arabiae.
t Fr. Darius Bucciarelli aep. Scopicnsis.
I t Fr. Angelus Kraljevie ep. Metellopolis et vic. apost. in Hercegovina, m. p.
+ Fr. Paschalis Vuicic ep. AntipheUcnsis, vic. apost. <u Bosnia.
f Fr. Aloysius Moccagatta O. M. ep. Zenopolitanus, vic. apost. in Schian-tun.
+ Fr. Eligius Coei ep Prienensis, coadiutor de Sciantor in 8inia.
t Paolo Hatem arcivescovo d Aleppo e Seleucia e Cyrus greco-melchita.
+ Ambrotius Abdo ep. Zahleheosis.
t Claudius Maria Dubuis ep. Galvestonensis, prov. Texas in Statibus federatis.
t loaunes Farrell ep. Hamiltonensis.
+ l. Hippolytus aep. Turonensis.
t lacobus ep. Ceramensia.
t Pelagius A. aep. Mexicanus.
t Carolus Maria, ep. Angelopohtanus.
t Augustinus, ep. Nivernensis.

f Victor-Felix aep. Senonenaia
f M. Juliaau· ep. Dinienai·.
+ Franciscua P. Mae Farlaad ep. Hartfordienri·.
+ Daniel Mae Gettigan ep. Rapoteaaia^
t Paulus Angela· Balleriai patriarcha Alexandrina· latini ritua.
t loannes Petra·, ep. Conitantienri· et Abrineeaaia.
t R. Marie Charlea Poirier évêque de Roeeau et dee tie· Da'hoiaee. s
f loaeph aep. Tarentinn·. » '
f Joannes-Baptista ep. Verulana·,
f Thoma· Grimley, ep. Antigonenria et vic. apost. promontorii Bonae Spei.
+ Clemen· ep Pi»auren»i·.
t Hyacinthus Vera ep. Megarensia vic. apoat de Montevideo.
t Andr. Ign. Schaepman, aep. Ultraiectensis.
f Gerardus P. Wilmer ep. Harlemensis.
f I. B. Irenaeu·, ep. Oraneusis.
t Augustinus, ep. Briocenyis.
___ t Ludovicus Elloy, ep. Ti|>asitanue.
+ Laurentius Gillooly ep. Elphinensia.
t Patritius, ep. Dunensis et Connorenaia.
t M O'Hea ep. Rossensis.
+ Guillelmus Keane, ep. Cloynenaia.
f Cornelius Mac Cabe ep. Ardagadensis.
f Patricius Leahy, aep. Caaaeliensia.
t Franciscua Nicolaus ep. Valentinensia in Galliia.
t Cyrille Ilehnam Benni archevêque syrien de Mossoul. .
t DionigioGeorgioScelhotarciveecovoairod Aleppo.
f.Athanaae Rafail Ciarcbi archevêque syrien de Babylone.
'+ lohannea Elis Casetme (= Bet-etme) évêque de la ('elle patriarcale.
+ 1. B. P. Leonardua ep. Tutelensis.
I + Fr. Thomas Michael Salxano ep. Tanensis.
t Maximilianua losephus. aep. Salisburgensis Germaniae primas.
+ Paulus aep Coloniensis.
+ Benedictus episcopus Tridentinus.
+ loannes Baptista losepbua ep. Atreb^tensis, Boloniensis et Audomarensis. "
t loannes lulius ep. Sueaaionenais et Laudunensia.
t lacobua M. A. ep. Gratianopolitanua.
+, Georgius Markich ep. Catharenaia in Dalmatia.'
(t Marcus ep. Spalatensis et Macarenais.
f Ludovicus Anna ep· 8ancti*CIaudii.
t Petrus-Domnius Maupaa^aep. Gadertinus *(Zara>* in Dalmatia.
t lldephonaua Renatus Dordillon ep. Cambyaqpolitanus, vic. apost. insularum Marcbionum.
t Ludovicus Maigret ep. Aratbensia, vic. apoat. in•ularutn Sandwichianarum.
+ Dominicus ep. Dianensis.
t Vincentiua Rubensia et Butuntinus ep.
f Aloisius ep. Theleainua aeu Cerretaneosis.
f Fr. Befnardinus ep. Tarracinensis, Setinenaia et Privernensis.
t Fr. loannes de lesu ep. de Comayagua.
t Fr. Thomas ep. Troianus.
t St. Charbonneau vic. apoat. Iassensis vic. apost. Maysaurii. .
f Eug. Ioan. Claud. Joseph Desflèche· ep. Sinitensia, vic. apoat. Sutchuen Oriental (in Sinia).
t loannea Th. Pinchon ep. Polemoniensia, vic. apost. Sutchuen septentrio-occidentalis (in Sinis).
t losephu» Hyac. 'Tlohier ep. Gadarenaia et vic. apost. Cocincinae septentrionalis.
t P. J. M. J. Pichon ep. Helenopolitanua, vic. apoat. Sutchuenais-meridionalia in^Sinia.
t C. M. Dépommier évêque, vicaire apostolique de Coimbstour.

A t Loni· Heri· évêqueA^Apolloaie, vieaire apoetoRqae da Kony-tohaoa (Chine).
f Yvea Maria Croc, évêque da Laraada, eoadjutaur du Toughing méridional.
f Franciscua Laouênaa ep. Flariopolitanua, vie. apoat. Psdioherianua.
f Petrue Maria Vranekea ap. Colophonian·!· vie. apost. Batavien*i· in India orientali Naerlandica.
t Igoatiua Mrak ap. Marianopolitanua at Marquet-, ten·!·.
t Carolus Pooten aep. Antibarensia at Scodrenaia.
t Thomas ep. Recinatenai· et Lauretanu·.
t Raphael ep. Bquillacensia.
+ Remigiu·, ep. Conchenaia,
f Joseph Ignatius Ordoner ep. Riobambensis.
+ loaeph M* Papardo ep. Synopenais.
t Andreas ep. Almerienaia (Hispanus).
+ Ferdinandu·, ep. Pacenaia (Hispanus).
B i Paulus Bigandet, ep. Ramathenaia, vic. apoat. Birmaniae. t
f A. A. Dupond ep. Asotensis. vic. apoat. Siatnensis.
+ Bernard Petitjean évêque de Myriophyte, vicaire apostolique du Japon.
t lacobua Maximilianus ep. Lavantinus.
+ Valentinus Wiery m. p. ep. Gurcenaie.
f Gregorius, nep. Monacensi» et Friaingensis.
f Pancratiua ep. Augustanus Vindel.
+ Henrietta ep. Wratislaviensis.
+ |i6annes-Maria ep. Venetensis.
f Eliaa Antoniae episcopus Aeculanus.
f Fr. Salvator Angelus Maria ep. Galtellinensis-Nuorenaia.
Constantinus, ep. Gerundenaia in Hispania.
Ignatius Fhilippda Harcus patriarcha Antiochiae Syrorum.
τ Petrus episcopus Molineosis
i' t Fr. loachini, ep. Salamantinus, ot administrator apost. Civitatenais D. 8. B.
+ Vincentiua ep. Imolensis.
+ Vincentius ep. Thermularum
t Aloysius ep. Neritonensis.
+ Laurentia· aep. Cuaentinu·.
t Raphaël ep. Catacenais.
t Joseph Eugenius ep. Ottawenaia.
+ Aloysius ep. Signinus.
t Petrua Ricardus Kenrick, aep. Sancti Ludovici. in statibus foederatis Americae septentrionali·.
t Francisco· ep. Bajonensis.
t Franciacua ep. Divlonensis in Galliis.
t Carolua, ep. Lucionenaia.
t loannes ep. Sancti Joannis, N. Brunswick.
t Jacobus Rogers, ep. Chatbamensis.
t Georgius Smiciklas ep. graeco-catholicus Cri■ienaia.
D t Raphael Valentinus aep. Sancti lacobi Ohilensis.
t Joseph Hippolytus, ep. Conceptionis.
t loaepb, ep. Auguatanua.
f Petrus Dufal ep. Delconacaia.
t Franciacus Xaveriu ep. Caatrimaria.
t Franciacus ep. Laquedonienais.
f Carolua ep. Cenomaneoaia.
t Thoma· ep. 8uthwaroenaia.
f losephu· Maria ep. Canarienaia
t Stephana· Joaephu· ep. Malacitanua
f Marianus ep. Gnadixenai· et Butitanu·.
t Spiridion Maddalena aep. Corcyransi·.
t Christophoru Bonjean ep. Medenii·, vic. apost Jaffnapatensia (Ceylan).
+ Petrua Henricus ep. Bellicenais.
t Georgia· Dobrila ep. Parentinu· et Polensis.
t Petra·, aep. de Guadalaxara
t Germano· ep. de Chiapas.
f Jean-Pierre évêque de Versailles.

(

f loaapb Maria BaaMiotaa ap. OanUearia.
t loMpha· ap^WolaBB*.
Emmaaaal Aawar archevêque da Zako.
Tala appara il ado aaatimaato. — Miebal· Piatra Bar-Talar areivaaoovo di Board ae.
Aagostioo· Barariaa. aep. Samahioaaia, ot administrator Adarbagiaa.
t Gabriele Fano vaaeoro ealdeo di Martia ; Mesopotamial.
t loeepb Cardoni*aep. Edeesenua.
t Franciacus Mausoli ep. Septampedanua tea 8. Sevariai in Picano.
·:· Nicolaus Pace ep. Amerine»,
t Alexius ep. Vallis-Guidonis,
t Fr. Hyacinthus M* Berben ep. Neocastrenai·.
t Phihppu» ep. Miletensis.
» lacobu· Quinn ep. Briebanensia.
t Guillelmu» Lanigan ep, Goulburnenaia.
t Flavianus ep. Baioeenei» et Lexoviensis.
Amatu» Victor F. ep. Vapinceneia,
t George» Hurmuz archevêque de Siunia.
· Eduardu» Hurmu» aep. Siracenri».
+ Fr. Paulua Benignus ep. Portoricensis.
t Philippus Krements ep. Varmiensis.
t lacobus Chadwick, ep. Hagulatadenti» et Novi-*ca*trensis. in Anglia,
r Francisco», ep. Carthaginenri».
r Franciacua a Paula, ep. Seguntinus.
+ Petrus Maria ep. Oriolensi» seu Aloniensis. Hispania.
t Petrus ep.
losephu» Emmanuvl ep. de Sereru^.
ı Antonius Maria ep. Fabrianensia et' Matilicenaia m. p.
t loanne» Vancea-m. p. aep. et métropolite Albaluliensia.
losephua Papp-Sxilàgyi m. p. ep. Mggno-Varadinensis ritue" graeco romeni in Hungaria.
Nicolaus ep. Concordiensia.
t Gregorius sep. de Manila,
r Anastasiu», aep. Burgenai».
t Thomas Ludovicu» aep. Halifaxiensi».
r Ignatius Persico ep. Gratianopolitanu».
t loanne» aep. Neo-Eboracensis.
Raphael Bachetoni ep. Nureinua.
+ Ludovicu» I. DTlerbomes ep. Miletopolia, vie. apost. Columbia© Britannicae.
t M 1. Franciacus Allard ep. Samariensi» O. M. I. et vie. apost. a Natalie nuncupatus.
f Bernardus, episcopus Zamorenei».
Léo ep. Rupellensis et Santonenei».
? Placidus Casangian aep. Antiochenus, abbas generalis ordinis 8. Antonii.
Fr. loanne» Thomas Ghilardi O. I*. ep,, Monregalensis.
t Claudius Maria Magnin ep. Anneciensia.
+ losephus Henricu» Jordany, ep. Foroiuliensis ac Tolonensi».
τ Felix ep. Isclanu».
; Emygdiu» ep. Civitatis Plebis.
loanne» ep. Calatanisiadensis '.
t Antonius ep. Vrbaniensia et Vadentis.
t Eugenius Galletti ep. Albae-Pompeiensi».
t loeeph Maria Severa ep. Interamneusis.y
t Laurentius Biale ep. Vintimilliënsi».
t loanne· Francisco» aep. Remensis.
t Aloisius M* aep. Theatinu».
t loanne» Ambrosius Huerta, ep. Punenai».

A t loeapb Maria Alberti, ep, SyraasU ia Mari Aegaa, delegatas apoat Grseeiaa.
t Godofridae aep. Rbadoaeoaia,
t Fraaciaea» ep. Monti· Pesaalaai,
t Alexander aep. TbeMuloaioetitia.
f loedum aep. Floraatiau».
t Tobia Aam Beriti aep.
t Agapiea Baciai ep. Ceriopolitaae», et vie. apeaL Coptorum Aegypti. y
t Raymundu» ep. Tadanria
,t C. F. aep. Qeabeeeasia.
t Augustus, ep. Appamieaeia.
+ Petrus iam ep. Imae Telluris.
t Franciecu» ep. Corneti et Centumcellarum.
t loanne» Pergor m. p. ep. Caaaovieneü in Hangaria.
t Ladislaus Bird m. p. ep. Ssatmarioasi» in Hungaria.
t Francisco» ep. Carcassooeaais.
t Ludovicu», card, de la Lastra y Cuesta, aep.
B Hispalensis.
t loanne· Paulus aep. Albieneis.
i losepbu» ep. Volaterranus.
t loanne» ep. laurinensi».
r Caietanu» ep. Aletrinas.
t Guillelmu· ep. Catalauneneis.
t Marianus losephns aep. Bonaërensis.
t Ludovicu» Maria ep. Aturensis et Aquenai».
t Stephanu» m. p. ep. Magno·Varadinensis 1. r.
t Sigirmundu» Kovacs m.p.ep.Quinque-Ecçle»iensi·.
· Alexander Bonnes ep. Ceanadiensi».
i Antonius Carolu» ep. Engolismensi».
t Ambrosius, ep. de Chilap0.
t loanne». ep, Ebroicenaie.
t Hyacinthus ep. Narniensia, et administrator apoat Mandelenais.
τ H. L. C. ep. Surensis.
t Stephanu» Aemilius, ep. Elnensis.
CT* Amedeua ep. Clovelandensis.
t Ludovicu» ep. Burlington. Vermont.
t Bernardus aep. de Guatemala.
(Carolu» loeephu» ap. Rottenburgensi».
i Marianus aep. Reginensis.
+ Franriacus ep. Abellinensia.
t Ludovicu» Gabriel, ep. Adrianopolitanns, vie. apoat. Pekinenai».
v Emmanuel Theodorus ep. Huanucensis.
t Francisco» ep. Larinensi».
r MatthiSM ep. Trevirensi*.
+ Vincentiua ep. Hennensis et Atriensi».
i' Anaelmu.·* ep. de Costarica.
·· F. loanne» ep. l'iscien»i».
ı Hannibal ep. Mmiatenei».
r ('aietanüM ep. Maceratensi» et Toleutinua.
i Fhihppu» ep. Tripolitanus administrator apo»t. abbatiae Sublacensi».
P t Henneus ep. Historien·:· et Hraten»ts.
ĭ loanne» Valerianus ro. p. ep. Badvicensi».
i Eduard Jacob, ep. Hildesienei».
· loanne» Antonius ep. icentinu».
Ludovicu· ep. Castabalensi». vic.apost. Idahasnsa».
+ Fraucieou» Calliensi» et Pergulanus.
· Franciscu» Maria Vibert ep. Maurianensis.
1 Franciscu» Xaveriu» aep. Leopoliensis lat. ritus.
t losephus Aloysius ep. Tarnoviensis lat. ritus.
t Emmanuel Vcrrolle» ep. Columbicensi». vic. apoat, Mandchuriae etc.
f Petrus Cyrillus ep. Pampilonansi» et Tudelensi»,
i Cosme», ep. TirUsonensi».
t Ludovicu» Maria ep. Sancti I>eodati.
t Petrus aep. Sardianus.
+ Ludovicu» Pelcusy ep. Vivari< nsi».
t loanne». ep. Sancti Germani de Rimouski.
+ L. F. La Flèche ep. Anthedonenai».
i' Matthaeus ep Minorireoais.

[1] Sequitor apud LCmafin «lecta. Taaret. archiepiacopo» Ktrkoabieneii*. quae snb>nptio habetur in acus originaUH» fere ad calcem, ubi recte leriter Kerkouk latina KerknksaaM. non Kerkonbiensia

* ('aiat<UM<hn»t> cod.

t Ioan·»· Bapdata ap. SavoMwh-KMIMai·.
Ї Salvatar âp. Boliaeeai· vie. aapit. Geauemsbu.
Mathias-Augustino» ep. Oiritada Oaatollaaaa, Hortae at GalhaiL
f loaaaae Maraogé ap. Tuauasi· et KyooMaah.
f L Petrae ep. Caarioeaia.
t Ignntiu* M· op. Melphiaaai» at RepoUeneu.
f André·» op. Caaoaaaie.
I loannu» Maria Tiaaot ep. Milevii et vie. apoet. Viugapatam.
t loanne» Balma ep. Ptolamaidanai·.
t Aloysius ep. Calatina·.
f Aloitia» ep. Feretranaa. *
+ Ioann·»' losephu» ep. Veglen»!·.
t Georgia» Dubocovicb ep. Pharentie (valgo Leaina o Liste).
+ Ignatruq, ep. Pharanneniia
f Antoniuagp. Calnaoensis.
\ f losephu», eprCapiti» Viridi». λ
t loanne» Monetti Cerviae ep.
t Francisco» aep. Tarraconensi», Hispanas.
t Ferdinandu» ep. A»turicen»i».
t Thomas, Indiarum patriarcha.
f losephu» Ignatiu» aep. Quitenais.
Quia in Christo sunt prophetiae impletae, unica eat vera religio. — f loannes Baptista ep. Tulancinguensi».
t Aloysius ep. Berissen»i».
t F. N. Blanchet, aep. Oregonopolitanus.
t Modestus, ep. Van-Couveriensis.
t loaeph ep. Sancti Angeli Lombardorum et Bisacienaia.
f loseph ep. Oppideusis.
t loannes aep. ep. Buscoduoensis.
t Philippus losephus Viard, ep. Wellingtonensis.
t loseph ep. Nanceiensis et Tullensis.
f Fridericus ep. Augustodunensis. Cabillonensis et Matisoonensis.
t Paulus, ep. Metenti».
t Ludovicus, ep. Leontopolitpnus et vic. apost in regno Baxoniae.
t loanue» ep. Palentinua
f losephus op. Bantandarienai».
f Petrus de Villanova Castellaoci aep. Petrae.
t Pantaleon, ep. Barcinonensis.
t loaephu» Angelini aep. Corinth, vices gerens.
f 8eba»tianua, ep. Calagurritanus et CalOeatensis.
t loseph ep. Auriensia.
t Silveater aep. de Venesuels.
t Gregorius aep. Compsanus, admin. Campaniensis.
t loannes Baptista ep. Aquipendiensis.
t Btephanu» Fennelly ep. Thennopylensis, vic. apost. Madraapatanus.
t loaeph Franeiaeu» Esechiel ep. Ayaouquensis.
-! 'oannee Baptista ep. Antinoenaia.
f Antonius up. Traianopolitanu».
t loannes ep. Feltrensis et Bellunensis.
f Eugenius O'Connell ep. Marysvillenais.
t David Moriarty ep. Kerriensi».
t Fr. Fideli» Sutter ep. Rouhen»i·, vic. apost. Tuneti.
f Fr. Francisco» Dominicus ep. Asgeenaia, ac vic. apost. Sophia· et Philippopoli·
t Fr. Michel Ange Jacopi évêque de Pentaoomia et vicaire apostolique d'Agra.
t Fr. Paulus Tosi ep. Rhodiopolitanus, vic. apost. Patnensi».
t Fr. Antonius Maria Fania de Arignano ep. Marsicensis et Potentinus.
f Petru» aep. Roaeanensi».
f loseph ep. Thyatirenais.
t loanne» Hilarius Boset ep. Emeritensia de Maracaibo.
t loseph ep. Aretinus.

t laootee ABptm» OoeM ep. Melbourne··!·.
f Andréas m. p. aep. Geritieeei·.
t Fr. Bartholomaeu» ep. Oalveaah ae Thoaaoams, adasiaieCr. apeot, Oostollanotonaia,
t Fr. Fraaetne·· Xaverin» op. Mansu
t loeoph Beaedietae aep. Oataaieasia
f P. A. Miehaol-Angelu· ep. Paetam·!·.
t Caoparas, ep. Aatipatreaeis ia partibus.
t Rudeeieda» ep. Portas-Victoriae.
t Fr. Petra» Severint ep. Bappeasi».
f Fr. Felix ep. Parmensi».
f FraaeiMus ep. Uxelleoai» et Torralbensu.
f Salvator aep.-ep. Auximanu» et Cingulanus.
t Philippo» ep, Fanensis.
f Philippus ep. Forosempronienai».
t Raphael évêque d'Albenga.
+ Petru» ep. Guaatallensi».
+ Fr. Armandus ep. Sosopolitanus M. C.
B f Nicolaus Adamee, ep. Halicarna*»on»i», vic. apost. Luxemburgensis.
t Benvenutu», aep. Granatensis.
t Michael, ep. Conchensi» in Hispania.
t Victor-Augustus »ep. Mechliniensi», prima* Belgii.
+ Fr. Aloysius ep. Triventinu».
t Fr. Maria-Ephrem C. Exc. ep. Neme»inu», vic. apost. Quilonensis.
t Fr. Léonard Mellano Carme Déchaussé, évêque d'Olympie, vicaire apostolique du Malabar.
f D. Arsenius aep. Tarsi in Cilicis.
t Petru» Buffetti ep. Brictinoriensis et administr. apost. Sarsinae in Aemilia Romandiolae.
t José Maria obispo del ParanA
t N. losephu» ep. Petrocoricensi» et Sarlatensis.
t loannes Tamres archevêque de Kerkouk. rit. « cbaldéenl.
t Franciscus ep. Tarentasiensis'.
C Ad finem fortiter, çmnia suaviter. — t Ferdinandu· cardinali» Donnet ep. Burdigalensis*.

39.

Postulatum aCVlll patribus exhibitum, ut sancti Vhieentii a Paulo aaMoeiationes,quae vulgo Conferentiae dicuntur, a «aero Vaticano concilio laedentur ac commendentur·.

Romani pontifice» in docenda regendaque ecclesia non ita curam exhauserunt, ut aliquando opera misericordiae fovere et commendare intermiserint. Ad eos enim pertinet relum et pietatem promovere in sustentandi» pauperibus et in catechisandi» rudibus.

Ad haec vero charitatis tum spirituali· tum corporalis implenda officia, plures in decursu tem-
D porum prodiere societates, et in nostris temporibus maxime enituit pia haec sodalitas, qtfne, sub vulgato nomine *Confermtianm sancti Vincsntii a Pania,* omnibus non est aeque comprobata.

Haec autem societas, ex laicali ordine prae-

‹ Dceat boc loco apud Idmaun. Vid. supra, col. MI n. 1.

• Sequitur apud Léman»: «Salvator ep. Bolin, vie. cap. Hennensia", quae iam habebatur supra, col. M8 a ».

• I» editione fratrum Ltaaaa p. 370 additur. .In Idem, quod hoc «xemplar transcriptus» ad verbum concordat cum originali, quod asservatur ia Acti» SS. concilii oecumenici Vaticani. — Datum in Secretaria eoucilii Vaticani die 81 martii 1870. (L. f S.) f loeephna epes S. Hippolyti socretar. concilii Vaticani."

Ibi tamen habentur multa nomina perperam aive lecta live typi» cusa, ut calvis legenti patebit Quae vero formis linguarum orientalium nonnusquam formis latini» addebantur, ea consulto omisi oh typorum illorum penuriam in noatra officina.

• Ab archiepieoopo Tnronensi exhibitam die 38 martii et 1« aprilis 1870, diversi» foliis, quorum alia ab alii» interiecti» pancti» hic distinguantur.

sertim stfiwmta, wbütarua sivitatum et vieeeum A viro· eptimMqei aebelaram liberali·· ephebe· ta ·tau no ïamputai, tateq·· p·· uaivermn· terrarum ·rbem tam diffu··, aborior·· tracta· ubique protulit, quoe hic eanmerare superitaem amrt. Vta exstat corporali· taopta quae ab «ta aaa ratovatur, aat aaimi aflUatta qua aaa rit ramuata, lad eutm paaperaa aaepe at regulariter vtaitaut, oeequa 4a· pliai paata at aeaeetadaata pabala raâaiaat; aegrotta opitutautar, itaqo· aalatarta madiataaa ramalia aabminiatrant: seaea ia hoapitüa at arphaaae ia aaa-aervatoriia oolioeaat ; artifloai ai operario· aradiaat, tanioraequ* ex ai* qui iu ofBoiais drodaaatar mo patrocinio a pravi» exempli· praeèervaat; aptimoe libro· par domo· at familia· diaeeminant, at matrimonia mera civilia cohonestant ; ano dt nt ex haa institutione miri· in modi* ta rempnblieam Christianam bona dimanent, maltiqne Mirantur qui riaa hoc auxilio periissent.

Hi· igitur piae «odalitati· meriti· commoti, rem promu· ntilem reputaverant tafraacripti patre·, ti hanc publice «odalitetem laudaret atque commondqret praesens Oecnmenica synodus, et ai magno· noster .pontifex qui, tanto omnium bonorum plausu, nariqa ecclesiae regit et gubernat, suo etiam praeconio decoraret et conciliari· approbatione fulciret.

Et hoc enixe precantur oratore· subscripti, fausta omnia inauper exoptante· reverendissimis patribus, qui ad munus examinandi postulata deputati sunt,

Romae, die 30 ianuarii 1870.

t Guillelmus Keane ep. Cloynensis.
t Laurentius Gillooly ep. Elphinensis.
t M. O'Hea ep. Rossensia.
f Cornelia· Mac Cabe ep. Ardagadensis.
p t loannes ep. Ebroicensis.
t Vincentia· Spaceapietra aep. Smyrnensis, rie. apoat. Asiae Minoris.
t loannes-Iulius ep. Suesaioneosis et Laudunenaia.
f R. Fv aep. Catneracensis.
f E. F. Guierry ep. Danabenaia, vic. apoat. provinciae Tché-Kiang.
f loa. Ar. ep. Bellovacensi·, Noviodnnensia et 8ylvanectenaia.
t Car. Frid. ep. Sagiensia.

....

t Thomas L. Conolly aep. Halifaxiensia.
+ I. Sweeny ep. Sancti loannia. Neo-Brunswick.
t Thomas Grimley, ep. Antigonensia et vic. apoat. districtu· occidentalia promontorii Bonae 8pei.
t Renatus-Francisco· aep. Cametuoenais (iterum),

f Flaviano· ep. Baiocenais et Lexoviensia.
t I. Hippolytus aep. Turonenaia.
f lacobua ep. Ceramenaia.

....

Petrua Ricard*· bearish. Sancti Ludovici aep.
loanne· Mac Closkey aep. Neo-Eboraeensia.
loanne· Baptist· Pnroell aep. Cincinnatenaie.
lacobus F. Wood ep. Philadelphienaia.
Rieardus Vincentia· Whelan ep. Wheelingenaia.
loanne· Baptiata ep. Sanctae Fidei.
Gulielmua O'Hara ep. Scrantonienaia.
lacobus Rooaevelt-Bayley ep. Nowaroeuaia.
loanne· Quinlan, ep. Mobilienais.
loanne· loaephua ep. Boetoaienaia
loanne· loaepbaa Conroy Albanenaia.
f Augustinus Vérot ep. Savaanenai·.
loanne· Mac Gill ep. Richmondianais.
P. N. Lynch ep. Carolopolitanua.
loanne· Looghlin ep. Brooktyniensia.
Tobias Mullen ep. Erienais
lacobus M. O'Gorman ep. Raphanenaia.

lasih— Gibbe·· ep. Adrumyttaaeta L p. i.
Gultaimu· Heartam BMur ep. XaMriamm.
Bdvrnrd Ftaa-Garuld ep. Petrtaatanua.
I. F. Sbaaahaa, ep. Harriihurgendi
Mishasl Deme··· «p. PWmhergMria
f

f Lee Mseria 8. L ep. Assetau«a«ta vie. apart. Bembeyeaeta.
f Ataxias Caaan 8. L ep. Tnmnaeeaata, vie. apart. Maduruaeta.
f Bdnardas Debar 8. L ep. Caaethaasia, ria. apart. Tehsli Meridio-Ortaatalk,
f lacobns Etheridge ep. Toroaeaais, via. apart. Guiana· Britaaaicaa.
f loanner Baptista Midge 8.1, ep. Memeaeasta, vic. ·post. Kaasaa.
f Christophorua Boajean O. M. I. ep. Medenais, vic. apoet. Jaffna·.
f Fr. Maria-Ephrem, Carm. Etc., ep. Nemminua, vic. apoat. Qailonenaia.
t Lndovieua de Gedabriand ep. Burltngtoneaaia.
f Stephanas Fennelly ep. Thermopylae·!· vie. apo«t. Madraspatam.
f Petrus Dufal ep. Delconenaia, vic. apoat. Bengalee Orientalia.
f Btephanua Charbonneau ep. laseeqsia. vic. apoet du Mayaaour.
f Franciaeua Leoudnan ep. Flaviopolitanua, vic. apoat. Pudicherianus.

f Ioann·· Paulus aep. Albiensi·.
t Franciacaa, ep. Divioaensis.
+ Carolus, ep. Lucioneasia.
f Lndovieua aep. Avenionensia.
t losephus Armandos ep. ^eUovaceaai·, N'oviodnnensia et 8ylvaneetenais (iterum).
f loaephua Eugenia· ep. Ottawenata

f Patricius Leahy, aep. Caeaelienaia.
f Fr. Ioann·· Pius Leahy, O. P. ep. Dromorenata
f David Moriarty Kerriensis.
f Eugène O'Connell Vallisprntenaia.
f Augustus Maria Martin, sp. Natchitochenaia.
t Renatas Corisopitenais et Leonenais ep.
t Ludovicos, ep. Ruthenonaia in Gallia.

t Daniel Morphy ep. Hobartonienaia.
f William Lanigan bishop of Goulburn.
t Ludovicua Eugenio· ep. Carnntensis.
t Timotheo· O'Mahony ep. Armidalenaia.

f Antonina· ep. Giennensia (in Hispania. Jaen).
t Fr. Hilariua Alcaaar ep. Paphensis. vic. apoat. Tunquini Orientalis.
Gregorius, aep. Monaoensis et Fristagensi·.
Michael, aep. Hambergen·!·.
t Pancratia·, ep. Angnatanua Vindel.
t Antonius Aloysius, ep. V'icensis,
Fr. Emmanuel, aep. Caeaaraoguatano·.
t Ansstaaiua, aep. Burgenaia.
f Ignatiua ep. Ratiabonensi·.
f Theodora· loaephas, ep. Namarceuai·.
t loanne· loaephua ep. Brugeaaia.
f Gaspar losephua ep. Toraaeearis.
f Victor-Augustus aep. Maehlinienaia.
+ Gregorius aep. de Manila.
f Geraldo· Petra· Wilmer ep. Harlemeaaia.

f Victor-Augustus aep. Meehltaieaaia primas Belgii (iterum).
f Theodoras ep. Leodienai·.

t Ioann··, aep. Tuamcnaia.
t Ioanna· Derry «p. Clonfcrtonaia.
t Daniel Mm GcttigM «p. Rapotenai».
t Iorae· Mm Evilly «p. Galvieuata atc.
t Georgina Butler. «p. lÂmeriocnai·.
t Nicolas· Power ooadiutor ep. Laonenais
f ThomM Nulty ep. Midenaia.
f Nicolao· Conaty ep. Kilmorcnaia.
t Irobda Donnelly eç. Clogheren»ia.
f Thoma· Furlong ep. Fernenaia.
f Franciacua Kelly ep. Derriemi·.

f Godefridu» aep. Rhedooemi·.
f Petru· ep. Veraalienii».
t Pelagiu» aep. Mexicanu·.
t Carolua Maria, ep. Tlavcalenai·.·
t 0. Franciacua aep. Quehecenai».
f M. Iulianua' ep. Dinienata.

t Henricua Eduardu· nop. Weatmonaatprienais.
p Gulielmu» ep. Cliftonenai».
t Robertu· ep. Beverlacenai».
t Gulielmua ep. Plymouthenaia.
t Franciacua ep. Northantonienaia.
t Gulielmua ep. Satfordenaia.
t Thoma» ep. tiutbwarcenaia.
t lacobua ep. Hagulatadenaia et Novocaatrenaia.

30

Poatulatum a XXX epiaeopi» exhibitum, ut M-eietaa nancti Vincentii de Paula a sacro concilie Vaticano laudetur et eommendetar.

Inter opera pietati» et 'charitatia chriatianae, quae aevo praeaenti florent, praecipuum locum obtinet pia illa aocieta», quae aub nomiue Conferen tiarurn ·. Vincentii primum Pariaii· exorta m dein celerrime per totum fere orbem catholicum propa- C gata viro· iuveneaque fidele» inter ae coniungit ad opera charitatia et miaericordiae tam corporali» quam »pirituali» omnigena viribu» uniti» peragenda ad exemplum et aub patrocinio ·. Vincentii de Paula, magni illiu» spoatoli charitatia chriatianae, qua vivena aliquando univeraam patriam auam Galliam illuatravit et adhuc auparatea pii» operibu» a ae inatitutia ubique terrarum eccleaiam aedificat Haec aocieta·, quae apiritu vere catholico animata in operibu· externia peragendi» ante omnia animarum •alutem promovendam aibi acopum proponit, operationi aune provinciam amplam fertilemque elegit, cum aocii ipai paupere· atque infirmo· viaitant atque convolantur, eorum indigentiia quoad corpua et animam providere aatagunt, orphanoa et aene· in conaervatoriia atque hoapitiia collocant puero· derelicto» erudiri curant, iunioribua opificibua auo patrocinio contra fidei et morum pericula prM- D •idium praeatant. bono· libro· per familia» diatribuunt, matrimonia mere civilia ut revalidentur curam gerunt aliiaque innumeri· fere modia ad pauperum miaeriam «ublevandam et Mimarum •alutem promovendam mirabiliter operantur nee non aemetipaoa per pia exercitia et bona exempla maxime invicem iuvMt.

lata aocietM, quae bonum odorem Chriati per aocioa auoa eorumque opera ubique diffundit et aine dubio inter efficaciaaima remedia atque praesidia adnumerari meretur ad tuendam aocietatem humanam contra ingentia mala M pericula, quibu· moderno tempore ex parte aocialiami perverai undique circumdatur, iam dudum episcoporum nec non nummi pontifici· arctiuimi patria Pii PP. IX feliciter regnantia, a quo largia indulgentiarum privilegii· ditata eat, peculiarem animadvertentium atque inaignem benevolentiam aibi vindicavit Qua-

A propter oiMeeea infraaaripti «eagruam eaae ocwcut eauxaqM postulant, at aacrua oeaeüiws Vaticanum laudatam piam aocietatem s. Vinoontii publice laudaro atque Molibus commendaro dignetur.

RomM XII martii 1870.

Fr. card. Schwaraenberg m. p.· aap. Pragenaia.
loeepbu Othmar card. Rattacher m. p. Mp. Viennentia.
loMaea Simor, prima· Huagariae. Mp. Strigonienai·.
Maximilianua loaephua m. p. Mp. Saliaburgenaia.
Fridericu» m. p. aep. Olomucenaia.
Andréa· m. p. aep. Goritienai·.
Gregoriu», aep. Monatqnaia et Friaingenaia.
Michael, aep. Bambergenaia m. p.
Francitcua Xaveriua aep. Leopolienaia latini ritu·.
Ludovieua Haynald m. p. aep. Colocenaia-Bac-
B aienaia. «
Paulus aep. Colonientia.
loaephua GeorgiuaStroaamayer m. p. ep. Boanenaia et Syrmienai·.
Guilelmua Emmanuel, ep. Moguutinua.
Henricua ep. Wrstialavienaia.
Alexander Bonna», ep. Caanadienai·.
Eduardu» lacobua, ep. Hildeaienai».
Carolua loannea, ep. Sangallenaia.
Pancratiua ep. Auguatanua Vindel.
Matthiaa ep. Trevirenaia.
Michael ep. Tranaailvanienai·.
Ludovieu», ep. Leontopolitanua et vic. apoat. in regno Saxoniae.
'Josephua Aloyaiu» ep. Tarnovienaia.
fhilippu» ep. Varmieneia.
StephMua m. p. ep. Magno-Varadinenaia latinorum.
Sigiamundua m. p. ep. Quinque-Eccleaienaia.
loannea Henricua ep. Oanabrugenaia.
G. Antonius, ep. Herbipolenaia.
Conradu», ep. Paderbornenais.
f loannea ep. laurinenai».
f loannea ep. Caaaovienaia.
f loannea, ep. Seccovienaia.

31.

Foetniatto exhibita a nonnulli» epiaeopi» tam maronitiei quam chaldaici ritu» de mali» quae aocietatem perturbant*

Beatioaime paier.

Clarissime notum eat innigni tuae aapientiae quantum difficillimi· hitee temporibus undequsque minatur tranquillitaa publica t«tiua mundi, et divina praecepta, in quibua dependet félicita» humani generi» praeaenti aaeculo et futuro, et apeciatim praecepta »ecundae tabulae Decalogi «prêta D aint. et ipaa gentium iura pedibua conculcata, pt ideo videmua permaximum periculum circumdare vitam, bona, ac iura uniuscuiusque homini·, nemine excepto; ac propterea malum praevaluit bono, et tenebrae depellunt lucem. Cum autem unusquisque summopere optet »ui liberationem ab hia imminentibus Mrumnia, et cum non inveniatur auctorita· non impedita ad medendum morbum iatud peatiferum, nili peraona tuae «auctitari·, ideo ausi •umts offerre pedibua tuae sanctitati· hoc humillimum postulatum, «datante hoc sacrosancto concilio oecumenico Vaticano, congregato in Spiritu ■ancto a auprema tua auctoritate; et enixe deprecamur aollicitudinem tuam apoatolicam. ut in ip»o elevea magni paatoria vooem contraista mala innumerabilia. quae no»tro aaeculo vocantur pro-

1 Hic et psasita obi ooenrrsat. aigl· m-p. — mass propria.
* Adiectaa· arat avarier araMcu·.

et negàtaadî Ubertae, sperante·, te eerree* turum lata inaaaa deliria, quae dneunt ad veram •ervitateoi, et permeas iafeUeitatea, eat ad minus illa redigere inter limite· ferreo·, nt non possint iterum praetergredi confine·, ne ampliae mundas immergatur ia abys«u scelerum, et iniquitatum ; in ultimo* certe omnipotentia jpcaeleatie indicte corrigent omnia, sua iustitia vindicatriee, quoniam ipse Mt omnipotea· vindex, et omnia sapienti·-•ime medebit.

Homine· vero corde recti, et amatore· veri boni head poetant expeotare aliquam meliorationem statua calamitosi hodierni mundi ab alia auctoritate, quantum hoc possunt expectoro a suprema tua auctoritate, quae certo pluriore· habet auscultotores obtemperante· alii· quibuscumque auctoritatibus, qui non solum audiunt sed etiam faeiuut alios audire, et adiuvent. ut bonum praestet malo, et ita aliae auctoritates audientes vocem tuam, elevabunt ipsae etiam voces suas contra horum auctores malorum, qui perturbant subditos et ipsasmet auctoritates. Certe, beatissime pater, nemo se detrectat audire sana verba inducentia homine· ad verum sui stabile bonum, et correctio optima fundata est in iure gentium ad rite componenda mutua societatis iura; propterea neminem rationabiliter posse conqueri, dum detur illi ius suum, ae praesertim cum illo summopere indigeat.

Iterum atque iterum, behtissime pater, te deprecamur, ut clames, et do cesse·, quasi tuba exalta vocem tuam, et annuncia huic saeculo scelera sua, et populo perverso peccata sua, quoniam ;e constitui vigilatorem aeternae hominum saluti·, et deprecamur Deum optimum maximum ut dextera sua omnipotenti te perenniter conservet et adiuvet.

Romae 20 februarii 1870.

Petrus Bostani aep. Tyri et Sidonidis Maronitarum.
losephus Matar aep. Alepi Maronitarum.
losephus Giagia aep. Cipri Maronitarum.
Giro. Paulus Hindi aep. letirensis Caldeus.
Timoteus Attar aep. Amidensi·.

32.

PoetulaUun a XVI epiacopla exhibitum de noeialiami erroribus.

Sacro concilio oecutnrnico Vaticano.

Inter gravissima huius aetatis mala eminet sorialisutus. Impii et a chriatiana veritate abhorrentes errores, qui amplissimi· modis inter homines quotidiana manüum suarum industria victitante· sparguntur, tam christianam fidem in pauperum operariorum mentibus exstinguere, quam universam societatem, rectumque socialem ordinem subvertere^vninsntur.

Necesse ergo prorsus videtur, ut oecumenica haec synodus exsecrandis eiusmodi erroribus catholicam veritatem et moralis doctrinae iustitiam sanctitatemque opponat; ut divites et proceres doceat officia, quibus erga pauperes, operarios, famulosque adstringkntur; et vicissim, quae sint istorum officia erga patronos, eosque quibus manuum operam prsestant. Negari enim nequit, divitiarum praesertim cupiditatem et abusum, operariorumque neglectum, inhumanamque in eo· duritiem, qua quintum et septimum divinae legis praeceptum latente quodam modo saepissime violatur. socialism! errores, couatusque plurimum fovere.

Omnes etiam bonae voluntatis homines ab oecumenica synodo exspectant, vehementorque desiderant. ut recta et sancta socialis ordinis principia praedicet et tueatur ; et religiosi praesertim operarii ad piam matrem oedeaiam oculea maaaeqee levant, at ehriatiaaae caritati· et iustitia· lege· in omnium meatibus reaueeitot, ot in societate restituat.

Cum voro in indice schematum, quae a theologis ot oeeleaiastiei iuris consultis praeparata fuerunt, nullum reponatur, quod do illi· principiis, veritatibus, mutuisque officiis agat hinc subscripti patres humillimo instaatcrqn· petant, ut in hoe sacro oecumenieo concilio gravissima iata et ne» emaris res opportuno proposstsr.

Romae dio 7 martii 1870[1].

f Ignatius, ep. Ratisbonensie.
t Franciacu· Leopoldua ep. Eyatettensi·»
f Theodorus losephus. ep. Namurcensis.
f Henricu· Bracq ep. Qandavenais.
f loannes losepbus ep. Brugensi·
f Gaspar losephus ep. Tornaoensis.
f Nicolaus, ep. Halicarnassensis,
f Michael Heiss, ep. Crossensis.

f Andrea· ep. Argentinensis.
f loanne· aep. ep. Buscoducensis.
f Andreas Ignatius aep. Ultrsiectensis.
■f Gerardus Petrus ep. Harlemensis.
f Carolus Pooten aep. Antibareneis et Scodrensis,
t Petrus Mari», ep. Colophoniensi·, vic. apost. Batoviensis.
t Florisnus aep. Tofosanus.
f Theodorus ep. Leodiensis.

33.

Postulatum XVIII episcoporum de atrlrtlua observanda lege Tridentina In episcopis aliisque praesqHbus eligendis et nominandis.

Sacro condito oteutnentco Valieano.

Maxime salutaria quidem concilium Tridentinum. inprimis se··. XXIV, cap. I de reform., quoad creationem seu electionem episcoporum et cardinalium praescripsit.

Experientia tamen teste constat, a pluribus principibus vel magistratibus, ius nominandi vel proponendi episcopos habentibus, in eiusmodi nominationibus longe minus ecclesiae utilitatem et animarum salutem, quam alia quaedam ob oculos haberi, quae fusius adqmbrsre necesse non est. Ex qua agendi ratione pericula maxima in ecclesiam Christi redundant, quae avertere vel saltem imminuere oecumenicae huius ‣ ytiudi munus esse censemus. Eiusmodi synodalia constituta fortitudinem etiam augere poteiunt, qua apostolica sedes nominationibus minu» idoneis resistere debet.

D Cum vero in indice schematum nihil de gravissima hac re inveniatur, humillime subscript, patres instanter rogant et Hagjtsnt, ut sacra haec oecumenica synodus principibe*. magistratibus, capituli·, aliisque episcopos nominandi, proponendi vel eligendi ius habentibus, gravissimum Dei indicium in mentem reducat, provideatque, ut lex a Tridentino concilio de electorum examine constituto, nunc eo "'"severiori adhuc et strictiori modo ab omnibus observetur, quo evidentius ecclesiarum pericula creverunt; et ut simile examen etiam in altis ecclesiasticis dignitatibus ab apostolica sede conferendis inslituMur, ad quas principes v< l magistratus notninant aut proponunt.

Komae die 7 martii 1870[s].

f Ignatius, ep. Ratisbonensis.

1 Alterum etempUr «latum e«t die II e-.asdem iiieusi*.
1 Tertiam exemplar datum est dis 11 martii.

t Theodora· looephua, ep. 5mw«i
t Heeriens Braeq tf. Gandavensi·.
f loanaoe looephu ep. Brugeesi·.
t Gaspar loeephue sp. Toraaoeaais,
f Nieolaus, ep, Halieenaaseuaia.
t Miche·! Hein, ep. Croraeaai·.

f Petras loraph ep. Bedunensis.
t Btephenus, ep. LaMaanensis et Geaoveuis.
f Eugenia·, ep. Ba»ileensis.
f Stophanus, ep. Bethleemerais.

f Andrea* ep. Argentinensis.
f loannes aep.-ep. Buscoduoensis.
f Andrea* Ignatius, aep. Ultreiectensie.
t Gererdus Petru· ep. Harlemenaia.
t Petru· Maria ep. Colophoniensis, tic. spost. Bataviensis.
f Florienus aep. Tolosenus.
t Theodora· ep. Leodipnsis.

34.

Poetulata a LXX patribus exhibita, ut piae operae Scholarum Orientalium et solemnls ab eeclesia consecratio et nota commendatio tribuatur'.

*.

Propositio in gratiam piat operae Scholarum orientalium nuncupatae a rererendit patribus dominis patriarchis. arehiepiscopis, episcopis et poaelatis gui huius operae beneficia suscipiunt et suscipere sperant, exhibenda congregationi emianttiaamorum *et reeerendissimorum patrum sacrosanctas oecumsnicae synodi i'attranae ad excipiendas patrum propositiones a sanctissimo domino nostro Pio papa IX institutae.*

Venerabile· patre·.

Praecipua· inter christifidelium opera· quae, tum precibus, tum eleemosynis, opem noatria missionibus perutilem subministrent, illa quae Scholarum orientalium nomen prae ae fert, locum a pluribus abhinc anni· obtinuit non immeritum.

Haec eat enim quae, approbante uncta aede apostolica et epiacopi· farentibua, multiplice· apud no· sustentat operario· et miniaterii nostri coadiutore», qui pueri· alendi· et iuTenibua educandi» «ese impendunt ac derorent.

Inde fit ut, a finibus Austriaci imperii uaque ad Indo·, ab Algeriensibne ori· usque ad Abys«iniae recessu·, innumeri inTen·· et perplure· puellae, sive monialium cura, «ire sacerdotum et fratrum nostrorum magisterio, per saniores disciplinae informati, ad aensus erigantur illo· quibu· ecclesiam catholicam et sanctam Romanam sedem magi· ac magis in dies diligant, et maximam profiteantur veneratíonem erga pontificem summum, cuius benignitate ac providentia orientales populi tot et tanta beneficia suscepere.

His nostrarum dioeceeeon et missionum benefactoribus nos animi wniui gratissimi testificari cupientes, piam illorum operam intimo cordis impulsu commendamus tum patribus venerandis qui in hac sacrosancta synodo oeeumenica sedent, tum praesertim episcoporum et totius ecclesiae capiti summo pontifici Pio PP. IX, cuius pretiosissimis benedictionibus haec Scholarum orientalium opera ortum debuit et incrementum.

Nunc autem, cum vastiasimoa inter tractus spirituali nostro regimini a principe pastorum concredito·, mahumetani, protestante·, schismatici, et

A soeieSatism NtMtn· fartera· uihil uoe raiibquaut iaaasum ad iuveatutem alHaiemdam et perverteadam, valde optandam «at at ■chela* omaimodaa, orphanotrophia, seminaria, aliaque huiuamodi instituta maiorem ia numoram instaurare ae saateataro poaaimua.

Ad hunc tam utilem «copem obtinendum, pataraa summi pontifici* benevolentia veetraqne, veaorahiloe patra·, hano nostram poa dedignatur exaudire postulationem, qua suppliciter petimus, ut .inter decreta quae de missionibus catholicis sacrosanctae oecnmenicae synodo Vatioanaéproponentur, unum adiiciatur, quo piae operae Scholarum orientalium nnncppatae et solemuis eb ecclesia consecratio et nova commendatio tribuatur*.

Confidimus enim fore ut exinde fidelium adaugeatur solus, et ampliora piae operae suppeditentur subsidia ad colligendos parvulos qui panem vitae B et intellectus undequaque petente·, ne ullum quidem huc usque invenere magistrum qui frangeret ei·.

Quapropter hanc spectatissimam gratiam a vobis, venerabile· patre·, et a sacrosancta oeeumenica synodo humiliter efflagitamus, summo cum venerationi· affectu nos profitent·· dominationum vestrarum devotissimos et obsequentisiimo· «ervo· ac fratre·.

t Carolus aep. Algerianus.
f Gregorius Jussef patriarca Antiochenus Greco-Melchitaram.
f losephus patriarcha Hierosolimitanus latici ptus.
f Angelus Kraljevié ep. Metellopoli· et vic. apoet. in Hercegovina.
f Antonius Petrus IX Hassun patriarcha Ciliciensi· Armenorum.
f Fr. Petra· Severint ep. Bappensis.
f Fr. Paschalis Vuicié ep. Antiphellensis et vic.
C apost. in Bosna.
t Fr. Aloisius Ciurcia aep. Irenopolitanus vic. et delegatus apost Aegypti et Arabipe.
t Raphael D. Popoff évêque administrateur dea Bulgarea Unis.
f Clemens Bahus ex-patriarca Anthiochenu·.
f A'incentiua Bpaccapietra aep. Smyrnensis, vic. apoat. Asiae Minoris.
t Paulae Halem aep. Aleppensia et Seleucienais et Cyrae.
t Ambrotius Abdo ep. Furiulensis et Zahleensi·.
f Grégoire Hatta archevêque de Horna et Ama.
f Beniamino arcivescovo greco oattolico di Naplonaa.
t Ignace Akatri archevêque de Hauran et Boara.
t Basile Nasser évêque de Balbet (Eliopolü,
t Athannse Kavram archevêque de Tyr.
f Thédose Koyomdji évêque de Bidon.
DT Agapius Doumani évêque de Saint-Jean d'Acre.
t J. Kslybgian archevêque d'Amasie.
f P. Apelian archevêque de Marache.
t J. Hagian archevêque de Céaarée.
f J. Bahdiar archevêque de Diarbékir.
t G. Balitian archevêque d'Alep.
T Léon Korkoronni archevêque de Mélitène.
f Melchior Na»arian Aep. Mardensis.
t P. Tilkian évêque de Brousse.
t A. Halagian évêqu· d'Artvin.
t J. Ghiuréghian évêque de Trébisonde.
f J. Israélien évêque de Karpouth.
f Etienne Melchieedech évêque d'Eneroum.
t D. Araenius aep. Tarsensis ritu* arment.
Pour le diocèse de Beyrouth D. Bayeghian.
Pour le diocèse de Jérusalem A- Alexandrian.
Pour le diocèse de Bébaste N.-Daghdagh.
Pour le diocèse d'Adana J. Ghiulian.
Pour le diocèee d'Égypte B. Akohébirlian.

› A secretario coaeiUi ad Dspatltiaais secrstariem suasa dis Tt sprilis 1870. *Sets,* nam. Mt.

Poor l'évêqua d'Aagora Etiana· Anarian.
Pear)· dioebee d'Ispahaa J. KaMaagiaa.
·f Fraaniaea· Damiaieaa ep. Aageaa, ao vie. apoot Sophia· et PMBppopolia.
f Placidas Caaaagiaa aep. Antiochena· abba· geaoralia ordiaia aaacti Antonii.
f Fr. Paaiaa Toai op. Rhodiopolitaaaa vie. apoet Pataranis.
f Fr. Fidelia ep. BoaalioMi· vio. apost. Tuneti.
f Fr. Micha·^AngelnFîacopi ep. at tie. apost Agree,
f Emmanuel Aamar archevêque do Zako et de Nou-.hadra rit. ohaldéen.

Etiam ai nondum ex tam pia sodalitate aliquid nostra missio Tunquinensis acceperit libenter meorum confratrum votis subscribo.

Fr. Hilarius Alcaxar ep. Faphenai· ao vic. apost. Tunquini Orientalis.
Fr. Thomas Maria Oentili ep. Dionysiensis.
·f· Ioannes Tamres aep. Kerkukiensis ritus Chaidaeorum.
t Augustinus Bar-Scinu aep. Salmasiensia et administrator Aderbegian (in Perside).
·p Franciscus Laouënan ep. Flaviopolitanus vic. apost. Pudicheriensis.
j· Yves Marie Croc, évêque de Larunda, Tongking méridional.
·f· Stephanus Charbonneau évêque de lessen, vicaire apostolique du Mayssour.
f P. Bigandet ep. Ramathensia.
·f· E. J. C. Ioseph ep. Sinitensis (Armenia).
·f· C. M. Dépommier évêque de Chrysopolis, vicairp apostolique de Coimbatour (Indes Orientales).
f Spiridion Maddalena aep. Corcyrensis et admin, apost Zacynthi et Cephaleniae.
·f Leonardos Mellano ep. Olympensis, vic. apost. Malabariae.
Fr. A. V. Jandel, magister ordinis Praedicatorum.
Petrus Becks praepositus generalis Societatis Iesu.
·f· Paulus aep. leairensis ritus Caideorum.

b.

Perillustri congregationi eminentéssimorum et reverendissimorum patrum sacrosanctae oecumenicae synodi Vaticanae ad excipiendas patrum propositiones a sanctissimo domino nostro Pio papa IX institutae[1].

Venerabiles patres.

Praecipuas inter Christifidelium operas, quae tum precibus, tum eleemosynis, opem missionibus perutilem subministrant, illa quae Scholarum orientalium nomen praesefert, et quae, approbante sancta ·ede apostolic·, et episcopis faventibus, latinis apud nos missionariis magna, nobis autem quaedam auxilia suppeditavit, locum a pluribus abhinc annis obtinuit non immeritum.

His orientalium missionum benefactoribus, nos animi sensus gratissimi testificari cupientes, piam illorum operam intimo cordis impulsu commendamus tum patribus venerandis, qui in hac sacrosancta synodo oecumenica aedent, tum praesertim episcoporum et totius eccleaiae capiti summo pontifici Pio PP. IX, cuius pretiosissimi· benedictionibus hsec Scholarum orientalium opera ortum debuit et incrementum.

Hinc cum vastiasimos inter tractns spirituali nostro regimini concreditos Mahometan!, protestanto·, schismatici et societatum secretarum fautore· nihil non relinquant inausum ad iuventutem alliciendam et pervertendam, valde optandum eat ut scholas omnimodas, orphanotrophia, seminaria alisque huiusmodi instituta maiorem io numerum AiMtanraro m sastratare poaaima·, Vn ad catholico· iaveaea iuxta a religioais eetboiieao principia adueandee, tum ad idoaooa operarios in dominica vinea inotitaeado·, tam etiam ad baoroticoa et aebiamatieoe ad unitatie viacalam rodaeeadoo.

Ad buxe tam utilem «rapam obtinendam, patena nummi poatifieis benevolentia vestraqae, veaerabiloa patreo, haae aoottam non dedignatur exaudire poetulatioaem, qua rapplimtnr patimas. ut 'lutor decreta, quae do missionibus catholicis m. ooeumenicM synodo Vatioenae proponentur, unum adiieiatur, quo piae operae Scholarum orientalium nuncupatae, et eolemnia ab eccleeia consecratio et nova commendatio tribuetur."

Confidemus enim fore ut exinde fidelium adaugeatur solus et ampliora nobia piae operae suppeditentur subsidia ad colligendo· parvulo·, qui panem vitae et intellectu· undequaque petente·, ne ullum quidem huc usque invenere magistrum qui frangeret eis, quia auxiliis destituti fuimus sufficientibus.

Quapropter hanc spectatissimam gratiam a vobis, venerabile· patres, et a sanctissima oecumenica synodo humiliter efflagitamus, summo cum venerationis affectu nos profitantes, dominationum vestrarum devotissimos et obsequentissimos servos ao fratres.

f Ignatius Philippus Harcus patriarcha Antiochiae Syrorum.
f Gregorius Jacobus Haliani aep. Damascenus Syrorum.
f Cyrillus Behnam Benni aep. Mausiliensis Syrojum.
f Dionigio Georgio Soelbot arcivescovo siro d'Aleppo.
f Athanasius Raphael Tciarki aep. Babylonensis.
f Joannes Elia syrus aep. Conatantinopolitanus.
f Flavianus Petrus Matah aep. Juirensis.
f Stateus Ephrem ep. Bugiacensis etc.
Antonius Kandalaft corepiscopus vicarius dioecesis Amidensis.
Joseph David chorepiscopus procurator dioecesis Hemesae et Hamensis.
Joanne· Memarbaaci cam. ext. Urb. chorepiscopus procurator dioecesis Berytensis.
Ioseph Memarbasci procurator dioecesis Cairi Syrorum.
Petru· Amidensis chorepiscopus procurator dioecesis Edessensis.

35.

Episcopi Warmienaia petitio de lege ferenda In sacerdote* rariiwitne Kacramentaliter eonfltenteft[1].

Beatissime pater'

Philippus KremenU, episcopus Warmiensis. ad pedes sanctitatis vestrae provolutus humiliter petit, ut sacrosancto concilio Vaticano proponatur, quod sequitur:

Ex omnibus, quae ad puritatem sanctitatemque levitarum fovendam atque promovendam in ecclesia constituta sunt, nihil forsan aptius t efficaciusque est, quem ut sacerdote· et clerici saepe pieque ad sanctum poenitentiae tribunal accedant. Quod enim cateohiamus Romanus de eo sacramento habet: 'Omnibus fere piis persuasum esae, quidquid hoc tempore sanctitatis, pietatis et religionis in ecclesia summo Dei beneficio conservatum sit. id magna ex parte confessioni tribuendum esse.'' multe magi· sacerdotibus videtur esae dictum. Nam si frequenti confessioni illud proprium sit.

[1] fltitaon est illorum postulaturam, quae a peculiari congregation* is examen revocata fuerant.

[1] A ooacitii secretario ad Deputation!· secretarium mi··· die X tnartil ddu, nom. WO.

ut a peccato avertat, vigilantiam faveat, fervorem a augeat, humilitatam, ornatam viriatam faeila matrem, conservet, magia eaeerdotibns haine salutaria medicinas frequens usus neoeaaarfaa eet, quoniam cetane debent ease cautiores et saaetioree, quippe qui ad sancta sanet· peraganda omni hora parati stat oportat omnibnsque exemplum praebeant bonorum operum. Atque bine ipsa matar eeel«aia sacerdotes ad frequontam poenitentiae sacramenti usum invitat, cum in ipso sacrificii initio, antequam ad altare Dei introeant, eos humili confessione culpas suas plangere tabeat Sed ipsa beqigna mater confisa conscientiae filiorum suorum, quam speravit religiosam et timoratam fore, cum suo periculo teneantur, opus Dei non negligenter facere, eo contenta hucusque fuit, ut hortaretur eos verbo et exemplis, nulla vero lege generali frequentiorem usum sacramenti poenitentiae sanciret. Nam quae concilium Lateranense IV de annua confessione B in canone „Omnis ulriusque sexus*ǃ statuit, et quae concilium Tridentinum decrevit, ne quis gravis peccdti sibi conscius ad sacram mensam accedat, non magis clericos urgent quam reliquos fideles. Sed si laicis hominibus sub anathematis periculo praecipitur, ut semel saltem in anno confiteantur peccata sua. et ai minorum ordinum clerici monentur, ut singulis saltem mensibus poenitentiae sacramentum frequentent, eo quod in via sint ad sacros ordines (cone. Trid. sees. XXIII, c. 13 et 18 de ref.), multo magis congruit, ut sacerdotibus omnibus et maxime parochis lege praecipiatur, ut saepius confiteantur, quia illis ex concilii Tridentini praecepto (sees. XXI11. c. 14 et aess. XXII decr. de obaerv. et evit. in ceiebr. missae) omnibus diebus Dominicis et festis, quanta maxima fieri potest interibri cordis munditia et puritate munus incumbit immolandi Deo tremendum sacrificium. C

Haec quidem considerantes saepissime episcopi in synodis provincialibus et dioecesanis sacerdotes eadem de re monuerunt. Sunt enim, qui quoties sacrificium offerat sacerdos, cor poenitentia mundari voluerunt: sunt qui saltem quavis hebdomad^ vel quindenis diebus illud expostulant, denique, qui mitius agere videntur, singulis saltam mentibus hoc sacramentum a sacerdotibus percipi mandarunt.

Ast. ut mihi videtur, non sufficiunt baec decreta. Primo enim nescii. an talia ubique statuta sint, cum tamen causae illae gravissimae exigere videantur. ut generali lege ubique servanda clericis frequentior quam laicis confessio iniungatur.

Nec praetereundum rat, illa synodorum decreta haufl raro non observari, quod et de nonnullis noetri temporis synodis compertum est.

Cuius rei si causa quaeratur, ex eo hoc evenisse puta, quod illa decreta non satis expresso dicant, D leges et statuta de hac ro ferri, quae conscientias obligant, non mera consilia presbyteris proponi. Nam cum in his decretis sanctio plerumque desit, non desunt, qui ut ipai remissius agere possint, laxiorem in his sententiam aequantur, consilia haec opinantes non statuta. Atque eo etiam fortasse se tuentur, quod statuta illa nimis gravia praecipiant; sciunt enim omnes, eas leges, quae nimia expostulant, nunquam observari. Neque negari potest, saepius haec synodorum statuta plus exigere, quam execution! mandari possitJ Cavendum ergo videtur, hac in re ne consilia |cum legibus, suadenda cum mandandis -confundantur.

Cum ex bis causis contigerit, multis in dioecesibus statuta illa de frequenti sacerdotum confession^ nec observari nec de ea vigilari vel rationem expostulari, hinc non raro fit, 'ut sacerdotes minus fervidi imprimis ii, qui ruri degentes non sine in-aoi ı·A· MràsMriaai adir· pssutii β·β solum d· dta ia dUm vtl d· hobdomâd· ta hebdomad··, Md do uhh ta moMom ooβΓβμ ïoβμ différant, «t quod aiaxiai· doiendum oot, uon doauut, qui ai mmI v·! bto ta auuo confoti aunt, obligationi iau satiafoia·· tibi gratulantur, ot Umou fortam· quotidta uguum immaculatum oontroctarunt «t Domtaam niiMUtii ta cor introduxoruat Voro hinc multi imboeillea ot infirmi ot dormiunt multi. Cum l«x non instat, ut saepius »e ostendant sacerdoti neque culpam aequo negligentiam suam agnoscunt et tabescunt idMpiditate et languoribus suis.

Tanto malo ut occurratur, iam magnus ille et setosissimus in concilio Tridentino praesul Bracarensis Bartholomaeus a Martyribus in petitionibus sub ad synodum Tridentinam quoad sacerdotes et sacramenta factis sub n° 2 banc habet: n8acerdotes aliquando compellendi ad celebrandum et ad singulis mensibus confitendum/ Et inter postulata in concilio Tridentino a nonnullis patribus anno 1562 n. 17 hoc habetur: „Item videtur abusus, quod celebrantes quotidie, licet peccati mortali» sibi non sint conscii, non confiteantur saltem singulis dominicis/ (Cfr. vitam venerabilis Bartholomaei de Martyribus hdc anno a Ioh. TAoma Ghilardi editam, p. M, petition, pag. 10 et 57.) Attamen inter tot negotia his petitionibus directe provisum non est, quod utique magnopere doiendum videtur, cum ob synodi oecumenicae de hac re silentium vel statuta provincialia dioecesanave condita non sint, vel multotie» robur suum paullatim amiserint. Quam ob rem mihi liceat, beatissitqh pater, tibi sacroque concilio proponere:

L Ut a synodo Vaticana non solum frequens confessio sacerdotibus commendetur et inculcetur, sed apertis verbis graviter prohibeatur, ne *ultra bimestre* eam differant, cui legi custodiendae invigilare obstringantur episcopi, quorum uti erit ex causa gravi legem remittere, ita illis etiam datum sit, négligentes et contumaces acriter corripere propositis poenis.

II. Quod si haec sacro concilio minus convenire viJ*eantur, peto, ut saltem primo concilio provinciali post praesentem synodum habendo committatur/ut definiat et statuat, quae in Domino in hqc re magis expedire noverit, poenis tarendae sententiae propositis in eos. qui legitima causa, ab episcopo cognita ot approbata non excusati, confessionem sacramentalem ultra bimestre procrastinentur.

Denique, beatissime Pater, apostolieam Tuam benedictionem supplex imploro,

Sanctitatis Tuae

Romae, 8 mardi 1870

obedientissimus

t Philippus, episcopus Warmiensis.

Eminentissimorum et reverendissimorum patrum deputation pro recipiendis et expendendis propositionibus.

36 a.

Propoaitio VXVI11 episcoporum postulantium, ut mdMum loseph eligatur ac declaretur univeraae eccleaiae patronus atque protector.

Beatissime pater.

Cum populi christiani erga sanctum loseph de votio crescat in dies, miraque illius sancti bonitas et potentia novis innumerisque beneficiis ae quoque in dies prodant, et ipsum universa ecclesia ampliori cultu celebrari altionbusque decorari honoribus ardenter optare videatur, infra scripti Vaticanae synodi patres, ad pedes sanctitatis vestrae provoluti, humillime efflagitant, ut qui ajDomino

•.......^flSS'MpaV

eeaatitata* Mt unigeniti Filii »ui auto·, quique erg* luum et Marient patri· *c aponai offloia fidia- •imo amore aammaque diligenti· indefeaa· adimplevit, ia etiam a veatra beattiudine eligatur ac declaretur universae eccleaiae, qaae eorpua Chriati eat, patrono· atque protector, et foetam patrocinii ein· eum ritu primae claaaia et octava ubique ot ab omnibu· peragatur.

Interim pro aeipaia et pro animabu· «ibi concrediti· benedictionem apoatolicam initantor poatulant

Beatitudinia veatrae

Humillimi et devotiaaimi in Chriato filii,

Martinus loannes Spalding aep. Baltimorenaia.
t loannea, aep. Tuamenaia.
t C. F. aep. Quebecenaia.
t C. A. aep. Bituricenais.
t Ludovicua Maria ep. Sancti Deodati.
t loannea loaeph Lynch ep. Torontinua.
loannea Baptista Purcell aep. Cincinnatenaia.
loannea aep. Neo-Eboracenaia.
t loannea Derry ep. Clonfertensia.
+ loannea ep. Galvienais.
r Nicolaus Power Sareptanus et cnadiutor Laonenaia.
+ Nicolaus Conaty ep. Kilmorensis.
t Alexander aep. Thessalonicensis.
t losephus Armandus ep. Bellovacenaia, Noviodunensis et Sylvanectensis.
+ Ludovicua, ep. Kuthcnensis.
+ Aloysius, ep. Methonensia, vicarius apostolicus Senegambiae.
t L. Eugeniua ep. Carnutensia.
t Felix ep. Lemovicenais.
f E. 1. ep. Kingstonienaia.
t Ludovicus ep. Caatabalensis vic. apoat. Idahoenais.
t Ignatius ep. Marianopolitanus.
f Leo ep. Rupellenaia et Santonensis.
t Renatus Maria Carolus ep. Roaensia in Indiia Occidentalibus.
t Thomas, ep. Antigonensia, vic. apost. districtus occidentalis Bonae Spei.
t Timotheus OMahony. ep. Armidalensia. Australia,
f Georgius Butler, ep. Limericenaia, Hibernia.
t loannes-Antonius-Maria ep. Mimatenaia.
i Carolus ep. Sancti Hyacinthi.
. Carolua Fridericua ep. Sagicnsis.
. L-M,, ep. V, (— loannes Maria, op. Venetensia).
t Paulus, ep. Metenaia.
v Ludovicua Theophilus ep. Blesenais.
t losephus Clarus ep. nominatus dioec. Imae Telluris.
t losephus Eugeniua ep. Ottaweusia.
r loannea ep. Hamiltonenaia.
i L. F. ep. Anthedonenaia.
t loannes, ep. Sancti Germani de Rimouaki.
t Daniel ep. Hobartonienaia.
t Timotheus ep. Armidalensia (iterum).
f Gulielmua ep. Goulburnensia.
r lacobua ep. Brisbanenais.
t Claudius Maria ep. Galveatonensia.
t Stephanas Vincentia· Buffalenaia.
t loannea, ep. Brooklynienaia.
+ L ep. Novaroenaia.
f loannes losephus ep. Bostoniensis.
t Patritius N. Lynch, ep. Carolopolitanus.
t loannea loaephus Conroy ep. Albnnensia.
f Gulielmua Henrioua Elder ep. Natcheaensia.
t lacobua Frederica· Wood ep. Pbiladelphienais.
t l^obns M. O' Gorman ep. Itophanenaia.
t weobua Gibbon· ep. Adramyttensia, vic. apost. Carolina· Septentrionalia.
t Mauritius de Saint-Pnlni» ep. Vincennopolitanas.
t Anguatinua Vérot ep. Snvannensie.
t loannea Mae Gill ep. Richmondienais.
f Tobias Malien ep. Erienaia.
f loannea Quinlan ep. Mobilienais.
t Edward Fits Gerald ep. Petriculanus.
f I. P. Shanahan ep. Hairisburgensie.
-f Galielmua O'Hara Scrnntoniensis.
t Ricardua Vincentiua ep. Wheelingensia.
t Daniel Mac Gettigan ep. Bapotensis.
t lacobua Donnelly ep. Clogherensis in Hibernia.
f lacobua Etheridge ep. Toronensis vic. apost. Guianae Britannicae.
t Adrianus Languillat ep. Sergiopolitanus, vie. •post. Nankinensia in Sini·.
t Eduardus Dubar, ep. Canathensia, vic. apost. Tcheli Meridio-oricntalia apud Sina·.
t Leo Meurin S. L ep. Aacalonensia, vic. apoat. Bombayensis.
B f loannes B. Miége S. L ep. Mesaenenaia, vic. apoat. Kansas.
f Walter Steins S. I. aep. Boatrenaia, vic. apoat. Calcuttenaia.
t Fr. Armandus ep. Soaopolitanua. M. C.
t N. Renatus Coriaopitenaia et Leonenaia ep.
t Henricus, op. Nemausenais.
t Carolua aep. Algerianua.
f Carolua, ep. Lucionenaia.
ᵻ François évêque de Bayonne.
t Franciacus, ep. Divionenais.
t losephus Sadoc Aletuany O. P. aep. Sancti Franciaci.
t Fr. Thomas Gentili ep. Dionyaiensis.
t Fr. Emmanuel, aep. Caeaaraugustsnus.
t Eugeniua O'Connell Maryavillenais.
t Thomas L. Connolly aep. Ilalifaxiensis.
f I. Sweeny ep. Sancti loannis. Neo-Brunswick.
C t lacobua Roger·, ep. Chathamenais.
+ Patricius Leahy, aep. Casaeliensis.
t Laurentii e Gillooly ep. Elphinensis.
t Ferdinandu· card. Donnet aep. Burdigalenaia.
+ David Moriarty ep. Kerriensia, *sed abaque octava.*
t M. O'Hea ep. Rosaenaia.
+ Patritius Dorrian ep. Dunensis et Connorenaia.
t Guillelmua Keane, ep. Cloynensia.
t Cornélius Mac Cabe ep. Ardagadensia.
f loannes Strain ep. Abilenaia.
t loannes Macdonald ep. Nicopolitanua.
r Vincentiua Spaocapietra aep. Smyrnenai».
t lanuarius Maria ep. Anglonensis et Tursienais.
T Thaddaeus Amat, C. M. ep. Montereyenaia et Angelorum.
f M. Donienec ep. Pittabiirgenaia.
+ Edmundus Franciacua Guierry. ep. Danabensis, vic. apoat. Tche-Kiang.
D ꝑ Aloisius ep. L ritanus.
t loannes-Iulius ep. Sueaaionénsia et Laudunensis.
t Petrua-Paulus ep. Forolivienais.
f Franciacus Xaveriu· aep. Surrentinus.
Innocentius ep. Eugubinua.
t loaeph Maria ep. Faliscodunensia.
t loannea Franciacua aep. Remenaia.
t Renatus Franciacua aep. Camerucenaia.
f Caietanus aep. ep. Melphicti. luvenacii et Terlitii.
t loannes Baptiata loaephua ep. Atrebatensis, Bolonienaia et Audomarenais.
t Bernardus ep. Myriophytensis vic. apoat. laponiae.
t Antoniua ep. Placentinus.
t loannea, ep. Ebroicensia.
+ Fr. Aloisiua ep. Aquilanua.
t Conradua ep. Paderbornensi·. .
f Petrus ep. Anicienaia.
f Petrus Mac Intyre. ep. Carolinopolitanus.
t Col. H. Mac Kinnon ep. Arichatenaia.

f loannea Brady ap. Perthanaia.
f Francise» Kelly Derrianaia.

i 3« A

Idem postulant XLIU |ten«ralee diversorum ordinum.

Sacro concilio oocumonico Vaticano'

A sacra otcumenica synodo Vaticana nos infraseripti, nostro et regularium familiarum, quibus praesumus, nomine, humilitaret instanter efflagitamus i ut, ad maiorem Dei gloriam, sanctissimae Deiparae Virginis honorem, et omnium Christifidelinm tutelam atque consolationem velit s. patriarcham loseph. lesu Christi Domini -nostri nutritium patrem, eiuidemque b. Mariae Virginis sponsum, *conciliari constitutione, universalis ecclesiae erimium ac primarium patronum* solemniter declarare, constituere atque decernere.

Permulta autem rant rationum momenta, quae B
i nos ad supplicem hunc libellum offerendum movent ac fere impellunt, quaeque nobis magnam spem ingerunt, fore, ut peramanter a sacro.Vaticano concilio excipiatur; at ne nimium onerosi simus, potiora seligimus, atque oursirn ea recensemus.

1. Itaque imprimis animadvertimus, cum non modo omnes Christiani nominis civitates, omaesque dioeceses, in quas distribuitur sancta Dei ecclesia, Verum etiam omnes christifidelium nationes suum habeant caelestem petronum, uuem solemniter colunt et venerantur, id magmnn esse argumentum, cur et totus Dei populw^nmnesque oves pascuae eius debeant alicuius inter caelites patrocinio potissimum se committere, eumque idagnis sollemniis co'nfttiunibusque gaudiis colere. Beatum vero losephumi beatae Mariae semper Virginis sponsum, .inter omnes caelites eum osse, qui prae ceteris totius ecclesiae Christi protector praecipuus sit re- C
nunciandus. ab eaque magnos sibi vindicet honores, nemo certe inficias iré potest.

1. Praeterea cum innumeri fere sint christifideles, qui divino plane instinctu in eius patrocinium sese iam contulerunt, quique vehementissime optant, ut multus honor in ecclesia univerem eidem habeatur; nonne maxime convenire dicendum est, ut quem Deus iustvns proclamando amplissimo honestavit praeconio, eundem universa ecclesia magnis honestet honoribus?

3 Atque, cum ecclesia et Christus, qui eam sibi acquisivit sanguine suo. *sigt guasi* aaa *pessona* (8. Thomz qq. dd. q. de gratia), nonne item convenit, ut ipsa ecclesia U eius peculiare quodammodo se committat pmffHnium, quem Christus hic in terris nutritium habuit e^kstodem: ac demum ut eadem ecclesia, quanta qoata est, ab eo magnopere postulet praesidium contra innumeras suorum bos-D
tium insidias, illudque se obtenturam confidat, qui puerum lesum ab insidite vaferrimi crudelisque Herodis ad necem eum quaerentis incolumem servavit?

Ita profecto.

Si igitur hic supplex libellus noster, quem nomine etiam subditorum nostrorum sacro et auspicatissimo oecnmenico concilio Vhtioano offerimus, ita benigne excipiatur, ut conciliari constitutions decernatur, dehinc terque quaterque beatum losephum, beatae Mariae semper Virginis Sponsum, ab universa eoalesia solemniter honorandum' et colendum esse tanquam omnium Christifidelium paeleetem eximiumque patronum, pro certo haberi potaot magnam
A illan MMfiaaq·· Iwtitie·, q·** moo dabitat, qnia idem coamliam rai· ooMÜtatioBiba· ut allatarum, eumulatiMiiaam fora.

i Exhibitum die 8 martii 1870, ac die 10 eiasdsm messis s concilii secretario ad Deputation!· sseretariam missam. *Acta,* num. 811.

Albertus Passeri abbas canonioae Sanctae Agnetje extra moenia vicarius generalis canonicorum regularium Lateranensium.

Pater abbas D. Antonius AnxA procurator generalis pro visitatore generali abbate Garces.

Henricus abbas Einsidlonsig et praeses conέτ·-gationis heiveto-benedictina·.

Placidus Burcball abba· Westmona*teriensi· et congregationis anglo benedictione prae··· generali·.

Bonifacio* Wimmer abba· Sancti Vincentii, prae··· congregationi* benedictioae Americanae.

UttoLang, abba· Mettenenii· pro tempore prae··· congregationi· benedjctino-bavaricae.

Germanus Gai abb·· generali· congregationi· Vallisumbrosae.

D. Tbeobaldue abba· Cesari praeses generali· •acri ordini· Cietirciensi·.

Frater Ephrem van der Meulen, abbai de Monte Olivarum et vicariu· generali· antiquiori· reformationi· de Trappa.

D. Adamus Adami abba· generali· congregationi· Silvectrinae ordini· sancti Benedicti.

Elisaeus Elias, ordinis sancti Antonii, abbas generalis congregationis sançti Hormisdae ritu· éhaldaici.

Basilios Grifoui ordinis sancti Benedicti abbas vicarius congregationis Camaldulenei·.

D. Benedictus Santini abbas archicoenobii montis Oliveti maiori· in Hetruria vicarius generalis congregationis Olivetanae.

Alexander Maria Teppa praepositu· generalis clericorum regularium sancti PauM.

Bernardinus Secundus Sandrini /praepositas generali· congregationis de Somaâcha.

Petrus Becks praepositus generatis societatis lesu.

Quiricus Quirici rector generalir-eongregationis Matris Dei.

Gttjs«ppe Calasansio Casanovas preposito generale dello Scuole Pie. .

Franciscus Maria Cirino vicarius generali* Clericorum Regularium. 4

Joseph Maria Novaro Clericorum Regularium Minorum vicarius gene ralis.

Camillus Guardi vicarius generalis Ministrantium infirmis.

Petrua-Damianu* Marsili procurator generftU Eremitarum Camaldulensium congregationis He-\ truriae pro reverendissimo patre Gregorio Cioci absente.

Mentitius Dcrosei procurator generalis Eremitarum Camaldnlensinm congregationis Slontis Coronae pro reverendissimo D. Raynaldo Lesti absente.

Carolus Maria Baieson prior generalis ordinis Cartusianorum. '

Padre Giacomo Kattar représentante del generale Tommes Cabbace e del generale Demetrio Giamed basjliani greco-melèbita.

Frater Alexander Vincentius Jandel, magister generalis ordinis Praedicatorum.

Frater Bernardinus a Portugruario 'minister generalis ordinis Minorum.

Frater Ludovicus Marangoni minister generalis ordinis Minorum' Oonventualium.

Frater Nicolaus minister generalis Cappucinorum.

Frater loannes Belluomini ordini· Eremitarum •ancti patri· Augustini prior generalis.

Frater Dominicus a Sancto loseph, praepositus generalis Cgrmelitarum Discalceatorum.

Frater Ioan*· Aagaiaa Maria Moadaai prior a ganaralia ordiata Barrera· baatea Maria· Virgiaia.
Frater Baphaa) Rice· geMrali· Miaiaora·.
Frater Benedicte· a Virgin· ainhter generalia ôrdini· Bxcaloeaternni BanctÎMimae Trinitati· redemptioni· captivorum.
Fraàr Carmeln· Patergnani prier genaralii ordini· lancti Hieronymi congregationi· beati Petri de Piai·.
Frater Victoria· Mengbini generalia ordini· de Paenitentia.
Frater FraneiMa· Baletni vicariu· generali· tertii ordini· regulari· «ancti FranciMi.
Frater Innocentiu· a Sancto Alberto vioariu· generali· Di»c»lee»torum «ancti Auguatini.
Frater Angelu· Setini vicariu· generali· Carmelitarum antiquae obiervantiae.
Frater loaeph Maria Rodrigue·, vicariu» generali· ordini» beatae Mariae Virgini» de Mercede.
Frater Antonin· Martin y Hiene· vicariu· generali· ordini· primitivi Banctiuimae Trinitati·.
Frater Timotheu· abba· do Trappa maiori et viearitu generali· ordiniiȿi>tercien«i· recentiori· reformationi· in Gallia.

37.

I t debiti honoret* ««acto loaepbo beatae Mariae Virginis κροoMO a concilio oecnmenleo Vaticano In «aera lltargia decernantur portulatum1.

ficatum lo.iephutn, singulari Dei providentia, prae ceteris creaturis electum fuisse. ut Deiparae Virginis *sponsus* et Verbi incarnati, non generatione quidem, sed charitate. adoptione, ac matrimonii iure, *paler* eaae mereretur, nemo unus ignorat. Adeo ut, nedum in saoris evangeliis atque ab ipaamet beatissima Virgine, illum Christi *patrem* passim nun- C cuparil, aed et Dominum nostrum iesum Christum, ia diebus carni· suae, ei tanquam *patri* humiliter aubeaae dignatum, legimus'.

Infrascripti sacrorum antistites, haec serio per* pendentes, simulque probe noscentes magnum diu in orbe exardescere desiderium ut sancti *loseph* publicus cultus, quantum par est. augeatur, enixis precibus orant atque obtestantur, ut sacrosancta oecutuenica synodus Vaticana, tot tantisque votis inclinata, pro sua auctorHsn* solcmniter decernat:

l»zVt. quemadmodum *beatus loseph,* ceu *pater** Christi, tanto melior erraturis omnibus effectus fuit, quanto differentius prae illis nomen haereditavit¢ i«ic ipsimet, per sacrorum Rituum congregationem, publicus duhae cultus in ecclesia catholica atque in sacra liturgis, post beatam Dei Genitricem, prae omnibus caelitibus in posterum tribuatur;

2° I t idem *sanctus Joseph,* cui sacrae familiae D tutela a Deo iam credita fuit, universae ecclesiae prhsano·) poet hsatisoimsm Virgiaem, *patrmssts* habeatnr.

Haie postulationis formulae sabeeripeeraot1.

KwtiMiUMSMM sewctes fouHsaute sectatos *cardonaUs*
t Ferdiaandus card, Donet, arehiep. Burdigsdeaaia.
f Cosimo· card Corsi arehiep. Pisanus.
f Ludoneus ear&Me 1« Lustra arehiep. HiepaleMia,
f Paulus card. Cultes arehiep. Dublieeaais.

Rtwrrndismmi patriarchae, primates, archiepiacopi et episcopi

t Antonius arehiep. Primas Balermtaa. et Aoernea.
t Petrus arehiep. Rossaaan.
f Franciscos Xavorins arehiep. Surrentis.
t Joseph Benedictas Dusmet arehiep. Cutanea.
t loseph Maria Severa epis. Intbramnensis.
t Raphael epis. Albinganensis.
B f Petrus Maria epia Casalensis.
t Laurentius opi». Vintimiliensis.
t Laurentius epis. Pineroliensis.
f Philippus arehiep. Caietanus.
t Eleonoras epis. Montis Alti.
t Philippus epis. Forosemproniensia,
t Carolus epis. Regiensis in Aemilia,
t loannes Baptista epis. Aquipendii,
t Augustus Maria Martin epts. Natchitoches,
t Petrus Paulus epis. Foroliviensis,
t Antonius epis. Placentinus.
f Michael epi·. PiCtaburgensis.
t lanhsrius M. epis. Ang. et Turn.
f loannes Baptista loseph epis. Atrebateneis.
t Thomas episcopus Recinetensis et Lauretanus.
t Raphael epis. Squillaeensis.
t Petrus Maria epis. Colophonienais etc. etc,
f Carolus arehiep. Antibarensis et Scodrensis,
f loseph episcop. 8. Angeli Lombar. et Bisacien.
t Joseph Audo patriarcha Babylon. Cbaldeorum.
t Georgius Ebedyeaus Khayatt arehiep, Amadiensia Chaldeorum.
t Abed-Elmesih Timotheus Attar arehiep. Amidensis seu Diarbekirensis.
t loannes Elias Melius arehiep. Akren. et Zibar.
·f Vincentia· Spaccapietra arehiep. Smyroeosis, vie. •p. Asiae min.
t Ed Francise, Guierry epis. DsnabÆsir vic. «post. Tché-Kiang.
t Aloysius epjs. Gntanus.
f loseph episcop. Thyatirensis. vic. cup. Venafren.
t loannes Hilarius episcop. Ementensi» de Maracaibo.
t Valerius epis. Gallipolitanus,
f Raphael de Ambrosio arehiep. Dyrrachiensis.
t Fr. Laurentius Bergeretti arehiep. N aliénais.
t Fr. Fidelis Abbati epis. Sanctonnensis,
f Fr. loseph Novella epis. Fatarensis.
f Fr. Eustachius Zanoli epis. Eientheropolitaaus.
t Matah Flavian épia Jaairen. Syrorum.
f Gabriel Cspaceio épia. MaHipotamensia,
t Fr. Aloysius Moceagatta épis. Zenopohta^ns.
t Francisco· epis. Laquedoniensis.
t Franciscus Xaverius épia Castrimans.
t Marianus arehiep. Reginensis.
t Petrus Tilkian epis. Brusensis Armeoor.
t Petrus Apelian épia. Gennaniciensis Armeoor.
t Antonius Halagian épia Artvineosis Armeoor.
t loannes Ghureghian epis. Trabisoneoaia
t loannes Hagian arehiep. Caesareensis in Cappadocis.
t Melchior Naiarian areb. Armeous Mardensis.
t Léo Kofkoruni arehiep. Mehtencnsie Armen, mtn.

i Primum prodiit Roma·, ex *Typographic Romana,* anno 1R70 ^4cta. nam. HM). deinde in libro eoi titulas: *De cultu Sancti Iq k /ā Sponsi* VirftRWt *Mariae ac Christi parentis amplificando postulatum a plusguam* aom^ew/ts *cardinalibus, episcopis, euperiûribus generalibus subocriptum, theologicis thesibus obfirmatum,tÊMctore C. M. S.* theologias lectore. Paria librairie V. LecoWfi 190·, p. 4-18. Auctor est sacerdos Mariani.

5 l'ata Inducerent pnerum lesum parentes eius, at facereat secundum qodiOetndinem legis pro so, ete. *Lstc. 11,* 97. — Kt erat *pater* et mater mirantes super his quae dicebantur de illo. *Ibitigker.* B8. — Ibant *parentes* eius per omne· annos in ierQ.«alem. /Hd. ver. 41. — ' I\un redirent remansit puer lésas in lerasaJe» et non cognoverant *parentes* eius. *Jbid. ver.* 48. — Et dixit mater eins ad dium Fili, quid fecisti nobis sic? Bece *pater* tuus et ego dolentes quaerebamus te. *Ibid, ver.* 48.

• Descendit (lerasj cum eis, et venit Nasartth, et erat subditus iHis. *Luc. 11,* 61.

« Haebr. 1. A

1 Xoauna posaster ordiM qav eutast ia astegr^ba »7·

t Stephanos Israélien epise. Karputhensis Armen.
t Aloyaiua Maria epic Moat» Politiani.
t Fr. Aloyaiua arehiep. Irenopolitanaa.
t Fr. Amata· Pagnuoci epise. Agathonioenais.
f Fr. Angela· Kraljević epiac. Metellopolitanua.
t Fr. Petrua Severini épia. Bappenaia in Albania.
t Fr. Eligioa Coai epiae. Frienensis, min. ob·.
t Fr. luliaa archiep. Lucenaia.
t Fr. Bernardino· epiacop. Terracinenaia Setinenais et Privernenaia. *
E D. epiacopua Dianenaia.
t Marco· epiacop. Spalat. et Macaron, olim. Salouit
t Ludovicua Maigret epiac. Arathen., aie. apoat. Inani. Sandwich.
t Ildephonaua-Renatus Dordillon épia. Cambyso politanua, vie. apoat. Inaol. Marcbionum.
f Vincentia· Ruben, et Bituntin. epiacopua.
f Aloyaiua epiacop. Theleain. eeu Cerretan.
t Petrua Domniua Maupaa archiepiacopu· metropol. Jadrenaia in Dalmatia.
\+ Eugeniua Lâchât epiacopua Baaileenaie in Helvetia. I
t Fr. Armandus de Cbarbonnel ep. Bosopolitanus, Capucinus.
t Fr. C. archiepiacopu· epiacopua Melitensis.
t I. Baptista epiacopua Savonen. Naulen.
t loaeph epiec. Lunen. Baraanen. et Brugnaten.
f Benvenutua archiep. Granstenaia, etiam deaidorat et humiliter petit, ut in omnibua feetia beatis* simae Virginia Mariae, immediate poat orationem diei, aancti loaepbi sui Bponai commemoratio fiat, et vidaaim in featis aancti loaeph de aanctia•ima sua Sponaa eadem commemoratio liat, ut agitur nunc cum aancti· apostoli· Petro et Paulo, in eorumdem reapectivia festivitatibus. Aretia•ime coniuncti fuerunt temper in Chriato leao Maria et loaeph ; coniuncti appareant temper in ' eccleaia Dei, et guo.« Deus cuHiunrit, homo non separet.
t Michael epiacopua Conchenaia. in Hispania.
t Antonino· epiacopua Giennenaia, in Hiapania.
i Franciacua archiep. Barenaia, iuxta mentem archiep. Granatenaia.
t C. M. Depommier epiac. Chryaopolit., vie. apoat.
t Bebaatianua epiacopua ·. Petri Flum. Grand. Australia.
t Ludovicua Faurie epiacopua Apolloniensia, vic. ap. Kouy-Tcheou apud Sinas. Exoptat ut honore· sancto losepho amplientur, quantum per sacram liturgiam heebit.
t Hyacinthus Luxi epis. Narniensis et adm. apost. Mandelena.
t loaeph arehiep. Edessenus.
V Nicolaus epite. Amerinus.
f Hyacinthus M. epiac. Neocaatrenaia.
t lacobua epiacop. Brisbanenaia.
t Petru· epiac. Anicien. <
t Petru· Dufal epiac. Delconenaia, vic. ap. Bengalee Orientalia.
f loannea epiacopua Tudertinua.
f Carolua epiacopua Astenais.
f Stephanas, epiacopua Bethlemenaia.
t Adrianua Languillat 8. L epia. Bergiopolit, vic. ap. Nank.
t loannee Emmanuel epiacopua de Serena.
t Franciacua a Paula epiacop. Ancudien.
-f Eduardu· Dabar S. I. ep. Canathea., vic. ap. Tchele Mer. Orient.

Huic postulato libenter aubscribit infraacriptaa epiacopua, et optaret ut litaniis sanctorum, post matrem Dei, bia invocaretur 8. loaeph, dieendo: Sancte loaeph Sponse b. Mariae Virginia, ora etc. S. loaeph pater putative lean, ora etc. Optaret etiam ut foetum B. loaeph tranafdratur ad unam ex demmiais maoais iaanerii, inter dominicam sanctissimi nominis lean ot foetam purificationib. Mariae Virginia, in quo oaau foetum patrocinii b. loaeph collocari poterit die 19 mensis martii
t loaeph epiacopua Auriensis.
f Fr. Ioan. Thomas epis. Montis regalis in Pedemontio.
t Petrus episcopus Guastallensis.
f Antonius episcopus Urbanien. et S. Angeli in Vado,
f Ludovicua Elloy epis. Tipasitanus. eoad. Oceaniae Centralia.
t Fr. Elias Antonius episcopus Asculanus.
t Constantinus episcopus Gerundensis.
t Fr. loachim episcopo· Salamantinus et adm. apoat. Civitatenaia.
f Fr. Salvator Angelos Maria epiacopua Gnltellin-Noren.
t Vietor Aug. archiep. Mechlin., primae Belgii.
t Carolua epiac. Cenomanensis.
t L. F. La Flèche epiacop. Tritiuvianenais in Canada,
f Franciacua episcopus Tarantasiensia.
t Laurentiua epiacopua Salutiarum.
t Eugenios episcopus Albae Pompeiensis.
t N. loaepbos epiac. Petrocorenais et Ser.
f Vincentius epiacop. Imolensis.
t Ludovicua Ed. episcopus Pictavienaia.
t I. Hippolyta· archiepiacopu· Turonenaia.
t Miecialaus archiep. primas Gnesnen. et Poanan.
t lulius episcopus Nepesinus et Sutrinus.
f Franciacua Aemilius archiep. Mutinensis et abbas Nonantalae.
t Henricua Eduardu· archiep. Westmonaster.
t Andre·· Ignatiu· archiep. Ultraiectensis.
t Gerardus Petrus epiac. Harlemen.
\+ Spiridion archiep. Corcyrensis.
t Ignatiu· epis. Pharanens.
C t Antonius epis. Lamacens.
t losephua epia. Capitia Viridia.
t Thaddaeua Amat C. M. epis. Montercyensis et Angelorum.
t loannea Marcellus epis. Olenen. et vic. apost. Abyasiniae.
t Innqcentiua epia. Eugubinus.
t loaeph Maria epia Faliscodunens.
t R. Fr. archiep. Cameracensia.
t Caietanua archiep. epis. Melphicti. luvenaoii et Terlitii.
t loaeph archiep. Tranen. et Naxarenus.
\+ Fr. Franc. Xav. d'Ambrosio epia. Muran.
T Bartholomaeua d'Avanso,epis. Calven. ac Theanen. adm. apoat. Castellan.
t Fr. Anselmua Fauli epia. GroMetanua.
t Fr. Raphael Corradi epia. Balneoregiena.
t loaephua Maria epia. Csnarienais.
D f Vincentia· Gasser epia. Brixinen.
t loannea Zwerger epia. Secovienais (Grata).
t Ludovicua Maria Epivent epia. Aturen. et Aquen.
t C. A. archiep. Biturieen.
t loaeph M. episc. Sinopepaia
f Franciacua epia. Carcassonensia.
f Antonius M. epia. Fabrianenaia et Msthelicensia.
t Vincentius arehiep. Sypontinua.
t Raphael Bachetoni epis. Nursinos.
t Geaoaldos Vitali epis. Ferentin. in Hernici·,
t loannes Cameron epis. Titopolitanus.
t lacobua Bernardi epia. Massanus.
t loaeph Henrietta ep^. Foroiul. ae Tolonenais.

Romae die 90 iunii 1870.

Concordat ad amussim cum autographo.

t Vincentius Spaccapietra archiep. Smyrnenais, vic. ap. Asiae min.

(L. + S.)

Nota. — Hue poatalatioai· fonaala· adabat «oeiataa a caltn *loeeph* promoteado. Collactoraa loaeph Olivier et Antoaiu loaeph Boullaa, oaoerdotes e Oallia at aaorae theologiae doetoree. a *promoloriluu* ad hoc deai^aali. venient cum *autographo,* ot aliorum patrum eubecriptioaea excipient, ut in manifeato ait quot tactorum antietitum pleniorem hanc, totique chnatiano orbi iucundiaeimam. «ancti *Joseph* exaltationem exoptent.

Edi/oru nsomtnm — Alia poetulatio patribua concilii exhibita fuit a moderatoribua generalibua archiconfraternitatia ' vulgo nuncupatae *do Saint-Joseph de Jteanvais.* Eam tamen cum non ab ipaia epiacopi», aed a privatis viris fuerit porrecte, contuito neglexi. Habetur io libello. *Mémoire présenté aur éminents* /Vre» </h *Concile dn* Γα/ė:αM, d Tr/fel «ToitcMir /“ *l' Institution dune Fête* en *l'honneur de ta Saints Famille; J9 la Proclamation de saint Joseph comme Patron et Protecteur de ΓEglise universelle.* Boauvais, Imprimerie de D. Père, imprimeur de TÉvècbé. in - b·, 48 p. - Aliae etiam subscriptiones poet diem 20 iunii priori illi postulato acceaserunt. Attamen cum mihi non constet utrum durante concilio an post absolutum concilium datae fuerint, eas consulto neglexi. Adeat qui cupit laudatum opus Mariani, p. 5 -13.

38.

Votum Kyuodl patriarcha!!» Armenorum de re militari de bello1.

Argumentum de re militari et bello.

Cum in hisce luctuosissimis temporibus, sicut in diebus Nor. diminutae sint veritates a filiis hominum1, et multi iam non regnum Dei et justitiam eius3, sed quae sua sunt, quaerant4, videre est et imprimis in iis quae ad rem fnihtarem spectant omnem aequitatem conculcari, et omnia iure per- C misceri. Itaque, dum quidam hac tristi rerum conditione commoti, 'sed non secundum scientiam8 sanctam sentientes, somniant tempus futurum quo hominee. licet Deum non secuturi8, non tamen amplius ulla bella videbunt, alii e contra bella quaecunique. vel potius strages et homicidia magna et ' horribilia reputant licita: ita ut et nocendi cupiditas, et ulciscendi crudelitas, impacatus atque implacabilis animus, feritas rebellandi, libido dominandi, at ai qaaa Meuli*. aoa iam ealpentur ia ballo* Hinc Ulao ünmaaeaa multitndinee ot exercitet perpetuo armatarum nationum, quaai perpateo inter aa feoetilia parentiam. Compertum igitur habemna. ot eoe qni bella inbent aut parant, et eoa quibua haec inbentnr, non iam ampliae imperaro ot obedire iuato*, aient praecipit ordo naturalia. aed oblito· eooo aut parvi pendere hoc grave, et quidem inter hominee gravimimnm mandatum Domini, olim per Moyeem aervum tuum dicentia: Non oocidee*. Haud minuo oblivioni vel deopectui dederunt et antiqua dicta aanctorum patrum, et praeocripta conciliorum a aancta aede probatorum, nec non et ipaorum anmmorum pontificum documenta atque iudicia. quibua oonatat nunquam in oocleaia annota Dei damnabilea non fuiaae habitos tanti praecepti in hac parte tranagreoaorea.

Cuius erroris et agendi rationis perversae causa haec non omittenda est. nec sub silentio disaimuJaoda, scilicet impietas istorum, qui adversus Deum et adversus Christum eius infrementes4 contendere ausi sunt omnium iurium originem et fontem, esse cuiuscumque, ut aiunt, reipublicae statum5 et quidem ab ecclesia seiunctum aut sejungendum *. et quia abyssus abyssum invocat, in peius prorumpente· inficiati sunt morum leges divina non egere sanctione7 et opus non eéae ut leges humanae ad naturae ius conformentur4.

Verum enim vero unus est Legislator*, et legimus in veteri testamento Dominum dixisse populo suo „Ego Dominus, et non est alius10-. et Filio suo: ^Postula a me, et dabo tibi gentes haereditatetn tuam11'1: quas postulavit Filius Dei unigenitus quando exinanivit semetipeum. et in similitudinem hominis factus11, intravit in hunc mundum, dicens: „Ecce venio ut faciam. Deus, voluntatem tuam ”" : et datae sunt ei, quando se ipsum dedit in cruce Redemptorem pro omnibus14, omnia trahens ad seipsum18.

Hinc ipse idem amaniissimus Redemptor, rex regum et dominus dominantium18, dixit apostolis et Petro: „8icut misit me Pater, et ago mitto vos; euntes ergo docete omnes gentes, docentes eaa servare omnia quaecumque mandavi vobis17-. Deinde Petro soli, et ipsius persona Petri, soli Romano pontifici, eius successori. r Pasce oves meas!'- meas, inquit, et generaliter, non singulariter has. vel illas; per quod commisisse sibi inteiligitur universa·7*. Et ita caelestem ?t potestatem tradens quodeumque ligandi, et solvendi in terrisw. constituit eum tamquam suum vicarium super gentes et regna81, id eet, super quoscumque rerum publicarum status, postquam efficaciter, ut decet verum Filium Dei88.

1 Snppleiueutum hoc propositioni a quadraginta episcopis exhibitae, qnse «ab nain. 14 «nperiui habetor, adiangendum eommeudavit episcopna Nivsrnensis «equentibu· litteris ad concilii «ecretarium datis.

A Sa Grandeur, féreçw ds *Saint*ûigpsJytfv, *tecrHatrt du S. Conçût du Vatican, etc. etc. etc.*

Monseigneur, beux hommes qui ne sont sans doute pas inconnuii λ Votre Grandeur, M. Urquhart et le commandeur Monteith, m'ont prié de faire parvenir eu concile, à lappni p d'au portulstam déjà présenté, les décrets ci-joints du synode arménien de Constantinople.

Je ne voie pas de meilleur moyen de m'acquitter de cette commission que de la transmettre à Votre Grandeur, en la priant très-humblement. mais très-instamment, de vouloir bien s en charger. Il s'agit d'une question où la vérité et le bien me semblent notablement intéressée. — Je suie, avec respect, Monseigneur, de Votre Grandeur, le trts-hnmble et très-obéissant serviteur.

A Forcade. évêqns de Nevers.

Rome, le 9 mars 1870.

Integrum Postulatum Antonins Hassu patriarcha Ciliciensis Armenorum. propria manu exaravit; ab eo translationem latinas adornatam fttisse enspioari licet. Coacdlii sscretahw bocce supplementum Deputationis secretario misit die I aprilis. *Acta,* num. 170.

1 Psalm XI, 2.
8 Matth. VI, S3.
4 Phil. IL Ml.
» Rom. X, 2.
4 Quod si nolueritis sequi eum (Dominum).. . Vos sauna eritis necis omnium (Num. 32, v. 15).

1 Deer. 2. part. Cans. XXIII. Quaest 1. can. 4.
1 Deer 2. part. Viaus. XXIII, quasst. 1, can. 4.
4 Kxod. XX, 13.
4 Psalm. Il, I, 2.
· Syllabus compleeteas praecipuos uostrse aetatis errors· XXXIX. Prop, damnata.
4 Ibid. LV. Prop, damnatas.
7 Ibid. LVI. Prop, damnata.
4 >yliabas LVI. Prop, damnata.
• lac. IV, 12.
»o baL XLV, IA
n Psalm. 11. 8.
»· Phil. II, 7.
*· Haebr X. 9.
'4 Tim. IL 8.
u loaa. XII. 82.
m Apse. XIX, It.
n Matth. XXVIII. 9Û.
w loan. XXL 17.
*· Uoastit. *L'natn eanctam.* de maioritate et obedient!·
*> Matth. XVI, 19.
87 lerem. 1. 10.
« I. Ioan. V. 9&

rogavit pro ooꝉ at aoa doBoorot Mo· illius, ad eoa- λ firmandam fratroo •ae·1.

Si ergo Doue voluit mm piare· potestate· ia •eeleaia Ma, apiritualw scilieet et temporale·, oa· quoquo voluit mm liter m ordioatao ot gladii* •ub gladio*. Igitur ooeloaiao unie· et «aiea·, usum corpus, unum caput, non duo capita, quasi monstrum, Christo· videlicet, ot Christi vicarius·. Cui tanto vicariato fungenti, ot unico plenitudinis apo•tolicae haeredi no· quidem inhaerentes, a quo et ipse episcopatus noeter omorgit4, cum leerymis oramus et deprecamur in hac synodo •olomnitor congregata, summum Deum ac Patrem, ut illuminet intelligentias omnium et corda Spiritu sancto suo, eo âne, ut omnes tandem gente·, et regna, et populi, et nationes et reges terrae, quibus coadunatur et coadunari debet unicum ovile4 Domini nostri lesu Christi sub pastore uno ipsius vicario*, cui easdem omnes oves suas commisit, vere et plene B agnoscant *Domnum apottolicum* tamquam patrem omnium gentium et episcoporum totius ecclesiae7 et iam non amplius circumferantur omni vento doctrinae \ sed ab ipso dirigantur in viam salutis aeternae, et sic iustitiam et veritatem sectante·· transeant per temporalia, ut tranquillam vitam agentes aeterna non amittant10 ad eum recurrente· bona voluntate tanquam ad arbitrum et iudicem in omnibus rebus quae impediunt eorum perpetuam pacem11. Interea confidentes divinae providentiae auxilio, quae tantam orbi felicitatem in tempore opportuno praestabit, errores in hac parte et perversas agendi rationes profligere statuimus, necnon et profiteri ac declarare ius gentium et pontificium circa rem militarem et bellum, sicuti profitemur et declaramus in capitulis sequentibus.

De re militari et bello.

Capitulum primum.

De ttolentniiatibuji belli.

lus gentium circa rem militarem et bellum, ante omnia requirit solemn· belli1*. Hinc bellum iniustum est. ac proinde homicidiis et latrociniis plenum, quod non ex edicto et praedicto geritur11, id est quod non fuerit ante omnia parti adversae indictum ac publice denuntiatum. Denuntiatio·· autem belli intelligitur gravaminum obiectorum publica declaratio. cum legitimae et competentis reparationis aut satisfactionis petitione, parti adversae per legatos solemniter facta. Indictionis nomine vero intelligere fas est edictum quasi iudiciarium. quo publice denuntiantur belli causae simul, ac partis adversae contumacia14 Dominus enim in veteri Testamento iussit populo suo dicens: „Si quando accesseris ad •xpagaaM»* riritatMi** (at «gabatar Sa riritatika» ■b ip·· DmMm roiaeti» at tamath) .ofaea· «i prima· paeam*1; at togitar ia libro ladle·· filioe laraal aihiaee auatioe ad o bmb tribe* Beniaaria. at tradaraat Tiro· da Gabaa ad Mtia&eiaadaB iniariaa illatae, aateqaa· ballem inferrent*. Quieaaiqae igitar erre priaeape, rira du aat mile·, aat belle· «naeipero, aat ia eo partieiparo, hirer onirris eolemnitatibne, praeeampeerit, ea eoiat mortaliter poeeame, et qaidam in genere homicidii, tamquam unctorem rei complicem in «olidam omniam caedium, quae in tali bello rei potias impia strage fierent, atqne insuper irregularitatem ex delieto, id Mt formalis homicidii causa, incurrisse, secundum decreta patrum ac summorum pontificum sancita*.

Capitulum sccunduMt

Dt necessitate ac legitimi» causis ad bellum iustum reguisths.

Quia rero pacem habere debit voluntas, bellum necessitas* et bellum rere bellus eet, quae omnia devorat*; ideo non licet absque grari causa et* nisi rera et quasi extrema necessitate iuste imperante, suscipere bellum. Testatur enim Nicolaus papa in responsis ed Bulgaros, omni tempore armis abstinendum. nisi necessitas urgeat atque inevitabili· importunarum rerum adsit concurrentia·. Abhorreant ergo ebristiani principe· et populi a falsis bellorum causis, seu potius a suggestionibus diaboli, qui ab initio homicida erat7. Illi non semel aurem praebuere caeci homines, cum ad bellandum se moto· praedicarent, nunc propter vanam gloriam, •eu, ut ainnt. praestigium nationale, sub cuius vocabuli fumo latet superbia vitae, apud loannem damnata·, peccatum draconis qui pugnabat cum C angeli· eius·; nunc propter imperii extendendi vel divitii» augendi desiderium, quod non est aliud nisi concupiscentia oculorum10, radix omnium malorum cupiditas11 et avaritia, ab Apostolo dicta idolorum servitus11; nunc etiam propter invidiam erga caetera· nationes vel principes, furorem hunc Culnicum, jquem semper abominabitur Dominus, qui solus est iure aemulator iustisaimus. cuius nomen privative vocatur Zelote·11. Etenim haec eadem peccata aeque ac magi·24 detestanda sunt in nationibus et guberniis, quae in hominibus privatis damnantur. At vere horrendum esset dicere insontes homines, qui, sive ut ostentarent se esse validos pugiles, aut gladiatore·, sive ut aliena raperent, sive ut invidiae cederent, proximos privata auctoritate occidere meditarentur. Igitur non moveatur unquam bellum, nisi de necessariis repetendis iuribus. vel hostium iniuste invadentium propulsandorum causa1'.

I Luc. XXII. 81, et seq.

3 Const Mnam sanctam, de mnoritate et obediendientia.

• Ibid.

• Epistola Insoeeatii I. ad concilium Carthaginense (81, inter epiit. Augustini, sic: a quo ipse episcopatus et tota tnctoriU* nominis huius emersit), [gigne P. L. XXXUI, 780.]

' loan. X, 18, et seq.

• [>e maioritate et obedient!· loc. eit

' Prout defluit Pelagius II constit. *Manifesto,* item episcopus totius orbis, e. *Ad* Aonorem 4.

• Ephes. IV, 14.

· Rom. IX, 30.

Ie Oratio ecclesiae. [Dominica *III* post Pentecosten.]

II Id. Feria VI in Parasçeve.

11 Itw militare eet belli inferendi solemnitas, ... deer. 1. part. diet. 1. c. X.

» Ustum esc bellum, quoi ex edicto geritur (decr. 8, part. ‹ans. XX HJ. qnaesL R *c.* I Corr. Rom. — In codiejbus legitur ex praedicto. (Ibid.) '

14 <'orr Rom. — Citat enim (tsodorns) Ciceronem, qui aeiustum ease bellum nisi denuatiatum, niai indictum (ibid).

I Deutar. XX, 10.

‹ ludie. XX, 18 et 13.

• In bello manifeste iniusto. sive offensivo, sive defensive licet pauci mutilentur seu occidantur, vel etiam unus solus occidatur vel mutiletur evadunt irregulares omnes militai· quia omnes ad homicidium oooperuntur. et constituunt uu«*u oaassm totalem ad eam internecionem, arguitur ex cap. *Sient dignum* [8], | final, de Homieid. cap Quod in dubiis, 5, de Poenis, el ibi glossa verbo *Incitant* (Ferraris, verbo *BeUnrn.)*

4 Cap. .Voit (ex Augustino) 8, Cans. XXIII, quaest. 1.

• Rot. Rom. part. VIII, num. 8, annot, ad decis. 28, — (apud Ferraris loc. eit).

• Decr. 2, part. cans. XXIII, quaest 8, c. tfl.

? Ioan. VIII, 44.

4 I loua. II, 18.

« Apoc. XII, 7

10 I loan. II, 18.

II I Timoth. VI, 10.

Eph. V. fl.

'» Eiod XXXIV, 14.

14 Indicium durwimnm ki» pu* *prattmd:* Sap. VI, 8.

›· Deer. 2, part. Cans. XXIII, qnaest. 9, c. 1.

Capitulum tortiva.

D» officii» et obodiontia ducum *ae militum.*

Secandam diti Augustini eeatontiam, ad malo· iure puniendos, bella gerenda ab ipsis boais nie-piuntnr, eum' in eo humanarum rerum ordino inveniuntur, ubi eoa vel inhere tale aliquid, vel in talibus obedire iuato ordo ipea constringitl. Sciant ergo dunes no militee ae militaro debere tamquam bonos viros, Deo sacramento baptismi ligatae*; M proinde iurameutum eeu quod vocant sacramentum militiae non adversari legi Christianae, neo unquam adversari posse. Hinc nihil in bello insto agant contra ius gentium, immunitates personarum et rorum Deo sacrarum, necnon ruricolarum, et operariorum artibus pacis incumbentium, feminarum, puerorum, oenum et omnium innocentium agnoscant, et rite observent·. Se esae iustitiae servos ac ministros, non autem crudelitatis, neo cupiditatis, nec vanae gloriae meminerint; contenti stipendiis suis, neminem concadentes4, legitime quisque in suo gradu superioribus suis obedientiam praestent

Capitulum quartum.

I>e auctoritate et consilio in bellis suscipiendis, et forma indicii de iustitia ^elli.

Quoad bellum suscipiendum auctoritas et consilium non apud cives singulatim sumptos, sed apud nationes et eorum principes et gubernia est. Nam cives singuli, ei laesi fuerint, iure possunt ad superiore·-, appellare, vel recurrere, quin inter se aut cutnalienigenis pugnent, et ordo naturalis mortalium paci accommodatus, requirit ut ita se res militaris habeat*. Verumtamen si in ecclesia Dei cautum est ne episcopus absque consilio aliquid agat grave, pari saltem norma circa tanti momenti rem nationes seu earum principes, et gubernia uti necesae perspicitur. Quapropter, ut iustitia, et iustitiae forma in bellis suscipiendis cauta servetur, opus est ut leges cuiusque regni et populi statuant viros non tantum peritos, sed et maxime probos consulendos esse, a quibus secundum ius gentium, et leges evangelicas necnon et canonicas seu pontificias, causarum belli iustitia prudenter examinetur, et libere declaretur. Nam iure disceptare, est iuste iudicare; et non est iudex, si non est in eo iustitia*.

Votum synodi.

I. Universis compertum est, quot quantaque «celera et mala tam spiritualia quam temporalia novissimis praesertim hisce temporibus ab iniustis bellis dimanaverint, ita ut fundamentales societatis humanae conditiones subverti videantur.

II. Haec eadem calamitas Orientem quoque invadit miserrimis suis effectibus et ad gentem nostram occlesiamque, et ad universim In Oriente rem catholicam teterrime exinde damna oriuntur, quibus, ut rem pro veritate dicamus, obnoxium quoque est providissimum paternumqde nostrum gubernium, cui gratum habet animum tota Armens bierarcbia, praesertim pro religiosa libertate qua ipsa fruitur.

III. Haec autem calamitosa conditio magis noxia evadere dignoscitur, eo quod sit teterrimus effectus perversorum quorumdam principiorum, quibus iustitia et iura gentium conculcantur.

1 Ibid. quaesi. 1. c. 4.

' Vids martyrium m. Manrltii st sociorum apud Bcllaad. Acta sanctorum US Septembria.

ι Capit *Imunsamu»* de tregua et pace.

4 Lac. III, 14.

* Ceu. XXIII, Qaeest. 1, ean IV. (August.)

4 De re militari et bello, quest. II, ean. I.

L IV. Hinc non amplius iustitia sed ius fortioris, aut secretariat motimiaa societatum, in humanam societatem ubique graseeatar.

V. Hinc principia quoqao cbrietianao moralitatia sua deque vertantur, per illae aootorioao porveraaeque doctrinas, qsas nonnullae ephemerides, tactae iam impietatis instrumenta, ot secretarum societatum ooaatue per omnea regiones excitare atque propagaro nituntur, ot iam praeruptus tantae impietatis terreae' nostrae quoque plagae invadit.

VI. Speciatim voro idea praecepti Decalogi »Non occides* eoius custos et interpres eet ipea sancta catholioa ecclesia, propter ininsta bella tam vitiata eet ib mento populi, ut inter bella insta, ac iaiustas caedes atragomque iam omne discrimen ablatam videatur, neque inter utrumque populne discernere valeat

VII. Sed quia Christus Dominus noster, cum suam in terra instituit ecclesiam, illi soli non modo divinae suae revelationis tradidit depositum, sed et infallibilis magisterii auctoritatem usque ad consummationem saeculi duraturam, neque per gentium vel regionum amplitudinem limitandam, eius officiam est omnibus gentibus et nationibus iustitiam ac moralem evangelii legem praedicare ae docere, et haec inerrabilis magisterii inviolabilis auctoritas in persona Petri legitimis eius successoribus est concredita.

VIII Quamvis autem selantisaimi ecclesiae ministri, vocem suem extollentes, perversa haec pri'.-cipia impugnare iusque gentium, ac sacra moralitatia principia propugnare, et bella iusta' inter ac caedem stragemque discrimina populos edocere pro viribus eonentur, attamen inter clamores impietatis vox selentissimorum paetorum iam ferme extingui videtur.

IX. Quare patres huius synodi miserrimum hoc spectaculum a longe non sine lacrymis aspicientes et horum principiorum quae omnia delere minantur. quaeque libertatis, nationslitatis, et similium fallacium nominum sub velo abscondita sunt, giganteos Orientem versus impetus conspicientes apprime intellexerunt, quod eo magis aggressiones istae noxiae sunt nobis, quo debilior est conditio nostra.

X. Quapropter haec omnia in hac national! synodo contemplantes et in tribunali iustitiae perpendentes, patres synodales vocem suam ad cathedram Romanam et tibi viecario Domini nostri leeu Christi, cui concredita est supreme infallibilis magisterii auctoritas, extollunt, et his praesentibus scriptis synodalibus consilium suae mentis tibi proponere festinant, et te Christi vicarium adprecantur, ut si opportunum tibi videbitur, gravis haec et valde necessaria quaestio imminenti oecumenico proponatur concilio, et ius gentium solemniter ibidem proclametur atque tyrannica iuris fortioris principia penitus condemnentur, et divini praecepti „Non occides* vera notio omnibus praedicetur, bellaque iniusta vere caedem stragemque constituere dsnuo confirmetur. Hinc et solemniter iusti belli conditiones iuxta canonicum ius, quod ubique proculcator, ab eodem oecumenico concilio infallibili auctoritate publicentur. Et quia universa haec impietas, quae omnia Restruere minatur, necessario exigit, ut in applicatione principiorum Christianae moralitatia, et canonum Molseiae, permanens et incenans veritatis oraculum quocumque vocem suam extendere, omniumque conscientiam tutam reddere possit; quapropter haec ipea synodus illud valde necessarium esae reverenter ac 'humiliter credit, quod oecumenico concilio, si ita tibi videbitur, proponatur, ut apud sedem Petri permanens supre-

mnmqueex oaalu {Wfaa taris parifla eompo- AhemsMA'*èbSshffM· ri·* - **- «* * ı< ^

utam tribunal eeMÜteatar, quod ia verbe beBi exsmiaet «t perpendat utrem qpetaM eoeéetetem relationes cum moralibus cbristianne reUgtanfe >·- gibu eonveniaat; m nomine sedis Petri Mimer imrtam gentis cènatituatar, eeies vex iuridira ab infallibili tua mtonUU, qai riearim m Chriati, ooutrmate, oaaon mu régula publioae constituatur oeaoeieatiM; quo flet etiam et haarnaa societas ab imminentis raiaae praecipitio erepta, qao perversa praesentis temporia socialia priacipia trahendo deii-eore eam miuaatnr, tandem aliquando.quioeoat; et guberaia ab immani illa nseereitato liberentur le-gente· perpetuo alendi exercitae, qui earn msgno sint incitamento socialis oorreptiosis moram, ianaT merae quoque aerumnae, teterrimoeqae effectae pro-gignunt, populisque iam iatolierabile pondue omnino efficiuntur.

Ego in(reeoriptue tester quod per extraordina-riam motionem, formula, coiae authentica et fidelia treductio^praecedit sub titulo .Votam synodi'* lecta fait armeno idiomate ia congregatione generali 75 diei 20 octobris anni 1849 synodi patriarche)·· Ar-meOorum 'habitae Constantinopoli praedicto anno, cui «ynodo omnee antietitoo Armeai numéro viginti intervenerant, et ia forma schematis pro examine eiuedem patribua eyaodalibue fuit per varie exem-plaria distribute, et poatea in congregatione gene-rali 78 diei 28 eiuedem mensis et anni facta inter-pellatione a promoters synodi, eadem formula fuit unanimiter ab omnibus patribua edprbbata eamque litteris synodalihus contignari statutum fuit, prout in verbali proceaeu, ot actibua notarialibus eiusdem tynodi relatum eet

Datum Romae, ex aedibua „Ritiro Piatti" die 10 martii 1870.

Antonius, Petrus IX patriarcha Ciliciensis,
lacobu· Kafdangian
notarius tynodi patriarebalit.

39.

Poetulatio exhibita ab aliquibus episeopis ritna Arme·! eirea lue gentium1.

1. Le condition du monde eat devenue insuppor-table par cause de· armées énorme·, permanente·, et levées par la conscription. Les dépense· oppri-ment les peuples. L'esprit de l'infidélité et l'oubli des lois dans les affaire· internationale· donnent une facilite complète au commencement des guerre· in-justes et informelles, c'est-à-dire au meurtre sur une échelle colossale. Ainsi le· ressources de· pauvre· sont diminuées, le commereo paralysé, le· consciences des homme· entièrement égarées ou ontrsgéea. et de· èmea perdue· ohaqu· jour.

2. L'église seule peut remédier ce· misère·.' Même si sa voix n· sera paa obéi· par tous, elle sera toujours un guide à des millions d'hommes, et plutôt ou plus tard produira son effet. Enfin l'as-sertion des principes éternel· est toujours en aile même un hommage h Dieu, eh ne peut paa rester •ans fruit

3. Des hommes graves et versés dans le· affaire· voient la position du monde et de l'église par rap-port fl ces vérités de la même manière qus beau-coup d'bemmM saints et dévoué· h la religion. Ils sont persuadés de la nécéaaeité d'une déclaration de cette partie du drpit canon qui touche au droit des gant, h la nature de la guerre, et h tout ce qui la rend ou devoir ou crime.

Par cette restauration do la conscience des té·: oe fri est taspoMiUs par U pturiegM Ma* Mae et lee oalenis politique·.

Le moment qai nom aat accordé pear l'aetioa peut être rie courte durée. S'il n'est paa aie h profit, la responsabilité pèsera ear l'Afliae, rie savoir pm profité rie l'oeosaion qui lai eet offerte per la Providence.

Rome 80 décembre 18β».

Antoine Pierre IX ion patriarche de Cilieie dee Arménien·.
t P. Apélian ardievêque de Maraohe.
t Grégoire Baliflaa archevêque d'Alep.
t J. Hagian archevêque de Céaerée.
f, Melchior Naearian archevêque de Mardin.
t Léon Korkorosni archevêque de Mélitèns.
t Pierre Tilkian évêque de Brousee.
f I. leraélian évêque de Karpouth.
t A. Halagian évêque d'Artvin.
t *J.* Ghiuréghian évêque de Trébieoude.
+ D. Amène archevêque de Terne.
t Etienne Melchisédéchian évêque d'Ersoroum.

40.

Poetnlatum CVI1I eplncoporum et capital! ee* cleriae eaihedralia Cencordlenriii pro Inserendis aalntationl angelicae verbis Virgo Immaculata.1

Beatissime Pater.

Cupiente· infraacripti oratores, honorem beatse Mariae virginis, quantum in Domino possunt, ex-tollere. et Christi fidelium corda in eius amorem inflammare, exhibitione specialis reverentiae, devo-tissime efflagitant ab Sanctitate Vestra, Ut quemad-modum in concilio Ephesino, addita fuit in saluta-tione angelica, gloriosa illa praerogativa *Mater Dei,* ita et in praesenti generali concilio, adiungatur altera *Viryo 1miHaculata.* — .Sancta Maris, Virgo Immaculata, mater Dei ora pro nobis peccatoribus.“ Quam gratiam etc.

t Fr. Ludovicu· Maria Idèo ep. Liparensis.
t Antoninus ep. Giennensis (in Hispania),
t T. Michael ep. Aprutinut.
f Carolus-Victor Pepardo ep. Myndensis, et prae-latus ordinarius dioecesis Sanctae Luoiae in Sicilia.
t Fr. Hyacinthus Maria ep. Neocastrensit.
t Petrus ep. Anieionsis.
t Felix ep. Lemovicensis.
t Joseph Benedictus Dusmet aep. Cstanientis.
t Michael Angelus ep. Pactensia.
t Heqrious Corvaja abbas, et praeses congregationi» Caasinensis Italicae.
t Carolus Maria de Vera abbas ordinarius montis Cassini.
f UttoLang, abba·, praesM congregationis bene-dietino-bavaricae.
f Michael Adrianas Hankinson, ep. Portus Ludovici.
t Rudesindus ep. Portus Victoriae neo non abbas nullius et praefectus apoatolicos Novae Nursiae.
t loanne· ep. Calatanisiaden·!·.
t Fr. Thomas Michael Salsano ep. Tanensia.
f Aloysius aep. MeeeaaeusiK
t Fr. loanne· Pius Leahy O. P. ep. Dromorenms.
t Eugeoius O'Connell ep. Maryarillensis.
f Melchior Lo Piccolo ep. Niooeiensia-Harbitensis.
t Eugenius ep. Baeileenais.
f Carolu ep. Astensis,
t Fr. Thomu ep. Troianu.

t Fr. loaaaes F. de I«m ep. d· CoasayagM.
t F. Bernardin·· ep. TamoiaeMia, Betiaeaesset Privernensia.
t Ludovic·· Maigret ep. Aratheasia, vie. apoet iasularem Sandwich.
t Ildephoaeus R. Dordillon ep. Cambysopolitanas, vie. apoet, Marchiouum.
t Maroni ep. Spalateui· et Maearoaaia.
t Petru· Domains aep. ladreaaie.
t Alevins Sodo ep. Teleeinu» sen Cerretaani.
t Vinoentim Rnbenais et Butuntinua ep.
t Petrae Maria Vrancken, ep. Colophonienai·, vie. apoat. Batavieoaia îo India orientali Neerlaadioa ete.
t Petru» ep. Guastallensis.
Vellem nt licitum ait sed non praeceptum adiungere verba: *Virgo Immaculata.* f loaephu· Armandus ep. Belloracenai», Noviodunensis et Sylvactensis.
t Augustus ep. Meldenais.
t Ludovicua-Augustus Delalle, ep. Rnthenensis.
t loaeph ep. Saoeti Angeli Lombardorum et Bisaciensis.
t loaeph ep. Oppidensis.
t Dominicus ep. Dianenais.
t Fr. Francisco» Xaverius ep. Muranua.
t Timotheua O'Mahony, ep. Armidalensis. Australia,
t William bishop of Goulburn. Australia.
t Daniel .Murphy ep. Ilobartonensis. Australia.
t Viocentiua aep. Sypontinua.
t Eleonoras ep. Montis Alti.
t Sebastianus ep. Sancti Petri Fluminis Grandensis Auatralia.
t Petrus Maria ep. Casaienaia
t Aloiaius, ep. Fortalexiensi».
t Eugenius ep, Albae-Pompeiensis.
t Petras ep. Sancti Sébastian! Fluminis Ianuarii.
t Philip^» ep. Forosemproniensix
Mater Dei Virgo Immaculata, f Salvator ep. Cavenaia et Sarnenaia.
t Carolus Macchi ep. Regiensis in Aemilia.
t Renatus Franciscus aep. Cameracensis.
f Petrus-Paulus ep. Foroliviensis.
f loseph Maria ep. Faliscodunensis.
f Stephanos ep. Bethlemensis.
t Marianus ep. Reginensis.
Ob cantum harmonicum pro *Virgo Immaculata* libentius adderem: *Immaculata Virgo* f Franciscus aep. Barensis.
t ianuariua Maria ep. Anglonensis et Tursienaia.
+ losephus ep. Nolanus.
t Franciscus Xaxeriua ep. Castrimaris.
t Vinoentius ep. Pennensis et Atriensis.
t Laurentius aep. Cusentinus.
t Antonine ep. Sancti Severi,
t loseph aep. 'farentinus.
t Francisons *ep.* Abellinensis.
t Philippus aep. Patracensis.
f Franciscus ep. Larisensis.
t J. aep. Tranensis et Nasarenus.
f Raphael ep. Squillaoensia
f Gregorius aep. Compsanus, admin. Campaniensio.
t Fr. Aloiaius ep. Aquitanus.
t Vinoentius Spaooapietra aep. 8myrnensis.
t Laurentios Bergeretti aep. Naxiensi·.
t Fr. loseph Novella ep. Patareaeia
t Fr. Raphael De Ambrosio aep. Dyrrschiensis.
t Fr. Fidelis Abbati ep. Sanctorioensis.
t Fr. Gabriel Capaooio op. Mellipotamenaia
t Georgius Butler ep. Limerioenaia
t Nicolaus Power coadiutor ep. Laohensis.
t Daniel Mac Gettigan aep. Armacanua
t loanne· Mac Hale aep. Tuamensis.
t loannes aep.-ep. Buscoduoensia

A f Booodietes, ep. Daetaaoesia
f loaaaas looephus ep. Vagieasia
f Georgina Duboeowieh op. Pbarensia
t M. I. Fraacioeaa ep. Samarieoaia
f Ludovieus Op. MHotopolitanua
f Fr. O. aap.-ap. Melitensis.
t G. Antonius, op. Horbipolensia
f Fr. Angelas Kraljevid ep. MoteUapolia m, p.
f Fr. Amatus Pagnuoci ep. Agathoniosnsis.
f Fr. Aloysiuo aep. Irenopolit|aua
f Fr. Aloysius Mooea^atta ep. Zonopolitanua
f Vinoentius Gasser ep. Brixiaeusis, dummodo non •it praeceptum.
f Emmanuel Canutes ep. Paatopolitanua
f Raphael Valontinus aep. Saoeti laoobi.
f loseph Hippolytus, ep. Conceptionis.
f Fr. Emmanuel, aep. Caooaraugustanna
f Paulus Angelus Ballerini patriarcha Alexandrinus
B latini ritus.
t Fr. loannes Thomas ep. Montisregalis in Pedernontio.
f loseph ep. Lucerinus.
t Franciscus op. Sancti Severint.
•f loannes losephus ep. Andriensis.
f Fr. Thomas Maria ep. Dionysiensis.
t loaeph aep. Edessenus,
t Alexander aep. Thessalonicensis.

b.

Supplica al somma ponteftce ed ai padri dei concilio Vatwano per faggiunnone di Virgo immaculsta *nella Salutatione angelica.*

Beatissimo padre.

„Quando gli scribi ed i fariset bestemmiavano la divinité del Salvatore, una umile donna, fra meszo
C alla moltitudine, pubblieè la gloria del Verbo incarnato, oaaltando Colei ohe gli diode la vita:

„Benedetto, eaclamh, il seno che· ti ha portato

"Quests donna era la figura della chiesa, poichè gli eretici avendo negata di nuovo la divinité di Gesh, mistero fondamentale della logge, improvvisamente, fra messo alia folia dei popoli la Chiesa cattolica in nn concilio universale innalsh la sna voce infallibile per celebrare la maternité divina di Maria: e la *salutatione angelica* fu allora aumentata di una parois che ci è cara: *Sancta Maria, mater Dei '. . .*

"Ai nostri giorni, gli empii nei loro orgoglie ricusano di riconoscere la bassesse dei loro nulla e la macchia della loro origine. Essi si son fatti eguali a Dio stesso, ed hanno dispresxata la madré di Lui, sola, concepita sensa peccato. Ma di nuovo, fra messo alia folia dei popoli la Chiesa cattolioa, obbedendo ulla voce dei suo supremo pastore, ha
D esciamato come ultra volta: "Benedetto il seno ohe vi ha portato!|' La Vergine è doppiamente benedetta: poichè non solo essa è la madré di Dio, ma inoltre, per la sua immaoolata concevions, essa ottenno di divenire tale. Ci reste dunque ancora una cosa da desiderare: ed è di poter aggiungere alia *salutatione angelica* un'ultima parole, che saré suile noetre labbra il colmo délia Iodo, come nei nostri ouori il profumo della celeste puressa. Chiamando Maria *madre di Dio* not desideriamo dir tntto, e chiamarla anche la *Vergine immacolata: Sancta Marse, Virgo immaculata, mater Dei, ora pro notis peccatoribus...!*

"Sentissimo padre, nei ci gettiamo ai vostri piedi e vi supplichiamo umilmente, ma oon fiducia, di oompiere oiè che avete felioemsnte eominoiato, e di coronare la definisione del domma della *immaculata Concertons,* inserendola come memoria inoanoellabile nella *Salutatione angelica.*"

Π eaaoaloo *Ghusspp» Moria Crooeiasaitoa* da Corleone (Bicdlia) devuttsuisM ad smllissimii figHo dalla immaoolata Vsrgiua, mdn dal fighe di D^_aasnato, ardantemsnto aaelaado 11 oompUMuto di qussto •no veto, invita il saaerdoaia ad il laicato d'Italia a far· adeeione alla surriferita *sttpplioa,* appoaeadavi ciaaeuno la propria firma, « rimettendols ai riapaMvi prelati, anoerchè ai trovassero git a Banta par praedar parta al concilio.

Ottobra 1869.

Baguono le firma

Par i canonici da) oapitolo jdi Concordia, canonico Giovanni Radar dacano.

Don Giovanni Maura ratter· dal eaminario di Concordia.

Don Domenico dottor Colanssi prefetto degli •tudi nel seminario di Concordia.

Don Carmelo Berti profeesore.

Don Pietro Taffali id.

Don Antonio Fabricio id.

Don Geeuamo Zamper id.

Don Francesco Paachiera profeeeore.

Don Tisisno Pensa profeeeore.

Don Paolo Martini·

Don Luigi Tinti.

Don Leonardo Guis professore.

Don Dionigio De Zan.

Don Cario Riva segretario vescovile.

Don Ernesto Degani cancelliere vescovile.

Don Luigi Bcotta maestro di camera vescovile.

Portogruaro:

Don Antonio Falcon arciprete di Sant' Andrea.

Don Giuseppe Soarga.

Don Gaetano Martinelli oeremoniere vescovile.

Don Enrico Benaaaa.

Don Franceses Lena parrooo quiescente, mansionario capitolarc.

Don Giuseppe Gajatto.

Don Antonio Governo.

Alteram hanc capituli Conoordienais propositionem ad secretarium peculiarie congregationis pro recipiendis postulatis transmisit episcopus istius civitatis, adiecta sequenti epistola:

A sua eccellrnsa rsrsrmdiuima monsignor Alesandro Franchi arciesscoeo di Tessalonica ecc. ecc.

Eceellensa reverendissima.

Mi pervennero dalla dioceei Io qui unite suppliche del Capitolo catted rale, dei professori dei seminario e di qualcbc altro sacerdote colle quali dietro initiative dei reverendissimo don Giuseppe Crsoeimann<n canonico di Corleone in Sicilia si invoea dal sommo pontefice e dai padri dei concilio ohe aiano aggiunte nclla Balutasione Angelica dopo le parole *Sancta Maria* le altre *Virgo immaculata,* mater Dei etc.

Io lodando mollissimo la pieth e k> selo di ehi fece tale proposta, o quantanque mi vasti di essors divotissimo di Maria Vargine immaoolata, ed al sommo desideroso di eonoorrere per quanto poeso a sempre maggiormente onorure queeta nostra lanarissima madré, pure non saprsi ceneorrervi eoi mio voto, o ciô per le saguanti ragioni: 1* Perché mi sombra inopportuno di alterare una oramoae sansionata dall' uso antichissimo della chiaea 9* PatçM particolarmente fra la gente idiota queata aggiunta produrrebbe confusione, e ei vorrebbo non pooo tempo prima che vi ei ei potesae aweuaare. 3* Perché il glorioso titolo di Madrs di Dio comprends, a mio subordinate avviao, come in epilogo tutti i doni, le grasie, i favori, di cui 1'Altisaimo arriochl questa fra tutte privileggiata creatura.

PiaHtate *1 ssmhrsrubbi aba par glorificaemaggiorsneata Maria aaatiaaima pateeOa il vaaaraado ooaoilio Vaticano preoerivara a tatta la ehissa di agginngaaa nalle Ldtanic Lauretane la invooaaioae di *Marie* mar Me origMoti ctacepta, gia conoeaaa ad aicuaa diocssi aha aa fbcaro domanda, a chs fosse ataaal innahata a doppio di prima classa la festa dell* Immaoolata Conoeniona finora di second olmm.

Mi permette poi di unire in eeparate foglio aloune propoeta* di out feci git eenno aH'eooellensa vostra quando ebfil I'onora di visitor!·, laeeiando in piano di lai arbitrio di presentarlo o mono alia commissions seconde orederh pit opportuno. Frottante ho I'onora di raeaegnara all'oooellonsa vostra i mini distinti oesequii e di protestari· i sensi del mio profondissimo rispstto.

Di vostra ecoOilensa reverendissima umilissimo
B devotissimo obbligatissimo servo.

Roma li 19 febbrsjo 1870.

t Nieolb vescovo di Concordia.

41.

De scholis mixtie eammque corruptela In Alemanuiea Helvetiae parte ad schema de , ecelesla brevia relatio a Carolo loanne Greith episcopo Saagalleiud exhibit·'.

Eminentissimi et reverendissimi patres.

Illustres auctores schematis de ecclesia, ubi de relation·..ecclesiae ad publicam hominum societatem agebant, *scholas* etiam pertractarunt sive inferiores sive superiores, quae utique utramque societatem ecclesiasticam et civilem aeque respiciunt. Merito ecclesiae, in iis ius vindicatur providendi religiosae institutioni et educationi catholicae iuventutis. Quaestionem de scholis rem gravissimam in-
C nuere, ipei religionis *hostes* nota ea sententia confilentur: cuius sunt scholae, illius sunt tempora futura. Hominum namque generationes tales erunt, quales efformatae fuerint in scholis, vel in fide moribusque religiose excultae vel ad impietatem morumque corruptelam depravatae. Ea ratione religionis hostes ubique terrarum communi consilio in id oonnituntur, ut ecclesiae auctoritatem et vim moderatricem a scholis arceant easque solo et pleno *saecularis auctoritatis arbitrio* vel potius *corruptionis genio* subjiciant. Unde factum eet, ut iidem hostes in accerrimo bello, quod contra rem catholicam iugiter gerunt, *scholas* quasi tot *propugnacula* constituant, quae ecclesiae debellandae obiiciunt, quatenus iam in puerorum adolescssitiumque mente ideoque in generatione ventura pietatem et fidem catholicam radicitus exstirpent Sollicite igitur pervigilandum eat, ut catholica inventus in scholis vers fide et sanctis moribus rite instituatur, prqut in schemate satia diserte exponitur. Sed *nil* in eo dietum eat de *scholis* muttis, quae licet sicut quaedam pestis puerorum mentes vel impietatis vel indifferentiam! veneno inficiant, ubique locorum passim eriguntur et oatervatim -a catholica iuventute frequentantur. Expedit igitur ut malum describam atque aliqua remedia medendi assignem. De *rcholi» mixtis* loquor in *Alrmaniea Hslostiae parte metis.*

1. De scholis *parochiaUbus* sive *primariis.*

Erant quondam et plerumque adhucdum sunt incolis catholicis propriae scholae catholicae a catholicis fundatoribus conditae oongruisque fundis

› Haheatar supra sub nnm. 11

* Licet iass ab Idibus aprilis scripta Msest, tasses sen sate discs 11 isaii Mt sxMbita; ax quo tactam est nt in sxamea non potasrit revneari. A ooaeilii secretario ad deputatioais secretorios missa sat die It isaii *Acta,* num. 4M.

provisae et eum metaris* pareriMaUam intimo aexn A eoainnetaa, ita ut socio auxilio oooleeia scholam paroehialem ot sea vice schola paroehialia oeeMam ot catholicam religionem in quaque communitate sartam foetam servaret. Sod in permulti· regionum partibus, ubi protMtaatM ot falsi nominis catholici *maiorilatom* rotantium constituunt, impii novatorM illud unionis vinculum, qua ecclesia st aehola paroobialis Invicem iunctao orant, diruperunt ot scholis catholicis suppressis parvulos catholicos une cum fundis oatholieis prolstteatiuiM *scholis* ideoqne instructioni magistri alicuius Zwingliani vel Lutheran· vel omnino increduli vi latae legis adacripe·*·rent. Magnus proinde fletus et ploratus parentum et parvulorum catholicorum, sed incassum. Coguntur parentM catholici per mnletam et poenam mittere infaatM*suos ad scholae aoatholioaa, quas mixtas falso nuncupant, cum vere sint scholas protostanticae vel nullius fidei. In eiusmodi scholis B parvuli catholici magistro Zwingliano instruendi committuntur, qui eis corsm, data *ibi occasione, fidei catholicae veritatem, cultum divinum, leges, consuetudines, ss sacramenta, caeremonias catholicae ecclesiae obtrectare, deridere et diffamare non praetermittit, ut parvulorum mentes falsis doctrinis inficiat; et ecquidl iniquitatis semina, quae spargit, ad frugem iniquitatis accrescere debent? Ut iniqui illi legislatores acatholicis civibus facilius suaderent, scholas has mulus sive acatholicas religioni *parvulorum* catholicorum nil detrimenti mu edicturas. primum catholicae doctrinae instructionem a parothis tradendam in scholia primariis admittebant, sed brevi etiam eam *religionis* instructionem e scholis eliminarunt, ita ut catholici parvuli in scholis amodo arbitrio et seductioni ludimagtstri protestautici prorsus relicti, summum periculum perversionis et defectionis a fide catholica subeant ne-C cesse sit Etenim quodeumque ipsis a parocho proprio in ecclesia parochiali verum ao divinum docetur, a ludimagiatro in scholis falsum et humanae inventionis figmentum declaratur, et quodeumque eis sancte tenendum et pie servandum in parochiali eecleaia commendatur, in schola mixta veluti res vilis et superstitiosa consuetudo calumniatur. Sed eiusmodi scholae non solum in ludimagiatro, verum etiam in libris elementariis, in spirituali aura, quae in iis viget, in doctrinis eloquiisque, quae feruntur, nonnisi negationem et odium in religionem et ecclesiam catholicam redoleant neoesse eet.

9. Quod vero dictum Mt de scholis mixtis inferioribus, id de scholis murtis medus sioe *civilibus,* uti nuncupantur* maiori adhuc ratione valet, in quibus pueri provectioris aetatis, in disciplinis, quae ad statum civilem spectant, erudiuntur. Idem in D iis pro iuventute perversionis periculum, idem ordo dissolutus et genium plerumque impium. Termini finesque locorum et communitatum iamdudum sublati fuere, quibus catholici quondam a protMtantibus aeiuncti, degebant; nam apud nos fere ia omnibus civitatibus, oppidis, vicis et pommunitatibiu *catholici mitti* cum *acatholicis* amodo commorantur et quotidiana· vitae commercio et conversatione invicem cohaerent Unde saepissime fiat oportet, ut arescente in diqe eorum numero *acatholici communicationem* m *scholis* eum oatholieis impensiMime quaerant, et catholici oivM val fraude protMtantium vel propria animi levitate et pravis doctrinis obcaecati Mepenumero *paetum* cum aeatholieis ineant de commutanda sehola hucusque pure catholica in scholam mixtam, quae postmodnm etiam Matholieorum pueri· iMtraeadia iaMrvft et plane neque eathaüea aaqee mixta sod preteataatica cot vel potins ornais roMgioaia poaltivM.prorvas expers. Brevi namque talie sehola ia mixtam commutata in poteetatem moderatricem aeathoIieae partie transit, relut tristis experientia dooet. Unde fit, nt quod maioeee catholici pro tuenda educatione catholica adolescentium pie fundaverunt, Alii dégénérée hostibus religionis tradere non erubescant qui de sua parte rem^. perfidia traditam in corruptionem catholicae iuveatutis pervertunt.

B. Scholae catholicae etiam superiores aive *collegia* ot *gymnasia* in gymnasia mixta iniquis legibus vel pactis commutantur. Et triatimimum eiuamodi commutationis exemplum ex mea diooeai 8. Gallensi , expono, quo uno cetera exempla omnia dignosci poterunt. Exstitit pro catholioia incolis in 8. Gallo iam decem abhinc ante annos collegium eive lyceum catholicae fundationis satis splendidum, catholicae religioni, soientiie et artibus dicatum et a trecentis amplius adolMcentibus catholicis frequentatum. OpM et fundos huiusoe collegii quondam suppeditabat ditissima haereditas monasterii 8. Galli iniuria temporis anno 1806 eltineti. Postquam populus catholicus una eum celeberrimo hoc monasterio scholam eidem iunctam amiserat, in eius locum pro catholicis in aedibus amplissimi coenobii novum subvectum fuit co)i6giil|n,, magnisque fundis ditatum. Floruit schola haM Sangallensis recentior usque ad annum 1866, quo tandem iniquo et violento actu suppressa et in *murtam* conversa fuit. Nam tempore nMtro neo fundationes nec iuria tituli et documenta contra novum ius violentiae et iniquae maioritatis amplius valent. In consilio cantonali maiori votantium numero collegium illud catholicae fundationis fuit auppreMum, catholico populo subreptum, in collegium Oriutum commutatum vel ut clarius dicam *parti protestantium* traditum. Non defuere monitiones episcopi universique cleri, nec petitionM catholicorum, eorumque lamenta ad auctoritatem legislatoriam directa, quominus iniquum hoc facinus committerent, sed non obstante solemni catholicorum protMtatione iniquum decretum coeptum fuit et execution! commissum. Ad obtegendum malae machinationis finem fraudolenti novatores fingebant et etiamnunc asserere solent, scientiam proprie dictam nec catholicam nec protestantor» eme, sed utraque fidei hac professione superiorem : mathesim et linguarum studium pro catholicis *et* protestantibua sibi similem ei parem, atque factorum in historia narrationem utrique parti esse eandem, ideoque sufficere, ut *nonnisi religionis doctrina* discipulis pro separata eorum fidei professione seorsim et aeiunctim tradatur. Sed quid de eiusmodi cavillationibus judicandum facile dignoscitur, Omnea namque experientia comperti sumus, omnem scientiam, quaecumque ait, ab hominibna erronea doctrina semel infectis ad expugnandae fidei catholicae veritates perverti posse, ao saepissime in manifestam iuvennm discipulorum perniciem reapse perverti. Novimus dein, quanta pestis spiritualis val ab *Historiae disciplina* in mentes hominum dimanet, ubi fraude, dolo, mendacio historiographorum violata fuerit Tunc etenim nqn admirabilem temporum ordinationem, quam divina providentia in Christo, quasi in centro saeculorum disposuit, enuntiabit historia, aed confusam impiamque rerum faotorumque congeriem providi Dei moderaminis prorsus expertem ; ' qon lucplentissima ecclesiae catholicae lumina ot merita, sed fictam a nequissimis auctoribus, ignominiam eius et obtrectationem manifestabit. Catholici iuvenes eiusmodi detractiones contra religionem et ecclesiam catholicam proieetaa

levi meute saaeipinat, a magistris aaatMMa ia NA litteraria edoceatur, ia commaaioao qdutiditM aaai pueris acathoücU conversantur, afirearvel impietate vel erroribus sorraptam iugiter respirant atque aab eontiaao adiunctorum borum influa fleri necesse eat, ut sensim 'ia fido oathoUoa tepeeeaat, errores pedeteatim suscipiant, indifférentisme, qainima impietati et morum etiam corruptelae Moeumbeat. Bt hoe trittissimum praesagium, proh dolor! verae rerum eventae affirmat Exactis namque ia collegio mixto aliquot anni· adoleeeentoe, raro plerumque exemplo excepto, fidem catholicam et pietatem amittunt pereuntque pro catholica eoilesia, pro propria ana* vitae scopitote et niai gratia postmodern subvenerit pro salute aeterna. De filiis a. matri ecclesiae quondam impense addictis brevi facti sunt-infestissimi hostes, quam honoribus et muneribus mundi semel aucti, quomodocumque potuerint acerrime expugnant Ita creocat oportpt Aostium numerus in *propria ecclesiae catholicae domo* et fiant *infestissimi hostes ipsi domestici citu.* Sed malum hoc gravissimum in dies augetur, in generationibus futuris atque ecclesiae exinde parantur funestissima fata, cum impia temporum horum potestas per *scholas mixtas eam quasi in radice* el *seminario fideliam perturbare* et *extirpare canetur.* Et hio *est questus* meus gemebundus, haec *lamentatio mea amarissima de scholis mixtis,* quam vobis eminentissimi hc reverendissimi patres ad adiuvandum me refero : gravissima mala video, nec mederi valeo, cum eiusmodi scholae *statufie cimiis nostrae constitutionis* innitantur; quam mutare vires mihi desunt

II. Habita ratione tot tantqrumque malorum, quae in animas, in ecclesiam^et catholicam societatem *ex scholis mixtis* redundant s. concilium Vatinum silentio praeterire eas non potest «efi reme*dia certa contra eas statuere debet Imprimis, prout opinor, summi sni muneris et officii erit solemn! suo consultu

1. Scholas mixtas cniuscumque generis ac ordinis reprobare,

ı 3. Episcopos, parochos et parentes serio adhortari, utpote *episcopos,* ut pro popae suo contra eiusmodi scholas militent, › parocho·. ut Christianam iuventutem ab eis arcere studeant *parentes,* no pueros suos eiusmodi scholis unquam committant

3. *Magistratus civiles admonere,* ut scholas catholicae fundationis earumque facultates catholicis iniqua vi et lege subtractas, restituant, *literamgue puerorum instructionem* ipsis concedant, quam paterna utique potestas iure. exigere potest.

Haec sane doctrinae iurisque principia, siquidem ad tempus abs viris iniquae violentiae non respiciuntur, tempore, qqod adveniet, forsan praevalobunt, nisi interim terrarum orbis prius ruerit atque appropinquaverit ventura ire!

Summo et perenni editu.

Romae idibue april. 1870.

f Carolus loannee Oreith ep. Sangallensis.

<2. r

Eiusdem epiaeopi Sanguilentis observatione* et propoeitione* de hurtrimoglta mixtis eorumque maiori in die· augmentations in Alemaaniea Helvetia·.

Eminentissimi et reverendissimi -patres.

Scholae mixtae et ooniugia musta in manibus iniquorum hominum hac nostra tnstimima aetate totidem aunt Martis instrumenta vel bellici arietes, quibus dice spiritu nequam Jhwm religionis et eeili-!- temram H^umn, eamqee M MMMtntibtia «t fhraUtto UMMm- atque diruere eeuaitantar. Hoc ieoo *de* maihrimtuiia mixtte ago sub triplici eo conspectu, qnom eorum pericula, penore et raamdia exhibent

l et cod.

1 Die 11 iunii exhibitas, sc dis 20 siasdsm msasis a concilii MceteUrio ad Deputation·* sseretuiui ndasM. *Acta,* nani. 462.

• L

Perieris.

Pericula, quae ex mixtio matrimoniis catholicae ooeleeiaO naeouatar, notissima sunt et raro exemplo eiusmodi eoaaabia ooniugibns Dei benedictionem vita&que beatam conferre quotidiana experientia docet Attamen hoc non impedit quin sicut alibi ita etiam in Alemaanioa Helvetia ac praesertim in dioecesi Sangallenai numerus mixtorum eonnnbioram, inter catholicos in dies magis accrescat: et non mirandum. Intra dioecesis eiusdem fines 120,000 protestâtes circiter cum 130.000 catholicis vivunt; B qui omnes et singuli quotidiano socialis vitae commercio, unius eiusdemque reipublieae constitutione, magistratibus legibusque invicem satis arcte iuncti sunt Hinc inter homines utriusque sexus et religionis consuetudines frequentes, multiplices peccandi in turpi occasiones, et urgentes nubendi rationes, quibas accedunt apud catholicos sponsos sponsasve levis de religione sensus, indifferentismus, sacra auri fames, contrahens perniciosum tot mixtorum matrimoniorum exemplum et ab iis deprompta conclusio: quod aliis licitum fuerit, singulo cuique non illicitum esae. Itaque catholici iuvenes virginesve «d matrimonia, mixta advolant, notis ab ecclesia' praescriptis conditionibus, satisfacturos se promittunt, dispensationem de impedimento disparitatis cultus impetrant, sed brevi familias plerumque constittnlnt, a catholica religione in dies magis dissentientes, quae quippe religionis officia ac pietatis C exercitia negligunt liberoaque suos in pestifera indifferentismi aura educant. Proinde ea mixta matrimonia et ex iis ortae familiae foecunda plerumque fiant . necesse est seminaria eiusmodi catholicorum, qui nec fidem catholicam profitentur nec officia hominis catholici adimplent, sed infidelibus deteriores facti ecclesiam acerrime infestant et eo efficacius eam perturbant, quod sub fietitio nomine inter veros catholicos recensentur, tanquam morbida membra corpori ecclesiae adhaerent et non u foris sed ab intus ideoque funditus ordinem et pacem ecclesiae confundere ipsis contingit. Praetermitto exponere tot animarum pro vita aeterna iacturam vix unquam eatis deplorandam. Hinc facillime potest evinci per mixta matrimonia in iis regionibus, in quibus pari iure catholici et protestantes mixtim commorantur catholicam ecclesiam magis magisque in dies labefactari, fidelium sfionim numero et sua D integritate et auctoritate diminui atque ad extinctionem verti oportere; nisi divina providentia admirabile quoddam ei subministret auxilium.

In dioecesi Sangallensi ultimo transacte septem annorum spatio 630 amplius mixta matrimonia inita Auront utique praescripta ecclesiae dispensatione provisa, sed praeter ea aon dxiguus adhuc numerus eiusmodi concubiorum, quae vel coram ministro protestante acatholico ritu celebrata fuere, quia nupturientes nec praescriptas ecclesiae conditiones implere, nec ecclesiasticam dispensationem sibi^qoquirere,volebant< Crescit cum nqmero malnm quoa e mixtis' connubiis in ecclesiasticum ordinem copiose dimanat, 'et difficile nimia eat dictu, quaenam ad cohibendum malum congrue adbibenda sit medela, quoniam ingravescente morbo acerbius aequo aliquod remedium infirmo facile potest mortem parare, defectionem dicam multorum catholicorum de, fide manifestam. Nil.ex parte mea supersedi, quo ma-

Isa «t •X eo MMitu* perieuta areea·· ; KttMI A tie, i· bW/w I «t Bmûmmî dieeeMk psstorsise, eMMÎtorit, mandata aaepaaumwo «4 •lara· populumque diraxi, at mixta matriaMaia quomodocumque eahibaam at ia aolamai daorata matrimoniali, demiaica priau iaaaarii quotaaais ia aingvlte parochialibua aaelaaitf a parooMs ex aaboM praalegaado contre iaeunda matrimoni· mixta Magmas ac ssveras admoaitionaa adidi iadigitaaa paricola qaae axiada aaimis, Muiagtbu, tamiliiaqus •orum aaaeaatar. ,Paroahoa quoque adhortatu* aam, ut «adulo iavigilsat aapar familiia atqne adolesoeotinm ntriuaque aaxaa Mnsuetadine, aa levitate animi val «adactione capti mixta eoanubia ineant. lotaraa folia diapanaationia, ut nuncupantur, eocaa, a nuntiatura nobia ratracta fuerunt, noaque coacti singulis vicibu at oaaibua pro diapanaationibu· ad nuntiatanun ZhraanuMsm recurrere, quod aodû pardam tebaram amni, Moasrvm autem mixtorum matrimoniorum nafaagaam mmai'I. Omnia igitur qua· ad B coercendum hoece malum uaqaedum tentavimna, vol exigua huge val promu· incaasum tentata fuera. Quod eo magia deplorandum quo certior isdemque funèatior pro eccleaia catholica in iati· regionibus fit rerum exitu·. Omnia namque per mixtorum connübiorum accumulationem pedetentim in eoclesiastico ordine «unque deque vertuntur, exoritur hominum generatio, qui nec catholici nec protestante· aunt nec ullam religionem profitentur, perit in catholici· cum fide catholici omnia pieta* et filiali· in matrem eccleaiam amor; quinimo in oppositum i. e. in odium pervertitur.

II.

Gtntra mixtorum coombiorom.

Iam vero intueamur oportet divema matrimoniorum horum genera, qno faciliua quaedam remedia oontra malum itatuere nobi· contingat. c

1. Concluduntur apud noa (raro tamen exemplo) mixta matrimonia, quorum una alterare ooniugum para impedimento lipemim· obatrieta eat, aiva vir acatholicua vivente adhuc sua uxore eum alia catholica libere matrimonium vel potitu concubinatum adulterinum ineat, aire mulier «catholica, auperatita adhuc primo ano marito, viro catholico nupaarit. Eiuamodi coniugea coram miniatro ooαΙλoMoo adulterii aui consortium plerumque ineunt, in iugi adulterio cohabitant, libero· auaa vel aine religione vel in proteatantiamo educant. Quid ad comprimendum scandalum contra ostho/ieem eiuamodi ooniugioram *forint* «ire vir aive mulier ait catholici nomini·, eoolesisatica auctoritate decernendum et exequendum ' Sane aolemnis excommunicationi· ppenteiuamodi coniugea catholici mulctandi aunt, sed divema eat episcoporum in eo praxi·, et uniformité· agendi perquam neceaaaria eaaet, ut oontra contumace· ordo ecclesiae eervari ponit

2. Sunt etiam catholici «ponti utriuaque sexus, qui mixta matrimonia inaunt «ine *fratria ditfntaitont* coram ministro protastentico sub manifesto ecclesiasticae auctoritati· contempta. Eiuamodi ooaiuge· omnes ex matrimonio suo «xoritaras *frola»* ab· ministro *oeathalio» baftiaori* et in *kataradoto relijiont tducori* parmiffunt vel curant; officia dein religioni· cnique homini catholico aacra at aocleaiae praescripta negligent atque neo eatholieo· nee protestantes, aad omni religione extortas «e eOsa varbte et factis profitentur. Attamen apostatae isti ecclesiae catholicae aolemniter renuntiare nec volunt nec audent, quininio ai m|A eia aupervenerit, proximi cognati «epulturam et t^Ra ecclesiastica pro mortuis Vehementer expostulant, quod semper nonnisi provocato maximo scandalo odioque in clerum et ecclesiam ipsia denegatur. In Aletnannica nostra Ilelvebaa, plant aiaamedi eeaMbia pa*aim «xiatunt, aive marita· ia ite ait oatbaMaaa et mulier «catholica aive vio· varaa. Ct eb praeaaveudnm maximum impleram tumultum apiaeepi bodtadum Medum suai sunt fare· ia oathefieam eiuamodi matrimoaii partam aolemnem axoommusicatioate sententiam ; quod ai «xequi dsberet, ex a haiaa Vatieaai ooaeilii coa•ulta speciale decretam contra talaa ooaiugoa emitteadum eat atque epteeopte inculcandam, ut ubique locorum aedem at ooneordi eepsuraa aententia contra Mfhrios eoa et apeatataa eoaiugea procedant. Tuae factis flat, at quod omnibus episcopis aaaete •arvandam nova lega praaseribitar, singulo antistiti facilia· ad axaquandum reddatur et disparitats praxisublata, quaa hueuaqae intervenerit, mina· cadat odium in singulam epiaeopum, qui saorsim contra re fractore· lagia poenam exequi tenetur

3. Tertium porro mixtorum concubiorum genua eoningee oomplaetitar, qui praevie eonditionibua ab •ocleaia praescripti* fideliter «tare «e velle scripto promittunt scilicst de educanda utriosque sekua prole in fide catholica ·. ·. p , ideoque dispensationem ecoiesiasticam pro ineundo mixto matrimonio impetrant, et coram proprio ano parocho eatholieo matrimonium rite contrahunt ; aed ecclcaiaatica parochi benedictione aemel aueeepta *o fnotiatit* mns *fmdtunltr* et impie rseedimf, libero· anos in *Aeterodaxa fide eformaut,* atque eecleeiae auctoritati eiuaque aalutaribu* praecepti· illudunt.

4. Maiorem denique mixtorum connubiorum numerum ii ooaiuge· constituent, qui impetrata apostoliea dispensation· ooram proprio parocho eatholieo rit· matrimonii vinculo iuneti fuerunt, ausaqus prole· in religione catholica efformari eurent. Sed educatio infantium in iis defeetuoaa admodum est et •aluti eorum valde periculo··. Nam cum in iiadem matrimonii· ooniux miter plerumque ait *oeoihoUea,* cui primordiali· utique liberonim instructio in preoibua, devotioni· exercitii·, inv moribn· chriatiania incumbit, in eiuamodi familiis neglecta «it nee···· eat precandi consuetudo, catholicae vitae ac religionis exercitium, quo fieri oportet ut liberi sicuti •orum parent·· eodem tepore et fastidio fidei et religioni* languescant. Proinde, quemadmodum per •chelas *otiola»* eatholic* iuventu· plerumque religioni catholicae detrahitui et avellitur, ita per umtrimoMui *otiata* integrae familiae matri catholicae eccleaiae abalienantur atque ad plenum indifferentismum protrahuntur ; per utrumque denique impietati· medium «piritua huiu· saeculi nequam ecclesiam in aemetip·* dianolvere conatur.

III.

Snudia ad arendam malum.

Urgens nécessita· exposcere ridetur, ut ex ·. concilii Vaticani consulta severiores universim in mixta matrimonia lege· statuantur, sed difficillimum est, aptah salutaresque leges ad co^reends baec mala proponere, eum malum, de quo agitur, pravorum exemplorum multitudins, suffragante impio huiua aevi genio, levi catholicorum fids, adeo inoleverit, ut qui (inania colligere voluerit, facile eradicat aimul cum ais at triticum (Matth XIII. 39). Numquid igitur ecclesiae expedit, nt crescere sinat utraque usqqp ad messem vsl^alce xiaania evertat oportet? Quidquid ait, conaultum videtur pro universali eccleaia de mixtis matrimoniis certa· statuere leges vel iam statuta· aolemniter innovare atque episcopia serio inculcare, ut uniformi praxi ubique terrarum iuxta leges fervida· et latas contra mixta matrimonia procedant. Nam si dive.** praxi· huc illuc ab* episcopia serratur, integrum odii pondq»

ex parte impiorum eadat la epiecopum mmm est, A qui ecclMiutioaé legM exequitar.

Quod m veto ooniugM traosgreaeorM auepiaa aliqua censura poenali formatur, ordo matrimonialia et eccleaiae auctoritas ubique eoaeusa· pedeteutim concidet. Nam Mandela publiée poenali ictu non ampli» vindicata contagionem vitiorum inter fidslee dispergent, christianique matrimonii ordinem nt aanctitatem diruent Aneantur igitur de aeelesi» ainu et reiiciantur a communione eiu fêlai nominia catholici ooniugM, qui protervo vultu aepientinimu eccleaiae legM et fidem catholicam de indieaolwbilitate et unitate matrimonii infringere audent; rescindantur haec putrida membra a reliquo corpora, ut una cum aauia membris corp» maneat integrum, aalvum atque illae*um.

Quae cuin ita aint, statuendum eme opinor

1. Omne· episcopos novo matrimoniali decreto a a. concilio Vaticano proxime ferendo tenori publicam ac aolemnem excommunicationi· aenteotiau ferre in coniuges praevaricatore· sub numeris 1, 9 et 3 supra commemorato·, quae aententia aemper a parochi· diebua dominici· val festis e prono promulganda iubeatur in ecclMia peroehiali, cui ooniugM rei per domicilium praeeens adpertinent.

2. *Facultaltm ditptntandi dt iatptdimtnto ditparitatii cultui ordinanit locorum* eoae remittendam, quorum conscientia oneranda eat, ut connisi aub gravibus causia et urgente neceaaitate atque singulis vicibua nonniai poat *exactam annat rtcognitiontw* iudicio vel *lententia* m *eoutirtorio late* dispensationem de diaparitate cultua vel concedere vel abnuere tsoeantur.et utrumque gratia omnino. Ea procedendi ratione et forma aervata nurierua mixtorum matrimoniorum multum diminueretur.

Sunrmo et perenni cultu permanere laetCr

Roipae 19 april. 1870

f Carolus loannea Greitb. ep Eangallenaia.

43.

Propositio earviinallum Riario-Sforxa et 1'ecci postulantium, nt a concilio damnetur ontologiamu»'.

In ea se»iqne. in qua aermo habitua eat de *outoloÿifma,* excellentissimus et reverendiaaimua Gaaaer episcopus Brixinenai· nomine congregationi· rebus fidei praepositas affirmabat, quaestionem illam non eaae eo loco leviter et perfunctorie attingendam, sed alibi oppoptuniua de ea agendum, ut tota rea melius ot plenius definiretur*.

Huic declarationi inhaerentes infraacripti cardinale· epiacopi, ne controveraia nimia late pateat, damnandam proponerent illam dumtaxat ontologiami formam, quae aperte catholicae doctrinae opponitur, et fundamentum est multorum errorum qui nunc D late pervagati sunt: ei continetur* in illa propositione. ^Naturali» est homini cognitio Dei directa et immediata".

Ex alia parte non videtur expedire pt concilium Vaticanum penitus de ontoiogiamo sileat. Ex hoc enim silentio ontologiatae statim vires resumerent, •uas controversi» restaurarent, ipaa Romanae congregationis responsa (18 septembres 1861) infirmarent! et huic aedi turba· ct molesti» crearent. Cam vero Sacrae Romanae universalis Inquisitioni· [Bbtrgregati· MfteeMa I--!) allai-- propoeitioeosn tuto tratB «ee/pea-- decreverit, «t multi epieeopi (preasectim Neapolitani in saa epietolaMIloctiva ad claram saaenlarem st ragnlarea, 88 lanii 1868) ontologiamnm graviter reprobe»deriat; Christi fidsIM huius damnationis confirmationem expeotare videatur: qai insuper mirarentur, ex totias orbis pertibua episcopo· in Vaticanum concilium coactos fuisse, ut panthsiamum at ratienaliemum aliosque errore·, quos per » ipsi cavare poterant, damnarent; errors· varo illo· qui ad haec monstra viam sternant intuto· reliquia». Quapropter

Proponitur damnanda a concilio Vaticano sequens propositio :

«Naturalis Mt homini cognitio Dei immediata et directa.|'

1.

Satis Mt huius propositionis terminos intolligere, B nt statim innotescat, eam opponi veritati illi catholica· qua credimus, visionem Dei intuitivam qua beati perfruuntur, es» supernsturalem. Quid enim aibi/vult cognitio immediata alicuius rei? Cognitio immediata distinguitur a cognitione mediata in eo quod cognitio immediata ea ent, qua ros cognoscitur in se ipsa; mediata vero »a Mt per quam res cognoscitur in alio. Ex. gr. cognitio qua obiectum mihi praewns video est immediata; cognitio qua illud obiectum video in speculo est mediata Nam in primo c»u obiectum in se sine ullo medio video; in secundo video immediate imaginem eius, et hac medianto Venio in cognitionem obiecti quod illa repraesentat (v. s. Th. 1 p., q. XII, a. 9, et q. L1V, a. 3, et in epist. ad Corinth, c. XIII, lect. XV).

2.

Animadvertendum prseterqa, immediatam Dei C cognitionem eue idem ac immediatam Dei visionem. ut notat s. Th. cont. gent. lect. 3. c. 33., Et sane Deum immediate cognoscere est cognoscere Deum non per ullam ideam seu similitudinem a creaturis derivatam, aut a Deo ipso in anima impressam, sed Mt cognoscere Deum in se ipso, seu per eius essentiam „(·. Th. lect. 4 sent. diet. 49, q. 2, a. 1) Hoc autem fieri nequit nisi ipse Deus sese praesentem menti videndum exhibeat, ita ut mena eum videat non per aliquam speciem sed per ipsam eius essentiam, id est immediate et directe. Ergo immediata et directa Dei cognitio est immediata et directa eius visio. Insuper^ ontologi id aperte profitentur et docent, Deum humanae menti soipsum immediate videndum praebere, ea ratione qua lux oculis nostris affulgens objecta ipsis exhibet et visibilia efficit.

3.

'Hoc posito, quantopere haec Dei visio catholicae fidei opponatur, videamus. Scholutici sanctos patre· secuti non modo evidenter ostendunt, immediatam Dei visionem .naturaliter repugnare cuicumque intellectui creato (s. Th. 1 p , q. 12, a. 4) et multo magis homini in *itate tiat,* ut loquuntur theologi (a. Th. ibid a. 11 et qq. dd. de ver. q. 13, a 3); sed praeterea docent, unicam ewe viam, qua humana mens Dei cognitionem acquirere potMt, et hanc non *eno* aliam quam ut incipiat ab. jis quae facta suqt, seu a creaturis, et assurgat *arguendo* ad cognitionem Dei. Sufficit in re notissima unum ve) alterum s. Thomae locum indicare. In qq. dd. de ver. q. 18, a. 2, ait; ‚Nos aliter Deum notum habere non possumus, nisi ex creaturis ad eius notitiam veniamus.|' Et sent 1. 1, dist. 3, q. 1 [a. 4]: «Naturalis ratio non cognoscit Deum nisi ex creaturis.|' Iuxta ·. patres Dei cognitio in hac vita acquiri non potMt, nisi aut per fidem aut per argumentum a^

ı Exhibita di· <S ionii, ac die M a ooaeilii aeeretstio ad Demutationis secretarium misas. *Atia,* nuas. 4M.

› *Ct. suÿta,* L U, ool. 878 a. Base opportunitate· aartas, lectores monitos volo, omnia sanet» sedis documenta circa ontologiammn, de quibus tam hic quam alibi in actis concilii Vaticani senso oocnrrit, in nnnm collecta rsperiri apud A resimi, *Acta n* iis dreerpto q»e npvd Mmctaas *ttdm /tnadur,* t. Ill (Huu, 18«;). *p.* 804-84, 889-88.

• *continentur* cod.

creaturis dedant·®, at legaro aat apad Petevia® theol. deg. H* D··] ▀T. ·■1- TUaaiofi paat aaatirm fibiora® da divinis aauiaibaa lib. 1, e.,7, tripKes* ■oda® atataaat quo Dei eegaitie a créait· robae dadaaitar, 'rilteet *per t/seta®, par re^eH/eneui, per* mina·. la® vero qaoeamqae ®edo, sxpliMtar immediata Dei cognitio, ea semper differt a cognitione *erfuiUea* aea -MimMo·.' qaia satattse ot dedacrie sunt dao cognitionis prooqsse· divsrsi ot oppositi. Igitur immediata Dei cognitio, nteuaqas •xpiioeter, opponitur doctrinae patra® ot aehoiMtieorum.

Animadvertenda® insuper, aaaotoe patron ot •cholMtieos docere, proceMU* band - *poatoriari* mm necessarium, non ut immediata Doi cognitio qnae humano intellectui naturaliter ines* dieiter clara et distinsta tantummodo reddetur, aed ut humana meo· ad Dei cognitione® perveniat eiusque exietentiam contra atbeoe domonatrare possit: ut aperte patet tum ex fine quem sibi proponunt, tum ex modo quo suas demonstration® conficiunt, lamvero immediatae Dei cognitioni· defensor* illud contendunt, probatione· nempe e posteriori a patribus et acholaatici· caeteriaque theologia pro exi•tcntia Dei allata·, valere quidem pro periodo reflexa et aecundaria, ut ipai loquuntur, non autem pro directa et prima: hoc Mt non valere ad demonstrandam Dei exiatentiam, aed aolum ad efficiendam claram et diatinctam cognitionem illam immediatam, qua iuxta ipso· anima nostra naturaliter praedita Mt.

4. , Z

OmnM theologi catholici non modo ex (acria Scripturi· et a. patribua statuunt tanquam fidei dogma, non poaae humanam mentem in statn viae bebare naturaliter cognitionem Dei intuitivam, verum etiam idipsum confirmant auctoritate concilii Viennensis an. 1300 *[lego* 1811] aub Clemente V celebratV Hoc concilium Beguardoa damnavit, qui dicebant: .Anima non indiget lumine gloriae ipaam elevante ad videndum Deum.** Quo praemisso, aio arguendum videtur: Certe temiM *gloriar* non amplius indiget humano· intellectu· ut ad Dei visionem perveniat, ai visio Dei Mt ipei naturalis, ut patet. Igitur et incurritur damnatio concilii, et visio beatifica non erit ampliua supernatural:·. Haec videntur per se manifesta.

6.

At cognitionis immediatae adsertores hanc concilii damnationem vitare conantur. Dicunt aliqui 1° concilium damnat eoa, qui contendebant pome ab humana mente in statu viae videri essentiam Dei; nos docemus videri non esMntiam sed sub•tantiam Dei. -Bed haec etiam sanae doctrinae opponuntur. Cum enim Deus sit infinite simplex, nulla in eo Mt distinctio inter OMentiam et substantiam. Quapropter fieri nequit, ut humana mens in videndo Deo videat eius substantiam et non eius euentiam. Praeterea cum in Deo mm et essentia non distinguantur, ut docent theologi, nequit videri Deus, nisi eius essentia videatur.

6.

^yii dicunt 2“ mena humana habet intuitum naturalem Dei, non quatenus videt eius OMentiam, sed quatenus. videt attribute Dei, ite ut terminus naturalis intuitus non sit essentia sed divina attributa. Sed etiam haec evMio opponitur doctrinae catholicae, quae negat omnem distinctionem realem inter attributa et ementium. At st omne attributum Dei est ipsa eius essentia, nequit humana mens intueri aliquod Dei attributum, quin simul eius OMentiam intueatur. Praeterea si humana mens attribute Dai iateatar, aoa poterit ea certo istasri aH abi aaat, eoa et osassdant adrerssrii, ia assuatis divina. Sed aea potest eae ree cognosci in aHa taaqua® ia obiooto ebgaite (at notat e Tbo®., 1 p , q. 84, a. b), quis oogaoaeatw otia* obitote® ia quo ipea cognoscitur. Noa pomst ergo ®om iataeri attributa Dei, quia eiaa otia® eaototia® iataeretar.

7.

Dicant S· alii, intuitum Dei naturalem mm obscura®, intuitam basterna eeae clarum. Quae etia® •vasio vana aat. Nam ei aet vieio Dei Mssswdiote, Mt cognitio clam ei diatineta qaae bMtum faceret vidento*. 8. Tbo®. hano «vario··® unanimi Scripturarum testimonio contrariam declarat, et concludit diffsrentiaat inter cognitionem Dei, quae propria eat beati ot cognitionem viatoria, non in *o positam mm quod illo *tUuait,* hic autem *otoeira Dei esMntiam* vidMut, aed in hoc quod ille *ridet,* hio noti «idst essentiam Dei. Ea verba a doetoria qq. dd. de verit. q. 18, a. 1: .Quidam dixerunt, quod Deum per MMntiam videre non solum contingit in patria, sed in via, quamvis non ita perfecte in via sicut in patria ... Sed iatud dictum contrarium est Scripturaq. testimonii* quae eonoorditer in divina visione bMtitudinem ultimam hominis ponunt. Unde «x hoc ipso quod eliquio Deum per ementium videt, beatu· Mt ... Non Mt autem pomibile, ut ultimus terninus perfectionis humanae accipiatur secundum aliquem modum intelligendi, quia ÏK. istis modia intelligendi pomunt considerari infiniti gradus, quo unus Alio perfectius intelligit; undo oportet quod nitimur terminus humanae perfectionis sit in intelligendo aliquod perfectissimum intelligibile, quod Mt essentia divina. In hoc igitur unaquaeque rationali· creatura beata Mt, quod OMentiam Dei videt, non ex eo quod ita. *limpida* vel plus vel minus eam videt Non igitur visio beati a visione viator» distinguitur per hoc quod Mt *porfeetitu et miutu perfoeto* videre, aed per hoc quod Mt riders at not· Wdarv.·

8 "

Contra haa aliasque similes ontologorum evasionM notandum eat, concilium damnando Beguardoa qui dicebant poaae Deum videri ab anima sine lamiar *gloriae,* nullam fecisM distinctionem inter-substantiam et essentiam, inter ewentiam et attributa, inter visionem claram et obscuram. Ex quo videtur colligi immediatam Dei visionem, utcumque ea explicetur, effugere non posse concilii damnationem.

9.

Ut brevitati considatur, omittimus hanc immediatam Dei cognitionem conciliari noh posse cum alia veritate catholica a concilio Viennensi (Clement. de summa Trinit. et Fid. eath. tit. 4) definita, et in Lateranensi sub Leone X confirmata (se*. VIII can. Apostolici regim.): .Anima intellectiva Mt forma humani corporis per se et eMentialiter**. Nam ex hac definitione sequitur animam non poMC naturaliter cognoscere immateriale in ae ipso, Md sub forma aliqua sensibili; cum notum sit axioma: .Modus operandi conformis Mt modo existendi.*. Omittimus pariter, posite immediate Dei cognitione, *raptum et prophetiam* non omo amplios extraordinaria facta et miraenlosa, eo modo quo explicantur a sancto Augustino aliisque patribus et scholasticis per extraordinaria® intellectus elevationem et Sentientium facnltatum suspensionem. Nonnullas potius ontologismi sequelas attingamus.

10.

Ontologismus viam late sternit *ratioHolirmo.* 8i enim mens nostra non a creatis rebus ad Dei cogni-

tionem Meendit, Md ad immediatam ai» visionem admittitur, Dana naturaliter intuebitur m modo quo eat, seilieot non nolam proat net mub ia nutum, tad attain ut Mt tria» ia perMnia; quia immediata alieuiu obieeti cognitio postulat, at obiratum prout raipaa Mt ia m ipso eogaoMatar. Mysteria igitur aequa ao natural» veritates, a meate nostra naturaliter cognoaei possent, nae «atcedarwil rrrrs *netùnu /uannu ùtitUiftutiet,* qnod aperto affirmant nonnulli ontologi exempli gratia Thomaa Morun et Franciecue Lavarino, quorum eunt verba notata (EnckJop. seientif. per Torn. Moro e Fr. Lavsrino, vol. 1, pag. 312,314; Torino 1836). Hi» recte scribebat Zarelli: „8i vera esset ontologorum Metentia, omnM homines naturaliter serant beati comprehensores, et Deum ipaum vere possiderent; neo ratio eaaet cur ulterius Christo, redemptione et eccleaia indigerent" (Sint, filon, di Gioberti, cap. 10, p. 30: Parigi 1848).

11.

Viam eternit et *panihtumo.* Notum omnibue eet rerum inteliigibilitatem nil aliud eoae, niai ipaam earum realitatem. „Verum eat id quod eat", inquit a. Augustinus. Et haec eat ratio quare omnea pantheiatae toti in eo aunt ut negent reboa propriam inteliigibilitatem ; optime pervidentes, quod negata aemel rebus intelligibilitate eibi propria, neganda eat etiam ipaa earum réalités. At vero iuxta ontologos rea non eunt intelligibilea in aeipaia, aed solum in Deo. Igitur ree non habent in aeipaia realitatem aibi propriam, aed habent in Deo, ut docent pantheistae. Praeterea, ai audiaa ontologoa, Deua eat in quo et per quem rea intelligimna; ipae eat lumen intelligibile humanae mentis, ac ptoinde Deua pertinet ad eaaentiam animae nostrae, quemadmodum ad eaaentiam animae nostrae certe pertinet lumen intelligendi. Adde quod ai Deua est lumen intelligibile humanae mentis, lumen quo omnes humanae mentes intelligunt esset numérisé idem seu in omnibus unicum. Si unicum caset in omnibus,humanis mentibus lumen intelligibile, unica etiam esset in omnibus hominibus potentia intellectiva; quia cum lumen intelligibile debeat esse intrinaecum potentiae intellectivae, unitas numerics luminis arguit Unitatem nnmericam intellectivae potentiae. Unica autem potentia intellectiva non posset eaae nisi infinitus Dei intellectus : quia lumen infinitum nonnisi ad potentiam infinitam pertinere potest. Igitur si Deus esset lumen intelligibile mentis humanae, una esset mens seu ratio, seu intellectus omnium hominum; et haec unica ratio esset ipsissima Dei ratio

Et sane si theoria haec immediatae Dei cognitionis io historia philosophiae consideretur, ea semper in diversis systematibus apparet vel ut D corollarium necessarium pantheismi, vel *ft* eius necessarium principium. Ita'exempli gratia eet pantheismi corollarium in systemate Spinosae, Schellingii et Hegelii. Spino» enim ex pantheistioo principio : „mentem humanam em modum infinitae cogitationis Dei", docuit-perfectam cognitionem acquiri per intuitum ideae entis perfectissimi, ex qna caeterae ideae deducuntur, et humanam rationem unum idemque esae cum divina (Eih., p. 2, et in tract, de emend, intellect.). Schelling ex principio panthpistico : „htunanum spiritum non esse nisi quandam formam sub qua absolutum se manifestat", deduxit, humanum spiritum intueri in se evolutionem absoluti, ac proinde habere naturaliter immo emstialiter intuitionem intellectualem absoluti sub duabus formis, spiritus nempe et materiae, sera manifestantia (v. cius systema idealis transcend, vers. Grimblot, Paris 1842)r Hegel denique docens humanum spiritumsAM ipeaaa idoam-Ma, quae ia tortio evolationia memento ani conscientiam anquirit, eo M tendere affinant, ut inteUoetualem abeoluti fotaitionom demonstret, quam Rebelling aine demonatratioao admiMrat

Ooutra immediata Dei cognitio tanquam pantbeiami principium m exhibet in systemate Malobtnnohii eiuaque diacipulorum aaqae ad Giobertium. Hi enim ex eo quod immediatam Dei cognitionem mu intuitionem humanae menti naturalem et necessariam mm dixerint, eo tandem adduceti rant, ut docerent, humanam rationem idem mm cum divina ratione, sliasque huiusmodi doctrinae tradiderunt, quo ut darimimi vih ostenderunt, nonnini cum pantheiemo componi possunt.

12.

Ex ontologinmo sequitur et eclectismus. Nam ei omnia in Deo cognoscimus, mena nostra erroris capax mm non potest, et diversae et oppoeitae philosophorum opinionea rant aemper quaedam partes ac velati facies veritatis quod aiunt eclectici.

13.

Etiam in ordine prfictico. qui in tbeoretico fundatur, peaaimae consequentiae ex oadem doctrina inferuntur. Homine enim aemel admieao ad immediatam cum Deo communicationem, aperitur aditua ad theoaophiam quandam mysticam et occultam qua facile pecraaderi ponunt et a culpa liberari actiouM quaelibet, et auperbua cuiuslibet auctoritatis aut legis contemptus, non sine magno moralis et socialis ordinis detrimento. Sane in operibus et libris liberalium ontologiemua plerumque dominatur, et tradi colet tanquam doctrina suis propositis praeparanda peropportuna; et Giobertius ex hac philosophia intuitus infert, naturalem ordinem et supernaturalem re non differre, theologiam esae progressum naturalem philosophiae, immo utramque esse unam eandemque scientiam etc.

14.

HTs aliisque rationibus, quas, ne nimii simus, omittimus permoti, postulamus, ut haec pernicies, quae late vagatur et qua incauti saepe decipiuntur, pro ulute tot animarum quae pereunt a catholico grege, per Vaticanum concilium avertatur; et quod a Romanis congregationibus incoeptum est. a concilio perficiatur.

t Xystus cardinalis Riario Sfonsa archiep. Neapolit.
f loacbim cardinalis Pecci episcopus Perusinus'.

44.

Salvatoris VitolleMhi, epieeopi Auxlmani, propositio de tribue pietatiH offlelle ab epiqgopte inter se reddendis.

Illustrissime ac reverendissime domine.

Inter tot quibus episcopus quotidie detinetur labores, intorque curas,' quas secura affert pastorale ministerium^'haud exiguam certo levamen erit, ei omnM episcopi catholici sibi mutuo auxilium praebere studeant, et assiduis orationibus invicem omnipotentem Deum Oxorent. Hinc aliqui episcopi praesertim Ditionis Ecclesiasticae operae pretium esse existimarunt, ai p|urimi episcopi ia spiritu Domini congregati tria pietatis officia vellent exercere. Primum erga defunctos episcopos, secundum erga Mipsos, tertium erga episcopos in caelis cum Christo regnantes esset persolvendum. v

[1] Ia reliquis postulationibus edendis, quibus nullus a Deputationis secretario praefixus est aaaienu, temporia quo uaaquaequs scripta fuit, ordo, quantam fieri licuit, serratus set.

L Ut prias Aat aatb quilibet epieeepaa vet per a •e, val par alfas sMerdetem miaaam enam quolibet maaaa celebrabit pro «pisoopis reeeae vita fanetis, aae aoa alteram quotaaaia infra oOtavam omnium sanetoram pro omnibus «piaoopi* oathoboia ia Christo quieseeatibu·. ·

Noe est ear ad hase misericordiam fratribus impondendam ratione· coacervandae sint. Neminem •nia profecto latet qaam districtam indicium (Sep.Vf, β) popnli principibus id ait spisoopis imminent: quam facillime ipei omissionibns saltem in pastorali manere obeundo debita contrahant in purgatorio persolvenda; quam denique rarum ait ut particularia suffragia defuncto episcopo, praeter illa in die obitus, et anniversaria brevi aliquando duratura, applicentur. Neo denique illud est silentio praetereundum, licet neminem fugiat, meritum haud exiguum •x tali pietatis officio unumquemque apud Deum consecuturum, et quo plures fuerint episc. con- B gregati, eo copiosius unicuique suffragium obventurum.

П. Secundum pietatis officium erga seipsos adimplendum in eo situm est, ut omnes sint speciali modo in spiritu congregati coram Domino, dum orationi quotidie vacant aliasque sanctas absolvunt actiones.

Sacra enim Scriptura non semel innuit quid quantum valeat huiusmodi orationis unio (Met. XIX, 19; lob. cap. 42, 8). Quare sive mentali orationi, sive piae lectioni vacent, sive missam celebrent, sive horas canonicas persolvant, sive preces supererogatorias recitent, sive sacras functiones peragant in ecclesia vel oratorio, omnia simul agere proponant. Iu sacro quoque faciendo specialiter orent pro toto episcopatu catholico, et infra octavam sanctorum Petri et Pauli unam missam celebrent pro incolamitate summi pontificis omniumque episcoporum, C et pro sanctificatione gregis unicuique commissi.

Ut autem haec pia unio firmior in dies evadat, Reginae apostolorum tutelae et patrocinio commendanda erit, ac proinde neminem ex episcopis pigebit post horas canonicas vel alio tempore semel in die orationem illam venerabilis Claudii Bernardi recitare *Memorare* piissime *Virgo,* et ter deinceps illam invocare *Virgo immaculata, Regina apoetolorum ora pro nabit.*

III. Tertium denique pietatis officium postulat, ut speciali cultu prosequamur omnes episcopos, qui in terris degentes pastorali munere sanctissime perfuncti snnt, quique nunc in caelis degentes semper parati et prompti sunt ad interveniendum apnd Deum pro his, qui missi ad excolendam vineam Domini in labores eorum introierunt. Quapropter in fine horarum canonicarum commemorationem facient episcoporum, quorum illa die festum agitur, D et omnium sanctorum episcoporum.

I.

Ani.: Patlorte optimi, gui animam posuistis pro ovibtu, intercedite pro nobit s. pro *grege nottro ad Dominum.*

V. Benedicite rmrdot»i *Domini Domino.*

R. Benedicite tt euperexaltate tam in tatcula.

Ortrntu.

Dttu gui in tanctit tait tt exemplum st praesidium *coUooatii,* rimesd· *nobit /amulit tuis, amotorum omnium axtitüipm,* piorum awmoriam *hodie recolimue, tt exempla tectori tt protectione muniri. Per Chrittum.*

II.

Ani.: Omntt taneti pontifical, eetote memoret nottri, deprecamini pro nobit filium Dei taetrdottm magnum.

Canam, smuu tomos Lin.

Or—i.

ft—MMMβ 4MJMT Mi flH—riC— iüβ *ft* MNMMMI 4MIM^Φ—I «sanais, *ta* «u *pattoraH tifabt abeundo tuptritmmr tt tutifie* preaspsMumr. Per Christum.

Hase tria pietati· officia si adimploaatar, nominem praeterit quantum inde auxilii et meriti ooesequi possint episcopi qaia vel sxpsssae vel molestias sustinere eogaatar. Qaapropter ego has tibi litterae eoribendas duxi, dum tibi faaeta omnia et felicia precor a Domine.

Datum Romae, die 12 ianuarii 1870.

Humillimae et addictissimus famulus
Salvator archiepiscopus episcopus Auximanus
•t Cingulanus.

46 c.

Supplicatio episcopi Laqaadonieuis pro parvulis ia matenso utero clausis.

Beatissime Pater.

Franciscos Msjorsini episcopos Laquedonieosis ad vestros sanctissimos pedes provolutus humillime sanctitati vestrae exponit quod ipse dum intentus esset studio schematis super doctrina Catholica de transfusione peccati originalis, casu pervenit in manus suas quidam liber, coi titulus; *Dt rtmtdio* wliraw satetis pro parvuli· m *nitro* deusis *tint* baptismal* morfaübM, auctore Ignatio Ludovico Bianchi, ex clericis regularibus.

Iu hoc perlegendo libro visum est oratori quod argumenta quae continet summa sint consideratione digna, nam praefatus auctor nimio permotus selo, et ardentissime charitate flagrans pro saluto infantium ; sine baptismate decedentium antequam ad lucem perveniant, ingeniose remedium excogitatum proponit ad salvandae eorumdem infantium animas per flaminis baptisma mediante formula deprecatoria per matrem infantis facienda et ad thronum divinae misericordiae dirigenda, quae fidem, voluntatem, ae desiderium ipsi is exprimst ad baptismum recipiendum, rendo mortem in contestationem fidei, quam o proprio infans confiteri nequit. — Hanc formul auctor refert in pagina 102 et 104, et perpendenda.

Ipse auctor demonstrat huiusmodi remedium non opponi doctrinae catholicae circa transfusionem peccati originalis, neque verbis Redemptoris; *Nih quit renatat fuerit ex agna tt Spiritu eancto,* uou *poteit* Mfrotr· m *regnum Dii;* immo esae consentaneum, nam ecclesia admittit baptismum sic dictum flaminis, cum impossibile sit baptismum fluminis: ac proinde pertinere ad ecclesiam docere de modo possibili applicandi fructum redemptionis per baptismum infantibus in utero inorientibus, quia Deus vult omnes salvos fieri. Et postea Ostendit in proposito remedio, *talea temper. oaihoUoa fide,* non adesae periculum errandi cum hétérodoxie, nam non affirmatur quod parvuli poseiat salvari absque baptismo, sed agitur tantum de modo quo infans in utero frui possit effectu salutari divinae institutionis.

Propterea auctor, pagina sexta ad vigesimam; innixus verbis sacrae Scripturae gravibus rationibus probat parvulos a primo tempore quo Deus infundit animam rationalem corpori dici posse vere eese nato·, licet nondum in luoem a^iü sint, ideoque poese renasci per baptismum, ad delendam maculam originalem iam in utero contractam, qnae si in utero contrahitur, id utero etiam debet esse possibilitas eam tollendi, quia Christus pro omnibus mortuas

*

est, «t Apoetotas non faeit dtattaetioaoon falter bominee extatautoe la «tara, vol extra «tatam..

Deinde, pagina vigratata ad raxagratatam, ostendit qaod pro parvulis in «tara etaoeio Morieatibns debet race remediam aeternae talutio, quod remedium ab eoelosia magistra fldal art axpfaoandani (noa quidem de novo inatitaeado aed taatam declarando) uti oonsequeno divinae iratitatioais, scilicet per effectum baptismi, modo poeaibili in omu applicandi.*

Et quoniam ipsa eecleeia apppllat baptismum sacramentum regenerationis, coquitur quod statuero aliquid debent etiam pro infantibus in utero clausis, qui cum iam sint generati, videntur capaces esse et regenerationis, ne a Christi meritis omnino excludantur.

Hia accedit quod summus pontifex Benedictus XIV, lib. VU, cap. V, § VI, in sua doctissima Synodo dtoeossoaa, loquens de baptismo collate infanti in matris utero latitanti, ita se expreMit: „Verum quoniam ultimum controversiae iudieinm a sede apostolioa eit proferendum, tutius erit ut episcopus istud expectet*. Videtur ergo non reprobare praxim baptisandi parvulos in utero matrix Et ita apud ipsum loco citato aenait Baldna, Tournoi/, et alii: ideoque summae utilitatis spiritualis erit ai ecclesia examinet ac declaret modum quo istorum infantium animae per baptismum possint salvari.

His igitur expositis, beatissime pater, sanctitatem vestram supplex orator rogare audet, ut hoc votum benigne excipere dignetur, et supremo sapientiae suae oraculo opportuna disponere velit pro examinatione. theologica istinc libri, ut si sanctitas vestra, Spiritu sancto afflante, aliquid super hae re affirmative statuere existimaverit, procul dubie saluberrimum erit, tum ad exaltationem divinae providentiae, tum ad aeternam animarum salutem pro- C curandam.

Denique sanctitatia vestrae pedes humiliter deosculando apostolicam benedictionem efflagitat.

Romae pridie idua februarii anno Domini MDCCCLXX.

Sanctitatis vestrae humillimus obedientimimus addictissimus filius et famulus

Franciscus Majorsini episcopus Laquedoniensis.

Formule oraiionii nomine filii in utero datui a matre Deo porrigenda.

Pagina 103.

Ofatio.

Respice, Domine Deus, ad infantulam, quem tu in utero meo generari voluisti. Quoniam per carnalem istam generationem, communi originalis peccati labe coinquinatus, in regnum tuum nisi apiritualiter renascatur introire non potest: ipsemet D infantulus, qui ut puer nescit loqui, te deprecatur Deum optimum maximum per me matrem suam, ut si forte ex concursu oocureuquo causarum naturalium, quM tu nec impedire nec immutare teneris, mortem in utero meo ait subiturae, te, inquam, per me matrem suam infantulus iste deprecatur, ut sicut infantes ab iniquo Herode occisi tui praeoonium non loquendo sed moriendo confessi sunt, ita eius mortem excipias in confessionem verae fidei, et in contestationem ardentissimi desiderii eo regenerari lavacro si fieri posset in ntero, quod tuae ecclesiae consignasti, ut regeneraretur extra uterum.

Formula bntoit

Pagina 104.

Domine, infantulus, quem me in utero gestare voluisti, per me matrem suam deprecatur, çt si in utero esset mortem subituras, eius mortem^eXcipias ia onnltabtadmta Moi, et ta ocnteotaMouem desiderii oo ta «tara ragangrari lavacro, q»0 regoMraretar extra nteram.

464.

IMietw» ab «ne o theologia lataai de dicta propoeitloM eplatepl Laq«edraüMtata.

I) veeoovo di Laoedonla, Monsignor Mqÿormni, ha presoatato un vote per la dofintaivM dell' Assuaxione delta beata Vergine, o di questo io non mi occupo: inoltre ha presentato una supplica in cui 'brevemente rapone ia dottrina contenuta nell' operetta del Padre Bianchi, Chiorioo Regotare, *Do nntiu alternai κώΐό* propsreubs m ntero *dan·* sis sms *baptiimate morientibut, e* domanda çhe si esamini se tali bambini poraaao ralvarsi col mexxo proposto dal dette sutore; insieme coïta supplica ha unito una copia dell' opera del Bianchi, in latino e in italiano, Veneaia 1760: di questa dottrina disoorrete brevemente.

I. *Quale lia ttcondo il Dtdri Bianchi il mette da Guù Criito utituito per la mluie di que' bambini eiu muoiono nd? utero materno.*

Di questo messo trstta la proposisione III: *Determinatur remedium alternae talutii pro pertulit* ia *utero denuo* sine *baptiimate deeedintibue.*

^Oblatio mortis pueri in fidei ac baptismi contestationem, Deo porrecta a matre praegnante nomino filii, tamquam eiusdem propria, qua filius per vocem matris (sub orationis formula) deprecetur Deum, ut si forte mortem sit in utero subituras, dignetur Deus excipere eius morten, in contestationem fidei, ardeiitisque voti eo regenerari lavacro in utero, quo regeneraretur extra uterum

II. Stato *della quùtione.*

I· II Bianchi non impugna menomatnente il domma, che niuno puô salvarsi sensa il battesimo o *fiumûeù, o fiomime, o tanquinie;* e però la sua dottrina si differentia da quelle de' protestant!, i quali negano la nécessité del battesimo. — 2*JJ Bianchi sostiene che quell' offerte che fa la madré giustifica e santifica il bambino (caso che questi muoia neU**utero chiuso) *ex opere operato,* cioè è il messo divinamente istituito con sui questi bambini possono oonleguire 1' eterna salute «n eia *ordinario:* quindi ei vode che a queuta dottrina non suffraga la sentons^ dei Gereone: "Debent mulieres praegnantes, similiter et viri sui per se et alios diligentius preces fandere Deo, et ad sanctos angelos custodes hominum, etiam puerorum in utero; debent ad caeteros sanctos sanotasque omnes confugere, quatenus infans nondum natus, si forte moriturus est priusquam ad baptismi fluminis gratiam pervenire valeat, dignetur ipsum Dominus lesus summus pontifex baptismo Spiritus sancti praeveniendo misericorditer consecrare. *Quit enim icit, si forte exaudiat Deui, tmo* yms *non deootiui tperare valeat, quod orationem humilium ei* in se sperantium *nequaquam detpieiat?* Proficit haec consideratio ad excitationem devotionis in parentibus, proficit ad leviandam eorum angustiam, dum sine baptismo decedit puer, quia non omnis inde spes ablata eet. *Sed neque abique revelatione dedar (fateor) certitudo".* Coe) il Gersons nei sermone sulta nativité delta beata Vergine tenuto innansi a' padri dei concilio di Costansa*, ed è seguito da alouni Kntiohi: ma è chiaro che questi parlano della provvidensa straordinaria, non dell' ordinaria, dell' *aptu operanti!,* non dell' *opere* operato, di una pia credensa, non di una dottrina implicitamente o virtualmente rivelata, come protende H Bianchi çhe sia quelle da lui

1 P- ta.

• Opp. t. ΠI, e. I860, énvena 1706.

rsaose la mow1. K poi da notai· iwh omUo lasi·» b «m d» priantpah argomeuu cou tui ujv>a •h' d awartito dall' «diter· dalla opw· dal Genoa·, ehe è omeaao da B«W eha oitaao il pee·· eha ho recitato, rai· a dira, eha lo »tma GonoM altrova écrira Mooiataaiaatot OMgoasi Dtow *(parmtloo)* ad *Îeftilw* flMdl tN Il4w flHV~ tiFW# M flMCMMfcfV'p Mi *eifat* *IMÎIMmA* *tunse, «nos confiât «aa* aaa m<ms ignorare, tauaa NMI

>. U Gaatano nel oommauto dalla Somma di a Tommaao, III q. LXVUI, inaogaa ohe i ÿambini nati ehe maoiono sensa poter rioevare U batteaùao poaaono Mirerai par la fade do' genitori o il deaidorio del batteeimo da' genitori concepito pel figlio: „Debet in tali oa»u parana aigno crucia infantem cum invocatione Trinitati· muoire, sicque Deo offerre morientem in nomine Patria, et Filii et Spiritu· Mnoti*: poi eatende qtleato beneficio anche a' bambini ohe muoiono nell' utero: „In articulo undecimo ocourrit acribendum sub correctione tamen: Parvulo· in materna uteris periclitantes pouce salvari per Moramentum baptismi, non in re aed in roto •uaceptum, cum aliqua benedictione prolia, seu oblatione ipaiua ad Deum eum inrocatione Trinitati·.* L' opinione del Bianchi ai diversifies per tre capi da quelle del Gaetano: 1* il aecondo parla anche dei bambini che aono nati, il primo aolo di quelli che muoiono nel! utero cbiuao, giaccbb quanto agli altri (oompreai anche quelli che aebbene aiano nell' utero, pure ai poaaono redere, o toccare almeno con qualcbe strumento*, tiene ch' b neceamrio il batteeimo reale*. Il Gaetano eaige in genere che •i dia al bambino una benedisione, o che venge offerto a Dio; il Bianchi ruole ohe ai debba a Dio offrira preoiMmente la morte del bambino m coh*ttiiaoiont* della fede e dell' ardente deaiderio del batteaimo9. Il Gaetano ai contenta che queat'offerte aie fatte dall' uno o dall' altro de' genitori: ii Bianchi tiene che non b ralida ae non b fatte dalla madré; il Bianchi aggiunge un' ultra differensa, ma <b una aofiattcheria*. Quante però alla coûtante amendue conrengono in queat' opinione, i bambini cbe muoiono hell' utero materno poaaono Mirerai sensa il batteaimo ia rs, e Γ autore ateaao non lo neg·9.

4. Si debbono distinguere tre quialioni: 1* che debba dirai della dottrina del Gaetano che i bambini che muoiono nell' utero poMono salrani sense il batteaimo ta *rt:* 9" che debba dirai della dottrina propria del Bianchi, che eiob solo la fade 0 il desiderio della madré pub giorare al figlio. e che non pub giovargli ae non offre precitemente la morte del figlio: b évidente che se b falae l' opinione del Gaetano, dev' easare falsa anche quelle del Bianchi; ma la seconda preaenta più errori di quelli che present! la prima: 3° ohe debba dirai de' principii sn' quali il Bianchi fonda la au· sentensa.

III. Ceroto atonico *dttf opinion· del Bianeki.*

Il Bianchi atampb l' opere di oui parliamo a Venesia nel 1768, e perohb la poteaacro leggere anche le madri vi uni la versione italiens. Dopo due anni fa riatampata esiandio a Venesia, ma oecraaciata ad *ilhutrata,* e vi fu poato il titolo di Diasarioaictw fiaieo-tsoloyica: il perché di queato titolo lo aocennerb appreaao. Queat' altra edisione b preoeduta de un' ultra diaaertaaione in oui traita della relasione cira paaaa fra la wuMjrinesûnu « *gli appotiti* délia madré oon quelli dei feto; questa re-

› p. 114.

9 Liber de vita Spirituali Mimas, Opp. t. III, e. 18.

• p. ».

9 p. IM.

9 pp. 164M·

A

ohe il daridatia dalla maire prodnao nal bambino gh affetti ataaai dal battoeimn raale qaaato alla giaatificexione e alla aaatifioanio··; neUa prima adiaiona promette ehe appranaa avrabba trattato la qaietioM Aaaeei: Mlle seconda adiaiona mantiaaa

b la promeeaa premettendo aaa dieaartaaiona copra qaaata mlasionc lo appena ho date na'oochiata alla aoeonda edimoao, giaeehb mi aoao «Morte che in aaaa non avrù fhtto altro oho oμτμμτ» ad ill--atrora gli errori oontoauti Mlle prima, e aegnatamante avrù avolto più ampiamento Γargumente dalla relaaioM fiaiea dalla madré col fate, o percib ri aggiuue il titolo di dtaaardaaieaa jfeieo-ittlogM·. In qaasta aoeonda adisiona ei trorano anche le letter· di nn carte patr· Baaaa agoatiniano reneto, del-. Γaroiprete di Corigliaao e di quelle di Ariane a del Sambiaai ex-generale de' chierici' regolari, i

B quali tutti approvano in dottrina del Bianchi: un'altru latten, in cui si dice ohe quell· dottrina era piaciuta ad «leoni teologi dei)· Bavien; b notato •nche che le lettere di altri celebri filoaofi e teologi ai erano perdute, ma quelle eh' b più notabile b la letter· di monaigner Negri vescovo di Parenso. il quale dioeva ali' sutore, ohe avrebbe procurato d'inainuare a' parrochi che eonaigliaaaero aile donne incinte *U* rtoaadso propoato dall' autore. In queata atesM seconda edisione Γ autore agginnse una tersa diaaertaaione per proven ohe pe' bambini non ehiuai nell' utero non vi b altro messo di nlute ohe il batteaimo real·, il ehe fece perohb riuaoiaae meno dura l' eccesione fatte pe' bambini ehiuai nell' utero. Il Bianohi aveva moite selo, ma il auo libro moatra •d evidens· che non aveva molto ingegno, e che anche più acaraa era la sua dottrina ed erudisione teologica. — LJ anno ateaao delle aeconda edisione

C fit atampate a Faensa uns oonfutasionè col titolo, *Clmontii Blatii QransorteMû* aaeaocA» *CentaUulotuit* •ocras thaolopias *profottorit* «o *ntonattorio Clatttmi* Bowaiiaa. *Dùtortetio* adesraata aoaoat ayatama po *tri* d. Blmciii clorioi rtgularu: Dt rtntdù atitrnat taltdù* etc.; de eate apprendiamo ohe anche le donnicciuole leggevano il lavoro del Bianchi, e lo leggevano Muanao own *doUclationt*;* e il Biagi fa aoapettere che gib indotte da queata lettura alcune madri a fare l' offert· suggerite del Bianchi, si erano poi abbandonate ail' ecceeso o esposte al pericolo dell' infanticidio, aicure che il bambino si aarebbe salvato. Questa confutasione non b di gran polso, ma h sufficiente.

IV. *Si dintottra 1* cht · bambini aneht chitui ntlŸntrro maltnto di region comsma non* poaaono *taloarti* senaa *il battetimo rtalt ;ÿ*t cht Ÿatotriro il contrario i almono obitttioamtnlo* araata.

La prima parte di quest' asaersione si trova dimoatrata e pienamente da molti teologi: eaai impugnano i! Gaetano, il quale, corne ai b dette, estendeva queato benaficio anche a' bambini uaciti dall'Tutero e che aono in oaso di neceaaitb. lo mi oontento di accennare due argomenti molto ovvii: 1" La prami della chiete. Le praaai della chieM chiare, coatanti e universali hanno obiettivamente lo steMO valore che le definisioni eapreaae; ma innansi tutto per ben appressere tutto il valore dejla praasi di oui ora si parla b da notare che le praaai ai distinguono in due apecie: altre aono positive (per eaempio la praaai di non ribattessare quelli ch' erano stati battesMti dagli eretici), altre negative (per eaempio la prasai di non battessare i figli degi' infedeli, prima Ohe abbiano l' uso della ragione contre la volonté o all' inaaputa dei genitori):

• p IS.

• p. ns.

la protêt 41 h * offrira a Dio fl bambine «Mm a nell'utero Mtmt «o· «■!■».«M qoo»t «Mite ia qualunqae modo «ia totta, oqnivalga m opéré operato al batteaimo ia veto dal bambino, è negative. La oontuotadlni aogativo sdao aneh'Meo 41 dae sorti: aaa merita propriamMte U noam 41 eoaaaatadine oeeloeiMtiea, a ai ba qaande la ohiesa ai attisas doll' operaro ia qOalehe modo, dal preeorivoro qaAleho ooea, in quel tempo o in .quelle otreoetaato ia oui ae poterne operare in quai niodo^priMariaera quegli ordini, aarebbo obUgato a fitrlor'di quanta aorta era la praaai di non ribatteaaare quelli obo erano stati battenati dagli orotiei; m la ebiaaa non avoaea tonuto par valido il batteaimo de queeti amminiatrato, nemuna regions avrobbe potato eeuaarla dal non ribattoaaaro quelli obo oeci avovano battessato: laonde questa praaai équivale obiettivamonto alla definiaiono «aprema: è una eonauetndine negative qublla di non ^attonsare i Igli do-JI gl' infedeli ieeitis *parmtAtu;* « pure a. Tommaao tione che mm provi in modo apodittieo, che la obieM non ha questo diritto*. Un'ultra sorte di praaai negativa è quella ehe non merita il nome e non ha il valore di praaai ecclesiastica, e ai haquando la ohiesa non eoercita qnalehe diritto i» quege droosiante, in quel tempo, ehe non riohledono 1' neo di questo diritto, o che anti domandano il non-uao: per esempio dal non avere la ehieea radunati i concilii eoutneniei al tempo degi' imperatori pagani, non ae ne puè inferire ehe non abbia queeto diritto. Or venendo al batteaimo de* bambini, la ehioaa mai non ha preaeritto nè oonsigliato aile madri di. offrira a Dio la morte del bambino (easo ohe queeti moriaae nell' utero) ia eoniestasioas della fedé e del desiderio del batteaimo riguardando queat' offerte com' équivalente e* opera operato al batteaimo reale, nè ai ha memoria ohe le madri eristiane io C abbiano mai fatto, nè lo fanno al preaente; ma ao fosse vers la dottrina del Bianohi queeta oondotta della ohiesa non potrobbe affatto concilierai cou la aua aantitè, giacchè seconde quella dottrina la ehieea avrebbe per dioiannove aecoli al tutto traeourato il messo divinamente istitnito per la saluto di questi bambini, e aarebbo da attribuirai tutto e solo a eolpa della ehioaa che miiioni di bambini morti nell'utero siano Mclusi dalla visione intuitive di Dio, nè puè dirai ehe il tempo e lo oirèoatanse abbiano finora impedito 1' uso di questo rimedio, emendo ciè falsissimo e quanto *fatto,* giacchè neosan tempo e nessuna eireostanaa ha mai impedito quoet' uso, e quanto ol dsrtfto, impereiocchè quelle oh' è necessario di necesitè Λ es—· a eonseguire 1'eterna salute, la chieaa i oNspato a pratioario in tutti i tempi e in tutti i luoghi, quando si tratta di persone ohe in qualch» modo appartongono alla ohiesa; D or su' figli dei cristiani la ohiesa ha un diritto rigorosisaimo, o perii puè battessarli anebo inatlM pormlidM. Sarobbe oom molto facile svolgero queat' argomento, ma a me basta 1' averlo aooennato, perché è inutile aggiungore altro; o perd oonohiudo ohe la dottrina del Bianohi escendo contraria alia consuetudine ecclesiastica propriamento dotta, ohiara, ooetante ed universale, è aaoohatamonto da rigettarsi: quindi il Vega non dubita diro:|* Hind detorrere omnee deberet a sententia Caietani, quod nunquam ecclesia usa eat illo benedictionum et procum remedio quod ipse adinvenit*.* Non eo perché il Biagi abbia ornesso affatto quoet' argomento.

3° II consenso do' teologi. I teologi di unanimo consenso insegnano come un capo ohe portamento appartiens alla fado o alla dottrina oattolioa, ohe pe' tmahttoi m vi è abra·**·» di sahrte, «mm4» _ ordinaria, «ba fl bMtaetaM resrr Ho daté» Λ msaaitoe tftin, « h il voga dice: ,O·μ sebnlastM qoM mihi contigit legare, exceptis Oaiaiaao et Goroono, stant pro hae sententia*1: ma il Goroone egH io nomina appoggiato ali' autorité deU'Kokio. Nel oeaeilio di TrMto fti propesto di eondannare l' opinione dal Gaetano; na tobs la difuM solo il fleripando eoa tre deboliasime ragioni, le qoali aoa persuasero gli altri; tuttaria non fb.eondanneto quest' artieolo, „di eho, sorivo il Pallaviciài, apporterons la ragions, oh'egli non appartMova alla dottrina del batteaimo, onde potovasi tralaaoiare sense ehe un tel ailensio lo diohiarasM par toUorabilo**. Dunque i teologi tridentini non tenovano per tollerabile quell' artieolo. Appresso a. Pio V feoe togliere daU'edisione romane della opera del Gaetano le sentense oho ho copra riferito. L' opinione del Gaetano non trovb oho poohi saguaei, e il Berry dioe oho la difooero solo Tommaao Campanella e Giovanni Caramuele, ,at ut sunt illi portentosarum opinionum magistri, adeo non est id Caietano perhonorificum, ut dedecori codât potius et ignominiae, non alioa illum praeter Caramuelem et Campanellam sequaces et adetipulatores babuieee**. AH' inoontro Γ universale dei,teologi la rigetta corne eertamente oontraria alla dottrina o alla fede eattolica; ma è impossibile ehe 1' universale de' teologi ténga corne eertamente opposta alla dottrina o alla fede oattolioa una sentence vent: dunque eoe.

Psrto sscoMto. La dottrina ohe i bambini ohiusi nell' utero materno possono in via ordinaria ealvarai per la fede e il dMiderio del battMi'mo ooneepito da' genitori, cioè sensa il batteaimo reale, è almeno obiettivamepte eretioale.

ÿ. B. Dice, Almeno obiettivamente, ma non meccano gravi teologi i quali la diqono taie anche subiottivamente. — Prova. Gmù Cristo ha detto: Atmen amsa dice *Ubi, ttiti fttù rtnattu ftmrit dmu,* non potost eûtora rsgnwm De»· Ioh. III, 3. Or bene 1· il opntMto prouimo dico aperto che la nuova nativité di coi parla Gmù Cristo, cioè la nativité spirituale, suppone giè la nativité naturale fuori dell' utero; (dico, fuori dell' utero, impereiocchè il Biancbi distingue la nativité nell' utero dalla nativité fuori dell' utero, e sostiene ehe i èomèiat, cée stonno rincAùus dentro Γ «toro sono eerwnento not»4: per queeta interpretations sta anche la tradisione verbale e la traditione reale, cioè la consuetudine ecclesiastica. S* Bimilmente la traditione verbale e la reale mettono fuori di controversia che quanto a quelli che non hanno 1' uso della ragione il battesimo reale è di nécessité di mette. Dunque il dire che i bambini ohiusi nell' utero materno possono salvarsi sensa il battMimo reale contraddice formcimente ail' oracolo evangelieo.

IV. *La dattriaa ‹M Biaadu i trroata faùuidio par altri tapi.*

N.B. 1* Dico, la dottrina, e non pario perciè di tutto il suo sistema. 3· Dico, *ipiaadie* per altri eapi, e perd suppongo oh' eeea è da rigettarai ed è almeno obiettivamente eretioale; il the è évidente, giacchè si è dimoetrato ohe è da rigettarai ed è almeno obiettivamente ereticalo l'aaserire che i bambini ohiusi nell' utero poaeano ealvarai tenta il battMimo reale; or quMto è appunto quelle ohe dice il Bianohi: egli non fa altro ohe aggiungervi la conditione, ohe il dMiderio dei battMimo debba emere

' S· q. I, a l», e.
› *Dt* nutyMsM, L V, e. XVI, p. AlaaU 1M4.

| Ml-
• L. IX, s. Vin, a. A t IU, ›. to. Faensa 17W.
* *Dr* Sacrem. D. II Praei XV. Opp. t IV, p. 4M, Lions 1770.
« p.4.

MMtfft· daBa mdi·,' altrisMati ım λ «·M·; ·т A . a 4«.

quanta «oadbiM· ,k sssk"au· m ata» «nn. Prova. II dIr· «ha il dwidwio dal batteabao-aolo quand· k oonropite dalla saadro santifioa il figB· Mr *tfrn tpirMt* k ana dottrina makarialistiea, inspanioeekk sappoM eh· Γnnioo· material· eh· vi ha ha la doaea iaeiata · Π fate pea·· prodarro nall' aalaia dagii effatti Mpraaaatarali. laoltre ooafina eon 1' aroala oh· 1 Bgli da'«riatiaai aoa abbi-•oguiao <M batterimo, giaechh quegli aatichl dppanto dal!' uni··· material· de' («nitori jool figUo infcrivano ehc qaastp nasee aantifieato.

VI. ArecdU a<s«Aa dsf prwscipv» m' «ni W Biased· ri /end·, *I** mm «perfaawnl· «rranri, *i* aUri mm prrietltti,* 9* aU(^> *atMnieà» gratuiti tee.* Non fo eha darn· on ssggio. pràno. I] ·ηo primo principio k «h· t teasksat, *ehe itaM» iœhàui dtntro Catera,* «··· «fremmite «att*, · sopratutto oon qnMto principio prove la eue tesi, · «ciogli· le difficoltA, B ed è curio·· h risposta ch· dh alla diAoolth ehe ·. Pio V voile ob· dalle opera d·! Gaetano foaee espunta la dottrina di oui aopra ai h perlato: „Cnm iam inyaluiaaet eo temporia opinio, puero· in utero existent·· nondum Vere noto· eaae; ao renaaoendi necessitas appelleretur ad solam vulgarem nativitatem ex utero; aliunde in regnum caelorum nemo poaait introire, niei apiritualiter renascatur; clare innoteecit quod e« in «uppoaitione Caietani opinio, quae in fide parentum aiebat, puero· in utero periclitante· posse salvari: opinio illa recedebat a •oppositione principii, quae per fidem ant votum parentum aiebat puero· poaae renasci, eum nondum ement 'nati; et renaaoentiae nécessita· «e comatum *rzplieatiaiu* verborum, Xiri yuia rvuatua *furit,* appellaret ad •olam nativitatem vulgarem ex utero, nativitate in utero minim· comprehenaa. Ab boo autem contradictioni· periculo abeat opinio noatra, C quae, cum in prima proposition· satjs auperque ostenderit, puero· in utero concepto·, ac anima rationali inatructos vere nato· eaae, etc.ll* In sostanxa egli dice che a tempo di a. Pio V la dottrina del Gaetano era erronea, giacchè ai tenera ch« il bambino chiuao neir utero non è nato, « périt l« parole, *Niti qai» mata» fiurit,* cemamemanta a* Mtarprataenno di que|la rigeneraxione spirituale ehe hé luogo dopo la nativité fuori dell' utero; ma che avendo egli dimoatrato che il bambino chiuao nell' utero è anche nato, o perii che in queato senso debbono interpretant le parole di Geaù Criato, la au· sentenxa non è più erronea: dunque egli tiene che un tempo le parole di Gesù Criato erano *eeataataauntt tpiegat»* in un aenao falao; dottrina apèrtaœente ereticale. Inoltre questa dottrina d identic· · quell· di que' moderni, i queli dioono che if progresso nolle diaeipline filosofiche pub far cangiare i dommi. — Mi vergogne di riferire i'argomento che ricava dalle voglie della donna ineinta; e pure egli ne fa gran caao·.

Part» feonda. Soatiene com· certissimo ehe ae non ai ammette la ana dottrina, n· viene neceasariamente eh· il demerito di Adamo è stato più efficace del merito di Criato·: argumentation· perieoloaa molto, giacchè mena neoessariamente aconchiudere, ehe la Redenmone rijnetta Γ uomo nello atato in eui era Adamo prim· della eolpa.

Parte tma. Suppone come certo ehe nello atato della iegge di natura, e in quelle della legge •critta, i bambini non nati potevano salvant per la fed· della madrel: aaaeraione al tutto gratuita.

▮ ».<· У

• p. IM.

« p. 70.

« p. ao.

» p. S8.

iMuds HmMmI iMrrat, epiaeepi CheneaeMia, v«ta mmU1« McuMMie· Vatieaqo proponendal. 4870 februarii 13.

; «. .

Kpitiala ad Pάα papam IX,

Baatiarim· .Pater.

Ultimus «orum qua· sacra paierait·· tua fratre· •uoe nominaro dignatur, Chorsoneai in pariibn· infiddiam episcopus, qui ad concilium oeeumenicum quod convocasti venire non potuit, anxietate cordi· promu· aedi apostolicae tuae scripti· appropinquare audet. Horreo vider· quot in hac patria mea Germanica viri eum laid tum eoeleaiaatioi obliterate filialia itfte pietati· quam nuper in catholici· huiua nationi· laudaveras memoria, nunc supremam et. infallibilem tuam in docendis fidei veritatibus auoritatem blaterando impugnant, simplicia et fidelia populi aenaum pervertente· ae ai fieri pomit ab obedientia et reverentia paatori et doctori omnium Christianorum debita avertente·. Ad haec acbismatiea molimina nisi .primam certe fortissimam impulsionem dedit perfidus illo et maledicus historiae ecclMiaaticae in universitate Monscensi professor, olim d· doctrine catholica haud immeritus; quem long· mutatum ab illo discipuli et asaeclae, pro tenui huius aetatis acientia iurantea in verb· magistri, caece sequuntur. Hos inter eheu plerique •aerae theologiae in universitatibus et academiia Germaniae professore· existunt, qui iuniorem clerum sibi traditum opinionum suarum commenti· imbuunt, ita nt istiua multo maior pars hic et ubique illorum sententiis inhaereat. Tantam seditionem comprimer· facile fuisset et foret, nisi plurimi Germaniae episcopi, ex quo Futdam convenerunt. summo pontificis Romani magisterio parum favere aut saltem infallibilitatis eiusdem per concilium definitioni quasi inopportunae resistere in suis dioecesibus audirentur. Quae vero definitio nisi a concilio Vaticano pronuntiaretur, praevidere liceret in mundo confusionem et perturbationem exitiosissimam, in qua ut sanctae sedis ita et latius ecclesiae auctoritatis magia quam ullo tempore peasumdaretur, errores autem pullularent.

Quapropter, sanctissime pater, itidulgeas quaeso filiorum tuorum minimo sed sanctitati tuae deditisaimo, ipsam tuam infallibilem sapientiam implorare, obsecrare, ut semetipsam in et cum concilio Vaticano affirmare velit, tuque fratres tuos a diabolo cribratos per tuam non deficentem fidem in fidem erga tuam propriam auctoritatem coufirmare non differas. Placeat, precor, apostolieo robori tuo perrumpere nefandam istam falsorum fratrum conspiratronem ad decretum illud dogmaticum, quod ii qui •nnt undique fideles anhelante· expectant, cavillationibus suis garruliaque sermonibus ao commentis indefinite impediendum.

Quinimo quod adversarii pontificiae infallibilitetis eidem temere et perpere obiiciunt, factum praedecesaoris tui Honorii, id certe nil facit ad illam concutiendam, sed valde impellit ad eandem declarandam: quippe posteritas Pio nono exprobrare non poterit, quod veritati catholicae subdole et violenter impugnatae definiendae supersederit, „immaculatam apostolicae traditionis regulam a praedeoeworibua acceptam maculari aacrilega proditione** illorum sinon». Perficies /potius, beatisaime Pater,

▮ Primus prodiit spud Moller. *Ltbe»* end *Briffe* «m *J<A. Tluodar lMn»t* (Trsviria, 1887 - 8»), parte Hl, peg. XXIX; deinde spud Augutisum de Roskovâny, Bomoaw *ixmtifa tcchtia» prima» rf prvtctp»* civdu, tom VIII (nep. XVIII). Nltsiae, 188», pag· »08-11.

quod coepi«t<,o'puB .cuncti· mundum putgen· Αχοη- g octholicce . doctrinae› in' iUam Wltimd reeolvendae bu·*1; excelsaque pbntificatus tnimerita •umulahisvà)rmslex*e«sf fundamentum ; quippe cum et in omni-

corpnabisque dogmate^ illo, qudd solum omnibus fidei varitatibuf conservandis, eluctdaiidisque sufficit atque requiritur.^/ Tantu^kper πιβορπα- beneficium quamprimujp hiundo praestet Spiritus, sanctus ab immaculata sponsa sua exoratus.

tion non posse aestimo, quod peipara Virga quam tu a'labe originalis peccati immunem declarasti. 'tibi Filii sui /icario non sit impetratura, ut ab omni in fide docenda errore immutHe prpclsmeris.

Quae dixi irfdulge. condona: parce, benedic sanctitatis tuae obedientissimo et fidelissimo filio et famulo

+· loanni Theodoro epicopo Chersononsi i. p. i.

„ Aquisgram dom septuagesimapanno Domini 18/0.

b,

Vota concilio proponenda.

a) Vcru dogmstio·.

I. *De beata Maria Virgine.*

1. Beatinsima Virgo Maria, sine macula peccati originalis concepta, non tantum a reatu, sed etiam a *debito* hunc incurrendi libera erat suam destinationem ad matrem Dei.

2. Beatissima Virgo Maria, quae Christo pro aa* lute humana patienti et morienti compassa et postea commortua, divinae iustitiae satisfactionem gratissimam, pro se innocente nullatenus debitam, praestitit, nostri *corredemptrix* cum Christo effecta est, non quidem quoad necessitatem, cui infinitum Christi meritum abunde suffecit, sed per spontaneam et vere meritoriam associationem.

3 Beatissima Virgo Maria, quae sicut Christus mori non debuit, sed ex amore voluit, cum *corpore* y mortuis resuscitato fuit in caelum *USsudtpia.*

II *De Romano pontifice.*

4. Romanus pontifex, utpote „verus Christi vicarius et beati Petri principis apostolorum successor totiusque ecclesiae caput et omnium Christianorum pater et doctor**, in de^nieudis catholicae fidei veritatibus *infallibilis* est. ha ut suis definitionibus consensus episcopatus sive congregati siv*e dispersi non demum consequenter accedat, sed iam antecedenter semper inhaereat, nec ullus unquam ab eis valeat recursus, nec nova earum liceat discyssio; quoniam papa, ut unicum et universale ecclesiae caput et organon, id tantum, sive in concilio sive extra concilium. eloquitur quod tota ecclesia credendo iam tenet. Nec summi pontificis auctoritas subesi.concilio generalL cui potius praeeat, illud convocando, dirigendo et approbando; nec coarctutur canonibus disciplinaribus, quos sicifti plerumque statuit, ita et moderari, immutare ac abrogare potest.

Ad votum dogmaticum de summi pontificis in-/allibilitate commentarius.

Equidem verum est, doctrinalem summi pontificis auctoritatem quamvis nonfium ut infallibilem seu irreformabilem expresse definitam/ semper tamen ut talem et vere supremam se gessisse et egisse atque ab episcopatu et ecclgsia tota agnitam .et comprobatam esse ab ecclesia nata usque nunc. Continuo enim per saecula cuncta controversias fidei dirimens sancta sedes nunquam se aut ecclesiam fefellit, nunquam errorem docuit. Quinimo, cum et oecumenicum concilium nonnisi capiti unitum existât, nec aliunde atque ex eiusdem coniunctione robur ac valorem suum hauriat, dicendum ut, sicut Christi vicarius totius ecclesiae super ipsum aedificatae reale fundamentum est. ita ipsius auctoritatem totius

1 Id est 18 februarii.

btis etiaip conciliaribus definitionibus dogmatici· semper it^leficiens petri fide· sit vpae fratres^eius episcopos Confirmet. Üode recte concluditur. Papae infallibilitatem utpote in omni dobentis ecclesiae .actu certe necesssrie"'ibbiutellectain atque suppositam itq certam esse ac evidentem, ut' expreesa* ^lefiqitione non absolute indigeat; immo sustineri possit, id quo^ est ultimo definiens, definitum eeae non posse.

Verumtamen cun^manifeata haec^fidei catholicae veritas bis ignorantiae et incredulitatis temporibus non tantum caletur et circumeatur, ^S^-etianTpro->(erve negetur et -impugnetur, praesertim ab asseclis systematum seu scholanrmAaeu sectarum quarumdam nondum xsat xnrccte et aperte condemnatarum Gallicamsmi et Febronianismi ; cumque his diebus tam in Gallia quam in Germarih^error iste e,t seditio et ip clero et io laicis recrudescat, guberniis foventibus et Taventibns, necease eet ut effugium istud absurdum de doctrinali reformiSili iudicio pontificio et per assensum episcoporum sive congregatorum sive dispersorum demum confirmabo mareiofj^ seductoribus praecludatur. Siquidem nunquam minus spirituum turbulentior et fastus animorum turgidior. nunq^m novarum rerum et proprii sensus pruritus ardentior et sanae disciplinae humana mens intolerantior extftit: nunquam igitur summa doctrinalis auctoritas in ecclesia vivacior, efficacior, expeditior, fortior esse debuit ad errores contra fidem arcendos, veritates fidei custodiendas.

Immo concilii Vaticani, tam inopinato et confidenter a summo pontifice convocati, tam subito et- novo modo congregati erit, mundo asserere ei declarare, non sbipsum. quippe nec permanens, nec periodicum et a mille casibus dependens, esse posse omnium fidelium doctorem. sed solum caput toti ecclesiae usque intime et individue unitum, solum papam semper viventem, semper praesentem, ubique vigilantem, ubique conspicuum.

Si obiiciatur periculum apostasiae ex definitione infallibilitatis pontificiae forsan secuturae, respondeo primo: periculum hoc nullo tempore minus timendum fuisse quam nostro, ubi ve;e mundus totus abit post Pium nonum; dico secundo: periculum hoc removeri fidelitate episcoporum, qui ut vir unus pontificem circumstant, quorum certe in GeVujania nullus, in Gallia forte unicus definitioni factae resistet, populum autem rite edoctuni episcopi" adhaesurum; dico tertio: sin vero aliquot doctores pt professores in universitatibus divagentur et renitantur et nonnulli clerici ex sic dictis liberalibus et semi-doctis istos sequantur, minus malum esse quod infidelitas talis extra patefiat et secernatur. quam diutius infra nos serpat: expurfcttio erit, non defectio.

Si tandem timeatur ne haeretici definitione illa a conversione retineantur, potius sperandum eet fore ut fortius eadem attrahantur; apud seipsos enim satis habent dissensionis et partialitatis. apud nos autem unitatem et concordiam quaerunt, quoque clariorem et firmiorem eam invenient, eo laetius salutabunt. E contra multum timendum si concilium Vaticanum summi pontitfeis infallibilitatem non definiat, ne magis inde intra ecctaiam debilitetur summa auctoritas et dissensiones vel inter catholicos crescant Vein sancte Spiritus!

5. *Civils imperium,* quo pastor apostolicus Romae potitur ita ut nulli principi humano subiaeeat, ad liberam ecclesiae catholicae administrationem indispensabile est, et omnibus iuribus fultum'^unde huius imperii laesio, directio aut imminutio sine

sacrilegio eUlatrocinio thsri nequit, et reum db omni g communioni ecclesiae excludit.

6. ehristiani, non minui quam eorum subditi christiani, capiti ecclesiae subduntur et obe^tntiaar debent «fl omnibus rebus conscientiam moralein eorum -cernentibus; ergo etiam in exercitio suae potitatis. 7

III. *pe ecclesiastica potestate.* ,

7. Ecclesia, ut socijtaa perfecta a Deo-homine Instituta, gubernium habet a potestate civili.divinorum et, independent, nec ab istp potqpfcjua legitima, facultate uietefadi, agendi, legea ferendi,, atque bona externa pro supernis finibus suis acquirendi, posai-' 'jdendi et gerendi privari seu in ea'limitari. Eccle-

A Siam autem possessionibus suis vi spoliare sacrilegium est, latrocinium est, ordinis sociatis eversio est, et .maledictionem divinam attrahit si^e guberniis sive p/ivatis id committentibus. - v

8. Potestas ecclesiastica fidelium , conscientiam B etiam circa rerum *temporalium* usam obstringere, et legum suarum ^olatores poenis etiam *temporalibus* coercere valet, absque delegatione, permissione aut consensu potestatis civilis.

9. Ecclesjh iure divino talem clericoruni a foro civili immwfiitotfis sibi vindicat, qualis ad rpunium ecclesiasticorum exercitium requiritur, praeprimis' libertatem a servitio militari.

IV. De *matrimonio.*

10. Contractus matrimonii, quod, divinitus institutum et a Christo Domino ad sacramenti dignitatem elevatum est, foro ecdebtae^ripi et foro civili attribui quoad valorem suum nequit, idque attebtare scelus est. ---

V. De stata *religioso.*

Cum ctatas *religiosus* consiliorum evangelieorum exercitium sit, et vitae Christianae perfectio. quicumque professionem eius impemt aut C religiosorum religiosarumve associationem perturbat, inimicus Christi et persecutor ecclesiae habendus est.

VI. De *sepultura ecclesiastica.'*

12. Christianorum in pace ecclesiae defunctorum sepultaram foro ecclestiastico subtrahere et benedictionibus ecclesiasticis privare, aut istas pro excommunicatorutn ab ecclesia cadaveribus usurpare vel extorquere, sacrilegum facinus est.

VII. De *instructione* tapentatu.

13. Christianam twtwitatam *educare ac instruere* ecclesiastici magisterii est; unde scholas Christianorum erigere, dirigere et inspicere, magistros deligere, approbare, iisque invigilare, libros scholasticos examinare, approbare, praescribere, ad episcopale officium ot sacerdotale ministerium pertinet, a quo solo familia christipn* in educandis et instituendis liberis dependet et regi debet.

VIII *De benejicientia christiana.*

14. Cum publica bene/facittai, quae in fide fundatur et ex charitate manat, ab ecclesia inventa et exculta sit. cura pauperum et misetAbiliuta ree sacra est et ecclesiae propria, nec sine summa iniuria et nonnisi in humani generis detrimentum ecclesia impeditur, quominus hanc curam libere agat, et pia instituta olini eius manibus commissa conservet at administret, atque nova fundet.

IX. *De sic dictis libertatibus.*

15. *Libertas conscientiae* cultusque, et ius publicae manifestationis cogitatiooum aut opinionum non habent locum netf valent contra ecclesiae magisterium, quod conscientiam obligat, cultum sincerum Dei determinat. et omnes manifestationes spirituum diiudicat.

X. *De potestate saeculari.*

16. *Potestas saecularis* originem habet a Deo, licet indirecte; ita ut etiam a populo electi reges iure divino regnent.

17. *fjsgeo* civiles legi natandi, divinae et ecclesiasticae non contradicant, sed conf^rasentut; «ecus invalidae eant -aec conscientiam obligant. ?

18. Potestas saecularis potestati ecclesiasticas eiusque legibus et institutis proteetiofiem et «ubsidiNm dsàei.

19. Potestas saecularis „non sine causa gladium port^*, ideoque ius et officium eius est. bonos tueri, malos reprimere et pmirs.

20. Poenam eopda/sM in certa crimina graviora, praesert^p homicidium, statuendi potestas saecularis ius habet idtÿne divinum; cuius exercitium, legale et moderâtutq ad bonum commune societatis requiritur, -et ipsorum > reonun ssAuti genershter conducit, *i*

b) Votuaoi oabonieum.

Salvo summi pontificis qrbitrio a concilio revocentur, saltem in ppkcipio improbentur facultates principibus saecularibus dAtAe nominandi, proponendi aut quocumqut modo a priori vel posteriori approbandi seu gratos habendi eprscopos, digni,tarios, canonicos, parochos, nec non theologiae professores. " J

Motiva ad ita agendum haec sunt; 1. btae facultatse in origine «ua sunt munus ecclesidbticum a capite ecclesiae principibus catholicis collatum hodie autem nullus atnpfius princeps qua talis catholicus est nisi papa; caeteri omnes et singuli in suo gubernio indifferentiam- religionum profitentur, unde munus ecclesiasticum ipsis conferri vel relinqui non potest. *J* ,~J #

U. Facultu non quidem nominandi, tamen proponendi aut reficiendi ecclesise ministros principibus etiam acatholicis concessa fuit; quae etiam·» munus ecclesiasticum proprie driqum non sit. tamen idem fere efficit, et in praxi nil'aliud est nisi portas civitatis hosti concedere.

3. Concessiones istae utique factae sunt principum personae; hodie autem omnes se constitutionales dicunt, qui regnare, .non gubernare praetendunt. et a ministris suis dependent, qui rursus pluralitati votorum in comitiis subiacent. unde illa munera ecclesiastica principibus commissa reapse exercentur per eorum ministros aut popularia comitia, plerumque igitur per acatholicos et impios, et qui nullo ad haec iure fruuntur

4. Concessiones istas principes non ni*i sub conditione servitiorum ab ipsis pcclesiae reddendorum obtinuerunt, hodie vero plerique obligationes has erga ecclesiam non amplius adimplent.

5. Experientia constat, principes aut ipsorum gubernia hodie talem cooperationem ipsis concessam non ad ecclesiae bonum dirigere, sed ad eius damnum eadem abuti? studendo si non malos, certe B minus bonos ministros ecclesiae eligere.

6 Experientia pariter constat, ista cooperatione principibus et guberniis concessa ad munia ecclesiastica conferenda m clero praesertim inferiore animum servilem et ambitiosum generari. 4U0 multi magis principi eiusque ministris quam Chnsto et papae et episcopo se commendare cogitant; unde status officia negligendi et ecclesiae iura prodendi tentationi steps succumbunt.

47.

Episcoporum Kumcuerum poetulatum de Orientalium disciplina rcligltw nervanda.

Memorandum f«o *fit declaratio intuitu ritus et disciplinae ecclesiae Graeco-catholicao respectu habito ad prooinciam ecclesiasticam graeco-cathotieam Kumenam Pagurus-Alba-Iuliensem per episcopos huius procinctae* m acmctarimo *eondlio* Fafiraee *praesentes, prae·*

ridio Dcpufahoeü pro rrZaw disctpZmo· sccisSNM&es A patribus ia oodieefiuri» ooc(««iae huius depositam

.' «facias ttÀihüwe·. ©oncernuat.

Maximae illi adhaecioni, qua eocl—ia graeca seniper prosequuta est, atque anx^fi custodivit 4um ..venerandos suos ritu» «aeros a «anctis Dei vina haereditatos, tum ecclesiasticam disciplinam a maioribus suis stabiljtai^, inter alia· plurimas legislationis suie canonicas sanctiones vividissima expreaaio fuerat data unanimibus e/fatis patrum, in ultimo legislationis eiusdem eccleifae concilio VIII* oecumenico Constantinopoli in ecele«ia Banctae Sophiae ann<>869 celebrato congregatorum, qui canone Ie alia inter haec declararunt: „Igitur regulas qnae «anctae catholicae ct apostoiicae ecclesiae tam a «anctis famosissimis apostolis qifam ab orthodoxorum universalibus nec non et'localibus conciliis, vel etiam a quolibet deiloquo patre ac magistro ecclesiae traditae suntVxservare ^t custodire profitemur, his et propriam vitam et mores regentes, et omnem iacerdotii catalqgum. snd et omne· qui christiano censentur vocabulo poenis et damnationibus, et e diverso receptionibus ac iustificationibus, quae p*er illas prolatae sunt et definitae, subiici canonice decernentes, tenere quippe traditiones quas accepimus sive per sermonem sive per epistolam sanctorum. qui antica fulserunt, Paulus admonet aperte magnus apostolus.**

Canone voro V° iidem patres haec eloquuntur: .Omnom canonicam stabilitatem in ecclesiis semper manere in Christo providere cupiente· renovamus et confirmamus terminos et vocationes (abo.*.* sanctiones) quae xUim a sanctis apostolis et beatis patribus nostris editge legem in ecclesia posuerunt/

Ilis similibusque canonicis sanctionibus firmissime inhaerentes fideles ritus graeci numquam adçuiserunt mutationes in ritu et disciplina sua canonica fieri: 'si quae vero illis invitis inductae fuissent, illas sine magna perturbatione, animorum exacerbatione atque notabili rei sacrae detrimento vix ac ne vix quident in effectum deductas fuisse historia testatur.

Hinc evenit et illud ut quotiescunque tales nationes populique ritus graeci, qui'funestissimo schismati photiano impliciti, eodem abiurato. ad sinum sanctae matris eccleaiae catholicae mediante sacra fidei unione reversi fuissent, id semper ea sanctae sedis apostoiicae annuentia et consensu perfecerinn atque compleverint, ut sacri eorum ritus atque disciplina fidei integritati morumque honestati minime nociva munerent intacta, amboque illa sarta et recta custodirentur, atque illibata servari permitterentur.

Dictorum sensum apprime comprobant plurimae summorum pontificum solemnes declaratione·, quas longa serie in rebus fidelium ritus graeci usque ad recentissima tempora emanasse constat, quibus anxii saepe horum fidelium animi sedarentur, atque tranquillarentur.

Commemoratam rebus «uU adhaesionem, atque summam erga praedictae canonicas «auctione· reverentiam vigere et apud fidele·, quo· divina misericordia mediante sacra unione ecclesiae suae acquirere, noetrueque curae spirituali atque pastorali regimini concredere dignata eet, eertiesimum est adeo quidem ut desuper silere tunc, dum loquendi et tempus et occasio instat, improvidi ne dicamus incurii' pastoris eoee censeremus.

Ideoque ea quae novimus seunusque optime, aperimus eo animi candore qui pastore· suorum gregum spiritualium maxime sollicito· deoetr

Hinc declaramus sincere nulla ratione esse consultum, ut sacrosanctum concilium Vaticanum aliquid in ii· mutandum enuneiet, qupe ritum aut disciplinam canonicam eeclcMae ritus graeci a «anctis

Nam si disciplinam propius eonsideremtia, facili negotio perspiciemus eam ad quadruplicem (Categoriam poese reduei; nempe I. ad disciplinam ritualem; II. ai disciplinam canonicam sive ciero- et lao-universalem ; III. ad disciplinam statutario-particularem ; IV. demum ad disciplinam consuetudinariam.

Si iam disciplina primi numeri eive ritualis spectftut, quae circa cultu· divini celebrationeni. sacri officii persolutioriem. atque sacramentorum administrationem, altarumque «aerarum functionum absolutiorem iam «acria canonibus In ecclesia graeca vigentibus stabilita ést, haec alterari aiU immutari nequit; quia illa in typico sive libris ritualibus ex apo^olica W patrum traditione deducta et praescripta herbetur; quantam vero eiuamodi praescripta venerationem in gccleeia «ibi promeruerint, sufficiat ea tantum in medium afferre, quae ad banc rem in epistola IX canonica sancti Basilii ad Amphilochium leguntur: „Ex asservatis, inquit, in ecclesia dogmatibus et praedicationibus, alia quidem ex doctrina scriptis mandata habemus, alia vero nobis tradita in mysterio ex traditione apostolorum suscepimus, quae utraque vim eandem habent ad pietatem, neque iis .quisquam contradicet, qui rituum ecclesiasticorum vd minimam experientiam habuerit. Si enim non. scriptas consuetudines tamquam non magnam potestatem habentes recusare voluerimus, ipsum evangelium imprudentes in ipsis rebus praecipuis damno afficiemus, ve) potius id quod praedicatum est ad solum nomen redigemus. Nam ut id quod primum est et vulgatissimum primo^oco commemorem, figura crucis, eos qui in nomine Domini nostri speraverint, signari, quis per litteras docuit? Ad orientem verti inter orandum, quae nos Scriptura docuit? ete.“

II

Secundi ordini· eive illa disciplina, quae officia et agenda membrorum hierarchiae, horumque vitam et bosieatatem non minus quam bonos fidelium mores concernit, in corpore iuris, quo ecclesia graeca utitur, adeo luculenter statuta reperitur, ut nulla plane videatur subversari necessitas iisdem, quae in illo iuris corpore continentur, amplius quidpiam addendi ; quae disciplina si rite observata, caeteraque Christiana officia adamussim adimpleta fuerint, innun^ros poterit adiicere catalogo eorum, qui secundum illam viventes hia in terris, sacro caelitum caetui adnumerari meruerunt.

Ut autem dictorum eluceat veritas, operae pretium esae exiatimavimus sanctiones illas canonicas. quae in corpore iuris ecclesiae ritus graeci reperiuatnr, quoad singula ferme capita, quae in schematibus de disciplina tractantibus venerabilium concilii patrum examini atque discussioni subiectis continentur, in ordine sistere eitatas sequentibus:

I* et qnidem quod scheme Rde episcopis, de synodis ot do vicariis generalibus** attinet, a) respectu capitis I et II eatis aperte canone 68 apostolorum adiguntur episcopi, ut pastoralis sui muneris officia adimpleant; SardiceMio vero concilii canonibus 11 ot 13; item Nomocaaonis tituli VIII oapiie 2, tum obligatio residendi opiooopis inculcatur, ot tempus absentiae a residentia circumscribitur, tum modus, quo praelati huius obligationis incurii corrigantur, expresse statuitur.

b) Quoad caput III canonica visitatio dioecesis usu et consuetudine in nostra etiam provincia, ut inferius quoquo innuetur, obtinet; quoniam autem dioeceseon extensio, viarum asperitas, numerus

parochiarum, ratio elidatis per maiorem anni partem a visitationi Mihi jaccommodi. fidelium laboribua ru-ralibus distentio, item expensarum defectus ad hoc, ut epiacopi- sujè dignitati convenienter, quin fidelibua aggravio sint aut parochis, a quibus secus etiam qua valde pauperibus nihil provisionis sperari potest, eompareaht, aliaque adiuncta personalem visitationem totius dioeeeaeos intra triennium impossibilem reddant: hinc visitatio canonica episcoporum indicio relinquatur, qui pro sua aoHicttudtqé- spectata" necessitate et utilitate, fidelities, hoc sub respectu non deesM aatagenV

c) Capite IV deducta obligatio visitandi sacra limina apostolorum et exhibendi relationeqi status dioecesis usu introducetur, et consuetudine pariter Vigebit.

d) Quod synodos provinciales, capite V schematis inculcatas, attinet, antiquior canonica ecclesiae graecae disciplina bis in anno eas servari,statuebat, ή canone'36 apostolorum, item coneilii I Niceni can. 6, . Antiocheni can. 20, Chalcedonensis ean. 19 etc.; quae tamen disciplina serius immutata fuit concilii Trullani can. 8 et II Niceni can. 6, quibus synodorum provincialium asservstio semel in anno praescribitur, in loco per metropolitanum deaigw&ndo.'

Vnde illius sumus sensus, ut graeci ritus episcopi canonicae suae legislationi receptisque consuetudinibus inhaerentes, intuitu synodorum provincialium, in iisque peragendorum in usu canonico permittantur, ut tali modo iuxta adiunctorum exigentiam ultro quoque necessaria ecclesiaeque proficua peragere possint.

e) Quoad caput VI schematis, synodorum dioecesanarum celebrationem innuit eoncilii Antiocheni can. 20 quo praescribitur eas sine scitu metropolitan! non licere celebrare; item Carthaginensis can.41 quo prohibentur episcopi divendere praedia ecclesiae sine scitu synodi vel suorum presbyterorum; haqcque celebratio consuetudine in nostra provincia obtinente firmata existit. lodicum vero synodalium designatio et constitutio in synodis dioeceaanis canonicae Graecorum disciplinae non congruit; etenim iuxta eam potestas judicandi causas tum clericorum tum etiam omnium fidelium sibi subditorum est penes episcopum, uti apparet ex Constitutionum apostolicarum libri II capite 47, 60 et sequentibus, item ex concilii Antiocheni can 6. quo declaratur ab episcopo excommunicatum non debere ab aliis suscipi. donec a synodo provinciae alteram suscipiat sententiam; hoc ipsum statuitur concilii Sardicensis can. 14, item I Niceni can. 6 quo iniungitur, ut de his qui communione privantur, seu ex clero seu ex laico ordine, ab episcopis pro unaquaque provincia sententia regularis obtineat, ut hi qui abiiciuntnr ab aliia, ab aliis non recipiantur, et sententiam episcopi manere debere, donec qui suo peccaverunt evidenter episcopo vel in communi sive in concilio provinciali episcoporum absolvantur, vel eidem episcopo placeat humaniorem pro illis ferre sententiam. Demum concilii Chalcedonensis can. 9 determinatur, quod si quis clericus adversus clericum habeat negotium, non deseret episcopum proprium; et alibi similiter. Hinc salutaris hac in re canonica Graecorum disciplina immutanda nullatenus eet, sed nostra opinione eadem penes vigentem consuetudinem relinquende foret

f) Ad caput VII schematis, quod vicarios generale· episcoporum respicit, hi in noatra provincia constitui solent, et tantam habent potestatem, quanta eis ab episcopis conceditur.

9* Quod schema „de sede episcopali vacante* attingit, concilii Trullani can. 35 praescribitur; ut res ecclesiae vacantis sint sub custodia cleri ecclesiae cui defunctus episcopus praefuit, usque ad alterius episcopi promotionem; quae promotio/do Concilii CbaleodonoMis eaa. 25 fieri debet intrptree mense· ab episcopi obitu, nisi inexcusabilis aliqua neooMitaa effecerit, ut dilationis, tempus prorogetur; quod iuxta Nomocanonis tituli I cap/9 ad summum ad sex menaea poteat extendi.

Quoad clerico·, hi iuxta Chained can.'6 ordinantur non abaoldte, sed specialiter ad titulum ecclesiae, civitatis aut posheasionis, aut monasterii, nec proinde relicto proprio titulo aliorsum migraro possent,; quod prohibetur etiam concjlii I Niceni can. 15; item Chalcedone^sM can. 90.

Quod si autem necessitate postulante clericum ad aliam ecclesiam et respective, dioeceeim transire cqntingat, hoc concilii Trullani can. 17 prohibetur, nisi a proprio episcopo dimiseorias obtinuerit, penes quas tantum in alienae ecclesiae catalogum referri potest. In nostra vero provincia ecclesiastica usu evenit, etsi nimis raro, ut necessitate dioecesis st respective animarum salute poatülanfib, clerici alienae dioecesis penes dimissoriales a proprio episcopo obtentas in catalogum cleri suscipiantur tum etiam sede episcopali vacante eadem subversante necessitate clerici ad ordines dimittantur, et etiam vacantia liberae ordinarii collationis beneficia conferantur, quae cum valde exilia sint, ad illa sine concursu, quasi necessaria provisione solent disponi; quod tamen tantum exoeptionalitar et, ut dictum est, ex necessitate fit, stante generali regula eXpectandi novi episcopi inthronisationem, quae iuxta superius prolata ad summum intra seri menses fieri debet.

In reliqno autem observantur ea quae de vicario capitulari de iure praescripta sunt, adoptato instituto capitulorum, quod in posterum quoque consuetudine retineri poterit, quin ulla subversetur necessitas boc in schemate quoad graeci ritus catholicos capitulo provisos exprimendi, uti in fine capitis ILI expressum habetur.

3° Tandem si schema „de vita et honestate clericorum* spectetur, canonica Graecae ecclesiae disciplina quoad obiecta, /

a) quae capite I comprehenduntur, sequens eat: Clericos partes proprii muneris adimplere iubet apostolorum can. 68, itdm concilii Trullani can. 19 et alii. Habitum ordim congruentem dsferre iungit Trullani can. 27; omnem vero luxum et ornatum corporis prohibet II Niceni ean. 16. De tonsura clericorum, quae de ritu graeco est exigua abscissio capillorum in forma crucis vertici capitis adhibita, „eam pro sacrorum cantoribus divinique templi lectoribus* praescribit Trullani can. 33. cui de II Niceni can. 14 accedere debet manuum impositio episcopi; in genere autem Trullani can. 21 innuit clerico· non debere more laicorum comam nutrire, et haec disciplini in nostra provincia ob-•erratur.

Profen· et inani· spectacula 'prohibentur *ontaino* clerici· Laodiceni can. 54 et Trullani can. 24. Ab intemperantiae vitio debent abatinere de apostolorum ean. 49 et 43, item Trullani can. y. Ea quae aunt cupiditati· et avaritiae, interdiauntur Chaleedonenais can. 8, item I Niceni can. 17 et alibi. Debent cavere ne bona eccleaiaatica cum proprii· .confundantur, ex apostolorum can. 40, Antiocheni can. 94, Cbaloedonenai· ean. 96. Rea eocieriae alienare sit aurripere probibet II Nioeni can. 19 et 13, nec non IV Conntantinopolitani can. 16. Clerici prohibeatur seipao· ad forenaee administration·· demittere, apostolorum can. 61, quemadmodum et negotii· saecularibus m immiaoare, Chaloedonenais can. S; item ·. Taraaii II epistola canonica clerici· susceptio saecularium curarum omnino prohibetur Negotiatio interdicitur clericis sancti Nioephori

patriarchae Conetantinopolitani constitutionum synodicarum, oan^.167 et Chaloedoneaeis can. 3 raperius citato.

b) Quoad obligationem officium divinum reoi-, tqndi observamus, qnod in canonibus eodesiae Graecae tantum de 'officio publico st in .ecclesia persolvendo fiant dispMitionee. Sic Laodiceni cap. 17 et 18, Trullani AS et 75, II Nieeai ean. 14. Qnod officium aecundum rituale Gregoorum ptiam corn sacra liturgie aeu missae sacrificio, eut alia cultus divini parte eoniungitnr, et pro variptate temporum et festorum essentialiter varium et diveraum eat,· prout innuit etiam sanctus Nicephoros patriarcha typico can. 73, et e? rituali eocleaiaatico ή)paret; ac utpote partes non solum sacerdotis spd^etiam diaconi, lectoris et cantoris comprehendens tam vastum totque voluminibus continetur, ut illud quotidie et privatim recitare impossibile omnino ait; ad illudque quotidie, integre et quidem in eocleaia abvolvendum tantum monachi obligantur, prout ex rituali oonatat et ssnctus Nioephorua patriarcha typico canonibus 54-60 declarat. Unde apparet officii divini peraolutionem apud Graeco-Mtholiooo ad diaciplinam ritualem apectare, nec proinde intuitu illius aliqua diepoaitio aine ritu» mutatione in concilio generali fleri poaaet; consequenter qualia et quanta debeat fieri divini officii privata recitatio decreto consilii provincialia vel atatutia synodi dioeceaanae, — secus antiqua conauetudine manente — solum moderari poaaet; penea quam conauetudinem clericos graeci ritus et penea suam hoc aub respectu disciplinam ritualem canoniMm ultro quoque manere posse achemati adiungendum putamus, vel id ad ipsos non extendatur.

c) Demum quod _III huius schematis caput attinet, clericos impudicitiae sordibus maculatos et in peccatum camis lapsos deponi iubet apostolorum pan. 95, Neocesareenais can. 1, sancti Baaiiii ad Amphilochium eu. 3 et 33. Concubinatus vero omnino interdicitur I Niceni can. 3, iuxta quem non licet clericis aubintroductam habere mulierem, quae suspiciones non effugeret; item Trullani can. 5 sub poena depositionis boo idem vetat

Cum vero tam gravis sit statuta contra eonoubinarios clericos canonica poena, praemiaaa iuxta Notnocanonia tituli VIII Mput 14 bina ab episcopo vel protopresbyteria, qni apud nos in locum antiquorum chorepiscoporum successere, admonitione, ut depositionis poena in canonum statuta transgredientea foratur, sententia formalia et iudieiaria omnino requiritur ab episcopo ferenda iuxta Constitutionum apoatoliearum libri II Mput 47 et 50. Unde in schemate ad finem Mpitie III addendum foret relate ad graeci ritus cntholioos, horum episcopos minime impediri, quominus ii disciplinam ecclesiastiMm secundum muoum codice ecclesiae Graecae comprehensos et secundum huius ecclesiae morem moderentur.

III.

Quoad tertii generis disciplinam vero sive statutario-partioularem, negari nequit, qnod obisctum illius constituant spéciales religiosae et ecclesiasticas indigentiae, quas tum animi indoles tam mores culturaeque gradus, aliaqae particularia momenta et adiuncta fidelium certae regionis et provinciae solent producere, quae pro speciali hae esa natura et indqle solummodo particularia legislationis statutis et decretis possunt utiliter moderari, eisque salubriter provideri.

Et ideo hninamodi disciplina tantam in dioecesanis synodis vel in provincialibus conciliis solet statui et cum fructu spirituali eorum pro quibus stabilitur in 'effectum deduci.

I I W.

Tandem quod disciplinam oommotadinariam attinet^quae etiam disciplina praeteroaaoniM nominari poaaet, haec eum talia adiuncta vitaeque.practical" momenta' respioiat, pro quibus nulla legislationis ecclesiasticae positiva dispositione sit facta provisio huipa. bespeotu in corpora iuria, quo eocleaia nostra ritus graeci MtholiM utitur, instar regulae iurie sive axiomatic stat adoptatum principium quod in Nomo*-canone legitur tituli I MprS: „Eoc)eaiaatiM consuetudo norf scripta tamquam lex servanda est", quod axioma inter Metere innititur sancti Baaiiii Mn. 87 ad Diodorum verbis: „Quare et si nihil aliud dici poaaet, sufficeret consuetudo ad boni custodiami**

, Praeterea eodem capite 3 tit. I Nomoeanonis leguntur haec quoque : „8in autem in aliquibus locia eius quod quaeritur consuetudo jnveniri non potest, tnno oportet urbis Romae sqtffit consuetudinem." Ad hanc Mtegoriam possunt referri iam omnea illae institutiones pro bono catholicae ecclesiae serius in vitam revocatae, quarum, respectu in ecclesia ritus graem nulla invenitur facta dispositio, quales sunt exempli gratia capitula Mthedralia, seminaria dioecesana, instituta litteraria, visitatio personalia dioeceeeon, visitatio liminum apostolorum, fundationes variae pensionum, hospitalia et instituta deficientium et alia id genus, si' quae essent.

Haec omnia autem eo magis 'proponenda esse iudiMvimua, quo certius constat multos illos inimicos, qui in regionibus, in quibus nostros habemus fideles, sanctae ecclesiae catholicae insidiantur, nihil intentatum relinquere, quo omni ocMsione populum nostrae nationis, et quidem illum qui sacram fidei unionem nondum amplexus est, ab illa amplectenda per id deterreant, quod illa amplexa sacros suos ritus ecclesiasticos, canonicamque disciplinam a patribus suis haereditatam derelinquere; illum vero qui sacram fidei unionem divina favente gratia iam amplexus est, ad illam deserendam per id allicere et quasi moraliter compellere connitantur, quod praehabitoo sacros suos ritus atque ecclesiasticam disciplinam suam cum latino ritu atque disciplina brevi post sensim sine sensu permutare debeat.

Si 4taque nihil in deerbtis huius sacrosancti Vaticani concilii comprehensum fuerit, per quod sive ritus sive disciplina canonica ecclesiae ritus graeci alteranda aut permutanda decerneretur, quin potius illa ambo in suo vigore permanere declararentur, eum fundamento sperari poaaet non tantum ut praeattacta malignantium mendacia convellantur penitusque enerventur, sed vero etiam ut sacra fidei unio et iir nostris regionibus ampliora in dies capiat incrementat, et alibi laetas quantocius incipiat figere radices.

Datum Romae 18 martii 1870.

loannes Vancsa p. m. archjepiscopus et métropolite gr. Mth. Fogaraa-Alba-Inlienaia.

loaephua Papp Bsilagyi p. m. episcopus Magno-Varadinensis graeci ritus Mtholioorum.

48.

Ortentalinm de arabica Vulgatae versions postulatam1.

Eminentiseimi ac reverendissimi patres.

Orientales spcrorum antistites Romam ad magnum hoc Vaticanum concilium oolebrqndum collecti,

1 Balm postulati ■shscriptioeM rsperirs mihi eos contigit; orifiMIM, «t artiim, i* tebahrivm mera· canfTaotioab d· Prnyigiwb Me tnaatoto m t

religiosi aibi daeunt, pâtre· smioeutiarimi m revs- randMmi, oortioreo vos do necraeitatibu reddora, in quibus vastissimae ilmn diososfss versantur ob defectuin librorum, quos vocant, 4hbriealium,' Morordm praesertim biblioram, dum e contra pro-testantes sumptui nequaquam parOentea, hetorodo-xaro sacrarum Scripturarum- expositionem gratis libenterqne diffundunt Ad tam gravi igitur iu-commodo aliqua saltem ex perte prospiciendum auctores ipsi, episcopi sunt, ut Vulgatae interpretatio» lingua arabjca conscripta^ quippe quae orientalibus est communior, in praesentiarum typis mandetur, quemadmodum superiori; saeculo ab officina libraria christiano nomini propagando faptum .videmus ; utque reverendi .domini Martini notis locupletatur, quôd quidem consilium iam ab anno miUepimo octingen-tesirno quadragesimo quarto iniverat 'laudatum typo-grapheme. Quod si norisyhaee editio omnibus ac singulis ritibus erit: universo tamen clero saetarum literanrth studia commodiora reddet ac faciliora, cunctisque gregibus legenda poterit Scriptura pro-poni, quin protestantium fraudibus atque ipsorum animi sint obnoxii.

Romae,-30 aprilis 1870.

49. / <

Proposition^ a Commiaalone orientali exhibitae de coelibata ttacro deque impedimenti» matrimonialibus apud Orientale·1.

Dalla Propaganda 16 maggio 1870.

Amiasntiarimo « rroarandtarimo sipnor curdtnafo Costeatmo *Patriti ugniaria^itlla taera Somma* umsersafo /ngnutssms.

Nell' adunanaa dei 9 torrente la Commiaaione orientale pel concilio eoumenico coli' annuenaa del-l' eminentissimo aignor cardina! preaidente riaoivette di ao^toporre alia eminensa vostra reverendissima dub propoate, aupplicandola osaequioaamante perché degni di intrattenere nulle medeaima la Commiaaione direttrice.

La prima riguarda il celibato. Paaaando sotte ailensio quanto concerne gli aciametici, avvi Γ abuao fra i cattolici, quali aono per esempio i Greci-Mel-chiti. di permette™ le notre ai raddiaconi, abuao che ai oppone anche alla disciplina della Chies· orientale, e al prescritto dello stesao ainodo Trul-lano. Inoltre da taluni si ritiene necessario il matri-monio ai parroehi che ditnorano nei villaggi e nolle campagne, e non dubité di farne loro un precetto. il ainodo Gerosolimitano del 1849. Forse non sa-rebbe opportuno, che il concilio eoumenico prendeaee di fronte aiffatti errori ed abusi. E potrebbe rite-nersi ohe le Chiera orientali non rieno ancora mature per adattarsi alia logge d·! celibate, come vigo nella Chiesa latina. Ma é un fatto consolante, cbe molti fra i prelati orientali ci adopernao da qnalchr tempo a promuoverlo nal loro cleras-di gnisa che ne viene •aaiourato, che i pretri, che esoreitano il aagro miniatero nolle principali Uitté di Levante, Melehiti, Armeni, Siri, Caidei, Maroniti, sténo praaea che tatti oggimai eelibi. Mon si dubita pot ehe i fedeli stoasi rioonoscano I'eceellensa di qnrate state, addi-mostrando maggiore atima e rispetto pai sacerdoti oelibi, che pei coniugati.

Sembrarebbe porter alla Commiasioas orioatalo moite eepadionte, ae concilie Vaticano mottoodo ia rilleso no· sein I pragi, ma osiandio Γ import tansa del celibate, aflnebé utils s frattqoea riesca Γ opera dei seeerdoaio, ed eneemiaado i vsseovi qhe raine fanno i promoter!, eoeitaaae 1' intiero epî-aoopato · oos^irare al mederimo scope Questa in sostanaè é stata sempro la mente espraeaa dslla sede apostolic· flap ali' situais eomrno pontefioo, come riaulta doll' iatruaione ralla continens· dei cbieriei inviate'per ordine suo nel' 1868 dalla sacra oop-greguione dì Propaganda al]' areiveecovo di Ffr-gsras Id Alba-Giulia. Un title lingtlaggio de), con-cilibr montre nulla torrebbe alla toleransa fin qai unate dalla sauta sede, né potrebbe offefdere ra non quelli che osteg^iano apertameote il celjbato. varrebbe a facilitante la diffusione nelie Chiese di Levante.

L' ultra proposta si riferisce agi' impedimenti matrimoniali. In seguito dell· conférons· tenuteai in Propaganda eo' prolati ^orientali per oonoacere la loro pressi sù varii -punti di disciplina, in parti-colare -sugli ImpedimeAi dirimenti il matrimonio, doré ia Commiaaione nempre più conformerai della necoeaité d' ugnagliare 1· disciplina orientale eu detti impedimenti alla latin·. Imperocché da questa conferens· ai rilevb 1 la grandissima variété ohe eeiate tra i diversi riti nella oaaervapsa degi' im-pedimenti dirimenti, e talora ancbe tra Io varie obieae d' uno ateaao rito ; 2" la mancans· totale in cui sono fprse tutte le nasioni orientali d un codice di dritto ; 3 finalmente la lamentevole conaeguensa ohe da quanta mancansa è derivata fra gli Orien-tali, ed é tel facilité di cambiamenti in co·· grave, che alcuni impedimenti, i quali nel secolo paaaato, ed anohe nel preaente, e dj récente si oaaervavano fra i cattolici d' un rito, ora tra i medeeimi ai dieono non eoaer piit in vigore, o ai osservano in diverao mo^, o aono in vigore in •leune dioceai, in nitre né : eenqa oho sappiasi con qu·! dritto siansi indotti tali cambiamenti.

Fu quindi agevole alia Commissione dedurre da queate notiaie 1· nécessité di determinare •gli Orientali quali aieno gl' impedimenti che debbano inalterabilmente ritenere come dirimenti, per non eaporre il aagramento a nullité, e per togliere la poaaibilith di nuori ulteriori cambiamenti, faeili ad •ecqdere, come pel paaaato, ae dall' autorité del concilie loro non ai determinino. Sarebbe troppo lungo Γ eaporre qui le regioni, per le quali né po-trebbeai né aarebbe espediente proporre cbe si stabi-lisa· un dritto particolare per gli Orientali rai detti impedimenti, e moito mono cbe si prescriveaaero i proprii a ciaacun rito : ed alcune di queate ragioni riraltano dalla gié notata mancania d'un codice di dritto, e dalla grande variété nella praaai attuale. La Commiaaione peroib, avuto anche riguardo a non pochi tra gli Orientali che da moite tempo sieguono liegli impedimenti la disciplina délia Chiesa latid^, ed ad altri che deaiderano di adot-tarla ; considerati varii deeroti o riapoate della sente aode nell· quali in alcuni Impedimenti sono stati riebiamati non pochi degli Orientait alla disciplina occidentale, oonoooendo iqoltre quanto aieno con-formi alcuni impedimenti dei Latini ali' antico dritto oriental·, da eui YsOentemeeto gli Oriontali hanno doolinato, si è conformata nsl parare qbo niun' nitra ptapoota posa· ferri ai padri del concilié eho quell· dr random ana in tuita la Chiera esttelioa la dis-ciplina sugi'impedimenti dirimenti.

Paraître non ha potato aello eteeeo.tempo la Commiaoione non prandere ia oonsideraaione la di-versité aasai grand· che pas·· al prosente tra la praasi dogli Oriontali, · il dritto latino attaalo, · non ponderare la diffioolté che ne aorge. Infatti

* KeUtots qass ssqeitar car ssripta /tetit, as H» ooUigsrs «st q<M sapta habsatar ia alters parts tomi XUX, ssL ion-104 (—naa-neo)

due degli impedimenti ritenuti dai Latini al presents A 'übâsono rioonoeeiuti oom· tali d. .-.uno o quasi , P-^dentt oriental.(eoc.ttu.û quegU ÔnenUli ch· meguonb 4* tempo mnutty ^Irimpediy menti il drttto latiqo)< due altri .àKdetti impedî- . menti nop sono ritenuti da varii da'riti medesimi^. e si precede esiandio ohe phelle di un aÿro impedünento atteeteré il medesrmo fort· la Wffgiof parte di que'preliti, su del quale non ei è. avuto aboora tempo d'jÎterpellarli. Oltre questi, gl' impediménti di{consanguinité, di affinité, e di ppbblioa oneaté proveniente dal matrimonio rato e çfan consumato sono· bonsi.de tutti ammessi, ma' vh differensa nei gradi, e questi presse qualehe nasione sono talaolta limitati inoredibilmente. In alcunr'iqfatti dei riti si imme· nella Consanguinité il settinM. grado seconda il computo orientale, che corrisponde d quarto <mieto di Uerzo pel computo latino, ma in altri si ammette solo il 6* grado (terso latino) e B presso due· riti coihe impedimento dirimente'non ei aiqmette che il quarto' grado (4ftondo latino): anzi in uno·, di queati due riti, nell' affinité o nella pubblica oneaté pel matrimonio rato non ai ritiene come dirimente ae non il aeoondo gyado (orientale), 'ossia non si ritiene nullo nella linea collaterale il matrimonio ae non tra, cognati, cioè tra l' uomo e la eorella della moglie o dalla apoea, e viceveraa.

Ora poeta tanta variété, aaaai malagevole. e purtroppo gravoao riuscirebbp l' imporre loro la diaciplina latina, qualora questa rimsneaae nello stato attuale, fatte solo le leggiere modificationi, che nello schema della Commissione per gli affari di disciplina trovansi proposte. Quindi la Commissione orientale ad attenuare la grande difficolté, ed ottener più agevolmente'la bramata unité di disciplina qegli impedimenti matrimoniali, proporrebbe stibordinalamente in vists'degli Orientait di ridurre-.l' impe- C dimento di consanguinité per Ia Chiesa universale al terzo grado, sesto secundo il computo orientale, d'onde conseguirebbe la ridusione al grado medeeimo dell' affinité, e della pubblioa oneaté proveniente dal matrimonio rato. Con tale riduaione la maaaima parte degli Orientali in questi tre impedimenti o rimarrebbe nella praaai attuale, o anche avrebbe riduaione ne' gradi. Solo due riti vi eoapiterebbero : ma oltre al non esoere molto numerosi i cattolici de' riti medesimi, la praaai loro attuale non ei txpva coerente aile relazioni ed altri documenti anche molto recenti venuti degli sterni prelati o dai miaaionarii, onde per lo meno si pub aaaai dubitare della légitimité della praaai medeaima.

Ammessa poi Γ ideate ridusione, pib facile riuscirebbe l'adesione agli altri impedimenti, prineipalmente perché tre provengono dal delitto, e percib si trotta non gié di tocoar le consuetudini popolari, ma d' impedire i peecati, di tutelare Γ oneaté e la pace delle famiglie, e di punire i rei; tanto più che questi impedimenti non erano soonoeciuti nell' antieo dritto orientale. Per gli altri impedimenti poi, d'altronde neppur de tutti negati, ne hanno gli Orientali un sufficiente compenso in altri impedimenti che gié ai è proposto di togHer loro, cioè l' affinité di seconda o teraa classe, corne chiamano, e la eotenhiono bon grande de'gradi dalla oognaxione spirituale.

Tanto lo dovevn il sottoocritto oegrotario délia Commissione orientale, o prostrato al bacio del sagro anollô, col più profonde oseoquio ai rasoegna, di vostra eminenaa reverendissima, umiliaoimo devotissimo obbligatissimo servo

Serafino Oretoni

segretario délia Compiasione orientale.

epi^porui Belgii pro egteudendo

Ltàfftu fpiteopùt, omnibus ti imghlù .Remue. *eettg^tgeUt.'.*

Illustrissime et Jeverendisaijne praesul, dSeeliesimp in Christo'frater.

Singulari promus divini Numiiÿs consilia Factum est. Ht atinugm Corporis Christi fsstivitatdft, jn Universa ecclesia 'a sex modo aaequlis celebratam, în stituerit Urbanas papa IV, instigante pt allaborante bumili quadam.^virgine, c3i Dominas lésas suam hae de re voluntatem indubiis signjs revelate dignatus fuerat.

Îa divinitub praeelecta et caelestibus gratiis cumulata virgo fuit beata Zplitma/in monte Cornelliope prope Leodium in Belgio sanctimonialium priorissa, anno* gratiae MCCLVIII saeculo defuncta, et ab obitu ad hanc usque diem sanctos cognomine passim honorata.

.Beatae luliapae, divino spineo acceptissimae virginis, memoria perpetuis temporibus iuncta manebit cum annua célébrations festi Corporis Christi, quam quidem laudabilem, pium et religiosissimunTmorem coihpellarunt patres Tridentini (seas. XIII, cap. V et can. VI). Enimvero luliana. pluries caelesti visione illustrata et admonita, palam renuntiavit, Deum expresse velle, „ut institutio sacramenti Corporis et Sanguinis Christi quolibet anno semel solemnius ac specialius recoleretur quam in Coena Domini4, prout babet scriptor vitae eius coaevus in .detis Maetorum *BoUmtdiaHit,* ad diem V aprilis (videatur subtecta append, ad litt A).

lulianam revera Dei nuntiam et divinae iussionis exequendae instrumentum 'exstitisse testantur inauditi labores quos heroice perpessa est, diuturnum exilium, gravissimae aerumnae, miracula, spiritus propheticus, quibus eam condecoravit Omnipotens. (Martyr, ord. Ciaterc.)

Profecto tam insignis virginis nostrae praeclarissimae fuit sanctitas; tam vivus erga lesum Eucharisticum ardor charitatis, tam splendida in orbem catholicum merita, ut ea cui, sub titulo sanctas, in Belgio aliisque Europae regionibus ecclesiasticum cultum ab antiquo deferunt fideles, in universis etiam et singulis ecclesiae partibus honorari et publice coli mereatur.

Eapropter, praesul illustrissime et reverendissime, archiepiscopus et episcopi provinciae Mechliniensie, quae regnum Belgicum complectitur, ad augustos pedes Pii papae IX, feliciter regnantis, supplicem libellum deposuerunt, humillime et enixe deprccantes, ut antiquum et latissime patentem cultum Iulianççe Cornelionensis, novem Romanorum pontificum auctoritate pro variis ecclesiis et religiosis familiis solemniter iam approbatum, apostolioae vocis oraculo ad Urbem et Orbem protendere dignetur. (V. append, ad liti. B.)

Quinetiam serenissima majestas Maria-Hènrica,

1 b libello typto^iapreeeo oui titalus: *Xximtit adhu ai anriqvo svMMti* Julinass CbrMtiowas» ssestas wnenyotss çmm Done *fft.* asav. slap* ''' prosistrirous /«sà *Carperu CSruti.* Meehiiaias, H. Dsssais, ouzni pontifcis, ». oosgre- (Stionb ds Propegsada Us et snhispisooyatas Mochliaisnais typographss, ISM. la-»·, SO >, 1 f. b tastus Bonusanta exhibeo qnao postulati rations· videstar refcrra, son ornais quM libello linet exiguae molis coatiasalar. Quamvis sate MMilln· typis essa fherint, tassas durante eoadlio eoque ad das· vergunto ia publica· prodierant lens· Nam liquet ex *Actif* sua. MS, libella· illa· singulis patribus, dtun e congrégations generali exirent die 18 iunii. arebiepisoopi Mechliniensis eua distributa· falses.

rsgiiliClielgsrum,'domus HatSabwgieae/avita religione et sui ipsius pietate eam Impellente; episoo-porum Belgii precibus vota sua coniunxii. ftaginad pientissimae et ipsorum antistitum postulatorum supfpiices litteras summo pontifici oJFerre gootigit tuo in Christo leau fratri et famulo, arcbiepiecopo Mbohliniensi. (V. append. ad litt. C et D.)

Sanctitas sua, animo sec$m reputans'l quanti i.nierait sacrosanctae Eucharistiae venerationem ubique, terrarum prqmovers, et vel adeo memori mente-eultum Iulianaaj de tota Chrieti ecclesia meritissimae, quaquaversum extendere, rei examen protinus deferre dignata est ad sacram Rituum congregationeni ordinariam. Eminentiasimi vero cardinales, ritibui tuendis praepositi, audita relatione eotinentisstmi et Treverendisaimf domini cardinalis Capalt^, et ^omnibus pro morq» suo mature perpensis et discuqj)a, decretum dig 3 iulii J869 «edi iuaserunt, in quo statuitur:

nSppplieandum sanctissimo pro concessione officii et missae, ningulis ordinariis petentibus; quoaij officium vero et missam ad eminentissimum ponentem Cum promotore fidei." (V. append, ad litteram

Illud sacrae Rituum congregationis rescriptum, diez 8· eiusdem mensis auctoritate apostolica ratum habuit sanctissimus pater et dominus noster Pius papa IX, simulque benigne approbavit officium cum missa, sub ritu duplici minori, „in honorem beatae lulianae assignandum perpetuo singulis dioecesibus quibus in posterum illud indulged contigerit". (Vid. ibidem.)

Liceafftaque nobis, illustrissime et reverendisaime antistes, te ceu commilitonem et fratrem deprecari, ut tua quoque cum nostris vota iungerp velis, ac protensioritm cultus publici, quo luliana, festi Corporis Christi promotrix prima atque praecipua, a nobis honoratur, ad tuam etiam dioecesim a sanctissimo patre et domino nostro postulare. Quod ovium tuarum saluti, pietatis incremdato, amantissimi Salvatoris in Eucharistia realiter praesentis glorificationi, et fidei catholicae exaltationi bene vertat!

Atque ne in tanta grapum negotiorum mole,' quae tempore oecumenici concilii episcopis incumbit, cuiquam venerabilium fratrum nostrorum vel levissimo oneri simus, omnibus et singulis qui divinitus electam festi Corporisl Christi promotrioem honorare voluerint, exhibemus in appendiqula brevem litterarum supplicum formulam. Eas simileave litteras ut sanctitati suae (quam diu sospitet Deus) quamprimum deferas, te humiliter in Domino obsecramus. (V. append, ad litteram F.)

Tantum de tua erga sanctissimam Eucharistiam veneratione, quantum de Pii papae IX eximia pietate et sacrae Rituum congregationis benignitate confisi, cum maximo charitatis et obsequii affectu permanemus.

Dominationis tuae reverendissimae famuli devotissimi.

f Victor Augustus, arch. Mechl.
f Gaspar los., episc. Tomae.
f Theodorus, episc. Leodien.
f I. I. episc. Brugen.
f Henricus, episcopus Gandav.
t Theodorus los., episc. Namurc.

Mechliniae, die IV octobris anno Christi 1869.

b.

Formula litterarum eupplicum.

Beatissime pater.

Infrascriptus, dioecesis N . . . episcopus, serio considerans quantum Christiana pietas incrementum ubique terrarum ceperit ex solemni festo Çorporis Christi Domini, cuius quidem festi institutio primum et potissimum accepta refertur virgini lulianae nelionensi, in Belgio et aliis Europae regionibus Mactas nuncupatae; itemque perpendens pietati et aequitati maxime consentaneum esse, at ea/nuue Christi eccleiae universale' et .perpetuo duraturum contulit beneficium, quitu Item universali, et perpetuo a christifidelibus honoretur, ad qpostolicim sedem cum omni reverentia recurriy, atque a sanctitate tua p^fulare-audet, ùf officium et missam beatae lulienae Cornelienensii; sut ritu duplici minori virginum peragenda iuxta decretum sacrae congregationis Rituum, aolemniter approbatum et confirmatum die 8 iulii 1869, etiam 'dioecesi N. T. dignetOr concedere.

In genua provolutus, cum praedieta-gratia paternam ,et apostolicam benedictionem a sanctitate tua pro me et grege meo humillime deprecor.

">®*tulatuei aacro concilio oecumenico \atlrano PTM ""β1** Africae centralia,

A sacra oecumenica synodo'Vaticana infrascripti patres .enixis precibus humillime flagitant, ut. cum universum terrarum orbem, omnium miserata njecessitates, circumspexerit, vel unum miserationis obtutum convertere dignetur in interiorem Afripam, quae cum gratissimis urgetur cjlamitatibua. *Eu/topae totidh* m Ms k *amplitudine plue duplo euperat,* quaeque centies decies, eoque magis, centena Chamitaram milljk complectitur-, id eat, decimem *partem totiue humani generic comprehendit.*

Catholicorum apoetolatua, omni subinde tempore, maxima contentione adlaboravit, ut Africa ad veram leau Chrieti ecclesiam ingrederetur. Magnam quippe illius partem, quae ad fines pertingit, complura vicariorum munia, apostolicaeque praefecturae, nonnullaeque praeterea dioeceses occuparunt. At vero mediterranea Africae loca etiamnum fere inexplorata delitescunt, et quamquam /. c. de Propaganda fide, recentissimie praesertim teefporibus, suam mirum in modum excitaverit eadem de causa sollicitudinem; eaedem tamen mediterraneae regiones adhuc pene desertae, sine pastore, sini apostolis, sine ecclesia, sine fide in miseriis contabescunt.

Quae cum ita sint, patres infrascripti sacram oecumenicam synodum instantissime obsecrant ut benigna concilibhortatione aut conventione episcopis suadere dignetur, ut ex eorum dioecesibus huic derelictae Domini vineae, vel dignos evangelii operarios suppeditent, vel quacumque ratione auxilium ferant; atque, si illud opportunum judicaverit, solemni auctoritate universum pro illa catholicum orbem appellet, caeleste sanctumque negotium commendet, praesentemque opem totius populi christiani ad illius reparationem consequendam postulet.

Poetulati huiue rationne.

I. Aerumnosas Chamitarum cervices .premit adhuc maledictum omnium antiquissimum, quod quemvis in populum sit aliquando inflictum; flagrantesque aestu interioris Africae regiones malignam acrius, acerbiusque buiusce maledicti vim sentiunt. Quamvis enim sancta mater ecclesia, ut illud averteret, seu multitudine laborum, seu rerum gAtarum magnitudinq.nihil intentatum reliquerit, nihilo tamen secius infelix Nigritia horrendo Satanae imperio subiacet.

II. Cum statutum sit, ut solemnis illa novi foederis benedictio singulas quasque debeat antiqui foederis maledictiones obliterate, nobilissimum oecumenicae Vaticanae synodo praeconium erit maturasse tempus, quo *haec omnia· fient.*

O utinam interior Africa solemnis gaudii proximi ecclesiae triumphi particeps fiat!

Utinam in diademate aethereis distincto lapillia, "quo victricis Deipalae aine libe donoeptge augustam caput redimitur, ÿèns Nigrorum iam Christo adiunota- inter gemmis *oijtriiaiu auirfarit»* effulgeat!

Aloisius ep. Veronensis.

Fr. Aloysius aep. Irenopolitanu^ vie. et delegatus appât. Aegypti, Arabiae et Africae cgntralte.
Leo Meurin 8. 4.' ep. Asdhlonensis-/ Tie. apoat. Bombayensis.
Ignatius ejj. Ratisboncnsis.
'loanne· Baptista Miége ep. Meoaetieneis vic. apoat. Kansas.
Franciscus Laopênan ep. Flaviopelitanus.
Stephanus Charbonneau ep. la^ensis vic. apoat Mays.surii.
F. J. F. J. Pichon évoque dllélènopolis vicaire apostolique.
Yves Marie Croc évêque de Laranda.
F. Ridel évêque de Philippopolis, vicaire apostolique de Corée.
losephus Hyacinthus ep. Gadarensis et vie. apost. Cocinoinae septentrionalia.
C. M. Dépommier, évêque vicaire apostolique.
Ludovicu· Faune ep. Apolloniensis vic apoat Kouy Tcheou.
A. A. Dupond évêque d'Asoth, vicaire apostolique de Siam.
B. Petitjeap évêque de-Hyriophyte viàire apostolique du Japon.
Sobastianus ep. Sancti Petri Fluminis Grandensis Australis, ih Brasilia.
Fr Fidelis ep. Rosalie^sis.
Fr. Francisco· ep. Aegensis etc.
Fr. Michael Angelus Jaoopi ep. Pentaconriensis et vie. apost. Agrae.
Fr. Paulus Tori O. Cap. ep. Rhodiopolitanus vie. epost. Patnae.

Aloisius ep. Veronensis (ilsrum).
ioannes Antonius ep. Vicentinua.
Fr. Raphael de Ambrosio aep. Dyrrachiensis.
Fr. Laurentiua^F. Bergeretti aep. Nasiensis.
Fr. loseph Novella ep. Patarenaia.
Fr. Fidelis Abbati ep. SanctoHnenois.
Fr. Gabriel Capaccio ep. Mellipotamensis.
Fr. Eustacffiu· ep. Eleutheropolitanus vic. apoat de Hu-pè in Sinis.
L F. La Flèche ep. Trifluviensis in Canada.
Martinus Ioannes Spalding, aep. Baltimorensis.
Ioannes Baptista Purcell aep Cincinnatensia.
Gulielmus Henricus Elder ep. Natchesensis.
I. ep. Novarcensis.

Antonius aep. primas Salernitanus,
Aloisius aep. Mediolanensis.
Alexander aep. Urbinatensis.
Raphael açp. Brundisinus adtqin. perp. Oatunenais.
Ioannes Petrus ep. Bugellensis.
Antonius ep. BeJemensia de ParK
Philippus ep. Fanensis.
P. Antonias ep. Urbanise et Sancti Angeli in Vado.
Laurentias ep. Salutiarum.
Eugenios Galetti ep. Alba-Pompeieiwia.
Antonias Colli ep. Alexandrine Statiellorum.
Ioannes Dominicas Maria Barbaro op. Dolichenais vic apoet Hyderabadenairf-
Aloisius op. Uritanus.
Franciscos Kaverins aep. Surrentinas.
Vincentia· Spaccapietra aep. Smyrnensia Asiae Minoris vic. apost
FottuofPanlua ep. Forôliviensis.
Antonius op. Placentinus.

Antonius Petrus IX patriarcha Ciliciensis.
Ï;natius Kalibgian arciveocovo di, Amesia.
mbroaius ep. Zahlensis.
Clemente .Bonus patriarq^ Antiocheno.
Leone Korkoruni areivescovo di Melitene dell'Artnenia Minore.
Giovanni Hagicn areivescovo .di Cesarea di Cappadocia.
Stefano Israélien vesoovo di'Karputh.
Gregortp Balit areivescovo d' Aleppo.
Antonio Halagian vesoovo di Artvin.
Melebisedech vesoovo di Enerum.
Gregorius Jussef patriarca Antiochenus
Giuseppe Audo patriarca di Babilonia.
Elia Melius vesoovo 'd' Akra.
Georgius Ebedjeeus Khayath aep. Amadiensis Ghaldaeorum.
Abù-Messie Timoteo Attar areivescovo caldeo di Diarbekir.
Michele Petre Bartatar areivescovo di Seort.
Gabriqje Farto vescovo di Mardin, rito caldeo.
Abbate Eliseo generale dei monaci di Sairt'Hortnisda dei Caldei.
Giuseppe Giagia areivescovo maronita di Cipro.
Giuseppe Matar areivescovo maronita d'Aleppo.
Pietro Bostani areivescovo di Tiro e di Sidone maronita.

Ediiorit monitam. — Petitionis huius promotor exstitit Daniel Combonius, qui sequentem epistolam ad singulos patres dedit:

Eminentissimi et reverendissimi patres.

4 Faustum quidem, amplissimi patres, solemne, ac iucundissimum est, conventui vestro hodierno, omnium sane praeteritis saecplis habitorum amplissimo, tot adesse ex dissitis orbis terrarum regionibus praesules, qui de Christi regni-amplificatione. deque ecclesiae suae fecunditate miranda testimonium ferant. Hi siquidem patres et pastores in praesens sibi gaudent portantes cum exsultatione manipulos suos, qui sua flentes aliquando miserunt semina. En ipsi magnae neophytorum multitudinis apud vos interprètes exstant, nuntiantes gentes et populos orbis totins iam Christo sublectos, dum eorundêm vota, pietatem, fidem in sacranr oecumenicam synodum depromunt. Adsunt namque Sinenses, et Indi, laponiae, Australiae, insularumque cuiusvis Oceani incolae, American utriusque, Austrini, Boreique Poli, nec non Africae quatuor extremitatum indigenae, qui pene omnes a celebrato iam tum Tridentino concilio sene Christo et ecclesiae instituendos, et eloquiis divinae sapientiae imbuendos dedere: bodieqne per suos quisque pastores summo pastorum principi obsequentissimus devotis animi sensibus ab •o et a vobis verba vitae, et felicitatis aeternae una cum ceteris ante genitis christiani ttominis fratribus exspectare laetator.

Unus profecto supereat, eminentissimi ac reverendissimi patres, ex omnibus gentibus tantae beatitates expers omnino, et adhuc inscius populus Aethiopum, seu nigrorum Africae interioris, nimirum regiones illae etiamnum fere inexploratae Africae, ut aiunt, centralia; quae *Europe* tetnu* amittas· ampfitaduw *phu dirpio tuptreHt,* et centies decies, eoque magia, centena millia capiunt incolarum, id eet, dsasmst portam iottsa Anatom *ftntrit,* qaae heu! sedens in tenebris aeternae subditur morti, immitisque daemonis imperio subiaeet.

Verum quidem plurimae omnino labor est in restituendis in salutem Afris. Quia enim nesciat.

Mpientiasimo divinae charitatie consilio, Meram da A Propaganda fidé congregationem, omni subinde tapir [Aire, incredibilem luam exoitaspe -sollicitudinem cum ciendis ad hoc opus filiia ecclesiae, tum sublimibus apostolatus Nnuoeribus instituendis, ut miseros iuvaret Aethiopiae populos? Illos profecto restituere, novsmque in "sitam regenerare sancta mater ecclesia vehementissime ..optabat. Ac vero (quia temperet a lacrimis!) intdndite, quaeset oculos ad illas, quae ad infinitas pen* oras patent, frequentes hominibua tribue". Nonne adhuc "miserrima obruuntur mentio caligine, atque (n sacrilego daemonum cultu, inque turpissimo sitiorum coeno volutantur? Iam sero ubinam gentium vernatur, quaeso, qui tot millium Nigritiae filiorum animi sensus ante conspectum vestrum verbis' exprimere, effusisque lacrimis curet? Quis nigrorum pater,-quae lingua, quae vox tot Chamitarum interpres extht apud vos? Dicite, amplissimi patres, dio et tu, Koma B fidelis.

Sed enim illud cogitare me valde recreat, idque recolere animo et hos a maledicto patria per Christi sanguinem absolutos decem et octo iam abhinc saeculis fuisse, eosdemque eodem sanguine sibi Christus pro hereditate adquisivine, cui dictum est: Dowitsabitur *a mari* usque *ad mare, et a flumine* usque *ad termina* orbi* terrarum, coram illo procident Aethiope,.* Pb.'I XXI.

Quid igitur causae est, eminentissimi ac reverendissimi patres, cur interior Nigritia vel una adhuc in tenebris, et in umbra mortis sedeat absque putore, absque apostolis, absque ecclesia, absque fide? Quid causae est. cur haec dumtaxat ex omnibus mundi reparati nationibus adhuc imperio Christi minime pareat? . . . Nulla umquam maledictio in humano genere saevius, diuturniusque est debacchata, quam illa acerbissima et luctuosissima, qua filios Cham eat C exsecratus Omnipotens. Tres potissimum videntur esse causae, ex quibus reparationis beneficiuip infelicibus prohibetur Aethiopiae populis; nempe: *magnitudo laborum et difficultatum,* quibus urgentur qui sanctas illas in Africam expeditiones aggrediuntur, tum ex maligna caeli inclementia, tum etiam ex impedimentis, quae profligatisaimi catholicae religionis hostes nefarie obiiciunt: *apo,talorum defectui,* quorum ore veritatem patescere oporteret;*fidet* enim ex *auditu, auditui autem per verbum Chrilti;* quomodo ergo *audient line praedicante* ? Rom. X: tandem *pecunia* inopia,* quam profecto maximis illius operibus mecesMriam eue nemo est qui non videat.

Quare cum multis abhinc annis huic me difficili, profligataeque pene rei devoverim, idque cum acerrimis laborum sociis consilii ceperim, ut pro miseris redimendis a servitute Afris fame, siti, aestu, vitaeque periculis adlaboremus; praesentisaimum me nac- D tum tempus mihi persuasum habeo, sistendi me scilicet ante vestros oculos, vestrosque, eminentieaimi ac reverendiMimi patres, amplectendi pedes, qui huc coram sanctissimo Christi vicario frequentissime, venerabilique convenistis corona, vobiaque omnium populorum patribus et magistris gravissimam Nigrorum causam commendandi, ut vestram obtestarer fidem, vestramque deprecarer misericordiam pro centralis Africae populis, qui maiore, vehementioreque, quam ceteri, premuntur infelicitate, desperatisque rebus, ab omnibus deteruntur. I

En igitur, amplissimi patres, ante conspectum vestrum hanc Nigritiam infelieissimam,,sedentem in tenebris, abeuntem in devia, in praerupta labantem sine duce, sine lumine, sine fide, sine Deo. Agitur de saluta totius *Africae inferiori*,* quae, ut iterum dicam, *decimam partem totiu* generi* hominum com*prnAsndit Nisi voe aliqpid ai remedii afferre benignissime decreveritis, ai praeteribit hoc tempus, avojabitque tam praesens' occasio, quot fortasse (conficior enim dolore dum haec cogito), quot praetarlabentur Mecula super hanc mortem Afrorum?'. . . "fcia, sanctissimi patres, per viscera lesu. Christi causam hanc suscipite, ao pro vestra sapientia prospicite qua 'ratione, et quibus adminiculis gentibus illis salus afferri possit. Quod si mihi non temere liceat ^perire animum mentemque meam, hoc enixe postu)abo, ut in Mcrosancta Vaticana synodo altius de ore vestro sonet apostolica vox, quge causam potenter agat nigrorum Africae interioris, spiritum in oAesia Dei excitet apoetolatus, ut Nigritiaad fidem invitetur, allicietur, dulcissimiqne viribus eloquii compellatur, praesentemque opem totius populi cbristiani ad illius reparationem alacrius, celeriusque consequendam sollicite postulet. Cum vero plurimi inter vos. absoluta iam oecumenica synodo, ad proprie reversi fueritis, efficite, quaeso, ut aliqui ex iunioribqs vestrarum dioecesium sacerdotibus, qui spiritu Dei aguntur, ad Nigritiam Christo lucrandam nobia adiiciantur; ceterique fideles, quos erga fratres urget Christi cbaritas, precibus, operibus, et pecunia ad nobilissimam buiusce reparationis opus auxilia conferant.

Graves Mne labores, nec leves obibdnt difficultates qui illarum gentium apostolatum amplectuntur. At vero sudores et lacrimae, quibus huiuamodi opera irrigantur, diligentibus -Deum iucundae ac suaves erunt. At fuerunt (proh dolor), et vobis indigne ferentibus, maximoque bonorum dolore hoc temporis sunt catholici nominis.hostes, qui nullo periculorum metu, excitante vero humanae gloriae stimulo, et aviditate lucri aridae illas, immanesque oras audacter perlustrant. Quanto igitur magis catholicos decet operarios eosdem obire labores, ut illarum miserrimas plagarum tribus ad veram Christi fidem instituant, atque ita aeternae earum saluti prospiciant?

Vos itaque obtestor, amplissimi patres, ut qui ad hanc beati Petri sedem convenistis, sd universas in unicum ovile Christi, unicumque regnum cogendas orbis terrarum gentes, peculiarem interioris Africae populis misericordiam adhibeatis, atque spem reparationis et vitae verbo, et suffragiis excitetis, illudque vestro studio consequamini, ut vere dici possit, idcirco Nilum suos fontes novissime detexisse, quo finitimae gentes sancto baptismate suis aquis abluantur. Adlaborandum ergo eat, ut Nigritia catholicae ecclesiae adiungatur. Id enimvero postulat D. N. I. C. honor et gloria: cum longo post tempore nondum eius imperio interior Africa subiiciatur, qui pro ea reparanda sanguinem suum fuderit. Hoc flagitat promissio ab ipso D. N. sanctae matri ecclesiae facta: *Fiet unum oeile, et unu* pallor,* loan. X. Hoc sibi vindicat quoque opua ministerii vestri, quos *Spiritu* lanctui potuit epiicopo* regere ecclеuam Dei.* Aet. Ap. XX. Hoc denique spectat spes adhuc explenda populi huius, cui per Sophoniam dictum fuerit: *Ultra flumina Aethiopiae, inde *upplion mei.* Soph. III.

Quapropter, eminentissimi ac reverendissimi patret, vestri magnitudinem animi vestrique Mcerdotii in animarum Mlutem aestuantem sollicitudinem meoum ipse considerans, vos effilais precibus humillime obsecro, atque obtestor, ut boc *pro Nigri* Africae centrali** postulatum subscribere dignemini, quod slfuM· fortasse proponitur coram boc Mncto concilie, perinde ut miserabilis Nsqronm *gene nationum oeemium ultima* profecto eet.

Vobis humillime, patres huius saeroMncti concilii, causam banc ad vestra genua prbvolutus enixe

commendat, vobieqa· manam oeealatar «erva· obeo- queoiiaeimue

eminentiarum, et excellentiarum veatrnrum

Daniel Combonina

missionarius apoetolicus Africae centralia Nigrorum in Aegypto collegii· praefectu·.

Datum Romae, men·· iuaii MDCCCLXX.,

In /ceto Sanctissimi Cordi· leeu.

5$.

Postulatam pro Introducenda causa Christophori Columbi[1].

Beatissime pater.

Post hominum «alutem, ab Incarnato Dei Verbo Domino nostro lesu Christo feliciter instauratam, nullum profecto eventum extitit aut praeclarius aut utilius incredibili ausu lanuens» nautae Ohristophori Columbi, qui omnium primus inexplorata Juuxentiaque Oceani aequora pqrtransiens, ignotum mundum detexit, et ita porro terrarum mariumque tractus evangelicae fidei propagationi duplicavit.

At enim, christianiuimo huic summeque de religione totaque humanitate bene merito heroi condignum nullum praemium, dum viveret, relatum est. aed contra multae calumniae impactae, mhlta opprobria et gravia etiam tormenta irrogata: sic ut, novo continenti per summam iniustitiam Americae nomine indito, ipsa quoque detecti novi orbis gloria ab inclyto viro ad «Iterum ex prisci· eius sectatoribus prope modum traduceretur.

Sola apostolica sedes, ut supernam viri missionem agnovit, ita omnibus, quibus poterat modis, adiuVasse videtur, nam et legati apostolici munus e»pm detulit, totque alia tamque praeclara amoris et grati animi testimonia per tres pontifices Innocentium VIII, Alexaadrum VI, et Iulium II ipsi attribuit, quanta nulli unquam paris conditionis homini inveniantur elargita.

Nunc vero, post tria et amplius saecula ab novo orbe reperto, singulari prorsus divinae sapientiap -onsilio effectum est, ut tu, beatissime pater, praedictam apostolicam sedem conscenderes, primus videlicet inter beati Petri successores, qui Atlanticum Oceanum olim transieris, magnamque America· paftem lustraveris, sicque proprii· veluti oculi· metiri potueris maximum laborem ao molestiarum molem ab eo perlatam, qui caeteri· audaciaaimum iter aperuit, ac melius perspicere quot quantisque divinae gratiae auxiliis Christianum eius pectus roborari debuerit, ut tam arduum opua ad catholicae ecclesiae diffusionem ac tot animarum «alutem perficeret.

Haec sane animadversio in causa fuit, ut'egregius oemes Roselly de Lorguea sub auspicatissimis initiis pontificatus tui fidentius vulgaret celebrem illam historian!, in qua Christophori Columbi superna ronaMo, etamqae rirtaton, at praeeertim aelna pits· eatMion h mt û orb· parqairwto, ne *oa ftpoitobca· m4m favor ot eoeloetia rigM, qwibiM (bit adiwtM, insoa diligoatU et Ido doocribeoter.

Gtojrioea intérim Cbrhtopbori œeaoria, ex io-î&tUe oblivioni» tenebris etatim ofreeea, ubique gentian gratioee personat, et dam orbb onîvoreaa grati tanimi «mm erga apoetolîcum et bone meritam heroen oertatim exprimit, ebrietifidelee, recolendo quod opitulante eooleeia et propter ecclesiam memorandam facinus 'incepit atque complevit, eorum admiratio et pietas veluti sponte sua »eee transformant in devotam cultam, nihilque ardentius exoptant, quam ut publici ecclesiae honores ab sancta sede incomparabili homini decernantur.

Eminentissimu» quippe princeps cardinalis Donnet, archiepiscopus Burdigalensis, quatuor abhinc annis exposuit sanctitati tuae venerationem fideliunaerga servum Dei Christophorum Columbum, enixe deprecan· pro introductione illitu cauaae exceptional! ordine.

Faustum vero huiusce petitioni· nuntium, brevi dierum «patio, totam replevit gaudio ac «pe Europam, Africam, Asiam et Américain-, unde quampluritni ecclesiarum praesules. nec non ex coetu saeculari spectatissimi "viri, gratulatorii· epistolis gratia· egerunt prmdlaudato cardinali introductioni· cauaae initiatori. Quinquaginta de hinc aupplice· libelli ex diversarum orbia partibus sanctitati tuae porrecti fuere, devote pariter expoacente· praefatae cautae introductionem ; ardens hoc desiderium aperte etiam produnt publicae ephemerides nonnullarum nationum et non pauei egregii scriptores in eorum operibus typi· consignati·.

A>t praefatae causae introductioni prima fronte aliquibus videntur obstare notissima ecclesiae decreta, praesertim quod regulare· processus supra Dei servi vitam atque virtute» nec olim confecti fuerint nec nunc temporis adeo feliciter confici queant.

Nihilominus, cum hic agatur de servo Dei plane extraordinario, tam in vita quam post mortem, uti documenta iam parata super eius operibus, virtutibus et prodigiis evidentissime comprobant, etiam sperare licet, ut ipsius causa, iuris ordine non adeo exacte servato, felicem editum obtinere possit.

Quapropter, heatisrims paifr, infrascripti catholicae ecclesiae cardinales, patriarchae, primates, archiepiscopi. episcopi etc. enixe postulant atque efflagitant ab *eanciitate toa,* ut digneris signare decretum introductionis causae praefati servi Dei. cum opportunis dispensationibus.

Confidente» interim hoc totius orbis votum rftinime frustratum iri, spoatolicam benedictionem implorant,

B3.

Petitio arehieplaeopi «oaauDorumque presbyterorum 5'eapolitaaae dioeeeob, «t «ordia, muti» et caeeis propria et Methodica tastltutioae oecarratar*.

Beatisaime patfr

Cum nonnulli e preabyteris archidioecesis meae sollicitudini commi··*· sub directione yiustrisaimi ae reverendissimi domini Bonaventurae Attanaaio epiacopi olim Liparen·», exemplari eelo, ad utria*, qne sexus rardoemutoe eive in litteris, lire, quod

[1] Typi» impreuam ian babebatar, at aesaullit omissionibus dstnrpatum, tum apud losepbum Baldi, *U Mt» dsiTqrisropats lOttolico per la glorificatione det gemo criotiano. Âdeoiom cpiecopali alia cauta dei cervo di Dio Orietoforo Colombe ag~ gimdavt* tma *littera £d conte Hooolig de Lorgne»* ed «Are UMtekmùnwe *della eattolica dampa. Seconda raccoita di documenti* {Genova, tipografia délié *Letton oattolicbe,* 1800), p. M-69, tum apud Antonium Marcone, *Crùteforo Colombo. Vda e queotioni* con *appendice mdla glorification reiigiooa dell'erot* < *indicanone dei prddi alia eteooa adoretdi* tip. S. Bernardino edit; 18W), p. IM-88. Textos exhibetur ad fidem exemplaris originalis, quod penes postulatorem oausaa asservatur is tabulario conventas Sancti Antonii patrum Praaciscanorum, Romae, via Merulana. Episcoporum tamen, qui petitioni adhaeserunt, nomina neglexi, quod pleraque post abκlatum concilium Vaticaaum data ftssrist Etenim aero nimia, scilicet mense innio anni 1870, postulatum conscriptum est apud patres Dominicanos in conventu Saeptae Mariae supra Minervam.

› Vos *itent»»* tant la «rifiaalL

› Alter alatam ugemtai septlsx UbsUes ab ahtae Lambert ohlatas tali, 41« M taaearii 1870. eytaopo Forolalieaei. qui illam *4 patr·· Depntatioab reta dtapHnarita praeposita· —fa* kis «tacti, verbis: .Bptoeop·· Foraalisasis enixe rogat rsvsnata Patr·· ispetrttai· 4s iiedpUna •t rem maximi momantl aapn expoliam parptaare vsUak*

mia·, par rarbi Dai ministerium a* aeuHtUn-dispeaaatioasm ia ratifie·· axMleadM mm menai pavarint, mihi sapplieem pana·· - libellam, M poliminum eonailio, qaod ai aaaetitati ta·· foret placiturum, aacroaaaetae oeetunaaMM Vatican·· eya-odo, qua· pro opportunitate decernat, proponatur.

Licet autem intar aliaa postulatiouM typia excusas, qua· «go plureaqtte Neapolitanae ditioni· antimites sanctitati· tua· obtulimus, utpote quae bono eooleaiae nobia expediri viderentur, pagina centeaima quartal unam adiunximu· ad «urdorum mutorum educationem acilicet spectantem, nihilominus beatitudinem tuam minime pigebit ai uti mei cleri prae«u), eiusve nomine, iterum eademque de cau*a aliam offeram: enixe deprecans ut eam unctita· tua benigno favore prosequatur.

Etenim extra omnem dubitationi· aleam positum est. illorum hominum coetum, qui vel a nativitate vel ante rationis usum loquela et auditu privantur. quorum ingens numerus1, quam maxime esse miserandum. Dum rajera iis communis cum ceteris humanitas, communeque vitae consortium, attamen non solum minus expeditam vitam agunt minusve societatis commodis fruuntur. peregrini iri terris, quin immo, quod maxime refert, absque peculiari adiutorio ac promus proportionate aeternae vitae gaudia sanctorumque consortium ut plurimum amittere periclitantur, cum auditu careant (via nempe ordinaria et communi veritates et leges cognoscendi ad salutem neceesarias^^~e^ille proinde actuali fide destituantur, quae in adultis ad gloriam assequeudam quam maxime facit.

In hac tam extrema spiritali necessitate versantes praesentissimam ac valiSam exigunt opem, quae sibi neque latius neque congruentius ferri poterit 'nisi^b ecclesia a Christo Domino ad procurandam animarum omnium salutem instituta, quaeque una C potest ac debet singulis convenienter indeclinabilia documenta ac media ad illam assequendam praebere Quoniam vero huic tanto operi pro surdis-mutis inefficax ac vana prorsus est loquela, modus ordinarius instructionis ac disciplinae ceterorum hominum; in hoc quoque adlaborare debet ecclesia, ut peculiarem methodum inveniat ad illas veritatM et .praecepta huiusmodi infirmis insinuanda, loquelam scilicet per gestus proprios et accommodatos*, quse methodus in studio eminenter philosophico indolis, virium, mentis processus, cordis et sensuum ipsorum infirmorum relate ad sanos apprime fundatuif.

Insuper experientia evidenter compertum est. media a privatis familiis adhibita huiusmodi necessitati satisfacere haud posse. siquidem etiamsi istie forte ignorantia non laborent vel socordes non sint in doctrinis et religionis operibus, illa tamen arte D omnino propria et difficili istiuamodi infirmis sublimes abstrsetasque fidei ideas communicandi carent. Tametsi autem huiusmodi instructio In propriis familiis possibilis evadat, cum gestibus et signis prorsus arbitrariis ac variis sine arte ac certis legibus exacutioni demandetur, nutnquam obtineretur modus uniformis per quem surdo-muti ad planam atque certam communionem devenirent cum ulli· vel aeque infirmis vel sanis; et praesertim cum reiigieaia aMaMa, qaed aer·· vMa et IMwma et taBtepw* Cui daflaatai m obviari quid·· poetat in faasilii·, privatorum paedagogorum ape, tam qui· aaUx paociaaimi relata ad iafirmerum atimerum exia<uat,immo ia aliquibus provineiia omaiao deficient, tam etiam qaia minima iatornm para de eOetu clericorum eat, Mteri vero laici, quibus ut plurimam deeat sia minus eapaeita·. sollicitudo saltam gratuita at certa religio·*· instructioni· mandatum.' Exoptandum igitur esset ut omnes episcopi, vestigiis aliquorum magnanimorum suorum fratrum insistentes, qui iam hoc magnum pietatis opus susceperunt, illud foverent, suos clericos erudiente·, pro unaquaque dioecesi scholam methodi specialis ac technieae instituentes ad surdos-mutos fide et ecclesiae catholicae praeceptis imbuendos, ut ad sacramentorum participationem idoneos faciant et sic in viam salutis immittant. Hisce scholis in seminariis semel fundatis, traditionales erunt pro clero catholico ars et ministerium instructionis pro surdis-mutis, quae fient una ex ordinariis suis beneficentissimis et gloriosis missionibus in hac peregrinationia via.

Ad opus autem melius assequendum expediret quod episcopi pro viribus adniterentur ut in quaque provincia, si hoc poasibile non sit in unaquaque dioecesi, asyla pro surdis-mutis aperirent, ibique ipsos contubernale· congregarent, idque non tam propriis viribus innixi, quam providentiae Dei confisi, quae nunquam opportunis destituet auxiliis, praecipue Christianam cbaritatem excitando, quae pastorum exemplo cito incendetur ad opus quod per se animos movet et urget quotquot fidei humaoitatisque sensus prorsus non exuerunt. Eo vel magis -*de contuberniis providendum esset, quod ipM una simul accuratiori atque utiliori instructioni ac diligentiori vigilantiae consulunt, quae surdis-mutis omnino necesaaris est; ipsi enim ex manco duorum praecipuorum sensuum usu et minorai sociali commercio, cum ad spiritus elationem evehi nequeant ct ab aliis remotiore* sint, immo reiecti, sponte ad ima sensus reducuntur, atque ab animali homine abstrahi minime valent; ideoque in unaquaque domo, nbi modus arbitrarius et varius in signorum usu quod in scholis didicerint destruit, et ubi assidus disciplina vel omnino deest aut inconsulto inutilis censetur erga bominm qui hinc misericordiam hinc confidentiam ingerunt cum quasi continuo in cunabulis essent, infelices isti praesertim in iuvenili aetate in morum iacturam facile offendunt. Quibus praecipuis potioribusque beneficiis religionem et mores facilius excolendi, contubernia, ratione habita mediorum, locorum ac alumnorum indolis, iungere etiam possent illud institutionis in artibus. litteris ac etiam scientiis quarum fortasae ipai capaces existeront; ex quo illis alia sterneretur via per quam e charitatis asylo, ut alii· locum faciant, recedente·, tota vita sua utiliter incederent. Etenim istiuamodi infirmi ad aliquam artem, industriam vel profesaionem, in quibus Mepo saepiua mirifice proficiunt, addicti, tum · periculoso otio abstinerent, tum -per se ipsi propriae conservationi ac neceaaitatibua consulerent, unde domestica civilisque societas allevaretur, quin immo ipsi· utiliore· erunt, et •neta inter istos frequentia ad humanam dignitatem restituerentur, univsrsisqns soeiatatia commodi·, quo fleri posait, fruerentur.

Fetemur quidem etiam aliqua civilia gubernia iam iam domo· et contubernia surdis-mutis constituisse, nec non municipii· demanda··· ut huic •noram civium neoeaaitati occurrerent, congruam · eois redditibus illis partem addicente·; haec tamen providentia plerumque effectu frustratur, cum plure·

1 Supra, eoi. 4M n is,

* In opere cai titulus: CbiwtdsraswM rvhgwte *t* riiek mtorvio «Ks educas···· de' XH-do-sMit, pagtps ssxta. su4srnm-■■toram amaens aceant· dascriHtar. Kx qao wUigitar Ipasa Miste ad rsliq··· bomiass stare prout aaaa sd mill·; fta at ia Italia vigiati millia, in Gellii· 1er· trtgiata adllia. et ia orbe sesesuta Miliis circiter arenamatar.

' Haim (sacris loqaslse (esc) brenter agit vsambifis Beds ia parvo tractata: *Dt* IορκΙβ *ftr* gestwa digitorw· «t trasporeua rerioae Tors. I, psg. M·, edit Mlgna

oommuninm administratores, dum ia noeivto at tea* tilibns prodigant, infirmoru· vol reddituum dedoontiam oflngoataa, taa nooteoariu· pubHoua apaa praetereunt; its ut ri tantisper institute hsiasmodi a guberniis at municipiis usque adhue fandata eaaa illia' a Christiana pietate erectis ia ana» earn ipfirmorom numéro ooaferaatar, invenietur vix pro tertia parte* ipeia opitulari.

Age nane quasso ouiusaodi aut hae institutionoe pro eurdto-mutto a laiois fandataef Sufldantao at respondent, uti par eat, potiesimo religionis monunque proposito? Hea! pluribns in locie inductae aunt ad .humanitatem et progressum iaetandam: ani materiali boho a fundatoriupa incumbendo, parai aat nihili religionis ac moram faciendo, et quod horribile dictu, ex iis fo^taaee domibus aliqua ad hoc lpt infelices illoa oWbimode pervertat uaque nd detestabilem eorum abacum!

Semper igitur eccleaiae remanet quae deficiant supplere, instructionem scilicet surdorum-matoram pro viribus extendendo, asyla quantum valet multiplicando, atque in iis quae a laicis regantur adniti ut religionem dooeat. moresque dirigat.

Quod opus dubio procul maximi laboris implendo ecclesia haec inter cetera commoda suscipiet. Ae primo saluti et religioni tot animaram consulendo gloriam pronas suam sibi vindicaret, fovisse seilioet omnigenae beneficentiae opera, illud praesertim de quo loquimur, quam gloriam laid rapere contendunt eiusdem sancta ao sapientissime facinora simulantes. Deinde pro hoc hominum coetu instructione penitus potiretur, quod, eum coetus ipsius maximo bono, maximam univorsorum laudem iUi oosnpararet. Praeterea, infelici hac nostra astata, in qua abiootum falsumque utilitatis «atariaUa principium Matammodo animos movet, ena ecclesia so hale favore in iis, quas bono spiritalis hominis non repugnant, ostendat, sibi honestos quotidie qlaeiet et insaniacalumniatorum ora oeelndot Demo· optoeopis aba in prompta adesset uberrima messio ad quam operarios e ctarieoram gressio iuxta suae missionis proposito· mittereat, qui otia· honestam et *eoelgraam* vitae sustentationem exinde ceperoet.

Quod si haine operis firmitati ae perpetuitati, uti par set, prospici velit, opportunam foret aHeui clericorum delectui boo munus semaittere, qui ta unum convenirent et oertie legibus, ab epinopis immediate dependentes, ax institute ad illud se manciparent.

Hniuaodi tafimto eeateagi ippsrteai poterunt, tam crsoeeetibus rntiouibue aoooeritatio ex parte eorum,, tum aotautiaaratienis et fiorrsatierie seb ax parte dori, iafotieeo flti qui penator duae praediatas infirmitates oMoitata qneqnevei e activitati, vai ab infantia afiktantar. Proh! state ad totee iaotitaeodao ixuUiatiir olmrifae et enquMtea aimdte requiriter: at falritatie «apte te otero ««. tbobeo nusquam deridwsbitari atqaaad mtam, iprn planior evadat m profanda tavuatitiatiaw m «tatyui iDfa* etatM et MB BK^OBIBMIIBρ ÿBÜMiÉMMB vero Dot aaxtitis, qaifagttor beaedtewe«t pastetem MW Asetlti

omnium «teietata-mataru· ao na aiaaal sensram bane preapiaiatur.

MMe quidam haoo graviaeima aat, ad qua eodaaiao paatorua maximo doeet m daaerat; ita enim ipai, qua valeat ratione, morali aahem m epHtali, idipeua ptoeequorenter opua, quod, later aOtoaa de Moesia rignanter praedicta, princeps paetorum Chriatu lesus, omnipotentia aaa etiam corporaliter implevit ao diviaitatie eaaa inquireatibue Praecanoria dtoeipuHe indubiam attulit argumentum.

Rvangeiisotar itaque mioerie illia infirmis: *Ce»· ferteeeiu»* at nolito timore*, nam eccleaia Dei obviabit quaai mater ipsorum nocoeritetibu et salvabit eoe. Dieatur surdis-mutis: Rjphptathe*; caecis: Cerei intwmim ad ridendum*; *et audient m* dis *ille turdi* wru *libri*, et* operta *erit liegre* nuifarnm», *et ridebit* omnia roro sofatarv *Dei**.

Ita fiet ut prae ceteris beneficiis Vatieanse synodi, quibua laetabunda et gaudena erit ecclesia Chriati, etiam hi miseri hominea ia Macto *lerael emltebmt"*, omneoque gentes confitebantur sanctam catholicam, apostolicam, Romanam ecclesiam unicam fldelemque Agni sponsam immaculatam, omnium laborantium vera taetram existera, atque aulam conciliarem ceu beneficam aulam eeoo miserentis Dei, domum hospitalem ac felicem caeli portata!

Tu antea, beatissime pater, qui utut totius ecclesiae Caput, praefatae synodo iure meritoque praesideo, cui *Dene dedit eer* sscimdnm loMudawm ersssi gSMM *eet* in titters uteris", tu quaeso, prout lam pro taa pontificia ditione fecisti, benignos oculos ad univorsos eurdoo-mutoe sc' caecos oatholioi orbis converts at eognooeent Issu· Christum Dominum nostra· ia quo reposita set aeterna vita. Utique, petar sancte, satis vorem ac longe notam eet quod dent Christus, eu· inter homines ageret, *pertrmeia ta^Missis'*, ita et tu qui eius vices geris multa epera bona operatas es et mirabilia nimia; et quoniam do sedem Christo eam surdum-antum sanaverit praedicatu· fait: *Sene eeneiei feeit,* non aliter, beatissimo pator, vix ae oharitate qua aostaas st potestate qua polles oenis· rardorem-autoram atqtifi eaoooram rimul ostreato salis occurreris, do te quoquo semper et ubique snaaatiabitur: „Beno omnia fsdt: at serdoe fecit audire verbum Domini et matae loqui magnalia Dei.* Aman.

Sanctitatis tuae humiltimas addictissimus et obeaqueuttosiaMM famulae et fiHue

Romaa, die 1« ialH IfiTO.

Xyetaa cardinalis Riario Sfaraa
aroUepieeepus NoapeHtuus.

ATx.wnenu

terge» Atifitond, tit jrsiiiiimi perimdo da juo surdi «fi amtl wrMutar pmnadi te atarrunm, ri proprie «» dtafitetifane «flpteta *eareeed,* medo pw frfid MuwMw pafi n te Λo tedtomwM Monter. '^'e YβMIφλβBB

Demtems aeote» Tiw* Orbital, ut «aces homhui mAbBHB MMB Bstatt 9^9^^

SMttdft etes SIU UUVW^^Utt* MUpW y*BMSpftk mfaietria «ai·, «t grege» Ctatoti «reiirmt, at mm mm «X bamtaibn·, made aptaa Meat, evaagelfoM dectrtaae pebuto dmtitn«r«tar, qeamvi· «aeot »mnium vilteaimaa, val maniam· difltanitat··, m ad fidam perveniret, appanerantar.

Haim tanti besiefieii amnibM parati aaa aa* partioep· tagea* BamerM aurdornm at aitoru a nativitate, qui aaat nbiqua terrarum maul· ms'Wta, ita Bt ia «eta Gallia axcedut numarum 29500, ·tque ia Italia numerum 90000.

Hi hominaa aaiaaraadi, plariqna aqaa «alutari abluti, carente· auditu, madia ordinario fi^om oognoaeondi, quoniam aient· apoatolo Paulo, jUw «· «adita, •tai inter fratraa eatholicob vitam traducant, ao poaaont facile ad fidem pervenire, ai propria b aie-Medico iaatitatioM donarentur, attamen falaap et fallaci inatitutioni, quam fortuito per aimplieem imitationem in auia domibus accipiunt, derelicti, omnino rude· remanent in ipaia rcdoa ad /idem prrtmratibaa, pMa ncecasitat· modii unuaquiaqne fidelium •cire tenettft; ex quo aeterna ipsorum perditio iure defletur.

Quod ita ae habere, nemo pronus canae menti· poteat inficiari. Enim vero «urdus et mutua opportuni· medii· destitutus, quibus homine· naturaliter frunntur ad internae animi cogitatione· mutuo «ignifioandaa, ope tantum rai sermoni· mimici, variabilia, inopia, atque cola aenaibilia obiecta exprimere valentia, aibimetipai relictu·, nunquam ad abstrahendum poteat pervenire, neque accuratae raptoriorum fidei idea· concipere. Et quidem continua Experientia palam fecit, omnea surdo· et muto·, antequam, ut ipaorum conditio postulabat, apte instruerentur, ineptissima· atque abaurdiaeimaa fidei mysteriorum idea· «ibi efforma···.' Et quod caput ««t, nonnumquam inventum eat iatiuamodi error·· vel in illo· aurdoa et muto· radio·· egi···, quo· proprii confeetarii idoneo· aacrnmentia suscipiandis indicaverant, fascinati ab ipaorum externa imitative tantum pietate; uti colligitur ex authentici· depo•itionibua multorum aurdorum mutorum, quibua id aoeidit Qua deposition·· referuntur in opero, cui titulu gConaideraaioni religio·· e civili intomo al-l'edaoaaion· da'Sordimuti. Napoli, Stampers· real· 1856*, pag. S0 et saq. Ex multi· hanc unam ■aUgimua. Antoaina Banaldiua aurdas et mutua, aodalia oangragatioaia filiorum Mariae in urbe Brixia, dated· aduoator «ardorum et mutorum in dome Saieaai, boae ad apiacopum Brixieoeem aeripeit: „Prima dalla iatruateM ta en privo affiatto dell' idea di Dio. Quando i mtai pareati mi ooadaoovano alia cbieaa te vi aadava «citanto por vador· lo fnnaioni, i colori delta planate, e ta aatfibonta d»lla mmea. lo itava eon divoeioao ta ahtaaa, abbaaaava la teeta all' alavaatane del aa aaafaaMato, ma »6 facava perché me ta dtaavn mia mate· ad altri; ma coll' iatelletto io eon tatandeva niante afihtta. Vadando uaa peraona, aba al aaaaataaM alia ···. oamnaion·, paneava aba peeato davaaaa otarira, ad U oraeedaao oradeva aba fee* na raa, vedandata' eeal multiattatn. Quando taanvn qnateba mala, itm MlftMBte tiwir· M fMÜfÛ 4s»fMtèOVip MB A DU.· IpM ». Ae<wetUer·, Mai< Lay*M\ MptVU eifMtfeWt BBBφBMB fttti pMBBj at anrdue at mute· «Mntntaa myetarterum fidte idea· aoaaltar ex gruviarimb aaoteotita einrieetuMeum vireru», qui bas ht tu emaem fidam peemermatar, ntl vider· MÀ Im likmM wfiffllW IpaMWlNwWBNW ·W· K pag. ITIetaeq. Ad ssmd«m veritatem eanfinaandam •ba re aoa a«w arbitramur ia medium afitare reepobeioae· theologi···, privata theta· tribu· «equeetibaa quaeaitia, a qnataov «ardieaiibu·, vigiuti tarn epieoopi· tant arabiaptoaopia, ampHus vigiati iastitatoribM «ardarum mutatum, «eiliast:

„1. Utrum «ardi at mnti a nativitate per demmtieam iwtnictionaat, qaa vulgo euribu· doceatur, ad revelationi· notitiam perveniant

„2. Indigeantne peculiari et appoaita methodo, at fldem actualem accipiant t

„S. An rude· isti tenendi aint, nt infidele· fidei actualia?*

Omnea unanimiter reaponderant, uti patet ex eodem citato libro "Consideration! ec.* pag. 23 et •eq., 126 et seq.

Ad 1. Negative.

Ad 9. Affirmative.

Ad 3. Affirmative.

Ex quibus omnibus expositi· evidentissime colligitur, 1. "graviaaimum periculum, in quo vereantur infelico· «ardi et muti in aeternum pereundi propter ignorantiam veritatum fidei; 2. absoluta neceeaitaa huic malo occurrendi per propriam et methodicam institutionem, prout suggerunt progressus acieutiae actualia; A gravia obligatio, qua clero· praesertim tenetur ad aurdoa mutoa in reboa fidei inatroeadoe.

lamvero quia unquam efficere^ poteat, ut veritdk taati momenti, aient par eet, penitus intelligetarT— Sola oeeleaiae «uptema auctoritaa. — Ipaa aola apportant· •anetionibua poteat haie novo generi apoatolatua univeraalitatem, firmitatem, atque efficaciam donare, — Ipaa aola poteat gravem obligationem declarare hunc populum erudiendi, qui a fratribna catholici· in oblivione relinquitur, uee non auctoritate cua orbem chriatianum cohortari, ne recucet operam •uam «ffieaciter praeatare, ut hic populua novae ecgMwttMmM praecepti· fidei imbMtar. — Ipea eola pote*t damum efficere, ut aayla charitatia aperiantur pro utroqae aexu, quae ia uaa fidelium charitate fundentur, (quod opna omne· •emper bene exceperunt, atque eidem auxilium praeetiterunt), quo omne· aurdi-muti, tum nobile·, tum plebei, a tenero aetate accirentur, ut vitam communem viverent; unieum «ane modium, quod facile evadit atque naive»·!·, at ipai, nemine excepto, iaetrnotion· religio·· et civili donari poaeint. Ita fiet, nt opitalaato Dei gratia, aon modo poeeiat pardaei in viam aalatto aaternaa, aad atiam at aoeietati, et familiia, at aibi ipei util·· ····.

Et quoniam veaarabitae patra· concilii Vaticani, auetore ot aaapiea immortali pontifie· Pio IX, in Spirit· «ancto eongregati eo intendant, ni spirituali omnium Cbriati-fidelium «eluti opportuna ramodia •tataantur, tafiraaaripti iMardota· «ammopere capiente· de tot infelieium «aluta laetari, hanc petitionem humilibus atque aaixia peeeibua «ubiicinnt •t qnod in Domino indicaverint, doeeduaat; parati •ataroquta libeetiaaim· axeiper·, quidqaid Spiritu· •anatM ipaia vanarabilibM patribaa «aggaret.

Maapoli — di· 23 taauarti faato Daaponaat. b. M. V. MDCCCLXX.

Hamillimi at addietimimi fnmuli

8ae. laaaph M. Plato
Sae. Laarantiue Aptoalla
Hearieus Seotti Paglia»
Aaralia· Sbroeea
Peaqaabs Marciano

· MmXVLIA.
• MMb. xxnn. n.
» I. m amton Mtonam, a W.
4 (M,Mη. ta tpM. afi Bte a X, v. 14
» Oa Bmtom M U te. 1, a vm, a. A

Francia··· PeHsto
Raphael Cariae
Iaaaariw Giuliaao
Ferdinands· Palle

54.

Peetulata dua, ut Nada Fraaetoea Baleade epd- •repo Genevan·! titulqa «tectaria eedeaine daeeraatairl.

Baatimime pater.

Reverendissimis patribu ad sacrum oeeamaaicum concilium Vaticanam coadunat» solatium aane in tanti· laboribua et apem magnam afferunt uberrimi fructu·, quoe ex concilii» oecumenici·, et in primi· ex coneilii Tridentini 'definitionibus et decreti· norunt eeae collecto·.

. Porro inter putore· et doctor»· a concilio Tridentino suscitato· et quaai nato·, qui» midit Deu· „ad confortanda· manu· dissolutas et genua debilia roboranda, ad aperiendo· oculo· caecorum et aurea •ardorum|**, quia illico non meminerit 8. Franciaci Baleaii, cuius laus eat in ecclesia aanctoram T Finitimi» Genevae populi»,' baereai oalviniana infecti·, •eee fidei praeconem exhibena, quantumvis ad neoem ab haeretici· coriquiaitua, sanctitate vitae et doctrina •eptuaginta duo millia a via veritati· errantium ad eccleaiae gremium revocavit; „ipai fiderunt gloriam Domini et decorem Dei noatri***.

Dein, adhuc vivens, non rari· iam clareacere coepit miraculi·, quae po»t illip· mortem tot mox et tanta fuerunt, ut ipoatolici· etiam legibu· derogans, quo citiui ecclesiae votis et eiua aancti gloriae satisfieret, feliei· memoriae Alexander VII Francisai Saleaii nomen in divorum albo aolemuiter inscripserit.

Nec minua «cientia et doctrina quam vitae aanotitate «ese informans, „quidquid temporia ab stadio liberum sibi supererat, m prolixa» preces transferebat**. „Ex quo, ad maximam errantium utilitatem, coepit ex scripto, pluribus confectis libellis evulgatiaque thesibus intime haereaim percellere**. Post exactissimam horumce Saleaii scriptorum, tam editorum tam non editorum diacuaaionem, ·. Congregatio admirana ea probavit*.

Spectant autem alia ad theologiam tam dogmaticam, tum apologeticum, tam aaoeticam, alia ad mores st ad disciplinam, et in eo prodierunt ordina quem «xpoatalabant tempus et ecoleei·· nepbeusia· beatissima» Virginia puritatem tesaerset·· tum ore repressi* tum ealame.'* Contra protestante·, a. Crue» latrina détectant··, .«ximiam aliam aeripait apologis», cui titula· Facaûum eratis*'. Inter dogmatica et apologetic· s Frasciaci opera principem locum obtinet pwrulgatiaaimas liber Controversiarum, d· quo, vix eum prodiit, affirmare non dubitaverint non unus epiacopua: .Athanaaium. Ambrosium «t Augustinum non maiori onm ardore fidem vindioasee quam rranciacum Saleaium**.

Non minorem sane gradum dbtinent alii duo libri, doctrina simul et* pietate fulgentes, videlicet TVotiotiM de amore Dti, qui de tam altis tam alte loquitur*; et *PhilotAo»* aive introductio od sitam devotam, quae iam anno 1656 in septemdecim lingua·, praeter gallicam, translata fuerat*.

Giarda, episcopus Castrensia, Saleaii coaevus et biographus*. asserere non dubitat Philotheam tot laudes mereri, quot charactere· continet .Vix, inquit illustriaaimue vir, qui vitam iam in castris quam in regiis palatiis egerat, vix apparere incepit Philothea, cum omnium aulae principum speciem mutarunt . . . Tum visa est vers pietas; viam sibi stravit ad regum solia, in ducum exercituum tentoria, in indiciorum forum, in telonis, in negotiatorub) officinas, et in pastorum oppidula7*. Subjungit alius, .ce audiris·» rev. patre» Fichet, Manilier et Ludovieum de Serre· e societate lesu. dicente· hoc ease opus a ·. Spiritu dictatum, et dignum quod inter ··. patrum opera connumeretur; «t hoc etiam notum eet et omnibus notorium. Dominua praeaea Faber mihi dixit ae ex dd. cardinali de Bdrulle didioieae, quod jmnea Sorboniae doctor»· publice deelaraaeent istum librum ex aequo ire cum operibus s. Gregorii, a. Ambrosii et ·. Augustini**.

Cum hiaoe doctiaaimi» viri· plane consentiunt et eminentisaimus cardinalis Franciottu·*, cuiua aenau praefaudata opera „angelicam potius quam humanem redolent aapientiam** '°, et eminentiaaimus cardinalis Saoehetius, s. Rit., congreg. praefectu·, qui ait: „Vivit etiam (b. Saleaiu») in aureis et seraphieia opusculis, ab eo editis, quae uberrimos in toto orbe fructui*parturiunt. Philothea, sive Introductio nd veram pietatem, Epistolae apiritualee. Tractatas de amore Dei et reliquae élucubration··, •eu myatid··, aeu polemic··, in omnium pene nationum idiomata translata, omnium teruntur manibus, eu» ingenti legantium emolumento. Nemo poteet has paginas evolvere, quin totus ardeat Dei et perfections amore; quiaqne «nim in illis reperit apta ■ao statui monita et documenta, aive aneoulo deditus ille sit, aive claustro, rive coelebe, siv· eoniugatu·, mu princeps, mu privati». Omnibua enim

› Postulationi· buiu· originalia subocriptioaibas patras autographi· obsigaata aoa ampUpa habsatar inter tata 00·-oilii Vaticani, sed la tabulario suo·· soagragatio·l· Rttvul amarvaatar, in qnod ssaam aaptiasbri anni IMO tmaalaU tear·, at liquat «x «pirtoU Ladavta Jaaabiai, natiHi Vaticani «ab· •anatarii, ad Destinis·· BaresUni, Magngatioai· Bitam· ··■ cnuriam, aims iis IS dicti anati· st Mai. Qum quidam •pistol· habetor ia Artis ocecilii Vaticani asm. 4M. Cam sb ■sapsM·* ooaciU··· tsa, q··· passbatar, aaaa 1870 abarivi nes potuerit idsm paatalatam, panda tantam Immutati·, una» 1874 ad amam nmna sntiatitss ab aptao·· Aaamiaad Tiaran «at ab aia auhmeibandnat Bx qno Astam mt, at tamtam per littam· apostoBm» Mm* m sriorrioordia Daw, datas <U· 18 Mvsmbri· 1877, na·· pcattf·· tot patrum voti·■aausrat

* U. XXIV.
• u XXXV, a.
' Phasbas, a Bit esag. aaent
* Bulla Jgosl «att. aasoai·. h. Fnnciati.
• Puri· ds Ossgy, «Mas· a FrsneM passant, splat, ia qua Isgttsr: .Où srtasaa Tcsam·· dn osevraa da aarvttser ta Dira (a Fnaçtie da Bslaah tiaguBtaemsut dm msaascrit· aoa saeors impriista, csmpulat· dana In *· partis du praei», m qui Mcaps iacsmammaat Juaqs'aa 14 Juta 1S8S, qu» U sacri· coagtigatiou pria raja av·· appnbatim at adatintio·, •a tovsur dm aavrm ds atrvMsr da Dtas, »·» aa ues-braa Msrst q·· ra sataMU «safinaa trti· jaasa apei·.'

› Balat, a F. M. Phatbao 8. Bit. ccagrsg. aaerat ad a soag. cari «t ooaault directa.
• Balat, card. Sacchatti ia eondat meret. M Mg. IMS.
• Bpul |—y mairie te Chaagy, Visitat, mpsrio-riaaa·.
' * Qai iib·· typi· msadat·· aaao 181·, data Iaaaaasm· habuit «ditioa··, st ilhes in ttaguas aqgliaaat guraaakam, hispaaioa*, poloufcsua <t italic·» vaassa taaaatit
* Gard., taposit ia aet esasais.
■ Oiarta, vi» M B.
7 Marehioa. Albert Genoese., ijilliaimtis Chsballicmu. gubenator. Dspoait ia acti· caaoai». part ramiaaor. 8 vol., p. 7M.
* Dspmit eaaoaici Gard.
* Ceam» Fnariari pro bsatil relator.
» Ussi.

«date*1.

Stemus 4« ıpuffins «Mia, at «nt aana OH« •suffis ad pœeahes d ad resiffiMuetee, aS saaS ig-earner*· qufoi affisdetes tom iialrlaa qeam date»-dine ehuritatte exnbmreBtem. M OM sitere mb peeeemea, qsmd is aaaartata atiaaa eeiripdte ueffia •pteedet Mei at mersm daatriaa. Hie praecipe·· eat boner Salado, qued, dum tot·· sese videtar ia sordibus epiritauli suavitate paaftadaadia, ad doetrinem tamha attendit, at ultas ia aa pietati· rndioeo dsmittit Illius verbum eat vitae eemitis lumen, at eat aimai anima· cibus. Qua mirabiH numquamque eat» laudanda Bonne at pistas flrmo setaper nitiffir fundamento, et doctrina, nedum ste-rili· rideatur ot arida, ia uberrimos mm fractu explicat.

Quae cum ita sint, quid miram in hia Britanniae Parlement! verbis ad Alexandrum VII? »Ut om- B nia dicamus. Dei spiritus «deo elare apparet in eiu (Franeisci) libris, ut sperare posset enmdem favorem ao magnus eodseiae doctor, qui sancti nuncupatio-nem obtinuit ex excellentia suorum scriptorum, quae miracula fuerant ad eiu nomen immortale decorandum, et inter eu qui invoeari debent ia-•cribendum.*

Praeclarissima baec apprimo consonant eminen-tissimorum cardinalium votis coram Alexandro VII prolatis, et hisce ipsorum effatis, quorum plura Mncti simul ot doctoris coronam elare postulare videntur.

„Unus profecto [ex iisj censendus eet (b. Fraa-ciscus), quibus dictum legitur, Voa estis lux mundi*1.

.Misit tanquam imbres eioqnia sapientiae snae*1.

.Habeat ecclesia univorsa, quod in b. Francise! virtutibus imitetur, quod doceatur ia scriptis*4.

.Tandem sanctus declaretur ille, per quem eane-titatis consequendae ratio et ardor ad omnoe cu-iusvis conditionis homines penetravit, ut repioa-tism eius enarrent populi, et laudem eius «nuBcist ecclesia*4.

.Ut fidelium corda iugiter inflammaret nednm exemplo sed scripto, divinam plane modum exco-gitavit. et viam Mlutis ostendit**.

.8i virtutes praedicantium sunt ornamenta cae-lorum, profecto b. Franeiscus do Salse splendere debet inter maiora sidera in perpetuae aeterni-tate·; ardens enim Inceras, imo lux mundi fnit, dum populi· sibi commissis errorum umbro oali-gentibus, cum exemplo, tum doctrina ad solem ve-ritati· perduxit*1.

Quid' praeclarius hisce verbis st quid amplius expetendum, si non sdeseet unum prae oaeteri· ali» supereminens testimonium, Alexandri nempe VII, qui quadraginta anni· et amplius eius scripta diurna D et nocturna manu versavit*, et enixe legenda com-mendabat, incunctanter aseorens se ia eis hausisse quidquid in ipso boni osse posset*, ot ad rectae vias Domini currendas Salaciam protinus curram st aurigam praecipuam hobaissel*.

Imo. quantum potate, illino scripta propagavit11,

› Rslat. is coasist. ssento ISex
› esrdlssUs PaUstsa.
› AHsbrsadiass.
* CarHaaUs FrsndMtss, causae rslator.
‘ Mon.
• Csrdtaalis Metre.
1 Cardinali· Farosrim.
" Ia soMbtsr. Mni-pekUee, SO «ot. IMS.
▪ Beist. sd nsfots·*.
** Bΐηρ aserst. splst. ia osaatot. peH. 14 ssft. laex. Seritoes •anetissssalihus VWtsUssis Aaasdl, dectrisa· Pnactod pians divisas· prcclaaat. V7 isl. 10··.
⋊ Pabavidal, stor. di Aha VII, lib. I, tap. V.

atata teaaatalk (Mantat ab ipae Mau enmpo-aMaa entteMM in eiIaia a. ftaaateai preprism, ha qua euadaaa dnerurit: nd etas dHpaaNtva ■uteia •s «^bepaaMaM *tatrilie* «tom paadtt aenespnnmer. Item bee de Oto bruvtertato.Beaeunum pnedieat: ,8aie artaat aaripda seilsiti ^doctrine retartie ee-destam illustravit, quibus tear ad etatetiuuum per-fbedeaaaa tatam at pluam jemsnstrat**. Videnat aHi, num quin umqeam ia aaaiaeia ooiemaioribM •uoomiis celebrates Arorit

Baaed Vraacisei gloria, tot iam lendibus aueta, etiam temporibus eostris crescit eaado. Coram boc dulciseimo at veasratississo Bomins indomiti at ho-atilaa natatorum impetu mlnuentue et sedantur; nee tot infsnsis aaeealo noetro^tnimis qet nomen aliud magia soccptum ad ipsos catholicae.doctrinae et vitae reeoneiliaodos. Anres ipcius scripts,.nedum obsolescant, novis semper editionibus propagantur, bob aine maximo certe promptu: Bam* erroroo, quibus hodie societas eoaqaaaoatar, bob sunj niai eorum consectaria, quos oppugnat sanctus Francis-ons. Unde semper ot Mutitato et operibus immor-talis Sivit Quin imo consociatur etiam reneto oeeu-menico Vaticano concilio. Ipsi enim adeat et sna doctrina, tamqnam fonte ad hodiernos errores de-bellandos, ot suo lenitatis cbaritatiequo spiritu, st suis moram regulis, quao tanta sunt sapientia, ut centena et centena num4entur scripta, quibus haud parvi nominis auctores omnibus eas statibus et con-ditionibus accommodare susceperint

Quare, beatissime pater, sanctitatem vestram instantissime oramus et obtestamur, ut inter doe-torea in ecelssia, eum officio et misse congruenti, oraculo suo supremo, e. Franeiscus Balesius adnu-merstur. Qui honor non sino singulari divinae providentiae consilio tempore concilii oecumeniei Vaticani e sanctitate vestra, concilii auctore et prae-side. tribuendus illi suporest. Quod paim ad tan-tam ecclesias gloriam docuit et fecit in tot hae-reticis ad ovile revoeatia, et in moribus m disciplina restituendis, boo potissimum in concilii Tridentiui decretis hausit. Et cum haec eadem omnia in con-cilio Vaticano sanctitas vestra restauranda sibi et nobis proponat, ot in his totus incumbat, novus honor, qui ex s. Franeisci Salssii sanctitate et doc-trina in concilium Tridentinup» redundavit, erit etiam, titulo doctoris ecclesiae, oriundorum ex concilio Va-tieano bonorum pignu· et benedictio*,

*.

Beatissime pater.

Episcopo· Gaditanus ad sanctitati· vestrae pedes humiliter provolutu·, exponit: quod cum divinae scientiae fama perillustris confessoris et pontificis beati Franeisci Salesii quotidie in ecclesia augeatur, ideo qui illius gloria gaudent, statique omnes qui pia eius opera caelesti doctrina plena agnoerunt, indicant, aliquid illi deesee, ut eius honor et eultus debite splendeat.

Dicunt οηiφ, qnod sicut recenter alter Pius doc-torem maximum in ecclesia Bernardum declaravit. ita decebat magno actuali Pio, ut simili declaratione 8alesium Franciscan honoraret

, Quapropter episcope· subscribens eiusqus clerus,

› fisxta isetis ia sff. a hutod, M Iu
• Hais pstiUael satocripssroat patres 4M, sdliest SO *ti*-diesis·, *1* patriarche·, T4 arcUspiaeopi, Sto spimspi. 11 «b-batss st sKdsratsms gsasmh· srdiasas rsUgisscro·. st U‹pwc •x ipsis aoauaisas «vulgatis iatsr SMeuBsato. ad saaetisriati prasseUs dsctmtaa spsetMtia is «a *Αβϋΐβηύ* parte, qaa· msn remeas dicitur p. 1··M. Haee vero aha m· mi at aeripu furat, *4 ordiav alphabetic· dUpeaita ibidem legutar.

une are «t rasium WepaniM pop«K «ap» Mm A *gnti·»*, veetramqM apoeWie·· >·ıÜ»iı»ı· tew •enter appronentur.

Oediboe » taHi WO.

Veetraa sanetitati· ahsaqaeatiasimus eervea

† Frater Felix Maria episcopus Gaditana·1.

W.

Arehiepiaeepl Bnurfaatai ai eeMaqeaietu· ceurill·· YatleMu· peetalntie de augend· celte MBcttaeteri Malala lee·.

Venerabile· patra^

„Ex quo olapsi aori atultiti·, philoeophiM nor mine tecta, saorilago eraeitu: ZMπ μ ι Fô/dm·, aanctiiaima· leaa Chrieti aeeleaiaa nefarium indixit bellum, facta eat aaper noa indignatio Domini, qui exemit gladium irae suae, illam non dimisaunu doneo admirabile nomen unigeniti Filii cui omnimode clarificetur in nobia, donec formentur electi B eiua, qui in frontibua suis ineffabile leeu nomen et nomen Patrie eiua gestante·, ipao summo Dei verbo dulce ac novum canticum depromant*

Iam ex tot anni·, venerabile· patre·, ego ita loquebar· quando ad repellendae procellas in Petri naviculam saevientes, nec non ad litterae et scientias, multimodie deturpate· stultitiis, expurganda·, ac nova luce novaque gloria honestandas, academism, Deo adjuvante, instituer· aggrediebar sub ineffabilia sanctissimique Nominis leau praesidio firmissimo ao tutela. Ex tunc enim, venerabiisa patro·, etiam ex tunc in amaritudine cordi· terram opertam videbam errorum omnium atque blasphemiarum colluvie, quae insaniente pelago ventisqne saevientibub, etiam italam gentem in procellam tenebrarum obruere conabatur. Et iam temporibua hisce, adhuc gladio Domini exempto, procella illa tenebrarum advenit; ecoe «heu quot hominum millia C ipsa illidit miaerrimeque contundit! Et quidem illam a longe aspiciens, cum adhuc essem in patria, et ibi cum adiutoribu· meia in hac academia in minimi· sacerdotio fungeremur, aeientee depositum patriae eatholicaeque fidei nobia saoerdoMbn· creditum, in gemitibu· inenarrabilibus patuit cor nostrum ad Deum, et auxilium eiua enixe implorantea, iterum atque iterum ex tunc clamabamus: Domine aalva noa, perimus.' Et Deu adiurit noa, loeutasque eat nobia; noa audivimus eum arcane verba per apoatolum loquentem: Propoauit Deu in dispensatione plenitudinia temporum omnia instaurera quae in caeli· et quae in terre aunt in Iero. Au'dlvimua. et laetati sumus, et •uperabnndavimua gaudio, et in verbo Domini die ac nocte méditante·, in meditatione nostra igni· eharitath exarsit, aeientee quod in nomine Ie«u omnia instaurarentur. Tunc recordati aumu vocatum filia·· nomen eiu D leaum, eo quod ipse salvum faciet populum anum a peccati· eorum. Et iterum: Non eet in alio aliquo salus, nec aliud nomen datum eat hominibu, in quo oporteat noa salvos fieri. Idoireo hilari promptoque animo aggreeei fuimua praefatam academiam instituera, per quam laus plena deooraque sanctissimo nomini leeu totam per Italiam nostram reboaret. Non eet mihi meu, venerabile· petra·, nomina referre darieeimoram virorum, qui huic academiae aubacripaeniat, quorum plurimi decus atque maxima gloria religionis et patriae nostrae n* eptoeepnteB «Mott. mm tmaMBtea law Mbto-·*■ ·μ ‹Ϊμ*|^ Im μ μ ·μβ njnit— deeatMt, et mo iUeeuea aubeeriptieM· Mank wqpe ii Um dfap aarvarimm. BouedixitqM DmAm· hemSibeebeeqniie laberibucqM noetria, at ia mmo n*devigiati rab auaptaaiiaaimia prneeUH· tam FU pp. •atari tea Gragorii pp. daaimi sexti, tam aHeuina ex darieribua viri·, quibua eam dicarim··, btme proaperaqaa acedsmia aoatra prooeaait, parque aaa repleta eet terra nostra laede iacandieeiiua nomini· Ima; at nomen leea in hae adetra academia clarificate· elarifloavit eamdam. Ipea namque ab eodem eanetiuimo nomine, quod praaaeferabat erecta, a summis pontifloibu·,'· Neapolitani· arohispiacepi·, nec non ab ntriuqu· Siciliae Rege adprobata per •mna Italiae civitate· honorifice dilatabatur. Rt ego gloriabar in Domino propter sanctissimam lean nomen in academie, et academiam ia oanctiaimo l*tu nomine tam mire clarificatam. Et ecoe, venerabii·· patre·, poat aliquot anno· facta eat super me manu· Domini tollens me e gremio fratrum et ponens epiaeopum regere lectisaimam partem ecclesia· Dei, quam aequiiivit sanguine suo. Tunc· modio aublatua humilitati· meae, et auper candelabrum positus, ut mea lux coram dilectiaaimia in Chriito filii· lueeret, ante omnia curavi lucernam accendere in camino igni· ardenti·, in lumine vero, in nomine leau. et facta est prima vox epiaoopaii» mea ipea, quae praedictae academiae tessera fuerat: Seianit gratas piris uoaira *tM Ittu»*.

Accedit, yeoerabiles patre·, quod ex prima die institutioni· academiae noatrae ardens erat in corde nostro desiderium, nt in miaaa sanctissimi Nomini· leau nova atque propria ad augendam eiuadem admirabilia nomini· gloriam adderetur praefatio. Et ecoe. talia me cogitante, nova praefatio ex corde meo prosiliit, et ex corde ad M saliens, laetus exultanaque cantavi:

wVere dignum etc. — Sancte pater, omnipotens aeterne Deu·. Qui unigenito Filio tuo in aaaumptae humanitati· veritate nobia nato, aacratia«imum lean nomen, quod eat super omne nomen, aeterno conailio donaati. Ipse enim pio cruure vetu· nostrum duUrait piaculum, et crucis supplicio, morte triumphata, humanum genua perfecta filiorum adoptione e perpetua captivitate liberavit Quapropter nomini lean aanotiscimo eaeleatium, terreatriOm et infernorum omne flectitur genu, et ad dexteram tuam verum Deum verumque hominem super omnia, qua· per ipram fecisti, Ie«um regnare soeia professione confitemur. Sed et supernae virtute· atque angelica· potentate· in hoc unico aalvationi· nomine gloriantM hymnum maieatati tuae concinunt sine fine dioeute·.*

Venerabile· patre·, Dens investigabilis in viis suis, ot in indicii· incomprehensibili· atque sapientiuimua, postulatione· precraque noatra· tum Pio pp. octavo per eminentiasimum Ruffo Scilla Neapolitanum archiepiseopum, tum post tempori· elapsum per auocesaorem eiua «minentisaimum Caraoeielo Gragorio pp. decimo sexto delata·, noluit ut noatram probaret constantiam cito exaudire. Sacra enim Rituum congregatio statuerat, ultra in miaai· novas praefationes non addere.

At nunc, venerabile· patra·, levate oculos vestros;'ecoe quot percrebrescenti· mala, quae minitantur penita· Christianam, et civilem aooietatem evertere! Eoe· filii Belial axultantee quasi vietore· capta praeda, quando dividant spolia, regionibus nostris olim naviculae Petri addictissimi· nova dogmata novaaque doctrina· invexerunt'. Ecoe, horresco referens, impius Renaaus aacrilege blasphemat, et illius blaaphemiis aocii eius plaudunt, illas-

1 *Aet·*, a. 4M.

· Sarntar ia anbiriia aaciM Bit·» emgregeMaaia pcataiatie qaass olis» aacter Oatarabat iimala» Oiageria yafee tenu sexte pre aeva präafatiaae ia «i·» sa Nomiais Ima sdprobaada: qua pcatalaticea exatpl petebatur a·. Nsssaa a geaaaiea uenaa - 8. R. C. aaeepta aovaa pmifstimos ultro soeceMOeaOi.

f«· repetunt, at greamai Mai a iwitfcaa Halt-· evellero ooaaatar. Legal GalNa, lagat ItaBa >·»> poquo Ingot, anna torreateo iniquitatis, serruptisnis atquo blasphemies otattmbnvorMt aaclaaia·, tatint qM snaadum ia gstgUbaa aab iam iam absorbent. Adhae aiaaaa Déniai extenta, adbne gladfaa eiaa evaginatae aoa reponetur, niai aaaatininan loon nomen mirifico faafit clarifiksttnm. Dens entm proposait ia disponeationo plenitudinis temperem on* aie instaurare ia laea. Quapropter saper adivimus oanctimimum invtetiesimumqM dominam Pium palpem nonam, qui inter omnea clarimimua extat praeco gloriarum 'Moetisaimi Nominis, at ipoo alamentor aobia induisit, nt da noqa baa praefatione eum sancta synodo agamus. Pensate, venerabiloe patres, quanti referat admirabile nomen novis praeconiis novisque laudibus celebrare. Impietatis fluctus tumentes omnino conantur sacrilego ausu boa augustissimum nomen delere. Quod indicitur nefarium bellum, ecclesiae, dogmati, sacerdotio atque Petro, eonatus impietatis est, quae, arrepto gladio cupit, sublatis religionis exercitibus, ad ipsam delendam ruere. At illa supra fidam innixa, et eharitate vivens, sanctissimo nomine Issu honestatur in fronte. Oh saeeule nequam, quamdiu finis turpitudinis tuae? Eia venerabiles patres, in nomine lesu nos bie congregati, in sacris etiam liturgiis hoc sanctissimum nomen invocemus; adprobetnr haec nova praefatio, ut ubique terrarum et a solia ortu usque ad oeeaaum lean dulcissimum ac suavissimum nomen resonet, et nomen lean, quod omnia dogmata in se totamque catholicam fidem complectitur, erit inter minearum solemnia solemnie totius ovangelii professio. Ideireo novo lumine religio nostra radiabit, claritas enim huius sanctissimi nominis circumfulgebit eam: impietas videbit et irascatur, dentibus suis fremet et tabescet, desiderium peccatorum C peribit, at in memoria aeterna erit Vaticana synodus decorata nomino lean, donec oblatio munda totum per terrarum orbem ad finent usque saeculorum fuerit oblata. Etiam, etiam sic. Veniat ergo in eor nostrum leans, sio tandem vos alloquor cum divo Bernardo, veniat in cor nostrum leans, et inde saliat in os, et eece ad exortum- nominis lumen nubilum omne diffugit, redit serenum. O lesu, spes suspirantis ecclesiae, o nomon super omne nomen!

Nostis, venerabiles patres, quod olim filii Chanson cogitantes cogitationes nequitiae dixerunt ad invicem loquentes contra Dominam: Faciamus civitatem et turrim, cuius culmen pertingat ad caelum, celebremus nomen nostrum, antequam dividamur in gentes. Si licet flagitiosas locutiones in verba vitae convertere, sinite mihi praefatis verbis vos alloqui: Faciamus nobis civitatem et turrim, cuius culmen pertingat ad caelum. Bit nomen less civitas atque D turris nostra. Dens congregavit nos in hae urbe aaneta ex omnibus etiam dissitis nationibus, ex omni gente et populo ot lingua, et posuit fecitquo nos Deo nostro regnum, ut evellamus, destruamus, evertamus, aedificemus, plantemus et in sanctissimo lesu nomino omnia instauremus. Eia, venerabiles patres, celebremus, antequam dividamur in gentes nostras, celebremus nomen nostrum. leeus enim est sanctum nomen nostrum, randamontum, robur, virtus atque splendor aoeter, nam ipse dodit semetipsum pro nobis. Clarificemus ergo in missis cum nove hac praefatione boo admirabile nomen. Qnamobrem una mecum, quaeso, o ecclesiae pactores, enixe ac unanimiter ed primum atqno maximum paetorum omnium sanctissimum dothinum Piam suppliciter clamato orantes, ut dignetur ineffabile lesu nomen, quod eat super omne nomen, a geaerica norma excipere, qua sibi sacra Rituum oeeeeeatameo sevsrau In misais praefationem. Adsit nobis efficax praeoidtam eanotiaelmMTIrgtaiaMariae fss ena parissima Conceptions immaeaUtao; ipsa pia virgo et matae, tetias oeeledeo hisce diebus ab impiis labefactatae spes et tafcba trmiaaima; ipaa quae inter ornaee pretepareatie filiee prima iaaffabilo Ion nomen ab angelo didicit, ot vero factam aat ia cor eiua bea aaaotam nomen oleum (hmm, qnod totam mira dulcedine sins replevit animam, ipsa dulcissima m gratissima mater novas hnic sanctissimo nomini auae rependat vicos, ut quemadmodum in nouyne lesu dogmatum omnium compendio, sexdecim ab hinc annis a Pio Conceptionis pontifice tam glorioso in dogmatica definitione immaculatae suae conceptionis clarificate fait, aie ipsa nunc praestat, ut praedictum admirabile nomen novo honore cum nova hac in misais praefatione clarificetur. Sic postea ad ovee nostras reversuri novas laudes eidem sanctissimo Nomini exaltantibus animis concinemus. Fiat. fiat.

f Raphael archiepiscopus Brundusinus, administrator perpetuus Ostunensis.

δβ.

Postulatum pro ter eelebrando in die commemorationis omnium defunctorum[1].

J Beatissime pater.

Multiplices inter fructus, qui e totius catholici episcopatus coadunatione nascuntur, annumeranda sane eat fraterna illa communicatio, qua singuli suarum ecclesiarum pias consuetudines sanctaque instituta eaeteris nota faciunt, ut, secundum'legum ecclesiasticarum normam et prudentiae regulas, in proprii gregis utilitatem salutares hos fontea unusquisque derivare posait.

Huiusmodi eat praxis illa, quam ecclesiae omnes in praesenti aut etiam in praeterita hispanicae ei lusitanicae coronarum ditione sites, cum sanctae sedis approbatione retinent, ut nempe, die commemorationis omnium defunctorum, singuli sacerdotes sanctum sacrificium ter celebrare possint. Et re quidem vera, cum Spiritus sanctus pronuntiet sanctam et salubrem esse cogitationem pro defunctis orare, cumque minimo dubium sit omnium orationum longe efficacissimam esse divini sacrificii oblationem, nemo negare potest suprameinoratam praxim fini, quem sibi ecclesia in instituenda solemn! defunctorum commemoratione proposuit, optime congruere, nec viventibus minus quam defunctis utilem esse.

Causae porro omnes, quae in Hispania et Lusitania hanc praxim commendant, in caeteris orbis catholici regionibus non minorem certo vim babent; immo in multis regionibus hocoe praesertim tempore, oansee illae multo magia urgere videntur. Cum enim, frigescente fide, decreverit sacerdotum numerus, purgantes animae in diris suis dolorihps divini sacrificii refrigerium multo minus experientur, nisi lugendum hoc decrementum, missarum incremento compensetur.

Quapropter, pater beatissime, infraacripti episcopi ad tuam beatitudinem supplices accedunt, ut sive per saipsam omnibua orbis catholici episcopia facultatem concedere dignetur hanc piam consuetudinem suis dioecesibus extendendi, aut, ai tua beatitude id potias esae indicat, decretum concilio proponat, quo salutaris haec exceptio totius catholicae ecclesiae regula fiat.

Et Deus, sto.

[1] Asservator in Aetw sub namsro βδβ.

f I. R Dordill·· ep. Cambjmopoiïtanu* vie. epost Marchionum insularum.
t Ludovicos Maigret ep. Arathieasis vie. apost. insularum Sandwich.
ŧ St. Charbonneau ep. lassenata vio. apost. Mayssurii.
f Bernardus ep. Myriophytensis vie. epeet laponiao.
t Petrus Dufal ep. Deleoneasis vie. epost. Bengalee orientali*.
t losephui Hyacintho· Sohier ep. Gadarensia et vic. apost. Cocincinae septentrione!·*.
t P. J. M. J. Pichon évêque d'Héléaopolis, vicaire apostolique du Butcbuen méridional, Chine.
t Eduardus ep. Cauatbenaia, vic. apoat. Tcbeli auatro orientalia.

t lacobua aep. Lugdunensis.
t Stephanus Aemilius ep. Elnensis.
t H. L. C. ep. Surenaia.
t Augustinus. op. Briocensié.
t loannes Petrus, ep. Conatantienaia.
t loaephus Armandus ep. Bellovacensia, Novodunensis et Sylvanectensis.
t Franciscus ep. Divionensis.
t Léo ep. Rupellenais et Santonensia.
t Frodericus ep. Augustodunensis, Cabillonensis et Matisconensis.
t Eugenius J. C. J. DesHèchos ep. Sinitenaia.

t Philippus ep. Forosemproniensis.
t Laurentius ep. Salutiarum.
r Eugenius ep. Alba-Pompeiensia.
t Ludovicus Elloy ep. Tipaaitanus.
t loannea Maria ep. Dolichenaia.

I Felix ep. Aurelianenaia.

t loannea Franciscus aep. Remensis.
t Victor Felix, aep. Senonensis.
t Augustinus, ep. Nivernensis.
t Philippus loaephus Viard Wellingtonensia.

57.

Libellus wnpplex, quo eplaeopi Germaniae petunt, ut featum b. Alberti Magni tanquam doetorla ecclesiae in officio et^missa celebretur*.

Beatissime pater!

inter eos, qui medii aevi tempore in Germania tum scientia et ingenio, tum fide orthodox* et vitae sanctitate ante omnes eminuerunt, maxime conspicuus eet beatus Albertus Magnus, qui natione âuevus annb 1193 in loco Lauingen dioeoeseos Augustanae in Bavaria natus, iam iuveni* die ao nocte orationi et literarum studiis incumbebat et brevi tempdre mirum in modum per intercessionem b. Mariae Virginia, quam maxima devotione colebat. adeo profecisse traditur, ut in omnibus fere scientiarum disciplinis, praecipue autem in philosophia et theologia osset doctissimus et totam Germaniam necnon Galliam doctrinae suae splendore illustraret Permultis impedimentis feliciter superatis, ordinem fratrum Praedicatorum ingressus est atque deinde tum Coloniae Agrippinae, tum Parisii* in ordini· sui monasteriis scholas habuit publicas tam theologica* quam philosophicas, et 8. rThomam Aquinatem-(of. Dante, Die. cemmarf. Paradiso X, 97-100) discipulum habuit ac erudivit, eiusque faturum doctrinam eximiam prophetico apiritu praedixit A summo pontifice Alexandro IX beatus Albertus iam senex 67 annorum ecclesiae Ratisbonensis episcopus

A aveat·* et «I digritatem euseipieBdam, qaamvia maxime sepuguaaa, per obedientia·· sanatü* eet la maaore epieeepali eodem, qae aatea, humilitati· et paupertati* spirit· eeaetaaMaaime perseveravit et pari cum solo qaam profectu muneris sui fuactiones plena· auctoritati· et gratiae ita implevit, at tamaa monachi propositam ae spiritum aoa desereret. Sed iam duobus post annis, quod invitus susceperat munus, praevia summi pontificis licentia instantissime •t tandem impetrata, hnno 1369 dimisit et ad statum religiosum reversus adhuc plurima tam scriptis quam gestis necnon frefuenti verbi divini praedicatione in honorem Dei peregit Ad concilium Lugdunense II vocatu* doctrina sua praestantissime inter patres concilii sidus erat splegNidum ac vario* errores confundebat. Postremos vitae annos ad Coloniensem sui ordinis conventum reversus nonnisi sacris func-
B tionibus et solitudini vacans sese ad mortem praeparavit, donec anno aetati* 87 completo anno salutis 1380 virtutum ac meritorum plenus ad Dominum migravit. Iam inde a morte sua beatus Albertus Magnus, qui multa perpetrasse miraqjgls traditur, in veneratione fuit fidelium, et quamvis nunquam hucusque ipsius- nomen sanctorum catalogo solemniter sit adseriptum, attamen cum licentia sacrae sedis apostolicae festum ipsius quotannis die XVI novembria in archidioecesi Coloniensi nccuon in dioecesi Ratisbonensi, singulari modo autem et solemniori in ecclesia Coloniae parochiali ad 8. Audream, ad qaam, fratrum Praedicatorum conventu Coloniensi srippresao, beati Alberti corpus translatum in tumba pulcherrima super altari ipsi dedicato asservatur, magno cum fidelium concursu celebratur. Praeterea ordini* fr. Praedicatorum concessa est facultas in suis ecclesiis celebrandi
C festum b. Alberti in missa et officio. Quantus fuerit beatu* Albertus tum doctrina sua mirum in modum universali atque originali, tum existimatione atqus auctoritate, qua ubique fere terrarum fueretur, thud minus cognomen *Magm,* quo ipsius memoria per universum orbem honorificatur, quam opera ip*iU*jnanu conscripta plurima et celeberrima, quae voluminibus 91 in folio adhuc extant atque doctrinae beati Alberti necnon ingenii ipsius praedari documenta praebent luculentissima atque perennia, satis superque probant. Hinc eat, quod episcopi infrascripti in concilio Vaticano congregati considerantes, nationem Germanorum eamque fere solam nullam hucusque inter sancto* suos patrios habere dootorem ecclesiae, vehementer desiderant, ut beatus Albertus Magnus, qai tali honore omnino dignus.esse videtur, inter ecclesiae doctores assumatur, atque ad sanctitatis tuae pedes pro-
D voluti humillime petunt, ut ipsius festum tamquam doctoris eeclesiae in offioip et missa celebrari permittere non dedignetur, qui summae venerationis sensibus persistunt

Romae in festo b. M.' V. anx. 1870.

Sanctitatis tuae humillimi et obedientirsimi famuli

Paulus necnon episcopi Wfirsburg, Eichstatteusis, Paderborn, Ratisbon., Moguntinus. arehiep. Salisb. ete.

Haie psfc'ttom *hoc paeto rcopoaUt eanlmaUc Patriti:*

Colonien.

Perillustris et reverendissime domine uti frater. Cum amplitudo tua proprio ao plurium arehiepiscoporum et episcoporum Germaniae nomine .supplice· preces porrexisset sanctissimo domino nostro Pio papae IX, in quibus ipse humillime exorabatur

¹ Base likslluB, qti ia tabalario coaeUii VsUeasi bsad rspsritnr, sibi roganti baasnissim subasiaisMavit vir el. D Vsgt. vicario· gsnersli· cardiaslis ueMsrieeèfi Csisaisasi·. eoi poblicas gratias gratas se Ub«u rsSsr».

› «sd» ia spegrapbo gaed saetas saa.

M fatu* eeilwiM deetere· ιμ μ μ μ vrile» beatam a Alberto· Magas· gai toto» Oanaaaia· aeaaea OalBaai daatriaaa mm spleudere iBuattsvit, Ma·· tiarimM idaaa domin·· Mbaeripto Merer·· Bite·» eoBgregatioaia aaaratarie maxifsetavit BMte· Mam ·aaa nt R. P. D. Patna Minetti tuetM fidei premotor aMtMtiaaa aaaaa aperire* ia script!· super precibus ipai·. Cue autam'idm premotor votam •asm oonfseiaaet, iUndque sanctitati ansa fiddlier retuliuet praedicta» secretarius, ipse mandavit nt amplitudini taae significaretur quod naum ex essontialibus requisiti· deeat ad hoc ut baatu» Alberto· Magna· ponit intar ecclesiae doctor·· recenseri, nempe insigni· sanctitas, eo sensu intellecta nt ipsius nomen inaeriptum eaae deberet in martyrologio Romano. Com vero requisitum hoc non adtit in oasu, inntile modo eaaet ad examen alterius requisiti, nempe eminentia doctrinae procedere. Tunc igitur id fieri poterit poatquam ad eiuadem beati formalem canoniiationem deventum fuerit. Si autem boo ab apostolica «ede obtinere eupiat amplitudo tua, necesse eat ut cauaae ipsius reas•umptio petatur, qua obtenta ad diaeuxionem virtutum eiuadem beati deveniri debet; ac tandem probati» miraculi· ad formalem ipaius canoniiationetn procedi poterit.

Haec iuxta aanotitati» suae mentem erant a me amplitudini tuae manifeatanda; ac interim diuturnam ex animo felicitatem adprecor

Amplitudini» tuae

Romae die 9 «eptembri» 1870

Uti frater addictiavimus

Episcopus Portuen. et S. Rufinae C. card. Patrisi «. R. c. praef. '

G. Bartolini ·. R. c. peeretariua.

PeriUattri »t rntrmditrinio domino uti *fratri architpitcopo Colonitnti*

58.

Votum · plerieque omnibu· patribua aacroaancti concilii oeeumenici Vatican! et innumera sacerdotum et fidelium multitudine aummo pontifici fine oblatum,«ut noria honoribus aacratiaaimo Cordi leau exhibitis eceleaia effractorem eiua tutelam consequaturl.

Beatissime pater

Inter gravissimos dolores, quibus in hoc discessionis aevo ecclesia Chriati opprimitur, amantia•imu» Salvator, qui »uae sponsae numquam obliviscitur, in revelatione divitiarum Cordia sui non mediocre ipai solatium providit.

Quod nempe sanctae Gertrudi olim promiserat, id nostris diebus implevit: cum humana societas, supernatural» vitae fontem deaerena, mortifero indifferentiae frigore correpta ac propemodum decrepita videbatur, ia qui *tmabiltt fteit natioatt orbit Itrrantm,* hunc eis fontem vitae, hanc divini caloris fornacem, suum nempe Cor sanctissimum clarius patefecit et plenius aperuit. Unde factum est, ut, quo longius impii a Deo recedunt et quo insolentius contra eius legem rebellant, eo vehementius fideles ae moveri sentiant ad interiora Christi scrutanda, intimamque cum eius corde societatem ineundam.

Manifestum hunc divini Spiritus impulsum non parum adiuvisti, beatissime pater, cum heroicam illam virginem, cui Christus Dominus Cordis sui arcana et consilia revelaverat, caelitum honoribus decorasti ^Ptnmqne haec consilia demum exequuns, *Mtam MηMH Oardfa leM, partioularib·· m› ·teana 1« inniw·, ad narivena· eeelesia· extesdiatL Sie miaimua hae dem· erit toi peatifieataa, tat aiüa praedare gestis insigniti, qaod ·saps narita» Chriati, Mb Cordie tina symbolo, ia toto eatholioo orbe, et molina cognita at aelemnioribna honoribna celebrata fuerit; quamque ad illea omaee gente·, quae in tenebris hnenaqne sedebant, iaaumeroo apostolo· aiieria, qni evangelii lucem ipai· ostendant, in omnibu· Christianis nationibna aliam excitaveris apostolorum turmam, eorum nempe qui •naa preoos couiungontes cum precibus Cordi· I···, ssmpvr riwntw *ed iattrjMandmi* pre nodi», animarum (eluti eifie*ois«imo hoc medio cooperari conantur.

Attamen multum abeat, quominu* *tx* /ont» Aoe m medio novae Zarueeioai patent» omnia bona promanaverint, qnae ex divina eiu» virtute et ex aanctorum promiaaia exspectare fa» erat. Licet in fidele· magia ac magia rjfundatiir *tfiritu» gratior ti prteetn,* multi »unt adhuc, tire inter heterodoxo·, «ive etiam inter ipaoa catholico», qui in Cor «tua pum *eoetixamat atpictrt* renuunt, et ideo »uavia»ima eiu· caritate attrahi non poaaunt. Quod ut celeriu» fiat, beatissime pater, utque ingravescentes humanae •ocietati» morbi supremo hoc remedio a divina bonitate ipai» parato, citiu» curari possint, infraacripti praelati, ••cerdote· et pii fidele· ad pede· tuae beatitudinia provoluti, etm obaecrant, ut featum sacratissimi Cordi» leeu ad auprenum ecclesiasticae liturgiae ritum evehere dignetnr, ipgoque huiu» festi die omnibu» Vaticani concilii patribua circumdata, totam huic amantiasimo Cordi ecclesiam solemniter consecret.

Si huic nostro voto benigne obaecundet tua beatitude, firmissime speramus, sanctissime pater, fore, ut benedictione» Cordia lesu et in hanc sanctam synodum et in totam ecclesiam abundanter profluant. Omnes scilicet qni Christum diligunt, dum ad eiu» Cor propius accedent, quod ecclesiae unitatis vivum centrum est. omnibus divisionum causis abiectis, nihil ampliu» in votis habuerunt, nisi quod ipse ardentissime cupit, nempe ut omnes in ipao unum sint, sicut ipse cum Patre unum est: dumque in Christianorum pectoribus ardentius accendetur divinus ille *ignit,* quem ex Cordis sui penetralibus in (arram *auttera mit, in eo ipsos,* qui in umbra mortis ambulant, salutari» eiua calor diffundetur, eosque nova vita donabit.

Et Deus. etc.

C. card. Patrisi, episcopus Portuensi» et 8. Rufinae.
Phil. card. De Angeli», archiepi»copu» Firmanus.
C. card. Coni, archiepiscopus Pisanus.
X. card. Risrio Sforsa, archiep. Neapolitanus.
Ferd card. Donnet, archiep. Burdigal.
Al. card. Barnabe.
Ant, card. De Luca.
A. card. Bissarri.
L. card. De La Lastra. archiep. Hi»palen«i».
Joseph Audu, patriarcha Babiloniae Chaldaeorum.
Marianus Ricciardi, archiep. Regineasis.
Franciacus, archiep. Barensis.
Walter Steins, 0,1., archiep. Bostrensi·, vic. apost. Calcuttensis.
Emmanuel Asmar, archiep. Zako et Nouhab.
loanne· Tamres, archiep. Kerkuk.
Paul. Hindi, archiep. Gesir.
Vudovicu· Eduardos, episcopus Pictavienais.
Ludovicu·, epiacopu· Ruthenensu.
Fridericu·, epiioopu· Auguctodunensis, Cabillonenu·, et Matisconsnsis.
Renatus, episcopus Coritopitensis et Leonensis.
Anton. Carolus, episc. Engolismenais.

› Hm poasaiata». quod is tabslariv eaueUii VaUoaai sm repsritar, sisaripstaras sx op*rs N. (tuisa, *Dt* rstwmto· featsrw» «aci stiuin' Csrdw *Itttt tt furittiati* Cardia *Mariat.* Ooüpeato, IfiM, 1.1, ». !M-l»l.

PM-:·

Ignatius, spisonp. Ratisboneasi·,'
Petrus, episeop. Anieieiwis.
loanaee, spisc. Lisgonanais.
C. M. Ddpommïer, epise. Chrysopolit., rie. «poat. Coimbatour.
I. B. Midge, 8. I., episoop. Messes, aie. apoat Kansas.
A. Canos, 8. I., epiae. Tamassensis, vie. apoat Madurensia.
Lao Meurin,8. I., epiae. Aaealon., vie. apoat. Bombayensia.
Eduardo· Dubar, 8. I., epiac. Canatb., vie. apoat Tebeli merid. orient.
Adrianus Languillat, 8.1, epiae. Sergiopolitanua, vic. apoat Nankin.
loachim Lluch, epiac. Salmanticensis. adm. ap. Civitatenaia.
Constantinus Bonet, epiac. Geron.
8slvator Angelus Maria, epise. Galtellinen. et Noren.
loannes, episc. Tudertinus.
Antonius Maria, episc. Fabrianensis et Matilicensis.
Elias Aut., episc. Asculan.
Gaspar Mermillod,episc. Hebron.,adm. Gebenesisis.
los. Armandus, episc. Bellovacensis Nov. et Sylvan.
E !.. episc. Kiggstoniensis.
Felix, episo. Lemovicenais.
Franc. Leopoldus, episc. Eyst^n.
Fr. Fideli·, episc. Rosaliensib, V. A. Tunetensis.
Fr. Paulus Toti, episc. Rhodiopolitadqs. vie. apost. 1'atnne^,
Fr. M· A. Jscopi, episc. Pentac., vie. epost. Agreel.

W.

Postulatum arehlepiaeopl Tolosani de feato cathedrae S. Petri ad aitiorem ritum evehendo[1].

Promulgata infallibilitatis pontificiae dogmatica definitione, episcoporum catholicorum profecto munus est et officium veritatem hanc adeo salutarem nitido exponere valideque inculKIe. Talem vero obligationem prompti ac laeti suscipimus, eo magis quod lugentes intuemur quanam caligine, magno animarum detrimento, benedictum infallibilitatis dogma tribus abhinc saeculis a lansenianis protestanticisque sectatoribus involutum fuit. Unde sacrosancti Vaticani concilii patribus toto corde adhaerentes, cehsemus pariter ac dicimus, urcsssarwwi omnmo *eeee, \gfa/rogativam,* puaus *unigenitae Dei Filiae cum* summo Mutorati *efficio coniungere dignatae* «st, sotemmts^tsssrsr·,' neo non une vooe docemus: *Hoc igitur, veritatie et fidei* non *deficientie chariema Petro eiueque* in *hac cathedra eucceieoribut divinitue collatum eet,* ut ^taoslso ssto mtmsrv m omrnum *ealuiem fungerentur; — ut* Mmwrsw *Ckrieti grex per eoe ab errorie esnenosa* «SCO awvstu, *eaeleetie doctrinae pabulo nutriretur; —mt sublata echiematie occatione, eceleeia tota una eoeieerearetur aigue euo fundamento innixa, firma advereue inferi portae convieterei.*

Quoniam vero inter caetera quibus fidelium mentJk excitantur media, nullum efficacius occurrit ac liturgicarum formularum usus, et sacrorum fertorum celebratio, nobis opportunum Visum fuit, si tantae definitionis memoria in solemni officio peculiari ac prorsus explicita mentione recoleretur.

Infallibilitatis utique nec pauca nec subobscura extant *itt-* <vWI MtaMo tiMwinin: bm bm fugit /•stasas MttMrw & Adri qaod a rimtiaaima aatiqaitate oohbrarut oeelesia· euobao, arieatalM aeilioet ot oeeideatalea, pea obiaet· habere mo. ■oriam ao MItam supresaae ilHaa pataatatia, quae Romano pontifici ia persoua b. Petri a Domina aoatrot Ioan Chriato tradita eat at versa Christi vioariua, totiusquo ooelesiae eapatot omaiam Christianorum pater et doctor 'exiatena, ooeleeiam universalem singulasquo ecclesiae pascat, regat atque gubeniot. Imo, non mediocrem epiacopi Oalli percipiunt laetitihm, ex eo quod onia ia oocleaiis festum illud sciant ab initio eum pompa et solemnitate nusquam vel exaequata, faiaao celebratum. Testis eat enim Mabilioniua, tres illae dominica· quae AptMyMimM.&sepaaMnoqBt ÇaneyttageatmM nomsa obtinent, aliter omnino in veteri Gallicana liturgie fuisse appellatas, suamque designationem duxisse a festo cathedrae 8. Petri. Quapropter in kalcndario ponebantur eodem ordine ac festa cardinalia, vooabanturque Dominico *1*, i** et 3· post Cbfhsdrom *8. Pttri.* Igitur non novus est amor quem bodie Galli erga Romanum pontificem exhibere satagunt.

At quia, refrigescente charitate languentique fide multorum, huiusee festivitati· significationem nondum ea qua par est intelligentia fideles assequuntur. optandum existimamus, et revera summopere exoptamus, istud officium eas suscepturum modificationes, quae singulare Petri privilegium quibuslibet, etiam rudioribus, plane patefaciant. Neque rem operosam credimus. Igitur:

1* Nobis valde placeret si mutato ritu quem adhuc obtinet festum cathedrae S. Ibetri, die 18 ianuarii, celebritas ad ritum -aitiorem arbitrio sanctitatis suae determinandum everretur.

2* Placeret etiam si tribus lectibnibus secundi nocturni in duas redactis, tertia addatur specialis, quae historicam expreasamque mentionem faceret definitionis dogmaticae in concilio I stieano editae. Exempla huiusmodi additionis· adsunt in officiis immaculatae Conceptionis b. M. V., ss. Cordis lesu. as. Rosarii, etc.

£er haec porro videtur satis prmiquw Tum cleri devotioni, tum fideliunT~>vuditioni, ^Confidimus nullum fore parochum qui. recurrente quotennis festo cathedrae S. Petri, non inde sumat occasionem populos edocendi excitandique ad infallibilitatis pontificiae fidem explicitant.

Caeteroquin, si nostra postulatio benigne ex?ik piatur a sede apostolica. illud optimum prodibit, nempe quod fideles iuges gratiarum actiones Deo reddent pro infallibilitatis charismate, a quo totam securitatem fidei pandere clarius intelligent, quodque tanto impetu labefactare conantur haeretici. Veriaaima eunt enim verba quae de primatu Romani pontificis habebat magnus ille cardinalis Bellarminus, saqctitate bon minus ao doctrina mirabilia:

Ds *gua re agitur, cum de Romani pontificie primatu agitur? Breeieeime dicam: De* summa rei christianae. *Id enim guaerifur, debeatne eceleeia diutiae eoneietere, an vero dieeolvi et concidere.*

Tolosae, in feato s. Gregorii VII, 26· maii 1871.
t Florianus arehiepiscopus.
t C. A. aep. Bituricensis. (L. t 8.)

Mechliniae, 12* iunii 1871. Votis aep. Tolosani, aliorumque epp. tota mente et toto*corde accedo. — t Vietor Augustus aep. Mechliniensi·.

Huicce postulato libentissime assentior. — Cameraci, 1' iulii 1871. ♱ R. F. aep. Cameracensis.

Ego infrascriptu·, superior generalis congregationis'Bancti âpiritus et Immaculati Cordis Mariae, libentissime animo, nomine tum meo, tum societatis religiosae sollicitudini meae commissae, illustrissimi

1 Subscriptiones depropptae suat ex *Bulletin* <lu *condic.* «npplSmerit hebdomadaire an *Meeeager* <ta Csswr de *Jteue,* ŋ® ÏM. U juin 1870, p. 881.

1 Qnamvis einsmodi postulatam absoluto concilio fuerit porreetnm, illud tamen ia neutram spUcgeu recipere placuit ob argumenti, ds qso agit, indole*.

µ rer«m4W«i demini domiai weHipfaupi Toloaaai adhnero» (ahl), »<■»» MaatitatM» demini noetri PU pap·· IX pro elaratieee ritaa M i aathadrao beati Patri Ràaaa. atqae pro aaaeaaaiaaa Uetioaia aaxtaa ia que ad hituram rai memoriam exhibentur poatitaiaa iafaiUbilitatie definition!» •narratio, enixa rogo atqaa obtaator. — Pariaiia, ex domo noatra primaria, ia Mo aMotorum apoetoloram Patri ot Paali, dio 3· iunii 1871. — Bcbwindeahammer, oaporior gnnorali» congregationi» 8aaeti Bpiritaa ot Immaculati Cordi» Mariae, vicario» generalia dioeeeaia Sancti Dyoniaii (aie!) ot Imae Toilerie.

t Franeiacu» ep. Baionenaie

t loannea Ar. ep. Bellovacenai», Noviodunanaia ot 8ylvanecteu»ia.

Qaod aire modo hic proponito, aire alio quovia aptiori indicato, a nancta aede decerni, libeater M fratribua auia adiungen» «applicat infraacriptua f Ludovicua F.duardua ep. Pictavienaia. — Pictavii, die XXI iunii in XXV* annirenario coronationi· •anctiaaimi domini noetri Pii papae IX.

Engoiiemae in feeto nativitati» e. loannie Baptiatae 1871. t Ant Car. ep. Engoliamenaia.

Pootiijatie reverendieaimi et illuatriaaimi Toloaani lubentiaaime et ex toto corde eubacribo. — Molinia die 24* iunii feeto o. loannis Baptiatae. f Petrue ep. Mol menait,

t Petrae ep. Verealienai».

t Auguetinu», ep. Nivernenai».

Libentiaaime aubecribo <'t ego : f loannee, ep. Lingooenaia. Lingon. 31 iulii 1871.

t Franciacua ep. Carcaaeonenoio.

t Theodora» ep. Leodienai».

f Henricua. ep. Nemau»eo»i».

t Petrue Ilenricua ep. Belliceneia.

Placet. -- Cenomani die 16 iunii, in annirenario c electionia «aucti patria noatri Pii IX. f Carolua ep. Cenomanenaie.

t Felix-Petrua ep. Lemoviccnaia.

Huic «upraacnpto po«tulato libentiaaime adhaeret f Ludovicua Mana ep. Aturenaia et Aquenaia in Gallia (L. t ^-1-

Huic poatulato libenter et toto corde aubacribimua. f Theodora* loaephu». ep. Namurcenaia in Belgio. *,

Toto corde et annuit et «ubacribit f Petra», ep. Anicienaia, die 14 iunii 1871.

Petrocorii, dio 23 iunii 1871. f N. loaeph ep. Petroooricenaia et Barlatenaia.

t M. Iulianna ep. Dinienoia.

Libentiaaime huic poatulato aubacripai f loannee Baptiata loaephua ep. Atrebatenaia. Bolonienaia et Audomarenaia. — Atrebati die 15 iunii 1871.

Bnigia, 14 iunii 1871. t loannee loaephua Faict, D m. Bragenaia.

fxCarolu» Aemilio», ep. Andegarenaia.

Libeater, libentiua et libentiaaime, ep. Tarbienaia aupra dictae expoatulationi toto oorde adhaeret et cutu aifliUo et aubacriptione auatn facit «t eignat die vigStma quarta, in feato a. loannia Baptiatae, apud riaiuu vulgo dietnm Mnrpwrw (L. f B.).

t Petrua-Anaataaiua ep. Tarbienaia creditum aibi populumJriaitan» atque eonfirmana.

f Hector Xniertua ep. Agiunenaia.

Libentiaaime aubacribo. — Monti» Albani dio U6 auguati 1871 (LfS.). t Theodora* ep. Montiaalbanenaia.

Corde magno, pt animo volenti huic petitioni adhaereo, adhaerere enim Deo mihi bonum oat; et Deo adhaeret qui atat auper petram euper quam ipae aedificavit eccleaiam auam. — Smyraia in feato Aaaumptionia beatae virgini» Mariae 1871. t Vin-

Poetuinlat prueoemti toto ooedta nMneta ot nn|mi gandio anbnariba. Looped «o 8 ianuarii 1878.

f Frnaeineu· Xavariu» nepa.

f Aloyrin» KoMa, ap. Methoaeneia ric. apoat 8onogambiao.

Ignalina Sehvindoebammer, viaarina geuaralie viracii apoetolioi duarum Guinaonun, auperier generalia oongregatiom· Sancti Spiritu et aaeri Cardia Mariae.

Olireriu Lauraatiaa Hervé praefectu apeatolieu Qnyaaae Gallican.

f Anteuiua aep. prima» Salernitane».

t Balantor ep. Carenaia et Baraonaù aaactae aedi immediate aubiectu.

t Raphael ep. Nuceriae Paganorum.

f Dominica» ep. Diaaeaaie.

t I. Clara» ep. Guadalapenai·.

f M. Iulianu ep. Dinionai·.

f I. Henriou, ep. Foroiulionaia oc Tolonenaia.

Ex toto corde. 36* die iulii 1871 ex ciritate Montia Albani, t Petrae iam ep. Imac Tollaria.

f loaeph aep. Tranenaia ot Naaarenu».

f Franciacua aep. Bareeaia.

t Raphael ep. Branduainua admin, perp. Octunenai».

t loaeph aqp. Tarentina».

f Vincentia» ep. Rubenaia et Butuntinua.

t Aloiaiuq ep. Neritonenaia.

t Valoriua ep. Gallipolitanu».

f Antoniua ep. Monopolitanua.

f Caietanua aep. ep. Melphiotenaia luvenacenaia et Terlitienaia.

-f Saltator SSth. Red. ep. Converaanenai».

f Vincentiu aep. Sypontinu».

f Fr. Thomu op. Troianu.

f Antoniua ep. Bancti Severi.

f Fr. Hieremiaa ep. Fodiauu.

t Leonardo» ep. Aaculi Satriani, et Ceriniolae.

t Fr. Alexander ep. Bovineuaia.

t loaeph Maria ep. Lucerinua.

t Fridericua Maria ep. Altdrienai».

t loaeph patriarcha Hieroaolymitanu*.

Sancti lacobi de Chile. — RaphanL Valentine» aep. Sancti lacobi.

. loaephu» Hippolytu», ep. Conceptioni»,

loannea Franciacû» a Paul» ep. Aneudenaia.

loaeph Emmanuel ep. de Serena.

f Stcphanu» aep. Philippenai» Graecorum

t Guilelmua ep. olim Tarracinae Betiao ac Priverni miaa. a P. S.

Camillu Guardi vicarie» generalia Clericorum regularium miniatrantium inermia.

t Antoniua Roaai -Vaoeari aep. Coloaeenai».

t Paulua Branoni patriarcha Antiochene» latini ritu».

t lacobu» Murray ep. Maitlandenai» in Auatralia.

f loannee Maria Majoli op. D«ren»i».

t loannee ep. Cerviae.

f loannea ep. Erythrenai».

Luxemburg! die 10 auguati 1874. — t Nicolao», ep. Luxemburgeuai».

t loannea Baudri ep. Arethuainua i. p. auffraganeua Colonienaia.

t Andreaa Room ep. Argentoratenaia.

f Stephana» Marilley, ep. Lauannenai».

Abaente reverendiaaimo epiacopo eiuque nomine doctor Heinrich vicario» generalia. (L. f 8. epiacopi MoguntinL)

' Qua» delacapa exhibentur mbeeriptiona» a»»eve0·* aeni ex originalité» in Archiva aaeraa Bltaaa» «nagnigaliagb anaervatia.

.. π. -Y»--

ACTA CO5GRKGATI0XI8 8PKCIALIBDKPVTATAB À BAMOTTMIMO DOMUTO BOβTBO PIO IX AD RKCIPIKKDA8 «T XXPMTDKXDA8 XPIBOOPOHUM PBOPOβΠΊΟΜΕβ 15 OOMCIUO VATICAMO·.

Mmb Im MrimattMtaanu· aereverarftataMr^ caHiaallma et rermattMteera·.patra· ex quibua Nutet peculiaria eaugrogatto a aaae· Unaimo 4aadaa Matra Pte papa IX deputata pra redplendla et expeadeadia patrun prapealtâaaibaa.

fmïnanfitoiau ne reoenendâ····» eardmal··.'

ConataatiaM cardinalia Patriai.
Camilla· oardinali· Di Pietro.
Philippe· cardinalia De Aug*li*.
Coaimu· cardiaali· Corai.
Xiatn· cardinali· Riario Bfona.
loaeph Otbmaru· cardinali· Rauaeher.
Henrico· M. G. cardiaali· de Bonneoboae.
Paulua cardiaali* Cullea.
Laurentia· cardiaali· Barili.
Ioann·· Ignefiu· cardiaali· Moreno.
Raphael cardiaali· Monaco La Valletta,
lacobua cardinali· Antonelli.

RrtwrendiMMH *patro»:*

Gregoriua Juaaef patriarcha Antiochena» Melchitarum.
loaephua Valerga patriarcha Hieroaolymitanu·.
loaephua Hippolyto· Ouibart archiepiaoopua Turonenaia.
Alexander Riccardi de Netro •rchiepiMopua Taurinenaia.
Marianu· Barrio y Pernende· archiepiaoopua Valentinenaia.
Raphael Valentinua Valdirieeo archiepiacopua S. lacobi de Chile.
loannea Martinua Spalding archiepiacopua Baltimorenaia.
Franciaoua Xareriua Apuaao archiepiacopua 8urrentinua.
Alexander Franchi arohiepiaoopua Theaaalonicenaia.
Petrua Giannplli archiepiacopua Sardiana·.
Henricua Eduerdua Manning archiepiacopua Weatmonaaterienaia.
Victor Auguatu· I. Dechampa archiepiacopua Meohlinienaia.
Conradu» Martin epiaoopua Paderbornenaia.
Petrua Hieremiaa M. Celeaia epiaoopua Pectentia.

a.

Seeaione dei 23 gearn^o 1870.

Rapporto della prima Manione della congregation· apeoiale deputata dal aanto Padre per raocogliere ed eaaminare le propoeimoni dei VMCOVi, tenuta al Vaticano ia mattina dei S3 g«uajo 1870.

Tutti ⅄ aingoli i cardinali · prelati nominati dal aanto Padre per formar parte della eongrega•ione apeoiale deatinata a racoogiiere ed eaminare lo propoaixioni dei vaeoovi intervennero a queata prima aeaaione ohe ai tonne al primo piano del palauo pontificio la mattina del 33 gannajo 1870 alie ore S, Dette 1· oonaueto preci, 1'eminentiaaimo cardinal Patrixi, il più anuiaao fra gli eminentiaaimi cardinali, pronunmb on diaeorao latino. che va qui unito nel quale parlb del aegreto Aimpente dal aaate Padre *11« diaenaaioai 4*11* aaugragMtena, 4all' ordia· aol quel· d turiiii la djuMMleae dopli adteri, deUe Uo mm aaoordat· dal •ante Pads· di aorvirai di qualeb· teolego e caMaiata aell'e»am· di qualebe propoaiuieae pit praea, dell' autoriaaaaioa· dal nredeaimo concerna di meailbetar·, ore ria opportuno, lo riaolaxioni Veli· eoaprepaaioai Romane, ed ia Sae dei modo tel quale il aoprotario farebbe relaaione al eanto Padre dolio riaolaaioai della eonprepaaioae · maaifoeterobbe quindi ai cardiaali preaidi le deliberationi dednitiv· di aaa aantitA

Interrogati quindi il vanerabil· eonueaao, m •luna oaaervaaio·· area a far· anile ooee dette
B dall' emiouatimimo «eoiore, tutti per ordine rinpo•ero Pleort. Bolo l'eminentiaaimo Di Pietro oeaervb, cbe «Mendo la congregaaione di ana natura odio·· ai veacovi, eome quelle cbe rentring· il loro diritto di petiaione, molto più lo auri, ae non «i fari loro oonoaoere almeao il riaultato dell' «name dalle propoeiùoai da emi preeeutate. Al ebè l'eminenti·•imo aeniore riepoee, ohe il aegreto cadere aulla diecuMione, e cbe il riaultato aia favorevole, aia contrario della medeaima. verrebbe eomunieato ai cardinali procidi, i quali ne derebbero poi notiaia ai reapettivi reacovi proponenti, nella forma che credeeaero opportuna.

Terminato queato incidente, l'eminentiaaimo aeniore con altro diacono latino, ehe qui ai uniaoel. invitb i congregati · oominciare la diacuaaione ani poatulati franceai, cbe erano atati precedentemente
C diatribuiti dal aegretario, e che contenevanai in un opuacolo intitolato*: *PooWata α* pterite· Galliorum «piacopu Mneinatme domino aortre *Pio papae IX, ot* •ocroMxcfo *eooeUio Vatiauto, morexter propooita.*

Bu di chè Γ eminentiaaimo aeniore propone di nominare una eommiMione compoata di un cardinale,,preaidente ed altri quattro prelati. oltre il aegretario, la quale a' incaricaaae di dividere li detti poatulati in quattro datai; cioe. 1* quelli che non hanno i requiaiti voluti dal breve *lator multiplie··,'* 9* quelli ehe oontengonai negli achemi o gih propoati, o da proponi dai preaidi al concilio: ad di che annunaib ohe aarebbero comunicati alia oongregasione i aommarj' di tutti i detti achemi; S* quelli ohb non cono di oompetenaa dei concilio, come per ••empio Γ eaereiaio del primato del Romano pontefioe, lo iatifuiioni epeciali della aede apoatolica ed
D altre aimili; 4* infine quelli che poaaonp proponi con vantaggio della ohieaa univenale ali' eaame dei conoilio.

Meaaa a diacuaaione quelle propoata dell' eminentiaaimo oeniore, fu unanimement· approvata. Bolo Γ «mineatiaairao Monaco propoaa la question·: „Be la eongrageaioa· dovaaae occuperai di modificare la propodaioni preaentete dai vaaoovi*: al chè riapoee l'eminentiarimo addor· ohe Γ incerioo della oongruguxione era •olamente di maminare)e prqpo•iaioni prout ureant, · di rimetterle coal alia deliberaxione del aaato Padre: ipettare poi ai preaidi di dare elle medeaime la forma ohe loro meglio piece···.

Procedutoai quindi a nominare la commiaaione

I Dabitur ad oalaaa varbalina» huiu congruam·.

I Infra <xhib«tar peat hoc rerhate.

* Supra n.I ooL tel-M.

* Bx ecdio· aaaauaeript· cal titalp·: Varheh' *Mia* caapruponMW qwciolc pm peaMati; in quo taam mita daaul. ex alii· quinqu mx volwniaibu pMmda hand aia· taadio ae. labara.

P* Mftegi MgNti, «t aprir··· te ««taie, · tettato a ta ata.**·*· riwtan·· «tetti · Mffteua rate-ta* 41 uta; Bnriaamtaato* Mm·» praidataa, ■Mnrignor Vaterg* patetai** Owinllmitano, *»··-·igaor Gaitart areiraaooro 4i Town, «ouaigaer Barri* attaaae·*· di Valaaa·, mearignerlteahamp-areireaaero di Malia**, aoarigaor Fraaohi arcivaa-oora di Taralmri·· Mgratari*.

Si**·*·· p*i ***** *tet* dtetribuite a tutti i padri dalla eongragari··· da* altr· poeuioui riaa-pat·, t' naa rriatira ai poatulati praaratnti d* al-«aai reaeori Almaaaail, · l'altra coateuaute 1* doBaade dri raecori Napôletanil, eori Γ rate··-tiaaiao Matera prop*··, «b* ai nomi*n*a«ro da* altr* coiraiarioni par Γ a**·* driT «aa · dril' altr* poairione, *d «Mendo atata approrata la propoata ad unaaitaità, ai raecolaeto 1* aehtae, · tettete ad alt· tom, riaulterooo etetri p*r la pria··, cita pei Il poatulati geraaaiei: Emteentiariso Culte· pran-deat·, mo**ignor Spalding arrivMcoro di Balti-more, monaignor Giannelli arcireacoro di Sardia, monaignor Manning arcireacoro di Wmtminater, monaignor Marti· reacoro di Paderboraa.

Infin· par la tara· oommlaaioae fa «latte praai-dente Γ emiaaatiaaimo Rauaeher, a ai dichiarà «ha gli altri cinque prelati che riœaaaraao ne formereb-bero parta, cioh: Moaaigaor Taaaef patriarca d' An-tiochia, moaaigaor Apuuo areireacoro di Sorrento, monaignor Valdirieao arcireacoro di Santiago, mon-aignor Riccardi arcireacoro di Torino, monaignor Celeria reaooro di Patti

Dopo oii> ai aciolaa Γ adunaua, · fa intimata la proaaima aeaaiona per la aeguentp domenico SO gennajo alla ora 9>/< antemeridian·*. '

94 gennajo 1870. sa aantith di noatro (ignore, C udito il preaento rapporte, ai degnd apprornr· le ritoluaioni preae dalla aagra congregaaione.

Aleaaaadro arcireacoro di Teaaalonica.

AUUBGATÜM A.

Oratio Coiuiaatiai oarêiaali» Patriti.

Eminentiaaimi cardinale·, rererandiarimi praeaule·.

Antequam aeaeionea noatrae huiua peculiaria con-gregationi· a aummo pontifice ad raeipiandaa et expendenda* patrum concilii Vaticani propoaitionea eonatitutae, Deo bene adiurante, anapioemnr; ainite quaeao, eminentiaaimi cardina!··, rerereadiaaimi prao-•ulea, ut ego qui in meo ordine aenior anm, nonnulla robia breriaaim* oration· communiera qua· meo quidem iadieio ad rectam ipain· congregationi· or-dinem, agendiqu· ration«m conferre poaae ridentur. Ipaa enim demandati muneri· grarita* et rerum pertractandarum natbra no· luculenter taorat eo D meliua noctro officio no· ea»e perfuncturo·, ·* fidu-ciae a «ummo pontifice in nobi· poritae aatiu rea-ponauro·, qno perfectiori ordine ot conrilio argu-menta nobia exhibita rimuk «xpemuri.

Et primo neminam reatrnm latet, rainentiarimi patre·, rererendiaaimi praeaul··, nihil ta proapera* cuinaque negotii exitum mriiua conducar· quam ••creti legem eiaaqne in rebut pertractandi* pl«*i«*i-mam obaerrantira. -Quod quidem «i Mmper util· in perpendendi· grariori· momenti n«gotii< dicen-dum eat; in noatria conailiia a* ducaiaionibua nece·-•ariutn omnino cenaeri debet; cum de properitioni-

› Supra n»S, bol. SM-7U.

' Sapra n" S, oel BTβ-aS*. ' ' g

• Aeta MaaUni· ii· M iaaaarii habita· aiM ehartea «ral-veatl aea ccearierunt. Qu·· rare acta «eat ia »««»i«a« ittai * labnarU, taa habentur «apra, t. U, eoL M7-*^ *bi 4* laMUibilitatia qunaatiaa· concilie prepeaaada.

ta· prirata «taftetate mM ı filâârâteimSTnîqM hrapar m· pttra*·, «ta rate· Bramai pratari* pita· teter «parti hraitar, awterat *aa«iltem de ·dmlari·*· r«i exeteri··· «aratam praperittenam aubiietaadun rit Propter·· »«**tiiiimi draiai ***M ■«*· *«U*t quota aoetraa iterari**** «t m·rilia idaai pr*rra «*rrriar rantra qnta i* pterte-qa* *p**t*ite*· aedi· M*grag*ta*ih*e M pra*«*r-tim te S*prra*,«t vaeaat, «·***· Inqniaitaai· a««*t-rari aolitam fait Hn nt nraini Mqtra* rit qaa* i* noetri· aaeaiaaiba* rira farrate· riv* ta-ra··· profaraatar «eataatia·, ra nili, «ri·** *x oonriHi petribua, directe т·1 itairaete rata·· pate facer·: atqn* haae ^a taem prataterıu* aecratam · «apram· Romaai po*tiAcia aaetaritata noatrae hue peculiari eongtagataai imp*aitum fai*«e ipaa ·aaetitaa «·* nobia inaait rigaileaadam.

Iam T«ro qaod ad rara· pertractaadarnm or-dinata at formam attinet, «ingaln* propoaitionea qua* · patriba* ooaeilii ta •xam«* aMaraatur, a*bi-communicabuntur par raraetaterimnm arehiepi-■eopnm ThwealonteeDaam, alteram ax praeoalibaa noatra* coagragationia? oai iaaapar aaactit·· ana. par littarna emineatiaaimi domini cardinali· Aatoaalli a ««creti· Stata·, ip*in« eongtegationia «aeratarii mnaua benign· damandnoit Di*en*rio aatam ia •teguli· negotii· teatanrari poterit inter «o·, ai ita robia ridebitur, aaquaati ordino: «eilioet nt i« inter praeaul·· prime· alloqnatar qui poatremo loeo aari-d*at, et drinoep· grtaatim «aoendeado oaetari om··· praeaul·· «t. cardinale· ip*om*t «errato «edendi ordina, ««ntaatiam nam exponant.

Licet antetn ad formam praediotarum litterarum apoatoliearum *Mattiplioot intrr* mana· tantummodo ad noa incumbat proporitionee, prout a patribna traduntur, examinandi noatramq·· circa aaram ad-miarionem re) axeluaionem oonrilinm «impliciter emittendi: attamen cum fieri poaeit, ut propoeitio aliqua exhibeatur, quae pro argumeoti graritate rpl noritate, digna cenaeatur quae peculiari atndio atque examini coibmittotur antequam noatram de ea iudicium «ententiamque proferam··; hinc «auc-tita· «ua plenam nobia reniam fecit alieni ex theo logia rei canonum peritia qui operam «anm te com-miaaionibua ad negotia concilii praeparanda atanlo impenderunt, propoaition··, de qnibua eermo eet. committendi, ut, ipaorum andito auffragio, maturiori examine a nobia diaeuti perpendique poeeint.

Denique abaoluto a nobia «ingnlarum propo-aitionum examine, noatroque prolato indici·, ration·· ab unoquoque noatrum pro oarumdam tamiaaion· rei exeluaion· allatae aummatim ab archiepiacopo •ecretario ad aummurn pontificem deferrentur, at twjctitaa tua. matura deliberation*, prout legitur te apoatolicia litteri· «aepiua allati·, de iia atatuat utrum ad aynodalem deliberationem deferri de-beant Quod ubi a aanctiaaimo domino fuerit ata-tutum, ipaemet aecretariu» curabit ut propoaitionea ••tara ad aynodalem deliberationem deferendae nn· eum rationum, in noatra congregatione expen-••rum compendio eminentiaaimi· praeaidibua con-gregationum generabam communicentur, quorum •rit eaa in «chematum formam traducere et gene-rali patrum congregationi aubiicere.

Praeterea aanetita* ana benigne tedulait ut «i in diacuMtobe propoeitarum quaeationum aliquid oceurrerit ex quo opportunum cenaeatur manifeatare ea qua,· in alii· «anctae aedi· congregationibus etiam Saneti Officii aub aecreti lege pertractate fuerint, ea liceat nobia pandere aemper tamen aub eadem aeeruti lege.

Haec aunt quae de noatrae congregationi· or-

sigsideanda, sateatteilai «arateutea, raearaas eiai praesute·; tetra· antes· «b propriant bac super rs srafsutiam axpariere a quidquid ad na-ira laea esssquradu· eraferre pomi vidratur, opportunist ia srôdiam «Mwira

ÀLUMAHIt B.

Nu»· vara ta piatalatii ayai— aat, qaaa a wuiDte Galliaraa episeepie exhibita suat, aa sabla asper tranaate··. Osa saper a aoaaiia rsata· nobis est, atrsa axpatiai stegutes libelli prepesitirawe hedieru die exaarini suHiesre, qued longs· aa pordifMte aeaet epaa, vel potin·, ai ita vobie videbitur, >pasiate· oemBiraioa·· saies eardianlie as trias vel quatuor opioeopors· par suffragia eoerete noalnaro: qeae omnee et singstes «■pandora proporitieoee raequ· velati ia partes aeeraaeai, variae earaada· sortes entree eosgrogationi rabiiciat: neaps 1· rars· qua· requisite a litteris apoetolteis *JnMfUeet* inter eaaaerata ■iai·· preeeeferent; 9* ears· qsao in rahematibw vel ia· eoecilio propositi· val la posterun propoueedie contineantur. qusm ia Inem congregationi noetree tradetur etenohsa sen summarium omnium schemata· concilii examini subiieiradoram; 3* esmrn qnae concilii geoaralia anotoriteti miniae subrant neque proinde in dteosesiosesn adduci allo modo poMunt, quemadaod·· sunt ee, quae ad supremi primat·· exercitis· - administratiouem, ad epeeialia aedte spostolicae institut·, aliaqae haiusmodi refsrnntur; 4* denique naram, qnae publicum rei chriettaaae bonum raepteisatee examini patrum concilii rabitei ae ia discussionem vocari opportun· possunt Haec ante· specialis oommiesio pleaam nui opens relationem ana sea pradaati •ao consilio et aaffragio poterit aobia proxima tension· communicare, at nostram possimus eeatratiam super praedictis postulatis facilius atque opportunius exponere. Cseteram Dominationes vestrae precor. ut si quis arbitretur posas alia ratione faciliori et expeditiori buiusce negotii resolutioni eonsuli, suam hac de re sententiam libare proferat.

3.

Semdoui dei 35 e 88 tebbraio 1870>.

Avendo alcuni veeoovi franowi sottomeeeo, alia •aera congregation· specialmante destinata dalla Baatithdi Nostro Signor· di raooogliere ad sxaaiaare I· proposisioni dai vraoovi, varii poetnlati alio scopo eh· veniseero discussi dai sacro ooacilio Vaticane, te sndatte sacra eongtagasio·· eleara il giorno 98 gennaio 1870 nna oommiasione preaieduta dull' eminentissimo signor eordiaala Menaeo La Valette ·] eompoata dagli illastrissimi · rav«rsadiasi·» mo·, signori, Vilerga patriaroa Geroaoliaitano, Ouibert aroivesoovo di Tours, Barrio areivescovo di Valenaa, Deehamps nroivraeovo di Malines, Fraaehi areiveaCOTO di Teasalonica (eagratario dalla sacra congregatione), oui ha rimeaso i aratovati poatejnti, onde questa eommissioae dope ararU prosi a maturo seams na riterira· alia lodatn saera congregatio··,

Ksaendoai poi tutti i· composant! la ■edasima adunati il venerdi 96 febbraio 18T0 n·· ehe U peatalats fraseras, la quai tiaeraateee Λ berate rail' tedfoate rapports dei Patri seaapoMriti te eo·-

Btaûte 4al mMm «l» i pettaUti divisi te tie disons sategeris. La prias taretta dello Materio ch· te oo·-•teeteoi ft d'arviao di rigettare, par la region· she te «edeCim·, o aoa basse seras· valor· prattteo, - paMbt aoao di sputate eoapotaasa della •esta rade, - ia da· perehri dai schsai i qaali saraaao sottoaaaasi allé discessioni dal ooncilio te eta··· materie éreno états preoccapnk. Qnwti poetaiati sone distinti ooi nuaari 1, 4, 7, 9, 10, IL !>· 14. lb. I*. I?. I·. 1». «0, 91. M. 93, 94. 96, 93, 97, 98, 99, 30, 31, 89, 83, 34. 36, 86, 37, 38, 39, 43, 44, 43, 47. 48, 49, 61, 69, 63, 64 e 66.

Ls seconds oategoria oompret.de)· materie le quali quantunque appartengano strettameote alie prorogativa del soanso pontedoe poseono pert eseergli sottomeeee in terna di unite dimande, e st trova distinta eoi nunori 8, 90, 40, 49, 43, 60.

La tersà categoria dei snddotti postulati tratta di argonrati sui quali il concilio pud pronuneiarsi, per esi i postulati oho la oompongono distinti ooi nunori 9, 3, 6, 3, 9, 13, 14, 46 · 66, farono dalla commissione annaaai.

I.

Coal in' primo luogo la sacra adnnanna si feee ad esaminare i paragrafi dal postulato francos·, eompreei nella eatogoria della dimande non ammiasibili e si principii, ool primo paragrafo del detto postulate intitolato: *D»* μ μ μ ο τιμ olerteeram obtgtie rateitensdu.

Questo paragrafo trovasi diviso in tre parti. La prima tratta della naoeMith di stabilire in ogni diooeai un seminario grande distinto dal piccolo. Nalla seconda si vuole eha i cbieriei delle diocesi che maneano di tale istituto siano obligati ill passare negli istituti simili delle altre diooesi che ne sono fomite. Colla tersa poi si cerea di stabilire una specie di scuole uortnsli nelle quali etudierebbero gli alunni Γ arte di educare la gioventù •oolasiaatioa.

Quanto alla prima a alla seconda diœanda di questo primo ponte ooma esse formano parte degli •chemi sotton>«ssi al concilie, la sacra adunanu ••eondo il purer· dalla commission· le ha diehiarate già proeeoupate nai raddetti schemi. Quanto poi alla tersa Γ ha eempliaemante rigottata oome poco prattioa, oaqia di aaocuaione se non impossibile almeno essai difficile.

U paragrafo *4** del postulato intitolato *Dt aca-AββM»* prmüh·· non die il 7* intitolato *Dr mtr-* λ μ μ μ Iμ π ï jwtewù *he* terono rigettati dalla sacra adunans· avendo la materia di cui trstteao il suo poeto aei schemi riepettivi rattoaerai al eeaoilio.

Il paragrafo 9* *Dt* site eeesoism» «a *titre tetenhr* ftrmie·* si divide te 8 diaand·. Colla prima si vorrebbo far convivere i parrooehi non i vioarii. La s«eonda ovroa di far promovero te vite commue dei sacerdoti seeolari. La tersa chiode che si eerehi di aUoutanaro U elero dalla vite solitaria • separata. ·

Quante alla prima parte tetta I'adanaasa emise il parere, che non si poteva sanciris eon qualche legge ecclesiastica speciale, o potersi ai pii esor-* tere i panoochi o i vicarii a telo convivens·. Quanto alla seconda si foco te distinxions «he se te dimanda pariando drill· vite eoamue dei sacerdoti

> Kx fode adran seiligit» priori rnmtad intsribta· •■iaratiaaimM Paritet, Di Pleris, Cerri, Bransihiis, Baascbsc, Caltea, Masses, Menas, Bsrih, m iivirraMmtem pnsrates Vateiga, Dedmnrâ Btecarii, BpaHiag. Mtest, Vsitevtese, FrsaeM, Maasteg. Apasas, Celeria, Martia ; atteriaaten •Mrioai «te M hbraaril haMtee htatMme Paritet, U Pteria, BouMcbsss, Cerei, Bsaseber, Csitea, Moarae, AateaelM, Jssssf, Vatergs, Riccerti, Deshamps, BpaMlag, MiWM, Martte, Cetaria, Meeting, tesaphL

WMtat IβMvμIμ πι >μ !μ β MÜbH mmv» 4 4ott legati dai η*MηIH,«M im » !-- poète i* une dagll mlmb I gfe>Mpwafi Md Mgafeii. —Me poi Mreava rivelgeclà *J «i«re MMMMMto «Metam, taie obblige wi potrebbe eeeergli impeatu, - al pit «i potrebbe iadiritaargli aa «MriuiMt allô «eep*. Quaate aUa teran parta aa baano «patate l' argonMuto aapotfiao; pat «ai, aaobo quMte paregrtfo Ht a votl uaaatati dai padri rigettato.

I p<c*fT*A 10 *Dq* μμMμ μι i* 4o·μAμ mmw*· datam /«tutaota a Γ 11* Ha mmmw ad perecÀerum «iarttawM furoao ambedue diehiarati dalla «aéra aduaanM noaammimibili eouteprooeaupati dai ri·pettivi «eheuti *Dt* état *ti htttttiait* tfwittrwm, et Dreaoourtu.

Π paragrafo 19· *Dt* pretdirefïwt» wrbi tintai ia quanto [alla «aa prima parta] *Dt thritiianat prat*diétat«oit *rtptdie* taadtadi*, fù dalla «aera eeagregaziono ammeaeo aotto condition· perd che gli autori del poatulato dpbbano «piegarei «elle regale ia parole. — In quanto poi alla «aa «eeoada parte omia gttood dertrmam etaictamom ta porecMabta» •eetecnr «sptattoatiom fù diehiareto preoeeupato nello Mhema *Dt porto* «eteeùtMW,

Π paragrafo 14* *Dt etdtdHettit* pfijmei remmumeta promit· *ti dt ùtttntré ptntetnuMe,* renne •gualmente oonaiderato come preoeeupato nolle •cbema *Dt pareo cattchimo;* «eona paré etdndere oh· «i pona rimetterlo alla diaeuatioae dei padri in quajtfS^tratta del cereare ad eqeitare la gioventù alla pemreransa nelle virtù eriatipne, anche per qualehe tempo dopo ohe eaea è atata ammewa alla prima commnaione.

I paragrafi 15 *Dt rtfularihu,* 16 *Dt rttifieüt* «ttaierum *ftatiüüt ptuUartutt educatioui ti* eperita* *eiaritatu roeaotibtu,* non ehe il paragrafo 17 *Dt ettfUttlit* non hanno potato «imilmente emere atnmeui come pteoocnpati dai riapettiri acheœi. Il paragrafo 18· *Sfiectpi dupttuaiittttt tauut* oenoe* *dtrt pottint ftutt* «ummo pontifici «arpreM* non/tarant *rtttreaiat, »* il 19* fipûcqpontm /ectatatec être· *canu oeeuHtt latûu tnttrprtiaitdot* non furono perimenti ammemi, 1· perché ai trorano contrarii aile regole general! délia chieaa riapetto a ea»i ttaervati ; 9* perché tanto dai concilio Tridentino, quanto dalla novieaima co«tituaioae apo«tolica aulle censure e i caai riaerrati, fù «ull· argomento abbattanaa provveduto.

Π paragrafo 90* *Induite apattoliea tfiteopit ptr* fotam *epùetpeiue Itatput* «fcwrerta, pre loto *tpi*ocopatar tempore conrêdMtar, è «tato, prêta *iaett,* rigettato; peré la «aéra adunanaa giuata il parere délia commiaaione, ha oreervato, che re «i demandatae che le concecaioni «poctoliohe poaaano riapetto «l tempo «arere per un più lungo tratto di tempo couoedute o ohe foaÀro più uniforme riapetto allô «te«ao tempo, tale domanda potrebbe privatamente earer «ottomeaea al «anto padre.

Sul paragrafo 91* *Dt* «rehlapueepalt «iritotama *rtttittunda* oreervé la Mere adnnanaa doveni «eav rigettar·, oome contrario aile diapoaiaioni del Tridentrino («m«. XXIV, cap. S) nonché alla ooatituaione di Benedetto XIV *luitr* ptarv·; noadimeao i firmatarii del poatulato freaereo potrebbero portare le ragioai di tale loro domanda «eure lo quali neeauB poatulato, «eeondo il breve *Mtdüfüttt* inter, pué encre amteeaao, e nié onde la «aera adunaare «ia in grado di mamiaarle. Intorao al paragrafo 99· *Dt titalû ettritu Stuumat hentrÿltit* non *ttuftrtndit tattrdetüut tetra* Romam *dtgtntihn,* «wamliu ipaorum ardtaeriit, la aaere aduaaaaa deciae dormi rigettarlo, eeaendo la materia di eui tratta della •peeiale competence del «ornmo pontefice. — Ri-

1 porterai.M* *Dt tarte* to aatra eardteadtam *ttÿtpie, rameuta)*·* ttaprrpaHte&ue *ti* tritamoMw b N* bbhMmîn *ft*

BMMMwÜp IWnso rifettsti ··■!· alla «poeiale prerogative dalla eaata coda ad abbaatauua provvaduti dai Tridentino (mm. M do referai, al).

II p*f*fT*fo £6* *Dt* mmiMm ammmbMî cetaireodM, ■·» poteadoei eoaoopire «mm aaa qualobe leaion· del diritto del rename poatideo, cut •olo «patte giadioare dell' opportunité di eouvoeare i ooncilii ecameaiei, devetto arear» rigettato. Si oβMτvò egaalmMto eh« ritpoUo alio ditteoith e«t«tenti par la riunione frequMU dei eouoilii, la donaanda trorrei priva di «eure prattioo, por oui la «aera adnnanaa rigeftù ii paregrafo intero.

Perimenti eaea gindicù noa potarai eremettaro il paragrafo 97 *Dt ttaeiliU pltttërüt* BMardaun λo*taidir*, in primo luogo, perché poaaono o««are impediti dagli attnali governi, ia «enando luogo perché qureti potrebbero cadere a«U' errore del naaionaliemo, perché in fine queata matetia apotta al «ommo pontefice, e non dipande affatto. dalle deciaioni dei concilio. Perd all' oecùiooo la lore convocanone potrebbe ehiederai dalla bénignité del «ante padre.

I peragrati 98· *Dt tteetUit proetaetalita* MJ»· Ht* jaitagummia «Mτοιμ Ιμ, od il 99* Dr agnodi* diaaeaaenù furoao dichiarati preoeeopati nello eebema *Dt rfitcofit* iatitolato.

Rapporte «l paragrafo 30* *Dt* r«/»rm«t»aaa *tarit* omromci, la eommiationo face owervaro che ae i Hrœatarii del poatulato in parola, iatendereero per talc riforma, il far agginngere al oorpo del diritto canonico il 7· libre delle decretali delle Stravaganti o di coadunare in aaa eolleaioao nuova tutte le coatituaioni ora Vigenti, «i potrebbe eaamiuare •o taie impreaa potrebbe easere convenient·, o no. quantunque «arebbe «empre «ffare a««ai delicato di •ottoœetterne Γ argomento alie di«cu»«ioni dei concilio. Se al contrario ai pen»aae di rigettarne o modifiearne alcnne, taie dimanda non potrebbe in neaaun modo accettarai. Quindi il paragrafo prêta *iaett,* conchiuae la commi«aione. deve rigettar··. e ia «aera congregatione ammiae uoanimameute il parere della commiaaione.

I due paragrafi 31* *Dt cttuunt prerrtrHet* reMrvolM *ad* peueiortm mtewma *rtdttetadit,* e il 89· *Dt rterrraHmMiU* peeeatoram «umaio peta</iot ed pmteiem cotre redootndû, furono ambedne dichiarati preoeeopati nella reoeatiaaima coatituione' apoatolica. Fù ancora otaervato, appogiarai quanta dimanda topra un faite principio imperroebe etaa lo vorrebbe corroborare colla région·, che i oa«i riaervati di eui parla tono innumerevoli, · molto difficili a conoacerti ; mentre mai furono rittrotti ad un numéro aatar intignificante dalla eottitucione di eut topra, · «i trorano paraître enumerati in ogui compendio di teologia morale. Perimenti il paragrafo 33* Dr oatefoge autre ammo *pMt^ci rtterratantat* tatfo ctawata *paatifieettu* eearoitao *tt puUieandt,* ha dovuto eaaere rigettato, giaeohé non tpetta che al «ommo pontefice di pigliare aimili ruolutioni. Queata poi potrebbe porter «eeo il perioolo di far eredere a molti, ehe le riterve poatifieie colla morte del pontefioe vanno abrogate, o almeno che debbano emere confirmate dal pontefice nuoro.

Il paregrafo 34· *Dt Irpibut taatriuteniaUbiu rtfanatHtdit,* fù trovato troppo genericamente e·preato. Quindi la eommiationo ti limité a dichi-

oemnriaaieM iaeeriratadeU' eaamo epeetale dal potatate trite··. .

gaaiene di rarii Impedtaweti, par ed eaawiaaa eaaaiaarii ım a Me, iaapraeochb qnaatnnqM ta eommiaaioM aoa ri ai pateti di beet grade per riepetto; derate allo leggi graerati della CMera, aeadiiarai eonricM oaaarno nlcui .pattieetatmante pee ragtoM

motter· alia diraaraioM del eaere eraaaeaiee eoaeilie. Qnindi «I derotte eeeailaare i oral apootali di cni tratta 11 paragrafe ia pareil, e oral:

1· Quanto al 8 grado di eonaangninitb, anl quale gH entori del pottulete rimengOM dabbioei.'ta. do[redacted]tad· aoa fù. ammetaa dalle meggiornnan del pair! » componenti ta caera eoagregasieae oei poataleti. Soli gli raefeeewri di Baltimore e di Torino ri mwtrnronq farororoli all* abrogatio» del 8 grado, 1' areireecovo di Malta·· - 11 patrtarra Mclchita di Antiochia obieeoro di attendra· Γ abrogatione all* impedimento di 8 grado Blate wl quarto o Γ eBiaoatimimo artiraawro di Vienna al 4* mieto col 3*. I padri peri Γ banno rotato ammettar· riapotto al grado 4* di contaaguitiib.

3* Quanto' all* impedimento della oognarione tpirituale, il quale fit, gib Meat mitigato dal concilio Tridentino, la oommittione few omerrara, trattarai reramente in orao di cinq·· differenti impedimenti. Nondimeno peri, purohb non ei tratti doll' impedimento tra il tarante ed' ii lorato, eroded· poterai laaciarli portera alla ddibrautioni del wuoilio, il eai parera fb UMnimaatqnt· aBhiMeo db tutti i padri, taire le oaaerraaion· dell' eminra- C tiaaimo rioario e doll' aMivaowro di Sorrento i quali roltaro egualmente eottrarre 1' impedimento *iaier* cen/frmetiHe *et peirùmm* allo diaoaaaiobi del concilio.

Quanto poi all* impedimento di affinitb *e»* oemmrrrio *ilKcito* nonobe all' impedimento di afttaitb nr oMaeatrno *Nette, aaltra* praoanm gednrn, ai oaaerrb cbe la materia dell' afttaitb troraai apecialmeate trattata nello riapettiro achama; per altro la commiaaiona fu del parare, Oho foeee 'rigettato il poatulato tatorno ali' abrogataiono del 3* grado di atlaitb collaterale *ea oopata Ueeta* o aha ei ammetta quanto ali' abrogatione deeiderata del 4* grado di aMaitb collaterale *ea* tiepaila *Mta*. Parimeati orodatte poter ammetterai la dimanda di diaontaro il à* grado di afttaitb collaterale *ea eapaia iUicitd*, parebo talri ai larataaoero il 9* grado di aHaith *ea oopala illicite ia liaea recta*, nonabb il 1* grado di aMnith *ea* oopato iUWta *ia Uaea reda*. La rarae aduMMa aderi pienameate a tale parare.dalla eommiaeione. Solo perb I' emineatlae^o ' aretreeeovo di OubItao ha eUeeto .aawra obe feOee nbolfto 1' impedimento dell'aMnitb *ea* reptile ffiiofto fa *Naaa etUeteraK*.

Intorno elle due dimande ralatiro ali* impediment· deU'oàeetb pabbüoe ri aaararb raarâe ta genera préoccupât·. Del ratio arantra V ebrogamieM dell' impadtatéato prarraieaUa degli tpeneeli ri gta-. diab iaepportnna, ta eommieriose trarb aaeern moite newerarie il déterminera ta forme delta raUditb deffH aponaeli, giâo^b dalla iteiTimi di qeetta determinaaioee dipeode iTgfndMo ehe ri dero portare tulle eriataeaa o aea eaietanaa delta atoaao impedimoeto.

Quanta all' oarnti pubbliea proranienta dei matrimonio rato - h ı ecaanatti, ta eemmiaaieM non gli roll· concedere wa'tatorprctakieaepih large.

tieotararante w la raMtra al 4* grade di di ·M·M ferae rarara..

Interpellatari anl pcepecite U aerae adunaura,

mate ci HprutH iforaaea, perd talta prapeeWoM deU' redirati Corel tatti al prowtaeiaroM eoa aa dilate

Ptera poi la 7 diaeaada airil' impedimento eriabtirae «μμμMH, la oeejnieeioao trerandori fra pateatiaaime ragioni oho nriHtarano per la aaa eoa·'. raenvaaitae, è tra altra di aoa miMr pado cilct apiagevaao all' abragaaioaa del awderimo, ri limitb a eottoaiettera le une oome le altra al giudirio · della taora odngreganioM onde qnecta decide»· anl ptopoeito, eib eh· qaeeta feee, pronanctandoai · la maggtoranaa per la oonararaaioM dell' impedimente in parole.

Il paragrafo M fi dichiarato all* unanimité preoocupato dalle achoma tatitolato *D» deaticilio et fueui deutieilie ad ffeetaet metrtmrnii.*

Il paragrafo 87* *Detieree feadUtn epiaeopie ad AψiIl HMriFMMUÎI WW·* *deadee* trovandoti per tua natura far parte del paragr. 18 ha perimenti doruto raeero rigettato ; •i b notati peri ohe ae per i -oaat eooaaionali delta remoto parti doli* orbo wttolico qualche attention· ta proponito foeae nooeaaaria, eaaa potrebbe ammetterai wme amita dimanda da porterai aotto gli oochi del aanto padre.

I paragrad 88 ZMqwnaatwtwa «η Σμμμμ *eerie proeeptùu eapodioadae* e il 39 *De ferüo* at. ooaÿr»· patian·· *et* Irthatelfam Jtomaaorvm *eefprieundie •ri ethmeadie* dorettero eeaere rigettati come ambedue immoderati, eeaggerati e maaaime come dipendenti dal giudiaio del aomroo pontefice, e non del wncilio. Sul paragrafo 41* *De iudicio Mroruee peebibitenim regtdie et pre*!,* la oommiaaione oaeerrb ip primo taogo che quanto alia riforma delta regole di cni per ora ai aerve Γ Indice, la dimanda potare estera prêta in cotuideraaione, giacchè, ai m oaietere ana eommiaeione apeeiale deetinata ad raamtaahe queete regole, quindi dorerai rivolgere a qneeta. Quanta, poi elle modoramone nel portera i giydiaii e ta genera quanto alta premi della aerae congregaaione dell* Indiw dorerai rimandare i ermetarii del pwtulato alia watitaaione di Benedetto XIV *SelUdta et* procide. Tutti i padri dalla nacra congregatione ri pronuneiarono ta *cote* com-

Il paragrafo 43* celle eue prima parte fil rigettato, poiechè contient ana critic· tagiuata delta prattioa délia tanta code; nelta reoonda parte poi ehe ai rifcriàw ql)e tadulgenae aanqteo alla ratio arehiooafrataraitÀ ai giddtab tecondO il parera dalla eommiaeione di ammotteTio a titolo di nmile dlmend/t de praaentarei al aMnmo pontiff» dope atari· eepurgato dalle reraimiaaaieni di oei copra.

Trarandeei la materia 'del paragrafo 44* *da aaiferadtalaa racked, ad etiaai aridpuri,* gib preownpata nel riapettiro echtma noa petb perimenti veaira emmaaeo.

I Il paragrafe 46* *De diariie oaAdidio* madermi die *cl teufeeedu,* Ma taotadendo aeetuae βoidanna eoatro i gioraali empli, ed amando inoltra eonwpito in termini odieri per i bnoni fbgli, fit •aeluto.

Il peragrefe 47* *Do eaatieaikae adhüeadû œ*

dtorfirtas psrtarbntar ft diebïsrate fwntdit· M simati praeettivo stabilito ne) breve JfaM-

D pangmfo *1& Dt eddettedit* esi rudwuMife Ml *jf/iit^* M^ta^MN estibWiMM* *I^U^UbtU* MAi*· m Mi ti famrtiM» oeoeade stato contemplate d» varii acbemi git properati, e masrime aelio schema delle mimioni spoetoliohe, non pota perimenti essore ammeeso.

Interno al paragrafo 49* *Dt* Mawrosow m«A-Mum si i deciso, oho quanto alla sua prine, secanda o tona parta in oui si traita dei provvedimesti da pigliani sal proposito, ossi gih trovaasi contemplati dal riapottivo schema delle missioni non ehe guerastiti dalla coïtante cara dolia sede apostolica per questa parte dei suo sacro ministère. Quanto poi alia quarta parte dei detto paragrafo oon oui si chiodo, eho varii vioariati apostolioi fossaro eretti in diooeei, e eho certe chieeo gih arette ceatino di dipendero dolia sacra congregatione di Propaganda, la sacra adunansa, sui parere dolia commissione, la voile regettare, trattandoriti di una materia di eaclnsive competensa della senta sede. Quindi non fù ammeeeo o eome git preoocupato o come dovendo rigettarsi.

Il paragrafo 51· *Dt* dieMmdo uti dapUeotuio ouunme m /eeorsm ortentolfam eeerw CMyrspettoas Propagandas *fidei,* some in parte prorvednto dalla costitusione apostolica *Senem pontifiât,* e préoccupato dallo schema suile missioni, fù dichiarato non ammistibile. Si vnole peri concedere sila propositione con cui Oi chiede la creatione di collegii greet nell' Oriente alio scopo di sempre più inculcare la^cionsa vera alie nasioni di costi di poter esaere ' privatamente sottomessa al somme pontefice.

Sulla materia del paragrafo 53* *Dt rtdeetedit katrtticit* tutti i padri convennero essere quests preoccupata in varii schemi non ohe nolle Jettera del commo pontefice all'aroivescovo di Westminster; per oui non potè ester ammesso.

I due paragrafi, il S3 *Dt eeuHemhit* m *rtdeetiotu* decretorum errors· *etndtmeeniietm,* non ehe il 54* *Dt fndnti etedt opttieHier* aeremsde ms coa-*dtmeeedit ettdtreit trreribut,* farono rigettati perche appoggiati copra ingiuste critiohe degli atti pontificii.

K cos) ti mice fine all' enema dei paragrafi del postulato franoese, i quali fanno parte della categoria dello dimande inamissibili· mootraadooi la sacra adunansa copra tutti 'i punti del parere della commissione seelta fra i padri ohe eompongono la sacra congregasions dei pqstalati.

II.

8ai 5fi paragrafi di qui tratta il poetulato franoeee, la sacra adunansa seguando anehs iu questo il parera della commissions incaricata del loro specials esame, ne dichiart soltanto cinque atti a far parte della seconda categoria dello dimande, lo quali, qaaateaque diohiarate inamissibili per lo discussioni del eonoilio farono peri ammoeae come aemplici dimande da sottomeitersi al somme pontefico. Il primo di questi paragrafi distinto col numero β* aal postulato fraaceeo vi ti trova intitolato eome segne: *I» tetreiUit* spMtaaiitaeprvotyterovum/ocaftoto* Peri la oomnsissioM eominciù eel diaMararlo iaamietibilo prend *iettt,* imperooehh come vi ti trove espresso parvo ai padri rappresontaro uaa dimanda eeorbitaate. Qtiadi la oommiatione diehiarb doverti seso tidurro a pft giuati Hmiti, o partieoiarmeate non petorriti contemplaro eho i soli cati occulti.

Oorao» awn vomoa I4П.

4aH'naaaimitù dti voti Mb «µ » adnaaaaa.

H panfsh 40· M postulata *Dt* rifiruimidii *ttple ti* rtyaiis ad *rtttripie ditptnteSttmnt metri*menti ipsctentifas, ft parimoati rigettato eome propositione da ruaetterti al oeadlio, peri fa ammesso dalla sacra adaaaaaa glasta ll parare dolia eommiaaiono eome complice dimaada ohe privatamente potrebbe farsi al s. padre oui solo spettava di giadioaro dolia materia ia pprola.

latomo al paragrafo 48· Zte rseioende *Brtmerit,* la sacra aduaasa ft del parere trattaro osso di uaa materia certamente utile, ia quanto ohh sensa dabbio la revisione dei breviario pnb consideraret necessaria, per cui l*ha ammesso a titolo di dimaada da lottometterti al somme pontefioe onde nolle sua alta sapiens» la saatità sua degni prowedere a talo neoeodtA Lo eoelase perd dalla diaouatione del eonoilio, iihplicaado tale revisione nn penosiasimo o luaghiseimo lavoro di eut il concilio non ha il tempo di oecnparsi.

Quanta poi ei paragrafo 43* del poetulato *D* indtdgtntiit* i padri montre non vollero ammetterlo elle discussioni del concilio perché portera psrtieolarmeato sella sua prima parta Γ impronta d'una critica ingiuta délia sente soda, nondimeno redatto in giusti e convenienti termini, lo diehlararono atio a potersi sottomettero in forma d'una private dimanda al canto padre e did apeeiulmente in vista delle sffiliasioni a varie archioonfraternith di oui tratta.

Il paragrafo 50* *Dt tMtmaOcit gretrit dd* *rm-tatMs *eeehtiat rteoUigtndit,* trovasi diviso in sei parti. La parte con oui si dimanda di non proclamare nuovi dommi per timore di non rendere più difficile il ritorao alia fede degli scismatici, fa C rigettata perché si appoggia sui falso principio oon cui ti vuole far erodere, che a ragione dei minor sviluppo della fede essa pub fare maggiorieonquiste.

La seconda *Dt tritetelUet rihbtu auieditedit;* la tersa *Dt tritreetie dùcipHeet orittielim»* etc., son ebe la quinta *Dt trigtfidit* monastsrns *ttl triit· güt Orotttnu»* farono ambeduo diohiarate préoccupais dagli schemi git sui proposito preparati. Riepetto perù alla quinte domanda i padri osservarono deversi referire al saato padre la propositione seconde la quale ti vorrebbe che si posea ammettere nei collegii latini dei missionarii, a oui ti concederebbe il privilegio di poter abbraociare is seguito il rito orientale.

La quarta *Dt difmede tntedeSeet tereet ftet aped erieeteltt ttrrigeede ferit ttetei,* fu rigettata, come domanda troppo vaga ed indeterminata. La sua parte perii intitolata *Dt hefitedit Stetet ririt* D rsrsm pnMcorum *teptrtinierit* jwi *eptritUtet ttdi t* ceaesNw *tettei,* fù trovate conformo alia oostitutione Ram osi *peetifiei»,* Quindi fù ammeasa a titolo di mera supplica da preeentarti privatamente al sommo pontefice.

1H,

Al capo dolia tona categoria dti paragrafi dd postulato franoooe, i quali farono ammosti dalla sacra congregatione dti postulati -alla dissuadons dti concilio, si vedo ii paragrafo 9· dei poetulato fatitolato: *Dt frtmtttedt «· ttetieeriie tetrenee* Kspsemm stadia. Questa dimaada ft naaaimamsute diehiarata ammiatibile, salvo, se il rispettivo schema se ae fosse gii prooccapafa.

In agni coeo peri fa osoervata utile ia quanto non solamento quoi stadii debboao aesore prattioati nei seminari, ma ancora inooraggiati con ogni messo dagli stanti vsoeovi. (

Il paragrafo 3* *Dt teptrieriSet etediit ttdttiet-*

ta

lejWtWW WeïnIMW·· MWMfl

dalla aanta eoda. Si eneerrt aoltaata dorerai ia aleone rogioai évitera la daoMnlnasimM dalla «ai. eeretld deataado, questa ad alaaai garerai sospetti e timori.

taaqao dovrebba piattoato fermera anataria doi concilii provinciali, obo dal oaacüio oeentoaioo. aoadimaao, purehd nia radatto. oonforaumanta allô ragols portate dal brava *MHfUttt Mtr,* fit diehiarato ammissibil·. corns rarement· ' utile al base dalla ohiesa.

La mataria d·! paragrafo 7* *Dt ttHetitmhu tcelttMiieit Mtr ttttrititt Mtituttiit tt frtfutnte»iù,* renne ammesao eaaondo per enter· aaa lodavola. Si face 'péri» 'osaarvnra spatter· eeea piattoato ai concilii provinciali o aj »tee»i Voeeovi, ehe al concilie.

Il paragrafo 9· *Dt* rit· MtamtoN ta dare eeeœion *fttttiie,* discusso tanto dalla ooœmiaeio·· quanto dalla etaaaa intern eougragasiona dei padri A ammoeao, péri» •emplloomente nel senso di nna eaortnaione da farsi al clero strettamanta aeoolare.

La parte prima del paragrafo 19· *Dt prttiicattoM trti* dtsM, vanna ammeasa, oeaia in quanto esso tratta *it ehrittitttt frttOtetitM rtftHt trtitniu,* eotto la condicione perd ebe i Hrmatarii del postulato faoeiano oonoecero almeno oommariamento le regole di oui parlano.

Intorno el paragrafo 13* *DtfMtrali MHtititiM trga /nurot tt ùnmtt, tt* prim· *it firt^tMi tt ttitda pttrtnmt rt^ftuitttt,* il rapporte della commissione foce osservare, eesare Γ argomento di oui si tratta grave o quindi la domanda in parole lodevole.

Aggiunse sapera, che il sasto padre alcuni anni addietro ne sveva fatto oggetto di raocomandation·, ansi di precetto ad alcuni veseovi della Francia.

Perd prims di decidere se gli abdsi di cni paria Γ attuale paragrafo ai sono introdotti anche nelle altre parti dell' orbe oristiano, la commissione non eredette poterio ammettere prima di interrogare Γ inters congregatione oui proposito, la quala composta di pastori di quasi tutti i paeai dei moudo oattolico, sarebbe meglio in grado di riaolrare il quasito.

La sacra adunansa votb unanimement· per l'aipmission·, salvo ohe l'argomanto gih foaae preoccupato da quelque schema praparato.

Il paragrafo 14* *Dt MteUttrit* primas oam•MMHori *frtttüt tt it* Mtnamim*ftrttttrMi·,* mantra vanne rigettato quanta alla sua prima parta, osairispetto alia troppo langa preparaaicM alla prima communione, che il postulato abiada, fit ammema rispetto alla sua part· saccada, .qualia aha tratta dalla persevernaaa 'nell' insagnara la giovaati per qaalche tempo dopo la prias· communion·.

Domandoai col paragrafo 48* *Dt fût MagMMt, it MrotuHt tt 4t ettit ittütiiit* prümrtas, la rinovaaiOM d»l daerate Tridantino *Dt* insasatiins, •cMrariMc *tt rtüfMt* amtcdamm (aeaa. 98), aeeo non polb cha assur raceommandate dalla Mmahlions alla sacra aduaaasa, di oui tutti ia padri oonvannaro deversi ease amasettsra. Quant· al paragrafo M *Dt ttriMit tt MttrMriM tftriMt leudendû tt frtttttttiit,* la aaera oeugragasioabaaandasi oui parera dalla commission·, trovb dovarui rimetterlo alla disouseione dal eencilio, onde i padri adunati eiamo in grado di lodar· in genar· la istitusioni di oarith q abbiano il maoao di profbrira parole di spacial· alogie per quaste,

*m»

•Mada taataiaribUl; 9* dalla densande A» paeaeae privatamaat· wttoaottorei al gtadiato del aaat·

lo μ oeneiHnro, IA aaaoudo U parera doHa oeaMÜo•lo m diaeunao dull' inteea eongragamoM dai poat·-

Searione M - «aarno 187«.

Session· dalla encra ooagragusiooa spécial· depetat· dalla aantitb di nostro sigaoro par ricarara ed examinera la proposisioui dei raacori cha ebbe luogo nelle atanao Mal Vatioano la mattiaa dal 9 mono 1870, alla are 91;» aatimeridiana.

Intervauaaro gü eminentissimi': Patriai, Riario, Bonnaoboae, Barili, Monaco, Di Pietro, Cotai, Rauaoh«r, Cullen, Menaeo. Antonelli; gli illustriasimi - rsverendissimi: lussaff, Valerga, Guibort, Riccardi, Valdirieeo, Apusao, Giannelli, Patti, Prandii, ancho come negratario della aaora congregation·.

KeeOndoei sul βηo della eeeeione dei 98 febbraio stabilito ebe la prossima adanansa della sacra congregation· si dovrebba tenere il giorno 8 mano, alio eeopo di eeaminue it postulato dei rancori dolia Germania, tutti i padri, ali' ecoerione dolΓ eminentissime De Angelis, degli aroiveeoevi di Malines ▷ di Westminster, non ohe del vascoro di Padarborne, si trovarono nel saddetto giorno per Γ indicata ora nelle stanno dei Vaticano.

Prima perb di procedere ali' aseme dell' oggetto su cui dorera cadere la discussione, l eminentissime aeniora si fece ad osservare, essore uecossario di dividar· i numerosi postulati, che i prelati avevano giè traamesao alla sacra congreganione, fra alcune commissioni composte di padri eletti dal seno della medssima per poter meglio studiare la materia di oui trattano i mantovati postulati e fume un solleoito rapporte alla sacra congregatione. Appena cbe.fh ammeaso questo sario prorredimento, si procédait· allô acrutino, di oui il risultato si trove sul qui annesso foglio stampato.

PτMλ esman'iwc.

Eminentissimi cardinales: De Angelis, BonnechOM, Monaco.' Reverendissimi praesules: Turcnensis, Surrentinus, Sardianus, Paderbornensis.

Huio oommisaioni sequentia postulata ad examen tradita sunt:

1. Postulata arehiepiacopi et episcoporum Belgii.
9. Postulatio arehiepiacopi Lucani super privilagiiu at exemptionibus praelatorum saecularium qui territorium non habent.
S. Propositio in gratiam piM operae a Propagatione gd«i nuscupatae a 110 patribus subscripta.
A Postulatam garwralis Minimorpm do conformité!· et unitato ia raeitnadis horis oanonicta.
8. Propositio opiseopi Tarviaini d· publicandirimul omnibus sahamatibus cum prop· a dae arit concilium. *o-irf-*

I Eminantisaimi cardinal··: Rauaebvr, Bdtili, Antonelli. Bavaroadisaimiprauaul··: Antiochenas, Tanriaanris, 8. laoobi, Paotenris.

Huic commissioni sequaatia postulata ad examen tradita sunt:

1. Postulata arohispineoporum et episcoporum provindanim Qnsbaoensis et Halifaxiensia
S. Propositio riva schema episcopi Albinganensis pre iuraada disciplina clari.

tfMMM «ptoMpMM*.

4. Drip tritia anMeniaeeplMo μ μ μ I-de mv» fMMèa diesiesfa», quae tetm aHarum mbM·ta» oontiaMtar, droumsariptieuai.

8. Propositio arohieptosepl Hydrentisi do annu

Kudsratiarisri cardinal»: Patriai, Di Pietro, Moreno. Roreeeudiaaimi praMal»: NachlinieMis, VniMutattada, Beltimorends.

Haie oommirafoni soquentia postulate ad axam» tradita aaat:

1. Propoaittonm eiroa iu gentium a 40 patribu subeoriptao.

9. Poetalata quatuor Cpieeopi Vioeatioi de «« ■ nulHa disciplinae ecclesiastica» et ramrorum rtteum utitalia.

8. Propositio pro novo eodioe inria eanonid conficiendo a 83 patribu» anbacripta.

4. Proposition» aex epiaoopi Concordiebsis do rebus ad dieciplinam epMtantibu.

8. Poatalatoai pro dogmatisa definitione Assumptionis corporeae ia caelum Deiparae a fore bis centum patribus subaeriptum.

Quarte osmwùsio.

Eminentiuimi cardinale». Coni, Riario, Cullen. Raverendiraiini praMulw: Hierosolymitenus,.Valentinus, Thoeaklonieenaia

Huio commissioni sequentia postulata ad examen tradita aunt:

1. Propositio srehiepiscopi Westmfibaateriensis, qua proponuntur nonnulla canonibus de primatu Romani pontificia inserenda.

9. Postulatum dogmaticum arehiepiacopi Meehlinienaia de suprema in ecclesia potestate.

3. Postulatu» eiusdem arehiepiacopi respiciens schisma Btevenistarem: vulgo, *1« potita Êglito.*

4. Postulatio episcopi Lucionensis super eodem schismate.

b. Propositiones sex ab episcopo Hshcarnassensi super variis argumenti» exhibitae,

Qnindi sui rapporte steaso dalla commissione incaricata del)' wame speciale dei postulato tedeseo, presieduta dall' eminentissime Cullen e composta dagli illnstriasimi e reverendi»»»mil, fù dato principio ali' «ume e alia discussione dei lavoro della oommiraion» teeth nominata.

Dalle materie di sui il postulato tedeseo tratta ei h in primo Inogo caservato, poter dividers! le propoeiaioai del medraimo in tre categorie. La prima di qu»te contiens le dimsnde she furono in *rota* commiarioma diehiarate dalla sacra adunansa préoccupât» negli .sshemi properati per il concilie, e si trovano inclusi nolle propoaiaioni distinte »n i numeri I, per la parte prima, II per la parte prima, le lettere f ed b; III, IV per la parte seconda, V per la seconda parte. La raednda trovsai composta dei numeri I per la teraa parte, II dalla lettera *a* fine alla lettera *g,* omessa perd la letter» *f, a VI* per la prima parte; e contiens le dimande cho la sacré adunansa eredette poter privatamonte somettersi al sommo pontefice. La terse categoria poi, aegnota eoi numeri I/par la seconda parte, V per la parte prima, VI per la seconda, VIII e IX sotte oondiafone, e X·, ta ammessa nel muo di rimettere le dimanda che la oompongono alie discussioni del*aacra concilio Vaticano.

I Categoria.

Il peragrato 1* di qn»ta categoria dovette

1 Its 1» oodles. Nomina hahratar sepis, ooL (Ma.

taaA· β vtati (NftaMMti taiaMi tab vita 4ai (hm* Nι «ΛΜι presirai»» dalle »koMa D» rite »

La prima parte dei fi· perarato cha tratta dell' abrogarioM di varii impedimenti matrimoniali indicati nel postulato coi numeri 1, S, 3, 4, b, fi, ta diehiargta préoccupais aegii rabenti ddl' eeolerirati» disciplina.

Quanto poi alie aitre parti dei medeeimo paragrafo, ea» vsnnero camas» come mero suppliehe da prMMtani ai saato padre, ali' oooeelone perb della dimanda cognata solle letter» *f* la quale fù regettata, percita appoggiata sopra ut falsa base.

Bi b. oraarvate dovorai consultare sel proposito la oo»titaaioaa apostolica di Benedetto XIV del 1749.

La dimanda distinta colla letter» * fa egnalmeate rigettata par ls medeeume regioni par le quali git nel! Mama del pmtalato' fronce» erae non fù ammessa.

II peragrato 3· tratta ia primo luogo dolia diminusione delle erasure, per oui quanto a questa parte ft dichiarato preooeupate dalla noovissima coatitnsione apoatolioa. Quanto poi alia swonda parte in cui si dimanda ohe le facetté eho la sauta sede concede ai vecoovi foegoro d'orinnansi concesse non »d gumfiMmMw, lmi beata ari msmsrw ctaroltoesm, si i dette apparteuer talo materia al sommo pontifice solo; solusione ehe gib ft data alia medmima proposisione dei postulato francese.

La seconda parte dei peragrato 4* in cui ai dimanda che gli ordinarii degli autori aottomesai ali' Indice fosaero consultati sempre prima che la sacra congregations dell* Indice Ii oondenni, fù .rigettata: imperocohè tale prattiea si usa qualchevolta nella sacra congregasione, perbTion potrebbe erigersi in regola generale sensa gravi inconvenienti

Interno al peragrato 8* che tratta nella sua seconda parte della muova cohesion» dei canoni da rédigerai, la mots adunansa giusta il parere della commissione pronuneib un */hiata,* imperocohè molti postulati ne trattano, qnindi ocoorrerebbe poter, prima di ocouparseae, averti tutti sott'ooehio.

11 peragrato 7* oui eonconi e coilasioai parochiali fù dichiarato preooeupato neiio riapettivo schema disciplinare n* 4, p. VII.

H.

Nella categoria seconda dei postulato tedeseo, trovasi in primo luogo la tersa parte del 1· peragrato colla quale ai domanda ohe il summo pontefioe provveda ad una nnova circoscriuone delle troppo grandi dioewi, la quai domanda fu considerata oome fondata e quindi ammwea nal senao da présenterai dal concilio al sommo pontifice, a oui solo appartengono le decisioni nul proposito. Bulla seconda part» dsl paragrato *3** furono dalla sacra adunansa pigliate » rato oomatiraioNM le aeguente rwolusioni:

Le domande distinte dalle lettere *a, i, e, d,* veunero ammeese nel senao da présenterai al sommo pontefice privatemente come mere suppliehe. Quante poi alla parte della mod»ima proposisione distinta colla lettera *g,* colla quale si riehiede eh» si aquipareggino la çagioni per le quali ai oonoedono le dispense dei poveri aile cause in virtù di oui i rieohi le rioerouo; aeguendo il perora dell' eminentissime Rauscher, 'la sacra adunansa, purohi la parte prima della dette dimende in oui si parte d'un falso ed odioao lupposto fou» omessa; — vanne diehiarate ammiraibile per rasera sottomeraa si beneplacito del sommo pontifice, però ridotta ai saguanti termini: «Valde optandum Mt ut ad

«s·

dispensationem in forma panperum obtinendam, a eaedem sufficiant ratione· M ad dispensationem .in fortfia communi obtinendam/ Si à pure notato che nella praasi tale riforma viene git messa in vigore.

La prima partè dé! 4* paragrafo che tratta delle regole eeistenti per J' eaame dei libri sottomeeei all· Indice, ammessa al medeeimo titolo ossia ohepud rimettersi al sommo pontefice. Pavimenti fù al medesimo titolo ammessa la prima parte dei paragrafo VI, in cui si richiede la ravisions del Breviario, perd nel senso e nella forma usatasi dal Tridentino. sequendo in questo la risolusionapresa dalla sacra adunansa rispetto alia atessa dimanda dei postulato francese. S

III.

La seconda parte del primo paragrafo del postulato tedesco appartiens alla tersa categoria delle proposition) di cui questo postulato trovasi com- B posto. In essa si domanda che di nuovo vengan› definiti i doveri dei parrocchi rispetio alie scuvls e î poveri. La commissions la giudicô immissi i>ile, sisto che in varie parti i diritti dei parrocchi si trovano impugnati, e che oceorre per il bene delle anime che il concilio ae ne occupi e pronunci delle parole in appoggio dei medesimi diritti.

La parte prima dei paragrafo V con qui ei domanda che, venga ammessa una regola generale J *per* i processi canonici da farsi, fù m *ooto* eoeeetts- *eionè»* perimenti ammessa.

Kgualmente venne ammeséa la seconda parte del paragrafo VI in cui i veecovi tedeerbi eapnmoDO il desiderio di ottenere per i parrocchi occupati ai doveri dei loro ministero. la facoltà di poter, principiando dalle ore 2 pomeridiane, antecipare la recitatione delle ore matuttine. Del resto,' tale facoltà iù già ad altre regioni concessa.

11 paragrafo V III che tratta del iw *patronatu»* fùy*oqsrderato di grave ~peso, per cui venue ammeso. «otto, la conditione perù chq non si trovi . già in qualche schema disciplinare preoccupato.

Il paragrafo IX con cui ai vorrehbe che aleuni più gravi dclitti commeesi dal clero potesaero oasere dichiarati cause sufficienti per la privatione dei beneficii fù parimenti ammesso niai m *eckemqte de disciplina ecelesiaetica* n* 4 fosse già preoccupato

11 paragrafo X che tratta delle sette massoniche, quantunque preoccupato ditlla coatiturione apostolica .del 1869. che principia colle parolé ' *Apoetolicae eedi»,* non che dall· apposito, schema *de eecreti» eocietatibu»,* fù qmmesso, perché la sacra adunansa trovo utile che il^sacro concilio pronuncii sul proposito delle parole le quali eccitino i fedeli ail' oeservasione dei precetti della chiesa intorno a questo grave male dell* età nostra.

E cosi ai mise fine alla discussione del postalato tedesco àmmettendo la sacra adunansa, în genere, le conclusioni délia commissione apecialmente destinata ad efaminarlo.

6.

9 Sesaione del > mano 1870.

Sessione della sacra congregatione specialmente ><tbstinata dalla santità di nostro signorm^er l esiœ» delle propositioni dei veecovi da sottomettersi aile : discussioni del concilio che ai tonne nolle staôse del v Vaticano li 9 mano 1070. aile oi^IP/s del mattino.

Intervennero gli eminentissimi: Patrisi, Di Pietro, Corsi, Riario, Rauscber, Bonnechose, Cullen, Barili, Moreno, Monaco; gli illustrissimi e reverendissimi. Patriarca Antiocheno, patriarca Gerosoli-TT'tano; arcivescovi: Torineae, Sorrentino, di Tessaionica; voscovo: di Patti.

. KooMdevl. Mita MaeioM M (S man·] fiaeato dl discutons 41 postulate dei veooovi ^napelotaai il giorno 8 di morso, ai adunaroao nelmederimo giorno i pàdri componenti l^aacra eongrogasiono dei postulati alPeecesione dell'eminenthaimo Antonelli, degli arcivescovi dj Baltimon, di Valeua, di Tours, di Sardia, di Westminster. di Maltnee, di San Giacomo e del vescovo di Paderborna, e si feoero a discutere 4e materie di' eut tratta il suddt.to postulato napoletano basando tale discussione sul rapporte délia commissione specialmente destinata ad eeaminarlo presieduto dall' eminentissime Rauscber e composta dagli illustrissimi e reverendissimi: .. J, ammettendo le conclusioni del rapporte in parole. Trovandosi j>erô il dette postulato essai lungo non potè la sacra adunansa discuterlo per intero in questa sessione e dovette limiterai ail* csame dei seguenti paragrafi.

Seguendo poi 1'ordine servato oei rapport! sui postulati già discussi si è dovuto anche per questo postulato osservare la divisione delle materie in tre categorie pratticatasi per la discussione degli altri, onde unire iorieme 1* tutte le dimande dichiarato dalla sacra adunansa préoccupete nei schcmi che sono stato sottomessi al concilio o che debbono essergli sottomessi; 2* insieme queste proposisioni che furono accettate sotte il titolo di pure dimande da sottomettersi al sommo pontefice privatamente: 3* ed insieme queste che la sacra adunansa credette dichiarare essere della oompetenza dei concilio. per fûi potersi sottomettersi alie discussioni de) mcdesiiw.

Categoria L

Delle propOhxioni dichiarato préoccupât» o rigettate.

Capitulo 1·; *De ii» quae dogma respiciunt.* — II paragrafo 1° *De Dei notione,* il 2* *De rerum crea-* C *tione,* il 3° *De Chriett notione,* il 4° *De homine,* il 5° *De eccleeia,* il 6° *De Romano pontifice,* il 7§ *De relatione rationi» eum fide* in irtenhù *naturalibus,* il 8e *De natura civilt» societati», et de relationibus ipsam inter et tccletiam,* con che il 9* *De matrimonio,* furono tutti dichiarati préoccupât» oegli schemi già préparait. Prima pero di passare alla discutaient dei paragrafi noguenti. si deve noture, che subito dvpu la discussione del paragrafo 1° *De Dei notione,* sulla proporisione dell* eminentiaaimo Monaco U sacra adunanza ba deciao dovcrri coniuiuutcare agli enn nentissinti preaidi. non solqniente i postulati ammessi. ma benai ancora quelli che vengono dichiarati préoccupât!.

Capitole 11:-De *iit que ad nègres spectant.* — 11 paragrafo 2° *De officii» obedtintiae eccletiae «t pontifici maximo,* fù dichiarato preoccupato. Parimenti lo fù la seconda parte della propositione 3* P *De iuribu» familiae* cod cui si vuole che il sacro concilio fissi i principii dei diritti della domestica société e eondanni questi che li combattono. 11 paragrafo 4e *Della diffeea della caUoliea verità contra gli aeealti del? indiffermdiemà* non Yotè egualœente venir ammeaso corne già preoccupato. Intorno al paragrafo VII, composto di sette diverse propositioni. la sacra adunanda decise quanto alla prima che tratta della legge matrimoniale dette del *metei* portata dalla Tridentina *(De Ref. matr.* cap. 1), Don doterai innovare niante, quanto alla seconda sub' abrogatione di aleuni impedimenti matrimoniali, préoccupais nel postulato dei vescovi francos). Quanto alfa 4* sol somnambulismo, spiritism», abortismo ecc.. preoccupato nell· apposito schema. Èarimenti rjipetlq alla quinta dimanda intorno dZ *duello* non che nspetto alla testa che tratta di raffrenare la license dei cattivi libri. Quanto poi

1 Iu codex. Cf. supra col. ββδ a.

alla settima mIU nnova edisioae dalla Serittarn l mn annotasioni da parmetterai alla lettara des fadali, em fù rigcctata.

Terninataai eoal la diaoaaeiaaa Malte saddctte materie ai passù a quelle dalla disdpliaa ccetesia-•tiea; principiando dal 11 paragrafo dal capitote 1· eon eut ai vorrebbe far presenter· dal eoaeilio della norme tulle prediche ebo i predicated dovrobbero fare interno alla prerogative del sommo pontefioe ed alla necessaria unione dei fadali col capo dalla chieaa, la sacra adunanta fù dei parere non potere animettersi perché appartiens alla decision· dei concilii provinciali a non spetta al concilio ecumcnico.

Interne al paragrafo terso côn oui ai vorrebbe che in ogni diocesi fosse istituita qualche opera di pieté alio scopo di vieppiù ncordaro ai fedeli ia nécessité di unirai col capo della chiesa, la sacra adunanta lo dichiaiô preoccupato nei postulati l francesi

Il paragrafo quarto con cui ai cerea di prescrivere ai vescovi eletti' di recani a Roma prima di pigliar possesso delle loro liapettive diocesi venne rigettato come poco pratcico.

La propositione sull obbligo dei vescovi di render· conto alia santa sede dello state delle diocesi preacritto dall' enciclica del XVI hot. 1673, e che forma Γ argomento dei paragrafo quinte, fù dichiarata gié préoccupâta.

Il paragrafo se*to cost concepito. „Triennii spatium episcopi» Italiae praescriptum ad sacra limina visitanda aliquant*» amplius producat, et provideat ut «i iusti» de cnusi» episcopus abstineat, a poenis a iUre irrogatis immuuie abeat*, venne perimenti dichiarato préoccupât©. ma soltanto rispetto sila prima parte.

Il paragrafo settimo che cerea di ostendere anche *C* ai vescovi *in partibus* i doveri di rui paria il paragrafo procedente venne rigettato.

Parimenti rigette la sacra adunanta la domanda del paragrafo IX con cui si vorrebbe prescrivere ai conc lii provinciali di Mampare dei periodici per divulgare in lingua volgare gli atti pontificii.

U paragrafo XI che tratta dei congressi dei cattohci non fù cguaimeiite atnmesso dalla* sacra adunanxa.

Categoria II,

Nelte sessiono del 8 mano non furono ammease a tito'.o di mere dimande da presents»! al sommo pontefice, cbe la seconda parte del paragrafo sestoj dei capo *Ds ecclssiae disciplina* con cui si cerea di sostrarro dalle pene prescritte dai sacri canoni quei vescovi Italiani i quali per ragioni giuste sarebbero Atari impediti di effettuare la visita *ad sacra limina* nel tempo a ciô prefisse. Noncbe il paragrafo D decimo yon cui si dimanda di stabilire dei concorsi annuali in Roma per il clero dei mondo intero alio scopo di trattarvi delle materie ecclesiasticbe le quali si cercherebbero di al più possibile divulgare nell' orbe cattolico.

Cateyoria III.

I paragrafi ammeMi allo diacuMioni dei concilio !dalla sacra a<|unanxa dei 8 mano sOho i seguenti:

II paragrafo 1° dei oapitolo 2°, perô solamento ta *principia* intitolkto sdnotantnr quae in genere ad catholi^m morsfW attinent*. Perimenti venne ammessa *in principio* la prima parte dei 3* paragrafo, il quate tratta: *Ds* iurtétM *familias.* Non che la terxa parte dei paragrafo 7* cbe si riferisce alla nécessité di stabilire certe conditioni di cui dependerebbe la validité degli sponsali.

Dalla parte pel 4e wvdsoier d'iiwpimo, la saura aduaSM volte aamettero per stdas aaéiHsftaaû il paragrafo 1· eenooi ai vorrebbe vieppiù maggter mate qasscdnro T naione mIT episcopate: noaebé U paragrafo VIH, in eut si traite det modi di promalgaro nelle singole dioooei gli atti pontificii, · con quteta ammiaaione i padri dottero fine alla diecaaaione dalla session· dei 8 mano fissando il giorno 10 dt marao per prosegaire Γ esarns del postulate napoletano.

fl

Seasleae dei 10 aarM 1870.

Session· della sacra congregatione specialmente destinata dalla santité di nostro signore per i' essme delle propositioni dei vescovi da «ottomettersi alie discussioni del concilio, che si Unor Ii 10 mano nolle stante dei Vaticano alie dei patiino.

Intervennero gli eminentiasimi: Patriti, Coni. Riario. Rauscher, Bonnechose, Cullen, Bsnli. Moreno. Monaco; gli illustrissimi e reverendissimi Gietosolimitano. Torino··, Baltimore. Valenta. Sorrento. Sardis, Tessalonica, Westminster. Paderborns, Patti, 8. Giacomo.

Appena che a' erano adunati i padri componenti la sacra congregatione dei Postulati ali eccexione degli eminentisaimi Di Pietro. De Angelis ed Antonelli. noncbe degli illustrissimi e reverendissimi monsignori... si è dato seguito ali interrotto esam· dei postulato napoletano, di cui furono discusse le prime parti nella sessione degli 8 di mano, baaandosi sui rapporte della commissione specialmente deputata sl suo esame^ e dividendone i paragrati secondo cbe questi appartenevano alie tre gié note catégorie delle petitioni sottomease al giuduio della sacra congregatione dei Postulati.

Cat/jorio /. k

1 paragrati 1° *Ds sancta sisitaiianr* i.ob che il 3* *Ds synodis dioeessanis* ed il quarto *Ds syuodts ptwnncialtbus* furono dichurati préoccupât! negli rispettivi schemi.

Intorno al paragrafo 6° con cui si vorrebbe cbe il concilio prescriteste ai metropolitan! i quali non hanno nessun eufiraggneo e a questi che non De hanno più di uno di doversi rorare ai concilii provinciali di cui Γ accesso Ii fosse più facile, si è dette, *quoad primam partem provisum est* ta *iuro, st quoad secundam* ror *sssc admittendam.*

Perimenti venne rigettato il paragrafo 7° il quale vorrebbe, cbe il concilio stabilises dovere i vescovi adunare in congressi attorno «Ile loro persone i vicarii foranei due volte ah* anno e più speaao ancora i parrocebi e che prescrives»· alcuue conditioni circa la loro nomina.

Sulla coabitaxione dei vicarii coi parrucchi che forma Γ argomento dei paragrafo 8° la sacra adunanza lo dichfato provveduto net postulato francese.

La primé parte de) paragrafo 9* lù diebiarata preoccupata dallo schema *Ds titulo ordsnationum, o* la seconda venne rigeitata per<-bè i padri la giudicarono di pertinens· dei sinodi provinciali.

I paragrafi X ed XI destinati a fisaare alcune regole relative'alia vita dei clero secolare non cbe delle congregation! dei sacerdoti secolari furono considerati *provosduti* nel postulAo dei veecovt francesi.

II medeaimo parere venne emesso anche circa la prima parte dei paragrafo XII che si riferisce alie ùniversité cattoliche. DK|>ot passando i padri ali'eoame dei capitote 111 iutitolato *Ds idonsttats* m*primoris» aysntibus sonimqus adiutoribus*, dichterarono préoccupât! i paragrafi 3«. 4° e 5° che si occupano dett' elestone e della gturisdttioae dei vicarii

capitolari. Quanto poi *1 paragrafo β* in eui si tratt· degli officiali della carte veeoertH, aoa Γ aocetUrono affatto.

Il paragrafo 7·, il 8· o-il 9· che parlaso dei parrocchi, vennero giudieati proooeupati nallo achema rispettivo *De paroehie.*

11 10* e il 11* preooeupati dallo schema da *tUdUt,* e i peragrati XI, XII, XIII, XIV e XV, dallo schema aui capitoli.

11 paragrafo XVI ciroa ii clero aggiunto ai capitoli bon fit ammcaao.

I paragrafi XIX e XXI farono dichiarati preoccupati parimenti dagli achetai testé mentovati aui parrocchi e aui capitoli.

II paragrafo XX1I1 *De eeeleeüt reeeptitiû* renne rigettato

11 paragrafo XXIV au gli atudii teologici provvoduto nei poatulato francese.

Il XXV poi con cui ai vorrebbe che i Confessori del clero avessero da caaere muniti da una speciale autorizzazione per poter eaercitaro questa parte dei loro miniatero fù anche rigettato.

Finalmente i paragrafi XXVI ohe ai riferiece alia formatione dei confeaaori, il p. XXVII che tratta delle apposite acuole di eloquenza nacra, non che il XXVIIl, *De rgereitiie epiritaalibeu* per i sacerdoti, furono tutti dichiarati préoccupât!.

Categorie JI.

Nella medesima session^ i padri della nacra adunanta vollero ammettere a semplice titolo di domanda da. aottometterei privatamente al aanto pa4re i 3 paragrafi aeguenti del capitolo 111:

112’ *De rpiecopie auxiliariit;* protendo veramente eanere utile le propositioni contenute in essq.— 11 .peragrato XX con cui ei vorrebbe vedero diniiouiti gl> insigne dolle chisse collegiali o renderli C differenti dagli inaigne delle cattedrali: non che il XXII il quale cerea di etabilire che il clero dei cupitoli collegiali e quello delle chieae recettizie ai u.lopri gratuitement^ all' istruzione della gioventù.

Categoria 111.

In capo dei paragrafi che la nacra adunanza nella sessione del 10 di tnarzo voile dichiarare amtniaaibili aile diacuaaioni del edneilio ai trova il paragrafo quinto del capitqlo 11 intitolato: „8acrum concilium praencribat congressiones habendaa cum métropolite, ea mente ut opportuna consilia suscipiantur, ut una eademque et magia ao magia efficax pastoralia actio evadat’, perd solamento par modum *adhortationic.*

Parimenti sotto Ia medeaima conditione fù ammesaà la parle seconda del paragrafo 12* del anddetto capitolo seconde, la qdale si riferisoe allo ® scuote rurali e le acuole notturne, nello acopo di aottrarre il popolo all' influenza empia delle false dottrine. Egualmente fra i paragrafi del capitolo III decisero r padri d'ammettere il 1* con 1' annotazione <a densrr, nei quel paragrafo ei raocomandano ad un'eaatqe speciale i privilegii tulle nomine dei vescovi di cui godano i sovrani per concessione: apostoljce. Venue anche ammeaao il paragrafoXVII/ col quale si demandai di limitare i privilegii eoncessi ed aleuni capitoli circa la nomina dei parrocchi. in virtù di cui questi vengono nominati sensa il consenso dei veacovo.

Ammisaibile dichiararono i padri medeaimamente la domanda di discutere 1' abrogatione dei privilegio concesso sia a qualebe capitolo sia a chiunque altro, ebe si trova soggetto ali' autorité del veaeovo di conferire i beneficii. — e cib nonostpnte qualunque consuetudine. — domanda che forma Γ oggetto dei paragraffi Χνφ. .Ak c mn m MaM la dimaada eoateauta art |abugnfio XXII.

Fiaalmeate U paragrafo XXIX eoa oui ai vurrebbe far raoooauadaro dal concilie la fondartoae di aoeademie di religione, da atabillrai in égal dioeaai, e msMime nolle eitti dello aedi metropolitane, ffi ammeaao colla formula ,ut sacro concilio ooeumenieo commandetur'.

B ammeososi questo paragrafo In sacra adunansa ha meaao fine alia aeaoihao dei 10 mano, danendo it giorno 14’ dolio ateoeo meae per proaeguire la discuaaione dei poatulato napoletano.

7.

SeMdone dei 14 mano 1870.

Sesaipne della nacra congregasione speeialmente destinata? ali' eeame dei poatulati. dei vescovi da eottompttersi alie diacuaaioni dei concilio che ei tenue nbUe atanao dei Vaticano Ii 14 di mano 1870 alie ore- 9 Va del mattino

Intervennero gli eminentieaimi... ; gli illustrissimi e reverendiaaimi. ..

Adunatiai tutti i aingoli padri component! la nacra congregatione dei poatulati all· eoceaione degli eminentissimi. . ai è dato principio ali' eeame dei aeguenti paragrafi del poatulato napoletano, che per mancanza di tempo non ai erano più potuto pigliare ad eaame nella procedente reaaione.

Qnindi aeoondo il metodo aeguito finora ai dichiararono preoccupati ossia appartenenti alia

t I categoria

il paragrafo XXXI, preoccupato nello schema *D» cita* bottrztole *clericorum,* imperrocchè vi ai tratta della proibizione da rinnovarai a) clero circa vane negotiationi e Γ accettazione di qualunque officio apettante ai Uici nonna la liccnza del veacovo.

Perimenti il XXXII con cui si vorrebbe che Il concilio imponente al clero Γ uno dolia veste talare.

II paragrafo XXXIll ei occupa di trv materie differenti. Nella prima parte si riehiedo pene gravissimeucontro i sacerdoti ebe prevalendosi degli entpii codici civili di alcuni paesi vorrebbero eontrsttare matrimonii civili^ Nella seconda si tratta di quelli ebe ricorrono alie autorité laiche in affari di pertinenaa eceleaiaatica e nella terza della freqnentaaione dei pubblici apettacoli ecc. Quindi la prima 'e seconde parte di questo paragrafo vennero xdiohiarate préoccupais nello achema testé nominal?, st *pre tertia prwum in im.* La seconda parte del paragrafo 34’ che tratta degli ordinandi fit dichiarata *profita in poitulato Gallorum.* Quanto allé propoaisioni aeguenti eaae non furono ammeaas.

Vennerodichiarati parimenti preoccupati: il paragrafo 36’ che tratta dei beneficii e patrimonii sacri, imperrocchè forma gib 1' argomento dello schema relativo ; il 36 intitolato Jfnrte doesrsdi *forma etiam algue etiam terretur* m *omnibut echolit latiuarum r-Jifterar*m etadio addietit;* il 37 il quale ai occupa anche degli studii ecclesiastici, non ebe il 38 *D»* semmoriis dei quali trattano anche il § 39 ad il 40*. — Con queste due ultime dimande poi si vorrebbe ottenero che il concilio prescriveese un curto modo di vivere per la gioventù nei seminarii non che per i chierici i quali abitano nelle proprie case, che definisse i doveri dei deputati dei seminarii, e prescrivesse alcune regole per i seminarii delle piccole diocesi.

Si dichiararono anche preoccupati il 41* panagrafo relativo alla nécessité di stabilire in Roma dei collegii ecclesiastici per ogni paene; il 42° con

«iri ai wgU«M ataHNw rageia tatotta» al tatap» j 4· peeseriveeri pc ta *u»to W A ritt (*■*■ rail 4' orrita·; i> 441* «site rita«mmmm M i· ·— sterii; il 46° ata red asunpliei « to *mUm! feu** fosrioai riei regelari; U 4*· «tm i Masstail 4a «riger«i aMvaaneate aaaaari· i «acri a«MBi; U 47* «a* «ai ai riebtod· to soppreseioae dai aeavaati maneaati dal >·B«η di religieri praasritto 4ai eaaoni, nonehé la «trotta o«*ervaasa delta regota conventuals; ,il 48* relativo ai atadii dei regelari ch·. ii vorrebbaro radar «qaiparati ai «tndii praaeritti par ii claro aaeoiara ad iaoitre aottomeaai alla vigilausa dagü ordinarii; il 48* il quale demanda 1' abrogatione dai privilegii di eai gadoue i generali d'ordini religion a di «ai maaoaao i vesoovi; il 51 il quale demanda delle regoia pit «splicite per il transite dalio stato di clero regelaro allô «tato di elaro aeeolnre a delle pens per i contumaci; finalmente ii 69* circa la aottomiaaiono alla giurisdisione dai veaoovi dalle congregationi degli oblati e di quelle che emettaao nemplki voti, nonchè circa le ordinationi dei medeoimi congregati ohe «i vorrebbe sottomettere alie regolo delle normo della belle *Speculators.*

II categoria.

Dopo di chè la tacra congregatione dichiarô da sottomettersi privatemeate al somnio pontefice i paragrafi segueati. II 43° relativo alie abbaxie msUius, di cui ai vorrebbe che fosse sempr» abbate un v.escovo.

11 60 che vuole sottomettere alla visita dei veecovi in qualité di delegati apostolici te chieoe pubbliche dei regolari.

È da notarai perit che nul propoaito il veacovo di Patti essendo religioao volte asteneni dà ogni voto^

In fine il 53° relativo agli ordini militari equestri, C collo scopo di farli emettere i voti aemplici aoltento ed esiggerne di diffendere la santa cbiesa.

III categoria.

Come appartcuente poi plte categoria tersa ossis a quells che contione te propositioni da aottomettersi alia discussione dei concilio, non venn· ammesso ed in *principio* dalla sacra adunansa dei 14 di marto, che il pasegrafo XXX relativo ai preoettori tanto pubblici cbe privati.

E con tale ammiasione finirono i padri la discussione delta sessione dei 14 di mano, fissando la prossima adunanta per il giorno 17° del mace corrente di mano, in cui verranno discussi i rimanenti paragrafi dei postulato napoletano, non che i postulati affidati ali' eeame della prima e dolita· quarte Commissione specialment· deputate per Γ esatne previo dei postulati dei vescovi e «celte I fra padri componenti della «aera congregaaione dei Postulati.

8.

Sessione del 17 marto 1870.

Sessione della sacra congregation· specialmente destinate dalla santiti di nostro signors all' eeame apeciale^fiei postulati dei vetoovf da sottometterei alte discussioni del concilio cbe si tenne nolle stante del Vaticano li 17. man· 1870 alla ore 91/· del mattino.

Interrennero gli eminentiaaimi : Patriti, Di Pietro, Rlario, Corsi, Rauscher, Bonnechose, Cullen, Barili, Monaco ; gli illustrissimi - reverendissimi : Patriarohi Iousscf, Valerga; arciveacovi: Sorrento, Tee'Monioa, Sardia, 8. Giacomo; vescovi: Patti, Vatensa.

Adunatisi all' indicate ora tutti i padri componenti la sacra congregatione dei Postulati, ali' eccetione degi' eminentissimi De Angelis, Moreno ed AβMμ M mb ehe 4agB Htoatriaatari e rovoroodto·· rimi Maniri^M·! ∧ Tania, 41 BnHimiw, 41 Twit·, 41 Wlstmtari», 41 Malae· « 41 Pnderbaraa, ai b •abite'4ate iignit· alTintaoetta fcwaiiai delta Mariana dei 14 comete del peatalaie napetotaae. prineiptaade aoa i pangnA M anddette postatato, ehe delta inmmiiaiiui «pniai·anu innarieata dal ane 'tuente faroao diehtarati nae amadaribiU, aia pareM git preaoeapati dagii rispsttivi eobeati, aia perebb te materia Λ eai quanti trattaao, aoa nono di pertinoana del aanto scusieaieo eoaeilio.

Categoria *I.*

Capitote IV: *De* as«Hi» fswéas reetesMs artia «·- peditier *Jet.* Eaaaada il peragrate primo di qaeeto eapitpte divino ia nove parti ogaaaa devetto eaaere eeamiaata aoparatamenta.

Da tale divisione poi riaulto «ha aalta parte i aooonda del euddetto paragrefa ehe ei occupa dei cati riaarvati Ia tacta adunant· Λ del perate, eaaere atato Γ argomento in parola bastantemetrto provveduto colla boite reoentiaaima tulle censure. Intorno alia quarta parte dei primo peragrato cbe trntte di alouni impedimenti matrimoniali e messim· ritpetto alie tuppliche dei poveri, tutti i psdri forono dei parere sssere gih atato provveduta tale dimanda ael- Γ eeame dei poetulato franeoee nonchè in quello dei tedeeeo. La quinta ve«ne dichterata préoccupata nelte schema *De utteoaruat onenbue* La «esta poi tulle abbedceae rioonfermande, e It aettima parte tui provvedimenti da pigliarnt eirea i beneficii riaervati alia eanta aede, temno rigettete.

Sut peragrate 3* eon oui ei riehiede una revisione dei diritto canonico, proaunciarono i padri un *dilata* non dovendosi «caminare queste proposition· altri-. menti che insieme con le titre simili dimanda giè «ontenute in varii postulati.

Dippoi renendo·! alia diacueeione dei capitote V il paragrafo 1 sull osserratlxa dette feste, il 3° relativo ali' immoralité dei eostumi non che il 6* sul- 1' astinensa ed il digiuno, Ii dichiarô la aaera adunant· préoccupât! dai «ehami gié preparati. Non fu affatto ammesso il peragrate "° suile decime. 1) 9° che tratte dalla violatione della sepoltura eoeteaiaatica non venne ammeaao perché preoccnpato.

Categoria 11.

Come emmet·· al titote di «ottomettersi privatamente al sommo pontefice vennero dichtarate, 1· parti prima dei primo paragtgfo relativa alie p«gelle dei vescovi ed alcune facolté di casi riservati, la tersa che trattta della rivalidatione dei ma'rimonii • la ottava sulla prolungatione del tempo del preoetto pascale, sul giuramento dei vaghi, militari ecc., e suite benedixione papale da impertirsi dai confessori in *articula mortte.* Parimenti al medesimo titote venne ammesso il paragrafo 5 dei capitote V sugi' oratori privati.

Categoria III.

Finalmente furono diehtarati amtneasi alie discussioni dei concilio la .demands 9 del pangrafo 1 contenuto nel capitoldr'IV relativa alla facolté di oui tratta il canone *Tcmtlat;* il psragrsfo 6 relativo agli gbusi neN' esercitio del ι·ι pofroaate» introdotti da questi che godono del diritto in parole, ed il 6° «alla, dotation· dei seminarii e dei clero, partiootermente *pro obligatione nutentandi eterum loco deeimartmt.* /

Nel capitote V poi furono ammessi il paragrafo 2° con. l' annotatione peril *in principio.* Con questo paragrafo si riehiede di censuiare d' un modo speciate il male dell usura.

sordo-mnti aoaeM ii 10° salia tant da preaeri-verui ai sodaliaii dei laid.

Intono perb a quoet' ultimo paragrafo te saeta adunans» dodos di satmoiterie sojtantd ispHaeipte; o eoa tale risoiuioae datte fluo aOa dtecuerioM dei postulato napolotano. di oui si Ocoupd mMo oee-sieni dei 8, 10, 14 e 17 aquae.

·.

Peculiaris eoagreeana tertiM MuulidHltl.

1870 martU 14.

Die 14 martii habitae eet eongreeeusaubdspu-tationis commissionis pro rocipioedis et expeadeadie epiaeoporum propositionibus in aedibus omiauatiaaimi cardinalia Viearii. .

Adfuerunt eminontimimi cardinales Vicarius, *I Di Pietro, Moréno, arehiepioeopi Baltimorensia, Wsetmoeasteriensis.

1. Examini propoaitum fuit postulatum plurium episcoporum de bellis iaiustis deque malis indo pro-venientibus.

Patribus visum eet quod nullomodo posait decre-tum fieri in concilio Vaticano super robus belli et pacis, nihilominus quod maximo expediret ut a concilio promulgaretur exhortatio aliqua ad aroenda bella iniusta, et ad pacem fovendam, ideoque quod postulatum debet- admitti: eed quod ree ipsa debeat omni prudentia tractari.

3. De postulato epiaoopi Vioentini visum eet quod primus et quartus articulus debeat ad summum pontificem referri, tanquam extra concilii competen-tiam.' et quod secundus et tertius articulus iam in schematibus praeoccupati siiht.

3. Postulatum 33 patrum de leges ecclesiasticas O in unum codicem redigendo admissum fait, ut ad summum pontificem deferretur.

4. In postulato episcopi Coneordiensis omnes articuli seposito tantum quinto in schematibus prae-occupati videbantur: de quinto articulo iudioatum est ut in respectu virorum ecclesiasticorum possit admitti.

3. De postulatis pro dogmatica definitione as-sumptionis corporeae in caelum Deiparae unanimiter indicaverunt:

I. Quod nulla adsit definiendi necessitas, quo-niam omnes ubique cbristifidele» assumptionem beatae Mariae Virginia pie et firmiter credunt et solemniter singulis annis concelebrant.

II. Quod perpensis huius temporis adinnetteot praesertim Vaticani concilii eiroumatautiis eiusmodi definitio non expedire videatur.

fil. Quod fidei traditional] ohristifidoUum do hac D ventate penculum exoriri poesit ex eoutrovarsha scilicet et'cavillationibus historic» catholicos inter et acatholiees excitandis: ideoque unanimiter con-clusum fait postulatum licet de re maxime fidelibus cara non admittendum.

Archiepisoopus WoetmouMterientia
secretaries.

10.

Seoalone dot 11 aprile 1870.

Sessione . . . della sacra congregations special-mente deputata dalla santith di noetro signore per ricovere ed oeaminare lo proposition! del veoeovi che ebbe luogo nolle stanse del Vaticamo la mat-tine dei 11 aprile allé ore 9'/a

Intervennoro gli eminentissimi: Patrim, Di Pietro,

'i Aeta halas conciemus sums ptepri» scripsit ueMspi-nmpos WmtaoMstarieasix

Padarbocua, Patti.

revuroadiotimi oomposMati dalla iam congregatione apaaiahMtrt· datiiaat· par rioavero ad seemiBare I* propodtiooi doi veoeovi ai aoao dad a diaeatara 1 eegaeati pootaiati:

1. Fseitalata arvhispismpi *ri tptttpmui Btlfit·*

territorium dm *Med.*

tiaM /Wei anatapafar a IK) padribaa aaAoenpia.

4. AeMtitaa poMoratie AfMtlmorum do eea/erres-Me at smMate «· reoiMmdu dari» eaaemoia.

5. PropotUio episcopi TeretOMM de paAüomdie armai omnibus icdemntiiin arm prope a /in» erit

Emendo i aaddetti pootolati stati primierament» affidati aN'oaamo di nna oommiarioao composta dogli eminentissimi Patriti, Bonnechose o Monaco nonehd dogli iÙMtrietimi o roverendu^pai areivoocovi di Tour·, di Borrento, di Sardia e del illuatrimimo o raveraediaetao veooovo di Paderberna, i padri adu-nati baaarono la loro diecumione «ni rapporte fatto dalla auddetta oopHnimiono. E principiando dal-Γ oeamo dal postulato dei veoeovi del Belgio furono tutti del parere cha il 1* paragrafo del auddetto postulato *Dt iedieiit* dsrieoram non poteva esoere aqtmesso emendo gid stato preoocupato negli sebemi sottomessi alia discussione del concilio.

Perimenti furono dichiarati préoccupât! il para-grafo 2* *Dt* eiorreoram *rtttitarii»,* il S· *Dt colla-*lions rce/eeforwm *paroehialiwe,* i) 4' *Dt rynodo diot-*ossone ed it 6· *Dt piit virorem ae^otmiMrw» éutitetu.*

Il 6* paragrafo poi con cui ai cerca di ottenere per i veoeovi dello faooltà relative agli oratorii pri-vati fu rigettato.

La prima parte del paragrafo 8° ebe ai riferisce alie faoolti quinquennali, triennali occ fù diehiarato provveduto nei postulati dei vescovi francesi. II paragrafo 9* ebe tratta degli impedimenti matrimo-niali fa rapporte alla sua prima, seconda e tersa parte diohiarato provveduto nei postulati francesi, coli' ooservatione perb che ia forma della tersa parte nsata in quelle pootulato *ttt pra^ftrttda.* Quanto poi alie altre parti de) medesimo postulato relativo ^llo petitioni con cui si domandono le dispense Tnatrimoniali non ohe all'cspressioni in uso nell» dispenso pontificie, tutto vennero diehiarato pro-occupate.

Perimenti i padri diehiararono preoccupata la parta A dei paragrafo VII in oui si parfis delle tasse ehe sogliono pagarti per io sqddette dispense ma-trimoniali, non oho il paragrafo X relativo alie nuova compilatione dei diritto canonico. Finalmonte le parti dal paragrafo Vil distinte colle letters O o D eho trattano dello speciale studio delle caneo adotto dagli ordinarii nolle eupplihee d> dispense matrimo-niali per lo quali i prolati del Belgio chiedono uu pib equo eoame, non ehe quelle chp si riferisce alia nocoetitb di rioonoscere in certi cari per motive sufficients Γ iatansa dell' ordinario, farono ambedam rigettato.

Solo quindi lo eeguenti dimande del veoeovi bolgi farono ammeaoe dai padri della sacra congregatione, e eib a titolo di racoomandatione da fare! privata-mento alia decisione del eommo pontofioe. In primo-luogo ia tana parte del paragrafo VU *Dt eUttrAt»*

. x.

la lanada parta dal paregrnfe VIU Db/mNitaMw aatraendlaarN·, eon eai si demanda «ba te feooW*

Hmitato ad aa tempo de detonsiaand. Bimilasonto veil· la sacra ooagregaxioeo aaunottora il peragrato IV eon rai si eorea she la validité dette dispeeao non pocea dipoader· dai teretini inmntta monte aaaii dagli egÂati natta aappüebe o spiegasioai dalle modeaim· ch· qseeti praaeataae ai varii disaster! Romaai. Parimeeti «mmieew* i padri la dimaada VII relativa aile diepeem matrimoniaH «dtta quale i veecovi dei Belgio verrebbero ottoaare «bo le dispense di eai I'meeneon· fl* rimsis» agb ordinarii o ai vioarii generali, poaeaeo orner· marne g in coerasioao dai vicarii eapitolari *ttit ttuetttU*, eome pei in favor· dm vicarii eapitolari ai domanda col paragrafo VI eh· tatto le fooolté oonca··· ai veaeovi poesano aerviro dope-la lore morte ai vioarii suddatti, perché U tempo della oonooeefou· non foera ••aurito; eoai aaobo i padri deciaero di poter *ttt*-tomettore privatamonte quanta dimud· al giadiaio dal aommo pontefiee.

K ooai meandoai date fine alia discnesiono del poatalato dei prolati de) Belgio, ci pâmé all' eeama del poatalato dell' areiveecovo di Lucca, relativo ai privilegii ed alie aeentioni dei prolati aeoolari eho non banno alcun territorio; e i padri lo dichiarerono preoocupato quauto alla prima parte e Γ amisero quanto alla seconda che traita dette Mentioni •enta territorio e populo.

Non fù ammeosa affatto la dimanda dei reverendo padre generale dei Minimi relativa alia riforma c da iutroduni nella recita dette ore oanoaieho, non ebe quelle del veaeovo di Treviso ohe si riferisee alla simultanés pubblioasione di tutti i schemi da farsi solamento alla fine dei concilio.

In fine poi si diehiarô provveduto nette dimudo dei vesoovi di Francia il postulato dei 110 padri che traits della pie opera dette Propeguioae della fede. £ oon taie risolusione fu date termine alla sessione degli II aprile dette sacra oongregasiono apecialmente destinata ali' esatne dette dimande d«i veeoovi.

II.

Neetdonc dei 22 aprile 1870.

Sessione della oongregasione speciale deputata dalla santith di nostro signore per rioevere ed esaminare le propoeisioni dei voecovi, cbe ebbe luogo nelle stance del Vaticano la mattine dei 22 aprile 1870 all· ft1/·

Intervennero gli ominontiseimi; Patrici, Di Pietro, Coni, Bonnechora, Ranacher, Barili, Moreno, Monaco; gli illustrissimi · reverendiseimi: patriarca Antiocheno, patriarca Geroeohmitano; aroivMCovo: di Tours, di Bardie, di Tessaloaica ed il veeoovo di Patti.

Appena oh· furono adunati i padri componenti la sacra ooagregasions sBeoielmrate deputata dal aanto padre all'«earns ^iApoetalatr^ei''vaeoovi, tatti i present! priaoipiarom* la diaeqaeione della eerie dette dimande di questi veeoovi ohe fù primieramMt· ittdata alPooamo speciale degli eminentiasimi Ranscher, Barili · Antonelli, non ch· degli illustriaaimi et reverendissimi il patriaren Antiocheno non eh* gli araiveeoovi di Tour·, di 8. Giacomo e del veeoovo di Pétti. T?. '

Il primo postulate dîacusoo dalle eaera congregasion·, la ^uale si basé sopra il rapporte dei

Cosma-emmnau tomcs UU

Happer*· a| araemd· petngrnfe ·αϋ· rifense Aa ialredani nette leggi ssaMmaniaK, teovnrane i pnAri namere degii impedimenti «ba «I vorrebbo ridnrro, a Atabiarama gib prooeeupata aagfi aMri aabaaii la dimaada relativa alTsetoasiono della potoeth ordinaria Aai veaeovi.

Il paregrnfe IΠ aba dimaada l'abalfadeae dal· Γ impedimanto della aegaaaioaa lagala vmiae aaehe ooaaiderato proooopepato a partioolarmenta aallo eabema M· 18 *Dt iittiplûte ttinittUtt.* D paragraft* 8 relativo al dover· di dichiarure aalla rappbaba di dispones U patrata iaoaato Λ diehiareto provvoduto aai poetalati fraaeeoi a tedoochi.

Préoccupât! fiaalmeate ai troverono i paragrad 8, • a *1* aba trattaao degli impedimenti di pubblica oneeth, dal qaarte grade di eonaaaguinith ad affinité a dal second· grado di affinité proveniente *te* aapwfo *iUieÜe* aaa «H ii paragrafo 8* aalla riftmna del breviario.

II. Paaaeado pei al postulato del veaeovo di Albeisga relativo alla disciplina del clero seoolare i padri lo diebiareroao preoocupato.

III. Quanta alla dimaada del veaeovo di Magonsa il qaale vorrebbe aba nallo soheuia *it tpi*-aeopù ai paria··· dalla gravité della eleaiono o nomina dei vesoovi onde viappié eccitare tutti quelli che vif prendoao qealcb· parte ad aaa asione oonscienaioea, o ehe nol modoeimo schema vonga ia•erito tatto il capo del eoacilio Tridentino che si riferisoe ad aermem pmeedeadi nd crsarienem *tpi*-•ceporvm *tt ttrimtlieai;* i padri Γ amisero rispetto elle prima parte o lo rigettarono rispetto alla *te*-oonda. La dimaada del veeoovo Idruntino venue dichierata pr* pupate; « fa ammemo a titolo di privata domuda a aottoaiettani al aommo pontefiee il solo postaji) da Γ arcireacoro di Meeains intitolato: vûe<'aemi penrrnndam dserasstnm, paar Mira alïartim amàitaa* cMémentar csreuaMervptteiw.

B sllora la sacra congrégation· passé a discutere la serie di questi postulati che furono aSdati ali' eeame previo e speciale degli ominenttasimi Patrisi, Di Pietro, Moreno non ehe degli illustrissimi e reverendissimi di Malines, di Westminster e di Baltimore.

Questa eerie trovaai eompoeta dei seguenti D postulati.

1. La dimaada di 40 padri relative alla restaurasions del diritto dette genti ralle be·* del diritto eanonioo, la quai· vrane della sacra oongregasione •mmesea *ptr attieet trhtrutitei** faosndola procedere da ana iatrasione · seguire da una speciale rsoeomandaaione.

S. Il poetalato del veeoovo di Vicenas il quale trovaai diviso in 4 parti relative tanto alla disciplina ob· ei riti della Beata Chi··· ralle q«ali dopo avsrli •semiuete Mperetamente i pedri emieMro i seguenti loro parmi. Rapporte elle prima dimanda che tratta dalla traalarion· di akuai oMoii' dei santi, tatti fttoio d'aviao tel* materia non spottare ail concilio, ^qaindi non potersi ammatter·: Perimenti rigettarono la demanda tersa relative ali' assoluaion· dei oonftoeori complici m *ptteatt terpi* perché prowedata dall'ultime coetitasione apostolica, non

i tofrs a» ·, e«L 4(7.

«te ta «Motea retate» ate faeete tel vaaaaH Λ â dispensers dagli. tepiWaaaH BtMmsisl ate «« geno seopsrti dope «te il awtateaata 4 «tata «a·* tMtto in ·0·ΙβιiM· Btift it quarts di qnaato pestalate, «te ai lifataM all* «te Wife di d«naatero ate aataate eeelestaetiste gti •ratiai, sospetti di awaia, aaateaatB ees. vrane amaaaa p«r aaaara privataaaaata aattoaraaM ate apaaaaa decisione dai aaaaaaa poatitee.

III Tale ft sache il pararo M padti rispotto al poetaiato dai 33 rosoovi 1 qaali verrobtero ftra aaaapitaia aa nuovo codice di diritto aeataaiaatiea. E mb tala riaolaatoaa ft date Baa alia eeeoioao dai 93 sprite 1870.

13.

Altera protelatorum dtetrfbatte later quateer MaaaaiMiaMa.

MMMUfc*

Emiaeatiosimi cardinales: Ite Angeli», Boa· B Beehose, Monaco. Reverendissimi praesules: Tnronensis, Surrentinus, Berdiaans, Paderboraeaais.

Huie commissioni sequentia postulata ad examan tradita rant:

1. Postulatio pro sodalitate Saaetae Infantiae a 36 vicariis apostolic» exhibita.

3. Observatione» consideratione dignap, at quae corrigi debent in Syria pro bona animarum salute.

3. Expositio congregationis helveto-benedictinae, per abbatem monasterii Einsidtensis, illine congregationi» praesident, exhibita, circa vota simplicia solemnibus praemittenda.

4. Postulatum, a 30 oonoilii patribus subscriptum, ut opificum societas Dsr Gesetisa-Ferma a sacro ooncilio Vaticano laudetur atque commendetur.

Secunda oometirrie.

Eminentissimi cardinales: Rauscher, Bariti, Anto- C nslli. Reverendissimi prdesules: Antiochenus, Taurinensis, 8. laCobi, Pactensis.

Huic commissioni sequentia postulate ad examen tradita rant:

1. Postulata ab episeopo Pistoriensi et Pratensi, nomine .quorundam episcoporum Italiae centralia, exhibite.

3. Postulatio quingentorum et decem patrum de invitatione facienda Hebraei·. ·

3. Postulatum ab octoginta patribus, ut sancti Vineentii a Papio aaaoeiationea, quae vulgo *Conferentiat* dicuntur, a sacro Vaticano ooncilio laudentur ac commendentur.

4. Postulatum a 30 concilii patribus rabacriptum, ut societas sancti Vineentii do Pania a s. ooncilio Vaticano laudetur et commendetur.

Tertia commissi·.

Eminentissimi cardinales: Patrisi, Di, Pietro, Moreno. Reverendissimi pressâtes: Mechliniensi·, Wsstmonssteriensis, Baltimore»·!».

Huio commissioni seqsentia postulata ad examen tradita sunt:

1. Propositio episcopi Vannisnsia de confessions sacramentel! presbyteria par novam legam ecclesiasticam congruis temporum intervallis praescribenda.

3. Postulatum a 118 eoaeüil patribna subscriptum. ut 8. loseph eligatur eo declaretur universae ecclesiae patronus atque protector; ot foetam patrocinii eius cum ritu prima· elaeeia ot octava ubique et ab omnibus peragatur.

3. Propositio 43 superiorum generalium ordinum regularium, ut *S- lotafltat* conciliari constitutione declaretur primarius potreaus *tmietreelie eodeeiae.*

4. Votum synodi patriatetete Armenoram *dt r»› militari et bello* a patriarcha CMicienai exhibitam.

tedaaateatei «ardtaataa. Cent, Btario, Oaltaa. Bnaaaaiiiaatail ptaaaalaa: Hieroeetymitanns, Valen-

Huie aaaaaataaiaari sequentia peatalata ad exam·· tradita saat:

1. Poatatate Matra mala, qeae aaaealo nostro voroatar progresses at eogitaadi libertae, exhibita a qaiaqaa episcopis rite· maroBitiei at ritus chaldaioi.

3. Propositio taper socialismum ab octo concilii patribna exhibita.

3. Postulatio septam patrum, ut strictius observetur concilii Tridentia! lex d« «lectione episcoporum, atque severius instituatur examen in aliis ecclesiasticis dignitatibus ab apoetolica sede conferendis.

13.

Peculiaria eoagreroas quartae commissionis.

1870 maii 3.

Die 9 maii in conventu habito pones eminentiasimum dominum cardinalem Riario arobiepisoopum Neapolitanum ab «minentissimis et reverendissimis patribus qnartae commissionis actum fuit de quatuor sequentibus postulatis, eiusdem commissionis examini commissis.

1*". Postetatas» contra propremna *tt cogitandi libertatem.* — In primo nonnnlli episcopi maronitici et chaldaieî ritus petunt remedium aliquod a Vaticano ooncilio decerni, ad oppugnanda falsa principia progressus, et eius quam vocant cogitandi libertatem, a quibus tot et tam gravia mala in societatem derivari noscuntur.

Licet Commissionis patribus visum fuerit postulatum haud satis determinatam et explicatam &·mulam exhibere, et in aliquibus etiam praeoccupatum iam fuisse; nihilominus animadversum fuit, postulatum ipsum in se omnia requisita praeseferrs, quae necessaria rant ad hoc, ut admitti possit; et attenta rei gravitate, et malis fere innumeris quae in socsetatsto proveniunt ex huiusmodi ideis, iudicatum fait valde conveniens et utillimum fore, ut errores praecipui qui sub nomine, progressus et libertatis cogitandi veniunt, accuratius enumerati, oxpreseiua etiam a Vaticano ooncilio condemnarentur. Quare unanimiter conclusum fuit, *postulatum in principio cut admittendum.*

3·“. *Contra todalitmum.* Eadem omnino observata fuerunt relate ad secundum postulatum, in quo petitur ut Vaticana synodus exeerandis socialism! erroribus catholicam veritatem et moralis doctrinae iustitiam oanctitatemque opponat; ut divites et pro- D ceres doceat.officia, quibus erga pauperes, operarios famuloeqne adstringuntur; et vicimim quae sint istorum officia erga patronos, eosque quibus manuum suarum operam praestant Quare unanimi sententia conclusum fait postulatam, m quo noadum praeoccupate·· *fuerit, «ut* admittendum.

3*". *De dtetiene epieeopenan.* Ad tertium, in quo agitur de episcoporum electione, et postulatur ut sacrosancta synodus, principibus, magistratibus, capitalis, aliisque episcopos nominandi, proponendi •t eligendi iu habentibus, gravissimum Dei indicium ia mentem revocat; provideatque ut quae hne do ro e Tridentino decreta sunt, severiori adhuc et strictiori modo ab omnibus observentur. Patres commissionis consuerant huic postulato iam provisum per responsionem ad postulatum episcopi Moguntini.

4“. *In fmorem operae aà dtalue:* Œubrs *du Ècolu ‹TOrient.* — Quartam postulatum in duplici folio exhibitum rofisrtur ad piam operam pluribus

tern abkiM Mato ta GaSfia fiMdafi··, at ia· p*A varias Baiaaaa pariai propsgata·, «ri ritataai CKasrv riM eml· /(Mart, a* petitar at inter demote qeao ria aririiaaibaa' aaavaaaaata aaaaaMNriaa »MtHo Vatieaaa prepoaoatar, aaak adHeiatar, qaa hale pie operi et ariaawb ab ionisais aaaaaetaria at aora aaaaaieadario tribaatar.

Ad baae real aataadvonam fait tria ia· riaeriaaa generis postaleta'exhibita Maae, pre <x>«eiea daariia specialibus aeaaallie operibas ia fevorom ariarioaa·, Ueape postulatam pro opera JVopopetiom» jUri Lagdaai iaim pride· hndato, item poetalaiurie qao ia praéaouiiaia· ; tertio· doaiqae pro opera" &mrio* *hfaatiaa* Msoapato. 1

Secundo observata· fait, trio opera pro quibas ia· poetalata· fait, quasvis ea eorto qaaa do /Uri ^Vspageh·· dicitar, caeteris loage praestet, ta· obiooti generalitate, ta· sociorum numéro at fructuum amplitudine, omnia aibiloBiaue haud exiguae B utilitatis sass ad missionum incrementum. Quare etiam alia a concilie Vatieaso commendanda ease oensuerunt patroe oommtMionia.

Versa observatam fait, tertio, optandan fortasse fora, at haiasaodi opera aliquo striatiori Tinnulo sanctae sedi tangerentur, tam adhuc at distributiones subsidiorum veris cuiusque missioni» aeeoasitatibas semper proportionate responderent, ta· nt eingalara· huiusmodi institutionum actio perfoetiorem ot utiliorem inter se consonantiam praeaeferret. Dissimulatum tamen non Mt, rum in so certe utillimam se desiderabilem, haud lovibua incommodis obnoxiam eooe posse ; ao proinde unanimi suffragio conclusum fait: postulatum admittendum cum clausula: *tari eidootar Saadiatiato aliquid docsrasadiMs droa haiae* poteris opera.

14.

Pocuftarts eoagreeMu ceamlsdoais primae.

1870 mail b.

Postulatum primum: *Pro eodalitata* Sanctos fo-*faaUaa.* '

Quaeritur, at oonoilium commendet hano piam sodalitatem.

Commissio obearvat, quod ia postulatu Gallorum foit decisum, nt aliquod caput de piis Operibus inseratur inter schemata proponenda sacro ooueilio; ot dictum Mt quod possit laudari iure pia societas Propagationis fidei.

Huie pio operi affine est illud Sanctae Infantiae, ot multa bona ex eo proveniunt in salutem infantium infidelium qui beptisantur, eruduntur ia scholis, ot infirmi medicamenta suscipiunt opitulante Sanctae Infantine sodalitate. Hinc commissio credit postulatum esae admittendum, ea msnto ut post laudatam societatem de Propagatione fidei, commen- D detur etiam sodalitas sanctae Infantiae.

Secundum postulatam: *Obaoroadoaat ooaddora· deae difaao at qtuu qorrifi daieat* m *Syria pro bono eWMMFtMU*

Postulatam oontinbt tres partes: Prima respicit effusionem librorum, qui perversae doctrinae veneas continent, et gratis distribuuntur a Societatibus biblieia, et remedium quperit contra hoc malum. Secunda respicit collegia missionis Aatarao ot Qasireasis, ex quibas vix quinque inter centum enumerari possunt alumni, qui permaneant boni. Tertia respicit aiedonarioe, qui legitimam superiorum eodoriaetieora· auctoritate· evellero nituntur.

1* Commissio credit droa prima· partem, quod postulatum dt revera admitteadum, eo sensu ut in capite do Piis operibus, laudetur etiam opus gratia disseminandi libros boaoe, et eorum praecides inriteatar ad Kbnua rmjgeuim, «Üm bug* arabisa, . ut pesrit male aataaMm oeewri edam {■ Oriente.

peotnlahs· sen meo de se generaH et digna ooee-•etaee MMÜfo, eam agatur de collegiis partieelaribaa. 8od tamen qnoaiam ruo ridetur aliqua mssidwatioae digna, putat privati· a secretario ros indicanda seaune pontifiai, ut d «udat ia eae sepientia, aliqua fiat inquisitio de robea axporitia, quarum aliquae soamisrioai rideatur farsas aee satia probatae.

S* Quoad tertia· pariem, etiam oomsriade putat non agi de m vere ooaoiliari. At qnoaiam didtar mimiMariee instituere societates sine ordinarii asotoritete, praedicare ia ipse here que bebetur ooaeU in eoderia pareohiaM, et eireaire domos magnatum invitantes iOoo ad audienda· condono· apud eoa, ot inducere foeminaa tantum ad frequeatandaa sua· ecclesiam et ad omittoadum votam dbi solummodo obediondi, «necnon rodpero inconsulto ordinario haereticos ad fidem, ot sacerdotibus aliarum dioecesium sine praevia licentia ordinarii concedere foeultaiem confeeriocea andioadi: bino oommmisaio credit summo pontifici deferendam privatim a secretario, ri forte credet atiqsam inquisitionem fieri pro sua prodentia.

Tertium postulatum: Asposttio *eotofregatioaie prosmiffmde.*

Oommisrio observat postulatam directo opponi doeiaionibua congregationis Episcoporum et Regularium a sanctiMuno domino nostro adprobatis, anno 1857 ; et agi potias do Una congregatione quam fio omnibus. Hinc putat concilio non esse proponendam.

Sed tamen, quoniam varii ordines regular· obtinuerunt aliquae regulae quae mitigant general· dispositiones, ot proponuntur aliqua, quae non videntur eese spernende, nt exempli gratia, «Nemo recipiatur ad novitiatum ante annum XVIII**, ut postulant· salte· per biennium sint probati ia aliquo seminario vel collegio monasterii“ : Commissio credit, quod pomit deferri summo pontifici, ut, ■ credat, datur commissioni cuius Mt proponere schemata do regularibua.

Quartam protelatam: *Ut laadatar aodataa* opsyfatm *Dor QtttUaa - Varda.*

Commissio credit anitum conducere ad meliorandos moros opificum, qui hac nostra aetate omnibns •odia ad fidos abdicandam inducuntur, ai piae societates, quae ad fidem catholicam firmandam in opificibus institutae sunt, commendentur. Quapropter putat, postulatam caro admittendam, ita tamen at in oapita de piis operibus laudentur societates, qaae ad fidem oathotioam stabiliendam ot oouflmaada· inter opifices institutae sunt, qualis mt societas vulgo diota Dvr *OttoUaa-Varda* erecta in dioecesi Coloniensi, ot aliae quae passi· ia Italia ot Gallia institutae sunt.

U.

SeeaioM degli 8 maggio 1870.

Semions della eoagregasionO speeialmento deputata dalla saatiU di nostro Signors per rtoeroro ed emminaro lo propoeirioai dei voeoovi. oho ebbe luogo nolis stanno del Vatioaao la mattiaa dei 8 •aggio alie 9>/a

Intarvoeaoro gU eaiMatisrimi: Patriai, Di Pietro, Rauoober, Boaaoehoee, Oallea, Sarili, Moroso, Moaaoo, AutonoUi; gli iQastrioriai o rovoresdimisi: patriana lomoeff, patriarea Valerga; arriveoocri: Tonsa, Sorrooto, Sardis, Teorolonioe, Patti.

Adaaatiri gli eminentissimi e gli rovsroadimimi padri oomponoati ia sacra oongrogaaioae speciei-

esta dallasaotita « «Mtr· sigaete taÜMte de*1 gfohlllivi di Motoos rioovere «d eoamiaaro le M »ta«Mi U- «U tnttta 4 * IφMM pufium AkOlto* l' eoeetioaq degii MBiaMÜMtai Du >uge>s, Biario, - Corti, o degii iHustrimimi - morMÜMtai «nl-vsscovi di Vtieua, di 8. GiMaaw, « Tories. di Westminster, di MaHtaoa, di Battbncru son ohevgz vseeovodi Paderboraa, i qnati ne- peteseuo iatorvotiro ail- preoeato sserions, ai i data prismpio alla diaenaaiooa del pootulate del vesoovo dalla Concordia1 diviso ia toi poragrafi.

B aal primo paragrafo oon oui ai «ne di too abrogare la leggo daU'aaÜMaa* dalla oarm noi sabbati doli' anno, eseondo taie leggo ia varii paaai gib abrogata, non che par ragions daU'indeboU-monto dalla costituaiono amans oho vérifiée ia tutti i paaai del monde, emiaaro i padri il veto ehe tale domanda poteva eaeere propoata alla discussioni del sacro eoumenioo concilio*.'

Quanto al seconde paragrafo, che tratta dalle dispense matrimoniali dal B e 4 grado dl oaCéàdr guinith e di affinité, non ohe dall'impedimqato dl pubblica oneatè, dai quali impedimenti ai vorrebbo che i vesoovi poteaeero dispensare, sensa rioorrerc alla santa sadé, lo diehiararono i padri prooooupato nei sohcmi relativi al matrimonio.

Perimenti vennero diohiarati préoccupai! il paragrafo terso relativo alla solennité che si dovrebbo preecrivere per renders valide le sponsali, non che il paragrafo quarto che si occupa dello faoolté de dorai ai vesoovi perche questi poteaeero privare i colpevoli sacerdoti dai loro beneficii sensa processo canonico nei gravi casi di scandalo, lasciando tutr tavia ai rei, sempre, il diritto dei rioorso alla aanta aede.

11 b* paragrafo poi oon cui si cerea di stabilire che neaaun ecclesiastico, e ciù sotte grave pena, pdbsa stampare alcuc libro sensa il permesso dei proprio ordinario, fu ammeoso nel senso obe ae ne dovré fare mensione nollo schema D» rite *ft* A*ontttai* elericorwn.*

Finalmente il paragrafo 6· oon cui si domanda per i vescovi di poter ordinare i ohierici al semplico titolo *Sfrmtutu eeetuiae* fu diehiarate preoocupato, e si passé all' eeame del postulato sottoscritto da quasi 400 vesoovi oon cui i msdesimi vorrebbero che l' assuoaiens della beata Vergiae fosse dommatieaments definita. La congregations dope maturo esamo fu inters del parere non doverri tale dimanda sottomettoru alie discussioni dei concilio, tuttavia i padri hanno espresso U desiderio di far conservaro questo postulato negH arehivii, onde la gloria dolia beata Vergiae no ricavasse maggiôr lustro*.*

Venaero quindi esaminati i postulati primieramento discussi dalla commissione composta degii eminontimimi Corsi, Riario o Cullea aonoho degii illustrissimi e reverendissimi il patriarea di Gerusalemme e àegli' arcivosoovi di Valent· o di Tessa- lonica. Quattro sono questi postulati.

I. U 1* oottooeritto dall' arcivesoovo di Westminster, con cui si propongono akune modificationi da inscrirai sei eanoni relativi al Romano pontefice, e fu giudicato preoccupato nello rispottivo schema.

II. Tale anebo fu la sento··· della esore eoa-.

ΙΠ. Non toeuo poi ififctta «Mmd i postulati deil' aroiveoeovo di Malinas, od O pnumlato dei vosoovo di Lapea, 1 quali avrebbero desiderato oho fl •mm eooeilio Tati···· si fime· eeeupato dolia oetta dei coci detti dissidenti esevuaioti. la quale di fermata -dope la eenetastono dei concordato tre >a beata memori· di Pie VII o Napoleons I e she vesgoso chiamati fa ftiti *tfH·».*

IV. Sui postulate del voooovo di Aliearnaeoo composto di vario dimanda venero dai padri emesse le eeguenti seatanse. Rapports al paragrafo iatitoiato Do jfomaw *peeit/iet* che tratta dei diritti eonoetueati U dominio temporale del sommo pontefioo e doli' ubbidieaaa dovatasi dai principi al-l'autorité dei oapo della chieoa, lo diehiararono prooooapato.

Parimenti venaero dichiarati preoocupati i oapitoli Ds potosMs *toeMafüca,* Dr *potfftai· faecttleri,* aoeche it oapitoio Dr mstmctiorw «ueMlatir ed il capitolo Do *fie dtetis lAexieMiu* il quale tratta delle liberté di*bbeeiensa e dei culti.

Solo quindi venne ammesso. colla olausola m prtsopw il oapitoio Dr Aene^crnttie *ettrittiana* oon oui si oeroa di conservaro nolle mani dolia Chieoa le pie opere e le société di beneficent· avendo eoae tutté avuto l' origine loro nel seno della Chieoa.

B oon tale diMUmione venne dato fine alia aemione dei 6 maggio 1870.

16.

Suselene dei 1> giuguo 1870.

Sessions della congregatione speciale deputata dalla nàntité di nostro signore per ricevere ed •seminare Io propositioni dei veocovi, che ebbe luogo nelle stante del Vaticano la mattina dei 19 giugno hile ore 9 Va

Intervennero gli eminentistimi: Patriti, Riario, Corsi, Bonnecbose, Cullen, Barili, Monaco; gli illustrissimi e reverendissimi; i) patriarea Gerosolimitano: gli aroivescovi: di Sorrento, di Valente, di Tesaalqpioa; il vesoovo di Patti.

Adunatisi gli eminentimimi e reverendissimi padri componenti la sacra congregatione destinata a raeeogliere ed esaminare le propositioni dei vesoovi, fù 'dato principio alia discussione dei postulati aeguenti i quali furono precedentemente esaminati o discumi dalle rispettive commissioni composte dei padri eletti a tale scopo, fra i membri della oongregaaione.

I. Quindi, basandosi sui rapporto sottomemo alia oongregaaione dei padri dalla prima commissions vanne esaminato in primo luogo il postulato relativo al sodalitio della Santa Infantia con cui si domanda al concilie di onorare queat' opera pia oon una sua lodevole raocomandatione.

Essendoti osaervato che nell' esame delle propositioni dei vesoovi della Francia ffi deciso che si poteva lodare 1'opera pia della someth della Propagatione della fode, i componenti della congregatione giuata il rapporte della oommittione, vellero parimenti diohiarure il postulato, ohe tratta della Santa Infantia, ammittibile, nel senso di poter estera raooomandato in seguito di quelle che tratta dei! opera pia della eotistb ; della propagatione della fede.

II. Pigliatati tale resolutione interne al primo postulato passarono i padri ali' eeame del seconde che tratta di aleoni punti degni di consideratione e che debbonti oorregero pel bens dolls animo, in Siria.

Coli* prima parte di queèto postulate si cerea

‹ Sapra n· 17, ori. ttO.

* tfdiasas *4ei » ffffff 18T0.* — D mato pedrt ortiaè oho aoa ta woumimsso qasste riastssioss agU unjamtimhsl preaiti, m ta Msmltasm use risstaates dei fiant' Ofitio di tine died assi MfeSre m quests ergomsato fodhadatio aooreterta).

• Ctaiaars *M f mtffit t8?0.* — fina mntita ha apprsvato pimvoata la pnmuts rtashmiens agglusgmtn ohe aril' sito da csstodirta ssgii arerivj ai iijrbsaan parole di alogia sila pisth dd vmoevl osgaatarf (ntanstsMs sssrvtarti).

4 iltmw <mHm ifaMÜ· «Mtr» ΓΙμ μ μ 4M- A
Amlms 4*1 Mlwi oAm w*V£*** 4MrikvM *ml
grave perdita 4eBe amimie ia quoete ragfoai dalla eodeth BibbUohe, - qsraete parte W peetatato ' ft dtita congregatione amaram fa vête μ μ M μ μ giaata le doeirioti ehe ftmao prose riapetto ad altra opart pie, aller qsrande ara ' stato discmaeo il postulato dei vsooovl fraaeqfd.

la queute pmi alla soooada perte di queute, poatalato relativo alla Biria e tira tratta di alésai ooUegii di eieaioai toea|L - mamrime dei eoltegil di Antora o diOarire, non trattandoti d'un affare d' interam generale, venae dedat», ehe non potova venir ammoma allo diaetuaioni del eondlio, ma ehe sarebbe raocomandata privatamente per mouse del segreterio della congregatione ail* attentione del' eotpmo ponteffoe, il quale eo lo giu4cherh opportuno fari eaaninarla dalla nacra oongregaaione di Propaganda. Simile riaolutione ft perimenti prêta ll dti padri circa la teraa parte del poatuteto eiro, the tratta degli eccleriaatiei di quelle parti i quali ceroano di. aottrarti nail' asione de) ministero apostolico daU' autoriU degli ordinarii.

III. Interne al poetelatp 3· intitolato *Expoeitie congrepatiouie* Aetosto-taamtatoias tare vote *eimplicia eolemnibue pnnuUmla,* renne penetrato dalla Commissione, e ammesso dalla congregatione, ohe questo postulato non potero csserd ammesso trorandoti in oppositione don due decisioni della sacra congregatione dei Veacori e Regelari, approrata dalla santité di nostro signore Del 1867, e non arendo per iscopo un intereoae generale della Chiesa, ma benhl Γ intéresse di una sola congregations religiosa. Quindi vollero i padri éhe al più venge questa dimanda privatamente eottomeaaa al sento padre onde egli se lo crederé opportuno la faoqja esaminare dalla Commissione ohe si occupa deglil affari degli ordini religiosi.

IV. Finalmente circa la proposta intitolata ut *laudetur eodetac opificum Der Geeellen-Verein,* vollero i padri che previa informatione null' approratione di quests société del eanto padre, eesa venga ammeesa, per essere con le titre opere pie reccomandata e lodata dal sacro concilio eeumenioor-

Terminates! la discussione dei postulati delta prima commissione ta sacra congregatione pasti* all' eaame delle dimande esaminate dalla seconda commissione. .

I. Ed intorno al postulato di ticuni vescovi del-1' Italia centrale vollero i padri dichiararb.preoccupate la prima e la seconda parte di questo postulato relative tile leggi sui matrimonUffed alie dispense matrimoniali non che tile dispense dail' impedimento degli sponsali. Simile ft anehe il parere dei padri rispetto alta dimanda ottara che tratta della ri- D dupions, delle messe e delle fondaaioni posteriori ti concilio di Trento.

La dimanda segnatq eoi numero III ohe concerne te poteaté da ottenerti per i vescovi di dispensare dull' obbligo dei cero questi sacerdoti che d mm*bm ad atetarü MDe visite pMteraE bm oM queiS the aaasp eeeetiaated del clero, aile aeepa di mb privtoH daBt diatributieai obérait, OMM anche la dimanda dirttete dal munero VH «M end si domanda di tare stampers an'indice di tatti*1 Hbri proibiti ot reservati tn speciali erade al eanto padre, vôaaore ambodae murasse, ma sortante M » da sottometterti privatamaate al somme ponteffoe.

Non venae per altro ammeaeo aflatto la dimanda del η* IV relative allo faeoité da oonotdersi ai roeoovi eirea i eoaveati dello monache.

Le dimande poi V t VI relative alia revitioae del breviario ed alia compilatione d* un nuovo diritto canonico feroae dichiarato provvedate in altri risotanioni dalla congrégations.

Π. U postulato relativo ali' invitatione da farti agi! Ebrei ft dichiarato provveduto nella schema delle missionil.

III* e IV*. I duo poatulati oho trattano delle oonferease di san Vinceoso a Paulo vennero ammeai allo acopo di emere in modo tutto apeciale raooomaadati dal concilie eon tutte le titre opere pie.

Fintimente laociando da parte i postulati rimeeti all' esame della tersa commissione, la quale non ha potato per causa di titre ooeupaaioni dieeuterli, e stendere il relativo rapporte, la sacra congregatione ti è date ail' Oeamo dei postulati della quarta commissione interno a cui ha deciso di:

I. ammettere «n *principio* giusta ii rapporte della commissione il postulato dei vescovi maroniti e chtidei, intitolato Postulatam *contra progreeeum et cogitandi libertatem, e cii** in vista dei gravi danni che ne derivano per la société cristiana.

II. Perimenti vollero i padri ammettere il poatulato contre il socialisme, onde il concilio prociami ed ppponga le sacre veriti della religione alie false doctrine del eocialismo, non tralasciando di ammonire tanto i riechi quanto i poveri afhnchi gli uni e gli titri siano pronti di eseguire vicendevolmenti i loro doveri gli uni verso gli altri.

III. Il teno postulate relativo alla nomina o ollo eleaioni dei vescovi ft dichiarato provveduto nella risposta data al simile postulato dei vescovo di Magonu.

IV. In fine renne ammesso il postulato che tratta dell'Œuers *dee Êcolee d"Orient,* d cib onde con te altre shnili opere pie venisse dal sacro ecumenico concilio meritevolmente e lodevolmente raocomandato.

E con questa risolusione ft dato termine alia sessione dei 19 giugno 1870.

1 Fratres ÎAmann, de resolutione illa certiores facti, per alterem poatalatloaem petierant, ut summus pontifex in proxime sessione concilii Vaticani dignaretur aliqua verba ad ludaaos dirigere, tanto graviora, cum itiUlibilitatia dedaitionam comitabuntur. ' Altera hase petitio, die 11 mali data, exstat ia detis, n· 886 (c). Miror quod de illa no verbum quidem tatam tant in laudato ad boo postulatum fratrem Ldmaan opere.

III.
RELATIO SUMMARIA SUPER POSTULATIONIBUS PATRUM A DEPUTATIONS SECRETARIO EXHIBITA. y

Secretarii Deputatlonle epistola ad subseeretariua mbc UH.

1870 aeptembris 11.

Menùgnor Lmdovico Jacobine, eotto-eo^retaria del concilio Vaticano.

Delta segreteria della sacra congregatione dei Postulati, 11 eottembre 1870.

Π eottoscritto eegretario delta nacra oongregasione deputata dal sente padre per ricevere ed esaminare te proposisioui dei vescovi, ai fa un dovere di traamettere tilg^ rignorte vostra illuatriaaima e reverendissima un esemplare a stamps di tutti i poatulati présentait dei patri del concilio alls dette sacra congregatione e dalle mederima in varie sessioni osaminati e discussi. Siccome poi in questo esame

• il sacro oosa^Uo tifirsts oppufeuM^li dindece ia,a cinque olaasi je 'categorie le saddette propeainicai grusta la natara dt®' argomento ehe preaeatavaao, coal lo scrivente segretario uqpndo dello iteseo sistèmé si ptegia di unire'alla aignoria voatra.illh-struaima e ravelendiaeipta altrhttanti elenchi dei/detti postulati in conformità alle deçiaiohe fattane dalla sacra cotgregasione e corriapondenti alie cinque classi che, si passa ad indicaro^ rfioh '• ›

I 1° i postulati che i pKdo dolia sacra qgngre-garione dichiararonp preoecupati io slcuno. ohgli '«schemi da proponi alcvnqiho, o gié contemplati in qualchê atto pontificio.

•"2° f- postulari rigettati ossia quelli che non. vennero ammessi per la discusaione^sonciliare. _

3* l/postulati intorno a' quali la sacra congrn-gaxione decise doverai differire l' esame ad altro çempo

4* I postulati che furono ammossi, peré solténto a titolo di domanda^da sotlomettcrsi privatamente ai aanto padre.

5° 1 postulati ammessi nel senso da potersi pro-pone alia discussione dei concilio Vaticano. -

Lo Kcrivente nef partecipare alla signons vostra illustrissima e reverendissima le risolusioni adottate dalla prelodata congregatione e.d approvsle in se-guito dalla santité di nostro signore, la prega a volerle communicare, agli eminentissimi e reveren-dissimi signori cardinali procidenti delle congre-gationi generali unde servano loro di norma per la parte che riguardarT'elevato loro officio. ..

E con sensi della pip distincta stima si pregia rassegnarsi, di vostra signoriï–TnuWsjssima e re-verendissima, devotissimo obbligatiasimo'roeevitore

t Alessandro, aroivescovo di Tessalonica. segre-tario della congregatione de Postulati

2.

Conspectus generalis postulatorum quae . Deputation^ examini selecta fuerunt.

Prima ealegeria

Contenente le propositioni dei rcscori, *che la sacra congregasione dei Postulati ha jdichiarato préoccupait net sfhemi da soltoporsi alie deliberationi del condito:*

Postulato francese (alleg. n" 1). ·

8 1 «De seiyinariis clericorum ubique instituen-di·"/lQuanto alla prima ed alla seconda parte, nelle quali si tratta dellg nécessité e forma dei medesimi.

8 4. «De academicia gradibus." ,

'9 7. «De exercitii· spiritualibus a clero saeculari quotannis habendi·."

$ 10. «De mulierum in domibus sacerdotum famulatu."

§ 11. «De concursu ad parochorum electionem" (préoccupât· net achetai 4,De vita et honestate clericorum" e «De concursu").

8 12. .De praediaatione verbi divini." Per cié che, riguarda ia'seconda parte (preoccupata nello schema «De parvo eatechiamo)".

g 14. «De catechismis primae communioni prae-viis, et. de iuvenum perseverantia" (preoccupata nel succitato acharna),

8 15. «De regularibus.*

'8 16. «De religiosis mulierum Jamiliis, puellarum educationi et operibus caritati· vacantibus."

8 17 «De capitulis."

§ 33. «De titulis curiae Romana· honorifici· non conferendis sacerdotibus extra Romam degentibus, inconsultis ipsorum ordinariis": Per U parte ohe ai riforisce ai canonici onorarii (préoccupât· nello •ehem· «De capitulis canonicorum)".

8 28. «Do conciliis provincialibus singulis .quin-quengiis oelebrahdÎi* (préoccupais aalkradbema «De episoqpis*).

8 28. «De qptadia dipeceaanis" (preoocüpata-nel sujeijato schema).

8 31. «Decensurts, praesertim reeervatis, ad pauciorem numerum reducendis." ·

8'33. «De reservatis peccatorum sumpfo pontifici ad pauciores casus reducendis" (preoedipsta daÿa nuovisaidh oostitusioni ,(* poi poggia aulle falae ba^>, eh' essi siefio indumcwvoli).

§ 34. «,De legibus matrimontsmhus reformandis" (preoccupata nel relative- schema).

(8 35. «De mindéndo *impedlmehtorum matri-monii dirimentium 'numéro" (rispetto ali' imp^di* mento della pubbheaonesté). «

8 36.' „Do modifichndu dandeitinitaiis impefli-mtftto" tai trova nello schema .Do domicilio et quasi domicilio ad efiectu^snatrimonii").

$ 44." gAn conveniat leges abstinentiae et ieiunii ad quamdam uniformitatem reduci, Quel,—etiam mitigari."

$ 48^ «De adducendis, vel reducendis ad fidem ^t unitatem catholicam, infidelibus, schismaticis et haereticis" (nello schema delle missioni apqatoliche)

S 4X «De conversione infidelium", per la prima, seconda e tersa parte (nello schema suddetto).

g 51. «De dividenda, vel duplicanda, maxime in favorem orientalium, sacra congregatione Propa-gandae fidei (nello schema suddetto, e nella costi-tuxione apoatolica *Humani pontificis,* relativa alia rifonna della Propaganda) "

Postulato dei rescori della (lermania (slleg. n" 2).,

Del S 1 1· parte prima, che tratta di vari argo-meuti relativi alia vita dei clero, · (perché pré-occupât! nello schema «De vita et honestate cleri-eorum'.

Det § 2 solamento la prima parte, «che tratta dell abrogazione di alcuni impedimenti mattimoniali. distinti nel qui anneseo postulato tedesco coi .numeri 1. 2, 3, 4, 5, 6, come quelli che sono com-prosi noi rispettivi schemi "iisciplinarj.

Del § 3 la parte che tratta della diminurione delle censuro (perché provveduto daHa nuovissima costituxione); come pure Γ altr· parteche riguarda le faculté solite a darai ai vescovi per un quin-quennio, e che si vorrebbe venissero date durante Γofficio: (perché gié se ne è pariato nel postulato dei rescoVi franeesi).

II 8 7 che tratta dei concorsi per la collatione delle' parréchie: (perché se ne occupa lo schema disciplinare rispettivo).

Postulato napoletano (alleg. n° 3).

Parte prima. *Quoad doctrinam.*

Del capitolo 1* *De* Hs, quae qoqma *respiciunt:*

II 8 1 >>l)e 11°· notione".

II 8 2 «De rorum creatione".

II 8 3 «De Christi notione".

II 8 d «De homine".

D »De ecclesia".*

II 8 6 «De Romano pontifice".

II 8 ' «De relatione rationis cum fide in scientiis naturalibus".

II 9 8 «De natura civilis societatis, et de re-lationibus ipsam inter et ecclesiam".

II 8 2 «De matrimonio" (I procedenti nove para-grafi furono preoecupati nei rispettivi schemi).

Del capitolo II* *De iis* quos *ad^ores spectant:*

II 8 2 «De officiis obedientiae eceleeiae et ponti-fici maximo".

Del 8 3 «De iuribus familiae", la parte seconda.

II 8 d «Quid agendum advenue aetatis nostrae

religtoaom iadiffer«nti>inup>, et qu« raf^a· in popalie a · entJioHea Terit·· provehetur et vigeM". '

Del *ijl* (eppendix) .Nonnull» (iropenuntur, cire· qüae expedire videtur, ut opportuna contilia mean- '•tur". la parte seconda che si fiterisee all.' abrogatione di alcuni imphdimnnti matrimoniali (perché pre- occup^to nelle \risqjusioni pre.e intono ai poatulato J frange), e ia parte fluartq^che trpita del^omnam- Uiuhemo, spiritismo ece. perch^ ne tratta 1'apppaitp' "schema", nonchè la quinta interno al duello, e la testa sul ruffrenare la licenjM de cattivi hbri.

Parte seconda: *f^uoa^i ecclesiae disciplinam.*

Qel capitolo \°.*De unttate* uc Îio h m:

Il fi 3 "IneulcAndo Hietet, quisque episcopus , in sua dioecesi Aliquod pietatis opue'ipstituat, et institutum provehat; adeo ut. tamquam sub sensus cadat gmniurn Christi, fidelium ujiio cum ponti- fice maximo* (perché provvediiioiis(nei postulato francese).

§ 5 "In episcoporum animum (inducat, ut v'tc.*\ intorno ali' obbligo dei vescovi di render conto alia) s<nta sede dpllo stato delle loro diocesi. proacritto coli' enciclica dei 18 novembre 1673.

Il fi 6 ..Trienni t atium episcopis Italiae prae- scriptum ad sacra Limina vûsitanda aliquanto am- plius producat, et providaatl ut si iustis de causis episcopus abstineat, a poe|m.)iure irrogatis immunis abeat" tpero solamento qpanto alia prima parte).

Del capitule 11° *De vt et rfticacia actittnie:*

Il fi 1 "De saiteta visitatione*.

Il fi 4 "De synodi» dioecesanis*.

Il fi 6 "Statuat, ut si ecclesiastica provincia talis non sit. ut etc * per Ia parte con cui si vorrebbe che si presvrivesse ai metropolitan!, i quali non hanno alcun sutTraganeo, di recarsi a. concilii pro- vtncmli. xdi cui Γ accesso' fosse più facile (perche C

Il fi 8 "De convictu parochorum cum coadiu- tonbus in dome parochiali* i perché »e ne è .avuta ragmne ntl postulato francese).

H > l' «.Ile sacerdotibus in parochi adiutorium* per la prima parte iporche preuccupata nello schéma rlh· tilnl»» ordimttionum*).

H fi |A e<i il fi 11 diretti a fissare sienne regole relative alla vita dei sacerdoti secolari ad aile con- grcgar.ioni dei sacerdoti secolari tperché vi si é-φτον- visto nei poatulato franceeek

Il £ 12 rDe mediis ad laicam ftiventutem eru- diendam opportuni^ per la prima parte, che ri- guarda le université cattoliche (perché provveduto nei postulato francese).

Del capitolo IIIe *De idoneitate in primariis agen- tibus. curumque adiuforibus*

I fifi 3, 4 e 5,' che si occupéno dell' elezione e D della giurisdizione dei vicarj capitulari e dei vicarj generali.

I fifi 8 e 9 che parlano dei parrochi (nello schema ,,De parochis*).

Il £ U> "Prohibeatur, quominus curatum bene- ficium ad sacri patrimonii titulum conferatur, aut priori patrimonio substituatur* (nello schema ,,De titulis).

Il $ M ,,Prorogetur, qui ad sex menses a con- cilio Tridentino terminus eat definitus, ia paroecia- rum vacantium provisionibus-.

I fifi 12. 13, 14 e 15 (nello schema dei Capitoli).

I fifi 19 e 21 (negli achemi ,,De parochis et de capitulis*).

Il § 34 sugli studii teologici (provveduto nei poatulato francese).

Il § 26 che si riferiace alia formatione dei con- fessori. *

De oonctoaateribiis et sacris oratdritaa^.

H § 38 ,,pe exercitiis spiritualibus*.

Il § 31 <ms tratta della vjte* dei. clero (qello schema nt>e vite et honeatate clericorum-)·

Il § 32 circa 1'uso della voate talare (preoec··' pato'neksuddetto schema).»

U fi 33 ebe tratta dei'matrimonj civili dei clero; e il ricorso del clero neg|i affari ecclesiastici alia potWth laica:' e della frequenta ai publici sp«U&- li (perché preoccupât» quanto alla prima eitalla ta paste, a proruam quanttK^lla seconda).

Il § 34 *per la prima parte (nei postulato .fran- cèe).·

Il $3&V,,D· sacto ■p»trim»hio".

p I fi 36 imitolato ^Mixte. docendi forma ebam atque etiam servietur in omnibus scholis Iatin*rum litterarum ΑριΓιο· addictis*.

Il fi .3? relativo anche agli studii ecclesiastici.

I fifi 38 e 39 sotto il titoki ,,De seminariis*. co'quali si* cerea' di pteScrrvere un| certo m'm|o di vivere per gli alunni dei seniinarii. nonchè per i chierici che abitano nelle proprie case; e »ui do- veri dei depûtati de' seminarii.

Il § 40 relativo ai seminarii stabiliti nelle pic cole dioec^st.

Il 'fi 41 *ui 'collegi ' naxionàji di ecclesiastici da •tabilirsi in Hpma.

J IHfi 42 "Ijraepositos generales aut, ad vitam, aut aaltem ad decennium futuros e«*e: neque elec- tioncmxrenuntiandam. et vini habendam niera pon- tifice maximo approbatam*.

U §44 sulhc-qrita commune* e sulla regola dei monasteri.

Il § 45 »ui vol» semplici e sulla Boienne pro* fesaiono.

Il § 46 *ui monasterii nuuvi da erigersi.

U § 47 ,,Tollt<nti* omnino conventus, quibua praescriptus religiosorum numerus deest, nec sup- petit quod regularem observantiam tueatur*.

Il § 48 relativo agh studi dei regolari, da equi- pararwi agli studi dei clero aecolare. o da sottomet- tersi alia vigilanza degli ordinarii.

Il § 49 c<>) quale si domanda l abrogation® di alcuni privilegii, di cui godono i superiori genendi d ordini religiosi, montre n^niancano i vescovi.

U fi 51 ^Accuratior norma eligatur pro eo quod spectat ad regularea. qui ad saerularenl 'Harum transire satagant. Pro dissoluti» et contumacibus vigeant canone» correctionales*.

Il § 52 "Congregatione* in quibus oblationes aut vota simplicia emittuntur, iurisdictioni, visita- tioni. et correctioni epjscopi sui domicilii subiician- tur. Sacra ordinatio cuiuslibet congregati omnino sit iuxta normam bullae *Speculatores*.*

Del capitolo Vl° /V *mediis, quibus ecclesiae actio expeditior fiat:*

Del § 1 intitolato nQuo promptiora parentur remedia etc.* la parte seconda relativa aile censure (perché provveduto dalla nuoviMÎma costîtutionio apoftolica); la parte quarta (perché provveduto nei postulati francese e tedesco), la quale tratta deg- Γ impedimenti matrimoniali; e la parte quinta rela- tiva alla riduaione dei legati pii (nello schema ,,De missarum oneribus etc.*/.

Del capitolo V *De quibusdam consiUie ad Céristi fidelium atUitafcM suscipiendis:*

Il fi 1 auir osservanaa dalle feete.

Il fi 3 relativo ali' immoralité.

Il $ 6 aull astinenza e sul digiuno (nello, schéma relativo).

il fi 9 sulla sepultura ecclesiastica (nello schema ,,De coemeteriis*).

Postulato de· eeaooes <M JWgse^

. 11 8 i'.De iadleiia 'clericomm*.

II J 2 ,De clerioorum aqetiuariia*.

11 8 3 ,De. collatioée occlesjliiw· Uun' et auccuraalium*.

11 8 4 ,Dq-syhodo dioeoeaana*.

11 § 5 ,Dc Pp virorum m foémiaarum institut

§ 8 la prima parta relativa alla faoolté quinquennaik triennali eoc. (pbrehi provveduto nel postillato francese).

zDel 8 8 ,De sacramento matrimonii** il primp, articolo (perché provveduto nel postulato dei yeecovi della Germanis), eoll' svvertenxa, che Is formols della tfirsa parte di qdesto brtioolo è da preferirsi.

xJtello atesao paragrafo 9 furono égualmente dichiarati préoccupât! gli articoli seconde e terso, relativi allevdispenaq matrimoniali : nonebè la parte A) dell articolo eettimo relativa aile tasse da pagarà per le dispense.

II § 10 relativo alla compilatione ddi un nuovo codice di diritto canonico.

Pbstulato delľ areirescQvo di Lucca (alleg. n° 5).

Hui privilegii èd eaenzioni dei prelati aecolari. .che non banni) alcun territorio, — quanto alla prima parte

I'u'tulato di 110 padri (alleg. n° 6)

relativo alia pia opera della Propagatione della fede (percbc proyveduto nel postulato franceee)

Postulatodei crscon delle procincte dit Quebec e ÿalifax (alleg. n" 9).

La second^ parte dei § 2 relativa ali' eatenaione della potesté ordinaria dei vescovi.

II § 3 tuli' aboliaione'dell impedimento di cognatione legale (nello schema n" 15 *Dt disciplina ecclesiastica).*

11 § 4 sull abrogarione della legge, che obbliga a dichiarare nelle suppliche di dispense matrimoniali il patrato incesto (perché provveduto nei ppstulati francese e tedesco).

II g§ 5. 6, e 7, che trattano degi' impedimenti di pubblica onestà. del quarto grado di consanguinity ed affinité, e.de) secundo grado di affinité, ear *copula illicita**

II $ 8 sulla riforma dei breviario.

*Postulate del ve9coro*di Albenga* (alleg. n° 10) relativo alla disciplina del* clero.

Postulato delľ arcieescwo di Otranlp (Alleg. D* 13).

Che trwtta dell· usura (perché provveduto nel postulato Napoletaoo).

Postulato del hkck di Vicsusa (alWg. n* 15).

La seconda parte relativa alla faoolté per i vescovi di dispensare daglSApodimenti matrimoniali Moperti dopo che il matrimonio 4 sthto ooatratto ïa *fdgie eedeeta».*

La tans parte sui eonfeeeori oomphei in pooeato turpi.

Postulato dsl otscoto di Coaoordia (alleg. a· 17).

Quanto alla seconda parte che vorrebbe fhr autorinare i vescovi a dispensare in aleuni eaai dagli impedimenti matrimoniali mum ohe dovMaero rioorrere alla canta sede' (nallo achète· rispottivo).

La* parte tersa relativa alla validité degli-éponaali.

.La parte quarte son cui si domanda h faoolté per i vescovi di privare del beneficio, eeasa formale processo canonico, i parroehi ed i bsnofioiati inemeribili ia oerti oaai di rei(A

Ls parte ·*Φ «*» eJf/«ItiUI—la teeoltl par* ··* i voeeovi ^prdidare i .chicriei a titolo WfviMu ec-

A postulato dell' areieeaeoao A *Westnsisuftsr* (alleg. η* 19).

Relativyallo schema „De Romano pontifice".

U postulato dslf arctosscoso di Jtalines (alleg n* 90).

Relativo alia suprema fotepté della ehiesa (nel riopottivo schema).

Postulato dfl rescoto d' Alicanasso (allegSn? 92).

11 8 1 j^lalivo al ^dominio temporale/del papa ed ^l' obbediensa dovute dai principi cristianiral sommo podtefiee.

11 § 2 relativo'alia potesté della çhieaa.

*11 g 3 relativo alla potesté secolare (Γ dkicolo 5odel présente $ fù rigettato).

. II § 4 aulr iatruaione della gioventù,

II § 5 relative aile coai dette liberta moderne.

Seessta catefsria

Ctm/rarttte *le proposieioni dei tescori che la sacra cougreguzione dei Postulati ha riyettato perche inopportune, o percht di speciale vompetenza della santa sede.*

Postulato francese (alleg. n° 1)

De) .§ 1 intitolato „l^e seminariis clericorum ubique insthuendis*, colla quale si raccomanda U fundatione di certe scuole per i «eminarii (nella forma in cui viene espresso, perché contient) di* mande esotbitanti).

II § 9 ,De vita communi in cleru saeculari fovenda* (perché non riducibile ad atto prattico)

11 § 1b rEpi»c<>pi dispensationes l?mnve concedere possint, quae summo pontifici expresse non fuerint reservatae' (perché cié si ravvisa contrario aile regule generali della Chiesa : perché bastantemente. tanto dal Tridentino, quanto dalla nuovissima coatitusione salle censure e casi riservuti venne provvedata).

II § 20 „lndulta apostolica episcopis per totum episcopatus tempus necessaria, pro toto episcopatus tempore concedantur* (nei termini in cui è con* cepita).

11 § 21 „De archiepiscopali visitatione restituenda* (corne contraria alie disposiziuni dei Tridentino; peré i postulanti potrebbero sottomettere le loro ragioni, in oaservanaa dei breve *Mu^iplices mtar*).

II § 23 „De titulis curiae Romanae honorificis non conferendis sacerdotibus extra Romam degentibus, inconsultis ipsoruny ordinariis* (perché è di speciale competent* della canta sede); quanto ai canonici onorarii,. fù contemplato nei schetni.

II 8 94 ,De viris in sacro cardinalium collegio, Romanieque congregationibus et tribunalibus adhibendis* (per la ragions coma sopra).

II 8 95 ,EminentÎMimi cardinales et praecipui curiae Romanae officiales ex cunctis nationibus assumendi* (per la ragions corne sopra).

II 8 96 .De conciliis oeoumenicis saspius celebrandis* (per la ragions corne sopra).

11 fi 27·,De conciliis plenariis interdum habendis* (per la regione como sopra).

II § 30 ,De reformatione iuris canonici* (come riene eepreeaa: però potrebbero i postulanti epiegar meglio cos· inteqdano per Hfomare: giaochh se intendeosero aoltento che si aggregasse al eorpo dei dritto canonico il 7' libro dello Decretali e le Eotravaganti, nonchè di riunire in una nuova collusione tatto lo ooctitnsioai· ora vigenti, la loro domanda ci potrebbe force amteottere).

U |sS3 ,'O® «etelogo oesuum eum·» pontifici A resePiatorum, iaitio cuiusvis pontificatus exarando · et pd^lieando|* (perehè >i potrebbe credere che la riservq cessi colla mArie dei pontefice : e poi perché è di strettr competence del Romano pontefice).

II β »0® minuendo impedimentorum matri·- monii dirimentium numero* (rapporte alla dimanda 'di abrogare Γ impedimento dei tono grado di con· ianguinjth, e rapporte all' abrogasione del 3° grado di affinité *ex cepula licitâ'e* rapjtorto.al seconde grado di affinité *ex copula illicita* in linea rettd, nonchè il primo g/a^o di affinité *er'copula, illicita* in linea retta; como pure rapporto ali' impedimenia proveniente dai sponsali. onafrvando perd che aarebbe utile determinare le conditioni. ossi» Ib -forma e validité degli sponsali. Egualmente rapporte al- l' interpretatione più larga che 'ai cercava di dare ali'<me»té'pubblica proveniente da matrimonio rato o non conaumalo: nonchè rapporté ali' impedimento B derivante da delitto per aemplice adulterio'sensa occisione o tentativo di oceiaione dei consorte.

II 9 37 pilatiores facultates episcopis, ad dis- pensandum super impedimentis matrimonii conce- dendae" çeon Γ osservaiiouts per<\. che nei singoli casi i vescovi possano fafne oggetjo di domanda a) santo padre, quelli massino delle remote parti dell' orbe cattolieo.

1) § 38 .Dispensationes in Romana curia promp- tius expediendae" . ed ·

il 9 39 .De feriis sacrarum 'congregationum et tribunalium Romanorum supprimendis, vel mi- nuendis" (questa e la precedente come immoderate, exaggerate, e spettauti al giudisio dei sommo ponteficeY

II 9-11 .De Indicis librorum'prohibitorum regulis et praxi" (perè gli antori dei postulato, se si tratta delle regole di cui al presente si serve .1' Indice, si C diriggano alia commissione nominata per esaminarle; eo poi si tratta dei giudisii stessi potrebbero leggere la costituzione di Benedetto XIV *Sollicita et provida).*

11 9 43 .De indulgentiis" per la prima parte (come ingiusta verso la santa sede).

II 9 46 „De diariis catholicis moderandis et compescendis" (come offensive ai buoni)..

II 9 47 .De cautionibus adhibendis ne ree con- cilii imprudenti et indisciplinata immixtions dia- riorum publicorum perturbentur" (perché provve- duto dal aegreto precettivo stabilito nel breve *Multiplices inter).*

II § 49 .De conversione infidelium" (rispetto alia quarta parte relativa ali'eresione dei vicariati apostolici in diocesi, sottraendoli dalla direaione della Propaganda).

II § 59 .De reducendis haereticis* (nei varii sebemi nonchè nella lettera dei santo pàdre al- D l'arcivoeoovo di Westminster).

II § 53 .De cautionibus in redactions decretorum errores condemnantium nunc adhibendis* ; ed

11 9 M ,De prudenti modo specialiter servando in condemnandis modernis erroribus* (perché fon- dât! l' uno o Γ altro sopra ingiuato critichS degli atti pontificii).

Postulato dei vescovi della Germania (alleg. n* *9).*

II § 9 relativo agi' impedimenti matrimoniali da ; abrogarai; perè soltaato per io parti sogaato eolla lottere *f* ed λ.

Del § 4 la parta eeooada, eoa ia quale ai shiode oho lo sacra oongregasioae deli* Indies non qpndanai mai gli antori dei libri quando lo giudlea con- veniente, sensa avente consultato prima i roqpeMvi ' ordinarii.

Poetulato MpolsMo. (aUeg./h* 3).

.Del cspitolo II (parte prima) *De U» fuae, ad wterr» epectaat:*

II t 7 nella prima parta relativa al capitolo *Tametsi* dei Tridentinp ani matrimonio (perché non */ ai deveinnovar nulla iatorno a queato argomento)/ come puso nella parte eéttima, relativa alla nubva editione. delta aaera 8erittnra da permettorei illa; lettura dei fideli.

Parte II : *Quoad ecchnae dutciplinam.*

Del Âpitolo p^imo *D** imatela «crioeis-

II 9 9 che inchleala preeerisione di aleuM 7 norme per le prediche da fani interno ali' unione^ dei Ibdeli coi capo viaibile delle' Chieaa (perché è argomento spettante ai concilii piovincirfi, e noa ali' ecumenico).

II 9 4 con cui ai vorrebbe preacritto ai vescovi 'eletti di recani in Roma prima di prender possesso della loro diocesi (per-te ^|ffiool<ą che presente- rebbe neH'.esecusione).,

II g B eon eui ei domapdà, che ei autorissino concilii provinciali à far stampare in periodici uten- sili, tràdotti in velgare, gli atti pontificii.

II 9 H che tratta dei congressi eattolici.

Del capitolo 11° *Ite* w et *efficacia actionis:*

II 9 6 con cui si vuole ottenere che i metropo- litani, i quali non hanno che un solo suffraganeo, eieno obbligati di condbrsi ai éoncüii provinciali di cui 1· accesso è più facile.

II 9 7 relativo ai congressi da tenersi dal vescovo con i. vicarii foranei e con i parrochi; e cbe i vi- carii foranei sieno distinti dai parrochi.

Del g 9 la seconda parte con la quale si vor- rebbe regolata Γ unione dei sacerdoti coi parrochi per cooperare al buon andamento della parrochiat (perché di pertinensa dei sinodi provinciali).

Del eapitolo 111° *De idoneitate in primarii» agen- tibus eorumgue adiutoribu» :*

II 9 b » cui si tratta degli officiali delle curio vescovili.

II 9 Ifi circa/il clero aggiunto ai capitoli dalla cattedrali.

11 '9 93 .De ecZlesiis receptitiis".

11 9 95 con cui ai domanda che i confessori del clero abbiano ad eccere muniti d'una speciale autoris- sasione per esercitare questa parte dei loro ministère.

II 9 34 intitolato .De ordinandis*, eeeettuata U prima parte dei medesimo che venne diehiarata pré- occupa».

Del capitolo IV* *Dt* swdns, *juihu technae actio expeditior fiat:*

II 9 1 ma solo per la parte seeta, che tratta dalla conforma dell'abbadeaaa; e per la parte set- tima oho riguarda la ooUaaione dei beaefisii riser- vati alia santa aede.

Del eapitolo V* *Dt* gnshsisdem *amtiliit ad Christi fidelium utilitatem t&cipitadh:*

II 9 *l* anile decime.

Peetohio dei teacoti dei Belgy (alleg. n° 4).

H S β eon oui si oeroa di ottenere per i veeoovi la fheolth di concedere gH oratorii privati.

Π 9 quanto alie dua parti oompteea sotte i' artieolo oettbso, o distinto' eoUo' letters C o D, io quali ei riferieoono alio sanae per te dispanse matrimonii.

Bastelste del ftdrs Osvterele dai *JtMmi* (aDeg. n* T).

Relativo alla rifoma'dd breviaria.

Aetatalo *dei omnoo di* 2>wNroi(alleg. a* B).

Relativo alia publicatione dei doqnrti dal' eoa- o ocsuMuieo. x.

Atfntato del. esecoee *di Magenta* (altag.trt 11). a

Per la^arte che riguarda 'la creations dei ear-dinali.

AsfatetoMaT wecoeo di Fîc mm (alleg. U*15).

La prima part/ cobcernento Γ obligo fii traapor-tare'gli officii dei'aanti, impediti da maggiof feat^.

Postulate di quasi *SOO* esaoori (alleg. a* 18).

Per la definition* dommatica·dell'Amunsione corpogea della beata Vergine (per* i padri della congregatione banno espresso il desiderio che si conservi questo , postulato negli, archivii a >maggior gloria della Vergipè matre di Dio.

MB. — Sua aântità lia approvato pie^ajnente la prêtante risolusiohe, tggigngendo che nell' atto da custodirvi negli arebiviiisi esprimano parole di el^gio alia pietb dei veacovi aegnatarii).

Postulati dtir arcirescoco di Malines « del rescovo di Lugon (alleg. n° fil).

\ Relativi alla setta dei Steveniati, chiàmata *La pe\ite f.glise.*

Postulato del rescooo di Alicarnasso (aleg. n* 32).

› D<fifi3 intitolato .De potestate saeculari* l'ar-ticolo quinto relativo al diritto della po)eath civile d; decretaYe la pens di morte.

, Terse eata<eria

Contenente le propositioni dei oescori, delle quali si i dalla sacra congregatione dei Postulati diffinite r'esame.

Postulato dei resegei della Germania (alleg. *s?* 3).

Fi pronuntiato il *Dilate* riapetto alia seconda parte dei fi b, che tratta della nuova collesions dei canoni (perché varie escendo tali dimande^ ai vuole atudiarle inaiame.

Postulate napoleteno (alleg. n* 3).

H fi S dei capitolo IV* (parte nocenda), nulla revisione dei diritto canonico.

Postulate dni eeeeooi della pnoincie di Quebec e HaUfsa (alleg. a* 8).

La prima parte ehn tratta'della «odifieaaione dei diritto eocissiaatico; a la seconda, oho ei rife-risee alio rifbnnn da introduci nsUe taggi matri-moniali.

Contenante le prepssteiius dei oeoooei, ole ta nacre *congngaatene dei Pssteleti* ha opanato, oho si pooMM *sottomsftera al* ... *footed* in'forma di* wndleD ^iBMNMiβo

/bstalate /VeMseq (alleg. η* 1).

Π fi 8 .Ia exoroitUn splriteaMbu preobrtarorum facultates latissimae ooafaoaitth oomoedoafiae* (per* oena rivem di limitare la dtaffiada ai mH oaai oooalti).

D I fi0 .ladalta apoeteBea opiaeopis per totem optoeopobM teoipaa noeooeiria, pa tote opMopatao teenporo oempodaatar* (vManaato peteni oottoteot-toro a Ma oaaüth; mb gib part aei termini in eni h fonnolato).

I^fi 40 JDo refcraaaadta rtjie ot rognBa ad re-scripta inopiMeUimom metritaoaii epeoteaübaea.

SI 4> oDa nvfeeado tawviMfe*-
I « .&» iadaJroatUe· (opooiafaMate pw ta ooeooda porta relative]alto oenfimtornM; port non •rtta tanna ia ort h rodatte, «a onporgete dalle hgtaote raatiniMatoni eoetoo ta aaata cede.

H (W '.Be esiiamatteto graoeto. ad uaitatem* eodoetae teeolUgefidta* (per* eoltaoto riapctto alia qntata parte ovo d traita di ammettero nei oMlegii latinl .d·' mieslonarii, ai qua· ai eoncederebbp U privilegio di potet abbraciart in eegulto il rito orientale; e riepetto alia parte seeta intitolato .De virir Romae .habendis rerum graecaruln eipertia-aimia qni apostolicae eedi a conailiia essent*).

• *Postulate dei rsscori <Mfa Genpania* (alleg. n*

• Del 84 la parte/terta, cbe tratta d' una nüqva circoacritione. delle troppo grandi difibeai.

Del 8 2 le domande .'distinte colle letters *a,* h, c. *d;* nonchi quelle .contenuta aotto In letter»* *g,* che tratta ddlle dispense matrimoniali per i poveri; purchi ai aôpprima il falco supposto ingiurioeo verso Ia eanta aede *z* aia cosi redatto: .Valde optandufa eat, üt ad diepenaationem in forma pauperum, ob-tinendam eaedem aoflioian^Mlionea ac ad dispen-sationem in forma communi obtinendam.*

'Del fi 4 Ia parte prima che tratta ditlle tegole dell' Indice pér Γ eaame dei libri.

. Del fi 6 Ia parte prima che tratta della revision? dei breviario (peri nel aeneo e nella forma uxata dal TrMentino).

Postulato napoletano (alleg. n' 3)

Parte II: *Quoad ecclesiae disciplinam.*

Del capitolo I* *De usitatis a'ctionis:'*

II-fi fi per la seconda parte, colla quate ai cerea di esimere dalle pens canoniche quei vescovi d' Italia, i quali per giusti motivi non abbiano effettuatu la visita *ad limina* nel tempo a ci* prefisao^

Il fi 10 relativo all'istitutione in Roma di.cOn-corsi ennui od altri enercisii sopra materie ecclesia-etiche per jl clero del mondo intent.

Del capitolo 111* *De idoneitate .in primariis agen-tibus, eorumque adiutoribus:*

Il fi 2 intitolato .De episcopis'auxiliariis*.

» Il §20 cbe riguarda i distintivi dei canonici delle collegiate.

Il fi 43 relativo aile abbaiie nul/im^che hanno giùrisdiaione vescovile.

Il fi 60 per sottomettere le pubblicbe chiese dei regrtari alla visita dei teseovi, almeno come dele-gati apostolici.

Il fi 53 per la riforma deli' ordine dei Cavaiieri di Malto.

Del capitolo IV* *De mediis quibus ecclssiae actio expeditior fat:*

La parta prima del fi 1, relativa aile pagelio di faoolth per i vescovi, e ad nitre facolth per caai riMrvati.

La torn parte dello ateaso § 1 che tratta della oonvalidatione dei matrimonii; e la ottava nulla prolungaaiqna del tempo por Γ adempimento del prooetto pasqeale; sol giuramento degli erranti, dal militari oco.: valla bonediaioae papale da im-partirai m *artiente* mortis eee.

Del capitolo V* *DspAudsacauihu ad Christi*

II 8 6 ealta rtheepffibM degli oratorii privati.

Postulati dei reocaei del Beigte (alleg. a* 4).

11 fi *1* .De' altaribus privUogiatis* por la parte oho si ritariaoe al termini delta eonoeoaioni ponti-ficie che si Mann nbi brevi o roseritti delta senta aedo.

Del fi fi ta parte seconda, eon ta.quale s'implora, she le fhoolth solito a concéderai a cast, nieao oon-eoase a tempo determinato.

Del fi »4'articule IV rotative alia nullith delle dispensa, matrimonial! per gli errari di noma eoe.

«h· ai oommottono dagli agenti' nello otcndare le; aupplicho.

Pello ateoso ÿ9 1'artieolo cdn oui ai-chiedo ^Cbe le drapenae matrimoniali, la oui espcusiono A eomnieaa» ai veoeovi poMùno oaeguirai ànche dri vicarii cspitolari, «rds vacante.

L' artieolo VI dolio ateoso 8'9 oon oui'ai fa ogùâle dimandl relativqnieate aile altre facoltà matrimoniali concerne ai veooovii

Dçllo stesso 9 9 la luttera *B* compressa Sotte Γ artieolo VII, ebe-si riferisce al ritardo nolle coir-, cession» dello dispensé matrimoniali.

Pustulato <MΓ areicescoixi di .Vqariàa (allqg'. η·119).

plie nova quarumdam dioecesium, quae intra aliarum, ambitam continentur .circumscriptione* (da raccomandarai a aue aantité).

Postulata rfrt rMCoeo'tfa *Vicansa* (slle^. n' 15).

La parte relativa atl' obbligo di denuniiare allé autorité eccleaiaticbo gli erotici, i aoapottLd'ereaia, i carbonari ecc.

11 postulato di 33 padri (alleg. n° 16).

Relativo alia compilations di un nuovo diritto ecclesiastico.

Quinta categoria

Contenente Is propositioni doi roscovi, che la sacra congrtga»ione doi Postulati ha giudicaio potersi proporro ia *concilio.*

Postulato francos» lalleg. n° 1).

La seconda parte del 8 3 intitolato ,I>« promovendo in seminariis sacrarum^linguarum studio*.

11 § 3 pile auperioribua atudiia eccleeiaatioia restaurandis*.

II § 5 „{uniores sacerdotes per aliquot anno* circa sacrem scientiam examinandi*.

II § 6 rDe collationibus ecclesiasticis'inter sacerdoce instituendis, et frequentandis*.

H S 9 „De vita communi in clero saeculari fovenda* (perb nei senso di una aemplice scortatione, ae ai tratta del clero atrettamente seoolare).

II § 19 ,D« praediçqûone verbi divini*: ma solo quanto alla prima parte che si riferisce elle regole della predicasione {coll' avvertensa che dagli sutori del postulato ai dia qualche indicasione più esplicita e determinata aulle regole sterne da prescriversi).

II § 13 „De pastorali sollicitudine erga pueros et iuvenes; et primo de frequenti et sedula puerorum confessione*.

II 9 id nDe oateohismia primae communioni praeviis, et do iuvenum perseverantia* (aoltanto reepetto alla seconda parte, otria, ,de iuvenum perseverantia*.

II § 35 „De minuendo impedimentorum matrimonii dirimentium numero* (perd soltantb riapetto ali' impedimento di cognaeiene spirituale, purchb non ai tratti di quello *inter lavantem et lavatum;* e riapetto al quarto grado di affinité collaterale *ea copula licita;* e rapporte al aeoondo grado di affinité collaterale *ea copula illicita;* nonchè al 3* e 4* grado di oognaaiono aid affinité).

II I 45 .De plia imaginibus, do miraoulia, et do novis devotioniq praxibus*.

II 9 M- »De oaritath st miaorieordiao operibus laudandis et promotendis.

fpatulcdo doi vateovidaUa Oarmunfa (alleg. n* 8).

Del I 1 la parte oho riguarda I doveri del parrochi interno allo Muole ed ai poveri.

Del 9 B 1· parte prima, oon eni ri demanda una regola generale da adottarai per la conferione dei proceori, canonici.

Dpi § 6 la parte Seconda relativa ail' sdtioipaqione dqU· ord 9pomoridiane della recita del breviario perS-parrpriii.

II 9 8 relative al giua patronato (aemprechb cib non ri.'trovi'gib oompreso in qnaleheduno degli (chemi preparati'..

II 9 t <9>e tratta della neepaaiti di decidere che 'certi gravi delittl amno causa sufficiente pfir la privatione dei beneficii (coti- la riservaWtessa che copra).

II 9 10 rela|ivp allé setje masaoniche

'Postulato napsdetane {alleg. n° 3).

Parte *I'^Qtibad doctrinam..*

Del capitolo IP *De iis quae ad moros spectant:*

II 9 1 intitolato „Nonqulla adnotantur, quae in genere ad catkol^qm moralem attinent*' (ma eoL tano in principio).

II 9 3 intitolato „De iuribua familiae* (in pria-, cipio, e aoltanto per la prima'parte).

Del $ 7 la tersa parte,' con la quale si domsnlia ill stabilire certe condicioni, da cui dovreblp dipendere la validité degli sponsali.

Parte II: *tpnoad ecclesiae disciplinam,*

Del capitolo P *Da unilqte actionis:*

II.9 I, con oui ai vorrebbe vieppiù raasodare Γ nnione dell' episcopate (in principio, ed a modo di eeortarione).

II 9 8, in eni si tratta dei modi di promulgaro nello oingole dioceei gli atti pontificii *(in forma di raccomandasione).

.Del capitolo IP De ri el *efficacia actionis:*

II 9 5, il quale vorrebbe ehe ai tenessero ogni anno'congressi eol makopolitano, affine di renders più efficace ed unita Γ asiane pastorale (perb soltauto a guise di eeortarione).

Del § 13 la parte seconds ohe si riferisce allé souole rurali ed allo scuole notturne, diretto a ooftrare il popolo all' induensa delle .false dottriqp (perb aoltanto a modo di esortasione).

Del capitolo III* *Da idoneitato in primariis agotstab», tonsmqus adiutoriius:*

II 9 1 Con cui ri raccomanda di riehiamare ad eoame i privilegii concessi ai aovrani dalla aanta aede aulla nomina dei veoeovi (perb aoltanto- in genere).

II 9 17 col quale ai domanda che ai limitino i privilegii concessi ad alcuni capital! eirea la nomine dei parrochi, in virtù dei quali quMti vongono nominati sonqa il consenso dei veoeovi.

II 9 18 relativisai privilegii, o consuetudini, per oni dai capitali o da .altri ooggetti ai vesoovi ri conferiaeono beneficii.

II 9 "p eol -quale ri domanda oho nolle collegiate e nolle qhieee UMottimo riavi uso 0 più canonici, o qualeho altro ecelеiastiqp appartenante allo stoeoo ehioeo, che gratuitamente ri oocupi dell' iotrasione doi giovinetti.

II 9 99 oon cui ri raoeomanda 1' istitasione di Àoeadomie di religione in ogni dioceei, o matrimo nolle citté ove ririodo H metropolitano (oon la clanoola „ut sacro oooamonioo oodhilio oomnioaMotur*).

II I 80 relativo ri prooettori, tanto pubbliri, obo privati (in principio).

Del capitolo *Vf· Dt modiit fuiiut oceittioa aerio sxpodilior fiet:*

La. dimaada. dal S 1 relativa alla fboolté derivanto dal oanono *Terrula».*

II 9 5 eugii aburi dsl gins patronale (in principio).

qy^ôA m.yt>M»..^.|S r ....---^T-.—ш—^

П I « aalU dotation· del eKeo a dai asaitpwti A pririilins'pd tat eart· ordfate dipsrpq·· addslte '

(anaUeaa ia prineiple tires, Г aHttgo di provvedsre hi qnntehi ahlssa.

jri daiml»aate dai eleroip luog· dette Adèime).

Del capitoJo V Dflfuitaafass eoariM· ndfeteihj : ftetaWe drism^se A itaptoto (alleg. a·11).

Adritdaa utriridlpM tuAipisadU. X, Ipmiale — f^ax sba'asllô' schéma «De api-

11J9 tatt'uaurq, (ptob aoltanjo ia principio). >y»pia<Tnquaaio" rigida Fslesion· dloMi,«'itr-

11 S 4 auPriapirtto alis ehtese.2 ., 4 heriaqg' tt capo $p) dyoreth.TridaaÜbo Da raftpd.

Jl-j 8 aulla coitura dei aordb-môti (h> foMQa di aeàa. XIV (in'/geaer^eOoltauq· à modo di eaor^

raoçomaidaaione). tamoqb da feni a oolorocbe hahbo qua&e-.Mrtq'

Ii ^O 4·1 .aodiïiii)·dei iaiti (|^tii toltaiito In η·1Γ elpaioue qaaiU^nomfe&vdai veeoovi)'.

principio)., i'·

,PMalala dslleseoae Λ Ccamer·· (attef. ή· 17).'

IIpotUlttqfa 40 jfadri(alleg. 8 Hj ¥

Reiatjvo AU riataursaibns'dsl diritto datte gSati suile baai'del diritto canonico (ip. forma di fate-Rasione, e eh.e aia acWmpaguiato da unàûatraliionA:' e^da una npeciale raoeotnandaajona).

Postulato dall' qrdvsscovo di bucca (alleg. n 5).

Boitante per là seconda parte relativa ni preiati •ecolari clje non hanno territorio n^gropolo, ma

5 reUlUt» aft· ppt>blieaaioai f tUriip·, che ai fanno dagli eceleeialftoi(in prinmpip,' e nel aonseeh· ·· ne tràty nette aobepia ^De'vit'a et honelitate clericorum").

Postulata drl eaarasv *Alifarnassé* (alleg. n" 93).

~~Soltanto il capitale ultimo, inti~~tolato „De ben·-ficentra chriatiaua" (in principio).

IV.

APPBWDIX.

CONSULTURIS CUIUSDAM ANONYM! CENSURA'in 'VARI'A POSTULATA AB EPISCOPIS AUSTRIAS EXHIBITA·:

Adaotatiiyus.

Ad ξ. num. I. Petunt hi epiaeopi ut ab expeditione officio·· omnia arceatur donfusio et perturbatio, ordo eertua et atabilii inatituatur, et commercium eum epiacopia ait offieioaum cui omnea aecuri acquieacere poaaint. — Sed obacura baec aunt. — Quaenam tat illa, quae memoratur, via *offici»»at* Videtur toae communicatio per nuntium apoatolicum; nam paulo anpra dixerunt epiacqpi decreta aacrarum congregationum àliàqup aedi· apbatolieae, pnatulata aliquando via offipioaa per nuntiaturam apoatoiicajn ad ordinario· pertingere. 'Sed hoe poiito, quid intenditur quando petitur ut db expeditione offieioaa' omnii'Ureeatur confuaio et pertufbatio, et inatituatur ordo eertua ac «tabiliat Non dicitur quaenam nunc in expeditione per nuntiaturam apoatolicam habeatur confuaio et perturbatio, quinam certi et «tabilii ordini· defectu·. Videtur id alluderer ad ea quae paulo aupra dixerunt epiaeopi, nempe baud raro «anctae aedi· decreta et poatulata omnino non pertingere ad ordinario·. — At, etiamai per acciden· aliqui· eiuamodi eaaua contingat, non perapieitur idcirco eonfdqionem et perturbationem reperiri in expeditione ittu officio·· adeo ni norua ordo eertaa et atabilia ait neeeaaariu· vel optanda·.

Dum petitur ut commerdum onm .epiacopia «it offieioaum, cui omnea «ecuri aequieeeero poaaint, videtur pootulari ut nunquam niai per nentium apo·tolieum habeatur cum epieeopia commercium, née usquam via »t auctoritate privata oommunicontot epiaeopi· decreta et poatulata aadb apoatolioa·· Me anim aenaua videtur eattigeadua ex tt· qua· ia hoe numwo paulo ante dixerunt epiaoc^L Sed, ni fallor, nolet per nuntiaturam oomuMuleptio Seri; private vetp via vix umqtmm adhibetur, quando ·cilioat aat oppor^ana aene ðβκ amania, aat *ia*-cumeati· per viam pabiiaam ttoatatettendHa dMmd-taa aliqua vel miner aooaritea ae opponit — Verbo, ad hunc numerum I ataautdvartandam immea, per Mcidana poaae attqnod temmmoSmm matinsera, md non oaae generittl attqaa et novu diapoaitiOM opto, ·t «erte rom hane non pertinere ad tatarum oon-effiam.

Ad I, num i.iit.

Novi·i·· rerum in Auatria mutatio ideo accelera-tam et promptiorem iuxta epiecopoa postulat auctoritati· eccleriuticae actionem, ne,' hac cunctante, partium impatientia et contumacia in praeceps ruat, et uluti· detrimentum patiatur.

Sed aedulo animadverti debet, non in eo praeciae ponendam e«»«· acceleratam illam et promptiorem actionem, quod impatientiae et contumaciae indul-geatqrK verum in eo potiaajme quod contra impa-tientea et contumacea apoatolica fortitudo exerceatur. —' Iamvero in ii·, quae «ub dittinctia litteris aub-iiciunt epiaeopi, >upponi videtur quamprimum eaae impatientibus et contumacibu· indulgeudum, cum tota actio accelerata et promptior ponatur in ampliandis episcoporum facultatibus. Hoc autem, quod generaliter obaeryaudum duxi, peculiariter miam et maxime animadvertendum exiatimo in noviasinia rerum mutatione quae in Auatria locum habuit in rei'catholicae detrimtalum.

Ad I. num. 8, btt a.

Non sunt idcirco, ut patet ex obaervatione modo facta, pimia ampliandae facultates episcoporum, quibus posaent nimia immaturo et praecipiti iudicio in-dalgere fidelibus; hia e contra debet, ne a maligni· •educantur, obedientia ecclesiae debita inculcari. — Praeciae ob noviaaimam rerum in Auatria mutatio-aem arctior debet esae cum aede apostolic· <coniunotio, et' freqnentior huic ipsi necessaria eat dè omnibus quae cyntingunt notitia'aeu informatio, ut ipsa sedes apoatoliea, cuiua diuturna qnt experientia •t maturius iudioium, episcopis valeat concéder· facultate· et indicar· media oontra diversorum impatientiam «t oontumaeiate, et ad saluti· detrimentum avertendum.

Ad I, num. 9, Hit A

Amplissimae iam suat taeultatea, et praeciae ob ingens praeaaatium Sir«UMtenti«nm periodum, ex noviaaima rerum in Auatria mdtation· ortam, oon-aulsnda potito eat aede· apostoli·· «t ad taura re-aurrendam. Nec videtar uUateuua iadulgeodum ut omnibus facultatibus sedem duratio, idem annorum numeras presfigatar. Etsaim sunt taoultats· adeo

* Psstaiatstum Qloram tsxtam Mai Λ» imgmtirgm inqaMism rapsrin asiM aoa eoaUfit, «a qas M at aaimsdvsmlaa··, qass Ue' h>e· «xNteetar, adsoria vHmntar mãmtatì B·· taama mb oaasai am aatHgaafas, qsto stomto· ooaftva·» ad apiswparam Wsnos asaatsa et aahass psnMm tigaamtadta

'grbved.ut frèqurâtidrem ν μ ο μ Ιο μ η τ poetaleut, et x nihilominus facilis eet et certa renovatio, e'pm tempon , dnrationia inlpeo induito exprimatur, etoonaequenter a diligenti episcopo notum habeatur nOcpraetereatnr.

Ad i, num. 3, litt.^.

Imprimir,quidem non esf cur pro Germania et Austria peculiariter hoe concedatur. — &pd deve ipea- qilid sentiendum?, pires facultates quinquen- 'naloa pro foro externo concedi'solitas per organum iterae'congregationis'4e Propaganda fide, prori- "sum iâm est-per.darum numerum SO, qui sic. habet: „Comri|unicandi'muflacultates in totum.veHn parte„ prout opiis esse secustdiim eius conscientiam indi- eaV^rit, sacerdotibus idetnei, in conversione animarum Istâorhntibup, et praesertim tempore sui obRus, ut sede vacante' siht qui possint supplere, donec sedes apostolica certior facta, quqa quam primum fleri .dqjpebit per delegatos, aut per ,\inum ex iia, alio modo provideat". — Neo est ciif loco eohsmunica- tionis huiusmodi faciendae a^ episcopo, flat a sede apostolica dictarum facultatum translatio iu vicarium «apitularem, aliumve sede vacante administratorem.

Optandum vero videtur ut in facultatibus quis pro foro consdientiae solet sacra Poenitentiaria epi- scopis ad quinquennium concedere, inseratur facultks communicandi similia iUi, quae in quinquennalibus fori externi, ut supra,-tribuitur. — Pro reliquia au- tem induitis negandum pxistimo. — Nihil etiam novi videtur concedendum pro primo anno episcopi suc- cedentis; sufficiens enim huic tempus est illipo re- currendi uvscdem apostolicàm, et nexus episcopos inter et sanctam sedem nunc praesertim temporis non est relaxandus.

Ad II, num. I.

durissima sunt ca quae de vita honesta cleri- corum dicuntur, —' sed sacri canones providerunt, et* ubi contra eum, qui videtur incorrigibilis, iam tion potest brachium sacculare invocari, officium episcopi 'omni^haritate et severitate, exercendum est, uti ip aliip passim regionibus nunc obtinet, absque eo quod insolita^illa quae petuntur con- cedi debuerint. — Quid aiftem sibi vult illa, de qua sermo est. *reductio ad, statum taicalem?* Pro- fecto credi non potest episcopos, quando vojunt ut tali clerico *permittatur^ ad saecularia redire,* intelli- gent ut tanquam laieus omnino habeatur, et exempli gratia negotia saecularia exercere' et nuptiae con- trahere queat. -- Haec euim enormia forent nec discutienda. Potius ad normam eorum quae ciroa religiosos apostatas a sacris canonibus commendantur etiam episcopis, -ut omni charitate et sollicitudine cenentur eos ad saniorem mentem revocare (qua do re vid. Benedictum XIV, *De* sjp». *dioec.* lib XIII, cap. XΓ, num. 12), officium suunt huiusmqdi cum saecularibus malinie clericis interponendum epi- seppus habet, ne omnia eum misero peccatore re- daflio cesset. Quodai nihilominus in cassum abeant omnes conatus, neo coercendi medium habeatur, quis imponit epjscopo talem sustentandi obligatio- nem? Nullo tamen modo potest concedi ut *ad eaeeularia redire permiitatur.* Memorant episcopi usitatam olim, ut aiunt, *reductionem ed statam lai- calem.* Sed poena haee erat qua eleriei degradati ad laicam communionem reducebantur, ita ut sacria ministeriis pronus interdicti impostorum non qiiter quam more laieorum sacram synaxiqa acciperent (vid. Devoti, *hutit. oanoeie.* lib. I, tit 8, sect 4, 18, not. 1). — Nequaquam vero laica illa oommuuio eum habebat sensum, quod clerieo permsttsrstwr *ed* Mseutario *redire.* Non eat igitur cur do antiqua illa disciplinae parte restituenda agatur, nam exam- num eiuamodi effectus post depositionem, ,st maxime post degradationem existit.

A4 Π, num. B.

Videntur in hia episcopi ealenus poatu|areammu- lationem sanctionum caaonlcarum-quao *edt^eyiti-* taras seu ad capiendam vel amittendam poaaee- sionem .pertinrfot, tjuslequseupiunt faciliorem reddi remotionem' eorum qui .possessionem .habent/ At nimia sapientes aunt regulae j>qnoniCae de noa danda posseumne*. alteri ia locurp beiiedciati non- dum iuita^illss regulas remoB. Sacri eanonesuion episcopi tantum sed-et, beneflciaVorum iur^ salva esae volunt. Optandam esso pqpocborum stabilitatem. 'Unanimis est sacrorum caiibnum'sententia; 'quo posite, satagant potius episeop>digliiores promoture„ adhibitis ,in hanc rem canonicis prawriptionibug^ ^i vero nimiubi aliquid ipsis videatur in'iudiciorum formis,' adt hoc eat ab episcopia peculiariter iudK eundum, aut habebitur remedium, in ijs quae de firmis iudicyifum iunt discutienda in Commissione IqÛaciplinari. — De pafronatibda iure mérite -cori- ^eruntur Vpbicopi; aed de iljis etiadi habebitur sermo in praedicta Commissione disciplinari. (prae- terea eorum examen et Recognitionem iam diu coi- cilium' Tridentinuin (.sens XXV, Λρ Β its rr/orm. 'episcopis commisit quorum tamen hac in re solli- citudo votis Trideiitiiniruiu patrum,in multis lac» non respondit. Multa iam aunt in «au*ia canonibus provisa, et contra abusus existe ntes remedium prae-* terna qiit/in epiaeoporuni vigilantia et in iia quae in Couimiaaione dùciplinari tractabuntur.

'.yl41, num. 3.

Negotium hoe eat cingulorum locorum. Quomodo enim a concilio vel aede apoatoliea poterit, *epectati» /emporam rt locorum indigentii»,* determinari *genera- liter* portio congrua? Quomodo id heri poterit, cuin episcopi hanc determinationem petant, tanquam' normam antiquia oneribus reducendis? Ilecurren- dum est in singulis casibus particularibus, sed nec nimis leviter sunt tractandi iuru antiquorum fun- datorum.

De *fundo religioni»,* utpote negotio peculiari, loqui non potest coueilipm, vel sedes apostolica; singillatim eat de eo, postilenam omnium exposi- tionem, agendum cum sede apoatoliea. Immo videtur in praesentibus Austrino civcuniftantiis vix quidquani hue in re posse praestari, eunr prae, oculis haberi debeat eoin'orduti Austrim-i art 31, eiusque exeeutioni insistendum. Quo.id applicationem uiissae pro populo, ipse sanctissimus dominus noster Pius IX medium assignat in sua constitutione Amuntioimi *Redemptori»,* 3 mail 1858, ubi dicit: nt'uin vero nos minime lateat peculiares cpsus contingere posse, in quibus pro ro nc tempore aliqua huiua obligationis remissio parochis sit tribuenda, sociatis velimus, ab omnibus nostram Concilii congregationem unice esse adeundam ad huiusmodi obtinenda indulta, illis dum- taxat exceptis, qui a nostra congregatione fidei pro- pagandae praeposita pendent, cum opportunas utri- que congregationi contulerimus facultates."

Ad 111, num. 1.

Cur novum medium inquirendum pro aapien- tissimo illo, a sanctissimo domino nostro Pio IX ad- hibito, eo vel magia quod in hoc non reperiatur nimium ordinum incommodum et gravamen? Prae- sertim in Austria non est nimis ob huiusmodi moti- vum religiosis ord>nibus indulgendum.

AtFIII. (num. 3.

Abunde providerunt sacri cationes et constitu- tiones aposto^icae; canonicarum sanctionum notitia omnem avertit ineertitudinem.

Ad IV, num. 1.

Praxis uniformia habebitur ai observentur normae saepius datae a sedo apostolica. Manifesto res pendet ex circumstantiarum diversitate; de hac

n» "-. · d.

imtem testai* opisMporum eÀ, atque itaappNearo A, cir«umetaatiia?diversa '«a' 'quM.sedeo apoqtollM oeoptas doolaravit.'^v-'

Ad IV, nef*. X

Nihil innovandum, o*d potius ouraadum ab opiaeopia no huius aacramùuti eoi em neu abrite. tat^equonter thotanti

Ad IV, num?».

ProvidenCheiontia'theologici A μ μ Γ μ Po μ o. In numero tutem casuum absque oonnua reoervetorutp. nihil eat- immutandam; pramtaadum tamen aliquid eat eirea reservatos eum eeamtra, aed potius *dt* ipeo oeneuràrum numerus quam ht reeervatio «-restringatur; ea-autem du re nunc, ni Aller, studium habetur a selectis viris in.ipea Urb*

Ad IV, num. 4,]itt. e.,

Nihil innovandum.

Ad IV, 'nam. 4, litt. A

Hac in re profecto videtur aliquid praestandum, B praesertim Üa irritans u nonnullis clausulis 'demkpda est, et exempli gratia supplendum per litterarum doelnratoriarum necessitatem. Aliae ipse obtuli notitiam circa vinculi multiplicitatem; quoad hanc enim omnino necessariam existimo mutationem praxeos.

Ad IV, num. 4, litt e.

Verisahnum id mihi'videtur; interdum nimia diu protrahitur, ut Aiam in causis discutiendis et terminandis.

A< Iff, η·M.4> Bη. <

Arifih-.bee disparebit # fiat K quod dietam est ud IV, nnmid, litt. K De'relique solet multis epiaqijrio niflkieua dari eieautedi fiaeutyas; ludtsmiminatam autem 4 pimis generalem heu eeea/cmoodeudaa existimo.^

Ad· V< uum. I.

Tentamina hujusmodi potissimum procedunt a otatib' peeultb; >ls autem nunquam erit satisfactum Frustra igitur fieret, ampin ooaooepio, 'et praeterea iam sunt noa pauca foeta abrogata in Austril

Ad V, num'a.

Ad aaonun congregationem Rituam eas mittant epiaeopi, ni pro pnblieo Odhibendia eetpraescriptum; drum potius est quod nondum providerint epiaieopi.

Ad V, hum. t.

In fine huius' numeri tangitur bonorum offendieulum. aed non mt hoc offendiculum ultimo loeo considerandum, primo voro loco peccata impiorum vel negftgentium. Hae- quoquo in re' multam labornât soetae> quibas numquam erit satisfactum. Necessario in hab disciplinae parte eat facile diversa praxis et qpnsuetado ob diversas dioeoMum oircumstantias. Vera non video our non sufficiant principia theologica et induite episéopis coneeaaa.

Not·. Non poMum qnin fhtear verum eaae quod ih fine dieliur, ea quae nuntio exponuntur cum fMtmatione fuisse proposita.

I D.

CONSTITUTIONUM AC DECRETORUM PATRUM EXAMINI PROPONENDORUM SCHEMATA

INDEX SCHEMATUM QUAE A THEOLOGIS ET ECCLESIASTICI IURIS CONSULTIS PRAEPARATA FUERUNT·.

i. Ctroa fidem.

Schema I.

De doctrine ostAstws contre *umltiplit··* errorvs *ut* retieneAtme derivator1.

Pans Pxnu.'/Vo/vssio dsetrmos MiAoUees.-

1. contra materialiaainm et pautheismum;
2. contra rationaliamuss obvolutam.

Pa m MOtnteA. Dtetaretie doctrines mUolmw

A. De revelatione supernatural!:

1. De fontibus revelationis in scriptura et traditione;
9. Do necessitate revelationie;
S. De obiecto enpemtioaali revelationie vive do mysteriis.

B. De fide divine:

1. Dedistinetione fidei divinae a eciontiarationali;
2. Do motivio oredibiHtatis pro fide Christiana; d
8. De Mpenatarati virtute fidei, ot de Ubertate voluntatis in fidei ascensu;
4. De necessitate et eaperaatarali firmitate fidei.

O. De relatione inter fidem ot amentiam:

C 1. De ordine scientiarum ad fidem er ad auctoritatem ecclesiae custodientis depositum,
2. De incommutabili veritate doctrinae ecelesipe prae quavis scientiqrum transformatione.

Pa m Tbbw s. Dsdcmtso doctrinae *catholica· contrat orrart» eire· tpociaUa dogoata.*

A. Doctrina de Dee·

1. Do unitate divinae eeeentiae in tribus phrsonia realiter inter.se distinetis;
2. De divina operatione nd *extra* communi tribue personis, et de Dei libertate in creando.

B Doctrina de Verbo incarnato:

1. De una divina, persona Christi in duabus naturis,
S. Qe redemptione et satisfactione a Verbo incarnato pro nobis praestita secunduà humanam suam naturam.

O. Doctrina de homine secundum nataram spectator

L De Tommuni 'origine totius generis hpinaai ab Adam;
2. Do natura hominis composita ex eorpore et anima rationali ut forma corporis humani.

> VM.t-1, esLMm.

f

* MààMuaa Mtoaaa pfhn· hm su· eiWtea. qui simrilii patritae distributas eet ia esngrsgstiCM XXIX φo M Mnsrii hsMta. Vide I L h IM À. Alte Mmes MfmMta, prsotte au «Me He ixbaaatsr.· in matra· ejrüa»ee losapta «mt, aire la IBs tnüss eeaeaile ptMtanetaa, ntt sent eo omaia qme a reeeeMevitat eoaaiMoaia ysttan iMtadatiiaa ysMparata tasnat,

D.Dootrina de bbminis elevatione supernatural); a
;t v. 1. De «upernatdrali stapi sanctitatis et iustitiae originalis; . k .

9. Do hominis lapsu et do peccato originali:

De aeternitate poenae destinatae cuivis peccato letali 1« hac vita non-expiato; ? '

3.,De gratia, quae nobis,per Christum redemptorem^donatur: " ' .

De habituali "gratia permbnent.e et ,animae iri/, haerente; f ' ı

De necessitate gratiae ad qbemvjs actum salu-
' darem.

Schema II. . ·

Ds *eeeleeia CKritlil* .

Paas pkiMa. *D* eccletià* in ss *epectata.* ~

A. De natura ecclesiae: ı '

1. Ea eat corpus Christi mysticum:

· 9. In ea exstat cbncreta religio Christiana unice vera, quae ab ecclesia seiuncta consistere nequit.

. B. De proprietatibus ecclesiae, ut est societas:

1. Ecclesia bat societàs vera, perfecta, spiritualis et snpernaturalis;

ic Est societas visibilia;

3. Ecclesia visibilia eat una. in ae penitua cohaerens;

4. Ecclesia est societas necessaria ad aeternam hominum salutem, necessitate tum praecepti tum ynedii;

-6. Extra ecclesiam nemo salvatur: hinc sicut rationi, ita fidei Christianae repugnat doctrina*' do religionum indifferentia.

C. De dotibus ecclesiae, ut ea perennis est:

1. De ecclesiae indefectibilitate;

2. "De ecclesiae infallibilitate.

D. De ecclesiae potestate:
Est in ecclesia vera potestas- non solum ordinis aed etiam iurisdictionis; legifera, iudiciaria, coercitive, eaque independens. '

Pana eacvKDA. *De eieibiH eceletiae capite.*

A. De primatu Romani pontificis;

1. De institutione primatus in b. d'etre;

4. De primatus perpetuitate in b. Petri successoribus, Romanis pontificibus;

3. De huius primatus divinitus instituti natura.

B. De temporali s. sedis dominio.

Pa m tkbtia. *De eedeeià epectata* in *sais ad ea· cietafem eicilem relationibus.*

1. De utriusque societatis concordia;

4. De civilis potestatis turibus et officiis se-
* eundum doctrinam ecclesiae catholicae;

3. De specialibus ecclesiae iuribus; circa Christianam institutionem et educationem iuventutis; circa publicam professionem consiliorum evangelioorum; ciroa ecclesiastica bona temporalia.

Schema III.

De litrauiint ckrietiaao.

1. De matrimonii christiani dignitate et natura;

9. De ecclesiae ciroa matrimonium Christianum potestate; /

3. De matrimonii bonis, in comparatione cum coniugiis quae *mixta* dicuntur.

П. Ciroa disciplinam scolsaiastioem.

1. D· episcopia, synodia provincialibus et dioeceaania, et de vicariis generalibus*.

9. De sede episcopali vacante*.

S. De capitulis ecclesiarum eathedralium et collegiatarum, ubi de canonicorum' officiis ist qualiſatibua

_ 4. De parochis, ubi de modo conferendi parochiales ecclesias, de parochorum officiis, eorumque . rethotiohe.

-5. De vita et honestate clericoruml.

fi. De seminariis ecclesiasticis, ubi de methodo studiorum, et graduum collatione.

7. De^collationibus ecclesiasticis.

8. Dej praedicatione verbi Dei.

9. De parvo entechiamo*.

10. De' oneribus missarum, aliisque piis dispoaitionilK. .; f

I'1 Ue usu ritualis Romani.

12 De 'administratione sacramentorum.

1-3. De petrinis.

14. De titulis ordinationum.

15 De impedimentis matrimonii, ac speciatim ,
B de impedimentis cognationis legalis, publicae honestetis. et affinitatis ᵗ.

16. De matrimonio quod\<..ant eivtli.

ı17 De matrimoniis mixtis.

18. De domicilio ot quasi domicilio ad effectum matrimonii. '

19. De coemeteriis et sepulturis.

20. De iudiciis et praxi servande.

21. De modo procedendi ex informata conscientia.

22. De emendandis populi moribus, ac speciatim du-indifferentismo, blasphemia, ebrietate, impudicitia, theatris, choreis, luxu, pravorum librorum ac imaginum diffusione, neo non de educatione filiorum familias, de operariis) aliisque famulatum praestantibus

23. De sanctificatione festorum,

24. De abstinentia et ieiunio.

25 De duello.

26 De suicidio.

97. De magnétisme et spiritisme,

28 De occultis aocietatibua.

HL Qiroa ordlnee regulares,

1 De regularibus in genere,

2. De voto obedieutiae.

3. De vita communi,

4. De clausura,

5. De parvis conventibus,

6. De novitiatu, et de novitiorum, ac neo-professorum institutione.

7. Do afliliationibus.

8. De studiis regularium. \

9. De gradibus et titulis,

1<>. De ordinatione regularium,

11. Do electione regularium,

12. De visitatione regularium,

D 13 De expulsione regularium incorregibilium.

*44, De iurisdiotione episcoporum in regulares praesertim delinquentes.

15. De monialibus.

16. De institutis votorum simplicium.

17. De spiritualibus exercitiis, et sacris receesibua,

18. De -privilegiis.

IV. Ciroa ne ritus orientalia et apoatoUoaa minionse.

Nonnulla ex iit, ftiae eceletiae ritus *orientalii re·* spisiaat, <" *ichematibue de* disciplina *eeeleeiaetiea refularibtu* sets yuerfes *lacie incerta emit; ineuper eegnuntnr duo eehemata.*

1. De ritibus.

9. De missionibus apostolicis*. ?

i Vid. t UI. «1. »»-«·.
• VH. t. L, col. M»-M.
Ÿ Ibid., col. MM8.

' Ibid., col 517-82.
* Ibid., eoi. ese-7M.
> VIA. t. LUI. coi 45-βI.

Π

SCHEMATA DE HEBI'H THEOLOOICÔ-DOOMATICÎ^ —

1

Dr KArramrate matrimaail fajita doetriaae ft ñMMf

Droratum d· ssofm»ato matrimoaU.

. Prooemium. ı

Cum hoc tempora non sine maxima animarum iacturs <t ipsius cbristisnae familiae raina bovine· impii. Dr» ho»tri gratiam transferentes tn luxuriam[1] et libcrtstein carnis introducentes[2] omni arto ac vi agant? ùt matrimonium cbristianum pessumdent. sacrosanctum generale concilium ad salutem animarum, ad ecclesiae et ipsius humanae societati· prosperitatem. et ad maiorem Dei aa)vitoris hominum gloriam, necessarium case duxA. antiquam M constantem ecclesiae doctrinam adversus grasaantes errore» fidclibu» omnibus exponere et inculcare. districtius inhibendo. ne diipcep» audeat quisquam aliter tener^. praedicare vt/docere. quam praesenti decreto statuitur"et declamatur.

l'aput I.

Dr rre/ntô hc m<Untntmii ad facramenti dignitatem.

Sm-ratnentorutn novae logia institutorem atque perferiorem. Christum lesum. matrimonium ad dignitalctn sacramenti elevasse, dogma fidei est a concilio Tridctitino definitum[9]. Cum autem coniugale foedus per legitimum contractum meatur, qui consensu perficitur, haec sacrosancta et oecumenica synodus, ctn adest Spiritus veritatis, docet et declarat. ..hunc ipsum contractum iuctum divinitus fuisse dignitate et sanctitate sacramenti, atque ideo in cvangeiic i h ge sacramentum non quidpiam esse mathmoni-di contractui superveniens ac voluti ex-ti^hecus adhaerens, sed ah ipso matrimoniali con- C trUctu s.u ramont iHi secerni i<c separari minime posse. I nde ıuî-т j Jiristian<>» matrimonium inin non potest, quin u«> ♥ 'd»'mque actu sit shi ramentum ; et quaelibet aha inter eos viri ac mulieris praeter sacramentum conium-fio. ruiiiscumqne etiam civilis ftuji vi facta, nihil aliud est, nisi turpis atque exitiap» concubinatus, quem trri·'.·.·, Jxmnavjt sempvrTel haec sancta Svnodti iterum damnat.

Caput II

P'^extate rcctwae circa matrimonium.

r f 'um *tuitur inHirinomium* in lege evangelic· vere e< proprie fHi'rainvntum sit. hoc ip»o ius ac potestas circa lcuitimum illius contraetqm ad ecclesiam pertinet. cui t<».a est de sacramentis cura concrbdita[5]. Quare sacrosancta oecumenica s) nodus docet, ad ecclesiae potestatem pertinere, condiciones ad validiiatem eoniujralis contractus necessarias declarare Π «c determinare, alias d expedire visum fuerit statuere. causasque matrimoniales cognoscere et iudicare Haec vero potestas ab ipso Christo soli ecclesiae tradita c»(. et propterea originario ac divino iure ei unice competit; non autem ex canc^gmone vel conniventia pnncipump derivata, aut fcdeliau cum principibus communi» censeri potest. Id tamen noa impedit, quominus civiles matrimonii effectus civilis auctoritas secandum ordinem disponat ; *I* at haec potestatis tuae linite· excederet, et aacroaaRcia eeeleeiae iura invaderet. ai de ipaa inter cbrwtiauos naptianim validitate statuere aut iudicare praeaumeret.

Caput 11!.

Ð ñatriMowi Aenis, *giiibut coniugia mixta «drtrwitiir.*

Cum tria sint matrimonii bona, proles, fides et sacramentum, de priori, quo proprius matrimonii finis continetur, sacrosaocra et oecumenica synodus docet et declarat, matrimonium, a Christo Domino nd sacramenti dignitatem evectum, non ·olum ad propagandum genua humanum, aed ad procreandos ecclesiae filios et ad augendum populum Dei ordinari. Hinc quemadmodum a Chris^ R fidelibus, ut filios sanctorum decet, coniugium non ita suscipiendum eat. ut Deum a ae ei a »ua mente excludant et suae libidini ita ♥acent. sicut equus et mulus, quibua non eat intellectus[1] itu parentum officium eat. liberos suos ad veri Dei e.i Salvatoris nostri lesu Christi cultum ac religionem educandi, et Christiana disciplina ad pietatem instituendi. Bonum autem fidei casto et nunquam violando romugali foedere constat, quo alter tantum altvriu· corpori» potestatem habeat, et ordinato ·anctoque artiore sç invicem prosequantur, uti prae ccpif AptKrtolus[2] scribens. Viri diligite uxores vestras sicut et Christus dilexit ecclesiam et sicut ecclesia subiecta est Christo, ita et mulieres vina suis m omnibus. Vinculum denique, quod sacramento fir matur, , sacra sjnodus docet, pcipetuum c»»e. nec. postquam duo facti sunt una caro. dissolvi nisi ■morte intercedente unquam posse. De qua mdissolubili magni sacramenti firmitate idem gentium Apostoius scripsit li» autem, qui matrimonio luncti sunt, praecipio non ego. sed Domniu». uxorem a viro non discedere Quod ai discesserit, manere innuptam, aut viro suo reconciliari. Et vir uxorrn. non dimittat; sed qui alligatu» est uxon^ nolit qu.ie ren· solutionem. Vndo nullo pacto fieri potest, ut sanctissimum illud vinculum, cuiu» ipse Peu» auctor, quodque sacrum signum eat perpetuae ae itiviolabihs coniuncttonis Christi cum sponsa sua vccle-oa. ab ulla humana voluntate, leg·· hui potestate dissolvatur. Quoniam vero hi» inutrimunii boni», ut experientia fundata testatur, atque pastores ecclesiae, ct maxime Hornam pontifices constanter admonendo docuerunt, plurimum obsunt connubia. quae contrahuntur a catholicis cum haereticis sacrum concilium connubia eiuemodi. quae sancta mater ecclesia perpetuo damnavit atque interdixit, per se detestabilia esse iterum declarat, a quibus catholicae ecclesiae filii ex animo abhorrere et pnfrsu» sibi abstinendum ducere debent[4]. De vera ipsorum fides, religiosa filiorum educatio, et ipsa in dissolubilis unitas, corruptionis periculo exponatur.

Explicata catholica doctrifia, placuit opposito» errores sequentibus canonibus proscribere atque damnare.

v De saoramento matrimonii.

Canon 1.

Si quis dixerit, Chftstum roa evexisse matrimonium ad sacramenti dignitatem, et viŋ ac mu-

' Ep esth b ludae sp comm 4
l'ufic Trid V4. d» matrimonio
Ϊ Ş" Ü4. can. I,
« Sesmidiun Pii IX all·... 91. M·pi»πιό. ΐκΑϋ.
s Inita I'll X I ad rp M"tul ep d 16. Mφi. 1788
Secnt.dnn. Pii VI c«n»titu< .Auctorem a. δβ·

‹ Tob Vi. 17.
· Epbe» V. ïft.,X4
i Cor VII 10 U. 27
♦ benedjcl XIV dsclar. 1741 4 nor.

• r..M edits, loci» -upra indicati», dim schemata *fide ctOludica* et *de eedexia Chritti*, saperest sibibeadam seUmms *de* mofrimoHu? *chnxtmne.* cani» t*uiM entai inter uiunaœtqiU <d»anx^<*ni« thevb»<fico d<>ira»âUca« snb ■· · .4. *4 d.* — IWcretu» adieci ses potin· decreh dvliuealio eaqae noa omnibus snmeru absclnU de libri· "#«ri· et η·τi TeetaasaU.

Ueria eonianctionem haberi inter chriatiano· pooMq quae ait veruia matrimonium, non autem aacmmea* tum ; anathema ait.

Canon II.

Si quia dixerit, matrimonii aaeramentum non eeae ipaum inter ehriatianoa contractum, qui oon-aen*u perficitur; aut eoae aliquid contractui aceea-aorium et ab eo aeparabilê; aut vi contractae mere civilia poaae inter cbriatianoe verum matrimonium consietere; anathema ait.

Canon III.

Si quia dixerit, in cb^erianorum coniugiie ec-ckeiaaticae et saeculari» poteetati» iura baec eoae, ut eccleeia sacramenti sanctitati unice consulat, conjugali» autem contractus legibus subsit auctori-tatis civili»; anathema ait.

Canon IV.

Hi quis dixerit, Christianum conjugium in iia, quae vinculum respiciunt, non aulis ecclesiae legibus ac iudicio subesae; anathema »if.

Canon V

Si quis dixerit, ius. quod sibi ecclesia circa ma-trimonium vindicat, Aon proprium ac originarium ipsiiAt esse, sed a civili potestate mutuatum; ana-thema sit

Canon VI.

Hi quis dixerit, errare ecclesiam, vel sua pote-state abuti, dum matrimonia catholicorum cum aca-tholicis proscribit; et, u\i certis eX caus^jiispensat. conditionem quam exigit, educandi univeYsaï^ prolem in catholica fide, iniustam esse, ac si iuribus sive coniugum sive principem, aut publico societatis bono adversetur, anathema sit.

Doctrina de νατγl* libris veteria et novi TeaUmentl1.

Cum varii (exprès, ad »e»a. XXI c. Trid.) varii· in locis de sacris libris, quos veluti caelestem the-saurum Spiritus sanctus summa liberalitate homini-bus tradidit (ibidem ses» V, cap. 1 de reform.), circumferantur errore»; sancta oecumenica et ge-nerali» synodus necessarium esse censuit. sequentia ci?ca veram eorumdem librorum indolem, interpre-tationem et usum statuere ac decernere, cunctisque

1 Pfcrrio de ixtionalismo sut de ecclesia, ni aptior in-veui&tur locus, inserenda (no/α M.VDrsm).

A Christi fidalibua iaterdioere, ■· aliter eredere vel dorera sel praedicare audeant, quam hia. decreti· défiait·· dedaratamquo eet

Qaamvia dogma fidei ait maaifaste revolatum et • eoaeiliie, praesertim a Trideutino (eeaa. IV) de-finitam verbum Dei tum «criptam-tau» ore tradi-tum bebandum aeoe tamquam foetam ornei· et aa-lutaria veritati· et moram diacipliaee, et atramqeo peri pietati· affeetu ab oafoibea eaeo auacipieudum, ut illud cum «aero Trideutino coacilio aaneta baae ayaodns saacipit, et aperte ot aimpliciter profitetur; prae omoibua tamen divinae traditioni· .documenti· iuxta aenam catholicae fidei doctrinam iidem utriua-que Testamenti libri integri aum omnibus suis par-tibus singulari excellentia distinguuntur. Cum enim illorum auctor vere et proprie Deua ait: haberi iidem debent ut libri divini et-aacri, non tantum quatenua divinam revelationem, etiam abaque errore B continent; aed quatenua a sancti· Dei hominibua Spiritu «ancto inapirante conscripti vere ac proprie ipsum Dei verbum credendi aunt. Quare aacro ap-probante concilio quemadmodum eorum impietatem detestamur, qui reiecta inspiratione sacros fidelium libro· tamquam mere humano· habent vel mythi· ac fabuli· referto·; ita tum eorum damnamua hae-reticam doctrinam, qui inspirationi· vim ab aliquot libris aut partibus eorumdem librorum excludunt, quos Tridentinum concilium veluti sacro· et canoni-co· declaravit, tum falaaa ac perniciosa· eorum sententia· reiicimua, qui Spigtua aaneti aaaiatentiam cum eiua inapiratione vel ipaorum librorum verita-tem cum divina eorum origine confundente· con-tendunt, Scripturarum libro· propterea uti aacroa ao divinitua inspirato· haberi, quod in iia abaque er-rore divina revelatio continetur, vel quod iidem citra rationem origini· a Spiritu sancto uti veraoea C in eenaum canonicorum librorum adoptantur.·

Ut autem caoleatia iste librorum aacrorum the-saurus ferat salutare· fructu·, ad quoa divina bene-volentia datu· homihibua fuit, hoc aacro approbante concilio innovante· decreta in generali oecumenica synodo Tridentina. tum circa latinem vulgatam edi-tionem, tum circa catholicam sacrarum Scripturarum interpretationem statuta, non minue commendamus legitimum earum et ab ecclesia probatum usum, quam nefaria hominum studia condemnamur qui contra ecclesiae leges sacros libros'ad maximam' Christianae rei perniciem edunt ao in vulgua dif-fundunt, quorum adeo lectionem omnibus Chriati fidelibua sub poenis alias statutis districte prohibe-mus ac interdicimus.

!

III.
SCHEMATA DE DISCIPLINA ECCLESIASTICA.

i *a.*

Schema Constitutionis de episcopia, de synodia et de vicariis generalibus a deputatioue pro rebus disciplinae reformatum·.

N B *Retento titulo generali ut oupra, nippri-mendi ridentur tituli epecialeo ungulorum capitum.*

Supremum in hiérarchie divinitua inatituta gra-dum obtinent epiacopi. tantaque illorum dignitas eat ut *angelorum* appellatione in aacria litteris de-corentur. Positi enim a Spiritu sancto regere ec-clesiam Dei. presbyteria superiore· sunt, atque

i Adaotatio in eiusmodi sebes» s cardiaali Oapelù propria maau evarate: .Prima rifonaa dello «ebena .tatta dai oaaoaisti d«U· depnteaioae *pro* rvdw dvsriplmae in ooaaoaaaaa della divene «Mrrvuioni fatu dai padri della sterna dejiataaion· in varis adunasse precedent!.* Quamvis depstatienis operi manna extrema nos accesserit, illud tamen ia nostram ijllap·· recipere aequem duxi, quod praedar· inchoatus fUeriu ·

Conçu, euxaaau rossus LUI.

D apostolorum loco, quibus in episcopatu suoceaaerunt, pro Chriato legatione funguntur. Hinc ad eoa per-tinet Dei gregem pascere, fidei depoaitwn custodire, atque ob plenitudinem sacerdotii quo praediti sunt, •aeramentum confirmationis conferre, ministro· ec-clesiae ordinare, ao plure· alia· sacra· functione· peragere, quarum potestatem reliqui inferiori· or-dinis noa habent1.

Tifata itaque cum ait episcopalia gradua celsi-tudo. caveant Chriati fidele· et maxime clerici, ne impii· hominibua, qui illam eoptamnere atque ob-trectationibus deprimor·' audeat, auas porrigant aurea, quin memores verborum Chriati: Qm aes *audii,* me *audit, et fui too operuit,* me sperati*, debitum episcopis honorem, observantiam, et obedientiam exhibere studeant

› Ceae. Trid. «eas XXUJ, da Mcruoeato ordia!·, c. A
› Ime. X, le.

Quoniam vere qui digaitate pVaeMrinMt, api··· g-vande, bartMMt «t mMm «t te priaris Mte-ter· quoqu· ràhha MMtb sataaaHare ap artat, om··· epieoopo·; mare apteabanteMuailteta Demine hortamnr, at aeipae· axhibeaat digare seaIarias pestera», te queram vite at maribM «xhortetieta· divinre paaaa· ovm tev«ateat; te quarum «Mate ai hnmilitaa cum rectitudine fulgeat m Mvaritae «nm pietate; qai viam vite· aoa tola· teqa«ate a«d «tism vivaate ostendant, ·* quorum exemple die-oant fideles ad »at«rnu· patrte· doridorium aré-pirere1.

Memora· inauper qaM curarum ai sollicitudinis parte·, huiua quod gorunt, formidandi muraris honor imponat, gregem sibi ereditum ite diligant, eiuaque incolumitati ita consulant, ut ipaiaa aalutem Inore •ibi apponant, suamque exutiment lucturam, «i quid udvorti eidem eveniat, putati etiam animam anam ponere pro ovibus sui».

Praeprimi· vigilent ne tot errorum undique iam •xunduna colluvie·, et vitiorum quae nunc impune dominatur licentia chrietianam quam regunt plebem in pravum sensum adducat et corrumpat, esmdemqne tum per ae, tum per animarum rectore· et verbi Dei praecone· erudiendam diligenter curent in fidei •cientia et morum diaciplina, quo catholica· ecclesiae doctrinam integram inviolatamque retineat, et divinae atque eooleniaatioae legi· praecepta «ancte custodiat. Quo* autem ex fidelibus «ibi cdjnmiaria a veritati· et iuatitiae ramite aberrante· repererint, benigne ac patienter admonrant, obsecrent, inoropent. nullumque praetermittedl officium ut eorum animae Deo lucrifaciant, oveaque devia· et perdita· boni inatar pastoris ad oanlam Domini reducant; et •i, «pretia moniti·, hortationibua, et iusteo etiam ac «•lutaria coercitioni· remedii·, ia «na pravitate perstiterint, ne tamquam morbidae ove· contagione noceant, prudenter efficaciterqne, quoad ipai· datum C est, provideant Summo quoque atudio «t cura •laborent ut in Dei miniatria, a quibua potiaaimum vivendi exempla petuntur, ' morum gravita·, vitae aanctita·, atque doctrina eluceat, eeeleaiaatioa diaciplina aervetur, et ubi oollapaa ftierit, reatituatur.

Ita vero erga aaeouli poteat·!·· ·· gerant, ut reddent·· Caesari quae aunt Caesaris, debitum illi» honorem exhibeant in iia qua· civilia ordinia aunt non propter iram aed propter oonaciontiam obedidat, eamdemqne doctrinam continuo populi· preedieMt; aat una •imul aint apprime solliciti ut qua· Dei sunt, Deo vieiaaim reddantur, ac divina illa charitate inflammati qua Christus aponaam auam dilexit, ecclesiae hninaque spostolicM radia iure et episoopalia miniaterii libertatem unauimM atqu· idipenm invicem acntientea atrenu· tueantur.

Cum autem munu» «pieoopale huiuamodi ait ut •i, pro rei magnitudine expendetur, nunquam naticautum de m videri pMait,1, Mm aacrMancte TridMttea aynodo' io· eelum eonldimua per Domini ac Dei noetri miaerieordiam futuram ut a note» et a Romania pontificibna aneoMteribM noetri·, a quibua Miam Chriati aanguteam, quae nx aaalorum penterum regimine peribunt Domiaue aoeter lenua Chriatu· nat requiritare·, ad aMteateram regimen qui maxime dlgui tendat aeaumaatar; nad praeter··, hoc ipeo Vatteaao eoadho approbante «t impellente, eam eadem Tridentia· ayned·* omaM ot ringalM qui ad premotioaam praeletendorum qaodeumqu· 1m quMumqua rqtione a nad· apoetolica habent aat aBoqaia aperam aaam pramtaat nihil in iia pro praeacuti teanporam tatiMO iano-

› Kx 8, Oregeria Hac», tete Ub.ni.
• Ü». Trteant. ·«··. XXIV, «ap. I dt rabmattioM.
• Cm. TriCaul. lee. da at «aaa. VI «·». I da rrltenatiat
• Orna. Trita aaaa X±IV, m*. I da nhnmti···.

aartet, nihil M U Dui (terte· a* populetum anlutaan uÜBm paaaa te·*, quam ri buM· pantoMS «t Materia· gatenaate· IteaaM premevwi ateteaa*, aaaqat alteate peaMtia eeuMenatanatan awrteMar peeeare, niai qM· d^ntaree «t ·eteqria· -agi. atitea Ipri teriteavptet, M quidam pratebM. val teaMM afiteta, aat ambtoatiem aaffMtteaikaa, eod, oorum oxigretibm ateritia, preaM diHgMto» earuvorint, «t quM amaibM qaaBtetitea reqnidtia pteaa praedito· mm aeiaat.

Capat IL

Çwato *II* «pg· nwrtta *mette rifereu, Mxii» il phriUsi·* cmMM *dei* padrs Faticum mU« eraprepMiam pmtaraii, ma i «Meaaati datte Daputeaaew pro rebu· disciplinae, *teprmttnia* te awpnuioiw *M concilie,* •m temp· di oeeuperten·.

CaputIII.

Nec ad tactum dioeoeaia regime· minus neces•aria eet ülina viritetlo, qua aaeri pantor·· aanam et orthodoxam doctrinam, expuiaia erroribus, inducere in oaque fideles confirmare, bono· more· tueri, pravo· corriger·, ao populum ad religionem, pacem, et innocentiam accendere ox officio tenentur1. N«m niai singula dioecoaia loca frequenter invitant, et •na vigilantia eorum qui aecum laborant industriam alant, omniaqu· per ae videabt, ubique audiant. ubique explorent, multa profecto ignorabunt, vel aerina, quam oporteat, intelligent, nee mali· innacentibua promptam et efficacem poterunt medicinam adhibere1. Quapropter, aacre approbante concilio, ninguli· patriarchis, primatibus, metropolitan!·, et episcopis mandamus ut propHam dioeceaim per •eipaoa, aut ai legitime impediti fuerint, per suum vicarium generalem aiioave a ae deputato· visitatore·, ai totam triennio propter eiua latitudinem viaitare non poterunt. Mitem maiorem eiua partem hoc temporia apatio perluatrare ■•tegant, ita tamen ut totina dioeceai·' visitatio Mitem quinquennio omnino compleatur. Probe autem noscente· plure» hac noatra aetate dioeceae· exister· adeo amplas, ut ii· viaitandis. ne quinquennium quidem aufficere posait, atatuimua ut donec adiuncta temporum novam eorundem circumacriptionem ab hac apoatolioa tede fleri non permittant, opiecopi comprovinciale·, oollati· consilii·, in aynodo provinciae vel extra, do praedicturum dioeceaum circumstantiis et de tempore quod ipaaram visitationi explendae neoeaaarinm videatur, huic apostolioae aedi diatincte et accurate referant, quae omnibu· mature perpensi·, einsmodi tempus definiat.

Inauper ad sacram visitationem intra praedicta tempora explendam teneri et obstringi edicimus eo declarem·· etiam praelatos inferiore· iurbdictionem .queri epiacopelem cam aeparato territorio obtinente·; •t epieoopo viciniori nullnm viritand·· eornmdem praelatorum dioeoeri» ius relinqui decernimus, quin ulla queat ei consuetudo suftagari. Quod si inferior praelatus viritatiouem obire nagUxerit, ed Mmdom viciniorem opiaMpum pertinebit id ed notitiam huius «anctae aedi· perferre, quae quid consilii capiendum ait ia Domine constituat·

Io visitatio·· obeunda «piscopi animo recolente· oertiaaimam Ulhm aMtentiam, qnod aspreta·· pastor creditarum ovium Meguinem ab ipri· requiret, et •xcuMÜonem non accipiat, ai lapua comedit ove·, •t pastor nascit, aaaeto huic operi m pietate m •ollieitadia· ineambaut, aingula lom m perennas visitationi obnoxias diHgeater inapicinat et explorent

1 Oaas. Tritaut mm XXIV, «ap. · te ntermatioaa
• Banta. XIV stat. DN ptaamm t Cm ITM

CMÜM «M «V·· verb· ·* UMtfl· pMMBt, eeqM iummt µ * Btarum «atati «*®· *·! *«mmmH MUsavurtat Qued nn atttas* ;ui«wtin«m «M M m, «b immadtais «µ *'H * µ ·>«Λµ ub- MMMNPM BBMttMUi φMK> tMI t· MMMÏS* Logins suail, quam fa esssaiM· Triduattae* ta· M^MΓ M *NMtfaHNMI CMBt»

Qaeniaat v«ro legvun, «W sptimaram, ntihtas Mil· est, ata reipaa aeenrate impleantur, mm* ·odras approbeate «Mli», MMnta autistito· hortamur, at infra aanum a para·*· visttatieao ee modo qsam mafia opportaanm existimavsriBt, esr- tiare· fieri cureat aa aa «aaa decreta proviaaqn· •aat «xeoutioni plea· dsmandata faerint.

Caput IV.

Cum oathqlica eoeleaia ex membris quantoeumque diasitia per mutuam in uno capita conaoeiationem unum corpus efficiat, oportet ut saeri pastore· ram ao qui confirmandi fratre·, ot univeraum eptbolicum gregem paacandi cura a Christo Domino demandata eat, firmiori uaque vinculo sese eoninngant. Iam vero ad bane rem aaaequendam nibil magia conducit, quam ai iidem pastore· iuxta perantiquam oocleeiy disciplinam at sacrorum canonum praescripta beatissimorum apostolorum Petri et Pauli sepulcra veneraturi ad almam urbem accedant, sese- 'qua Romano pontifici siatentea da reboa pereoniaque auao dioeceaia relationem exhibeant Itaque, sacro approbante concilio, oonatitutionibua apoatoliois bac do re «ditia inhaerento·1, iniungimna singulis patriarch!·, primatibus, archiepiaoopia, epiaeopia, ac praelati* quibuseumque iurisdictioMm quasi episcopalem' et territorium separatum obtinentibus, etiamsi •anctae Romanae socleaiae cardinale· aint, in virtute annet·· obedientiae iubemua, nt iuxta spatia temporum in iiadem oonatitutionibua praefinita obligationem adeundi per ae, vel per certum nuneium apoatolorum limina, et exhibendi relationem de •tatu suarum eocleaiarum religio·· adimplere non praetermittant. Volume· tamen ut primo· huius obligationi· terminua non amplius · die quo memoratae constitutiones editae aunt, pro omnibua indiscrifainatim aneri· antistitibus computetur, sed decurrere pro aingulia incipiat a die quo ad auam quisque eoeleaiam promotu· fait.

Ut vero praefatae relation··, noria quae supervenerunt neeeaaitatibua satius reapondeant, iaatruotionem a felici· recordationi· Benedicto XIII preedeceaaore noatro in concilio Romano anni 1735 editam opportune reformari, atque in iatm eorumdem praelatorum quamprimum evulgari curabimus.

Caput V.

Saluberrimo eccleaiae inatitato sancitam eat, ut metropolitani cum suis euffraganeia statis temporibus concilium proving»·!· celebrare traeaatar pro moderandi· moribus, eorrigradia exoaaaibu·, controversiis componendi·, aliiaqn· eoclcaiastiea· rei neoasaitatibua reparandi·*. Hanc disciplinam, si quando intermisaa erat, non destiterunt Romani pontifice·, praedeoeaaoraa noatri*, nec non conciliorum patre·· p·· data eppartaaitata Îum n atqM teeulanr·; a* M· ipd eb bM· poetlAMtM BMlH *4 lnmb ·M peltas tatataaa, «aa* at variarvm iMkÉÏBOoeii ΦBBββiΦ summepera timmaataramw. ItaqM reeeteetaa aaima aberam firsotom «a redtatagrutis atisebi hnins ««ita· ta tonis pwvtastata aaeadta ad asrmaa Tridentia·· ayaedi «agi ··««···*, stagata aatam· quta- qassaUs «alataMtar, atqne a* ta id aaaai «ara etataatar, rates· autiatitas impeaae adhsrtaarar. Varam ·am pteriatis ta rugieaitas bai· a»nribsrsm proviaeiaHam frequentia· grave· ebsistsra rausas videamsa, at universali loge oomplectamur qaod sbivi· observandam fore speraro Heat, bac eecnmenioa synode approbante, statuimus aa mandamus, at metropolitan! per seipsos, aaa illis legitime impediti·, val aeda archiepiaoopali vacante, cofipiscopus antiqnior intra biennium a fine praeaentia concilii, ao deinde quolibet ad minna decennio aynodnm in ara provincia cogere non omittat, niai ob' inataa et canonic·· oanaaa a «ancta aede eiuadem termini prorogationem obtinuerit

Ad aynodum omne· provinciae epiacopi, et qui de jure vel consuetudine intereeae dqbent omnino convenient, iis tantummodo exceptis, qui legitimo impedimento ab eiusdem synodi patribua reoogaoaoendo detineantur.

Vqlnmna autem ut abbate· Vere nullius, quem-, admodum, de episcopis nulli archiepiaoopo subieette a oonclHo Trideatino statutum eat1, aliquem vicinum metropolitanum semel eligant, in cuiua aynodo provinciali eum aHia intersint, et quae ibi ordinata fuerint observent ao observari faciant.

Ut vero quae aanoita sunt in uram facilius deducantur, et mala quae interim innata faerint inoteceant, veteri eccleaiae oonraetudini inhaerente·, decretum concilii Lateranensia IV· confirmamua, et innovamus, quo praecipitur ut · concilio provinciali deputentur per singulas dioeceses idoneae de clero personae, gravitate, prudantia, pietate, ac aelo enndum Deum praeatantea, quae simpliciter ac de plano abaque ulla iuriadictioae aollieite ao eireumspecte explodent, an praecedentia concilii provincialia decreta religiose serventur, ao simul inveetigent quae correctione, vel reformation· indigeat, •aqua fideliter Metropolitani·, et raffraganeia, aliisque in concilio aubaequenti significent, ut super hia provida deliberatione consulatur.

Insuper mandam·· patriarchis, primatibus, arehi- •piaoopia, epiaeopia, abbatibua vere nulli·· et omnibtta, qui de iero vel consuetudine ia synodo provinoiali intere··· debeat, ut iuxta decretum Tridentinorum patrum* in ipae prima synodo provincisii poat «xitum praeaentia oeeumenioi ooaeiHi habenda, omnia et singnla ia eodem definita ae •tutata pstlam recipi·»*, neeaon veram obodlentfam Romano pontifici spondeeat et profiteantur, unaqno pariter omne· haere···, ae praeaertim ia hoc Vaticaao ooactlio damant··, publie· detestantur et ··»- themstiaral Idemque in postorum quieunque in patriarch··, primates, arehiepiacopa·, apiseopoa et abbates vere aulHas promovendi, in prima Synodo provincial!, ia qua ipai iaterfaerint, omnino observent

Pestquam entem proviadalia oeaoilie dimisra faerint, metropolitani omnia eorum acta et decreta sanctae aedi transmittant, aeque eadem auto publiée·*, quam ds more «xpeaaa ad roooguita receperint

› Cee*. Lagd. Π, aap. M.

■ Lac. ait.

• SixtnaV, Mut.XtaMmwpnM'Mfibtao. IMS, Bara·. XIT, «aeatit. «ead anate M aev. 17*0.

‹ Caea Nia. I, aaa. ·; eaea dalaad. aas. 1·; aoaa NKΠ, ·an. -

• fitxtaa V aaea*. Maim»· ■ tearar. im; Baeafi. XIΠ te aaea Kaaa anal ITM, Ma K asp. 1 at aaa. Baaad. XTV west. »iamai» M ang. lui a* canal Bbmeteria 1 aap*. tewteaa aani

• Oaer. Latar. Π, aap 1·; voua, later. V, aaaaX; ama, TM au. XXIV, m». fi ‹· raftaanltera

« Oses. Triés·», ssaa XXIV, ssp. - fis rstesmCtisM

• cap. Msut sto» M te suasat

• Orna. Tritoni asaa XXIV, sap ■ te rstoʳsntimi,

dMoarnnttaMt

•ρηο*»

eaMtitatiooiboa. Bam itaqoe toMfInt-

vari Mp trieoaio 1· atatnimna, atque ad apeetoHeam ta pceriaioac rooarroadam, ai grarte ' aHcabi cauaa obetiterit, quomiana legitimo tempore nat modo celebrari r-vlt.

Monito· autem volume» omnea eodeaiaatiaoa riroo qui aynodo iatenunt, aolOm epiaoopam in- ea eaae indicem ao lagialatorona, ot qwmiTia (datantium oon- •ilium expoaoat, ad illud tamen, aequandum minime teneri, doctrinam vero qua» alii» praeter epiaeopum deciaitam anffragiam attribuero idet, a prdbdeoea- •oribna noatri», ae a noble ipaia iagidiu reprobatam fui···1.

Caput VII.

Ut epiacopi» in graviaaimi· dioeceala negotii» cxpediendlaoffioialiaaeii vicarii generali) miàiateriuœ ait rere proficuum, aacro approbanto oonqflio, vo- lanti» ae decernimua, nt illnd eoeleeiaati Tiro deferatur qui probitate, pietate, aeientia, rerupique gerendarum peritia commendetur, quique aaero oriliae eit inaignitM. Valde etiam docet nt, ei fleri in onera theologia Tel iue eanonioo ait doctor hut licentiate·, quo maiorem (pad eoa, quibua vicagi procuratione praeeat, opinionem aibi conciliet. Qoi- bu» in dioeocaibu» plure· vicarii generale» deputari ■olent, curabit epiaoopu» varie inter illo» officia »ie ordinare, ut nuilua inter eoe iuriadiotioni· conflietua oriri poaait

1».

AduotatioMril ad achema decreti de reddentia epleeopornm*, n neervtario Commiaaionl· pro reboa OrieotaBua propeattae.

(A) (loppraptar. Sebem» concinnatum a com- mWone diaeiplinM aoeleairntioM forme auppouit onna reeidendi, qno tenentur epiacopi; atque omiiit Tridentia»· declaratio··· huhu obligationi·, quae in occidente nota oot univeraia. Verum declaratio iata orientalibua necoMaria eet; otai enim fortaaae nemo una» ex eia apecufotiv· denegaro velit, tali onero epieeopoa teneri, neu tamen nniveni· per- apicua eet idqe haine obHgatieni·. ' Hae de eoaan prooemio aehematfo a dtoeipHnari eommimioao eoe- etanati addita eat huiumnodi doelaratto ex Triden- tia· XXIII cap. I do rot) taaapta. Additae vero eriume legitimae ebaantia» iiedom geaeralibu· verbi·, quibua Tridentia· uti placuit Equidem in ■chamato praedicte verba ill· omittantur ob canae· in adnotatioue (a) oxpraeaam. Verum foverit haae doctrine· gmmrafom erieetalibm tradidUe, ut eli- qua regula praeeto ait petrtarcMe, quibua, uti mox dicotar, neeeeee eet lue tribooro eoneedeedi »pi-

(E) Fd atri petriaraha» (ai agetur da praataria rriM ertantarig). Logitimm eenaae abeaaeadi a reai- deutfo ndaritteuda» orne neme Mgeverit; porepieuam voro ori indicium do legitimMuto eerum aoo coiu»- rie opieoopi eoaactenti··, verum anporieria arbitrio eae» oemmittoudum ; Uoeque praetor cauma» cnaoni- interdum repentinae, ne eaa quidem aignifleori metrd- poHtono necem» erit: ed •[redacted]dem tamen cnm con- cilio provinciali (poetabit indicaro de Ucentii· a ce тo! a auffraganeo dati», et ridere no quie eo iure abutatur, et at poenia eanoaM» errante» puniantur.'■ Equidem nihil opportuni··, nihil aooeptabiliu» oriee- talibu» excogitari potaiaaet. Vicum autem eat diaei- ptineri oommiaaioni negotium iated revocare ad oonatitntionM Urbani VIII et Benedicti XIV. Id- circo praefati» Tridentini Terbia in »ebemate decreti omiaai·, cautam oat ne epiacopi praeterquam cauaa vioitationi» ■·. liminum rei «ynodornm provincia- linm ... ehaqtw MtpraaM aedi» oporiolieoe *liemtia* a •ua dioeeeai poaaint abeaae. Quod quidedi duriua profecto orientalibua eat, et fortaaae minu» oppor- tunum; tnm quia vix eliquia eorum dubitaverit hanc poteatatem patriarch!· ineaae. tum quia a Tri- dentino eadem fuerit patriarch!· attributa, tum de- nique propter locorum longinquitatem. Proinde ai intuita latinorum nequit ree ad Tridentinum decretum revocari, neceaaarium pronaa erit etiam patriarehia iua illud aaaerore, eaque de cauaa addita verba illa ari atri patriarch·· (ai agtriar da *pnulatu ihu oritatalit)'.*

(C) *Patriereka ftl.* Etai ferme omnea epiacopi orientale» »e nuncupent archiepiacopoa, certum tamen Mt neminem metropoliticia iuribu· gaudere. quae proinde iia deflcientibna in patriarcha· coaluerunt. luverit proinde addere verba patriarcha ac/, ut latini· aimul atque orientalibua ooaauleretar.

(B) Ao nprfma aw auctoritate. Hi» verbi» uanm eat cone. Trid. (····. VI, cap. 1 de ref.) in c mu et ad effectum da quo agitur. luverit plurimum eadem verba hio adhibere, quae valde opportune erunt practicac primatu· ideae in orientalium menti- bua altiua deligendae; aimnlqnc oatendent Rotn. pontificem in biaeo caaibua non uti auctoritate aibi ab oeeumenioo concilio delegata (quemadmodum in dmilibna aliquando commenti aunt apud latino· haeretici reeentiore·), aed proprio ac nativo iure, qaod primatui apoatolieo eaaentialitcr cohaeret.

(S) *Nihil* imweam·». Porapieuum eet conatitn- tionee Vrbaai VIII et Benedicti XIV pro latini· ' fniaaa aancitaa; propterca iiadem non obligare orien- tale·. Cumque nec ait nccoeaarinm neo opportunum praefotaa oonatitationce ad illo· extendere, ideo •icamodi verba aunt adhibenda, nt flnanm maneat quod pro latini» ia aehemate deeroti atatutam tait, quin ideo obligeptar orientale·. Id flari poa·· vide- tor hi» 'vorbiai Nihil iawi»·■·»; hec enim ration· flt ut eonatitatioM· illa· flrmao maneant pro latini», qnoa roapiciunt, quia exteatdaatar ad orientale·, quo· nnmquam obligardut.

› DMn· «at ai opatar d» fn<|»M» rite· «ηoMù, at •aiUcot a taU tacaltat· ataaataata «Mteiaatur patriarcha» latiaL ffoiaq·»· dtatmnlaadaB am rit, ateai bpperta··· vitari haae teqaaed rati····, q··· (nu auppmH tu» UM attribui pndati» que «rtariaMiM. fleti·· vitantor aiu» nrbi» •ti.ax.tr.· priiiirrtl» aate· *anpam,· qu» flant ut iw Olei tribomtor patrianM» irintalibei, qoto hot···· qmU- tetia aMati» flant; eadadanotar ··[redacted] tatiai pnotar ·»«· ffiarwoij·!»···»·, qai UM «ma «nat aafikagaad·, pnafoto tan nti am patatit (aitaMte «anaeriO.

2.

D· wie episeepaH THute.

Habetur sa prima mm ferma tom. *L, fI. 339-5»,* *et* <■ otters rv/bnnata a *bepfeheeee fn retete diεci*pimas ««ata ammadeersteno» a coagreya/iosie *feteer^ū* admise*, *t. LUI, ni 3-6, f3-t6.*

' ».

Sehesea deerettde rapitalls caaonicenua1.

Capot I.

Ut per venerabile capitulorum institutum Dei cultus splendescat et dioecesum utilitas promoveatur, eathedralium imprimis canonicis tanti officii partes in memoriam revocamus. Eminenti inter clericoa loco positi, pietate etiam et virtutibus ac doctrina emineri taleaque se exhibere studeaut quales decet eos qui episcopi sui senatum eflormant. Cbaritate fraternitatis invicem diligentes, honore invicem prae- B venientes, episcopo praecipue tamquam capiti suo arctissimo observantiae obedientiae et amoris vinculo cohaereant, ut, servatis utrinquo iuribus et lege dilectionis, optatissima illa inter episcopum et cathedralis ecclesiae capitulum concordia vigeat, cuius exemplo reliqui etiam dioecesis clerici et fideles servent unitatem spiritus in vinculo pacis. Opera insuper et officio fideliter eum adiuvent, eique consilium vel consensum in casibus a iure expressis ab ipsis requirenti modeste et pro conscientiae dictamine animum suum aperiant, et sedulo adimpleant quae de assistentia episcopo celebranti aut alia pontificalia exercenti praestanda, ac de servitio eidem debito sacri canones praescripserunt.

Caput II.

Cum praecipuum canonicorum in quibuscumque cathedralibus vel collegiatis ecclesiis munus sit, in C choro ad psallendum instituto laudes Deo persolvere; divina hinc officia tam nocturna quam diurna integre, reverenter, distincte devoteque obeant, nec satis hanc obligationem implere sciant qui praesentes licet in choro, aliis psallentibus in cantu se non adiung.unt. *Ne satem* opus tam excellens ullo umquam tempore minus rite peragatur, quaecumque de debita in divinis officiis forma et modo, ao de missis iuxta rubricas in choro celebrandis, praesertim vero de conventuali quotidie debitis horis pro benefactoribus in genere applicanda1, alias statuta, nostra quoque auctoritate praesenti decreto confirmamus. Et quia multis in locis haud sine divini cultus detrimento parum observatur sapientissime distributionum quotidianarum' institutio, graviter iubemus ut deinceps in omnibus capitulis Tridentinae ea de re sanctiones* execution· mandentur, ita ut tertia pare quorumcumque fructuum et redituum unicuique D dignitatem, canonioatum, personatum, portionem vel offieium obtinenti annuatim obvenientium pro quotidianis distributionibus segregetur, idque sive proprias ac distinctas illi praebendas habeant, sive de communi mensa capitulari participent. Absentes autem vel minime psallentes, nisi ex caesis prorsus legitimis eas perci piant,Aiatributioaibu quotidianis careant*. quae quavis collusions sut remisaioas exclusa solis praesentibus accrescere debeant ai reditus ex mensa capitulari proveniant*, fabricas vero eo-

A oleaiao, quatenus indigeat, alttrive pio looo arbitrio ordiaarti omnia· appUoari, ai separati ab illa reditus habeantur1. Qaodsi rodites omaso vel pluoqua* tertia eorum pus in dietribatioaibas consistant, non reaidoatse seu non eervieatea ilbe paritor priventur. Ubi vero pro praobeedio locales poaaioaoa eoaetitutae eant, loon distributionum aequipoUoatss melotae atataaator qua· ab abaoetibna omnino solvi, ot ab iataroaaeatibas ut sapra percipi debeant

Omnes divina per se' compellantur obire offieia: substitutio natem, qnam oon nimia frequentem mm episcopus curabit, fieri tantum ea lege possit at ia qui aubatitnitur, eiusdem in choro sit gradus, neque eodem tempore eidem servitio adstrictus, et substituens intra civitatem eiusve suburbia aut territorium moretur.

Obtinentibus in ecclesiis cathedralibus vel collegiatis dignitates, canonicatus, praebendae aut porClones, non liceat vigore cuiuslibet statuti «ut consuetudinis etiam immemorabilis ultra tres menses, sive continuos sive interruptos, nec in festis solemnioribus aut tempore Adventus vel Quadragesimae, àb iisdem ecclesiis quolibet anno abesse, salvis nihilominus earum ecclesiarum constitutionibus quae longius servitii tempus requirunt. Qui vero ultra tempus sibi-concessum sex tnensibus sive continuis sive interruptis, nullo canonico impedimento detentus, a choro absens fuerit, poenam privationis quorumcumque fructuum ac eedituum pro rata absentiae illius anni ipso facto incurrat; et ai altero anno eadem usus fuerit negligentia, praeter omnium pariter fructuum ac redituum, pro rata, amissionem, beneficio quoque seu praebenda sine alia mora eo ipso privatus existât.

Csput III.

Exigit capitulorum dignitas et bonum ecclesiarum ut in canonicos non assumantur, praesertim in ecclesiis cathedralibus in quibus, episcopi consiliarios eos esse sacri canones voluerunt, nisi viri ecclesiastici virtute conspicui, in aetate ac ordine per Tridentinas aliasque sanctiones praescriptis constituti, et idonea scientia praediti. Praeter alias autem qualitates peritiae quoque cantus ecclesiastici ratio habeatur. Volumus insuper ao mandamus, ut in ecclesiis tam cathedralibus quam collegiatis ad oanonicatus aliave beneficia choralia, sive liberae collationis, sive iurispatronatus, etiam laicalis, existant, posthac assumendi, quamdiu ad sacrum saltem subdiaconatus ordinem promoti non fuerint, prudenti epispoporum arbitriq amovibiles censeantur quibuscumque consuetudinibus, statutis, privilegiis, ac fundationis quoque legibus minime obstantibus.

Ubi autem iuxta Tridentinam dispositionem* praebenda theologalia erecta nondum fuerit, ibi quamprimum erigatur, aut praebendae unius ex canonicis iam existentibus, vel primae poet promulgatum hoc sacrosanctum concilium conferendae praebendae canonici theologi officium perpetuo adiungatur. Is vero ex formali per ooecursuas examine, vel ubi id commode induci nequeat, alia aequipollenti ratione idoneus probetur, et in sacra theologia lauream habeat, teneaturque diebus et hora ab episcopo determinandis, per seipsam, vel legitime impeditus per idoneum substitutum ab episcopo approbandum sacrae Scripturae expositionem et interpretationem clero et populo in eocleaia triginta saltem vicibus quolibet anno habere, nec aliter suae obligationi satisfacere se posse sciat; die qua legit, choro ao divinis officiis eo ipso intéresse censeatur.

. Insuper unae o canonicis ecclesiae oathedralis

› Kxsaiaatui ae perpolita· ia Mavsattbas s CnMMisrisSo pro robas disripUnae habitis diebus t et I martii, et 1» spriHs 1870.

* Osp. XI. *D* eeietr.* st Bused. XIV Mast. Orm eemper «Matas 1* sag. 17«

> Soso. XXI, eap. i, ot sees XXII. cap. I de Retortu

* Cap. OsnswfediMm Un. *De tier,* nee resid. la VI; Mas Trid. locis riutis, et sms XXIV, cap. IV do Refer·.

* Owe. Trid. sees. XXI, eap. V ds Refer».

~ I Ib. essa XXII. «op. b de Referai.

• Bess-V, os». I do Refer·.

•dtaaetaa, dspatatar, ssmttis quad «ta*

praeuoM ia ebore habeatur. Ia Ha vere ieata, ubi canonici theologi et peseitaatarii offish «[redacted] ipsis praebendi· perpetuo ooaiuugi Hqssssi, officia saltem praefata duobua eaooaicia, dum nominantur, ita committi volume·, nt qaamdia praebendam retinent, eiusmodi onus huic adnexam oeneeetar, aat saltam operam dari ab epiaoopi* ut numquam dealt qui saevas lectiones ad instar theologi habeat, et qui •d instar poenitentiarii oonfemiones excipiat Ceterum eonatitutionem f. r. Benedicti XIII, quae incipit Bastoralss *officii*, iia in locis, pro quibua lata •at, in suo robore manere volumus.

Sieubi vero canonicorum numerus adeo exiguus ait ut divina officia eum debito decore peragi nequeant, et aliunde novae praebendae erigi non poisint, licebit epiaoopo de capituli saltem consilio honorarios creare canonicos, non ad honoris ostentationem, sed ad augendum Dei cultum, opemque reliquis canonicis in ecclesiae servitio divinisque functionibus ferendam; non eo tamen numero ut quod propter utilitatem concessum eat, in ecclesiae et capituli dedecus cedat, et honor delatus excessu vilescat. Nullum vero eiuamodi canonicis sive ad suffragium ferendum sive ad alia iura^oanonioalia exercenda iua quaesitum censeatur. Insignia autem canonical·· neque honorarii neque alii Canonici extra ecclesiam, cuius capitulo inserviunt, deferre poaaiat, nisi quando capitulariter procedunt aut episcopo suo assistunt.

Caput IV.

Provisi de dignitatibus ve) canonicatibus in ecclesiis cathedralibus teneantur intra duos menses a die obtentae possessioni* coram episcopo vel eius vicario generali seu officiali, et capitulo, fidei orthodoxae professionem emittere iuxta formulam a sede apostolica praescriptam, eamque emittere négligentes fructus non faciant suos, nec illis possessio suffragetur.

Ut autem omnes circa capitula ecclesiarum cathedralium praescriptione· in pristino robore permaneant, singula infra annum «b huius sacri concilii promulgatione capitula constitutione·, quatenus iis careant, condere vel iam existantes, si opus ait, reformare teneantur ab episcopo expeadenda* et approbanda·, in quibua singillatim' determinetur quidquid ad chori servitium et disciplinam, comitia capitularia, onera quoque, iura ac legitima privilegia pertinet Nihil tamen in lia sit quod * iuria dispositione et laudabili aaa recepto atqna approbato alienum ait; aed illa appoeit· stataentur quas pro temporum, rerum et locorum opportunitate m nécessitât·, ad divini cultu· augmeatam, sanctioris disciplinae observantiam M eocleaianun utilitatem praeeeribonda iadieentar. Qnodai infra praafatum tempus constitutiones sua, ut sapra decretam est, eondere v«l reformare capitulum neglaxerit, epiaoopi erit eiaa sappier· aegligentiam, et eeaatitntiono· ipsas eadem praseeripva ratione m methodo npnfieere, atque capitato omni Sxeoptiosa remota servandas mandare.

Praeterea qaaseumqne Mnoaieea, et Trideatinas maximo, da capitalis tam cathedraHbae qnem collegiati· sanatio··· et monitione· ira»· mener· votam·· ta tts omnibus, quibua ta hoc Vaticano eoaeilio non fuerit expn··· derogatam.

Babinngnatur tantam hoe taeoi •aimadverUoass · •Mrotario Commissionis pro rebas Orieataliam factas.

fi*. J

Ad schema deerctl disciplinaris

De vita et henestate elerleoram.

In J Çasafam verb, Çmvpropfrr, pag. 1 [t. L, ool. 617 > µ] ubi allegatur ooneilium Tridentiunm, ob rationem plurio· addoctam, post verba rcanonicaa de vita et honestate clericorum sanctiones", Bite prosequendum videretur: Itam conciliis praesertim oeoumenicis, quam apostolicis constitutionibus ptariea editas servari districte iubemus."

Quae' de officii divini recitatione adduntur in •chomate, nedum utilia, sed et necessaria sunt orientalibus. Videtur tamen, ratione eorumdem, minus opportuna forma quae adhibetur. Licet enim dubitari non possit, quin clerici maiores, etiam ritus orientalis, ad divini officii recitationem teneantur, exploratum tamen est, erroneas doctrinas ea super re apud eo* circumferri; scilicet teneri tantummodo ad puMvcem in choro officii recitationem, praesertim cum sacrUm manae sacrificium sunt celebraturi; latino· vero ealenus officio persolvendo obstringi, quatenus beneficiis fruuntur. Ilis de causis minus efficax pro orientalibus visa e*t ea decreti pars quae officii divini recitationem respicit, quaeque proinde sequenti modo concinnanda rideretur:

C „Etsi a primaeva ecclesias aetate, sacerdotes imprimis et maiores clerici sacrificium labiorum atque hostiam laudi* assidue Deo persolvere consueverint in paalmis, hymnis et canticis; frigescente tamen caritate, falsa apud nonnullos alicubi subrepsit opinio, non teneri illos ad statam divinarum laudum celebrationem, quae postea divinum officium nun eupata est, nisi in ecclesia tantum, vel quando sanctum missae sacrificium sunt celebraturi, vel si •liquo potiantur ecclesiastico beneficio. Quam falsam opinionem pravumque abusum eradicare volent··, sacro probant· concilio, declaramus atque edicimus omne· at singulos clericos in maioribus ordinibus constitutos, nec non minores etiam clerico·, si aliquo gaudeant ecclesiastico beneficio, obligari sub gravi· eulpae reatu ad integram quotidianam, sive publicam sire privatam recitationem divini officii, iuxta formam quae in singulis ritibus
D probata ao recepta est. Illud autem reverenter, distincte «e devote persolvant; quo «t sibi et ehriatiano populo cto." (prout habetur in acbemate doereti).

Denique initio png. 4 (ibid. 618 o«] ubi agitur do potestate epiaeopia e *ftneraU* paiefw *Tridtntiat* «KKifi» »< preerfraraaerttao *aetirit ettritatn etc, Terendum* ne praelati orientale* existiment iuriadietionem suam quae amplior eet, eoereeri praemissis verbis Fortasse satius foret generic* τοοο uti: *a sacris canonibus, praesartim sero * 'concilio Tridentino attributa," diapoaftion·* vero Tridentiaas amandare ad caput Ds Mie4o.

De seminariis eVcleaiaaUeia, abi de methodo stadiorum et grodanm collatione.

IV·· «astat. Alteram tamen habetur intar schemata Commissionis pro aegetiiapolMeo-eeeleainaticis.

T.

Do eoilatiealhaa eceleeiaoUria.

Mm» *eaotat.*

3.

D· prnedieatlene verbt Del

«CefalOhttJ itWM. *J.*

p· parvfi eateeklaM*. v

Haletur m prima au /arma, t. *L,* eoi. *699-709;* m .allsra reformata iuxta patrum ammadsoresoiws, *t. Ll, coi. 451-5ỏ, in tertia* iwxta vuMnda/ioaM ad-
9
missas denwo *reformata, ibid., col. 513-14.*

9b. ,

Ad schema decreti dlseipllnarlH super confectione et usu' unius parvi ratechismi pro universa ecclesia1.

Optime statutum est. ut unus ait catechiamus pro unitwrea ecclesia. Quo vero orientalibus inserviat, opus esset addere quae peculiaria sunt ipsis propter rituum diversitatem; exempli gratia quoad azymum et fermentatum, sanctam communionem, modum conferendi baptisma, confirmationis ministrum, abstinentias et ieiunia etc. Quorum quidem ratio in catecbismi elucubratione habenda eaaet.

Ad decretum quod spectat, videndum an expediat proponere ad exemplar parvum catechismum a venerabili cardinali Bellarmino exaratum. Etenim orientales ut plurimum, pro-delegato apoetolieo Syriae teste, illum fastidiunt, uti verbosiorem quam par sit. nimisque intellectu difficilem.

Pag. 3 [t. L. coi. <01 a] memorati decreti agitur de versions parvi catecbismi in vernaculae linguae; idque committitur archiepiscopia cum suis suffraganeis. Addendi essent et patriarcbhe, hac ferme ratione: ^curabunt in singulis provinciis *patriarchae eel* archiepiscopi prius cum suis suffraganeis oollatis consiliis etc. "

Cum vero in eodem decreto co'mmendetur parochis et usus catechismi Romani editi iusau s. Pii V, necessarium erit, etiam in illo differentiarum ritualium mentionem inserere, saltem congruis notie appositis: secus catecbismue iste nullihs erit usus apud trientales, qui huiusce omissionis praetextu ilium facile contemnent.

10 a.

Schema ronstitatlonls de oneribus mlimarum alllsquc piis dispositionibus patrum examini propositum1.

Pius *epiecopue* servus servorum *Dei* sacro *approbante concilio ad* perpetuam *rei memoriam.*

De oneribus mimarum aliisque piis dispositionibus.

Etsi felicis recordationis Urbanus VIII et Innocentius XII praedecessores nostri plura decreta de celebratione mimarum religiose curanda ediderint', tamen lamentari cogimur, optima ab iisdem suscepta consilia ad speratum exitum generatim haud faime perducta, atque idcirco pia mimarum onera, magno cum divini cultus detrimento, suffragiorum imminutione, et fidelium scandalo, non ea qua par mt fide ae diligentia ubique adimpleri, (a) Cum igitur quae eharitati iustitiaeque consentanea sunt inviolata tueri et custodire maximae
A **sebis carae eoae debeat, episcopia, locorum ordinariis, aliisqas praelatis, etiam regularibus, aacro hoc apprebaàto concilio, imprimis mandamus, ut décréta eadem, et ningula in eia contenta, quae rata firmaqno manere debere declaramus, a personis et in oocleeiia cibi aubioetis omuQio servari faciant, (b) Et quo aptius imposito sibi boc munere defangi valeant, decernimus, ut de simplicibus beneficiis, capellaniia, legatis piis, miasarumque oneribus iisdem inhaerentibus, fandis sssignatis, reditibus, sdmini.tratione descriptionem, sicubi deest, diligenter conficiendam curent, quae ordine disposita in curiae tabulario adservetur; (c) ooodemque praeterea hortamur, ut idoneos aliquoa ecclesiasticos viros sibi adsciscant, quorum opera praefatorum decretorum execution) ingiter provideant. (</)**

Quod ei comperiatur in aliqua ecclesia tam magnum missarum celebrandarum numerum ex variis
B **defunctorum relictis impositum esso, ut illis pro •ingulie diebu· a teetatoribue praescripti· nequeat •atiufieri, tel eleemoeynam fauiuemodi pro illis celebrandis adeo tenuem esse, ut non facile inveniatur qui velit huic se muneri eubiicere, permittimus ut episcopi in prima synodo dioecesana post hanc oécumenicatn habenda, itemque abbates et generales ordinum in suis capitulis generalibus proxime pariter post eamdem oecumenicam synodum celebrandis possint iisdem uti facultatibus quas Tridentinum conciliuml in similibus rerum adiunctis eis attribuit; contrariis non obstantibus quibuscumque.**

Et cum maxime intersit ut non recipiantur eleemosynae manuales et quotidianae pro missis quae intra praescriptum aut modicum tempus nequeant celebrari, propterea episcopi aliique praelati, iuxta ordinationem hac de re in iisdem decretis expressam, sedulo advigilent ut superiores, rectores, et
C **ministri ecclesiarum praeter librum in quo onera perpetua et temporaria describuntur, alterum librum in eaerario retineant, in quo missas manuales, earumque eleemosynas, et implementum aceurate ac distincte adnotare teneantur; et ab ii.dem de praedictia omnibue rationem quolibet anno exigere non omittant, (y)**

Bed quia non aolum de fideli onerum miaaarum implemento solliciti ease debemus, verum in illud etiam atudia noatra convertenda aunt, ut quidquid aacroaancti sacrificii quod in miaaa offertur dignitatem dedeceat e medio tollatur, bine abuaitm quibusdam in loeia invectum miaaarum eleemosynae quadam negotiationia apecie conquirendi proraua reprobamus atque interdicimua. Ordinarii autem locorum ubicumque opua fuerit, poenia etiamipropoaitia, huiusmodi eleemosynarum collectoribus mandent ut a aimilibua in poaterum abstineant. Omnem
D **praeterea dabunt operam ut quae tum a concilio Tridentino in decreto de obaervandia et evitandia in celebratione miseae', tum a ree. me. Benedicto XIV praedecessore noatro in constitutione cui initium *Quanta nra** sancita aunt auum debitum consequantur effectum, neque ulliua fraude, malitia, cupiditate impediantur, (ÿl**

Parem denique curam adhibeant ut aliae quaecumque piae diapoaitiones tam in ultima voluntate quam inter vivoa iuxta aaqrorum canonum* et concilii Tridentini* praescriptiones sartae tectaeque perpetuo sint ac fideliter impleantur. (*)

1 AdaoUtioam aecretarii Commissionis pro rsbaa Orientalism.

› Rétribua distributam Mt ia ooagre<*Uoe« (saotali XXIX. Cf. t. L, ooL SMa. Nnaqnam tama Mt dissessam.

• Vid. tout. Urbaai VIII Item aeape M iaali ION at lanooeatii XII Mpar M decembria 10(7.

i Sees. XXV, sap. 4 de Rsfona.

• te. XXП.

• 30 iaiüi 1741.

« Cap. «Vas ywirfm de tsstaa.. cep. Si dasrsdM st cap. Àmi mdw sod. tit.

› Sees XXII, oap. 8 st » de Reform.

ADNOTATIONE8.

(α) Celaberriata »««t décret* qaib·» «ab Urbano V III et lanoeoatio XII Meli OMram miasara· aatisfactioai eonaaltum fait. Qaia tanea <)«** ia iiedem decreti» salubriter eaaoita faeniat aoa abiqne loeoram diligenter aervaatar, tad* aeoeeeitM conciliare edendi decretam quo baie malo aptam, c^ooad eius fieri posait, remedium afferatar.

(b) 8u»eepto conailio imprimis conferre vioam eat ut allegata decret confirmentur, utpoto quae eapientiuirnaa Taideque opportunae continent cautione» et cuiuoTÎ» generi» fraudibus et abuaionibua quae irrepere solane aditus intercludatur. Nam ibi primo quidem, missarum reductione, moderatione, vel commutatione aanctao aedi reservata, perpetuo implemento conaulitur, praescripta pecuniarum quae hanc ob causam traditae fuerint collocatione, et immobilium bonorum ^ienatione prohibita, Tum cavetur ne onera perpetua accepto habeantur, niai ordinarii aeu praelati secesserit approbatio, euiua eat diapieere an reditu» impoaitia sint parea oneribus, ot curare ac efficere ut bona dotationis nomine assignata in tuto collocentur. Praeterea prohibent decreta qdominua nora onera et miaaae adventitiae, quas vocant, recipiantur, ai non antea constiterit iam receptis satisfactum fuisse, ae recipiendis intra praescriptum aut modicum tempus posse satisfieri. In quo quidem, ne fraudi vel errori detur locus, nlteriua praescribitur, ut omnium onerum conficiatur Sabella, et in loco magia patenti et obvio sacrarii affigatur; item ut duo in eodem sacrario libri retineantur. ac in eorum altero singula onera perpetua et temporalia, nempe quae vel in perpetuum vel ad tempus determinatum implenda sunt, in altero missae manuales, et tam illorum quam istarum implementum et eleemosynae adnotentur. nec nun ut singulis annis de huiusmodi implemento, eleemosynis, et oneribus pariter accurata ratio reddatur. Decernitur tandem ut decreta eadem publice exposita in sacrario maneant, ne ullo unquam tempore obliterari, vel ignorationis praetextu violari contingat. Alia praeterea quae ad regulares peculiariter pertinent in decretis sapientissime constituta habentor.

(c) Cum ex accurata huiusmodi descriptione seu indice in curia aùservando cuncta episcopus seu praelatus habeat cognita et perspecta quae ad missarum onera pertinent, tabellarum et librorum examen, et cum indice in euria existent! comparationem facile instituere ac perficere ipse poterit, ac prompto remedio occurrere si quid forte peccatum fuerit.

(d) Nemo inficiabitur quin diligentem constantemque curam res postulet ut bene feliciterque geratur. Propterea iis ad quos pertinet proponitur ut in tanti momenti negotio aptius explendo aliquos idoneos eccles|asticos viros sibi adsciscant, qui in id muneris praecipuo incumbant studio, ac de omni opportuno eiadem adsint auxilio. Notum autem eet aliquos episcopos hoc remedio uti consuevisse, et prospero sane exitu. Nihilominus cum id quod proponitur forte alicubi negotium facessere .possit, nec sine dispendio in usum perduci, hinc non praeceptum datur, aed consilium.

(«) Ad exemplum concilii Tridentini cit. loe. datur episcopis et superioribus generalibus ordinum regularium facultas id statuendi quoad missarum onera, quorum fideli implemento ob expositas in aehemate causas satisfieri nequeat, quod magis in Domino expedire centfuerint. Additum tameu est episcopos uti posse hae facultate iu prima tantum synodo dioeeoMoa, et superiores regulares in primis eapitalio gaaantlibus poat oeeumenteam haac synodum eelebraadi*; huiuamodi eaim limitatio omnino eeaveait ena» doelarntionibua quas super bac Tridentini diapoaitione edidit s. congregatio eiusdem eoncilii interpres, ceu videri potest apud Benedictam XIV, Dr *fftmlv totttt·»·,* lib. 19, cap ult. nam. 18 ia fine.

(f) Huie praescriptioni, quae in decreti» continetur, maxime insistendum, eamdemque aedulo inculcandam esse consultores censuerunt Ke enim vera eum huiusmodi adventitiae eleemosynae brevi manu tradi soleant, impositi oneris implementum recipientis fidei uc religioni commissum omnino manet. In re porro tam periculosa, praeter hanc, alia non suppetit ratio qua fraudibus obviam ire tutius datum sit.

(y'i Notum eat nonnullis in locis negotiationum super missarum stipendii» exerceri, quae hanc ob causam Uicis vel etiam presbyteria alicui negotio addictis traduntur. Hunc autem abusum. ex quo grave fidelium scandalum. et religioni* iustitiaeque detrimentum oritur, tolerari non posse, atque id circo reprobari oportere non nemo inielligit Ner ab» re fure visum eut. ut una simul renovarentur sanctissimae praescriptiones quae ad tuendam Sacrosancti missae sacrificii dignitatem tum a concilio Tridentino, tum a sanctae memoriae Benedicto XIV «accitae fuerunt.

(A) Postremo loco cohortatio ad eosdem episcopo* adiicitur ut ceterae quoque pias dispositiones pari tueri cura non praetermittant Quod quidem praestandum ipsis erit *iuxta tacrorum* γοηομμοι *ct eoncilii Trurtotini yratgcripfiones,* quibus nempe omnium piarum dispositionum oxequutores epiacopi constituuntur, excepta ea facti specie qua alius «ive in testamento sive in fundatione datus fuerit pio legato vel dispositioni exequutor. tunc enim nullae sunt episcopi partes nisi quando datus exequutor munus suum segniter obire deprehendatur quod si contingat, ad episcopum ipsum onus et ius de v^yitur id exequendi quod ab eo qui teneretur nJJlectum fuit, ceu, relato *cit. cap. s,* xes.fi. Λ'.\ // *de Reform.* Tridentini eoncilii, docet Benedictus XIV. *De tynedo dioeceeana hb. XIII, cap. ult. num.* 1

106

Ad achetna decreti disciplinaris De> oneribua miaaaruni alilmque piis diapoaftionibusl.

Innovantur hic decreta Tridentini et constitutiones Urbani VII.I, Innocenti» XII ac Benedicti XIV. quae sarta, tecta manere iubentur.

Qua in re duo consideranda.

1· Timendum, ne ex frequenti allegatione sive concilii Tridentini, sive pontificiarum constitutionum, occasio detur orientalibus suspicandi, ad *latinam* disciplinam eos fore adigendos. Haec autem suspicio declinari, vel saltem imminui posset, si praedictorum decretorum vel constitutionum dispositiones ferme ex integro sancirentur.

2° Quae animadversio maioris ponderis esse videtur in casu, siquidem in constitutionibus Urbani VIII et Innocentii XII. sublata episcopia eorumque synodis qualibet facultate, reservatur apostolicae tantum sedi reductio onerum missarum, et alienatio fundorum capitalium quibus eadem onera sunt adnexa: dbmum fit potestas generalibus aut provincialibus regularium suscipiendi onera perpetua miaaarum, quae omnia orientalibus insueta sunt.

' dMMnadvsrsttmes secrrfarM ComMwswnt· pro *rtbutOrien· totomu* £m hacteaos ineditas sti alias id gtaas ex ipso ancioris autographo descripsi.

Praestaret itaque solerter inveutigare, auditi» patriarebi· orientalibus, num huiusmodi reservations» gravem difficultatem exhibere^poaaent.

11.

Schéma decreti de abaervaatia ritualia Remaai1.

Cum exterior Dei cultu» ad fidelium erfca divina mysteria pietatem ac reverentiam fovendam maxime conferat, Romana eccleaia vigilanti cura omni aevo in id incubuit, ut in divini» celebrandi» officii», in sacramentorum adminislratione. ceteriaque ecclesiasticis functionibus peragendi», ritus antiquitate originis venerabile», consuetudine recepti, significatione fidele», et splendido quodam ac magnifico apparatu praestantes adbiberentur.

Huc epqctant, quae prudenti ordinatione decreta sunt, ac summo studio et labore exeeutioni mandata circa breviarium-, et ﾂniseale nec non circa pontificale ♦ et caeremonialo episcoporum5.

Quod vero attinet ad rituale Romanum, illud non minori cura et labore concinnatum, rec. me. Paulus V praedecessor noster, ut tamquam ad publicam et obsignatam normam sua ministeria peragerent qui curam gerunt animarum, unoque ac fideli ductu inoffenso pede ambularent cum consensu, observandum summopere omnibus commendavit6.

Quoniam vero usus illius. Deo benedicente, et s. sedis hortationibus et impulsu, plerisque in ecclesiis receptus est, nos tempus advenisse reputantes observantiam eiusdem in omnibus catholici orbis ecclesiis latini ritus praecepto confirmandi, in quibus alii non vigeant ritus remotissima antiquitate venerabiles et seditvapostolicae sanctione muniti, volumus atque edicimus, ut in posterum in sacramentorum administrations ceteriaque ecclesiasticis functionibus ritus et caeremoniae in praedicto rituali Romano contentae et praescriptae ab omnibus religiose observentur.

Pro ecclesiis autem graeci vel alterius orientalia ritus catholici, volumus atque iubemus eos adhiberi debere ritus et caeremonias, quae in ritualibus earumdem libris ab hae a. sede recognitis et approbatis continentur.

ADNOTATIO

Opportunitas inducendi observantiam rituali» Romani in omnibus ecclesiis eruitur in primis ex eo quod in plerisque ecclesiis occidentalibus iam in usu est rituale Romanum, et quod complures sunt praesules, qui unitatis ritualia observantiam expetunt Quare consultoribus opportunum visum fuit rituale Romanum, suprema auctoritate institutum, ad universam occidentis ecclesiam praeceptive extendere. Ceterum, in praecipiendo usu ritualis Romani, prudenti quadam oeconomia excipienda erant ritualia illa quae longissimo tempore in usu sunt quarumdam ecclesiarum, exempli gratia Mediolanensis, quaeque apostolica sedes et agnovit et approbavit.

› Eius eiameu » canonists ('cmmisai«ni· pro rebus disciplinae abnolutui t'oit die 31 augusti 1H70.

9 S. Pius V ^mo›/ *a nobis* VII id. ini. 1666. Clem. VIII C'um in *ecclesia* 10 maii lttOW; Urban.VIll IXtinam *psalmodiam* »6 tau. 1681.

* S. Pint V prtmum prid. id. tal 1570, Clem. VIII Cwm MttdtwtmMNt 7 lui. 1604, Urb. VIII A't *quid ut* fi sept. 1634

* Ule^^VIII *E;: quo* LO febr. 1606, Urb. VIII Çuemtas *alias* 17 tan. 1644.

6 I'iem. VIII Omin novissime 14 iul. 1600, Innoc. X *Quamquam alias* 30 iul. 1660.

* l*aal. V *Apostolica» sedi* 17 inn. 1614.

11

Schema decreti de admlnlatraUone Mcramratonun

a.

SeÀame dserrtt d» Mcrement»» m genere.

Cum sancta quaelibet sancte tractanda eunt, tum vero praecipue, quae Christus Dominus in eccleaia •ua instituit sacramenta, quibus veluti ex fontibus immensae divitiae passioni» eiua dimanant, omniaque vera iustitia vel producitur, vel augetur, vel reparatur. Quae igitur ad ea rite ministranda, ac suscipienda, atque etiam ad indigno» ab ii» aréendos in rituali Romano praescripta sunt, eadem religiose servari, sacra approbante synodo, praecipimus: illudqua praesertim, quod ibidem edicitur1, iterum monemus, severeque mandamus, ne eadem administrantes quidquam exigant, aut petant, aut paciscantur; sed ea tantum, quae, peracto iam sacramento, eleemosynae aut devotionis studio a fidelibus pro loci consuetudine offeruntur, tamquam spontaneas oblationes recipere possint, nisi aliter episcopo videatur: abusum autem, »icubi forte apparere coepit, liturgicam linguam, quae pro Occidentalibus latina est, in vernaculam commutandi vel etiam hanc illi in ip»a sacramentorum administratione adiiciendi aut admiscendi omnino reprobamus, atque interdicimus. Insuper parochi», ceterisquo verbi Dei praeconibus inculcamus, ut saepiu» de eorundem sacramentorum divina institutione, natura, effectibus, necessitate, utilitate, atque etiam de caeremoniis, quas in iis ecclesia adhibet, earumque vi ac significatione catechismum Romanum prae oculis habentes populum edoceant, eumque ad poenitentiae praesertim et eucharistiae frequentem usum excitare non desinant: denique ut regesta p.arochialia ad baptismum, ad confirmationem, et ad^matrimonia pertinentia recte atque ordine habeant, eaque latina, non vernacula lingua exarata.

ADNOTATIONE8.

1. *Ne eadem administrantes guidquam exigant* etc. Haec quidem expresse ac speciali modo monere tum vetera, tum recentia concilia necessarium duxerunt. Inter vetera satis sit memorasse concilium *Eliberitanum an. 305, can. 4x; Bracar. III* on. *572, ran. 3, 4, 7, Emerit. an fib'fi, can. 9.* E recentioribus autem *cone. Medial, Ias. Carolo Borromaro habttum p. 2, tit. I § Cum sacramenta; Capuan. an. 1x59 p. 3 cap. I,* num. *VI; Urbinatem, eiusd.* an. *p. 1, tit. 3; Ultraiect. an. 1x55, tit. 1V cap. I* § Cum *ex Christi, Baltimor. an. tit.* F *cap. I, num. 221.* Neque defuerunt querelae recenter ad s. sedem ex quadam regione delatae, quibus avaritia parochorum accusabatur, qui in admittendis fidelibus ad matrimonium celebrandum adeo duros in exigendis, et ad graviore provehendi» oblationibus sese exhibere di ·, ut complures pauperes ad vicinam regionei nsire satius sibi ducant, ut facilius ibidem . m 'ia celebrent.

2. *Abusum autem, sicubi* etc. De hoc ,ue main non ease tacendum, eique mature occur him esse, concilia quaedam provincialia recenter › ra iam censuerunt, inter quae *Strigoniense an.* . \ *tit. 3* § 1, aass. ». Recentissime autem ex infehei quadam regione pervenit ad spostolicam sedem

i Ex adnotatione quadam a Uudnvico Jacobtai. Commissioni pro rebas disciplinae a secreti», die 10 eeptembri» 1870 exarata, hoc schema decreti consultoribus distributum fuit, ut illnd in trutinam revocarent in congressu die 15 eiusdem mensis habendo. Huius vero congressus qui» exitus fuerit, fateor me ignorare.

1 2>e its, çuoe >n stk'ramenforMm *administration» generaliter observanda sunt, $ Illud porro.*

acerbissima catholicorum querimonia de tyrannie· sui principi· lege, qua adiguntur tatinam linguam a sacns ritibus abifcere. eique lingua^·, quae ipaiu· principi» propria est. substituere. itemque de ab* iect<» Alicuius parochi animo, qui eiusmodi legi, quae »<hounati viam aperit, formidine poenae ae»· accommodavit

3. . *etiam (U ederemoniit* etc. Hac •cibret .ratione occurrendum ^*»t incommodo, quod tamproUrp protestantes ecclesiae catholicae, quae liturgicae linguae ut-um semper tuita eat. obnciebant. nunc nutem imperiti quidam catholici incaute repetunt, populum nihil eorum -intribuere, quae m adnnniMtrandia sacramentis eetfl^aia precatur. 8i enim parochi caercinoniH·.* identidem exponunt, populne tu, qiue debet, profecto intvihget, aimulque veterer· 11 ad it >.·««·*, hturgica lingua religione strvnta. cuModivatur

^4 i>»ηιφM* ut *rrjrffa* vic Merit»» eadem haec prae·»·] t o»o·, *an* /'·'-*■. *til.* K. cup. 1, *tini/ι*

b.

S"hnna li'i rtfi <le baptium·».

Iiιρ: -tin «i.r.itiH'Hiim .leli-rnm· -aluh adipi«-π··1.'ι« 'innmr. m ‹ e^.iriurri. idemqut» prae.'lanssiluu" t. nt ,i> -t tnti-Miiiuni Dei beneficium, q»o> in 4d>«p' › · ■ d.voiam .4f-urk,'mi»'«. et in templum'

/, ·. · . t· idfri..].jt· <·--,· I·d e.it per^oh.i. quae m»· », ' μ t; i) id l i·;, ,v Limam prImun11■I .γ Id ipsum ■ .w! m·» l ›Aequantur <|ii aTl mediet*·, n» i'. .-u ·" ■ ■■u. 'j·iltò · ha msiructione indigent. . j a· q m· ɪ. id d>«iet t e 'pits, quantum in r,·»!'· ' ·«>· '· .'mdui η:·.'l'ıı» exercere, nisi prius id . i.· IDtT'ia >»d hoe sacramentum recte m · i ··.·◄■ . i-qm· moneant, lit in voJem con-"V,- . ier. et muter praesertim, s: ·<·-:<"* -mt. -jtmwsi ilKu t de «-tu» collatione -.■r \1 fl aL' rviMiinnri dr.meps pusamt.

i i n xi··., j, H certuin aeterna cuiusvis salus pojn n· : d.-l>< ;t. quoties*unque dubium, non quidem temerarium, «vd prudens occurrat de collati baptismi siw ventate sive validitate, eundeni sub c.»ndiii"ne conferre non vereantur iux^a ea. quae d<·< ri S Leo Magnus m epistola ad Rusticum NariinijHiKcin'. et in altera ad Neonem Ravennatem1; qimd isnien, si tempus pgtitur. (ej Audito'prius, in difficilioribus praesertim casibus, episcopo,fieri debet, (/> et rnnsduhi» quidem secreto, (y) Quapropter vxp.siri. ac derelicti infantes, etiamsi schedulam habeant ignoto auctore conscriptam .de baptismo iam cdhitc·. msi teste aliquo, aliore monumento, opportuna inquisitione adbibita, eius rei verita· comprobetur, sub conditione baptixeutur

ɪ a *orat.* <0, J|. M *urm.* ɪ *dt naiiv.*

*t * ‹ I.,\ i' il Wm« II Inquit* Id *et* 17.
' › i I.A Vin,U,a. (XXXVL

Ad eoe autem quod attÎMt,~quA «λ haereai m catholicam ecclesiam revertuntur, et ab haevehoo ministro baptiaati sunfT (À» de his regulae instar tenendum est. non ^ontinuo, neqne indiacrimiaatim, •ed delata, nisi periculum in mora sit, ad episcopum causa, dihgcntique instituto examine, eatenus tantum baptismum sub conditione iisdem ministrari debere, quatenus dubium aliquod prudens de valida eiusdem collationb supersit, ^i) Nihilominus in illis regionibus, in quibus episcoporum ludicio perspectum est, communiter apud haereticos consuetudinem invaluit·· illum invalide conferendi, iterandus regulariter sub conditione erit. mai Je valida collatione indubie constet, quamdiu limen praedicta consuetudo durare censeatur qua do re in synodis tum dioecesanis, tum provintiivlibus inquoutiooem facere epn»c<q»i non omittam Quotiescumque vero iterandus est, primum abiuratu» haeres»* excipiatur. deinde baptumui» secreti» sub conditione conferatur, ac denique sacramentelle confessio vius, qui ita baptixatus est. audiatur, v' caeremonias autem, quae m adultorum baptismo praescripta»· sunt, etsi ordinario servari debent, rationabili tamen, graviquv causa interce.· dente, praetermitti. vpι.*«·*·pι ludicio. posse in cius modi baptismis indulgemus i»a'·

I>c acatholicoruin infantibus, si forte, quod aliquando usuvenit. »3 rn-h-inum catholicam deterantur. seiant parochi, vitae periculo excepti·, non posse ad baptistuum lyiniiftt. nisi alteruter saltem ex genitoribus, quixe genituri· h co est. consentiat, et euraiurum ò polliceatur. ut m catholica rehgmne edurentur Fih"» item infidelium, nisi rationi» usum iam habeant. ae '·ponte id catholicam fidem accedant vel m certo Miae periculo »n»t constituti, baptizari ab-que c h m'Iimi altvru'rius cx gCnitoi ibus, \vl eius, «μη m matctia fidei eoruui 1oι··» habendus est. prohibemus iuxta ·'ou-titutioH»·» praedi-cessuris η>·.*îπ Benedicti \1V *I'o-trtmo* mrN»*' februarii 1<4". et *i'robf tr* Hi.».·/]S dec ITM At si quispiam ‹ x n* temere ab aliquo absqu·· dirto ι-<·ιι sensu bapUzatus fei nt, rem par-iMm-ad episrepuni itvfvrat. qu. dinniti·· curabit ut i· m ehriMian.i ipsum baptiza»n. severe pro ratione culpae animadvertet

(«>) Denique ut revetentigp tanto sacramento debitae consulatur, vehementer inculcamus, ut quibuscumque in 4i>ris"abusus irrepsit illud extra ecclesiam. atque in privati» domibus conferendi, omnino evellatur1. ai quando veru, necessitate urgente, conferri domi debuerit, quamprimum qui ita baptixatus eat ad ecclesiam deferatqr, ut caeremoniae suppleantur1· quo tempore de modo collati baptismi parochus sedulo inquiret, ut si defectu aliquo eius validitas laboret, infaotis saluti providere opportune ponit.

ADNOTATIONES;

(n) *PartHtft ùhntidfiH admpn^ant* etq. Visum est non debuisae de hoc vitio taceri, cum sit valde commune. Itaque vix ullum eet ex concilii· provincialibus. quod eadem non moneat; quibus quidem concilii.· oecumenici auctoritate robur addendum oeae, e re existimatum eat, ut in re Um gravi parentum socordia excitetur.

KÔ) Noepaux popWam *montant* etc. Haec· gene-

T (Um. «m. *Raptxtmo.*
*' Rit.. B *ʌ Dt bàptûandù farmtli» S Opport****

talis pàpuli iasitaciio merito inculsate «ai otiam a a. Qarefe m couse. *Hediolon. 4, p. ».* Nue autsm aaalto Baffe id eommoadaadum esse, iaa plura viderust ex rcoeatibss eoaeüife provinoialibus, iùter quao aatia ait nominasse âaaaa. «a. *185<t, Ht. 3, cap. », f Quand; Vonat. «"■ 1859, "*■ 92, (»,* a. *St ; I'IInud. an. 1865, M. 4, cap. »,* J Cm» *l»tU*

(e) Id iptum smlcs· ete. Haoo quoque a. Carolus in auia conciliis provincialibus commendare numquam destitit, praesertim eooc. pros. *5, p. 1 ;* ex conciliі» autem, quae recentar habita «uni, complura idem monere neceaaariam duxerunt, praesertim *Lufduneme* an. *1860, Deer 21,* mua. d; *Capuanum au. 1859, p. 3, tap. 2,* nam. *6; Ullraieet. an. I860, tit. 4, cap. 2,* β *Nt* fuMfaam.

(</) (JsoliescwMpMc dubiam aoa jut'dea· *temerarim/* etc. In atramqne partem eolet in hac re peccari, ab aliquibus quidem nimia formidine iterandi baptismum, qui proinde, niai dubium valde urgens ait, animae aecuritati, illum aub conditione iterando, providere detrectant: quod merito reprehendite. Leo Magnus in epistola ad Neonem Ravennatem: alii autem nimia facilitate qùemvis, de quo postuletur, aine ulla inquisitione et vanissim» de causia rebaptisant contra quos faciunt quae habet catechismus Romanus *l>e bapttemi sacramento* mu·. *56.* Itaque ad utrumque errorem vitandum animadvertendum esso duximus in iterando baptismo dubium aliquod *prudens* intercedere oportere, quod tamen ita prudens sit, ut temerarium *tantum* reprobetur: ne scilicet, ut s. Leo ait loco citato, dum speciem *aliquam cautioni»' quarnmu», damnum regenerandarum incidamus* animarum. Qua de re conferri etiam potest *cone. Bituncense an.* ■· *decreta* De *baptismo, § lleniqur.*

(e) riadito prius etc Cum iteratio baptismi res natura sua gravis sit, et non raro accidat, ut parochus. ruralis praesertim, minus, quam oportet, peritus sit. hinc necessarium existimatum est parochum admonere, ut antequam sub conditishe baptismum iteret, suum episcopum consulat. Additum tamen est *in difficilioribus ealtem caeibss»,* quibus verbis faciliores quidem casus omnino non excluduntur, sed simul efficitur, ut cum aliqua operandi ratio instat, non importune a baptismo conferendo parochus detineatur. Ceterum ei necessitas urgeat, quae expectari episcopi responsum prohibeat, baptismum parochi ipsius iudicio conferendum statim esse, manifestum est; adeoque adiecimus *h tempus patitur.*

(f) St in *adulti» quidem secreto.* Hoc quidem invecta in ecclesia praxis merito servat, ut infirmorum scandalo occurratur, cum baptismum iterari in eo vident, quem iampndem' veluti baptixatum habebant; itemque ut pudori ipsius baptisandi con•ulatur.

Quapropter etepotiti etc. Rituale quoque Romanum monet, infantea expositos sub conditions baptisandos ease. Cum tamen de scheda, qupe iisdem ?den(i4pm (ignota quidem manu) apposita reperitur, (flteote, baptismum fuisse iam collatum, fiientionem nt>n faciat, ex quo cuipiam opinio suboriri posset,/ oonditionatum baptismum eiuamodi in casu ease omittendum, idcirco expresse animadversum eat, eqntHLrium tenendum·eeae iuxta resolutionem s. congr. Concilii m *Romana 15 ianuarii 17»4,* quam refert Benedictus XIV *Inetil. VIII,* nnm. *8,* et iuxta doctrinam complurium conciliorum provincialium tum eorum, quae looo citato a Benedicto XIV nominantur, turf praesertim recentiorum, cuiuamodi sunt *Albimue an. 1850, Ht. 5, dsrd'. 2, «um. 2; Tolotanum etiudem anni ». 61; Burdigalenee etiud. an. tit.-i, tap. »,* eute. *3;* -Asafeteuem *1851,* η^K· Fis—ms m *Auttrio an. 1868, tit. 3, cap.* fi, f *Infanta», 8tripmmmu»* stead. o·. *Ut. 3, dacr.* fi,-nem. », et ali· noa panes. Oum ver· aliquando fiat, ut deprehendatur fe, qui iafaatam exposuit aut indicina aliquod, udo ilio «it, hstboater, idcirco additum est nisi tosto e/ifue ate.

(λ) De iis rspoloc *instar* tewsndum aat ate. Ite saepe a suprema Sancti Officii congregatione responsum eat; eaademque doctrinam bebent complura concilia provincialia, inter quae *Bardipaleum ass. 1860, til. 3, cap. »,* mon. *3;* Fiemsomo in *Austria* ou. *1858, tit. 3, cap. »,* s *Infant»»; Capuanum an. 1859, p. 3, cap. ». num. 17; Baltimarmut an. 1866, num. »40 st 242,* quae duo postrema testantur etiam de responsis supremae 8. Officii oongrsgatioma, ita ut secesse non sit eadem heie ad verbua referre

(i) *HUilominu» in illi»* rsgwmfau ete. Ratio huine dispositionia eet quod ia eiuamodi casa invalidités baptismi ipso iure praesumitur; quandoquidem ex iia, quae ordinario fiunt praesumptio luria natura ana oritur *Olo». 5 in L. Cum d» indebito fi. De probat.* Itaque heae doctrinam docuero complura concilia provincialia, inter quae *»tddimente* an. 1607 ab Albienai an. 1850 citatam; ipsum *Albiom** on. *1850, Ht. 5, dtcr. »,* nam. *4 ; Saunnu »iu»d. an.,* tit. 3, cap. *2, § Quoad;* HretmoMSterwiue an. *1852, p. 2, $ XVI, num. 7 ; Ultraioct. an. 1865, tit. 4, cap. 2, § Propter.* Quin tamen quidqnid eet contra regulam, id caute, et nonnisi durantibus iisdem cansis adhibendum est; idcirco ea verba addita sunt *quamdiu tamen* etc.

(41 *Quotiescumque nero* etc. Ordo hie saepe praescriptus est in instructionibus, quae a suprema 8. Officii congregatione petentibus datae sunt et ipsa rei natura exigitur; quandoquidem baptismus ante abiuratkinem indigne susciperetur, et sacramentali» confessio ante baptismum exponeretur invaliditatis periculo. Quod autem sacramenta!» confessio post baptismum collatum excipienda sit, suprema S. Officii congregatio non semel declaravit meritoque idem praescripsit concilium Wssratans *tterienee an. 1852, p. 2, § XVI. num. 8.* Ratio est, qnia merum de baptismo dubium non excludit eum, de quo dubitatur, ab ecclesiae corpore, neque ecclesiam 'liberat ab obligatione eum pascendi, adeoque ne ipsum quidem eximit a legia evangslicas, ecclesiaeque ipsius praeceptis observandis.

(/) Caeremonias autem ete. Ita scilicet rituale Romanum *til. D» baptitmo adultorum 9 Haeretici* erro.

(m) *D» aeathalieorum JUiia* ete. Eadem habet concilium *Baltimore»»» 1,* cbius decretum citatum et confirmatum est *in eone. Baltimorttui 11, an. 1866,* num. *229.* Item *Weitmonattirieme an. 1852, p. 2, § XVI, num. 6.*

(n) *Ftlio* autem it^dehum* etc. Quae heie praescribuntur consentanea iis sunt, îjuae docuit sanctae memorise Benedictus XIV in constitutionibus cilfitia.

(o) Dsmgws «t *reoerentum* ete. Necessitas cogit do hoc abusu loqai; quandoquidem per plura loca propagatum fuisse constat Itaque etiam concilia provincialia merito adversus eum vocem suant extulerunt, inter quae *Romanum an 1725, tit 26, oap. 3 m fin»; ürbüaàenu an. 1859, p. 1, tit. 4, num. 13; Profente 1860, tit. 4, oap. 2, { Baptituti; Colocente* Hl. *3,* cep. *2,* § SocremantM· hoc, et alia.

Merna iterati d» confirmatione.

Poet sacrum baptisma mystico unguento in confirmatione delibuti sancti Spiritus armaturuB ind<-mus, ut adversus oppositam potestatem cousista-

·. Petr* Pwbil MtaMukMik, r4mn *M·· RgteMt •t M*€tom p^tHUB iMtktote toMHNNttt WtB *BM differendam poet baptismum isiramintl huiMvirtutem, m mo laeta·· hvMfaU fraUwia 10· eoatortor, - quo aaa· u^aa [redacted] Mmlm extorsit"*. Qm4 Mm· praeoortim temperibus, quibus grjrvBra advotuM Idea, boaeeque mores ia> gruunt/ eertamiM, m uMgie «araadaa mm, ImR alias 4oe edmoauimw*: aaa· Mtem, muto Mcamssko conoillo aobiscam aaa dooeruoate. episeepte iaeuHraue, ut caveant, M MgUM aiat ia bee «μ - ferendo aaerameato, aev· baptiaatae a aaptaaMo et supra adveram maligno· epüritM eoUaetaatM «pelaU bac Mneii SpiritM unetioa· aorroboraro praetermittant Itaque ia eivitato quotenni·, in dioocmî vero tempore visitationi· aollemniter tiled ministrare noa negligant*: tnmqne ipei, tarn etiam parochi fidetee moneant, quemadmodum in coastitutione £tri patieretis 2fi Mail 1743* praadeoessor noster Benedictu· XIV iam doeuit, licet qiuunodi necewitatem hoe •aeramentum non habeat, ut riae eo aalvua quia eaae npn poaait, «m tamen reatu peccati gravia teneri, qui cum poeeint ad ipsum aooedere. illud renuunt M négligent*. Cumque alicubi ntoa inoluerit (e) perpetuae eoclMiae praxi contrarius, ut ordine praepoatoro iia tantum confirmatio ministretur, qui ad aacroaanctum. eucharistiae sacramentum admieai iam faerint, emendari hoc omnino volumus; praesertim cum ab armatura arteri non debeat, qui advenus hoetem iam coepitpugnare, perspectnmque ait, quod ait doctor Angelicus', multo· in puerili aetate propter robur Spiritus sancti perceptum fortiter certavisse pro Chriato.

Quo vero debita cum reverentia suscipiatur, episcopi tempestive parochos moneant, qua die hoc Moramentum ministraturi sint; parochi satem oonfirmandos rite praeparent, atque omnia ordine disponant. sdultoaque doceant, nonnisi Mcramentali prius confessione mundatos ad hoc Moramentum accedere oportere.

De infantibus voro in perieulo vitae constituti· (4) pertinet ad epUeoporum charitatem, ut hae quoque gratia, ei commode poeeint, eoa augeant, cum nosse probe debeant, se ita effecturo·, ut iidem in resurrectione perfecti appareant, maioremqna gloriam oonaequantur*.

ADNOTATIONB8.

(a) Cumque alictebi mor tneteeril etc. Negotium facessere nemini debet, quod hic abusus, quaeoumqno tandem csum Fuerit, immunis ab emendatione transierit in duobus conciliis provincialibus anni 1850, hoc est in Senonenei, et in Toloaano, nec non etiam in Lugdunensi anni 1862. Notum quippe Mt ac saepius declaratum, examen, quod de conciliis provincialibns apud e. congregationem Concilii instituitur, «d omnimodam, propriequs dictam approbationem nullo pacto mm directum, aeque raro fieri, ut quaedam emendation· digna distimulentur propter peculians sive temporis, sive loci, sive personarum circumstantia·. Ceterum confirmationem ante eucharistiam conferri expressa votuit concilium tvs Λ bmlmmi tatvII^pratiMi to μ μ Iμβ •Ma, qu·· h oeefcaMlieae requiri, atqae ad OMbtfMIM Ü^oitatMi pwÜMto· ot tMftnROti· potiM ad aaaa, qnaa· et IpM ad eoafimatioMui praeparatio·!· Jeee ait Neqa· asagis altara valet retia, nimirum at uberior ta eoelrmstion· ·ημ4-piaada ai* fruetM. Cast enim ab mu rutionia pugnaro eu· sp/ritibM malis pueri indpiaat, ai parati· a Cbriste aratio, boo Mt sacramento confirmationis iqtarea privemur, id aoa fractal, aeque utilitati, aed ἀφοο Mt aoeansesdum. Quamquam hoe generaliter MVeadum oat, no alicuius ratioai· specie. qua· forte occurrat, vetuetisaima. atque uaiveraalia eccleaiae praxis convellatur. Quod «niai ubique ac semper ecclesia tenuit, id non sine maximis rationibus faetnm Nisae, tenendum Mt Quid quod, septennio vix exacto, quo. tempore ad eucharistiam nemo admitti solet, tonsuram conferre per oanonea licet cum tamen quempiam, qui confirmatus iam non ait, ad tonsuram admitti iidem canones retent? Quid quod ai ad eucharistiam omne· promoveantur, antequam confirmentur, ansa plurimis praebetur confirmationem negligendi? Omittimus cetera.

(4) /fac, recte ait Catalanus CoMsveat. m *ponti/. Sont. p. t,* M. I, *§ I*, hum. 6, specter· *ridentur rerba pontifical»»* initio *raeitata: Pontifex infante»... eanfirmare eolene* «tc. Conferri etiam potest *Suara** ia Λ*part. diep. 35, eect. 3, § Circa tertium.*

d.

Sekema da eanetieeimo eucharietiae eaeramento.

Admirande charitatia effusio, qua Christus Dominus in venerabili eucharistiae sacramento semetipaum. nobis donavit, adigit nos, ut religionis gratique animi sensus in fidelium pectore omni ope excitemus et foveamus, invidiaeque satanae, qui farere adversus illud nunquam desinit, quantum in nobis Mt, resistamus Quod igitur omnium fidelium, nedum pastorum, exprimere lacrimas debet, id nos, sacroMncto nobiscum consentiente concilio, omnino detbstamur, Dei Filium, de quo Pater aeternus intrpducenq eum in orbem terrarum dixit: *Ut adorent* «mm *onenee etngaJi eiuel*, inter aliquas nationes, quae christiano nomine censentur, veluti profugum incedere oogi, civilibus legibus, aut magistratuum decretis Interdicentibus, ne publice ad infirmos deferatur, nove MCrae processiones, quas ecclesia ad •ius cultum instituit, et adversus haereticos semper propugnavit, habeantur. Quapropter antistites sacri omnem operam interponant, populumque fidelem doceant, ut ipe· quoque instanter postulet, neque unquam poetulare dMiuat, ut eiusmodi sive leges, sive decreta aboleantur, honorque debitus Dei Filio, •e religioni catholicae cultus sui libertas restituetur, quique illam turbare auai fuerint, ut par est, coerceantur. Tum vero omnM aive per M, aive per parochos, verbique Dei praecone· hortentur, ut quotiescunque praecelsum hoc et venerabile Moramentum *per* vias, et Ioda publica, deferri contigerit, magna cum frequentia, magnaque fidei *c religionis significatione illud comitentur, indulgentiis, quas pro tali honore ae rerereirtia haM apostolic· sede· largita Mt, iisdem saepius expoaitis. Illud «ero praeMrtim inculcari volumus, ut quam Mepimime fieri potMt ad idem sacramentum percipiendum fideles accedant; et ad pueros quod attinet, licet requirendum sit, quemadmodum s. Thomaa docet, *ut in-*

l S. Cyril. *HieroooL eatoA, 3 mpelaf.*
* 8ma *l De datu. eeA*
' *KnepcL Xeetie 8 dec. 1833, j Interea.*
* *Bened. XIII* m *oene, prerinc.* B···. an. *TT33,* tit. *cap. d.*
' *f III*, num. IV.
* Qr. sMsm *Marimue* P, *eruet. Inter nautae VIH Æal Mart. 1418* m *iatirrop. faciendie erupeatie d» luereei Wideff,* ssi *Hveei, interrog. 13.*
' *3, guaeet. 73, art. 8, ad. 3.*
I *Ceru.* Iteris. IV on. *839, cap. 33;* s. Thesa. *3, feaeel. 73,* •*ri. 8, ad 4.*

I r». *xcri,* r, *tMr. i, e.*

, qaaai per eet, pratabeantar, Mtm verberum Domini apaatelaa reverentiae aeaiaa araaataa parralaa iaarapaaib: Antia parW>i wtare ed aw*.

Cum var» frustra a4 pietatem poputas exetimaletar, ai eeatraria aaeardataa exempla piueboaat, •fllaiaat omni stadio apiaeopi, opportaaia etiam propositis poenis, m citata actiosa aat pronuntiatione missas Mlebrentur, oed ea immo aoa modo rituum, m verborum intogritate, veram atiaai gravitate, sine qua reversatis aaaa non potent, ut ad semihorae, si privatae sint, saltem accedant. Cetera astem omnia, quae ad eultum augustissimi huius sacramenti pertinent, diligentissime eum oaeromoaiaram observantia, debitoque modestiae ac pietatis habitu perfici, loca etiam, vestes, vasa sacra, quae eidem sive custodiendo, sive ministrando dicata sunt. maximo, quo fieri poteat. nitore, legibueque, quae B de illis ab ecclaaia latae iam ftiore, apprime servatio, haberi curent ut intueutee aspectu ipso ad religionis sensa excitari, et ad divinarum rerum contemplationem elevari se sentiant.

ADNOTATIONE8.

Visum eet incougruum, exemplique fore minimo boni, si toleranti silentio gravissima illa iniuria in Christum Dominum praetermittatur, aut levis quaedem de ipsa expostulatio fiat qua eum ad infirmos publice deferri, aut sollemni pompa per vias circumduci alicubi interdicitur; praesertim cum ab ipso Turearum imperatore haec non modo permitti notum sit. verum etism eximiis honoribus decorari.

Neque etiam omitti exhortatio potuit ad baed Mera mysteria frequentanda, cum fidelium pietas in hac re valde intepuerit. Omnino autem necesMrium visum est, coercere nonnullorum Mcerdotum in C agendo sacro irreverentiam, non modo quia pessimi exempli res eat, verum etiam quia in locis quoque, in quibua minus oportuit, frequentius in ea peccatur.

Cetera, quibus vigentibus legibus provisum iam esae constat, synodia dioeceaania, vel etiam provincialibus, ut eorum exeeutio rite exigatur, relinquenda esae cenauimus.

13.

Schema decreti de patriots.

I'ia mater ecclesia parvulos suos per lavacrum regenerationis Christ» renatos, sicut modo genitos infantes indigentes nutrice ac paedagogo, patrinorum fidei ac caritati ex vetustissima consuetudine commisit. Idcirco sacrum semper habuit ac praestantissimum patrinorum officium, quo ipsi apud Deum sponsores pro filiis spiritualibus adstare debent; iisdemque, in parentum defectu aut negligentia, sollicitudinem verae caritatis impendere, ut ad omnem virtutis rationem instituti paulatim in Christo adolescant, donec tandem viri perfecti, iuvante Domino evadant. Hinc cum baptismus sit regeneratio ad vitam spiritualem, quae per confirmationis sacramentum roboratur ao perficitur, ex patrini munere, quod in utroque sacramento geritur, spiritualis cognationis vinculum inductum est, quemadmodum ex naturali generatione oritur naturalis cognatio. Attamen doleudutn huiusmodi officium nostris temporibus adeo perflinctorie tractari, ut apud multos instar merae caeremoniae habeatur.. Parentes haud raro, non tam pietatis, quam alterius cuiusque commodi et emolumenti rationem habentM, non eos prae caeteris seligunt qui filiorum animie magia consulere, quam qui inopiae subvenire poeMi igaecaat aut parvipecMiMi.

Quamebrem ao tam natatoris diooiptiaae rutiunquam depereat, nae, sacro beo approbanto eoesiHo, tdeloa omasa ot praaeartim paroetM ac petrinos graviter monemus, ut sedata perpendant quM ab lio, qui bpe manas suaeipiust, praestari oporteat, Itaque petrini llios euoe opMtaaloo cohortentur ,ut mediatem custodiant, iuetitiam difigaat, raritateteneant, et sato omnia symbotam et erarienem dominicam eoa doceant, decalogus otiaii. et quae eunt Christianae religionis rudimenta* *. Haec enim suat qaao . Deo pro parvulis spoponderunt Parochia autem aliiaquo curam animaram habentibus mandamus ao praecipimus, ut ad boo munus, siva per m siva per procuratorem, obeundum, non admittant infideles, haereticos, aut schismaticos, non publico oaoommunicatoa aut interdictos, non publice orimi- noeoa aut infames, aut qui ignorant rudimenta fidei: continuo edoeentM fideles sibi concreditos non posse tam sancto munere, uti par Mt defungi, qui ab eoclesiae communione seiunoti eunt aut eiusdem praecepta manifmto et pervicaciter contemnunt. Kpisoopi vero sedulo invigilent ut haec a parochis exequutioni mandentur. Spiritualem cognationem, quae oritur ex Moramentis baptismi et confirmationis, ultra personas et grados a sacrosancta Tridentina synodo nem. XXIV cap. 3 De ref. matrim. praefinitas extendi non permittimus, nullamque eiusmodi cognationem aliunde oriri expresse declaramus; st quaecumque alia a praedicto Tridentino concilio constituta sunt, religiose observentur.

14.

Schema constitutionis de titulis ordinationum patrum examini propositum*.

epiaeopue stream *unorum Dei eacro approbante concilia ad perpetuam rei memoriam.*

De titulia ordinationum.

Quia (a) bonis suis temporalibus ecclesia mnltia in locis misere spoliata existit, unde fit ut beneficia pro titulo Merae ordinationis plerumque deficiant. et saepe etiam alius deeat aseris canonibus probatus titulns, quo caveatur no qui divino ministerio adscript! sunt cum ordinis dedecoro mendicare cogantur, aut sordidum aliquem quaestum exerceant; idcirco ecclesiasticas hac super re MnctionM. temperare, et ad praesentes rerum ac temporum circumstantias accommodare necesse ducimus. Itaque, Mero approbante concilio, decernimus ut ia quibus provinciis et dioecesibus neque sufficiens beneficiorum aut pensionum ecclesiasticarum numerur est, neque patrimonii titulus servatis Merorum canonum praescriptionibus constitui potMt, lioeat episcopis eos quos pro necSMitate vel commoditate ecclesiarum suarum assumendos iudicarerint, ordinare titulo patrimonii prudenti ipsorum iudicio congrui, ot maiori qua fieri potMt securitate constituendi; et si nec ita patrimonium haberi possit, eosdem episcopi ordinent titulo servitii suae dioecesis seu ecclMÎae, et de ecclesiastico officio provideant, quo decenter sustentari valeant. Curent sutam (i) episcopi sive per oblationM fidelium, quorum erga ecclesiam pietas eum in finem excitanda erit, sive per alia pro locorum opportunitate subsidia id obtinere, ut et is habeatur sacrorum ministrorum numerus quem Dei cultus ac. fidelium cura postulat, et eorum qui indigent inopia sublevari queat.

1 3, *enatet.* VO, art, *9, ad 3.*
9 *Marc. X, 14.*

ı 3. Augustiana
* Patribus distributam ia eoagngatioae gvasrnli U1X. VH I L, oot M4 a.

sisstjs··

labaetibas saeoaMs «x baaigeitate admimqp, freqaeae tandem evenit prepte» immiaatam beaeAsterum sedeeisstieoram sumerem. I
Veram rsssntiori bps astate maximas totam hoe negotium angustia· iamdin afibrt maltanun ragieuum
^ *"*!** *****
tissa oonstitai vix amgham posait la amlti· satai B
M · raffieiM· bonorum onclostaatiooruai «opia deeat,

q·· deficiunt. Patrimouiam vero non solam · multi· clericis non poseidetar, sed etiam quando possidetur, in sacrae ordination s titulum rite ot legitimo erigi saepe nequit 9·* plerseqae lego· civilss d· foeto impediunt ceno·' bos praescriptam hala· tituli firmitatem ac securitatem. Quare nullam penpideates viam, qua disciplinam eeaonicam hac ia re observare possint, moleetiseims* hae in re anxietate· episcopi patiuntur.

Eae autem vidontar eeee mot circumstantia· at, licet ea qua· de tituli· ordinationum hacnsqno provide statuta eunt quantum fieri potest conservari debeant, generali tamen concessione tollendae sint difficultates ia quibus tam episoopi quam ordinandi versantur. Hinc primo quidem innuitur nt, abi adiuncta id fieri sinunt, religioso etiam nono oboerventur es quae ds sacras ordinationis titulis canones, et praesertim Tridentinum concilium, edixerunt. Ubi vero nec sufficiens beneficiorum aut pensionum ecclesiasticarum numerus est, noe patrimonii etiam titulus ad normam canonibus determinatam exigi potest, ibi permittitur episcopis ut eiusmodi etiam patrimonium admittant quod praefatis quidsm sanctionibus omnino conforme non sit, prudenti tamen episcoporum iudicio in praesentibus circumstantiis sufficere deboat, ot maiori qua fieri posait securitate constituatur. Qnod si istiusmodi etiam patrimonium exhibere ordinandas nequeat, tum licebit episcopo eum ordinaro titalo suas dioecesi·, in qua ei ecclesiasticum aliquod officium committat, quo honestas sustentationi oit consultais. At firma omnino manet regain ut illi soli ad sacram ordinationem admittantur, qaos pro ecclesiarum suarum necessitate vel utilitate episcopus aasamendes iudicaverit. Quam qnidwn ia iis qui titalo patrimoaii vel pensionis eoelseiastieae ordinantur stricte observari voluerunt concilium Tridentinum, seen, XXI cap. 3 De reform., «t ses·. XXIII cap. 18 De reform., et Romani pontifices, e quibus citare safficiat Innocentium X1U constitutione Apostoliei mûtisterii 11 mai 1738 et Benedictam X1U constitutions la *upy* 36 septembria 1734. Multo magis servari ismn régula, debet in iis qui nullo alio quam dieeoeeis titulo ordinantur, cum fo ipso profecto operam in sa praestandam indibst, qnae absque necoaaitat· vel saltem utilitate non ooMpitar.

(6) Propter bonorum sededastieorum passim defectum, et maiorem ipsam circe ordinationis titulum concessam facilitatem, addenda videbatur base generalis admonitio, ae ob facultatem temporalium eareatiam minor sit quam cultus divinas et cara fidelium exigeât sacrorum ministrorum numeras, aut elerisMrihua eam anima mlnirirnram aaaseram assume··, ·sremqes, abi spus tarit, indigentiam sab-

·Ma merite· et soulev·! negritadia· impedito· qaonstaae ia vinea Demini laborare pergant, poeaMari· tat prsvisfo indnaata abi de vita |t honestate derisorum 'astum eat

D· impedimentis mrfrimpull, m «petdathn de impedimenti· eoguattouis legali·, publicae heueetatta, et affinitati·.

Osp I.

Dt impedimenta cognationi* *Itgelit.*

Ad eliminandae quaestiones ex varietate legum eivitiam atqao ex non concordi doctorum interpretatione exortas super impedimento cognationis legalis, riusqao oxtoasioso, sacro approbante concilio, statuimus, sx adoption·, prout apud diversas gentes civili Isgo constituta est, cognationis legalis impedimentum induci. Qsspropter inter adoptantem ot adoptatam, haiuqne filias, item inter adoptantem et contagem adoptati, et inter adoptatum et contagem adoptantis, resoluta etiam quocumque modo adoption·, matrimonium consistere non potest. Adoptatus vero cum filiis legitimis et natursllbu· ·doptanti· nuptias invalid· contrahet, qusmdiu filii ·ab potentate patria maneant vel duret adoptio. Neque ia posterum cognatio isgalis ali·· persona· attingat

Cap. II.

Dt imftdiettnto ptMicet koatetetit tt affinitatit.

Institiae publicae honestati· impedimentum, ubi matrimonia quacumque ex causa nulla sint, prorsus tollimus. Quod si copula carnali ea consummari contingat, affinitas exinde orta secundum gradum non excedat

ADNOTATIONE8 PRAEVIAE.

Inter alias quaestione·, quae in Commissione pro reformanda disciplina ecclesiastica pertractatae sunt fuere seqaeatae: I. An rupeota AoWo od praesento* tempers··· oirrum*tanti·* iu* sedsSMStiam *eliquem* rm jsrvf earreetienem *tire· iatptdietreie eogaetiomt* aatvraii* «* *q/fiaiiatit, see* non oegnotienu *tpirittuUit* F II. *A»* pre *rptntalibut* eligua /erme *ttut* prerscribenda ad pectam reddendi irrita fwwenmgue *alie,* fees as*ftrnu mita* nen /ormlF Cum vero fusius de prima eeeet disputatam, reverendissimi consultor·· iverant inanimes in sententiam, niAil vsss maewmdam negne en*freMtu* rwnotiorstns basas *Mi*faer cepwetienis natandi* *tt* <tf(asMw, ai «nat tertius *tt fWtu,* Animadverterant siquidem a) retento tertio et quarto gradu manere principium *er* ·tefrimeefo te /amiti·*fieol,* qaod facile despiceretur occurrent· uno ex istis gradibus remotioribus cam propinquiore; b) banc legem, si a tempore concilii Lateranensis IV observari potuit fitcilius nunc retineri, eam matrimonia utra familiam minori dispendio contrahi vslssnt ex commoditate itinerum ·t relationibus commercii; o) rotantia his gradibus sic dictis minoribus tutius legem in maioribus ob-

petitam W; d) apqM ruapaeteai habeadum mm •4 «hÜM oodioM, qui hoe gradasaw attoadwt, Ma a Marano haa· viderotar ana mo m retiuaed··

tiam diapeaaatioaum reputandam aaae moMpnm removendi impadimenti, oum dispensatio Mmpar doter propter aliquam caaaam, et petitionee dispeAaationnm multam eonferaat ad oonfovaadam communionem fidelium oum ·. aede, quando vix alia eat hodie oocaaio MCMearfa huius retinendae naeeaaitadiaia.

Quod postremum motivum suasit no tatorum minorum graduum diapenaatio par delagationem decreto conciliari faciendam epiaeopia remitteretur. Hoc confirmabatur duabus alii· animadversionibus, nempe fréquentions tunc futurae quam unae et pene necessarias dispensationes in qnolibet casu, ot a. aedem facilem ae exhibuisse in ooneedsndis epiaeopia facultatibus, cum id in bonum fidelium fi tondere perspexit.

Quae de cognatione naturali diapoaite aunt, eadem de affinitate eoae servanda placuit, cum vetua regula canonica ait a concilio Tridontino quoque retenta, affinitatem ex copula maritali ortam eodem modo ac cognatio naturalia esse ordinandam.

Circa cognationem apiritualem reverendimimi consultores pariter putavere eam esse retinendam, et nihil eaae innovandum, cum hoc impedimentum, quemadmodum eat a concilio Tridantino cohibitum, nullum importet observation·· dispendium. Quod vero apectat ad interpretationem decreti Tridontini concilii, proviaum eat in altero decreto Dspatrmis.

Quoad alteram quaestionem reverendissimi consultores considerarunt difficillimum eme et ex experientia vix poaaibile ut aponaalibua aliqua forma daretur, quae et facilia obaervatu et univeraalia existeret. Pluries revera bac de re actum esae C memorabant apùd a. aedem petentibus epiaeopia, et post diuturnas concertationes nihil eme innovatum. Animadverterunt praeterea obligationem naturalem non eme alicui formae subordinandam, nisi gravissimae occurrerent causae, quas subsistere eia visum non eat. Potissima enim causa ab episcopia allegata ea erat, ut concordia exiateret inter iua canonicum et civiles codices. Iam vero ex una parte perpensum eat diversos Codicés civiles pro divetoia nationibua non eamdem sed diversas praescripsisse formas aponaalibua, at iua ecclesiasticum unam tantummodo esmqua universalem debere praescribere. Ex altera vero parte considerarunt inutiliter omnino quaeri hanc concordiam; cum civile· codices, etsi formam aponaalibua praescripserint, ex iis tamen nullam induci matrimonii celebrandi obligationem reoognoaoant, et multo minus impedimentum publicae honestatis exinde oriri confiteantur. Retinendam D proinde consuerunt esse vigentem legem, spopyalia quocumque modo inita (nisi aliud obetet ration· personarum) valere, et ex eis induci publicae honestatis impedimentum ad primum gradum, oum publici mores id etiam hodie postaient, aient antiquitas postulare ethnicis quoque iuria consultis visum eet

ADNOTATIONE8 AD PRIMUM CAPUT.

Ecclesia cognationi· lagalia impadimantum ax civili Romanorum iura aaeumpait. Ex innovation· autem a lustiniaao indocta intai adoptionem*at ad^ogationem, diaputatum doinde aat a doctoribue, an cognatio civilia non colum ax adrogation·, aed atiam ex adoptione nasceretur. Similiter cum adoptio apud diveraaa gantae obtinens perfectam imaginem non referat neque adoptionis neque adrogationis romani iuris, a doetoribus pariter diaputatum eat, an ox tali adoptione impedimentum cognationi· ttoaa (qaateumque ain ferma ait) uuva aeeeaaited· axargat, atetetam. «at ax qaavis xdoptioa· eogaatiaaaa tegalaae exurgere, aicut ex pabhrda moribes ia aoAaihM quoque civilibus roMptata aat. Haa aataai aovaai decretam eaeaoaum aat at raapoa·ioaiha· datia a ·. Poeaitontiaria at · «apra·· congregatio·· a at univeraalia Inquisitioaia. Motor· sufficiat unam vel altar». Rafartqr ia 1 W *XII* a. *30* reapons. a. Poeaitentiariaa d, Laaaerre vicariam generalem Potroaoreaaaaa propoauiaaa dahium seqasns: .Cun ia regap Galliae adoptioni· iua modo legaliter (ax eodiee Napoleonioo) ait raeeptum, qaaaritar aa eanonicum impedimentum adoptioni· dirimana locum atiam habere dabeatt* Et a. Poanitontiaria raapondit: „Affirmative, ai res ait da adoptione légitima inita*. Parifar a.I congregatio Romanae et universalis Inquisitionis, nt bebetur authenticum exemplar, in· tom. XXfitHI, n. 249, reapona. a. Poanitentiariae in NaopolitaM ad dubium »An qdpptio celebrata in forma praescripta a codice civili regni Neapolitani (eat forma codici· Napoleoniei), producat neo ne impedimentum canonicum oognatioaia legalia dirimens matrimonium t* reapondit sub die 23 febr 1863 q^irmetiee.

In schemate autem addita sunt verba «r adoptions *Ugt atili* eoiutitata, ut significetur non solum adesae debere /actam adoptionis, sed etiam quod boo tactum habeat admmirâlatm iuria, id est eu iure flat ot odA&tis sofrmnitatites a lege regionia praescriptis. Ex .defectu aolemnitatum non inducitur cognatio legalia. Sio apud Ferraria v. matrimonium art. 2 additio ex noviasima Romana editione notatur casus sequens: „In Bulgariae provincia mos eat ut patreafamiliaa aliquando sibi in filios adoptent a&aque tamen *ulla iuris lolrmxilatt* aliquo· puero· et puella·. Huiusmodi adoptati communiter inter catholicos ibi commorante· veluti filii legitimi reputantur, adeo ut in haereditate etiam succedant Supplicatur ut declarare dignetur ·. congregatio an talis adoptio impedimentum pariat eepoationis lopalis. Et in congregatione generali 8. Officii habita coram sanctissimo die 16 aprilis 1761, sanctissimus declaravit praefato in casu nullum existera impedimentum.*

In enumerandis pariter personis, inter quas contrahitur hoc impedimentum, sermo habitus non est de dtocendsntiAas adoptati, cum isti ex lege adoptionia communiter recepta non transeant in potestatem adoptantis, atque tunc etiam inspecto iure rornano non contrahunt legalem cognitionem. Fit exceptio dumtaxat quoad filias adoptati ratione reverentiae ab iis adoptanti debita, et consuetudinis quae inter easdem personas intercedere neceaaario debet. Similiter nec de coodoprieu facta est mentio, quia de iatia eccleaiae canoneo, ut notant communiter dootores, numquam aunt locuti.

Addita aunt ultima verba ‹w j ^{s}m m poererum eta. ut corrigerentur vigentea canonea qui loquuntur de cognatione legali, quae attingit aacendentoe adoptantia et deecendentee adoptati, cum de adrogation· iure romano inducta aerato eet.

ADNOTATIONE8 AD CAPUT SECUNDUM.

Postquam matrimonium, quod vocant civil·, infelicitor invectum eet, casus multiplicantur In quibua ex matrimonio invalido nondum consummato oriatur hoc impedimantum publicae honeatatis et quidem naqua ad quartum gradum ex iure vigente, quod non poteat abeque diapendio tolerari. Similiter, quia matrimonia haec civilia a gubernii· exiguntur ante celebrationem matrimonii coram eceleeia, evenit ut Christi fidele·, qui velint eccleaiae lege· obaor-

τν», m froquentent naM adttnplendl ομρομοβlμ - a mere civilem, «t ü m melrimoel·· N« intondeute· celebrare, noe hnpodiaaeata· psHtM htuiifalfe iuenmiat ludeee* et, ad hee feri prueeurtim aitarai difleultatae preoeuveada·,'vieu· ait taUara publicae boaeeteti» impedimenta·, quotiee aiatri-■oeium ax quacumque oauea faerit invalid··. Noa eruat pariter concorde· doetoreeeuperInterpretatio·· cap. IV cone. Trid. aaaa. XXIV, De rafora. matr., aa ooneiliam loqueretur deoopula etriete fiwnieerib val de copula etiam habite ia aatrimouio iavelido, quod poat inverte· *Mt* matrimonia)· eaepiae oveuit Ut eoutrovM·· oeeeot, et fruquentie oaene diependium »vitetnf^â®BiHm eetallaitatea exorta· ex coneummatione aatrimMibquaMmq·· radon» invalidi eeeundum grade· non excedere.

' Mtema deccuti1.

Capet I.

*O** qpoma**M

Ad praecavenda· fraude· attaque incommoda avertenda quae ex elandeetinie aponaalibua frequenter obvenire nolent, volume· atque deceraimue, ut eadem in poeteram ı per eoriptara· utrimque contrahentia manu aignatam, aut aaltem coram duobna vel tribue teetibua ineaatar; eeoue aullim aint robori· etiam ia foro oonaeientiee, nullumque propteraa ex iia impedimentum aivo dirimena nive impediene oriatur. Ut autem hoc decretam cuique facilia· fanoteeoat, animaram rector·· in nia ecclesiis frequenter, primo praaeertim anno, populum de eodem moneant illudque explicent.

Caput IL

Dt uuptdiuttui» eepaefroau lepoKc.

Ad eliminanda· etc. etc. ut cupra,'sub a.

Caput UI.

D· iMpedimcnto publie·» Aoecstaiu rt *aftmitatii.*

luatitiae publicae honeatati· etc. etc. *ut tufra tub* a.

OBSERVATIONES AD CAP. I.

Florie· anteaeto tempore apud ·. aedem, petentibua epiacopi·, actum e*t d· .ferma, aliqua pree-•cribenda pro aponaalibua, observandaqu» aub nulliteti» poena ai aliter contraherentur; nuperrime vero occasion» huius oecumenioae synodi idem poetularunt epiacopi complere·. Et cane, eum eponealium contractu· nulli addictu· ait formae vel conditioni, atque ut plurimum voce'tenue et abeque testibus iniri conaueverit; quoti·· contingat alterutra· ex contrahentibua aponeionia tuae poenitere, veritae hand facile detegitur, eum eadem ree quam alter negat, •b alio affirmatur. Inde vera lata patet via eodu-' condis puelli» occulta vel eimalate etiam faturi matrimonii- aponeione ; atque inde etiam caepe oritur diecrimen et 'pugna interiori· conscienbae fori cum foro ecclesiae exteriori.

Porro cum radix 'horum malorum in' defectu probationum oonebtat data· redditaeqne a contrahentibus promieeionia, remedium proponendum eet efficax eimnlque univereaie quo, «arta ı tecte manente libertate oontraheatin·, epoaeionie.ooruedeqt corte argumenta prueeto haberi poeeiat Iam vero visum eet id unum proponere ad eponeattn· valorem in poetem·, quo, euborieate dubio aotaquo lite, neo···· haberet index ««eleeieetieu· ed veritatem MgneeeMdMalbcnHateq·· eendentiam, nampe *mbatieMtn pereoriptaint· tel H* Mae. Bxeegitari quidem pitehict vel preMiàtia f*iUi μ * ·«-«iattr aaalaMW, rai pabUai ueteril qui ecripterum eoufieeret, val quid uttud alette. Verwuteaeu haoe remedia teaad autie expedite, neqne omnibue accommodata vie· anal.

t A4 erem eale»4ea «xeeapiaria buiaa aaheeaeti· babetar icta eaiaedvenio - LedoTto» Jaeobiel OamaUaei pre nbea daripUM* e etoetia preprie nui oaratei Jtrtl' afanaeaa 4aUe ramaimi·· Mamte 11 * anmgi» IMO ai âai U aep» M»ve *it* fanalitei al dea «api auUa «agneat·*'lagei· e aeU' tae-

1«.

totau «Hwtttatiaai· de civili, qnoad voeaat, matateMtcr

NFIRM* MPWrtNtl *Dtiftûn* φρτολiNîli

De avili, qaod voeaat, matriBoaio.

Quaocnaqae ad matrimonii inter fidelee celebration*· et vin pertinent eccleele Chriati collât* aibi divinitua potentate moderatur eo regit Dun vero eaeeularia atatuta de oivilibaa matrimonii eiuadeadeoereunt eieetibu», ad eooleeiactioam ordinatione· aio raterantur oportet nt eam neque praecurrant, aequo decorant, aed eidem plano oon-•entiant, atque adeo a matrimonio ip«o rato vel irrito prout ab eceleaia conatitutum eat, et in quo laieae poteetatia nullae «unt parte·, initium normamque deeumaat.

Cum autem quo indigniua praeatitutu· hio rerum ordo violatur hoc tempore ao aubvertitur, autumo cum animarum detrimento, eo atudioaiua et illi adhaerendum ait, et animarum aaluti contutandum; proptere·'noa, aaero hoo approbante concilio, eupremoe imprimi· populorum rectore· in Domino obteatamur, ut memore· chriatianorum matrimonium non proTania aed aecria accentori rebua, Deo qua· Dei eunt reddente·, divinam eccleaiae in matrimonium idem agnoaoere ao revereri non poatponant auctoritatem, qua anblata, familiae C bhriatiana·, atqiie idcirco totius aocietatia incolumitatem in maximum adduci diaerimen neceaee eat.

Fidele· quoque univereoa pro paterna noatra •ollicitudine monemu». et quantopere poaeumue requirimus, ut catholicae veritati· hae de re praeceptione· aedulo recelant, firmiterqoi- teneant, ex quarum exequutione coniugali· foederi· via opnta pendet ac robur. Sciant nullum inter ipaoa matrimonium conatar», quin una timui aacramentum ait, et quamlibet aliam inter eoedem viri et mulieri·, praeter aacramentum,' coniunctionem, cuiuecumque etiam civilia vi legit factam, non veri nomini· matrimonium eeee, aed turpem atque exitialem concubinatum. Sciant praeterea nulla unquata ratione valere eo»m Deo ehriatianoram matrimonium cui canonicum aliquod obatat diriment'impedimentum, nec firmitate unquam carere quod nullo exiatente canonico eiuemodi impedimento initum fuit Sciant demum nea aliter quam coram eccleeia matrimonium contrahendam eaae; ai aeca· fartum fuerit, irritum 'm nullum ab iia attentari contractum qui dirimente elaadertinitatia impedimento teneatur, illicitum vero, •tei rutum et verum, eoe matrimonium contrahere qui dirimente huiuamodi impedimento non obetringuntur.·

Quapropter Obi civile· lagee Batrimonielia conaeusa coram laieo magistrate declarationem fieri iubent, nonuiei matrimoniofln faeiem occleeiao legitime priua celebrato, et animo actum mero civilem exercendi,- lieebit fldelibua, ne et ipoi et prole· «vilibue priventur effpetibu, ena emitterel; •ia autem laiei magistrate· prine adeundi neoeesitatem tege· imponant, fae item erit fidelibua ilium adire, eodem tamen mere civilem actum explendi ani·». Poetquam vero eaoeularic poteetatie, logi-

1 Beeediata· XIV, UtaiM aptrteU··· *MtiUtat* «mt mM· 17 np* na*

bus morem ipsi goseosunt, non differant ecclesiae legibus parere, et eoram eadem matrimonium inire interim vero ob omni innuptis prohibita conversatione abstineant.

Episcopi autem tam in provincialibus et dioeceeanis synodis post hanc oeoumenicam oeisbrandia, quam extra, eas, constantem illam ecclesiae doctrinam exponere, atque inculcare non praetermittant. Parochi etiam, confessorii, aliique ecclesiastico ministerio operam navantes suam, qua data occasione, et consiliis, et monitis, et hortationibus, et eiusdem doctrinae explanatione, in eam eoram praecipuo studio incumbant, ut fideles qui eorum regimini ao disciplinae concrediti sunt e tot tantisque contra matrimonii sacramentum nunc grassantibus erroribus sibi tuto praecaveant, et Dei oceleaiaeque legibus pie ae religiose obtemperantes, sancte tractent sacramentum idem, de quo ait Apostolus: „Sacramentum hoc magnum est; ego autem dico in Christo et in eccleaia'*1, Ut tam sibi quam proli divinae gratiae abundantiam salutemque spiritualem conquirant.

ADNOTAT1ONE8.

Cum Dei ecclesiaeque hostes maxime conspirent contra sanctum matrimonii sacramentum, et mala ingentia induxerint per illnd quod vocant civile matrimonium; idcirco inter quaestiones die 6 iunii 1867 episcopis propositas, haec quoque erat: „Quanam adhiberi possint remedia ad impedienda mala ex civili, quod appellant, matrimonio provenientia!“ Tam episcopis quam commissioni 'nostrae visum est praecipuum remedium haberi in do ut falsa, quae circa civile hoc matrimonium, e^ civilis potestatis in re matrimoniali immixtionem, multorum mentibus insidet existimatio exstirpetur. Opinati itaque sunt consultores in futuro concilio disciplinare etiam condi debere decretum, ita concinnandum, ut quae alias hac in re a aede apostolica declarata fueruut, plane et integre proponantur.

Ipsis imprimis gubernantibus iura ecclesiae circa matrimonium Christianum in memoriam revocantur, iiquo monentur ne illa violari sinant. Fidelibus deinde ob oculos ponuntur ea, quae, occasione civilis, quod vocant, matrimonii, de valore vel liceitate matrimonii christiani dicenda sunt, quod spectat ad potestatem sive ecclesiasticam sive civilem. Dispositiones autem in hoc schemate indicatae ex variis sedis apostolicae documentis, sub Benedicto XIV, Pio VI, Pio VII, et sanctissimo domino nostro Pio IX emanatio desumptae fuerant; non tamen fuit facta singulorum citatio propter magnUm circumsțantiarum, de quibua agant, diversitațem.

Ex duobns principiis ad dogmaticum potins decretum pertinentibus pendent quae in nostro schemate habentur; scilicet, quaecumque matrimonii christiani celebrationem et vinculum respiciunt, soli ecclesiae nullatenus^ vero civili potestati competere, ,et matrimonium christianjim non posse ad instar civilis contractus haberi, nec separatum umquam in eo existera contractum a sacramento.

· Positis his duobus principiis, et diversis sedis apostolicae documentis supra memoratis, fluit 1* ipsam matrimonii celebrationem coram ecclesia fleri debere, et per se non licere nuptias ipsas inire coram civili magistratu. Consequenter non solum illicite, et invalide agere qui, cum sint olandestinitatis impedimento ligati, aliter quam in faciem ecclesiae contrahunt; aed illicite etiam agere reliquoa omqes aliter contrahendo, quamquam ii qui a forma Trideutua servande liberi suat validas nuptias ineunt, queumque tandem ratione sibi verum praestant mutuum consensum matrimonialem de praesenti. 3* Non aliter itaque conciliari posse ecclesiae iura et principia cum praescripta a civilibus legibus necessitate coram civili magistratu manifestandi consensum matrimonialem, nisi pro casuum diversitate eam adhibendo agendi rationem, quam praesono schema indicat.

Demum propter summam hisce maxime temporibus rei gravitatem visum est, eas ab episcopio aliisque locorum ordinariis, a parochia quoque et quibusvis in animarum cura laborantibus, partes esse explendas, quas in tine huius nostri eehematie descripsimus.

17.

Schema constitutionis de matrimoniis mixtis.

Pine episcopus servus sereorum Dei saevo apprêtants *concilio ed* prrpetaam *rei memoriam.*

De matrimoniis mixtis.

Graviter dolendum eat (a), matrimonia inter catholicos, et haereticos vel schismaticos, a quibus eccleaia filios suos magna cura semper absterruit, immodice hac aetate increbuisse. Pericula enim sive defectionis a fide, sive propagationis indifferentiae circa quamcumque religionem, quae matrimoniis inter dispares cultu initis certissime affutura Dene ipse frequenter monuit1, eadem atque gravissima ex nuptiis mixtae religionis imminere et experientia docet, et ratio ipsa suadet. Quapropter antistites omnes in visceribus leau Christi obtestamur, ut greges sibi commissos ab hisce matrimoniis omni studio nec obiter aut aliquando, sed perpetuum deterreant. Divina monita in sacris litteris pluries repetita in memoriam revocent, sanctorum patrum, sacrorum conciliorum, summorumque pontificum sententias, ao décréta exponant, mala quae ex talibus contagiis consequuntur oculis subiiciant ac praesertim religionis indifferentiam, qua nihif exitialius, nihil religioni inimicius, cum omnem religionem veram falsamque funditus tollat*. Tum vero causas scrutentur unde ea conciliari solent, ot fluantym fieri potest amoveyt. In primis fidem in dogma illud fundamentale, quod extra ecclesiam catholicam nulla est salus, exsuscitent: quae si firma ao vivida ftierit, vix fieri poterit ut quisquam unum in carne una cum eo esse velit, a quo, si in errore suo pertinax Çfuerit, aeternum erit dissociandus. Tum nimiam cum haereticis familiaritatem apostolica voce devitandam esse* denunciont; praecipue Ter0 adversus gravissimam eoram negligentiam vocem extollant, qui filios cum haeretici pueHi„t fili»,que suas cum adolescentibus haereticis imprudenter conversari patiuntur. Cumque non raro eveniat, ut incitamentum sd tales nuptias avaritia sit, ea quae Christus Dominus de divitiarum cupiditate coercenda saepius in evangelio inculcavit, omni libertate ao vi exponere ne desinant; atque illnd praesertim: *Quid enim pradMt homini* M munduus universum *Increter, animae vero* suos detrimentum *patiaterf** Quae quidem omnia non ipsi tantum per se, sed et parochi, verbique Dei praecones rive in concionibus, sive in doctrinae Christianae expositione, tum eonfeosarii in fidelibus dirigendis, tum etiam qui adolescentium, puslIarumve institutioni incumbunt, ut pro suo quisque modulo exequantur, diligenter curent. Deinde si quid insuper remedii aut industriae pro suorum locorum

› Kpbvs. V, SS.

‹ Kxod. XXXIV, 1«; Dvat. Vn, S «t se%(S R<. XI, X
• Vid. Liem. XIII breve *Qmmtofon* sd spies. Argenterai teasew IS aov. 17SS, I S.
s Ad TiL 111, 10.
« Mates. XVI, M.

«•■ditio•• reperire valeat, qned aptum «t oppertnaum ai* ad tam ftuUstam huiunmodi naptiarem frequentiae tollendam, adhibere ■• aegligant; ••que d• re ia oonciliia provineialibaa a«dulo agant.

Cum tamen teri vix ponit, at a»n aliquando, greviaeimi· causia urgentibu·, permitti aliquod ex hiaee matrimonii· debeat, id primum saoris omnibus praesulibus inculcamus. a· ia illi· admittendi·, atque huic apostolicae aedi proponendi· et commendandis nimia facile· ae praebeant; deinde ut nullum omnino celebrari sinant, niti debitae prius datae fueriat promissiones, quoad partem quidem heterodoxam de libero catholiei cultu· exercitio oqniugi permittendo, deque universa utrimque sexus prole in religione catholica edueanda; quoad partem vero catholicam de atudio ouraque ponenda non modo in proli· tuae cathqlica educatione, verum etiam in coniugi·, quantum in ae eet, conversione. Deinde quoniam experientia docuit, haec saepe qn facilitate promittuntur, pari prorsus aut eocordia negligi aut perfidia violari, neque parocho· deesse qui in inquirendo exigendoque praedictarum pollicitationum implemento segniores ae praebent, hinc noa, aacro approbante concilio, praecipimus, ut omnes parochi notulam retineant, in qua oiuamodi matrimonia aire apud se, eive apud deceeaores suos forte contracta deacripta sint, ut eam prae oculia habentes de officii sui oxecutione assidue admoneantur; episcopi autem in «aera peragenda visitatione eamdem percurrentes, tum de singulis hisce matrimoniis, tum de curia s parocho praestitis circa promissioni· implementum accuratissime inquirant; et si quos compererint a fide data recessisse, auctoritatem auam. quo meliori modofiqri poterit, interponant, simulque parochum doceant, quomodo orga illos sese gerere oporteat.

Quae porro ut firmius serventur, praecipimus c quoque. Ut occasione visitationis ss. Liminum sacri omnes antistites de matrimoniis mixtis distincto referant iuxta formulam, quam iisdem exhiberi curamus. Nimirum omnibus, quibus sacrorum cura delata est, hoc firmiter persuasum defixumque animis -esse, debet, -cum bonum semen catholicae fidei in agro suo Dominus seminaverit, si iis dormitantibus. adveniens inimicus superseminaverit sitania, id non non sine magno animarum suarum periculo futurum.

AONOTATIONES.

(a) Movit ad decretum de matrimonii· mixtis pauHo uberius exarandum 1* *rei gravilat,* quia una ex praecipuis causis ea sunt sWi/ersahas *circa* qua nunc ecclesia vastatur; quo fit, ut quicumque sunt societatum civilium moderatores ecclesiae maxime infensi eiusmodi matrimonia totis viribus promoveant; 2· ut «vitetur *ttgmtue* in illis D impediendis, neo unquam censeatur, *adiunnli* su *<·« ad religionem catkolieam propagandam,* quem quidem errorem directe iam reprobavit et pluribus refutavit ·. m. pootifex Clemens XIII in sue brevi ad episcopum Argeutoratensem 16 nov. 1763, fi 4.

Pono de ingenti ruina, quam secum trahunt eiusmodi matrimonia, into dubitare poteat post Ùvd monita saepissime repetita tum ia lege naturali (Geu. F/, *2 ft* ssjq., *XXIV, 3 ft tetf.,XXIV, 46, XXXIV, 14).* tum in lege Mosaic· *(Eκ. XXXIV, 16;* Nem. *XXV, 2 tt* sryp.; *Deni. VII, 2 tt tegg; lot. XXIII, 12 tt ttff.; Ind. III,* 6' *ti atgg.; 3 Ktg. XI, 1 ft ttff.; XVI, 31; Etdr. IX. rt Xper tat.; Nekrm. XIII, 23 et* ssyq.), tum in lege nova *(I Cor. VII, 39, neri,* tantum ia Domino, *II Cor. VI, 14 et tegg.,* iisque ia loots, ia quibas communicatio eum haereticis reprobatur), «t post testimonia et sententia· •aaetonim patrum, sacrorum eoaciliorum, ao summurum poattffeum, quae aamerari vix possunt. Nihilominae ad eam valati manibus «oatreetaadam lavat atteadar· ad triste· plerumque mixtorum matrimoniorum sequel··. Ex authenticis enim rotationibus constat promissio··· dat·· saeps violari, atqu· «x iisdem matrimoniis utcumque celebratis indifferentiam erga religionem, ao etiam haeresim propagari.

Quod attinet ad t^dia quae proponuntur pro abolenda aiusmodi matrimoniorum consuetudine, ea consonant eum iis. quae decreta sunt in conciliis provincialibus a s. sede expensis et recognitis, *StrifOHMtui anni 1K38, Colonienti anni ln6u, Ultraieetenei 1863.*

18.

Schema deereti de ^matrimonio coram parocho proprio celebrando.

Licet a lege Tridentina* repetendum «it, ut matrimonia in iis loci· contracta, in quibus ea viget, irrita et nulla sint, nisi praeter testes parochus proprius alterutrius contrahentis, vel alius sacerdos de eiusdem parochi seu ordinarii licentia praesens sit: attamen ut honesta ae licita habeantur, eiusmodi sacerdotis proprii praesentiam perpetuo in ecclesia praeceptam fuisse constat-. Non enim sacramenti sanctitati satis consultum es»o visum est, si ab eo declinare liceat, qui pro iniuncta sibi cura, ne quis in parochia sua legitimo impedimento prohibitus nuptias ineat, solus nosse debet ae facile potest, si quid matrimonio obstet; neque porro ecclesiae de singulorum coniugiis constare po».-et ad polygamie» praesertim fraudes arcendas, si ea celebrare coram obvio quolibet sacerdote liborum foret. Quapropter sueris omnibus antistibus, non modo iis, qui in loci» resident, quae legi Tnd<ntinae do clandeatinitate subsunt, verum' etiam ne. qui locis ab eadem imniunibus praesunt, ineuleamus. ut vigilem curam adhibeant, ac fideles sibi subditos pro opportunitate moneant, ne quis aliter, quam coram parocho alterutrius contrahentis proprio, vel alio sacerdote de ipsiu» parochi seu ordinarii licentia matrimonium celebraro attentet (.4)

Parochum nutem proprium cum primum ease •ciant, in cuius parochia fixam uc perpetuum ha* bitationem quis habet; ita ut qui uiicubi se aie constituit, ut inde non rit rursus dieceti«urus, ia a primo die verum ac proprie dictum domicilium ibidem acquirat, oiusque luci parochum proprium faciat. Sed et eum, qui vero proprioque domicilio minime derelicto, ad maiorem anni partem, rive ad sex menses integros (B) habitationem auam alio transtulerit, ex quo primum (C) tali animo habitare in eo loco more civium coepit, multoque magis cum praedictum habitationis tempus ibidim expleverit, quasi domicilium adeptum ibi esse, simulque eius loci parochum ad matrimonium rite ineundum suum fecisse tenendum est (A').

At quoniam constanti ao ferme universali perspectum est experientia, quoad illa praesertim loca, quae a lege Tridentina sunt immunis, vix aliquem reperiri qui eo matrimonii causa divertens habitationem suam per maiorem anni partem, sive sex menses integros ibidem reapse continuet (F), ex quo identidem evenit, ut adoleacentes vel sua concupiscentia illecti, vel malis artibus saducti ad ea loca per pauco· dic· secedant, atque ita indecora/

i Cap. 1, mm. XXIV, De *reform, moir.*

• β. tgnac, m. eptet. ad Polyc. rep. *6* ; eas. *Âlder.* I's *30,* qsseet 6; Clem. I. De prteii. *tt* excès, pnctlegwi; ronc. Tro·-ISiaa. sa. «00. cap. 8. cone. Bardeg. sa. 19SS, cap A I tlande-*etina;* cone. Cicestr. as. 1S88, cap. IM. cone. Avenlou. an. lain, cap. s·; eona Loedis. as. IMS, cap.U; cone. Vareuse aa. IMS, cap. 110; et alia aon panes

pssrimique exitus matrimonia maxima facilitate ineant, quae deinceps in fastidium versa, atque aliis non raro superimpositis nuptiis in ius deducta magnas inferunt dubitationes, gravisaimaque pariunt animarum dispendia, atque scandala idcirco ne in re tanti momenti exitiose erretur, monemus atque praecipimus, ne a regulis in similis ambiguitatis casibus a iure statutis sive ordinarii et parochi in huiusmodi matrimoniis admittendis, sive iudices ecclesiastici in iis diiudicandis ullo modo recedant.

Itaque cum adversus ea, quae ordinario Hunt, praesumere non liceat, sed contra ex eo. quod plurimum accidit oriri praesumptionem et recta ratio, et iura statuant U hinc, praedicta animadversa experientia, hoc primum noverint, indicium ex sola commoratione unius mensis in loco matrimonii exacta, ad arguendum in contrahentibus, vel in alterutro eorum voluntatem permanendi in eodem loco legitimo tempore, hoc est, per maiorem anni partem, iam non sufficere; adeoque illos ad matrimonium admittere non licere, nisi sufficientibus exhibitis probationibus, quod saltim eorum alter ad sex integros menses continuare habitationem suam reapse decreverit i<»': quas probationes ad curiam episcopalem transmitti uilumun, et in eadem diligenter servari (/7). Cuiu tame^ iti rebus ad probandum difficilibus temperari probationum rigor debeat atque etiam indicia, dummodo levia non fuerint, suit recipienda1# non minus in hoc. quam paris naturae esse constat, admitti ea posse sciant; ita ut non solum ex testibus, aut ex facto aliquo sive domus conductae, sive opera/ suae locatae, sive muneris, sive negotii alicuius suscepti, sive ex alio huiusmodi facto, quod sex mensium spatium fai lle exigat, indicare de praedicti animi veritate liceat; verum etiam ex aliis gravibus indiciis, a quibus ne illud quidem excludimus, quod a commoratione menstrua iam exacta desumitur, dummodo solum non sit. sed aliis adminiculis fulciatur (/).

Si qui vero talibus probationibus minime exhibitis matrimonium utcunque inire attentaverint, eos absque adepto quasi domicilio, adeoque invalide illud contraxisse iuxta enunciatas regulas aç praesumptiones iuris indicandum erit; eo vel magia quod explendi temporis ad quasi domicilium necessarii voluntatem non habuisse iure ipso evincuntur. qui lege praescriptas de eiusmodi voluntate probationes afferre subterfugerunt·. Qui autem ex adverso contra probationes exhibitas insurgunt, simulatas eas fuisse contendentes, ut matrimonii iam contracti nulfitas pronuntietur, ii multo magia, sive ob favorem, quem validitati actus ♦ ac praesertim matrimonio5 iura praestant, sive ob odium, quo propriam allegantes turpitudinem eadem prosequuntur6. repellendi erunt, nisi omnino evîïlentia, quaeque omnem collusionem excludant, argumenta proponant (L).

Porro iisdem legibus eos quoque teneri declaramus. qurelocis legi Tridentinae de clandestinitate subiextis ad loca ab eadem immunia matrimonii contrahendi causa (.V) se transferunt» quos Urbanus VIII felicis recordationis praedecessor noster in ano brevi £τρο*ï noMal lègi quasi domicilii ad illud valide ineundum subesae pronuntiavit.

i Glos, ō in leg. t'um de indebito ff. De prub.; et Arg. d. leg. Cata de indebito, leg. t'uni tacitum. leg. Si pactam eod., leg. tn omni Dei iuris et tacti iguor. etc-

1 Arg. cap. Aη caosam 18. De prob.; cap. Afferte de praesump(; leg- Non omnea I A Barbaria ff. Da re railit. etc.

1 Arg. can. Decernimus es. 3, quaesi 9; et cap. Nnilus de prueaumpl

4 Leg. Quoties 18 ff. De rebus dubii».

ì Cap. 47 De testib. et attest, in fine.

β Cap. Inter delictos De donat.; leg. Transactione Anita cod. De transact., leg. Cum. profitearis cod. De revoc. donat

AONOTATIONES.

A) Non latuit consultore· quamplurium missionum, et aliquarum etiam dioeceeum conditio, praesertim in America, in quibus pro amplitudine, et natura locorum, ac sacerdotum paucitate arduum videri potest, connubia celebrari coram parocho, vel miasionario proprio. 8ed animadversum est, *primo* exceptionum loco haec habenda ease, quarum gratia regulam toti ecclesiae salutarem, perpefuoque inculcatam evertere absurdum foret; *deinde* incommoda eadem esse, quibus, qua maiore cura Heri potest, occurri debet Secus enim hoc etiam esset concedendum, tolerabile esse, ac permitti indefinite posse, ut matrimonii sacramentum profano modo, huc est nullo ritu ecclesiastico adhibito. recipiatur.

B' Neminem sano fugit neque recentiorum quorundam opinio existimantium, tempus quasi domicilii ad unum mensem redactum fuisse a Benedicto XIV in const. *Paucis* ad archiepisiwputn Uoanum. neque eorum, qui nullum determinatum tempus esse constitutum censent. *Sed re mature perpensa, consultores inter se consenserunt, primam opinionem esse omnino cum in ea constitutione Benedictus XIV ^omniofitioncm unius mensis tamquam merum indicium proposuerit ad indicandum, quod contrahentes ad locum matrimonii accesserint cum vero animo ibidem permanendi toto tempore ad quasi domicilium acquirendum necessario, et per totam illam constitutionem hoc palam fecerit, ae nihil novi in ea decernere, adeoque religiose rejinere, quidquid circa quantitatem illius temporis iampridem communiter tenebatur id autem teneri, quod çuusi *domicilium non acquiritur, nisi concurrat animus habitandi per maiorem anni partem,* iisdem prorsus verbis Benedictus ipse XIV iam docuerat apud s. *congr. Cone, in ladrtnsi 2Oaug.*

§ Ea videlicet, ea doctorum caterva sdstipqlante. quae iuris canonici prudentiam merito repraesentant, cuiusmodi sunt *in tit. De eiand. deep. Reitfenstuel* n. *60, Engel* h. *12; Sckmalzgrutber n. l>0, Pirhiny. η. 13 in tine; Pichler n. />*, *Wienster* a. |·'>; *Leurrnius quaest. 147; Gonzalez in cap. .7* n. "; *Sanchez De matrtm. lib .7, disp. 23, n. 12 et 13; Iassius De iust. et iure, lib. 2, cap. 4t>, dub. /*s. n. *121; Gutierez quaest. can. tract. De matr. cap. 63, η. 20; Sihmier p. 3 De spons., cap.* 5, n. *37; Zypaeut cone. 13 De spons, n. 12 et seqq.;* atque ut alios taceam, *card. De Luqo Reep. mor. lib. 1, dub. 37,* qui posteaquam resolvit, tempus semestri brevius, etiamsi ad quinque solidos menses sese extenderit, inhabile esae ad quasi domicilium constituendum, contrariam referens Pontii opinionem, qui *brevius tempus sufficere opinatus est,* monet, *eam Pontii sententiam communiter non admitti.*

Quapropter ab altera quoque sententia, quae nullum determinatum tempus constitutum esse docet, abstinendum, et communem sententiam, quae maiorem anni partem, sive sex menses integros requirit, retinendam esae consultores consuerunt. Qua de re in memoriam quoque revocata est instructio supremae S. Officii congregationis ad episcopos Angiiae et Americae septentrionalis 7 iunii 1867, in qua eadem doctrina tradita est hisce ipsis verbis: „Ad constituendum quasi domicilium duo haec simul requiruntur, habitatio nempe in eo loco, ubi matrimonium contrahitur, atque animus ibidem permanendi per maiorem anni partem. Quapropter si legitime constet, vel ambos, vel alterutrum ex

1 Diei 14 augusti 16/7.

Sponsis animum habere permanendi per maiorem anni partem, ex eo primo* die. quo duo haec simul concurrunt, nimirum et huiusmodi animus et admli' habitatio, ludicpndum est quasi domicilium a<quisi^um tui'f>e et matrimonium, quod proinde ('Hitrahatur. ose validum."

(' Ex primo ipso Jiv. quu duo haec^simul.con-l urruut. n.uiirum et gniiuus permanendi per maiorem anni part»·ηι. ' t mhumlif habitatio, quàsi domicilium mini ni aiqui-hum >*b»', vx^instructione mox citata Mtipr<mSv S. <Mh'ii congregationis, animadversum ianr ··»(. rxinquc JcMriuam communem, ac per-pptu-un j-eiupvr fuusv. videri potest apud SincÀsx *fk matr. lib. 3. diep. 23,* **num.** *N,* et alios. Iisdem quipp·· regulis quasi domicilium proCedit. ac domi-. iliu'ii prepne. dictum, d.· quo merito scripsit Be-n*'dl· tii.- XIV apud > c^ngr. Uoneilii in praedicta *hid'SHm uug. 11z»* £ *videlicet* ta *fine;* r1>(·π ı.‹i l ou inquiri >tatim ac. quis incipit habitare animo Labuninii iuxta plenam decisionem 629, p 4 tmn 3 π·<·<·ĥ! ·' Qua in re hoc etiam anim-advert enduin --t. quod non nine bonorum morum, et aequitatis detrnio-nto matrimonium rite, lustisque do>'U menti- exhibiti·*, petentibus necessitas impo-neretur "ul'M-tendi innuptos per aliquod tempus, ex u' p· .' unum aut alterum mensem . adoleecen-tibu- pt.i«-"e.rtnn unu'simul ad ea loca profectis, uniqu·· '>‹111u1 ‹fnm‹>r'‹ntibum, atque in eiuamodi matriin"r> — quae calente cupidine ut plurimum ‹·u:o Jiai'iur. Lu et enim in rasu aliquo particulari, /in qn<· ^raviK urgeat rausa, sperni haec pericula S»it-t--r p.Mxint. indi-cia.'to t^nien modo iisdem a hium' prat Imti. non satis honestum·, ac proinde farne admittendum videtur \

Eum, qui alienam regionem ita adit ut nu'iiïm ••ligat b'ciim, jn quo more civium consistat. a. d oi.im vi n h is nh*re peragret hac illae discurrens, <|U.im d·>mi. iliutti. etiamsi per maiorem anni partem t*s m rogione versetur, nullo pacto nancisci, cer-tis-iiiia dot trina est. quae aperte eruitur *ex leg t.'tun* ' £ O/sus /Λ *Ad muHictp*, expreaseque com-pr4j' »tbr per .« · , î'onc. in *Neapolitana seu Pu-teolana* .» iu/h // ·/. § /»no, et commlnii doctorum sententia, quemadmodum videre est apud *Sanrhex I>e matr., hh.* disp Z'·. aam. *4.* atque alios. Itaque in praceitata msfntrhmtc *Kupremae S. Officii congre-*mento haec quoque tradita sunt ^Praetero^ manifestum est, actualem habitationem inepttub osse ad quasi domieilnHn pMijodum, si quis in ea regione' more vagi .u itinerant»* commoretur: non autem vere pmpriequv fh abitantis, quemadmodum ai'ili< rt cetefi solent, qui tn eodem loco verum pro-prieqite dictum domicthuVn habent."

A' Qui una cum habitations re et Cacto inchoata animum porm.<m>ndi usque ad legitimum tempus initio non habuit, sed illud sensim prorogavit, ita ut denique etiam adimplendum pervenerit, ex quo animum ad ultimum terminum adiecit. quasi do-micilium. cum juri plene satisfecerit protinus nic-tum esse, non «*t dubitandum; non secus ac du bitari nequit, mororum debitorem solutione ultimae portiKuiji ab omni obligatione liberari, lice* antea pecuniam integram solvendi intentionem non ha-beret. Neque enim applicari heir potest celebre iuji*pentorum adagium, *deficiente aifimo permanendt, ne mille gtiidem annedum habitatione dumiciltum ar-quai* Hoc enim dictum est *de domicilia proprte* dicto,· in q.uo tttaminu^ a iure praescriptus est *inde-*hoc est pvfpetuu·^ qui proinàip nullo definito vterpun.o. licet nulle annorum, suppleri potest At irt *gu(i9i domicilio* eum contrarium accidat, hoc est terminu- iqi *.derinitne.* nyllam eidem fieri posse praedicti axiomatis applicationem manifestum est.

/') Ex pluribus episeoporum relationibus ad supremam S. Officii congregationem compertum eet, ix aliquem iam reperiri, qui matrimonii causa alio divertens habitationem suam per maiorem anni partem, sive sex menses integros ibidem reapse continuet.- Complures enim, ut in iiadem relationi bus legitur, vix çsuedeci* dies ibidem manent, ra riores mense, nonnulli autem aegre et vix adducun-tur, ut ÿKiague Ashdomadamm spa/iwm expleant ex quo plus una vice a nonnullis episcopis poatu latio proposita est. ut quasi domicilii tempus ad breviorem terminum redigeretur. Sed eiumnodi prop»»*ili» inrritu temper rciecta a suprema 8 Officit *cou^ro^atiaDe,* et ab ipso summo pontifice rciecta est le decreto feriae V coram sanctissimo 22 apnlis 1859 cum reductio ad duos iu< ti>vs pro posita excepta non rut. 2' decretu feriae IV 2 iunii 1809 ad vpi-copuin Suthwarcenseni, eutn unius mensis terminus reprobatus omnino est . 3U decreto feriae IV 28 Iunii 1863. cum iterum eadem- rr ductione ad unum mensem' proposita, s congregatio respondit *Ad a»9e99urem cum eanctifixtmo.* San»*us-simus* vero eani reiecit. addiditque ut scriberetur rEx eo etiam capite admitti non posse, quod per illam ea matrimonia, quae impedienda forent, 'et diffiei liora reddi deberent, facilius contraherentur." Quo po-tremo decret·» plure* adesse rationes indicatum pst. cur proposita itnminutio temporis quasi do m.ciln admitti nun debear, aed una praecipue ex-pressa est. quae circa periculosa quaedam matri-monia versatur quae praedicto tempore imminuto faciliora redderentur.

Sunt autem haec matrimonia filiorum famibas. divitum prue»«sttini ac nobilium, qui vafris inuber* culis irretiti satis fnquenter una cum illis m ex-teram regmrtem evadunt ut ibidem cum hs matri monio «t» lungant cum magna non modo charitatia et tranquillitatis domesticae, verum uti.un san<ti tatis sacrano-nti. ac plurium animarum pernicie Cum enim haec matrimonia a parentibus a· pro-pinquis ordinario soleant impugnari immo etiam ab ipsis adolescentibus, qui ea contraxerunt, deferves-cente vel mutata concupiscentia, atque ut m gra tiam suorum redeant. fastidirL hinc etiam urdmaro» evehit, ut ad ludicvm iaieuiu legum civijum ob tyttu. >iv r praetextu, quae iisdem obstant. ru:n gravi ••celeria·1, et sacramenti iniuria deferantur, iniunaque longe graviore a luco iudicv declarentur irrita, ac dissocientur. Quo l ubr factum sit (fit autem non raro», facile est n.telligere. qui cumplus inde cri-minum. quamque lata*animarum perditio conse-quatur. Alia enim hinc inde superinducuntur adu) terina coniugia, xliaeque proinde ^pimae in perni-ciem vocantur, praesertim cum ex parte adoles-centium. qui seducti fuergnt. conquiri nova uxor a parentibus solgat e domo aliqua splendida, ad quam proinde cum adulterinae nota deinceps ex-pellendam vix quispiam seae inducit Tum vero damna etiam gravissima, nonnisi restitutione re-paranda. quae vix sperari potest, proli legitimae inferuntur sive quoad bona, sive etiam quoad famam, quippe quae et spuria declaratur, et ab haereditate deiicitur Atque ex adversu quod adulterinum est coniugiutn. non sine publico honestatis moruWrque bonorum dispendio, quasi legitimum honorandum pri'ppfiltur. prolesque adulterina legitiftiae antefer tur. odiis hinc indo non modo inter se, veruto etiam inter posteros facile progressuris.

Iam vero, imminuto tempore quasi domicilii eiuamodi matrimonia multo faciliora efficiuntur, cun multo facihuH possint adolescentes ad breve tempus iu exH*ràu\ regianem proficuo, ibique sene alere Verum quidem est, inter plura matrimonia.

quae ab ii· ita contrahuntur, aliquod roperiri. qaod honestam habet causam ; sed cum lege· ad ea potius aptari debeant, quae frequenter, quam ad ea, quae rarius eveniunt Zey. *3, ei **9$· ɨ- D* logib.;* (7/osm ù* cap. &alateas *11, De reeicr.* m *6, K lode indgnibue,* hinc io gratiam illorum eventuum, qui rariore· sunt, minime congruum visum est frequentioribus. simulque gravioribus malis aditum aperire, sed eos potius extraordinariis remediis reservare

G Id praetenti rerum statu, in quo constat, fere neminem habere voluntatem permanendi per ma* iorem anni partem, planum est sacramenti validi* tatein in certissimum discrimen vocari, si nullis exhibitis probationibus de vero animo habitationem usque ad praedictum tempus prorogandi ad matrimonii celebrationem quia admitteretur Iam veio illicitum cksc. certissimae nullitati sacramentum exponere, nemo non videt r uit igitur necessarium statuere, ut sufficientes probat^pnes omnino exquirantur. quod alter salum ex contrahentibus reaps· decreverit, habitationem in loco matrimonii ad !>ex integros tnensv* continuare.

11} Quod exhilrtae probationes ad episcopalem curi.tin transmitti, ibique diligenter aervan 'debeant, aperta ratio est. ut. exorta lite de quasi domicilii adept* nie. de matrimonii ipeiux validitate, certissima norm i nidici ecclesiastico in promptu sit ad cuntrover-i'm dirimendam is scilicet servatis regulis, quae m decreto ipso L-duntur

/ i *Keceptissima* r.<l, ait Mascardus, *Dt probationibus conci. 1117,* nmin. *1, in ture nostro illa propesitio. in hin quae difficilia nnt probata, leviores probatione». ut supt comecturae^ et praesumptiones* admitti debere.* Hanc vero probandi difficultatem in iis -maxime occ urrere, quae ad interiorem animum pertinent, adeoque probationis rigorem exigi iu iis non „po-«e. ‹ t per se patet et expreste animadvertunt *Parie. vol. 4, conn.* 79. nsn, *11. Menoch. De arbitr. tud. cas. Il·'·,* aliique. Qua doctrina posita, eorum querelae per se concidunt, qui dicunt, in angustias, grav«*».qu<· anxietates se coniici. cum ad exquirenda* interioris animi probationes coguntur; praesertim cum. aiunt, subesae in iisdem fraus facile possit Quoties» umque enim probationis plenae rigarem ius non exigit, aliqupd fraudis, erroritve piticulum contemnit hoc enim naturale (MEt intrinsecum probationibus, quae plenae non sint. Quid vero quod in omnibus materiis, in orQûibus iudieiis. in omnibus denique probationibus subrepere fraus et potest et solet? Cuius formidine si.im-J pvdin deberemus, profecto ex omnibus tribunalibus doccndcndum esset. et omnia fora claudenda Nulla igitur homini prudenti, neque plus aequo meticuloso immittitur anxietas, cum probationes, ceteroquin omnino necessariae, interioris animi exiguntur; praesertim cum multiplex ratio eas facile habendi in ipso decreto exposita sit. Haec tantum serio animadvertenda sunt, ut ea, quae adhiberi potest diligentia ad fraudes praecavendas, non omittatur, neve in contrarium vitium quis incurrat, ut levissimas quasvis contecturas sufficient·· habeat.

Z? Hisce regulis constitutis, quae vigenti quoque iuri consentaneae sunt, dubitatione· omne· videntur praecisae, quae occurrere in hisce iudtciis con-uevvrunt Sive enim ex? <bitae probatione· fuerint, sive non, planissima, eademque certissima norma ex praedictis iudici suppetit. In prima enim hypbthesi pro veritate'adepti quasi domicilii, adeoque pro matrimonii validitate in altera pro quasi domicilii defectu, adeoque pro nullitate matrimonii ex mero ac uudo facto, quod oculis subest, hoc est vel ex ipsis probationibus in curia episcopali servatia, v·1 ex eius testimonio. quod exhibitae nullo pacto eae fuerint, iudicare eum oportebit. Quod si litigantes excipere quidpiam velint, cum in utroque casu uti debeant argumentis omnino certis atque perspicuis, certa quoque erit iudici ratio ad sententiam proferendam.

M) Animadvertit BenedictusXΓY in const. Aimcm *ad'* orcÀwpMcopwm fxoanam g /asti/rruN/, necessitatem acquirendi quasi domicilium sub poena nulli* tatis matrimonii impositam ab Vrliano V1H iis, qui e loco Tridentinae legi subiecto ad locum immunem transeunt, ad eos casus coaretari, in quibus /runs mlarcweril» hoc est ubi malrmoeii ipsius runtra- *kondi* cessa illuc commeatum sit. Quapropter si citra fraudem, atque ex fortuito, minitneque praemeditato eventu matrimonium ibidem celebratum fuerit, quaestio de eius validitate non ad Urbani decretum, red ad ius commune revocanda erit, quo scilicet statuitur, contractus subessv legibus eius loci. in quo ineuntur. Hinc porro est, quod in decreto verba poxiia sunt matrimum» *ineundi cauta.*

H*

be concilii Tridentia! rapite Tametai retinendo et ubique promulgando.

a.

ScAema *decreti.*

Quae maturo consilio salubriterque constituta sunt novis maxim»' ac gravioribus causis accedentibus. tueri ac servaro debemus. Iam vero multis in locis matrimonia profano ritu, nullaque habita religio iis ratione celebrantur, complura despiciuntur impedimenta dirimentia ab vccleris instituta, aliaque sine eius auctoritate confinguntur, matrimonii in-* super vinculum, quod Deue ipse perpetuum ac indissolubile effecit, civilium legutfi arbitrio disrumpitur. Inde autem pertiméftcsuÎ<Üun merito est. ne Christi fidelium mentes a cJfboljya doctrina de tanti sacramenti mysterio, dignitate, sanctitate, et de ecclesiae in sacramentum idem potestate avertantur. ipsique fornicariis et adulterinis couiunctionibuB. et una simul cum prole incredulitati.' certoque perditionis periculo exponantur. Cum igitur huiusmodi nunquam satis lugvpda mala maiorem inferant necessitate:'! saluberrimi Tridetitini decreti cap. 1 sees XXIV de Reformatione matrimonii, quo matrimonia coram ecclesia minime contracta irritantur, hinc nos pro apostolica nostra sollicitudine, sacrosancta oecumenica synodo approbante, omnea ecclesiae catholicae antistites vehementer hortamur, ut diligenter caveant, ne de eiusdem decreti observantia quidpiam relaxetur, quibus vero in locis nondum promulgatum eM. eodem tnodo. qui in eo·· capite praescribitur, promulgandum curent; confisique in Domino, qui n^bucum est. non se facile sinant difficultatibus deterreri Quodsi alicubi adeo gravia ex promulgatione incommoda consecutura aliquis epis^o^us forte praeviderit, ut ad aliud tempus eam necessario differendam putaverit ; adeat hanc apostolicam sedem, quae r· sedulo perpensa, ea in Domino statuet, quae ad animarum salutem magis expedire existimabit.

adnotationes

ad *schema decreti de concilii Tridmtini capite Tametsi retinendo et ubique promulgando.*

Visum est omnino expedire ut decretum in allegato capite contentum nedum ratum firmumque declaretur, verum etiam eiusdem publicatio ubique perficienda proponatur. Cuius quidem consilii rationes plure» eaedemque gravissimae suppetunt. Prima ratio generalis est. ét omnibus aeque legibus convenit, quod nimirum non urgere huius decreti

publicationem ptrind· foret ae illi derogare. Atqui cum recessus ab ii· quae bene ordinata sunt non facile, absque nuta temeritati·, permitti debeat, tum multo magia* de praesenti decreto id valet, quo quidem aliud nullum, sive contradictorum numerum, alve rationum pondus, sive examini· maturitatem •pectes, maioris forsan momenti in Tridentino concilio latum est, uti perpendit cardinalis Pallavicinius in eiusdem concilii historia *lib, SS, cap. 4,* hmm. *1.* Nec vim argumento adimit quod de loeis re» ait in quibus decretum nondum viget, ac proinde non videatur derogari legi cui publicatio deeet Nam mens et voluntas Tridentinorum patrum fuit legem pro universa ecclesia ferendi, quam etsi, peculiaribus suadentibus causis, non generatim et usitata forma, sed singuhtim in qualibet paroecia publicari iusserint, haec tamen specialis publicationis ratio nihil plane detrahit de qualitate legis communis. et de generali praecepto publicationis, quod perpetuo mahet.

Accedunt 'peculiares rationes, quarum prima eadem illa est quae Tridentinam synodum ad hoc edendum decretum impulit, quaeque in allegato capite 1. se»*·. 24. profertur, nempe ut impedirentur *gravia peccata quae ex claadeetinù eoniugiîs* ortum *habent, praesertim vero* eoram qtti ia statu dom*nationis permanent, dum priore uxore* cam yaa rftim *contraxerant relicta, cum alia palam contrahunt, et cum ea in perpetuo adulterio vivunt.* Porro quis neget haec eadem mala in locis in quibus conciliare decretum non est publicatum persaepe comprobari ' potissimum vero cum in eorum plerisque civiles 'leges divortium permittant ac propterea poly^tmiae frequentius admittuntur ?

Altera peculiaris ratio est quod ob civile, quod vocant, matrimonium ubique ferme iam misere invectum, catholicum dogma impetitur, quo*docomur matrimoniale vinculum eccleaiae foro subesse. Inde igitur iua et obligatio exoritur nihil committendi quod errori favere quoquomodo videatur, nihilque praetermittendi quod ad errorem ipsum diluendum et a mentibus hominuta praeeertim imperitorum propulsandum* pertineat. Iam vero nulla vffieaeior ac potentior fingi aut excogitari ratio potest ut huic malo occurratur quam publicatio ubique perficienda praesentis decreti, quo divina eccleaiae super jnatrimonii celebratione et vinculo potestas asseritur et vindicatur.

Postrema peculiarie ratio eat, ut incommoda, quoad eius fieti possit, praecaveantur, quae ex matrimoniis mixtis in eos derivant qui huiusmodi decreto non obstringuntur. Cum enim nulla eosdem necessitas ad scee coram parocho, sistendum compellat, nedum nullum in hisce contrahendis nuptiis offendunt obstaculum, sed, quod potius est. sine debitis cautionibus, et sàepe depactis fortasse conditionibus catholicae ecclesiae legibus ct animarum saluti adversantibus contrahunt.

, Quamobrem vehementer errant si qui censeant leges c-viles -adeo non intulisse maiorem necessitatem Tridentini decreti, ut illud etiam inutile effecerint; atque adeo easdem leges civiles ad matrimonii probatioriem accepto haberi et ipsi decreto substitui oportere proponunt. Quo posito principio plura intoleranda sane consequerentur absurda. Nam primo actum esset' de matrimonii sanctitate, actum de doctrina quam hac super re eccleaia catholica constanter tenuit, nempe ita fideles civilibus de matrimonio legibus obtemperare posse, ut sarta tectaque quoad eiusdem celebrationem et vinculum ecclesiae potestas perpetuo forçt. adeoque fas ipsis e··· civilem adire magistratum, non qnidem animo verum contrahendi matrimonium, sod cum intentioae meram eivilem eaeremoaiam explendi Deinde eum civilia magistratus non merum se agere testimonium, sed iurisdictionis actum exercere praesumat super matrimonii celebratione tamquam super negotio quod civili potestati subiacet, hint ecclesia ipaa civilem poteatatem veluti unicum matrimonii indicem arbitrumque facto suo recognosceret atque probaret. Praeterea admitti quodammodo viderentur errore· quos eiusmodi lege· secumferunt, quippe quae dum ecclesiae iua impedimenta dirimentia constituendi denegant, idem iua saeculari potestati attribuunt Ulterius, *indtferentiemo,* qui praecipuus aetatis nostrae morbus est, validum hac ratione praesidium compararetur. Ad haec adde matrimonii probationem civilis gubernii fide innixam vix minimi momenti instar haberi posse; tum quia illius testimonium ad civilem dumtaxat caeremoniam, non ad verum matrimonium pertinet; turn quia de matrimoniis fidc^n faceret plerumque *ob impedimenta quibus lex civilis perperam derogaverit nulliter contractis; tum demum quia non omnia comprehenderet matrimonia, sed ea dumtaxat quae remotis impedimentis a civili lege invectis et sancitis, quamvis ab ecclesia non recognitis, contrahuntur.

Hisce itaque momentis rationum, suis veluti fundamentis,' pYaesens decreti, schema innititur. Ceterum ratio habita quoque fuit in<*omm<>dorutn quae ex decreti publicatione possent alicubi oriri, quorum si probabile periculum adfuerit, n-s non ordinariorum relinquitur arbitrio, sed iisdem iniungitur ut apostolicam aedem adeant, ab vaque .quid consilii capiendum sit praestolentur

b.

Ad schema decreti de retinendo capite Tàmetsi et ubique promulgando animadversiones secretas ii commissionis pro rebus orientalium.*

Etsi non ubique apud orientales institutae sint parochiae, quales apud nos ut plurimum habentur, nullibi tamen desunt sacerdotes, quibus « suis episcopis anin.arum cura et sacramentorum admirii stratio committitur. Cum autem diversorum rituum fideles in eadem urbe vel pago saepissinr· coni mixti degant, pluris ibidem adsunt parochi sive catholici sive haeretici tam eiusdem quam diver •orum rituum. Porro recepta est apud plerosque orientalium sententia, irritum esse matrimonium, cui sacerdos aliquis, quicumque demum ille sit. non benedixerit.

Itaque.ri propositum in schemate decretum de capite *Tametsi* ferendum videatur, orientalibus molestum non erit quin immo a nonnullis saltem •x cis opportunum indicabitur. Duo tamen erunt animadvertenda

A) Nccvat-arium ♦*‹ non tam citare *Tridentinum* illud caput, quant eiusdem verba recitere. ut praesto sint orientalibus, quorum plerique illa foiia^e alibi invenire non possent ac praeterea ut eiusdem tenor sit iisdem perspicuus atque exploratu». . Equidem verba illa *coram ecclesia,* quibus schema utitur, posmit eisdem occasionem exhibere confundendi Tridentinum clande^tinita^s impedimentum cum necessitate saeerdota|is_b^edietionis. qua deficiente invalidum| censetur ab orientalibus matrimonium quod in tali casu appellant

B) Cum vero Tridentini verba historice non textualiter afferantur, potest iisdem addi vox proprio, scilicet *gui aliter quam praesente proprio parocho* etc., ut scilicet (si apud orientales publicetur hoc decretum) non reputent ipsi validum esso matrimonium coram *quocunque* parocho: quod esset veluti quaedam reliquiae opinionis praeiudicatae, de qua superius dictum est.

20.

Schema decreti de state libertatis la contrahendi matrimonii probando.

Cam experientia doceat éccleaiad lege· ad eaeramenti matrimonii unitatem, sanctitatem, et reverentiam eidem debitam tuendam latae, praetextu induciarum aliarumque difficultatum qua·, ut asseritur, omnimoda earum observatio secumfert, salutari suo effectu quandoque frustrari. gravissima inde conquerenda vint mala quae' ex illegitimi· damnatisque nuptiis oriuntur, nos hoc incommodo quantum quidem sine Sacramenti dispendio licet, occurrere volentes, sacro hoc approbante concilio, parochis perminimus ut super status libertate suorum fidelium et extraneorum etiam qui cum fis dem inatrii..emuni contracturi sunt inquisitionem instituere, et. non requisita ordinarii licentia, eorum inatrinonii» ade^e licite po-sint et valeant. Quia vero hbeia sponsorum conditio a quovi. impedimento sive dirimente sive impediente rite probata sit oportet, propteroa parochi illorum verbis- aut tnevi» coniecturs minime acquiescant, sed testibus fide dignis, decumi ntis aliisque piobationibus iure reri pH Hii minu-. at quipollentihus saltem admi hiculi tvtnpe quae talia sint ut moralem de libero btatu ‹ vi iit idinrm panant, nitantur. Quod si dubium alnpaud r-upvoit. vel difficiliori inquisitione sit i'pn>. nHas est·» parochis huiusmodi matrimonii» inti iP"O. fed re ad ordit arium di lata, ab eo licentiam id faciendi exportabunt; quae qurdvm licentia multo magi·» ab iisdem in matrimonii» eorum qui vagantur et certas non habent j»edea semper postulanda erit. Ordinarios porro omnes in Domino mon· mus. ut eo accuratius advigiknt no quid praetermittatur eorum quae ad veritatem investigandum necessaria videantur, quo frequenttor in praebenti tempt rum conv. r.-uone datur violationis oeca-:o, Mrtiuherint itaque donum.dationes ex veteri ceilesdiie disciplina m' c.x Tridentini concilii sanctione' ma'rimonii eeh btati praemittenda· è·» ne·· licete vas remittere praesertim eum adsit su-pi» i › dolo-v m' fraudulenter dispensationem postuiaii- (Vt-rum si qua legitima causa aliter suasvi i', ademptam haud intvdigimus potestatem ordinarii, ab ipsa Tndeutina synodo attributam, qua tamen ptudentis disvretique arbitrii legibus ηηvi.'ĭi',ı ut. iulum vs<e svim.t. Caute imprimis se gerant quando in re ardua vel dubia iiidicium prom f debent, itemqiie m concedendis licentiis p-o . è>;uilj iuntriinoiHis qui secundas et ulteriores nuptia- contrahere intendunt, cum alterius coniugi» mors › xp orata non fuerit. Huius absentiam etsi diuturi.am atque silentium hand sati» argumento vsM. lerpendant ad mortem comprobandam; quod enim mui vomparuerit non magi· mere in causa

non habeatur |uobatio. liceat ordinatiis juramentum. quod vocant, suppletorium personarum tamen habita ratione', deferre. Denique ut tam ordinarii ipsi quHm parochi huiusmodi inquisitiones, quod ad utrosque pertioet. debitis cautionibus perficiant, praestat ut praescriptiones ab hae apostolica sede identidem ad rem edita», praesertim vero instructionem f» ı rvc. Clementi» X praedecessoris nostri auctoritate sancitam, quae incipit *Cum åliat* prae oculis habeant, et quantum quidem fieri potest pro casuum varietate in usum opportune deducant.

¹ Sess. '24. cap. I de Reform, matrim.
1 Iftnc-lictn* XIV cou«tit. *nubit* | ft. Ĭ7 nov. 1741.
' Pius VI ad archirpiscopiuu Prageiull iulii |78y.
4 Cap. ult. § ult. <!e inreiur.
1 '21 augusti 1370

Praefata iaatraetioae Clemesti· X, in quibo· «Idem par prawen· decretam derogatum est, aliisque in contrarium facientibus non obstantibus quibuacumqne.

ADN0TATI0NE8

od «cAcma decreti *dt italu likrütii* i« molhmoNM· eontreÀemÜe proftaasio.

Primo: perpensam fuit Tridentinam synodum quoad matrimonia celebranda rem omnem respec-^ tivi· contrahentium parochi· reliquisse: excepti· oaaibu· quibus denunciation?· remittendae sint, et probanda vagorum statu» libertas; tunc enim ordinariorum partes ac iura sunt reservata.

Secundo; perpensum itidem fuit ius privativum quoad probandam status libertatem ordinariis fuisse a ·. »ede tributum iteratis supremae s. congregationis universalis Inquisitionis decreti» et praesertim instructione sanctae memoriae Clementis X 21 augusti 1670 incipiente fum *a iat,* quae universalis k»gis vun habet; quaeque post diuturnam experientiam fd o edita e>t ut pe<eata et damnatae nuptiae impedirentur.

Ttrtio: ex rrepon.-ionibu· episcoporum ad II Qiun situm ;d nihilommu> relate ad praedictam instruction» m colligebatur, ut. si eorum paucos excipias qui eaindem ..retinendam putant reliqui omne·· vel miuim? receptam, vel temporis lapsu pror-n- obsoletam, vid »»b, praesentem societatis christianai- conditinnem u»u .difticihni. aut prorsus impossibilem, sin minus supervacam-am agnoscunt ideoque ab eiua· observantia, eximi petunt.

Quarto: idures demum episcopos esse qui hoc super negotio facultaiibu auger postulant ; praesertim ut ad iurain' oium qu«» ı *wpplrforium* dicunt admittere ip-is liceat matrimonium contracturos, quorum libertatem aliter probat datum non sit.

Quibus po-itis e re visum eat nuvo decreto medium tenere, nimirum inter Tridentinum ius et (.'leimmtinam praescriptionem, ita ut haec non uti lex nidecliuabilis. >ed potius uti norma iu inquisitioidbne instituendis habeatur, et parochis praesertim pro matri muni pmochi inorum, aliisque in quibus magni momenti difficultates haud obveniunt, ius ex veteri disciplina prominans restituatur, reservato ordinaiii» in ranbus aiduis aut ddbiia exclu^ivn decernendi iure.

Quia to nonnullo» arrid· r t ex sola coniugis diuturna, abs· ntia argumentorum mortis eiusdem erui posse, prout alicubi civili iure admissum est; ideo expies·»·· ea sup< r r· canot.dcani sanctionem este revocandam opportunum vi-um est.

Iuramentum suppi» i· i ium qnod attinet, cum perpensum fuerit facultatem ad id singulis petentibus ad tempu.-. nempe a l annum vel triennium. concedi, haud abnorme vi uni e,-t eam vi decreti concidaris habituaiiter ordinum indiseriminatim ·habui, salutaribus tamen cuutc-u» ac conditionibus appositi-, ne exinde abusibus in nucramenti perniciem aditus reseratur.

21.

Schema decreti de fertorum dierum hancti flcatlone et de atatlnentia et ielunio.

Taput I.

D.r frstorum diarum tanetipcationr.

Divino cultui aliquos dies consecrandos esse, non hatura sulummodo lege, sed peculiari etiam praecepto uos Deus edocuit, qui cum in f ipsa mundi creatione «optimum diem ·nnetificttfcaet1 populo suo mandavit ut ^abbatr» ab omnibus operibus in Domino quiesceret Quam quidem septimi

¹ tien. II. ft.
; Exod. XX, ,8 -10.

diei celebritate» apoetoU diviso «flati spiritu ia primam diem, qai Dominleua appellatu eet, tranaferri atatueront, at figura· veritae succederet, et per -huius diei solemaitatam saepius reeolareatw maxima beneficia, qnae Deu* hamano geasri eo die conferre dignata* eat: nam in ipao at lax orbi terrarum affalait, aie Redemptori* nostri, qai ad vitam aeternam nobis aditum patefecit, reeurrectione o tenebris ad lucem vita nostra revocata, et Bpirita* sanctas apostolis datu eet1. Quemadmodum autem in veteri Isige alii etiam die* ad Dei opera et beneficia pio oommemoranda designati fuerant, ita in nova lege aolemnee aliqui diee instituti aunt, quibua divinae nostrae religioni· mysteriorum memoria renovetur, Deiparae Virgini aliieque (ancti·, in quorum victoria Dei bonitaa «t potentia colitur, honor tribuatur, ac per eorum exempla et invocationem ad eoa imitandum facilius excitemur et roboremur.

Verum perveni homine·, debitum Deo denegante· cultum, impie conantur, ut quieecere faciant dieq festos Dei a terra*, et inter ipao· fidele» plure· inveniantur qui religiosam horam dierum observantiam parvipendere et négligera non verentur. Cui malo ut medelam, quantum in nobis est, afferamus. hoc sacro approbante concilio, paatoribu* aliisque animaram curam gerentibus necnon aseris concionatOribu* enixe commendamus, ut plane et accurate populo explicent recurrentium solemnitatum originem, naturam, et causa·, eumque doceant, ex ecclesiae lege sub gravia peccati reatu teneri pie et attente sacrosancto missao sacrificio interesse, si legitinia non excuset causa, atque a servilibus operibus abstinere, nisi aliter vera necessitas exigat aut pietatis ratio suadeat, propter quas caussa ecclesiastica auctoritas fidelibus subvenire numquam praetermisit.

Diligenter quoque fideles moneant ne diebus festis commessationibus, ludis, ebrietatibus indulgeant, sed ecclesias adeant, orationibus instent, ecclesiasticis officiis assistant, catecheticas institutiones sacrasque concione» audiant, divinis sacramenti! animam reficiant, Seseque in sanctis operibus exerceant. Omnem vero curam sacri ministri adhibeant ut patresfamilias suis erga filios et domesticos obligationibus hac in parte non desint. Nec omittant vehementer monere agrorum et opificiorum dominos, rationem Deo se esse reddituros, si tert-eno quaestu ductip operarios suos, praescriptam iisdem atque aliunde adeo, necessariam ab opere cessationem denegantes, festorum dierum transgressores fecerint. Omnibus demum inculcent Dei ultionem superventuram iis qui dies sanetos violare praesumpserint, nec proinde labores in eorum contemptum susceptos prosperum exitum habituros. Hortamur tandem in Domino principes et magistratus, ut ecclesiae Dei pro dominicorum aliorumquo festorum dierum sanctificatione sollicitudinem, cuius in civium etiam incolumitatem saluberrima vi» esse noscitur, sua quoque auctoritato, ne cultus Regi regum exhibendus subtrahatur, adiuvare non detrectent.

Caput II.

D» obrimratw ri irianio.

Ex quo natura humana per inobedientiam et immoderantiam sauciata peccati reatum et poenam contraxit, carnem cum vitiis et concupiscentiis suis homo crucifigat* necesse est, ut per Christi merita divinae iustitiae propter admissa satisfaciat, et spiritus in pugna per carnem aliosque suos hostes porpetae luat*«rata praevaleat, eoaeeae liberius elevet in Deem. Ssaitam antae· iesuu legem, ed praedicta beae eeneeqaeeda ipaa naturae lege imperitans, et sub veteri Tentameate tagiter inculeatam, ee magis velati militiae Mae teseoram, qua ab inimici» eructa Chriati soeeraitar1, Christianus populus oustodire debet, qaod ignorera non possit ·uso ad eam observandam non solum per «sera* litteras, veram etiam Christi Domini tam exemplo*, tam voce excitari, sive «em formam tradens iefanandi*, ieiunii usum -insinuavit, sive cum ablato sponso iotnnstaros esso discipulos suo» praedixit*, sive cum docuit genus esso daemoniorum, quod non eiioitar niti per orationem et ioiunium* (o). Qoamobrem sancta mater ecclesia considerans tam salubre ac necessarium remedium singulorum arbitrio non esse relinquendum, ne forte aut negligatur, aut minori cum utilitate atq^s opportunitate adhibeatur, pro officio ac potestate sua, sapienti ac moderata dispensatione congruo modo opportunisque temporibus hanc legem praecepto suo determinavit. Ipsa apostolorum traditione edocta, qusdragerimali in primis tempori eam assignat, ut fideles Salvatoris nostri totidem dierum ieiunium honorantes ad resurrectionis quoqne Dominicae Paseba celebrandum praeparentur; quatuor otiata temporum ieiunia praescribit, ut Deo cuiusque paras anni primitiae, et pro terrae frugibus gratiarum actiones supplicationesque offerantur, dignique ab ipso sacris altaribus ministri obtineantur. Aliis praeterea diebus ad praecipuos quosdam Christi Domini, beatissimae Virginia Mariae, aliorumque sanctorum festos dies sanctius celebrandos ieiunia et vigilias disponit; ac demum in ecclesia occidentali sexti» quibuslibet feriis, et sabbatis ex antiquissimo usu a carnibus abstinendum esse praecipit, in illis quidem ut passionis et mortis, in bis ut sepulturae Domini memoriam colamus* (b). Quam quidem obaervantiam dum inviolabiliter custodiri mandat, ecleriarum tamen orientalium rituum hac in re disciplinam aliter iu quibusdam ordinatam integram manere iubet, cui neo nos hoc nostro decreto quidquam derogare intendimus (r).

Verumtamen, licet refrigescente in Christiano populo caritate, pristinum ieiunioram rigorem pluribus concessis induitis apostolica sedes temperaverit, non pauci bac aetate inveniuntur, qui saluberrimam hanc disciplinam infringere, atque etiam contemnere non verentur. Eoque gravius hoc delendum est, quod eum ea tempora nunc inciderint, quibus insolentia carnis effrenata se iactat, ac diabolica impietas divina quaeque pessumdat, eo etiam magis tot scelera reprimere, et publicas ac privatas calamitates, quibus proinde aetas nostra iamdiu premitur, humili poenitentia avertere oporteret.

Quapropter prae oculis habentes illius divini iudicii comminationem: *Viri Ninirilae turgent in indieto* ram *fteuratiane itta, et 'condemnabant eam'*, sacrosancta hac syqodo approbante, mandamus, ut episcopi aliique locorum ordinarii, parochi, confessarii et ooncionatores pro loco et tempore fideles de obligatione implendi ieiunii, servandaeque abstinentiae disciplinam moneant, ad eorum memoriam revocantes causas, ob quas statqta fuit ab ecclesia, cui, ut salutem aeternam adipiscantur, obedire ipsi tenentur. Luculenter explicent in quo pita sit summa

1 Catseh. Beau, part. III, cap. 4.
» Pa LXX1U, U
* Gal V, M.

' BeuecL XIV coast. .Ven «μ M^ιμ μ 30 maii 1741.
> Matth IV, ».
* Match. VI. 1β.
‹ Matth. IX, th.
* Mstth. XVII. Ϊ0.
* Insoceat. I aptat ad Demat, ep. Eng. spud Labb. torn. B, adit. Vaeet, p. B, 4.
' Matth XΠ. 41.

ieiunii «t ratio abatiaentia·, m nemiai ia legitim· aetate oonstituto aine ieata eau· m eximero ab huiuamodi lego lioere annuntient Qaod. ai aliquando populum aliquem aat civitatem ab bac apoetolica •ede ob graviasimam et urgentem cantam ditpenaari contingat, conditione· in induito appositas accurate servandas eaee notum faciant, ac de epulia vetiti· non permiscendisl fidelee praemoneant Eoo intuper ex sanctorum petram doctrina edoceant, virtutis cibum temper fuitte ieinnium, et plurima ac maxima enumerent bona, quae ex ieiuniit in cbriatianum populum redundant. „In omni enim tempore, onnique vita huiut saeculi ieiunia not contra peccata faciunt fortoi, coneupitcenliat vincunt, tentationea repellunt, tuperbiam inclinant, iram mitigant**. Atque ita aollioite providetur, „ut quot taturitat de paradito expulit, reducat eturiea*1*.

ADNOTATIONE3.

(u) Urgendam eeee oboervantiam ieiunii per epeoiale decretum contultorea opportunum exiatima* ruut, eo quia constanti, et aaluberrimae huic eoole•iae catholicae disciplinae non aolum haeretici, aed etiam quamplure» ex ipaiua eccleaiae filii» haereticorum erroribus vel adhaerente·, vel decepti noatria hiace temporibua verbia. et factia ae ae opponunt. Ut huic malo remedium afferatur, neceaearium vi•um eat, in decreto exprimere ieiuaium in genere ab ipea naturali lege demandari, docente d. Thoma: •«ternam te common· *cadtrt ni* prooerpto *hgit* notera·.- et fundamentum habere tum in veteri, tum in novo Teatamento. Parochi enim, aliique sacrorum miniatri haec ad fidelium memoriam revocanteo, ae fuae explanante·, diaaeminatoa contra ieiunium errore· refutare, ac cbriatianum populum ad ieiunii legem implendam adducere poterunt.

(6) Opportunum pariter viaum eat exponere speciale· cauaaa, ob quaa eccleaia statuti· temporibua ieiunium praecepit; ut nempe parochi, concionatorea, et confeetarii ipaaa tradere facile poaeint fidelibus, qui eat edocti promptiorea ad obedientiam eccleaiae praeatandam fiant. De abatinentia autem, et olitn ieiunio, singulis aextia feriia et aabbatia aervando graviaaimum placet referre testimonium e. Innocentii I loc. aup. cit. sequentia tenori· : „8i inatituta eccleaiaatica, ut eunt a beati· apoatoli· tradita, integra vellent servare domini •acerdotea, nulla divertite», nulla variété· in ipai· ordinibua et conaecrationiba· haberentur. Sed dum unuaquiaque, non quod traditum eet, aed quod tibi viaum fuerit, boe aestimat eaae tenendum, inde diversa in divertia loci· vel eecleaii· aut teneri, aut celebrari videntur: ao fit acandalum populia, qui dum neaciunt traditione· antique· humana praesumptione corruptae, putant aibi aut eccleaiae non convenire, aut ab apoatolia vel ab apoatolicie viri· contrarietatem inductam. Quia enim neeeiat, aut non advertat, id quod a principe apoetolorum Petro Romanae eccleaiae traditum eat, ao nuno neque custoditur, ab omnibua debere aervan, neo auperinduci aut introduci aliquid, quod aut auctoritatem non habeat, aut aliunde accipere videatur exemplum? praeaertim oum ait manifeatum, in omnem Italiam, Galliae, Hiapaniaa, Africam atque Siciliam, Intulaaque interjacente·, nullum instituisse ecclesias, niai eoa, quoa venerabilig apoatolua Petrae aut eiua successores constituerint sacerdotes? Aut legant, ai in hia provinciis alitia -apoatolorum invenitur aut legitur docuiaae. Quod ai non legunt, quia nusquam ineoaiant, oportet eoa boe aeqai, quod eoclesia Romana euatodit, a qaa eoe principium aeoepiaee noa dubiam eat, ne dum peragrinia assertionibus atudent, caput inatitutionum videantur omittere. Saepe dilectionem tuam ad urbem venia··. ac nobiscum in eceleeia ooaveaitae, et quem morem vel in conservandi· mysterHe vel in cetaria agendi· arcani» teneat cognovi··· dubium non eat. Quod tuiBoero ad informationem eccleaiae tuae vel reformationem (ei praedeeoaeore· tui minuo aliquid aut aliter tonuerunt) aatia certum haberem, niai de aliquibue conauleados not eaee duxiteot. Quibua idcirco reepondemnt, non quod te aliqua ignorare eredamua, sed nt maiori auctoritate vel tuoa instituas, vel, ai qui a Romanae eodoaiae institutionibus errent, aut commoneat, aut indieare non differat; ut scire valeamus, qui tint, qui aat novitatea inducunt, aut alteriua eccleaiae quam Romanae exietimant consuetudinem esse aervandam.

,1. Pacem ergo aueria ente confecta mysteria quondam populia imperare etc. ...

„IV. Sabbato vero ieiunandum eoae ratio evidentiasima demonstrat. Nam ai diem dominicum, ob venerabilem reearreotionem Domini nostri leen Christi, non eolum in paacha celebramus, verum etiam per einguloe circulo· hebdomadarum, ipsius diei imaginem frequentamus, ac sexte ferta propter passionem Domini ieinnamna, sabbatum praetermittere non debemus, quod inter triatitiam atque laetitiam temporia illima videntur inclutum. Nam utique constat, apostolos biduo iato et in moerore fuisse, et propter metum iudaeorum ae occuluisse. Quod utique non dubium eet, in tantum eoa ieinnaaae biduo memorato, ut traditio eccleaiae habeat, iato biduo aacramenta penitus non celebrari : quae utique forma per singulae tenenda eat hebdomada·, propter id quod commemoratio diei illima semper eat celebranda. Quod ai putant, semel atque uno sabbato ieiunandum, ergo et dominica et sexta feria aemel in pascha erit utique celebranda. Si autem dominici diei et sextae feriae per singulas hebdomadas reparanda imago eet, dementia est bidui agere consuetudinem sabbato praetermisso, cum non disparem habeat cautam, a aexta videlicet feria, in qua Dominus pasaua eat, quando et ad inferoa fuit, ut tertia die reeurgena, redderet laetitiam post biduanam triatitiam praecedentem. Non ergo noa negamus texte feria ieiunandum, sed dicimus et sabbato hoc agendum, quia ambo dies tristitiam apostolis, vel his qni Christum aequuti sunt, induxerunt, qui die dominico exhilarati, non solum ipsum feetivisaimum esse voluerant, veram etiam per omne· hebdomadas frequentandum ease duxerunt . . .[8]

(c) Cum in orientalia ritus ecclesiis sabbati abstinentia minime observetur, ne eorum usibue immutatio inducta videatur, additum eet, qaod hic expressum reperitur.

22.

Schema eoastltutioaia de monemaehia patrum examini propositam·.

Pùh fpiieoptu unu ««reorvm *Dri nero epfrobnte concilio* od p«rp«taam rv> ««morte··.

*D** monomocAte.

Detestabilem duellorum usum auctore diabolo inveetum, ao totiee ab eoeleeia damnatum, de me-

1 Baud. IIV. dt. cenat. Λ'o* embigtera», coeat lamproM » aug. 1741, Si/rttéteite· 8iaL 1744, UMwtew 10 lenii ift».

* S. Leo M. Mna. 44 4« ieienw dtdmi mmuis.

8. H»r. opist. UX.

1 Ia schedii Ladovid JaaoHai; CMuaiaaiai pre rabet di·· hipUaea e aeagetia, bate mariter spiitol·, quae ad tebsaati· lalla· Materiam iUeatraadam atcamqaa teat.

A mm Aομ μ ημ mamifimima *il csrrfasIt TVeaptra* Patete». BmiaaatiaMmo priadps.

invie ali' b»iaeasa vostra nvamdiaaima lo schema *Dt* •ewssote sol qaal· ssao stat· asegoit· lo mtdillrariaai

die populi ehriatiaai noaduui exterminatant tan·· a ·ummopete delendum aet.

5m igitur veeem Quoquo noatram attollere cogimur, et fidelaa universes admaur*, naturali ao divin· lege meuomaehlam eeae prohibitam, qua iu vitae et neeie Dee aiuaqaa miniatria, eepreeü· popalorum reetbribaa, raaervatam impie violatar, aocietatia ordo pervertitur, familiae ia moerorem, et eruente corporem clade aaimae persustium ia aeternam perditionem, detrudantur. Qnamobrem Bomanoram pontifioum praodaoeeaoram nostrorum et conciliorum generalium contra gravMmam huiusmodi aeelua dccratia alia! aditis iahaeraatea, praeter poenam maioria «xeemmunieatioais latae ·antentiae a noble nuperrime confirmatam1, alien etiam poenae aive a Trldentino concilia* rive a Romania pontificibua «ancita», qnaa univeraim complectitur ea. me. Benedictus XIV praadeeeaaor noater in conatitutiona quae incipit /McateMfam*-, * sacri haiua approbatione concilii, innovamur ot confirmamua centra daeilam perpetrantes, aut simpliciter ad illud provocante·, vel ipaum acceptante·, et quoalibet complice· vel qualemoumqac operam aut favorem praebente·, nee non de induatria apeotantea, illudque permittente·, vel quantum in illia eat non prohibent··, ouiuacumque dignitati· aint, etiam regalia vel imperialia.

Ne vero futuri· umquam tempoiibua haram legum ignoratio vei oblivio cuipiam suffragari posait, omnibua locorum ordinarii· pommendamu·, ut bniua ·celeria gravitatem poenaaque aancitaa populo· aibi credito· dooaant et doceri faciant, idque eo frequentia·, quo magia noverint illud in «ui« regionibus graaari.

Suprema· autem civile· poteatatea enixe in Domino obteatamur, ut coniuncti· nobiacum studiis et animi·, optimi· atatati· legibua ac poenarum C ··veritate duella proaeribere atque punire omni nisu conantur, ne, ai aecus fecerint, alieno aeae crimine poffuant, et ·anguini» reo· se constituant, quem Inaltum effundi permiaerint. Vani enim fal·iqua honoris idolo humana· litari victima· non impune feret aupremua omnium index Deu», rationem ab iia aliquando exacturas, quorum eat divina et humana iura tueri, aibiq·· creditorum hominum vitam servare, pro quibu· aanguinam ipse anum leaua Chriatua effudit

ADNOTATIONE8.

Concinnandi huiu· achemati· oooaaio inde petita tbit quod nondum exterminatum ait a chri·tiano populo tam nefarium seolo·, qnamvia mater eocleaia omni nira conata semper fuerit id assequi, qua latia ingeminatiaque legibua, qua aancitia exa·peratlaque poenia, prouti videre eat apud Bene-D dictum XIV in citata constitatioue.

Cum varo legibua huiusmodi ac poenalibus sanctionibus nihil addi poaaa videatur, unum aupereat, scilicet ut nova praeaenti· codcilii admonitione fidele» sb hoc scaler· deterreantur.

orSiasU fall'Balatas» vostra. 'Ornata ataM··, sait·arate ·gli altat dat *Dt tuieUit - D>* μ μ *|IIμ N·μ fatftraa, ♦ ·tata aggi atatatMt» ai ravvreadiaiai eaaaaitari.

Aaaiga 1'Kalsaua vaataa i aantaMuti falis ais riva rinunw»»·» - faite pia prafaafa vaasràsioM, *taa* i sasll, ia·Ueeta »1 tette falis s yarpata, ba l'oser» di Mefbramnai, faU' Infaaua vaataa ràvrallataa, aatUMata farotiaatau» cbbadfatfMmo Mt». jMokW

Oaaa 1« kbtam UTO. , 1

› Casat. ApmMmm «mü· IV H. aatab. IM.

• Sms XXV, Mf» II te *nL*

• IV IA Mvaaab. III·.

JWmm riantllatlaadi de aataMfot.

Oapatl.

JfoietVI* MM·

Capet II»

euiradte.

£a quoqua animum aoatrum vehementer perlit horam temporum iniquitas, qaod ob diffluum [UeqUaque, oeeeltaram soeietatam malitia et fraudibua, Incredulitati· vine, vel debilitatam in mentibua hominem aanetiasimae aoetraa'religionie salutarem auctoritatem at vim, atqne inereaoentem vitiorum colluviem, eo uaqae ait deventum impietati· in Deum vitae auctorem ae dominum,,ut non pauci, ·i quando gravia oontingat calamité·, vel indomita cupiditas satiari non posait, aerumnosam vitam pertaesi desperationis absorbeantur abysso, et finem dolorum celerem praestolante· aibi mortem eoU·oiscere non horreacant.

Quapropter pastore· et verbi Dei praecone· erudiant populos, quantopere decipiantur, qui mortem putant finem malorum, uihilque poet eam aupereaae quod timeant; «quidem manum Omnipotentia neo vivi neo defancti effugient*, et horrendum eat incidere in menu· Dei viventia*. Fidem excitent, do Deo eiusque auxilio in aerumnia, v«l duria corpori· doloribus propter timorem Domini libenter perferendi·*, nutnquam diffidendum, et apem ηὸη confundere misero· doceant, atque aiteriua vitae praemia poenaaque pro cuiuaque meriti· numquam desituras annuntient. Nullo autem modo patiantur ii ad quo· id officii pertinet, ut aeipvoa oooidmtaaa, niai ex inaania id accidat vei ante mortem signa dederint poenitentiae, ecclesiastica donentur eepulturq.

ADNOTAT1ONE8.

Ad caput II.

Delictum auicidii noatra aetate in diet quotidie ptopagari 'notiaaimum eat, quemadmodum undequaque advenientibua notitiis et ephemeridibus continuo docemur. Neo difficile e»t investigare causa· quae, in nonnulli· praesertim loci·, homines adigunt ad tam horribile ac naturae ipei repugnans ·celua patrandam; aolent enim eue illae quae, praemiaao generaliori earumdem. fonte, in priori achemati· parte indicantur. Tanto autem malo opportunum atque effiqax remedium aliud afferri non potest, quam ut aedulo populna edoceatur quantopere aibi illudant qui finem malorum in auicidio quaerunt, fides et apea in Deum eiuaque providentiam' ac auxilium exeitentur, aeterna praemia poenaeque in memoriam revocentur, atque urgeatur denuo lex eceleaiae, qua aaora aepnltura interdicuntur suicidae niai ·χ inaania aaipaoa occiderint vel ante mortem signa· poenitentiae exhibuerint. Quam quidem interdictionem in antiqua disciplina iam exiatantem (ef. eap. *JS** pert· *3 Dt* rituale Romanum, rabr. de exeqniia, hia verbis confirmavit: .Negatur igitur eooleaiaatica sepultura... aeipaoa occidentibus ob deaperntionem, vel iracundiam, .non tamen ai ex insania id accidat, niai ante mortem dederint aigna poenitentiae.“

1 Bw Mheam hsafaaaea··· Mmtam wt at yacaliarem ccaatltatiMMt agcmant, aed pnaceteati te ateeoatocMa adtaaetaa· eat taaqaaai eiaatem altara·· eapat.

• U Mactak. VI, M»

·Hfar. X.II.

« α lutei vi, n. .

V

84.

Schema oanatitntionl· 4e nacaetiaml abasa et •fftriUnaaa patraat exaatlai propealtarn'.

Pitu «piaeepae asm» Mrwram *Dti* «aero eppreiant* caaeiKa a4 perpdaaM cm as*as«r»eat.

*D** mapmtfaai ahua *it tpiritimo*

later fraude» atque fallacia», quibus humani generi· hostis decipdre ac «educere homine», eorumqae animo· ■ veritate catholica avertere novissimis hiaoe temporibus sategit et aatagit, illa eet cane recensenda, quae sub fucato magnetismi animali· nomine vel per ipiritiimum, ut vocant, exercetur. Etenim compertum eet, novum quoddam superstitionis genu· invectum esse sx phaenomenis magnetic!», qnibu» haud scientiis physici· enucleandi», nt par eeaet, sed hallucidandis hominibus student neoterici plure», qui, neglecto licito studio scientiae, anolandi divtnandiquo principium quoddam «e nactos effutiunt, rati, magnetismi ope posse occulta, remota, ac futura detegi, aut invisibilia conspici, aut animas mortuorum evocari ab iisque responsa accipi; ideoque sive per vaticinia somniantium, sive per tabularum responsa, sive per spirituum consultationes aliasque bis similes praestigias homines curiosa sectantes alliciunt, illudunt, atque ad praevaricandum impellunt. Quod idem eos facere manifestum est qui spiritismi, aliove quovis nomine, effectus eiusmodi, quibuslibet illi mediis utantur, provocare praetendunt.

Profecto haec apostolica aedes de aeterna animarum salute sollicita non praetermisit, qua editis responsis ad peculiares quaestiones sibi propositas, qua datis encyclicis literis ad omnes episcopos huic malo occurrere; cum vero longe adhuc laieque in ipsa Christiana societate serpere atque in die* diffundi ao dilatari superstitionem, hanc pessimam innotuerit, de ulteriori efficaciorique remedio providere necessarium visum est.

Nos igitur, sacro hoc approbante concilio, fideles omnes instructos volumus, remoto omni errore, sortilegio, explicita aut implicita daemonia invocatione, usum magnetismi prout ex causis naturalibus Huit, nempe merum actum adhibendi media physica aliunde licita et cum fine cui assequendo adhibentur proportionem habentia, non esae moraliter vetitum, dummodo finis ipse, ad quem ordinantur, non sit illicitus aut quomodolibet pravus. Quoniam vero naturalis quaecumque causa effectus eiusmodi naturae vi saMbxhedentes producere non potest, applicationem principiorum et mediorum pure physicorum ad res et effectus praeternaturales vel supernaturalea ut physice explicentur, deceptionem esse omnino illicitam atque haereticalem declaramus. Etenim caeli et terrae creator Deus, etsi homini, quem ad imaginem et similitudinem suam creavit, mentem dederit, quae non solum fidei lumine illustrata ir_' iteria illa cognosceret quae humanam intelligentianq superant, aed etiam naturae suae vi, magno licet cum labore, praeclara multa investigaret atque intelligeret; attamen ut idem non altum caperet aed timeret, et immensam conditoris sui maiestatem humi stratus veneraretur, certo· constituit sciendi limites quos ultra humana ratio progredi incassum praesumeret. Hinc multa manere voluit occulta impervia, sibique soli eorum quae eventura sunt scientiam, et futurorum cognitionem reservavit. Solus enim ipse, cuius oculis omnia nuda et aperta sunt, et ad intimae hominum cogitationes penetrat et consequenter eorum actione· intuetur, solus omnia et singula quaeoumque

A toti·» temporia decarsu et saeculorum aetatibas futura aunt, ab omni aeternitate novit et admirabili providentia disposait, quas noa modo humana· mentis imbecillitas ignorat, *ed nec daemone· ipsi praesaatirs possuntl. Quapropter in saeris litteris gravissima obinrgatione redarguuntur tum qui superstitione· bniusmodi exercent, tum qui ad eoa consulendos declinant, eisque fidem accommodant·.

Noverint itaque illi qui ad superius recensito* aliosqua simile· effectu· producendos magnétisme utuntur, vel spiritismum quomodocumque exercent, ■e abominandae superstitionis reatum incurrere; illi autem qui superstitionem huinsmodi exercente· consulunt, vel dedita opera eurum praestigii· ipsa •na praeaentia favent, eiusdem ae crimini· participe· fleri propter cooperationem. Certum enim eat, et daemonum fraudibus introducta» superstitiones huinsmodi fuisse, ex quorum operatione,
B consilio, vel auxilio omnis divinatio dimanat, sive quod expresse ad occnlta et futura manifestanda invocentur, sive quod ipsi pravitate sua et odio in genu» humanum occulte etiam praeter hominis intentionem se ingerant et intrudant vanis inquisitionibus futurorum, ut mentes hominum perniciosis vanitatibus implicantur et omni impietatis genere depraventurl.

Igitur ad tantum scelus et religioni et civili societati infensissimum efficaciter cohibendum, sub anathematis comminatione aliisque poenis ordinariorum arbitrio infligendis, prohibemus, ne quis deinceps sub quocumque colore aut praetextu andeat huiusmodi nflgnetismi animalis, somnambulismi, tabularum respondentium, spiritismi iisque similibus experimentis àd praedictos effectus directis operam dare, eisdem ut supra declaravimus adesse, vel quovis modo favere.

ADNOT ATI0N'E8.

Omnibus notum est, quemadmodum ab integro fere saeculo per totum orbem grassatus fuerit mapnetismi *animali»* abusus.

Subinde prodiere et percrebuere tabularum rotantium vulgata portenta, quae, variis motibus, praepositis sibi quaestionibus de rebus occulti» et etiam de statu animarum defunctorum responsa dabant.

Paullo post daemones qui homines per vaticinia somniantium et responsa tabularum deceperant, ipsis per pythones seu personas intermedias (quae medium nuncupantur) illudere et insidiari coeperunt.

De magnetis virtute eiusque phaenomenis disserunt physici, quandoquidem haec in patrimonio sunt scientiae physicae quae progreditur in absconditis naturae thesauris investigandis, nec tamen
D unquam integram suam perfectionem assequitur. cum omnes naturae vires perspectae nobis non sint, et qui omnium rerum creator est Deus „cunota fecit bona in tempore suo, et mundum tradidit disputationi eorum, ut non inveniat homo opus quod operatus est Deus ab initio tisque ad finem“ (Efcl. III, 11). Ceterum dum confitentur omnes hanc scientiae physicae perfectibilitatem, omnes pariter, dummodq recta utantur ratione, bene norunt atque perspectum habent ea quae naturae viribus et agendi legibu* repugnant, ipsius neturae viribus attribui non posse, neo posse aliquid haberi pro effectu naturalium causarum quando nulla est porportio medii ipsas inter et phaenomena quae •praedicantur.

Cum igitur Antonius Mesmer divulgasset novum

1 Approbatam a Commissione centrali die 99 aovembri» Ito».

' Sixtes V ia coastiL *Caet» et terne*, aoa isa. lito.
• Levit. XIX. SI, XX. 97, beat. XVIII, 10 et seqq
1 9. Thom. ». P, q.XCV, art.»; Sistas V ia elL eoast

• se iavoxtiun raMAtaa amtU· «ma*·, ia taxa quodam MhtftMi·· a «umti* aaiaiaMa· eorperibu Mtaaaate taxai magnetisitaili, queos Weo •κ φ μ Mv μ μ oMssolsas nnnenpevit, magaumque hoe inventum ia Germmrin praesertim tan 'etiam ia alii· regionibus extitaaaet rumorem, ia divers·· sententia· abeentibus vitia eruditis, utnltisque multa dieeatibus, nonaulH* diabolicum iatarvaataa ia meesnerisrao snapioaatib·*, alii· veto naturae viribu* omnia qua· tune praedicabantur pbaaooaaaa tribuentibus, hiuo at inderecursus habito* Mt ad ·. sedsm sive pro quaestionis defiaitieee, «ira pro tranquillitate noaseienti*· ia praxi at norma agesdi. Ipsa quid·· suo muneri .non défait, oeourrens per peculiaria rMponsa ad peculiar·· sibi proposito· Mau·, «ed generatim quaestionem resolvere pro •uo more ac prudentia distulit, at de phaenomenis qaaa divulgabantur, 'in tanto disputationum et contrariarum opinionum. aestu, certiorem haberet notitiam, novamque in die·, ab evolutione magnetismi, luMm opperiretur.

Verumtomen ad casas, in qnibus compertum erat experimenta magnetismi ad finem non naturalem, non hohestum, non debitis mediis adhibitis assequendum ordinari, respondit ·. c. 8. Officii Usam mepnsrismt, proat *txpomiur,* eoe fiosrs (feris IV, 21 aprilis 1841).

Et quoniam multiplicatis quaestionibus so postulatis, praeter particulares casus, do usa magnetismi generatim pro praxi agendum erat; sio per modum regulae statutum fait ab eadem 8. Officii cong. in feri· IV, 28 iulii 1847: Bsmolo omsi,errors, *lortiltgio, trpluita dut implicita daemoni·* ts•oeationr, mm magnetismi, nomps msrM actus *adhibtidi* media plyriea altande *licita,* non eet moraliter nstilM, dummodo non tendat ad finem illicitam, aut *guomodoliict pravum. Applicatio* autem prtnripiorum et *nudiorum* pure péyeieorum ad *rt» et tfftcttu otr» niptraatural»»,* ut pÀyst'ce «cplie«ntur, non est nisi *deceptio ontnino illicita tt haereticali».*

Temporis decursu apparuit deterrima superstitio, quae et ipsa sub involucro animalis magnetismi latebat, et spiritismus etiam apparuit, quo commercium visibilem inter atque invisibilem mundum institutum est ad hauriendas instructiones, documenta, revelationes praecipue circa religionem, conditionem status alterius vitae, aliaque eiusmodi non pauca quae maxime hominum investigationem curiositatemque sollicitant.

Iliace mati· ingruentibus lateque per totum orbem gras«antil|U· ut occurreret apostolica sedes, encyclics· litterae per s. congregationem 8. Officii dédit ad omnes episcopos adversus magnetismi abusus (feria IV, die 30 iunii 1856). Cum vero compertum sit adhuc huiusmodi superstitiones vigere, immo magis ao magis propagari, nonnullis etiam testibus episcopis, ad eas radicitus, si fleri possit, convellendas solemn! decreto opus esse videtur, quo superstitIone· hae pessimae damnentur per modum detestationis, ut fidele· ab iis avertantur addita etiam poenali sanctione.

95.

Schema decreti de sectis vulgo clandeatini*1.

*A ma Emintnoa rntrtndiuima il tignor cardinal» Luigi Bilio pretidtnt» dalla Cottuaiuion» ttologico-*dommatiea.

Li . . . settembre 1869.

L* commissione per gli efferi di discipline ecsMaetioa non ha m*Mtt di oeaoparsi della semmunieoaio·· eho Γ Bmlniaa· vostra reveraadiaeiiM *i * eomptaeiat* di fargii intono all' esam· esegulto dalla Commission· tooiogiee-dommatiea •opra lo dottrine o le tondeaae delle soeieté segrete.

Dalle lottara dell' eradito voto redatto dal reverendissimo signor canonico Gay, non che dalla MpiMte disouMione fatta sal modeiimo dalla lodata commissions i reverendissimi consultori Hanno ben rilevata la somma nsoMsité • la opportunité di partieolari prescriaioni per parte del futuro concilio Vaticano contre si perniciose congreghe eondaanato sdllenuoment* aH'anatema dai sommi pontefici; e di adottare prattici provvedimenti atti a paraliaisre o minorare i danni che derivano dalla vasta oospiraaione delle medesime.

Quale nécessité si fa oggidi maggiormente sentire sia per la tolleranaa aecordata in molti stati a queste ree conventicole, sia ancora per la illusione di non poche persone le quali ignare forne dei pravi intendimenti della Massoneria e delle nefandexxe che'in ess* si pratticano si danno a credere essere la medesima innocua'e mirare unicamente a solleVare la umanitb.

Peraltro i reverendissimi consultori hsnno ossersto che avendo *fail* la Commissione teologico-dommatica trattato ampiamente e con somma accuratessa di questa materia per la parte dottrinale, ed avendo ben present! le prave dottrine, il reissimo spirito, e lo .scopo funesto della Frammassoneria, corne le rioace facile il auggerire cosa abbia a décrétant dal futuro concilio Vaticano por sfal gurare siffatte aaaociàaioni, cosi, per Γ intima conneasione delle coae, è più in grado di prOporre e fissaîerquelle miaure prattiche per le quali se non è dato di eatirpare la aetta si possano almeno attenuare i mali che essa produce; tanto più che questi grandi maii detivano in gran parte dagli errori che la niederima profe-sa a danno della Chieaa e della civile société.

Per la· quai coaa 'futono di avviao di pregare la lodata Commissione teologico-dommatica perche corne si è occupata della parte speculativa, voglia anche occuperai della parte prattica delle sette massoniebe.

A taie effetto il sottoscritto aegretario della Commissione, in eaecusione degli ordini rieeVuti dall' eminentissime signor cardinale présidente si reca a premura di sottoporre ail' Eminenxa vostra reverendissima questo desiderio della Commissione istessa, e ai vale della circostanza per attestarle i sentiment! della sua più profanda venerasione, con i quali, inchinato al bacio della sagra porpora. ha l' onore di conformerai ecc.

b.

Sehtma deertti d» licii» oulgo elandtitim».

lampridem decessores nostri Romani pontifices in suprema ecclesiae specula positi, vigiliam boni pastoris iugiter vigilantes, pericula fidelibus denunciaverant, quae a sectis clandestinis pertimescenda erant adversus religionem atque ipsam civilis ordinis tranquillitatem, solertique cura detexerant fallacias simulatae honestatis quibus illae simplicium animos seducere adnitebantur. Huc spectant apostolicae constitutione· felicis recordationis Clementis XII /a miseifii et Benedicti XIV *Promdail.* Cum vero qui rerum tunc potiebantur, sectariorum fraude cogitationes suas callide occultantium, tanti has constitutiones non fecerint, quanti ecclesiae et reipublicae salus postulabat, Romanorum ponti-

1 Ad halaawdl sebans Ulastrssdssi hbens profera rpl•tolM> ssb a «ositsa i* quasi optte· fortune laddi, de· Ladorici JsnsMai schedas pervetatanm.

1 » sprilis 17*8.

• t* maii 17*1.

ficum * Spirita sancto directam sapientiam faaestissimi exite· verita· comprobavit, tum cum sacrarum eiviliumque rçrum excidium subsecutum eat. A* quo vix emersi, iterum vocem extulerunt, ac praesertim Pius VII constitutione *Ecdeeiam'* ac Leo XII constitution· yrariora*.

Lamentabilis porro a^ perdolenda recast, lesu Christi vocem per suos vicario· diffusam meliorem auditum non invenisse/immo ex veteribus maseonicia sectis, alias complures exorta· esae, quae, nomine tenus diversae, et au instar etiam tocietatum popularium coalescentes, catholicam religionem, et supremam quamque civilem legitimam potestatem acerrime impugnandam susceperunt. Sed quoniam latentes insidias suas penitus »b ecclesia introspecta», palamque denuntiatas fuisse intellexerunt; hinc indicia suae pravitatis avertere satagente·, ementitam pietatis vrl philanthropise iut vocant) speciem obiieiunt, nihil adversus religionem ao civilem ordinem se moliri, nihilque secreti habere se simulant, neque amplius iurisiurandi vinculo suos %sseclas obstringere curant, quibus artibus homines minime malos, ac potissimum adolescente· in suos laqueos trahunt, occultaeque suae perversitatis instrumenta validissima officiunt.

Quapropter eutn animarum salus, pro quibus Dominus noster lesus Christus sanguinem suum fudit, suprcnfa lex sir, probeque videamus civiles statue susdeque versos turbari, eccleriam vero, vont: a quam portae inferi praevalere non possunt, tempestatibus tamen iactatam graviter Huctuare, quando sectis huiusmodi liceat impune grassari, nos. qui non Hi inel clandestinas sectus daonnavimuyV, nunc, sacco approbante concilio, in primis singulis fidelibus sub gravi culpa, aeternasque damnationis denunciatione praecipimus, ne quispiam non modo sectis illi» quae conspirare adversus religionem vel rempublicam «perte vel probabilibus indiciis deprehenduntur, verum etiam quibusvis societatibus popularibus, sive instar popularium initis, quae non sint ercloiasticae potestati omnino cognitae illique obsequentes, vel cuicuinque ex illis, quocumque nomine ce appellent aut occultent, etiam meri puriquo mutui subsidii, quacumque art«' cohonestare «e studeant, etiam profitendo, se nihil adversus religionem ac civilis ordinis tranquillitatem moliri, sive exigunt iusiurahdum a so t'iiti de arcano servando, sive ptiam non exigant, ad^cribi sive nomen dare quovis vel infimo gradu audeat aut praesumat, easve consilio, auxilio, vel quolibet favore palam aut in occulto, directe aut indirecte, per ae vel per alios quoquomodo iuvare, aut etiam alios hortari, inducere, provocare, nt iis. vel cuicumque ex illis adnumerentur. vel etiam «impliciter intersint; atque insuper mandamus ut earumdern occultos coryphaeos ac duces episcopis quibus tutandi gregis a luporum insidiis officium est denuntiare debeant. Deinde poenam excommunicationis maioris ipso facto incurrere volumus ac declaramus quoscumque, quavis etiam dignitate praefulgentes, aut speciali atque individua mentione .iigiios, qui praedictum praeceptum quomodolibet violarint, eive sese opposuerint; qua si notorie innodati decesserint, debeant proinde catholicae ecclesiae exequiis. et ecclesiastica sepultura omnino privari.

Tum vero fratres nostros episcopos, sacrosquo omnes antistites, et quicumque sunt, qui animarum curam exercent, vehementer hortamur, eorumque conscientia graviter onerata monemus, ut aaaidui aint in ovibus sui· adversu·, einsmodi perniciem praemuniendis, apteque' instruendis. Obligationem qua tenentur, praecepto nostro obediendi, animaeque ruinam, quam incurrunt, illud contemnendo, sedulo exponant; praesertim eum necessitas nobis incumbat, non modo ab apertis hostibus ac manifesto exitio, verum etiam ab eiusdem periculo oo cultisqne fraudibus Christi gregem defendere, atque idcirco ab eiusmodi utcumque larvatis aut cohonestati» seclis eum retrahere cogamur. Hinc etiam eosdem sibi creditos fideles doceant, non nostro tantum praecepto, sed» naturali quoque iure obstringi ab eiusmodi consociationibus sese immunes servare. Cunfenim nemini Liceat peccandi periculo •e u. licere1; idque multo magis-nefas ait, si cum salutis publicae discrimine hoc fiat, profecto non sine gravi piaculo, etiamsi po»itivo praecepto non prohiberentur, nomen, operamve »u«m eius generis sectis seu societatibus, utcumque larvatis, praeberent. Qua de re illud quoque Ovibus suis denunciare non desinant, ne se male decipiant putantes nihil admodum perversi agere, quod minima sint, et per se indifferentia, quae in huiusmodi sectis sibi committuntur. Quemadmodum enim dictum est de 8aulo, eum, rapto Stephano in necem. in omnium lapidantium manibus fuisse, quod omnium vestimenta servaret1, ita porro qui qualedi cumque operam in hisce societatibus ponunt, scelero totius societatis se maculant, quia eiusdem conservationi, atque adeo fini, eam adiuvando. consentiunt. Sed insuper animadvertant, minimum saepe nullo pacto case quod talo videtur, veluti cum ex penitiori societatis conxilio pestilentissimis hominibus immusis ad aliquod munus occupandum, unde possint publicum ordinem aut impedire. aut turbare, aut eveitere. mutui «ubridii nomine, quod polliciti sunt, ignari nihilque tale suspicantes Hici! Hagitantur, ut eos. quo voti sui compotes fiant, omni ope adiuwnt. vel cum ex aero c.ollatitio. quod a sociis pensitatur, instrumenta. ii· etiam inscii», parantur, aut homines aluntur, unde ie-publica subverti po»«it. Quin imino etiam perpendant, non raro contingere, cos. qui vçnia pollicitationibus decepti ad illicitas actiones nunquam se adactum iri, uomen sortae dederunt, repente, occasion»· suborta, a recepta fide destitui, atque atrocibus minis cogi u-l nd proditoria homicidia. vel ad incendia, vel ad ilia scelesta facta, etiam adversus amicos et cognatione coniunctos perpetranda, quae tum si velint defugere, aut etiam pristinam Ubertatem recipere, sese ab impia societate retrahendo, id iam perficere sine vitae periculo non possunt.

Cum vero infelici hac aetate, quae corruptibilia tantum sapit, aeterna non »uapicit, non desint alicubi, qui necessitate se premi dicant, ut hisce societatibus nomen dent, quia illae in eo loco praepotentes non sinunt quempiam stipendia publicorum munerum attingere, nisi de suo gremio sit. revocent sacri pastores eiusmodi homines ad sanam mentem, et iudicia Dei in sacris litteris manifestata eorum oculis subiiciant. Nam et de bestia scriptum est, quod *faciet....* ns çuis possit *emere, aut vendere, mri qui habet characterem, aut nomen beetiae, aut* numerum nominis cius· : et tamen denuntiatum est: Si *quit adoraverit bettiam, et imaginem eius, et acceperit characterem in fronte tua aut* ia moau *tua, et hic bibet de rino irae Dei**. Nihilominus cum ini-

1 13 éepteiubrii 1821.

- 13 martii IWtf

8 Kneyd. Ç>u» *piwitmt* V nor. Γ846, et alloc. *Muitipiicee iiiter* 26 sept. 1066.

l Cf Prop. 61 inter damnatas ab lonoe. XI decreto S mart. 167».

* S. Annuat. aerm. 27». tom. V edit Jlaiir

8 Apoc. XIII. 16-17.

« Apoc. XIV. »10.

quishmum hoc ait„- retoovere honestos qp^slibet, Deumque timentes* hotnifiéa b reran publicaram admfnUtratione, quae honestos maxime 'requirunt, nihiiqqe possit funestius eoDt>Bgerer quam ut illae refigroni». ordinisqùè ùubïïbi^oetibuJh dedantur, jpiiçfinqne animarum raram bambt moutore-fidelee nOfi.de*i*tant, ne sua euffragia^aut operam qualemcumque suam conferant„ ut it, qui eiusmodi societatsbu* adscript!jiunt, munere aliqqo, potiahtur, sed omni ope contendant adifum iisdem ad public^, vel privata officia, quantum fieri poteat, impedirer ne via ip*Ts aperiatur pd pessima sua cojàilia perficienda, vel ad alios contagione sua corrumpendos. Quod multo magi* patribus familias pro ndturlli ipsa obligatione, qua tenentur, incutcanduntoet; ne scilicet committant, ut pestilentium hominum afflatu filp. subcerrumpantur. adeoque neq'UeMfistitutoribu* aut magistri* sectariis cps tradant, néqup* nuptiali fdedere cum eectanii* iungant.

fct tjqpniam ajtutia diaboli, qui ex ipso apestoloratp collegio reperit. ip quem intraret, merito nobis timorem iniicit. ne ex iie quoque, qui in sortem Domini vocati sunt, colligat aliquando in hisce sectis membra^sua. sacro concilio approbante, decernimus, nt quiconque ex clero sive scrutari, sive reflari iisdem sectii*, aut cuicunque ex illissese adsesepserint. vel post promulgationem huius decreti in iis permanserint. praeter excommunicationem nyiioretn, aliasque poenas ceteris communes, quas vi apostolicarum constitutionum iam incurrerunt, atque in posterum vi etiam huius decreti incurrent, in privationem omnium beneficiorum, officiorum, dignitatuiuque ecclesiasticarum, cutuscunque gradus sint etiam necessario exprimendi, ipso facto pariter incurrant. ita ut ex ipsa adspéiptione, licet occulta, vel in eadem post promulgationem huius decreti, licet etiam occulta. perduratione. ante omnem iudici* •ententiam. vel etiam declarationem sub gravCcHlpa teneantur ab iis seae dimittere,' neque ampliuï faciant fructus suos, et insuper in absolutam ac perpetuem inhabilitatem ad alia beneficia, aut officia, aLasve dignitate* obtinendas item ipso facto incidant.

ADNOTXTIONES.

Maximum huius aetatis malum cerqiesime sunt •ectae clandestina^ ex quibus, veluti ex fonte principe, vix non omnes sive religionis sive civilis ordini* perturbatione* et -calamitates originem habent. Non potuit igitur de illis taceri. Nihilominus in concipiendo, et ordinando decreto non paucae occurrebant difficultate*, quas prae oculis habere' oportuit.

DifficultaZprima dimanat ex varii* effugiis, quae excogitarunt ad damnationis vim declinandam. Cum enim viderint, in apostolici* constitutionibus se eo nomine damnari, quod adversu* religionem ac civilem ordinem conspirent, quod iusiuraudum de arcano servando a sociis exigant, quod arcano ipso se involvant et occultent, peraeque ex huiusmodi sectis hisce artibus utuntur, Ie ut expresse profiteantur. se nihil adversus religionem, ac civilem ordinem moliri; 2° ut etiam assignent alium finem specie sug honestum. *escque-ut plurimum vocent societates swlui *tubnida ;* 3° ut negent iuaiurandurq de arcano servando a se exigi, iiludque revera a sociis inferioris gradue, qui maximam earum partem constituunt, non exigant; 4° ut ab iis nihil, quod specie tenus malum dici possit, repetant, sed vel aliquam tantum pecuniae summam, vel eorum operam ad collegas in publico aliquo munere collocandos exigant. Quibus artibus nou modo ab accusationibus in sa illatis, verum etiam a praecepto, ae proinde ab excommunicatione in constitutionibus ^postolicU"-adversus ipsas «J^iis .eximere se *tudqerunt, aientes, de ahia pervèrsisso^etati^us, non aut^mjde ae In illis agi\

Opu^igituVfqit, fundamentum damnationis eius· toodi aasigohrel quo omnino fenerentur; quando-. .quidem longas aubtilesque "instituere disputationes^ ad extorquenda ab iis effugia; quae invenerunt, nequp expediebat, neque >4» conciliaris decreti indotem pertiqebat. Fundamentum autem certissimum 'despmptum est a necessitate tutandae religtonis, an reipublieae a certissimo periculo, in quod imUptterentur. si' sub larvis ad^arbUrium assumptis grasdar* eiusmodi sectis liceret. Quod sane periculum cbm in^ maxime onatur^ quod prt 4mnes, auf jftoTte praecipua* populi classes pervagBrMllae so^ tent\eaque ratione univeream societati/^massam pervadunt, ac veluti perforant, ufUcillimum inde ,sit ~eam totam commovere, e(sus deque vertere; Btinc illas sub hoc praecipue aspectu impetendas esse-duximus; adeoque. ceteris salvi*, quae tamen vel' aperte vel probabilibus inoitiis ativersd» religionem, autvrempnblieam conspirare non deprehendantur, ad societates tantum populqje*. vel instar popularium initas prohibitionem coarctavimu*. Qua ex re duplex commodum dimanabat ;4i/tsrwi*», quhd intra meros necessi^tis limites decretàni contine\tur, ac proinde tomnie querela, quae iusta dici postit. libertate coeundi in societates nimis restricta praecluditur; quandoquidem amplior illa liberta*, quae religionem ac rempublicam in periculum adducit, neque iusta est. neque homine honesto digna; *alterum,* quod perspicua habetur norma ad iudicandum. quaenam sint societates, quae conciliari decreto percelluntur. Immo cutn in ipsis societatibus popularibus reperiri aliquae possint, de quarum honestate omnino constet, ita ut fraudi* ac periculi metus nullus in eis sit, cuiusmodi exempli, gratia sunt consociatione*, qua* a femperaN6o appellant, quaeque nihil ulterius, quam abstinentiam a liquoribus, qui inebriare possunt, sibi proponunt; hinc aliam restrictionem decreto adiecimus. qua declaratur, eas societates, licet populares vel ad instar popularium inita*, in eo minime comprehendi, quas ecclesiasticae auctoritati penitus cognitas, eiusque iudicio obsequentes ad sanctum vel certe honestum finem institutas esso constiterit.

Difficultas altera sita erat in remediis inveniendis, qUae vino aliquam et efficaciam habere ponent, sive ad homine* non omnino malos ab hisce seétia retrahendos, sive ad illa* ipsas coercenda* ac reprimendae. Praeceptum atque excommunicatio maior in superiorum quoque pontificum constitutionibus habentur. Praeter hoc aliud remedium collocatum eat in instructione, non modo ab episcopis. verum' etiam ab omnibus animarum curam habentibus tradenda, cuius ratio dilig^ptius. quantum fieri potuit, exposita est. Tum occasione capta ab iniquis sectariorum artibus, quibus solent homines, qui de suo gremio non sint, a muneribus publicis arcere, remedium aliud,^quod eirqul valeret et ad sectae coercendae, et ad quamlibet excusationem detrahendam ab iis, qui necessitate ee cogi dicunt, ut iisdem sectis *e*o adseribant. additum eet, ut quicumque sunt catholici debeant denegare suffragia sua, suamque operam, ne sectarii in publica munera invadant, et etiam privatis domibus sese insinuent ad alio* corrumpendos. In hac tamen re consulto Vox praeceptam. vitata e*t, quia pro innumeris circumstantiis quae praevideri nequeunt, casus forte contingere potest, in quo illud urgere minime expediret.

Denique, quoniam alicubi auditur querela, quod

non deàint sive en clericis saecularibus, sivq. etiam ex reg«l*ribus, qui societatibn» clandestinis adscripti sint, eaqae re nihil nqmit deterius Îontingere, risum est ^dversus iliol vim omnem exserele ecclesiasticae dibçjpiinae.

36. Kreti <1· neuri»1.

Tqnta est avaritiaè/tamque multiplex nequitia, ut qui s» labe infectî?aunt. ex aliorum etiam pauperlate locupletari velint; dum, enim pecuhiem aut qdid^qam aliud alteri mutuel dant, amplius ab eo oxigeje, quam dederint, consueverunt. Iam veroj licet ad daqf^aadaai usuram Utriusque Testameoa pdgina consputet, et ecclesia suis decretis^ atque sanctionibus usurario» nunquam insectata non sit; i^pmdum tamen a christiano populo detestabile ac' pfobiosum liuiusmodi "vitium exulasse dolemus. Quin imtno si foctretratores semper extitorunt. eorum B numerem aetate hac Rostra plnrimuin excrevisse conspicimus. Siquidem refrigescente. chiVitate plures inveniuntur, quibus nil tam cordi eat.quam temporalia lucra sectari; ipsi autem divitiis, quacumque ratione eis datum sit. augendis unice iphiante», etiam per aliena cupiunt, damna ditapr quin animadvertant ita eos thesaurizare sibi irim in die irae et r^Xelationis iusti iudicii Dei, seque cum avaro divite perpetua fore egestate puniendps.

Quae cum ita sint, grassanti huic vitio obaistere nostri muneris est; et quia de re agitur^ quae ad quotidianos vitae usus pertinet, quaeque pluribus locum dedit controversiis in utramque partam magna animorum' contentione agitatis, sacro \approbante concilio opportunum existimavimus tum ao^omnem opinandi licentiam cohibendam, turri (ad omnes anxietates e medio tollendas, catholicam ea super re doctrinam huc revocare atque explanare, ut C quid liceat quidve vetitum sit. perspicue pateat.

1. Quemadmodum ab aliis conciliis et Romaids pontificibus, uc praesertim a recolendae memoriae praecisore nostro Benedicto XIV· declaratum fuit, iterum edicimus. „peccati genua illud, quod usura vocatur, quodque in^contractu mutui suam sedem et locum habet, in co esse repositum, quod quis ex ipbomvt mutuo, quod suapte natura tantumdem dumtaxat reddi postulat, quantum receptum est, plus sibi reddi velit, quam est receptum, ideoque ultra sortem lucrum aliquod ipsius ratione mutui »ibi deberi contendat-. Omn· huiusmodi lucrum, quod »ortem superet.^usurarium est. et iure nedum uaturali, verum etiam divino prohibitum. Nam in veieri Testamento scriptum eet·;· Xoλ *foenerabis fratri tuo ad uturam pecuniam* esc *fruqee nec quam·libet altam rem.* Quocirca dum propheta tradit* vitam aeternam fore consecuturum ça» *ad ueuram* P rom *commodaverit et ampliae* λ η *acceperit,* docet morte aeterna damnatum iri *ad usuram dantem et ampliae accipientem.* Quod ai Hebraeis usuras ab extraneis exigere permissum aut toleratum· legitur. id propter duritiam cordis eorumzfactum est. Inde omni distinctione sublata Christus Dominus, qui non venit solvere legem, sed adimplere, voluit ita nos esse animo comparatos, ut non gratis modo, sed etiam, ubi proximi necessitas id postulet, abattue spe sortem recuperandi, mutuum demos, praeacipiena1: Jôttaum defe *mfcl* iWn sprreiUes. Nil itaque' miram, si eoeciliaAt a» eeclediae patres omnenr usuram a ^uocum^ue quaesitam grave peccatum esse revisae degi in vfcteri Testamento Istae. ac in novo a Christo confirmais**. adversum perpetuo uno ore conclamaverint. Cum vero hoc/i-/\<ium virtuti iustitiae quae commutative audit „et cuius est in humanis contractibus aequalitatem cniasque propriam et sancte servare, et non servathm exacte, reparare** manifeste opponatur, foenerator «a ss. patribus cum fure comparatur; ric ut a tabernaculo Dei alienus a sancto mont^ erun extraneus sit habendu*. nisi indi-bitum quietum ip»e restituat·

. 2. rNeque adNnsurae labem purgandam, ullum accersiri subsidium, poterit vel ex eo* quod lurrum quod exigitur* non excedas et mmiuth.xsed"nÙKN^ deratum, non n/agnum sed exiguum sit; vel ‹ x eo quod is, a quo id lucrum soliu»* rauva inuttii deposcitur. non'pauper sed dives r^jei-av nec datam sibi mutuo susurnam rci>Aurue otiosam, sed ad fortunae suas amplificandas ean^quaeatuosis agitandis negotiis utilissime ait ibipmswruH. ('entra metui siquidem legem quae irece»aurio in dati atqui* redditi aequalitate versatur, agere ille convincitur quisquis eadem aequaiYate aetnvl posita. pliy aliquid a auolibet vi mutui ipsius, cui per aequale iam satis est factum, exigere adhuc non veretfrr.**

'3. Cum autem usura in mutuo tantum duani sedem habeat, nil puthibet. quominu» alii lucrosi ineantur contractus, de quorum licitudirie catholici theologi et ss. canonum interprete* inter se libere disputant: ita etiam exploratum est npos»e niultoties pecuniatnyabpânoquoq^e suam per alios diversae prorsus naturae a mutui natura contractus reete collocari et impendi. sive ad proventus ‣ibi annuos conquirendos, sive etiam ad licitam mercaturam et negotiationem exercendam, honrbtaque indidem lucra sibi percipienda;

4. „Sed in ipso mutui contractu possunt quidem alii, ut aiunt, tituli, lidemque ipsiinet naturae mutui minime innati et intrinseci concurrere, ex quibus iusta omnino legitimaque causa ^insurgat, quidquam amplius supra sortem ex mutuo debitam rite exigendi**; quod autem intercedentibus hisce titulis exigiuir. ab omni usurae macula immune censeri debet. Inter alios v*ro titulo». cuiusmodi »unt lucrum crseans. damnum emergens, vel periculum amittendae sortis, lex quoque civili» adsci»c«*nda est. Quamquam enim nulla humana lege effiet possit ut quod suapte natura malum evt et illicitum, honestum rectumque reddatur, et Hex naAraii» immuUfbilitate gaudeat, negari tamen nequit, qqando4jj.e in ipsa eiusdem legis materia, quae de se mutabilis est. aliquam contingere mutationem. >ta ut eiusdem obligatio perimatur, quando mutationi obnoxia eet. In materia autem legis naturalis usuram vetantis mutatio inducitur, si lex civilis praebeat titulum, a mutuo quidem prorsus distinctum, quo non causa, bene veho occasione mutui ipsius modicum aliquod lucrum legitime percipiatur. Quandoquidem supremo reipublicae principi, 'quin suae potestatis limites praetergrediatur, integrum est sicut in aliis contractibus, ita etiam in mutuo aliquam imponere taxam a mutuatano solvendam. Id namque coifimercii promoveudi ratio, quod ad publicum bonum profecto pertinet, suadere illi merito potest. Nihil entem vetat, quin princeps ius ad eamdem taxaui sibi sumendam mutu&toribus ipsis conferat; hoc euiui 'eluti praeriio allecti divites lubentius sua» picunius aliis mutuo dant,

1 Hoc caput de u*uri» e codice manuscript*) deprompti quippe quod nunquam typi» commiMum eet ut coneultorum eiauani proponeretur. Quare non commissionis, eed privati homini» toetu» habendum e»t,

1 Eneycl. Vtx *i+rvenit* die 1 novemb. 1745.

» Peut. XXIII. IV.

* Eiecb. XVIII.

* Heued. XIV, *I'e* tyt*. *dto-ec.* l. X. cap. V, n. W.

' Luc. VI. 35.

quo fructuosa negotiatione· oum reipublicae utili- a r-3**6 frequentare valeant: huc autem legis civilis \ quam vocant, titulus facile revocatur. Quod si lex ipaa praedictae praestationis .quantitatem definiat, ea qyjàem observanda eat, nisi consideratis omnibus adi^nctia praestatio'ipsa perspicue n^odtfm excedat; secus nil exigere licet praeter id quod pro iisdem temporum ac locorum circumstantiiarab honestis viris qxigi soleat; hio enim ut in aliis contractibus. ex communi hbminutn aeatitnatio.ne par ^SÜiustum pretium dimetiri.»

b. Oli t: quidem neque temper neque ubique mutuo alii tituli legitimi accedebant, quorum praesidio. quotiescumque pecunia alterf*crederetur, toties* liceret modicum lucrum ultra aortem integram salvamque recipere. Verum hnmutatia hac in re ʻhumanae societal il condftionftftu quaedam in praesens vel privatorum societates vel publica etiam auctoritate sancitae institutiones passim suppetunt. B quae opportunas ac legitima* occasiones cuique suppedit ant'pecuniam .reddendi frugiferam, quandoque fçrtasse etiarh^ securius quam si mutuatario traderetur. Nunquam desideratur promptus in hodiernis civilis4 Hocietatis conditionibus titulus, quo qui iis occasionibus renuntiat in mutui contrats tuta conscientia aliquod sibi auctarium quaerat; optimo enit· iare ia a mutuatario taatumdein-valet percipere, qued ex aliis praedictis lucrandi fonti» bus, qui omnibus quotidie patent, et potuisset et reapae voluisset. In hoc autem emolumtato poscendo modum oportet omniqç^servpre; sciant enim usurae DQtam incurrere quotquot in mutuo titulum lucri^ 'cet^ftltis exaggerant, ut maius sibi vindicent auctarium, quam quod eis foret obventurum, ai aliter pecuniam suam collocarent.

6. Meihinerint dei^ue, fideles, quandoque urgente charitatis praecepto gratis esse mutuandum. Nam sicut tenemur aliquando ad pecuniam eleemosynis impendendam, ut proximo indigenti' opitulemur. multo magia debemus saepe numero simplici/ ac nudo mutuo, etiam cum sortis discrimine alteri succurrerel, ipso praesertim Christo Domino docente: *J* *Volenti* mutuari a avertaris, et Jtstuum · date «Aii ïnifs

jHaec fidele* osant* prae oculis habere volumus, ne dum lucr^ sectantur, se a cupiditate, quae οὠnium malorum radig eat. misere abripiantur; quid enim prodest homini, ai mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur!

IV.
SCHEMATA CONSTITUTIONUM DE REGULARIBUS.

Schema primae conatitutionU^le regularibua.
/Vcieeotafufa.

Inimici crucis Christi, qui nonnullis abhinc annis maiori nisu et detecta facie catholicam ecclesiam aggressi sunt, ut eam, si fieVi possit, funditus evertant. inter vaferrima^ artes palam debacchantur in regulares familias.' utpote quae invictum illius auxiliare agmen constituunt. Hinc ni eas con- c temptum penes christianum populum omni, quo possunt, modo excitare et fovere.moliuntur: et deinde pro viribus curant, ut a guberniis supprimantur; quod in pluribus regionibus et in ipsa Italia factum (esse lamentamur. Quapropter spectatissimus quidam episcopus monebat: „Vieta la tendensa dei politici ad osteggiare il ripristinamento e lo sviluppo degli ordini religiosi... è indispensable, che .sia proclamata dal concilio la m&ssima utilité di questi instituti religiosi/ Nec silentio praeterire expedit, nonnullos etiam aliunde spectatos viros specie boui deceptos in regularium exeênptiones insurgere, minime animadvertentes, eas antiquitate ipaa eaae confirmatas, earum utilitatem et necessitatem ab apostolica sede proclamatam, et exemptionum abrogationem autonomiath ordinum fegularium, eorum vim, et unitatem destruere, ita ut ad dioeceaanas D institutiones sine nexu, sine uniformitate reducerentur. Quapropter, quidam ex- moderatoribus generalibus ordinum expediens putat, ut a concilio religiosae professionis existimatio in animis fidelium erigatur; ut clero saeculari, et regulari enixe *commendetur* animorum coniunctio, et caritas ad expugnandos adversarios Dei. et ad animas caelo lucrandas; et tandem ut episcopis ^onlines religiosi commendentur1.

Verym defiegari haud potest, a nonnullis religiosis debitam reverentiam et obsequium episcopis haud facile exhiberi, disciplinam et observantiam regularem uti par est minime servari; abusus in aliquibus ordinibus irrepsisse, et plure· specie tantum, non spiritu et veritate religiosos esse, quamvis a conciliis et ab apostolica sede saepe saepius reformationis decreta promulgata fuerint, quibus ad observantiam et regularem disciplinam omni cura revocabantur. His accessit, ut plures praesertim in parvis domibus, quin ^studiis et opAnbus sacri ministerii vacarent otio et saecularibus consuetudinibus indulgerent Hinc scandala, hinc imminuta populi existimatio, hinc contemptus; hinc manus Domini tetigit nos permittendo suppressiones, diapersiones, bonorum usurpationes.

Quae cum ita sint, fortasse non abs re er^t incipere constitutiones reformationis regularium 1° admonendo christifideles, ut impiis insinuationibus contra regulares aurem non praebeant, sed potius eos existimatione et amore prosequantur; 2° hortando Episcopos, ut regulares familias foveant et tueantur, ac unionem et caritatem inter utrumque clerum promovere curent: 3* graviter admonendo regulares, ut debitum honorem, obsequium et reverentiam episcopis exhibeant, eisque adiutricem in excolendo agro dominico operam alacriter praesteok regularem observantiam et disciplinam sedulo servent.

Quae quidem novitatis ideam non ingerent; nam nonnulla monita a Leone X in constit. 26 incipiente Dxm «Ira data fuerunt, cum pontifex § 24 haec habeat ^Eosdem insuper fratres in virtute sanctae obedientiae monemus, ut eosdem episcopos loco sanctorum apostolorum subrogatos pro debita, et nostra, ac apostolicae sedis reverentia congruo honore et convenienti observantia venerentur/ Et deinde βiβ episcopos alloquitur. „Ipsos quoque episcopos hortamur, ut fratres ipsoSx affectu benevolo prosequentes, caritative tractent, 'ac benigne foveant**1.

Clemens V in concilio Viennensi, prout habetur in Clementina unica /'reqwens st assidua de excessibus praelatorum f' Feras» edixit: Verum quia una est regularium et saecularium praelatorum et subditorum, exemptorum et non exemptorum universalis ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur, quorum omnium unus est Dominus, una fides et unum baptisma: decet, ut omnes, qui eiusdem sunt

• Pareri dei superiori generali pag. 42, a. 1, 2, 8.

i Haec constitutio ista est ia concilio Lateranensi V. [Sessione XI, apad Maai XXXIX, 984.]

Corporis, naius etiam eiat voluntatis, at eieat Ostrea a ad invieem vinculo caritatis aiat adstricti. Deeet igitur, ut [et] prqelati, et alii tam exempti quA non exempti sûis iuribus stat contenti, at altefll 'alterius iniuriam non phmiliat sea iactyram. Universis itaque praelati** ecclesiarum praeeeatis sanctionis edicto districte praecipiendo mandamha, quatenus ipsi, a praediqtie gravaminibus cenantes.... viros reMgioaos :- caritative tractent et foveant, et gua iura et privilegia Inviolabiliter eis servent*

Quibus positis sequens schema proponitur.

Asm episcopus *urviu wrvornm Dei* Mero *approbante concilio ad perpetuam rei* memoriam.

De regularibus.

Dolenduta vehementer est, malorum quorundam hominum nequitiem eo processisse, ut religiosos ordines tamquam institutiones iam inveteratas et obsolètes, nostroque aevo neutiquam accommodqtae.sed potins noxias temere renunciarent: perinde ac si evangelica consilia a Christo Domino ad assequendam perfectionem tradita, quandoque essent societati obfutura: quodque deteritis est, hi nunquam desinunt malis quibusque artibus fh ipsos ordines contemptum excitare ac fovere, quo facilius valeant ad eorum destructionem pervenire. Hinc nos, sacro approbante concilio, falsas ac malignas huiusmodi insinuationes artesque reprobantes, fidele» omnes enixe in Domino exhortamur, ut non modo talibus abdimi non patiantur doctrinis atque exemplis; vertlm etiam ut religiosis familiis tantopere de ecclesia et de civili societate benemeritis, existimationis, devotionis et amoris signa constanter exhibeant.

Insuper inhaerentes vestigiis nostrorum praedecessorum, pmnibus inculcamus ecclesiarum praelatis, ut easdem religiqsas familias benevolo diligant affectu, paterna caritate tractent, modis omnibus adiuvent, foveant ao tueantur: omneque potissimum studium conferant ad veram animorum concordiam inter clerum saecularem et regularem magis constabiliendam ac servandam, ut arctissimo inter se caritatis vinculo obstricti, coniunctis viribus agrum dominicum excolere, et praeliari Christi praelia possint, htque ecclesiae hostes profligare, qui omni consitu illam (ei fieri posset) destruere commoliuntur.'

Tandem superiores ordinum ac regulares omnes graviter monemus, ut debita reverentia, obsequio et honore episcopos prosequantur, nihilque eorum iuribus detrahant, quin immo adiutricem eis operam in sacri ministerii offieiis obeundis iuxta proprium institutum alacriter praestent, vota, quae in professione Deo nunebparunt, fideliter reddant, regularem observantiam et disciplinam sedulo servent, seque religiosos non habitu tantum sed et virtute ac spiritu, quo sancti eorum fundatores animati erant, ostendant, ut propriam sanctificationem opo-qui. et ecclesiae utilitati, ao populis aedificationi eme possint.

2.

Schema

conatitutionie super voto obedientiae regularium.

Praenotanda.

Necessitatem virtutis obedientiae tam in veteri, quam in novo testamento sacra Scriptura frequenter inculcat. Consonant m. Patres in hac divina schola etfOrmati tum graeci tum latini.

Quae non solum necessitatem obedientiae ostendunt, sed eiusdem etiam inter ceteras moralM virtutes preestantiam. Hinc s. Gregorius lib. 36 *Moral.* cap. 10: .Obedientia, ait, sola virtus eat, quae virtutes cetera» menti inserit, insertaaque custodit"; et eap. U: .Obedientia vietimia lure praeponitur; quia per viciimM alieaa care, per obedientiam vsro tvoldutaa propria mactatur... vir obodiens loquitur vietoriga, quia dam aiieaae voci .bumftiter tubdimnr, nos ipeoa ia'eordb superamus.*

.Pariter a. Augustinus lib: 14 [e. 12] *De eieitate Dei:* .Obedientia, inquit, commendata set >n praecepto, quae virtirt in creatura rationali mater quodammodo est omnium custosque virtutum*. Et merito quidem; nam finis et perfectio vitbe Christianae est, contemptio bonis terrenis, Deo inhaerere. .Inter virtutes morales", ut recte a. Thomas 2 3, q. 1'H, a. 3; .tanto aliqua potior est, quanto' aliquis maius aliquid contemnit,' ut Deo inhaereat, Sunt autem tria genera bonorum quse hâpio poteat contemnet» printer Deum: quorum infimum sunt exteriora bona; medium autem\^nt bono corporis; supremum autem sunt bona animae, inter quae quodammodo praecipuum est voluntas, in.quantum scilicet per voluntatem homo omnibus aliis bonis utitur .... quaecumque alia virtutum opera ex koc meritoria eunt apud Deum, quod fiunt ut obediatur voluntati divinae: nam si quis etiam martyrium sustineret, vel omnia sua pauperibus erogaret, nisi haec ordinaret ad impletionem divinae voluntatis, quod directe ad obedientiam pertinet, meritoria esse non possent, sicut neo si fierent sine.caritate, quae sine obedientia esse noq potest."

Quae in genere de virtute* obedientiae exposita sunt, speciali modo religiosos afficiunt, qui-ex voto illam servare tenentur, quique propterea prae oculis babeant, has laudes obedientiae deberi quicumque demum sit superior, cui praeaMten. Dei enim vices gerit a quo omnis potestas bene instituta descendit. Ex quo principio clarum fit, magno ip errore versari non solum eos qui in his quae ad carnem ot sanguinem pertinent, sed illos etiam qui in rebus alioquin sanctis ac spiritualibus, ut ieiuniis, precationibus, aliisque pietatis operibus, fas putant a praescripto superioris ac voluntate discedere. Sapienter Cassianus in collât. 4, cap. 20 Danielis abbatis: .Unum sane, inquit, atque idem inobedientiae est vel propter operationis instantiam, vel propter otii desiderium senioris violare mandatum: tamque dispendiosum est pro. somno, quam pro vigilantia monasterii statuta /bonvellere: tantum denique est, abbatis transite praeceptum ut legas, quantum si contemnas ut dormias."

Sed obedientia, ut perfeqia sit, non solum postulat ut exacte fideliterque' execution! mandetur quidquid a superiore secundum regulam praecipitur; sed etiam ut circa rem praeceptam voluntas et indicium subditi quantum fieri poteat subiiciatur et conformetur voluntati iudicioque praelati, qui ipsum loco Dei gubernat: .nulloque vitio", ait Cassianus collât. 2. cap. 11, .tam praecipitem diabolus monachum pertrahit ac perducit ad mortem, quam cum neglectis consiliis seniorum suo indicio persuaserit definitionique confidere"; et s. Bernardus de illis qui graviter ferrent imperata sibi minus suavia: .haec, inquit, si moleste coeperis sustinere, ei diiudicare praelatum, si murmurare in corde; etiamsi exterius impleas quod lubetur, non Mt baeo virtus obedientiae, sed velamentum malitiae.* Berm. 3, de circumcisione [η. 8).

Haec ergo perfecta obedientia dum floruerit in familiis religiosis, florebunt procul dubio reliquae omnM virtutes, edentque sanctitatis fructus, quos et sancti fundatores, qui eas instituerunt, et apoatolica sedes, quae eas probavit confirmavitque, st ipsa societas civilis^, qui eas sustentat, exoptant ot postulant.

Hoc idem nos docet experientia. In his ordi-

nibus in qitibus sanctum obedieotiae votum exacto fideliterque servatur, ot alia quaeoumquo illa, sint servantur, et virtutes omnas exercentur, unio et concordia inter fratres, studium orationis tum mentali, tum vocalis, «eius divini cultus, rerum mundenarum contemptus, ,tui abnegatio, mansuetudo, humilitas, interna extornare mortificatio, charités proximorum, pro quorum salute quisque libenter impenditur. Contra veA> ubi negligitur obedientia, laxatur vinculum unionis, totdm* religionis corpus vitietis humoribus languescit, imperfectiones primum, deinde vitia dominantur: .exarescunt corda,religiosorum, coagulantur ut lac, fiunt sicut terra sine aqua, nec amplius compunguntur <pd lacrymas, nec libet legere, neo, delectat orare, nec solitae meditationes inveniuntur.ll Bern, serin. § 3 [«l. seftn. 54, n. 8] in Cant.*

Quibus positis in schemate constitutionis primo commendatur virtus obedientiae in genere, et deinde in specie quoad regulares. Praecipitur obedientia necessaria'ad salutem ; et enixe commendatur etiam ea, quae pertinet ad cumulum perfectionis iuxta doctrinam S. Thomae, qui sic habet': .Religiosi obedientism profitentur quantum ad regularem conversationem. secundum quam suis praelatis subduntur; et ideo quantum ad illa sole obedire tenentur. quae possunt ad regularem observantiam pertinere Et haec est obedientia sufficiens ad salutem. 8i autem in aliis obedire voluerint, boc pertinebit ad cumulant perfectionis; dum tamen illa non sint contra Deum, aut contra, perfectionem regulae ; quia talis obedientia esset illicita, Sic ergo potest triplex obedientia distingui: una »nftkien ad salutem, quae solum obedit in bis, ad quae obligatur: alia perfecta, quae obedit in omnibulicitis alia indiscreta, quae etiam in illicitis obedit."

Tandem occurritur tergiversationibus illorum religiosorum, qui censent per simplicem recursum ad superiores mediatos a praecepto obedientiae a superiore immediato imposito, ab illius exequutione se se interim immunes esse, ac propterea sine rationabili causa et temere saepe saepius ad superiores mediatos recurrunt, ut vim praeeepti.effugiant. Hi nesciunt in materia obedientiae non admitti recursum in suspensivo, uti aiunt, sed in devolutive taptum. Hac de re habetur decretum Benedicti XIV diei 6 iulii 1764, quo pontifex mandavit, „ut in recursibus regularium adversus obedientiam suorum superiorum semper rescribatur, *pareant,* st detnds *recurrant,* ad formam capituli *SepreheneiHlie* de appellationibus ibi: .praecipue hoc in yeligioaia volumus observari, ne religiosi cum pro aliquo excessu fuerint corrigendi ootra regularem praelati sui et capituli disciplinam appellare praesumant, sed humiliter ao devote suscipiant quod pro salute sua fuerit eisdem iniunctum', et ad formam capituli Ad nostrum de appellationibus ibi: ,mandamus quatenus si quando quilibet subditorum tuorum ad remedium appellationis convolaverit, non ideo minus eum iuxta tenorem mandati, quod in praedicta regula continetur, et institutionem Ordinis corriges et castigesIII.

Quibus praemissis schema exhibetur.

Pint epiecoptu eermu eervoruae Dti Caere approbante concilio ad perpetuam rei memoriam.

De voto obedientiae.

Ea potiwimum religiosae perfectionis est virtus, ut^qqi statues regelarem amplectantur, praeter temporalium bcaoram renunoiatioaeat et castitatis professionem, abnegare semètipeos, ae perpetuum propriae voluntatis holocaustum Dea offerre' tenentur. Nil igitur magis ad instaurandam servandamque regularem disoiplinanf oondueit, quam accurata at fidelis religiosae obedioatiae observatio; quandoquidem ipaa ceteras virtutes menti inserit, insertaaque custodit*. Magna; quidem paupertas, sed maior integritas; horam autem eat obedientia maxima si custodietur illaese: nam prima rebus,* secunda^ carni, tertia vero menti dominatur et Unimo*. Hinc si obedientiae votum riegligatur, religiosorum corda veluti terra sine equa arescunt, neo ipsi amplius humilitate, osXtione, meditatione delectantur; quin immo religiosae famiiiae.compago «jisrumpitur.

« , Quapropter sacrosanctae Tridentinae synodi dooretis inhaerentes, quo facilius et securius regularis difciplina ubi collapsa sit instauretur, et constantius ubi conservata est perseveret, omnibus regularibus tam viris, quam mulieribus cuiuscumque religionis, societatis, congregationis, et ipetituti*^jt, sacro approbante concilio, praecipimus, ut ad regulae quam professi sunt praescriptum,, vitam instituant et componant, praecepta, ac vota observent, perfectae praesertim obedientiae aniino volenti mancipentur, crucifixum Christum Dominum intuentes, qui factus obedient usque ad mortem nedum nubis dedit huius virtutis praeceptum; sed magnum quoque in se ipso, quod imitaremur, reliquit exemplum. Et quoniam omnis potestas, a Deo est. regulares omnes in suis superioribus Deum ipsum agnoscant, ao memimerint non solum ordinationi Dei resistere, qui potestati resistit; verum etiam eese peculiari obligatione teneri vi voti, quod in religiosa professione emittenda Deo nuncupant. Quamobrem debita reverentia et amore suos omnes superiores prosequantur, et quae ipsi iuxta regulam iniungunt, integre, prompte et humiliter sine ulla excusatione perficiant.

Eos insuper hortamur, ut ad assequendam huius eximiae virtutis perfectionem, quae est quodammodo "mater omnium oustosque virtutum, toto pectore incumbant; nec non a nequam huius saeculi spiritu, qui est crucis Christi, omnisque auctoritatis ac subiectionis inimicus, sibi maxime caveant, seque undique tueantur.

Tergiversationi nihilominus eorum, qtti causas ad obedientiae iugum excutiendum interserant, occurrere volentes declaramus atque statuimus, religiosorum recursus, qui' fieri solent ad legitimam auctoritatem adversus obedientiae praeceptum a superioribus datum, baudquaquam obediendi obiigationem suspendere; nec facile illorum habendam mm rationem, niai prias religioai, qui reclamaverint, superiorum mandatis paruerint Si quia autem ad intercipienda superiorum mandata confugere 'ad laicam, vel aliam, quae competens oon ait, potestatem attentet, admonitum eum volumusw*e graviter contra obedieotiae votum facturum.

3.

Schema constitutio!» super perfeeta vita communi.

Prnenotagdai.

Exploratum eat, sanctos ordHium regularium institutores veteri ecclesiae disciplinae inhaerentes

* 9 9, q. 104, art. A, U B.

1 Vide Collect. Card. Bissarri ps<. 499 (— Csffsrffman m «mm veeretarM auras *eongrtgatwuû* J^riacépsree» «t /ortam, *cura A. B&tarri arckupitcopi PWippcnfit secrvtari* *fdiia.* Romae, ex typographie Rev. Caparea epostolicaa, MDCCCLXin. Ia-foL 4 f, XXX, 949 p., 1 f.]

1 8 Gre<oriu Ub. 8Ô, Morsi cap. 10. [Migns P. L. t. LXXV1. 7M.)

• loaa. XXII Extratsg. ^worumdem I de verb, tignif.

• S. Aog. *Dt* cieitote *(D^J* lib. 44, cap. 19 (Migse, P. L. t XLI. 490.)

•ais seetetoribus «item eoaemm perfectam pnJ- qeripsiase. 8ad trscW* tempori*, proni ia robustei-mani* contingere colat, imminuto paupertati· spiritu, eniusdsm peculii um wveotus fuit. Hino vite communi· perfecte collapsa est, et regulari· observantia et disciplina languescere eoppit. Ut vetutiora omittemus, concilium Tridentinum eam mstaqrare curavit. Romani etiam, pontifices et praeewtim Clemen* VHP idem opu* aggressi aunt; ead eorum decreta ut/ plurimum in irritum oepaerunt: taqte enim animi· religiosorum inhaerebat' oppositio, ut etiam inanibva interpretationibu·. et exoeptionibu* ■e ae ab eorumdem dedretorum observantia eximere curaverint, et ·. «ede* nonnulla induite concedere quasi coacta sit ad maior* praecanenda mala; quamvis paaaim pro vitae communi* instauratione institerit.

' Ad vitae communia** observantiam roiiciendam a nonnulli* adducitur inopia conventu·, vel monasterii; vefutn hanc' difficultatem probati · auctores refutarunt1, animadvertente·, quod *1 singulrihuius-mbdi, conventuum, seu monasteriorum reguhires non servantes vitam communem, de facto habent sibi 'necessaria iuxta decentiam qtatus; ^hdem haberent etiamsi vitam communem servarent, cum singuli _^ofenia in communitatis usum conferre debeant.

• Quin immo quidam ex actualibus moderatoribus generalibus testabatur, se se in regimine domorum sui instituti expertum esse ea, quae sufficiunt singulis, magis msgisque sufficere si in communitatem conferantur: nam res minori pretio comparari possunt, si opportuno tempore, et in maiori quantitate provideabtur: quod a communitate quidem, sed uon a singulis fieri poteat.

Verum huiusmodi oppositio tractu temporis aliquantisper remissa est: et cura ac opera nonnullorum superiorum regularium in aliquibue loci* eam restitutam videmus; eamque sanctissimus dominus noster Pius papa IX servandam decrevit in domibus novitiatus1, ao etiam ab iis qui ante professionem votorum solemnium simplicia vote emittunt*. Et in praesens communis sententia eat tum plurium religiosorum, quibus observantia regularia cordi est, tum plurimorum antistitum, inanem futuram reformationem regularium, nisi tamquam illin* fundamentum vite communis perfecta constituatur; et nisi religiosi reformati «"non reformatis omnino separentur.

Hinc in commissione reverendissimi consultores censuerunt, vitam communem perfectam instaurandam esse; sed iuxta modum, ut efficaciter quidem, sed prudenter etiam procedatur. In novis conventibus, seu domibus religiosi* erigendis vel suppressi* restituendis, servetur omnino vita communis perfecta*. Ea denuncietur postulantibus eamque novitii ante professionem polliceantur. Servetur in domibus novitiatus, professorii, et studiorum. Et cum sperandum non *it, ut re* fauste procedant nisi superiore* maiore* exemplum praebeant, instauretur et servetur etiam in domibus, in quibus generale* et provinciales resident', et in eis pariter definitore· generale·, ao provinciale· commorentur; quod ai renuerint eo praetextu, quod iam professi sint, muneri suo renunciasse intelligantuf. Alii vero religiosi iam prof···! psavriribas meMaatar. ut vitem eow-muaum ampleeteatari'et qai tabawat ia separati· domibus collocentur, ae neo-professi eorum poa-venationb, et uon laudabili exemplo inficiantur, et ab observantia' retrahantur. Ad maiore·, ordini· dignitate· renuente· vitam communem amplecti minime eligantur; ot in papitub* provineia|ibu* vocem passivam non habeant, no inobservantes eligi contigerit; vocem vqro ectivam, ai ea fruantur, hebeant in electionibus, qitire in capituli* provincialibus fiunt, ,non vero quando agitur de iis, quae observantiam et disciplinam respiciunt Neo-professi don transferantur Γη convente* seu domo·, in quibua vite cymmuqp non servatur; slias.commiscerentur cum religiosi* non reformetis, et eorum qxemplo ed inobsertantiam excitarentur, et assuescerent Ideoque si alia domus reformate praesto non esset. nec convaptus novitiatus interim novos novitios captee posset, suspendatur receptio μιονψοηιηι usqqe dum locus patest; magi* enim expedit noSritio* ad tempus non recipere, qugm ' religioso* reformatus, et. observantes 'cum non reformatis, et inobservsnti-Vbus commisceril. Hoc pacto fiet, ut vitae perfectae communi* observantia psuiatirq^ sed certo ia omnibus domibus instauretur, et omnep religiosi eodem ^aperitu animati habeantur. Tandem cum religiosi omnia necessaria · conventu recipere debeant, et ipsi omni·, quas eis obvenerint, ad usum communem religiosae familia· conferre teneantur, necessarium ^isum eet superioribus caritatem et sollicitudinem, subditis autem religiosam mbdgrntionem commendari.

8ed eum sanctimonialibus cautius agendum erit, cum earum separatio possibilis non sit, et ne foeminoae mentes turbentur. Propteroa quoad monial·· haec tantam deeereeeds asse reverendissimi consultore· eeasnerunt. Nallum novam monasterium sine vite ovmmaai perfeeta erigatur. vel suppressum restituatur; nulla es eovitiis ad professionem admittetur, quia vitem eemmuaem polliceatur. Sed prudenter eum iam professi· agendam erit iuxta monitum Based. XIV *Dt tfaado* dHnjismi lib. XIII cap XI1, a. SX. Haec et alia proposât^ sunt, quae brevitatis gratia omittuntur, et in schemate, quod examinandum proponitur, referuntur.

Formula derogationum desumpte eat a sacro concilio Tridsatino sees. XXV *Dt rtfed.* cap. 112.

Pius epiecopat serens servorum *Dei eacro approbante concilio ad perpetitam rei memoriam.*

De vita communi.

Regularem observantiam ob id potissimum collabi dignoscitur, quod perfecta vita communis, quam ■ancti regularium ordinum institutores, suum veluti aedificium veteri eccleaiae disciplinae superextruotum voluerunt, et a suis sectatoribus servari mandarunt, pene· plure· religiosos ordines in desuetudinem abierit. Ubi enim ab designato · sancti· viri* perfectionis tramite deflecti contingat, paulatim a vero eorum spiritu, et a primaevo instituto cum magna disciplinae, iactura desciscitur. Hinc licet ad gravissima removenda mala, quae ex huiusmodi communis vitee defectu pgomanant, concilium Tridentinum'. Clemens VIII*. Urbanus VIII', Innocentia· XI*, Innocentius XII*, aliique pontifices praedecessores nostri illam pro viribus instaurari cnra-

1 Const. .V«U*S OMMM.

' Rassirsa episcopos in Qmust. *morali* * S citatas a Felio* Potssta ton. I, p. 9, n. 1099: Lucius Ferraris verb, rite oest-mmse n. 9; sliiqa·,

• Collect. (Bissani) psg. 908.

' Ibid. pag. 907, art. X.

' Clune·, [kpelnnoc.] XII,deorat. SsiwtiesiaMM 18 ialii IMS.

• Provinciales in aliqaibas ordini*·* propria· rssidsatia· conventam noa habeat, sed possunt eonvsntnm sibi heaevisam in provincia eligere; ideoque in sebeaiste praescriptus est, ut conventum vitae communis eligant, vel etiam domum novitiatas, in qua stati· e* introdaci debet.

.1 Clem. VIII la decreto Incipienti Regularis disriplmas ■aâdsvit, at deses coaventos «ovitistas isxta reformstiosesi deputati bob fuerist, repertores s receptione aovitioraas sire ■d habitus sive sd professioaeai sbetiaereat.

> SoeaXXV de rsgalar. cap. 1.

* Coasttt. *.Valitu emnmo.*

« Docrat. de regal apoat. et eieeL

* Cam mr abes.

* Deerat, iscip. SaRditsùsus.

variai, nihilominus non ubique eam servati in comperto eat. Noa itaque rati nihil magis conferre ad regularium reformationem reapse proçujVbndam, quam bt in hoc sacrosancto · oeoumenico concilio vitae perfeotëeÀtmmunie obligatio grafissimia verbis denuncietqrifad sKletnni sanctione muniatur, sacro approbanto concilio, qutie uequutRur districte\qta; tuiteus, decerniAus, atque mandhmUs. · ; 'S

Caput 'I.

liulla in ppsterum nova ddtiras religiosa 'erigatur,* vel etiam de, iure*vel de facto tantum suppressa restituatur'sine egpreaao conAtioqe ac lege i% perpetuutn servandae vitae (perfectae communis, sqcus erectio, vel restitutio irrita omnino habeatur. ..

Quicumqqp in futurunfprofrasionem emittet, prae^ cepto servandi vitism perfectam communem teneatur; ideôque et qui admitti ad profitendum in quolibet ordinb,'çopgregatione.'spcietate.Mt instituto regulari B postulaverit^ priusquam tum domi recipiatur, tum habitu religioso induatur, dictum' praeceptum ex- .presse denuncietur, ita ut ai huic se subiicere recusaverit,-nullo modo' in religionem admittatur. Quilibet autem sovitius in actu professionis tq* .votorum simplicium soiemnibus praemittendorum, {quam eorumdem votorum solemnium, observantiam 'perfectae vitae communis polliceatur; proptereeque in admissionis ao profesaionis actis peculiaris de praedictorum observantia adnotatio fieri debeat: super Quibus omnibus superiorum ad quos spectat conscientia graviter onerata remaneqt; ac »i ea exeqdutioni iidetq demandare omittaqt, eo ipso voce actita et passive privati existant.

Insuper infra annum ab absoluto concilio perfecta vita communis omnino constituatur in domibus novitiatus, professorii, ac studiorum, quatenus in eis. introducta adhuc non rèperiatur, vel etiam intro- C ducta non servetur: idipsum in domibus fiat, in quibus superiores generales vel provinciales resident. ,Quod si provinciales domuln pqppriae resldentiaa, non habeant, eam eligant,xin qua vita perfecta communis servatur; sin minus conventum novitiatus. Etiam definitores, seu assistentes, vel consiliarii tam generales, quam, provinciales, in conventibus vitae perfectae communis morari debeant. Omnes religiosi etiam antea professi, qui in omnibus enunciatis domibus commorantur, eam omnino servare teneantur. Nemo proinde religiosorum ad superioris generalis munus, vel ad aliam ex maioribus quoquomodo nuncupetis sui ordinis dignitatibus eligi valeat, nisi eamdem perfectam vitam communem profiteatur; et qui in praesens ad dictum munus, vel dignitates electi reperiuntur, nisi eam amplectantur, eo ipeo muneri suo renunciaue intelligantur. Quae etiam servanda erunt quoad superiores locales aliosqne D officiales in dliis omnibus conventibus, in quibqs vita perfecta communio constabilietur.

Ceterum superiores regulares in omni patientia et doctrina, qua exhortationibus, qua suasionibus, modis omnibus pro viribus curare debeant, ut omnes religiosi etiam iam professi vitam perfectam communem quamprimum amplectantur: qui vero renuerint, in separatis conventibus collocentur; h| tamen legi depositi in cepas communi obnoxii sint, nec pecunia uti valeant, nisi ed suos necessarios honestosque usus, praehabita expressa singulis vicibus superioris licentia: insuper neo vocem passivam habeant in electionibus et capitulis provincialibus; attamen eis permittitur, ut in eisdem provincialibus electionibus et capitulis activam, quatenus ea gaudeant, exercere valeant;'non tamen in iis, quae observantiam et disciplinam regularem respiciunt

Praeterea expleto tirocinio, nse-professi non A.tran^fentntnr, ulfi in. aliam rpfonnatnm domum, uRK vigeqt perfects vitapsommnuia: "quod ei awlg'nlja -dopihs reformata habqatur, in eodem ndvitiatus eon- ţentq permaneant: et, si idem conventus ob ihi degentium religiosorum numerum, ad> alios novitios recipiendos capax non. sit, hqfo ipso ulterior jovitiorum sc^eptafio interdicta eegseatur.donec occatio metur, ut ngq-prqfesai in aliam perfectae vitaq communio dotpum trajSferri .consmodvOelehht, et compreptus novifigtu^d-alios novitios reoiptapdoq, capax reddatur.'

»De reliquo çbin vita pérfecta communia (n eo . Oonsiatat, ut bona quaecumqu^ reditua, emoluAenta, aliqqqe omnia, quae qqovis titulo refigiosia-obve- '«tint, in usum religiosae familiae plene conferantur; et (ipsum fictum, vestituk, aliaquq"' necessaria p' conventu in communi accipiant, superiores nihil" quod iit necessarium religiosis denegent, et religiosi nihil quis'd sit superfiiiim-exigant; ideoque superioribus caritas et sollicitudo? subditis vero -religiosa 'moderatio enixe commendatur.

Caput -II.

Ad vitae perfectae communis professionem etiam in sanctimonialium monasteriis constabiliendam, praeter ea quae in praecedenti capite protreligiosis viris allata sunt, peculiaris veluti ratio concurrit, periculum nempe ' aemulbtionum ac distractionum, quod in eis maius est, removendi. , Sacro igitur approbante conbilio haec statuimus, decernimus atque praescribimus.

Nullum in posterum sanctimonialium novum tuo-, nasterium erigatur, vel 'etiam de iure vel de facto tantum suppressum restituetur sine expressa conditione et lege in perpetuum servandae vitae perfectae communis; secus erectio vel restitutio irrita prorsus habeatur, Moniales, quad in praefatis .monasteriis vota emittunt, praecepto eiusdem vitae communia servandae omnino teneantur. Postulantibus, quae monasterium ingredi rolunt (ad *effectum* profitendi,- perceptum illius v.itae denuncietur, quod denuo fieri debeat antequam monastico babitu induantur. Novitiae vero ante professionem, vitam ipsam perfectam communem, si vota emittant in monasterio, in quo ea vigeat, expresse polliceantur: si vero in ^monasterio, in quo nondum ea introducta sit, polliceri debeant, se se paratas esae ad eamdem amplectendam statim ao a superioribus introduci velit.

In sanctimonialium monasteriis iam existentibus, in quibus vita communis perfecta non viget, episcopi, vel alii superiores, quibus monasteria sublecta sunt, ad eam praescribendam prudenter se gerere debent, ne secus maiora incommoda oriantur. Perpendant nimirum peculiaria rerum adiuncta, et si de illa introducenda in Domino agere indicaverint, non comminationes adhibeant, sed moniales ad exoptatam disciplinae restaurationem paternis adhortationibus et spiritualibus exercitiis revocare curent. Audiant prius omnes et singttlaa, ut probe exploretur earum animus, ao certo deprehendatur, quae huiusmbdi reformationi libenter acquiescant aut contra obluctantur, et quo in numero recenseantur illae, quae aetate aut auctoritate graviores habentur. Si maior pars paratam ad reformationem se exhibeat, poterit episoopq», vel alius superior, nisi aliter ei ob peculiares eeusas videatur, vitam communem perfectam introducere, tolerando ut renuentes in priori statu remaneant; ita tamen ut ipsae teneantur in capsam communem monasterii pecuniam inferte; Ac ea uti possint, nisi ad suos necossarioa, honostosque usus, obtenta prius a superioriaaa singulis vicibus licentia. E contra si maior monialium

pars M&reatioMobaifta^aOliad opportuuiM^tom-pus differenda"rAi eriti^MI «altem adidtemporU, quo moniale·, quae i» profqnsione vitam perfeetam coraipunem p'olHeitàe fuerint, maiorem oommunitatuj partem constituere-cobperiantur.

Hoe taodo introductaXn aliquo monasterio vita communi perfecta, si quas renuentes in eo superes·· contlngbt, istae mipime ad offieium superioris···, vicariae, magistrae novitiarum. et oeconomae eligi valeant; et si plectae inveniantur, dictis officiis eo ipso renunotasse censeantur; quandoquidem ad en nonniai quai vitgm perfectam communem observant, eligi poterunt.<,8perandum tamen eet sanctimoniale· perfectiorem vitam lubenti animo amplexuras fore, ut laxiorem vivendi rationem abnegantes, quae caelestis sponsi sunt, unice quaerant..

Haec quoad refigiosos^viros, et sanctimoniales volumus, et manAamus; ideoque'graviter praecipimus omnibus'moderatoribui generalibus, provincialibus, commissariis, abbatibus, prioribus, rectoribus, et guardianip cm^cumque sint ordini·, societatis, congregationi· et instituti, aliisqne ad quos spectat.' Ut quae' in hac nostra constitutione decreta sunt, exequutioni plene committant, non obstantibus omnium. et singulorum privilegiis, et induitis sub quibu^euhique. formulis verborum conceptis, etiam in oorpdre iuris clausis; neo rnon constitutionibus, statuti·. et tegulis etiam iuratis, et apostolica auctoritate confirmatis, atque etiam consuetudinibus quamvis immemorabilibus, aliiaque contrariis quibuscumque.

4.

Schema constitutionis de clausura.

Prabfntanda.

Ad removendas a/egularibus causas, occasiones, ac pericula scandalorum, neo non amittendi observantiae et disciplinae spiritum, praescripta est plausura1, vetitus egressus e conventu sine causa, sine socio et absque superioris licentia*; nec non frequentia saecularium in conventu*. At tractu temporis cum sive ex privilegiis, sive ex abusu observantia clausurae in plurrb»· locis collapsa fuerit, sanctus Pius V* revocavit facultates omnes mulieribus concessas ingrediendi monasteria, et loca virorum regqlarium; et poenam exeiffhipunioationis summo pontifici reservatae comminatus est mulieribus ingredientibus sub licentiarum praetextu, et regularibus eas admittentibus: deinde declaravit excommunicationem incurri etiadisi ingressus sine licentiarum praetextu locum hebeat*. Sed nopnulli theologi, etiam' post dictam declarationem, non dubitarunt asserere eam vim non habere ob promulgationis defectum, boet in bullario Romano inserta reperiatur. Etiam Gregorius, XIII revocavit omnes facultates*. Et tandem Benedictus XIV* confirmavit omnes constitutiones apostolica·, et decretum •acri concilii Tridentini sub poenis ibi indictis, et omnia induite abrogavit, ^ioluit tamen derogare concessionibus favore nobilium foeminarum, quae •int fundqfribes, vel insigne· benefaetricee, aut de eauumdem «amilia, et dummodo oonoeaeion·· huiusmodi fiant per littera· apostolica· in forma brevi· •ub plumbo; et muliere· eaedem non curiositati·, et vagandi animo, sed pietati· cau·· claustra ingrediantur. Insuper prohibuit quibuscumque etiam cardinalibui sive ungulis, sive eorumdem cardinaU·· ooagregatioaibus, 'ae faoaltetM ingrediendi elaasnram foeminit alio mede epnoedant auh podail summo pontifie! reaetvatiat*

De egressibus religiosorum e conventibus CJeqnens VIII eonst. AimI/w g 19 statuit: .Nullus .e CobvehtO egredi audeat, nisi ex causa, et cum socio. liesntiaque singulis vicibus impetrata/ ac benedictionb accepta'a supèriore. qui non aliter..eam concede, nisi causa probata, socipmquo exituro adiungat non potentis rogatu, sed arbitrio sub, neque dbmdem saepius. Licentiae vero generales exfeqndi nulli. concedantur. (Coitravenientes satem pq^eM gravi etiam cerneris superioris arbitrio plectantur. Eamdem etiam ianitor habeat, si sciens exeundi facultatem fecerit: cum autem quis in conventum revertitur, superiorem iterum adibit benedictionem, recepturus, qui a socio itineris rationem,'et quid rei,factum sit, diligenter perquirat.

" Cum autem ia. aliquibus locis clausura haud diligenter servetur, socius in. egressu e conveutibus passim non assumatur, et religiosi etiam soli bue jlluc in aliquibus locis vagari cdnspk'isntur, et nonnullorum cd^ventuuro tranquillitas, et disciplina saeculanum frequentia turbetur, ae religiosi, nimiam' cum extraneis personis consuetudinem ineant, necessarium visum est praemissa ad· observaj^tiam revocare. «Propterea schema proponituf in cuius primo capite de religiosis agitur, Adhibita sunt verba qu-eis *hac* da rs *ablato discrimine aliquo, rei etiam nullo privilegiorum' prpeteitu ingrettato obtmgat,* ut omne effugium e medio tollatur circa superius enunoiatbm /quaestionem, quae constit. sancti Pii V /Meri *RomanuiU (nnitificem* omnino opponitur, quaeque ad relaxandam clausurae legem facile inducit. Prohibetur ingressus cuiusque foeminae etiam *in/antili» attatia,* nam licet concilium Tridentinum! incluserit in prohibitione foeminas *cuinacumque aftatia;* tamen non desunt, qui docent puella· minime in lege comprehendi, quia non habent usum rationi·. At vero >i pudllae non •ubiiciuntur per ee legi clausurae, expedit ut comprehendantur qui ea*, in claustra reéipiunt; re» enim periculi plena eat relate ad refigiosos, ut puellae etiam in infantili aetate constitutae in claustris recipiantur. Circa egressum religiosorum e conventu, Clementis VIII praescriptum renovatur, sed cum aliqua moderatione; excipiuntur enim casus necessitatis iudicio superioris probandae, et su^iprimitur poena ca. eerie, quam in praesentibus rerum, et locorum circumstantiis comminari minime fortasse expediret.

Circa instituta virorum, in quibus vota simplicia tantum emittuntur, a iure communi, nihil constitutum repetitur, sed In nonnullis'institutis ea introducta reperitur seu ex speciali sanctae sedis dispolitione, ut factum e«t in congregatione Clericorum Excalceatorum Panionie Domini noetri leeu Chrieti, mu ex constitutionibus, mu ex usu. In congregatione Sanctissimi Redemptoris viget; quia superior generalis facultatem · sancta sede obtinuit, clausuram in domibus instituti constituendi. In aliquibus institutis eam introducere haud facile esMt, nam scholas, et xodegia, vel hospitalia habent. Quapropter inhaerendo exemplo congregationis presbyterorum Sanctissimi Redemptori· proponitur, ut moderatoribus generalibus huiusmodi congregationum facultas tribuatur clausuram constituendi, qua facultate uti debeant, nisi aliqua gravis causa aliter suadeat.

In capite secundo(agitur de clausura monialium, quam Bonifacius VIII praecipit in cap. *Periculoso* 1

› Csp. Pmvmi SO, c. 18. „. 9.
² Clemeas VIII decret. *AuUu»* de r r. regat
* Ex deeratis a Congregationem.
* 9. Pius V const, incipiente *Regularium* personarum.
* Const. *Decet* Jtomeanm poniqtwm.
* Consi. *Ubi gratiae.*
› Const. *Regulant ducipluuu.*

› Cap. 5 raw. V'› de resui.

J· Statu Regularium in β [IU, 16), qqarnque reno- j vane «ynodus Tridentinai, ,eniv«rsis dpi*odpis sub obteetatjirne divini ipdiôii. at, interminatione maledictioni» aeternae" 'praecipit,, ut clauséram restitui procurent. Plura, circa clauaUraib monialium statuit •anctus I'^us V in const. Tfibipieoti *Circa pastoralis.* In alia cbnat. incip. fkcdrt ai *honestati* prohibuit coivi· mopialium antistitae, ne monialibus egreeaum permitteret; idque aolummodo ab ordinarie loei concedi pqase constituit „ex causa magni ipcendti, vpl' infirmitati·' leprae, aut epidemiae\ impoait^ praefer aliae etiam pbena^exopmmunibauonia lathe sententiae nummo phntifici respryatae tam cgredien-**Λ> et faqultatem concedentibus, quam comvtantibus ac recipientibua. ' Gregorius XIII edidit nonet qui initium *Cii gratiae,* qua revocavit licentiae omne· ingrediendi monasteria, et'loda monialium, et virorum: et prohibuit ne quia uti poaeit Iwentiia, quae at> episcopis, aliisque superioribus concerna fuerint. In tonat, vero *Dubiis* atatuit ut praelati sive adlpulare· sive regulare· facultate sibi ex officio attributa ingrediendi monaateria eia subieeta utantur Cantum in caaibua neeesssriisu et a pauci·, i^que senioribu» ab religiosis personis comitati.

Gregorrua XV conat. *Inscrutabili* decrevit ne aive saeculares, aive regulare· ulli· privilegii·, aut exemptionibus tueri ae possent, quominus delinquentea circa clausuram monialium etiam exemptarum ab episcopo loci tamquam apostolicae sedis delegato puniri, et corrigi valeant.

Alexander VII in- const. A'elici^interdixit pra^ latis regularibus, ne possent ingrèdi clausuram monialium sibi sublectarum, nisi in certis casibus, et sub quibusdam conditionibus.

Benedictus XIV const, inefp. *Salutare* praedecessorum suorum constitutiones innovavit, ademitque facultates dispensandi, exceptis dumtaxat locorum C ordinariis, iisque omnibus superioribus, quibus tamquam ordinariis, et ordinaria iurisdictione utentibus. monialium monasteria subiecta sunt, in casibus tamen necessarii·, et servatis aliis de iure servandis, et non aliter omnino. Tandem idem pontifex const. *Per binas* atatuit modum quo famulae, et educandae admitti possint.

Ex quibus .omnibus apparet, quanta cura consueverit ecclesia monialium clausurae prospicere. Dé ea igitur in concilio Vaticano. tacendum minime videtur, praesertim cum abusus nonnullis in locis irrepserint Jn schemate agitur de clausura restituenda ubi violata fuerit, et conservanda ubi inviolata êst, quod iuxta concilium Tridentinum committitur episcopis uti ordinariis in monasteriis sibi subiectis, et uti sancta· sedi· delegatis in monasteriis exemptis. Derogatur *etiam longi temporis consuetudini,* prout a Benedicto XIV *D* in citatis constitutionibus factum eet. Praeservantur tamen induits ab apostolica sede concessa, praesertim quoad scholas exteriores; etenim praesentium temporum adiuncta exigunt, ut sanctimoniale· in aliquibus regionibus in puellarum instructionem operam praestent.

Circa accessus tam clericorum, quam saecularium ad «iqnaateria monialium in cap. *Monasteria* 8 [III, 1, 8] *de cita et koneetote clericorum** prohibetur, ne ^monasteria sanctimonialium quiaquam clericus sine manifesta et rationabili causa frequentare praesumat"; alioquin „psr episcopum arceatur, et ei non destiterit, ab officio ecclesiastico reddatur immunis. 8i laiei hoc ipsum facere praesumpserint, excommunicationi subdantur". Relate ad accessui religioeornm habetur deeretumUrbaui ViH anni 16W •t deeUratian·· speraramoangregOlopam.

Qahe in schema!· relate ad aororeaveta simplicia profitent··-praescribuntur, null· explication· indigerp'Videntur. Proponimur igitur scheml examinandum.

Pias epMoopui *serous servarum Dei sacro apprenante concilio ad perpetuam rri memyriam.*

De olauanra.

Clanatralis ob vitae custodiam, quae regulari observantiae. eat summopere' neceaaaria, canonibus, sanctionibus etsUmiporum pontificum constitutionibus non modo clausurae lex religiosis domibus regularium utriusque sexus indicta est, sed alia etiam sapientissime constituta, quae ad ipsius clausurae bonum et conservationem-quamplurimum conferunt. Cautum namque est, ne religiosi ex nimia adclaOstra hominum frequentia, a solitudinis quiete cum magna tempori· iaotura, aliorum admiratione, ac periculo transgrediendi» regulam exturbentur: nec non eisx vetitum, ne ex sui· conventibus absque superioris Venia et sine sheio egrediantur. Sanctimonialibus quoque cons.ultum esi, ut ob crebros extranearum personarum ad crates accessus haud temere occasioni a recto perfectionis tramite declinandi se obiioiant; verendum cum sit, ne ex familiaribus cum huiusmodi personis collocutionibus mundano ipsae pulvere conspergantur. Quamobrem cum ea, quae ed electam dominici gregi» partem custodiendam salubriter constituta sunt, ab omnibus, ut par est, ubique servari, et omnes abusiones e medio auferri oporteat, sacro approbante concilie, decernimus atque mandamus.

Caput I.

In quibuscumque regularium virovnm domibus, conventibus et monasteriis clausura servetur, iuxta sacros canones et apostolica· constitutiones atque sanctione·1; ita ut earumdem domOrum, conventuum et monasteriorum septa et sacraXclaustra foeminae quaelibet ouiuscumque generis, auneonditionis ingredi, aut in ea, etiamsi infantilis aetatis sint, recipi nullo modo possint sub censuris et poenis contra violantes clausuram inflictis, quovis hac de re ablato discrimine, an aliquo, vel etiam nullo privilegiorum praetextu ingressus obtihgat; ac non obstante quovis privilegio, et quacumque etiam longi temporia contraria consuetudine. Quapropter districte mandamus generalibus provincialibus, abbatibus, visitatoribus, aliisque ad quos spectat, ut clausura ubi extat diligenter servetur, et ubi obliterate aut neglecta inveniatur, omnino instauretur.

Caput II.

Nullus e conventu egredi audeat nisi iusta ex causa, licentiaque singulis vicibus impetrata, ac benedictione a superiore accepta, nec non cum socio, excepto tamen quoad obligttionem cum socio egrediendi eaau necessitatis superioris localis indicio comprobandae. Superior vero egrediendi veôiam, nisi prius de iusta causa sibi constiterit, non concedat, socinmquo e claustro exituro adiungere non omittat. Licentiae generales exeundi nulli amplias cqneedautur, et praemissi· omnibus contraveniente· congrua poena plectantur. Quisque ad conventum sub vesperam revertatur, ac denuo superiorem adeat benedictionem recepturus. Provideant etiam superiore·, ne religiosi in saecularium consuetudinem se insinuent; et tam io

1 Se··. XXV,c*p. 6 d» regni.

² Ex concilio 'Lateranensi (IIIJ nb Jnnoesatio [lege Alexandro] III.

1 Cap. .Prrwmt N, cw». 16» fiMut. S; ·. Piw V conat. *Dtett* Λμ μ μ μ ιβ poaMctm, Grogor. XIII eoMt. incipienti *Ubi* et BenoA. XIV const. MegnteHs

steMtrta qua uktra ita sonvocsatioso, gestu, habitaA et ineossu µ "getvtet at qui ux adveiuo aaat vereantur nihil habaaiaa ntalaa dteero da eip, e| ahrUti&delaa ab ipate ubique aqdifioahoham ataipiant · Qeapfopter quomiaus paeeularae absque iusta causa'religiosas domos frequeutontdmpeiitaat ne regulari· familiae tranquillitas at silMtlum turbeturotspiritusobservaotiao, quo otHinum regularia* alumni animati eaae debent, tepescat, paalatimque extinguatur, Quibus super omnibus superiorum, no ipsorum religiosorjim consaioutia onerata rsmansat

Caput HI.

Quae in superiori capite coeundo constituta aunt," ad instituta quoque sirorum, ia quibua vota tantum simplicia emittuntur, extendimus, ac servari .volumus. Ad. clausuram autem quod attinet, licet huiusmodi instituta communi iure non ei subjiciuntur; attamen in aliquibus utiliter introducta Mt. Mandamus igitur etiam quoad haec virorum instituta, ut ubi clausura viget sive ex speciali a. aedis dispositione, sive vi constitutionum,' sive usn, sedulo servetur. Pro aliis vero, in quibus nondum statuta reperitur, facultatem impertimur moderatoribus generalibus, sive per M, sive per alios' superiores ab ipsis deputandos^ clausuram in proprii instituti ab apostoliea sedo approbati domibus constituendi. Hac autem facultate uti debent, nisi aliqua gravis causa peculiaris aliter suadeat: quo in casu aliis efficacibus modis provideant, no ex mulierum accessu pericula et scandala oriantur.

Caput IV.

Inhaerentes constitutioni Bonifacii VIII, decreto concilii Tridentini, et sanctionibus summorum pontificum praedeceMorum nostroruml, graviter praecipimus episcopis, ut in omnibus monasteriis sibi sublectis ordinaria, in aliis vero apostolicae sedis auctoritate, clausuram sanctimonialium, ubi violata fuerit, diligenter restitui; et ubi inviolata.manet, conservari maxime procurent: ita ut non solum moniales egredi e monasteriis nequeant; verum etiam nemo cuiuscumque generis, conditionis, aut sexus in ea ingredi, vel cuiuacumque aetatis etiam infantilis admitti possit sub censuris et pqenis contra violantM clausuram comminatis; non obstante quavis etiam longi temporis consuetudine; exceptis tamen casibus a iure permissis, in quibus serventur de iure servanda; et salvis induitis ab apostoliea sede obtentis, praesertim quoad externas puellarum scholas.

Caput V.

Provideant episcopi, aliiquo superiores ad quos spectat, ut abusus evellantur, si qui in sanctimonialium monasteriis irrepserint circa accessus ad ostia et ad crates, ao circa eollocutiooM cum extraneis personis, quibus fervor earamdem sanctimonialium remittitur, mundanis animus cogitationibus imbuitur, disciplinae et observantiae regularis studium imminuitur, non sine periculo sanctae vocationis spiritum amittendi. Verum ad id prius hortationibus et commonitionibus procedant; ac deinde si opus fuerit, etiam poenarum coercitionem adhibeant Circa vero collocutiones religiosorum cum monialibus ea Mrventur, quae a summis pontificibus praedecessoribus nostris praescripta inveniuntur.

Caput VI.

Quamvis nec ipsa instituta, in quibus sororas vota tantum simplicia emittunt, ex iura communi ilsummi tegi esestis «tat, tfbUkamus tamM tewram aatisdtibae, ut, ai illeram alumnae nuite oMete exteriora exerceant, optetepatem eteaearam ia sonuedum ins^tatoram domibus sum dioecesis, perpensis Miueqae domne poenliaribua adisnotis, imponere satagant; atqae ut* domos institutorum, quorum pracbipuus finis Mt aliedVss externi muneris exereitium, 'clausurae pagitor episcopali, oonsidoratte omnibus circumstantiis, noa quoad sororum egressum, «ed dumtaxat quoad extranearam personarum ingpbmum, prout io Bomioo expedire iudioaverint, sWbiieera curant. Ceteram bioee eoruribns ita oousatent, ut.'pum egrediantur sqmper eum socie, procedant, dsbitasquo equtete» adhibeant, na mundi periculis m exponant, ac in m concitent populi admirationem.

IIa m volumus timr manjbmus, consuetudinibus etiam longi temporis, eliisque contrariis quibuscumqua non obstantibus.

b.

Schema constitutionis de parvis conventibus.

Praenotanda.

Cum de regularium reformatione ageddum esset,, oportebat causas inquirere, ob quas regularis disciplina et observantia detrimentum patitur. Porro una ex praecipuis causis a parvis cbnventibus repetenda Mt, prout tristis experientia docet, et summopere Innocentius X sanctae memoriae io const. ZnsArurondns lamentabatur. Ipse graphice describit abusus, qui ex parvis conventibus oriuntur, et ab eia praecipuam repetit «aulam, qua faotum est, iit regularis disciplina instaurari minime potuerit, et sanctae sedis decreta et ordinationM fere in irritum ceciderint: „I!la tandem (ait) praecipua sese obtulit originis causa, quod religionM plures ex parvis conventibus, ao domibus magna ex parte conflantur, in quibus non aluntur, nec ali possunt tot religiosi, quot ad peragendum rite divinum cultum,' et regularia munia ex cuiusque ordinis praescripto sunt necessarii........ Quamobrem otio immersi nullum religiosae vitae specimen praeseferunt: soli inoedunt per urbes et loca, cum saecularibus vagantur, ac mundanis negotiis se involvunt. Indeque fit, ut ibi collocari renuant religiosi probatae vitae, ac disciplinae, et superiores cogantur illic familiam constituere ex fratribus vitae laxioris, qui loci licentia peiore· fiunt, et si quando ad coenobia, seu monasteria regularia observantiae revocentur, a claustro, quasi a squalore carceris abhorrentes vix adduci possunt, ut oommunem servent in moribus dis«fiplinein, atque aliorum institutionibus se conforment; quin potius avertunt, vel certe reddunt 'quo exemplo segniorae: unde relaxationM derivantur in ordines, et Mnsim invalescunt in ipsarum religionum dedecus, et ruinam."

Urbanus VIII hisce malis aliquo modo occurrere volens generali decreto diei 31 iunii 16-5 ubique valituro statuit, «ut monasteria et loca huiuamodi posthac recipienda, in quibus duodecim religiosi sustentari, atque inhabitare non poterunt et actu non inhabitaverint, ordinarii looi visitationi, correctioni, atque omnimodM iurisdictioni subtecta esse inteliigantur'*. Bed Innocentius X pro Italia et insulis ediscentibus const Instauranda» edidit qua suppressit conventus, in quibus actu duodecim religiosi non degebant; et deinde decreto diei 18 februarii 16M Cl in parris quosdam restituit statuens quod conventus, qui suppressi non fuerant nec

› Boqifao. VIII, la cap. Périrais (I] 4, do stata regal ta «; coscii. Tita. Mas XXV cap. S 4s regelor.; A Pins V Must Cires pastoralia, et const Droori a Soncslsti,' Gregor XIII const Doo sacris st esset *Dubiit,* AsexuAer VII coast PWwi. et Beaed. XIV const. *Salvian,* 'st in alia Prr riwi.

restituti, ,in quibus nunc non alustar, vel quando- A qgmque acta non alantur saltem sex religiosi probatae vitae, quorum ad minos quataor sint sacerdotes matarae aetatis, visitationi, oorreetioai, et omnimodae iurisdictioni ordinarii loci ut sedis apostolicae delegati pleno in omnibas subtectos esso stgtait, decrevit, et declaravit*; minime vero derogavit, decreto Urbani VIII quoad conventas post diem 91 iunii 1625 erectos; et quoad conrentns suppressos, et deinde restitutos numerum duodecim religiosorum praefixit, aliae iurisdictioni ordinariorum subiicerentur. Innocentius XП anno 1697 decretam Urbani VIII confirmavit. Romani igitur pontifice» existimarunt sliquod remedium 'afferri mali», quae ex parvis conventiburpromanant, ei in eos non solum' superiores regularea, verum etiam ordinarii cumulativam iuriadictionem exercerent. Sed limitatione» et conditiones appositae, et declarationes datae praesertim quoad conventlie non suppi ios, B •t relate ad eos, qui suppressi fuerunt et deinde restituti, (ex quibus quaedam confusio exorta est)', ita difficile in prsxi exercitium iurisdictioni» episcoporum reddiderunt ut ordinarii vix, put ne vix quidem ea auctoritate u»i fuerint. /

Hinc mala. in parris conventibus /perseverant; eaque plures ex moderatoribus generalibus in sais votis ad hanc oommissiqneqt-missis aegre admodum deplorant Sufficiat hic aliqua referre, quae in voto VI pag 63 et seq. exponuntur. Auctor votil animadvertebat „quod quidquid dicant patrocinatores parvorum conventuum, me longe magis movet auctoritas ecclesiae, quae parvis conventibus semper obstitit. Et revera, prosequebatur, suppositam parvorum oonventuum utilitatem etiamsi certa, et indubia foret, in comparationem adduci nequit cum certo, et evidenti detrimento regularis disciplinae, quodex iisdem necessario procedit, et quod nemo vitae religioaae C 'aliquantisper expertu» inficiaturu» erit*. Et enumeratis malia,' quae in regularem disciplinam, et observantis^ redundant, habet: „Preecipua sane parvorum conventuum utilitas in eo sita est, ut plebi cldqstianae, praesertim in villis et oppidulis, medium subministrent praesens et facilius omnia religionis officia sedulo adimplendi; quid autem si medicina in venenum convertatur, et si relaxatae religiosorum vitae exempla fidele» a Dei servitio avertant, quod ad illius amorem accendere debuissent" Post peragratas in visitationibus canonicis plurimas Europae regiones, prout affectus sum loquor, et valde plura, et maiora sept mala, quae fidelibus, et ecclesiae Christi e parvis conventibus obveniunt, quam bona, quae ex iis profluunt, et ne magis in destructionem, quam to aedificationem sunt positi * Ipse tandem desiderium pandit, ut supprimantur iuxta modum, nempe „ut sancta mater ecclesia talem snppree- D •ionem pronuntiando, sufficiens temporis spatium religiosis concederet ad alienanda immobilia re•pectivorum conventuum, et ad summae ex ista alienatione provenientes simul colligendas ad alendam, et sustentandam in eliquo ex praedictis conventibus, quem prae canteris conservandum eligeret, numerosiorem familiam; ita v. g. ut redditus quataor parvorum conventuum 1res tantum fratres alentium, ad sustentandos duodecim religiosos in nnioo co^* ventu coalescant. Et quoniam saepius contingit plitres diversorum ordinum parvos conventas in iisdem loci» exister», dum unius ordinis membra unum oppidum deserere cogentur, Uter ordo numerosiorem in eo communitatem idltitneret, ita quidem ut loco trium vel quatuor familiarum religioearum deebaa, vel tribes membris eeaetandam, ■nie· taetampermaMrst duodecim saltam eMMa membria, qaM eortiesim· eno ministerio ko· miaoti servitio exhibere, at leuge maiorem aedlfieatioaem saa regulari observantia leoolis praebere poeeeat* Episcopi, da quibu aaataotia refertur in vote Coa•riaswrs per *i Sffoiari* pag. 169 at seq, partisappresoionem, partim saltem observantiam decreti Ct m» parris urgebant

' A. V. Jsadel magister ordini» PÀsdieatsram.

Exqaiaito voto in scripti» duorum ex reverendissimis Consultoribus in commissione res sedulo, diligenterque perpetua eet. Animadvertebant reverendissimi consultores in praesenti rorum statu periculosum ,esse loqui explicite de suppressione parvorum conventuum eamque in praxi admodum difficilem esse, sed magis prudens videri in decreto desiderium concilii exprimere, ut in locis ubi suppressio a guberniis facta est, sl Deo dante eos restitui contigerit, apostolica sedes curet constitui, quantum fieri poterit, conventus, in quibus sufficiens ad regularem observantiam habeatur religiosorum numerus etiam per unionem, et reductionem aliorum conventuum.

Existimarunt insuper adbibendum esse remedium, quod Urbanus VIII, Innocentius X. et Innocentius XII amplexi sunt, scilicet ut parvi conventus subiiciantur etiam iurisdictioni ordinarii loci non privative, sed cum cumulative iurisdictione superiorum ordinum, ut aucta vigilantia minus evadat inobservantiae periculum. At vero putarunt non posse exigi numerum duodecim, sed sex religiosorum iuxta decretum *Ut* vn porris, cum conventuum, et regularium nurmtrua hodie valde imminutus sit, extendendo hanc dispositionem etiam extra Italiam quoad omne» conventus quocumque loco et tempore erectos, et in posterum erigendos, in quibus habitaaliter non degunt sex religiosi probatae vitae, ex quibus quataor ad minus ainrisacerdote» maturae aetatis; et ita sublatis limitationibus, quibus exercitium jurisdictionis episcoporum difficilis reddebatur, et duodenario religiosorum numero ad sex reducto, quae decreta fuerint, facile ad praxim deduci possint.

Consuerunt insuper, ut observantia clausurae, quae in nonnullis parvis conventibus neglecta manet, actus communes, et alia huiuamodi praescriberentur, et\ut conficeretur caput distinctum ad definiendos -limites iurisdiotionis ordinariorum, et superiorum regularium habita ratione declarationum, quas Alexander VII sanctae memoriae pro Italia edidit die 97 iulii 1655.

Porro praecipua ex praedictis declarationibus, quae ad rem faciunt, «ummatim excerpta exhibemus, cum quisque declarationes ipsa» in decreto ab Alexandre VII confirmato inspicere possit.l

Superiores regulares tantum constituunt in parvis conventibus familias. Episcopus tamen ex rationabili causa potest religiosos amovere, commonito prius superiore. Potest episcopus regulares oompellere ad exhibendos libros introitus, et exitus, et ad reddendas rationes administrationia: nee non »e ingerere iu, quae ragaladam disciplinam concernunt; visitare conventus, et aaeleaiaa ad eoe spectante·, quin tamen iua habeat exigendi procurationem.

Superiores regularea aamdam iuriadictionem in ■arvis conventibus habent, quam in cetero» oon· ventae exercent 8i contra aliquem religiosum agendum sit, attenditur praeventio sive epiaoopi, sive ■apertoris regularis. »

Horum habita ratione exaratam eet schema, quod examinandum proponitur. z

l Vide Collect, psg. SA).

Pùu tpinepui ttntu unuraai Dai aacro apprabaata l caâdtio ai parpataaat ni »»«taries».

De parvis ooavsntibu».

Hand Isvia ex parvi» conventibus in regularem disciplinam et observantiam detrimenta raduadare non tolnm Innooeetius X felicis reeordatioaie nsonuit in eonititutioe», quas ineipit *Inataannaiaa;* Md •tien· plnras ordinum seperioras ad praeoona lamentantor, ae iugie experientia doeet. In huinsmodi euim oonveetibue ob exigunm religiosorum numerum grave imminet periculum ne institutione», quae ad tria principalia vota ordinantur, et eine quibus eoneietere vix poeaunt regulari» vitae baeee et fundamenta, negligent». Et ai ipei religiosi ad coenobia •eu monasteria regularia observantiae revocentur, utpote laxiori» vitae conauetudini assueti, vix adduci possunt, ut communem eervent in moribue disciplinam; quin potius cetero» reddunt »uo exemplo »egnioree. Quoniam vero maior inspectio requiritur ubi maiu» imminet inobeervantiae periculum, consultum Idcirco fuit ab apoatolica sede, ut parvi conventu» non solum vigilantiae superiorum regularium, verum etigm antistitum locorum subiicerentur. Horum autem auctoritae ob aliquaa causa» raro admodum poterat in religioeoa ibi degentoa exerceri; nec e converao ob imminutum regularium numerum ac eorum anfhatias modo duodecim re-' ligiosi ubique haberi facile poterunt. Noa igitur haace difficultate» removere, ac malin, quae èx parvis conveAibu» promanare poeeunt, occurrere volentea, aacro approbante concilio, aancimua atque decernimua.

Caput I.

Conventus, domus, atque^mo^asteria cuiuscemque sint ordinis, congregationis, societatis et ■tituti, etiam extra Italiam quocumque loco et tem-' pore erecta aut restituta fuerint, vel in posterum erigi aut restitui contigerit, inTquibus babitualiter non degunt de familia sex saltem religiosi probatae vitae,. quouurn ad minus qpatuor sint sacerdotes maturae aetatis, ordinarii loci uti apostolicas sedis delegati visitationi, correctioni, atque omnimodae iurisdictioni subiecta sint et esse intelligantur, salva tamen cumulative superiorum regularium auctoritate.

, Caput II.

Iurisdictioni» cumulativae, de qua in superiori . capite, limites ultro citroque praefiniatur oportet, ceu ab 'Alexandro VII felicis recordationis declarationibus editi» die 37 iulii 1655 pro Italia factum fuit, ne inter utramque potestatem, quam simul in parvis conventibus, in quibus sex religiosi non morentur, ofdinarii locorum et superiores regulare» habent, conflictus oriantur. Propterea, quae<sequuntur, declaramus, et constituimus. Episcopi in enunciate» parvo» conventu» jurisdictionem delegatam etiam extra visitationem habent; superiore» vero regulares ordinariam. Ad eosdem regulare» superiores spectat in hi» parvi» conventibus servati· servandi» familiam constituere, et priores et guardianos, aut alios, qui ei praesint, deputare. Potest tamen episcopus ex rationabili causa religiosos a praedictis conventibus amovere, commonito prius superiors regulari, ad quem pertinet eosdem religiosos aliis conventibus assignare: ac item parvos conventus una cum ecclesiis, et oappellis visitare, quin tamen ei liceat pro huiasmod^visitationibu» procurationem sive in victualibus, sive in pecunia exigere. Potestatem habet insuper se *se ii»* ingerendi, quae observantiam re-, gularis disciplinae concernunt; compellendi religiosos ad libros iatreitaa et exitu» exhibendos, et ad rationes adasiaiotratioai· reddendae Huinsmodi inrisdictio delegata otdiaeriio locorum, competit etiam abbatibus, aliisqa» inferioribus praelatis proprium territorium, et iuriodiotioaem quasi episcopalem habentibus. Non obstanto tamon hujusmodi inriediotione delegata locorum ordinariis, moderatores generales, provinciale» ot alii superiores regulares ius habent st munus, eosdem conventu sedulo visitandi, ot religioeoa i» illis degentes corrigendi, puniendi, omnemqne inrisdictionom in'eoe, prout in reliqui» proprii ordinis domibus, exereeudi. Quod ai superior regularis in oausa praevenerit conficiendo processum contra religioeunf ia aliquo ex parvis conventibus degentem, episcopo minimo fas erit in dicta causa m se imjnieoere, vel inhibitionem ferre. E converso si episcopus praevenerit, vetitum erit superiori regulari causae se se ingerere, vel religiosum ab episcopo inquisitum amovere; et si amotus fuerit, poterit episcopus causam prosequi, et illum quibuecumque remedii» revocare." etiam invocato auxilio ordinarii loci, in quo religfbsu» ille reperiatur: quem ad effectum idem ordinarie» loci, in quo delinquent reperitur, tamquam apostolicas sedis delegatus, in eum severe animadvertere possit. Superior vero regulari», qui religiosum emovit, sum omnino intr.a terminum ab episcopo praefigendum, absque ulla mora ad priorem conventum remittere teneatur sub poena privatiqnia proprii officii, vocisque activae et passivae eo ipso incurrenda; ad quas a nemine restitui praeterquam a Romano ponti fice possit. Si episcopus dubitat, an in aliquo conventu sex religioei morentur, ius habet exquirend a superiore notulam omnium religiosorum, qui infra annum ante requisitionem in eodem conventu morati sunt, et ad praesens de familia morentur, cum individua expressione nominum religiosorum; et »uperior regularis notulam ipsam ei prorsus tradere teneatur; secus episcopus religiosos, aliasque personas de eiusdem conventus familia hac super re examini subitbere poterit. Curent igitur concordibus animis episcopi et superiores regulares, ut religiosi in praefatis parvis conventibus iuxta eorum regularia instituta debitam vivendi rationem observent, eosque in officio -modis omnibus contineant. Regulares verb moderatores pYobe sciant, ad eosdem conventus hand esse mittendos, nisi illos tantum religiosos, qui probatae sint vitae, aliisque praediti qualitatibus superius expressu.

Caput III.

Mandamus praeterea ut etiam in parvi» conventibus clausura omnino servetur, religiosi in communi quotidie tam meditationi vacent, quam horarum canonicarum recitationi, aliisque actibus communibus statis horis intersint, nemo sx ei» e conventu egrediatur niai obtenta a superiore licentia et cum socio, excepto tantum necessitatis casu superioris localis iudicio probandae, ao omnes sd cladstra sub vesperum revertantur. Horum accuratam observantiam superiores omne» tam locale», quam provinciales et generale» pronus curare teneantur, ac pro viribu» providere ut religiosi otio minime go dedant, operibus sacri ministerii, et studiis saltem theologiae moralis operam navent, atque ad casuum conscientiae collationes, quae a clero saeculari fieri solent, accedant, serio considerantes se se strictissimam esse rationem de iis omnibus Deo reddituras. Ceterum apoatolica sedes curabit, ut, eunt sedatae fuerint tempestates, quibus ecclesia affligitur et regulare» ipsi misere iactantur, religiosae domus, quoad fieri poterit, etiapi si opus fuerit per aliorum conventuum uniones, ita constituantur, ut sufficiens in ei» religiosorum numerus ad regularem

oburvantism «t diaeiplinam recte aarraada·, eoUo-oari posait.

Catarum quod attinet ad monastico· ordia·· rituum orientalium, nihil par praeeentem, aeque per cetera· aliae oonititutioues regulares reapicieate· in hoc oecumenioo concilio edendae derogatum тo-luma· iuriadiotioni, ae iuribu, qaibua patriarchae vel epiacopi reapectiv· in reiigioeo· ordine· legitima gaudeant.

^Tinr decernimua, atque maadamu quibuaeumqae privilegii· et exemptionibus etiàm in corpora iuris olausia remoti·, aliitque etiam speciali mentione digni· non obetantibua quibneenmque.

β.

Schema eenatltutionls super novitiatu et novitiorum ae neo-profbMoram institutione.

Praenotanda.

Nihil magia expediens eet ad pri«tioum deeorem religio·!· familiis restituendum, quam ut nori efformentur religiosi, qui ed regularem obaervantism at disciplinam, obedientiam, paupertatem, mortificationem, caritptem, rite instituti uti nori palmite· in viqpa Domini floreacant. Id autem obtineri minima poterit niai novitiatibua efficaciter provideatur.

Cauaae, quae tirocinii· maxime nocent, teate experientia, hae aunt. Prima probatio, et inatitutio novitiorum extra communem novitiatu· locum: secunda parvua religiosorum in novitiatu· domibus numerus, quo fit ut ibi perfecta observantia haberi non possit: tertia collocatio in eia religiosorum, qui observantiam parum curant; et quin novitiis bonum exemplum praebeant, iia potius sunt lapides offensionis: quarta magiatri religioso spiritu carentes, vel minus idonei ad indolem et vocationem novitiorum dignoscendam, et ad eos recte qua opere,' qua edemplo in vita religiosa instituendos. Hinc Ro- C **mani pontifices primo pro Italia* praescripserunt novitiatum sub poena nullitatis professionis fleri non posae niai in domibua ab apoatolica sede approbet;·, vel in poaterum approbandi·, ut praevio diligenti examine agnoscatur an domna ad id, revera apta ait. Hanc vero legem Urbanus VIII decreto' diei JVseptembris 1624 § 8 incipienti *Sacra congregatio* ad oipnes regulares, ubique locorum existante· extendit, uti animadvertit Giraldi in *Expo», iur.pont.* part. I, sect 804, not. 1. Insuper InnocentiusXII mandavit ne in eis collocentur nisi religiosi graves et observantes*. Clemens vero VIII circa novitiorum institutionem plura constituit*.**

At quae salubriter constituta fuerunt in praxi adamussim non servantur, et plura obliterate conspicimus. Quare nonnulli religioai, ao etiam episcopi anno 1847 hac super re lamentabantur, praesertim ob tirocinia, quae extra locum designatum D **aliquando fiunt, ob inoapacitatem magistrorum novitiorum, et ob defectum neoeMariae institutionis. Haec confirmant aliqui moderatores generale· in ▪uis votis ad commissionem pro regularibus transmisai·.**

Quibus positis in schemate constitutionis, quae sequentur, praescribuntur. Non recipiantur novitii nisi in domibus novitiatu» ab apostolica sede designatis vel In posterum designandis. In iia collocentur religiosi graves, et observante·: familia con•tare debeat saltem duodecim religioaia, quorum ad minus octo sint sacerdote·: in qualibet provincia, vel etiam pro. pluribus provinciis unus constituatur

‹ Deer. Clamatis VIH 1» martii UM *Befntaru «scÿimaa, st SaeriiMtauu 10* iuli IAM.

• Inaoeeatiaa XII decreto edito dia 18 lalli 18M.

▪ Clames· VIII daersto *Cmn mt* npelaram Aac^tamm dial 18 martii Ιβββ.

••vitiatus, qup4 etiam fiat pro pMbus monasterii· in ordinibus, {ad provioeiis eurent; parvi aeim novitiatas parum invest, et plure· magistri revera idoaei difficillima haberi poaaunt. Aetna, aliaeq·· qualitate· magistri, m eiua aoeii definiuntur; graviter praecipitur, ut idonei magistri eligantur; quomodo aeeo gerere debeant in novitiorum institution· indicatur.

Decernitur ut, praetor magistram novitiorum, deputetur alie» idoneus religio··· in illorum oonfeeearium ordinarium, ot ter vel quater in anno, et praesertim eum tempus profeaaioaia appropinquat, offeratur oonfemariua extraordinario·, cui novitii •ese saltem praecentare teneantur; nam a gravibus religiosis expositum est, valde periouloeum ease ut novitii peccata ena · magistro novitiorum confiteri cogantur: cum huiusmodi obligatio in spirituale novitiorum detrimentum cedere poosit. Ut enim inquit sanctu» Thomas*, „multi sunt adeo infirmi, quod potiu» sine confessione morerentur, quam tale peccatum tali sacerdoti confiteantur*; qnod praesertim novitiis accidrAe poteat, qui erga magistrum reverential) timore afficiuntur. Accedit etiam quod magister novitiorum referre debet de qualitatibus novitii, ut ad professionem admittatur; et aliquando in foro externo gravia indicia habeat circa aliquem vitiosum habitum praesertim in materia luxuriae de quo ex sacramental· confessione certitudinem habuerit; ideoque impediatur ad indicia comprobanda, ne scientia in * confessione habita ullo modo uti videatur. Expedit propterea ut alius confeasarius ordinarius deputetur, quin immo assignentur pro aliquibus vicibus etiam confessorii extraordinarii, ut novitii praesertim cum tempus professionis appropinquat. possint libere consilium expetere circa veram ad statum religiosum vocationem. -

Deinde explicatur quomodo magister novitiorum eese gerere in eorum institutione, quidque exquirere et agere debeat.

Insuper statuitur ratio vitae, quam novitii servare tenentur. Firma esae declarantur decreta congregationis super Statu Regularium, et literae apostolic·· super prefeasione votorum simplicium a •anctisfimo domino nostro edita· cum suis respective· declarationibus*; nam quantum utilitatis haec omnia afferant, experientia comprobavit.

Tandem praecipitur, ut neo-professi in domibus professprii, et studiorum sub speciali institutione remaneant, ut in regulari observantia et disciplina confirmentur. Cetera, quae in schemate leguntur, explicatione indigere non videntur.

*Pût» epiecopu» **ttmu** terrorum Dei tacro approbante concilio ad perpetuam rei memonam*

Super novitiatu, et noviciorum, ac neo-professorum institutione.

Ad regularis disciplinae incrementum et religiosorum ordinnm decorem promovendum nihil tam est accommodum ae neeeesorium, quam ut novitii sedulo reoteque instituantur, ae vara eorum vocatio ad religiosam vitam serio diligenterquo probetur. Hi enim regularis militiae tirone·, electa sunt velati germina, ac novi palmite· Dai vineam novellante·, qui ita suoereeoare, at in regulare· coetu· ooaletoare debent, ut uberrimo· perfectae abnagationi· fractu· ferent··, Christianum populum exem-

› ia 4 sset, «at. 7. «. 4, sd «

▪ Praedpea Secrets aunt, qaas ladpiant *Semoni penteflat* » iasaarii >848, *Septiori tkeipjinai* stasdam 4M st sani eem AaclanitMiibaa *Nrmintm letet* 18 asartii 1848 rem daelarstioaibaa, st Utaras apsat»lira« *Ât tmiemeIt eocleeme* 7 Mraarii IMS.

pio aedificent, eoelosiaasqas sptondor· virtutem •xoraoat Nihil igitar potio» Hoaaai poutifiees praedsoasaorea nostri habueruat, qsaaa at ·4 roetam hninsmpdi tironum iastitetteuom praescribendam sollicite iaeaaboroat Nobis aeqss nil magi» ab ipso poatilcatus aoatri exordio cordi fait, quam at praoetpaao animi oarao oogitatiosasqn· ad haoe praeclara roUgiowke vita· gonmaa ooavortoeomua, qao opportunis docrotio, qaao iam odidimna, aooarutiori oocaa probationi, qai ad habita· ot aovitiatum, aaoqao tempora ad profsesionsm admitti postulant, ooaaaleronaa. Ut antea nihil dasit torum, quas ad aovitiatam parfidaadum poetant magi» magisqna conferre, haec quo sequuntur, sacro approbante concilio, statuenda ao decernenda comemus.

Caput I.

Neritii dumtaxat in iit domibus religiosis, quu apostolica rodet, vel pro ordinibut mouMtiei^ rituum Orientalium proprii ritut patriarcha, pro novitiatu designavit, vel in posterum designabit, tub poena nullitatis profeaaioni» recipiantur. In iit autem domibu» locus novitiatu» ab ea parte conventu» vel monasterii, in qua degunt profeaai, segregatus omnino tit ao distinctus. Ceterum curandum erit, ut una novitiatu· domu· in qualibet provincia, vel etiam pro pluribqs provinciis, et quoad monacho· praesertim una pjp plurimi» monaaterii· constituatur, ut facilia· idonei magiatri novitiorum haberi possint, et religioea tironum inatitutio magia efficax et proficua reddatur. In domibu», ceu oonventibua, aut monaaterii» novitiatu·,. aupendre· omnimodam atatuere ubique teneantur obaervsntiam regulae et constitutionum aui ordinia, nec non prout alibi decretum eat, perfectam vitam communem ab omnibua inibi commorantibus diatriote «urvandam; ac in iisdem oonventibua, mu monaaterii·, aut domibu· C nonniai grave» religiosos. probo», et obeervantia· ac puritati· regulae studiosos, collocare; indeque eo· removere, qui praemissis cive verbi» »ive facti» •eae opponere audeant. Tam denique in praefati» novitiatu· domibu·, quam in alii· ubi professoria vel atudia habentur, duodecim «altem religioei, quorum ad minua octo aint sacerdotes, collocari et morari proraua debeant.

Caput II.

Ad grave novitiorum magiatri manu» ab ii» ad quo» pertinet deputandi erunt religio·· probatae vitae, qui telo regulari· observantia· et disciplinae apprime aint praediti, ao ad novitioe recte instituendo·, et ad eorum veram vocationem animiqua indolem pernoscendam sint idonei. Sciant qui ius habent magistro» deputandi, eorum conscientiam super hi· graviter oneratam manere, seque Deo ll ■triotiMimam rationem asM reddituro». Ad ceteras autem magistri qualitate· quod attinet, oportet, ut is sit ordine sacerdotali insignitu·, in quinto «altem supra trigesimum aetatis auae anno constitutus, ac per decennium a profesaione,^pomprshsnsa illa votorum simplicium, quae eet solomni praemittenda, in religione perstiterit. Socius quoque magistro novitiorum non desit, quem debitis opus eet qualitatibus esae praeditum, ao trigesimum saltem aetati· annum sxcessisM. Nihilominus si magister eiusqus socius in officio defecerint, aut impares suo muneri deprehendantur, ne institutio novitiorum, quae maximi momenti est, detrimentum patiatur, superiores ad quo· spectat eoa ab officio dimittant, qnin dimissionis eisdem causam affert· teneantur. Sed cevendum eis eet, n» ad huiuamodi dimissionem ex animi aversione, potiusquam ex enunciatis iustis causis procedant £ contra si magister sinaque soaia· (debtor saum muaus auimpleant, ae ideaai sd iQed inveniantur, potentat ia officio confirmari. Tende·» in quolibet novitiata praeter magistrum depetetur aMas idoneae religiosus qui coefessarii ordinarii munere fangster; et issupur superior* tar vol quater ia sano, praesertim eam tempus profeseioaia appropinquat, aoefeasarioo extraordinarios novitiis assignent, quibas singuli se ae saltem praesentare deboaat.

Caput III.

Quemadmodum ad rite formandos in perfeetieni» via tirons· assidu· vigilantia opue eat et exemplo; ita magister aiusquo socia· ad nullam aliud officium inoompatibile intero· deputandi «ruet, iidamqua ita m gerar· dabant, ut regulari· obaorvaatiae in eia valut forma resplssdeat; sint argo orationi ao meditationi dediti, mortificationis operibus addicti, prudentia ot caritate referti, aoa sine affabilitate graves, selum Dei cum mansuetudine praeferente·, ab omni cordis ao animi perturbatio··, ire praesertim «t indignatione alieni; in omnibua Mipaoa exemplum bonorum operum praebente·, ut ii, qui «orum cura· •obduntur, non tam eoa metuant, quam emero. at reverentia prosequantur, neo quicquam unquam illis detrahere possint

Caput IV.

Et quoniam magister novitiorum cuiusvis tironis indolem perspectam habere, ac veram vocationem diligenter perscrutari dabat; idcirco haud omittat prudenter inquirere, an quisque religioso statui vere idoneus inveniatur; an vit* perfectioris amor·, liberiusquo inseFviandi Deo in religione; seu potite levitate, aut nooaasitate, vel alio inordinato fine religiosum statum amplectatur. Sed magnopere curet, ut iidem novitii in regulari disciplina assidue ae exerceant, eiaque dare explicet obligationes votorum ac religiosi atatna quem aunt amplexuri, vimque regulae et constitutionum sui ordinis dselarst Quo vero id facilins obtineat, aliquid quotidie ex ipsa regula et constitutionibus in communi perlegi praescribat, modum in oratione ac meditatione «errandum novitios doceat; quomodo per sensuum custodiam ot mortificationem vitia cohibeantur, eos instruat; silentium, conscientiae puritatem, crebram illius discussionem, sacramentorum frequentiam, confessionis praesertim, quae saltem aemel in hebdomada fiat, modsstiam in cunctis actibus, ac humilitatis in vilioribus ministeriis obeundis exercitium commendet Atque ut ista sxsmussim adimpleantur, superiores, locales, et maiores, ao visitatores regulares, novitiatu· domos diligenter visitent; ac super praemissorum obmrrantia efficaciter provideant, quamvis novitiorum magister in tirons· potestatem habeat, regimenque novitiatu· ipm unus teneat.

Caput V.

Praeter cetera quae novitiis incumbunt hi bis in die meditationi in communi vacare, propriamque conscientiam examinaro taneantur. Cumqus novitiorum curo eo potissimum tendat ut ipsi spiritualis vita· fundamenta iaciant, hinc durant· novitiatu· tampore alii· non vacent studiis, praeterquam constitutionum, librorum spiritualium, qui ex magistri novitiatus judicio magis apti ac utile· existimentur, interposita etiam cateehiami Romani lectione, ac explicatione. Tirone· conversi etiam magistro novitterum, aut superioribus monasteriorum mu eoavontaum iuxta euiusvia ordinis constitutioni· st •tutata, subditi ssm, st obedire debent Hi quoque circa obligation·* votorum, religiosi status, m disciplina· st observantiae Mdulo instruantur, eisque dilucide catechesis rudiment* quam «sepe tradantur.

M·

Caput VI.

In admittendis poetalaatibna ad habifllm et uovitiatam, ao deinde soritiis ad profomtoaom, serventar decreta a congregatione caper Stata Regularium inora ndotro odita; neo aoa ea qaao ciroa profeaoionem votorum eimplieinm entomnibne pmemittendorum statuta eant ia eaeyeKea eiusdem oongregatieaia, qaao incipit XeoMoem laM, et ia noetrie literis apostolicis, quarnm initium Ad wrierracli» oeeirswe regiawn, cum oditis quoad haec omnia declarationibus.

Caput VII. »

Ut autem neo-professi ao atudentaa in regulari observantia et diaciplina confirmentur, eorumquo vocationis apiritua non tepeeoat, ipai quoque in domibus' professorii ac atudiorum peculiarem, eedulain, diligentemque religiosae vitae institutionem iuxta spostolicae .sedis sanctiones et cuiuaque .ordini* statuta omnino habere debeant, super quo nuperiorum conscientia graviter onerata remaneat

In iia vero quae praeacuti decreto non opponuntur, firma remaneant quae a iure communi, ao apostolicis 'ao oitiuaque ordinia constitutionibus statuta reperiuntur.

Haec volumua, atque mandamua contrariis qnibuacumque non obstantibus

7. v

Schema constitutioni* auper affiliationibua.

Axunctaeda.

In nonnullia ordinibus vigent affiliationea, quibua neo-professi alicui conventui, et provinciae adacribuntur; ideoque affiliationea de quibua agitur, diopeacuntur in affiliationea religiosorum conventibus vel provinciia. Aliquia dicitur filius oonventua, 'quia in 'eo vel pro eo habitum auaoepit Filiua provinciae C quia dicitur, quia ei per habitae auaeeptionem adacriptaa eat. Per utraaque affiliationea iua acquiritur vel conventui, vel provinciae in peroonia et bonia eurum, qui boc nomine eunt eia addicti. Viderim religiosis iua acquiritur, ut ab iiadom sustententur, neceaaariaque eia auppeditentar.

Antiquitus huiuamodi affiliationea non agnooeebantur, et ipau fundatoribus religiosorum ordinum fuerunt plane ignotae. Nihil certi statui poteat de causis, quae affiliationibua originem dederunt Progressu temporis introductae videntur, vel ut religiosi antiquos monachos imitarentur, qui ratione 'vitae contemplativae in monasterio manebant en' erant addicti: vel probabilius oauaa earum fuit relaxatio regularia disciplinae, praecipuo quoad vitam communem ob invectam usum peculiorum; vel forsan etiam oauaa fuit numerus religiosorum pro quolibet conventu, ut nempe tot unicuique assignarentur, quot ali ab eis possent iuxta cuiusque reditus.

Qnidqnid ait de affiliationia origine, certam eet illam quae respicit oonventua, valde pernidoeasn eoae regulari disciplinae; nam ex eo qnod religiosi addicti sint alieni conventui tamquam filii, ab eoqne ali debeant ü facile detrectant obediro superioribus ut ad alios oonventua transferantur. Affiliationea quoad conventae favent quodammodo religiosorum peculiis, cum etatatum ait, nt Monotone obitus ea conventui affiliationia cedant et ai aliqnia religioeas ex conventa sua* affiliationia ad alium accedat quin eius familiam constituat pensionem pro alimentis praestare debeat.

Haec incommoda recensuit etiam aliquis ex superioribus generalibua in votis nuper editio pro stadiis concilii.1 Inquit ipoe: ,Lo afflgliasioni ai oooveati sen* «lto· ping* dad' MM». CHaaeu figito del eoavMbewt erodo aver profor*ne* a eoiora, che nol reno; oegti effieii vaataao am eo qual diritto, o «redono di goder* aaa qaaai immobilité nol convento; ed na separiore aenea an delitta o oenae grave temo di aaeegaario altrovo per evitaro na Hte. Le aflgüaaioai talvolta, e non t raro, impodiaeono i! superiore di raooogUero in ea convento nn baoa numero di atudenti; pereM pel maataaimento dei figll e otadeati oeoo ei erode i*-■ufficwnta all' ncpo. 8i rimetta ii reiigiooo nel giuato ■eatiero di abnegations oea togliere cgni umbra di affigliarione. Con questo mono ai oonoerverebbo Γ uguaglianta innanti alia legge, e rimarrebbe libera Γ autorité del nuperiore.* Accedit, magia conformo spiritui reiigiooo eoae, ut regular·* nulli addicti looo, aut conventui, unusquisque ex eia oonventua inhabitet nive medioorea, aive ampliores in urbibus, aut oppidis, aut pagis positos, quoa provincialia aingulia designet. Hac de cauaa in ordine Praedicatorum in omnibue pene provindia, in qnibne regularia obaervantia et perfecta vita communia eat instaurata, nempe in Oallia, in Hollandia, in Geribania, in Anglia etc., affiliationibua renuntiatum eet

Quare atatuere viaum eat affiliationea quoad oonventua supprimenda· omnino eoae, ut-refloreat primaevus status ordinum regularium, in quo non aderant huiusmodi affiliationea.

Non ita tamen dioendum de affiliationibua religioaorum provinciia, tum quia praedicta incommoda quoad oonventua, minimo dantur ciroa provinciae; tum etiam quia affiliationea religioaorum provinciia utiles aunt pro istarum coacervatione. Sartum autem teotujmque manere debet superioribus generalibua ina dandi obedientiain religioaie pro aliia provinciia, cum bonum commune totiua ordinia id poatulet.

Sublatis affiliationibua quoad conventae, committendum videtur proviucialibue, ut de bonia, ai quae religioaie obvenire contingat in utilitatem provinciae disponere poarint, ea applicando conventibua, qui magia indigent et praesertim conventibus atudiorum : et ita illud removeretur incommodum, quosdam nempe oonventua vix sufficere alendis euie religioaie, dum alii e contra bonia affluunt.

Quibua positis examinandum schema constitutionis proponitur.

Pitu cpucapae servw servorum *Dti eacro approbante concilio ad perpetuam* rri *memoriam.*

De affiliationibua.

In nonnullia regularibus ordinibus affiliationea, quae vocant religiosorum conventibus vel provinciia introductae reperiuntur. Ex eo autem fit ut qui hoc titalo conventibus addicti sunt ipsius praetexta quoddam sibi ina vindicantes in eisdem manendi, obedientiao praecepto facile reluctentur, et religiosos, qui filii ipsius conventas non rant tamquam extraneos reepiciant, ot ia eia dominantur.

Quapropter, moto approbante concilio, affiliations· religiosorum qnoad oonventua omnino supprimimus ac eupproaoae praesuo decernimus. Quod autem attinet ad affiliationea religiosorum certis quibusdam provinciia, superiores generales ius habeant religiosos unius provinciae ad alterius conventas mittendi.

Volumus insuper, nt ai aliqua bona religioaie obvenire contingat, ea non favore oonventua filiationis, quae suppressa eet, ut antea codant; aed de huiuamodi bonia provincialis ad utilitatem provinciae de eonoenra sui deflnitorii h i consilii, ot approbatione superioris generalia disponat, ea ap-

¹ Nul It pag. 11* (Auctor eat loasphas OUvu praefectas geaeraUa sMceram regularia· arinistnatiUB infirmisj.

plicande ooavratibus, qui mafia indigent, «t prae-, eips» domibas stadiorum.

Haec deeernimae aon obstantibss qaibusvis privilegiis, induitis, ooaatitatioaibas apostolieia, at siagaioram ordinum, atqae atatatia sdam iaratia, •t t. sedis aactoritate oeutmatb, aliisqas ooatrsriis qaibaseamqus etiam speciali e* iadividua moatioaa dignis.

8.

Schenaa eoaatitatieada super stadii· regularis*.

Awsnotasrf·.'

Licet praeteritis' temporibus regularium stadia maxime floruerint, tamen ea in praesona languescer· ipsi moderatores generales ingenue fateatur. Id autem tribuendum potissimum eat deplorandis vicissitudinibus, quibus regulares pluribus sbhine annis miserrime jactantur, ot fortasse etiam ex immutate maiorum methodo, ipsi noh sine maximo profectu utebantur. Necessarium igitur est regularium studiis quantum fleri poterit proridere; quod plures episcopi,'et religiosi enixe expostulant.

Verum ita M res habet, ut simplici exhortatione, et commendatione tanto malo occurri minime poeeit. Nemo igitur miretur, si in schemate decreti, ad particularia quaedam descendere opportunum visum sit: ubi enim generalia remedia non sufficiunt, peculiars indigitdre oportet.

Praescribitur superioribus regularibus, nt studia promoveant; dentque operam, ut religiosi in humaniores literas, ac severiores disciplinas addiscendas diligenter incumbant. Cum autem id obtineri haud possit si studia privatim flant eum paucis discipulis et magistris parum idoneis, constituitur ut collegia erigantur pro philosophicis, et theologicis studiis; nempe unum pro qualibet provincia, vel etiam pro pluribus, nam nonnullae provinciae existent, quae C parvae sunt, et paucis domibus, et religiosis constant. Et quia aliqui ordines provinciis carent, jdoo additur: et si agatur de ordinibus qui provinciis carent, prout in nonnullis congregationibus monasticis locum habet, unum collegium pro pluribus domibus, seu monasteriis constituatur. Insuper permittitur, ut loco unius erigi possint duo collegia distincta, scilicet unum pro philosophis, alterum pro theologia; nam nonnulli ordines, qui eleemosynis sustentantur, eam pecuniae summam in uno tantum loco colligere nequeunt, quae sufficiens sit ad unicum collegium sustentandum.

Praescribitur ut certa studiorum ratio seu methodus conficiatur, iuxta quam studia tradantur. Determinantur studia, et tempus, quo ea perficienda sint Commendatur ut alumnis, qui praoetantioris ingenii sunt, quantum fleri poterit etiam historiae ecclesiasticae, eo graeoae, et hebraioa· linguae in- D stitutionss dentur. Occurritur ia aeverioribtu disciplinis nimiae opinandi licentiae, quae etiam iu institutis religiosis irrepsit, quaeque animorum divisionem, et oontentionee perit Praescribitur usus linguae latiuse, quae religiosis viris omnino necessaria est. Statuitur ut adhibeantur auctores, qui clare solideque doctrinas pertractaverint a moderatoribus generalibus approbandi; nec nos ut lector·· •b eis facile non recedant; alias (Confusioni cum discipulorum detrimento occasio daretur: neque utantur ia docendo methodo academics, seu oratoria, sed stricta methodo,' que· scholis apta sit: ut frequenter fient exercitatione·, et ia fin· anni scholastici examina, tum etiam expleto philosophia·; et theologia· curriculo.. Inhibetur uo studentibus aliquod munus conferatur, a stadiis enim distrahendi non sunt, salvo tantam, ubi ex instituto fit, activo studio seu munere docendi per aliquot annos giammatio·* latina* ot ali· aatoqaam sovsrioribup diseipUnis vaeuat Ubi satam as*, de parris eoa- ' veatibaa, quorum familia· sex religiosis n»a constent, constitutam aat, at saserdotes reguler·· ad soflatarass Mesam ooaseieatis· stari sasostaris aceedere dsbeaat: bie natem daoaeuitar, ut ia conventibus, ubi eax saltem ruUgioai moruatar, easdem collationes ia ipeis oonvsstibu flant; aam ia primo MH ob parvam religiosorum aaasarua^ia CMvoata rite flori nequeunt. Tandem moneatur regulares, ut varbi Dai praedicatio recte flat Alia, qaae ia •ebaasate flabantur, minima visa saat explieatioM indigere.

Ane «pieoopns servus servorum Ds» sacro approbante *aatdlio »<l ptrpttnen>* rei *nuntoriaio.*

Super studiis regularium.

Cum ordines regulares non modo ad perfectionem iuxta evangelic· consilia assequendam instituti sint; sed etiam in catholicae ecclesiae praesidium et ornamentum adseiti, hi propterea in id debent etiam curam impendere, nt invalescentium errorum mslitiae obsistant, ac spirituali proximorum saluti auxilientar. Id autem haud assequi poterunt, nisi iis constent religiosis viris, qui ad docendos fideles ne circumferantur omni vento doctrinae sint idonei, ac ad omne opus bonum inveniantur instructi. Magnopere ergo interest, ut recte ad literas, severioresque disciplinas vel maxime sacras, religiosi alumni informentur; prout anteacto tempore servabatur, quo regularium ordinum praeclara laus fuit, literarum studia excolere, eraditisque operibus scientias illustrare. Ut igitur studia ipsa excitentur, nos, sacro approbante concilio, haec quae sequuntur eonstituimus atque mandamus.

Caput I.

Omnes regulares superiores maxima cura et solertia in suis ordinibus studia promoveant; ac omnem dent operam, ut religiosi alumni in humaniores literas, ac severiores disciplinas addiscendas diligenter incumbant, quo doctrina apprime exculti ecclesiae dogmata tueri, et sacra ministeria obire rite valeant. Quapropter provideant, ut in qualibet provincia, vel pro pluribus provinciis, et ubi provinciae non sunt, pro pluribus monasteriis collegium constituatur, in quo iidem alumni philosophicis ac theologicis studiis omnino vacent, quin aliquis instructione privetur. Praedictum autem collegium, si peculiaris adiuncta id postulent, dividi atque erigi pro philosophia in uno loco poterit, pro theologia in altero. Insuper ei ordo aliquis invenietur qui nullo modo collegium ob modicum studentium se lectorum numerum, instituere poterit, curabunt eius superiores, ut alumni studiorum cassa aliorum ordinum collegia frequentent.

Caput II.

Pro expeditiori autem docendi norma, certa aliqua stadiorum ratio seu methodus conficiatur, ia qua, inspecta cuiusque instituti indole ot professione, ree tractandae per singulos annos sc certo ordine distribuantur ac determinentur. Isthaac stadiorum ratio sive methodus semel ac examinata fuerit et approbata a moderator· generali cum idonei· consultoribus ab se deputandis, ad cuneta sui ordinis collegia trasmittatar, ab eisqu· fideliter observetur; n«qu· immutari possit, nisi ab ipso generali moderatore de suorum consultorum consensu. Quamobrem in unoquoque regulari ordine • moderatore generali, si fleri id. valeat, aliqui viri periti ac probe in scientiis versati deputentur, quorum opera et consilio in directione et moderatione stadiorum utatur.

. OapatIIL

Atque nt ordinati· studia peragantur, ragularae alumni postqnara dn noram peritia in art· grammatices latina· alve liturgie·· lingua·, at ia humanioribus litem, qsps mail corameadamns, praevio •xemta· coaetiterit, par daaa saltern aaaaa philosophi··, a· daia par quatuor theclegiss tam dogmatica· quam morali, at sacra· scriptura· oporam nsvsnt, solri· illoram ordinum statutis in qaibaa maiui tamp·· praescribitur. Praatar baa Cnealtataa, alumni·, quantam dart poaait, iuris oseouiei, at sacra· eloquentiae; ac ils, qai praaatutiorin suat ingenii, historia· ecoleoiaetieao, ao graoooe at hobraioae linguae institutiones tradantur. Et quemadmodum in severioribus disciplinis nimia opinandi licentia, ree periculi plena est; ita curare dqbent superiores, nt tam in philosophicis, quam in theologicis studiis per aliquo· reiigioeos docendi peritia et eruditione pollentes, praemioso sedulo u dili- B genti examine, collatisque consiliis, praecipua doctrinae capita determinentur et lectoribus opportuno ••signentur, quibus clare constet quid sit tenendum, quid vitandum, quidve liberis opinionibus concedendum.

Caput IV.

Praeterea adhibeantur auctores a moderatore generali approbandi, qui clare solideque doctrinas pertractaverint, ac in moralibus disciplinis laxitatis rigorisque extrema vitantes, mediam viam sapientissime tenuerint Hos explicent et sequantur lectore·, quin facile ab eis recedant In philosophia rationali, multoque magis in theologia tam lectore· quam auditores latino, sive liturgico proprii ritus, sersqpne utantur, ac methodum scholis aptam, non autem acadeniioam, adhibeant. Ad animos extimulandoe et acuenda ingenia frequenter fiant studiorum exercitationes, et in fine cuiusque anni scholastici accu- C reta examina, quibus singuli alumni coram religiosis viris ad hoc deputatis doctrinae specimen circa traditas per annum disciplinas praebeant. Insuper peracto cursu philosophico examen de universa philosophia; confecto autem theologico, de universa cum philosophia tum theologia instituatur.

Caput V.

Quia studia, ut fructuosa reddantur, indesinenter intentum animum et a curis omnibus expeditum requirunt, vetitum erit superioribus, ne cui ex alumnis iubeant aut sinant, antequam sacrorum studiorum cursum absolverit, et sacerdotio fuerit initiatus, munus aliquod obire: salvo tantum alicuius-ordinis statuto, quo suis alumnis, poetquam inferioribus disciplinis vacaverint, activum studium praescribitur, id est munus per aliquod tempus easdem inferiores disciplinas docendi; ita tamen ut, eo mu- D nere expleto, severiora ipsi studia suscipere, ao rite perficere teneantur. Omnqs autem sacerdote· vehementer in Domino hortamur, nt completo curriculo sacra studia numquam penitus intermittant; sed potius lectioni divinarum scripturarum, ao sanctorum patrum et studio theologiae pro viribus insistant: immo volumus ao statuimus, ut in qualibet domo, ubi saltem sex viri religiosi commorantur, fiant pluries in mense collation·· casuum conscientiae in confessariorum commodum ot utilitatem.

Ceterum caveant omne· superiore·, m "ullo modo suis religiosis permittant, ut in verbi Dei praedicatione exemplum eorum sequantur, qui seipses potiusquam Iesum Christum praedicantes, inanibus utuntur verbis st argumentis, neo a sacria Uteris et a sanctorum patrum doctrina hauriunt, quae po4 pulo tradunt. Insuper fideliter servent ao server^ faciant ea, quae a ss. patribus commendata, et in

A nantis eaaqafbaa, se praesertim a eoadtta Trideatiao de varfa Dai praadieatioaa sahtbrRar statata aa décréta inarantl.

'Ia ordinibus in quibas ratigioei vitam ooetamplativ|m tantam agunt, ea quoad stadia ssrvaatar, quae ia eorum eeastitatioaibaa sit statutis praeoeripta rapariautar.

Moderatore· autem goaaralea aaiaaqaa ordini· infra biennium ab abaoiato oooeüio da fideli eorum execution·, qua· in kin Utaris praeoeripta suat, apoetolioam sedem sartiorem omnino tseara dsbaant.

Super praemissi· omnibus, privilegiis, «t aliis contrariis qnibascnmqno derogamus.

».

Schema constitutionis saper gradibus et titulis regularium.

PratnataHda.

In omnibus ordinibus regularibus existant gradus, et tituli, quibus superiores decorantur; sive sint praelati ordinarii, uti sunt ministri, magistri, praepositi generale·, provinciale·, guardiani, priores, rectores; sive sint superiores extraordinarii, nempe commissarii, visitatores etc. Hi gradu· constituunt in quolibet ordine propriam hierarchiam; ideoque nihil super his gradibus, et tituli· innovandum est.

In aliquibus autem ordinibus praeter huiusmodi gradus praelatitios vigent tituli honoris, uti exprovinoialis, ex-prioris, ex-guardiani, ex-lectoris, iubilati, ex-definitoris, patris provinciae; nec non gradus ecademici seu scholastici, nempe magistri, lectoris, praeeontati etc.; quibus titulis et gradibus quaedam exemptiones, et privilegia adnexa sunt iuxta cuiusvis ordinis statuta.

Optandum profecto esset ex nonnullorum etiam religiosorum sententia, ut huius tituli honoris, et gradus academic!, nec non adnexae exemptiones penitus eliminarentur, ne occasio detur perturbationibus regularis disciplinae, et ad laxiorem vitam aditus aperiatur; ac expediens summopere foret religiosos postposita omni humana ratione solo virtutis amore muneribus fungi, et studiis vacare ad ecclesiae, suique instituti bonum, et utilitatem.

Verum cum huiusmodi gradus, et tituli legitime introducti fuerint, et a constitutionibus adprobati, et religioso· ipeoe ad munia recte exercenda, et ad studia pro humana infirmitate allicere poeeint, nimis durum, et fortasse etiam periculosum visum eet huiusmodi titulos, et gradus penitus abrogare, quamvis religiosi in suis exercitationibus et muneribus obeundis sitiorem sibi scopum proponere deberent, ac in omnibus potius quaerere humititatem, et mortificationem, Christum Dominum aemulantes, qui proposito sibi gaudio sustinuit ertteem.

At necessarium omnino est huiusmodi titulos, Ot gradus inter iustos limite· coercere, ideoque in schemate praescribitur ne conferantur sat pretio, sed uti aiunt, ex ttutitie, tantum, nempe ils, qui qualitatibus praescriptis in constitutionibus ab apostolica sede adprobati· revera praediti sint; et ut gradus scholastici iis tantam concedantur, qui studiorum eurrienlum, aliasque statutas excreitation·· expleverint, «t examine praehabito tam super .moribus, et religiosis virtutibus, quam super doctrina, gradibus digni reperiantur.* Insuper statuitur ut privilegia, et exemptiones praedictis titulis, et gra-

‹ Sera. V, cap. S ds reform.

* Qeas dsceraunts r sina examsa st she pressdttsnde aatoqns· grados ssbslsstid socfersatar, ex approbatis cm-•titsUcaibns qeesd substantias· dasempta'sunt lxpedtias

dibas adama ita leduaantar, «t eaNata eeaiae j iatalMgaatar quae oWtaÜM, diteipBaaa «t ob-oervaatiaa regulari, m vitea commuaiooufermia aoa siat Prohibetar m ia paetorum titaH, et' gradus an */retia* alio mode osModaater; quanta eaim aula at aaaadala ia abaervaattaa, dteeipilMo at tnaquillitatia, at pacts dotrimaotam ax iia pra-maaaat, nemo eat, qui aoa vidoat: quaa mala de-scribunt Gregorius XT·, ot Urbanna Till* ia eaia ooMtitntioaibus, quibas pro aliquibus loeia Uta pri-vilegia rovooaraat

Do abbatibus etiam agjtar: atdain aliqui ad abbatia dignitatem ear */retia* promoventur. Simia late patet abbajam numerus, ita at in aliquibna nq^aasteriis praeter abbatem gubernii plurea alii reperiantur, qui dependentiam ab abbate gubernii aliquando aegre ferre solent, et monachia non semper ^aobent verae observantiae exemplnm. Insuper accidit ut ob quamdam ambitioni^A vanae B gloriae spiritum pro aliquibus monasteriis, ia quibas pauci thonaehi existent, importunis quoque precibus abbatiae titulus expostuletur, quo fit ut abbatialis dignitas deprimatur. Hac etiam super re in de-creto ratio habetur.

Quibus breviter praemissis schema constitutionis proponitur.

Pieu »pi»copeu urvet sereorum *Dti tacro approbated concilio ad perpetuam rei* messoriam.

De grandibus et titulis.

Extant in regularibus ordinibus legitimi gradus ac tituli, quibus superiores pro munere decorantur. In aliquibus autem vigent etiam tituli honoris et gradus academiei seu scholastici, nec non aliquae exemptiones et privilegia, quibus iuxta ordinum constitutiones gaudent qui aliquo gradu aut digni-tate sunt praediti. Nonnulli tamen huiusinodi titulis non ex legis dispositione, sed ex mera liberalitate et gratia donantur. Experientia autem comprobatum est, ex titulorum et huiusmodi exemptionum multi-tudine perturbationem disciplinae regularis oriri, ao ad laxiorem vitam aditum reserari. Ut igitur huius-modi mala, quantum fieri poterit, abareeantur, haec quae sequuntur circa gradus ao titulos, sacro appro-bante concilio, decernimus.

Caput I.

Cum ii, qui auctoritate praeeminent, aliis etiam debeant honoribus anteire; ideo servandos osse cen-semus omnes titulos, gradus et dignitates, quibus praelati regularea non solum ordinarii, sed etiam extraordinarii, quemadmodum sunt commieearii, visi-tatores, ac alii huiusmodi, iuxta ordinis constitutiones et statuta a s. sede approbata, insignientur. Titulos voro honoris, qni ex religionum statutis ab apoatolioa D sede confirmatis tribuuntur, servari ad religiosorum merita rependenda permittimus; ita tamen ut non ex gratia, sed servatis iuxta propria stotnta de iure servandis concedantur; ac religioai, quibus con-feruntur, praescriptis omnibus qualitatibus polleant

Caput II.

Retineri similiter poterunt gradus ot tituli Ma-demini seu litorarii in iis ordinibus, in quibus legi-time introducti reportantur, ea tamen expressa con-ditione, ut ex gratia nomini, sed ex iure iis tan-tum religiosis conferantur, qui praeter statuta in constitutione super studiis, praescriptum pro uno-quoque gradu studiorum curriculum, ot scholasticas axereitatioaaa, attaque ad M ia propriis ordinibus oaustitata, rite periburint la hataotoadi veto graduum eellatiooe baee mat omnino sub fiuffi-tatia pooM servande. Nullas reUgiosM, aim praevio medecutoria generalia mandato, ad academieos seu litorarios gradaa~jUemoveatar. Propterea generalis moderator sive par se, sive per eubdotegaadum quatuor saltem 'deputet ex gravioribus roNgiotas viris, quorum erit sedulo iaqnirere, utrum/ad gradus promovendi rite expleverint omnia, quae a statutis et eoaatitatioaibua ordinis praescripta inveniuntur; atque ita moribus et virtutibus ornantur, quibas religioai viri praesertim quoad regularem oboer-vantiam praestare debent Idque noa solam per attestationes iuratas ab iis ad quos pertinet enb-Mribendaa; aed etiam per secretes alias informationes exqnirant. 8i post accuratam praemissorum in-quisitionem, omnia viderint in promovendis requi-sita «incurrere, testimoniales literas juramento fir-matas conficiant et in eis expresse declarent, nihil obstare quominus ii ad examen super doctrina ad-mittantur. E contra ai in eis debita requisita non ooocurrant, a ferendo testimonio prorsus abstineant. Ceteram sine propitio huiusmodi testimonio, nemo poterit ad praefatum examen admitti.

Acceptis testimonialibus his literis ab examina-toribus, quos moderator generalis super praefato doctrinae experimento designabit, ii promovendos coram se sistere iubeant, ac ubi de congrua illorum doctrina per accuratum ac diligens examen revera sibi constiterit, iudicium per secreta suffragia, qua-cumque humana affectione postposita, de eorum habilitate ferant. Hinc superior generalis religiosos, ut supra, approbatos, ac vere idoneos repertos ad gradus academieos etiam per subdelegandum pro-movere poterit, praevia tamen fidei professione iuxta formam a Pio IV fel. reo. praescriptam coram eodem asperiore generali, vel alio religioso eb ipsa depu-tato pro graduum collatione omnino emittenda. Si quae alia in propriis constitutionibus praescripta reperiantur, quae praemissis non advsrsentur, ea quoque servari debebunt.

Revocamus autem omnes facultates, ei quas quocumque titulo habeant moderatores generales, capitula etiam generalia, diaetae, aliique superiores ouiuocumque sint ordinis, congregationis, societati» et instituti, conferendi ex gratis titulos academieos literarioa. aliosque cuiuscumque speciei; et si secus fecerint, quod absit, omnia sint prorsus irrita et inania; et superiores huiusmodi gradus et titulos ex gratia conferentes, privationem vocis activae et passivae s. sedi reservatam ipso facto incurrant.

Caput III.

Ne autem praeoripti in privilegiorum uau li-mites excedantur, ao eadem privilegia ultra quam par eet protrahantur, omnino volumus ae praecipi-mus, nt praelati, aliique, qui peculiaria privilegia ratione muneris in religiosis familiis oommuaiter habent, iis uti nequeant nisi dumtaxat dum munere vel officio funguntur, et prout necessitas postula-verit: proindeque cessare debeant statim ae munus vel ipsum officium cessat, propter quod concessa sunt Religioai vero qui gradibus et titulis ineig-hiti existant, frai poterant particularibus privilegiis quae eis a constitutionibus et statutio proprii or-dinis ab apoatolioa sede approbatis intuitu graduum eonoedunter, iis pronus sublatis, quae bbedientiae, disciplinae et observantiae regulari, ae vitae com-muni contrarie sunt; quae revocatio potiori iure extendatur, m extensa omnino inteliigatur ad eoa, qui huiusmodi privilegia et exemptiones ex gratia tantum iam obtinuerant. Quapropter nullus om-

visam est se spsdatim ia deersta· inferre, oam *4» n* gravis ■mmati agatur.

• Coast JUstoralts *effeti* dis · februarii 1β».

› Coast Ctan sicut acmgrimw.

aino praetextu eninaeetnqne privilegii et u«p- A «HiMtioHM M· tenante, ed jeeeturçu; dnA-tionia, xel munaria etiaaa genemlntas, a aa^ritfo chori, et «b setibua oommuaibns censeatur imamats, nui tantum pro temper·, quo qnis proprio offieie perfungitur. '

Quoad lectore· vero «at praedienteres, .iis tea-' tum diebua, quibua eoa leger· aut praadiear· oaa-tigerit, auperiore· cum eia dispensere poaaint Idam quoque praestere valeant «am valetndiae laborae-tibua, ao studiorum causa legitime impediti·. la eoa qui negligent·· vel inobadteate· axtiterint sa-lutari poenitentia ad tegula· «t constitutionum praescriptum animadvertant.

Omne· religioni etiam gradibus et tituli· inaig-niti, ac auperiore·, et alii quieumque ii demum •int, iisdem alimenti· in eommnni men·· uti de-beant, niai infirmitati· cauaa dispensentur. Vestitus quoque omnium ae domestica Supellex ex communi pecunia comparetur, at in cuncti· ait omnino uni- B formia, atatuique paupertati· quam professi aunt, conaentanea. Quae de licentia · auperiore petenda pro egreaau, quaeque de aocio, in decreto super elautura sancita aunt, etiam a«religiosis quovis gradu donati· et quocumque alio titulo insignitis, •errentur; eiaque generale· egrediendi licentiae minime aulfragentur.

Caput IV.

Quae auperiua praescripta aunt, etiam pro ab-batibus regularibua constituta omnimode intelligan-tui. Ad abbatia autem dignitatem non promo-veantur, niai qui prneacriptia qualitatibua eunt prae-diti, ac ad monqateriorum regimen neoeaaarii, servatis de iure aervandia iuxta oonatitutionea apo-atolicaa. ao atatuta ordinia a ·. aede approbata. Praeterea ab abbatibua non regantur, niai ea tan-tpm monasteria, quae abbatiae titulo legitime aunt C insignita, et in quibua competens familia ad regu-larem diaciplinam «errandam habeatur. Abbatea, qui suum gubernii munua expleverint, obedientiae novi abbatia, uti ceteri monachi, eubiioiantur, et ad omnimodam regularia diaciplinae observantiam te-neantur.

Haec auper praemiaaia omnibue servari volumus atque mandamus, quibusvis privilegiis etiam apa-ciali ac individua mentione dignia, consuetudinibus etiam immemorabilibua, conatitutionibua apoatolici» et atatutia cuiuaque ordinia, et instituti etsi iuratia •t apoatolica auctoritate confirmatis, aliiaque qui-buscumque contrariis non obstantibus.

10.

Schema constitutioni» auper ordinationibus regulariu,

Pratnotaoda.

Concilium Tridentinum* atatuit .facultate· de promovendo · quocumque non suffragentur, niai habentibna legitimam causam, ob quam a proprii· epiacopi· ordinari non poaaint, in literis exprimen-dam; et tunc non ordinentur, niai ab episcopo in sua dioeeeai residente, aut pro eo pontifieulia exer-cente, et diligenti praevio examine.* Hac non ob-stante conciliari disposition· plerique ex regularibus praetendebant se se posse ad quomonmque epi-scopum dimissorias dirigere; sed Gregorius XIII* omnia ad sacri concilii Tridehini terminos reduxit: quod etiam Sixtus V per resolutionem sacrae con-gregationi· concilii Tridentini confirmavit, statuens, .regulares posse concedere dimissorias ad episcopum dioecesanum, coque absente, vel etiam praesente et modo ab soitjlteopn, qui ordines eoetalarit, axa-mineater qnend 4e*Maam*.

Nee terne· legelariaai oppositiones taess bn-baaraat Quapropter Olam··· VIII ad huinsmodi •ontrovenia· perpetuo «xtinguend·· decretam edi-dit*, qgb statuit, .«aperior·· regular·· pern· ano •abdite MMem regulari, qui praeditus qualitatibus requisitis, ordines Mseipeee voluerit, litem· dimis-sorias ooneadur·, ad spiseopum tamen dioacaaanum, nsmpa illiqs rnoapaterii, in onini familia ab iia, ad qaod garünat, regulari· posita· fuerit; at «i dioooo-•anna abfaarit, pel noa aaaat habitera· ordination··, •d qusmoumque alium episcopum, dnm tamen ab •o opiaeopo, qui ordina· contulerit, examinetur quoad doctrinam, at dum ipsi regulare· non diatu-lerint da induatria coneeaaionem dimissoriarum in id tempus, quo episcopus dioaeaaanua vel abfuturua, val nullae eeset habiturua ordinatione·. Verum eum • superioribus regularibua, opiaeopo dioeceaano ab-sente, vel ordinatione· non habente, litarae dimis-soriae dabuntur, in ei· utique huiuamodi causam abaentiae dioeoeaani epiacopi, vel ordinationum ab eo non hebendarum, exprimendam eaae. Quod qui non fecerint, officii, et dignitati·, aeu administratiume, •c voci· activae, et paaaivae privationi·, ao alia· arbitrio aancti«aimi domini noatri papae reaervataa poena· incurrant Datum Hornae die 15 menai· xnartii 1596."

Hoc edito pontificio decreto tam claria verbi· concepto, aperandum videbatur quaeationibua huiua-modi finem impoaitum fuiaae, aed contra accidit; nam regulare· obtendente· in praefato Clementia VIII decreto derogatum non fuiaae apoatolici· privilegii·, quae eorum ordinibua sive directe, aive per com-municationem induBa fuerant, ut acilicet a quocum-qfie catholico epigeopo ordinari poaaent, eiusdem decreti vim et obaervantiam declinare ae poaae pu-tarunt. Sed ·. congregatio Concilii* reaoripait, re-gulare· non teneri oatendere dimissorias ordinario-rum propriae origini·; aed sufficere, ut observent formam praeacriptam in decreto Clementia VIII. Et Innocentiua XIII declaravit abrogat* fuiaae a concilio Tridentino privilegia de promovendo a quo-cumque; dbervandum eaae decretum Clementia VIII, iia regularibua exceptis, quibua apeciale privilegium n aede apoatolica poat concilium Tridentinum fuerit concessum, ut a quolibet catholico antiatite ordina» auacipere possint*; ac proinde excluaa fuit conceaaio per commuNtcorioaem privilegiorum.

Benedictu· XIV in sua constitutione incipienti *Impotia nobit-* commemorat abusus, qui in ordina-tionibus regularium locum habebant, et praesertim quod .complures regulares non alia de causa, pro- D prio domicilio relicto, iter arripiant, quam ut se subducant examini episcopi dioeoesaoi, cuius hac in re jurisdictionem, aut nimium rigorem perhor-rescunt, aliumve inveniant, qui vel nullo, vel ad-modum levi praemioso exapiine, ordines ipsis im-pertiatur*. Deinde summorum pontificum conatitu-tiones, et decreta innovavit, et confirmavit; et in-super atatuit dimissoria· a auperioribua regularibua datas, .nullius eoae robori·, ef momenti, niai illi· iuncta fuerit authentica attestatio vicarii generalis, vel cancellarii, aut secretarii eiusdem episcopi dioe-ceami, «x qua constet, vel ipsum a dioecesi abes··, vel clericorum ordinationem habiturum non esse proximo legitimo tempore per ecclesiasticas lagea

› Ses·. VU eap. 11 ds rafona.
* Coastit. fa *lento rsr«M.*

1 Lib. IV dacratoram pag. 10·.
* Deerat, quod iaelpit *Dt* Mandato dM 15 aartil isse.
* S. C. C. dia M Mr. IAM lib. XIX p. IIS.
* Coaatit *tpetMici* mtmatarn walmata a Baaed. XIП per apaatoUesa litaraa iaeipiaetaa fa rapmao.

ad hua· ettbetum aduMe*.I Tandem peau·· eau>-eiavit, qnas praeusim· treuagredteutee iMwraat.

A* vm· ahmme trente temperie items irrepamt, «t pfereu epieoopi i· retatteao «4 a. congre gatteaom saper Stata Begutartan saaa 1MT data graviter laemtebuntar, saepe euaeodi diariseerialee literas teUgiceia ad sacros etdiaee, gaie deduesaria doetriaa praediti siut, suerisqu· stadih vacaverint: ab ordinarii· lare adawdum praemitti examen, qnod aliquando otiam omittitor. urgeri a saperioribas etiam importuni» preeibàa «piscopo·, at statim saeroe ordinee conferant; st evenisse eliquande, at asperiores ad saeroe ordine· dimissorias dederint iis, qui grammaticae addiscendae operam dabant: qnod si episcopus debito examini, uti par eat, religioeoe subiicero velit, ad illud evitandum eoe ia alium conventam transferre inquiebaat. Quapropter a. congregationem deprecabantur, ut huiusmodi abusionibus efflcaei modo providero vellet, et praeciperet episcopis nt regularea, qui ordines petunt, diligenti examini quoad doctrinam subiieiant

Quamvis in aliquibus ordinibus religiosis omnia recte, seduloque peragantur, tamen dolepdum est id semper ia omnibus, et ubique minime servari, et quosdam episcopos ad imponendas manus M se faciliores exhibere; ac propterea necessarium visum est, effioaciori modo a concilio provideri. Ideoquo hac super re schema constitutionis examinandum proponitur.

In primo capite schematis decernuntur, quae respiciunt qualitates, et studia ordinandorum; nec non eoruifidem examen in religiosis ordinibus peragendum. Examinatores praescripti sunt iuxta decretum Clementia VIII incipiens *NhUiu*. Insuper statuuntur ea, quae in dimissorialibus literis exprimenda sunt.

In secundo capite agitur de examine habendo *C* penes episcopos, qui ordines conferunt, iuxta decretum concilii Tridentini sena. 53, oap. 13.

In tertio capite innovatur, et ampliatur decretum Clementis VIII ZJ» mandato, et constitutio Benedicti XIV fmporiri notes. Decernitur quod si episcopus dioecesanus abfuerit, vel ordinatione· non habuerit, non ad quemcumque episcopum, sed ad episcopum viciniorem, qui ordinationem habeat, ditnissorialea literae dirigi debeant; nam episcopi vioiniorqs potius quam episcopi magis remoti informationem de ordinando habere possunt; et non relinquitur regularibus liberta» eum episcopum prae ceteri» eligendi, quem faciliorem in examine foturam agnoverint Agitur etiam quid faciendum ait sedo episcopali vacante, iuxta resolutionem sacrae congregationis Concilii *m Tiratonm. vitilationu SS. LL.* diei 13 iulii 1783.

Decernitur, religiosis in alium conventum translatis concedi haud posa· dimissoriales liters·, nisi postquam per tres saltem menses in conventu novae collocationis permanserint, ne translatio ex industria fiat ad evitandum episcopi dioeeoeani examen; aliquando enim accidit ut fiat translatio ad effectum dumtaxat ordinationis facilius obtinendae, et deinde ordinatus ad priorem conventum restituitur, prout sibi accidisse narrat Benedictus XIV quando soclesiae Bononiensi praeerat. Cum instituta votorum simplicium exemptione non gaudeant, declaratur eorum superiore· facultate· dimiseories concedendi etiam episcopo dioeeeaano non habere, nisi eis speciale privilegium nominarim et directe concessum fuerit.

In quarto capite revocantur privilegia *dt promon*do a fitocumfu»,* prout a concilio Tridentino factum fuit, ut u^jhrmitas in omnibus ordinibus sefvetur, et invidnoi occasio removeatur. Revocatta extenditor ottam ad iantttoto veterum eimpHetem, quarum aliquod praedicte privilegio gaudet; ri enim boe privilegium ordia·· regularea uon habeat, aequum minis·· videtur, at instituta votarum simpttrium m fatentur.

Quibus pruMBissis patrum examini schema subiieitur.

Has *tfitctftu ttrttu* server·· Asi ancre apprêtante reneris· od psrpstiwm rei nsemorinm.

Saper regularium ordinationibus.

Probo· et idoneos oportet esse Chrieti ministros, rient boaoe decet dispensatore· multiformis gratiae Dei; ita ut quf ad sacerdotium ascendere eupiut, non solum pietate castisqu· moribus perspicui esoo debeant, sed ea etiam doctrina poliero, quae ad rite rectcque sacri ministerii opera exercenda eet apprime necednaria. Itaque religiosi ad ordines praesertim sacrae promovendi, nisi debitis qualitatibus, praeter observantiae regularia testimonium, aucti inveniantur* quin ecclesiae snaeque sint religioni utilitati, potius foturi erunt eisdem detrimento. Quapropter ne quid eorum, quae praecipuo servanda sunt in re tanti momenti, praetermittantur, nos, sacro approbante concilio, statuimus atque decernimus.

Caput I.

Superiores regularea, quibus potestas est dimissorialee liters· suis subditis aeque regularibus concedendi, eas nemini ad ordine· impertiantur, niai prius de eius vitae probitate, regulari observantia, congrua doctrina, aliisqne a iure praescripti· qualitatibus per diligens saltem trium examinatorum iudicium sibi satis constiterit. Quare in capitulo generali vel provinciali (interim vero a generali vel provinciali superiore) aliquot ad id maneris graves et periti religiosi vin in qnalibet provincia eligantur1, qui quacumque humana affection· postposita. suum munus fideliter adimpleant, relationemque ab se subsignatam ad quem oportet superiorem transmittant. Hio autem, quamquam nemini sine praescripta examinatorum approbatione dimiseoriale» liters· concedere valeat, eas tamen quandoque iure merito differet, etsi propitium extet examinatorum iudicium; eum nempe ipse uti superior, aliquid ordinationi obesse sciat, quod ceteros latet. lidem superiores memoratas dimissoria!·· liters· non concedant pro sacro subdiaconatus ordine, nisi iis tantum qui theologiae dogmaticae vel moralis studio saltem per integram annum, pro diaconatu par biennium, et pro presbyteratu per triennium sedulam operam navaverint, salvis ordinum statutis in quibus maius ad id studiorum tempus praescribitur, sub poena oontra transgredientes privationis vocis activa· et passivae nobis, et successoribus nostris summis pontificibus reservata, eo ipso incurrenda. Qui vero ad sacros ordines admittendus erit, per decem dies spiritualibus exercitiis vacare dsbept. Ceterum superiores in dimissorialibus literis expediendis exprimere teneantur, religiosum ordinandum nulla censura innodatum, nullaque irregularitate aut alio canonico impedimento irretitum esse: in aetate a •aeris canonibus praescripta constitutum: quoad mores, observantiam regularem praesertim vitae communis, et doctrinam, esse approbatum: et cum de sacri» ordinibus suscipiendis agitur, mentionem fecere, ad ordines promovendum praeeeripto superius tempore theologiae studiis operam dedisse. Super quibus omnibus superiorum, alioramquo ad quo· spectat, conscientia graviter onerata remaneat. Nullusque episcopus eis ordine· conferat, nisi haee

I Crimea. dseret. AWlw I «7.

bmuia accuratissimo ia eisdem Uteris exprusq^mm». A P*Hpt

Caputΐl. ·

. Concilii Tridentini dqerefuiabaereatea, quo statuturl, ut reguler» quoque nec ia minori aetate, a» sino diligenti episcopi examine ordinentur, privilegiis qoibuseumque quoad hoc penitus excluais, idem decretum innovem»;'et mandamus episcopis, qui ordin» conferent, ut regular» ipsos sive per se, sive per suos examinator» diligenti examini quoad doctrinam, eodem modo quo clericos'»eeularea, omnino subiiciant, non obstante quocumque privilegio, usu et consuetudine io contrarium; et nisi idobeoe repererint, ad ordinationem non admittant.

Caput IU.

Innovantes, ao etiam ut abusus evellantur, ampliantes decretum Clementis VIII, quod incipit *JDt* mnmfato, et constitutionem Benedicti XIV, cui initium *Jntpotiti notu,* decernimus, fit superiores regulares, qpi id iuris habent eq sui ordinis constitutionibus et statutis, possint suis religiosis, qui qualitatibus requisitis sint' praediti, literas dimisaoriales cpncedere ad episcopum dumtaxat dioeoennum, nempe illius conventus, mon»terii. vel dqmus, in cuius familia ab iis, ad quos pertinet, regularis positus fuerit Qüod si episcopus dioeoesanus abfuerit, vel neque per se, neque per alium generales ordinationes proximo tempore a iure praescripto sit habiturus, vel sedes episcopalis vacaverit, et dummodo ipsi superiores regular» non distulerint de industria concessionem dimissoriarum ia id tempus, quo episcopum dioeceaanus vel abfutarns, vel ordinationes non esset habiturus, praefatu dimissori» non ad quemcumque, sed ad episcopum proprio conventui vel monuterio yteiniorem qui ordinationem habeat, vel eo non habente, ad alterum' peoximiorem dirigere dumtaxat possint; ita.tamen ut dimissoriae ipsae nullius sint roboris, nisi illis iuncta fuerit authentica attestatio vicarii generalis,'aut cancellarii, aut secretarii eiusdem episcopi dioecesani, vel si sedes vacaverit, legitimi vicarii capitularie, ex qua constet episcopum dioecesanum e dioecesi abesse, vel ordinationem proximo tempore a iure statuto habiturum non essa, vel episcopalem sedem vacare. Insuper iis religiosis ordinandis, qni in conventum vel monasteruui alteri» dioecMie transferuntur, dimissoriales 'nterae concedi non possint, nisi postquam in conventu vel monasterio novae dioecesis Mitem per 1res menpm continuos permanserint. Qui vero horum, quae in hoc tertip capite disposita iUveniuntur, transgressor» <axistaot, in poenas in praefato decreto ClementiaVIII et in dicta constitutione Bénedicti XtV content» eo. ipso inrirrpnt '

Facultatem huiusmodi liter» dimissoria!» ooncedcndTminime habent snperif^^ institutorum, in quibus vota simplicia tantum XBtuntur; ideoque ras commune ipsi servare debent, nisi proprio instituto speciale indultum hac de re^b apostoliea sede directe et nominatim concernons fuerit.

À Caput IV.

ı \ Vestigia concilii Tridentini* sectant», facultates ep privilegia de promovendo a quocumque catholico antistite, cuicumque ordini,' congregationi, societati, ac instituto etiam Votorum simplicium, quamvis nominatim et directe ac post concilium Tridentinum conces» fuerint, minime suffragentur, et revocata, abrogataque prorsus esae censeantur.

in eontrariual etiamsi m apseiali, expreaea, et individua meatione digna siat, quibas smaib» penitae derogamus. Dederam» vaco quoad monastioos o(disw rituum orientalium per haec eoestitdtioaem minima derogatum »» iurisdmtioni, m iuribna. quibua r»pective circa sacras regularium ordinationes patriarchae, vel epispopi legitimo gaudeant

11.

Schema coMtltutiouis super eleetieelbea regularium.

Praenotanda. ~ *

Nihil potius est ad habendoa in ordinibus regularibus aliisque institutis magia proboa et idone» superior», quam ut eorum election» recto fiant. Ad removendos abusus, qui in electionibus irrepserant. Innocentius III in concilio Lateranensi IV edidit oonatitutionem Qmm *propter,* qua formam in electionibus servandam constituit: ea tamen respiciebat dignitates, quae in titulum perpetuum conferebantur.

Concilium vero Tridentinum sese 'XXV cap. 6 *de Regidaribu»,* qnae in electionibus regularium utriusque sexus servande sunt, constituit, nempe „Quo omnia recte, et sine ulla fraude fiant... districte praecipit, omnea supradictoa eligi debere per vota secreta, ita ut singulorum eligentium notnina nunquam publicentur. Nec in posterum liceat provinciales aut abbates, priores aut alios quoscumque titulares ad effectum electionis faciendae constituere, aut voces et suffragia absentium supplere. 8i vero contra huius decreti constitutionem aliquis electus fuerit, electio irrita ait". Huic decreto accessit constitutio *Chrietifidelinm* 16 februarii 1693, qua Innocentius XII interdixit ne quavis auctoritate voces, et suffragia absentium suppleri, seu alii vocales eorumdem absentium loco subrogari, deputari, seu eligi valeant.

Ad evitandas fraudes, et partium studia in aliquibus ordinibus constitutum est. ne infra sex menses, qui proxime praecedunt celebrationem capituli, superiores. aliique qui vocem hebent in capitulo immutari possint' Hoc ad omnes ordines extendi opportunun?*visum est. Cum concilium Tridentinum statuerit electiones fieri debere per seercta suffragia, s. congregatio Concilii proposito dubio „An. in electione superiorum pomit procedi nedum £er viam scrutinii, sed etiam inspirationis, vel compromissi-, respondit, electionem horum praelatorum debere fieri tantum per vota secretal j

Concilium Tridentinum sees XXIV cap. 1 *de Reformatione* hortatur et monet, ut qui ad promotiopem episcoporum quodeumquo ius habent, in primis meminerint, Rte alienis peccatis communicantes mortaliter peccare, nisi quos digniores et ecclesiae magis utiles ipsi iudicaverint....praefici diligenter curaverint." Quae concilii verba sumi non possunt, ut per hoc *digniore»* non aliud concilium significaverit niai dignitatem eligendorum, sumpto *comparatioo* pro *poeitiro,* vel locutione minus propria posubrit dignior», ut excludat indignos, non vero dignos; nam hanc propoaitionem Innocentius XI die 2 martii 1679 damnavit.

Porro licet Tridentina synodus de electione episcoporum loquuta fuerit, tamen eadem doctrina quoad electionem superiorum regularium retinenda pariter »t .non aolum ob paritatem rationis, sed etiam ex summorum pontificum constitutionibus, et decretis, quae pro nonnullis ordinibus lata sunt. quibus graviter praecipitur, ut fegular» jurent se

1 3saa. XXIΠ cap. 18 de Reform.

* Sesa VΠ cap. 11 de Reform

' In dubiis ad idem caput ibaii.'IST at ad dsbia 97 ma£ 1β»3 lit. 81 deoiut pag.JM

\ etoetaros Mgto Hom··. Him dHapoaM··— CS·· »·μ VIII ia Décréta ΛΓη&κ rastn·» pro reformatio·· rogatori— «dite di· âb. tanti 15··, ad nmara ardis·· sxtendit praraeribena: .Iurent atoatoraa secundum veritatom eaieaqua coasciestia· probiora·, ae magi· idoneo· m electuro·.* Nomina natam digniori· iuxta 8. Thomam ▪ in ordina ad election» illa dicitur, qui omnaa habens conditione· a iure requisita·, ceteris aptior «t ad ptoeuraadnm communitatis bonum.« Ex qnibps patet, maiori ration· reprobando· eaae qui indignum «ligaro nudant: quapropter in cap. Cam m *amctu* da elect tit β, clerici eligente· indigno· privantur pro prima vice iuro eligendi. Electio vero irritanda est, «t ad ••pariorem devolvitur. Hisce principiis inhaerendo eap. I et II schematis conscriptum est

Ambitus, qui est inordinutus honoris appetitae, quantum electionibus noceat praesertim in religiosis familiis, nemo est qui non agnoscat. Ideoque gravissimae poenae contra religiosos ambientes latae sunt Bstis hie est commemorare const s. Pii V incipientem *Rutoreli* officii* pro Minoribus de observantia, et Gregorii XIII, cui initium *NiAil* m «as*tfuaqtu* relate ad congregationem Cassineneem. Et Clemens VIII* pro omnibus ordinibus haec statuit: „Ut omnis officiorum ambitus occasio praecludatur, caveant omne· a directa, vel indirecta vocum, seu suffragiorum procuratione tam pro se ipsis, quam pro aliis tum in capitulis locorum, tum in ceteris praesertim generalibus capitulis, aut congregationibus, aeu alibi. Quicumque secus fecerint, praeter alias poeura. et censuras hactenus contra buiusmodi ambientes inflictae in suo robore permanere volumus, in poenam privationis officiorum, et ad quaecumque pariter inhabiles habeantur, super quo cum eis dispensari a nemine possit, nisi a nobis, vel successoribus nostris, et pro qualitate culparum gravius etiam plectantun. Porro supradictas omnes poenas ad complices, ac simpliciter scientes, et non revelantes extendimus.*|

Cum autem hoc saluberrimum decretum nonnulli scriptores infirmare conentur asserendo, usu non fuisse receptum, vel in desuetudinem abiiaw, illud in capite III schematis ex integro innovatur oum aliqua moderatione, et cum declaratione edicendo, honestas consultationes non esse prohibita·.

Quae de iuria alternative.- abrogatione in capite IV schematis proponuntur, explicatione non indigere videntur.

Inter vota ab ordinum .moderatoribus generalibus emissa, quod sub num. XIII habetur*, peculiari animadversione dignum visum est; in eo enim legitur: ,L' infernal verme, dhe radicalmente rode le interiori viscere dei oorpi morali, è appuhto quel sistema, che accorda a coloro, che lo compongono, la voce attiva nelle canoniche elesioni dei superiori locali, e provindlali, e degli officii dei conventi e provincie.... E per vero la voce attiva negl'individui per eleggere ed istituire li proprii superiori non è possibile che sia in concreto sensa divisione loro, o partito......... il corpo morale addivenga corrotto, e ditoso in due campi di battaglia net tempo elettivo, der quali vinitore Γ uno, vinto Γ altro. Questo è conformato sensa interruxione dalla o» pertensa. Da\ questa divisione sorgono i dominanti, che a dispendio —Ua regolare osservsnsa e progresso raientifioo, pep «entinuate nei regime aocaresxano gli uni, e vllipendono gli altri.* Quae quidem "nonnujli alii superiore· generale· fatentur, et experientia ipsa ^infirmât Him to voti» eliquii— —— han·· rogatori·· roferobeatur, quae to «apitulto a»rid>r· aetont ,Vix eredibite;rant verba •—■ultori·*) qe«taodo ia «toetroeibas peealatorum ■· ugitout smbitfoei qsiqu·, qura aratra «tonat, qaae turbas Mwoitoat, scissuras ae' factio··· «xeiteat a«a ■in· gravi scandalo domestic·™», et eliquande externorum. dam alii, qaaa sua «aat, quaerunt, alii qua· Apollo, alii vero qaaa Cephee, quasi agantur d· samma ro, ae aoa potias de oaers asgalie» etiam hsmeris formidando. No· tampratas hara incipit ia capitulo, rad esito aatoa dam vota stv· pro m sive pro amico dispoaantar «t procursatur; nee eam capitulo cessat, sed paatotim «odari debet, si tamen unquam sedatur omnino; saepe oaim latenter perdant, dam victor·· paganas oontinaaat, a· fractas victoria· ia sequeati capitale amittatur; «t vieti, ut quod perdiderant, recuperent·.*

Hinc visum eet abrogaro efootiono· focale·, seu oonveatnal·· in ordinibus, abi vigent, si in ei· habeantur provincia·, et provinciale·, prout servetar ia maiori perte ordinum praesertim mendicantium, in quibas superiore·, et officiale· conventual» non eliguntur n familiis conventus, «ed · provinciali eum suo deflaitorio, at ita aoa solum occurratur malis, quae in capitulis convsntualibus oriri solent, sed etiam uniformitas inducetur.

Difficilius est providere electioni provincialium, quorum dignitas in provinciis praecipue Roma distantibus habetur tamquam omnibus potior, ideoque prae aliis plurium ambitionem excitare solet; hinc provinciales *Domuumto** in nonnullis locis appellantur. In aliquibus ordinibus provincial» a moderatore generali deputantor; sed haec methodus ab usu communi nimis discrepat, neo induci posse videtur quin gravibus reclamationibus, et obstaculis locus daretur: propterea mediam tenent» viam proponimus, ut quando ad capitula provincialia superioris provincialis electio spectat, non unus, sed tres religiosi eligantur, quorum nomina mittantur cum habito scrutinio ad moderatorem generalem, qui una cum suis definitoribus ex tribus unum in provincialem superiorem eligant. Haec omnia eum maiori extensione, et declaratione in cap. V schematis proponuntur.

Cum regularea ab apoatoliea aede peeulieri modo dependeant, et eidem speciali vinculo adstricti sint, congruum, et expediens visum eat constituere in cap. VI schematia, nt electio moderatorum generalium ab apostolica sede confirmari debeat; ai enim electiones epiaeoporum a. sedis confirmatione indigent, maiori ratione id pro electione superiorum generalium constituendum esae videtur, non solum ut electores diligentiores sint in eligendis dignioribus, sed ut s. sedes agnoscat quinam electi sint, cum non raro contigerit, praesertim in eleetionibns quae in loci· longinqui· fiunt, spostolioam sedem do electione certiorem minime factam fuisse neo ia praesens locorum distantia ad obtinendam confirmationem obstat; faciliores enim sunt communicationes: et in schemate proponitur, ut interim uti vicarii regant qui regunt.

Actum etiam eet in oommi»ione-de* duration· moderatorum generalium' in suo munere. Et primo 'quidem facta fuit relatio decreti sanctiwimi domini nostri, qui duration·» generafotus in aliquibus ordinibus ad duodecim anno· extendit, cum experiea-

I li », S M. art. st q. 185, art. 8.

* Citato decreto .Votlaa omnino.

• (A losepko Oliva, praefecto Miaistrsntiu infirmis, etaratam.)

i (Pinaiai Coats 8.1. ia s» Vate da proditas at ttata m olifuiSua «rdmi»· rigrWlfcii, manto iu» 1—, p K, átat» Misas a Rayumdo Bisachi 0. P. ia ano Voto da regoricritar prvVNWMisSsa aarase angusto IMS, p tt-4)

▪ Hseetta diets asm istcUigutv. ut son semper M ukiqne ioenas kskssat.

tfa docuerit raid· difteil· mm, at modaratoroe g·· *i* aara)M minoris tomporia spatio ordinean visitare, religiosos at stats· prorisctaraa, totiusqns ordinis satis agnoseere, ae daerata ab ipeis lata ad abaaaa evellendos, at ad observantia· raetitaeadaa exacutioni, uti par Mt, daaMtadara poaaiat Exposita deiade (ait historia daratioaia moderatorum generalium. ! Ex *fncto,* et institutione fundatorum eoeatat muons superiorum geaeralium faiase perpetuum, scilicet durante eoraai vita. Hoc iaa par plurimos annos in ordiaibaa riguit, at ordiaM ipai tune temporia obaarvaatid, at dioeiplina florebant ProgrCMU temriorie a aedea aliquibus ordinibus in·· debit, ut eorum generaleo auporiorea ad tempus eligere possentt nempe Leo X id ordini Minorum in bulla *Unionie* Cuao 1517 eoneOMit; Siatua V Eremitic a. Auguatini, et idipaum deindo Carmelitis, Servitis, aliiaque indultum eat: ita nt oirea dimidium aaeeuli XVI moderator· generaleo ed tempus eligerentur, excepto ordine Praedicatorum, et nocietate lean. Anno vero 1804 vi oonatitutionia *Inter framores* etiam in dieto Praedicatorum ordine dnratio magistri generalia ad MXenninm eoercita fuit.

Quibua praemissio duo oonaultorea deputati sententiam auam protulerunt Unua pro duratiooe ads duodecim annoa ipxta superius memoratum decretum, alter vero pro perpetuitat^ instabat.

Primus exponebat periculi, quae ex perpetuitate oriri possunt; timebat enim ne auctoritas superiorum in quamdam tyraqnidem converteretur; et ai contingeret in nuperiorem eligi peraonam minime idoneam, ignavam, negligentem, aenio confectam, gravissima mala, durante eiua vita, in universum ordinem promanarent; addebat iua antiquum ab apoatolica aede legitime fuiaae immutatum.

Secundus vero animadvertebat a aedem· non generali lege perpetuitatem anatuliaae, aed specialia c tantum induite ob peculiarea. circumstantiae oonceaaisse, et in medium proferebat const. Benedicti XIV *Inter maximae* die 31 martii 1745 fratribus Eremitis a. Auguatini occasione capituli generalia datam, in qua lummu pontifex eoa hortatur ad eligendum auperiorem generalem ad vitam dicena: „Licet.. . poatmodum atatuto temporie spatio (munus generalatus) alligari apostolica haec a. aedes induisent, multae tunc allatae, et perpensae sunt causae, quae quidem congruae, aptaeque videbantur; aed non ferunt usus, et consuetudines rorum semper retineri commode pome, quae ante probabantur.'* Insuper praefaudatua pontifex describit incommda, quae ex electionibus superiorum genelium ad tempue promanant. „Neminem enim, ait, ipsimet (regularia disciplinae cultores) ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent quamplurimi ambitiosi homines tum D cum praefinita exiguo et brevi annorum curriculo^ publica munera ad novos iterum magistratus capiendos rursus viam facile aperiunt; bino crebras contentiones, miserrima Christianae caritatis naufragia, studio et arte obtrectationM quaesitu, et longe omnium acerrimos motus invidiae saepe excitari non sine gravi eordium ipsorum aegritudine merito semper deplorarunt.** Deinde idem consultor rationes exponebat quas electionem ad vitam suadere putabat. Scilicet ut docet Narsrraol, electio ad tempus auctoritatem superiorum generalium imminuit, cum subditis anbiiciantur; fovet ambitionem non sine detrimento regularis disciplinae; superiores ipsos segniores reddit, ita ut vitia praesertim religiosorum, qui in capitulo vocem habent, disaimutout; eieetefaf ariuan sirramsp estes Mt adi atagb idonooe oflgsddM *a carte hM ratteae flaeti, quia nempe perpm *eia»* ruyfasea *iitni; fanet* iaabactvaatiae, nam décrite superioris' ad tempM vel exseutioaom aoa habent, vel brevi tempore perdurant. Prosequebatur, ordiaM malto magie floraim eum nuas nuperiorum generalium perpetuum fait; et sanctos fandatorM ad vitam munus ewperioria generalia conatituieM.

Quod ai aliqua mala ex munere perpetuo promaaare possunt, ea comparanda aoa nuat eum gravioribus malis, quae ex munero ad tampqn bxoriuntafll ut ipoo Navarros loeo citato animadvertit. Insuper saperions generales, qui minore nuo abutantur, etiam ex iure communi absolvi ab eo, possent, et amoveri*. Nec laudatum decretum, quo munus nuperiorum generalium ad duodecim annoa extenditur^obstat, nam illud editum videtur uti praeparatio ad «perpetuitatem deinde rostituendam.

Quibua omnibus perpensis contuitorea in duae sententias abierunt, nempe nonnulli suffragium pro perpetuitate dederunt, alii pro durations ad annoa duodecim iuxta auperiua citatum decretum. Sed postrema aententia praevaluit; quamvia enim animadvoraionM pro perpetuitate gravia momenti ricae tint, tamen maior para existimavit contrariae adductae ratiooM non eaae contemnendae, et antic proviaum fore, ai enunciatum decretum, quo duratio ad duodecim annoa protrahitur, ad onnM ordinet extenderetur. Nihil tamen oonaultorea immutandum OMO remueront relate ad ordinea, et instituta, in quibua superiores generaleo ad vitam habentur.

Quae de electionibua regularium dicta aunt, etiam ad inatituta votorum simplicium extendi expedire vieum eet, cum hac super re eadem rationum momenta concurrant

Proponitur igitur examini schema constitutionis. *yï*

Pine epieeopus «errus servorum Dei sacro approbante concilio ad perpetuam rei memoriam

· Super electionibus regularium.

Si in qualibet bene constituta societate ratio recti rd^iminia exigit, ut praestantiores eidem viri et ad gubernandum aptiores praeficiantur, id maxime observandum erit in regularibus ordinibus, in quibus homines perfectionis iter aggressi, ad evangelicorum consiliorum normam, et ad regularum, quas professi' aunt, praescriptum, vitam moresque componere debent Parum enim regulae, constitutiones, ac saluberrimae proderunt leges, nisi superiores habeantur qui omni studio et cura illarum observantiam adurgeant, quique nullis parcant la boribna; pro opportunitate arguant, obsecrent, increpant in omni patientia et bonitate; exemplar religiosae vitae seipsos exhibeant; in subditis non dominentur, sed uti filios eos diligant; ac si opus fnerit correctionis virga, cum mansuetudine corrigant; abusus praepediant, ac ei irrepserint, evellant; studia partium non foveant; nec personarum acceptionem habeant; non proprium commodum et ntilitatem, sed unice qnaerant qnae ad regularem disciplinam servandam ac fovendam, et ad proprii ordinis bonum ae decorem promovendum magnopere conducunt

Talea autem haberi superiores haudquaquam poterunt, nisi omnia in electionibus ambitus arceatur, electoresque solum Deum prae oculis habeant, eosque tantum eligant, qui probi et idonei magis existimentur. Quapropter sacro approbante concilio haec super electionibua decernenda consuimus.

1 Commeat, i de Regal, a. A et oonaiL de statu Mensch. n. 8.

1 De Lasana teas. 3 comment in Mars nragmmt.

WWW

Olfit L

Qbm do sapsrioru· fnorumeoasqM regularium, m Mterorum offisialium «Mow Tridentiaa synodes doerovit1; quaoqM etdom decreto iahasraaé statuit InuooMtias XII praedecessor uoeter ia ooaotitatioM q«M incipit dtotrtoto prohibas*, a· quavio Metoritato absentiam vota suppleri, •oa aiii vomlm aboeatiaa toeo, aeu vice subrogari, doputari, aaa otigi vatoaat, in omnibus roaovamaa, at ad omasa ordinas abiquo «xieteatos extendimus, ae ab omnibus omnino servari maadamaa. Qaia Immo dooornimna, ae infra h i aenow qui proxima praecedunt celebratione· quorumcumque capitatorum, aaperiorae, aiiiqao, qai vocem.bebent in iiedea capitalia, immutari, atque eorum looo aliis substitui ullo modo etiam ex causa obitus possint; aod potias, ai eorum monas vaosra contigerit, eidem provideatur interim per ficarios, qui nullo suffragandi iure in capitulo potiantur. Declaramus insuper huiusmodi regularium electiones non per inspirationem, neo per compromissum, sed fieri dumtaxat debere per secretum scrutinium.

Caput II.

Singuli suffragatores super sacris evangeliis iurare teneantur, m, quacumque humana affectione postposita, ac inspecta tantam veritate conscientiae, magis probos et idoneos viros in superiores com electuros; ita ut non solum indignos, sed etiam minus idoneos excludere debeant: quapropter ante electionem diligenter legantur constitutiones super qualitate et requisitis eligendorum; et ad praelaturas, et officia illi praecipue eligantur, qui possint, et consueverint regulas ordinis, et constitationM observare, ac regularem disciplinam promovere.

Haec serio animadvertant electores, ac sedulo exequantur, nisi suo officio et gravi obligationi deosse velint. Si autem eo devenerint, quod Deus nvertat, ut indignum elegerint culpabiles electores praeter alias poenas in eos statutas, privatiodeiq, omnium officiorum, neo non vocis activae ac passivae s. sedi reservatam ipso facto incurrant. Electio vero irritanda erit; ac ius eligendi ad superiorem devolvatur.

Caput III.

Aditum praecludere volentes ambitus vitio, quod in maximam religiosarum familiarum perniciem vergit, omnibus religiosis districte prohibemus, ne per emendiqatos favores et commendationes, officia, munera, et dignitates quascumque suae religionis, sive instituti assequi curent; eisque graviter praecipimus, ut a directa, vel indirecta vocum, mu suffragiorum procuratione tam pro aeipsia, quam pro aliis prorsus abstineant. Qui secus fecerint, eorumque complices, praeter alias poenas contra huiusmodi ambientes inflictas, in privationem cuiusque muneris, quo funguntur, eo ipso incidant, et ad quaecumque alia inhabiles reddantur: super quo dispensari cum eis a nemine possit, nisi a nobis et successoribus nostris; et pro qualitate culparum gravius etiam plectantur. Ad anxietatem vero conscientiarum removendam declaramus, honestas consultationes, quae a viris prudentibus fieri solent ad veras eligendorum qualitates praenoscendas, ot ad digniores eligendos, minime ease in hac prohibitione comprehensas.

Caput IV.

Cum ex peculiaribus privilegiis, statutis, ac moribus, qui apud nonnullos ordines obtinent, eligendi moderatores ac procuratores generales modo ex una, modo ex altera provincia vel natione, quod vulgo alternativae ius nuncupant, necessario accidat nt ossoasatar' eKgsudocum nummus, ae difftoIfae eorua «luetis, qui magis suat idoaei, reddatur, haiosarodi aHanativao ias, eoa obstaato queoumquo privilegio, statate, ot eoasoetediao etiam immemorabilit penitus abrogamus; ita at medaratoras generatos qaooamqao samias appeltoutar, st prooaratoros generatos, nulla habite ratione provinciae vel ustionis, ex corpore totius ordinis libere eligi possint

Caput V.

Ad animorum coatoatioMs, quae in etoetioaibqn superiorum localium seu oonventanm contingere possent, evitandae, decernimus, ut in ordinibus in quibas superiores provieeiajae habeatur, obmo superiores et officiales locelaa mu singulorum conventuum, direqte eligantur a provinciali eum mo definitorio per secrete suffragia, salvo moderatori generali iure eoe sive per m, sive pornbdotogaadum approbandi. Nihil tamen innovatam declaramus in ordinibus, in quibus ius superiorM ot officiales deputandi ad moderatorem generalem pertinet

Et quia gravia mala ex partium stadiis evenire possent etiam in superiorum provincialium electionibus, quae fiunt a capitalis provincialibus, iisdem malis quantam fieri poterit occurrere cupientes, sancimus, ut, quando ad dictu capitula superioris provincialis electio spectat non unus, sed tres religiosi eligantur, quorum nomina cum praehabito scrutinio mittantur ad moderatorem generalem, qni una cum suis definitoribus, vel assistentibus, vel consiliariis, quibas hac in re votum deliberativum concedimus, ex tribus unum in provincialem superiorem, quem magis in Domino idoneam iudieaverint, per secreta suffragia eligant: et interim vicario nomine provinciam regant qui regunt: ac salvum maneat moderatoribus generalibus ius cotera capituli provincialis acta approbandi.

Caput VI.

Moderatores generales et praesides ordinum electi, cuiusqumque ordinis, congregationis et Societatis, comprehensis etiam iis qui praesunt institutis, in quibus vota tantum simplicia emittuntur, sui muneris exercitium nullimode assumere, neo ullam exercere auctoritatem valeant, nisi postquam suae electionis confirmationem a s. sede obtinuerint; interea vero temporia tamquam vicarii regero debeant, qui regimen ante electionem habebaut.

Caput VII.

Experientia compertum est. moderatores generales, qui ad triennium vel sexennium eliguntur, tam brevi temporie spatio nec statum ordinis probo agnoscere, nec sua decreta penitus exequi, nec coeptam reformationem ad exitum perducere, multoque minus constabilire eam posM. Quapropter pro nonnullip ordinibus statuimus, ut illorum superiores generales ad annos duodecim eligantur, adiecta lege, ut saltem infra mensem ab expleto uniuscuiusque electionis sexennio, congregatio omnium sui ordinis superiorum provincialium in hac alma urbe habeatur, cui superior generalis rationem reddere teneatur de omnibus quae gessit, de regulari disciplina, studiis, institutione novitiorum et neo-professorum, aliisque ad ordinem spectantibus: et congregatio ipsa provincialium relationem ad apoatolicam sedem transmittere debeat cum opportunis postulatis, ut summus pontifex quidquid expedire judicaverit, decernat Hoc porro decretum ad omnes ordines, congregationes, societates, et instituta etiam votorum simplicium extendimus, iis tantum exceptis, in quibu» moderatores generales

1 Ses* XXV cap. β de Regular.

ad vitea eligaBtar; quod etiam ia piat—— earrater.

Cam autem non.ia omnibu· aidiidbaa, eeagregationibaa, aorietatib·· te iaatitetb peaviaciale· exi•tent, in omnia· ordianm, te iaetitatorum dome· prinepp· ««η generaliti· Romao habeatar, proptaree declare—·, congregational· — capitatam pruodiotam, abi proviactale· decant, tin raBgiotea ece■tara debar·, qai iuxta eoaatitatioM· eaiaaqaa ordini· in capitali· goaoralibaa, aoagragatioaibaa, vel diaati· locum habeat illudque abi domaa genorafltia exatat eclebrari poaee.

Copat VIII.

Firma remaneant quae a tarn commuai at ab apoatolici· at eaiaaqaa ordiaia at inatitati aoMtitationibua circa clectionea regularium atatata aaat, te ii· qoae praemiari· omalbua nan oppoauatar. Qaa· rare in praeaenti» ooaatitationi· cap. 3, S at β epoatolicae aadia dispensation!, et oonfinnatioai re•ervate fnernnt, pro monaatiei· orientalium ritaum ordinibus, patriarchis proprii ritus raaorrari indnlgemna, atque mandamn·.

Haec omnia rolamai atque praecipimus bob •olum pro ordinibus regularibus, raram etiam pro institutis, in quibna vote nimplioio tantam emittantur, non obatantibus quibuaria privilegii· attain in corpore iuri· clausia, oonatitutionibB· apoatolici· et ordinam, atque institutorum quorumoumque statuti» etiam iuratis et apoatoliea sede confirmati·, nec non quacumque etiam immemorabili conraetadine, aliiaque contrarii· quibueeumque. '

IS.
Sebem» eenatituUoala aaper ritetatione regularium.

PnMaotaado.

Sacra visitatio instituta eet, ut visitatore· „de •tatu monasteriorum et observantiis regularibua diligenter inquirant, et tam in apiritualibua quam in temporalibua corrigant et reforment quae viderint corrigenda*1. De visitatione regularium synodus Tridentina plora statuit*. In praxi quae sancita •ont, uti par eat, aemper non aervantar, aliquando riaitatio perfunctorie, et apeeie tenue fit, et tamen coaventua expensis gravantur. Omittantur neoeesariae informatione· et inquiaitionea ad conventuum, •t monaaterionim statum revera agnoscendum; negligitur accurata riaitatio personalis, quae in eo •ita eat, ut «inguine de familia personae «eiunctim, et «ecreto audiantur. Qui correctione indigent, efficaciter non corriguntur; abusione·, quae irrepeerint, non evellnntur. Hinc observantia, et disciplina regularia detrimentum patitur, «t mala augeatur. Non desunt vero plure· anperiore· qui omni cura, xelo, et prudentia .alacriter visitatione· peragunt eum. maxima proprii inatituti utilitate.

In «chomate constitutioni» incaleatar omnibua •nperioribu» generalibus nt rive per ae, «ire per viritatore· deputando· proprium ordinem frequenter viritent, quia impoaaibilc foret nt ampliore·'ordine· • •uperioribu· generalibn· per M viritentnr. Dicitur fnqasater, cum boo adverbio Tridentina aynodn· uaa rits aed additur quoad temp·· ataadom eaae proprii· oonatitutionibn·, ai in eia definitam reportatur. Relate ad provinciale· adhibendo verba concilii Tridentini dicitur rate tmporvtes, quia in proprii· atatuti· ea. praescripta inveniuntor.

Deinde agitur de modo visitationis peragendae, de eiua acopo, de informatiohibos exquirendis, de peobibeter, m viritetseea, afasqur socii utaea ee-

Oea -φη ait, at apoatoliea aed- statam ordiaua^ ooagragationunt, et inatitateru· agnoscat, deearnitar rapqpiatae geaacataa, qaecentqae neurine appeUantar, qeoübet reeerreata sexennio debere ad a aede· retatieeem etataa proprii ordini· traae■ittere. ProviactaMbus v»ro iaiaagttar, ut retettoMta eoae vtaitationb ad «aperior·· genende· mittant

Tudem oppertanam vteam ete modaratoribna generaMbae iaiuagere, nt debeant accedere ad limina apoetolorea eodem prorsas modo, qao episcopi tenentor; Ipei eeim «pedali vinculo sum— pontifici devinoti enat.

Quibo· praemissi· scheme eonatitationia putrem exaaiai exhibetur.

Pùu tpiuaflii tvm esrsoroai *Dti* Mero apprêtante conetUe ad perpetuant rri *tuttoria».*

De riaitatio·· regularium.

Magna aollicitudine advigilandam «et, ne ı inimicua homo qui ■uperneminat «mania in religio··· quoque familia·, qua· «lectam eoaatitaunt dominia agri partem, ·· ae inrinuet ad perfectioni· bonum intercipiendum. Ad hoc aane in Regularibu· ordinibn· aacrae viritationi· munua inatitutam fait, quod •ummopere Tridentina aynodua commendavit, ae opportuni· 'decreti· communivit Quamvi· enim iidem ordine· aaluberrimi· regantur legibua ae •tatutia. ·· tamen humana conditio eat ut etiam regulare· a defectibua et aubreptionibua non aint immune·. Quamobrem opua eat, ut auperiore· aingulaa religio··· domo· diligenter perluatrent dt ai qaa· comperiant infirma, confirment: ri quae di•rupta, oonaolident: ri quae depravate, convertant; •e regulae et eonatitationum euinaqu· ordini· ob•ervantiam adurgeant Quae ut faciliua obtineantur, haee aaero approbante concilio, decernimua atque ■tetaimua.

Caput I.

Singuli· abbatibua, qui aunt ordinum «eu congregationum capita, nec non omnibua aliorum ordinum, congregationum, «oeietatum, et inititutorum moderatoribu· generalibn· quocumque nomine appellentur, praeopimo·, ut rive per «e, rive per viritatore· deputando·, anum ordinem frequenter viritent «errato tamen tempore «i quod, in proprii· eonatitutionibu· praeacriptam eet. Inauper volumua, nt auperiorea provinciale· conventa· omne· ac domo· provinciae auii temporibaa viritare non praetermittent Innovamu· etiam et oonfinnamna quae a aaero concilio Tridentino quoad regularium viritatfene· deereta rant; ao praeaertim e·, quae circa monaateria, quae generalibn· capitalia aut epiacopia non rabaunt, nec auoe habeat ordinario· regulare· viaitatOTea, atatata reperiantar*.

Oapat II.

Cum aacrae viaitationea eo potimimum tendant nt aburionea omnee, quae iu regulari· diaeiplina· detrimentum in «ingulia domibu· introductae rant, evellantur, maximam profecto curam et diligentiam in i»·, qui huiuratodi offleio fanguntar expoetalant ne quid eorum oeeloa quod ait emendandam effugiat Quare auperiore· regulare· qui tentam obiter ae «perie tenua •aeram viaitationem adimplent ii minime ano officio aatiafaeere intelliguntar. Ut igi-

1 Cap. £a paar da atat noaaeh. rab Hoaaria III (IΠ. U, 8]; eap. *h ÙKfuiM it* aula moaaeh. at eaaaq. ragaL IΑ.Π
• Swa. XXV da Regal cap. I, cap, 8, «t cap. M>.

› 8mu XXIV te Rafcrm. cap. t
• 8···. XXV eap. 8 te Regular.

we refibpsaæda erœt, 4Q^^MAee aopeg^otatu mem^r-aterior·· et ooavootaum tamia spWtaaebuaqaam to tessporalibaa inquirant praevii· «abitis MnisM* ^uaaapæ praemtteleaaeemoedis, waAüie^ae ppudantan m asBgillatim osaaibas da fiualfia pareeaia, m oHis Mrvatfa, quae i« atatatia «ai etfiiafa praucaribuatur. Otten· visitateribaa omnibus, faaaraHbaa, previa-«alibaa, aliiaqM ^aibaaoaa^a·, aeramqtio aaaiia districte prohibamna, no aonaainaa aaarao viaitatieaia, praeter moderate· axpeaaaa itiaeria aa viotaalia tte-tigioao statui ooagraaatia, all·· aliam omaiaa taxam, xaaium, «aaaa, aat aliud quodaumque emnlumautem quovia praatoxta peroipiaat aab poaaa raatitatioaia, privationis ab officio, aaa aaa vocia active· aa paa-aivaa a sedi raaervata ipao facto inoarraada.

Oap»t HI.

Sub aadam poaaa roandamn· anperioribua pra-vinoialibua, at raiatiaaem visitationi· ad suum su-pariorem gaaeralam tranamittaat: aaa aoa modera-toribus ganaralibua aa praeaidibua utcumqua appel-lantor, euiuavia ordinis, ooagregatioaia, soqistetia at iaatitnti etiam votorum simplicium, nt relationem statu· proprii ordini·, congregationi·, societati· ot inatituti, quolibet saxennio ad apoatolioam aedem mittant. ae tendam ut ad limina apoatolonim, eodem promut modo aa tempore quo epieoopi tonentur, accedant.

Haec volume· atque mandanto·, conatitationibu· apoatolicia, cuiusque ordini· at inatituti, etiam a a. aede confirmatis, quibuaoumque privilegii·, aliiaqua contrarii· apeciali quoque Ot individua mentione digni· non obatentibu·.

13.

Schema constitutioni» super expuUone religioaorum incorregibIllum.

PrattMandA.

Tam a iure communi, quam a peeoliaribua re-gularium ordinum conatitutionibua statute eat reli-giosorum incorregibilium eiectio seu expulsio; nam ipsa ratio dictat, membrum putridum abaoindendum ease, ne putredine totum oorpua inficiat. Ao s. Augustinus in aua regula statuit .Monachum qui saepe admonitu· ae ae non emendaverit, ferro abacis-•ionia eliciendum, no una ovi· morbida totum gregem contaminet* Quae poena pariter a aaoria canonibua praescribiturI, M a summi· pontifieibu· in au» con-•titutionibus proceesua pro expulsione conficiendo· deaignatur.

Ineorregibilitea concurrat' oportet, ut quia .legi-time expellatur a religione. Ineorregibilis autem nemo ad hunc effectum ex Urbani VIII diapoaitiono habetur, niai qui poat explete otnaia iuri· remedia, •dhuo obstinato eat animo abaque Ullo emendationi· •igno.

Verum iuris remedia ex praefata Urbani dis-positione haeo aunt Probari dobot expellendos unius anni spatio in privatis oaroeribua rbligionia, in poenitentia et in ieiunio. Si poet annum aoa resipuerit instruendus s*t proeeasua aeeuadam stylum cuiusque ordini·, ac plene probato crimina, ex-pulsioni fit loan·: et eiecti, quamdiu non rodieriat ad religionem, in habitu clericali incedar·, atque ordinarii loci jurisdictioni, et obedientiae aube··· debant; proindeque illico axpnlaionis aententia aidem ordinario notifioanda aat; et item eiecti extra claustra dagentea sont perpetuo auspenai ab exercitio or-dinum, sublate ordinarim lecorum facultate dictem aera & OetegMcaUe dapmtata ab Inaeauatia XП •dbm demerit ad oxpstiafoaam eareerte eupmi BMAMI pW OMK tfMrtBAp «t feMItatte •üstoadi gemeraMbaa aftribrtam ad previaetelee os* teadit*.

Praaaaatiboa vare toasporibaa impeaaibila fime •vnait hahnemidi aareeria exporimeetam ob peee-liarie rerum adiuaata, et ob obataaula quaa appo-nerentur.

Hinc ia aapite I schematis ateteitar, ut aupprOa·· cernere, reUgioaee expellendo· probetur per annum ealutaribua peenia, ot letarim infra diotam anuum quolibet nempe recurrente qnadrimeatri fiant aa-nonicaa edmenltioaea ia ordina ad expaMoaom, ut oongruum doter emendationi temporie intervallum. Ut natem nuUua praetextae eidem raHgioee centra expuhionom inaargeadi reliaquater, ooaatiteitur at ipeaa admonitione· 'fiant publiée coram religio·»· in capitulo familiari coadunatis, et ut ipai ia aeriptia tradaatar. Et ne quia mina· recte interpretetur decretalem Gregorii IX ex hoc quod hio voluit ut annuatim eiecti quererentur, ec emendati in reli-gionem reciperentur; idcirco in eodem cupito initium -ponitur in adaerando ac aervando iure expellendi, quod ipai regulare· ordina· hebent, eieqne ab Ur-bano VIII et Innooentio XU in memoratis. dacretia oonflrmataun fuit.

Additur, non ob quaeoumquo delicte fieri debere expulsionem; sed dumtaxat ob ea quae auot gravia et notoria, iuxta id quod tradit diyua Bonaventure, inquietia: .Si pator aliter vivit, quam expedit iu ordine, et saepius eorroptna ae emendare non vo-luerit, ai excoaaua fuarit occultus, tolerando· eat cum cautela propter acandalum, no ai abiiciatar, cum eiaa culpa non pateat, ininate videatur protect··, aut eiua peccatum propaletur ininate, quorum utrumque eet illicitum. At ubi exoeaana eiua simul fuerint grave· et notorii; ite quod eiua exemplo alii infici poaaint ai retineatur in ordine, et extranei etiam acandalisentnr ex eo, quod eiuamodi auatinetur, in tali casu propter auferendum acandaium, et propter corruptionem ordini· praecavendam, eiuamodi pater voti et pacti ani praevaricator, ab ordina eiiciea-dua eat*.

In altero autem capite, ut facilia· reddatur iu-dioium super expulsione, statuitur sufficere pro-peaaum aummarium, et procedi posse sola facti veritete inspecte, aine strepitu et figura iudicii. Nihilominua non aufertur defensio neoeaaaria pro rao; 'nam aliquis religioaua qui eiua defensionem ••sumat debet eligi ab ipao reo, vel eo renuente deputari ex officio. Quod ai reua ipao contra •• quae acte sunt gravamen aliquod habeat recurrero poterit ad apo«tolicam sedem, cuiua erit probe ex-pendere, an omnia recte pro expulaione prooeaeerint

Ac no illud eveniat incommodi, quod religiosi expulsi eoanm conditionem occultare valeant extra claustra, expedire visum fuit constituere, ut decre-tum expnlaionis debeat a aoperioribua notificari noa solum ordinario loci, in quo aitum eat coenobium, prout Urbanus VIII statuerat sed atimn ordinario origini·.

Gregorius IX, uti supra innuimus, auperioribus mandavit „ut annuatim quaerant religioso· fugitivo· •t eieetoa, eoaque recipiant ai id patietur regularia diaoipliaa*; quod Urbanus VIII in citato decreto ita

I Cap. /«pudicas II, st sap. dt r«ti* saevo 17, mna 87, «· 1.

* UrtaaasVm «serat. 81 svpUaAri· 1«8« iadpiaati Sorva eenprspatw. Haae ssapaastoa··» eoetnaavit saaetissim·· d - Fin· PP. IX ia sua wastitatlo··, qw· incipit ApastctUas sedis ·■sdn^Nsm, peg. >· s t

• laaecratia· XII «ceret m ialii I«74

• Ia qaaaation. sqpat RegsL fratr. Minor, qaasst. 1«.

deelarat; .Dummodo ia expaHs ltutasanodl «haita spe· evidaaa earaedatioui· ax Btaria laUrna testimonialibus ordinarii1.* Rteuim «xpabto me4BcinaHs poena mt, atqusinfiigftar ad emandatioaem ; ita nt obligatio inhaereat raperioribm qaaereadi eaae religio»» expulaos, eoaque .«meadatae ia ordinem recipiendi. Varam quia id ia praxi fera bm ebMrvater, additam mt, regelaro· ordine· teneri vere emendato* recipere; at ne dater ambigendi occasio •uper signis emendationi·, statuitur emendato· murari quo* praesertim ordinarii suis Uteri* tale· eme renuneiaverint.

Hine examini patrum seque·· «drama prbponitar.

Pixe tpitcojnu sere» wrnorus» *Dm* Mere apprêtent· eoacilio *nd parpahuun rti* aMamrima.

Super expuitione religiosorum inoorragibilium.

Jfemo maius religiosi· familiis detrimentum infert, quam qui in illi· eum scandalo ver^ptqr. TalM B profecto aunt ii religioei, qui sanctaetionit spiritu amisso, in gravM prolabantur exoeasak, ae •pretia ■•uperisrum .moniti· emendare m mimm· curant. Quae quidem ras Ceteri· religiosis panfimb· exemplo .Mt? ideoque in iure religiotoram vuMio gibilium eiectio constituta repentur. BteWtm^ipga^ poctulat ratio, ut bvis morbida • reliqui· Mparetar, ne sua contagione totum gregem inficiat. Quoniam vero huiusmodi poenae irrogatio qnibuadam iuri· •olemnitatibu· implexa Mt, im ad planiorem eiut executiohem reddendam, «aero approbante concilie, haee «tatuenda ac decernenda censemus.

Caput I.

Sertum tectumque maneat regularibus ordinibu* in·, quod habent, religio·» profemo· expellendi. Huiuamedi tamen poena non irrogetur, niai iis tantum, qui gravia et notorii criminis sunt rei; ita ut C •i in ordine retineantur, non solum alii religioei malo eorum exemplo inflei, rad etiam extranei scandalum aumere possint: quique praetorta in criminibua obatinate ·· gerunt, ac inoorregtoito· evadunt. Habendi autem inobrregibilm erant, qui poat trina· de expulsione canonica· admonitione·, non adhuc emendationi· indubia «igne praebuerint Admonitione· vero ita fieri debent ut unaquaeque habeatur quolibet quadrimMtri per annum ; nec non publice, coram nimirum religio·!· in fhmiliari oapitujo coadunati· ; ac in acriptii religioso eiioiendo tradantur. Interim religio·» ipae salutaribus poento coerceatur, «ublato quovis alio experimento, qaod pro religioaoram expuitione antehac praMcriptam extiterit.

Caput II.

Ad expulsionem vero decernendam «afficiat proces·» qui dicitur summari»; et line strepitu at D figura indicii, «ed sola facti veritate inspecta ab ii·, ad quo· pertinet procedi poMit praehabita tantum rei defensione per aliquem religiosum viram ab m, ve) eo renuente ex officio deputandum; ao calvo ad. apostoiicam aedem recursu. Decretum expulsioni·* tam ordinario loci in quo coenobium religiosi. expulsi reperitur, quam ordinario origini· a »Uperioribus notificandum erit Quoad monacho· vero orientalium rituum, qui ab ordinariorum iurisdictione dependent ubi ea viget «erretur regula de non eiieiendia monachi· sine oougmmu apisoopi, vel patriarchae.

Inauper religio·» sxpuls» ipae facto suspensionem ab exercitio 'ordinum incurrat »· ** permansuras. donec in ordinem denuo recipiatur. Quilibet propterea regulari· ordo sum religios» expaton, *hÿ Ante mmM Aa Matam rmtpjmatia, dpara oaaiM teeeatar.

Qatara■ ia raüqai·, |«μ hlsb· nestri· Btari* aaa advenaater, Aarrata Urhaai Vin» at luoeaatti XII* firaw rmneaeeat. Seperieroa autem ordinum graviter ia Domina obteatamar, ut mamorM petet· aaa raritati·, qaa animati rare debeat, nihil intentata* rehaqaaat, ut anima· huimmodi religiosorum laetanter aateqaam ad rorum expnlrionem deveaiaaL

'Haee omnia oboorvari praecipita» ooaatitntioaibas apoatoliei·, ot ordinum, aliisquo quibucumque otia* in corpore'iuri· daasis, «t «peoiali mentione digni· ia contrarium noa obstantib»,

IA

Sehema decreti taper iuriadlctione episeoporam in regulare· delinqaeatea.

/VaraotaMte.

Aciam eet in' eatanuauone pro regularibus d· illorum exemptione ab epiacoporam iarisdiotione, et inspecta illi» origine, utilitate, ao necessitate, reverendissimi ooraultore· exemptionem ipsam «errandam omnino mm existimarunt. Varam ai ib âffittiis pro concilio peragendi· aliqui· uni occurreret, ad qnem jurisdictio delegata epiecoporam in regulare· extendi utile videretur, edixerant, id epeciatim in commissione proponendum es» ut re· •edolo perpendatur.

Deinde.,voro animadvertebant quod de iurisdictione in parochum regularem utram «it o»',^-jfja an delegata disputant dbetorm. Fsgnanus .-onteudit eam mm *ordinariam,* quia concilium Tridentinum* regulare· curam animaram exercente· aubiicit *inutudiaie* visitationi, iuriadictioni, et correctioni episcopi in iis, que ad dictam curam et sacramentorum administrationem pertinent sine consueto addito *tanφ»ηιη tndit apontolica* dtltgaia**. Pauerinu·· contra asserit eam eme delegatam, cum credibile non sit concilium voluimc privare pontifieem subiectione immediata, qna ei regulares subiiciuntur. Benedictus XIV in const. *Firmandi·* quamvis sub n. 3 refera·* eonstit. Gregorii XV de iurisdictione delegata loquatur, sub n. 19 preamus agens de iuri·diotione a concilio Tridentino in praedicto cap. 11 •M·. XXV do Rcgul episcopia concerna clare dicit vquod quidem iuxta magis receptam tribunalium huius UMtrae epriae sententiam intelligitur de iurisdictione epiaeopi ordinaria, non rero delegata'*.

Cum igitur concilium Tridentinum in dieto capite non apposuerit consuetam clausulam, quod episcopi iurisdietionem tanqusm apostoiicae sedis delegati exercer· possint, et insuper expresse addiderit sdverbium immedtat·, quod in aliis capitibus minime legitur, et sentenuk curiae Romanae iurisdictioni ordinariae faveat, reverendimimi consultore· ut dubia, et quamtionM e medio tollantur, et certo constet ad quem a iudieio episcopi appellandum sit, csnsuerant exprome declarandum esse, iurisdictionem in personas, de quibua agiter in dicto cap. 11 sew XXV de Regni.,,mm ordinariam.

Insuper adnotandum esss edicebatur, quod doctore· in diversM abeunt sententia· in qpaMtione utrum episcopi eensuris coercere possint regulares inobediente· in casibus, in quibus a iure episcopis

› e»p. Usi de Bagelsr. [IU, *1, M).

• Deerat, tedpinti *6»era Mη/η/aϋa ,dU* Si sspta·brislW*.

• Dsant. cui inittam *butmdihm fnomtariiu·* 4M M iuU 1IW

• tess. XXV cap. 11 4s BaguL

• Cap. *Qnm ddtaet* ds Balig. dosrib. a. ^

• D* stata iMmia.qMMt.in, sit. 10, η. M4.

iwiedteti· ia N«alMM am-- ant, ai M ata ·*·-<<■ ··*· ririteltoato·, q«m *' ·» rsgnlare· degaates
-^11*»» MMMMMB nan ait, ·«■ prmsrtim maadk
•natan, maMwhl Oasriuanses aBHaa habeant privilagiam a# peeriat axaammnaieari, saapandi, at intendid ab ordinariis aid proedicte privilegio apaaialitar dorogetar1.

Sad maior doctorum pan eeetontiam affinsativam taaet; oam enim iurisdietio ia dadfaatta casibus epieeopis ia regalarae attributa rit, ao ipaa ooerdtivam ia aoa potestatem eonosesam aaaa existimandam aat Kt Baaad. XIV da synodo dioaeaaaaal affert rescriptum sacra· congregationi· Coadlii ad •pfaoopum Neb'ienaem die 7 februarii 1738 biaoa verbis expressam: .In his, ia quibua a inre oom* muai, a a. ooadlio Tridentino, a coastitutlonibua apostolici· tribute oat episcopo iurisdietio ia regulare·, poteat illo· etiam par eensurab bederiastieae compellar·.“ Revereudiadmi consultor·· animadvertente· iurisdietionem apiaoopia in regular·· eoa- B osmam facile èludi poaae nisi habeant poteatatem ao· etiam censuris compellendi, inhaerendo raeolutioni menis congregationi» Concilii superiaa citatae cansuarunt declarandum, at decarnandum eme, epi•oopoe in casibus, in quibus eia in ragalarm iuriediotio tribate aat, poaee eoa.etiam censuris coercere.

Actum etiam eat de coercitione regularium delinquentiam, et aequantia qd axeman resonate aunt In genere rogularee uti exempti a auia superioribus puniuntur. Verum non deeunt casus, in quibo· epiacopi eoa punira pomunt, sel etiam dabant Coerceri debent ab episcopo in nausa haeresis* vel sollicitationis*. In aliquibae aliis eaaibua ab episcopo puniri pomunt d extra dauatra delinquunt sive extra, aise intra eadem olauatra degant Nomina autem claustri intelligitar domus, quae monasterium, coenobium, rei oonventua appellatur, in qua regelares una cum suo superiore simul vivant ad servandas proprii instituti regulam, et ordinationm.

Circa religiosos dpitre claustra degentes, at extra ea delinquentes concilium Tridentinum cap. 3 sam. VI de Reform, habet: „Eooledarum praelati ad corrigendo· aubditorum exoemus prudenter ae diligenter intendant, et nemo saecularis clericus cuiusvis personalis vel regularis extra monasterium degens etiam •ui ordini· privilegii praetextu tatu· censeatur, quo minus, d deliquerit, ab ordinario loci tanquam super hoc a sede apostolica delegato secundum canonicas •auctione· 'vidtari, puniri et corrigi valeat*. Ex quo patet rogularee degentm extra dauatra, et extra ea delinquente· poaae ab epiaeopo cumulative quoad superiore· regulare· puniri.

Drjrr» mt habitare, commorari, et vitem agere aliquo in loco animo ibi manendi Saltem ad notabile tempus». Quocirca rogularee extra claustra degere reputandi sunt, qui extra ex causa permanante D habitant, veluti ad negotia religioni· peragenda, ad munua magistri exercenduta, ad curam animarum gerendam, ad studia literanuh in aliqua univerdαϊβ perficienda, et alia id genua. Aliud enim mt degere extra claustra, aliud extra ea eme; ed boo breve tempus satis mt, ad illud vero maim tempus requiriter: quod discrimen/ concilium Tridantinum posait in cap. 14 mm. XXV de regni., ubi agit da regularibus intra dauatra dagentibu*, at axtra ea dalinqunntibua. 8

Porro facultate concessa a Tridentino in dicto cap. fi sees, β de ref. epiacopi uti non pomunt aid

ante· steueten at plarfannss iaspana daMnqnaat; aaa aeta ataraari piMMt ab aatfaarib, qnia ia aate ▼idteüoate aaa reperinatar; difldlHma vero a ania saperieribua; cum aaim extra daaetra oommoraater, •areas rigilaatiaa· «ffsgiust, quia ima» aiiqnaad· aaddit, at saparieree ipd reHgieaam a loan ubi ddiaqaaaa aammaratar ia alium transferent, ut spisoopi eoarddaaam avitet

Ad*haec quantum lari poterit avitaada ia aebamate immediata, at privativa atiam extra sanam viritatfoaia ordinario lad dater patenta· ooerooadi regular·· dagaatoa extra elanatra, at axtra aa délinquant··. Kt ·· qaaaationaa orienter dree tempon, qua extra elanatra manare debeant, ut puniri ab ordinario posaint, trium mandam temp·· praatnitar. Kt eum accidere poarit ut ordinarius lod délinquant··· ooaroara negligat. praneerratur superioribus ragularibua poteat·· aum puniendi, d ordinaria· lod ultra mansam a die habit·· aotitiss delicti inquirere neglexerit

Deinde concilium Trideatraum statuit in *eap. 14* •esa. *XXV d* Stpul.:* .Regularis non subditus spisoopo, qui intra dauatra monasterii degit, et extra ea ita notarié deliquerit ut populo scandalo sit epiaoopo instante a suo superiore intra tempus ab episcopo praefigendam severe puniatur, ac de punitione episcopum certiorem faciat; dn minus, a •uo superiore officio privetur, et delinquens ab episcopo puniri poadt.* Ex hoc decreto episcopus punire poteet regularem delinquentem, qui degit intra olauatra, d tria copulative concurant. Primum: d delictam perpetratum dt extra dauatra. Secundum: d dt notoriam ut popalo scandalum afferat Tertium: d superior regularia ab apiaoopo admonitus intro praefixum terminum delinquentem se- C vere non punierit Delictum ex sententia Tanooentii III didtar notoriam, cuius testis mt universae viciniae populus, ut nulli infidationi relinquatur locus». Igitur episcopus non poteat agere contra religiosum nid prius saltem ex informatione summarie assumpta de qualitate ddioti constiterit. Deinde episcopus instare debat per liter·· requiritaris· apud >nperiorem regularem, ut delinquentem sevsra puniat infra terminum ab eo praefixum, ac de punitione ipm episcopum certiorem faciat. Quae quantum temporis, et difficultati· afferant nemo eat, qui non vidant,' Neo satis, superiorefenim regulares, · ut delinquentes ab iuriadictione episcopi subtraherent, in alium conventum extra dioecedm saepe saepius transferebant Hinc Clemons VIII sanavit», ut superior regularis ri in regularem delinquentem non animadverterit, quin immo ri illum impunitum ad alium conventem extra dioecedm transmiserit, in graves poenas incurreret ri instante episcopo eum in dioeoerim non revocaret

Bed hisce non obstantibus ddinquentee extra dioecesim aliquando traoafernntnr, et ordinarii ne tot conditiones servare debeant, dissimulant, et nt plurimam minime instant Quo fit nt regulares sampo impuniti remaneant sonveia· .populi admiration·, et malo aliorum exemplo. Queo eum ita sint, in schemate decreti relate ad regulares intro claustro dsgeetea, et extra ea delinquente· statuitor nt delietem pnblienm dt; quin requiratur tanta facti notorietaa, nt nulli infidationi locus relinquatur: ius, et potestas conceditur episcopo immediate, •t directe procedendi praaaarvata tantam superio-

› cap. VaMsa I la «os iis pririUf. ia X
• Ub.·, «M 1M A
• Parim V ta coast Sawri paat^em 1 aeptanbris leos.
• Ong. XV in «oast Criaarai SO bagasU 1MB
• Vint, Vaaab. tuti

› Fagnaam la aap. ntatass *Nt Arid sal* maaarta (la ssxto III, St) a ···. at ».
› Fagmana ia aap. Oreaa 4a aflta (iadiaia] ordia. (I, II, It) a. si
▮ Cm* Aaseap*· anewri·.

ribas fspluibs· enmulatira, ai ipri ia mmb VM«rint; prohibetur traaeleti· deliaquetstie ia alium eoavMtam ad ordinarii iudirium eftsgiessdum es· obligation· eum revoeaadi si iam truelata tarit, •t hoc Mb gravibM poeais.

Hoo paeto sxpeditior modus constitutus est ad regular·· delinquent·· puniendo·.

Circa sum, qai a eue ooavMtu ri·· pemiaM Mi superioris in seriptis obtento diaoessisM reportas tarit, etatuit concilium TridMtiaum „ut ab ordinario locorum tanquam deeertor sui instituti pariatur[1]. Et Clamons VIII praeeeriprit „ut fbgitivi •t apostata·, sire habitum regularem daaerant, rire non, poeeint ao dabaaat ab episcopis loci, ubi moram trahunt, in carceras ooaiioi ae superioribus regriariba· consignari seeundum regularia atatuta puniendi*." Cum vero tristissimis hisce temporibus spisoopi nequeant uti earcoribus, opportunum visum eat statuere, ut ab ordinariis locorum puhiantar; et etiam B per oansuras ad claustra redire compellantur.

Tandem relate ad instituta, in quibus vota simplicia emittuntur, quamvis iure communi ab ordinariorum iurisdiotione ea exempta non sint; tamen nonnulla ex speciali privilegio exemptionem ab apostolica sede obtinuerunt. Porro pro huiusmodi institutis exemptis eadem concurrit ratio ao pro regularibus, ideqque eadem in hoc decreto comprehensa osse declarantur.

Proponitur igitur schema decreti examini subiiriendum.

Schema decreti neper ieeriedictioHe epiecoportem m *regularet deUngumtet.*

Etsi regulares ab episcoporum iurisdiotione ex iure communi generaliter sint exempti, nonnullis tamen gravioribus in casibus a concilio praesertim Tpdentino et e summis pontificibus praedecessori- c bua nostris, jurisdictio in eos episcopis saluberrimo une consilio attributa eet. Quo vero expeditius huiusmodi episcoporum iurisdiotio in regulares exereeatur, necessitas postulat ut nonnulla quae ad eius sive declarationem, sive etiam ampliationem spectant, ulterius constituantur, praecipue quoad regularium delinquentium coercitionem; experientia enim probatum eet ea, quae concilium Tridentintnn etatuit circq regulare· extrq claustra delinquent·· etsi intus forisve sint degentesl haud satis mm, ut prompto, et efficaci Sltedo eorum excessibus occurratur; ex quo fit ut vis debitae poenae adimatur, ac impunitatis spes, quse peccandi illecebra est, non auferatur. Eocirca sacro approbante concilio haec quae sequuntur, declaramus, atque decernimus.

Caput I.

Sacrosanctae Tridentinae synodi decreto* statutum esse noscitur, in monasteriis seu domibus virorum seu mulierum, quibus imminet animarum cura personarum Mecularium, praeter eas, quae sunt de iliorum monasteriorum mu locorum familia, personas tam regulare·, quam saeculare· huinsmodi curam exercente·, subeeM immediate in iis, quae ad diotam curam et sacramentorum administrationem pertinent, iuriadictiori, visitationi, et correctioni episcopi, in cuius dioecesi suat sita. Verum cum eadem Tridentina synodus haud expressim significaverit, utrum praefatae personae iurisdictioni episcoporum ordinaria· vel delegatae x MbeseMt, taM» ux m Mt, Bt As fflta qualitate m vus» bHI' Hm Inde BseoptareMr. Vt igitur obortae beo de re quaeetioeee omeuio pealtus tollantur, hriusmodi iariadietionem quoad M-qeae ia memorata- Trideatiaa dieporitioae eompreheadantar, ordinariam mm deetaatur.

Caput II.

Quoniam iuriadietio, qu» eoerritiva vi caret, insfilcax evadit, magnopere interest, ut ea, quae episcopi in regulares tamquam apostolicae sedis delegati ex iure gaudent, opportunis munita praesidiis ad coercendos inobedientcq^abMtur, ne sub privilegiorum praetextu intercipi ae eludi tail· contingat. Quare decernitur episcopos in iis, in quibus eis s communi iure, a concilio Tridetino, et apostoliois constitutionibus tributa in regulares iurisdiotio inveniatur, hos etiam per ecclesiasticas censuras posse compellere, et coercere.

Caput III.'

Regulare· extra claustra degente· et extra M delinquente· privative quoad superiore· regulare· ab epiaeopi· tanquam apostolicae sedis delegatis etiam extra sacram visitationem, eo modo quo clerici saeculares diligenter et prudenter iuxta canonicas sanctiones puniantur; ita tamen ut sententia ab .eis lata superiori regulari pro sui notitia ab ipsis episcopis denuncianda sit Ad id autem quivis regularis extra claustra degere intelligatur, qui, quamvis suae sit adhuc religioni addictus, regularemque habitum gestet aliqua tamen de causa etiam a suo superiore regulari approbata, extra proprii ordinis conventum aut monasterium ultra tres menses commoretur. Quod si antistites locorum ultra mensem a die habitae notitiae delicti in delinquentem inquirere neglexerint superiore· regulares cum debitis poenis coercere possint et debeant, exceptis criminibus, quorum cognitio episcopio a iure unice reservata est, yeluti in causa haereaisl, rei sollicitationis ad turpia*; ao de incepta inquisitione, atque deinde de lata Mntentia episcopum loci, in quo delictum perpetratum fuit, certiorem facere Omnino teneantur.

Caput IV.

Regulare· vero intra claustra degentes et extra ea publice delinquentes' possint ab episcopio uti apostolicae sedis delegatis etiam per censuras immediate puniri, firma tamen remanente superiorum regularium cumulative, nempe iure, si in causa episcopum praevenerint, eoe itidem puniendi, exceptis Mmper casibus in quibus unice episcopi ex iure procéder· poeeunt. Cetorum cum in iis puniendis qui intra claustra degunt extraque delinquunt, praevontioni sit locus, superiores regulares de incepta inquisitione, et deinde de lata Mntentia ordinarium lori docere debeant; et episoopi statim ao contra eoe inquisitionem adoriuntur, certiorem de ea superiorem eorum reddent, qui deinMpe regularem ab episcopo inquisitum · conventu mu monasterio, in quo cum deliquit degebat, removere nullo poterit pacto quousque eaua ad exitum perducta non tarit, ao delinquens debitam punitionem non subierit; et ri alio transtulerit rive ante sive post inceptam inquisitionem, instante episcopo, illiso ad conventum vsl monasterium · quo remotus eat, eumdem remittat sub poenis in quolibet ex recensitis casibus privationis officii et inhabilitati· ad'alia quaeoumquo' obtinenda, nec non vocis activae et passivae ipso facto incurrendis; ad quas a nemine praeter-

i Bess. XXV ts regular, cap. 4.

• Decreto super apostatis et ejectis M septeasbris 1BS4 I S et Clemens X in eosstit. *Paetcru aeterni.*

* Sosa. VI cap. t de Before., et sms. XXV do Bsgular. cap. 14.

‹ Seas XXV cap. 11 do B<sL

1 Cenat Bsuumas *fcaUfea* Paali V.

• Coast CWssrri Grsgerü XV.

φη· - mum potata·· ratita! pMtit. Qm4 M mperier luHgtaMm »·ι<— «4 düam eMVMtata Mt monasteries· nmMot- detrectaverit, taM erdiaariu· loei *4 quses daHaqamm tuiKiw Mt, d· praemUeia ab alio ordinario eertioratas, ut aliud· quoqucmodo d· erimia· instructae, tu^ua sedis apostolieae delegatas «t ipM praedicta exequl, m tat mgaluMt delinquentem animadvartar· poscit m debeat1.

Caput V.

Apoetatae, «t fagitivi a regulari ordia· ab ordinarii· looonm, «tiamsi habitam retineant puniantur, •t etiam per censuras, ut revertantur ad propria claustra, compellantor.

Caput VI.

Omnia, et singula quae superius constituta tui serventur etiam relate ad instituta quorum alumni vota simplicia tantum «mittant, ei M ex peculiari privilegio ab ordinariorum iurisdietion· exempta sint·

Haec, volumus, atque mandamus exemptionibus, privilegiis etiam in corpore iuris clausis, aliisque iioet speciali, ot individua mentione dignis super hieoe omnibus non obstantibus.

Ib.

Schema constitutionis de moaialibus.

JVovuotatsdo.

Licet iam aliqua circa moniales in constitutionibus de clausura et vita communi propositajfuerint, tamen plura alia addenda videntur*.

Et primo quidem cum sanctimoniale· ipsae tristissimis hisce.temporibus plurimis periculis expositae esse dignoscantur, necessarium visum est earum vocationem magis magisque probari debere antequam solemnibus votis Hgentar. Qu^ropter proponitur ut priusquam solemnia vota nuncupent, vota simplicia emittant, et in eorum profeseione per quinquennium permaneant; secus ad professionem votorum solemnium sub nullitstis poena admitti nequeant. Quantum boo conducat sd bonum religiosarum familiarum experientia quoad religiosos viros confirmavit. Id autem iam pro monialibus in statibus foederatis Americse constitutam eet*.

Ad rite experiendum vocationis spiritum, concilium Tridentinum sess.XXV cap. XVII praescripsit explorationem voluntatis ab episcopis faciendam.. Haec saluberrima dispositio confirmatur, et expresM declaratur; ac insuper inculcatur episcopis ut omnem diligentiam hac super, re adhibeant; oum evenire facile possit, ut puellae reverentiali motu, importunis monialium sollicitationibus, inscitia confessarii, -vel humano potius alio motivo, quam vera vocatione ad emittenda vota inducantur: quo fit, nt ipsae regularis vitae deinde pertaesae pacem monasterii turbent; et aliquando quasi in desperationem adducantur.

De novitiate, de magistra novitiarum, de illarum institutione agitur; et praescribitur, ut cum pro-' fossionis tempos appropinquat, oonfesearios extraordinarius ab episcopo loci novitpa exhibeatur; expedit enim ut antequam novitiae votis obetringantur, consilium a confessario, qui monasterio addictus non sit, libere expostulare valeant. Nemo est, qui non agnoscat quantum monasteriis nooeat pluralitas confeesariorum, ideoque de confessario ordinario, deque eiua qualitatibus sermo fit Confirmantur tamen, quae circa oonfesearios extra-

‹ Coast. Aiscq·» esooMs Clsss. VIII.

• Asissstvertsrs praestat ia hos schemate s, ' 4e ssnotimoaislibu, quae etettut veto solemaia; et in aUe separato sebeatoto 4s isstitatis reteram dapUeism Mtmoeom hsheri.

• Vite CoUeet PM 7»1. k

MtiiMrit· ttatakt uuBtai THtatataw* βφ· X sees. XXV de RaguL et Beaediotes XIV oosmtitati··· tatisrahi enree, ia qua pentifex plara praeteribit de eeefseeariis meaialinm, prawartim extraordinariisirs moaeeterii·, siv· aHqaibae moaialibas ex speetaBbas aaaai· eossedeedis.

luovutar, qnse oonstitata suat, atiam pre moaasteriis sxsmptis, et ragataribw qaoqus subisetis dies «pariatam approbationem a ooafsssarito tam ordinarii·, quam «xtraardiaariie ab epieoopi· locorum obtinendam ad monialium confseMeast sxoipieadaa, oum nonnulli ab hac obligatione se se exemptos satemaat ex sonstitetioae Beaedicti XIII incipient· Paslorelu *effdi euUieètuiu* diei 97 mardi 1796.

Tandem eoafirmantar ss omnia, quao - s. concilio Tridentino, a Romani· pontificibus, «t praesertim a Qregorio XV in eooetit. Zwcnttabslt constitata sunt circa iurisdietionem, qnam episcopi in monasteria exempta etiam regularibus sabieeta exercere possunt; scilicet circa oonfesearios, clan suram, admiaistrationem bonorum, et electione·· abatissarum.

Exordium schemati· desumptum eet ex const Benedicti XIV incipienti *Sulutun* m oaMelice seeisssa 11 iannarii 1749.

Quibus praebebitis sequens schema patrum examini proponitur.

ZVms «piseepw servos ssrvoroei *Dei tuere apprebunie ceneiiie* nd *perpetuem wi-.memorium.*

De monialibjpi^ ' ^s

' Pios ille evsngelioae perfectionis, spiritualis gratiae decus et ornamentum, ac intemeratum laudibus et honoris opus, sacrae virginee quae in claustris commorantur, peculiarem sibi in communi regularium reformatione sollicitudinem, ac providentiam exposcunt. Quo enim eorum Sublimior eet gloria, eo maior de eisdem debet esse cura. Hinc, lioet iam quaedam in hoc Vaticano concilio etiam pro sanctimonialibus praesertim quoad vitam perfectam communem et clausuram statuta fuerint, nonnulla tamen adhuc, quae peculiariter eas respiciunt, constituenda supersunt Quare, sacro approbante concilio, ea quae sequuntur, decernenda ac statuenda censemus.

Caput I.

Cum virgines Deo sacrae ob rerum conditiones gravibus expositae periculis inveniantur, volumus* atque praecipimus, ut in quibuscumque sanctimonialium monasteriis cuiusque ordinis; congregationis, societatis et instituti, in quibus voti* solemnia emittantur, novitiae, peracta probatione et *D* novitiate prout de iure, in posterem vota simplici· emittant, postquam tamen aetatem expleverint annorum eexdecim, vel aliam maiorem, si m a statutis proprii monasterii a e. sedo approbatis requiratur: exactisque quinque annie a votorum simplicium professione, admitti ipsae possint ad vote solemnia nuncupanda, praeviis spiritualibus exercitiis saltem par decem dies, ac servatis de iure servandis Ineuper deoernimns, professionem votorum solemaium nullam omnino, irritam, ae nullius roboris fore, si praefatae novitiae tam scienter, quam ignoranter non emittant prius profeesiqnem votorum simplicium, et in ea par quinquennium integrum aoa permaaeariat Praedictae vero protase·· votorum simplicinm participe· erunt omnius gratiarum et privilegiorum, quibas professae votorum solemnise efaedem monasterii legitime gaudent. Ceteram profeMionem tacitam, veluti pro religiosis viris factum iam fuit, etiam pro moaialibas

tt»

omnino abrogem», atquji abrogatam ••» doclaranai.

Capot П.

QuomioUs varo puellarum, ^oae ad habitum et ad professionem admitti postulant, vocationis apiritui probe eet dignoscendus, ea omnia, quae a concilio Tridentino! circa explorationem voluntati• •tatata eunt, omnimode éonfirmam» atque inno vamus; declarante·, eamdem explorationem fieri debere ab epiecopia etiam in monasteriis exempti·, <t regularium inriadictioqi quoque sublectis antequam puellae tum ad habitum, tum ad profectionem admittantur: ac propter··'nec ponte nioniale·. nec ip·o· superiores regulare· quoad monasteria sibi subiecta admittere postulante· id habitum, ac uo» vitias ad professionem, nisi prius earum voluntas diligenter explorata ab episcopo .fuerit.

In rem autem tanti momenti omne studium sc sollicitudinem sacri antistites impendere satagant; ac ubi ipsi impediti inveniantur, |u>ie muneri per idoneas ecclesiasticas personas ab se deligendas, satisfacere non praetermittant.

Caput III.

Ad accuratam autem novitiis institutionem tradendam, locus sit in monasterio ab aliis, quoad fieri poterit, separatus ac distinctus. In eo puellae religioso habitu indutae sub novitiarum magistra rite peragatft tirocinium. Ad huiusmodi magistrae officium non eligatur,· nisi idonea sanctimonialia, quae minor non sit annis triginta, quaeque octo suae prpfestionis. comprehensa illa votorum simplicium, laudabiliter exegerit. Eius erit novitias quoad ver£m vocationem' diligenter experiri, religiosi status ac votorum obligationes .edocere, earumque mores ad perfectionem effingere. Quare saepe eis regelas legere et explicare, easquè in catechismo rwe instruere debeat; ac in id potissimum incumbere, ut quotidie tum meditationi, tum propriae conscientiae eXamini vacent, sacramenta devote frequentent, atque ad sacram exhomologesim saltem semel in hebdomada accedant Cum vero tempus professionis appropinquat, nnvitiis quae sunt vota nuncupaturae„ confescarius extraordinarii^ etiam in monasteriis exemptis et regularibus quoque subiectis ab episcoço omniho erit exhibendus, cui ipsae saltem se se praesentare teneantur.

Caput IV.

Nihil magis ad monasticam disciplinam promovendam, et ad tranquillitatem sanctimonialium servandam conducere noscitur, quam reota et uni formis in cis conscientiarum directio. Quare ^in quolibet monasterio confessarius ordinarius habeatur, qui probatae sit' Vitae, maturae aetatis, congrua scientia et prudentia praeditus. Concedendi nihilominus erunt confessarii extraordinarii ad formanO c/ncilii Tridentini*, et constitutionis felicia recordationis Benedicti XIV incipientis *f^attoratit* cwrpr^quam quidem innovamtA, ac in omnibus servari mandamus; addentes, unum ex confessariis extraordinariis quotannis assignandis in monasteriis„ quae Regularibus subuciuntur, eae deputandum ab episcopo loci sive ex clero saeculari, sive regulari, diversi tamen f&dinis ab eo, cui monasterium eat obnoxium.

Ea pariter -innovamus, et confirmamus, quae a decessoriy4s^nostris Romanis pontificibus dqcreta ▪unt circa approbationem ab episcopis concedendam tam pro confessariis ordinariis, quam pro extraordinariis etiam iq' monasteriis quae suint exempta et reguiaribua «Àteqj|; it* ut m*m› prara» coefeomoB» saaetimoaialhitn excipere vAleat, niai ad id speeialem approbaUeaem ab epiaeopo loci obtinuerit, quocumque privilegio remoto.

Episcopi vero in eia approbandi· omnem diligentiam adhibeant, ut huiusmodi munus non conferatur, nisi- iis tantum sacerdotibus, qui vere «d Christi sponsas in perfectionis semita dirigendas sunt idonei.

Caput V.

Quod vero spectat ad iurisdictionem, quam episcopi exercere possunt etipm iη monasterii· exemptis et regularibu· sublectis. -serventur quae a sacro concilio Tridentino. ·£ a Romani· pontificibus praedecessoribus nostris, praesertim a Gregorio XV in constitutione, quae incipit *I*ter*tabili*! praescripta reperiuntur.

Haec volumus atque mandamus in contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque etiam speciali et individua, mentione digni·.

Iri.

Schema constitution^ super InaUtutis votorum simplicium.

Praenotanda.

Etsi summus pontifex sanctus Pius V motu proprio diei 1 decembri· 1568 incipiente Laricum ritac *genut* nec non eonstit. *Circa paitorahn officii* omnes congregationes votoium simplicium suppresserit ob abusus qui tunc irrepserunt, nihilominus post id temporis ·. sedes nova» congregationes et instituta votorum simplicium iterum erigi permisit, et ad haec usque tempora quamplurima approbdvit. Siquidem cum in omnibus fere lori» inimici crucie Christi ordines regulares dvxttuere conentur, et catholicam religionem subvertere studeant, inulti selo religionis incendi ingruentibus tot malis obicem parare curarunt, erigente* haec nova iti»tituta, quorum alumni diversis pietatis et cantatis operibus impedire quaquaversus satagunt, quominus abundet iniquitas ac refrigescat caritas.

Re quidem vera huiusmodi instituta ecclesiae et civili societati valde iitilia sunt sive per sacri ministerii exercitium, sive per christiatiam iuventutis educationem, sive etiam per operam quam assidue praestant orphanotrophiis, nosocomiis. alusque publicae beneficentiae domibus, unumquodque iuxta proprias constitutiones : quod quidem hodie per dispersionet^ religiosorum ubique ftre gentium praestari non aeque poterit ab ordinibus regularibus. U sane in causa fuit, cum e. sedes nova instituta praescriptis salutaribus normis sua apostolic· auctoritate munient, et gratiis spiritualibus cumulaverit.

Et licet ea non accensoantur ordinibus regularibus, sed tantummodo sint, societates ecclesjÿïticae.et congregationes de clere saeculari ; attamen quamdam imaginem illorum servant, ac in eorum supplementum posita esse vadentur. Quare exemp--tione a iure communi inducta favore regularium minime gaudent, exceptis privilegiis peculiaribus a s. sede concessis.

Quapropter in capite I schematis, statuitur, domos institutorum virorum (et in capite 11 domos sororum) subiectas esse debere iurisdictioni ordinarii loci, in quo sont sitae, exceptis constitutionibus a s. sede approbatis, nempe iia omnibus de quibua loquuntur constitutiones, tum quia s. sedes superioritatem inseis approbat, a qua constitutionum observantia dependere debet, ne supériorité· ipsa sit nomen vacuum et inane; tum etiam, quia ubi s. sedes manus apposuit, nullus alius ib? se immiscere debet.

› Seu. XXV de Regular, éep. XVIL
’ Ses» fcXV 4« Regular, cap. X

Haec iam deetsa mt, ot a a. aodie praxi esstrente;* naos in litem in for» brevis Booedfoti XIV incipientibus JTannwl mrper dioi 11 iaouarii 1718 circa controversiam exortam intar archiepi•copum Limannm et congregationem Oratorii a Philippi Neri, propositam fait inter alia dubium; w4n eaayrspatia rit onsmesod* sa&acte arehûptecspe mb mod·, /ornus, OMamptM st nutterusf* eai reepooeom prodiit: rmerpte ete* rãsttarfa, mw ··* d* ymta* tefanm/ar eaastitsdsM·* coayrspa/»·»**1. Kt quemadmodum constitution·· fere aemper loquuntur de iis quae pertinent ad internum regimen, seu de oeconomica administtatione. de electione superiorum, de alumnorum admissione, et cetera huiusmodi, ita in his ac similibus ordinarii non debent se ingerere. Id pariter decretum fuit in causa Ifosanen. vertente inter patres Oratorii et eiusdem civitatis archiepiscopum die 15 decembris 1826. Extat quoque praxi· s. congregationis Episcoporum et Regularium, quse non modo sotet instituta approbare cum clausula, ut maneant sub jurisdictione episcoporum, salvis constitutionibus; sed etiam, ubi agitur de oeconomico statu vel disciplina alicuius instituti reformanda ac instau* randa. solet çpiacopos in visitatores deputare; quod profecto ostendit, ordinarios quoad ea, de quibus agunt constitutiones, seu quoad internum regimen, nullam iurisdictionem habere.

Veruntamen superiorum auctoritas minime impedimento est. quominus ordinarii in reliquis omnibus suam exserant jurisdictionem; nam differt superiorum auctoritas ab episcoporum jurisdictione. Ea erum (secluso peculiari privilegio) reducitur ad quamdam superioritatem. seu ius curandi constitutionum obsonantium, e contra iurisdictio episcopalis extenditur etiam ad actus juridico·, ad dimissoria· pro ordinibus, ad criminalia judicia pro delictis communibus, ad approbationem confessarioruui etiam pro ipsis institutis. I nde minus late patet superioritas institutorum, quam jurisdictio ordinariorum; atque altera separatim ab altqrn exerceri poteat, quin una in sua provincia ab alia dependeat. Ex quo fit. ut instituta visitare possint tam moderatores generales, quam episcopi locales; illa est visitatio dûrip/inari·, quia ad disciplinam iuxta disposita in constitutionibus pertinet, nec extenditur ad ecclesias resque sacras ad eas pertinentes; ali;t nempe episcopalis visitatio turis*du tionaht* est. et extenditur non solum ad ecclesias ae re« sacras, sed etiam ad domos atque alumnoi institutorum in iis omribus quae ad fidem, mores et sacrorum canonum observantiam referuntur.

Agitur in capite 11 etiam de exploratione voluntatis puellarum ad habitum et ad professionem admittendat um facienda ab ordinariis, iuxta ea quae decrevit concilium Tridentinum pro monialibu·1. Atque haec dispositio in approbatione institutorum nunc praescribi semper solet a ·. sede. Extendere quoquo ad haec instituta existimatum est aliam eiusdem concilii Trid. sanctionem de non recipiendis bonis novitiorum. praeter victum, ante professionem, ut libertas nullo modo impediatur, si qui, vel si qua discedere velit ab instituto. Haec enim est Tridentinà dispositio p8ed neque ante professionem, excepto victu et vestitu, novitii vel novitiae illius temporis, quo in probatione est. quocumque praetextu a parentibu· vel propinquis aut curatoribus cius monasterio aliquid ex bonis eiusdem tribuatu^, ne hac occasione discedere nequeat, quod totam vel maiorem partem substantiae suae monasterium possideat, nec facile, si discesserit, W reonperare poaeit. Quin peti» praocipH a synode* sub anathemati· poena daatibu· et reeipimttibaa, ne hoc ullo modo lat, et ut abeeatib·· ante profoaaioaem omnia restituaatur, qua· sua arant. Quod et recta Hat, epiecopas ociam per oeneurM oooleoiaatioaa, ai opus fuerit, compellat

Additur, sororum domo· subioctes eeeo iuriadictioni ordinariorum,. etiam quoad visitationem ot adminwtrationam, prout cetera monasteria mantelium; quia amplior eat iurisdictio ordinariorum quoad sanctimoniale·, quam quoad religio·» viros; num earum monasteria. quae exempta noo sunt subjacent ordinariae episcoporum jurisdictioni; quae sunt exempta, eorum iuriadietioni delegatae; ita ut episoopi ius habeant ea visitandi, et administrationis rationem singulis annis exigendi etiam a monasteriis oxemptis, uti ·. sedis delegati, iuxta constitutionem Qregorii XV. quae incipit /nscmte-B *bdi* § 6. Potion igitur ratione id dicendum erit de sororibus votorum simplicium, quae exemptione non gaudent, nec ad vero· regulares ordine· attinent.

In capite 111 statuitur primo, moderatricibus generalibu· non amplius licere auferre pecunia· a domibus rine expreasa licentia ordinariorum: quia paeaim recursus ad ·. sedem pervenerunt, in quibus exponebatur, ipsas moderatrice· generales abstulisse a dotnibus ingentes pecuniae summas, ae reliquisse eas io inopja. Ne igitur aliquod exinde damnum obveniat domibus ipsis, statuitur, ut non amplius id fiat sine licentia ordinarii loci, qui tamen permittere debet asportationem illius pecuniae, quae superest cum provisum fuerit-decenti tuitioni sororum earumque domorum; quia moderatrices generale· enunciate pecunia opus hahent ad providendum universo instituto, ut puta ad novas domos in aliis locis erigendas. xvd ad subveniendum ahii* familiis ceterarum domdqrum.

Secundo statuitur, ut moderatrices teneantur quolibet triennio relationem transmittere ad s.sedem •uper statu totius instituti etiam quu^dloeconomicam administrationem; secus ennn-injmendentee evaderent circa administrationem universi mstituti, cuius rationem praeter s. sedem nemini reddere tenentur cum iurisdictio episcopi dioecesani ad ea, quae extra suam dioecesim fiunt, non extendatur. Haec obligatio iam imposita reperitur in constitutionibus recentium institutorum cum autem eadem ratio etiam pro antiquioribus militet, ideo necessitas postulat, ut eadem obligatio ad omnia insit^^uta existentia protendatur, secus moderatrice· ge^^terales in regimine et administration· totius insli^tutj nimis independenter agerent.

7>rh'o tandem, cum nimis ampla sit superiorissarun^ generalium auctoritas, valde expedit, saltem D'pro institutis in posterum erigendis, ut ea cohibeatur ad simplicem superioritatem ad instar illius moderatricis Virginum Anglicanarum, de qua loquitur Benedictus XIV in constitutione *Q»wm9f9* Hoc enim decisum refert: pEius^nempe superioris* •ae generalis) auctoritatem coercendam esae ad visitationem, superincendentium in materia educationis puellarum, translationem .virginum de uno in alium locum, accedente debita subordinations in praedictis ab ordinariis locorum.* Ita sane cohibita fuit in aliquo ex approbatis institutis, et re· auspicato cessit. Non in omnibus tamen ita factum reperitur. 8ed ne moderatrices institutorum exis/entium auctoritate ampliori a s. sede donatae exturbentur, saltem pio novis institutis erigendis praescribendum erit ut servetur constitutio Benedictine Mamris insto.

' Vid. Collect, card. Biisarri pag. 481. dm dob pag. M.
* Ses*. XXV de Regular, cap. cap. 17 *[itgt* IS|.

| Ssm. XXV cap ,Iβ de Regni.

Quoad caput IV seioad·· eat, magnos abuoas irrepsisse tam ex manifestatione oonaeieutiae, quae in aliquibus institutis Seri solet a subditis suie superiorissis, quam ex agendi ratione aaperiorissanim circa sacramentum poeniteatiaa et saerae eucharistiae; quandoque enim nimiam auctoritatem praesertim quoad saeramentalem oonfesaioasm exercent, perscrutantes tempus, quo sororum eonfoeeio perdurat, exigentes etiam expressam licentiam, ut sorores ipsae ad confessarium post peractam confessionem iterum accedere possint, aliaque praetendentes, quae magis ad munus oonfesaarii quam snperiorissae pertinent; ex quibus conscientiarum perturbationem, et anxietatem exoriri etiam ex recursibus ad s. sedem datis compertum eet. Relate vero ad manifestationem conscientiae perscrutari otium solent ea, quae nonnisi uni oonfeesario manifestanda eunt. Aliquando inventae sunt superiorissae sedentes veluti pro sacro tribunali ad instar confessoriorum cum puellis genuflexis ante crucifixum in actu se se accusandi sub praetextu manifestationis conscientiae. Quae et quanta mala exinde provenerint, nemo ignorare potest, qui tantisper recolat lansenismi historiam, et quid egerit supériorisas instituti Filiarum infantiae cui vulgare nomen Jfudama *di Huadoudllt.*

8. «edes pedetentim hunc abusum auferre existimavit, principio cohibendo manifestationem conscientiae ad publicas transgressiones constitutionum, et ad progressum in virtutibus; deinde eam reducendo ad actus facultatives, ne subditae cogerentur a superiorissis; sed quia abusus minimo cessarunt, tandem s. sedes in edendis animadversionibus ad constitutiones congregationis sororum Pauperis In- Cahtis tesu, cuius domus princeps esC Aquisgrani in dioecesi Colgpiensi, anno 1864 edixit: „Ob graved abusus, qui irrepserunt.io manifestatione conscien- C tiae facienda Superiorissis, eam in praesens minime approbat apostolica seifes; ideoque in constitutionibus supprimenda erit." Quamobret» expediens videtur eam in concilio omnino supprimendam esse, permittendo tantum accusationem-publicam culparum, quae fieri solet ia capitulo, ad instar ordinum regularium; et quoniam sine ulla sanctione superiorissae minime se abstinerent, prout experientia docet, ab ea iterum exigenda, addita est poena privationis officii et vocis activae ac passivae.

Sub eadem poena vetitum est, ne impediant sororibus, quominus libere ad sacram exhomologesim accedant.

Et quemadmodum quandoque expediens esse potest, ut aliqua soror, vel educanda ob aliquam publicam licet levem culpam a sacra communione arceatur, dumpiodo prudenter id fiat; ne superiorissae huiusmodi limites transgrediantur, praescrip- D tum fuit, ut *plut arguo* circa ea quae respiciunt sacram synaxim non ae immisceant.

Tandem in capite V agitur de dispositione concilii Lateranensia sub Innooentio III *Ho uituia,* a quo prohibitum fuit, ne quis in posterum ob confusionem,'quae ex nimia religionum diversitate in ecclesiam Dei redundare-eolet, novam aliquam religionem inveniat. Hanc porro dispositionem etiam ad instituta votorum simplicium extendi ob paritatem rationum Suaresiua, aliique doctores docent1. Ne tamen aliquod dubium remaneat, expedire visum est ut id expresse déclarétur. Quo etiam fieri poterit, ut in posterum impediatur, quominus *duplicia* seu asiate terittate, quae nempe ssmtart mulieribus et viris sub dUeetiens eiusdem superioris generalis erigantur; ex quibus non levia laeommoda premeaero experientia comprobavit Similiter, ut non facile approbentur instituta, quae oumdem neopum habeat cum altis: et no plus aequo hniusmodi instituta augeantur.

Tandem praeoeribitar, domos institutorum oxistentium nec erigi neo supprimi posse sino ordinariorum consensu, aliisque non servatio de iure servandis.

Proponitur igitur examinandum schema quod sequitur.

Schema omutitntienta sopor motitatis soterum

De Regularibus........ Bees........

Quamvis votorum simplicium congregationes seu instituta inter veros regulares ordines non connumerentur, quemdam tomen illorum speciem praescierunt. et evangelica perfectionis consilia sequuntur. Eonlm alumni dum propriae sanctificationi student, utilitati etiam proximorum inserviunt. Ex diversis autem, quae excreent, pietatis et caritatis ojmribus, probe noscitur quantum sint ecclesiae et societati emolumenti' Nihilominus cum experientia docuerit, nonnullis adhuc ea, ut magis constabiliantur ac perficiantur, indigere normis ac declarationibus, nos sacro approbante concilia quae sequuntur declaramus atque statuimus.

Caput I.

Congregationum seu institutorum virorum, qui vota simplicia emittunt, domus subiectae aint ordinariae jurisdictioni episcoporum, exceptis constitutionibus ab apostolica sede approbatis, nempe dispositionibus quae i· eis continentur; ac salvis specialibus privilegiis, ei quae 'eis a. sedes Concesserit. Et quemadmodum dispositiones constitutionqm potissimum ad internum regimen referuntur, scilicet ad domorum gubernium, bonorum temporalium administrationem, superiorum electiones, nofitiorum admissionem, transgressorum punitiones, ac decretorum et sententiarum, quae conatitutionum observantiam respiciunt, exeeutiones; ita bis, aliisque similibus ordinarii nullatenus se se ingerere debeant.

Caput II.

Domus sororum quae vota simplicia profitentur, licet pertineant ad instituta quae sub regimine moderatricis generalia vel etiam generalia superioris manent, subiectae sint, veluti cetera sanctimonialium monasteria, etiam quoad visitationem et administrationem eidem iurisdictioni ordinarii loci, in quo domus ipsae reperiuntur, salvis peculiaribus privilegiis ab apostolica sede concessis. In domibus vero novitiatus nec postulantes ad habitum, nec novitiae ad professionem admittantur, nisi prius earum voluntas ab ordinario diligenter explorata fuerit, servatis iis omnibus, quae a concilio Tridentino praescripta sunt pro virginibus ad habitum et professionem in monasteriis sanctimonialium admittendisl. Atque ut plene earutndem libertati consulamus, saluberrimam Tridentini sanctionem, qua prohibetur, ne praeter vietum qt vestitum aliquid ex bonis novitiorum, vej jiovitiarum ante professionem monasterio detur ab eoque recipiatur, ad instituta votorum simplicium ubique locorum existentium pariter extendimus, ac ab eis omnino servari praecipimus*.

1 Snares c. I. cap. 118, et Virhiag lib. III, tit. 6, habet: .Ratio est quia nos miner confusio st periculum sequi poterat ei multiplicatione religionum, edeoqne merito prohibitio, et irritatio concilii Lateranensis ad istas etidm ooagragstioass fuit extensa.*

› Sass XXV Se Regular. cap. 17.
' fissa XXV *ia* Boater, sap. IS.

Cap·* I1L

Cam moderatrio·· gswralaa «h ampla·· qoom •xeeoent aactoritatom, d· domorus poaaapo non sin· aoraraa qaaratia pre labita disponar· «plaaat, •on ampli·· ai· Iwabit ab»q·· axpraaM ordiaariorum Uaaatia a donrib*· paaaaia· anfsrro: v«raastamen ordinarii aia permittant, at paaaaia·, q*qp proma daoanti tororaa et propria· doaa· tuitioni rapanaat, pro iaatitati Moaoaitate vol utilitate asportaro qu«oat. larapar gaaarala· modorotrieaa omninm institatornm maliernm, Heat nihil •tatatnm repertatur in proprii· oonstitationib··, teneantur quolibet triennio ad ·. eodea ralatioaem ■tatu· an» instituti, etian quoad oaeonoaioaa ad· minietrationem, transmitter·. Eprundoa aataa auetoritai quoad instituta in poetarum «rigenda coerceatur ad visitationsm domorum, supromam directionem in education· puellarum. ,ac translationem sororum cum debita in praedicti· omnibua subtectione ordinarii· locorum, iuxta constitutionem fel rec. Benedicti XIV praadeceaaori· noetri, quae incipit (taamris MMt0.

Caput IV.

Et qui* etiam nonnullae superiorisMO domorum pqtestatis suae limite· excedunt in ii·, qua· pertinent ad manifbatationem conscientiae, quae a aui· subditis eia fieri «olent, nec non ad liberum earum accessum ad sacrum poenitentiae tribunal, et ad eucbaristicam mensam; idcirco praefata conscientiae manifestatio. licet in proprii· constitutionibus praescripta inveniatur, omnino abrogata ac suppressa remaneat, nec «mpliu· fieri debeat «ub poena in superioriaaaa privationi· officii, ac voci· activae et passivae ipso facto incurrenda; qiiin tamen ob id ablata censeatur sororibus facultas culpam contra regulam ad instar ordinum regularium in publico capitulo accusandi ad humilitati· virtutem exercendam. Vetitum quoque «it aub eadem privationi· poena quibuacumque «uperiori··!·, ne aui· «ubditia ullimode impediant, quominus libere ad «aeram exhomologesim accedant. Circa vero aororum ac puellarum ad «aeram aynaxim sccesstim. non plus aequo fluperioriaeae ae immisceant.

Caput V.

Dispositioni inhaerente· concilii Lateranensi· quod sub Innocentio III prohibuit ne quis in posterum ob confusionem quae ex nimia religionum diveraitate in ecclesiam Dei redundare «olet, novam aliquam religionem inVeniaut. hanc ipsam dispositionem servari volumu· etiam quoad inatituta votorum simplicium tam virorum, quam mulierum, ne inconsulta ·. «ede novum aliquod institutum erigatur). Quod vero spectat ad instituta iam existentia et ab apostoliea sede approbata vel in posterum approbanda nulla domus erigi, aut supprimi valeat sine consensu proprii ordinarii aliisque non servati· de iure servandi·.

Caput VI.

Licet in praefati· instituti· praesertim recentioribus observantia perfectae vitae communis nt plurimum vigeat, tamen ne in posterum remitti et in desuetudinem sbire contingat, praecipimus nt vita communis perfecta Omnino servetilr. Quod •i in aliquo instituto ea statuta non sit, superior·· pro viribus curare debeant ut quamprimum introducatur.

Haec volumus atque mandamus constit. apostolici·, et cuiusvis instituti etiam iuratis, et a s. sede app^ebatia, privilegii·, aBinqa» eoatmriis qaiban- •snqH no* ohstaniibm·.

1 Coacil. Lstcrubu. sub laaoseatio III A's nvasia.

17.

Me·* eowtitatiMi· despdritaalib·» exerdtiU, •aeris roeonnih··, et dselbm reealleeti·*!·.

Graviasimam religio··· (tat·· •bUgatieaaas »·- cumfert tria vate obedieatiae, paupertati·, et castitati· adimplendi. Quare hio «tatas eam exigit ia regulariba· virtutem, at ipsi «vaagelioa· perfeotioni· ia «e volati .formam exhibeant, ao vita· •aaotimonia fideles populo· indeeiaenter aodifioMst Unde ad haae «tatam ampleotondam noa modo neeessaria «st divina vocati», sed etiam requiritur, at regular·· animati sint obeorvaatiaa ac disciplina· spiritu iuxta proprium cuiusque institutam, ac ia sui ipsius abnegation· velati in holocausto, quod Deo in religiosa profession· obtulerunt, labanti animo ac fideliter nsque in finem perseverent.

Huc profecto redeunt constitutiones de regularibus, quae hactenus in hoc oecumenico concilie lata· •unt pro disciplina et observantia constabilienda ac instauranda. Bed quoniam neque qui plantat, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus, haec omnia elargiri sua gratia potest; idcirco in concilio oecumenico expedire nunc visum est aliquid inhaere circa spiritualia praesidia, quibua regulare· ad spiritum suae sanctae vocationis, observantiae, ae disciplinae renovandam ac fovendum sedulo utantur.

Quapropter regulares ipsi excitantur ad orationem, ad lectionem librorum spiritualium, ad sacramentorum frequentiam, ad silentium; atque «ia quotidiana meditatio, ac spiritualia quotannis exercitia praescribuntur. Commendantur quoque ei· •acri reeexsus. quibus religiosi aliqua die cuiuslibet C mensi·, sepositi· aliis occupationibus ad spiritualia baelevtiaque cogitanda singillatim se impensius recolligant. Tandem decernitur, ut domus recollection!· in ordinibus ubi erectae reperiuntur, serventur; et summopere commendatur, ut in ordinibua in quibus non habentur, quamprimum fieri poterit constituantur. Satis enim experientia docet, quantum huiusmodi domus recollection!· conducant ad vocationis spiritum excitandum, et renovandum, ac •d perfectionem facilius assequendam.

Neque enim recollection!· dinus post vitae perfectae communis instaurationem in singulis religiosis domibus supervacaneae censendae erunt;' quandoquidem vita perfecta communis ad paupertatis votum diligentius observandum potissimum p«r se fertur; dum recollectionis nomus praeter paupertatis et vitae communis observantiam, sd boo maxime institutae sunt, ut qui vuK mafris abseon- D dite in Christo vivere, ac in ferveutioris spiritus' exercitationibus, et mortificationi^ actibus versari, id facilius in hisce domibus assequi possit.

Quibus ita se se habentibus exan- .nandum patribus, quod sequitur, schema proponitur.

Pnu epiaeoptu ttmu «sreorom Dei >aero approbante concilio ad perpétrant ni runurum.

De spiritualibus exercitiis, sacris recessibus, et domibus recollection!·.

Cum vita regularium in sui ipsius abnegatione. mundique contemptu, veluti in holocausto coosistat, ii propterea ad religiosam perfectionem ita tendere debent, ut prse ceteris saeculo mortui vitam agant absconditam cum· Christo' in Deo. Christi igitur imitatore· sint oportet, evangelic· paupertatis, obedient!··, et castitatis consilia sectantes, ac meliora charismata aemulantes, adeo ut carne mortificari, vivificati autem spiritu, humiles seipsos exhibeant,

obedlentaa, modaatoa, Mbrieu, aaritato forVMte·,, moribu et disciplina· obearvaati· irrepauh«MibU«a, ae talea dtoiquu, qualM mm daoet, quib» aiudae •rucifixus eat, et ipai muad·.

Qaaa quidam «t BdeHter implaaatar, et spirit»· mortificationis ia eis sxeitetar m foveatur, aoe, sacro spprobaat· Mheilio, religieaia omnibas vehementer inealeamua, at ingitet apad Deam oratieaibus et obeeeratioaibM iaateat; ia epifitaaiiem librorum ae praeaertim divinarum Scripturarum lactienibus exerceantur; ooaaeiMtiam aaepe dieeutieat, sacramenta crebro suseipiant, an aileatjam, quod religiosas domos tantopere deeet, texte propria instituts sedulo intra claustra eorvoat.

Et quoniam ire nequeant de virtute in virtutem, niai aaoeosionM in corde eue disponant, ideo volumus atque praecipimus, nt in singulis religiosis domibua tam virorum, quam mulierum quotidie meditatio fiat servato modo in propriia oonatitutionibua praescripto; atque ab omaibua utriusque sexus religiosis spiritualia quotennia exercitia per decem •altem dies continuos peragantur: quo aano tempore animum ad aeternae salutis ac propriae perfectioni· negotium intendant. Eoo inauper exhortamur, ut, quoad fieri poterit, per unum diem quolibet menae, sepositis omnibus aliia occupationibus, ad apiritualia caelestiaque rogitanda aingillatim ae impensius recolligent, ut Dei vocem, qui ad cor ia aolitudino loquitur, humiliter audiant.

Ut autem religiosi, qui severioris vitae rationem inire cupiunt voti compotee flerent, in aliqeibua ordinibus atque institutis, domna, uti nuncupant, recollection)· erectae fuerunt. Quantae vero utilitati· «int huiuamodi domua ad nanctae vocationis spiritum servandum atque excitandum, et a'd perfectionem facilius assequendam, iam tecte experientia aatia innotuit. Quamobrem mandamus, ut, ubi erectae recollection!· domus reperiuntur, omnino aerventur: et summopere commendanto·, ut in tilia ordinibua et inatitatia, in quibua adhuc non extant, quantum fieri poterit, quamprimum conatituantur: atque in ea· religioai, tum qui magia abaoonditae vitae generi ae mancipare, tum qui amiasùm «anetae vocationia apiritum recuperare deciderant, a superioribua admittantur.

Ceterum meminerint religiosi, quibus obligationibus ae votia obstrinxerint: ac digne ambulent vocatione qua vocati aunt, onm omni habilitate et manatietudine, cum patientia supportantes invicem in caritate, solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacte.

18.

Schema constitutionis de privilegii· praeeertim regularium.

JVomotoMde.

Praeter exemptionem, qua legitime ab antiquo gaudent regulare·, quaeque a summis pontificibus et concilii· in eccleeiae bonur eia coneesaa eat, et a concilio etiam Tridentino asserta, et confirmata fuit, alia quoque privilegia, indulta, et facultate· ordine· religioai pro temporum adiunctia aive directe, aive per communicationem oonaequuti aunt. Verum cum, prout accidere solet, tractu temporia nimia excreverint, et ob immutata· rerum ac temporum conditione· fort···· non ampliua omnia expediebant, sacrosanctum concilium Tridentinum nonnulla revocavit; quod deinde a Romani· pontificibus pariter factum eat. At vero aliqui scriptores circa revocationem nonnullorum privilegiorum quaestiones, et dubia in medium protuleriint, quasi a concilio adhibitae minime fnerint clausulae •afficiente· ad revocationem iuxta vagula· iuria revera hadMeadami' ai «adm «Mipiae (laqata··) laurate sees. XXTóo rufer. Regel,, quae epeafadi aiaassda derogatoria ia cep. XXII maaita foernat, alia [redacted]·-- uH aliquam generalem elaaaalam ptoMeferuat: qui» immo ia dicto cap. XXII meatio minimo facta Mt de privilegii· te asrpers tarie atesnsa, quae epeeieH elaasola derogetoria indigMt Hiae foetam •et, ut ipai aaeoruat, aliqua privilegia no» Mato a Trideatiao aublata, licet aiua decreti· sdvar•entur. Dnbltatieaw droa privilegia orta» etiam aut ex induito, quo regulacoe frenatur ea aoqnireedi, uti aiunt, per w n wniwfisarw, ita ut atatim ac alicui ordini gratia, vel indnltam etiam ob apoeialM ratio··· ooaoeeram fuerit, geaeratim aia» ulla exceptione alii· omaibua ordinibua communicatam esae conclamarent, minime animadvertent·· non omnia privilegia per communicationem acquiri pome. Quapropter conMionem hac super re exortam ease omaibua patet, quin regulare· ia praxi pedem in tuto ponere possint, dum aliqui aaaerunt quod alii denegant Hinc neoeaaariagt vinum eat de privilegii· regularium summatim agere, et normam aliquam in genere tradere, et deinde ad quaedam particularia privilegia examinanda deacendere.

Porro probati auctore·, et praeaertim Fagnanu·l postquam rem «cite perpenderit, docet: .Concludendam eat igitur per diapoaitionem concilii generalia indistincte censeri sublata decre^ contraria antiquorum' conciliorum, licet de illi· mentio faeta non ı fuerit. Et hanc sententiam alia· probavit ·, congregatio Concilii** ; et paulo poat prosequitur: .Quod vero spectat ad privilegia, multo magia ^ebet censeri derogatam inaertia in corpore iuria, quam non inaertia, cum de ii· in legislatore ignorantia praeeumi non poaait.* Hanc Fagnani doctrinam approbavit Benedictu· XIV · scribens: .Nihil autem valet ea, quae a quibuidam promovetur assertio, videlicet, concilium privilegio de quo agitur minime derogaaae, eo quod illud in corpore iuria inclutum ait: etenim aacrum concilium iia etiam deroger· privilegii· consuevit, quae in *carport turi** inclusa sunt, nullam etiam de iia expressam mentionem faciendo, aed «impliciter aliquid contrarium ipsis determinando, generali adiecta ad contraria derogatione, quemadmodum Celebris praesul Fagnanus in cap. *liotunUli* <*U Rctcriptit* ample demonstrat*l. Non desunt aliqui qui putant aliqua privilegia revocata eMe pro foro externo ad perturbatione· evitanda·, aed pro foro interno sarta teotaque remanere; quae opinio nullo fulcitur fundamento, et «ummopere inservit ad revocationis vim infirmandam: hinc Gregorius XV in conat. incipiente Roavenus *poMtft** et Clemens XII in conat. pariter incipiente Remeatu ponti/sz existimarunt ad' haace cavillatione· praecidendas de utroque foro mentionem facere. Hisce principii· inhaerente· primum eaput oonatitationib concinnatum eat, declarando revocat» ease privilegia Tridentino concilio antiquiora, etiam m corpora ntris clausa, 'quae decretis eiusdem concilii adversantur, quamvis ea specialem derogationem non praeaeferaat, firma tamen declarantur privilegia quae certa forma, et modo post concilium Tridentinum a summis pontificibus concerna fuerint, et ab eia, eorumque suoeeaaoribus non sint revocata; nam post concilium Tridentinum s. Pius V pluri privilegia iqm revocata regularibus restituit, aliaque concessit; sed Gregorius XIII* ea penitus abrogavit, et ad termino· iuria communi·! et concilii Tridentini reduxit. Quod

' Is eap. MMMdK au·. (7 ash. tit. *it Rrteriptit.*

• la «Mjsltaa iadpirntl *Uyp»* | tO data dis V isaii 17».

• Csoat. In tante sab dis M eartU ISTU

peritor «b alito mna» pmtoHMbee tata» aat, et prnaeortiM a Cloutante XII1, qui privilegia a Bonodiete XIII pluribus oonstitatienibuo caecarer penitus nvecavit.

Insuper ea· vivae voeia oracula at plariaaaaa iaeorta sint, eoe aatto eonatot de Meato aeaaaai pontifiais, et a partibus, qaaa iatoroaee habeat proferaatar, et par ea plan eoaoeeaa asserantur, quae decretis areri concilii Tridentini contraria tant pradaudati ramai poatificea ârogorius XV et Clemens XII ia dtatia oonstitatioaibM pre atrogae foro ea obrogarunt. In dicto primo capite schematis revocatio ad omnia vivae voeia oracula hue aeque impetrata ob expositas causae extenditur.

Etiam ex induito acquirendi privilegia par CMmnmMutioaem plura incommoda, et dubia oriuntur: nonnulla enim privilegia alicui ordini, non vero aliia convenire possunt. Deinde dubitatioaee oriuntor utrum hoe, vel illud privilegium per communicationem concessum intelligatur. Hac de oauaa proponitur, ut saltem pro faturo indultum acquirendi privilegia prr eommMmeetiofMm expresse abrogetur. Et deinde traditur norma circa interpretationem privilegiorum, quae regulares per com munioatiosem vel *per generalem* concessionem iam obtinuerant. Haee norma a probatio auctoribus desumpta eet. Pignatellus* expresse docet': .Privilegia, quae eunt speciali nota digna, non veniunt sub generali communicatione privilegiorum. Privilegia, quae raro conceduntur, non veniunt sub generali communicatione.|* Et Monaoelliua* exoeptionee, quas tradunt canonistae, sub bao formula complectitur, nempe: .Privilegia, quae involvunt praeiudicium tertio, vel sunt aliis onerosa, aut speciali noU digna, vel quae raro conceduntur, vel demum iurisdictionis ordinariae episcoporum sunt lasciva, non conferuntur per solam eommnnieationem, sed indigent speciali et expreSsa ooneesaione, non obstante quod communicatio habeat clausulas praegnantes|*.

Quae etiam locum habent in oonoeoaionibus, quas *ad instar* appellant, scilicet quando sancta sedes in concessione non exprimit in specio privilegia, quae impertitur, sed Concedit alicui instituto privilegia ad instar alterius instituti, quod pro congregationibus votorum simplicium et aliarum aliquando factum eat. Cum autem hio eoneeaoionia modus cumularo possit in uno plurium institutorum privilegia, statuendum proponitor itou communicari nisi privilegia directe ot nominatim concessa instituto, ad cuius instar communicatio conceditor.

Tandem cum in interpretatione privilegiorum plora a nonnullis scriptoribus inconsulto asserta reperiantur, admonentur regulares, ut iis tantum pnvilegiis. ot facultatibus uti valeant, quae firmo solidoque fundamento innixa reperiuntar.

A generalibus ad particularia gradum facientes, omnes norunt concilium Tridentinum sees. V cap. II de Ref. statuisse regulares, postquam ipei a suis superioribus fuerint approbati ad praedicationem, petere debere ab episcopo pro ecclesiis suis benedictionem, et pro aliis ecoleoiis licentiam ; et super exortis dubiis a Gregorio XV' et Clemente X* declarationes editas esse. Ut haec omnia statuta revera observentur, et ne dubiis locus remaneat, contraria privilegia revocantor, et conciliaris dispositio explicite extenditur ad praedicationem quae extra ecpleeiaa aliquando flt ; nonnulli enim docent non requiri «ptewpi Heeatiem qaaade vortoun Dei «atra » alaria· verbi gratia to plateto ttnagfitotw, ea qnod eonoiUum TrUeattoaaa da eedaaito tantam foquatani tarit

Ia aaomoriam quoquo revocator dtopoeitio eoaoUii Tridentini cap. XV orne. XXIII ria Rtf'. nempe .Maliam (presbyterum) oriam regularem poeoe ooafnarieaee aaoeùtoriam etiam aeoerdotam aadiro* aine approbatione episcopi, et emeto privilegia etiam poat ipeam ooeriliam hae repor ro ooaooaao revocantor: ot dedantur approbationem optoeopi non meo simplex toatimoaium idoeoitatia, prout nonnulli emereat; aed por eam ab epiaoopia iuriedietionem conferri*.

Circa privilegia aboelvendi e ooaourto a aedi reservatis iam provisum eat per coaatit. aaactitati· suae iaeipien. riparielieei sedis msdsretieei nuper editam. Plura alia privilegia regulares habere autumant etiam ia excipiendis aaocularium ooafeeaioaibua circa vota, iuramonta, impedimenta utatrimonii, et alia huiuamodi, «quae ex ii· privilegiis, ut doeet Levasse*, referri soleat ab aliquibus auctoribus pro eonfamariie regularibua, noa eoae solida, vel quia obscura, vel quia vivae vocis oraculo concessa fueruet'*. Verum nimie arduum esset de singulis in ooneilio agere; quapropter praecipitor, ut infra annum ab absoluto concilio ad apostolicam sedem deferantur, iis omnino expunctio, atque deletio, quae revocata sunt.»

Quod vero spectat ad privilegia personalia, quae religiosi particulares obtinuerunt, eadem sublata declarantor in iis, quae obedientiae, disciplinae, ot observantiae regulari, ao vitae communi conformia non sint.

Tandem instituta, in quibua vota simplicia tantam emittantur, aliaequo piae congregationes licet privilegiis regularium non gaudeant, tamen aliquibus per concessiones sive directas sive *ad instar* fruuntar ; ideoquo quae circa revocationem, et interpretationem privilegiorum praescripta sunt, quantum ad eas spectat, extensa declarantur.

Appositae sunt clausulae derogatoriae eatis amplae ad omne' removendum effugium, quae clausulae ad omnes constitutiones qpoad regulares in concilio Vaticano editas extensae sunt, prout a ooneilio Tridentino faetum eet eap. XXU sees. XXV de Reguler.

Quibus praemissis sequens schema patrum examini proponitur.

Piat tfiteoftu trrmt ttrronu» Dti torro approbaait eaaeilio ad ptrptiaaat rti memoriam.

De privilegiis praesertim regularium.

Ordines regulares non solum gaudent .exemptione. sed alia etiam consecuti suat privilegia, tam ut religiosi facilius sua munera obirent, tum. ut fructuosius in animaram salutem incumberent, tam denique ut praemio pro susceptis in ecclesiae utilitatem laboribus afficerentur. Veram eum privilégia tracta temporia aliquantenua excreverint, nonnulla, inspectio etiam temporum conditionibus, praesertim a concilio Tridentino, ac deinde a Romanis pontificibus praedecessoribus nostris revocata fuerant. Sed quia multiplices dubitationes sopor iisdem privilegiis exortae sunt, nos. ut eas auferumns, sacro approbanto ooneilio', haec decernimus atque statuimus.

Caput I.

Omnia st eingulp regularium privilegia Tridoatino «Acilio antiquiora, sive in eorpore iuris sint

› Const, iaeipieati Reatmau ^oetifss W aartii 1788.
* Tom. X «avait 1, η. M st 88.
* Formal, legal praot Snppism. peg- IM, a 444.
« Csqat *latcratabili.*
* Const Skpsrna.

ı Vide Baaed. XIV *dt* Synode *Difc.* Ub. IX rap. XVI et 8 ; nec me Collsrt. card, Biuarri pag. sta ı
' * fiaauss puteat. Bsgolu/maL 8,« pag. 447, a. 88.

«lmh, sive bob taoerte, gulhMiumgM Mdiaibua, Magregstionibas, eacMatita, eh iMtiiutk llb llb l reperiaatar, aM M daeNib eiüota· smcilii Tritatini adversentur, pMitus revocata mm taai pro fer» iBterao, q»»· pro exterae tataraarae, atqaa Mceraimua, quarto eadem tanta spoeialom privilegiis derogationem head ptMMfmat, bm ia oie d· contrariis ooMaetudiaibuo abrogaadla «Mîtio fiat, la bu tamen dispoeitioae Btiaime cessprehradl intelligimus privilegia, que put ooacilium Tritatiaum a Romania poatifieibM eerie arodo m fera» concessa fuerant; dummodo poataa a praedeesaaoribus Bostria, vel a noble praMovtim la hoo Vaticano concilie etiam eiae speciali derogatione revocata non aint. Insuper vestigiis preodupesMram nostrorum Gregorii XV1, Urbani VIII·, et dementia XII· InhaerentM, omnia et cingula privilegia, facultates, et induite vivae vooto oraculo ouioamque ordini, congregationi, societati, et instituto huc usque impertita, pariter pro foro interno et externo revocamus.

Caput II.

Cum privilegia, quae nui religioni concerna sunt, ad alias quoque religiones per communicationem extensa habeantur, ex eo potissimum factum Mt, ut illa passim cumularentur, ao ex eorum multitudine dubia orirentur. Nos igitur maxime cupientes, ut in posterum privilegiis congrui sint limites, modum ipsum ea acquirendi per communicationem quoad futurum omnino abrogamus.

Quo vero certa norma habeatur eirea ea, quae iam regulares utriuaque sexus obtinuerunt, declaramus, in communicatione/ vel generali' conceasioae haud intelligi comprehensa privilegia, quae aiiouiua praaiudicium involvunt, aut sunt aliis onerosa, vel quae raro conceduntur, aut iurisdictionem ordinariam episcoporum laedunt, etsi clausulis, uti aiunt. C praegnantibus muniantur. Pro istis enim specialis, expressa, ac directa concessio requiritur.

Hanc declarationem extensam volumus etiam ad privilegia, quae conceduntur ad instar alicuius re^ ligionis vel instituti: ao decernimus per huiusmodi concessiones acquiri dumdaxat privilegia directo et nominatim concessa illi ordini, congregationi, societati, vel instituto, cuius privilegia alteri cum enunciate clausula od Mater concedentur, vel concerne inveniantur.'

Ceterum cum in privilegiorum interpretatione a nonnullis plura congesta reperiantur, deplaramus, regulares iis tantum privilegiis, induitis, et facultatibus uti posse, quae firmo aolidoque fundamento nituntur.·

Caput IIL

Gradum a generalibus ad particularia facientes, confirmamus, et innovamus quae pro regularibus, circa praedicationem verbi Dei statuerunt concilium Tridentinum Mp. II seca. V de Rs/brus., Gregorius XV const. *huenUMli,* et Clemens X const. Superno, sive praedicatio in ooclMiis, eivo Oxtra illas fiat; eaqno oipnia servari districte mandemus ab omnibus regularibus cuiaseumquo ordinis, congregationis, societatis, et instituti, quin eis ullo modo suffragentur quaevis privilegia etiam ia corpore iuris clausa et post concilium Tridentinum concessa, quibus derogamus ae derogatum mm volumus..

Caput IV.

Confirmamus, et, qnatenus opus sit, innovamus revocationem omnium privilegiprum etiam post oondtopoeittal cap. XV sera. XXHJ ooswÛb Trittatiai, qua statuitur, nullam presbyterum, etiam regularem, pome eoataioaM saecularium etiam ea-' cordatam audire. -Mimi approbationem ab epieoopto obtinuerit Quin immo daoOraimM, talem approbationem «m MOm, per quem regulares ipai iurtodietioaem ab. episcopis accipiunt ad audieadas saecularium oeafoMioahe: ae episeopoa eamdom potestatem habere in eoafemarioa rogularM quoad axcipisedas eoafaesiosM saecalarinm, quam habeat ia ipeos confessorios saeculares; ita ut oie licentiam quoad tempus, locum, ot personas coarctare, ooequa, etiamsi sine ulla limitatione approbaverint, ad examen revocare, ot ab audieadjs saecularium etiam aaeerdotuB' confessionibus suspendero, m repellere, ei ita in Domino revera necessarium eoae indicaverint, libero valeant. Attamen faoultatem confessiones audiendi omnibus simul unius conventus regularibus. adimere episoopi inconsulta s. sede haud poterunt. Meminerint vero oonfeeoarii regulares, eia omnino interdictum Mae saeculares etiam clerieoa non obstante quocumque privilegio absolvere a casibus, ot censuris, quas ordinarii sibi reservaverint, neque hanc absolvendi e praedictis casibus, ot censuris facultatem comprehendi in quacumque generali oonoMsiono. nisi de ea expressa mentio flat. Insuper rogularM omnes sciant, quoad facultates et indulta absolvendi a casibus, et censuris a sedi resefvstis etiam quoad ipsos a nobis provisum eue per constitutionem incipientem Aposlelk m sedis uvodanstioMt nuper editam.

Caput V.

Insuper revocamus quodeumque privilegium regularibus etiam post concilium Tridentinum quovis modo concessum administrandi saecularibus etiam clericis extra casum necessitatis sacramentum extremae unctionis, aut euoharietiao per viaticum absque parochi licentia; nec non indulta quoad sanctimoniales sanctissimum Christi corpus intra ohorurq, vel septa monasterii conservandil.

Caput VI.

Quoniam vero mhltis aliis privilegiis regulares uti posse putant presertim quoad facultates dispensandi super irregularitatibus, votis, ac auper aliis huiusmodi, omnes superiores generales etiam institutorum in quibus tantum vota simplicia emittuntur, et aliarum piarum congregationum, quocumque iidem superiores nomine appellentur, huic apostolicae sedi infra annum ab absoluto concilio exponere debeant privilegia tam generalia, quam particularia, quibus propriae religiones sive quoad anos subditos, sive quoad saeculares potiri existimaverint, omnino tamen expunctis et deletis iis, quae a sacro concilio Tridentino, a Romanis pontificibus, et a nobis revocata sunt. Ipsa vero apostoliea sedes super privilegiis, quae abrogata adhuc 'uon sunt, decernet quod opportunum existimabit.

Caput VII.

Privilegia vero perbonalia, quae religioai particulares obtinuerunt, sublata inteiligantur in iis, quae obedieatiae, disciplinae, et Observantiae regulari, ae vitae communi conformia non eunt.

Caput VIII.

Omnia quae in hac c<m«titutione praefinita quoad revocationem et interpretationem privilegiorum inveniuntur, extendimus etiam ad instituta

ı Const. Ao w mm *paoliftx* S inld less.

" Const, alias felias rseordotkmw M feeomhris 1*81 ; st alia versis Uele* ineipiaa. sub Sata tt aprilis iSM.

• CosaX fonamae neMV** Msuaiti ITM

› Cena. TrM. sees. XXV Ae Ragul sap. X.

vatorem siaspMam alligga pte* eoagraguttenee, A ri que* privilégia ipe* institut·, M eeagrogatiOMe «x tpwMi induite ebttemrtet

Haee valus··· etqae mandamus, nea obetaaiibu» sensritatioeibas spoetoHri· aive goMaaUbua, rive spasiaMbus, «Siam la naivsreadibua, provincia Ubas, M ayaedalibus oriMilüs editia, h « mb ordinattonlbU, regalia, statntia, M ooaaaMediaibas •dam ImmemorabiHbM ediusque ordinb stinm nreadioaatina·, soagregaHonia, sedotatis, M testitud, isramoato qsoqne, eosfirmatios· apooteHea, val qusvis imitât· alia -roborati·, privilegii·, M teduMe etiam ia «ergata taris «lanata, a^ Mtath apeetnM* lai eontreriam premniiawum queesefinlibM eaaaaaate, uniraiMit, teaavatfa, qaamris •pacifie*, M individu* mantiOM dignis, qnibus uanaibus, M aiaguHa iDerum taawribaa praoseatibes pra iaaartte habontM ad praawiMwa· «fleetum, •pMiaÜtar M expreero daragaaaa, eeSerisqae aoatrariie quibaseua^uo. Bt haae derogatoriam ad MBBM MaatitatiMM·, quao is bee Vatfaaaa goasrali •osetHe quoad. regular··, alieeqao reügieoe· qaaaoumqM adita faerist, sxtsadimna, ne extensam mm declaranto*.

V.

SCHEMATA CONSTITUTIONUM DK REBUS POLITICO-ECCLESIASTICIS

I.

Decret·· de verbi Dei praedieatioue et lutraetiene rallgioaa Ubere exereeada.

/tewnotaada.

In perquirendi* et atabiliendi* iie, qaae ad genuinam inter ntraœque poteetatem rationem «pectant, oommiaaioni politico - eeeleaiastioa· ante omnia boo incumbebat, ut ecclesiae plenam perfoctamque autunomiam in exercendo magiatorio ano •aaereret et tueretur. Hoc autem fieri non poteat, niai omni* ingerenti* civilia poteatatia in boc exercitium tanquam indebita reiiciatur, in qu* tanto plua pbriculi apparet, quod a libera verbi divini praedicatione et inatruotione religioaa omnia Uber* actio ecclesiae incipit, at inauper salua populorum tanquam * radice et fundamento non param dependot.

Verum nemo eat, qnem lateat, plurima bao noatra praeaertim aetate tentât* fuiaae ad libertatem illam neceeaariam in praedicando verbo divino et inatruotione religio·* restringendam aive legibna iniuate et uaurpatorie conditi·, aive via facti violentiis contra ecclesiastico· viro· procedendo, qui intrepide tt aine respectu humano veritatem, ehriatianam traderent. Statuente· enim quoddam in· •upremum inhaereo· laicali potestati invigilandi pro omnimoda aalute publica, et aub praetextu ne quid contra pacem civium quoad fidem diver·· confitentium fiat, aummi moderatore· rerumpubliearum non dubitarunt edicta proponere, quae vel materiam praedicandi attingunt (ex. gr. prohibendo ne de quaestionibua controversi· tractetur), vel person·· praedicatorum ex. gr. excludendo familia· religio···, vel tempus et locum praedicationi· ex. gr. prohibendo, ne diebua ferialibna praedicetur, vel ne aub diu. Et quoad instructionem religiosam iidem aui iuria esse censebant, non aolnm statuere tempua, quo catechiamu* tradendus esset, sed iam cateehiamoa ipso· etsi non praescribere et approbare, tamen propria auctoritate in «chelas inducere, nec non examina puerorum de rebns ad religionem pertinentibus inatituere. Denique oonatat non raro eveniaae et evenire, ut praedicatore·, qui in exercendo miniaterio auo cum aliqua libertate agunt,' coram tribunalibus civilibua vocentur, manuscript· sua tradere, inquisitione* indignas subire cogantur •X sententia indicum laioorum, et secundum lege· saepe in hnac specialem finem conditae poenis mulctiaque. afficiantur.

Quae cum ita sint, necessarium et valde opportunum videbatur, ut voto exarato de statu rei ia diveraib orbis ehriatiaai regionibus quoad haao materiam vigente, decretum proponeretur de verbi Dei praedieatione ot instructione religiosa libare exercenda. Non aolum enim constabat consultoribus ox cognitione modernae logiriatioai· - paene •biqae terrarum introductae, ininatitiam illam, qna‹ ooeleeia Ubertate ana aativ* M divinitua collât* veritate· ohristiaaam praedicandi et donandi privata eat, paene uiveraâlam aeae, aed etiam in boe conveniebant, iaiastaa lege·, setioaeoque bae *peotantea. quamvia secundum temporum M looeram varietatem diversas, oommaai tamea falso isti principio inniti de suprema poteatatia civilia cupra ecclesiam tam legialativa qnam administrative auctoritate. Insuper triatiaaimoa effectua perpendendo· mm cauebaat, qui ex hac ingerentia civilia auctoritatis indubitanter enascuntur: despectio auctoritati· eccleriastioae, et contemptu· cleri, vilipenrio verbi divini, labefactatio fidei et corruptio moram.

Hia praemisaii, facite videtur, quibua motivia et rationibua innitatur aequana forma decreti, quae, ne nimia generaliter materiam auam tractet aicque practice vaiore destituatur, pronuntiato solemniter iure divino oceleaiasticoo foinm auctoritati proprio doctrinam ehriatianam praedicandi diveraaa maximi momenti usurpatione· civili* potestati* nominatim perstringit, et episcopia graviaaimum anum officium inculcat, ut non minus fortiter qfiam prudenter pro tuenda hao libertatis ocolMiaaticM parte laborent, ne. ut dicit Apoatolua, .verbum Dei ait alligatum* ; non aolum reeiatendo omnibua abnaibua * guberniis civilibua' contra libertatem praedicationi* et inatraetioaia chriatianae attentati·, eoaque pro poaae derogando, ita ut ab ipsis unice pendeat, statuere, quid, M quomodo, et a quibus praedicandum ot oatechiaandum ait ; sed etiam defendendo sacerdotes propter recte administratam verbum Dû vexatos.

Etytrifur dserstam.

lean· Christa·, Filin· Dei, priusquam ad caelum aacenderet, apoetoloa, atque in eorum persona futuro· etiam eceleeiae pastore· alloquena, ea protulit memoranda verba : .Data eat mihi omnis poteataa in eaelo et in terra; eunt·· in mundum univeraum, praedicate evangelinm omni erecturae, docentes eas rarvaro omnia quaeeumqne mandavi vobis. Et eoee ego vobiaeum anm omnibus diebus uaqae ad conaumationem aaeculi*1. Attamen quaedam huina aaeculi potestate· iatud eccleaiae magisterium nutui, m imperio auo sabiieere arbitrantur, •t vi propria abutent·· de Christiana doctrine tradenda, deque verbi Dei praedicatione edicta, proponere atque examen et indicium instituere, libro· pro religiosa instruction· aive prohibere, rivo adprobar·, rive etiam in achola» tamquam normam inducere, et sacri· «celeria· ministri·, qni pro Christo hoe munere funguntur, Irge· imponere, immo st poeaas temere audent irrogaro. Itaqao oeeumenio· synodus huic tam manifMtao tsmqne

* KMth. asp. M, v. 1». », M lu » a 1«, v. 1A

M*

gravi iniuriao, quantum ab ea tari pavait, obviam ira capiens, hortatur spiseopoe ornai studio m oontentions curare, nt magisterium sibi a Christo concreditum in tota aaa. libertata oaaaarvaat, et ae ideireo a nemine, val potontisoimo, minima en parte laedi patiantur. Meminerint erga ad ee iaatammodo' iu ot offioinm partiaara qua statuant, qua ratione et methodo, quo tempore et looo paeti in fidei rudimenti· edoceantur, a quibua ad· pietatem, omnoque religionis exercitium informentur, ot quinam catqehismi aliiquo libri in eorum oins generis institutionem adhibeantur, ot pariter a qsibus et quoties populus ehristianus et dootriaa religionis erudiatur, spiritualibus exercitiis sacrjsque missionibus in fide magis magisque confirmetur, atqae bonis moribus imbuatur, et quas denique materias tradtare, quemque modum servare 'ii debeant qui praedicationis munus exercent. Cum vero ea decreto concilii Tridentinil praedicatio verbi Dei nulli permittenda nisi quem ipsi norunt, eaveant ne indignitatis et potestatis episcopalis detrimentum ii quos ab utroque clero, seu ex propria seu ex altera dioecesi elegerint, arbitratu laioalis potestatis repellantur.

Quamvis agitur in hisce ecclesiae iuribus tuendis maxime opus habeant prudentia, fortiter tamen, si necessum fuerit, in Domino resistant, et ab humano quodam respectu permoti vexatum nullum sacerdotem sine defensione relinquant.

3.

Decretum de libere exercenda eeeleaiae potentate.

Cum potestas ecclesiae, quam Christus Dominus suo sanguine fundavit ex ordinatione divina, et canonicis sanctionibus omnimoda gaudeat libertate, cumque propterea in edendis fidei decretis, necnon in promulgandis sive Romanorum pontificum bullis C et constitutionibus, sive pastoralibus episcoporum literis, sive in suis exequendis iudicialibus sententiis, sive denique in aliis quibuscumque ecclesiasticis ordinationibus evulga»dis nulli saeculari auctoritati obnoxia sit, sacro approbante concilio, omnes deminioi gregis pastores vehementer admonemus, ne ipsi, quibus docendi munus est demandatum, quod attinet ad Reptam *pheitim,* quantum fieri postit, fideles ignorantia laborare, erroribusque hallucinari sinant; ne, qui'alios'in sua iustitia confovent civilibus guberniis ad illud lege adeerendum, ansam dissimulando praebeant; ne denique, id semel ausu temerario adiudicatum, silentio excipiant Error enim, cni non resistitur, adprobatur Caeterum si sanctae Romanae aedi, evenientibus casibus et necessitatibus, de huiusmodi iurinm exercitio principibus civitatum sub quibusdam peculiaribus conditionibus quid relaxare visum fuerit, eurent ne quis, D eiua obsequens benignitati, id cee imperii maieetati «μ λ Ϊμ ΙιΙλ · inhaerens, unquam agnoscat. Secus namque ecclesia, quam Christus voluit ease dominum. efficeretur ancilla

Praeterea probe dignoscentes maxima bona, quae ab ecclesiae libertate, et mala gravissima, quae ab eius servitute dimanant, omni commendatione dignos eos principes osse decernimus, qui liberam omnem ecclesiae actionem relinquere, atque adeo devotum submittere studerent obsequium. E oontra, canonicas confirmantes poenas adverras ecclesiasticae libertatis vietyapeea irrugatas, eae gravissimi ȿ prehendimus, qai, aut falsis doctrinis, sui nimia dominandi. cupiditate permoti, iHam impedire praesuenst. Btenim et Christi voluntati resistunt, ot nanti spiritum, terrea» caelestia rabüctunt. Neque aptem, ad lfeyfaas *plaeitu»* statuendum, ex eo dicant induci, quod ab indefinita ecclesiae libertate respublica detrimentum caperet. Id enim fingitur potius, quam reapse timetur; non iure, sed ininria maxima praepeditur; itaque praetextu cuiusdam vitandi mali, mala voro gravissima non modo ecclesiae. sed et ipsi reipublieae necessario efferuntur. Ubi enim eccleaia in servitutem redigitur, ibi eius potestas despicitur, populorum fides ditabitur, Dei oultns imminuitur, bonique mores in deterius commutantur. Quod si forte aliquid difficultatis vel incommodi suboriatur, meminerint, fidelibus cunstis, multoque magis christiania principibus ad sanctam Romanam sedem aditum patere semper, quae, cum sacerdotalis ait mater dignitatis, ideoque ecclesiasticae magistra rationisl, opportune providebit

Tandem omnes christifidelee admonitos facimus, ut obligationis vinculo se obstrictos retineant ab legibus, aliisque quibuseumque ecclesiae dispositionibus, ètiamsi in singulis provinciis Christiani orbis, ob aliquod a civilibus guberniis intermissum obstaculum, earum solemnis promulgatio facta non faerit; dummodo tamen sufficientem eiusdem notitiam, iuxta modum ab ecclesiastica potestate statutum, acqusiverint Iuris enim solemnitates, sapienti consilio pro maiori animaram bono introductae, verti in earum damnum non debent; verterentur autem certissime, si quotiescumque servari non possent, frustra leges suas iuberet ecclesia.

3

Decretum de bonis ecelesiaatieie, deque eorum Ubera admInIstratIone.

Prasnotanda.

St quod omnes concedunt concilio Vaticano de relationibus inter iitramque potestatem, civilem et ecclesiasticam, loquendum est, tum de bonis ecclesiasticis· aorumque libera administrations' sine dubio tanquam do una ex materiis principalioribus tractandum erit. Postulat hoc rei summa gravitas, postulant errores funestissimi, qui circa hanc rem 'etiam inter catholicos palam versantur, postulant innumerae, quas ecclesia in suis temporalibus patitur, iniuriae. Quamvis enim ad fines spirituales obtinendos unice fundata sit, tamen in hoc mundo constituta bonis temporalibus omnino carere nequit ad ministerii sui officia caritatisque opera implenda, idooquo nullo non tempore ius sibi vindicavit bona temporalia et possidendi, et libere administrandi. Quod ius cum per longam saeculorum seriem communi populorum sensu confirmatum atque etiam legislatione sancitum fuerat, primo eoque gravissimo vulnere ictum fuit per insana sectatorum eextideoimi saeculi .principia de ecclesia invisibili. Accesserunt deinde falsa politicorum commenta do iure potestatis civilis circa sacra eiusque dominio eminenti, cui etiam bona ecclesiastica, eiusque administrationem subiecta eoae volebant. Et quod theoretice stabilierunt, id e moderatoribus reipnblicae etiam ad praxim deductum eat, aneam praebentibus grandibus istis perturbationibus ot innovationibus politicis, quarum nullam sine aliqua spoliatione bonorum ecclesiasticorum evenisse con•tat. Eoque iam res devenit, ut, qnocunqne oculos quis converterit, ibi Içgea usurpatoriae et ininstae vexationes quoad temporalia ecclesiae ei occurrant,

‹ Sms. V cap. S.
v Conc. Kphosinam.
* Decr. 1. Tit. X. cap. 3.
* Pelii III, diet, tt, eap *Errer.* [In los. dt, non Felici·, sed Innocenti; verba sunt, qua· fers «odea leguntur sab Felida nomine c. 66, C. II, qn 7.]
* Qnillslum· Vindoelaead· ορακ. VI, 'peg- sdit. 8lr' mood. 1610.

1 Carols· Vaguas, Orat cap Λ ·MM·η··> diet. 1» (cap. »|·

te hara ipea in meltie fegUnfbne, nU nate* «n* fi magno papnlorum emelumeato opulenti·, et iam divitiis abundaverat, nd tantam aagastiam et imme penurtam redactam, ut Lanari iaatar do micis a tabula divitis spnliaais cadeatibas vitam miseram trahere videntur; ubique autem guberniorum vio ot arbitrium ia bona «cclseiastioa eorumque ad-miaiitratioaem valeat, novneque lagielationra ramma tua auctoritate adiaveat, quidquid acer-bissimae ecclesia· et Chriati hratra adveresu aam «iusqne libertatem atque existentiam perpetrare conantur. Maxima igitur ia omnibus. his, aienti fieri solet, ubi iniustitia dominatur non solum per-turbatio. sed etiam, si quid iuâs ecclesia retinuerit, nec stabilita· buiu· iuri·, nec sécurité» poraeaiioni·,' cum quovis, dio vol nova logialatione, vel aperte vi tolli et 'abrogari possint, quae· brevi tempero antea sancita fuerant. Negari quidam non debet, in multis adhuc civitatibus ius eccleeiao posaidendi, B et temporalia sna administrandi rati haberi, et ex-pressis verbis per legislationem declarari; sed logjz bus particularibus et diversi· clausulis in.hfinc modum ooarctatur et restringitur, ut declaratio illa fere iDueori· fiat, et quod in principio conceraum fuit, in praxi evertatur. Id quod etiam in illi* civitatibus fieri cernimus, quae conventione· cum ·. «ede inierunt. Nulla est conventio, in qua iu» ecclesiae quoad bona sua non solomniter proclama-tum et circa capita maioris momenti, de quibus in praxi agitur, stabilitum est; et^*men «i penitius rerum status inspiciqtur, mille ordinationibus a guberniis ad interpretationem et exorationem arbi-trarie factis tanquam totidem vinculis ius illud captivatur et in angustiam redigitur. Quo fit, ut merito dubitari possit, sn (practice loquendo) non tolerabilior et praeferenda conditio ecclesiae in istis civitatibus et regionibus (de Anglia et America C septentrionali loquimur), ub(ecclesia per potestatem civilem non est recepta et specialiter approbata: ibi enim quamvis iure personae moralis pro suis institutis et piis esusis nullatenus gaudeat, atqu· quidquid acquirit et possidet, privati hominis no-mine acquirere et possidere cogatur, tamen ab omnium legum exceptionalium praeiudicio liber· eat. Caeterum fere innumerabilium usurpationum et iniuriarum, quas eecleaia in bonis euia tempo-ralibus patitur, unus communis fons: denegatio plus minusve aperta divinae eius institutionis atque ideo contemptus iurium, quae necessario ex hao institutione nascuntur. „Non agnoscitur, ut debet, ecclesia ut vera perfectaque societal * divino Auc-tore auo constituta, quae nullis circumscripta regio-num finibus, nulli etiam subdatur imperio, suamque potestatem ac iura ubique terrarum in hominum aalutem ubique exerceat"1. Sed ex fala* illa doc-D trina omnia mala derivantur. „Ecclesiam in im-perio civili tanquam collegium qnoddam exister· nullisque proinde pollere iuribns, praeter illas qns· concessa illi sint et attributa · civili potestate"*. Hano enim solam omnium humanarum rerum su-premam et absolutam dominam «t moderatricem case volunt, ita ut deficiente eius adprobatione et confirmatione, nihil extet iuri·, neo non ab ipaa singulorum iurium fine· definiri debeant. At ram summa iniuria talia · moderatoribus reipublica· civilis praetendi olarissim· evincitur. Nulla enim adprobatione humana opns habent inra divinitus collât·; societas civilis secundum Christiana prin-cipia ordinata non potest denegare iura quae di-cunt corporativa singuli· institutis ecclesiasticis, eod habet etteinm propriam et mnnifeetnm legibns raie providendi, ut bura tat· tam ab «Mirata nte-veresùi, qaam a siaguEs -eius factitati· /caaaaira oroetis libaro rurari praeiat, rai efficio sati·-fadrado m· alitor agit nrga oeclnoiam quam ipai ·gradum arga quamenn^no alium, coin* tara ao-qniaita ex inatitia tueri nt coafirduuo taaotar.

Qnibna omnibas ban* at maturo perpoaaia vo-toqae desaper diligenter exarato, ram nnUnm iam dubium rolinqneroiur, d* hae nostra materia a ooncilio oeenmonico in speciali deoroto loqnondam ·eoo, haec sola qaaeatio agitabatur, qaa ratio*· boo conficiendum sosoi. Queo principia igitur a qni-bns proficiscendam, convenit inter oonsaltores, qbia ad fidem pertinent, ideoque ad decretam dogmati-eum do eecleaia aummario tantam ea repetenda, nt statim prineipibn· ot summis civilia roipublicae moderatoribus inculcetur obligatio ius illud oeolo-siao nativum temporalium rerum dominium habendi, XÙaque bona libor· administrandi*, agnoaeradi om-nique studio tuendi. Deinde ut baec obligatio modo magis concreto dilucidaretur, indigitandum esso quibus quasi partibus componeretur, ot postu-landum ut iura personae morali* sive universitatis omnibus ot lingulis ab oooiosia, sive «rectis, sive approbatis institutis concederentur, sino civilis po-testatis speciali induito vel confirmation·, et in hoe loco, non inutiliter recenseri aominatim instituta illa ecclesiastica, quae hio consideranda sunt, nt fabricae, beneficia, mens·· episcopales, domus reli-giosae, seminaria, scholae, hospitia, sodalitates, fundationes speciales omnesque aliae piae cane··. Et quia nulla re tam manifeste et insigniter sacrum ecclesiae ius circa bona sna violatur, qnam nefa-riis istis spoliationibus, quae ultimis praesertim temporibus passa est, necessarium consuere con-raltores, ut contra hanc atrocitatem patres vocem tollerent, minitando iam ecclesiasticarum censura-rum poenaa contra bonorum ecclesiae usurpatore· decretas, nec non testimonio historiae comprobando, ne temporali quidem commodo civitatum banc sacri-legam violentiam inservis·*, immo insto Dei iudicio in contemptum et damnum ipaorum principum iurium vertiaae.

Porro quia usurpationis gubernii, civili· circa bona ecclesiastica plerumque sub titulis speciosis iurium circa sacra et officiorum curatelse exercen-tur, ideo visum ost admonere principes, ut valedi-centes his falsis doctrinis se abstineant ab omni indebita immixtion· in administrationem bonorum ecclesiasticorum; non leges ferai t, quibus aut om-nino certae acquisitione· ab ecclesia titulo gratuito vel oneroso fieri vetentur, aut irritentur, quae sine speciali confirmatione gubernii civili· fiunt, non prohibeant collecta* pro causis piis, neque propria auctoritate tributum imponant pro comparandi· iis, quae ad cultum divinum necessaria aunt. Item etai ex conceuione ecclesiae propter subsidia tem-poralia illi praeatita partem aliquam in administra-tione bonorum ecclesiasticorum habeant, tamen meminerint non tanquam domino· se gerere, aed adiutorei, salvia semper episcoporum iuribos oano-nicisque ·anotiooibu·.

Haec omnia principibus cum spostolica liber-tate, quae «aae decet culmen ecclesiasticae auc-toritati· in concilio oecumenico repraesentatum, dicenda rati rant consultore·. quidquid de cetero fiat de eventu et successu admonitionis. Sperandum utiqae fore ut debita veritati· revelatio solemnis-qne patefactio aculeum quemdam relinquat ia ani-mi· non pronus obdurati·, et ud maturiorem rei

› Alloe. uartiMimi doatiai aostri di· IT dema. IMO.
1 Ibidem.

› Cf. «jlk ρπφ. XXVI.

perpensionem- . «itet ingenia go· omni raritati· a Mod· carentia. » quoad alioa^ui InmA^veri- 'tati· Oculoe andi miaarn obstinajata tetentionam prpMefaraat, non eat impadieadum, quü oraonte divina· .sagiaajire ad'indicium eis flaat, quia iam inexcusabile· apparent.

Deniqae neoaasuridte videbatur ebnanltoribns, at etiam nniveraoa pnatoree concilium da gravis-simp officio admoaerat, at strefiai at intrepidi Cesqnt non' aolnm in asserenda, »ed etiam in via-dtenada otretinenda bonoram ecelMÎMtieqrnm tam proprietate quam administration· libdra. Liquat antes anteerrimam conditionem, in qua nano t»my paria aeelaaiafc p|ane ubique tarraram gemar· vij-,'damaa, stentyapa ex parte ab imperqndi oupidioe moderatorum teqili· reipubljoae, ità altera ex parte Ab inertia at igaavik rectorum eceleaiae originem, trahere, qui Imteemore· muneri», tfni teiustitiae anai· fronte apeata resistendi interdum silebant, abi tempus erat loquendi.

Stqmiitr rtecretaa».

Quamvis eocleaia Dei hoc mundo, cuius figura praeterit, utatur tamquam non utaturl, ut haereditatem peraequatur incorruptibilem, et incontaminatam, et immarceicibilem, conservatam in caeli·*, cum tamen ad officia miniaterii sui, charitatisque opera adimplenda terreni» opibua carere nequeat, •acri approbatione concilii, cuncti» ebrisfiani» populi» declaramus: eidem eceleaiae, utpote perfectae societati, iua proprium ac nativum inease temporalium rerum dominium habendi, suaque bona libere administrandi. Et proptereaquod, ut inquit sanctus Leo Magnus*, .regibus et principibus potiaaimum collât* ait potest·· ad praesidium ac de-'fensionem unius verae ecclesiae catholicae**, ius hoc agnoscere, tuerique omni cum atudio tenentur; eo vel magia quod ait eia firmissimum quoddam munimentum, pauperibus egestati» qolatium atque subsidium, necnon veram communia prosperitatis fundamentum.

Igitur non pro ecclesiae, bopo tantummodo, aed et pro emolumento populorum ab iis etiam atque 'etiam reposcimus, ut iura, quae dicuntur universitati·, sicuti oportet, ceu sacra et inviolabilia recognoscant. Quamobrem Otnnri et singula, sive •recta, aive adprobata ab ecclesia instituta, scilicet eius fabricae.'beneficia, ipsaeque episcopales mensae. domus religiosae, seppnaria, scholae, hospitia, sodalitates, fundationes speciale·, omnesque aliae piae causae iuribua propriis gaudeVnt personae morali», quin civilis potestatis specialem concessionem, aut confirmationem obtineant. Atque in ii· adminiatrandis disponendiaque neque canonicam epiicopopim auctoritatem ao tutelam impediant, neque quocumque sub titulo ant praetbxtu ius imminuant. quod sanctae Romanae sedi, pro summa qaa in universam ecclesiam auctoritate pollet, omnino remanere debet, atque pro temporg ac conditione libere exercendum.

Insuper renovantes censuras, quM sacri canones, et praaeipue Tridentinnm concilium adversn· bonoram ecclesiMticoruSns^irpatore· decreverant, principes serio «dmonesuu·, nt ab nefaria illa expoliatione se abstineant, qna bonis suis, temporibus praesertim ultimis, nonnisi per iniuriam privata fuit •oelesia: eo vel maxime quod nescii aasa nequeant, per huiusmodi iniustitiam bona haec impiorum aviditati praedae facta, quin immo iusto indicio Dei turpiter dissipata fuisse. Intalligant semel prin-

pipw ab mM» Dai haneV ipaipai· Mariam, \daade· potentiam progra^i, at tear nrt^ata, taw' pabltt· iurk datera, aaqae dalendo nnttenam deniqaa susqu· deque vertere aoeiatataa·^

i Deted·. ad^baqm·· eos, ·· fate·· aaqaantar doctrinas da tu*bus qha· appellantur insacra, deqn· oargtetea officii·, qaae propria libi vindicant apotoritate, qnaequa exereoqte·. dnm ecclesiae iara ae privilégia mitiorum conoedare oatantantSquamcutqqUe liberam bonorum eecjeeiaetiaarum tire ad, ntinistratiooem, aire dis^oaitipaem, •ire' indicationem ei daimare. totamqua eina actionem nutui •rbitrioque eue subiioere praesumant. Civilis nstpque potestatis eat „ecclesiae formam seqbi/non ,gi tiumanitn· stabilita iur'a sequenda praefigere*;** Qnod. M vero principe· civitatum ea vel pro sua pietate subministraverint, quae varii· çeclèêiae n«r coitatibn· ac officii· requirantur, partem aliquam in hisçe boni· administrandis, aienti ali··, ita M in potieram concedere utique poterit ecclesia. dSS modo tamen non tanquam domini »e gerant, eed ad|u*ate·. ealvte temper epiicoBoruœ iuribua ca-^ Dooicieque «anctionibua. Pariter? ne pro iie cotnparandia, quae rqjigioqù oultuf expostulat, tributum eftibua aine ulla imponant ecclesiae interventione, perinde ac ai hie ipsa non haberet, ea a fidelibus exigendi, quibua sibi prospicere possit. Neque collectae prohibeant, quales institui ox antiquissimo more solent, quibus Christi fidelium chantas excitatur, ut quisque in ecclesiae bonum pro suo arbitrio conferat stipem suam. Postremo, ne leges' ferant, quibus, aut omnino certae acquisitiones ab ecclesia titulo gratuito vel oneroso fieri retentur. «at*>qaltem irritentur eae. quae sine speciali gubernii saepiaris confirmatione fiant. Etenim quantumvis ecclesia, quando tempora urgeant, in suis convertendis bonis in reipublicae necessitatem aliena nunquam fuerit, nihil tamen de iuribua · Deo sibi concrediti» renuntiare sine eius gravissimo contemptu potest.

Nunc ad universos fidelium pariores nos convertentes, eis districtissime iniungitnus. ut non modo in dtiserenda, aed in retinenda etiam, ac vindicanda bonorum ecclesiasticorum «eu proprietate, •eu libera admipistratione, memores officii sui. strenui sint omnino, msximeque intrepidi; illud perpetuo, ob oculos habentes quod ab hac deperdita f libertate spiritalis procuratio saecularibus potestatibus obnoxia fit, atque ipaa tandem ecclesiae existent!· in discrimine ponitur.

4

Decretum circa iurtepatronatu» exercitium.

Pratnotaitda.

Consuerunt consultores, quibus id muneris in innetum erat, ut de relationibus inter utramque pote•tatem per concilium futurum oecumenicum rite ordinandis examen instituerent, maximopere ad hunc finem obtinendum convenire, ut de exercitio iuris quod aiunt patronatus sermo fieret, ex hae praecipue causa, quia non pauci abusus, qui temporis decursu in hac re irrepserunt, iuri eqcleaiae circa liberam beneficiorum'collationem grave damnum intulerunt.

Sunt autem iura illa, quae patronatus vocant, indulta et privilegia, quae in grati animi testimonium ecclesia viris de se bene meritis concedere solet; et sane magnam utilitatem procurare possunt, cum gelum addant potentibus et nobilibus generosum erga matrem ecclesiam animum in suppeditandis mediis temporalibus commonstrandi. Bed

\ ' I Cor. Vil, SO.
/ « t f*«tr. I, 4
t Xj»«t. tea.

› FsUx ΠΙ «4 Zaa···· iasf. (late. T V. t. 17B.I

oorum ti^ctussperaodus, ai te*A neficia n«a auctoritate dispoa.J

' iis exercendis canonicae sanctione·, quae da collatione beneficiorum apint. adhmusaim observantur/

E contrario «i iam illa e» despicientia canonum fit magis ip fraudem legis, <4 satisfaciendum •oli· pmprii· commodis, et imperantium cupidini exercentur, tum certo' non ad aedificationem, sed «d. destructionem. sunt, et non parum Aalent ad labefactandam dpciplinaju ecclesiasticam- Impeditur enim, quominus dOjniorea ministri provehantur;* ét prsêfiçiuDtur gÀgibus' pastor·· non secundum . cor DeL aed spiritu saeculi pleni, et tnagis quae sua, çpam quae Christi sunt, quaerente·.

^t revenT Ua factum es··. ut i» dictum fuit^ eatis constat. Falae enim principio inducti, quasi illa iura patronatus ex ipsa civi|ii^potestatis natura fluerent, diversas reipublicae civilia modera- (ores supremi leges et ordinationes stabilire ausi •unt, quibua justitiae limites excedentes certis ecclesiae turibus non parum damnisintulerunt. Non raro enim accidit, ut sibi usurparent patronatus iura. ubi nullus iam praesto erat titulus; vel impedirent liberum episcopalis/jurisdictionis exercitium in beneficiis conferendis, vel in ipsa canonica institqtione^, vel propria auctoritate examen instituMent, quod omnes subire cogerentur, qui ad beneficium quodeumque adspirarent, et de idoneitate concurrentium indicarent; vel exigerent, ut nemo nisi per ipsos approbatus sive confirmatus praesentari vel canonice institui, vel in realem beneficii possessionem introduci posset.

Quibua malis ut conveniens remedium paretur, videtur consultoribus maximopere expedire, ut ante omnia, quae natura et indoles iurium patronatus sit. enyucietur, et falsum illud principium redarguatur. quod ab imperio ipso derivatur; deinde ut principaliores abusus et arbitrariae ordinationes, de quibus eccleaiae querendum est. particulariter recenseantur et perstringantur. -

Admonitiones autem circa totam materiam faefbndas esse censent turn episcopis, ut pro viribus tollendis abusibus, legibusque iniustis abrogandis •illaborent, et in casu, quo nihil profecerint, opem et consilium s. sedis implorent; tum sacerdotibus, ne beneficiorum obtinendorum gratia iis. quae a guberniis civilibus perperam et contra canones statuta sunt, se accommodent, scientes, hoc ipso •e indignos et inhabiles ad quaecumque beneficia reddituros.

Sequitur decretum.

Christus Dominus, qui eccjasiam suam apostolis, eoruiuque successoribus regendam dederat. «on alii quam ecclesiasticae potestati ius est impertitus ad varia sacri ministerii munera, atque ad iis adnexa cuiusque generis beneficia eos adsuuiendi. quos ipsatnet idoneos, ac vere dignos diiudicaverit^' Verumtamen ad eos sibi facilius captivandos, qui in Dei gloriam animarumque salutem liberalitatis, et munificentiae opera praestiterunt, eo grati animi ergo pia mater ecclesia devenit, ut privilegia, quae iura patronatus appellari solent, sive generalibus canonicis sanctionibus, sive sanctae Romanae «pdis speciali induisent benignitate. £a autem quaenam sint. eU quo usque se ostendant, ad ecclesiam tantummodo, non vero ad civile· potestates, spectat definire, et a fortiori si civilia gubernia buiusmodi patronatus iura non ut ab ecclesiastica potentate concessa, sed rum imperio naturaliter copu^04, sibi tribuerent, alieni iuris usurpatores declarari damnarique mererentur. Porro in istorum numéro ii sunt profecto ponendi principes qui patronatus in ecclesii» sibi vindicant in quibus eo insigniti non fuere, qui de ratione conferendi bene-

tor» patmnornaa vario cireumabribere modo preeaumuntu^q* liborum Îu Sadietionia episcopalia axeroitium ia beneficiis conferondia. vel in ipeaiaetitution· oanoniAa divernis statutis impediunt; 4*i pro -obtinendis panoohialibus beneficiis examen ipsi instituunt aut «ordinant r fui tandem do habilitate, et idoneitate concurrentium iua dicunt, et postulant ne ullua. iiai per se ipsos adprobatus, et admissus, <uoL praedentari, vel canoiype institui, vel etiam in reflem oollati beupficii poooefeiouom valeat introduci. Cum Vero haec om^ja aliaque id genns si*t seapse valde iniurioaa; multemque allatura peruiciem, hinc sacri antistites dmni meliori trfodo adlaborabunt, ut principes ii ab incoeptis ultro continuandis abstineant, memores tunc eolum,. *ua quo'que iura inconcussa mapere. ai ung/tpsi aliorum. et occlesiafifpraosertim iura sacratissima re|ereantur. Postea, ai qua,- in hoc gravissimo religioni# negotio^ aui iuria parte fuerint nefgrie privati, eam cunctis j viribus recuperare nitentur, haud ignari, ubi mihistroram institutio, beneficiorihnque collatio imperantium cupidini .fit penitus obnoxia, tum demum e^fcleaiam ChriatiJ non Dei aed mundi spiritu informatam, omnem airain caelestem virtutem amittere. Nihilominus, quod Deus avertat. ei nihil inde profecerint, solemni imposita protestatione, totam oro medela afferenda cautam sanctae Ot apostolicae «redi remittant, eiusque decisionibus se plane con^fôfment.

Denique secundi ordinis iarerdotes monendi, ne obtinendorum beneficiorum gratia, civilium potestatum praescriptis, contra ecclesiae statuta, se audeant accommodare, scientes, boc ipsosad cuiuacumque^ituli. aut conditionis beneficia consequenda se reddituros indigno», ita ut niai poenitentiam egerint, ad nullum possint canonice institui beoeficium.

Decretam de concordati*.

Praenotanda.

Concordata et conventione», quae inter s. sedem et supremos reipublicae civilia moderatores ineuntur. maximi «ane ruommti sunt pro ordinandis relationibus inter civilem et ecclesiasticam auctoritatem. Ex quibus religiose servatis maxima in societatem bona redundant, praesertim illa concordia et pax tfrfer imperium et sacerdotium, quo maius at optandius bonum in publica mortalium vita excogitari non potest, id quod facile intelligitur. turn si ex quo fonte fluunt. respicitur, qui est mutua iurium utnusque potestatis observantia, et praesertim sedis apostolicae tanquam supremi harum rerum moderatricis; tum si quaestiones gravissimae, quae in concordatis tractantur \t deci dulltur. considerantur. Quamobrem cum magna promptitudino. praesertim hac no«tra aetate, a s. sede talia concordata eum principibus et supremis civitatum moderatoribus iniri videmus, et non raro inultum a es. canonum rigore remitti, cum omnibus concordatis, etsi in plrticulari multum differant, hoc tamen commune sit. ut concessionibus quibusdam et quasi privilegiis componantur, quae a s. sede ad exoptatissimam illam inter utramque auctoritatem pacem et unionem firmandam dispennantur. bed prob dolor! non raro accidisse constat, ut, quod tanta liberalitate a summis pontificibus indultum fuit, in damnum ec«h*stae per abusus civilia potestati» perverteretur, quae pro arbitrio suo alia addeie. alia demere, slin mutare vel perperam interpretari non vereretur Revera hoc ni >do res. quae in se bona est. m malum commutatur,

duth imperium civile sua solum oommoda in con-'a cordatis quaefit, et obligationibus per ea aqeceptis utcunque se subducétje studet. Atque ita fit, ut fel viri catholici, 'qui -alias bona ·ρηηοίρίη profitentur, saiprr in errorem inducantur, et qnae aolum abusui adseribenda, hape rei ipsi ilppUtaptea oon-cordata in genere perhorrescant, et abolenda esse clamitent, quippe qupe ecclesiasticae libertartjp nil nisi vincula et obstacula nominari debeant

Caeterum'moderni jolitici et reipublioae t^vilia proderatores saepe non contenti supeememoratis ausibus, ulterius istn progredientes concordatis ipsum fundamentum auferunt, negantes nullum titulum sufficere legitimum eorum exis^entiae patrocinari. Sequitur atrocissime haec bpinhx ut verbis sanctissimi domini nostri utamur. „ex falqa protestantium doctrina. ecclesiam in civili imperio qudddam veluti collegium existere. nullisque proinde pollere iuribua praeter ea quae concessa illi sint atque attributa B a civili potestate**1. Atque falsum hoc principium in pluribus iam civitatibus ad effectum foede perductum videmus, dum concordata vix solemniter cum s ss-de inita per comitia publica-rescissa sunt. Iiis omnibus rite perpensi» non longa deliberatione opu» fuit inter consultores, in speciali decreto de concordatis loquendum ease, sed hanc solum quaestionem sibi discutiendam censuere, quae in hoc decreto praecipue urgenda essent. Sunt autem, in quae convenerunt, sequentia.

Primum de concordatoruip natura et essentia tantum esse dicendum, qtiantui^ expediat tum ad commendandam summam eorum utilitatem contra eos. qui nociva et commodis ecclesiae ea praeiudiciosa esse clamitant, tum ad monstrandos iuris et aequitatis titulos, quibus innituntuf.

Deit.dc expressis verbia declarandum, ad aolum Romaqum pontificem, non ad quoslibpt antistites C pertinere auctoritatem concordata cum principibus ineundi.

Tum inculcandam esse concordatorum summam sanctitatem, inviolabilemque vim, quae nullam arbitrariam vel mutationem, vel interpretationem admittat. multoque minus abrogationem. Et ai eiusmodi quid factum fuerit, penes sumbios pontifices esse concordata -irritare, ita ut valor restituatur iuri communi secundum vigentem ecclesiae disciplinam, quod omnino locum- teneat in iis. quibus per particulares concordatorum sanctiobea non derogatum fuerit.

Et haec quidem principibus et rerumpublicarum summis moderatoribus applicanda esse-videntur; episcopi autem non sine admonitione relinquendi, primum ut pro sua parte exequendia et adamuasim servandis conventionibus satagant; et in casu, quo violatae fuerint, ad consilium s. sedis confugiant. D

SrqnitA· decretum.

Milita quidem eunt, ut inquit s. Leo Magnus*, quae pro' ratione aeUtum, aut pro necessitate rerum oporteat temperari in iis, quae ad generalem ecclesiae disciplinam spectant, quod a pluribus Romanis pontificibus, praecipue per aliquas solemnes conventiones cum saecularibus principibus pro maiori inter utramque potestptem concordia initas iure ac merito factum fuisse dignoscitur. Cpm vero in hisce rerum ecclesiasticarum adiunctis ab iis tantum peragenda suprema procuratio, quibas omnium ecclesiarum sollicitudo fuit a Christo Domino concredita; hinc etiam liquido patet non episcopis, vel inferioribus praelatu quocumque honore, vel dignitate insignitis, b dumtaxat pontilius praefatam .competere potestatem rsolemnes' cum, principibus conventiones ineundi, quae vulgo *concordato* appellantur. At non modo religionis, verum civilis etiam otainis, ac publicae privataeque rei intereat omnino, wt ei annota, at^ie intemerata habeantur. Principes igitur, eorumque successores ab iis semel initis tam arcto obligatignis vinculo detinentur, ut sine alterius partis consensu, aut re" aut lege, quidquam addere, auferre, interpretari, quovis immutare titulo,-^multoqup magis rescindere eorum nemini unquapi liceat. Quod si tamen aliquid sj^it 'ausi,...iure pollebunt pontifices eadem irritandi, propterea que in suam' redeundi plehissimam libertatem. Et siquidem per huiusmodi conventiones, peculiares quaedam in rebu» ecclesiasticis sequendae normae mutuo consensu decernantur, ea omnia, quibua derogatum non fuit, plenum robur habebunt, iuxta vigentem et ab eccleAa adprobatam disciplinam.

Atque ne salutaria remedia in morbum commutentur, epiacopi» loto satagendum animo, ut quae sancitae fuerunt conventiones, adamussim serventur, et in ecclesiae dedecus ac damnum nullatenus violentur; vix autem violatae fuerint, ab sancta Romana sede postulandum, ut pro summa qua gaudet auctoritate, quomodo se debeant gqrere. ipsa praescribat.

6.

Deeretum de admitutione adulescentum ad statum ecclesiasticum, deque eorumdem privilegiis, et immunitatibus.

Praenotanda.

Inter iniustas, quas hodie gubernis civilia contra libertatem ecclesiasticam frequenter exercent, vexationes, sane non ultimum locum obtinent leges et ordinationes 'Civiles, quae respiciunt admissionem adolescentum ad statum ecclesiasticum. In permultis iam regionibus vigent eiusmodi statuta, quae diversis modis nativum illud ecclesiae ius coaretant et restringunt independenter ab omni heterogena immixtion» eos ad altaris minieterium eligendi et deputandi. qfuoe ipsa per antistites suos ad hoc a Deo vocatos It idoneos iudicaverit.

Constat interdum a guberniis statui, ut ii tantum ad studium sacrae scientiae, vel iam ad ordines admittannir. qui in certis quibusdam scholis studia absolrerift. Interdum hoc sibi arrogant, ut ii» tantum ordine» conferantur, quibus ab ipsis titulus mensae dispensatus fuerit. Huc etiam referendum, si arbitrariae conditiones pro obtinendis beneficiis et muneribus ecclesiasticis ponunt, praeter illas, quae a es. canonibus stabilitae sunt.

Maxima autem difficultas paratur et iniuria infligitur ecclesiae hac nostra aetate legible istis, quae nullam a servitio militari exemptionem admittunt in favorem eorum qui clero adseribi volunt vel iam adscript· sunt.

Hunc rerum statum cum sedulo examini subiicerent consultores, facile sibi persuaserunt de magna opportunitate, ut concilium oecumenicum rem tanti momenti, et quae quasi nervum vitalem libertatis ecclesiasticae tangit, silentio non praetermittat Perpendebant enim in istis legibus et ordinationibus laicalis potestatia non solum gravem iniuriam inesae contra ecclesiam, cuius unius est de vocatione ad clericatum, et de idoneitate ad suscipiende munera ecclesiastica decidere, sed cum manifesto periculo animarum haec fieri. Multiplici enim modo vocationi divinae vis infertur; anentur a s. ministerio, qui maxime digni sunt, vel non tales accedunt, quales deberent/ cum vitae militaria ra-

1 *Cf.* Pii IX alloc. 17 deceeib. 1WQ *Moitié* fnsostasfue et sjillab. prop. XL1II.

* Kpist. 147 ad Hosticam spiseop. Narboa.

tione, spiritus clerjcalis vel rttingXgtur vel dam^A jiam patiatur. Caeterum Barbaricam quandam wn- tiunt hue leges vere ignominiosae hominibus christiania, quos in boc ipsorum paganorum borea confundunL quippe quiv sola duce ratipne, intelli- geYfcnt, a lege armorum eximendo* eaae. qui sacria operani navant.

Itatfue hia omnibus probe perpensis proponendam sibi ^duxerunt sequentem decreti formam, in qua.iusta principia de pleno ini^groque iure ee^^oleatae quoad electionem clericorum et ministrorum sacrorum enunciantùr, et .contra iniustas 1/^ea illud ius infringentes protestatio fit.

Insuper autem Visum eat consultoribus hac occasione utendum esae ad facienda ii» genere verna de privilegiis et immunitatibus clericorum; pauca quidem, ut ratio habeatur indolis aevi, quod, eum aegre induci possit ad bsttitiâm erga ecclesiam observandam, a nihilo nmgis abhorreat quam a B privilegiis ei concedendis; tamen nonnulla, nequis silentium concilii falso interpretatus in animum inducat, ab ecclesia non etiam hodie valde approbari privilegia, quae ex genuina et recta inter utramque potestatem relatione quasi sponte fluunt, et tanqusm finem ultimum, ipsius Dei honorem intendunt.

Sequitur decretum.

Ecclesia Christi supra firmam Petram, et apostoloruo) fundamentum constituta et plenissima libertate etiam in hierarchico regimine a fundatore suo donata, plenum quoque atque integrum iua ab eodem obtinuit independenter'omnino a quacumque terrena potestate eligendi, educandi et promovendi inter fideles quales, et quantos in opus ministerii, otticii. ac regiminis partem pro Dei ipsius cultu, divini verbi evangelizatione, sacramentorum administratione. et animarum bono necessarios, atque utiles ipsa diiudicaverit secundum perspectam Dei vocationem, sine\)ua nemo est assumendus, et secundum es. Renonum sanctiones. Perfecta enim societas, qualis procul dubio ea est ab ipso Christo Domino instituta, sine rectoribus, ministris, et cooperatoribus subsistere nullatenus potest.

Hinc omni ex parte iniusthsimae, sanctae matri ecclesiae maxime iniurioaae. nec non ipsi societati nocivae habendae sunt illae leges, quae sub falso titulo ac praetextu vel supremae in cives potestatis, vel publicae utilitatis, vel 'perfectae aequalitatis a quibusdam guberniis latae sunt, quae huiù^modi ecclesiae libertati in hac ministrorum electione, institutione, tituli assignatione, et ordinatione sive directe, sive indirecte adversantur.

Proinde sacrosancta synodus dum praefatas leges, ac statuta reprobat, et damnat, necessariam istam ac plenissimam libertatem iure naturali ac D divino «ibi concreditam restitui, atque in integrum servari expostulat: atque insuper inhaerens sacrorum canonum, ac praesertim con. Lateranensis sub Leone X| et Tridentini* decretis, quae etiam, si opus fuerit, innovat et confirmat, illas omnes ecclesiae. et personarum ecclesiasticarum immunitates, quibus Dei ordinatione et canonicis sanctionibus frui debent, nullatenus violari, et a nulla quamtumvis suptema civili potestate exturbari, vel pessumdari poste conclamat, ac praesertim quoad personalem illam immunitatem, qua clerici ab onere subeundae, exercendaeque militiae eximuntur, quae profecto sine naturalis iuris, et aequitatis violatione abrogari non potest1; qui eoim a Domino io sortem suam vocantur, et divino servitio sunt mancipandi, neo .debent nec possunt se negotii» saecularibns implicarel et omnibus omnino- muneribus excusantur, ne sacrilego livore quorumdam a divinis obsequiis avocentur*; magis siquidem.interest praeliare praelia Dqmipi quam hominum; magis pro aris quam pro focis dimicare; magia ecelesiae, religioni, ot animarum .bono quam dominis temporalibus* inservire, sicut caelestia terrenis,, spiritualia bona atque emolumenta temporalibus longe ahthpdneoda esse catholica fides satia abunde coh^ monstrat.

| Sees. IX.

1 Seu. XXV cap. 90 de Reform.

* Ex proposit. XXX11 in Sylhbo damnata.

7. S

Decretum de clericis qui in scholis qnae* a gubernio pendent, allqwi funguntur munere.

Praenatanda.

Gubernia civilia, etsi rem scholaeticariK tuae ditionis exclusive paene ubique facere intendunt, tamen in iliquibus regionibus munus dirigendi scholas ipsisquo invigilandi viris ecclesiastici» const mittunt, ut animos catholicorum sibi magis devinciant et ipsum clerum pro admittendis innovationibus suis faciliorem reddant. Sed praetendunt, ut in omnibub officiis, quae ab erclesiastichi circa scholam exercentur, adeo in tradendo catechismo ab ipsis mandatum accipiatur, et nihil non suo nomine perficiatur. In quo recti et debiti ordinis est manifest^ perversio Dec non evidena pmculum. ne clerici legitimae auctoritati ecclesiasticae subtracti in partem laicalis potestatis nimium flectantur.

Cui malo ut remedium paretur, et ecclesiae ius sine ulla ingerentia civilis auctoritatis ad munus sacrae doctrinae sive in scholis popularibus sive io quolibet alio etiam sitiorum scholarum genere eos deputandi, quos ipsa dignos et idoneos ceosuerit, sartum tectumque habeatur, visum est consultoribus expedire, ut sequens decreti formula exararetur rde clericis, qui in scholis, quae a gubernio pendent, aliquo funguntur munere"*.

In qua primum exponitur principium, iuxta quod soli auctoritati ecclesiasticae competit facultatem tribuere sive ecclesiasticas disciplinas, sive disciplinam catecheticam, sive denique quamlibet aliam religionis doctrinam in quocunque siprivato siv· publico' instituto tradendi.

Deinde fit exhortatio episcopis ut iuribus suis conservandis sedulo incumbant, et in scholis, quae ab apostoiicae sedis auctoritate non immediate pendent, doctrinam magistrorum de disciplinis sacria totarnque eorum agendi rationem suo regimini et pastorali suae vigilantiae subiiciant.

Denique clericis in memoriam revocatur nunquam eos, in quocumque officio vel gradu hac de re constituti sint, ab officio episcopali eximi.

Sequitur decretum.

Cum Christus Dominus nonnisi apostolis ceterisque in posterum succedentibus episcopis munus cuncta docendi concrediderit, quae religionem spectant, sacro approbante concilio, 'declaramus, neminem iure posse sibi tribuere facultatem, sive scientias ecclesiastica», sive disciplinam catecbeticam, sive demum quamlibet aliam religionis doctrinam in quocumque vel privato vel publico tradendi instituto quin ab suo episcopo eam fuerit consecutus neminem paritey iure posse eamdem facultatem servare, quam ad se episcopus revocare necessarium aut opportunum indicaverit. Sacri enim antistites ii sunt, ad quos vi sui muneris pertinet (fetinire. quinam ad ea obeunda officia idonei ac habi|es mereantur haberi.

1 II sd Timot. 9. t. 4.

-* In leg. 7 cod. Theodos, lib. Iβ, tit. 9.

Hortamur itaque ae monemu/epiacepos, ut pro- a prias hac super re sibi vindicent parte·; caveant ifritur, ne quid fiat, ex quo vel minimum haec sancta .ecclesiae iura' laedantur. Kieque praetere* in mentem relocamus, ut in. hiace.scholis, quae ab apostolica sede haud immediate dependent, totam magistrorum de re ecclesiastic* doctrinam, totamque eorum''agendi rationem suo regimini, auaeque pasto-gaii vigilantiae subjiciant; idcirco ab eis floei professionem exigant, eorumqhe opera vel scripto oonsignata, vel typi· edecfda approbent pro sua prudentia, vel reprobent. Meminerint tandeqi clerici ab episcopali potestate nunquam eximi in. quovis hac de re officio ve) gradu, licet eminenti, sint ipsi constituti.

8.

herreturn de pauperum operariorumque sublevanda miseria.

Prooemium.

Infelix est adeo plurimorum pauperum operariorumque conditio, ut eam intuentea acerbissimo dolore capiamur. Etenim istorum numerus in immensum esi auctus; eoruiqque egestas gravior eat in dies effecta; quae olim a fluxis incertisque, nunc a certi* stabilibusque causis progignitur: et quae a fortunae olim temeritate, nunc autem a quibusdam falsi» impiisque doctrinis sua sponte dimanat. Quare potius quam ipsa divitias caelestis vitae multiplicet, cum corporis prosperitate facile perdit et animas. Quandoqpidem in miseriis hisce diminutam videmus vel deperditam fidem, contemptam vel denegatam religionem, immutatos vel penitus corruptos mores; unde homines ii. licet ad Dei imaginem etiam procreati, similes tamen surit facti Iumentï^»insipientibus, ut ea. quae sunt spiritus, percipere nequeant.

Neque mirum. Postquam enim ob stultorum quorumdam'insaniam praedicari, ac longe Uteque diffundi inceptum est totam hominis felicitatem intra huius vitae termino» contineri, homines creatis rebus tanquam summo bono cor apponente·, eas veluti finem ultimum appetiverunt; et quo alii insatiabili acquirendi cupiditate capti, honestatis et iustitiae regulis omnino posthabitis, divitias quovis modo cupidissime congerere et cumulare noti desinunt; alii e contra, cum nihil aut parum sibi valeant comparare, invidia, moestitia et impietate correpti, in furorem quasi desperationemque labantur. Unde praesens ae horribilis ille rerum humanarum statu», cui nisi promptum et opportunum afferatur remedium, universae minatur subversionem ac ruinam societati.

Rebus itaque ad extremum usque deducti·, inestinguibili charitatis igne inflammati, quem Christus D venit mittere in terram ut accendatur, silere haud postumus: quare ad pauperum operariorumque sublevandam miseriam, haec, sacro approbante concilio, tradenda proponimus.

Caput L

Z)e rse/o *boitontm temporaliw* un.*

Ea de causa creati sunt homines, ut Dominum Deum laudent, eique reverentiam praeetent, et obedientiam; atque ita agendo vitam consequantur aeternam. At reliqui quae eunt in terris, ideo creavit Dominus, ut homines in finis consecutione iuvarent. Ergo at vitae bonis ptamnr vel abstineamus, illud praecipue spectandum, an invent nec ne. Quae iuvent, admittenda, et in tantuovadmittenda, in quantum iuvent, neo plus neo minus. Contra, quae a fine retrahunt, vithnda, et in tantum vitanda, in quantum retrahunt, ned plus nec minus.

Sed homines, non quae lavant vel ret&hant, sed quae placent potius vel Misplioent, in rebus saepe considerant, et quaerunt; hinc ordinatio, bino imperfectio omnis, bino ortum habent peccata. Nam quae placent, possunt retrahere, et persaepe retrahunt, et quae displicent, possunt iuvare eupopaepe iufant maxime, nec raro iuvsnt unice.

Utinam haec omnes homines intelligerent. Tum enim divites non adeo bonorum desiderio urgecpn->r; immo divitias suas facillime^largirentuv/scientes illud quod Paulub habet: „Jui vulunt divites fieri' incidunt ifi teqtationem et in laqueum diaboli, et desideriaVrtuka. inutilia et nociva, quae mergunt hominem |n_Jnteritum qt perditionem. Radix enim omnium malorum e·^ cupiditas, quam quidath appetente· erraverunt a fide, et inseruerunt se doloribus multi·-1. Pauperes e converso non aegro animo tolerarent inopiam, immo Deum egestatem perrqjpÎÎ B tentem non laudarent minus, quam divitiae concedentem sibi; dicente Apostolo: rScmper gaudete: io omnibus gratias agite. Haec enim voluqtas Dei est in Christo leeu in ofonibun nobis''1.

Caput II.

Chunta3 ommbuu fomtMndalur.

Lex Dei est, in cordibus nostris insculpta, a Christo lesu in tota, qua latet extensione, proposita, ab apostolis per universum orbem divulgata. atque ab ecclesia inculcatu saepissime, ut alter alteri pro viribus succurrat. Cum igitur ex divino mandato materna sit nobis cura miserabilium personarum habenda, cumque in praesentia statam earum tristissimum conspiciemus, cunctos christifidele» cuiuscumque gradus et conditionis commonemus bortamurque. ut unusquisque pro munere et dignitate, pro facultatibus et opportunitatibus sui» auc- C toritatem, sohkitudinem. diligentiam et munificientiam omnem impendat ad pauperum operariorumque relevandam egestatem. Praeterquamquod enim unusquisque animae suae benefacit, quoties misericordis sua inopiae succurrat alienae ; illud est etiam, quod tanta sit virtus charitatis, ut ceterae, etsi sint, proddsse tamen non possint Quamvis enim quis fidelis esset et castus dt sobrius aliisque nftiioribu* ornatus insignibus, si misericors non fuerit, misericordiam non meretur: Dominus enim ait: Beati misericordes, quoniam ipsorum miserebitur Deus-1. Immo haec virtus omnes facit utiles esse virtutes. Siquidem ea ipsam fidem sui admixtione vivificat, quia sicut in fide est operum ra$io, ita in operibus fidei fortitudo.

At cavendum est, ne Christiana cbaritas inter .arctiore· limites contineatur. Etenim nomine proximi qUem diligere ex Çhristi praecepto debemus, non ii tantum intelligendi, qui nqb» amicitia aut propinquitate iunguntur, sed omnes prorsu^ homines, sive illi hostes sint, sive socii, sive boni, sive mali. Unus «enim nos conditor finxit, unus nos creator animavit. Unde Christus aiebat; ^Diligite inimicos vestros et benefacite iis qui vos oderunt- ♦ Insuper cavendum est etiam, ne cheBita^ltostra eoa miseros posthabeat, qui maiori indigent benevolentia. Scilicet sollicita benignitate praecipue vigilandum, ut. „quem modestia tegit, invenire possimus. Sunt enim qui palam poscere ea, quibus indigent, erubescunt; et malunt miseria tacitae egéatati· affligi, quam publica petitione eonfuydi. Ab hac igitur occulta necesaitate sublevandi sunt isti, ut hoc ipso

1 I ad Tim. 6.
« I The·, V, 1·.
» Matth. V, 71.
♦ Matth. V, 44

amplius gaudeant, cum et paupertati eorum eo»- cultum fuerit et pedori*1. V- ·

Sed eharitaa variis petsonarum coetibus, peculiaribus quidem de Pausia, Mt etiam nobis commendanda. Et primo rerum publicarum moderatoribus. Qdandoque enim tam gravis Mt hominum egestas, ut ea minime sublevari posajt, nisi publica eharitaa adhibeatur: praeterea publici moderator» in ea sunt conditione, ut ad eorum exemplum subditorum mores componantur. - Dtinam secumipai reputarent, quantum inde apud homines* gloriae ot amori*- et, quod potius Mt, apud Deqm laudis et periti adipiscerentur, ei charitatis opera large diffunderent, miaerieordiaeque inatituta hberaliter protegerent et sustentarent. Poatea divitibus. Siquidem ii magis tenentur proximi miseriam relevare, qui maioribus facilitatibus affluunt. Meminerint ipai neminem esse, qui debeat non timere qutx^ aliqui possint incideret NuRa est enim tfita feliqjtas; in quibujeJtnque hominibus mutabilis Mt et caduca mortajita·; meminerint denique eoe copiosius metere, qui seminant abundantius; cum omnM pietatis expensae non solum integrae maneant, sed et modo augeantur, et qualitate mutentur. De terrenis quippe caelestia prodeunt, de parvis magna gignuntur, et temporale donumjn praemium transit aeternum. Deihceps cuiuscumque ordinis sacerdotibus Domini. Discipuli enim Chriati non sunt, qui dilectione, quam sibi invicem habere praecipiuntur, ceteros non prosequantur; ministri Dei eme non merentur, qui* una cum aliis terrena sua bona non dividant; neque fidelium pastores appellaveris, qui ovibus suid salutaria huius vitqe pascua non praebeant. Christus pertransiisse dicitur benefacieSdo et sanando omnes; nos qui Christi imitatores eme debemus, benefacere etiam et sanare omnes tenemur. Res ecclesiae sunt vota fidelium, pretia peccatorum, patrimonia pauperum; non eae igitur vindicabdae in nostros usus ut propriae, sed ut nobis commendatae pauperibus etiam dividendae. 8i quis/gitur in nobis ineat Dei amor, si qua proximi fttectio, si qua pietM in ecclMiam matrem, ei quod *fpro* Christi lucrifaciendi studium, omnM in id operosa sedulitate incumbamus, ut ad egenos sublevandos nihil intentatum nihilque inexpertum maneat. Ab hac tandem charitatis commendatione neque sunt pauperes excludendi. Siquidem in divinae lance iustitiae non quantitate munerum, sed pondere pensatur animorum. Evangelica vidua duos nummos in gasophylacium misit, et omnium divitum dona transcendit. Nulla apud Deum vilis Mt pietas, nulla infructuo» miseratio.

Caput III.

Da *tollmdii catui* ckaritatm imptdimtibtu.*

Parum esset cbaritatem omnibus commendare, nisi causae de medio tollantur, quae pauperum et operariorum impediunt egestati subsidia. iQu» inter illa principem locum tenet, qua aliquae e~etvilibtw potestatibus supremam omnem pauperum locorumque piorum inspectionem sibi arrogant», societatM ad miseros adiuvandoe Christiana charitate fundat» et ecclreiastioa auctoritate probatas paMim prohibuerunt, atque ecclesiam ipum, negato eius a saeculis possesso iure. ab hospitalibus ab ip» erectis aliisque ad opera pia dMtinatio domibus eieoerunt, novuque sine praevia sui permissione proreus vetarunt. Nam etsi eharitat» opera etiam a lege naturali praecipiantur, attamen nisi a fide proficiscantur, informentur et dirigantur, aut ip» deficiunt, aut perver» fiunt, aut sna »Item carent perfectione. Quilibet scilicet homo in eharitatis operibua qere exornare poteat debet; at ecelMia Dai,' mû JUei depositam tradidit eustodiendum Christus, ea. Mt, ad quam proprio m natitrojura pertinet, at pin opera promoveat, privata ac poblica instituta libera pUne erigat, dirigatque. Qpàpropter ipaa non poteat, quin 'tot tamquo graveb- iniuatitiaa vehementer dolent, iura iam erepta rppoacat, legee illaa improbet ac'damnat, auamque ot animaram paetorum et omniiftn eoctoeiaaticaram plenam libertate» in faciendia miaeriponliae operibua, pira ad hunc* finem fundandio societatibus et in erigendia pro' euiuaque generia pauperibus domibua et inatitutia defendaKsuaque'cautione tueatur.-

Altera causa, quae miaerrimam reddit ^>au{ffintai ac praesertim operariorum conditionem, eaK quod a ploriaquo officinis quaevis religiosa institutio, diviniqua Cultus exercitatio de medio sublata fuerit velati si aliena foret ab illa mecbgniea, laboriosa, et quasi opprimenti operatione, cui ahtifieM omnes' subiiciuntur ex lege. Ii enim fidei, religionis, honestartsque dictaminibus plane deatituti, nihil appetunt, qihil quaerunt, nihilque agunt, nisi quod huius corporis iucunditates augeat, eiusque sensuum foveat illecebras; quare ab iis minime distare videntur,^qui barbaram ,sc sylvMtpm vitam traducunt. At status huiusmodi operariis et dominio, societati et religioni, temporaneae et aeternae plurimum nocet felicitati. Eat ergo omni cura studioque de medio tollendus. Atqui de medio tolli nunquam posset, nisi officinarum praesid» totam, ut par Mt, ecclesiae libertatem relinquant. Tum enim eius ministri nihil essent praetermissuri, ut miseros illos caelMtis doctrinae pabulo pascerent, eosque quotidianae orationis exercitium docerent, frequentiori sacramentorum usu confortarent, eisque ostenderuit.quanta ait consolatio in communicatione passionum Christi, quantdm meritum in minoribus vilibusque operibus bono conscientiae tMtimonio peractis, quot quanta spiritualia et terrestria emolumenta in religio» festorum observatione capiantur.

Neque pauperibus »tis provideri putent per eam, quam vocant, cbaritatem legalem, quae eleemosynas egenis erogari solitas victigalis instar civibus obligationis vinculo imponit. Per eam enim 'neque omnibus et singulis pauperibus eoasulitar, neque cunctis hominum indigentiis fit utia, neque spontaneis largitionibus locus relinquitur, neque tota humani cordis urgetur effusio, neque omne acquiritur a benefacientibus meritum, neque grati animi sensa in accipientibus confoventur. Ut ergo miserorum necessitatibus occurramus, pro legali Mt Christiana obaritaa sufficienda. Quae quidem non coacta," non simulata, non deficiens et tenax Mt, sed libera, sollicita, plena, splendida et generosa. liane Christus praecepi! hanc praedicavit semper ecclesia, hanc denique fideles cuncti valde beaefioam experti, magno in nonore habuerunt.

Neque tandem, uti dictitant nonnulli, auxilii epM Mt in aliquo doctrinae systemate ponenda, vi ouiua omnia, hoo veluti ictu in melius commutentur, cunctaque inopiae mala removeantur. Haec enim systemata ad illudendos potius.sunt apta, quam ad miseros sanandos bominM. Malum namque, quo societas hnmanq laborat, tam multiplex, tam varium^ tamqne diversi· causis creatum est, ut auferri nullo modo queat, nisi plura ae diverea adhibeantur remedia. Quandoquidem socialis corporis, instar humani, prosperitas ex cunctorum membrorum robore, viriumque sanitate pendet et usu.

Et primo quidem ab *optrariit* summopere pendet. Etenim eorum conditio non adeo misera et tristis esset, si fidem in lesum Christum haberent.

‹ Serm. IX de coll. IV.

et chri.tiaoa· pro.ej^ertnttw^irtute·. Rolertee ein't A ipsi, patientes, sobrii, continents»·,>honeqU et. pii, et videbunt se 'non amfHius grati salteuq egestate vexari^ aientq, Chriqtol : ^Quaerite primum regnum Dei, et iusti^iam eius; et hieo-omma^adiicientur'z xobis- Ceterum anime recogitent^ lesu Christi' inopiae et aerumnarum exefapla; gratfaruni in .ee-clasiA catholica thesaurum eiqgqoe pc&aentis vitae consolationes, et pro futura promissam gloriam, ad quam;, teste «. Daulo, non eunt*condignae passiones huius temporis*.

Praeterea ab operariorum infeliciseimae conditionis causa neque ipsi supremi Jcymw/atorrs sunt' peritus alieni'» Etenim ab eorum ordflhtione vel permissione factum <est, ut vincula, quibus religio mulpaque fides eiutdem artia opifices V)uaai. in jinutà 'corpus consociatos praesidio quodgm muniverunt, ubique soluta^ minores artifices a ditioribus paulatim superati, suppressit singuli operarii arbitrio B jnagnarum officinarum derelictu legesque latae fuerint. per quas tamquam licitum affirmatur, etiam* foeminfts puerosque in officinis, non raro supra vires adhibere, nies dominicos atque snlemnes in operibus servilibus insumere, impune pecqnias foenere auotitard? et quodlibet divitiarum lucrum Jacere; unde iuventutis educatio, morum integritas, religionis firmitas maximp detrimenta exceperunt. Oportet igitur u{ principes hac de re, quae maiorem civium partem spectat, atque in reipuhlicae tranquillitatem et incolumitatem maximam vim habet^ sapientissime consilia ineant; at non ex prudentia carnis, quae mora eat, aed ex prudentia spiritus, quae est vita et pax*.

Insuper etiafo domiqis non tpiqpres sunt' partes tribuendae. Experientia nos edocet non paucos Vum suis operariis se gerere contra pmnem iustitiae, aequitatis et charitatia legem. lustitia postulat, C ut operarii digna retribuantur mercede; attamen non desunt domini, qui eam etiam mercedem denegant. quae neque ad victum sufficiat, vel eorum vjres ita exhauriant, ut brevi consummentur. Suadet aequitas, ut quo ditiore· aliorum opera facti sunt doinini. uo magis erga illos ae pios praebeant et beneficos; at plerique, ne dicamus omnes, id neque animo recogitare videntur. Exigit tandem charita· ut, cum poscimus, eorum prosperitati et saluti prospiciemus. qui pro nostris utilitatibus suas operae praestiterunt: et tamen reperiuntur, qui in casibus infirmitatis, senectutiaque aerumnis suos quoque servos ingrato animo negligunt. .Certe si domini, et illud prae oculis'haberent. quod iussit Christus, „l>n>nia quaecumque vultis, ut faciant vpbia homines. et vos facite illis*4, et alterum quod legitur apud Eccl., „Si est tibi servus fidelis, ait tibi quasi anima tua. quasi fratrem sic eum tracta*A, pauperum D iam operariorumque necessitatibus non parum esset consultum.

'Tandem episcopos obtestamur, ne tot miseros atque in discrimine positos operarios sibi reliquant. Proh iam plurimi per inopiam, moestitiam, indignationem circa fidem naufragantes io seductorum manus inciderunt, a quibus mox corrupti et penitus a Deo sunt alienati. Eos itaque pastoralis dilectionis humeris in ovile, ad Dei cognitionem lesuquo amorem reportent.. Fatemur equidem operariorum egestatem neque tollere neque multum ipsos solos diminuere posse. At non parum efficient. si pro viribus sategerint, ut in eorum matrimoniie eit «enetltM, inter oiree vvsereeqtté eonedîdi·, in famiUis/pax et\felicia·; ai laicOrum·eharitatem erg^nos^omni studio excitare curaverint; si ialn-fentes, infirmo·, oonfectos <esd benignos et beneficos praefiuefTot; ai de ienlorjtfus praesertim opèrarçis dtrumqup èocidtalîbus praecipqam curam' ostenderint^ si tairdem^sacefdoteeeqdemcba'ritatîs selique jpiritu inflammaverint. Meminerint ipA irtrum Paqfum pana ad iMiilqoioiiem epistoli \broganda^e d^ctad servitutis fecis·? iniiium.*· Eodem spiritu tÿdemqu^ fiducia tollendae operariarum miseriae manus admoveant, et Spiritus vivificabit1; etenim mstius/Dei non est abbreviate*,.

9

Recretum
de educatione et Instructione clericorum.

Cum bona et ^genuinis principiis consona educatio ' et instructio iuventuti» clericalis tanti momenti ait, ut ea dempta, ecclesiae uihil spei effulgeat, et e contrario cutn ea Omnium bonorum fons praeaVoBit. ideo cum summa quasi telotjpia advigilavit ecclesia, ut educationis et instructionis illius libertatem. et ab omni aliena ingerentia immunitatem uartam tectamque sibi servaret. Nam non solum çum summa injuria fit. cum laieati» potestas educationis et instructionis clericalis .causae se immiscet, quae sine ullo dubio unire ad ecclesiam de iure nativo, et quasi domestico spectat, sed etiam cum non parvo spirituali damno, quia talis injuria non poterit non vim exitiosam exercere ad diminuendum spiritum ecclesiasticum et proprie clericalem.

Revera ftlimitato illo iure libère ab omni indebita potestatis laicalis ingerentia clerum suum educandi gavisa es< ecclesia usque in finem elapsi saeculi, quo tempore notissimae illae imperatoris losephi usurpationes primordia ceperunt Et ex hoc tempore multiplice· conatus a guberniis civilibus factos conspicimus ad autonomiam illam in gravibus vulnerandam, immo evertendam, iamquo eo pervenisse politicos nostros temeritatis, ut non erubeicant enuntiare „iinmo in ipsis clericorum seminariis methodum studiorum adbibendam civili auctoritati subjici debere14.

Et quia, divino sane afflante Spiritu ecclesia genuinam educationis clericalis normam in seminariis, prout a patribus Tridentinis commendatur, propositam censet enixiaque viribus ut ubique erigantur et floreant, adlaborat; ideo non mirum est hisce seminariis non raro per moderatores reipublicae civilis difficultates parari, dum vel erectioni eorum sub diversis praetextibus se opponunt, vel indebito modo eorum directioni et administration! se immiscent, Et boc faciunt non obstantibus solemnibus iteratisque episcoporum reclamationibus, non obstante vel sedis apostolicae iudicio. quae in concordatis et qualibet emergente occasione episcopis ius proprium inviolabile vindicatum voluit. Quae cum ita sint, visum est consultoribus ecclesiam in concilio oecumenico congregatam de hac gravissima re silere non debere, praesertim cum omnes rationes, quae necessarium et opportunum esse innuant, ut propria iura quoad educationem et instructionem in genere reclamet, a fortiori pro reclamanda clericalis educationis et instructionis libertate militent. Tollendam igitur vocem rati sunt pro omnimoda hac libertate episcoporum in genere, aed in specie in favorem seminariorum, quae ab ecclesia quasi in deliciis habentur tanquam

' Matth. VI, «3.
· Roui. VIII, 8.
* R.JIU. VIH. β
« Mstth. VU, 19.
& Eccl XXLil, 31

' lob. VI, S4.
* Issi. LU, I.

'«piritu» ,ere uoerdotalÎ, firminiiQuin pignut «t a prteaidium. *

· Deoreti euteiù, quod de hnc materi· eonS-.edendum ait, ttanc aequantem formam proponendam eate censent.

Primo ut stabiliatur et .expressis verbis pronuncietur principium absolutae, quae soli auctoritati ecclesiasticae competi|, autonomies circa educafio- et instructioneiq clericalem.

Deinde ut hu<us principii particuluris applicatio fiat ad seminBrta iuxtâ formam a concilio Tridentino statutam, et nominatim itr» illa recenseantur, quorum liberrimum exercitium pro -episcopis 'postulandum, ut ad ipsos-sokÀKpertineat'senvnaria erigere, alumnos admittere vel dimUtbre, superiores et magistros assumere vel expellere, totam educationis et instrhetionis ratUnem ordinare et*bona temporalia administrare; cS<n protestatione*contra iniustas^ saécularis potestatis usurpationes, quibus scholae et instituta clericalis subdolis commodis inservientia ve) impedit, vél suo arbitrio eubiicere studet.

Delique'ut adhortatio fiat episcopia, ut eiusmodi iniustitiae fortiter reaisteqtes sanctissima sua iura circa hanc qiateriam sibi revendirent. Et quia in aliquibus regionibus, per indebitam laicalis potestati» ingerentiam (cui sano non restiterunt, uti fas erat*, episcopi) abusus invaluit, ut tum demum adolescente», qui sacrae militiae nomen dare volunt, in semiparium admittantur, cum studia omnia sive humaniorum sive scientiae 'philosophicae et theologicae iam in collegiis e^-Tinivereitatibue absolverint; ideo in fine decreti hic abusus perstringitur tanquam intentioni ecclesiae perquam adversus el^ non parva aecum trahens damna.

Stquitur dêcretum.

Sancta Dei ecclesia usque ad consummationem saeculi duratura, ut munera, qujfcp a Christo Domino accepit, fideliter impleat, nunquam sacros non indiget divinitus vocatis ministris, qui sana educa* tione sint praediti, rectaque instructione exornati. Non est enim verus Christi milos, nisi qui fide, pietate morumque honestate praestiterit, et-scientia. Quapropter episcopi, quibus est ecclesiae regimen a Spiritu sancto co.tnmiesum. proprio Ac nativo iure potiuntur, sacros non modo eligendi, verum etiam omnino educandi, tnstruendique ministros, absqub ulla a civili potestate dependentia.

Quod generaliter saucta synodus asserit, hoc eat ad seminaria specialiter applicandum. Seminaria enim, iuxta formam a concilio Tridentinp susceptam, sunt dilectissima quaedam ecclesiae instituta ideo erecta, certisque reguli? communita, ut sacrae militiae tirones vel a teneris annis tanquam novellae plantationes in circuitu tabernaculi Domini succrescentes, a sequendis mutfdi voluptatibus retrahantur, in Dei vocatione comprobentur, atque ad vitae innocentiam, religionem, modestiam, aliasque virtutes clericorum proprias componantur, simdlque literas, et minores, et maiores disciplinas praesertim sacras addiscant, ab omni cuiusque erroris periculo alienas. Ergo ad solos episcopos pertinet seminaria erigere, alumnos admittere vel dimittere, superiores et magistros assumere vel expellere/ totam educationis et instructionis rationem ordinare, bonaque tandem arbitrio ac prudentia sua, intra tamen limites a sacris canonibus praestitutos, disponere, et administrare. Quare sancta synodus acerbissimo dolore defiet et detestatur iniustas illas saecularie potestatis usurpationes, quibus haec sancta ecclesiae iura, hac praesertim aetate, laesa et infracta videt, sive scholas et institutiones ipsas impediendo, quas episcopi necessarias vel utiles pro' alumnis sacrae militi·· indie«Ttrint, ·>,» indebitam tuetoritato· in earuin .regimine interponendo, ure demum earnmdem bon· rpl eorum •dminittrMionem tibi tribuendo.

Ntaum[?]ram igitur [illegible] qui [illegible] [illegible] indicé sunt rationem de impositione Inanuum reddituri. Àterum iwrumque adhortandi, ut, reputantes animo quam gravia tnala ab^ hac iuiusU laiqalb^ potestatis interventione iâ rtristisnam societatem invehantur, tantae iniurfae ipsis sanctuarii aditis illatae maxima fortitudine resistant, nulliqpe iam labori M operi* pateant, ut in causa tanti momenti ille restituatur ordo, quem religio et ratio ipsa £equirunt. Deoque reipea reddantur, quae unice l>ei sunt. Deinceps admonapdi sunt ipsi, ne illud efficiant, vel civilibus perifiittant potestatibus, quod clerici tum aolum dvnKfue ad aarrfdutali'in spiritum hxploranduin augendumque in seminaria ingrediantur. cuftn pfer aliqqoCannos liteiarum scientiarumque studia sive tn gjwnasiis. Λ**- in universitatibus perfecerint: nemini 'tiquidem licet tridentinain seminariorum formam immutare, neque alia in eorum locum institui* sufficere, quae nunquam seminariisV ecclesiae iudicio aequiparantur, neque tandem ulla 'vel minima educationis et institutionis clericalis pars civili auctoritati subiicitur. quin ecçlesiae iura laedantur eiusque sancto aeternoque fini*aliquatenus repugnetur.

. 10.

Decretum pro ^gulilHÎm* ordinibus et congregationibus.

PrUCNUtONdil.

Cum certum, indubiumque sit quod hisce nostris praesertim temporibus religiosi ordines, piaeque congregationes tam virorum, quam mulierum neduni ab impiissimis religionis nostrae hostibus, sed ab ipsis guberniis acerbo odio undequaque afficiuntur, fotisque viribus de medio ecclesiae penitus evellendi, atque eradicandi dictitantur; hinc iure ac merito commissioni politico-ecclesiasticae visum est aliquod decretum sacrosanctae synodo proponenM^in fore, quo intiusmodi diabolici conatus omnino retundantur, atque insimul religiosorum ordinum dignitas, natura, indoles, iura. ac privilegia contra eosdem defendantur.

At ne falcem in alienam messeui mittere videremur, aerio ac diligenter* nostra commissione curatum est ne quid circa praefatorum ordinum disciplinam,' vel reformationem in fonuulando decreto innueremus (hoc enwn ad alteram commissionem ijwper ^'<7*-larium discipZina spectare non ignorabamus sed ea tantummodo exponenda consuimus quae *drtrin»fca»* eorumdem ordinum relationes cum civilibus guberniis, ac modernis legislationibus respiciunt, quatenus acilicet vel cum iisdem opponuntur, vel ab iisdem quuniodocumque laeduntur.

Atque imprimis aequum diudicatum est decreti exordium sumere a recolenda sanctitate, perfectione, et sublimitate religiosae professionis, ac maxima quoque utilitate, quam semper religiosi ordines attulerunt? et adhuc afferre possunt tam christianae quam civili reipublicae adhibendo eadem ferine verba quibus usi sunt Romani pontifice* in diversis allocutionibus, quod profecto plurimum valere potest ad refellendas nostri aevi calumnias, et errores circa votorum professionem, legitimam religiosorum ordinum existendi rationem, eorumdemque utilitatem, etc. etff.

Deinceps iura ecclesia^ circa regulares ordines, et personas a civilibus gubernii* n*nrpata, vel manumissa vindicare censuimu*. et catholicam doctrinam In re tam gravt clare, et distincte exponere existimavimus, tum ad fidelium instructionem. tum

etiam ap aa confuntnd» falsissima principia,,qui-bus modernae legislatione· innituntej^..

'Ulterius recensitis principalioribus htolnsmodi ecclesiae iurium usurpationibus, a(t ration· habita •d multiplices guberniorum leges, et statuta, quae praesertim aune temporia vigent, éa exp'oneada Curavimus, quqe in praesenti o gravissimo negotio facienda, vbl omittenda secundum cqtholioam dote trinam ab ipai· civilibus potestatibus ndeeoaario diiudicant^.

Tandem omnia et Singula iurt, quibus ex divina ordinatione, et canonicis sanctionibus frui debent, qc possunt reli^stb'familiae, rite statuere, et distincte confirmare intendimus ea moti ratione, quia in praesentiarum a civilibus guberniis nullatenus admittenda, aut recognoscenda existimantur^ dum interea sine ipsis nec perfici, neo ullo modo subsistere religiosi ordines umquam'poterunt.

Hisce praenotati·* sequens proponitur

Dscretuev.

Regulares ordines a sanctissimi· viris divino afflqnte Spiritu instituti, atque ab apostolica sede confirmati multiplici eorum forma pulcherrimam illam varietatem efficiunt, quae mirifide circumdat ecclesiam, ac lectissimas ilfks auxiliares Christi militum turmas constituunt, quae maximo tum Christianae, tum civili reipublicae usui, ornamento, atque \praesidio semper fuerunt*. Cum verb hac miserrima aetate flagitiosi homines in eo toti sint, ut tam a publicis, quam a. domesticis institutionibus sanctissimam Christi fidem ac religionem cum ipsa salutari morum disciplina, amoveant*; hinc etiam acerbo odio, insectentur religiosas familias et «pon •pie maxima iniuria blaterant easdem nullam habere legitimam existendi rationem, atque ita haereticorum commentis plaudentes*, laedunt statum publicae professionis consiliorum evangelicorum, laedunt vivendi rationem in ecclesia qommendatam tamquam apostobcae doctrinae consentaneam, laedunt ipsos insignes fundatores quos super altaribus veneramur, qui nonnisi a Deo inspirati illas instituerunt societates4.

Sacrum proinde atque oecumenicum concilium sequens constantem orthodoxorum patrum ecclesiaeque doctorum, atque imprimy Romanorum pontificum doctrinam, ac institutionem solemniter declarat, ac docet, quod sicut uni ecclesiae plenum atque perfectum iua competit religiosos ordines, et- congregationes approbare, instituere, moderari, iisdem exemptiones ac privilegia impertire, votorum professioni conditiones apponere, deque istorum valore pronunciare, ac tandem, si nécessita· id suadeat, eosdem vel ex parte, vel ex toto immutare, atque etiam supprimere; ita e converso nonnisi per summum nefas istiusmodi sacra, et inviolabilia ecclesiae iura a civili, et laica potestate usurparentur cum aliquid super praedictis fuerit ab eadem attentatum, quodque proinde nullum omnino iniustum, atque inane exisittosndum esse affirmat, meritoque conclamat. Neque pariter tolerari umquam poterit, quinimmo reprobatur omnino praxis illa a quibusdam guberniis invecta seat- immiscendi in rebus, ae ne-, gotiis ad intrinsecam, et essentialem religiosorum ordinum constitutionem spectantibus sive examen instituendo pro recognoscendis, limitanda, atque etiam impediendis ad religiosum statum vocationibus, sivequatibat··, te praeeertimaatatem pro admissione ad rprvitiatum, vel proffosionem statuendo, sive xs superiorum election·, itetitutione ac jurisdictionis exereiÎîo, ac tandem ia ipsorum religiosorum ordinum directione, ac rpgularum obirvantia, «t 'valore sese intromittendo: haec epim omnia ecclesiastici sunt iurts, et a sola ecclesiastic· potentate definienda et moderanda.

Insuper sancta synodus aacrupi, atque inseparabile iu· agnoaoene, et confirmas· qpo religiosae fapsiliae ae singulae earum domus sive virorum, sive mulierum ex divina ordinatione, et »poetolici» sanctionibus fruunturpacifice possidendi, acquirendi, administrandi bona quaecumqustempbralia, nive mobilia, tire immobilia pro Dei cultu, ac propria sub•tentation.e, atque etiam pauperum levamine; atque insuper adprobaqe, et tueri cupient sacrum quoque ius, quod praeaertim oqdinibus mendicantibus competit, fidelium oblationes excipiendi, atque eleemosynas, declarat huiusAodi iura sarta tectaque omnino esse\iebere, plroindeqqp religiosorum ordinum et piarum congregationum ab 'apostolica sede approbatarum bona veluti sacrum patrimonium intaogibilia fore, et a nulla civili potestate cuiuscumque gradus, et dignitatis usurpanda, vel in alios usus convertenda, nisi ecclesiasticae potestatis accedente facultate, et contentu, nec praefata iura a civili gubernio quocumque titulo, aut praetextu vel impediri, vel coarctari .posse sub poenis alias a iure statutis Ct> praesertim a concilio Trident, seu. XXII, cap. XI.

Itemque integrum, ac plenissimum ius confirmat, quo frui debent singulae religiosae familiae, ex quibus veluti ex pluribus membris unum corpus conflatur, ut scilicet nullimode exturbari valeant quoad liberam communicationem, et dependentiam a supremis moderatoribus tamquam a suo capite, ab eoque regi ac moderari debere iuxta proprias, et ab apostolica sede approbatas constitutiones, et quoad liberum ecclesiastici ministerii exerhitium iuxta indolem et scopum proprii instituti pariter approbati, et secundum canonicas ac praesertim Tridentini concilii sanctionesl quoad dependentiam ab ordinariis locorum in huiusmodi exercitio servandam ete.

II.

Decretum pro confraternitatibun, aliiaque pile operibus.

/Varaoloada.

Neminem latere potest quod in hac miserrima, qua vivimus, aetate omnia et singula religionis nostrae pia instituta a pluribus guberniis per modernas legislationes omni vi, et conatu exturbantur sacris iuribus, quibus ex canonicis sanctionibus frui possunt, ac debent, penitus exuuntur, et ad nihilum, si fieri poeset, redigenda dictitantur. Hinc nostrae commissioni politieo-Melesiaaticae, cui potissimum onus incumbit sacra et inviolabilia ecclesiae iura contra civilium potestatum usurpatione· tueri, ac vindicare, aequum atque opportunum visum est, etiam de confratetnitatUius. aliisque operibus mentionem facere, et upum saltem decretum a sacrosancta synodo examinandum, et approbandum proponere, quo istarum piarum institutionum indemnitati ^provideatur.

Noveramus equidem quod etiam Tridentina synodus in diversis eepiti)>us do iisdem sermonem habuit, aed tantummodo ob ipsarum reformationem, et rectam adminlstrationem, ac directionem, neque noe in hiaoe vel repetendis, vel aliquatenus immu-'

1 Barrel. eanetÎMiBi do'mini aostri Pii IX ad omMS supremos moderatores ordinum regular. 17 land 1H47.

* Biusd piat. lilt. ad areblsp. Friburg. 1< lolii 18M.

› Eius pontif. eneycl. *Quaala am* A decembris 1M4.

♦ Ex epist. Pii VI ad card, de Ea Rochefoucauld 10 martii 1A1.

1 PrMssrtte ssm. V sap. I, st ssss. XXII «ap. M stc.

tandis immorandam ceaeuimus, ssd «aie· aaimam oonvsrtimus ad piodernas civiliutndegum ebsditioDea, quibus praefata Iqstitata vol destruuntor omhino, vsl ab eeelesiaatiea potestate penitus subtrahuntor com maufesta et iniusta violatione iuixpm, quae soit ecoleeiae super iiadem competunt, et quibua temper et in omni aevo u?a eet.

lurâ itaque eccleaiae iw yenara circa pia instituta, atque etiam in aperio iora confraternitatum, aliarumque piarum inatitutionum praesertim quoq^ legiiimam existendi rationem, liberam bonorum possessionem, eurumque administrationqm, nec ηòη qtioad nÿobsi*arUm . exemptionem a civili potestate rite explicanda-ac tuenda diiudicavimus, idque bre vpri, Aqùo fieri potuit, modo, et praescindendo ab it^ omnibus, quae quaestiones movere possent, quaeque ad huiusmodi iurium defensionem non conferrent, et praescindendo ab iis, quae *intrinsecam* earumdem naturam et formam attingunt.

Quae autem vindicanda et exponenda censuimus sequeAe referet

becretum.

Sancta synodus prae oculis habens quod sicut pro maiori temporali hominum bono quaedam eorumdem associationes plurimum conferre deprehenduntur, maximoque in pretio habentur, immo ab ipsis supremis potestatibus adprobantur, foventur, excitantur, ita eo vel magia pro spirituali eorumdem emolumento, atque ad pietatem, religionem, et mutuam charitatem fovendam plurimum etiam prodesse possunt; hinc maxime in Domino commendat, omnique studio fovere intendit pia» illas obristifideliuln congregationes, confraternitates, et instituta, quae pro maiori eorumdem spirituali bono,, et utilitate ab antiquis temporibus ecclesiastica auctoritate iam erecta, vel etiam in posterum erigenda forent. Declarat insuper et docet praefatas congregationes cum in finem spiritualem, et in bonum animarum dirigantur, veluti sacras, et ecclesiasticas institutiones habendae esse, et soli ecclesiae potestati subiioi aive quoad erectionem, approbationem, statuta, regulas, directionem, moderationem, atque etiam, si opus fuerit, suppressionem, sive quoad ius quod praesupposita canonica institutione, iisdem essentialiter competit possidendi bona temporalia, vaque libere administrandi, salva semper ordinariorum auctoritate, et iuxta canonicas sanctiones ac praesertim Tridentini concilii decretum sees. XXII cap. VIII de visitatione locorum piorum quorumcumque, et cum exceptionibus inibi adnotatis; sive demum quoad gratiae, et privilegia iisdem concessa, et quoad specialem curam, et vigilantiam super ipsas exercendam, ut fines sacrae institutionis non excedant, neque a rectu tramite ullimode declinent. Quod si ob peculiares causas, et rationes aliqua cura super praedictis etiam a laica potestate exercenda videatur, id nonnisi ex speciali s. sedis concessione, et assejisu evenire umquam poterit1.

12.

Decretum de potestatis civilia interventu In episcoporum electione.

Cum ecclesia Dei ait perfecta ex Christi voluntate societas, ad eam tantum proprio nativoque iure pertinet adsumere, qui ubique terrarum fideliiyn curam habeant eosque suo salutari regimini subiiciant. Et propterea quod Romani pontifices tetius apostolioae potestatis plenitudinem a Christo Domino obtinuerint, ii sunt, qui supremo gaudent iure pastore»-' singulis praeficiendi ecclesiis, quos dignos ac .idoneos existimaverint.

1 Uti alias factum fuisse cuastat, et ex pluribus eoncordsjtis a e. sede initis eum diversis guberniis emitur.

A Verumtamee iideai Romani pontileta iatoffi* gant·· turn boa· mondant régi, fiorese »et fruetificarh ecclesiam, eam regnum et sacerdotium teter se conveniant1, eo 'nonnuhquam, singulari benevolentiae-testimonio. derenere, ut quibusdam supremis populorum modaratoybus, de ecclesia optime meritis ob beneficia quaedam in'eam ipsam oollata, indultum vùos ecclesiasticos praesentandi^ rei nominandi jra episcopales sedes concesserint. Ergo moderatores hi praesentando, ve) nominando potestates* ab apostolica Romana sed· sibi factam exercent, nullatenus vero exlmaiestatis, vel tutelae iurt promanantem Indultuiq enim illud est verum proprieque dictum privilegwm ; idcirco non eitendendùm. certo probandum*deoc|ue minime praesumendum, in iisque tandem solqmmodo agnoscendum, quibus concessum fuisse constiterit. Hinc huius· potestatis limites transilirent, qui praesentatis vel

B nominatis permitterent sese regimini *'t administrationi ecclesiae, ad quam fuerint designati, immiscere, antequam apostolicas canonicae institutionis literas exceperint, prout sacri canones requirunt.

Sed Romani pontifices indultum hoc principibus concedentes onus simul eis imponunt, ut intra tempus a sacris canonibus praefinitum iisque dotibus praeditos ecclesiasticos viros designent, qui iuxta sacros canones promoveri.ad episcopalem dignitatem possint. Utinam gravissimum hoc officium prae oculis principes semper haberent, fideliterque servarent, tum animarum quidem bono, reipublieaoque saluti satis ^uperque prospicerent Ceterum si adnexas illae conditiones non impleverint, eo privilegio se praeberent indignos.

Ad ecclesiarum cathedraliurn provhtiones quod attinet, quae fiqri canonica electione solent, si Romana apostolica sedes electoribus insinuaverit, ut se ab illis assumendis abstineant, qui nummo essent respective territorii principi minus grati, is diligenter caveat, ne alios removeat, quam qui nb politicas civilesqud causas proprie dictas, easque veras, graves factisque probatas mereantur excludi. Praeterea omnes hortamur principes conque serio monemus, ne quid efficiant, vel permittant, cx quo electionum libertas laedi quovis modo possit, liravi» quidem culpae se reum faceret, qui impediret, quominus magia digni eligerentur et habiles. Confirmantes denique, quod a concilio Lateranensi IV can. 25* fuerat statutum, iterum decernimus r(jui»quis electioni de se factae saecularis potestatis abusu consentire praesumpserit contra canonicam libertatem, et electionis commodo careat, et ineligibilis fiat. Qui yero electionem huiusmodi. quam ipso iure irritam esse censemus, praesumpserint celebrare, ab officiis et beneficiis penitus per triennium sus-

D pendantur, eligendi tunc potetrfate privati/

13.

Schema unius capitis In quo explicantur consectaria practice, quae ex tradita circa matri* monium doctrina ultro promanant» habita ratione ad civiles leges.

Praenotanda.

Matrimonium quod eat totius ordinis socialis, politici et religiosi fundamentum, quodque in hac noatra praesertim aetate a civilibus guberniis ab eccleyae potestate divellitur, ac aeiungitur, omni sanctitate expoliatur, et solis civilibus legibus subiicitur, totum procul dubio meretur oecumenicae synodi studium ad sacrosancta ecclesiae iura vindicanda. ad veram de matrimonio doctrinam tradendam, explicandamque, nec non ad rectam et

' M. Ito ad Pasq. II, lilt. ihW.

' Décret 1. b, 43.

tatam fldslism popaloram laatraatioaasB, M direetioMm. Hine iure aa merits atiam a Matra eom-[redacted]iaaioM politiaa-aealaaiaatiaa dd lia, qaaa ek" triawaiu· reforuatar, iastitatam .set axamaa, at aaa at eatboiiea doatriai eina atatrimoaium val traderetur, vet expliearetar, id eaiai ad oommieeiowa thMlogieo-dogmatieam spsatabat;. aaqaa ea quae ad disciplinam,*et priais pertiaeat, eapeaareater, quod moans alterius ent commissionis taper aeeleeiae disciplina, aed tantummodo tab respecta plurium, et multiplicium relationum, quae matrimonium christiaaum cum oivillbae societatibus, earumque guberniis habet, atque insimul sub respectu detestabilis illius, ae sere exitialis conflictus ia quo reperiuntur ecclesiae leges bum illis, Mae a civilibus potestatibus promenant. Hinc est nuod diversis istiusmTPtT legislationibus ad examen revocati», et serio perpensis maximis difficultatibus, quae ex iisdem ehristiano populo obrpniutit, exarato prius hac super re voto ab uno ex dd. consultoribus,, et post maturam discussionem, aequum ac necessarium integrae commissioni visum est unum etiam caput veluti pro coronide addere iis, quae a duabus praefatis commissionibus proposita sunt, in quo sacrosancta synhdus post traditam de sacramento matrimonii catholicam doctrinam^ et post disciplinares régules expositas sermonem convertens ad supremos principes et saeroruTn antistites, atque etiam ad omnes christifidelee clare et distincte utriusque potestatis iura exponat, et in quantum fleri potent limite» decernaa atque insimul graviter hortetur eosdem princip^ ad sua iura ecclesiae restituenda, nihilquedn posterum agant quod iisdem adversetur; exciteqturSnsimul psstores ad istiusmodi iura vindicanda et ad rite suas oves in re tam gra'vi instruendas. ac demum recte edoceantur fideles praesertim circa prexim in conflictu praedictarum legum servandam, et quidquid ipsis in hsc re liceat, quid vero non. quidve necessario exequendum.

Rationes porro, quae commissionem nostram ad huiusmodi consilium capiendum excitarunt, hae profecto sunt; onyiimbda scilicet usurpatio ecclesiae iurium circa matrimonium, ' eiusque naturam, conditiones. consectaria etc, pro qua ecclesia silere nullo modo potest; item' multiplicitas legum civilium in hac materia, et quod peius est, earumdem cum ecclesiasticis absoluta repugnantia et continue oppositio, sc proinde miserrime christifidelium conditio. qui sub iisdem legibus inveniuntur, nec non greviuime mele quae ob easdem sustinere coguntur: ac tandem absoluta necessitas iisdem meliori, quo fieri poterit, remedio subveniendi.

Haec autem omnia in sequenti capite exponenda. venerabilium patrum examini ac iudicio subiiciuntur.

Caput.

Ex catholica doctrina circa venerabile matritrimonii sacramentum iam tradita et explicata facile intelligitur. et evidentissimé deducitur quomodo in re tam gravi, et ad animarum salutem pertinente se gerere debeant supremi reru.;i temporalium moderatores, sacrorum antistites, et fideles omnes ac singuli.

Atque imprimis probe noscens oecumenica synodus quod ab usurpatione sacrorum, et inviolabilium ecclesiae iurium, et ex oppositione legum civilium cum ecclesiasticis circa matrimonium, quod utique totius societatis non minus civilis, quam ecclesiasticae fundamentum hebetur, maxima damna ehristiano populo obveniunt dum publica tranquillitas perturbatur, conscientiarum pax disrumpitur, moralitatis principia vel destruuntur omnino, vel saltem in maximum adducuntur discrimen, ac tandem sceletus- flpa redicit·» «xeutitar; iqwti principes, M quoseamqno rerum oiriHum modera teres per Isea Christi 8alvatbrm Metri amorem serie admogeados, graviterqae hortandae eeeeuit ut reddentes I)m qaa» Dei. adht, iura sua circa matrimonium mo Mm restituant ai quae usurpaverint, nihdqne in poatyum flagg permittant quod scelssissiiet juris violatioeem aut pertarbatioasm redoleat. Meminerint quaeso haud flas ipaia esse ad interiora sanctuarii penetralia accedere, graviaaimoque reatu M coram Deo regum Rege et omnium dominantium Domino coinquinari si in rebus sacrio sese immiscere praesumpserint. Proinde tamquam usurpationes ecclesiae iurium reputent omnino quascumque leges, ot praescriptiones quae nedum matrimonii validitati possunt aliquatenus officere, verum etiam intrinsecas, et proximas ipsius proprietates, conditiones, et formam ve) immutare, vel impetere sive ex toto. sive ex parte attentarent: matrimonium enim a Christo Domino ad dignitatem sacramenti evectum ab iis solummodo contrectari potest ac debet quibus sacrorum cura, et administratio ab ipso Christo Domino' fuit unice concredita. Hinc etiam licitum noq erit civilibus quibuscumque potestatibus aliquid circa sponsalium vim,Aet obligationem decernere; sponsalia eoius proprie dicta non continent actum piere civilem qui ad matrimonium celebrandum praemittiturl,.sed tamquam proximae dispositiones habenda sunt ad sacramentum recipiendum, et ex quibus canonicum etiam potest exurgere impedimentum. Pari modo nulla lex ferenda a civili potestate quae praescriptas a concilio Tridentino* procis (nationes matrimonio praemittendas vel excludat omnino, vel coarctet, ve) diversimode stabiliat: item nullam omnino vel minimam auctoritatem arrogare sibi praesumant circa impedimenta matrimonium dirimentia ab ecclesia iure sibi proprio etjexclusivo statuta sive quoad eorumdem omnium, nt singulorum vim et efficaciam, sive quoad modum et normam eadem computandi, et dimetiendi, quaeque proinde sicuti in sua constitutione, ita pariter in sua extimatione, interpretatione, dispensatione, ac relaxatione, ac etiam si opus fuerit, suppressione e sola ecclesiae potestate pendere debent. Tandem causas omnes quae' ve) matrimonii naturam, et valorem, vel *intri»»reat,* et insc*parabilr»* ipsius conditiones sive praecedentes, sive concomitantes, sive subséquentes respiciunt, nulla laica et civilis potestas quamtumvis supremae dignitatis, et gradus pertractandi, ac definiendi ius sibi arrogare audeat.

Haec autem omnia quae ex Dei ordinatione, et canonieia sanctionibus iuris ecclesiastici sunt, nullo modo impediunt quominus civiles potestates, posita, e^qgnita matrimonii validitate, vel invaliditate iuxta eccleeae doctrinam, et canonicas lege», disponere utiqim vateat pro suo arbitrio, et prudentia, et pro maiori populorum bono de «Vectibus mere civilibus ex ipso matrimonio promanantibus (seu de iia omnibus quae ipsi matrimonio extriuaeca sunt et accidentalia, qualia sunt successio, dos, haeredita», onera, et pacta circa coniugum et familiae bonax etc.*), dummodo tamen matrimonii substantiam, libqrtatemque neque indiniete afficient, ac perturbent. Redditis itaque tali modo, et norma Deo quae sunt Dei, et Caesari quae sunt Caesaris, optima de Christiana, ac de civili societate merebuntur principes, et propitium sil» reddent supremum iudi-

1 Ex prvposii. M sysod. Pistorιena dassaata ia bulla *Auctorem fidei.*

> Se··. XXIV de Reformat cap-1.

* Qu m OMtijMBtnr h pvwtbMi forma omitti pomut

minitatur.

Pari modo ia ru taati momeuti saaeta «gaudua ■serorum antistitum pastoralem ear*·, vjgilaatiam, Imitate· toti· virihu· exeitaadam eaasait ut m pie mure domui liraei puauatua, quo vaHdiuro· ia dies hostil«s impetu· teat, to (miori aaimo ·aatiauadM atquu franguado· earaat, atquu aduo MBtra serpent·· error·· et failaci· principia cires matmmonii dignitate·, et Metre illa· loge· quae noa une nani iniaria eide· opponuntur, rei ■aeroeenatae eeolesiae iura invadunt, impavido animo luSBgant, protestentur, obaeereat. increpent in omni patientia, et doctrina, et oommnao· ·■·· corae fidele· admonere et instruere iuxta catholicam do matrimonio doctrinam numquam desinant, ac praecipuo ^matrimonium eaae vere, et proprie unum ex septem evangelioae legi· (aeramenti· a Christo Domino institutum ; ac propterea inter fidele· matrimonium dari non pome ^Hn uno eodemque tempore iit sacramentum, atque idcirco quamlibet aliam inter christiano· viri ac mulieri· coniunctionem euiuaoumque etiam* civilia legi· vi factam nàiil aliud esse niai turpem atque exitialem concubinatum ab eccleaia damnatum, et proinde a coniuguli foedere ·aeramentum «operari nunquam pone, et omnino ■pectere ad ecclesiae poteetatem ea omnia decernere, quae «d idem matrimonium quovia modo posant pertinere" ». Meminerint ulterius tam ipai, quam caeteri animarum rectore·, ac ainguli quoque fidele·, quod cum agitur de re ad aeternam aalutem ·pectente, potius Deo, et ecclesiadf «use, quam hominibus eat obtemperandum, et nullo modo timendo· eo·„ qui^dum poteetatem habent etiam perdendi corpus, perdere tamen animam nullo modo poterunt.

Audiant omne· Chriati ove· paetorum suorum vocem, et numquam «inant in isto gravissimo negotio, · quo magna ex parte temporali·, atque aeterna ipaorum felicitps pendet, ae fallaciis atque insidiis in errorem induci ; nihil enim aliud in hac miserrima aetate ab impiiaaimi· ac vaferrimi· religionia noatdae hostibus intenditur quam ip*o· e ·anctae matri· eceleaiae sinu divellere, nihilque aliud moliuntur quam ut fidei fundamenta, immo vel ip*a moralitatis principia penitu· subvertant, ac destruant. Serio perpendant quod «ancta re· eat matrimonium et aonniai «ancte tractanda et quidem iuxta divina· .tantum et eccleaiaaticaa lege· ac praescriptione·; nulli enim temporali ac civili potestati ius competit circa sacramenta, et circa ea omnia quae ad ipaorum naturam, et essentiam quocumque modo referuntur.

Cum autem, posita matrimonii validitate, quaedam sunt, uti iam dictum eat, quae ipsi extrinseca, et accessoria habentur, quaeque civiles ipaiu· effectus respiciunt, et circa quae iu· integrum est civilibus potestatibus pro meliori communitatis bono lege· ferre, atque conveniente· dispositione· statuere ; hinc poterunt utique immo et debebunt fidele· hisce legibus parere, et fideliter observare, dummodo nihil iff iisdem contineatur quod divinae, vel ecclesiasticae legi adversetur. Poterunt itidem laica tribunalia amie* pro iisdem civilibus effectibus obtinendis adire, atque etiam in iisdem causas ad hunc tantum finem defendere, ac patrocinari, salvo semper exclusive ecclesiae iure in indicandis, ac definiendis causis, quae matrimonii vinculum, vel intrinsecam ipsius naturam, et essentiales conditione· respiciunt

i Sap. VI, v. β.

1 Haec omnia habeatur in allocat consist PU IX *Acer·* &Mwwm diei tt septeata. IMS.

Conclu, eannau. tones LIU.

Berrria· de ebrfiattaaae laveatatia iaatitatiee·.

Neeeaaariam «μ, at eoauiliam Vatieaaam de ·oboli·. Mmoaum faciat, nemo «st, qdi dubitat Postulat saim hoe aoa «oleat iri gravita·, qaaa taata eat, at, niai eum aperiali diligentia traotaretar, ooaeiliam oecumeaioum officio aao ia aliqua parta insigniori defui··· aon immerito dieorotar, aed etiam praeseatissimum periealam, qaod eoeleaia· immo ·oeietati ipsi ex hodierai aavi multiplicati· oonatibas minitatur «choleram regimen ab eeoleriaatiea' auctoritate prona· avellendi et laicali· potestati· arbitrio omnino subiioiendi.

Revera nullibi tristissimi falsorum hodierni aevi principiorum effectu· tam clara perspiciuntur quam in moderna legialatiooe circa scholas et in atudii· imperantium, quae nihil aliud intendunt, quem ut ecclMiae auctoritas et vi· in dirigendi· scholis poŋitu· extinguatur. Verum cum summo reipublicae damno boc fieri certimimum eat. Nam «icut omne bonum generationi· futurae a praestantia educationi· puerorum «ine ullo dubio pendet, ita Certo dihil magi· timendum quam scholae depravatio; ■ed evitari hanc non poaae, ai legitima eecleeiae in eam iura annihilantur, et pedibu· conculcantur, christiano homini in dubium revocare nunquam -Ui^ebit.

Notum eat, arctissirantn illud, quod ab initio religioni· chriatianae obtinuit, vinculum inter ecclesiam tanquam matrem et tcholam quasi filiam per longimima tempori· spatia durasse, etiam poat inMix aaeculi 16 (chiama, 16 demum saeculo hunc nexum paullatim relaxari videmu·, cum reipublicae civili· moderatore· falaa de potentate iaicali principia sunplectentes, et fidei Christianae effati· aperte adversantes auctoritatem ecclesiae in dingendas scholas ubique diminuere et infringere studerent. In quo studio tandem eo devenerunt ut ius illud nativum ecclesiae, quod a divina eius missione seiungi non poteat, scbolas et erigendi et dirigendi audacter negant·· omnem rem scholasticam ad suas partes trahere non dubitarent. Nam etsi religiosam instructionem et catecbismi traditionem plerumque ecclesiae ministris tanquam provinciam propriam decernere non detrectabant, reservante· sibi 'disciplinarum profanarum campum, tamen etiam illam supremo suo moderamini, et suae inspectioni »ubiiciendam esse praetendebant, ita ut, a quibus, st qno tempore, et qua methodo et secundum quorum librorum normam instructio religiosa tradenda sit, ab ipsis statueretur. Porro ultimi· hisce nostris temporibus gubernis civilia ad postremas impii systernatis consequentias abrepta eo tandem devenisse videmus, *m* indifferentismum absolutum quoad religionem proclamantia scholas omni religioso charactere privata· crearent, in quibus religiosa instructio nullum omnino locum tenet

Quamquam svero et diversae formae et diversi gradili aunt in quibus seholae a principiis veri· recedunt tamen communis omnium, de quibu* lamentandum, malorum fons et origo tristi· illa naturalis et profanae cognitioni· seiunctio a religiosis et revelatis veritatibus. Disceni quidem et potest et debet illa a religione et revelatione, sed non seiungi propter intimum nexnm, quo cohaerent et quo fit ut sibi mutuum praesidium et -lumen afferunt manente tamen veritate revelata stella rectrice et moderatrice omnis cognitionis humanae. Ex quo principio duo sequuntur corollaria practice, quae viri·'catholice sentientibus deserere nunquam licet. Primum auctoritati ecclesiasticae inhaerere

tas nativum ouinseamq·· geaeris schotas erigoedi sine praew potsatatis oiviita pereissta··, deisd· iaa cire· omaea cuiuslibet (Maria scholas iaspiciendi atque invigilandi, ne quid praeiu<Lictam tarant cive fidei, aire bonorum morum integritati.

Caeterum non eat hie locus ftiaiea enarrare, quofodo usurpationes guberniorum eivilium eirca acheta· gradat'm proeeMorint; sufficit pro acopo nostro notare, praesentem rerum statam bune eeae, ut in omnibua fere partibus orbis obriatiani communia luctu· «it, viduam factam eaae Dominam gentium et Rachel plorare filioa suos, quia non sunt/id eat eiectam fuisse a legitima quoad scholas »uà~poaaeaaione matrem eceleaiam onraiaque panne a potentate laicali usurpata eaae. Atque hoc iam de omnibua ^holarum apeciebua valet, incipiendo a scholis popularibus, quae elementa omnia cognitioni· humanae pueri» tradunt, uaque ad universitate·, in quibus homines in omni literarum scientiarumque 'genere perficiuntur.

Expectari utique potuit, ecclesiasticam auctoritatem non silere ad tot tantasque iniurias sanctissimis suis iuribus inflictas, et revera ubique terrarum a pluribus abhinc annis videmus non solum antistites et ecclesiasticos viros, sed etiam laicos setosos vocem intrepide tollere ad recuperandcilla quae a Deo ipso ecclesiae suae omnium populorum magistrae colleta sunt, iura. Vix ullum bisce nostris temporibus habitum fuit concilium provinciale, in quo non de schola locuti fuerint patres. Ipsaque a sedes non omisit, ubi occasio ipsi dsta fuerit, eam quae auctoritati ecclesiasticae in Christianae iuventutis educatione et instructione debetur, partem solemniter et proclamare et reclamare1.

' Unum superest, ut concilium oecumenicum vocem suam tollat, cum irrefragabili auctoritate veritatem pandat, inviolabilia ecclesiae iura revindicet, ingentes, quae societati humanae a schola principiis cltristianis destituta imminent, calamitates indigitet et ad sananda, quae in hac gravissima materia occurrunt mala, remedia afferat.

Hia omnibus rite perpensis atque in trutinam revocatis, nec non voto desuper diligenter exarato, consultores in hoc convenerunt, decretum faciendum fore de Christianae iuventutis educatione. Et quoniam leges de scholarum regimine in diversis terris diversae vigent, censuetunt consultores huius circumstantia· debitam rationem habendam esae, et decretum ipsum in tali forma componendum, ut pro diversitate vigentium Legum ubique applicari possit, sive a potestate civili aequalis omnium civium libertas scholas et erigendi et adeundi proclametur, sive mCnopolii ius aut totale aut eertis finibus circumscriptum usurpetur. Quamvis vero vix ulla hodie legislatio vigens inveniatur, quae principiis catholicis circa rem scholasticam omnino consona sit, tamen plurimum intereat, ut ecclesia etiam a scholis extentibus, etsi plurimis defectibus laborant, pedem non retrahat et pro viribus malo remedium afferre studeat, quia salutem aeternam parvulorum tanqusm ultimum finem unice prosequendo nunquam eius personam repraesentare desinit, qui dixit „sinite parvulos ad me venire''. Aliter se res habit cum scholis, quae ex professo spiritum ecclesiae et ebristianae religioni infensum alunt, cum officium pastorum parentes admonendi, ne filio· talibus scholis unquam commendent, manifestum sit. Insuper ubicunque res eo devenit, ut a scholis publicis insigniora pro fide et moribus puerorum damna timenda sint, tum certe ad ultimum remedium confugiendum erit proprias scholas erigendi, quae a sola suctoritate seoleatanttaa pendent, eum negari awBeesodo posuit, eoeleriao inviotabita las rompstsru media iltat adhibendi, qnae ad avsrtesda ilia damna aeeeaaaria apparent Qaod atiquo facile ibi fieri poterit, ubi logea absolutam illam quam dicunt iatruetionta Ubertatem proclamant; aed licet haec alieubi non vigeat, tamoa ia illo eam «piseopis intensi· viribus adtaborandum erit, ut ius libera· seholas aperiendi «ibi obtinqpnt.

Porro cum diversorum scholarum generum ratio ad ecclesiam diversasqua soeiftatis humanae indigenti·· diversa sit, et hsec materia eminenter practice a concilio sine dubio p^sctice tractari debeat, ideo censuerunt consultores, praemisso prooemio, quod totius rei synopsin offerret et quatenus hoc loco necessarium eat generalia principia, in quatuor capitibu· dicendum esse de quatuor scholarum speciebus. Scijicet in I de scholis popularibus, in II de collegiis et gymnasiis, in III de scholis technicis et industrialibus, in IV de universitatibus. Cur enim in particulari de scholis technicis loquendum sit. facile intelligitur, si una parte quam late hodie hoc scholarum genus pateat, et quem locum insignem occupat in regionibus, ubi industriae artes et commercium florent, altera ex parte quanta earum sit corruptela et a principiis Christianis ubalipnatio. respicietur. 1 igitur caput de scholis popularibus tractat, iit quibus cuiusquo classis populi pueri primis rerum humanarum cognitionibus imbuuntur. Tria potissimum decretum circa has exprimere debebit. 1'rimum ardens eccleaiae desiderium, ut eiusmodi scholae ubique in paroeciis erigantur, idoneique iis praeficiantur magistri, praesertim ex congregationibus religiosis. Deinde ut Christianus earum character converretur, quod tum solum fieri poterit, ai auctoritati ecclesiasticae in eas debitus locus tribuatur, episcoporum et parochorum iura ratihabeantur. bona scholis attributa in alienos usus non convertantur et ludimagtstrorum perversa educatio arceatur. Tertio innuendum erit episcopia, quid faciendum, si scholae quae extant fini suo non vel paaum respondeant, avertendo pueros n pravis vel periculosis scholis corunique parentes de gravissima hac obligatione admonendo nec non adlaborando de iniustis legibus vel abrogandis vel impediendis; denique proprias scholas condendo. Deinde in capite U tractatur de collegiis atque gymnasiis. Exprimuntur primum ingentia mala, quae universae societati humanae ex divulsione harum scholarum, in quibus adolescentes bonis artibus scientiaeque elementis erudiuntur, ab ecclesiae vi moderatrice exorta sunt, quae profecto nonnisi maxima esse possunt, si perpendatur, adolescentes, qui hio formantur, aliquaddo eminentiori in societate gradu gavisuros esse. Conveniens igitur visum. ut episcopis animus adderetur,

1. resistendi pro viribus gravi iniustitiae, qua ecclesia omni in has scholas auctoritate privatur, omne ius sibi tftuÿpante potestate civili;

9. curam adhibendi, ut in suis dioecesibus ejusmodi scholae et instituta erigantur, quae optime suo fini respondeant;

3. qnoad scholas, quae extant, secundarias cum omni sollicitudine vigilandi, ut omnia observentur, quae ad rectam educationis christianae normam pertinent, ut accurata religiosa instructio, frequentatio sacramentorum, assiduitas in assistendo divinis officiis, et ut omnia removeantur, quae puritati morum, et integritati fidei damnum afferre possint. Quod si hoc obtinere non possint, et in cassum pro reformandis huiusmodi scholis et institutis laborent. tunc ad ultimum remedium confugiendum ease, ut parentes moneant, ne filios hisce scholis committant.

1 Cf. prop. Syllah. 48, 47, 48, et litt. ad arddep. Friburg. 4. 4. 14 iaili >M4.

la capita IU dmmtnm naeirum do sehefi» toeb- aida at iadnetrialibue agat. Tria aaaaaaaria videatur, at grariaaiaiia malin, quibas haa aebolae Uberant, oceamtw:

1. at epieeopi euatoritatoni debitam, qua privari uanqnAm niai cam ramma iainria poterant, exsrosaat satageado. at at magistri at Mbri, qui Idem doetraare student, aveaaatar, at pro diaaipttaia bbtariaia at phUoeophicte magistri catholici provideantur; tasapor ai vires supputant. at necessitas val magne utilitfis postulat, propria auctoritate eiusmodi schola^erigant —

3 ut principibus admonitio nat, ne quoad ha^fem scholarum conditionem ae indifferenter babeant, aed collet» cum ecclesiastica auctoritate cChsiliis eanitn mal» curandis operam dent.

9. ut parentibus inculcetur gravissima obligatio retrahendi liberos ab hisce scholis, quando manifeste perversitatis speciem prae se ferunt.

In capite denique IV tractatur de literarum universitatibus. Neminem autem latet, quantopere haec potissimum institute ecclesiae olim tam cara, a primitivo et vere suo fine deviaverint, et in quem abyssum miseriae societatem humanam praecipitaverint, ex quo ab omni paene ecclesiae et ipsiua religionis influxu aeiuncta solius' potestatis civilis ditioni aubieeta sunt Remedium autem, quod contre hoc gravissimum malum episcopis proponendum videtur, ad sequentia reducendum: 1. ut quoad universitates, quae extent, pro posce bona promoveant et mala evertant, contenti etiam minoribus successibus, quatenus maiores obtineri non possunt; 3. ut ipsi unitis viribus universitates catholicas erigant a sola ecclesiastica auctoritate dependentes; et 3 in harum universitatum directione haec potissimum observent: summum studium, ut nexus debitus et harmonia inter veritatem revelatam et cuiuscumque disciplinae cognitiones etiam profanas conservetur, electionem idoneorum tum fidei tum morum integritate insignium magistrorum, convenientem eorum sustentationem, observantiam methodi, quam longe scholarum catholicarum experientia probavit, usum bonorum ab omni erroris labe immunium librorum. Denique propter lamentabilem, in qua fere ubique languet, conditionem philosophicae scientiae in specie inculcandum videtur, ut huic rite excolendae summum studium impendatur.

Segwtur Decretum.

Prooemium.

Ecclesia, magistra veritatis a Christo Domino effecta, universam noscens ebristianae iuventutis institutionem arctissimo ligari nexu cum aeterna hominum beatitate, nihil habuit antiquius nibilque iucundius, quam cuiusque generis scholas ubique terrarum e fundamentis extruere, easque vi sua salutari informare, suaque potestate dirigere, ut cum fide et religione, morumque honestate eruditio ooniungeretur simul, et educatio. Unde in ecclesiam ipsam, in populos, atque in rerum etiam publicarum moderatores innumera orta sunt bona, quemadmodum praeteritorum temporum historia loeupletisaime testatur.

Sed hac nostra aetate res est penitus commutata. Cum enim veritates a Deo revelatae impudenter denegentur, vel humanae rationis examini subiiciantur, evenit, ut illa naturalium rerum plane tollatur subiectio, quae supernatural! ordini omnino debetur, utque homines ab aeterno eno fine arceantur, eorumque cognitiones netioaeeque ad materialium fugaotamque huius mundi rerum limites redigantur. Nihil itaque intentatum, nibilque innpertum rolfaequitar, at ornate eesl teins peteetao oiesque aahtaria via, qaam «a divisa ardinatinae semper exerçait, et ta kanuat aoaiatatia instituta exercera débat, va) Magie ia dire ooaretetar, val ab iisdem inatitatia romevoatar, quia immo ipea inetitata place civilia politiaaoqae aactaritatia arbitrio aubdeatgr ad imperantium placita ot ad volubilium aetatie opinionum ratàoM·; bine a doctrine divinitus revelatio alienata, oeasim in erreris meodaciique spiritum eo aeque prolabantur, ut fidei, veritati, ipsiqae veroeandiae adversentur. Undo au tandem oaata progenies, quae previa cupiditatibus propriisque ratiooibba tantum permota et imputée, maximae tum privatio, tum publie» rebus affert ealamitateu.

Sacrosancta oeeumenica synodus, ut occleeiae iura tueretur, ae malis, quae ab eorum violatione® dimbnant, opportunam parare medicinam poaset, haec de diversis inventutis scholis dpita conficienda, promulgandaque censuit.

Caput I.

Dt uskoUt popularibtu

Pia mater ecclesia. Salvatoris exemplo eiusque monitis inductal, parvulos suos singulari amore complectens, summa cura studioqué semper est scholas prosecuta, quas *popalartt* appellant; ili quibus omnes cuiusque e populo classis pueri vel a teneris annis, dum primis rerum humanarum cognitionibus excoluntur, sanctissimae religionis mysteriis, ac praeceptionibus potissimum edocentur, atque ad pietatem morumque honestatem, ad religionem eivilemque vivendi rationem accurate informantur. Etenim puerorum animus ita eet natura sua comparatus, ut nulla eorum vere utilis sperari eruditio queat, quae cum recto religionis et honestatis senau non ait intime eonnexa. Quapropter si quaevis iuventutis instituendae ratio, neque a fide catholica, neque ab ecclesiae potestate eet seiungende. multo magis aa seiungi nequit, quae pueris hisce in scholis tradenda suscipitur. Et quoties auiom separata non fuit, toties sunt inde derivatae plurimae utilitates. Pueri namque ia primariis naturalis ordinis disciplinis satie-vculti, revelatas etiam veritates, fideique mysteria clarius quidem agnoscunt, firmiusque conservant; atque ecclesiam Christi, quae civili quoque et humanae institutioni ac profectui .benignissime prospicit, studiosius diligunt, eique laetius fideliusque adhaerent.

Cum autem res ita se habeat, summopere optandum, ut in omnibus parochiis huiuscemodi scholae erigantur, suaeque usque sb origine ab ecclesia acceptae institutioni cohaereant. Itaque episcopi, parentes, rerum publicarum moderatores, omaeeque qui gloriam Dei promovere, proximique saluti inservire efficaciter volunt, iique praeaertim, quibus Deno divitias opeoqno largitus est, monentur ot excitantur, ut curam, diligentiam, munificentiam omnem hisce puerorum scholis vel promovendis vel ediuvandia, vel etiam, ubi opus fuerit, de novo instituendis, tetis viribus impendant. At sedulo vigilandum, ut ad ludi magisterium non eligantur, nisi egregii tantummodo adolescentes, qui vere vocati, bona indole praediti optimeque morati, atque ad iatiuamodi grave munus sustinendum recte praeparati sint, et taetitati; Ulad semper memorando ia parvulorum aeimos multo plus exempla valere, quam verba, Tdcireo pro puerorum non minus quam pro puellarum educatione, congregationes religiosae, quas pro eo offieii munere ecclesia approbavit, boni

› Mauh. xvin. a

mmm, et honorific· testimonia easnino oommeedaat, band immntito praefsruatur.

Praeterea cavsednm pronaa «et, m ratio, ear popttlaree raat schola· iMtitatas, commutetur earamqu· indole* corrumpatur. ChrUtus «aim, postquam dixit: ‚Qui raseeperit ana.· parvulum ia nomine mso me suaeipit*, illico aabiaaxit: »Qui autdte scaudalisaverit unnm de pusilli* istis, qai in me eredunt, expedit, ut suspendater mola aaiaaria ia eoHo eius, et immergatur in proftandam maria*·. Adlaborandum est igitur, ne rernm publicarum modenrtores omnem in schola* iataa sibi tribuant aucfqritateq); ne bona -eccleaiae Mholie attributa in alieno* uaua convertant, multoque minue usurpent; ne sacri, antistite* ptaeeidii et auctoritati* iure priventur; ne denique parochorum potestas imminuatur, ludimagtstri impietati* et immodestiae spiritu impleantur, falsaque methodo impiaque doctrina chrietianae scholae depraventur. B Meminerint principes se imperium a Deo ideo fuisse consecutos, atque populorum patres designatos, ut eius gloriam populique salutem procurarent: magna ergo *e culpa irretiri, „*i filiis cibum' petentibus pro pane lapidem, et pro piace serpentem porrigi sinant.*·.

Ceterum episcopi, si pro optima puerorum institutione nihil inde obtinere potuerint, ne cadant animo. Immo quanto peior est scholarum conditio, tanto maior ait eorum sollicitudo. Idcirco puefos a pravis rei periculosi* *cho)i* constanter avertant; parente* de gravissima obligatione admoneant filio* a quocumque scandali et offendiculi periculo removendi, quod potissimum ab scholis promanat, quae mixtae nuncupantur; de iniustia legibus vel abrogandis, vel impediendis pro posse adlaborent;· proprias schola* easque optima* constituant, ita Ut profana* illa* non solum adaequent, aed modesta piaque educatione facile superent; atque ita numquam eveniet, quod olim lamentabatur propheta: «Parvuli petierunt panem, et nemo erat qui frangeret ei*«'.

Caput II.

Dt coUtfiit atqtu jytxtattit.

Non minor episcopis cura ac diligentia in collegiis, et in gymnasii* est adhibenda; quorum ope adolescentes bonia artibu» scientiarumque elementi* erudiuntur. Etenim postquam ea suppresa* sunt, quae fundavit, et direxit ecclesia, aut postquam ab eorum cura sunt viri ecclesiastici reiecti, ad Christianam iuventuti* institutionem destinati, civiles potestates, in fore omnibus christiani orbis regnis, totam hanc etiam rem scholasticam sibi ipsis adjudicarunt. Ex quo tandem aliquando factum, ut literarum boo scientiarumque profanarum studium a fide catholica, omniaque huius generi* institutio D * religiosa educatione seiungeretur; undo diminuta fides, corrupti mores, debilitata instìti*, reo denique publicae pene ubique terrarum atrociter agitatae, àtque perçu·***. Et tamen si quae aunt schola·, in quas exereore suam vim suamque adhibere sollicitudinem debeat •celeria, ·«·'quidem sunt, quae collegiorum, gymnariorumque nomino circumferantur. Futura namque humana* «orietatb sor» ab adolescentibus ea frequentantibus quammaxim· pendet; qui ubi ad virilem creverint aetatem, vel ingenio aut seientia, vel auctoritate aut divitiis in civium suorum animo* plurimum poterunt, et ut virtutis aut vitii duce·, et antesignani alio* in religionis amorem aut contemptum induoent Quare sancta synodus iuatisaimis hises de causis imputa* g adhortatur qpîhU0cta, ut petant asserant tam, quae ad collegia et. gymnasia quod attiaet, eempetaat •oeleatae Christi, prueoortim cum ab ipsa plerumque ftaerint errata, et constituta, boeaque, quibua hodie Mateutentar, ab eeetaetaetieie fuadatioaibu* proficiscastur; e eoatra iu* illud abiadleent imporaatibns, quod albi soli* in hniuamodi schola· afifirsaant; et ■i quae iaiquae ab eia, iainstaeque ftaerint editqp lagps, ea* reprobent, et abrogari eurent

Praeterea ri haee pro adolescentibus instituta non habeant in au* quisque dioecesi erigi nitentur, it* tamen, ut ia iis corporis cura eum animi cultu, yerita* doctrinae oum integritate moram eonsôeientur. Quo plurimi* sdoleMentibus salutem afferent, multoramqiie parentum animo* religioni et ecclesiae conciliabunt Id autem ut ad exitum perducant eum non pauci* subsidii* indigeant fidele* omnee, •oaque',praesertim, quos fortunae bonis ditaverit Deus, enixe rogabunt, ut largiter hoc iuvent salutare negotium, ne tanti momenti scholae omnino deficiant vel semel erectae, quia opes desunt, tabescant, vel ab aliis pecunia publica sustentatis sbperentur, ao denique interimantur.

Quod si vero huinemodi habeant in suis dioecesibus instituta, videant, utrum suo recto fini respondeant nec ne. Si primum, toti erunt in ii* tuendi* augendisque; advigilabunt itaque, ut adolescente* catholicam accurate doceantur doctrinam, ut piis exercitationibus divinisque vacent officiis, statisque temporibus poenitentiae, et eucharistiae sacramenta suscipiant: omni* autem sedulo removeant, quae moribus vel fidei perniciem afferre possunt Quapropter gymnasia saepius ipsi visitabunt, puerarum et magistrorum animos sibi conciliabunt, atque cum iis, qui scholis praesunt, consilia inibunt, ne quidquam omittatur, quo virtute* promoveantur, et studia. Sin alterum, ita ut in iis vera fide* moramque puritas periclitetur, parentes tamen opportuno moneant, ne filios suos hisce scholis committant, illud ei* animadvertentes, quod secus * peccati labe haud essent immunes. Denique nullum non moveant lapidem, ut perversa illa instituta genitus corrigantur; quod tum essent facile consecuturi, cum eam in iis exercere auctoritatem potuerint, quam iure suo sibi vindicat ecclesia.

Caput IU.

Dt tcMit ttckmeit tt indtutrialibui.

Pastorali* sollicitudo, temporibus praesertim nostris, ad eas quoque se porrigere schola* debet, qua* tseAmeos seu *ixdtutriaift^* nuncupantur; in quibua eae potiasimum disciplinae tractantur, quae plurimum ad' quaestuosa* arte· exercendas inserviunt. Etenim quamvis sint per se honestae, maximeque utile·, quin etiam Dei voluntati eiusque ordinationi apprime conforme·; cum in iis mundi ordo, naturae lege·, creaturarum virtus investigetur, opeaque, qua* abscondunt, communi usui aperiantur, ut quisque tot tantarum rerum pulcritudinem bonitatemqne depreheadena, Deo qui fecit omnia, det honorem et gloriam; attamen tristi· comprobat experienti·, nunc tempori· plerasque scholas in tam miserrima eoudition· vernari, ut 'etiamsi huius vita· commoditatibus, et voluptatibus faveant, magnum quidem fidei moramqus periculum praebeant inveatuti. Siquidem quanto magi* hominem ad temporalia incitant bona, · apiritnalibn* tanto magi* avertunt.

Iamvero ad hoc adeo grave infortunium a Christiana, et civili societate amovend<4n «ancta synodos prius ad episcopos se convertit ut in has scholas totam explicent auctoritatem, qua nonnisi per iniuriam privatur eodssi·, ut professores remeveri

› Mstth. XVnI, t, *.
« Lac. U, 11.
» Thrsu. IV, v. a

nmt, qui Mat impii, M mimm boueati; atque ia •oru'm beam ahos auMal, qai mente pie, vttaqua ehriatlaaa, sanque teatiasenie seesaMadaatur, ' ut, praeter «aoerdotem qai* raligiuaem doee«t,5portbo-doxam exigant atÿttna, abi tam«a 'faerit, «ira de hiateriu, rive ethtas do philooephia diseorentem ; et libre· proMwri femeat, qai eaitMlioaai dootriaam ■M radoloaat; at denique, ai rira· Mppetant, at baoaaaitaa val magna atilitqs poetuleC non detraetaat ipai «cbolaa teohnioaa instituer^ memoraatea unam eutndemque Daum at fidei, et naturae eaae auctorem; quia · tamo id esset maxime optandum, cum non de aolo pane virât homo, sed de omai verbo, quod a Dei ore procedit

Poatea principe· alloquens eo· admonet, ut recogitent animo, qiiaata in rempubiicam ait oritur· pernicie·, Cum prava fuerit iatiuamodi «chelarum constitutio; ut caveant ne professores iuvenum animos a Deo eiuaque veritate alienent, atque ad fallaciam divitiarum convertant. Eoa tandem obsecrat, ut line mora cum episcopis consilia ineant, quibua facile mala poterunt reparare, quae ab biaee •ebolia obrepuiaae dignoecitur.

Denique ad pareute· ae convertens eoa vehementer admonet, ut memorea proprii officii aerio conaiderent quot quantaque mala auia imminerent filii·, qui perveraaa eae scholas frequentarent Ii enim utut univenum inde lucrarentur mundum, animae tamen suae detrimentumcertiuimum paterentnr.

Caput IV.

Dt liltrmtm mifrrtitatihtu.

Mala quae a. aynodua eat hactenae lamentata, quaeque pro viribua reparare «ategit, ingentia prona· «unt facta a plerieque publici· scholis, quae Mniveratïa/M vocantur; in quibua bominee omni literarum scientiarumque genere perficiuntur. Ab iis namque expulsa fuit ecclesia Dei, quamvis eas magna ex parte fundaverit, beneficiis ac privilegiis cumulaverit, sapienter feliciterque direxerit, atque in eius locuin civiles se sufficientes potestates sibi unis eas moderandas ac regendas arripuerunt Unde severiores diMiplinae rationis tantum sublectae examini, eiusque perpaueis, et quandoque etiam non indubiis innixae principiis effecerunt ut cultores sui in suis brevi evanescerent cogitationibus. Hinc sunt orti, et quotidie magis oriuntur, scriptores impii et athei; scientiae religioni adversae, liter·· nefariae et InhoneaUe, iuvenes fide et moribus corrupti, debile· homine· et inconstante·; hinc familiarum discordia; hinc rerum publicarum labefactatio; bino denique malorum omnium immensa colluvio. Et tamen hae sunt' scholae, quae prae ceteris ecclesiae indigent magisterio, eiusque non exiguam postaient regiminis partem; cum ii, qui in naturale· Mientias incumbunt, nisi divinem revelationem, velati rectricem stellam, iugiter prae oculi· habeant, atque religionem, voluti sustentaculum suae prosequantur infirmitati nunquam a syrtibus et erroribus in sub speculationibus praecavebunt, eaque proferent, quae plus minusve infallibili · Deo revelatae veritati adversantur.

Quare sancta synodus, ut in re tanti momenti eno monere fungatur, haec episcopi· egenda proponit. Primo universitatum scholas, et quae in eia geruntur, assidue observent; auctoritatem, quanta sive a delegatione a Mdia, sive e proprio iure et antiquo more sibi competit, adhibeant, atque erga potestates et professores ea benignitate, et benevolentia utantur, ut quaecumque bona promovere, perniciosa autem praevertere valeant. Quod si eventu· ad spem extemplo non respondeat, parva tamen ponere incipiant initia, prudenti autem oonataatique taadem satae perdaient Secando, ri ia praeseeti rlnim portathiatinae id eonneqai ana poterant, aat ei petaeriat, eam remediem pronae efficax promptandae mistae affsrret, aauar superset, at ipai oeilatte viribna nnivenitatee erigant - «eia tamea aoolasiastiea potestate dependente·. Tertie, ne epea ooeeoptn evaaeaeat, *eaa* ,ita eenatituaat at ia qaavia diaeipliaa tradenda eaaet· oatbelieae religioni meramqee honestati sint apprimo ooaaoataaoe; at professores «ligantur qai scienti· eimal et moram doetriascqae puritate prr «fulgeant, noque teetimoaio commendentur, iisque «a mereo· decernatur, qua curia alii· expediti, toto· mm maneri ano litorarumque studiis dedere poMint; ut cuncti, initio cuiuslibet anni, secundum decretum o. Tridentini solemnem fidei profeasionem emittant; methodo utantur quam longa eatholieerhm scholarum experientia probavit, libro· adhibeant ex omni parte commendabile·; idque in primi· in Mbola· consequantur, ut intima inter veritate· revelata·, et naturali· ordini· «cientia· connexio auditoribus appareat Tandem, cum vix nlia disciplinè tam depravata ac pernicioaa existât, quam philosophia, haec intentiaaima cara promoveatur oportet, inhaerendo celeberrimorum doctorum, et praesertim divi Thomae vestigiis.

Ceterum ·. synodus omnia et aingula renovat, quae vel a Tridentino, Vei a summis pontificibus pro scholis omnibu·, et praesertim universitatum visitandis, puritate doctrinae serrande, scientiarumque studio promovendo salubriter decreta et sancita fuerunt

15.

Schema decreti de communione catholicorum eum aeatholiei·1.

Cum una sit fides*, una pariter ecclesia existit. quam unus Deus hominibus matrem et magistram-praeposuit, cuius auctoritati nemo «ese subtrahere potest.

Salvator ipse singulis et omnibus obedientiam erga hanc ecclesiae auctoritatem clarissimis verbi· praescripsit, dicens: Qari eos audit ass audit·, *tt* gui *tceltnam* non audierit, sit tibi neat «tJbucM *ft pMieamu**.

Patet autem illam obedientiam a Domino praescriptam non poMe, nisi plenam omnino esM atque universalem, ideoqne omnia* emplecti quae ad fidem et mores pertinent.

Ex hisce praemissis aeque Huit, nec ad fidele·, neo ad quamcumque civilem potestatem, aed ad ■olam ecclesiam pertinere, definitionem eorum, quae ad qnimae salutem consequendam spectant, et cum una tantum sit vera religio, sacros religionis ritus, praeter eos, qui ab ecclesia approbati fuere, alios esM non poMe.

Non aliter ipsi Christi Domini dÎMipuli, non aliter ecclesiae Dei patre· existimarunt; quapropter quaevis communicatio in divinis Mmper «t ubique periculoataima habita et declarata est, immo, et ab ecclesia damnata.

Ab hia quoque principiis ·. Mdes, utpote fidei •t salutis humant generi· casto· fidelia, nunquam •eae removit, quamvis nonnulli· aliquando circumstantiis adducta, eorum applicatione varie sit usa.

Etsi aliquando eadem s. ··<!«·, ip hoc gravissimo negotio tuendo, minorem adhibuit rigorem, id evenit,

I Hnlc schessati, st eatqne legenti psttt, pestra·· smsu imposita non ··*.' HaSetar ad calcem tet< · Vladiaür» t'sscki super eodem argumento exarati.

> Ad Kphia IV, A

* Luc. X, te

« Matth. XVIII, 17.

‘ Mstth. XXVIII, U0.

qaando val a priaeipibas ohristiaaie ia omWm bonum adiuvabatar, val qusado, M later boaum at •alum. aad later aaiaaa maiaave damns· deoidoedam arat. Sad cum praesentibas teaaperibaa aoeaatta gubernia civilia, sub imputas sociotaiam ooerotarem ad *Mifrrmtùuum* tendant. qui ohrietianao religionis veritate· denegat, virtutis merita· apenit, popalique eoMcientiae reetitadIMM et vi· debilitat, eamqtopere neoeaaarian eat, ad societatis raina· proscoeradam, ut ex parte eeelaiae omaia oom· munio in divinis cam hasretieis, onnibaaqae^xtra ecclesiam viventibus, prohibeatur.

Quod ut obtineatur, a. ajnodua oecumeniea her* tutor episcopos, ut non desistant Christianum populum iterum iterumque docere de plenitudine gratiae et veritatia quae oni et soli eceleaiae ineat. Non desinant epiacopi abusus, qui passim irrepaorunt, opportune abolere; neo ainant ut in scholis, orphanutrophiia. nosocomiis, caroeribus, aliisque B publicis inatitutie, communes catholicorum cum acatholicia precor, piaque exercitia vel divina officia fiant. Non permittant usum simultaneum coemeteriorum, aacrarum aedum, Campanarum, praesertim altarium, quem eoelesia nunquam potuit nec poteat tolerare, fnauper a. oecumenioa synodus hortatur principar, ut omnea leger de medio tollant. quae communionem reapicit aeathoIioorum cum catholicis, et clerum populumque fidelem monet, ut quanto «catholici student ipsos ad hanc vetitam communionem trahere, tanto ipai illam devitent.

16.

Schema decreti de Iudldaria eceleaiae potentate ab appellationibus tamquam ab abunu vindicata1.

Omnipotens Deus ite res humanas mirabili sua providentia constituit, ut duplici ait mundus potestate regendus, ecclesiastica nempe et civili, utra- C que certe quidem in auo proprio ordine summe (1). Ut igitur, quae eunt Caesaris Caesari, et quae eunt Dei Deo recta distributione reddentur, dum clericos improbamus, quae iura sibi vindicant laicorum, ita e converso laicoa, cuiuscumque conditionis extiterint, gravissime reprehendimus, qui clericorum iura usurpare nituntur. Quocirca quemadmodum universis clericis, si qui tamen fuerint, Lateranensia concilii vestigiia inhaerentes, interdicimus, ne quis praetextu libertatis ecclesiasticae suam de cetero iurisdictionem extendat in praeiudicium iuatitiae saecularis (2), sio eos multoque magis vehementer damnamus, qui praetexta alicuius abusus causas-a iudice ecclesiastico in foro competenti indicandas vel iudicatas ad forum civile seu saeculare vel advocant, vel advocandas pronuntiant, val advocatas defendunt, probibemusque et quidem sub poenis a iure latis, quin ree ad ecclesiasticum forum pertinentes coram saeculari indice, seu ad forum quodlibet saeculare sive ante, sive post ecclesiae indicium deferantur >.2), Civilibus enim suctoritatibua imperium quidem commisit Dena, nobis vero ceterieqne aliis noatri sacri muneris partem exercentibus, quae sunt ecclesiae concredidit (4). Intelligent semel principes, prostrata captivaque ecclesias libertate, languescere fidem, religionem imminui, morumque disciplinam plano subverti ; atque ntinam post huiiismodi ecclesiae desolatione· non etiam imperii ruina sequatur (b).

Dservti explanatio.

(1) Princeps haec sententia, mutatis quidem terminis, excerpta a nobis est a pluribus Romanis poatifielb*^ qe graeoerti· a e. Gelanto, qui Aaaot^ aium impenetaeu· aUoquoM, haec habet; HQnaate· ad ordine· pertinet poblicae (eiviUa) dMpbaao, oognoaoaatea, imperium dbi superna dispoeitiooe collatum, legibus taie ipsi qqpque pareat religionis antistitae*. Nee non a a Gregorio II, qui opist S ad Leona· Isaurum eeribeM ait: .Qeeaadmodam pontifex introspicioadi ia palatia· potestatem aoa habet, ao dignitates regiae deferendi, sic aeque imperator etc.' Ab ipeo tende· Innooeatio IU, qui ia cap. *Selitru* de maioritat et obed. inquit: ,Non negamus, quia praecellat imperator in temporalibus illis dumtaxat, qui ab eo suscipiunt temporalia: sed pontifex in spiritualibus antecellit, quae tanto suat temporalibus digniora, quanto anima praefertur corpori." Quapropter haud immerito asseruimus mundum duplici potestate regi, ecclesiastica nempe et civili, altera ab altera «n suo proprio ordiar independenti, siouti baud immerito sapientiores publicistes eocleaiasticil asserunt in rebus temporalibus, et sub respectu finis temporalis ecclesiam nihil posse in societate civili.

(2) Haec omnia a verbis *üt igitur* usque ad postrema iusMiea saecularis, licet controversa, omnino deprompsimus ex concilio Lateranensi IV cap. 49, quod sic adamusaim habet: „8icut volumus ut iura clericorum non usurpent laici, ita velle debemus, ne eleriei iura sibi vindicent laicurum. «Quocirca universis clericis interdicimus, ne quis praetextu, ecclesiasticae libertatis suam de cetero iurisdictionem extendat in praeiudicium iustitiae saecularis, sed contentus existât constitutionibus scriptis, et consuetudinibus hactenus approbatis, ut quae eunt Caesaris reddantur Caesari, et quae aunt Dei Deo recta distributione reddantur**. Quamvis ea interposuimus verba *Si qui tauun futnt,* quod ea de causa fecimus, ut innotesceret concilium ipaum non supponere clericos nunc temporia extare, qui praetextu libertatis ecclesiasticae in praeiudicium saecularia iuatitiae suam extendant iuriedictionem.

(8) Hanc praecipuam decreti dispositionem ad verbum sumpsimus ex postremo provinciali Lugdunensi concilio an. I860 habito, et, ni fallimur, a sancta Romana sede approbato; quod consulto quidem egimus; primo quia nostrorum temporum indigentiis apprime respondet; secundo quia cum a patribus oleri Gallicani sit conditum, peraptum censeri debet ad fraenum hisce appellationibus tamquam ab abusu imponendum, quae in Gallia praesertim adprobatae, adhibitaeque fuerunt. Ideo autem de poenis a iure latio etiam nos generatim locuti sumus, quin eas enumeraremus omnes; siquidem prudentiae ratio id nobis persuadere visa eat Constat enim a iure inflictam esse poenam excommunicationis latae sententiae, a qua absolvi non poteat, niai a Romano pontifice pro tempore existante, praeter quam i« mortis articulo, neo non illam aliam gravissimam perpetuae privationis officiorum et inhahilitatis ad illa et alia quaecumque officia; et huiuamodi poenas incurrero nedum appellantes, verum etiam quomodolibet directe, vel indirecto fautores, consultores, omnes scilicet quoscumque alios, qui aliquam in huiusmodi appellationibus partem habuerint. Inavoro quia ignorat eo magis contemni poenas, quo maiores enat ii qui in esa incurrere vi legis deberent, praesertim tristissima, qua vivimus aetate, qua plurimum apud gentes est fidos Christiana imminuta! Nihilominus, si contra sentirent sapioatisaimi consulter· libenter acquiescimus.

I Bx r<0> jUssandri Bioati super eodem argumenta, p 41-44. In trutinam rvvoeata» nae Mt ob Immaturam oml·

* Viitris JmWWmsm «ans sMiasMstM yoNiri aMtore OsmlUs Tarquini, Ub. I, swt. X, art. », n. 1, p SS,

(4) «t (S). In hi·®· daabM aMteatH· duplex ooutiastnr tetius daurati rati·; qaataat prim 41-rectam. alter· pom indiraetea, mb, at seholaa lo-qaaatar, ratio··» parbibat ah absurdo; ratio diraote •at, qaod llbartea ae indépendant!· potaetatis aa-dwiaatieaa ia Cbriati voluntate ianitatar, qai ite at non aliter «oluit auain eoaatitaara aadaaiaai; indirecta rare, nan ilia ab abaar^o Mt, ^bad mo m, prostrate nempe oaptivaque eoeieaiae libertate, laa-gueaeeret fide·, imminueretur religio, morumqua diaaipHaa plaae eabrerterotur: ax qao teadem na-tarah qdadam eoaanoatlaa· imperii etiam ruina belle neqaareiar. lamvaro rationem primam exaer-peimae ax rerbia, quibua usu eet OeiM Copstea-tianm imperatotem alloqueas: ‚Tibi imperium oom> miait Deus, aobie, qaaa aaut «oeleeia· eonerediÿit'*; alteram ruro aobie praabait elatu· Gallicanas io eeiabri illa quarala, qaam de appeltationibua tan-quam ab abusu protulit eorum ipeo rege anno 16M quamque iam ia voto attulimM.

VL

SCHEMATA CONSTITUTIONUM DE REBUS ORIENTALIUM,

Schema* decreti de ministro extraordinario confirmationi* (A).

Quamris ordinarius minister Mcramenti confir-mationi· >it episcopus, legitor tamen aliquando per apoatolicaa aedi· dispenMtionem ex rationabili et urgenti admodum cauaa aimplicem sacerdotem chris-mate per epiaeopum confecto hoc admini*UM0 aa-cramentum*, quemadmodum in miaaionibua interdum contingit, et apud fidele· orientalia ritua fieri aolet, quibua a presbyteris eiusdem ritua aacramentum confirmationis valide confertur; iia tamen excepti· ecclesiis et locia, in quibua extraordinariam bane facultatem expreaae et totaliter (B) apostoliea aede· revocavit. Quo autem uaua eiuadem facultatia modum non excedat, ao meminerint presbyteri, ae extraordinario· tantum miniatroa ea·· huiua (aera-menti, decernimus illicitum ex nunc fore' eisdem presbyteris orientalibua' abaque proprii epiacopi venia (C) boo aacramentum administrare fidelibus illis, quos, lieet solemniter baptiaatoa, eveniat non-dum sacro chrismate fuisse linito·. Optamu· vero, et vehementer hortamur episcopoa, ut hos quantum fieri potest, per ae confirment, ac nonnisi ex ne-cessitate huiusmodi veniam presbyteris concedant.

ADNOTATIONE8.

(A) Presbyteri orientale·, praesertim post con-stitutionem Eo punmeis tempore Benedicti XIV pa-cifice et absque ulla controversia habentur ut mi-nistri extraordinarii sacramenti confirmationis, cum baptismum administrant fidelibus sui ritus: notum est autem ipso· ex antiquissima consuetudine con-firmationem illico poat baptismum conferre. At saepina dubitatum est, an, cum continget eosdem fideles baptisatos in necessitate fuisse, iidem pres-byteri confirmare illo· poaaint in supplendis baptismi caeremoniis. Pariter quaesitum Mt, an confirmare eosdem possint extra baptismum ant eius caeremo-nias, si evenerit, aliquem eorum baptisatum aolem-niter fuisse, quin simul confirmatu· fuerit. Tandem dubitatum est. utrum confirmare possint latinos, si ex cauaa aliqua contingat, ut ipsi horum filios bap-tisent; baptismum enim conferre debent ritu orien-tali, cum minister ritum mutare non posait, ritua nutem orientali· exigit, ut utrumque Moramentum contemporanee conferatur, ut notat ibidem Bene-dictus XIV.

Ex regula ab eodem Benedicto XIV in const. Anno *rtrtottf* confirmata ‚in locis in quibus chria-matio data a sacerdotibua graecis, non est a sede apostolica expresse improbata, ea pro valida eet habenda ob tacitum Mitem privilegium a sede apo-stolica iliis concessum, cuius quidem privilegii prae-sumptionem indueit ipssmet conniventia et tolerantia Romanorum pontificum, qui praedictum graecum morem acientee noli contradixerunt, nec unquam illum damnarunt. Quod autem usus non impro-batus ab apostolica sede ad duos primos casus pro-positos extendatur, ex facto constat. Ut enim de-negaretur presbyteris orientalibus potestas illa extraordinaria in iis duobus cMibus. opus esset asserere, ex consuetudine eamdem potestatem tri-butam tantummodo fuisse iisdem presbyteris, cum actu ministri sunt sacramenti baptismatis. At etiam extra baptismum presbyteros orientales confirmare posse, ab antiquissimis temporibus retentum est, ut constat ex veteribus documentis. Notum est ex can. 7 concilii Constantinopolitani oecumenici II haereticis nonnullarum sectarum, quae ibi nomi-nantur, ad ecclesiae gremium redeuntibus admini-strari debuisse sacramentum confirmationis. Ism-vero ex eucbologiq patriarchal: Cryptoferratensi1, quod saeculo IX exaratum ab eruditis putatur, quodque plurimi semper habitum fuit a card. Bes-sarione, ut ait Benedictus XIV*. ab eodemque pontifice, aliisque pluribus magni aestimatum, Hae-reticum ex iis sectis revertentem simplex sacerdos C (!<ρ·ὐ) eum ecclesia reconciliat, iliique confert sa-cramentum confirmationis, licet eum non baptiset: manifeste autem in eodem eucbologio Ȋtpsûç et 4ρχι·ρ«ὒΐ ubique distinguuntur, ita ut nulla ambi-guitas ex nomina oriri possit Si vero unicus for-tasse cmus solemnis saltem atque in iure praevisus, qui tunc contingere poterat, conferendi sacram, con-firmationis extra baptismum aut eius caeremonias, simplici Mcerdoti tribuitur in hoc publico docu-mento, quod exprimit sensum veteris ecclesiae grneeae, inde consequitur nullam distinctionem far-tam fuisse inter casus collationis intra vel extra baptismum. Neque oppositum in aliis euchologiis reperitur, in iis nempe in quibus praescribitur unctio confirmatoria ad reconciliandos haereticos, cum in iis nibil de ministro in specie determinetur, sed rea indeterminate in persona tertia statuatur: quod quidem indiaçriminatim id committi poase et epi-D acopo et preabytero indicat, etenim eadem eucho-logis assignare «olent quae ad episcopum exclusive pertinent Notum eat aqtem eucbologia patriar-chalia inter graecos normam euchologiis ceterarum ecclesiarum dedisse. Pariter in euchologio codici· Barberini 8. Marci, quod vetustissimum est et ad seculum VIII refertur, gravissimae auctoritatis apud erudito·, in oftieio baptismatis a patriarcha vel episcopo administrati, traditur patriarcham vel epi-scopum collate baptismate digredi in vestiarium, et officium seu ritum compleri per presbyterum, qui baptisato administrat confirmationem, quique certe haberi nequit eo in tuu ut baptismi minister.

Ad haec, in profesaione fidei a patriarcha Con-•tsntinopolitano catholico Vecco cum sua synodo •d sedem apostolicam paulo post concilium Lug-dunenae II misM, asseritur apud ipso· confirmationis

› ASsoistan mense fekrsario IH7O.

› Coadl. Flor, ia instruet, ad Anneno· [Masai XXXI, 10M].

' Apud Gom is jr. in ofie. 6»pt.

› Coast. £r yno primam pro edition· Eachol. graeci.

Morameatom eoaferro hadtgoroitar presieteo ot ^rve-*tflore»'* qaod ooasaotadiai adosribitar, qaod quidam, ad beta- tantunmodo st ad diMipiiaam retard date*. At differentia notabilia inter atreeqae interemteat otia- in facto at disciplina, ei presbyteri extra teptie-aim confirmers non potnteoat Atque bias taciliae explieatnr, ear latini in eoaoiHo EloronMnoqBMoierint a praesulibus graoeis, «quare epiaeopi aoa inungant sacTo chrismate, earn boo pontificibus eK datum 7*, ae ai nempe nibil apud ipsos de facto reservaretur epiacopia in eoofirmstiono eonforeada. Concinit graeeorum documenta canon Severi patriarchae Syrorum aeculo VI haec praeeoribenta: «Instanto morte ai preabyter non ait vicinus, licet etiam diacono baptisare; rerum ai pootaa venerit preabyter, chrismate hic ungat et eonaignat ad perfectionem**.

Traditio baec apud recentiores obliterate non eat, cum plurea ex patriarchia et praesulibus Orientalibus, paucis ante annia interrogati, etiam extra baptamum confirmare presbyteros responderint, et id apud graecoa quoque (schismaticos) Constantinopolia, imtno et apud Russos fieri solere retulerint Quod si quis ex iis responderit, ut licite, alius ut valide confirmare possent presbyteri in canibus, in quibus non conferunt baptisma aut non supplent eiua caeremonias, eoa veniam ab episcopo obtinere debere; ex ipsa diversitate responsionum deducitur, id presbyteria in iis ecclesiis prohibitum tantum ab eorum episcopis fuisse, cum tamen ipei episcopi retinerent, se veluti depositarios eoae ei dispensatores delegationis apostolicae, ex qua extraordinariam illam presbyterorum potestatem derivari debere pluries apostolica sedes ipsis Orientalibus tradidit, ac praesertim anno 1351 Clemens VI, qui ut fidem probaret patriarchae Arroenorum, inter plures alios articulos hunc ei proposuit: ,8i credis quod solum per Romanum pontificem plenitudinem potestatis habentem possit dispensatio sacramenti confirmationis presbyteris, qui non eunt episcopi, committi. Si eredis quod ebrismati per quoacumque sacerdotes qui non sunt episcopi, neque a Romano pontifice super hoc commissionem seu concessionem aliquam receperunt, iterum per episcopum vel episcopos sint chrismandi**.

C

Porro hic usus nunquam cognoscitur expresse improbatus a sede apostolica. quam ceteroquin illum vigentem scivisse apud Orientales non eolirrn supponi debet, eo quod documenta allata pubiiei iuria erant, sed etiam constat ab antiquis documentis et Romanorum pontificum constitutionibus, necnon ab actis concilii Florentini. Non solum varo eadem sedes patientia quadam et facilitate, ut ait Benedictus XIV sciens usum, etiam quoad casus extra baptismum toleravit, sed insuper Leo XII interrogantibus patriarchae Arroenorum Ciliciae et vicario apostolico latino Constantinopolia, «a quo confirmari deberent fideles adulti orientales nondum confirmati, qui a miaoionariia latinis baptisati fuerant, quique interdum loca Armenorum inrisdietioai subiecta petebant*; per sacram congregationem de Propaganda fide in audientia die 9 febr. 1898 respondendum indixit: «Fideles illos ai orientalis ritus essent, confirmari a presbyteris A^tenia posse, quin hi peculiari facultate indigerent*

D

Porro baec quae probant preobyteroa orientales confirmare posse fideles ritus orientalis etsi pridem solemniter baptisatos, adeoque extra teptiunum, multo magis probant posse illos chrismare, super iiaoremoniso teptami Sed ineapoe M.- fieri solere apud Oeieatales la supplendis Hs mmvmanila, Bquet ex synodo Armenorum catholicorum Loopoli celebrata aano 1889; ex vioarie patriarobah abisquo presbyterio Armenie id tastantibna aaao 1894; ex synodo Graeoo - Mslehitaram oathoBoorum apud Aintros habita anno 1835, et id ex antiquissimo uau manaro habetur ex lusaleatteimis testimoaiis omnes ferme aatioaes oomplectantibua a delegato apostolico Syriae sacrae congregationi do Propaganda fide anno 1848 expositis; et » usu adhuo osse confirmatur ex responsionibus patriarcharum Orientalium reeentteime data. Hoc autem sciens aedes apostolica nunquam improbavit, immo nihil advertendum putavit circa cauonom id continentem synodi Molchitarum Aintros per sedem apostolioam revisae et approbatae in forma consueta anno 1839*.

His vero positis, decreti hio propositi scopus eet primum conservare consuetudines Orientalium, et- dubia tollere, quae aliquando de collatione in iis casibus orta sunt, praesertim cum, etsi non agatur de aacratMoto necessitatis, hoc tamen tantopere indigeant Orientales inter infideles et schismaticos degentes; insuper vero eius administrationem dirigere ac moderari, ratione etiam habita consuetudinis lo pluribus locis vigentis.

Porro eaedem rationes Orientalibus non favent, cum agitur de oonfirmandia fidelibus ritus latini, ne in actu quidem baptismi, si quandoque contingat illos baptisare debere. Etenim non solum nullum documentum de usu almrtur, sed insuper cautum est, ut Vapud illas regimes, in quibus id interdum contingebat, aut facilius contingere poterat, id prohiberetur, quemadmodum factum eat apud Ruthenos tum in concilio Zamosciae anni 1790 a sancta sede approbata, tum in conventione recenter inita inter episcopos provinciae Leopolitanae latini et rutheni ritus a sede apostolica confirmata. Positive autem presbyteros Orientales id non posse decrevit Leo XII in citato documsfffio. respondens, delegationem pontificiam, qua presbyteri orientales confirmare possunt, bon extendi ad fideles latini ritus: quod quidem iam innuerat Benedictus XIV in const. *Eo* guamsts tampers asserens «patientia et facilitate sedis apostolicae factum esae, ut unum et alterum sacramentum ab eodem sacerdote in Oriente *Gratoit* conferretur.* His pqrro concinunt responsiones sacrae congregationis de Propaganda fide anni 1827 et universalis Inquisitionis anni 1854. Omittenda itaque eet a presbyteris orientalibus administratio confirmationis, cum latinos baptisant. Hinc in decreto proposito dicitur valide hoc sacramentum conferri a presbyteris orientalibus fidelibus ritus orion» *teli»*, ut excludantur fideles latini ritus.

(B) Expressa revocatio requiritur a Benedicto XIV in constitutionibus *Eo ftnii ttoipor-*, et *Aooo oorttnt»:* quae faeta · dignoscitur tum quoad Graecos in Italia dégantée, tum quoad Maronitae, ot antiquis temporibus quoad Graecos Bulgarian et Cypri. Idcirco vero additur *totolittr,* ne in exceptione sacerdotes Ccphti comprehendantur. Hi quidem oonfirmarq possunt fideles sui ritus, cum iis baptismum administrant, ut admittit Benedictus XIV in prima ex citatis constitutionibus, neo dubitatur, id posse ut ceteri Orientales, cum supplent caeremonias baptismi. At dubitari potest, an possint confirmaro orientales illos, qnoe in defectu parochi proprii ritus miseionarii latini baptiaavernnt, eo

› Collect. max. eoacilior. Manii t XXIV, 186.

› Apud Mai, *SerifUr. Mt»r. «ait etUtet.* t. X, ia Noumea. Bar-Hebraei.

1 Apud Rayaalt sa ISSI.

‘ Ia coast *Xe* fMmsw tampers.

‹ [Aaimadvartaudam tamen, ex Ullas ossosis tenor» apud Mansi, XLVI, Ms, teas monmestnm conlimat|oaia a simplici prasbytaro solummodo «mfarri, M omtigurit sh epimopo id ipsum sdmiakatiwi nsa posas.]

qaod ia constitutio·· Ma·· ···<··<· id·· pontifex Xuu hsptMMS. Quia et ipM Muguaram et sacram rseüui ae oaereaoaiarum varietas, qnaa aire ia Orienta aire ia Oeddeate ooneordi concentu et aaa quasi TOO· unoqas spiritu debitae omnipotenti Deo eultns exhibetur, fidei unitates mirifice praedicat, eiaaqae magnidoeatiam, apad que· non Mt diatinetio ludam et Oraaei, Scytha· et Barbari, eaait Dominae omnium, UivM in omnM qai invocant illam. Qaoeirca apostolica haec sedM sollicita fait, at integri «errarentur ritu·, venerabili origini· antiquitate, et Muctora· patra· auctoritate commendati; atque id unice cautam eat, ne quid in ritibus ipai· eat emet aut induceretur, quod periculum pareret animaram aut ecolMioticae derogaret honeetati'.

M illoe, Km* «mm* ritM eephti, eoafiruMutdoe potestatem delegaverit praefeeto apMtolioo miMiqpa·, MqH do· ia Aagypto haberetur «piacopas. Varam quid·· Mt, ut ex ettatis ooastitutioaibus oonstat, CophtM abhomiaM a Mparaada «illation· oonfiraatioal· a baptiamo, adeoqae timeri potui···, aa collationem négligèrent: ae fortMM hae de eau·· delegatus Mt praefectus apostolieus. At sacra congregatio Propagandae fidei plurÎM respondit poet promulgationem illarum constitutionum, illicitum BMC presbyteris Cophtis conferre confirmationem fidelibus aui ritu», qui baptiaati fuiaaent a miMionarii· latinis; etai non exprimeret invaliditatem Mcramenti, ai iidem illud administrsMent. Sed quidquid de hoc «it, in hac decreti proposition· viaum eet excipiendo· non Mae «acerdote» Cophtoa quoad confirmationem collutam extra baptiimum, tum ut uniformité·, quantum fieri potMt, serveturin disciplina Orientalium, haec autem inter hetero·) orientales, quorum presbyteri confirmant, easet pbeuliaria exceptio; tum quia Cophti catholici pauci pronus numero «unt; tum ob distantiam, in qua sunt ab episcopo plure· regiones Aegypti, in qua fidelM Cophti degunt, et episcopus catholicus ritus cophti nonnisi unus est per totam Aegyptum; tum tandem ut fidelibus illis non desit facilitas suscipiendi sacramentum à^lud, cuhi inter schismatico· et infidelM magno numero viventes horum consuetudine Msidue utantur, adeoque superno sacramenti illiua auxilio magis fortasse quam ceteri indigeant.

(C) Id statuitur duplici ex causa, tum quia expedit ut Orientales, cum agitur de administrations huius sacramenti, etiam in praxi distinguant inter episcopos et presbyteros, et practice cognoscant hos tantum extraordinarios esse ministros; tum quia apud plerosque fortasse orientales presbyteri aut solent aut debent in casibus extra baptismum veniam ab episcopia petere.

2.

Schemai constitutionis de ritibus (A).

Cum homo ex anima et corpore constet, necesse est Deum creatorem suum honoret, eique se subiiciat quoad utrumque; quatenus anima eolat interiori cultu per intellectum et voluntatem; corpus autem exteriori, per Mcrificia, oblatione·, aliaque huiusmodi; uti · primaeva mundi aetate «emper factum fuiMe, omnium gentium, locorum, ac temporum historia tMtatur. Exteriorem vero cultum quem Deus ab initio homine· edocuit, atque in veteri testamento, lata lege in omnM partes determinavit, Christus Dominus in novo foedere ad excellentiorem' formam evexit, instituta imprimis corporis et sanguinis sui immaculata oblatione. Apostoli autem tradita sibi a Domino potMtate utentM, sacros ritus quoad potiMimas partes sanxerunt, et ecclesia quoad reliquas pro diversa locorum ac temporum conditione ordinavit. Atque ita panllatim liturgica disciplina percrebuit, quae circa sacrosancti sacrificii celebrationem, sacramentorum administr^jtionem, divinarum laudum percolationem, festa atque ieiunia, omnemque divini cnltus ordinationem versatur (B).

Porro etai non unus idemque ubique fuerit neque in praMentia sit modus Meram liturgiam aliosque sacros ritus conficiendi, nullum tamen ^exinde vel puritati fidei vel ^ùiarum concordiae damnum obvenit; quandoquiflB unus semper idemque feerit ot sit spiritus, idemque finis, ad quem omnM liturgies ordinantur, sicut unus Mt Christus, una fides,

At inimicua homo qui superseminat xixania, quique de boni· ,mala facere novit, ipra abusus Mt rituum varietate, ut fidei catholicae puritatem inficeret, et christianae caritatis vincula dissolveret. Hinc haereticis, cum primum a catholica unitate defecerunt, solemne fuit sacros ritus erroribus suis aspergere, ne ipsa qua utebantur liturgia condemnarentur, siquidem legem credendi lex statuit supplicandi. Deinde liturgicae seu rituales varietatM, iamdiu in diversis ecclesiis absque pacis et fidei dispendio servatae, erroris insimulatae sunt ab iisdem haereticis, ac positae in petram scandali et lapidem offensionis. Hoc, quod praesertim a schismaticis Constantinopolitanae ecclesiae praesulibus factum fuisse historiae monumenta referunt, ad alias quoque orientalis ritus ecclesias funesto contagio propagatum est. Equidem Romani pontificM praedecessores nostri, urgente omnium ecclesiarum sollicitudine, haud omiserunt tanto malo maderi, qua editis instructionibus, qua latis legibus; res autem nondum iuxta votum ceMit, effectusque curis adhibitis minime respondit. Volentes itaque malorum istorum, quantum in nobis Mt, occasionM radicitus evellere, et magis magisque providere, ne ex rituum varietate, quibu· Occidentis atque Orientis ecclMiae utuntur, fidei catholicae et animorum concordiae detrimentum consequatur; sacro probante concilio, quae sequuntur circa illorum conservatinem, circa transitum ab uno ad alium, nec non circa eorumdem mixtionem declaranda ac decernenda existimavimus. Qua in re decretis seu legibus alias latis non ita inhaerendum duximus, ut quae pro temporum adiunotis et experientia duce opportuniora visa sunt, minime decerneremus; quandoquidem, uti monuit recolendae memoriae praedecessor noster Innocentius III in concilio Lateranensi IV, secundum varietatem temporum statuta quandoque varientur humana, praesertim cum urgens necessitas, vel evidens utilitas id exposcit*; quod et provida ecclMiae agendi ratio confirmat.

Caput I.

Dt rituum conterratiout.

Recepti atque approbati ritus, quibus catholica ecclesia tam in Oriente quam in Occidente utitur, a nemine contemni possunt, iidemque pari honore ao veneratione habendi sunt

Peculiares aliquos ritu·, qui iamdndum ex orientalibus liturgiis in latinem traducti fuerunt, vel ex latina in orientales, nemini fas sit aspernari, reiiecre, vel mutuam eorutndem adoptionem reprobare*.

Nihil magis indecorum Mt, atque ab eeolesiae hoMstate alienum, quam apud catholicos eiusdem ritus sive occidentali· sive orientalis liturgica differ-

› Absotntaia meas· iulio 1870.

1 Cone. later. IV cap. *Licet* ds bsptismc [Mansi, XXII. M·j.

* litnoc. HI ia «me. Latsr. cap- "0 [Mansi, XXII, 1086 a].

• Kacycl. Bened. XIV ad missionariM Orientis, qass iac *ÂUaiat mut. H W, S», «. *.* »1

mite*. Idcirco carebant episcopi, st iuxta divenorvim *i,* rituum exigentiam i· aaeroaeaoto missaa sacrifie», ia officiis divinis, ia festis atque iaiaelis, ceterisqne omnibus,. quas ad divisum culta· pertinent, uaa et eadem ritualium legun» ratio obeeHetur. Quas quidam logea ai atieubi incerta* fortes»* adknc sint ae ■sinus determinatae, Romanus pontifex, pro data sibi a Domino aapioatia ot potestate, proridebit do'differmitato illa tollenda, ao da aaeria caeremoniis rite probeqne determinandis iuxta cuiusvis ritus indolbm, imprimis vero iuxta traditionem ueoleeiaoticam, piraafinicndo caeremoniae eUasque logeo aeque a cuncti* observandas.

Et qdoniam novimus liturgicas in eodem ritu diffonnitatea ex varietate ib rituales libros invecta potissimum oriri, os propter buio etiam malo occurrendum existimavimus. Plurimum quidem sancta sedes adiaboravit, ut liturgici quemadmodum Occidentia, ita et Oripntia libri emendati ederentur B (C)· Hoc opua. quod sacrorum bibliorum version*» quoque complecti debebit, alacriter prosequendum eoae mandavimus, ut ministri eiusdem ritus, in missae, sacrificio, ia sacramentis administrandis, ceterisque ecclesiasticis functionibus peragendis unam eamdemque normam sebentur. Neqiie dubitamus, quin ipsius orientalis eoolesiab antistites sdiutricem nobis operam sint collatori, ut idem opus ad felicem exitum quantocius perducatur.

Nemini denique lioeq^, quovis titulo et colore et quavis auctoritate, at|t dignitate, etiamsi episcopali aut patriarchal· praefulgeat, qnidquam innovare aut aliquid introducere, .quod integram et accuratam probatorum rituum observationem imminuatl (D).

Haec autem nullatenus impediunt, quominus peculiaria quaedam pistatis exercitia, quae ad fovendam refrigescentem io mundo caritatem novissimis temporibus in ecclesiam cstholioam invecta C sunt, usuque recepta, quin et ab apoatolica sedo probata, episcopi etiam ritus orientalis in ■* dioeceees recipiant, commendent, et fidelibus eorum curae concreditis' servanda proponant (E).

Caput II.

Df iraatita ai tuto ai aiiuat niua.

Cum diversorum ri|unm .catholico» nna-«imul in iisdem civitatibus degere contingat,' quin etiam in eadem' domo et fsimilia, et exinde non solum graves difficultater occurrant, verum etiaMMntentioneo ot aemulationes non sine caritatis disHmdio excitentur v necessarium visum est, nihil intentatum relinquere, ut huiusmodi mala vel omnino toliqntur, ant certe sublatis ocoasionibua minuantur. Hu^autem fini assequendo nrhil conducibilius eet, quam ut in eadem familia, qua fieri potest, omne» et singuli «eodem, quo pater familias, praesertim quoad sacramentorum susceptionem, catholico ritu utantur, siv*. orientalis iste ait, sive latinu».. Quamobrem de transitu ab uno ad alium ritum haec decernenda .existimavimus. .

Imprimis ' filii utrikisque sexus sequantur ritum patri», qui familiae totius caput est, atque principium (.F).

Uxores virorom suorum ritum amplecti poterunt. Verum ante matrimonium coram parocho semel declarare debent in quo ritu vivere malint, in coque in posterum, omni variand} facultate adempta, perseverare teneantur (6)- Ceterum serventur hao super re consuetudines' ab apoatolica sede expresse approbatae (H). Quod si fortasse vir ia familiam uxoris se recipiat, aut viduam ducat filios habentem ex priori oonfegfo, (m ipei erit stasdsm ritum aequi, emissa tamas ut sapra declaration* (I).

Lioeet servis sen famulis, retesrto proprio nta ia eaorameatornm eoaooptione, in fsetia, abstWMtii* atqa* Maniis, familiae^itai oene accommodare, quousque ia eiusdem contubernio et servitio maoeatjut. Idipeum consanguineis et affinibus, qui 'in eadem familia commorentur, indulgemu* (K).

Schismatici» ot haeretici» ritus orientalia ad unitatem revertentibus, liceat ad quemcumqae maluerint ex orientalibus catholicis ritibus transire (L·).

Ceterum catholicis transitus ab uno ad alium ritum omnino interdicitur, nisi quandoque Romanus pontifex ob gravem et urgentem causap pro sua sapientia et potestate illum concedendum ocnsuerit (K). Liceat tamen transitus iuxta regula» supra praescriptas, ai fortasse in aliqua familia difformitaa ritus ia praesentiarum occurrat. Quicumque vero ritum legitime mutaverit, ad ritum priorem regredi omnino prohibetur.

Caput III.

Dt rittuna ptnxalint.

Cum nihil tam necessarium sit populo Dei, quam sacramentorum usus, nil autem tam/ salutare quam crebra poenitentiae et eucharistiae Susceptio, idcirco placuit ita temperare leges de sacramentis a proprii ritus ministro' suscipiendis, ut neque receptae iamdudum et ab apoatolica sede probatae regulae omnino abrogarentur, neque in sacramentorum frequentiam aliquod impedimentum ex ipsa rituum varietate derivaretur. Quapropter de sacramentorum susceptione sequentes leges inviolate serventur.

Liceat universis fidelibus nedum poenitentiae, verum et. eucharistiae sacramenta in quolibet ritu et sub quavis specie sive axymi sive fermentati panis triticei suscipere, excepta tantum communioqe paschali et sacro viatico (N), nisi fortasse, urgente praecepto vel necessitate, deesset ecclesia, vel parochus proprii ritus.

Parochislis sacramenta unusquisque suscipiet a proprio parocho; cui legitime impedito «'nullos suppeftt eiusdem ritus probatus sacerdos, licebit alterius ritus sacerdoti eorumdem administrationem committere. 8i autem desit proprius psrochus, vel commode et tempestive haberi non possit, cuique fas erit eadem sacramenta a cuiusvis ritus sacerdote suscipere, quin ea de causa ad hunc pertinere censeatur. Quod ad exequias et sepulturam, parochorum iura illaesa serventur: integra vero unicuique maneat canonica libertas quamcumque eeclesiam vel coemeterium catholicum eligendi,

Sacramentum ordinia unusquisque recipiat a proprie, episcopo. Item sacerdotes ad episcopatum D promovendi, impositionem^ manuum et gratiam Spiritus sancti recipient a praelato sui ritus. Huic, si legitim* fuerit impeditus, atque alius eiusdem .ritus antistes commode haberi non possit, lioebitalium episcopum etiam diversi ritus, gratiam tamen et oommunionem sedis apostolicas habentem, ordinibus -conferendis destinare. Quod etiam de episcopis assistentibus consecrationi novi episcopi, ds ecclesiarum dedications, altarium, et sacrorum vasorum consecratione, aliisque omnibus episcopalibus *faaetionibua* intelligatur.

Leges quae sacris ministris omnem ritus promiscuitatem interdicunt, innovamus, ita ut suus ab unoquoque ritus accurate servetur, etiamsi sacramenta fidelibus alterius ritus eum conferre contingat; potior enim habenda eet ratio ministri quam suscipientis (0).

Quemadmodum autem nil vetat, qnominus ministri unius ritu» in ecclesia ritus diversi vel missae

‹ Coast. Osswtestem Beasd. XIV si daeam'. 174* f *, lit apost. Zslvr jnnasstssa» Greg. XVI * Mmtil 1818.

•Mrifioium vnl aHna oaeremouiaa, proprio tarn* rit* nervate, exeroeaat, quia ex «prîtes permixtio apo- sSolicis ooMtitatioBibps vatita. haadqnaqaam iadueitnr; ita etia*. legitima eansa et praelatorem B- oentia iatarveaioata, fas erit ia poetarnm eaerora* mlaietria, ia ooeleaia alteriaa ritas miaaam ealebraro atendo altaribas, vestibas ae aeon aspeUeetili eiusdem rites, dammodo ia reliquis litargiœe propriae ecclesiae praoMriptioaoe obaarveatar (P). Immo ad magie magisqae fovêadam iatar ministros diversi rites mutuam animorum eoaiunationem ac boneve* lentiam, et decorem ceints- divini promovendam, decernimus licere, de epiacopi lieentia, mioiatria unius ritus in ecclesia alterius ritus, sacris huius functionibus administrare, quoties de secundario ministerio agatuV (Q).

Dum haec de rituum permixtione sancienda et declaranda duximus, omnibus etiam atque etiam inculcamus, legitimas proprii ritus consuetudines, praeeertim quoad festa, abstinentias, et ieiunia, adamuaaim ease observandas.

Hortamur quoque fideles, ut propriae ecclesias crebro, diebus praeaertim dominicis et festis, adire, ibiqoe sacria adease functionibus non praetermittant (B). Qui vero eeae divino miniaterio dedicarunt, quamquam diversi sint ritus, sollicitos tamen ae praebeant servare unitatem spiritus in vinculo pacis; omnes enim aeque pro Christo legatione funguntur. Nemo autem audeat aliis transitum ad proprium ritum quocumque modo suadere; qua in re praedecessorum nostrorum, et praesertim sanctae memoriae Benedicti XIV sanctiones sacro probante concilio* innovamus et confirmamus.

ADNOTATIONES

ed rthtma roastitutionis de *ritibtu.*

(A) Placuit ritus generaliter considerare, atque a cultus externi necessitate, ac rituum origine ac diversitate profari, quae opportuna caeteroquin sunt adversus errores ea super re grassantes.

(B) Vocabulum riftw iuxta lexicographes significat .morem et approbatam consuetudinem, praeeertim in sacrificiis administrandis; vel morem sacrorum externum et adsoitum, qui cum receptus est, mos dicitur/ Significare praeterea potest alium quemcumqde morem et consuetudinem.

. Occurrit vox iota in Tridentino*, ubi explicite distinguitur a cosrewomis, et significat, uti monet Macrius*, modum praescriptum quo actio ipsa sacra faciende sit.

Itaque ritus nomine tam venire possunt mores recepti in sacrorum celebratione, seu in cultu externo, quam morae uqivsrsi qui religionem respi- 'oiunt. Primo sensu ritus vocabulum comprehendit liturgicam *olam disciplinam, quaeque illi nectuntur, uti fesm et ieiunia; secundo extendi poscet etiam ed canones, boo eet ad leges omnes, quibus sacra praeaertim hiérarchie regitur.

luvat quoMarAmltero hoc sensu uti, etque ita utramqup orientalium! eoMm disciplinam, canonicam et liturgicam exhibent Uti a Romeo» pontificibus quin -et a conciliis gbdsralibus probatam, imprimis voro a Benedicto XIJJ^ quod profecto non minus alienum e veritate est. quam inopportunum ot periculosum. Proinde, ne qua verborum aeqnivocatio suboriatur, neoeeeo fuit monere qno sensu vox ista riles a concilio Vaticano adhibeatur, eiusque obioctivam significationem determinare, quod factum est in schemate, dum dicitur liturgies disciplina loram sfaisMrstiMlsi, dWssrsa teadtea porcete- erdtemtieao* mari S qaie autem aegre ferat foeta atque ieiaaia, omnemquo divini cultus ordinationem ad liturgicam disciplina* referri, animadvertat quaeso:

1* Liturgies vocabulum grammatico usurpari de qaovis muaere publico; in .sacrio autem Scnptaria, ot apud aaactoo patres, atque alios orthodoxos auotoroe designaro sacrifie**; aeque de causa nonaslli ex sanctis patribus qui ritus observandos in soar, misces sacrificio composuere, usi sunt ea voce aoa solam ad designandum unum sacrificium, sed omnes ritus, qui illud praecedunt, comitantur et consequuntur.

9* Hanc distinctionem probatissimis doctoribus arrisisse. Horum ex numero est De Marea, qai ait; .Disciplias ecclesiastica dno summa capita complectitur, nilus scilicet et tatrisdictiomsm*; Liniti, cuius haec verba sant: .Ecclesia duabus regitur ac fulcitur partibus quasi aedificii totius fundamentis; fide nempe et disciplina tum *litwfiea,* tum politic·** Et quem late pateat iiturgica disciplina. ita exprimit Albitius*: .Appellatione ritus continentur non solum ieiunia et missarum celebrandarum caeremoniae, sed quicumque officiorum recitandorum ordo, solemnitatee ac dies festi leeu Christi, immaculatae semper virginis Mariae, ac reliquiae sanctorum hoc vel illo die adeundum orientalis ecclesiae decreta, sacrarum vestium formae, babitus religiosorum, sacramentorum administratio, mortuorum sepeliendorum modus, vitae ratio a sacrorum conciliorum patrumque canonibus constituta, mores et consuetudines qceleaiaaticae * Eadem habet cardinalis Petra in suo commentario constitutionum apostolioarum, ubi de conat. XIV Innocentii IV disserit.

(O) Nemo non deploret eam, qua ecclesiae ritu orientalia laborant, librorum biblinorum et liturgicorum penuriam; qua fit, ut catholici biblia e manibus proteotantium passim accipere cogantur, qnibu etiam in sacrio functionibus quandoque utuntpr. Neque singulis ecclesiis suppetit copia misaalium, breviariorum, aliorumque id genu librorum qui a mendis omnibus immnnea sint;.contra nuncietuip est in eos qui adbibentur libri», aliquas Invectas fuisse pro lubitu immutationes, immo aliquos sensim sine sensu errores irrepsisse sive temporum iniuria, aive dolo sebismaticorum, sive neoconversorum inscitia, sive denique amanuensium incuria. Dolent praeterea ecclesiastici viri ob eorum officii prolixitatem; ob defectum librorum ritualium magna in sacria functionibus, in administrations sacramentorum, in ipsa sacrosancti sacrificii celebratione invaluit varietas, cum lata cuiusque arbitrio patqat via; sic at deficientibus libris, quibus omnes sacrorum ministri in divinis officiis persolvendis sese conforment, facile sit illis ab accurata proprii ritus observanti· desciscere. Profecto Romani pontifices, quibus semper cordi fuit orientalium rituum conservatio, plurimum adlaborarunt, ut sacre biblia et libri liturgioi orientalium ab omnibns mendis expurgati in laoem ederentur; plurimi post accuratum examen ex tjpis sacrae congregationis de Propaganda fide prodierant. Ceteris praetermissis, meminisse sat erit, quantopere sancta sedes enixa sit, ut graeci euohologii aocuratiesuna «ditio evulgaretur, prout ex celebri const sanctae memoriae Benedicti XIV

1 BacyoL AJUas suat

› Sees. VII de Meram. in gea. esa. XIII; *s wss. IXII merit miss cap. V.

■ Nisrvisaric. voeab. CVitrustsms

1 *Dt eoeetrd.* Mrsrd. *d* imper, lib. 8. osp. II, | 1.

* *Dt* Wriesfss potest, osp. I, s. 4.

* *Dt ormto,* m /U. cap. XXX. a. MB.

& quo preetm·1 hsoolenter apparat Atque at. stadia congregationi ffhpor eerreetfeas saaMppii *Oratnr»»* commissas, qaaa ab Ürbaao VIII ms-atituta faerst, emnee oriontabum libros oompleeterontur, nova fait erecta eongrogatio a Clemente XI *8nf»r cormtiom Ubrtnen* orimtefiam; quod quidem manas a sanctissimo domino nostro eoast Rsmaai *fnUifien* speeipStm demandatam fait oongregstioai Sapor nopotiis ritus oriental·*·. Sod nova bac sopor re studia^at-vme adhuc dssidsrantar. Igitur at quantocius manus praegrandi bnic operi iterem admoveatur, accedente orientalis etiam hiérarchie* efficaci cooperatione, visam est expedit*, nt oocamenica synodus de eo quamprimum reaeeumendo, felicique exitu perficiendo sollicitam se praebeat; quemadmodum in concilio Tridentino* factam est quoad liturgieon Latinorum libros.

(D) Non desunt qui inter orientales etiam cathotico· dictitent Romanum pontificem nullam ia ritibus alicuius ecclesiae mutationem inferre posse absque consensu reapectivi patriarchae aut etiam nationis. Ex adverso nonnulli extiterunt inter praelatos orientales qui, inconsulta sancta sede, sibi licere putarunt praetextu potissimum ritus ad primaevum typum revocandi, aliqua ex parte liturgiam immutare. 1'trique errori occurrendum. De omnimoda et independent! auctoritate, quae vi primatus in universam ecclesiam, Romano pontifici in re liturgies, quemadmodum in Ve canonica, competit, ita ut quoties pro sui sapientia id expedire iudicaverit, ritus mutare libere possit, nullum dubium. Quod ad alterum pertinet, id ipsis verbis sanctae memoriae Benedicti XIV* schema decernit. Gregorius autem XVI* ait: ‚Ea regula omnino servanda est, qua statuitur, inconsulta sede apostolica in sacrae liturgiae ritibus nihil esse innovandum, etiam nomine instaurandi caeremonias, quae liturgiis ab eadem sede probatis magia conformes esse videantur, nisi ex gravissimi· causia, et accedente aedis apostolicae auctoritate.“ Quam quidem regulam sanctissimus dominus noster* confirmavit st o6 ontatin* *oritntalibtu teeUtii* *rdigie*·stsstmc *abunari* mandavit.

(E) Notum est, tabentibus saeculis plura Christianae pietatis exercitia inveeta fuisse ad pietatem fidelium excitandam, quod non sine peculiari Dei providentia factum est qui dat auxilium in tempore opportuno. Talia exempli gratia sunt spirituales, quas dicunt exercitationes, sacraeqae missiones, rosarium beatae Mariae virginis, exercitium Ftoe cruci», oratio Quadraginta horarum, devotio erga sanctissimum Cor leeu Christi Domini nostri, novemdiales vel triduanae preces etc. aliaque plura. Notum est homines catholicae unitatis parum studiosos, elapso praesertim saeculo multa contra quaedam saltem ex hisco sanctis operibus commentos fuisse, praetexentes eadem venerabili antiquitati ignota fuisse. Quorum dicteria sanctae memoriae Pins VI reprobavit in dogmatica constitutione Anciorem *fidn**. Equidem multae eI iisdem exercitationibus in diversas Orientis ecclesias laudabiliter invectae fuerunt, et non sino populi utilitate celebrantur. Verum haud semel contigit haec minus probari nonnallis episcopis, eadem aversantibna, eoquod apud Latinos fuerint primum usu recepta, ideoque aliena censenda essent a ritibus orientalibus. Ns itaque pMpber immu baae timiditatem populne illo chrutieaas tam eatetaribna aaxiNfs destituatur, ierit monere orirataliem rituum oeamrvatioai minia·* office»s praedicta pietatis exercitia, quod etiam Benedicto XIV1 visum est.

(F) ExWoratam eot rogalem generalem quae ritum prolw moderatur, eam osso, ut proles nulla habita ratione sexus ritum patria, utpote qui caput eet familiae, sequatur; quam quidem regulam Benedictus XIV Graeco-MeMtitia applicuit·; neo unquam huc de re constat aliquam motam fuisse litem inter oriental· Nil itaque cirea hanc regulam innovandam, phaosortim eum ad unitatem ritus in familiis servandam conferat

Sed hoie ratio videtur habenda de Ruthenis, atque Italo-Graecis. Iuxta consuetudinem quae penes Ruthenos iamdiu viget, filii patrie, filiae vero matria ritum sectantor. Quamvis praesules latini etfutheni provinciae Leopolitanae in Concordia, quam inter se anno 1853 iniverant mutuo consensu decrevissent supplicandum sanctae sedi, ut abolita praedicta consuetudine, statueret, generalem regulam cirea ritum prolis inter latinos et ruthenos memoratae provinciae esse restituendam; renitentibus postea parochis et episcopis ritus latini, ne ea novitas introduceretur, utpote quae paritatem inter utrumque ritum adimeret, et pluribus dissensionibus occasionem datura foret, rutheni praesules tandem consenserunt, ut antiqua praxis sorvaretur. Ea de causa decreto pontificia sanctione roborato diei 6 octobris 1843, quo Concordia approbata est. statutum fuit prolem e matrimoniis mixti ritus progenitam educandam esse tn *rit»* parrarum tuxla serum. Bi itaque enunciate regula generalis graves offenderit difficultates, ad praxim, quae in provincia Leopolitana obtinet, retinendam adiici poterit clausula: soleis coasMtudimhus α *wncta udt rxprtut tpfnbatii.*

Quod reread Italo-Graeco» attinet, ita Benedictus XIV·: „ltifantes nati ex patre et matre graecis, ritu graeco, nisi aliter parentes, accedente ordinarii consensu, voluerint, bsptixari debent. Nati vero ex patre Jptino et matre graeca, latinia sunt caeremoniis baptisandi; proles enim sequi omnino debet petris ritum, si sit latinus. 8i vero pater sit graecus et mater latina, liberum erit eidem patri, ut proles vel ritu graeco baptisetur, vel etiam ritu latino, si uxor latina praevaluerit, id eat si in gratiam uxorie latinas consenserit graecus pater, ut latino ritu baptisetur.“ Hae regulae facile conveniunt cum ea quae in schemate exhibetur, si e medio tollatur privilegium in favorem ritus latini concessum parantibus, quando ambo sunt graeci, et uxori, quando est latina, ad hoc nt·proles latino ritu bsptixari possit Bed privilegium hujusmodi revocandum videtur, sive quia placuit inter ritum latinum et orientalem paritatem esse quamdam constituendam, sive quia exceptioni pro solis Italo-Greecis locus rose non potest.

(Θ) Regula generalis cirea ritum uxoris, quae decreto sacrae congregationis de Propaganda fide diei 19 martii 1769 approbato a Clemente XIII sancita fuit, statuit pome uxorem viri sui ritum amplecti, dummodo ipea latina non sit. Haec consonat illi, quam Clemens VIII pro Graecis generarim* et Benedictus XIV pro Graecis Italiae atque insularum ediscentium edixerant*. Cum autem valde expediat, ut unitae ritus in familiis promo·

1 1 mart. I75C.
' Const. Boatrai pmttges· S taa. IMS.
> Sms XVIII st XXI.
• Cout. Demandatam 94 deoeNbr. 1748. f A
• Lit apost. *Irttr* prasistin» S Mr. IMS.
• Xllocnt habit, ia consist mst. IS ini. JW7.
> Prop. LXI-LXV, LXIXLXXIL

1 Coast. Jvisoadotem > &
> Costt. Demandatam 94 dee. 174* t 17.
* Coast *St»* poataroH» i I! nn. MO.
* Instr, pro. (imeti· *0 sag. 1*M.
* Const As· *fuMraiu 1* kal. inn. 1749 β VIII, a. 8-10.

vaatar, qunadoquidea· aaperieati· daM aatie auper-*j* qua iaaataerit head mm «µ » diauidia, »bi rit·» diaparitaa, ideiroo via·· Mt mulieribw µ ïµ µ µ ^µ rit·» *etéam latini* tramitum ad viri sui rit·· permittar*. Ex ouo illad etiam eoaeequitar at rit·· ipeÎM intograé observantiae eoaaulatar; quandnamque eoaiagM diversi aunt ritas, attenta praesertim kalendarii diveraitate, uterqus ia periculo proprii ritaa praecepta violandi vanator.

Quamvis aatem ail optabilia» q»am at unas ait in aaaqoaqa» familia rit··, duram tamen viaum aat obligaro uxora» ad ritam viror·· «noram semper •aquandum; aaapa enim contingit at qui ia aliquo ritu educata» fuit, aegra illam deeerst, maxima vero ai agatur de amplectendo alio rita, • quo quia abhorreat. Hine Clemen* VIII1 poatquam deereviaaat: *Orate· tant tegaainr ritam meriti latini,* •abdidit. *Q<eod v́* »d *fieri* w m *poteii, gnitgae eoteiagam ia no rita, catholico tamen, manere permtifitar.* Idcirco mulieribu» faeta fuit faenltaa migrandi ad ritum virorum, non vero impenitam praeceptum.

(B) Sed in hac ip»a concedenda libertate *nocet»·* fuit excipere Rutheno· Nam etiam post *generale* decretum anni 1769 retenta eat pene* ip·o» consuetudo, vi cuiu· uxor in cuo ritu peneverare tenetur; et haec conauetudo io approbatione Concordiae inter ordinario» latino» et rutheno» provinciae Leopolitanae, quam «aera congregatio de Propaganda fide in conventu habito die 4 augusti 1864 ad examen revocavit, aancita fuit. Iam vero eùip eaedem ratione», quibu» ordinarii rntheni a «aera congregatione obtinuerunt, at peculiari» eorum consuetudo carta tecta terreretur, adhuc perdurare.videantur, earum intuitu adieeta fuit clausula, expungenda tamen, «i praelaudati epiaeopi Consentirent: •aleis *conmtndinibae a eancta eede e^preue* ap-/irobatis.

(I) In utroquo ca»u ipaa ratio et fini· propo«itae regulae fert ut non mulier viri, aed vir mulieri· ritum aequatur.

(K) Iu familiis mixti ritôa non line magno incommodo iuxta suum quiaque ritum fe»ta et ieiunia et abatineutia» obaervare potest. Inde »abcta aede» haud raro epiaeopi» facultatem fecit permittendi tum latini·, tum orientalibu», qui familii» alterius ritu» inaervirent, ut earumdem ritui quoad praedicta *toto* accommodarent; cuiu» rei Mepe citata Concordia I>atino· inter ac Rutheno» provinciae Leopolitanae, approbata anno 1863, novum cuppeditat exemplum. Placuit id per modum regulae c m» permittendum, et cum eadem ratio militet pro consanguineis et affinibu» qui in eadem domo degant, ac pro cervi», idipsum in schemate omnibua permittitur, ut laudabile principium unitati» ritu» in familiis constabiliatur

(L) Haeretici· et schismaticis ad eccleaiam catholicam redeuntibu» licet illum amplecti ex orientalibu· ritibus, qai ei» magi» arrideat. Hoc indultum, quod in generali conventu Merae congregationi» de Propaganda fide diei 10 Septembria anni 1888 editam fait, quodque haeretico» et »chi»matioM a baptiamo rmpicit servandum eme videtur; favet enim haereticorum ac aehiamatieorum convenient, eoaque removet a periculo pervenionia. quod aliquando offenderent, ei ad servandum proprium ritum, veterem vitae societatem eum suis retinere cogerentur. His vero qai baeresim et schisma eiurare, et in eccleaiam catholicam' »e recipere volentM, aerio declarant, prout quandoque accidit, »e id nullo pacto facturo·, niai in ritulatino admittantur, Romanus pontifex, uti alia» factem eat, opportune providebit. Itaque tranatas· Mfhah'ria damtaxat ia ncbMMt· intardieUar.

(M) B· regni·· qnaa vetant traaaitnm d· une rita ad aliam: I. NullaieaM boot latini· ad oriMtal»m ritam traaatro aboqno apoctolieaa aedi» diapeaaatioaa.1 II. Mm)w«t erieotalibM transir» ad ritam lati»am*. Quae quidem de omnibua oriantaiibu», etiam napato atentibu», latelligi debere, •mm congregatio de Propaganda fido ia guaerah conventu habito die 8 martii 1767 pvonaeeiarit: ,No» lieaiaM b m lieere orientalibu quarumeumqu» "nationum, incoMulta apoetolioa aede, a proprie ipaorum rita ad latinam trauire, ae nullia pror»M missionarii· lieni»·· aut lieere, ineoaauita apoatolioa •ede, huiaamodi transitum orientalibu· quarumcumque nationum permittere.*

Non Mt cur duabua praedicti· generalibu reguli· ullatenua derogetur; ai enim rituum diveraitM Mt «erranda, eonaequitur cuique onua incumbere nativum ritum servandi; immo quo latior collate Mt fldelibua libertae, ut inferiu» patebit, in «aeramentorum aUMeptione, eo gravior debet eate obligatio eorumdem fidelium proprio ritui inhaerendi, ne rituum confuaio exoriatur. Sed praeterea ea facta libertate, aubtrahitur oecaaio et praetextu» praecipuu», ob quem transitu» ab uno ritu ad alium peti «olet. Raro igitur occurret casu·, in quo tranaitua locum habere debeat. Cum enim in quolibet ritu cuique fa» ait propriae devotioni ao pietati Mtiafaeere, pronum erit eum, qui ritum mutare desideret, convincere ae non tam ritum velle mutare quam paatorem. Quare memoratae regulae 'confirmandae videntur, et quidem ita ut •pe· amoveatur obtinendae in posterum ab apoatolica aede hninace facultatis, niai gravissimae et urgente» cauMO aliud quandoque exigant.

Regulis «ueoedunt induite, quae earumdem totidem exceptionM constituunt Laioi» ex Italo-Graeeia epiaeopi licentiam concedere valent tranaqundi ad ritum latinum, ut patet ex eonatitutione *Elei paetoraht** ; quae tamen licentia *ob iMti* ac *legitimae* emtMS *ctrtit jnibeudam pereonit moderato ioptrtiri* ptridrm *poteet, nungwem erro integrae* amt-*•ereitati**.

Ratio autem, cur Benedicto» XIV hanc facultatem epiaeopi» latini». contulit, fuit quod -Italo-Oraeci «inter no» vernentur, et latino epiaeopo anbiiciantur*. Attamen incongruum existimatuny eat in generali prohibitione excipere «olam laieoa Italo-Graeeo», idqne ab ip»o oecumenico concilio exprimendum. Praesertim eum faeta fidelibu» facultate ■aeramenta «uceipiendi in quo cuique placeat ritu, rarua admodum erit oaaua, in quo transit» a rita graeco ad latinum ait noee»Mriu»; hic vero *abegue neeeeeilate* iuxta Benedictum XIV concedi non debet Raro igitur epiaeopi latini ea facultate uti poterunt. Cum autem d» iia Graecia agatur, qui exiguum constituant numerum, et quibus facilia patet aditu» ad «anctam aedem; ad hanc ipai recurrent, quotiM ob extraordinariam cauMm ad ritum latinum migrare opus sit.

.Tantumdem viaum Mt dicendum de altero induito, quo vi praefatae constitutioni· JStm' *pattOralit** gaudent Italo-Graeci: «Graecua maritna potMt, ai velit, ritum uxoria latinae «equi.*

Liept Orientalibu», de eonaensu utriuaque epiaeopi *a gao et ad gnem* fit transitu», transire de

1 Iutr. np. cit

«tCoast. Sri *paetoralie* | », × IS, eae. *tUatae* suol | »0.
• Bac. *Motae nat* f'»I.
M»». 14.
4 KaeyeL *Maioe emet* I >1.
» IMd.
> I VIII, a ».

•no rittf orient·)! ad ahum, tenante utriaque •adorn in cueharittiae eoaeearatioao tederia adhibeatur. Id decretam aat in generali couventa encrawngregationia da Propaganda Ida habita die 10 sept. 1838. Cum verq omnia paa prepositam Mhema dittinetio intar asymum at fccmentatam a medio tollatur, nulla ampliat auppatarat ratio, ob quam memoratam daaratam forat ea clausula coercendum, quae catum diaparitatia materiae euobariatieae excipit At sublata ea elauula decretam ipaum latina fortasse pateret, quam par aneat. Ex alia roro parte ob eamdem rationem naperiaa adductam, libertati· nempe qua fideleo ia poetarum gaudebunt ad •uacipienda in quo euilibot placuerit ritu Moramenta, pauci admodum urunt, qui transitum ritui merito poterant expoetalare. Batina igitur ritum eat praefatum decretum etae abolendum; in quo quidem praelati orientale· libenter consentient; ipti namque petitionibea, quibua idem B decretum viant sternit, ut plurimum aegre annuere consueverunt

(N) Varios in eecleaia ritu· a sancti· patribus institutos, aalva fidei unitate atque animorum concordia in diversi· regionibu»* ot provincii·· ab antiquiori aevo servatos fuisse compertum eet, quin ulla ex eit oriretur aemulatio rei contentio, aut occatio, qua unut adversus alteram se efferre vellet. Unumquemque vero receptum in eecleaia sua ritum •equi debuitte extra controversiam ett, et expretae docuit sanctus Hieronymus (loo. oit): boo enim et ipaa cum pattore tuo communicatio, et loci in quo degebat, eocleaiaatica lex omnino poatulabat. Hia vero qui ad alia loca divertissent, licitum futue ao laudabile horum legibut et moribua teae aptare, quatenus catholicae fidei et unitati non repugnarent, natis docuit unctus Augustinus*. qui propoeiti· hac super ipsa re quaeationibu· respondebat: .Ad quam- C cumque ecclesiam reneriti·, eint morem terrete, ti pati scandalum non vulti· aut facere.* Et rursus ad lanuarium* eadem «uper contraveni· idem μπό-ιut doctor scribebat: .Nec disciplina ulla ett in hia melior gravi prudentique ohristiano, quam nt eo modo agat, quo agere viderit eccieaiam ad quamcumque forte devenerit.* Cumque subdiuet hanc regulam te aocepinae a sancto Ambracio episcopo Mediolanensi, suaeque matri Mnetae Monioae probatissimam fuitae, aiebat: .Ego de hac lententia etiam atque etiam cogitant, ita Mmper habui, tamquam eam caelesti oraculo acceperim.*

Id vero, praesertim ei de Moramenti· ageretur, neceuitas ut plurimum poatulabat, deficientibus pattitn in peregrini· loci· proprii ritua eceleeiis et ministris, tundebat autem studium catholicae unitati· et animorum concordiae conservanda·. Hinc clerici et fidele· peregrini, qnibae pnweto erant D formatae vel pacificae litterae, admittebantur ad miniaterium et communionem eucharistioam in ecclesiis alius ritu·; et epitoopi, prrabyteri, ac diaconi latini cum graecis, et riciteim concelebrabant, et ad altara procedebant aire Romae aive in Oriente. Eoque mot iste invaluerat, ut ai quandoque aecae factum fuisset, argumento eaeet discisrae unitati· vel fidei vel animorum.

A more autem into tam laudabiliter invecto recedendum omnino fuit postquam orientali· eecleaia in baereeim et schisma prolapsa eet; eo rei magia quod a Michaël· Caerulario, nedum ritu· et consuetudines quaedam Latinorum sugillata· fuere, rerum etiam aperte edictum eat, illicitam et irritam eara eoMeetuMe^ih i- p«M augmi. Qee tetana, et aea iam agaratar 4» Mtatgiea tantam q—hriverai·, veru· de dogmatice, ia qaa Ramenta poatMeibcm patiant» esee miaime taebat; eadem pint·» ratio·· qaa Macta· Vietor Romaaea peatifisx morem Asianeram cire· diem paaehatie celebrandi omnino raprabrandam oeaeelt, poatqeam quarationi illi B-targicae dogmatic» error aimait. Hinc Latini vetiti suat eelebrara vel oommunteare ia ferme·tato; Graecia vero qui pro temporum intervalli· ad catholicam unitatem rerertobanter, etsi vetitam id Von fuerit, ampliaaima tamee venia facta ett communicandi ia aaymo apud Latino·. Quod quidem nedum vetaetiseim· mori consentaneum orat, varum pro temporia ac locorum adiunetie peropportunum, forte etiam neoeaaarium ; ut omni, qua fieri potiat, eriperentur perieulo ia haereaim et schisma relabandi. Cum enim nulli tunc essent graeci vel orien-tal» epieoopi catholici, nullae orientalium catholicae ecclesiae, timendum omnino erat ne oriental» catholici ad haereticorum eoclMias accederent, et ad haeretico· pastores. niai apud Latino· communicare licuisset Haec vero «atit explicant ea, quae in themate a Romania pontificibus pro temporum conditione decreta fuerant.

lamvero non amne quod neceaaiia· exquirit, utile ett, nbi necenitat dmierit Cum itaque apud natholioos oriental» patriarchate· et dioecete· fuerint rwtitatae, cum propriae ipti· pateant eccletiae, neque congruut orientalium Mcerdotum numera· dwideretur, cum denique, quod potitaimum eet, pax et liberta· catholici· asserta fuerit in imperio Othomanioo, erepti· a potentate •chismaticorum praesulum, cum catholica fide» de licita et valida consecratione tam aaymi quam fermentati pani· in tuto potita ait, iam powe in pristinum restitui r» videretur; niti fortote nova quaedam return adjuncta veterem morem temperandum tunderent. Alia enim profecto invaluit etiam apud orientale· rerum conditio. Etenim non omne· eiutdem ritu· fidele· una in provincia vel in regione, aicuti oliin, degere •olent, veram iitdem in regionibu· et pravinciit, quinze! iisdem in urbibu· et pagit diversorum rituum fidei» passim occurrant, et in eadem civitate non unut, uti olim cautum fuerat, verum et duo et tree, plura· etiam alicubi, sedent diversorum rituum episcopi. Idcirco illae modem caurae, ob quas licebat quondam peragrinantibua aequi eorum moras •d quo· divertebant, auadent, ut, congrua congrui· referendo, idipium iuxta modum fiat in praebenti·, quoad uaum Moramentorum poenitentiae potissimum •t eucharistiae, qui populo Dei tam ralutaria ac neoeaeariua .eet.

De poenitentiae aacramento nil novi decernendum. Çtai enim aummo iure sacramentum illud a proprio 'sacerdote suscipiendum eaaet, proinde in proprio ritu, iamdiu tamen apostolicae sedis auctoritate 1 not invaluit ut upieuique Herat Mcramentalem eonfamionem peragere et abaolutionia bénéficia·· recipere a 'quocumque catholico sacerdote

1 Socral *Hic.* ted. Ub. V, e. 11.
* s. Hieroaym. tp. M d· ieiua. sab.
* Ad Catalan, ep. M.
» Ip. Malim 11·.

› ti statuerat eaaet» smcmtlm Claae» XΠΓ decreto qsod a Magragstiocs S. Officii aa. ITT· prodiit ; qaod qaid·· dscrvtue, beat occatio» distoHianai Mueaitat fitter et OntMM Mriokit» dstaai ftorit. tatmu sd saw· ritu m par* rigata daalarevit ia. IM· a wgMgitl» ds Propaganda fida, «ÿtsdrca prspoait· dsbi·: .Petasata· «piseopl orienta)·· respwtivie ni ritu houdaihu pts tac lshiis prohihars, m oos-fiWMtur psecata m aMonarU· ladait, aat mbaaat aadiut, Mt taeram rmswli—— ptvHpisat la aedesU· lattslt, atfaua praMar trapu paeohals, «t ia die talo vsrH gnda patronali*, «adra tuts eoagngatio ia gsMtaUhu osadtri· 4M 11 dwrab. ItM retpaedit: .Negative ia raaibu *tiaB quo» •senus eoeuraaie»·. nM ritu divenitat to* repegaat*. Hoc sstetn da istialt qasqw rsapecla ad orimtalu taeerdota use ptoauaeiaadra arae dabitst.

cniusqne rite», quota M sgiisepee rite prebavsrii,, Qna pveiado te n ail aliud bnperant, qw» a* teaahaa iata oeeumenici atteai eoneiiH iariate probotar.

Idipram porro da aaahariatia· saeraeento, quoad eemmnaicaates aaa rata quoad eeiebraat·*, saaeir* eompoUuat stadium ae uaeaaahaa fovasdae pietati·, aaimorum coaeordiae praouiuadae, eatholicM Mai roberandae. Et primo ad ptetataai quod «peetat, notam aat qua* aoUteita ramper fuerit aaoteate do crebra oateariariaa euaeeptioue, qua* patres q«oti-diaaaat fideliu» panam esse dixsrunt at deeidera-runt: eisdem rare maiorem incumbers neoaaaitataaa, ubi maiu* immiaet periculum val eharitati divisa-val fidei, «vides· aat; proinde faeiliorem ad «aera-mentum illad suscipiendum viam ao modem es*· comparandum; ao val magis quod hodierni fidoiao potiMimis illis auxiliis magna ex parta destituantur, quae antiquitus praesto eraat, aoilieot divinorum officiorum celebratione, solemni missae assistentia, ao divini verbi frequenti praedicatione. Iam vero, eum lieet in diversis loeia plure* adsint ecclesiae, plure* sacerdote·, utriueque tamen exiget» ut plu-rimum nnmerue in eodem ritu, eo quod in pluree dividantur, eaepe accidit, ut fidelibue valde incom-modum eit ad eui ritu· eodoaiam quandoque longin-quiu* positam ae< jdere. vel. eam opperiri horam, qua unuo vel alter eiusdem ritu· sacerdos praesto eit. Quid vero de bis dicendum, qui degunt in locie, ubi nulluo adest eui ritu· eaoerdoe, praesertim si de latinis agatur vel de orientalibue asymo uten-tibus, qui eevoriue prohibentur in altero ritu hoc est in fermentato communicare? Nonno pluries factum eat (et fleri poterit), ut diutissime sacra eucharistia earere debuerint, fortaaSe aliquando vel ipsa urgente necessitate? Agitur de re omnibus pervia, quam nemo orientalium rerum gnarus ne-gaverit, quaeque luculentius ostenditur ipea loco-rum comparatione. Ubi anim plures sunt eo^raiae exempli grati* asymo utentes, uti fit nedum apud Latinos, verum et penes Armenos ac Maronita·; vel in uno aut altero loco, in quo ex recepto iamdin more (quem apostolica sedes ibidem tolerandum consuit) licet omnibus cuiusque ritus fidelibus in asymo communicare, in his locis, maior eet fidelium pietas, maior eucharistici sacramenti frequentia.

Ad animorum eeaeordiem procurandam .quod •pectat, ros adeo perspicua eet, ut nulla egeat de-monstratione, iis qui orientalium ree probe nove-rint. Siquidem diversorum rituum, fidelee ad sepa-ratas prorsus natione* pertinere videntur; et quo-niam quo minores numero istae sunt, quoque inter se propinquiore*, eo maiore·, uti «molet, inter «e exercent simultate·, idcirco diversorun^ rituum fidelium crebrae et frequente· rant contentione· et aemulationes. lamvero si in tanta eorumdem fidelium diversorum rituum propinquitate et inter-mixtione, diversus quoque modua et consuetudo •it in ipsa eucharistica mensa, ita ut quod unus concupiscit, alter abhorreat, pronum sst intelli-gere, exinde spiritum unitatis, cuius mensa illa caelesti* et symbolum est et feme* et principium, prpmanare non posse, quin potius, inde dissi-dia animorum'fovenda, forte etiam excitanda ·*··, inverso prorsus ordine ac flue quem Christus Do-minus intendit, monente etiam Apostolo1: .Quo-niam unus panis, unum corpus multi sumus omne* qui de uno pane participamus.ll

Denique promiscua haec sacrae eucharistiae susceptio valde opportuna est ed *eatkolieam fidem roborqHdam,* Certissimum est, neo minus dolendum, eviwMNhhM ômq ^wnbi hrarattera soi rites. Nisi ipai eateoUei eoariteM* te nuam 'seueerdtasimi·.aalmi*, te hic prseeertim quae ad fideqs spectent, magie patebunt illotam frundibus et conatibus: ex dtette ante* patet, oe-eaaioM saymi et formeétati ooateatioaos exoriri; fofftMM M· Mt *JUbtl*
■taetei et ei·actibus iam eauaU, ob qaaa Romani pontifices eommunteuem te fermentato tam severe Latinis interdixerunt, eamque inaaymo orientalibue tam facile indoluerunt, idem vetitam servetur, ve-rehda» act, no a diversitate ritus, erroneum quoque diaeristen inter aaymum et fermentata· adstnatnr. Qaa du causa haud pauci ex orientalibus. votitam illud fastidiunt, et ex eo formo scandalum patiuntur, perinde ae ai dum una eet.fides, non idem eit Christus sub alterutra pani* specie. Quod sane animadvertit Gregqriaa IX rescribes· anno 123'4 ad Germanum ConstantinbpUiitanum arohiepisobpum Graecorum1. „8i dualitatie (alii legunt dubteterig) sensura circa eucharistiae sacram'eatum voster di-versus a nostro ri)ua inducit, attendo quod non sit aliud nec diversum unius Domini noetri lesu Christi ... a Graecis pariter et Latinis noetrse salutis myste-rium frequentatum .. . Sed uterque, panio simplex ante sacrificium pania est: transsubstantiation· vero foeta per verba Dominica, panis non est; et ideo nee fermentatu· nec asymus diei potest.“ Porro praetioum discrimen aaymi et fermentati quoad communicantes, veterum ea do re agitatarum quae-stionum memoriam refricat, quas si fieri posset, perpetua oblivione extiaguere satius esset; Caeru-larii errores, quos schismatici grasci hactenus fovent, virides formo ae vegetes servat, ac veluti lapis fundamenti est, cui insistere potissimum vi-detur'paries divisionis orientales inter et oceiden-tale· ecclesia* a schismatici* Constahtinopoiitani* praesulibus erecta·, qui non iam liniendus, verum disturbandus omnino est

Neque promiscuae eucharistica· communioni orientalium et occidentalium indicendae quidquam po**uot officere vel Florentini decretum, vel Ro-manorum pontificum, potissimum Benedicti XIV constitutione*. Etenim synodus Florentina definivit, „in asymo sive fermentato pane triticeo oorpua Christi veraciter confici; Mcsrdotsspw 'in altero ipsum Domini corpus conficere debere, unumquem-que scilicet iuxta suae ecclesiae sive oooidental» sive orientalis consuetudinem/ Hic agi de seerr-detfbu· *ew/ionifiU»* evidentissimum est; argumen-tari exinde ad eucharisticam communionem pro-fecto non tam facile; eo vel magis quod universa ea auper te instituta disputatio Graecos inter et Latino* reepexerit materiam legitimam et validam sacrificii misrae. Verum non deest gravissimum argumentum, quo asseri tuto potest, «asctam illam synodum' nolnisae interdicere promiscuam fidelium communionem. Revera Isidores métropolite Kio-viensis totiusque Ruseiae, qui in synodo Florentia· locum tenuit Dorothei patriarchae Antiocheni, illius-que magna pars fait, eum absoluta synodo legatas a latere id Lithuania, Livonia et tota Russia fuisset reaunoiatas, hanc Budae dedit eneyelieam anno 1440 omnibus christifidelibu**, in qua enunciate unione et pace Graecorum et Latinorum, omnibus qui^ Constaatiuopolitanae ecclesiae sublecti essent in Russia, Serbia, Valachia et alibi, baec edicit: .Imprimi· adiuro vos in Domino nostro lesu Christo

I I Corinth. X, 17.

› Mansi condi. sd. res. Colet, torn. XIll [Msavi XXUl. •On]; Bayaal. sd sa. 1S3& s. t. Kaebir. Graecor. Beueveat 1717 MC- »

* dsMl. *ecdee. RMm.* ract. Michael Hsrsdsvics. pag. Tt •t ia dmai. H«m.

na qua divisio vos inter ot Latiaos ampliae anb- A sistet, cum omnea sitis Domini nostri Iesu Christi servi, in nomina eius baptisait.... Itaque Graeci qni in Latinorum regione degant, ont te sua regione habeant latinem ecclesiam, omnea divinam litnrgiam adeant, et corpus Domini nostri lase Christi adorent, ac cordo contrito venereatar, non secus ae id in propria ecclesia quisque faceret, ure non st eets- *JUtttdi grati» lati»·» tactrdtitt adtatti,* st corpus Domiai nostri sA risdrm *aatigiant,* Similiter et Latini debent ecclesias Graecorum adire et divinam litqrgiam auscultaro, fido firma corpus Iesu Chriati ibidem adorare., utpote qnod sit verum lose Christi corpus, sive illud a graeoo' saeerdoto ia fe tato sive a latino sacerdote in asymo consacra rit: utrumqnp enim aequa veneratione dignum Sive asymum .sive fermentatam. *Latini* quaque /fleantur *apud* sacerdotes *gratta»* et dimnam eo manioarin *at htdmt aehpiaat, curt idh»* sit u que. *Ita nmpt ifatuit conciliant Flartnti* in publica sessione die 6 iulii anno 1439.“ Hae-", tenus praefatus Isidores.

Haec vero quae cardinalis Isidores edixit de promiscua communione aaymi et fermentati, confirmari posse videntur ex abusu quem improbavit immediatus Eugenii IV successor Nicolaus V anno 1448, novem scilicet post annoe a celebrata synodo Florentina. Hic eniml ghaviter questus est, quod in locis quse catholicis in Graecia subieota sunt, multi catholici (latini ritus) *uniomt* praetextu ad graecos imprudenter *tranhrmt rittu* (allecti fortasse, ut animadvertit Benedictus XIV*, libertate Graecis praeservate retinendi post ordinem sacrum uxores, quas antea duxerant). Quod factum 'improbans Nicolaus V ait: „Nam etsi laudabiles orientalis ecrlesise ritus sint, non *liett tamm tednianun* ritus psrmiscrrr, *ntqnt id untquatn tacrotaneta* synodos *0 Florntina ρττ»M.“* Quapropter mandavit ut in praedictis locis *permixtio rituum* omnino prohiberetur. Iam vero ex prima'pericope earumdem litterarum apostolicarum, et ex annotatione Benedicti XIV palam est, actum fuisse in casu de transitu a latino ad graecum ritum: hunc vero aliquos licitum putasse Minii prostsxta.' quo confirmatur post synodum Florentinam gMquam rituum communionem invectam fuisse.

Etsi vero eiusdem Isidori testimonio evincatur permissam fuisse a Florentina synodo promiscuam communionem axymi et fermentati, haud tamen dissimulandum est, praxim saltem subsequentium saeculorum id non ubique et semper servasse; et abusus una ex parte inde derivatos, Graecorum vero novam prumptainque defectionem haud permisisse, ut Romani pontifices quod laidorua a Florentina' indultum refert, omnino servandum curerent, D quod tamen diversis in locis nemine reclamante factum est usque ad Benedicttun XIV, qui anno, 1749 (quo Abrahamum Petrum primuto Armenornm. patriarcham in catholicam communionem recepit)' de ritualibus Italo-Graecorum controversiis primo regulam constituit. Edita itaque constitutione Etsi *pahoralit* 26 maii 1742 prohibuit, ne laict latini communionem a graecia presbyteria sub fermentati specie reciperent; et permisit ut Graeci communicarent in asymo, ei vellent, ubi parochiam graecam non haberent. In locis vero, ubi Graeci et Latini simul morantur suas eccleeiae habentes, et promiscuae communionis usus esset, si haec consuetudo sine- populi offensione animorumque commotione removeri non potest, ordinarii curam suam, suaitaimt nmftb impenderent, ut Latini aemper in asymo, Grneei autem, ubi propriam parochiam habeat, ia fermentato commuicareat. Hae porro eadem indulgentia plus minuavo usas eat idem pontifex erga Melehitas* et Cophtos*. Atque ex tunc hasce regulae apostolica sedes secuta eat; noa ite tamen, at quandoque eodem iadnlgantia erga Latinos uti non debuerit, pluriesque aut permittendum aut tolerandum consuerit, ut orientales quoquo licet raa. eooteeia non destituti, neque ulla urgente necessitate, in asymo communicarent, ipsis orientalibus boo ipsum haud raro graviter poscentibus, quin et expostulantibus. Graaci autsm coloniarum Graeoo-Albanensium a vetusto promiscuae communionis usa .penitas cessare noluerunt, etsj latini episcopi, in quorum potestate sunt, editio legibus et decretis benedictinae constitutionis observantiam urserint. Cuius vim eludere pluries conati Beant, graviterque .conquesti* ob vetitam promiscuam communionem.

miserante Deo Orientalium conditio post Benedictum XIV immutata est, uti supra fuit adnotatum'. Proinde videtur ab eiuadem decretis recedi posse, quibus Imtini vetantur communicare in fermentato; et indulgentia Graecis et Orientalibus concessa communicandi in asymo, neque necessitate est coercenda, neque consuetudine tentum toleranda. Utrisque scilicet et Orientalibus et Latinis indulgendum, ut sive in asymo sive in fermentato apud catholicos communicent, ut4 omnes st *tiaguli qui ctriftiaao* nomine censentur, m Aoe unitatis *tigno,* in Aoe oineuZo *ekaritatit, iit* Aoe *eonrordiae tymbolo* iam tandem eliquando eonwniqnt et concordent.

In hac tamen indulgentia concedenda, nullum praeiudicium parochialibus iuribua eat inferendum: ideoque caretuj ut cinguli fideles a proprio parocho. proinde in proprio ritu paschalem comm. et sacrum viaticum recipient. Ne autem ob deficientiam ecclesiae vel sacerdotia eui alterutri praecepto obedire praepediantur, idcirco in tali casu haec ipaa reservatio cessare debet.

(0) Quidquid forte dici possit de antiquis ebcleaiae temporibus, exploratum est pluribus abhinc saeculis absolute et generarim vetitum fuisse sacerdotibus propriae ^ecclesiae ritus cum alienis miscere. Eugenios IV in concilio Florentino declaravit: sacerdotee in altero, hoc eet in asymo vel fermentato, pane triticeo ipsum Domini corpus conficere debere; «MUNqusmqtfe *teiliett iuxta mat eccltnat ht» othdmfali»* fise orientalis eensusfudinem. Et sanctus Pius V .decrevit5: „Quibusvis presbyteris tam graecis quam latinis in virtute sanctae obédientiae et sub indignationis nostrae ac perpetuae suspensionis a divinis «poenis districtius inhibentes, ne deinceps presbyteri graeci, praecipue uxorati, latino more, cf latini..graeoo ritu, huiusmodi licentiarum aut facultatum, aut alio quovis praetextu, missas et a)ia divina officia celebrare aoft celebrari facere praesumant/ Strictior adhuc est inhibitio sanctae memoriae Benedicti XIV, quae habetur in eius constitutione *Etti pottoralit*;* et in encycKca *Allatae mnt* idem pontifex' generarim docet; „Iure canonico illud quidem statutum habetur, ritum orientalem et graecum cum latino haud mm miscendum, uti videre eet ex integra decretali Caelestini III apud Gonsales cap. *Oum ttamdum, dt temptritui*

I Apost. lita. *Ptrtmil* e sept 1448 Sf, BayuH. ad «a. 1440 sum. 10.

• Coryci. AUstas nmf ta mart. 1?M I ».

i Const Demandata·! 84 4sos«8ris 1748IA

• Const. *Kt* (Wmsw tempore 4 smU 1744 4 14.

■ Memeris mtorHO m ropsfamenh' aw. *dtUt chttit Qnco-Altaatti* we., Napoli 1834, peg- 48.

4 Trident, sees. Kill.

‘ Const *fnaUentia* Jtomom psnt^Iris 90 aug. 1888.

• I VI, n. 10, 11.

tniMiKHti; atque ia dseretaH laaooeatii HI cap. A *ÇuasUa, ii oeeumeindùte,* cap. Qaaaira, d· *offie. iudi».* •rdfaor., at ia deeretali Innooentii IП cap. Wen de caMretieiw awaMnaa.[1] lam aero huiuamodi inhibitio innovanda vim at; num anta ritaa oocidanti· at orienti· aarti teotique servandi aunt, oportet procul dubio, ut ministri ia sacris paragaudia officiis proprio, ritui adhaereant, qnia cun ipai ad ritaa oonflciandoa ordinantur, intimius aa habent ed sotumdem oonservationsm. Hino, gravibaa quidem accedentibus causis. Romani pontifices alicui saoerdoti transitum permiserunt ab uno rita ad alium, nec rara aunt exempla mimionariorum, quibua indultum fuit, ut missam in orientali ritu celebrarent; aed vix unum aut alterum invenimus exemplum dispensationis pontificiae sacerdoti factae ad suum ritum cum alio permiscendum.

(P) Lex omnem rituum permixtionem vetans emollienda aliquantiaper visa est. Equidem etiam posteaquam concilium Florentinum statuit emwijueasqsM *stata suae ecclesiae consuetudinem Demini corpus conficere debere,* usum latinorum celebrandi graecornm more, et viceversa, alicubi permansisse, aut fuisse subinde introductum, patet ex suprucitata sancti Pii V constitutione *Providentia Romani pontificie.* Qui quidem usus adbuc forte vigena inter Italo-Graecos in causa fuit, cur Benedictus XIV illum districtius inhiberet in praefata constitutione *Elei pastorali·.* Sed durum profecto est, sacerdotem ob defectum supellectilium sui ritus eo adduci, ut per diuturnum temporie spatium a missae sacrificio peragendo abstinere cogatur; qùod non raro evenire liquet, ex quo haud facile est invenire ubique Orientis ecclesias variorum rituum, aut aecum quocufoque deferre ea omnia quae ad eiusdem sacrificii celebrationem necessario praerequiruntur. Qune non defuero theologi, qui docerent sacerdotem latinum, quem peregrinari contingat per terras Orientalium, si. velit, conformare se posse ecclesiae Graecorum, et in fermentato consecrare vel communicare. Sed in huiusmodi circumstantiis provida spostolicae sedis indulgentia iamdum enituit. Nam Benedictus XIV in constitutione *Imposito nobis'* Latinis in tota Kussia Polonica commorantibus concessit, *nt* «a sccZrstw *Ruthenorum unitorum, deficientibus lapideis altarium tabulis rite consecratis, super sacris eorumdem Ruthenorum antimonsiis missarum sacrificia celebrare, atave etiam* ■. m *huiusmodi celebratione eorumdem calicibus stamneis uti libere et licite possint et caleant.* Et ibidem confirmavit rescriptum a Clemente VIII anno 1602 datum ad supplicationem episcopi Vilnepsis congregationi Sancti Officii exhibitam, quod ita 'se habet: -Sacerdote· Rutheni non schismatici in ecclesiis catholicorum ritus latini, altaribus, calicibus qt vestibus sacris eorumdem catholicorum uti et nsioMm «aMraia peaeat ia eaae MMseitatia, m «tua -devetieaia aaa^a, dnmmodo rita rathaaa ealebreet Bt a eeatta saeerdotea ritaa latiai ia •eeleaiis Ruthenorum aaa Mhiamatiooram, altaribua at calicibus aa reatibus saaris uti at simam celobrare valeant, ritu tamsa latino; et praedicta serventur seduM omni scandalo et de lieeatia praelatorum et rectorum ipsarum ecclesiarum/ -piaestit itaque huiusmodi indultu generalia reddere, debitis tamen munita conditionibus.

(Q) Decreta, quae omnem rituum mixtarum prohibent, inteliigeada sass non modo do ritibus, quae ad missae sacrificium et ad Moramentorum administrationem pertinent, verum etiam de benedictionibus, atque adeo de Hogue liturgies, constat ex variis resolutionibus sacrae congregationis de Propaganda fide. Immo quod do Moerdotibua dictam eat, dici etiam debere de aliis inferioribus miniatris, patet ex responsione eiusdem sacre· congregationis facta patriarchae Hierosolymitano anno 1866, in qua declaratum fuit: Nonlioere presbyteris aut aliis ministris rituum orientalium, officium diaconi aut subdiaçoni exercere in mises solemni, latino more celebrata.

Verum hanc prohibitionem haud servandam eoae visum eat. PraXis hodierna quae hac super re in Oriente viget, ideerta variaque admodum est. alicubi ministri diversorum rituum absque scrupulo mptuam sibi ad^stentiam in saerio functionibus praestant; alibi utrum id liceat, dubitatur; quidam peculiaribus rescriptis eum iu finem ae munitos ease aiunt. Expedit; igitur ut generalis regula praefigatur. Ea vero quae in schemate proponitor, quaeque aati» moderata est, his potissimum de causis commendatur: 1" Antiquitati consona eet; usus enim concelebrandi olim signum erat unitatis et pacis; 2° conducit ad concordiam inter ministros diversi ritus fovendam; 3° ob oculos fidelium ponit unitatem sacerdotii Christiani; 4" denique ostendit liturgicas differentias adeo urgendas non ease, ut decori cultus cedere non debeant.

tR) Clehus orientalia aaepe conqueritur quod videat suos, desertis proprii ritus ecclesiis, ad aliorum, et praesertim latinorum missionariorum ecclesias convolare; nec curae eme misaionariis, ut orientales ad fheqitnqciam eorum funetionuf excitent. Haec igitar adhortatio eo tendit/ ne ex libertate, quae fidelibus conceditur circa susceptionem sacramentorum, ullum parochialibua ecclesiis praeiudicium obveniat; lenibus autem verbis fit, ne parochi ea abutantur 'ad attrahendos in suas ecclesias fidele·. Ceterum huiusmodi adhortatio consentanea est concordiae, quae hac super re anno 1706 inita fuit inter missionarios latinos et patriarcham maronitam atque in. generali consessu habito sub die 20 aprilia 1706 approbate, et anno 1769 extensa ad omnes orientales nationes in urbe Aleppi commorante·.

[1] IV ksl. apr. 1751.

DOCUMENTA AD CONSTITUTIONIS PASTOR AETERNUS PROMULGATIONEM, ET RECEPTIONEM SPECTANTIA.

i.
ACTA SANCTAE 8EDI8.

1.
Litterae nuncii apoetollei Pariaiensls ad eusinentieaimum eard. Antonelli a secretin statua de eaaatitaUoae Pastor aeterna·.

Eminens· reverendissima.

Per up accorde non Mprei dire se casuale o volqntario e prestabilito pareochi vescovi, i quali nella questione conciliare della deflniaione della infallibility pontificia hanno dato il voto contrario, ai sono intesi a insinuare o enunsiare il parere efie il riapettivo decreto dommatico non sia stato ancora pubblicato canonicamente, lasciando intendere che non è ancora obbligatorio. Gesi 4 certo che monsignor areiveseovo di Parigi nella riqaione che ha tenuta qui dei suo clero si è espresso in queste

parol·, eha or* raatano la diflooltb della promnlgaaione. Nallo aiaaao aanao praaao a poao hanuo pariato i reaeori di Vardua a Dijon earn· r. E. rorerendiaaima ροδ rilarara da quanto rapport* rt'riwr» nel numéro qai eompiegatol. Qneete ia■iouaaioni o affarmaaioni noa raatano aaaaa effatto, a I'aeo ae na ripate nell'ordine dai fadali e dal olero inferiore con senai di offaea e di aeaadalo, o

1 In (Minorat· epbamerida «. lien lendi 1" «Mt 1870 haec hebestar;

a) M<r l'évêqu· de Verta vie·* A'sAreaaqr U circukire NhuM as clergé de mu dioetet:

Verdu, le M juilteL

Mousirer Ia esté.

L'heure u'mt p·· encore renne do uotitpr uttcisUramit au Adèle· la soleuneUe proebmsti·· 4« IS juiltol eonranl, sur fo· prérogatives du souverain pontife, et en partienller sur •on tafUUitùlité doctrinale, La publicutisu de· vérité· de foi exige un earaeUro d'aathestieicd qu'uu jonnal, qreiq·· véridique qu'il paruieee, ne peut offrir.

Non· attendons avec un pieu «mptreesmeut Us huile· poutiéaües qui non· permettront do foire partager d noa ebern dinnêoalui la croyance que nous profoosioas, fongteepe avant ta détsition du 18 juillet Le •aint-père en a la prouve terito entre iea mains, et il sait que uni évdqne no sera pin» eéM qua nous pour propager ot enraciner oetta doctrine dans le cœur de· Adèle· coudés à notre sollicitude.

Croyes bien, monsieur le curé, que nous ne différerons pas d'une heure la nutiflcation authentique qui doit seule diriger notre enseignement! et que noa instructions pastorales, en publiant les décrets dont U s'agit, «'efforearoat de leur concilier l'adhésion sincère et reconnsiaaante do tous nos diocésains. Agrées etc.

ɫ Augustin évêque de Verdun.

b) Parmi la foule qui se pressait pour saluer mgr l'évêque de I>ijon à son retour, on remarquait un très grand nombre do fonctionnaire· publies ...

M. l'abbé Letauuf, vicaire général, a félicité le prélat b son entrée dans la cathédrale. Après k chant de *Te Dent*,* mpT Rivet est monté en chaire. .La fotigue du voyage, dit la Orowifue religieuse de Dijon, et l'heure avancée no lui permettant pas d'aborder leo grando· questions qu'il aurait aimé θ A traiter, il I'eet borné h recommander A ··· auditeurs, comme U l'avait déjà foie la veille de aon départ, d'avoir eoadanoo dans les travaux de l'auguste amemblte que l'Ksprit de Dieu luituéme assiste de ses lumière·. D'ailleurs, a-t-il ajouté, c'est au souverain Pontife, qui eat mon évêque comme le vôtre, de none faire connaître les décrets du concile.·

On remarquera eos dernière· parole·, qui semblent indiquer que mgr l'évêque de Oijosr no m croit pas obligé de faire connaître dés maintenant les décrets de la sainte asaemblée, eonArmé· et promulgué· en plein oondle par le ooerersin Pontife.

di adaaioa*. Mana mlo dabHo di ugantera a e. a. tale dteordiae nalT intereeee da'prorredimenti, eha 1* · aedo nella ena aaggeaaa riputari epportaei per rimadiarri.

Inehinato *1 baeto dolia eaet* porpora ool pii profonde ooeeqnio bo 1'onore di riprotMtarmi

di roatra emiaoaaa rarorandiaaina

Parigi 2 agoato 1870.

umiliaaimo obbedidntiMimo aerro

Flario aroir. di Mtr* nunMo apoat.

X

Reaponauai eminentlieimi car·. Antonelli * Menti* «Utu Ml Bueiui ayeatoUc·· Parisienne*1.

llluitriaaimo · rerarendiaaimi ■ignoro,

Bi è date · oonoacero *11* ». aeda ob· qualouno Cr* i fadali, « for·· anche tra i raaoori, ritiene non aaaare obbligatoria la coatituaiona apoatolioa •manata nella aaaaione del ooneilio acumanioo VatiMno il 18 precoroo tneae di Luglio, finohè con ulterior· atto délia ·. «ade non range aolennemente pubblioata.

Quanto aie «trana aiffatta auppoaiaione, puô da ognuno facilmente farriaarai. La coatituaiona, di oui è parole, ebbe la pin «olenna poaaibila pubblioaaiona nel giorno «teaao in oui nella baailioa Vatican· renne «olennementa confermata e promulgata dal aommo. pontefice in preaenaa dt oltra cinqueoento raaoori: eaaando atata quindi affi«aa con le ordinaria -formalité na' coneueti luogbi di Rome, aebbane oib non foaae neceaaario nel caao. In conaaguanaa di obe, aeoondo la nota regola, ai reaa obbligatoria per Γ intiero monde cattolioo, aenaa biaogno di altra quaiaiaai pubblioaaione.

Ro craduto dorer comunioare a r. a. i. quaata brara oaaerraaione, affinchè poaaa eaaerle di norme nal eaao di dubbii che le ai muorano da qualche parte.

Con aenai eoc.

Rome 11 agoato 1870.

G. card. Antonelli.

1 Hae litterae datae «nat 'etiaa eadem die apoatolieia adadia BraxeUead, Moaaeaaai et Vieaaeaai.

II.
DOCUMENTA AB EPISCOPIS GERMANIAE SIMUL EDITA.

1.

Acta conrentua, qaem Faldae habnernnt epiaeopi Germaniae.
1870 angwtii 30.

Dar ron aaitan dee Erabiaehofa ron Kδlη gangeneo Eialadoag aufolga hattan aieb auaaar dem•alben der Erabiaobof ron MOnehan nnd dia Biachdfe ron FuIda, Maint, Raganaburg, Eiehatitt nnd Ermland, dar Enbiathumaranreaar ron FraiburguaddarWeibbiachof ron MAnater ala Vertratar dea dortigan Kapitnlarrikara in Fulda an ainer gameinaebaftUobaa Barathung hinaiahttieh der arfordarttahaa gaeignatan Sohritta gagan dia rialfaeh in Dantaebland aiob kundgebende Opposition gagan die Baaahlta·· dea raticaniachen Concile raroammait. Dia Barathung wurda aingaleitat dnreb eiae Mittbailnng dea Inhalta darjenigen Schraiban, welehe ron aaitan der niabt eraebienanan BiacbSfe aingalantan waran, nnd walehe bekundeten, daaa in raraobiadanaa DiOeaaan die Oppoeition und dia daduroh barrorgarnfana Anfregung derOeiater aine aablreiche, mitechiamatiaehen and kirchanfeindlioben Tendenaeif rerbundene let In einam dieeer Schraiban fand aiob anob die beraita dnreb mabrare Zeitungen rarbraitete Bemarkung ror, daaa dia BiachSfa der Minderbait au Rom eich dahin rerbunden hlttan, mit der VerSffentlicbung dar OonailabdHachlfiaae in ibren Didoeaan nicht eher rornagehan, ala bia dardber aine rorgingige Berathung und VeratAndigung outer ihnan atattgefunden haban «Arde. Keiner der unteraeicbnaten Biachefa rraaata aieh au erinnern, daaa eina derartige Vereinbarnng au Standa gakomman aai. Bodann ward· aaoh rorgAn^igar aingahandar Bmpraohnng und ErArtarnng dea Hauptgeganatandaa dar Barathung be•abloeean: daaa eina gemeinachaftliohe Aaepracha dar BlechfIfa an dia GIBnbigan entworfen und allen Biaahefan ron Deutachland.rrelcha «either aiob an dan Confaraonan an Fulda bethailigt haban, anr Unter«chrift rorgalegt warden «olla. Eia ron ainam der Mitgliadar dar geganwtrtigen Confarana beraita mitgabrnobter Entwnrf einar aotehen Anepraohe wurda einar nAbarn ErOterung und rarachiadanen Modifloationen nnte/worfen, «odann nacb arfolgtem Einreratindniaa «lier gegenwhrtigan rollaogen und ba•chloaaen, daaa defaelbe gedruckt und alien Biachdfen augeetellt warden aolla. Ea wurda farnar beaohloaaan, daM naoh arfolgtar Vardffantliehungdiaaar Anapraoba

gegen diejenigea Gltabigen, aad nameatlieh gegoe diejenigea Priester und Lehrer, wakha aodana etwa noch ia ihrer Opposition gegen die Conoibbeaehltae verbarren «Arden, naeh den Voreehrifton der Morel aad dee canonieohen Reehta, «enngleioh mit aller suUaoigen Langmuth and Milda and each vorgtagiger beaoaderer Belehrwng und Enaahnnng, ver&hron verden, and dam in den einaelnen Didoeoen nine Belebrung der Gllubigen Aber die verbreiteten Miaoverettndniaae and Vorurtheile gegen die Conoile-beechldaao auf dea Kanseln duroh Hirtenbriefe ja nach dee BedArfniaae der Di&ceoe erfolgen eolle.

(Augab- Allgem. Zeitung, 23. Oct. 1870, fl. 4688. Cf. 8. 4704.)

a.

Epitroporum Germaniae poet conventum Fuldenaem litterae pastorale*.
1870 menae augueto.

Die unteraeichneten Biachbfe entbieten dem hoohw. Clerua und den Gllubigen Grass und Frieden im Hem.

Vom heiligen, allgemeinen vaticaniacben Concil in unaere BiathQmer surAckgekehrt, halten wir ee, in Vereinigung mit anderen deutachen BischSfen, welebe der Kircbenversammlung beiauwohnen verhindert waren, f&r unaere oberbirtlicbe Pflicht, an each, Geliebte im Hem, einige Worte der B^lehrung und Mahnung au richtea. Dane wir dice gemeinsam und feierlich thug, dasu liegt .Veraulaaaung und Grund in den vielfacb irrigen Auffaaaungen, welche aeit Monaten über daa Concil verbreitet worden »ind, und die such jetât aoch in unbef|gter Weise an manchon Orten aiob geltend su maoben auchen.

Um die gbttlichen Wahrheiten, welche Christus der Herr die Menschen gelehrt bat, in ihrer gansen 0 Reinheit und UnverfiUachtheit su bewahren und aie gegen jede Verlnderung und Entatellung su aichern, hat er in aeiner heiligen Kirehe ein *tmfMbaru Lthraett* eingesetat und demaelben aeinen flebuts und den Beiatand dea heiligen Geiates fAr allé Zeiten verheiaaen und gegeben. Auf dieaem unfehlbaren Lehramte der Kirehe beruht die ganse Sioherheit und Freudigkeit unaeres Glaubens.

So oft im Laufe der Jahrhunderte MissverstOndnisae oder Anfeindungen einselner Lehrsktse auftauchten, hat dieses unfeblbare Lehramt auf veraohiedene Weise, bald in grihaeren Veraammlungen, bald obne dieeelben die IrrthOmer aufgedeokt und surOckgewiesen, aowie die Wahrbeit erklkrt und featgestellt. In der feierliobaten Form geechah dies durch die allgemeinen Coneilien, d. h. duroh jene groaeartigen Versammlungen, auf denen daa Haupt und die Glieder dea Emen kirchliohen Lehrkdrpers D sur Entsoheidung der obwaltenden Zweifel und Streitfragen in Glaubenuaohen susammenwirkten. *

Dieae Entscheidungen . haben nach der einmathigen und unsweifilhaften Ueharlieferang in der Kirehe otets ala seiche geggljen, die ein übernatürlicher gdttlicher Beistand vor Irrthum bewahrt. Deohalb haben aich die Glkubigen su alien Zeiten dieaen Entscheidungen ale unfehlbaren Auaeprtlohea dee heiligen Geiates unterworfen und eie-mit sweifal-loaerGlaubenagewiMheit fflr wahrgehalten. fliehaben dies gethan, nicht etwa weil die Bischbfe Manner von reifer und vielfaoher Erfabrung, nicht weil manche unter ihnen in alien Wiasenachaften bewandert waren, nicht weil aie aua alien lAndern der Welt suaammenkamen und so gewiMormaaaen die menachliohe Erkenntniaa aller Welttbeile vereinigten, nicht well aie daa Wort Gotten in einem langen Leben erfonoht und verkAndet hatten und deohalb glaubhafto Zeagea aeiaea Inhalteo «am. Alloa died* gibt gawirn ihrea Aamprttehea eiaon hohon, vieU ieieht dea hdehatarfgiiebea Grad aaenaehlieher Glaab-«Ardigkeit. Das alien genftgt aber uicbt, urn einea AbernatArliohen Act dea Glaubena an begrAndon. Diaaar raht in aeiaem letaton Grande niomala aaf dem Zeugaiaee von Menaebea, wean aie gleieh die allerglaub«Ardipten wires, and vena each daa ganse Menaabengeaahleebt ia aeinen beaten and edebtea Vertretern diooea Zengniea ablegte; dsaasr *rail* iatewr gene and *elifin tnnfdtr W*krhafhgkmt GeUtt ttUui.* Wann dabar dip Kinder der Kirehe die Aaaaprtebe dor allgomeinea Coneilien *gUtsbif* annehmea, so than aie ee in der Uoberseugung, darn Gott, die ewige and allein ana aich unfehlbapeWahrhoit, bei denaelben in übernatûrlioher Weise mitwirkt and aie vor Irrthum bewahrt.

Kin ooloboa aUgemeinee Concil iat daa gegenwArtige, welehea unaer Heiliger Vater, Papal Pius IX.. wie ihr viscet, each Rom berafen bat, und su welchem die Naohfolger der Apoatel sahlreicher ah je suror von allen Theilen der Erde berbeigeeilt aind, um mit dem Nachfolger Petri und unter seiner Leilung die groaaen Intereaaen der Kirehe in der Gegenwart wahrsunehmen. Nach vision und ernaten Berathnngen hat der Heilige Veter kraft seiner apoatoliachen Lehrgewalt *am'* 24. Aprikund am 18. Juli d. J. mitZuatimmubg des heiligen Concib vemcbiedene Etftoeheidungen Ober die Lehre vom Glauben und von der Kirehe undLiirdm Oberbaupt feierlich verkAndigt. Hierdurch net also daa unfehlbare Lebramt der Kirehe entachieden, der Heilige Geiat hat duroh den Stelivertreter Chriati und den mit ihm vereinigten Epiakopat geaprochen, und daber mOaaen alia, die Biacbofe, Prieater und Gllubigen. dieae Entscheidungen ala gdttlieh geoffenba^te Wahrheiten mit featem Glauben annehmen und aie mit freudigem Hersen erfaaeen und bekennen, wenn aie wirklichGlieder der Einen, heiligen, katholischen und apoatoliachen Kirehe eein und bleiben wollen.

Wenn ihr, Geliebte im Herrn, deaaungeschtet Einaprache dagegen erbeben und die Bobauptuug auesprechen hbrt. dam die vaticanisehe Kircbenversammlung kein wahrea allgemeinen Concil und deeeen BeachlOaae nicht giltig eeien, so lasset eueb dadnreh in e'urer Hingabe an die Kirehe und in der gliubigaa Annahme ihrer Entscheidungen nicht beirren. floloh· Einreden aind durchaua unbegrflndet.

Mit dem Papate in Einheit dee Glaubena und der Liebe verbuoden, habpn die versammelten Biachdfe — gleiohviel, ob aie in chriatliohen Linden foatbegrOndete Diboeaen verwalten oder outer den Heiden in apoatoliaoher Armuth daa Reieh Gotten auaaubreiten berafen aind, ob aie grbaaere oder kleinere Heerden su hflten haben — ala rechtmiaeige Nachfolger der Apostel aile mit gleioher Berechtigung an dem Conoil Antheil genommen und haben alios in reifliche Erwigung gesogen.

Solange die Berethungen danerten, haben die Biecbbfe, wie ee ihre Ueberseugung forderte und ee ihrer Amtspdioht entaprach, ihre Anaiobten mit unumwundener Offonheit und mit der nothwendjgen Freiheit auageproohen, und ee sind hierbei, wie dies bei einer Veraammlung von nahosu 800 Vttern kanm andera su erwarten war, auch manche Meinuhgnveroohiedenbeiten hervbrgetreten. Wegen dieoer Meinungsverschiedenheiten kann aber die Giltigkeit dor ConcilabeochlAaao in keiner Weiae bestritten werden, eelbat abgeoehen von dem Umatande, dans fact aAmmtliohe Biaohbfe, welche surZeit der ôffent-Hchen Sitsung noch abweiehender Ajaaicht waren, eieh der Abotimmung in deraelben entbalten haben.

Dessungbaohtet behaupten. daos die eine oder

»·

die andere,, rom «Ugemein·· Concil eatochiedene A Lekre in der heiligen Schrift Und in der kirohlichen Uebèrlieferung, den beiden Quellen de· katbolieehen OUnbeos. nicht enthalten «ei oder mit denaelbeu •ogerin Widerepracb etehe·, ist ein mit den Grand* •taeo der katbolieehen Religion unvereinbarw Beginnen, welche· sur Treanung tou der O·η>oiι»o1>*Bi der Kîrche flQbrt.

Dieeemnach erkl&ren wir hierdureh, date daa gegenwlrtige raticanieche Concil ajn rechtmtaigee allgeœeinea Concil iet; daeeferoer dieee· Concil ebeneewenig wie irgeod ein· andere allgetnetne Kirchenveraanimlung eine neue, son^der alten ab-weiebeode Lebre aufgestellt oder geachaffen. sondera ledtglich die site, in der Hinterlage de· Glaubene enthaltene und creu gebQtete Wahrbeit entwickelt. erkldrt und den Irrthümern der Zeit gegenûber auadrflektich su gtnuben vorgeetellt bat; data «endlich deaaen Beachiünae ibre fijr aile Glàubigen verbindende B Kraft durch die in der ôffentiiehen Sitsung vom Oberhaupte der Kîrche in der feierlicbaten Weiae volliogene Publication erbalten haben.

Indem wir mit volJem und rückhaltloeetn Glauben den Be»chlüe«en des Conèils beittimmen, enuahnen wir, ah ouvre von Gott geaetsten Hirten und Lehrer, und bitten euch in der Liebe au eueren Seelen. dasa ihr allen wideratrebeorfen Behauptungen. von welcher Seite aie auch kommen môgen, kein Oehôr achenket. Haltet vielmehr unerachûtterlich feat in Vereinigung mit euren Biacbèfen an der Lehre und dem Glauben der kathoÜacben Kîrche; lasaet euch durch nicht· trennen von dem Feleeo, auf wetehen Jeaua Chnatua, der 8ohn Gottee, seine Kirchè gegrûndet bat, mit der Verheieeung, daw die Pfortçn die Hùlle aie nicht überwàltigen werden.

Im ihnblick auf die grosse Aufregung. welche C infolge unkircblichenAeuaperungen und-Beatrebuhgen gegen die CoJtvla^eschlüeec an verechiedenen Orten eingetreten iet und manchon Srelen ohne Zweifel uicht geftngè Prfifungen und Gefahren bereitet, aowie tnU Kückaicht auf die gewaltigen Ereignhae deafurchtbaren, unaerem doutachen Vaterland aufgedrungenen Kriegea, welcher upaere gespannteate Aufmerk•amkeit und Theitnahme g.leichseitig in Anapruch nimmt und bereite uhxkhlige Familien in Schmcrs und Trauer veraetst hat, kônnen wir nicht umhin, aile GUubigen v.utn andkchtigen Gebeté für die gegenw&rtigen groMen Anliegen in Staat und Kircbe dringend einzuladen. Erbebet , cure Hersen mit Glaubeiy und Vertrjpuen su dem Vaternih Himmel, deaaen Areiae und liebreiche Vorarhung allé· leitet und rÆieret, und dewen gottlicber Sobn uns aichere Erhorong verhetteen hat, wenn wir beten in aeinem Naiben. P

Betet also mit Glauben und Vertrauen, daaa der blu0g^ -Krieg bald durch *înen vôlligen Sieg. der gerechten Sache und durch einen wabren, dauerhaften FriedenAum Ende gelangcr. Betet, für die Anliegen unaerer beiligen Kîrche, inabeaondere für aile, die 4a ifren oder wanken hn Glaubeu, am die Gnade featen, entachiedenen ùnd lebeodigen Glaubepa; betet für daa Oberhaùpt unaerer heiligen Kircbe, den Heiligen Vater, welcher eben jetât vielleicht méhr ala je xuvor»»ich in Bedrkngniaa und Nothbefindet, Betet im Vertrauen auf die Verdjgnate und die unendliche Liebe de· gÇttlicheo Hersena Jeau Chriati unter Anrufung der micjitigen Fflrbitte Aer ailerreinaten Jungfrau und Gotteamutter Maria.

Der Segen des allm&chtigen Gptte· komme Ûber euch und bleibe mit euch allen im Namen de· Vater· und de· Sohne· und de· Heiligen Geiate·, Amen!

Ende Auguet 1670. ,

t Gregos, Ersbiachof von Mttnchen-Freieing.

+ Pmlim, kraUaebof ro· KSI·.
t Cbrûtoph Fforvatin* Biwhof roa Falda.
Wilholm Emanuel, Bitehof roa Main·,
t Ignatiaa, Biaohof ron Rageaaborg.
t Fran· Leopold, Biaehof.rpa EiehaUtt
t Philippe·, Biechof ron Ermeland.
t Johann, Anxiliar-Bi^hof ron Mtnater. Vertreter de· Capitular-Viear·.
t Lothar, Biechof ron Leuka i. p. i.. Capitutar-Vicar ron Freiburg.

3.

Berereendlmiail arrhiepincopl roloaieaaia epiatola, qu eoe epfMvpoa (lerrnaalae, qai Falddai non reaeraat, invitat, at epletolae pastorali sabarribeat.

1870 menae iwptembri.

Infulge der gerthehenen Einladung batten aieb am 30. Auguat die unter der Anlage unteneichneten hoehw Herren Biachfife au Fulda veraammelt. Die nicht eroebienenen batten fait aâmmtlich angeaeigt. data aie durch den Drang der Zeitverhiltniaae oder durch Unarohlaein verhindert, aber aehr geneigt aeien. den au faeaenden Beachldaaen beiautreten, weahalb aie um Mittheilung deraelbep enuchen. Die veraammelten Biachbfb haben sich über die in der Beilage entrrorfene Anaprache. welche an die Gliubigen ihrer Diôceaen geriebtet werden aoll, mit voltiger Einatimmigkeit ver«tbndigt. und augleieh beachloaeen, daaa dieàelbe vor der Verôffentlichung auch den nicht erachienenen Mitgliedern der -Fuldaer Conferena aur gefilligen Kenntniaanabmeund xur Mitvollaiebung confidentiel! mitgetheilt werden colle Demaufolge beehre ich mich, namen· deraelbcn zugleich mit dem Protokoli der Conferena jene Anaprache beiliegend confidentiel! mit dem érgebenaten Erauclien au ûberaenden, aie. fall· Hocbdieaelben damit einveratanden aind, gefilliget mitvollaiehen und jedenfalla recht bald mir remittiren au wollen. damit aie aodann mit den Unterachriften aller Biachofe, welche deraelbcn •ich angeacbloaaen haben. neuerdinga gedruckt und allen betreffqpaien Herren Amtabrüdern ohne Veraug augeatellt werde.

Mit/auagexeichneter Hochacbtung und mit amtabrüderlicher Liebe Ew . . gana ergebener

Kflln, I. Sept. Ib7(i.

+ Paulus.

Huie epuMae nite^tmtln pnftoralibiu Ulie litteru pottea ntbscriptemut tacrorupt ontûtitei itti

+ Peter Joaeph, Biechof von Limburg,
t Eduard Jakob, Biechof von Hildeaheim.
t Conrad. Biechof von Paderborn,
t Johanne·, Biechof von CuTM.
t Panoratiua, Biechof von Augeburg.
t Matthias, Bischof von Trier.
f Adolph, Bischof von Agatbopolisi. p. i . Feldbischof der preuse. Armee.
f Leonhard Brinkmann, Cap. Vic. und praecon. Biechof von MÙneter.
f Conrad Reither, praecon. Biechof von Speier.

4.

Pli IX m. pontificis ad reverendlaaimoa arebiepiscopo· et epiecopoa, qui litteris pastoralibus Rubneripnerant, reapoaanm, quo, quanto lia aolatio affectae ait, signifient.

1870 octobria SO.

Tenuabili fratria. . . ^itu PP. IX.

Venerabili· frater, aalutem et a^oatolicam benedictionem.

Inter gravieaimae afflictione·, quibus improbi homine· po*t multa deteatanda facinora conculcati· non solum religionis sed etiam naturali· iueti-

tiae et honestatis iariban taadsm calices asari* tudinis nostrae uaqus ad lansw compleverunt, magnum nobis et desideratissimum solatium attulit selus pro domo Dei ae sollicitudo pro integritate fidei catholicae, quam tu, venerabilis frater, eum plerisque in Germapia episcopi· calamitoso hoc tempore demonstrasti, ut luculenter perspeximus ex litteris pastoralibus ad greges vestros directis, quas a venerabili fratre Petro Francisco archiepieeopo Damasceno, nostro apud Bavarian regem nuntio, ad nos transmissae accepimus. Communi consilio in civitate Fuldensi congregati pro pastoralis muneris debito docuistis fideles vestrae curae commissos, quanta sit omnibus, qui unius, sanctae, catholicae et apostolicae ecclesiae membra esse ac manere velint, obligatio et necessitas veritates a nobis approbante sacro et oecumenico Vaticano concilio io utrtque sessione die 24 aprilis et 18 iulii definitae, firma fide ut a Deo revelatas credendi ac profitendi: et quantopere ipsis principiis catholicae religioni· repugnet eorum hotninum assertio, qui dicere non verentur, doctrinam in hoc sacro Vaticano concilio definitam non contineri in divina Scriptura et traditione. immo eidem esse contrariam.

Quanto autem acerbiorem scbismaticae istae et haereticae sententiae animo nostro tot iam angustiis oppresso addiderunt dolorem; tanto magis laudamus et commendamus tuam, venerabilis frater, et aliorum episcoporum Germaniae vigilantiam pastoralem ad occurrendum ingruentibus hi· periculis adeo necessariam. Plenior tamen* futura fuissbt consolatio nostra, si. quo instructio vestra pastoralis esset efficacior. omnium venerabilium fratrum episcoporum Germaniae nomina iisdem vestris litteris subscripta vidissemus. Nec vero vel minimum dubitamu< quin antistites illi, quorum nomina desiderantur. omnes aeque intelligent, quam manifestum sacris c pastoribus incumbat officium, greges suos docendi de veritatibus fidei in sacro oecumenico concilio definitis, quo oves sibi creditas arceant a venenatis et nutriant salutaribus pascuis catholicae doctrinae; quando in istis praesertim regionibus filii quidam superbiae, qui se catholicos nominant, nen solum occultis fraudibus, sed aperta fronte ipsum fidei catholicae dogma oppugnant. Eo enim devenerunt, ut per libellos in vulgus editos et per publicae ephemerides contra auctoritatem et decreta ipsius oecumenici concilii atque in primis contra doctrinam fidei in eodem concilio irreformabili sanctione definitam de Romani pontificis ex cathedra loquentis infallibilitate rebelles audeant insurgere, et alios in eandem rebellionem ac perditionem trahere conentur.

. Mendaciter iactant pro more omnium, qui schi·-mata et haere·®· umquam disseminarunt, se antiquam fidem catholicam retinere, dum ipsum fundamentale principium catholicae fidei ac doctrinae subvertunt Licet namque profiteantur Scripturam et traditionem fontes esse divinae revelationi·, magisterium tamen semper vivens ecclesiae ex scriptura et traditione manifestum atque divinitus institutum, sicuf ad perpetuam custodiam ita ad infallibilem explicationem et declarationem dogmatum, quae io scriptura vel traditione nobis transmissa sunt, iidem audire detrectant; atque ita se ipso· singuli per suam fallibilem et fallaeem scientiam independenter ab auctoritate, immo etiam centra auctoritatem huius divinitus ordinati magisterii constituunt iudices dogmatum, quae in fontibu· revelationis continentur. Quid enim aliud agunt, dum dogma fidei a nobis approbante sacro concilio definitum audent dicere non esse veritatem a Deo revelatam et catholica fide credendam, quia ipsi secundum tuam iatelHgentiam iUud ia Scriptura at traditione re ooa reparire Affirmant! Quasi v^sro non is sit ordo fidet a Redemptore nostro in sut ecclesia institutus semperque retentus, ut ipsa-dogmatis definitio haberi debeat per «e sola sufficiens, certissima, et omnibus fidelibus accommodata demonstratio. doctrinam definitam contineri in deposito revelationi· scriptae vel traditae. Unde talea dogmatum definitiones necessario sunt et quovis tempore fuerunt incommutabilis norma sicut pro fide ita etiam pro scientia catholica, ad cuius munus nobilissimum pertinet ostendere, quomodo doctrina eo ipeo sensu, quo definita est. in fontibus revelationis contineatur.

Neque minus iidem homine·, quantum in ipsis est, ad ecclesiae et fidei catholicae subversionem tendunt, dum per calumnias ac praetextus prorsus inanes, quemadmodum in litteris pastoralibus a to et ab aliis venetabilibp· fratribus episcopi» Germaniae ad greges vestro· directis significare non omisistis, illis suis perniciosissimi· scriptis affirmare praesumunt. sive in ipsa definitione sive in promulgatione decretorum contiliarium ac speciatim dogmatis de Romani pont'',cis infallibilitate aliquid defuisse ad plenum valorem et ad plenam auctoritatem concilii oecutnenici constituendam. Sane in hoc sacrosancto oecumenico concilio areistentiam Spiritus sancti ad infallibilitatem definitionum negare non possunt nisi ex principiis, quibus universim supernaturali infallibilitati atque adeo proprietati essentiali ecclesiae catholicae bellum indicitur. Nemo certe ignoret, similibus praetextibus aliorum etiam conciliorum definitiones ab iis, quorum ernore» condemnati erant, impugnari consuevisse,'quemadmodum notissimae calumniae demonstrant, quibuejum alia oeeumenica concilia ab aliis, tum speciatim piorentinum ac Tridentinum a schismaticis et haereticis recentioribus ad suam perniciem et nd spiritualem ruinani plurimorum impugnata sunt.

Tantam degenerum filiorum perversionem ac tanta pericula in quae improvidos et imperito·, maxime vero incautam iuventutérA conjiciunt, quomodo possemus sine intimo cordis nostri dolore et ■me amaris lacrimis intueri! Sinum matris ecclesiae a qua foti et nutriti sunt, impie lacerant, cibum salutiferum ab ea paratum venenis commutant, atque in superbiam elati scientiam, qua alio· erudire deberent ad salutem, in suam et aliorum perditionem convertunt. In hoc igitur fidei et salutis animarum sanguine Christi redemptarum discrimine, pro sollicitudine omnium ecclesiarum quae nobis incumbit, hortamur et obsecramus, generabilis frater, tuum xeluin tuumque amorem erga sponsam lesu Christi catholicam ecclesiam, ut tu cum reliquis epiacopis in Germani», /bnitis animis ac consiliis et omni opera tum pe* vestram paltoraletn auctoritatem, providentiam, doctrinam, tum per alio· adjutores vestros, quorum fidei integritas sc doctrina vobis perspecta est. a mentibus cunctorum fidelium vestrae curae commissorum atque in primis catholicorum iuvenum qui in scholis erudiuntur, arceatis pericula labefactandae fidei catholicae; ae quantum per divinam gratiam valetis, omnes imbuere Ac confirmare studeatis in obedientia et amore erga sanctam matrem ecclesiam et erga beatissimum Petrum, super quem Christus redemptor ipsam suam aedificavit eccleeista.

Quoniam vero neqOequi plantat eat aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat. Deus die ac nocte ettollamus manus nostras ad Deum, unde veniet auxilium nobis; imploremus intercessionem immaculatae Virginis matris Dei, principis apostolorum Petri et coapostuli eius Pauli, aliorumque

■anctorum ecclesiae triumphanti·, ut Domine· re-•piciat ecclerinm «uam in torri· inter tantoe labor·· et tanta pericula militantem, eam tueatur, doni·•ui> caeleetibu· amplificet et exaltet; ut qui fide •tant, confirmentur et augmentum faciant in charitate, qui autem fracti »ont rami, iterum interantur, •icque omne· in una, «ancto, catholica, apoetolica Romana eccleaia ad Deum pervenient, et in Deo pacem habemt et aalutem aeternam. Ut hune laborum ac vigilantiae pastorali· fructum Deu· pro grege tib. commisso concedat uberrimum, divinae grati·u auspicem, et praecipuae 'nostrae erga te benevolentiae pignus, apostolicam benedictionem tibi ipai, venerabilis frater, omnibusque fidelibus tuae curae concreditis toto cordis affectu impertimur.

Datum Romae apud S. Petrum die 28 octobris anno MDCCCLXX, pontificatus nostri anno vicesimo quinto.

' Piu» PP. IX

β

Epiaeoporum Germaniae poet alterum eonventnm Fuldenaem litterae paatorale» ad eierum datae 1871 mense maio.

Diti untcrseichneteu BischÔfe entbieten dem hocbwürdigen Clerus ihrer DiÔceseo Gruü und Segen iai lltitrn!

In der gegenwirtigen Verwirning der Geisler ist das katbolisohe Glaubensseugniss, welches der hochwürdige Qlerus Deutschland· tn*dieeen Tagen einmüthig ahtegt. dem katholmchen Volke ein leuchteqdes Heispicl und -eine treffliche Ermuthigung, den Oberhirlen eiri gtosser Treat, für die Kirche (lottes eine ehrende That. Die unterseichneten Ers» bischofe und Bischôfe erachten e· für ihre Pflkfit, diene ihre Anerkennung auszueprechen. Eugleich ' aber halten sie es an der Zeit, gegenüber ton Versuchen und Thatsachen, welche den Glauben, die gottgegebene Freiheit und das ewige Recht des katholischen Volks und der kalholischen Kirche in Deutschland bedrohen. an den Clerus Deutschland· folgendo Worte au richten. die ihm bei seihen Belehrungen tum Leitfaden dienen sollen, und zwar insbesondere in jeneri Diocesen, in welchen die katholisehe Lehre den Entstellungen und Anfechtungen aju moisten ausgesetzt ist.

I.

Vnzertrennlich verbunden mit dem gôttlichen Haupte dw Kirche und mit seinem eichtbaren Stellvcrtreter apf Erden, sowie unwandelbar feat* haltend an dem im heitigen Geiete vererammelten vaticanisehen Conci) und uns berufend auf die gemeinsamen Hirtenworte. welche vor acht Monaten von dem Episcopate Deutschland* an die Gl&ubigen gerichtet wurden, erkl&ren wir neuerding·, das· es heilige.. zweifellose und unabweisbare Gewissens- B ptiieht jedes Katholiken ist, sich den dogmatiseben Entsehcidungen des vaticanisehen Cohcils mit voilera inneren Glauben und iusserem Bekenntnisse su unterwerfen.

Die Grundlehren des katholischen Glaubensbekenntnisse· fordern Hiese Unterwerfung. Eine allgemeine* Kirchenversammlung bat geprochen. Dies bezeugt der Felsenmann, auf dem die Kirche gebaut ist. Die· beseugt einbellig mit ihm die Gèsammtheit der Bischôfe, welche rom beiligen Geiete geaetst eind, die Kirche Gottes su regierenl. Eine allgemeinb Kirchenversarnmlung bat ge-•prochen: und daher nieht bloM die Bischôfe und Vtter des Concile, sondera mit ihqen und durch aie der verheiseene heilige Geistl. Die· glaubt * von einer allgemeioen Kirchenveraaramlung jeder Katbolik. War alao ihrea Glaabeneeateeheidangeu •ieh nieht «aterwirft, der wideratebt der cbristlichen Wabrbeit, der wideratebt nieht Kenechea, sondera Gott

H.

Ebenso laut erkllren wir, data jeder Katbolik, welcher wisaentlich and beharrlich den Glauben·» entacheiduogen de· vatioaniaehen Conci)· wider-•priebt, eben dadurch sich der HIresie schuldig macht und dem von diesem Concil ausgesprochenen Anathem oder dem grossen Kirehenbanne mit allen •einen kircbenrechtlichen Folgen rerfallen 1st; da·· er »omit von der Kirehe und ibrer Gnadengemeinschaft sich selbst ausgescblossen bat.

Mit tiefsiem Bchmerse und Kummej, mit ionigem Mitleide für die verirrten Seeleti beklsgeit wir m. da·· sich unter den Katholiken Deutschland·, sogar unter den Eriestern M&nner gefunden haben, welche B ihre eigene oder fremde Meinung über die von Gott geeetste Lebrautoritit der Kirche stellend, und offen und hartn&ckig den Glaubensentscbeidungen des vaticanisehen Concile widersprecbend. jener Strife der Ausecbliessnng bereits verfallen sind. Bel) Einigen hat dies sugar durch den Spruôh three Bischofes namentlich und feierlich erkl&rt werden mÛMen. Aber nieht sufrieden mit dem eigenen Unheil lassen ·iβ nieht ab, auch Andere in die gleicbe Schuld und Strafe su sieben. ja sie suchen eine Genossengebaft Gleichgesionter zu gründen. r.um Kampf gegen die Kirche. gi'gen die allgemeine Kirchenversammlung, gegen^Chnstus und seinen heiligen Geist.

Dirum ist es Pflicht ohne Vnterlasa die (llâubigen su warnen. des· sie sich nieht irreleiten und erÇühren lassen von Denen. welche den Frieden mit Gott und der Kirche gebroeben haben, und Andere mit C sicb ina Verderben siehen. «Es ist Ptiîcbt aile Gl&ubigen au ermahnen, alleseit eingedenk su bleiben dass. wer nieht in der Arche, dem Vorbilde der Kirche. war, in der SündHuth au Grande gingC und dass nach des Apostels Wort* die Christen nieht gleirh sein dürfen Kindern, die von den Wellen gescbaukelt von"jedem Winde der I^ehre hin und hergetrieben werden dureb die Boewilligkeit der Menschen und durch die arglistigen Kunetgriffe der Veridhrung zum Irrthume.

ΠI.

Am moisten suchen die Gegner der Kirche dadurch su tiuseben, dass sie theils den Wortlaut der Glaubens-Entscheidungen des vaticanisehen Concile verstümmelt oder unrichtig anführen, theila deren Sinn durch eine faUcbe Auslegung ontstellen oder ungébührlich erweitern. So machte ea steta die Hkreaie.

Wir erki&ren daher, dise der Wortlaut jener Entscheidungen, imkatholischenGlaubensbewusstsein und in ihrem Zusammenbange erfasst, nieht den mindesten gegründeten Anlass su den Entstellungen ihrer Gegner bietet; dasa aber su einer recbtsgiltigen Auslegung des Sinnea und dur' Tragweite jener Entscheidungerf, «ofern es Ptner solchen bedürfte, Niemand befugt ist, als der Papst und die mit ihm in der Eiobeit stehenden Biscbôfe, weil dut aie das gôttlich bestelite Lehramt in der Kircbe bilden. Wir erkllren ferner, das« die Aualegungen und Anwendungen, welche bisber die Urheber und Leiter der sogenannteu Bewegung gegen das vaticaniscbe Concil machten, durebaus in Widerspruche steben mit den Darstellungen, durch welche die Biscbofe ihre Gllubigen über die Aussprüche des vaticanisehen

' ÀpostelgsscL XX, SS.
" Rbesdas. XV, V8.

1 S. Hieronym. epist. XV sd Damasutn (alia* LVH edit. ValUrui).
• Eph. IV, 14.

Onneila belehrten oder welche in dbn Aeuaaerungen A daa apoatoliaehen Btuhlea dartber aieb Soden.

Wir proteatiren alao laut nod feierlich gegen jene verkebrten, falaehen und feindaeligen, vielfaeh ganzunverotindigen Auelegungen und Anwendungen.

Datum aind allé Katholiken aa ihre ton Gott auferlegte Pfliebt au erinnern, aieb in Sechen der katholiachen Lebre an den Unterrieht ihrer Biachflfe und ihçer ton dieaen beetellten. Seelaorger au batten und nur aua oberhirtlicb gutgeheiaaenen Bchriften Belehrung fiber die Auaaprfiche dee Concile au achSpfen. Wer aua unkatholiachen und glaubenafeindlichen Blittern oder Sehriften aein Urtheil Ober den Sinn und die Bedeutung der Concila-Entacheidungen bilden will, geht au einer unlautéren, vergifteten Quelle und trkgt aelbet Schuld. wenn er dem Irrthume verfkllt, oder aeinea Glaubena rerluatig geht Wir aber legen entachieden Verwahrung ein gegen daa jedem natflrliohen RechtagefOble wideratreitende Verfahren, auf B Grund aolcher entatellter und falacber Deutungen der katboliechen Lehre Folgerungen ffir daa Sffentliche Recht und Loben der Katholiken au aiehen.

IV.

Die Fklachungen dea Sinnea der Concila-Ent«cbeidungen baben sich neueatena in zwei Schlagwôrtern concentrirt. *dit Âllyrwali* dee Papatee und die *pirtlMicke* Unfehlbarkeit dea Papatee.

Dae Concil apricht von keiner AUgewalt dea Papatee und ea gibt keine AUgewalt dee Papatee. Wohl iat die Fflile der geiatlichen Gewalt, welche der Gottmenach in der Kirehe hinterlegt hat — num Heile der Seelen und rur Ordnung aeinea Reiehea auf Erden —, dem heiligen Potrua und aeinen Nacbfolgern anvertraut, aber dieae Gewalt iat keineawega achrankenloe. Sie iat beachrinkt durch die geoffenbarten Wahrheiten, durch daa gflttliche Geaetz, dutch C die von Gott gegebene Verfaaaung der Kirehe: aie iat beachr&nkt durch den ihr gegebenen Zweck, welcher iat die Erbauung der Kirehe, niebt ihre Zerxtôrung: aie iat beaobrinkt durch die gflttli<& geoffenbarte Lehre, daae ea neben der kirchlichen auch eine bOrgerlicbe Ordnung gibt, neben der geiatlichen auch die weltlicbe Gewalt, welche ihren Uraprung von Gott hat, welche In ihrer Ordnung die hôchate iat, und welcher man in all n aittlich erlaubten Dingen dieaer Ordnung um dea Gewiaaena willen gehorchen muaa.

Daa Concil hat dem Papat keine grdaaere Gewalt beigelegt, ala er ateta beaaaa, und ea konnte ibm keine grOaaere beilegen: ea aprach fiber dieae Gewalt nur aua und wiederholte, waa im Glaubenabewuaataein und in der Uebung der Kirehe ateta featgebalten war.

Daa iweite Scblagwort: „di* *prroixliehe* Unfehl- D barkeit dea Papatee* aoll andeuten, ala ob nacb der Lehre dea Concile die Unfehlbarkeit eine perafinliche Eigenachaft dea Papatee aei, vermSge welcher jeder Auaaprach deaeelben unfehlbar werde; und ala ob ea gana von dem pereOnlichen Willen oder Belieben jedea Papatee abhlngig aei, neue Glaubenawahrheiten und Pflicbten aufauatellen. Dieaea iat eine aebr grobe Tluacbung.

Daa Concil Oberechreibt daa bezOgliche LehratOck: rVon dem unfeblbaren f>eAremt« deaPapatee.* Ea apricht aur aua, daa die Unfehlbarkeit bei einer genau beatimmten und hbohaten Aueflbung aeinea obersten Lebramtéa dem Papate verheiaaen aei; ea orklirt die Unfehlbarkeit bei dieaem Adte ala eine Amtagnade. welche in dem vor Irrthum bewahrenden Beiatande dee heiligen Geiatea beateht. ea erkUrt, daae biermit keine naue Lebre, aondern eine voa ■Gott geoffenbgrte, in den Glaubonaachatz der Kirehe durch die Apoetel niedergelegte Wahrheit vortrage. æ erkUrt, dean dieae lehramtliche Unfehlbarkeit dee Papatee keine andere aei, keinen anderen Gegenatand und Umfang habe, ah die Ünfehlbarkeit, mit weloher der gflttliehe Erlfiaer aeine Kirehe in Entacheidung einer den Glaulpn oder die Bitten be treffenden Lehre auageetattet wiaeen wollte; ea erklirt, daae der Papat bei der AueObung aeinea oberaten Magiateriuma an dieeelben Mittel der Erkenntniaa der Offenbarangalehre und dea Kirebenglaubena im Allgemeinen, und im Einaelnen gebunden aei, wie daa kircbliehe Magiaterium Oberhaupt, werde ea in oder auaaer einer Bynode betbitigt.

Wir proteatiren alao taut und feierlich gegen jene und thnliche ebenao unwahre ala gefihrliche Schlagworte, erfunden, nn> die katholiache Lehre gehkaaig au'machen; und wir erkliren ea fOr ein verabacheuungawOrdigea Verbrechen gegen Gott, gegen reine Kirehe und gegen die Menachheit. wenn man durch aolche Schlagworte und durch den Begriff, der rich unwillkOrlich mit ihnen verbindet, die katholiache Lebre brandmarken win, ala wideratreite aie der Vernunft und der Offenbarung, der MenachenwOrde und dem Staatawohle.

Die Irrlehre raft, 'wie aonat gewôhnlich ao aucb dieamal die politiache Gewalt auf, um. die Kirehe und daa katholiache Volk au unterdrücken, dem Irrthum aber von Staatawegen aur Herrachaft au verhelfen.

Wie einat die Bcbriftgeleltrten und Phariaier den Heiland der Welt und aeine Lebre ala aufwiegleriach anklagten1, *ao* treten die Erben ibrer Geainnung gegen aeine Braut mit der Lïaterung auf, daaaeie und ihre Lebre die Füraten uud Btaaten geftbrde.

Wir erachten diene Verleumdung einer Widerlegung nicht werth; denn ea iat weltkundig, daae die Kirehe ea war, welcbe zuerat die Treue gegen Fflrat und Obrigkeit um Gottea-willen und den Gehoraam gegen die ataatlicben Geaetae um del Gewiaaenawillen lehrte.

Aber die Mittel, welche die Verleumder der Kirehe und ihrer Lehre den Btaatagewaltcn anrathen, um rich gegen dieae angebliche Feindin au achfltien, dOrfen unaerer Aufmerkaamkeit nichtaentgehen, weil aie daa katholiache Volk und aeine Kirehe im Heiligaten rechtloa machen wflrden, und weil achon Thateachen vorliegen, welche zeigen, daaa Vertreter der Btaatagewalten in ihren Anachauungen den kircbenfeindlichen Forderungen entgegenkommen.

VI

Man aprioht der Btaatagewalt die Befugniaa au durch eine in daa innerate Gebiet dea Glaubena eingreifende Anwendung und Auadebnung dee landeaherrlichen Schute- und Aufaichta-Rechtea den BiachSfen und Pricatern zu verbieten, daae aie die katholiache Lehre verkQnden erkliren und vertbeidigen — wibrend man (Or allé Angriffe auf dieeelbe voile Freiheit in Aneprucb nimmt. Man legt ferner der Staatagewalt die Befugniaa bei. darflber zu entacheiden, waa zur Lehre der katholiachen Kirche gehôre und waa niebt; welcbe die Bedingungen aeien, um ale Mitglied der Kirehe *rrchtheh* gelten tu kônnen und welche nicht; welche die mit dem GlaubenabekenntniMezueaminenhangendenErfordernieae aeien, um im Beaitze und Geuuaae kircumher

› II Cor X. H.

v Luc. XXIП. S MKC-

Aemter und Einkttnfte bleiben *■ kbiinen und weicbe nicht.

Die· beiaat aber niebt· anders al* dan Grund-■atxe huldigen : di· *Stoatigncalt hatübrrdrn Glmtha» tmd dai Glaabmmoit ihrrrCxtrrtkani** M *tatachaidm.* E· iat die Wiedererweckung and die neae, wenn auch etwa· modificirte Anwendung de· tyrnnniaehen Principe: Coin· *regio, Ulina religio.* Und Mknner, weicbe da* entscheidende Richteramt in Glaubena-•achen dem Papate abaprechen —, woBen, daaa daa katholiaehe Volk aich hierin der Entacheidung einaa BtaaUbeamten unterwerfe !

Die· thun Mtnner, weicbe aonat immer den Namen der Freiheit im Munde fUhren. Wir wiaaen ea alao. daa iat die Gewiaaenafreiheit, daa iat die Cultuaîreiheit, daa iat die Lehrfreiheit, weicbe aie meinen.

Jener Mann, deaaen Autoritt gegenwtrtig dem Feinde der Kirche Allea gilt, bexeichnet den Seta: *coitu rrgio, illitu religio* ala „ein tief unsittlichee und unchriatlichea Princip**, ale einen „Deapotiamua, deaaen Gleiclicn bit dahin noch niebt geaeheu worden war** *.

Und mit einem solchen Deapotiamua bedrobt man una in *lleutechland!*

In Deutachland toll der Katholiciamua unterdrückt werden, nachdem daa katholiaehe Volk in unerschütterlicher politiacher Treue Gut und Blut für Künig und Vaterlatid bingegeben, wAhrend" die tabllbaen Wunden noch niebt vernarbt, die Thr&nen utn die Tausende siegreich Gefallener noch niebt getrocknet, die Sehlachtfeider noch nicht vergeaaen sind '

VU.

Wie man der Staatagewalt die Befugniaa über den Glauben au entscheiden, xuschreibt, ao .soli aie jiiieh über die Güter der katboliachen Kirche verfügen.

Die katholiaehe Kirche. welche in derWeltaeit fast zwei Jahrtauaenden beateht, welche einat daa deutache Volk sur Einheit verband, deren Recht, Eigenthum und Selbststindigkqit in Deutachland apüter Vôlkervertrkge und jetât auch Verfaaaungen verhürgen, iat *iliejrnige,* deren aicbtbarea Oberhaupt der I'apst iat und welche in Einheit mit demselben der Episkopat leitet und vertritt. Ea gibt keine alte und keine neue katholiaehe Kirche : ea gibt in aller Zeit nur die Eine, in ibrem Weaen unverglng-liche und unwandelbare katholiaehe Kirche, die in ewiger Jugendkraft aich naoh Innen und Auaaen fort und fort entfaltet. Die katholiaehe Kirche iat kein blesses System einiger atarrer GlaubensaAtxe, aie iat-eine gôttlicbe Anatalt dea Glauben· und Heilea, in weleher der game Schats der Offenbarung binterlegt iat, datait die Gl&ubigen mehr und mehr fortachreiten in seiner Erkenntniss: aie iat ein iebendiger Organismus, beaeelt von dem heiligen Geiste, aieh in einheitlichem Weaen fortbildend sur Vollendung, nach dem Maeae dea in Cbriato vollkommenen Alton*. Der papat und der mit ibm geeinigte Episkopat •ind die aicbtbaren Trâger dieses gottmenachliohen ‹ Irganiàmua; ohneaie gibtea keine katholiaehe Kirche; und wer wiaaen will, wo die *Kirche* iat, bat nur au fragen, ico *Peinte iet.* Denn ao aprioht der Herr* ; „Du Uat Petrua, und *anf diront Pelm* will ich tneine Kirche bauen.**

In der That — die katholiaehe Kirche, mit weleher die ' deutachen Fürateo Concordate und^Uebereinkommen maneherlei Art geachloaaen haben, iat die vomPapste kraft seiner Vollmachi vertretenèKirche: *dinar* Kiceim M vertraga «ad verfaaaaagamiaaig daa Eigenthaas ihrer Stiftangen and der Geaaaa ihre· Einkommena aach den uraprtngliohea 8tiftuaga-Urkunden und dem reehtmkaaigen Beaitae, aie aeien fUr den Cultna, den Unterrioht oder die WohltbUigkeit beatimmt, vollatindig goadohert.

Wer alao die Sanction eine· Geaetaea über daa Vermbgen der katholiaehea Kirche au Gunaterj derjenigen, welche aich von der Gemeinachaft dieaer Kirche getrennt babea, verlangt, verlangt den Um-•tura aller Verfaaaunga-Beatimmungen und aller Concordate, welche der katholiiohen Kirche ihre reehtliche Exitton·, den Béait· und Genuaa ihre· Eigenthnm· garantirent

VIII.

Durch jene faiachen Deutungen dea wahren Since· der ConcilabeachlüaM hat man xugiaich die unbegründetaten Befürchtungen aller Art angeregt. Ja man hat aich aogar nicht gecheut, von der Notbwendigkeit dea Auxcblutae· der Katholiken vom Fortgenuaae der vollen polititchen Rechte au reden.

Da· alao iat die Gleichberechtigung. da· die Paritkt, da· die Unahhdngiyknt der b&rgerlichen und politiechen Rechte von dem reli^^aen Bekenntniaae.

Wa· iat aber der kurxe Autdruck aller jener Befilrchningen? Man beaeichnet ala ihreh Gegenatand die bevoratehende WiedereihfQhrung des „hier-•rchiach-mittelalterlichen System·**. Aber welch ein GeachichtaveratAndniaa aetat ea vorau·, wenn man giaubt, vergangene Zeiten und die in ihnen waltenden Regierunga-8yateme laaaen aich wieder einfach in die jetxige Oder künftige Welt turückführen? So wenig der einteloe Mensch au den Tagen seiner Vergangenheit turücksukehren vermag. so wenig werden auch die Volker und die Staaten xurückkehren au dem Stande dea Mittelalters. Die Kirche unwandelbar in ihrem Wesen wird. geleitet vom heiligen Geiste, au den Vôikern und Staaten atets aich atellen, wie deren Sein und Wandel es mit aich bringt Matter und *Lehririn allrr GlSabif/en* musw-und wird sie alleaeit bleiben: aie wird ihnen gegenüber ihre PHicht au lehren, au warnen. selbst au strafen. tteta ausüben, welchem Volke und Slaate aie auch angehôren mogen, aofern aie *grytn ihre geiliige liuttrr tick aaflthnm* und *Geittie dtr ckriitliekm Sittrxlfhre rerlrtm.*

Nur wer die Weltgeachichte tiefer aufzufasaen nicht gelernt hat und wer augleich die Wege der Vorsehung im Gange der Kirche verkennt. kann im' Ernate be/urehten. data diese die Zuatinde vergangener Zeiten wieder in ihrer früheren Gestalt vom Grabe erweeken werde oder kônne

Ea iat offenbar Tâuschung, wenn man au· den Benchlflssen de· Vaticaniachen Concile folgert, dass aile Klteren pipatlichen Bullen, oder Constitutionen. welche staatliche und bürgerliche Verhiltnisse berühren, nun den Charakter unfehlbarer Lehr-Entscheidungen an eich tragen.

Man veracbweigt, wie atrerig begrenxt die Ent-•cheidungen «a *cathedra* aind, und wie wenige der oben beieichneten Bullen u.'a. w. unter diesen Begriff fallen kbnnen.

Man überaieht, data auch bai wirklicb dogmatiachen Bullen, wie bei Concila-Beiehlüaaen, nur der fôrmlicb entechiedene Lehr-Sata die aum Glauben verpflichtende Kraft bat, keineawegs aber die Gesammtheit de· übrigen lobait·, aeien ea Motive oder Beweiae.

Von allen den Bullen, welche biaher die Gegner mit Vorliebe al· «taatsgefkhrlich bezeichnen, iat nur Eine dogmatiach. Diese iat aber augleioh von einem

' Dellinger, Kirche tmd Kirchen. S. 4ft-A6
» Ephe- tV, 18.
• Matth. XVI, 18

allgemeinon Ooaeill angenommea, nnd m mfleate demnaoh di· Unfehlbarkeit dsr allgameinen Kirehen-wersammlungM aad der Kirehe ebenao gsflhrlieh ftr den Staat eeia aie dia da Pipate. Zndem ent-biit jene Bail· in der That nur eine Lehr-Ent-•cheidueg fiber den Primat, welche nieht· aoaprieht, al* «μ aile Katholiken won jeher ohne Gefahr flit den Staat gleubten.

Alla anderen Bullen, die inmeiat won den Geg-nern herworgehoben warden, sind nieht dogmatiscber Natur: aie aind Diaciplinar-Geaetae und Straf-Sen-tensen, welch» weder unwandelbarer Natur noch unwerjibrbar aind, nnd welche den allgemeinen Be-dingungen sowohl der positiren menschliohen Ge-setagebung überhaupt ala dea ksuoniscben Rechtea inabeaohdere unterliegen.

Unter diesen Umstfinden k&nnen wir in dem ungerechtfertigten und leidenaehaftlichen Auadeuten •olcher pipetlichen Erlfiaae nur Venuebe seben, die Geister au werwirren und Haas tu erseugen.

Ueber die Richtuhg einer groasen geiatigen und aittlichen Maehl, wie die katholiache Kirehe aelbat in den Augen ihrer Gegner iat. gibt nichta aiebereren Aufachluaa, ale ibre feierlicben Aete, ala üffentliche Thataachen.

Solcbe feierliche Thaten dee bl. Stuhlea in der Neuseit aind die Concordate oder Vertrkge mit den Staaten dea 19. Jahrhunderta. Welchea iat die Grund-riebtung dieaer Vertrage? Ueberall finden wir in deuselben ein Zurückgeben dea Papales auf des atreng kirchliohe Gebiet, ein Beschrinken der alten kircblichen Immunititen oder Privilegien auf ein Maaa. daa der modernen Rechtagleiohheit nirgenda hinderlicb iat; ûberall wird die *vigttu* ecebw'oa *dit-cipUna* tu Grande gelegt. Noch niebi*. Der heilige Stuhl hat aich aogar durch dieae seine feierlicben und ôffentlichen Vertrige turn Feathalten an dem ao geacbaffenen Rechtssustande in der Weiae wer-pflichtet, daaa er aioh dea Rechtea begeben, ihn einseitig su kndern. Und der heilige Stubl iat ea erfahrungsgemlM niebt, der die Concordate nnd wôlkerrechtlichen Vertrfige brieht.

Ea beatebt auch keine Thataache in neueater Zeit, welche su dem Bcblusae berechtigte, daB der heilige Stuhl eine andere Stellung su den Staaten nehmen wolle, ala welche er biaher eingenommen hat. Die Unfehlbarkeit seiner *rx cathtdra* gegebenen Lehr-entacheidungen berechtigt ffirwahr nieht dasu. Denn der apoatoliache Stubl bat aie bekanntlich alieseit featgehalten und in der Kirehe war aie überall that-s&chlich angenommen und faat überall fiffentlich gelehrt. Der Mange) einea Concile-Bescblusaes fiber dieae Unfehlbarkeit war es wahrlich nieht, daa den apoatolischen Stuhl weranlaaate, die oben beteich-nete Stellung gegenfiber den Staaten su nehmen. Der BeachluB wird ebenao wenig auf dieae einen EinHusa haben. Sie wnrds eingenommen, weil die P&pste, ala Sions oberste Wichter beatellt, die Zeit wohl weratehen. Sie wenden auf dieselbe wohl die alten und ewigen Principien dea gfittlieben Rechtea an, aber aie weoken die alten Formen nieht auf, welche in gens anderer Zeit sur Geltung kamen.

Wir proteatiren daber gegen das ebenao un-wiasenschaftliche ale ungerechte Verfahren, die Glaubena-Entscheidungen de· waticaniaoben Concile ale Attentate gegen, die beatebenden deutschen SUatswerfassungen und inabeaondere gegen jene Gnmdtagaa daraeibaa daneetellea, walcha die Gloichheit Aller wor dem Mrgariiebea Geeetae mit •ieb bringen, und dnreh Haadhabung der won de· VerhUtni···· ia Deuteehland nnd andenwo gefor-derten politischen Tolerans die staatliche nnd bfir-gerliohe Gleiehberaehtignng der Coafeaaionen, aowie die Gewiaaena- und Cnltua-Freiheit rerbfirgeu.

Wir weiaen wielmehr, *gutiitt aafdim StrkU-yri»dpi*i,* die Verauehe surück, won dem Voll-gennsae der genannten Rechte die katholiache Kirehe und de· katholiache Volk auuuscblieaaen, aile Verauehe, die durch daa gfittliehe and Vfilkar-Recht, aowie dureb daa fiffentliehe Reeht der deutaehen Nation im Allgemeinen und eintelner Staaten inabeaondere garantirte Selbatatlndigkeit und Freiheit der katholiaoben Kirehe au werkfirsen.

Im Monat Mai 1871

+ Gregor, Enbiachof won Münchon-Freising.
t Michael, Enbiachof won Bamberg.
t Paulua, Enbiachof won Kfiln.
t Heinrich, Fürstbischof won Breelau.
i Heinrich, Biacbof won Paaaau.
t Peter Joeeph, Bischof won Limburg.
t Christoph Florentiua, Biachof won Fulda.
t Wilhelm Emmanuel, Biachof won Maint.
t Ludwig, Biachof won Leoiitopolis i. p. i.. apoatol. Vicar im Kdoigreiche Sachsen.
γ Conrad, Biachof won Paderborn.
t Johann, Biachof won Culm.
t Ignatius, Biachof won Regenaburg.
t Pancratina, Biachof won Augaburg.
t Matthias, Biacbof won Trier.
t Johann Heinrich, Biachof won Osnabrück und apoatol. Prowiear der norddeutachen und diniacben Misaionen.
t Frans Leopold, Biachof won EichaUtt.
t Lothar, Biacbof won Leuca i. p. i., Erzbisthums-Verweser der Endificeae Freiburg.
t Philipp, Biacbof won Ermeland.
t Adolph, Biachof won Agathopolia i. p. i., Feldpropat der kôuigl. preuaa. Armee.
t Johann Bernhard, Biachof won Mfinater.
t Johann Valentin, prficoniairter Biachof, Capituler-Vicar won Wfirsburg.
Daniel Wilhelm Sommerwerk, genannt Jacobi, Capitular-Vicar und erw&hlter Biachof won Hil-desheim.
Johann Peter Busch, Dompropst, Capitular-Vicar won Speyar.

6.

Eorundem litterae pastorale· ad Idelee editae.

Die unterseichneten Bisohfife entbieten daa Gltubigen Grass und Began im Herrn'

In Folge der Beschlfisae dee Vaticanisoben Con oils hat namentiich in Deutschland manche Geiater eine groeae Bewegung orgriffen. Wfihrend das gllubige katholiache Volk überall mit freudiger Bereitwilligkeit den Entacheidungen dor allgemeinen Kirchenwenammlung sieh unterworfen bat, finden wir in jenen Kreisen der Gesellschaft, welche anf ein hfiherea Mass won Bildung Ausspruch. maohen, wielfaoh Abneigung und Befremdung angesichts der werkündigten Concilsbeschlüsse, insbesondere fiber daa unfehlbare Lehramt des Papstee. In dem der Kirche jeindlichen Lager aber hat sich eine heftige nnd weit werbreitete Agitation erhoben um die Kirehe an schmkhen, an weriiumden, in Feeseln an •cfalagen und pelbet su werniehten, wenn die Macht der Mensehen wermfichtef was aelbat den Pforten der Hö)1β ,, wird Woh,, dieie Er-«cheinung? Die Wi.aenschaft in Deutschland bat wielfach such auf dem Gebiete der Théologie in

› *Pom outoooo* Bmio m *ponti/ici* mam' kwMMe *maturat fhelartmuo, dieirwo, dtfinuavo at pronwHmao* rsse do aaes»* rtots mluto. perAnAsek: ornai ^««saturas iat «t, lehnt ans dem I. Brief· des b. Petrus II, 1» und wird im ftnfuew· Concil dee Lstenuu rora Pspst Leo X erkUrt durch die Worts : onus· Christi fidelea

neuerer Zeit Wega betiwten, welohe aich Mit dem Weaen dee wahren katholiachen Glaabena nicht vereinigen laMen. Dies· wiMensehaftliche Riohtung, welche tick von der Antoritkt der Kirehe loagooagt hat und nur an ihro eigene Uafehibarkeit glaubt, iat unvertrkglieh mit dam katholiachen Glauben. Sie iat ein Abfall von dam wahren Qeiete der Kirohe, indem aie dem Geisto einer falechen Freiheit huldigt, welchar dem Glauben an die gBttiiche in der Kirehe dureh den heiligen Geint wirkaamo Lehrautoritkt peroAnliche Anaichten und Meinungen vorsieht. Erscheint ea nicht aoloben Tbataacben gegenAber jetai aie ein Work der gAttliohen Voroehung, date gerade in unaerer Zeit, wo die aogenannte freie theologioohe Wiaaenachaft eo boch ihr Haupt erhoben hat, dee Dogma von deni unfehlbareu Lehramte dea oberaten Hirten und Lehrera der Kirehe, welchea mit jener faheben Richtung in der Théologie im aehroffaten Gegenaatae steht. verkAndigt worden iotî Was wArde wobl auf die Dauer aua dieser aogenannten freien Wissenscbaft auf deni Roden der katholiachen Théologie geworden aein, wenn nicht daa Vaticaniache Concil jenen Prdfstein der Geiater aufgeatellt hktte, an dem der vernunftatolae DAnkel der aich eelbat filr^unfehlbar haltenden Wiaaenaehaft aich gebrochen und an dem nicht minder beklagenewerthe Leichtfertigkeit unaerer Zeit offenbar werden muaate. welche die aogenannte âffentliche Meinung wie ein hdchatea Orakel auch in Sachen der AbernatArlichen Ordnung anbetet, wkhrend aie daa von Gott geaetrte Lehramt der Kirehe verachtet.

Der game Epiakopat, alléNachfolger der Apoatel, suwelchen der gdttliche Hetland gesagt hat, *,,Sitht, ieh bin bei meh allé Taft bit an dat Sndt dtr WtH" '.* und *, Wtr meh hint, dtr hDrtl* miek**, und *Wtr meh vtrachtet, der terechlti mich***, aie Bind einig, naebdem Petrua geeprochen bat. Sie allé atehen auf dieaem Felaengrunde der Kirehe, von Wélchem aich Niemand trennen kann, wer immer xu der Heerde Jeau Christi gehôren will.

Indem wir daher, in dem Herrn Geliebte, in innigater Gemeinaohaft mit dem geaammten Epiakopate der katholiachen Welt unaere voile Zuatimmung undUnterwerfung *nnter allé nnd jtdt Btechlüuedte Vaticanieehen Concilt hierdnrch eintiitnmig trkldrtn, proteetiren* wir sugleich mit aller Entachiedenheit gegen die Behauptung, ale aei dadurch eine neue, in der uralten Ueberlieferung der Kirehe nicht enthaltene Lehre verkAndigt worden. oder ale aei dutch die verkAndigte Lehre von dews «H*fthlbaren Lehramte* und *dtr Amtigewalt det Popetee pat Perhûltniti dtr Kirehe tarn Slaate gtdndtrl* oder gar der Staatagewalt gefkhrlich geworden. Gleiohr.èitig warnen wir aile Glieder der una von Gott anvertrauten Heerden vor den Gefahren der beaeichneten Irrwege, welohe ven der Gemeinachaft der heiligen Kirehe trennen. Wir ermahnen allo Glkubigen auf daa Eindringliebste sum treuen und standhaften Feathalten an dem Glauben unaerer Mutter, der heiligen katholiachen Kirohe, welche nach dem Worte dee Apostela eine Skule und Grundfeste der Wabrheit iat. Wir fordern aie auf sum andkehtigen und beharrlichen Oebete ftr Allo, die da wanken und irren im Glauben.

Bei dieser Gelegenheit kdnnen wir nicht umhin, euch Allé, in Christo Geliebte, neuerding einladen sum fortgeeetsten Gebete f&r das tbeuere Oberhaupt unaerer heiligen Kirehe, Welches nooh immer wie ein Gefangener im eigenen Hause der nôthigen Freiheit nr Anadbug win·· ApoatoUaehaa Amtaa aatbehrt. Hoch immer aind die Provinsse des Erbtheila Petri mit der Stadt Rom'aeibor in der Gèwalt derjenigen, welche ate der Kirehe und ihrem Oberhaupte dureh .die "rechtloseete nod tohmkhlichste Gewaltthat geraubt haben und bio sur Stands fortfahren, die heilige Kirehe in Bom ihrer GAter nnd jener frommen Anatalten, deren vieie aeit Jahrhunderten sum Heile der gamen Chriatenheit von don Plpaten erriebtet worden aind, an beraUben.

Zn Florens aind unlkngat aogenannte Garantie-Gesetse berathen und beeohloasen worden, welche vorgeblich die Freiheit und UnabhAngigkeit dee Pkpatlichen Stuhlen verbdrgen aollen. Aber kein VernAnftiger glaubt daran, dans solche Gesetse von der italieniaehen Regierung, welche fortwkhrend die Rechte der Kirehe und dea heiligen Stuhlea mit Fdasen tritt, werden beobaebtet werden. Jene Berathung und fieachlieaaung ersebeint wie ein Trugapiei, welchea don verdbten Raub boaehonigen soli. Sollten jene Gesetse aber auch wirklich be· obachtet werden, eo wird doeb Niemand glauben, daaa dadurch dem beraubten Papste die sur Ans-Abung seines Apoatolischen Amtee durcbaua nothwendige Freiheit und Unabhingigkeit. welche er mit seiner souverknen fdrstlichen Macht verloren hat. wiedergegeben oder eraetat werden konnte. Dieee Freiheit und UnabbSngigkeit kann ibm nach menschlicher Einaicht nur dureh die ZurQckgabe dieser ohne jeden Schein von Recht geraubten Macht surOckeratattet werden. Das xu verlangen, iat ein Recht uud eine Pflicht aller Katholiken der gansen Welt. Dane dices Wiedereratattung aber geschehen werde, das hoffen Wir xunkchst von Gottes FAnorge. welche in die Geachichte von bald xweitausend Jahren aich ja so oft in wunderbarer Weise an unaerer heiligen Kirehe bewkhrt und das Schifflein Petri eus Wind und Wellen gerettet hat.

Nach wenigen Wochen, am 16. Juni dieses Jahres wird. so Gott will, unaer hl. Vater Pius IX. den 36. Jahrestag aeiner Erwkhlung sur Pkpatlichen WOrde erleben — eid Ereignias, welchea aeit den Tagetf* des eraten Pagptea, dee heiligen Apostelf&rsten Petriis, nicht Wieder eingetrotfen iat und achon deaahalb mit gens beaonderer Theilnahme in der katholiachen Welt gefeiert werden wird.

Zwar Ikast die gegenwkrtige Lage dee seiner Freiheit beraubten, mit Leiden und Trilbaalen überbkuften Papotes es nicht angemesaen ersebeinen, den bevorstehenden Jubeltag als ein Freudenfeat im vollen Since dea Wortea xu feiern ; aber er wird alien wahren Kindern der Kirehe eine willkommene Gele^enheit darbieten, abermals die in ibren Herxen lebende innige Verehrung und kindliche Anhkngigkeit an den ehrwiirdigen Jubelgreia kundsugeben, welcher nun achon soil mebr ala 50 Jahren des Prieaterthuma WArde und BQrde getragen und soit 35 Jahren mit aolcher apoatolischen Liebe und Treue, mit aolcher Glaubenafeatigkeit und Unerechrockenheit, unter immerwkhrenden Stürmen und Widerwkrtigkeiten das Amt dea Statthalters Jeau Chriati verwaltet und ao Violes und Grosses sur Ehre Gottes vollbraeht und geduldet hat. Gebete nnd Opfer werden die wArdige Feier dieses Tages auamachen — Gebete des Dankes für Alles, was Gott dureh Pius IX. in sqineç Kirehe gewirkt hat; heiaae Bitten sum Allmkchtigen um *AbkArxung der gegenwkrtigen Trübaal ; Opfer der Liebe endlich fir daa slier aeitherigen HAlfamittei beraubte Oberhsupt der Kirehe. Um hierin den WAnschen der Glaubigen xu entsprechen, haben wir theila dureh beaondetje Erlaaae in alien Pfarrgemeinden der uns anvertrauten Diôcesen am Tage der Pkpatlichen

ı Matth. XXVHI. SO.
• Luo. X, 18.

JabelMw aa»»arord»sitliehe Andachtea sovrie »i·· A Sammlnag ven Liebesgaben ftr deb beiligen Vater angeordnet, thails vendee wir eoebsoiohe Anordnungen treffen and ladea all· GHUtbigen angelegeetlichst ein, eiob aa dieeen Opfern dor Lieb· eifrig aa betheiligen and flberdies für die gronea liegen dee beiligen Vater», welohe sugleich die Aaliegen der gannen Kirche nod allef Katholiken sind, nine heilige Kommunion mit reeht vOrdiger Vorbereitung aa empfangen and aufsnopfern.

Wir spreoben schlieaslich den Wunsch aus, daw die QUabigen a»«h di· ihnen «tara andervreitig dargebotec· Galageaheit, dam Min Jnbelfest feiereadea Vater dar Christenbait ihre Theilnabme and Liebe aa'bewehea, neob Mfigliobkeit bendtsen wollen, um dam erhabeaea Dalder in den Tagen seiner gegenwlrtigan Bedrkngniia Treat und Freude tu bareitan.

Der Segen des AllmAchtigen and die Gnade de· beiligen Geistes sei und blaibe mit euch Allen.

Im Monet Mai 1871.

(Subscripti isdem qwi supra.)

III

LITTERAE PLURIUM EPISCOPORUM ORIENTALIUM RITUS LATINI Al) SUMMUM PONTIFICEM PIUM IX.

Btaliuixu pater.

Appropinquante die festo nativitati· Domini nostri Ie»u Christi (Luc. XXII. 1) iucunddm'erat B et bonum nobis filiis tuis atque obsequentissimis servis, qui una Smyrnis secundum beneplacitum tuum (Ephes. 1. 9) convenimus videre (Act. XV, 6), quomodo oporteat nos in domo Dei conversari (1 Tini. 111, 16). pacem quam Salvator noster nobis dedit, tibi annuntiare homini bonae voluntatis, super quem aedificavit Dominus ecclesiam suam; atque ut multiplicentur tibi anni vitae Petri, et ultra (Prov. IV. 10), et Dominus benedicat coronae annorum benignitatis tuae'fPsalm. LXiV, 12). corde magno, et animo volenti (II Mach. 1, 3) bene precari. At vocem terroris audivimus, formido et non ost pax (lerem. Ill, 5); et audierunt omnes habitatores terrae, si factum est istud in diebus nostris, aut in diebus patrum nostrorum (loel. I, 2). Oens enim ascendit super terram tuam (ibid. 6), rem sceleratissimam perpetrantes (Deut. XVII. 6) ut omnes qui recto sunt corde erubescerent in via eorum (Execb. XVI, 27); homines blaephemi,· ingrati, sine affectione, proditores, habentes speciem pietatis (11 Tim. III. 2) et quasi velamen malitiae libertatem (I Pet. II, 16). locum et templum, quod per universum mundum honoratur .pro sui veneratione et sanctitate (II Mach. III, 12), usurparunt: et Deum non timentes, nec homines reverentes J.uc. XVIII, 4) venerunt ad quiescentes habitantesque secure, et diripuerunt spolia, et invaserunt praedas, tulerunt argentum et aurum abstulerunt, supellectilem atque substantiam (Exech. XXXVIII, 12). Prob ! nefarium et inauditum scelus) (II Mach. IV, 13). Pro nihilo habentes decem et octo saecula, quibus orbis terrarum bonis omnibus per 8. Romanam Petri sedem est repletus, civilem eius principatum, quo nullum tale solium fuit in universis regnis (H Parai. IX. 19), evertere ausi sunt: et te regem et patrem. Dei vicarium et ecclesiae infal- D libilem sponsum, contumeliis affectum, quamvis in hypocrisi loquantur mendacium (I Tini. IV, 2), te post vinginti quatuor annorum curriculum in ecclesiis Altissimi aperientem os tuum, et in pleni tudine sancta admiratione dignum apparentem (Eccli. XXIV. 2), ut beati reputentur, qui viderunt te et in amicitia tua decorati sunt (Eccl. XLVI1I, 11), te manere in vestibulo carceris impie coegerunt (1er. XXXVII, 20); ita ut totus orbis audiens talia horribilia denuo ingemiscat Petri successorem servari In caioere (Act. XII, 6). Profecto, beatissime pater, a nobis, et ecclesiis nostris oratio fit sine intermissione ad Deum pro te (ibid.), et saepe fideles nostri gregatim de domibus confluentes publica supplicatione obsecrantur pro eo quod in contemptum venit (II Mach. III, 18), urbs perfecti decoris. gaudium universae terrae (Tbren. 11, 16). Verum ne declinante· in obligationes nos adducat Dominuscumoperantibesiniquitstem(Ps.CXXIV.5), et ut ministerium nostrum impleamus (11 Tim. IV, 6), exetppla pene omnium episcoporum atque inter laicoa scientia et pietate praeditos innumerorum virorum, et non paucorum etiam qui foris sunt (I Cor. V, 12) sectante·, protestamur unanimes adversus omnes pessimos qui tetigerunt haereditatem (lerem. XII, 14) Petri, non timuerunt mittere manus suas in Christum Domini (11 Reg. I, 14), polluerunt templum sanctum Dei (Pe. LXXV1II, 1). Protestamur eontra geutes quae te non noverunt, et regna quae te dereliquerunt (ibid), ita ut factus sis in rapinam, nec est qui eruat ; in direptionem, nec est qui dicat, redde (Isai. XLI1, 22). Protestamur contra eos. qui sicut ethnici et publicani ecclesiam non audientes (Matth. XVJ11, 17), transgressi sunt leges, mutaverant ius. dissipaverunt foedus sempiternum (Isai. XXIV. 6). Et.proptvrea maledictio vorat terram ; insaniunt cultores eius, et relinquentur homines pauci (ibid i. Protestamur contra semen nequam, et filios sceleratos, qui »m»otissimum patrem noluerunt regnare super eos. et obliti sunt quod qui subtrahit aliquid patri, et dicit hoc non esse peccatum, particeps homicidae est (Prov. XXVIII, 24). Protestamur contra humanitatis iura violatores (Esth. XVI, 4). Summus equidem principatus tuus nobis omnibus est in bonum (Rom. XIII, 4), et haoreditas sancta tua „ad omne· catholicos pertinet", ut secundum datam tibi sapientiam (II Pet. Ill, 16) scripsisti.

Hinc factum eat quod ex omnibus gentibus iuvenes fortissimi et electi surrexerunt, ut pugnarent pro sanctis nostris (1 Mach. 111. 43), quos credita sibi officia diligenter observantes mendaciorum curriculis perditi homines conati sunt subvertere (Esth. XVI, 5). Gratia hisce inclytis et fortibus, et pax a Deo (Rom. I, 7). Vere negotium nostrum egerunt, ut ea libertate in ecclesia Domini utamur, qua Christui nos liberavit (Gal. IV, 31) r8ioguiari enim (tua haec verba fidelissima sunt — Apec. XXI, 6), beatissime pater, divinae providentiae consilio factum est. ut Romano imperio in plura regna variasque ditiones diviso, Romanus pontifex, cui a Christo Domino totius ecclesiae regimen, et cura fuit commissa, civilem principatum hac sane de causa haberet, ut ad ipsam ecclesiam regendam, eiusque unitatem tuendani plena illa uteretur libertate quae ad supremi apostolici munus obeundum requiritur."

Nobis autem absit diminuere de verbis istis, ne auferat Deua partem nostram de libro vitae, et de civitate sancta (Apoc. XXII, 19). Lex Christi est, ut omne decretum, quod constituerit eius in terra vicarius .non liceat immutari (Dpn. VI, 16). Fides eius. nunquam deficere poteat, cum pro ea rogaverit Dominus. Hanc fidem amplectimur, ut pro e» mori parati simus (Act. XXI, 13): hanc fidem

W·

evaagelisavimus, «t evsngvlisabimns populis nobis eommÎMis, ne praetorqueas qaod svaageliaavimn· anathema simos (On). 1, 8). Tecum ideo damnavimus in' concilio nostro Smyrnenai, at iterum nane damnamus quae damnasti in Syllabo, quem eon* aeripaiati sermone rectiaspno, et veritate pleno (Eool. XII, 10); et inter ea illam doetrinam daemoniorum, qaa natentur ^abrogationem civilia imperii, quo apostolica sedes potitur, ad ecclesiae libertatem felicitatemque vel maxime conducere."

Sic commutaverunt veritatem Dei in mendacium (Rom. I, 95), et confidere fecerunt populum in mendacio (lerem. XXVIU, 15). Supremo enim summi pontificia principatu everso, per totam vitam fidelea obnoxii erunt sorvituti (Ilebr. Π, 15), neo illis per· miasum accedere ut illuminentur (Pa. XXXIII, fi) ad patrem, et magiatrum, et duoem, neque ad lapidem vivum a Deo electum, ut ot ipai tpmquam lapidea vivi auperaedificentur (I Pet. 11, 4). 'Nonne B enim tranatata gloria de laraeł. eo quod capta ait urbe Petri sedes (I Keg. IV, 91), concilium Vaticanum prorogatum, s quo omnia bona pariter venire (8ap. VII, 11) omnea speramus, et prae omnibua nos qui habitamua in Oriente (ludit. V, 4), ad contentione·, animoaitatea, dissectiones vitandae (II Cor. XII, 90); cum unusquisque hic linguam habet, interpretationem habet, doctrinam habet (I Cor. XIV, 26), atque ad schismata tollenda? Nonne Roma in manua data inimicorum Domini (lerem. XX, 5) periit epee noatra? Num invenire poterimus multitudinem bonorum, quae largitus es nobie secundum indulgentiam tuam (leai. LXX1I1, 7). cum omni tempore fide et beneficiis tuis vivimus? (Exech. XVI, 13). Et quit iuvenes nostros levitas sanctuarii docebit scientiam! quia inteHigere fdciet auditum? (leai. XXVIII, 6). Ipsi enim habentes fiduciam in umbra Petri, et non Aegypti 0 (leai. XXX, 2). uequedum veniebant Romam viam multem (1 Mach. VIII, 19), ut sub tegmine sapientiae tuae (Ecoli. XIV, 36) discerent scientiam sanctorum, honestarentur in laboribus custoditi a fraude circumvenientium illos? (8ap. X, 1Q.) Nunc languescant prae inopia illos oportet (Pa. LXXXV1I, 10). Haeccine eet libertae, et felicitas nobis promissa? Hoc nefas est, et iniquitas maxima (lob. XXXI, 11). Contra illam deuuo in indignatione spiritus nostri (Eseob. Ill, 14) protestamur. ׀ Manus Domini est nobiscum confortans nos. (Ibid.)

Quid enim Deus, patientiae et solatii (Rom. XV, 5) pro nobis melius providere potuit (Hebr. XI, 40) quam exemplum fidei, constantiae, virtutis et fortitudinis. quod universae gnati beatitude tua praebere non cessat (Ii Mach. VI, 31), verba fidelissima et vera (Apoc. XXI, 5) „non possumus" quasi tuba D clamando? „Certamen enim (lioeat nobis cum s. loanne Chrysostomo ad papam Innocentium loqui) certamen illud ferme pro toto orbe eet, pro ecclesiis disieotis atque prostratis, pro populid dispersis, pro episcopis exulibus, pro constitutionibus patrum violatis." „Hinc exprimi satis non potest (verba sunt s. Cypriani ad s. Cornelium invictae fortitudini* vinas) quante iethie exaltatio faerit, et quanta laetitia cum de vobis prospera et fortia eomperissemus, duoem te illie confessionis fratribus extiiisse, ut dum praecedis ad gloriam, multos feceris gloriae comites, et confessorem populum suaseris fieri, dnm primus paratus es pro omnibus confiteri: ut non inveniamus quid prius praedicare in vobis debeamus, ntrumve tuam promptam et stabilem fidem, an inseparabilem fratrum caritatem. Dum apud vos unus animus et una vox est. ecclesia omnis Romans confessa est."

Ileatissime pater, episcopatus et populus Christianus tecum est, et erimus semper tecum (Ps. LXXU, 33). Exurget Deus et iudicabit causam suam (Ps. LXXIII, 91): cessabit tempestas, et fiet tranquillitas (Luc. VIII, 24): portae inferi praevalere non possunt contra aedem tuam. Venient, venient dies, dicit Dominus : vivit Dominus qui reducet te in terram tuam, quam dedit patribus tuis (lerem. XVI. 15). Cadent catenae de manibus tuis, et eripiet te Dominus de manu inimicorum tuorum, sicut legimus do Petqo (Act. XII. 7). „quod inveniemus (eiusdem s. Cypriani ad s. Luciupi Cornelii successorem' verba meminisse placet), in confessionis vostrae fide, et in Domini circa vos protectione nunc gesta ; ut cum vos parati fueritis, et prompti omne subire supplicium, Dominus tamen vos poenae subtraheret, et ecclesiae reservaret " ΐ Atque utinam. addere lubet cum eodem, utinam facultas daretur, ut intéressé quam citius concilio Vaticano a te instaurato omnes nda possimus, qui vos mutua caritate diligimus, ut adventus vestri laetissimum fructum praesentes cum caeleris ipsi quoque caperemus. Quae illic exultatio omnium fratrum ! qui concursus a^qtie complexus occurrentium singulorum?" Sic speramus quod cito nostri miserebitur Deus, et congregabit nas de sub caelo in locum sanctum (II Mach. II, 18) Reposita est haec spes in sinu nostro (lob XIX, 27) per Christum lesum spem nostram (1 Tim. 1, 1).

Interea excipias obsecramus verbum nostrum in observantiae, obedientiae. caritatis pignus, et sit tibf in tribulatione multa cum gaudio Spiritus pancti (I Thés I, 6), et genibus tuis provolutis benedic benedictionibus singulis nobis et populis nostris.

Die sacro conceptionis *B. M.* V. sine labe conceptae 1870

Humillimi atque obsequentissimi servi ot filii

t Vinoentius Spaccapietra archiepiacopus Stnyrnensia, vicarius apoat. Asiae minoris.
ɬ Antonius losephus Pluym, archiep. Tbyanensis. vicarius apostol. Constantinopol.
t Laurentius Bergeretti, archiep. Naxiensis.
f Spiridion Magdalena, archiep. Corcyrensis.
t Ignatius Giustiniani, episc. Chiensis.
t loseph Maria Alberti, episc. Syrensis, deleg. apost. Graeciae.
t Fidelis Abbati, episc. Sanctorinensia.
f loannes Marangô, episc. Tenentis et Myconen. et administr. Andren.
t Nicolaus Adolphus Marinelli, episc. Solensis.

IV.

ADHAESIONES PATRUM QUI AUT IN CONGREGATIONE GENERALI AUT IN PUBLICA SESSIONE CONSTITUTIONI *PASTOR AETERNUS* NON SUNT SUFFRAGATI.

1. *Cardinali» Mattii.* — Abfuit in congregatione generali d. 13 iulii, et etiam in seMione publica die 18 eiusdem mensis. Adhaesionem praestitit vero suam constitutioni *Pattor uttnuu,* haec scribens summo pontifici:

Beatissime pater.

Nihil magis optabam quam ut oeoumenico concilio Vaticano, quod aeque sapientissime ac providentissime sanctitas vestra celebrandum esse ius•erat, interessem. Verum diuturna infirmitas, quae non animi, aed corporis vires usque adhuc debiles reddidit, impedimento fuit quominus ferventissimis meis votis satisfacerem. Utinam mihi licuisset saltem ad solemnee sessiones convenire, quibus

unaaimia patram eoaMaaù'ataltan rationi» auto-*j* nomiam damnavit, et divina iura apostolicae «odis et Romani pontificis aaaeruit, defiaians inter cetera infallibile pronus OMoRemaai pontifiais magisteriam circa divinae revelationis doetriaam, ae propterea eiusdem definitiones por se, noa vero ex consensu ecclesiae, irreformabilM esae. Utinam in tam venerabili ' totius orbis consessu, pro sedis Ostiensis dignitate primus inter patres potuissem debilem meam vocem extollere, et ceteris omnibus unanimiter conclamantibus, universo orbe plaudente, te magistrum infallibilem eccleaiafe appellare. Certe magna quidem fuisset mea gloriatio in Domino, ei omnibus praeivissem ineo iudicio, quod suprema auctoritate tua fuit roboratum, ut inter densissimas errorum tenebras splendidissimam lucem in salutem populorum undequaquo diffunderet. Quoniam vero id per me praestari non potuit, per bas literas ad pedes sanctitatis tuae provolutus ore et corde profiteor me ultro libenterque et emplecti quaecumque a sacrosancta synodo iam definita'sunt, et tuam vocem in supremo magisterio obeundo tamquam Petri ipsius oraculum venerari. Ut autem nulla unquam aetate dubium remaneat, quaenam episcopi Ostiensis, decani sacri collegii cardinalium, simulque archipresbyteri Vaticanae basilicae sententia fuerit, humillime rogo sanctitatem tuam ut iubeas in ipsis publicis actis sacri pecumenici concilii cum meae absentiae causa hoc firmissimos animi mei sensus recenseri..

Interea tuae benignitati confisus pro me et grege mibi commisso et pro Vaticanae basilicae capitulo et clero apostolicam benedictionem expostulo ad* sacros provolutus pedes

Sanctitatis vestrae

Cryptae Ferratae in Tusculano, die 2 mensis augusti 1870.

humillimus obsequentissimus et addictissimus servus et filius

Marius cardinalis Mattei.

2. *Schwarzenberg card. aep. Prageneie.* — In congregatione generali d. 13 iulii suffragium super constitutione prima de ecclesia Christi dedit per verba non *placet*: in publica vero sessione abfuit. Fidei tamen suae professionem oretenus praestitit summo pontifici Pio IX *[Qiornale di Roma, 22 agoeto).*

Praeterea die 28 decembris 1870 haec scripkit sanctissimo domino:

Sanetiasime pater.

Clementissimae beatitudinis vestrae literae de die 28 proxime elapsi mensis, die 12 decembris ad me delatae, cum copiosa apostolicae in me et clerum populumque meum benevolentiae documenta attulerint, ad profitendam primum sincerissimam gratiarum actionem ultro provocabant

Imprimis debitas et condignas gratias persolvendas esse censeo pro paterna benevolentia, qua sanctitas vestra, conscientiae et religioni meae pie fidens, delatum ad thronum sedis apostolicae libellum meum supplicem de sufficiendo coadiutore episcopalis mei ministerii gratiosissime excipere dignabatur.

Cumque sanctitas vestra mandaverit, ut, quem ad ordinem episcoporum apostolico favore provehendum commendavi, professionem fidei relate ad sacrum concilium Vaticanum eliciat, eius ipsius, quae de apostolico mandato certior factus, literas (alleg.) mihi exhibuit, ad sacratum solium apostolicum deferendas, sanctitati, vestrae ea, qua decet, reverentia substerno.

Quae autem decretorum eiusdem sacri concilii publicationem concarnent, quam ex iis ipsis litaria spostolicis sanctitati vestrae acceptissimam fote cognovi: vix mihi temperare possum, quin beatitadinem vestram certiorem reddam, me, cumprimis suprema vestra aqctoriUte idem sadrum concilium prorogatum fuisse innotuerit, de publicandis protinus dogmaticis sessionis III et IV constitutionibus serio cogitasse.

Idcirco sanctitatis vestrae peculiari mandato observantissime satisfacturus sine mora curavi, ut authenticus earum constitutionum tenor per publica pastoralia mei regiminis folia clero huius archidioeoeaeos denuntietur.

De caetero, quantam vires suffecerint, collaborabo, ut opportunis institutionibus orthodoxa gregis mei fides et avita, illius in sanctatta sedem apostolicam pietas et observantia, devictis fortiter, quae ex inimicorum castris supervenerunt, tentationibus, opitulante Deo. in dies foveatur et augescat.

Interim vero duplicatis et unitis cum clero et populo meo precibus maxima quanta possum contentione a Deo flagito, ut sanctitatem vestram hisce praeeertim amarissimae afflictionis diebiis incolumem servare et forti suo brachio tueri ac defendere dignetur.

Ipse autem cum osculo sacratarum manuum emorior

sanctitatis vestrae

Pragae 28 decembris 1870.

humillimus devotissimus obligatissimus

+ Fr. card. Schwarsonberg archiep. Pragen.

Et revera folium ordinariatus Pragensis, cum num. 3, 3 an. 1871 retulerit bullam *Poetgaam Dei manere* suspensionis oecumenici concilii, haec habet „Quoniam praesenti decreto continuatio concilii Vaticani ad indefinitum tempus suspensa est. communicantur cum admodum venerabili clero textus dogmaticorum decretorum a sua sanctitate papa Pio IX in III et IV sessione concilii Vaticani approbatorum et publicatorum." Sequuntur deinde constitutiones *Dei Filiae* et *Paetor aeternae.*

; ALLEGATUM.

Sanctissime pater!

Reverendissimus antistes meus ordinarius, nmineutiasimuf dominus Fridericus cardinalis Schwarsenberg me provocavit, ut ex mandato sanctitatis vestrae professionem fidei relate ad sancitam in sessione IV sscri oecumenici concilii Vaticani constitutionem dogmaticam de primatu Romani pontificis et infallibili eius magisterio in rebus fidei et morum testatam faciam.

Cui apootolico mandato ea, qua decet, observantia et pronissima voluntate satisfacturus, ad sacratos vestrae beatitudinis pedes provolutus, coram Deo fidem facio et profiteor, me praefatae constitutioni sacri concilii oecumenici pure, simpliciter et toto animo adhaerere. In qua fidei professione vivificam cum una, sancta, catholica et apostolica ecclesia communionem auxiliante Domino servare, salutem operari et mori desidero. Sic me Deus adinvet et sancta eius evangelia.

Quae cum in factae professionis fidem propria manu scripserim cum devotissimo sacrOrum pedum baculo emorior

sanctitatis vestrae

Pragae die 27 decembria a. 1). 1870.

obedientissimus filius

Carolus Franciscus Prucha,

s. theol. doctor, metropol. ecclesiae Pragensis praelatus scholasticus.

. gatione generali diei 18 fatii Mftugtam de4ifper verba non pteoat; in pnbMoa vero senione abfait. In patriam sdtem redux bhae'emiait fidei profeaZ aiohetn:

D%o profiteor nie pura/et aimpUciter, teto^xlrde et aqimo adhaerere definitionibn» dogmatici· aT ••netkate *ua prOlng· ij,aee«to'·· concilii Vaticani dte'18 iulii currenti· anni habite.

Viauntione, did 8 auguati 1870.

t Caeaariua card. Mathieu arehiep. Biauatinua.

t Pou«cher cord grp *Vindobonmoio·* — In congregatione getwrali dibi 13 iulii 1870 auper con-«titiition» prima de eecleeia Cbriati•uffragium emi«if Per VcrC· How pJaerf.' lD le*eioDft. pnblksa vwo fuit, âua'ai tanico fiddt ptÿfeeaioDem pàat solemaeta IV seBaioDem oreteoa· dedrt «urrtmo Pio' tX. *GiomaU di* P?

loeaper in pastorali quadr/^cvumaii^Vindobonae typia edit, b febr. 1H71 comme nurat conatitutionem de pritnatu et infallibilitatw Hemani pontificia hia verbis:

Ea iat lange ber, défi ich nioht au Euch ge«proeban h*bt, tbeuere Miterben dea Reichea Gottea! Acht Monete hindurch ward ich au Rom duroh eine heilige Pfflebt featgebalten ; bald nach meinerRückkehr bat eine acbwere und Ungwierige Krankbeii mich unf&big gemaebt. mein Ilirtenwort an Euch au richten. Jetât pabt aber die vieraigtfigige Faate hcran.' und wiewobl ich. noeb nicht gknalich hergeatellt bin. ao. iat ea mir doch unmfiglich, bei, Beginn dieser der Emeuerung im Geiate geweihten Zeit in 8tillaebweigon au bebarren. In meinem Hirtenacbreiben vom 15. November 1869'bab' Mb' Euch aum Abschiede die hohe Bedeutung der allgemeinen Coneilien dargelegt. Ihre Reibe beginnt die Kirchenversammlung von Nicfia, welche im Jahre 335 veraammelt ward, um der Irrlehre dee Ariua entgegentutreten. Von den Beachlfisaen. die aie faute, von den \orordnungen, die aie erlieaa, aagt der heilige und grows Papat Iλo I: „Jene heiligen und ehrwfirdigen Viter, die au Nicia tiach Verdammung de· Gottealiaterera Ariua und seiner frevelhaften Lehre Kircbengeaetre erlagpen babes, die bi· an'· End· der Welt dauern werden. leben bei uns "und auf dem ganaen Erdenkreiae durch ihre Anordnungen, und wenn man aich wo immer vermi«at, etwaa Anderea al· aie feetauaetaen, ao wird ea shoe Anfachub ffir niebtig erklirt.“ Unter alien biaher gefeierten Kirchenveraammlungen war die vom Vatican die aahlreichate^. denn aeit dem Concile von Trient haben Damplboote und Eisenbahuen dem menschlichen Verkehre Ffige) gehehen und aus ffinf Welttheilen strfimken die Hirten der iieerde Cbriati auaammen. Der heilige Vater ffihrte bei den feierlichen Sitaungen in eigener Person den Voaaita. Dieaa heilige Coneiliutn hat am 34. April und am 1β. Juliua 1870 Beachlfiaae erlaaaen, aie in der Eradifieese Wien am 13. Mai und am 8. August duroh dea Dificesanblatt aind kundgeaacht worden.

Darunterbefindet «ich *die Enlecheidung einer Fruge, die oeii Jahrhemderton der Gegenetand eielfacher* Voti jehar wuwten die Katholikea, daaa der Naehfolger dea. heiligen Petru· daa voa Gott eiageaetate Oberhaupt der gaaaen Kirche aei and (eine lingat veraohollene Parte! auageaommen). folgerten alie daraui, daw ohne den Papat weder ain eilgemeine·, die gante Kirche vertretonde· Concilium mOglich soi, noch einer Lehre^daa Siegel der Glauben.«w'ahrheit aufgedrfickt warden kfinu·. *Sinte tear ee den KathoUhen geteiee, eiéimi,* Mb a(M 4aeWM. *gegrdgdaton* KireMi, *meiehe* -M *Lentfe ter Jàhrtimdeele aenUrt* aaaaMte^ (m4ww dopa *dm· Herr eieh, hio dgo ffeitliehe eber· in ddh^ie^ dm Kaeh/olger dee'K^iligen FiOnm.* MiauM warda,*·»· *duroh'oie den GUuben und die-Sinheit miner -Kirehe me* ιοαλΜι. *Ebenao vrar awiaehen guten Katholiken niemal· ein Stfilt darfiber, ob, wenn der benign 8tàÉf fiber die der »!*· ·»'**'·»* g«fênb''te Wrfirhmt Beatimmaogefl ertate, ma «· mit VertrMieamd Ear«rbietung annehtfien mfibee, denn allé bejahten die··. Aber tfiwjnnene Thg^ der Zuatimmung, j(on weleber diq_Wirkaamkeit dea Lehfamtw abbtegt hat awei Stufra. Die' etate becteht in'der more; lisejien*. GeWlwheit, mit vblcher wir bei dem Geech^iU aneere· HejJe· Bufriedea sein mOweti nod deroà" Mscht ao'gros· iat· dbû bhne tie d*a. chriatliobe Volk anf der Bàbn dea Heilea nicht geleitet, warden kdnnte.j Die iweite Stufe dieser ZusÜmœung iit die Annfihme dor vorgetragenen Lehre ala einer. von-Gott geoffenbarten und «omit jeden Zweifel ' acblechfhin euaachliewendqn. *Ee fragte eick alee niekt, ob* man *die Lehrbeetimmungen* daa *keiligei^Stdklee mit Ehrfurtht* und *Qehoream anainehmen habe, denn hieen genüget die Araluehe Gemeeheit and die anf*.aio *ggardndgttn Pjürhten, eandem ob'die Katholiken eehtadig irtrn, die Aueeprdehe dee heiligen Stuhle» ale eine* t>on *Gott geoffenbarte Wahrheii und folglich unt dem Gott gebdhrenden Glauben antunehmen, auch ohne daee die Zueiimmung der Kirehe in irgend einer Weiee tendgeerorden* ari.

Hierfiber hatte die Kircbe nicht entachieden. aucb nicht auf dem Concilium von Trient, daa berufeo war um die yon den t'roteatanten angegriffene Wahrbevteirdqrch seine Beachlfieae aicher au atellen. Somit konnten dhvj^jholikenhierübèrversehiedener Meinung aein und waren ea. Allein das Concilium vom Vatican hat am 18. Julius vorigen Jahres feierlich erklirt. „Wenn der rômiache Papat in aeiner Eigenacbaft ala oberster Hirt und Lehrer der Chriaten fiber eine den Glauben oder daa Sittengeaeta betreffen<^e Lehre eine ffir die gente Kirche geltende Entscheidung erlaaae, ao aei dieaer aein Auaapruch unfehlbar, ohne da·· ee hieiu einer Beiatimmung der Kirche bedfirfe.** />*adureh Ut jedem Katholiken die Pflieht auferlegt,* «wvtn *der Papot oolehe Enteckeidungen erUeet,* aw ofa *Glaubenneahrheit aneuerkennen. . . .* Wien, am b. Febr. 1871.

5. *Orfei eotd. aep. Raoennateneie.* — In congregatione generali d. 13 iulii et in publica cessione abfuit ob infirmam valetudinem. Indubiae fidei exierit in quaestione de primatu et infallibilitate Romani pontificia. Rei huiua fidem faciunt sequentes litterae ed eum a summo pontifice datae:

Dilecto filio noatro Henrico tituli 8. Sabinae presbytero cardinali Orfei archiepiaoopo Ravennae

Pina papa IX.

jV. F. N, salutem etc. Geudemu·, dilecte fili noater, te clerumque tuum voto vestro fuisse potitos dum, afflante Spiritu caneto, a aaora oecumenica aynodo insignis illa «ancta· huiua aedi· praerogativa docendi «itra errori· periculum in fidei morumque rebua ad fidei dogma fuit evecta. Desiderium iatud licet commune erodentibus, adeo peraptouum erat in Italia, ut apontaneum quid in ea referret ao velati ingenitum. Neo mirum sane, cum propitia ipsa robore confirmatur columnae illiua veritati·, ad'qnam appulai 'franguntur errore·, et sophiamate conteruntur. At immota ipsa fide, et a nullo unquam contrariae doctrinae vente oonraaea, ·tedium iafud nobis iuenndiu· fecit, ita ut nequiverimus non lae-

tari vestris efifcuh, eoque pergrato anime non ex-A Cipetje. Hooee itaque^earaa. D. F.N., tibi eloroqsa tvh ultro Ubonterqao signiloamua; ei ntriqne mer ritani obsequii opritatiaque megeodemhdpraeaanu' eAeleotibu^ cuoralatam muneribus, ffeperui vero faverit auspicem apostolieam benedictionem . . . impertimus X

Datum Romae apud 8. Petrjam 4 auffulti 1870, pont, nostri anno'vigesimo quinto. '

, A Pius papIX.

(,E volumine epistolarum anni J870, p. 153, nJ ai$.)

fi, Cdr< Sifoeetri. — In 'pongregatione generali suffragium emisit per verba *pladf iuxta medstm.* In solemn) vero aeesiônq per veruum *plaçât* constitutioni suffragium dedit,

7. *Trtaiaaaatc eard^fUftriarcka Vtuttiaruut.* — In generali eongrpffatione diei 13 iulii suffragium dedit Wt verba *placet iuxta madam.* In publias sessione B per verbum *placet* constitutiqpi suffragatos *eftF~* —*S* 8." *Gxidieard. aep. BcrnOaientit.* — In congrejjatiope generali dixit *placet iuxta medum;* in publica.vero sessione *plactt.*

B. Cord. *d'Hohmlohe.* — In congregationmgenerali et in publica sessione abfuit. Fidem vero suam testatam fecit, haec scribens Antonio Ceuni capellano secreto et caudatario sanctissimi dpgnini:

Monsignore vmo' Sono oltre modo contendo di sapèrh cK8 sua aantith ha gradito 1'umile e modestaurnis offerte.

Ella aveva ben ragione di aspettarsi di vedermi a 8. Pietro, ma io non poteva venire, aveva Γanimo trafitto per eoae che sarebbe troppo lungo a.raccontarai e anche le forte fisiche mi mancavano. E poi tutto il mondo sh ch'io ho sempre creduto n<Jl' infallibilith dei papa, e coi aiuto di Dio ci C crederb sempre.

Dunque di nu.ovo mille gracie per avere gentilissimamente eseguito. Ia mia commiaaione e di vero cuore mi dirb auo

Horna 19 luglio 1870.

affmo' servo ed amico '

Gusta.vo.

Postea veio acceptia litteriaa sanctissimo doπφ ita fidem euam.eidem exhibebat.·

Beatissimo padre.

Benchè. da qualche giorno malato, non voglio tardare di riapondere aubito alia eSntith rostra. La veneratisaima sue del 16 oorrente portera il timbra di posta di Vienna, ed ha measo molto tempo a venire.

Premetto i miei ringrasiamenti per le facolth illimitate.di tendre il tantissimo sagraipento nella D cappella di questo castello, e vi pregheri e fari» pregare per la beatitudine vostra.

In quanto alla seconda parte della veneratissima sua, assicuro. vostra aantith, che, siceome io sono pbnvinto che il sole risplonde copra di noi, cos) sono persuaso ehe Ia chiesa cattolica ha un · papa infallibile; come Γ albero non regge tenta la radice, la colonne non senta la base, la gregge non senta il pastore, coal aono persuaso ohe la chiesa ha il papa infallibile. Oltre tante altre ρχοΐβ delle s. Scrittura, quelle: Core *tt toaguit* mm *rntlaeit tibi, ted Buter* msw *fui* m *Caaba* eat/ quests divinissima parols, sola, dette a san Pietro, mi baaterebbe e sempre è stata la guida della vita mia, e pereib ho servito per tanto tempo il successore di can Pietro.

L' insegnamento ricevuto da me a Bant'Apollinare non ajbmetteva dubbio anil' infallibilith del U somme pontefice noa telo ha il primatu di oao 0 di giarisdisbne, ma.dhe h infallibile \naa< parla as Mihodra. ' · (*t*

Veramento nissano mai mi ha chiesto o' ie credo ohe il dole ci dh luce, e peroib mi ha sembreto inutile ferae la dic^hpaioae. ooel nissuno/mi ha domaadato aaa dicMaraiioae suU' infallibilith d·) papa, e coal non Ai pareva doverae fare.

Oggi riehieato dalle aantith vostra faccio imtpediatamente dichiarazione farinsmea rorde.

Credeva che nop ei potease dubitare dei pqiei aentimenti au questo riffuardo, e dico schiettamente, assers questuarichiegu, chp eaprime jppéi an dubbio, per me la più profonda ferita chffvl' animo , mio' abbis potuto ricevere. Ma sia ^fferto anche questo a nqatro Sigriore crocifisso, ii cui vostra, aantith è il vicariq. f

Bacio* umilmente i sentissimi piedi e .col pih profonde fispetto e venersxione ho i' onore di ru- . segnarmi di vdhtra beatitudine

Schillingqfürst 99 -decembre 1870 (festa di ·. Tothaao Cantuarien.)

umilissimo ot^bedientiuaimo devotissimo servo

... e creatura

l G. card. d'Hohenlohe.

10. *Cird. Brranli.* — Abfuit in congregatione generali; in publica vero sessioae per verbum *placat* suffragium suum didit. •

11. *Caxd. AxtauMi.* — Abfuit in generali^hongregatione. Interfuit publicae sessioni et *plactt* suum constitutioni dedit.

18. Cerm GraseeUtos. — In generali congregatione abfupt.\ Ia aolemni sessione dgnt *planet.* *

IS. *iftttrf patriarcha Antiacknut mt. grate, pulchit.* — In congregatione generali die\13 iulii dixit *noa placat.* Abfuit in publica sessione. Conatitutionj *Pector* astemus adhaesionem suam praestitit, haec scribens eminentisaimo card. Alexandro Barnabb e. congregationis de Propaganda fide praefecto:

Eminenxa reverendissima.

OmutM . . . Non esito di manifestare la mia illimitata adesione, ed il mio compiuto consentimento a quanto iusegna la cbiesa cattolica ia tutti i auoi concilii, compresovi ii concilio Vaticano e la IV aeeaeione. lo tengo^er fede tutti i dogmi definiti dalla stease chiesa, compresovi quelle della infellibile autorith dottrinale dei capo visibile della chiesa di Cristo. AU' autorith, ed alie doti dei aucceasore di Pietro io non mi sono giammai oppoato, .nh mi opporrb. ansi io ho cercato, e cercherb di ferle note, e ronderle amabili nl popolo · a me affidato. Dunque lu. mia fede *i* quells ateraa. che professa la hede di Pietro; ed in quests fede roglio colla divina gratia vivere e morire, perché è la vera, e l'unicameote vera fede, fuor 'della quala non i aalute. In quanto poi alla queatione disciplinare, permettendolo v. e. reverendissima, ed avendo zriguardo al bene attuale e futuro della religione cattolica in Orienta, ed in apecie quei di rito greco. sono obbligato in coacienaa di dichiarare ehe io ritengo quelle ateaaa rieerva che il concilio universale di Firente aveva solennemente proclamato con queata formola: *talvia oetmitu iurUtu tt prieiItgiit patriareharuat...*

Cairo 8 febbr. 1871.

Umo e dmo aervitore

' Gregorio lussef,

patr. di Antiochia Aleae, e Gerusal.

Iliace litteria idem emincntissimus card, praefectus de Propaganda fide ita reacripait iuxta mentem sacrae Inquiaitionia:

Illustrissimo - reverendissimo signore.

Ho'riosvuto la Setters di v. e. ocritta in data degli 8 deooroo feboraio ;' e com* eta d* attenderat. vi be lettqoon soddisfasione Ib esplioita professions ed adeaioae aBe dommatiehi.vorirt definite pella IV sessione deH'Mumenioo ooneilto Vatieaao, epro-eiaamente delle infallibilith dei aommo pontefloo definiente ax eaiWro,

Drfptti elle profeaM di erddora e d' inaognare i dommi di fedo definHi-nella menaionata aeeaione IV; ohe è quanto,dire che ella crede .ed ineegnaj, nel aenjp de) prelodato concilio Vaticano, ohe il Romano pontefice ha la suprema,, immediata, ordinaria poteeth «ulla ehieea universdle, tanto orientale che. occidentale, non oho aulle singole chieee putori e fedeli anche in tutto quatio ohe concerne il regime e la disciplina delle dette ehiepe, dovendo- appunto intenderai in queeto sepso la dottrina dommatica proclamata nel^ripetuto sacrosanto concilio, cui elle ha fàtto adeaione.

Circa 4' eaerciaio di questa poteati non 'dubito punto che elle, come ogni 'sltro,‹ deve Mere berr persuasa. cbe ii Romano pontefice non potrebbe mai ùlnrne ae non a bene dei fedeli, avendo iompre in vista quello che- nolle aingole cireoitansb giudicherà più eapediente nel Signore.

Laonde eopftmendole il inio gradimentu e soddiafuione per queetp ano atto, me le offre ...

Delia aignoria roatra illustrissima e reverendissima

Roma Ib luglio. 1871.

Al. card. Barnabô prefetto.
L. Jaoobini secretario.

14. Audu potrioreho Boéplonaaoù rit. cAold. -H In congregatione generali die 13 iulii suffragium 'dedit per uou *plaeti:* publicae sessioni-non interfuit. Constitutioni tamen adhaesit, haec scHBens aummo pontifici Pie IX:

Padre aanto, aommo ponibfioe, la aantith di n. a. papa Pio IX, ripieno di beatitudini.

Ognuno aa quanto io eia stato aempre fin dal-Γ infansia divoto a ooteata aede apoetolioa o con quanta ténacité io abbia mai aempre adarito a tutto ciô che inoegna ed ordina la santa ehieea Romana Conformemente a oih io mi oento ora in dovere di manifestare ciô che i atato aempre nel mio cuore (quantunque ora tardi per le regioni note) e confedsare ad ognuno e* apeeialmente'a rostra santith, che cioè io aderisco a' decreti e eostitusioni dei sacro concilio Vaticano o specialmente alia defiaiaione dommatica dell' iafallibilith dei Romano pontefice Belle oooe -di fode e di morale, quando inoegna la ehieea universale in qualité di p.p. - capo della ehieea catSolioa, definisione emanata nella quarta eeesione dei concilio Vaticano tenuta ai 18 Inglio 1870. Ciù fb perb colla riserva di ritenere tutti i dritti, diatinaioni, privilegi, grasie, usi e tradieioni, di cui ban goduto gli antichi patriarch! d' Oriente, si generali come particolari sensa alcun cambiamesto o alcuna differsnsa. E questo faceio pe-ll unirmi each'io a tutt' i padri dollis, ehieea oatioliea, patriarchi clod e vescovi orientali ed ooeidentsdi. E per render pubblioa e manifesta la mia meate, o U mia fode, ho scritto queeto lineo, e le ho conformate eon la mia sottoacrisiono e coi mio sigillo.

Degniai, santiseimo padre, gradire questa mia adeaione o compartire a mo ed a tutta la mis nasions le di lei apootoliohe benediaioai.

Data a Mossul il M lugiio 1873 del Signors.
L umilisaimo od obbodientiesisao
Giuseppe Anda
par la grasia di Dio patrinroa di Babilonia.

Hiooo Uttoeta naw··· pontifex ita raeeripeit eide· patriarchae:

Piae pp. H.

Venerabili fr. loeepho patriarchae Babyloncaai Chaldaeoram.

Ven. frdter salutem etapostolioambenodio^tyieml

Oratis· agere boqotank omnium debemus anotori, qui qu|d aasidnis (neeibus exorare "non omisimus, id benigne concedere dignatae eet, uti per. tuae litterae die 39 iulii huius nani datae, de tuae devotionis pietate gaudentee, oognovimu. Siq^dam aperte declarasti, adhaerere te decretis et conktitutiagibus sacri concilii Vaticani et prae»ortim dbgmaVeae definitioni de Romani pontificie infallibili .magisterio in rebus fidei et morum, quae edita fuit Un IV eiuadem concilii seeeionp. 'Et grCtiuipum nobia accidit a te ipao accipere, quod apostoiicae huic aedi ab infantia devotu·, hia .omnibua firmiter ac semper adhaeseris, qnae sancta eccAua Romana docet ac praecipit; et propterea, quae modo adealatein ore eonfossus e», iam antes corde credidieee. ad iustitiaat.

Neque profecto aliter fieri potuissdt, quandoquidem nihil eat manifestins in aacria lifteris etin nanctorum patrumAcriptis, in gestis oecumenicorum conciliorum et in aaoria canonibus, quam ea quae de supremi Romani pontificia poteatate oecumenieum concilium Vaticanum decrevit atque sancivit, renovando atque ubetiua declarando, prout recentiares errores postulabant, oecumenicae synodi frorentinae eadem super re definitionem, videlicet: .Ecclesiam Romanam, disponente Dotpino, super omnes'alias ordinariae potestatis obtinere principatum ; ot hanc Romani pontificis jurisdictionis potestatem quae vere episcopalia eat, immediatam ease ; erga quam cuiuscumque ritus et dignitatis pastores atque fideles, tam seorsum singuli quam simn) omnes officio hierarehioae snbordinationis, veraeque obedientiae obstringuntur, non solum in rebus quae ad fidem et moras, sed etiam in iis quae ad disciplinam et regimen eccleaiae per totum orbem- diffusae pertinent; ita ut, custodita cum Rotffaao pontifice tam ootnmunionis quam eiusdem fidei professionis unitate, eceleeia Christi sit unus grex sub uno summo pastore; hanc autem esse catholicae veritatis doctrinam, a qua deviare salva fide atque salute nemo potest." Quae quidem omnia et singula plene ao rite profiteri te voluisse, concilii Vaticani constitutionibus adhaerendo, minime ambigimus.

Habes hinc, ven. frati r, quid Christus Dominus circa hierarebicum eoclei iae regimen et ordinationem ipae constituerit. Episcoporum vero (quibus iure divino communio dignitas eat) distinctio et discretio potestatis iure ecclesiastico invecta fuit, w omisso sA *oauue nudiMrtnt,* asd *tutnl* m rinpulsa provwscus stapuli', puerum infer *frairu habtrtter fri»a* aonlonfie, *«t nrtu»* m maioriéus urMus comMul· eoUsMadiiwm SMeipersaf emptier·*, per puer ed unem Pefri ssdsm nmsrrsslis eerlsaios euro eeuAierst, v‹ mhil uspsaem e sm *eepit»* discid^qf*. Ah ipse sitim fuasi puedem eopits doue sue estitil *Demiiuu* m earpw amas esssn1. et revera ab eo etasVe euooeeooribus maiores sedeo habuere quidquid rite obtineat honoris et potestatis. Çuomom mrtsm tectas Potatu, psti ia proprie sods of *ttm**, eiusqao dignitas in successoribus non deficit,

8. Leo pp. sd Anastas, Humiliate· sp. IA -* Balter. MI 1.

« 8. Loo pp. ad Jlilar. Antetsa. op. 10, ad BaUsv. tam 1.

• 8 Potno Chiysete·. sptet. ed Brtteh. iat spp, a Lsoais, tam. 1, «dit tit

vWm, vm. fc^er,ho£m mm et daHtnm etinaMj aeoptdf medieam'B*mnni ρ*ηΜφ' amaum, ati 'l de praemieeto doeeraere, quae Molestae beaum ao utilitas, a* ate* aaiasaram aalaa, quae nuprema lex --*, prb diversis tsmporum ae loeoram ndiunetia, in Domine suggeedtriq|.

Sum porro catWioae fidai documenta ddM arregaat* posthabentur, aehumatibao quin ot haeraeiba· Iatan Ker aperitur, qaod otnriuÀ temporumhistoria testatur; et eMk· nano' ipso rerum mqndtvatur effectu. on* a nonnullia neo iuoStiae moderatio, nec fidei ait eervata religio Nosti,'venerabilis frater, riuctaosum schisma quod nuperrime excitatum eat ConCÎaatinopoli a nonnullia Armenia;' qui etui catholicos Λ, nuncupare praesumant, ut incauti» et imperitia focum faciant, a veritate tamen et unitate catholica miserrime defecerunt, uoetroque iudicio et-auctoritate condemnati aunt: Hi quidem pro recepto haereticorum more niiiil nou moliuntur, nihil pen audent, ut abducant discipulos poet se, cuaeque· perditissimae causae undequaquo patrocinium conquirant: et eo consilio etiam fidelibua chaldaici ritus insidiati auul et insidiari non praetermittunt.'' Hinc non dubitamus, quM tu. ven. frater, ad fideles tibi creditos in veritate et unitate catholica continendos, prouti dignitas et officium tuum omnino postulant, novum armenium schisma a nobis iam reprobatum fuisse aperte denuncios: atque illos doceas nullam omnino eis licere communicationem cum iisdem ueoschiamaticis praesertim in divinis. Ipsos quippe ab ecclesia catholica prorsus exclusos atque eiectos esse, vel ipsae litterae quae a Romano pontifice, hoe eat a prima et a^potolica aede manaverunt, satia superque testanturl.

Hac autem occasione tacere,non possumus, ven. frater, de Diarbekiriensi tui patriarchates ecclesia, quam bon ignoras multis adhinc annis contentionibus et aemulationibus vexari ac dividi; et propterpa multa paMum fuisse, qui novissime illi praefuit, episcopum Petrum Di-Natale. Quo defuncti. cum te proponente eidem in episcopum praefecerimus ven. fr. Petrum Timotheum Attar, contentiones praedictas non deferbuisse dolentissime accepimus; immo neoschismatico spiritu afflante eo processisse ut, >quod adeo improbabat Apostolus in Corinthiis, alius se dicat esae Pauli, alius verb Cephae: atque ipee ven. fr. Timotheua. et semel et iterum a nobis enixe flagitaverit, ut ipaum tanta iactatum tempestate ab officio quod ei commisimus cessare permitteremus. Huiusmodi schismata et Mandela e medio tollere necessarium omnino est. Quapkopter te hortamur et in Domino nostro lesu Christo obsecramus, ven. frater, nt dissidiis istis componendis extinguendis operam omnem efficaciter et quamprimum adhibeas. Qua in re procuranda persuasum tibi esae volumus, consilium, operam atque auctoritatem nostram nullo pacto tibi dotaturam.

Vetus porro est itemque notissimus haereticorum mos, catholicos quos fraudibus, metu, vi opprimere enituntur, dissociare primum et in factiones discindere; tum calumniis et contumeliis etiam apud reges et principes urgere, ut hac ratione istorum patrocinium aucupentur, in catholicos vero odium excitent atque indignationem. Nihil autem sollicitius agunt, quam ut ab apostolica· sedis unitate et communion· «os divsllsmt, quos in fsetioaom suam trahere, «t socios proinde sceleri· simul ac perditionis habere «innituntur. Quam ob rem dum fidelM haeresi vel schismate exagitari contigit, solemne semper fuit catholicis, imprimis vero spi-

› a Nicspkerus adv. IcoaMnartas cap. 1», ap. Zenanas ia can. M coh. Chalosd.

aiebat magna iU^JjMOiteCaeMriwrila, expiscare aactoritatomqMS^OMro'; ut in kammti Pepri apestolornm 'priscius firmitate oriMtalia eceleaiae fundamenta solidarentur.

Age itqqae, vm. frater, praecepta soçtare àtqae exempla maiorum, qui loquuti eunt verbum vita·; quorum intaehdo exitum conversationis, imitare fidem. Christus heri et hodie, ipee et in saecula et quod ipse constituit ecclesiae fundamentum nemo unquam evellere poterit, aienti ab eo, quem universis prnepoeuit pastorem, secedere nemini upquam licebit qui in grege Dominico mhnere velit.

Haec doce et exhortare, in Christo lead ; in bis esto, ut aemo ao^piat.coronam tuam. Consenuimus ambo, ven. frater, et velox esb depositio tpberna«îîi nostri: proinde ministerium nostrum strenue quam qui maxime implere aathgamu»; tu quidem in populum quem tibi Deus per nos^ regendum commisit, nos vero in universam ecclesiam, quam imperscrutabili iudicio infirmitati nostrae pascendam et gubernandam ipse Dominas concredidit. Et si quid ea de causa nos pati contingat, gaudeamus et exaltemus, Ήoβ dignos habitos esae pro nomine lesu contumeliam pati, et tnercedem nostram copiosam fore in caelis.

Haec tibi, ven. frater, quem sincera charitate prosecuti aemper fuimus et prosequimur, non minus quam nobis % Deo enixe apprecamur; novumque interiuKpignus et argumentum dilectionis nostrae his adder* volentes, ao spiritualibus animi tui necessitatibus ob praesentes orientalis ecclesiae perturbationes occurrere Cupientes, illis quantum est opus per nostras hasoe litteras apostolica nostra potestate et indulgentia plene consulimus.

Inter haee novae tuaa litteras accepimus datas die Ifi septembris huius anni, atque una simul chirographum a ven. fr. Simeono archiepiacopo Senanen. die prima eiusdem mensis signatum ad suam adhaesionem sacri concilii Vaticani constitutionibus comprobandam; quod et a ven. fr. Thoma archiepiacopo Bassoren. die 29 iulii huius anni actam fuerat. Qua de re iisdem van. fratribus, tibique gratulamur, quod praesules omnes tai patriarchates unanimes et cum consensu ambulantes *ia/* domo Domini, hanc animorum consensionem nqn sorde tantam foveant, aed solemniter et palam profiteantur: quo nihil eat opportunius ad schismata vel impedienda vel etiam extinguenda, etl pacem inter fideles conservandam.

Ipse autem Dominus pacis confirmet te in omni opere bono, et dot tibi pacem sempiternam: cuius nomine et auctoritate apostolicam benedictionem tibi, et universis episcopia, clericis, monachis et fideli populo Babylonen. patriarchates. in contmunione et obedientia apostolica· sedis perseverantibus, peramanter impertimus.

Datam Romae apud 8. Petrum die Ifi novombris •n. 1872 pontificatus noatri an. XXVII.

Pius PP. IX.

15. Tlamdeap nap. prMMS *SaMarftatit.* In congregatione generali constitutioni suffragium dedit per verba placet sucte modum; in publica vero aeeaion· dixit pleeet.

Ifi. Selenone eap. primos Mernstoamt. — Congregationi generali non interfuit; tamen cum Nmpoli commoraretur, rsmiait reverendissimo concilii secretario schema ooaafltationis, qnod pro dicta congregatione suffragiis patrum fuerat propositum, hia verbis inscriptis;

.Infrascripto infirmam ob suam valetudinem ab ajma urbe aegro animo absenti placet hoc praesens

•ebJma a·· modo ia tote Wm I ebntexta, vsram •tipm seoptim ia siaguii· alas capitibus.

⁄ Datum jtaapoH dio 18 a<nù iulii 1870.

⁄ f Antonius arohiopisoqpus ÿrimas gàiornitaaus*

Paït publicani venuseosionsm pastorales MRorao dodit fldolibussibi eossroditis da Vaticani eoacitu oonstitotioaibup, ubi inter alie haao habet1 ;

sOib che-qXi ne'vpti di tattola ohisoe tattotioa, sib aha par pnreoehi "maei è stato oggotto di ensi-affaanhse po'fedeli, ebe Ittoadsvaao la parola snproma di pace, b oompinto, b gib un fatto, ed il pib luminoso del soeolo XIX, il pib sonsolante per la «posa di.tkÆ. ehe tra lo soflereoso e.la pugae trioafali valeggiâ al porto dell' oternitb beata. .

L'infalibUjth pontificia ia matepa di fedo o ooatume è g>b dommsticamsnte ooatituita.

C Jion taceio affatto oaaore qsesta Oostitumone paaaata Ittraversp Γ opposisione energies e oom-patta di One piccioliasimq Araaione del gran concilio,- aenaa panto tener eonto di qpel ohiasso di pinus che fuori di esae ei.è renuto fasendo eoa tutte le arti dai nomici e da* pooo o unlla amici della ohiesa: ma debbo dirai franoamsnto, a rimuovsre lo eoandalo dai pneilii, ehe U b statu eminentemente prorvidensiale quella oppoaiaioae. Oonoiossiaebè non si irattava di un domma che si aggira o nolle regioni toorotiohe oon influons oolo indiretto nulle vita pratica, o nolle regioni della pieth, o nolle une o nolle altro ireiemof sibbone di un domma, il quale, toeeaado pare Γ ordine dottrinale, d 1'ordine della pieth, b qseo oolo"T elemento pib attire, pib vital· dolia rite di giuriodisiono o di magistero della chiaea. Qseeto domma sense mono infinite vigoroeemsato, essai pib oho non ha fatto pel poenato qaando era eel vsrith di Mo divina, - certs toologioamoat·, iafluirb sui- C 1' unite della ehieoa di O. C. o salta vita pib intima doll* amena societe. Ire porsib noeosear io ebe sttravorsasse ana eerie di aoerrimo oeatradiaieai, perché no naeiaae radjpate di tante leeo di ovidensa da torre per 1' avreeire a sbioeboesta il rasadi farvi sa degli eppnati, o apargorri dabble di aorta.

E radiante di laoo saperas b mate food dalla bones dello Spirits eoato Is aaora domatatbea diohisrsaigae. Lune di vita, di unith, dl peso religioeo-soeial· ; Jaoe di vsrith o di saptaaan somme, al cui riretbere aoa potrb naa ooronarsi di novelli trionfi Is chiaea. aoa potrb aaa rtataersi, aaidesni a rifarsi di anors fens la oiviio seoiotb. Oesilletta luce, onde dorera riepleadsro il domma dell*iafhllibilith, ai b volute iasaaai tempo oeolisoer· oon nori dabbii - oslnaaioee isagattero; e quasi da ease fosse per nseire aa giago di ferre, ebe avrebbe D oppresso s sohiaociato égal pH belle e basas eoas di queste moado, si b gridato 1' all1 armi di moats.

Boon il poatefloe, d b dette e d b oorid·, mease ds uns camarilla flsrbs ed aetata ia grade di aggiogare al suo certo tqtd i reseed a teaerreli ia•ateaati oomo oohiad soterrefatti a muteU; oeeole memo in grade di riolaro ad egni pre Is liberti indiddaslo, la saprueusia dello State ad terederaa i diritti, aearpareo le ettribusioai: oeoelo, ia brerb, U poatedoo Romaao moaoo in grade di laoeiard Mriooiar· ai piodi tatta Γ nmoaith earn nma greggia di pecore matta.

FigÙaoU carissimi aoa regliatepreetara aooolta alio stupido deeMsadoai di oelore, eho lapi raped reagono a roi sotto meato d'agaello; ed inreoe log-

* Lsttsrs peatenfo dsD' wsiseetsvs * lalarae in eamrima M eno riteens de Beam. ltapsti NaHfamate Hpegralte Heim ure

, goto rei ii'φI I» beetmefiefr iiitltustrei» molite tela, apprelbaditela sal roetre bsiaa ooaso sotereda siaistro preoooupusieai, e pai dite; pe' i* aa* trsopid da tutte parti stesreuse, paee, riepette a) diritto, amore ddl'erdia·,' trioafs dd giusto o dd onoMo, salragusrdta della rite ed aaith dolis ohieoa o dells traaquiUith socials.'

I ' , 4 . '

1?. Simer'arp.primsa StripeeioasM. —'Is ooa-^regatioae generali dio II tubi safregiam. dedit per rerba aoa piooot. In/pabU<m sessione absous finit. Fidem tamen saam pluriee retendit.

1* Dio I# norombris 1870 scripsit ed R. et I. maitetatem'Fraadâd looephi II nomine etiam lotius episcopates Hjpgariao contra UseoMm Bspssim ex incidenti decretorum o. condiit Vaticani-ot prae-. sertim deflnitae infalMbilitatis Romani pontifleis ^resectum1.

9* Dei 91 iunii lg7l_qnmmo poqtifici Pio IX beo dedit litteras:

Beatissime pater!

Quod felix, faustam, fbrtunetumqne sit Saactitan rostra in sede o. Petri, summo nempe ecclesiae pontifloata, annos quoque e. Petri feliciter attigit quod nulli gloriosorum boatitudinis restrre praedecessorum Concessum fuit. Haec taira divinas provideaiiee cirea sanctitatem vestram dignatio nos, qui in sanctitate vestro Christi in tertis visarium, summum regni caelorum clavigerum, pastorum pastorem, ao infallibilem fidei doctorem ac magistrum suspicimus ao veneramur, sicut maxime recreavit eonoolationo ao laetitia, ite potenter exestarit ao impulit ut regi saeculorum immortali gratiae ageremas, quod quem ante quinque lustra eeelœÙM suae praefecit summum sacrorum antistiteus illum inter maxime ardua temporum roramqao adiaaeta per tot annorum intercapedinem inoolaatom servaverit ae aimirnm eidem ecclesiae his in angustiis temporum atque procellis tempestatem deseset pastor ae dax fortia, strenuus, vigUaatiseimaa, eimulqao ferventissime nuncuparemus vota ad Deum optimam- eo scopo directa, ut eanotitatom vestram longitudine diorum adimpleat, nee prine 'ad recipiendam a principe paetorum leeu Christo imauroeecibilom gloriae coronam ab hio tamis avoeet quam eidem concesserit iactatam tam iasmanibae procellis ecclesiae navim ad tutissimum passe et tranquillitatis portum redneebe, hniusque oeoleeiae triumphant videro. Utrumque praeatitiano dio 18 a. oarr. Quamvis eaim ia omnibus diooeepio haias oeclootio oratio sino intermissione ad Deam fiat pro Petro, qui in reis successoribus semper vivit et indicium dicit, tamen praememoretam diem praecipuo ooqao solesnniosimo ritu gpa* ttie ilHs agendis, votieqne depromendis consecravimus, at odeo nihil mihi restore videatur, quam ut prosos aootrea» qaaa pro sanctitate vestra egadimas, a patre misericordiarum exaudiantur, nec non ut desideria retaqao aoetra oempleaatw. .Felix loagaaqae oaastitath vestrae pontificates, illi a Petri apeotolorem principis pontificate! ia diuturnitate etiam par, eeatiaarti mei iiirigonieaeis superioribus ae alamai· optatam obtaHt oesedoaem, saam erga saWtatam vsotram filialem pietatem eo quoquo nasteetandi, quod oratieaom in laudes u loooρM* b.M.v. sponsi a rootero suo habitam ao typis impressam imssortali sanctitati· vostrae nomini dicaveriat id a mo obnixo flagitante·, ut orationem illam ot dodieatiosem a superioribus aoquo ao alumnis sahscriptam ad pedes sanctitatis vestro-

1 (X. Beshsvlay, de Asm. psutifias, tstaVII, psg.fln asqq.

•ssami

depouor···; Bhoe and··· µ lµ µ Mµ «MHtitiMi a » bob· aperibw nuaeapahaa ooaim«mbrd* oo b> duxit, «t piWma au rota aaaetitati vaatrM b ·criptam qaaqao redaeta proponerent, quar^ a·' 5>aoopo mihi praësMtavarnat, at iUa aaaetitati vaatraa. haa*illiae ·ubotarneram. Insuper politico-eathoNoua briam Peetensium eoetu·, nee aoa-aaioa. Stapbaai r. quarodeadia vulgandUque boniy libri· fructu·- ·iarime occupatur, id a aie potiorunt, at aaaa da-olerationea, quibat ·uamjsrgu aaaetitatam vaatrem. ^llialam pietatem, ineonoasssm Adem ae edhaeaionem exprimait, sacrilegum. rare subalpini regia, aiaaqad aateliitum faoinu· dateataatur. benignissimo sancti-tatia vestrae, conspectui aiataram. Patidtur itaquo sanetit·· vestra, qt baa omnea declaratione·' haae-que totidem filialia devotionis testimonia ad oiaa-dem beatissimos pt^bs deponam, ad quo· menât-ipsum quoque ^prosternendo in eoromdem pientis-simo osculo ompnor.

Strigonii in Hungaria, die 91* iunii 1871.

Sanctitati· veatrae '

obodientisrimus ac devotissimasfilins

f loanne· Simet

primae HangpÀae. archiepisè. Strigonienaia.

3* Troa edidit pèatorales literaa ad clerum snse dioecesis, in qaariim prima d. 8 aeptembria 1871 data pertractat de traditione ecclesiae Hnngarioae pro infallibili magisterio Romani pontificia1; in altera diei 18 decembri· 1871 exhibet monumenta traditioni· catholicae pro eodem infallibilytiiagi-·terio Rombni pontifici·*; tertia demum data d. 15 augusti 1873 proponit observation·· in ambas constitution·· dogmaticae sacrosancti concilii Vaticani, easque declarat et enucleat·.

Ad rem faeiuut quoque aequent·· litterae ad cardinalem Bilio datae, .quoi primus profero ad lectori· commodum;

Eminentissime ac reverendissime domine!

Heaterna die revertens in civitatem 8. Hippolyti Yeperi novum quid ex Hungaria aat magni momanti, ·cil. littera· mrcularea dioeceaana· arohiopieoopi Strigonieha» (primati· Hungarian^data· dio 8*· huiui menai· (eptombria typUquattipr·····, eaaqn-·at ampla·, quippr cum 69 pagina· in 4** impleant, tractant·· de nfallibilitate tummi pontifici·. Rt bene .quidem na de ro agit. Non promulgat hoc dogma, inaiatena aaaartioni anne, qnod dogmaticae deciaionee non indigoant promulgation·, aed etiam abaque tali qnamvia catholicum in conaeiantia ad credendum obligent, quamprimum ei innotuerint

Itaque nixu· boo Mdamanto, non promulgat, aad aaaerit, vindicet ae defindit hoc dogma, mni-ttme eoaeilio evcwoiaww· '(at habent eiua verba) ·ditum, fnae demonatraM, aam ··*· antiquiaeimam ·t eonatantam ecclqaiae Hungaricae doctrinam, proferens illustria traditioni· in Hungaria doou-monta; unde eonaequitur, «am fidei doctrinam aequo novam, nequa noxiam atatui publico, qnam ■tramque tbeeim ad caleam prolixae axpoaitioni·, bravitar, aad narro·· ot agrogia pro aula Hungeri-adatruii, Coraatium quoquo lanaouiom adduoaaa in taatiaaoaium pro fido catholic· iafaDibiHtati· a pon-tificia. Summopere ea de ro gavia·· iibeo atntai hunc bonum nuntium ad notitiam v. em. rararea-diaaimaa daferre.

Opuaoulum maum altorum, quo contra Prof. Schulto charactorom vara oecumonioum concilii Vaticani ia elariaaiaaa laea proponere «tudui, iam ante afiquat mml b Mm ». «ni. ro bmiiibmn fiuMaa» Mme WF*> <*·* bbrtm deano proaham eibttt; ae modo taytia'eieadMa editi· paretur. Card. arobiapiaeopa· PHgèaai· at Vianaanaia istud raid-approbarunt, at da aüis nihil dieeàs: aada apaa qdâat utilitati· indo ia'ram aatbalicem redundanti·, -Mi·· magnnai^artamsibivindicer» iisr· potwitr am. rovareadMma, atpato anetor moralia haipa opea-aali pa* exhortationam, qaa instigatas at parmotaa M ad laborem base auacipioadum. Si adoL tardo haae epistola (equitur opuMulum, id baaigoiuK·». v. r'avareadimima· rogo at tribuat neoaaaitati vi'sita-tioais dioaeMa, data aatio die immadista poatab-eotutum istud opaacalam mo dptipuit, at^eumalo laborum episcopalian·, qui in .ampla dioaeaai ae-ereaeit, dam atadûa litarariis aliquamdiu vacabam scribeu· illqd opuaoulum.

Nffvi sectarii proximi· hisoe diobaa coadunati) erant Modachû, ut belium contra aedeaiam oatho-licam instruerent; qaod, ai gubernia civilia manum praobuarini", aat grave eoae poterit, quia eatbolicMum aat multi infirmi eunt-et imbecillo··et dormiunt muHk

Rogo eminentiam vostram raverrndiaaimam, at ·a. patri mea humillima oboequia exprimera velit, mequo ipsum bcttiguiMK et caritati eonauetae piia-que preeibua commendatum habeat, dum ·. purpuram deosculaas persisto

Eminentia· veatrae reverendiaaimae

addictiaaimu· let obaervantiaaimua servus

t loaephua, episcopos 8. Hippolyti

D. apud 8. Hippolytum d. 96 aeptembria 1871.

(L.8.)

Eminence,

V. E.ome pardonnera de lui écrire sur cette dami-feuille; je ania ea tournée pastorale, et je ne trouva rien da mieux sous la main. C'est que je suis pree«é de communiquer I t. ·, une bonne nouvelle qui na lui. aat peut être paa parvenue encore, celle de lq publication d'une brochure du Primat de Hongrie, noua ce titre: Tradsriasria Bameai *ptoiÿtat* awgsaiari· apud ner te-

Autant l'excellent mgr Simor a fait de peine b nea collègue· de la déptutation, lorsqu'il s eat abatenn d'aaaiater aux adanoee de la Sapience, b l'arrivée de la grande délibération, autant l'acta qu'il vient de pooor les conaole, et consolera v. a, et aartont la St. Père.

Quand eat-ee que mgr. d Oriéaaa imitera mgr Simor, et mémo mgr Marot?

Quant au père Hratry, v. ·. sait probablement déjb qu'il eat venu b BruxeUee pendant la aiège do Paria, ot qu'il m'a demandé l'aatorieatipn da dire la Ste. Me···. /· lui ai répondu, faria ad faciam, qua je lui oflbai· un appartement b l'arohe-véché, quo je lui perewtfre·· da célébrer la ·. me··· dan· me ohapalla pendant wsl éeiérntf, chea moi, «on actq d'adhéùon b la definition,du confia, du Vatican confirmé· pu lo papa: mai· qu'il aa célébrerait aille·» la me··· daaa mon dioebea fsr'aprda aeasr pnNid Jan aata d'adbdasen.

Ja lui ai pria la téta dans mea deux main·, eu lui diaant: il a'aat pu' poaaiblo qua ee coit lb uno téée d'hérétiqee.

Jo n'ai riaa gagné; il a'aft constamment re-tranché dan· an conviction Ce devoir garder *it* rilaner, tout eu me diaant et M m'éerivaat der oh···· qui prouvaient sa, non-adhéaion pure at ·impie.

› Ksakovtay, *it* 8 » - ı *fttUfkt*, vol VII, pag. (M.
• INd. gag. MU.
• IMd. pag. 1198·

plus tard, qu'il allait à eonfeose et communiait, et ja lui ai écrit, avant son départ, que s'il mourrait en eet état, je n'aurais qu'un espoir, c'eut wqu'il n'a pas perdu_^a-Joi, mais la tête*. j't ·

Cela .né Fa pas empêché de'm'écrire di Barja, depuis qu'ri y est rentré, que j avaia été bien sérére pour lui! !! ajoutait ces mots: y

„Je crois tout <š qui ⁄ été défini dans n passée tout ta qui est .défini demi le présent, tout os qui. aere défini dans l'avenir,4».*tout n* un.*| »

Ces derniers mots ont, ches M. dans la cir^ constance présente, un sens particulier qu'il a expliqué d'avance,. do vivp yoix: C'eut qu'il espère une définition future expliquant celle dû 1&juillet 1870. —J · ı · '· · " '; . ı

Ce que è'est que les-maladies d'esprit, et Vattaehemeút. è son. Sens,| d'espère bien que Iq nouvel archevêque* de Parja achèvera, ehas ce pauvre père, l'ouvrage que je.irai pu terminor-à Bruxelles. ▪

Dôllinger ne rest vu ehtouré que de catholiques poür rire, «t il restera bjentôt seul de son église,' catholiqüe en rêve.

L'on s'attend généralement à quelque' grand acte de Pie IX è ijadrosSè de la science* faussée par l'orgueil,,et de «ignorance des hommes d'État sur les rapports de l'infaillibilité doctrinale avec la société politique.

^,es Belges viennent de clôturer la série de leurs pèlerinages de 1871, mais leurs prières n'auront pas de clôture.

Je prie v. e. d'agréer l'hommage de la vénération et du respectueux dévouement de son très humble et très obéissant serviteur.

z t V. A. arch, de Malines.

. Laeken (Malinetf 2 octobre 1871.

Rome 15 octobre 187I. '

Bien c^er Monseigneur,

L'excellent mgr Fessier, secrétaire du concile, m'avait déjà communiqué directement la bonne nouvelle que V. Grandeur s'est empressé de me donner, de la brochure publiée dernièrement par le Primat do Hongrie. J» n'en suis pas moins reconnaissant h *V. Grandeur, qui, en m'apportant au plus tôt cette nouvelle, a eu la délicate pensée de réjouir mon cosur et celui du 8t. Père, au milieu des tribulations de lÉglise.. Cet note de foi de la part de mgr Simor aura, nous l'espérons, un grand retentissement en Hongrie et même en Allemagne et exercera la plus salutaire influence sur bien dea esprits dan» ces contrées.

Je soumis au 8t. Père nonseulémont la lettip de mgr Fessier, mais aussi la lettre de V. Grandeur. En entendant ce que vous me mandes de ce pauvre p. Oratry et votre réflexion sur mgr d'Orléans qui garde encore le silence vis-à-vis des fidèles de son diocèse et de la France, le Saint-Père, levant les yeux an ciel, nous dit qu'il faut insister dans la prière pour obtenir de la bonté divine le changement dea conn et. la lumière tant désirée!

Bientôt if y aura nn consistoire pour la préconisation de plusieurs évêques; entre entres, do mgr Guibert archevêque de Paris.

L" 8t. Père a été particulièrement consolé du sèle que ces bons Belges déploient pour la sainte cause de l'Égliso. Vous pouvss être assuré, Monseigneur, que les Belges tiennent le première piece dans le grand cœur de Pie IX. Aussi leur primat se trouve-t-il être le premier des premiers!

. C'est avec les sentiments les pjua paternels que le Saint-Père envoie, par mon entremise, à votre Graadeur af è tout votre tràupeau, là bépêdietiotr apostolique. ' V 1 î.-

Puissions-nous, par Ai miséricorde divisé, après tant d'orages qui se déchàtnent enoor^, reprendre bientôt ensemble les paisibles travaux de notre gfpnd concile, pour la {gloire de l'église et là paix du ponde.

• Veuilles sgréer, bien «her MÎltaigÂw, la neuveils expression de mes sentiments lés plus slaeèrémeUt dévoués eja N.4S. "

I^eard. Bili6. ,

J8. *GioMÎKiao'a*f.* prisses Lephmnuss. —. In .oohgregutione **generalixdixit non placet, abfuit in' publics sessione Adhaesionem suam praestitit coustitutioni .*Putor* Acisrititi, hay> sanctissimo drhnino scribens:.

Beatissime pater.

Cum.sedi» cut tenuita/em {beam sanctitas vestra promovere dignata est. possessionem· adeptus sirp. tria quarfiprimum efficienda arbitror: sanctitati vestrae gratitudinem meam testificari, benevojentiae et sapientia? suae auxilium adp'recari, et ipsi intimo» meotiqgpene sensu» simpliciter aperire.

Gratitudinis officium facillimum et pergratum, Ht et iustum.- Et tamon, beatissime pater, non is sum qui onus considerando mibi impositum, intime et profunde non commovear. · .

3ed recreat mentem meam et alleviat cogitatio haec, quod, in tanto implendo munese, bestitudinis vestrae praesidium non decrit mihi; quod memor adpreciktionis picae, in rebus praesertim arduis aut magni fomenti, viam qua eam agendi rationem quam teneam mihi demonstrare non dedignabitur lusse enim vestra in omnibus, facere, omnino mihi in proposito eat; quia alte in corde insita Hieronymi sententia: „Qui tecum non colligit, spargit.** lamque ut pignus habére velit sanctitas vestra quod scholae theologicae inauguratio ab eminentissime praedecessore meo decreta, suspensa sit et nsqUe ad templis Incértum. et nonnibi de consensq sanctitatis vestrae praefigendum, dilata.

Hos animi mei sensile erga beatitudinem vestram et sedem apostolicam profiteri, eo gratius habeo quod ex feres in concilio agendi ratione, quidam homines forsan eos in dubium ^evocavere, non intelligentes aut iotelligere nolentes in conciliis patres duplicem, ut ita loquar, personam, gerere, unam indicum, fidelium simplicium alteram. Et si, ut indices secundum conscientiae suae dictamen suffragium dare aut renuere habent, cum decretum aliquod concilii a pontifice^msximo est approbatum, ut fideles illud omnino amplecti et tueri, pro munere suo, tenentur. Haec, beatissime pater, declarabam in consessu habito ab episcopis qui *iittiiHentlum* aibi esse consuerunt Idcirco, ubi audivi constitutionem primam 'de ecclesia a sanctitate vestra aolemniter approbatam et confirmatam fuisse, hanc eum sincera animi demissione suscepi, definitioni busqué in ea contentis pleno mentis et cordis af fectu adhaesi; nuecque adhaesionis meae tebtimonium in manus sanctitatis vestrae deponendum curo: quod ut benigne excipiat, enixe precor.

Bonotitatie vestrae pedibus provolutus benedictionem epostolieem implorat pro se gregeque suo, sanctissime pater

Lugduni dio Ifi angusti 1870.

Bestitudinis vestrae
obedisntissimus, hnmiltimus et devotissimus
servus ac filius
f lacobus, arch; Lugdunensis.

Ego infrascriptus lacobus M. A. Ginoulhlac, .arehiepiscopus Lugdunensis et Viennensis, ^profiteor

pare ae ssmpliciteétoto âMa ot aaiaao Adhaarâch a ômaibus definifionibus.in session· IV ItoMiÎii.Vatioétii editix · . C

Lngduni «lie 18 àngésti 1970.

t Iseobn^ arch. Lugdund^sis.

J·. *Ma» Hale aep. ThnawMia.* In congregatione genqrali dixit m* *pifIfat,* sbfuit in publica -eestionf. Cohftitutionl autem adhaesionem suam praestitit in,synodo national! ab epiacopis Hiberniae, habita an. 1875. Praeterea littoral dedit eminenrfssitno card. Simeons ·. c. de Prppagapda fide praa-/fecto, Haee spriben·

Kminetrfissnne ao reverendissime domine.

Àb instanti quo decreta-aua dogmatica definivit an promulgavit Concilium oecumenicumi Vaticanum, Vatst -qua® -eminent decret· de primatu Romani pontificis, eiusque vi ac ratione, pes non de itr·-, formabili gc infallibili magisterio eiuadeiu. Romani ponbfieis in decernendis iis quae de rebus fidei ac B <morum a Çbristi fidelibus crddenfia vel reprobanda «■tUfct, omni» accepi ac credidi fitisW quadam demis·•ioue, ut' par erat, ep modo ac forma qua credidi et accepi cat tero» fidei morumque articulo· in alii· contnlii» oecumenici» a prim»ru»qu· ad novissimum, rei a summis etiam jpothtficibu» ecclesiam catholicam docentibus, traditos atque definito·.

Simili· formae declarationi traditae in sypodo nostra national· anno 1875 apud 'collegium Maynooth habitae, snlemniter adhaesi atque subscripsi, in qua dicitur:

„Cum vero Romani pontificie infallibilita·, quae a conjéilio iam memorato definita est, ab ecclesiae hostibus et quibusdam praetentis cstholicjs impugnetur. muneris nostri esse existimamus, praeclarum hoc successorum Petri privilegium fidelibus Commendare, ut una nobiscum in verbis concilii profiteantur: Romanum pontificem pum ex cathedra C loquitur, id eet, cum omnium Christianorum pastoris et doctoris munere fungen» pro suprema sua apostolica auctoritate doctrinam de fide vel moribus ab universa ecclesia tenendam definit, per assisteqtiam divinam, ipsi, in beato Petro promissam, ea infal libilitate pollere, qua divinus Redemptor eqclesiam suam in definienda doctrina de fide vel moribus instructam esse voluit; ideoque eiusdem Romani pontificis definitiones ex sese, non autem ex consensu ecclesiae irreformabiles esse.“

Datum apud Tuam die 28 martii an. 1880.

f loannes archiepiscopus Tuamensis.

20% THocAs *aep. Babgloaetuie nt. lai.* — Abfuit in général· congregatione die 13 iulii, nec non in pubblica sessione diei 18 eiusdem mensis. Constitutioni tamen adhaesit, haec aeribens eminentissime card. loanni Simeoni s. c. de Propaganda fide praefecto.

Constantinople le 97 janvier 1880.

Éminence

Je viens de recevoir par le canal de mgr Testa la lettre que vous m'aves fait l'honneur de m'écrire le 15 janvier courant, et déjp laquelle vous me dites que mon adhésion et soumission eux décisions du concile oecuménique du Vatican ne s'est point trouvée parmi celles des évéquee qui l'ont donnée. Cependant je puis assurer votre éminence que je l'ai remise moi-même en personne A votre prédécesseur son éminence le défunt cardinal Barnabê. Mais puisque elle s'est égarée, je la renouvelle pleinement ici et de tout mon cosur.

Je dois quitter Constantinople demain, ou au plus tard, dans les premiers jour» de février prochain pour retourner b Marseille, et probablement si ma^santé et mes 80 ans me le permettront, j'ai l'intention d aller A Rome dans le courant de eette aaàéa pour "ravoir la bénédiction d« notre tafat pire lai pape Léon XIII glorieusamaat régnant, at sur oa-ja la pris de recevoir avec bonté l autruM de m» soamistien la pina parfaite aux décision» du eonmle oecuménique itu 'Vatican et de la sainte Église romaine.

Je suis avecle.plu» profond respect
de votre Éminence

la plu humble et lal plut soumise brebis
~du troupeau'fie notre Seigneur Jésus-Christ

f Laurent, arche». de Babplnâe.

fl. *Atea aep. Berytenoil rit. otaroa.* — Abfuit in congregatione generali dial 13 iulii ; publicae vero •epaioni interfuit et constitutioni pleêet suum dedit.

· fî. Archiepiscopus Rhedonensis ob infirmam valetudinem abfuit tum · congregatione generali tum a sessione publica: constitutioni tamen ante tempus suffragatus erat, datis ad summtfm pontificem litteris, quibu· a concilio anbens se dolere notat,'quod^ddetrinam *de infallibilitye cutn tyatri-,-bus proclamare neqirest boc pqcU

, Beatissime pater

Cum propter infirmitatem valetudinis meae dulcissima cordi episcopi catholici consolatione privatus sim, nempe *proelammdi* cum *fratribeu* msis Mprsmam *iafaUMlitaiie praerogativam a D. η. I. C. coeoeeeam b. Petro et eucceeeoribue eiue Romdhie* pisnti/ictfius, scefsstam *tmioerealem ett eathedra dabeatibeu:* liceat saltem mihi per scriptum, ai fas est. indicium meum *placet* iudicio venerafijlium patrum consociare, et a sanctitate vestra «uppliciter^x-v postulare. u< *praeeeae^ deelaratio eo^eetionir'iaeae* in istam b. Petri et successorum inerrantiatn ia *faetie eaeri* Mdtmswtei eoneiln *Vatican* per specialem indulgentiam, vestram coastgwoH et serrari possit, tomi im tsstintomMm atttleaticHm *fidei mea» et traditione' eccletiae metrop. Rbedoeeneie,* cuius pastor et testis miseratione divina et ·. sedis apost. gratia sum constitbtus

Rhedonis, die 26 iunii 1870.

j*. Godofridua archiepiscopus Rhed

,Aι *IX reeponnua.*

Pius PP. IX.

Venerabilia frater, aalutain et apoatolicam benedictionem. Etsi dircedi-ns a nobia. venerabilia (frater, apertissime prodideris devotionem tuam huic sanctae sedi, et quid sentires de praerdgativjs ei divinitus inipertitia. ac de necessitate luculentioris earum declarationis a nuperis'diseeptationibus invecta, gaudemus tamen, te sententiam eamdem committere quoque voluisse scripto, quod inter concilii acta servari cupis; non solum quia perspicuam D in eo splendidamque confirmationem habemus fidei tuae constantisque studii in nos et observantiae, sed etiam, quia venerabile» fratres tui, qui tecum •entiunt, laetari poterunt te minime sejunctum ease spiritu ab ipsis, licet corpore abesae eogaris. Caeterum nos si optata tua societate invaletudinis causa privamur, non minus certe te praesentem habemus ; ao fore confidimus, ut natalis série beneficio confirmatus rursum utiliter ecclesiae rebus sedulam operam tuam impendere fossis, fictorem itaque restitutionem virium, et auxilia omnia eae leatia tibi ominamur, dum divini favoris auspicem praecipuaeque nostrae benevolentiae pignus «postolicam benedictionem tibi totiquo dioecesi tuae peramanter impertimus.

Datum Romae apud 8. Petrum, dic^ll iulii anno 1870

Pontificatus nostri anno vicesimoquiAto.

Pius PP IX.

I 23. XaühÿMwi osp/iem Ameasmu rit. tsrwsen. — *A.* pof asm a publica eeoulono seee abstinuit
Abfuit i ganprali congregatione; interfuit publicae sessioni . dixit placet. , >< I
8 nnbri aapv jSp*esi«u*\-In congregationq gene suffragium suum emisit per pincoi tsarta «nodum. In phblica sessione ploeri snhm dedit *aap. OrtgottefdUttnit».*— In congregatione die ISf iulii -constitutioni suffragatas eet per *placet* iuxta modum. In publica cessione dixit placat; ."

86. *Ktariek* aep. S. imdoeM.— In generali cop-. ' gregalione dixit «son ptdost; abfuit in sMaidne I publica. Adhaesionem tamen suam praestitit, haec I seribibs die 13 ianuarfl*1871 emtnentisaimo; card. Alexandro Barnabh a. e. de Propagande fide jtj-aefecto {

.Domum redux subfinîm anni elapsi in oonrbntu publico indicavi me adhaerere iis, quae in · IV sessione concilii Vaticani lata sunt.**

Praeterea die 18 martii eiusdem anni eminen. tissimo .card. Philippo -de Angelis primo praecidi oecuraenici 'concilii Vaticani ita scribebat:

' S.V.udovioi 28 martii 1871.

Etninentioaipfk praesul.

Hodie mihi traditae aunt litterae eminentiae vestrae. pie 16 oetobria anni elapai datae, quibat me hortaris ut concionem a me editam* palam reprobem, oeflumenici concilii Vaticani dbcretis explicite adhaerendo. Iam' ante dflos menaee eminentisaimum d. cardinalem praefectum a. congrega, tionia de Propaganda fide per litteras certiorem feci, me, statim ac domum rediissem, nempe die 9 ianuarii, in publico conventu declarasse, me acceptare, decreta in quarta seasione concilii Vaticani lata, ad idque adigi auctoritate eccleeiae .catholicae, quae illud officii mihi imponere videbatur. Bum c eminentiae vestrae

fatquluo in Domino humillimus
Petrus Ricardus Kenrick
archiep. 8. Ludovici.

87. *Hurmiu Ed.* nep. *Straecttiit rit.* oret. — In ' congregatione generali dixit um placet, in publica sessione abfuit. Adhaesionem suam constitutioni praestitit, haec scribens eminentissime card. Ale' xandro Barnabb s. c. de Propaganda fide praefecte.

Eminensa reverendissima'

leri aera ho ricevuto il venerato fogl>o dei 6 corrente: e come aveva dichiarato a voce al-Γ eminensa vostra ı reverendissima, dichiaro anebe in scritto colla presente, da vero figlio della a. Romana chiens. Ja mia adesione e sommessione interna ed eaterna alia costitusione dommatica sancita nella IV sessione dei sacro concilio Vaticano, tenuta li 18 dei cessato meae di Luglio; nonchh a tutte le procedenti definisioni e canoni promulgati nel medeaimo concilio ecumenico. E disposto sempre agli ordini dei s', padre, mi rassegno

di vostra eminensa reverendissima
Venezia 11 agoeto 1870.

umilfto e divotfho servo
t Hurmui kreiveoeovo di Siraoe.

28. ffsKMmsH asp. *Ncapoltet rit. grace.* — I» generali congregatione diei 13 iulii suffragium suum <|pdit per verbum *plant.* In publica sessione abfuit valetudinis causa.

29. *Fùrttcnberg* aep. Otomucmasa. — In congregatione generali diei 13 iulii suffragium suum dedit

› Kat opuscula· cui titdlu : Csacio Atri -RiesrA Ksnriel ordUepMcom S. tsijgeW» ◄ *Croatia VtEcaaa* tatmds 8 «· Uhia. Neapolityfis fratrem da Aagelia. Ci t. LII, ocL <60-01.

Adhaesionem tamen suum .Oonstitutioai' praestitit publieqado -in sua dioecesi coficilii Vatitmni doa-qti;utiones *Dti Filùtt* et hkeo ecri-bene per tuum, vicarium toMmqne archiepiscQpal^ conaietorium Olomueeneo? r- ›

' ^Universo venerabili clero archidiooceaeoa OlotnuOeosis saluthm in Domino sempiternam. '

' „8iquidesà tristissimae tbmpornm novissimorum circumstantiae'minime locum concedunt rationabili exspectarent,. foro, ut m. concilium oeeumenionm Vaticanum iam instantibus proximis temporibus continuetur et ad'finem perducatur, ita ut. eo fori maliter absoluto, totius concilii aota iq aiogulis dioecesibus promulgari atque publicari poadint, nihilominus ~~tamen summum pon~~dus ~~atque momentum~~ · constitutionum dogmaticarum in hae sacrosancta' synodo oecumenica iam editarum exigit, ut illarum B aaltqm publicatio populo fideli salubriter informando absque dilatione persolvatur,- eapropter mandante i^verendiaaima sua archiépiscopal)'celsitudine in infrapositis constitutiones dogmaticas,^ditaa in sessione tertia et quarta as. oecumenici concilii Vaticani (vi quarum praeter alia i^fallibilitas Romani pontificis, in rebus fidei et morum ex cathedra loquentia, dogmatice definitur) per totum suum tenorem omnibus ac singulis huius archidiocceeeoa Olomucensis sacerdotibus communicantes, easdem pro hac archidioeceai apeoialiter publicamus atque publicatas declaramus.

„De caetero Deo omnipotenti, qui tuam ecclesiam ^>er Spiritum sanctum regere nod deainit, enixas pro qmnibus eccleeiaefoliatis gratiia atque in specie pro huiuamodi salutaribus institutionibus atque informationibus gratias referentes, observamus, omnea fideles catholicos sub gravissimo haereaeos reatu, subque^censuria talem reatum in {oro ecclesiae externo iure subsequentibua in utroque foro (et poli et fori) obligari ad sic credendum atque fideliter tenendum, omneeque. qui in ecoleaia catholica docendi muneri auctoritate legitima applicati aunt, etiam ad aio docendum atque tradendum.

„Qnare omnibus in docendi munere ecclesiastico eonatitutia in virtute a. obedientiae canonicae praeeipimua atque iubemus, ut eadem decreta, in quantum concernunt doctrinam fidei et morum, attente legant atque revolvant. in docendo aemper prae oculis habeant, iisdem mentibus fidelium sibi commissorum. data qualibet occasione, indelibiliter imprimendis satagant atque nunquam aliquid hisce decretis contrarium sire minus consentaneum docere praesumant; sacerdotibus rero, in rinea Domini laborantibus ut, quamprimum poterint, populum fidelem suae curae commissum, circa horum decretorum tenorem e a. suggestu informare, simulque haec decreta lucide explicare, obvias exceptiones et obiectiones refutare atque ad fidele obsequium auditorum mentes disponere, divina opitulante gratia, non omittant.**

(In ^uem finem praeter divini luminis fervidam invocationem, eisdem infraposita opera ruminanda commendamus:

1. Die Unfehlbarkeit dea Pabates von Pat, Weninger 8. *3.* Einaiedeln, Qebrtde^ Benzinger.
3. Das neuerklirte Dogma von der Unfehlbarkeit deo Pabateo von Dr. Frans Egger, Brixen, in Wegerisoher Buchhandlfing.
3. Rudia, Petra Romana odor die Unfehlbarkeit dee Pnbstee seitgemfiaa belouchtot, Regensburg, Mans.
4. Die Jnfallibilitlt dee Oberhauptea der Kirchs vou Dr. Stdekl, Mfloater, Russel.
6. Dochamps, Dio Uufehlbarkeit doe Pabstes, Maine, Kirchheim.

β. Moessylpost ev. Otee ad Frqat. ^ealoja, Coop. ». Drevifhoatieieh.)

' *Me refemoteer* Mee mmMMMm Dai Filiu *ei* Pastor aeternus; 4M prodeytiMr·'

Qnalia auprapoaita phbliqatie. Romas urbi at orbi faeta, quamvis iam par ae obliget quemlibet catholicorum, qui ad eiusdem notitiam pervenerit; tamen, ut omnes buius arehidioeoeeeos fldelee ad ipaiaa notitiae/perveniant, tpecialia haec publicatio pro tota 'archidioaoeai Olomusensi ordinata tbit mandante, ut. sqpra, ana reverendisujma arehiepieoopdli Celsitudine, in aeaaione eonaiatoriali dia 9S ianuarii an. 1871 celebrate.

* Arthur L. B, de KSnigabnun,

A. M. E. praelatus acholaatictu, vicarius offldtalia.

Franciacua Heidenreich,

assessor et oanoellariaa director.

50. -Tiaooni *oaf. Eieibetnu.* — In generali congregatione dixit *placet* tacte madam. Publicae seaaione non interfuit, eo quod ob acerbum dolorem ex morte carissimi aui familiaria conceptum aegrotabat, ut in literis ad concilii aubaecretarium datis eadem die 18 iulii^exposuit, quibus aimul sees perpetuo in eadem fide, ape et chariiate cum Romano pontifice velle eaae coniunotum diserte declarabat.

51. *Erriagtan aep. IrapeetMliaue.,*— In congregatione diei 13 iulii constitutionem Foster cetormw impugnavit per verbum non *placet.* Adhaesionem tamen suam praedictae conatitutioni praeatitit, haec scribens eminentiaaimo card. Alexandro Barnabb a. c. de Propaganda fide praefecto:

Eminentissime ao reverendissime domine.

Modo ad me pervenerunt per manna illustriuimi ac reverendissimi d. epiaeopi Cliftooiensis literae ab eminefitia tun reverendiaaime datae die S3 menaia martii proxime elapai.

-Gratiae aane aummaa eminentiae tuae reverendissimae reddere me monent iatae literae; primo quidem quia exhibent oonatantem eminentiae tuae reverendiaaimae benevolentiam, et nunquam deficientem curam de iia quae meum commodum respiciunt, non obstante tot, tantorumque negotiorum pondere eminentiae tuae reverendiaaimae incumbente: deinde, quia teatantur eminentiam tuam reverendiaaimam non dubitare de fidei meae integritate, el hoo vere maioris eat momenti hia temporibus, cum nonnulli autumaro videantur quod aententia ab aliquo data in concilio Vaticano contraria definitioni faciendae rationem auffioientem auppeditet dubitandi utrum talis sententiae fantor accepturus' esset, vel non, definitionem iam latam.

Plurimi ex epiaeopia qui concjlio interfuerant, aive cum maiore aive cum minore parte de definitione faciende cenaeerint, .decreta concilii in dioecesibus propriis exponentes* suam etiam fidem de facto professi eunt. Nonnulli, ut fama fert, et literae eminentiae tuae reverendiaaimae innuere videntur, adhaesionem eisdem decretis, more insolito, per literae exhibuere. Ego quidem utpote vitam agens privatam, adeoque nullam habens occasionem decreta publice exponendi, domi expectabam donec iterum convocato concilio et ad finem perducto, omnes episcopi ad oubacribenda decreta vocarentur, aut alio quocumque modo, qui ipsi magis opportunus videretur, fidei professionem summus pontifex secundum suum beneplacitum exigeret.

Interim dum adhaesionum, ita dictarum, notitia aiT me perveniret, perveniebat simul et notitia interpretationis non infrequentes huic modo minus usitato fidem profitendi annexae ab iis qui actum ipsum adhaesionem exhibentium laudantes referebant. Haec autem interpretatio literae adhaesionis ab iis datas, qui definitioni faciendae adversati fuearant; habet, prA domtmoMa retractetioeis factae, sathfastienis oblatae etc. etc. ot laudabilM praedicat anotorhm animi fortitudinem, qui errorem agno^noere ot emendaro noa erubuerint; quasi, nimirum. definitioni iam latae obstitissent, vel quaestio liberae diseusfioai ia ooaeilio, et patrum iuffragiis non faioJwt proposita. Huius interpretationis hypothesi aoa agpentiens, nihil a mo. proprio motu, admittendum osso putabam quod ipsi interpretationi quacumque ratione obnoxium esae poeoet.

Hiqbx «oavoaieatiua each indicavi a primo preposito ngn diseedoro expoctaadi scilicet doeoc more solito, vel alio, -praecipiente summo' pontifice, adhaesio decretis in concilio Vaticano exhibenda ait.

Noe timeo ne existimatio fidei meae. quSm profitentur litdrne eminentias tuae revetepdisaimae. detrimentum patiatur ex hoo consilia! capiendo; quippe qui primam officii mei partem, hac ia re, B iam impleverim, sententiam in concilio quam potui meliorem do decretis condendis ferendo, nec ullam dederim oausam curdubitetur ae secundam quoquo partem, cum occasio postulaverit, similiter exécuteras sim professionem fidei in décrets leta praestando.

Inierim gratum animae meae sensum erga eminentiam tuam reverendissimam ex corde. renovans, ot sacram purpuram osculans me subscribo

eminentiae tuae reverendiaaimae

servus obeequentiaaimua

Dotum apud Prior Park, 11 aprtllia 1879.

Georgius Errington

arohiepiacopua Trapesuntin.

12. *Seherr aep. Menaceeuie.* — In congregatione generali'dixit mm *placet;* in-publica aeaaione abfuit. Constitutioni tamen *Ptutor aetenuu,* adhaesionem suam pluries praeatitit: 1* subscribendo C paatoralibua literia editia a, Germaniae episcopio Fuldae coadunatio, circa obedieutiam ab omnibua praestandam concilii Valieani decretis, quae habentur supra, coi. 915-90.

9* Praetere/ die 96 decembris 1870 fuaiori epistola pastorali decretum oecumenioi concilii Vaticani de primatu et infallibili magisterio Romani pontificis illustravit, et contra obiectionee vindicavit b

3* Die 9fi Septembria 1871 ministro cultus rescribens. argumenta eiusdem ministri pro defensione regiminis Bavarici in obieeto decreti conciliaris super infallibili magisterio Romani pontificia adducta refutat*.

4* In causa Ddllingeriana binas pastorales litorea dedit anno 1871, quarum prima plura adnotat de quadam Dôllingeri declaratione circa concilium Vaticanum die 99 martii edita, cuius praecipuis D erroribus refutatis, fideles ad strenuam in fide constantiam exhortatur, eosque pro eiusdem aeterna salute preces ad Deum fundere iubet. In secunda vero, occasione alterius declarationis die 19 aprilis editae, praecipuis erroribus noctis repulsisque, in eo potissimum immoratur ut ostendat catholici munia boni civis officiis nullo pneto adversari*.

M. *Baetenti aep. Tgreetaie et SUanietuie rit.* merest. — In congregatione generali constitutioni suffragatus est *pee placet iuxta etodwp;* in publica sessione abfuit. Constitutioni tamen *Poetar aeter-*

1 Cf. BoakorSay, *Beta. poatifea,* loss.VII, pag. 744.

* Boekovtay. *Baapentifen,* tomVIII. pag. xex

▪ etiaMsas aas *Maria* f.aaiS, das *Uwaaaiecke Canal,* te. XI. Traiter* IS71, can patina prMelariasiaaa· epilogue cal titalas: 'd.JtaeaMciv das Onbaonais* das *BrebteUetnae MOadtaa* Msd *rrrietae, tetrefeni* das *tMgatneme* VafcamadW *CvaaL* 187), Baguastent, Naw York A. liariaaati, Vetlag von Fr. Pastes, Typegrapk daa beiL apoat. Httelsa. In 0·. 1 t, Mt p.

■m adhaesit, haeo agitms emlnsutiasime card. Alexandro Baruabé a. e. de Propaganda fide praafoetO:

Euuaeatieeimo priaeipe.

Ebbi l'eaero di rieevero ai M di febbruie a. a. lavouera letton dot > gn. del aodeaine aaaa, aeUa qealo mi fa eaMapovelo. obe preseo eba tutti qaei vaaeevi, i qaali aea intarvouMn alla aaaii«aa IV. dal eeaeilio eeusMpioo Vatiaaao abbiaao Miadi saroessirameete parteespato alla aaatlfà di isestro Mgnore la lore piena sottomitaione a quanta venae soleoaeaseate definite, q promulgato ia quelle éoagieatura. a nolle quale ml invita a fare lo eteoeo.

Questa bella novella mi ba eagionato uno ami* aerato gaedio, a pareil» la ringrsxio, eminentiasimo, d'ooaa.iofiaitamonta, a dice io brave. lo non sono state mai contrario aile vérité definite nolle secmoni dei nostro saerosanto concilio Vaticano speetalmenta aslla IV, perehh come potero ester opatrario montre ii nostro siuodo Libaneoe contione quasi lutte le prelodate veriti? Part. 1, cap. I, η. X, ot passim: o prova cib, che non ho neritto, perorato, protestato contre; ero si inopportunista artese le circootanoe, ma tooto ehe sono state definite quelle vcrith della IV seosione dell'eoumenico eonr. Vaticano, mi sono cambiato in opportunists, e le ho eredute fermamente corne dogmi di fede mm pages sol meatoñ, e/pero ererderle tali durante la vita, e fiao alla morte per la gratta di Dio e fare ai mioi credorle cost.

Deoidereroi, eminentissime, eaaere stato dimandato del mio non iotérveai^iento nella IV sessione quando era ia Roma per dire il perché.

I'miliate. la prego, quests mis riaposts éi piedi di sua tantité per renderlo conaapevole dpi miei poatimenti religiosi verso la aua sacra persona, e verso la >. sede apostolica. e permettami venir con alts stima a dichiararmi

' Beteddia 1 manto 1871. m

Di r e.

Devotissimo olHjgatissimo serviture

P. Boston» areiv. di Tiro e Sidone.

, >4. Dentiet» «ep. Beesisrgnwis. — In generali congregatione dixit sion placet; abfuit a publica sessione Tame· adhaesionem suam decretis concilii Vaticani ostendit, 1* ea scribens eum aliis Germaniae episcopis clero et populo suae dioeceaio quae supra, eoi. 9lb sq. ^exhibentor.

. 3* Habitis Darmstadii die 4 et g Octobria 1871 protestantium comitiis, in quityus plura enunciate Alerent dogmati infallibilitatis pontificiae adversantia, archiepiscopus Bnmbergensia die 3& eiusdem mensis declarationem atque protestationem edidit, qua reprobat et damnat has enunciationea, et infallibilitatem pontificiam minimo adversari reipublicde iuribus late ostendit*.

Ad rem faciunt binae summi pontificis litterae quae sequuntur.

Λ.

Venerabili fratri Miohaeli archiepisoopo Bambergensi (Bamborgam)

Pius papa IX.

Ven. fr. etc. Quod ab omnibus singularum ecclesiarum pastoribus fieri cuperemus, nempe ut catholica, doctrina a s. oecumeniea Vaticana synodo definita de ecclesia Christi fidelibus universis explicaretur et credenda proponentur; id te ven. fr. perficefe voluisse nuper innotuit. Verum probare plane non possumus, ut quod proprio ecclesiae iure facere debuisses, id arbitrio subteeeris laicae potestatis. Neque' enim saeculi principibus, bene vero apoMeHoM^augmia oflMe aaeeeeeeeiblns revelatae deotrieao dapeeita· waaMt Chrietua; bisque tautus dixit «qui vos audit me audit, qui m opérait me opérait*. Moqao ex placite laioae peteotatie, oed ea etiaao invita, ovaageliam uaeactaverut, ae* aiaeiam propagarent, disciplinam stataeraat lidem apeeteii; quia immo asm priacipas oyaagogne siloa dam ipeis aaai fnioàadt iadieero, Petrea et loannas ovnngeliea soi libertate, reopoaderut: *8i Mon* ggf M MMpKtW X)Vfc *999 p9Ü99 tWÎF·* fM·* ΙλκΜΙρ tudinets. Nonnisi igitar nacra fide,' plaaeqao per tarbata divine ecclеqiae oonstitutione nateraque regiminis fieri potent, ut alla in ,eam oaeeuli domiaetur potentat, aat eius doctrinam moderetur tel impediat quominuo logea ad sacrum ministerium. divinum cultum et opirituale fidelium commodum spectantes ferat ac promulget. Non ignorat profecto, ven. fr., inauditum prorsus in ecclesia fuisse usque ad decimans seculum XIV istud commentum regii placiti, ac pluries deinde a decessoribus nostris fuisse damnatum, ac novissime a nobis ipsis in eneycliciq litteris, qnaa die octava decembria anni 1884 dedimus ad omnes patriarchas, arohiepisoopos. episcopos, quarum initium est (btonle cure. Vides ergo, ren. fr., quam grave vulnus sacris ecclesiae inribus inflixeris, dum laicae potestati subiiciendam censoisti dogmaticam constitutionem in oecumenico concilio tam solemniter editam et promulgatam. Quod si praeterea rei exitum consideres, facile animadvertes te sic et fovisse abusum toties ab apostolica sede reprobatum et teipaum novis implicuisse nexibus novaque comparasse obstacuM,muneris tui functioni; immo et graviores, creasse difficultates venerabilibus fratribus tuis qui in conditione non minus salebrosa versantur. . Quamobrom cum in non levem incideris errorem, curandum omnino tibi est, ut pro viribus vim eius externare, et perniciosos eius effectus praevertere posse arbitramur, si consilium hac de re ineas cum venerabilibu* fratribus tuis ut communi nisu officii partes valeas explere. Nos interim tibi opportunas vires copiosamque gratiam ad necessarium hoc opus perficiendum caelitus adprecamur; divinique favoris auspicem et praecipuae nostrae benev '"'-eliso pignus, tibi ven. fr. universaeque\ dioecesi tuae benedictionem apostolicam peranfanter impertimus.

Datum Romae apud 8. Petrum 8 maii 1871.

Pont, nostri anno vigesimo quinto

Pius papa IX.

4.

Venerabili fratri archiepiscopo Bambergensi (Bambergam)

Pius Papa IX.

Ven. fr. etc. Acceptissima nobis advenit, ven. fr., epistola tua diei 94 maii praeteriti; et qui gravissime contristamur ab ecclesiae vexationibus et ab eorum nequitia, qui superseminatis ubique sisaniis. agri Domini frumentum opprimere nituntnr. non mediocre solatium hausimus a libertate illa et firinitate episcopo plane digna, qua te, laica licet obsistente potestate, muneris tui partes explevisse nunciabae. Quod saas eum tum incendies accidit, utpete sponte a te factam, et antequam litterae nostrae id exposcentes ad te pqrvenirent. Ultroneum enim hoc et perspicuum obsequii tui teotimonium erga nostram et oecumenici Vaticani concilii afictoritatem, aimnlqne stadii confirmandae tuendaeque catholicae unitatis adversus subdolas nofariasque machinationes, quibus impetitur, aienti rbrsum religiosissimos illos sonsus referebat,' quos tu cum venerabilibus fratribus tuis Eystadii ooagregatis egregiis eommiseras litteris; sio nova nos

• BsskevSay, Bees.pendar, tesx VH. peg. MI ssqq.

recreavit upMtt devotioni* «t aaraito, quibam. haie Petri cathedra* ebatriagsria. Cariera-, vm* rabitis frater, iMuriim ilia· MO*rd*tii *t teparii, qaam ta eedale rarraadam eeee fsveadaasqa· arbitraria, neas* re et verbis eomm«ad*vit iatpeaeiM eeoieeia et tota apeetaMea cede; qua* noraat apprise utrumqa* siaml ex divini auctori* mri plaeito ad veram haiaaaae eoeietatfo feKrntatoa* eoaapirar* debere. Qaoeirea ravit reaper Motato ab iia atttogradia qaae eaten epeetaat lamam poteetatem; eoastanterqne aaribae toculeavit obaeqaiam popalto ipei debitan .atosqae legiba* et mandata qaae a divini* seclestosticisqn* praecepti* noa diaeeatiaht Veram, venerabili* frater, non satis aaimadvartisae videri*, laadabile iitnd concordiae ctadiam oo profareadam non esse, nt inspirituslibu* laic* potatas plane subdita censeri non debeat ecctaiasticae potatati, eui *oli sublimis iste rerum ordo commissu* fuit In animaram ^alutem; nec propterea concedendum illi M«e, ut seae iqmisoeat rebus fidem, mores, saeramque disciplinam spectantibus, ut a fine ei propositum prorsus alienis. Id enim si fiat, eollisio pro concordia exorietur; et laica potestaq indolem finesque praetergressa suos e* facile ageret exercitio ecclesiasticae auctoritati* ob*t*cul·, in quae tuam erga ipsam comitatem incidi*·· competisti; ae paulatim eo deveniet ut sacrarum omnium rerum exterius moderamen ad suum velit fingere lubitum. At cum expedientia optima sit vitae magistra, non immerito confidimus, ven. fr., te propriis edoctum et illustratum eventibus firmiore supergressu calcaturam esse in posterum regiam illam evangelicae libertati* viam quam ereoto animo iam iniisti; concorditerque cum ven. fr. tui* adiaberaturum asserendae constanter ac propugnandae oausae iuribusque religionis, ecclesiae, et huius sanctae sedi* adversu* eorum osores. Copiosam ad hoc tibi gratiam adprecamur a Dqp uberemque caelestium munerum quae te ditent, laboresque tuos faecundent, suspieem esse cupimus apostolioam benedictionem, quam sincerae grafulationis nostrae etc. impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum 19 iuoii 1871 pontif. nostri anno vigesimo quinto.

Pius pap* IX.

35. *Bartatar arp. Sertetuit fit. ehalck* — In generali congregatione die 13 iulii dixit non *piant;* publicae vero sessioni non interfuit. Attamen adhaesionem suam sanctissimo domino praMtitit haec scribens:

Santissimo padre.

Disponendomi · partire per 1* mia diocesi di Serad in Curdistana, sia per l* distans* di malsicura e diaastrosiasimo viaggio7sia per l* eagione-vole salute della gib inoltrata mia età non mi posso promettere di ritornare alia continuatione dei conc. Vatio. (*'intende eooettuato il caso di ubbidiensa agli ordini di v. e)

Per il che snpplieo nmilissimamente v. beatitudine a degnarsi esentarmi dall' obbligo dei eonc. eoum., ed acoordarmi egualment* Γ indulgenaa plenaria non solo in punto di morte, ma in p*rpetno per la mia quotidiana messv Bella supposition* poi, obe fossi impedito a dirla, anche per ogai giorno che recito cinque Pator o cinque Av* · cinque Gloria per I* cinque Piaghe del Salvatore; o iaveoe la litania della Madonna in sao onore. Rifletteudo posci* allé tmaresa* dell' animo di v. santiti afflittiseimo per la inginsta e sagrilega invasione del patrimonio di o. Pietro, conculcati venendo li più sacrosanti diritti della a rede, e per l'interrnsione del e. eoum. cone. Vaticano; da parte mia p* qnai aho peoM fbra ia saBtove dd auo patorno esor*, «aUa present* intonde rianovara, e rieenfsrasar* tutti i peeoedeuti misi ginramsnti di fade, di ohhsdirass, a di perpetua ooggetion· a v. beatitadine ab* state vara visuri* di Otiato s. 8. ia torre; * eeme V aveva ia manto, ced aneor* di boeea adartos* ainearaaaanto a qaaato-fit dsdaito a conformât· la tutto la qaattes osmissi dai asodssimo Marssaato ooaa, Vaticano; s -**n sastacberb moreè la divina graaia erodnre. tonore a predicate quanto vi fu dafiaito da credant di fads divina oattolioa par tatta la ebiasa eettolica Ronmna; spero poi ndla graaia dei Balvhtore, ebe avrà la misericordia di farmi vivere -- morire ia questa modeaima saeta fede, e ptfil salvo e felice mi terrd, M avril Γ onore e la graaia di esserne la vittinaa. Aggradisca, sentissimo p*4<*, questo verace e perpetuo omagio delle mia anima, e benedic* di sua apoatolica benedia^pe me a tutti i miei dioces*ni. • tutta la mia nasione caldaiea.

Rom* li 90 settembre 1870.

Umilmo figlio e servo

- f Mic. Pietro Bartatar arciv. di 8eerd.

Sfi. CormoUy orp. Holi/ansnsM. — Dixit x< *n plactt* in congregatione generali; abfuit a publica seaaione. Constitutioni tamen adhaesit haec scribens eminentissime card. Alexandro Barnabb s. c. de Propag. fide praefecto:

Eminentissime princeps.

Quam laetanter liters* eminentiae tuae datas Romae die 9 novembris huius anni 1870 accepi ac hiooine inclusam invenies quaesitam declarationem in qua omne quod in me est circa fidem divinam sanctissimo patrL paucis verbis exponitur. Si concilio Vaticano non adfuissem, nec dubium quidem de infaUibiiitate personali summi pontificis menti unquam occurreret nec verbum in contrarium a labiis meis prosiliret (ut mihi videtur) in aeternum. De opportunitate eam-.definiendi snb datis cireumstantiis forsan non satis in luce foret, sed oertiMime quoad doctrinam nil pro me unquam esset aut innovandum aut quoque modo mutandum. Sic enim per totam vitam meam credidi, palamque edocui ut iam clare professus snm ex ambone in ipsa synodo Vaticana.

fecunda Dominica post reditum in patriam sermonem de dogmate infallibilitatis personali* summi pontificis habui in tribus ecclesiis Halifsxise ae coram frequentissime populo protMtantico pariter ac catholico, ac post publicam praedicationem in hisce regionibus per anno* pene triginta mihi indignissimo summe faustum fait nec iota unum retractandam habuisse. Si aliter fuisset, Dei opitulaute grati* me humiliassem utique ao sine unius momenti mora. Modo eminentiam tuam enixe rogare audeo ut quamprimum sanctissimum patrem in hoc diro tempore suae tribulationis certiorem de hac fide mea redder* digneris.

Interea ad sacram tuam purpuram osculandam inclinatu* precor Deum opt. max. ut eminentiam tuam diu sospitom servet.

Datum Halifaxiae n. a di* 16 decembris a. D. 1870.

Eminentiae tuae

Humillimus ac devotissime* servus

t Fr.jjThomasS L. Connolly

archiepisoopus Halifaxienri*.

Eadem die base scribebat sanctissimo domino Pio pp. IX:

Beatissime pater.

Humillimus ac amantfasimus filius ac famulus tuus frater Thomas L. Connolly Dei et apostolic*e

M*ιιιιιώ..

•edi· gratia arehiapiaeopua KaltfhiiaBri* ad podM* aaactitatia iwtrw provolutae ri m virtute karat proMoatium renovat deelaratioBra iam factam •miaeatiaaimo ae revawaiiarim* domina cardinali arehiopiaoopo DubUaoMi, aailieet aa interne aa 'externa tinoara tarda adhaere» aoaatitetioal dagma tieae de fida aatheliaa editae ia aoarieoe tarda ta. ooaeilii Veticaai ao omaibua ao atagaüe iaeartia in quataor eapitibua «Iβφ* conetitatioad··. Hae frai* primo momaato quo certior faetiu fait ia urbe Loadiao die 7 augaeti hnina aaai 1·70 ocoleaiam per oa.Petri deeantsr *aie* locatam Mate: defiaitiouM „eummi pontificia ex aeee aoa aate· ax ooMonau eceleaiae irreformabiloa ee»" fido diriaa credit profitetur ao Dei adiuvaate grade temper pro viribua privatim ne pablioe docebit. In euiua fidem etc.

Datum Halifaxiae Nova Scotia dielb decembria a. D. 1870.

f F. Thoma· Ludovicua at aupra.

3". *Wiartchieyaki* «p. *Laapalitatit rit. lot.* — In congregatione generali die bS iulii oonatitutioni •uffragatua eat per non *jllactt;* a publica aeaaione eeae abstinuit. Tamen fidem auam profeaaua eat, haec acribena aaoctiuimo domino:

Beatiçiime pater.

Leopoli die 5 aeptembria 1870.

Oraculia aacrae Scripturae, aa. Patrum teetimoniia ac oecumenicorum conciliorum decretia edoctua, huiu· temper eram opinionia, Romanum pontificem ex cathedra loquentem, dum rea fidei et morum auctoritate apoatolica definit, errare non potae. Attentia tamen gravibua difficultatibus, quae contra infallibilitatem Romani pontificia obmovebantur, minus opportunum eaae censebam, ai pia haec doctrina iam nunc a aaoro concilio Vaticano dogmatice definiretur. Hanc meam aententiam, occasione schematis decreti de infallibilitate Romani pontificia patribus concilii pro animadvenionibus faciendis traditi, in declaratione de d* 36 martii a. c. secretario concilii tranamiaaa, diaertia verbis manifeetavi. Verum cum in decursu diacuaaionia praefatum schema ita immutatum fuerit, ut doctrina de infallibilitate Romani pontificia ianctim cum doctrina d* illine primatu pertractaretur, et prioribua quidem tribue capitibus de divina institutione, perpetuitate, vi ac ratione primatus, quarto vero oapite de infallibili Romani pontificia magisterio ageretuj ego humillimo aubaigaataa archiepiacopu prioribua teibua capitibus plenum assensum praebui, aed quartum caput, Ot in specie decretum de infallibili Romani pontificio magiaterio iuxta doctrinam vive a. Antonini aive vsacrabilis card. Bellarmini definiri optavi.. Qaod eum longe maximae parti patrum non probaretur, idooqno nec in ipsam formalem decreti relatam fuerit, ego ia congregatione generali aasri concilii, dio IS iulii a. e. habita, suffragium meum tuli per verba uou *pUaci,* atatimque eodem ipeo die Roma dtaoeeoi, obtenta prine discedendi veaia.

Postquam vero aanctitaa vmtra ia IV poblica «acri oecumenioi eonrilii Vatteead^ aeerioao. die 18 ialii a. c. celebrata, «aero approbante concilio tanquam dogma divinitus revelatam definivit: ,Bμ μ μ Mt*·, era' «s «■*·*· Mratar, i. ·. ma raha ahriadaMvaa paatedeet daadaria maaoro teageae, pre aaprara m apeateiiaa aaeteritata, diatriaam de fide vol moribae ab aafiveraa atelwin teaeedra defiatrit, per ueriateadiam divinant, ipai ia boate Petro prariMtn, ea iafibUUMtato peUera, qua divine Bodeaaptor aaak«iam cara ia definienda doctrine die fide vel moribaa laatrautam rae volait, Ideeqao aiaaanodi Boataai pontifiait dednitianet ex rae, -aoa antra ex ooaeeaau oeeletüàè irceformabÜM eaae*; ego humillime eabaigaatM arehiapiaeopua hame dogmaticam dofinitiotra, taaqnam iaiallibUt Bpirita* Macti oraculum, sincero et pleno month et cordis aiianiu, eam omni humilitato ot reverentia, roeopi et amplexae eam, reoipio, amplaetor et credo. Bt quemadmodum ipeo erodo, ita etiam alorum et populism fidelem, curae meae oommimam. docere, ita praedicare, Deo adiuvaate non omittam ; quin immo sollicite invigilabo, ut haec fidee iu dero et populo meo altiorea in diea agat radicea?

Dignetur aanotitM Vectra hanc sinoeram et humilem declarationem meam pro consueta benevolentia sua benigne accipere, et pro certo habere, me temper erga eanctitatem veetram et «anctam eodem spostolicam filialia adhaetionia et amoria, obedieutiae et reverentiae venta inviolabiliter fovere, et quotidie Deum omnipotentem enixe precari, ut aanctitatem veatram diu adhuc sospitem incolumemque concertare, haneque gratiam largiri dignetur, ut aanctitaa vautra ante diem auum aupremum triumphum eccleeiae et iurium «. aedi· apoatôlicae restitutionem propriis oculia videre gaudeat.

Provolutus ad pedea sanctitati· vestrae apoatolicam benedictionem pro me et ovili meo omni humilitate exoro.

Sanctitati· veotrae

Obedientiaaimu· fiiiua

Franciacua Xaveriu» Wierxchleyaki

archiepiacopu· Leopolienaia lat. rit.

38. *Martinet arp. d» Manila.* — la generali congregatione dixit *piaret iuxta modm;* abfuit a publiea aeeaioae. Tamen indubiae fidei aemper extitit in qttaeotione de primatu et infallibilitate Romani pontificio.

3*. JfoMom y M«u*ftn· oap. *Grauatentii.* — In congregatione genetali dixit *placat iuxta* modum; interibit publicae «Meioni «t dixit *plaect.*

4Λ *Darhtf oap. Pamauit.* — In congregatione generali diei 13 iulii dixit non *placat;* abfuit a oee•ione publica. Adhaeoiottem tamen «nam praestitit, haec eoribena oummo pontifici Pio IX:

Paria, le 1 man 1871.

Trbo aaint-pdre!

Bdpard du monde depuis etnq mola par l'inveatiaaraeat de Paria et aa peuvent oorrwpondre avec le dehors par lettraa farmdM que dopuia quoique· jouta seulement, je m'raprMeo d'aaer de ma liberté retrouvée pour voua dire tonte la peine qae mo Maae la aituatioa faite A votre eaiateté par 1m évéaraeata oarveena h Rome «et hiver. Toute ü h catholique doit être profoadémaat affligée d'un état do ehoeM qai Mt n» attentat aaorilège, ea métae tempe qu'au déeordre -aepiaL Noua avoua beeoin de croire que U ProvideMe ae voudra pua permettre qu'il 00 prolonge; noe pribrm aideront è le faire finir. J'interprète tout mon clergé, ea voue offrant l'hommage do noe eondoléaaoM pleinM do reaprat et noe voeux pour lo rétabUeeeMoet du miat-père dan· torn ra droit*.

Je m'eu voudrai*, ri je ne pronaia csearioa de la préeente lettre, Me aaüat-père, peur voue dé-

1 Ham IntalUgaada «me *· «xwtfatfoae de amtae C*rM> ia «inarta ueiai «diu patet: 1« geU puteana adMt la tertia maaioM geande «tarifa Mt «oeatitaile 4« /Mt aattelwe, proiada anllm edhomM lena Mnet; »· quia In «atrana periode aperto «git d« altata eoeatitettoa* tahm aliqaa etiam verba radnt; *■ «aie ia alio aramplari «taedam adhee«ténia Boom atiaeo aedem dio p Bernard· Smith O.S. *. verbem tertie demi.

•larar qua J*MMn paaomaot ot rimptaMmt m A démet ta M jaiBet taaaiar. Paat-êta qua aata déaiacettea paratаа eapattae, apata la aetp qua j*ai aa ltaaaaar ta limitai i vota aatetoté te 1· joBtei, ta aaaaart area ptaateom ta au aeOè-guaa; aaaa il aafl* qm la abaaa vatm aoit agréable, aetaaw oa ma l'éarit, poor que jo le Mae avua pleWr, MftMt lm fltaÎMMMMB ^B· WM tavaruau. Vata aatetoté peut ao rappeler qu» daaa •atte aote, mm «xprimiaaw Faapaia M réunir l'unaateiité Aaa aufftegaa, ai l'ea adaptait deux oa traie aemettae qui n'attaigaaieat paa le (bad ta déarat, mai· qui edeaaieaeiaat la female. Caat •arioat la qœatiea d'opportunité qui mm tenait e< etnur, oa plutôt A l'aaprit, *at* la crainte héla»! do voir lm -gouvarMmMt· m déaintéremar de· affaira· d· la papauté. J· «ai· bian qua lea bom-mM m Mnt p·· fort», il» viennent encore da la montrer, et qaa Diea n'a pM berate d'au; mai· pourtant il «'ea «ert qualquefoi·. Enfin o'eat fait

Par ruite de· événement· qui -- aont produit· ea France, depuia aix moi», votre «ainteté jugera peut-être expédient de me faire aavoir ri je doit tenir pour rubriatante encore la juridiction que j'avai· comme Grand-Aumônier aur quelque· nai-•ona et peraonnea placée· bora de mon diocèae; et, en mi de négative, ai je doi» mojfmême en pré-venir le» ordinaire· intéreaaée dana la qneation.

Je n'ai paa encore a»··» d'élément» pour ap-précier ce que fera la gouvernement fraaçaia au rejet de· queationr qui touchent Mit le pouvoir temporal du »t.-«iège, «oit le bien de la religion dan· notre pay·. La lituation politique et financière da la France, Гagitation de· eaprita, l'teoartitudo de l'avenir rant.autant de choeea qui empêchant da prévoir quelle· aolution» aeroni donnée· h certaine· difficulté· relative· aux affaire· du clergé at da C l'Égli··. Mou diocèae a beaucoup «ouffert matérielle-ment et moralement: 70 paroi····, composant la banlieue de Pari·, «ont à moitié rainée·, maieone, égliaea, praabytère·. Me· prêtre· ont fait avec courage et généroaité tout oa qu'il· ont pu pour •oulager le· pauvre·, 1·» maladaa et 1m 61ra»é·. La population leur au tiant grand compta. A Pari», toute· le· égliira «ont resté·· ouvert·· et fréquen-té··, au moi·· par 1m famnra· «t 1m aafant·, un-parti· dm heqpnm étant «cuvent ratanM au dahor» par 1m «xigenoM du Mrviaa militaire. Lm pré-dication· du carême m feat eomme h l'ordinaire; 1m anditoirm sont •ympathique». Si noua par-vuou, comme je la déciro vivameat, à eonaarvar ici la confiance at la raapeat du peuple, tou Im autre· diocècM *y* gagneront, et l'Egli·· tuai.

Je me meta avoe la clergé et Im fidèlM du dioeè·· aax pied· da vota «ainteté, ea implorant D votre béaédiation apoetelique, et je vou prie d'agréar l'hotomaga da te véeératien profond· avec laqnalla je «uia

do vota «aintoté, trêa Mint pèro,
te trêa humble at trèa abéiaaant «ervitoffr
t G. arahev. de Paria.

Hïom littaria arehiepiacopi Pariai···!· haac re-■cripait rammM pontifax Pine papa IX:

Vanarabili fratri Géorgie arahiapiaoopo Pariai·»·! (Lutetiam Pariaioram).

Vmarabilia frater, «alutam at apoetelioom beao-diattenam.

Animo naata ab aenrbMmi· patriao tea·, oui·· te ·M «tadtem nnmqnam obliviaoomur, aaramnia aflUato, gravioram etiam aeoecoram, venarabifia fréter, addideraat qaaa aarraa da peeuliaribM prteeipi· latte· urbia aatearitaribua. Varam aam Dea· par aaa «M ratae tàpaaaaatem aaoitavaaM Maa* at pietataaa ia papale, at atari aaritatem aa •atom taeeodarn; ia peaMaua, quaatamvia eevara peaapieare aea immari*· peeaaaaaa patam potirn la eaatamaeaa flfoa autoadvartoutom quam iadiaaat plaatautam aaaiaa: quad aeaa aum ubattaia mirari

aratraa. Mm parem etiam aeiairi daetaoe a pare M 44et Ams
mmumbM VmlomÎ mmÜB 4·4βM*μβ· wt* •aedat, et te qu·· «raiera aaeeveraa quamprimum eredauda pvopedtaram mm populo ta·, ot animum team »obi» arati·· porta· davteetuai, tailiua ab-iaotoram aaw miaa» aaqua· da raba» aoatria épi-ai···· eetae aoacaptea. Qua· rare diffiraltatee te tenant anripitem quoad futnram ooriaaiaatiearam raram rmtitution·». aaa ia praaaanti eommotteue mentira· omnium obvernari noceaoé oat. Partur-batia onim rabn· uaivarvi», cam iam non bominee moderari «ventu», aed ab biace mira caloritate alternantibu· trahi videantur etiam inviti, nalli for-taara hnmnao ingenio porapieeré, aut «altam coa-iicero licet, qua damam ratione traaqaillitaa ordinia •it reducenda. Quoad ea varo, qaaa te nominaiim •pectant, tua ipaa prudentia at doctrina tibi por-•peotum faciat, una cum munera tuo neceaaario dafecÎMC iariadictionem inde manantem; et expe-dire propter·· hac de re moaeri ordinario» aliarum dioeceaium pene· quo· tuo iure utabari·, na qni tibi «obarant necaaaariia fraudentur auxilii· et fiant exlegea. Ceterum qno gravioribn· infortunii· ob-noxio· fuit popnln· tona, eo impeuaiore eura te ei conraltnrnm eeae non dnbitamu*; et in hoc valida et oopioaa eaeleati» adpreeamnr auxilia. Eorum varo anapieem,arae cupimu· apoatolicam benedic-tionem etc. impertimna.

Datum Romae apud 8. Petrum 90 martii 1871 pontificate· noatri anno vigeaimo quinto.

Pina papa IX.

Loco haram litteraraln, qua» o volumine epi-•tolarum anni 1871, pag. M, num. 101, quod in ··-cretaria brevium aaoervatar, primum evnigamu·, éditerai *eoUtetiemt Leenui»* Vaticanam editionem ••cuti «equantM littera» exhibent:

Venerabilia frater, «alatam at apo«tolieam benadiotioamn.

Graviter iam conataruati fnimn» da infortunii» patriae tea·, coin» gaaaroaa obaaqaia anaquam oblivioni trademn», dum tue opiatola augere per-rexit dolorem noetam narration· inauditurам calamitatem, qua· bane magnam metropolim im-primi» obruerant. Sed Deu», ut obaarv··, iiadom uten· ad excitandam fidam et piatatem in populo dormitantem at ad provehendam te dato charitatii at aeli aemulationam, no· in «avaria hi· fiagellia divin·· iuatitteo patrem poti·· tedoeÜM fille· ad officium ravoeaatem, quam iudioem roo· aaatigaatem aguooeora poMumM. Haoc cogitatio tantteper leait dolorem noatam, cam noble «pem abandaatiori· miaarleordiaa auppeditat Mao mteM auavem coa-aetetioaam nobi» affart VMta para aimplaxqaa ad-haarie arga dogmatica» defiaitioae· eoncilii oeea-meuici Vatieaai. Parauaram tanamw, te officii teatar ropitatnrum, ut inditetim fidai popnli tei proponi facia·, qnod te ipmtm eradere profiteri·. Quod Mparrat, que majora aunt mate, qua· gregem tuum oppreaaarant, e· aactiw tanamun, te huic tHM» omnem ntteatteMm o* vigilantiam aava-tnraia. Hoe acopo iavoeamu «aper te· potaatio-aimam et abnudantiaaimam eaoii «pam. preenmur-qio, nt beatum pignna aiuadem tapariM te apo-•toliea benedictio··, qnam iariar teatimonii apa

«i·

siali· noetrao kemiadM MM, vemssuHMb Rater, A <*M raM^dmku,«nBMMfi <Mh|n^IM|taNd ** et unfara· dtooeiri tira teta M«de I·*«N·µı «am eiMBauMtetefio mB««m.|H(I|iim yet

Data· Barna apod B. Patera M mariti MH. Pfim PP. DC

ïw

mam *itta MBtelwit, flutt·) µ MMvт, 4^n Imb4Mi Ü1M, MBhM BBBOy

BBβ^BBβiBBBβB Bi ^BBB aNhiayieeepee ia eaa ai aaaw gratifiera epi·tela tetigerat. Que paete vara fcrira fiserit, at uliao pre aüto ia vulgus yrofamatar, asara Ma non est pervestigare. Malta mai· habeatur peati-Ma docraeeta, quae partira studio turpiter aa ·etato mntilarant editores, ita et medo naviter ad-laboraadum ait in omnibus et siaguHs apte «ao looo disponendis et collocandis.

41. IMretl erp. AeeaisMras. — Ia congregationo generali mit *pleeti ittxU* sdfait publicae ·eesioni/ et eosetitationi *Pttfor eitmtu* B suffrsgata· eet per verbum placet.

42. Mac Cloefoy aep. Nee-£torocEasù. — Ia congregatione diei 13 iulii suffragism dédit per 'placet next· modtaa ; in sessione publias dixit *pleett.*

43. *üatptaU Ctletetuù.* — In generali congregatione dixit aaa placet; abfait a publica sessione. Adhaesionem tamea dedit decretis Vaticani· haec scribens eminentissime card. Iscobo Antonelli a secretis statu suetissimi domini Pii PP. IX :

Eminentissime ac reverendissime domino sanctae Romapae ecclesiae cardinalis et Statas secretario, domine mihi benignissime!

Cam exordio praoteriti mensis ianii redditae mihi sunt excellentissimi et reverendissimi domini nucii apostolici Viennensis litterae, quibas expresso eminentiae vestrae postulato oonformiter provocor, ut ,'adhaesionem meam ad concilii Vaticani decreta C directe vel indirecte Romam transmittam, constitutiones vatieanas consuete ratione clero et dioecesanis omnes et singnlsa publicem; imperiose exigente id tam munere bene gubernandi gregem mihi creditum, tum gradu, quem in eoeleeia teneo, quo deeiderio per me absque mora impleri optato derelicturas essem parum laudabilem, quam cum plurimis aliis Hungariae praesulibus prae mo tulerim, egendi rationem*.

Gravissimum eet hooee negotium, emiasatiasime domine, neo minus gravia tam exhortationis, tam reprehensioni· verba, quibus eminentia vestrs idem mihi et, uti ex iisdem sxeeUsntisaimi domini nucii litteris intelligo, collegia mei· spiseopis iatimare dignata «st Patiatur igitur benignitas sesinentiss vestrae, ut gravius dicta gravius peasitra, et pro eo vere eatholieo seasa, quo ssesper pollobam et quem nec sinistra· nade-asde proeadaatee imps- p tationss unquam luto perstringite valobut, pro praesalei mei, quod nunquam noa prae oeulia habui, obligamini· ratione, pro integerrima dsaiqas ilia reverentia, quam saaotae sedi semper exhibai, eum debita attamea ingcMitato aeeiare solitas sam, sa promam, queo ad praelaudatra prevoeatioMm repoaeada habeo.

Qnod ut pragmatice faciam, paule alti·· regredi oportebit. Notum eet smissutiae vcetrae, in quorum aerie steterim in oearili· Vatieaao, quid quod principalem in coastitntieara vatieanarum materiam senserim, quomodo eppertaaum haud oeueaerim conctUiarsm' eatenus odere decisteaem, quomodo denique ute publicam diei 18 iulii eeeeionra eum plurimis, qui mecum eiusdem meati· fuerunt, prae·alibas, vote negativo scriptis exhibito, Roma diseeessrrm.

Haec cuncta saaetae sedi pontifiais· et emineo m euMbtib,tiv· e yMMHtMbmaMaeaMaliar yatebaafi: <aaa mamaraa piaptera «·«··, qaed BBkB^iik^ Mmb sbmb m^mmbNb)b bm4Bmi pwMti Sh m^* ^BBjB BB®0BB8B^fc®y SkÉfeA βΦ* BβB^^B Ib BBλβBB &9 Iβiβ BOH^BOfI^ atMOteatiraMtariDraatltomMoB vatoaagbtiva, ail valebam, ingerae reaaiiirra, eamyarere aaquiverim, eam seagraeas y«tia·, Mata muera ·retigatiim, vêtis miimiba» desiderit at aratra nostram Mtipto mit· semioara eporirraaa.

Ooavistionie araa, supra ineteuatia faetb oxhibitas, euttcieatem miM «are· Dea at aoaaeiaaMa ara reddidi rationem, et raddece semper seira; quai em nsicsm sgeadoram normem prae eeatis habens aoa are poeaitet «orna», quas ipai eoafermiter agi, usque adoo, ut, ai arntm patrem conciliari dogmati· illius enunciation» repugnaatira ia bae sna ratontia coûtas· mansimet, ipso qnoqae priitinam teaerem et quavis oooasioae eaunciarem ·eatentiam, cen cdhs morali «ynodaiium patrum unanimitate contrariam dogmatica certitudine probari non vidissem.

Sed nunc iam aliter se ree habet. Adhaesionem ·nam declararunt, prout intelligo, illi quoque Germaniae, Galliae, Amarica·, aliaremque ecclesiarum episcopi, qui ex eadem mecum parte steterunt. In ·oclesia Hungarian «aperiunt adhuc pauci, qui voto affirmativo' eidem. accedere neglexerant, quorum tamen numeras unanimitatem illam moralem, quam in eoaeilliaribus decisionibus doctrinae alieni fidei dogmatis momentum addere tenuimus ac praedicavimus, vitiare non potest.

Quare catholicus cum sim, catholicae fidei normam, mo semper creditam et annunciatam, sequor dum concilii Vaticani decreta, subsequi· etiam maxima parte discordantium episcoporum votis probata ot firmata, accepto eisque hoc fundamento me adhaerere, hisce declaro. Quod dum ad exemplum antiquorum saeculorum, conciliari· decreta, quae primo^nen nniversim probata erant, tardius, postquam dissentiente· episcopi consessam suum, longo saepe tempore negatum, subseque tribuissent, acooptantinm facerem, ot hoc respectu provocationi eminentiae vestrae responderem ; non poeeum committere, quin quoad blind einedem postulatum minus fiivonter agam. Intelligo solomaem decretorum illorum ptblioationem in dioecesi faciendam, quam parte ex u» non neoenearíam, parte ex altara non absque gravibus sequelis mansuram fore autumo; et ideo suscepturus non sum.

Decreta illa Romae pablieata faerunt, quod uaivsnim eoustut; meam adhaeeionem, quam prae·entibue prassto, declaratam habori, clero gremiali iam notbm reddidi, fratribus fidplibwquo constabit. Eadra meo quoqne iam nuac voto - quovis catholico Mecipiend· eseo, neminem latebit Solemnra igitur pablicationra nunc fimi, nil stringit; dissuadent «eria eoneeetaria, tali facto provocari valentia. Sub hie tamen per mo nou iatelligi poenae quales-qualea a stata cMU, ob ineuperhabendra hoc &cto prohibitioara eiua, publicantibus intentatas, vix aequae rerum arbiter negare poterit Tuto enim provoee ad antoMtra omnam meam vitam, aoervimasque laetas, quas eum civili gubernio, Roma quoque sciente, habui ; porro ad constantiam illam, qua omni episcopalia mono villicationis tempore principia oeoissia· scripti· dietiaquo publicis strenae defendi, deniqua ad déclaration·· mena public· in ooagresM Muper eontsa ploeetnm, teeeas apud nos reetabilitum, dirsetae. Qui ob inooneusse servatam

ms pradl votera* eemvtotieu·· ipee optes»-Λ Kl ool «ei oMahrn, *μ bteMioMe. Quaeri

aria «MfiriMM· Uta· vis «fai tari·* gMraaq*· vira· tariavvra potaro, q*uri ·o*ı taameeuara· ff* Oft ft peftAffti* ftftftviltiftM 4^

SftÎÉ ftMft lftftfft ftftviw*) ft pftilftnM* MBftti* aalotteqM aataMMM ntiem petite, arfifraia, eh qaa» id, qaod h ateratia raperitaa· aat, façon * OftÜW*4M JMT· JHkbtiflit ftMlttttft* ftftthftlltftft ta, patria notera reboa, hoe onaMrtim tranaro," damnosae, mot*t ri raaaataoç qualibus oedesiam Geraraaiea· ditaaiari dokatee earaiwea, tataraaa Aeetaee extaroaaqae doCectioaea, oalati Malta· ta-

praebere debeant, spiritualis coram morbi, ·immo «oertae ruinas ansam praebere volo; ufanoa »e-more·, oeatroverrias, quantum fieri periit, vitari debere ta quaeotione tali, cuius tagontee difficultates aee splaadidiseima faatoram tirade· ingénia, ta ooadlio ore aeriptiaque dimicaatis, facile solvere vataerunt, ad id unum ta officieris quoquo enunciationibua provocantia, quod abi doctrina quaepiam e fontibus divin» oeu divinitus revelata sgnoecitur, difficultates quales-quales, eidem obsistentes, ultro insnpmhabori possint. Cui axiomati etiam praxis per concilium observata correspondit

Ecolceira docentia iam aune universae auctoritatem suscipio, ot doctrinam qnantiacunquo difficultatibus obMptam, accepto, eandem omni occasione tum per me, tarn per aliod prouti id iam facio quoque, docturus, quin tamen pitblioo, olainorooo acta contentionoa multiplicare pronus sim, ta quarum raetu difficultatem nubibus publico ebioctis fides plurimorum turbetur magis et labefactetur, quam flrmetur, contrariumque assequamur eina, quod assequi volumus. Cum e contre vitata prudenter rei violentatione, tranquillo rerum curse, doctrineeque continuo impertitae vi animi debite praeparabuntur, corda disponentur, mentes informabuntur, iaque rerum statua procurabitur, qui et veritati propagandae et generalibus eccleaiae accommodis et propriae singulorum saluti ait proficuus.

Idem valet de censuris ot aerioribus operoitionia mediis, queia aliter sentientes, loquoutao aut scribentes perstringantur, qnae ego omniho facile adhibere noto; rigoro tall in re hac ranime eritioa affectu excitari, oppositionem constitui ot firmari, graves altaroatioMo in certum ecclesiae apud nos salutioquo fidelium detrimentum eeoanraa provocari, pugnam, neeoio eum cuius clade finituram inflammari, non opto. Ut haee cuncta certo rabeequantur, occasionem praebere prosus non sum. Spero enim illa prudentia et moderatione, quam antiquis quoque saeculis quoad integraram saepe provinciarum ecclesias synodaHbns dicrotis diu repugnantes ab ipsa rade pontificia adhibitam fuisse scimus, animorum, dogmati vatieaao lucrandorum conciliationem felicius eertiraque procuratam iri, quam id flat multiplicatis poenarum oeasuraramquo fulminibus. quae diebus lotiaquo nostris potias exacerbationem et oontamraiam, quam doctrinae suscipiendae et fovendae facilitatem gignere valeat

Suat hara talia, de quibu aio vel aliter disponendis et ordinandis unira pastoralis solticitedo, quae localium adiunctoram debitam' cognitione·, sapiente· caram habet decidere poteet; ram o contra generalia quaepiam, dnifermieque procedendi ratio, ubiqne locorum aine discrimino sectanda, certis quidem ideis et intentionibus victoriam, aed nonnisi ingenti clade saluti animaram illata, parare poteet.

Mm Hted, guod watririb «oariUi· h pérora» ri

ftffonft· Qftfti Cbmn ftfl wn^lb iotptllftfv Rft ftftftflNM^ βMMBMη· ·MMB éftfttriftftftl Uiftftlt qua· ago aeaeW pmepta aaiverii iam aeae opi-Mftftftiiv ebftri ift 0Bft SftflMBft JMBÜÉftft ftftiii cdoMtatioa» obedieM aooeptavi, rie amitae faüefaa qra ivvtaraai; era que· M avririNaria aaa aateaeta, me genii rai aatie la ilia inote vistorieeoqw dofoadoada impedirat, qui prata ta eaatete ta eeqaela· definitionis Ulina dogmatiera dtaponend» aptior, ta ooaauria poeaioquo iafiigeadis Uberior me Nemo vera bm eh haee iadioot. la tango Moerdotalta, opiMopaiUqne moi muneris curriculo nunquam neglexi priaietam sedis Romanae, dignitate· gloriamque capitio oodoeiae praedicare, celebrare, iura cedi illi iuncta tueri, adversariorum sententias refellere, assultus reprimere. Nullus unquam dubitavi, auctoritatem pontificia ta decidendia fidei quraotionibna ora talem anepioero ot enuntiare, cuiua effatis reverentia et obediontta debetur; non igitur unquam defui illi seu, pietati mu reepoetni. queia cathedrae Petri, vicario Christi teneor; quod innumeris vitae mora publiera factis, id manifesto loquentibua, probare poaoem, ei Romae palam noa iaoeret, ipsam beatissimi patria approbationem, reverenter susceptis sitissimis missilibus expressam non tuliara. Si igitur qaoad solemaiteb rooens proclamatam de tafallibiHtate pontificis, definitionibusque eius ex eeoe, non autem ex consensu ecclesiae. irreformabilibus, doctrinam solide docendam et defendendam doctoris munus alii cedere, ia silentio secedere voto, nemo, si instas eeso velit, id defectui debitae erga apostoiicam sedem observantiae tribuat, immo potius omnem huius causam in prne-expoaitis altroque memorandis quaerat.

Re in principalibus momentis per ea, qnae hucdum scripseram, tractata, calamum seponere possem, ni dura quaedam eminentiae vestrae verba notam neglectae obligationis ot haud laudabilis agendi rationis inconsulto mihi quoque impingentia, me ultro loqui taberent.

Bminentimime domino cardinalia! multa sunt in rebus humanis actibusque hominum, non omni laude digna, quae si quivis sempsr mstao obiioere pergerent, obiectionum ct improperiorum finis noa foret. Bene visum fait eminentiae vestrae hunc tramitem ingredi. Celebratissima igitur eiusdem aequitas mihi quoque ultra largietnr, ni eius, quod in me» collegarumque meorum Hungarian praesalum actibus gravi non laudabilia rationis calculo notatur, certam originem, praeter praemisoa, in iis, quae decursu concilii aeque non usquequaque laudabiliter acta fuere, quaerendam oculis eiusdem in Inoe obiiciam.

Notissimos est iuatitiae in eminentia vestra sensus, laudatissima eiusdem in publicis rebns egendis prudentia; ad hae appello, hamaniasime eandem interrogana, an laudo dignum cessent id, quod factum eet, dum in obversum sapientis et iusti uflicoporam, quaestione de infallibilitate Romani pontificie impraeviae concilio iniocta obrutorum, postulati adeuratum eunctaram difficultatem, quas thesi huic obstare constabat, examen suscipi declinatam, taliqao facto impeditam fait, quominus aequo tranquiUoque animo consentientes cuncti concilii patres nnanimiter illam doctrinam conscient, eirea quam ab obirationibus et difficultatibus talibus haud liberatam fota dissensio tantis in eceleeia contraveni», tanto satatis animarum periculo dedit t>c-

ceaionom. Vieieateri aiaiba perneat, M mi hl ÎMft. raeleeiM fideKwnqM, propter qMe itihrius Cfcristi mundo et adbta est, «t eeetiaro prosHooter, atW-tatem. Mm «m mlwb, qoM dieuidemtee appoBaro placuit, aegro bMo taHaaa. AudM 'ege IpM ms-aaliiM - parte advena pruomüra, gâtai externa sas adiaarta variie tituBe baad talaptaiaâtM, de taü roi site magna mue oraesteetiM anxietate, amareqas quart, aaa van rate fiducie fetari, qnod nouniei extenia tab «ireaawtaatiie,.aNtaqaa (Do, ne perduram reddant aortam annas, a débita saie, eontrariaque convictione eannciaadis ae detinere phssi aint.

Quaerv ultro, an omnem omnino laudem mereatur id, quod obi mntuae eonviotionie et pcrauaaionia, solvendorumquo dubiorum et rarapuloram, a viris seriis, episcopia, animaram pastoribus, apostolorum successoribus, ingenti eum eonacientiae trepidatione fotorum, tam magna necessitas subversabatur, ii- B berae consultationi laquei inieoti fuerint, clausura discussionis votis maioribus enunoiari provocata, aieque a reddenda voti oui ratione exclusis plurimis patribua, qui conscientiae suae tutandae at informationia hauriendae causa proloqui voce interna se motos senserunt.

An laude omni digna fuerit tumultuosa illa properatio, qua in conciliari discussione processum fuit, dum materia tam ingentis indaginis ac extensionis vix aliqua sui parte discussa, congregationes in summo calidorum mensium aestu, magnae patrum synodalium parti insupportabili, servari iuasae suat, ab optata et necessaria sessionum in faventius tempus dilatione abstentum, et sic patribus necessitas imposita fuit, physicis incommodis instantibus, obligationi suae, qua fidei suae rationem et testimonium reddere urgebantur, deesae, vocique, quam in oecumenica synodo levare debuissent, invite quoque C renunciare. Quod medio mense iulio factum fuisse, quivis rei catholicae amicus dolenter intellexit.

Liceat mihi heie memorare, duplici hoc strategemate evenisse, ut ipse quoque a sententia mea, quam tum in generali, tum in speciali circa infallibilitatem discussione rationibus fultam proferre paravi, dicenda reiicerer, et excluderer; qui non scripto sed ere in synodis res tractandas mm sciens, a sententiae meae rationibus per extensum scripto proferendis cum aliis plurimis abstinui, melius perfectiusque id oretenus in duplici illa diacuasione facere me valiturum autumans.

De synodali tractandi ordine vice hac nihil dicere volo; sensa nostra circa eundem sufficienter manifestavimus scriptis declarationibus praesidio oonoiHi non semel exhibitis. Sed liceat heie unice reflectere ad modum manutenendi huius ordinis observatum et saepe omnium minime laudabilem. Aut quia probare posset duras, acerbas, immo parum humanas naius praesertim e praecidibus ennnciationra et aggressiones contra petrae concilii, qui episoopali dignitate in eoçleeia pollent, iterato directas?

Doluit mihi modum hune cernere, nedum viria gravibus, de ecclraia sancta diu bene meritis, et rem suam in concilio, non ad benevolentiam nonnisi captandam, nec ad ficum faciendum, aat sanctae obligationi conformités serio agentibus, eed noe scholaribus quidem effrenia et inedueatis convenientem.

Sed supersedeo ab ulterioribus querelis proferendis; et haede diu pectore conclusas invitas nonnisi exposui, immerita eminentiae vestrae reprehensione, litteris suis comprehensa, ad id adactas.

Explevit epiaeopatM Huegariae, ati semper, ita ab illo etiam tempore, quo tristibus recordationibus onustus a concilio oocamonira rodivit, obligationes suas, quantum id facere per ***** fragilitatem ageeda fasrant fenerem racrerusqM, qbra ia Bungetta ab inde MMfTsWwitWi peltnBlt Mint nil eoaira suetam sedem, taragae poetifieisab adversariis Metris toutatam falses, qaod peMeo rate bmilo, pabÜM oeasura pushistum im faerit TecimM id in facie adversariorum qaeqaa ooetesteo Matron, sino timore parte ex aaa, sim stadio aucupandi beneplaciti parte ex altera, unice conscientiae diotamine moti, M eam ingenuitate, qua nano quoqM id, qnod nobis doluit et dolet, eminentiae vestrae exhibere perrexi.

Et qui catholici sima fide, sensu, mento, animo et corde: talos um deinMpo quoquo probabimus, quacumque demam ratione, tum praesens, tum praesenti similes enunciationes nostrae suscipiantur; probabimus in illo qualicumque gradu, quem occuparo nos continget Sed nullae imputationes, minus iustae, unde-unde illae veniant, nos sive terrere, sive ad aliam ab ea, quam conscientiae dictamine sequi iubemur, agendi rationem sectandam permovere poterant.

Adiuneta locorum nostrorum, indigentias fidelium optime noscentes, et semper coram Domino prae oculis habentes faciemus id, quod commodis ecclesiae, bono fidelium unice profuturam esse, praemisso serio examine indicabimus.

Queiq omni cum ingenuitate declaratis, utar hac occasione quoquo ad profandae illius venerationis tesseram exhibendam, quacum in sacrae purpurae osculo persisto. *

Coiocsae in Hungaria, die IS septembris 1871.

Eminehtiae vestrae reverendissimae
humillimus servus
t Ludovicos Haynald
archiepiscopus tiolooonaia et Bacaiensis.

Hisce litteris acceptis, iisque relatis sanctissimo domino, eminentissimus cardinalis a secretis Status haec reposuit:

» Illustrissime et reverendissime domine.

Litteras, quas amplitudo tua ad me dedit die 16 septembris vertentis anni, statim pro meo munere communicavi eum sanctitate sua. Licet autem sanctissimus dominus noster non potuerit quin dolentissime animo- litteras illas tuas videret propter res plures, quae in iisdem continentur; tamen non parum etiam consolationis inde accepit, quod ex iisdem litteris cognoverit te sincere amplecti dogmata omnia in oeeumenioo Vaticano concilio definita, et omnino effecturam, ut tota haec catholicae fidei doctrina omni meliori modo, quo pro locorum adiunctis ad promovendam animaram salutem fleri potest, clero ra populo fideli proponatur et inculcetur. ' Enimvero probe intolligit amplitudo tua, fidem tacere hoc prMMrthn tempore perinde esse ac eam prodero. Neque enim in re tali a pastore animaram tolerari alio modo debet in fidelibus sibi subiratis ignorantia, multo autem minus aperta repugnantia; endo ei qni ooeumenieitetom sacri concilii negando aat quavis alia ratione contumaciter contradicerent fidei definitionibus eiuadem concilii, ii manifeste desinerent ease catholici, et boo ipso a sancte matre ecclesia separati ad sacramenta suscipienda inhabiles essent At eximius selas pastoralis, quo amplitudo tua praestat, illud certe, adepiraato Dei gratia, offieirt ut tanta mala a populo catholico tuae curae commisso prorsus arceantur.

Hac fiducia fretas etc.

Romae dio fi novembris 1871.

I. card. Antonelli.

Iut9f9t MWMfpiMOpOI iw ANMVttotittM *CtiMtMi* eu· «taro Mıim——» habite 4. M te M ootobri* 1871 degs*atM* oomBü Vatieaaide-Mteto «b oasaibM adhaarsadum mm omaino profitebatur.

risram. CeMiHus- niMMMif- i- sacri* Vatioaai· 8. Pteri wàtei '18M «mto, mm item 1870 a** ·srvatam Mi; eûtes daceate oppositio*·· intra ·are» MMÜii légitima·, extoa illos «atom et pierime· iUegitimam, praaeerttai · qao univereus oathotioi orbie episcopates vix eliqua eum exceptione oonMMUm num ii» addidit, experte sont Oppositio haae ia nonnuWe praesertim'GarmaniaO oria unitati coolceiac et taluti fideliam perniciosa fleri pergit, civilibus quibusdam Gubernii* praetextum indebito modo rebu* ecclesiae *e ingerendi praebuit praebetque.

II. *Ef* deem· *consultationis.* /Vimom eoende- B. *rationis moderiam decreta oeeumenici Vaticani concilii, signanter vero dogmatica enunciata Romani pontifici», dum ex cathedra* loquitur, *infallibilita» do^matieorumguo eius decretorum irreformabili» ex* ·e«e et hm m consmuu *episcoporum character effecerunt.* In qna materi* illuitrand* *archiepiscopus* suam et reliquorum Hungariae episcoporum durante ooneilio, poet ilhtd item agendi rationem, dogmatica rei expolitione addita, explicuit, simul vero enunciavit: *decreti» illis, gucis univorsus iam ecclesias catholicae episcopatus assensum risum addidit, quem proin* univerie *docens ecclesia profitetur et ad credendum proponit, reluctari* ateque *discrimino fidei ac salutis integrum haud esse;* quemvis catholicum divino magisterio in eecleaia stabilito quoad ree fidei et moram aubiectum eadem interno fidei obeequio amplecti debere, quaecunque demum personalia eiusdem scientificaque cire* eorum materiam oonvictio fuerit. Quare *archiepiseopu» ipso guogus suam dicti» decreti» adhaesionem ». sedi Romanae declaravit, doctrinam iisdem expressam docet ae docebit, doceri per cuncto» vult et procurabit;* una *tamen énoncions: solomnem eorum cuivis notorum publicationem necessariam haud esso.* Hi* ita prolati* *loannes Nohiba* episcopus Tinniniensis, praepositus maior, arehiepiscopique in apiritualibn* *vicarius st causarum auditor generalis nomino praetentis et per praesentem repraesentati univern archidioecesam dori, eundis congregati» ultro assentiontibuo, eolemnitsr dedaravit: omne» eo plene adstipulari archiopiscopo sacrigus concilii Vaticani decreta pie revereri, iis contentam doctrinam credere, profiteri docturosguo esse.*

Praetere* idem Colooeaai* archiepiscopus in adventa nuncii apoatolici reverendissimi d. arehiep. Thessalonicensis Ludovioi Jaoobini Coloraae die 13 octobris 1878 ita onm alloquebatur, · t fidem euam in infallibilitatem Romani pontifici» publice profiteretur:

„Dum populna, olera» praesnlqu* Colooenae* fMtivis te charam hoipitem applausibus salutantes, eximiam tuam personam, nssoio aa pontificiae legationi» splendore magia, quam vastae eruditioni*, mira* comitati», pra»»u)eee virtutis, aagaeiaaimaoque in diffieiDimi* ' rebn* tractandi» prudentiae glori* inaignom in coetu aoetro venaramur; amaremus tanto hospito dignam tibi praaeentere Coloneam. 8ed, heu! quid visu, quid audita dignum in hac ultime civilia orbi* Thule exhibere possimus tibi, qui pauco* adhuc ante die* dominatricem orbi* Romam, et rutUane aeternae urbi* «idui Christi in tOrri* vicarium vidisti!

Frustra baie tu quaeras septicollem urbem antiquae magnitudinis, christianse culturae et pontificiae sollicitudinis urbem et orbem amplexantis labaro admits·; eoe videbis silvam Ospitobaun, *m rupe» Tarpriae; i* pteaum protects eet hae* regio noatra et.vix exigui* terne cernuli», talparum m* protrusis,efts·· pedem prooedi* viator. Frustra quaero* apud no* molem Hadrianam, amphitheatrum Flavianum vel magnifie*· baaüee·, quae Mgidae ecrouae tester regale Petri eeitafi eweumeinguat. Heie m solo tareioa barbarie per saeeeia vastato, modmta exurgit, stsi in spleedidi* ruderibus fundata, oathsdrelis notera. Non heie iasoaebit auribus tyis, au cordi tuo Melliflua patrii tai populi lingua, · quae antiquum latini serrnoai* robur suavibus accentibus mitigans harmonico concentu aure» adlambit Hunger** g*ntis lingua, nobi* quidem dulcissima, delicatis auribus tai* fors dura sonabit. Non afflabit heie tibi suavissima itali caeli aura, quae Apennini frigus Thjrreni solis radiis mulcens, lenis «t amoena circum tamper* Indit. Heie caeli borealis intemperiem iam «ate-bramali hoc tempore experireris, in corda nostra gaudio ob desideratissimum tuum adventum aestuantia calorem suum illi commodarent. Frustra cunctis his argumentis quaere* Colossae Romam; Romam apud no» non invente*.

Et tamen invente·! Videbis Romam in fide nostra, quae ab infallibili Romani pontifici» ore,procedens et in labiis nostri» resonans heie quoque christicolas, inter medi*· mundanarum rerum vice*, tuto calle ad sidera ducit; videbis Romam in intemerata fidelitate, qu* ad sedem Petri et summum pontificem religamur; videbis Romam in disciplina cleri, in vita populi, in catholica devoti feminei sexus charitate, quae in benefica quoque optimarum matronarum consociatione, coram te nobiscum inclinat*, virtutem sanctae Francise·* Romanae aemulari gestit. Videbis Romam in adstantibus sacrati» virginibus et (' genuini» Iesu eociis, qui utramque pubem ad omne recti hone»tique atudium efformareassidui adlaborant Videbis Romam in ip»a populi Hungari erga regem apoatolicum et aseram coronam pietate: principes enim nostros, in sancto Stéphane, prima Roma reges salutavit, sacraque corona Hungaram gentem Romae pontifex Coloceosi Astrico ministro decoravit.

Sed alio etiam titulo pro te romani sumas. Si enim te Romani amant et venerantur, uti faciunt, hoc etiam pacto nos romanos habens, qui te non post primo* Romanos secundo, sed cum primi» primo loco stantes, amsmu» et veneramur. Et hos sensus palam facientes gratulabundi laetum tibi *sales* adclamamus precamurque, ut sospes et hilaris inter noa verseris, et divina benedictione tutus ter felix et beatu» in aevum viva».

Demum idem arcbiepiscopu» una cum suo clero Dhaa summo pontifici Leoni XIII devotioni» et obsequii litteras dabat et infallibilitatem Romani pontificis profitebatur:

Beatissime pater.

Felicissimo sane auspicio contigit, ut dum praesul clerusqu* arehidioeoesia Colooensi» et Bacaiensis mutua de gravissimi» regiminis animarum A pastoralis sollicitudinis negotiis consilia collatari in unum congregamur, dignissimum sanctitati· vcetrae legatum excellentissimum *c reverendissimum dominum Ludovioum Jaoobini in coetu nostro venerari nobis lioeat. Abundantius enim lumen caeleste nobi» adfbtaram speramus, dum in exordio consultationis noatrae apostolica* et specialis illius benedictionis pignus ab ipso recipimus, quam e paternae dilectioni* penu nobis impertitam ipse paucos ante dies sanctitatis vestrae conspectu beatus annunoiandam accepit 8*d vel ipsa tanti hospitia personam vicarii Iesu Christi sustinenti* ut ad coetum nostram *oee-

dentia praesentia de gravitât· «t smaatitnt· rai, qnam molimur, oomm«o«<.

Et qota *b aaapioatisaima di·, qua auetitM vestre Petri eatlradraai napsuivit, nu·· pria» vie· pater «t filii, pramtal ·< ctara* dioeomium Ootooeosi· m Bacaieuri· ia «ne· eelKgimur; perhbaotar nti- au optatissima haem oooasie··, at aasotitatcm vestram summum animarum noatrsrum pastoram, verum Iran Chriati vicariam «t infalUbil· radeaia· sancta· caput profandiasima earn fiUali pietate ae rav«rantia mlutemoa, «idemq·· inooncuaaam fidem nostram Romano-oaiholioam, firmtarimam ad Patri cathedram adhaesionem at fidelitatem perfeetisrimam erga principia appatolorum eaoMeearem obedieatiam et amorem contmtemur. In hia senaibua vivere et tuori optamus, illia gregem curae noatrae creditum imbuere conamur intimo peraueai, hanc eaae viam unice securam, qua nobis notriaque aeternae beatitudinia metam attingere licebit

Ad pedes igitur beatitndinia veetrae provoluti enixiaaitue orpmua ut hanc humillimam eontestationem pro eximia aua ebaritete sereno vultu auaeipere nobiaque et gregi eurae noatrse credito apoatolicam benedictionem dementer impertiri dignetur, qui pro omnigena aenotitatia veetrae valut· et proaperitate paetorum pastorem devotiaaimia preeibua exorare non ceaaamua et in religioao pedum oeeulo emorimur.

Colocae die 16 octobria 1878.

Sanctitatis veetrae
humillimi eervi et obbedientiaaimi filii
Ludovicua Haynald
arohiopiacopua Colocenaia et Bacaienaia.

Sepuanfur SMéacriptronaa clari *Colocmmt tt Btnirntit.*

44. *Mtichtr» arp. Colonitatit.* — In congregatione generali constitutioni suffragatae eat per verba *plant* nata modum ; abfuit a publica aeeaione. Ad haeaionem tamen suam dedit haec acribena eminentinimia concilii Vaticani praeeidibua :

Eminentissime sacri concilii Vaticani praeeidio hisce humillime aignifioo, me ex rationibua iam nuper in congregatione generali eum suffragio meo plaesl *tub modo* expositis in eo eaae, ut io. crastina aea•ione publica de conatitutione prima de eccleaia votum *plant* tuta conectentia dare nequeam. Propterea ex reverentia erga aanctiaaimum patrem quamvia dolente animo a voto abatinebo et ntena licentia iam impetrata ad aedem meam citissime redibo, quia ob bellum intor Galliam et Borussiam iam deolaratum gravissimum ne versetur in mora periculum omnino timendum mihi est Cseterum declaro, me decretis a concilio ferendis et a sanctissimo patre confirmandis humillime me esse sublectarum, qui summae venerationis sensibus persisto

Romae 17 iulii 1870.

. Eminentissimi praesidii
humillimus et obsequiosus in Chr. famulus
f Paulus arcbiepisoopus Colonimsia.

Alterum fidei auae testimonium exhibuit haec scribens summo pontifici Pio IX:

Sanctissime pater.

Quamvis quartae sessioni publicae concilii Vaticani non interfuerim, s«d iam antea licenti· impej trata Roma discesserim praevia declaratione ad concilii praesidium a me directa, qaod ooneilii deeretia a sanctitate tua approbandi· omnino me subiiciam, hisce sanctitati tuae humillime significo, m· omnino constitutioni in sessione quarta editae sublectionem debitam praestare eamqae iam ria· mora post reditum in arahidioeoeei Colonienai cnrae meae con«sfiis pvemMEM«% ff·! numuta· veueratieud· Maribus peassvM· aenothetfa tueo

Oeteqiae IV aagunti 1870.

humilitat·· ei ohadi»ntieeimna fanante·
f Pmluc arahtaplMopua Oeleeioueia.

Praeterea idem arehtepiaoopus tittaroa pataoral·· d«dit di· 10 Mptembria au. 1870 iu quibu primum d· ooavoeatian·, insuper de semdeuibu· deque oou•ÜH OMUmauici Vaticani praerogativi· loqoutas, potiarimnm immoratur in sessioa· diei 18 iulii 1870, iu qua actum eet do infallibili eccleaiae eiusque supremi oapitia magiaterio. Ait ao iampridem cum qnibnadem aliu «pieeepia ei laiois, quamvis plano eonaentiena circa huius doctrinae aubetantiam, non recte sensiss· de huius definitioni* opportunitate. Verum nunc poet tatam definitionem omnem prorsus dubitationem suspioionemve ex animo excusais·· idemq·· ab omnibua et aingulia sua· archidioeceseoa fidelibus tamquam catholicae profeaaionia officium exiger·.

Attamen ait ae non latere id non parvi periculi pro quibusdam catholici· fore, pro ii· praeaertim qui inter diversarum confessionum asseclas vertantur. Hinc exponit refutatque obiectionea tum contra concilii patrum libertatem, tum contra eorumdem in definiendo unanimem oonaenaum hucusque prolata·.

Deinde textum ipsius definitioni· referent praecipue immoratur in explicando quarto capite de infallibili Romani pontificia magiaterio. Ait hanc doctrinam nullatenua novam, aed in acripturia et io eocleaiaatioa traditione fundatam, in ip«a Germania semper tum in coholie tum in catechiatioia instructionibus traditam; immo dummodo rite intellectam eam eaae rectae rationi maxime ooimentaneam. Refutati· autem praepdsteris eiuidem nnterpretationibu» concludit nihil per eam nec quoad fidem nec quoad eccleaiae regimen famae immutatum.

Fatetur iterum «e, inspectis praeaertim difficilibus temporum conditionibus, de definitioni· opportunitate aliter aenaiaae. Attamen non eandem fuiaae maiori* concilii patrum partio sententiam, immo ab iia hliuamodi definitionem tanquam validum contra remotiorum rationalistarum deliAhienta remedium vehementissime exoptatam.

Suis curia concredito· fidele· ait ae iam pluries hortatum, atque nunc magia magisque bortari debere ne opportunitatis causa indebite commoveantur, verum omnino Spiritui sancto confidant, qui ecclesiam semper direxit in via· suas.

Tandem omnes tum clericos tdm laicos monet nt sibi caveant a falsis prophetis, atque firmissime adhaereant petrae super quam ecclesia fandata est.

Deinde die 13 novembris 1870 instructionem dedit pro ooufewariis suae dioecesis in negotio decretorum oecumenici concilii Vaticanil.

45. Mdrod* *atp.* Mrlitomuia. — In generali congregatione oonatitutioni aulfragatua est per verbum *piant itucta* modum; a publica sessione abfuit. Adhaesionem vero suam oonatitutioni praestitit, hanc fidei professionem exhibens sanctissimo domino:

Ego Francisons Xaverius de Mérode arehiepiscopus Meliienenata omnia ia sessione IV sacrosancti concilii Vaticani tradita, definita et declarata, indubitanter recipio atque profiteer simulque contraria omnia atque haeream quaecumque in illa damnata·, reiectaa at anathematiaataa, ego pariter damno, roiioio et anathematise.

Romae die XIX iulii 1870.

t Francisco· Xav. de Mérode
arohiepiaeopua Mclitcnen.

› BaakovSay, *Bonaaot ptaUfm,* toss. VH, pag. 74S.

ΔΔ^ NaMMMtf fl^^^Ve dle^^^ra^WB^W^^VO* —^— ¥U_B ^^ABO^BM*
Mom gaucraii 4M 1> faiK dixit m pfaud; ahfai* A psbHt* MMIMM· CeMtfartIMd tMBM MUbM^ft haae w Umi emluaafaiMM* «ri. Philippo de Angaut primo praecidi aaaraaaaati eoncilii Vatiaaai:

Baiiaaaaa raverandimima.

Ha ritardatc alquauio a riaeoatrar* la vaaarat* Mtara della aMaaaaa vcetra ravcraeditrima, parahh dceidorav* aaaai di aaaara ia grade di aaawwiarla, aha ooglieudo tppanto ia mraoctaaaa deUa (Ma patronale deUa nativité 4i Mariq aeatiaaima aalia email* recitata aalia chi*** mia metropolttaa* alia praaaasa di SO m. a pit paraoaa ho fatto la mi* profaaaion* di fad* aalia infallibilith pontificia aai aaaao dalla ultima ooetitatione dal concilio aoamenioo Vaticano.

Hit era mio intendimento di devenir* a qualeha atto pubblioo ia propoaito, a mi confermù aempre pit in eato la letter*, ehe eon tanta effuaiono di B cnora ebbe ellfi la aquiaita booth d'indirinarmi.

D'noa ooaa poi la voglio aneor* aocortata, ed b di ever* ia' qgni atto relativo alla grande diaouaaiono aempre io operato colla migliore intentione dolentioaimo, ehe da taiuno aieai dubitato della aincerité del mio opinare.

Avrei altre ooae a dirle, me i tempi ai fanno troppo oacuri e triati pell* aocietb, perché io non debba trattenerle in oggetti. cbe mi riguardano: oppereiô le rinnovo i miei pit vivi ringraxiamenti, e montre le bacio la aacra porpora mi do il pregio d'eaaere colla maaaima veneippione

Milano 10 aettemb. 1870.

di v. eminenaa reverendiaeima
devotiaaimo obbedientimimo nmiliaaimo aervo
t Luigi di Calabiana avoir, di Milano.

Inauper oocaaione recognition!! corporum aa. mm. *7 Gervaaii et Protaaii et a. Ambroaii ecoloeiae doetoria aammo pontifici Pio IX haeo acribebat:

Beatiaaime pater.

Eo gaudio inexprimabili qno primum, detecti* («notorum exuviia Ambroaii eccleaiee doetoria, ao Gervaaii et Protaaii mm., nuncium dabam aanetitati tuae ut in tantie amaritudinibu* et afflictionibna bie divinitua hiace temporibua aervatua eventu* quid eoneolationi* afferret, nene pariter expletum proceaaum hao in noaira curi* celebratum nuper identitate eorumdem m. oorporum aa. pedibua beatudinia tuae reverenter deferre mihi perfeliciter datum act.

Vota quae eum primum banc Ambroaii aedem, aanetitati* tuae iuaaia obeecutu* gubernandam anaoepi, claro populoquo in eathedrali congregato, de a*, oorporibua detegendi* et exaltandi* feci, et in visitation* sacrorum liminum occasione eoncilii Vaticani aanetitati tuae prodidi, nunc expleta per au- D pretnom aaorae congregationi* tribunal ad oraculum aanetiaaimum beatitudinia tuae tarter* laetor.

Et quidem nullum tempna aptius obtingere potuiaaet tarn «anctum praeeulem eocieaiae doetorem •olemni recognitione exaltandi, qui fulgentia et crebra traditioni* monumenta praebuit de primatu eaaetaa sedia, m gate «i *teeMat firmattoattn» tt* mqpMerium d**oqri*M*.

Videtur enim e tumulo reviviaeeaa fidem wertram «oer* *tt tiarma tuunc tetltciat* eaae, illud tam memorabile effatum praedicar* quod in eathulioia eaetria veluti militaria temera a fidei deeertoribu* aeeeraeea, temper et ubique ab omnibae auditur: *UU Pttrat M tttlttie, M nulla atort, tfd eita attenta.*

Duke equidem mihi datam eet in robae tam adverti* aanetitati tuae, uti tantae fartta^inie praemium feliciora tempora ominari; ao i4* devotionem at admirationem pandere Ambroaii verbi*: ahead pevddfa, jfideu qpdrafi ihtt■wdmedtem mrim harfieri pedardf em p^eeeet ia, ht gate *todtdcc ft**

Quare ail mihi aeriae, quam haec acta oaaotitati taae praebere aimai ae eadem Ambracii ebeeqaia ae eam dem fidem profiteri erga Petri cathedram, euiae primabm ot iaerraatiao praerogativa auprema eoaeiliari dofiaitieoe nuper offiüait: et nil mihi gratiae erit quam ia pcoxima rocogaittooe et repoaitioeia *olemaitato, populi* laataatiba* macti praa•ali* et aaaeteram martyrum raliqaim oetendera, ut perpetuam erga eedeaiae Petram fidem, obedieatiam, et reverentiam, qaam eo* «anctu» praeeal docuit, aervent ac filiia filiorum tradant

Benigno igitur, beatiaeima pator, haec acta .et oboequia oxripe, et apoatolioam Meodiotioeem, quam tui* m. podibu* provolutu* enixo implora, et mihi et huic Ambroaiaaao ooeloriae propitia* import' '.

Mediolani die tigcoidut tertia ateari* uprili* an. 1878.

Hamillimn* obtequentimime· filia*
t Aloiain* Nexari a Calabiana
•rehiepiaoopua Mediolanen.

<7. Leadriot orp. *Stttttuit.* — In congregatione generali dixit *flettt* iania modum, in publica *e*~ (ione *placti* auum eonatitetioni dedit

48. *Ptuchtr PucaccUi utf. Icttûttuit.* — Ab fuit a generali congregatione diei 13 iulii, et e poblica aemion* d. 18 oiucdem menti*. Fidem auam 0t adhaesionem oonatitationi *Patior atitnuu* prae•titit haeo acriben* (amato pontifici Pio IX.

Beatiaaimo padra.

L'illuatre vatoovo di Varone monaignor Canoma mi apediva iaraora una lettara eon la qualo mi lignifie* il diapiaoore «entito da voatra aantith per la mi* aaaenaa da Borna na) giorno della IV *oe■ione, ed iatieme m'inainuava il conaiglio di giuatificarmi interno a codealo futto inaiatendo poi epocialmente anll* neceaaiti di fare una piena adeeiono a tutto eib che nalla auddotta Mmione fu definito.

Ora per quello ohe concerno i) non eaaere io intorvonnto alia teecione, ecco quanto ardiaoo aottoporre *11* benign* ooaaideraaione di v. ·. Dopo 1* gravimim* malatti* di febbre gaatrico-bilioa* complicata a forte brocbite ehe ne) deoorao giugno minaceib aeriamente 1* mia vita perdnrh come conaeguenaa dei morbo «offerto una oatinata dimanteria. obe appone qualobe giorno mi concede an pb di tregaa. La aoorua domenioa o lunedl aeguanta obbi a patir* uno di quoati aooeaei ohe m impedl aaeolutamonta il movermi du Fraacati non già per 1* gravité ma por la qualité della malaUia che non avrebbe permeaeo in conto alouno il viaggiare e molio mono aaaiatere ad una langa a eolenno factione. Del reato chieai in antooedanaa ultrae) il eonaiglio dei medico eaponendogli 1'ardantimimo deaiderio di reoarmi in Roma, o mi riapoae con una negativa aaaoluta dicendo oh'ei prevedeva eon morale oertona una rieaduta * quindi non voleva aaenmere tale reaponeabilitA

Riipetto ulla aeoonda parte dei eonaiglio auggoritomi da moaeignor Canoaea, lontano dall'avere la minima diMoolté a aegnirio, inclinerai a) più * reputerlo auperfiuo per nn veaoovo come m* ebe non face mai un ditcoreo, né atampé mai eo*a alcana in contrario elle propoate praaentate ai padri.

Tuttaria aicome i) auddetto vaeoovo di Verona mi^amicnra ehe nn aimile atto de perte mie non riuaeirebbe diaaggradito, io intendo con la praeente di adorire pieaamente ed in tutti i megliori modi poeaibili a quanto venne conciliarmente definito d*

naa doctrina M magMnro iefallibile di Pietro,a M oaei legittiuri eaeÙMeari. Alla qualo deffaHoar-1e ari aottematto aaa* l'ultimo dai fedoii aoa oaaa-finie pioafaoia* di mqatn o di eaota.

AaaioaaU poi taJo aria adeetoao, diebfauanioae a efinemitateue aoa da inrtrprotata da varaao qualo adfatte di opacaM 0 di timori tanoai eba, grade' a Die, non ao obbi mai o aoa ao ho di aoaaaaa aorte, la ' d'ara riuunuio o depoego aollo awai di v. aaotit^ qaalaaqao impiego oarioe od onore cbe taaei ria qai ia'Rema implorando colo ooa la mandata ardent· dei^p opirito la gtud· eb« aoa appona me lo eoaeeuta la mia aaoora maifarma taluto, mi rie eenceeto di ritirarmi ia qualob· luogo del mie paea» native per ivi attondere a propararmi alla morte col fare Inflo quel bene eho mi tarb poecibile pfir l'anima mia e per qaolla del miei promimi.

E qai baciacdole eon devotiteimo affetto e profouda^veaeruione i Mntiteimi piedi invoco il confarte deU'apoatoliea benedirione ed ,ho l'altiaaimo oaore di proteetarmi

Frtécati a dl 94 luglio 1870.

Delia nantit^ voctra
l'mildio obbligfao obbtho figlio

F. Luigi Puecher Pucavalli arciv. d'Iconio

48. Bontodoe erp.. Smenratû. — In generali congregatione coutitutioni tnffragatut eat per placet Maria medum; in publiée ceeejone plarnt tuum .dedit.

5A. *Roànfa* Fueto orp. Burptarit. — In congregatione diei 1B iulii dixit *pUtxl itxla modum;* in public· teqcioitareepocdit *placat.*

51.' Loan orp. d« Gnodolexoro. — Congregationi diei IS iulii non interfuit; adfuit publicae eeadoni ot dixit ploret.

&2. Affar oep. ^midaruta *rit. chaU.* — Ip generaH congregatione abfuit; in' publica eeaeiono tuffiagipm tuum dedit por verbum plead.

bS. JfaUdno aep. Xfcomrdteuù. — In congregatione generali dixit *plaort;* publicae tectioni non intorfait ob infirmem valetudinem. Adhaeeionem tamon kuam praëatitit eminentiaaimia praeaidibut baoc acribene;

Emineatimimia at reverendimimia concilii Vaticani praeaidibua.

Cam dio decima octava iulii huiua tnni 1870 in 'patriarchal! baailioa B. Petri i in Vaticano habitae eaorioai IV aaeri ooaeilii oacumeniai, infirmitate detdutaa,' intereeae minime potuerim, et lioet in oongregetioae generali haie eeaaioni praecedenti· >n qaa petram euffragia taper integro aohemate primae eonatitutionia de eecloaia Chriati, aententiam monm patefecerim, tamen ad dubium o®qe removendam, in aeriptia et nueo declarandum oaea oonoeo me libentiuimo ot planimima .omnibua qnae in «prodicta eaariona qearta hnina menait dio deoina octava definita fuerunt, adhaerere.

. Datum Romae, in conventu 8. Mariae do Victoria die 90 iahi 1870.

t Loenardei Melfamo O. C. D.
arehiep. Nicomadieuih, vieariut apoat |n Malabaria.

S4. *b* ftmri atp. Nmipaetnuu.* — Ia generali congregatione «ffragium dpdit ,per plecri rauri· madam, in publica ternione dixit ploM<.

bb. Lo mm ep. Bape^eae·». — In congregatione diei IS iulii dixit non *pletti;* abfuit o teaaione publica. Conttitutioni tamen Beator oortruM adbaoMonam warn praeetitit, haoo ecribdu taactimimo patri Pio PP. IX.

Montoruadae plu* ae prima at aaiaaa fai Ma 'fetro Romanorum poatifieam eerie bodie in ta eentpletur eventae ia tntiut orbto aatholioi laetitiam atque tutamen. Ita cane: Btaotitae tua, boatierime pater, aaaoe dieeqee Petri, good inauditam haotoaaa fait, hae ipaa propemodam boro attingit no aaperai.

Qaid accpicaciuc, qaid iueandiue poterat fate maxima temporibae urbi *at* orbi eontingern qaam inter mnndanaa varietateo, inter tot opinionam ot errorem commeata quibat ipoa atque naturalia et oivilie ordfaia iura perfrieto ooneulcaatiir, "ia, beatittime pater, uti eapnt auguatum aa veaerundum uuivereali eocleeiae divina ipaamet Cbriati ordinatione fallioeaciu'm magittram io regendo in rebae fidei ac moram, populo Doi in viam paci· ao talutia poaaidere?

No -mireri· ^roptoroa, ai minimat ego apoetoloram mono, totiutque oleri et populi huiu meae dioeèecic gratulatione· et vota catholici orbit uni-.verni gratalationibuc et votia aucerim ooMoeiare. dum humiliter et ardenter Deuth micerirordioram ac beatam Mariam Virginem de Orope, quam infallibili oraculo ab omni labe exemptam aolemniter deolaruti, adpreeabimur ut te diu incolumem aervent in aevum ad Dei gloriam, ad eccleaiao triumphum et in aedificationem et aanotificationem corpori· Chriati.

Haec noatra, beatitaime pater, benlgnut excipe vota et omina in noatroram omnium erga te obtejuii, obedientiae et amorie eignifleationem; mihi interim ac clero et populo huiutce Bugellentit dioeoeoia ut 'apoatolicam benedictionem impertire dignoria vehemonlietime precor.

Bugellae die XXIH augoati 1871.

Humilmut obtoqmut addictnrua tervut et filiut
t lobn. Petrae epiecopue Bugellentit.

Excellente reverendimima.

Il clero della cittb, e delle dioeccei di Bielle unitamente al popolo fedele, ohe gih offerirono i loro voti ed offerte eon qualche continato di franchi a nnio delle varie càttoliche aaaociaxioni ed effemeridi per partecipare alia meeaa, che celebrerh a favore di tutti gl' italiani, e di tutto l' orbe cattolloo li 98 agoato cor|Bte Γ infallibile oomune putore, e guida, il regnante commo pontefiee Pio papa IX; ai utriaoono ora compatti ed uniti, coi fedeli alia lor cura affidati, af demito e cardio loro putore e veaoovo Gio' Pietro Loeana per teatimoniare di •novo ool medoaimo e eon tutto 1'orbe oattoiico la loro riooaoooenaa, amore, fedeltb e piena tommiaaibne al putore univervale delle cbieaa e per ottenere ad interneaaione di Maria «4» immaoolata, venaMrt iu Oropa. una piena vittoria contre l' infernoWp tua ohieea, ed una perfetta pace a tutto ia eociera, o Ia conventione dei peccatori.

Al qual fine offritanao deal pure il aacrifieio dolia tanta meeaa in quell* avventurato giorno, ed i fedeli la loro oomnnione generale nella oattedrale eoe. aggiungendovi in tenue comma di franchi ιββ.

Gradiaea e. o. rÀa* la piena e totale concordia -dei tqoi figii amanticeimi nello unire i loro voti e unci ÿ totale e· piena adecione ai medeeimi aenei di c. e. riha verao il oomune amatimimo e tanto travagliato putore univeroale dolia ohieea, e da Dio tanto evidentemento eealtato, onctodito, e protetto. Montre .colla pick profond· e aiaeera vénération·, rirpetto, ed amore flgliale Je baeiamo riverenti la a. mand ed invochiamo la unia tua benediaione unitamontO a quelle del novello Pietro nella durata (oaoo aaioo, aingolare, provvidonuiale)

Γ iaiqUibUilh dei gisdisi in mataria di fed· - di oostaÀü, oom pantore nsiveteaUe b vicegerents di Goad Orinto ia tom.

68. *LpH· ɾ.* Tbrnasmist·. — Abhrit is generali congregatione; intorfait publicae eeeeioni ot dixit

VI. tf. Vnitunlituu. — la oongregatiohe generali' die IS'iulii dixit p/eoat ruatd sudum;· publicae aeeaioni adfuit, et suffragatus set per ver-

68. Sesere aep. InlareaMeMu. — Abfuit a congregatione generali; et publicae sessioni praesens *pleett* suum dedit

58. Meryneryе gp. JegwtsduHansu. — In generali congregatione suffragium dedit per eoa placet. Constitutioni tamen adhaesionem auam praestitit haec scribens summo pontifici Pio IX:

Boatiasime pater.

Nondum reversus Augustodunum et reficiendae valetudini· causa in Helvetia detenlua publicis litteris die septima huiusce decurrentis mensis dati· clero populoque mihi commisso significare properavi quam sanctitati vestrae in ultima audientia iam anticipate profeaaus fueram plenfim mentis «t cordis adhaesionem doctrinae ia solemni seaeione sacrosancti concilii, dio decime oetava iulii promulgatae. Pridie vero festi Assumptionis beatae Virginis, sacram concionem habsns in ecclesia eathedrali Augustodunensi fidem eamdem testatus eam.

Cseterum, postissime pater, doctrinam hanc ab episcopatus initio meam fuisse iam noverant et clerus et fidele·; hanc enim et in pastoralibus littaria expressam, et in ecclesiastici· collationibus assertam, et in seminario theologiae alumnis traditam sciebant; et si ab assistendo sessioni ». concilii, in qua definita fuit, abstinendum censui, ad hoc impulit affectus ipse erga sanctam sedem apostolicam. pertimescens ne ex definitione sub anathemati· interminatione detrimentum proveniet

Haec omnia sanctitati vestrae, beatissime pater, nota facere volui, ipsique devotissimi et obsequentis·!mi animi sensu· iterum testificari, aupplici proce .Dominum quotidie deprecans ut inter istius temporis angustias, ipsum ab omni malo aoepitem servet et multiplici gratia consolari ae roboraro dignetur.

Ad aacrorum autem pedum osculum procumbens, apostolicam 'benedictionem mihi et Augustodunensi epcleaiae humillime postulo.

, Augustoduni in Gallia "àie 22 suguati 1870. '

Sanctitati· vestrae, · boatiasime pater, humillimus •t obcdientiaaimus famulus

t Fredericas episcopus Augustodunen.
Cabillonen. et Matiseoden.

eo. Moreno ep. Eporediessaia. — In generali congregatione constitutioni suffragium dedit ppr ao·» placet. Fidem tamen suam professu· eat baec parochia et sacerdotibus suae dioeuesis scribens:

, Ivrea, il n giugno 1871.
\ Venerabili Fratelli.

Oradite'ognbr p eer· ci tornano le occasioni di scriverri, *d'* fhtrattenerei con voi, vbn.Sbtelli, ma .aommamente avventurate *p* 4uri»ima dire»· la presents, in cui possiamo con altri obietti fii certo sempre da voi ben accolti,* parlarvi, · con yoi giubilare di un evento unico bella storia di s^Mieaa, quai è il coanpiersi ehe faranno il Ifi gibgno venticinque anni, dacobh l'auguste nostro benigno padre Pio IX fu esaltato alia santa sede apostoliea Romans. Solo fra li duecento cinquante sei pontefici aani dal post fieuto in Roma teaate da a. Pietro, ahe dal divin Redeatoce era ooatitaito sao vicarie - principe degli apoatoli, capo viaibile della sun

Oohsm... Questi ed altri beeedsi aegealaado dei somme poatafi» oho aaeda glorioso salia isdefisttibile cattedra di a. Pietro, aieoomo git aateriormeate davamo ali'opportunité pii ampio uanaaatramento latomo allo aiagolari prerogative divisassent· attribuito al vicarie di Goeà Cristo ia terra, capo e eestro dell' ass chiesa sente cattobaa ad apostoboa, aAnehb t nostri fedsli no foeeero ia•trutti, ai ruffarmaaeero sell' sbbidieaaa e commeeaione a lei dovntal, coal sell' istruaione pastorale 24 maggio 1867 rianite spooialmeute vi demmo le dottrine ad aaao riaguardanti gié dogmaticbe diehiarate da antico, e riprodotto, o definite nei eon-
B cilio Vaticano, nei quale tra nasionali aedentivi esiaadio ei trovammo fors· soli d' ever tatto colla citata e sell' anteriore istrasion· de) 1* maggio 1864 dope ultra analogho* pastoral inaegnamento dalle dottrine proclamato nolle dee costitusioni pontificio del 24 aprile e 18 Inglio 1870, interne allo quali fu uffidalmente reaeritto da Roma fin dull' 11 gennaio p. p.: „La solennité con cui vennoro promulgati i decreti dogmatici del concilio Vaticano, e la notoriété ebe hanao poreib aoquiatata in tutta la chieea b taie che non pub eseervi un eattolieo che poasa ignorarli'*; opporoib non far d* oopo d'ultra promulgasioue....

Eamdem fidem testatam fecit eminentiaaimo card. Proapero Caterini s e. Concilii praefecto haec acribens:

Eminentiaaimo ae raverendiaeime domine.

Haud miram, sed acerbum quidem, et grave
0 mihi ovonisee, quod eminentia tua reverendissima scripsit litter» diei 10 recepti· intento animo die 1β martii, facile persussom tibi erit, qui mea sensa meamque agendi rationem in epiacopali ministerio iam diu noscis. Statiae ac per aaeraa temporia functiones, et quotidianae eoeleeiarum sollicitudines mihi licet, boe responsum profero.

In conventu episcoporum provinciae Pedemoatanae an. 1870 exeunto Taurini habito, et me praeside actum eat de publicandi· concilii Vaticani constitutionibus, et antistiti Monregalensi commissum interpellare ominentiaaimum dominum cardinalem Patrisi, qui respondit litt 11 ianuarii 1871 promulgationem Romae factam sufficere. Hoc mponsum universo elero, et populo communicari cncyelica pastorali diei 6 iunii. cuiua exemplar et eminentiae tuae reverendiaaimae, et aliia eminentiasimi· tunc temporia misi, et unnm nunc adiicio; proptereaque
D bene noverunt omnea obligationem subiiciendi intellectum uti et aliia dogmatibua etiam dogmati de pontificia infallibilitate, quam in loci· ibidem citati· antea et.a pluribua anni· docueram, idque utillitoum putavi dioeeeeani· mei· indicare, qui turmatint quotenni· migrant, et audire coguntur blasphemo· et obloquentee inique, quibua respondere poscent iugiter a proprio suo antistite veritatem illam audivi»·. Relatore* ergo calumnia notandi'

Hisce praratitutia invitarem, ai opua eaaet. malevolum ad inquirendum antistitem, qui in Italia de nummo pontifice acripaerit qti Eporediensi· non aeptiea quidem, aed neptuagiea septi»; qui defenaionem eiu· fecerit litteria paatoralibna ad clarum et popu-

› (Aηp. Dottr. tMst. 1M1-B. — Iastii Theel IMS.
· M frbbr. 1MB. 18 feter.. 1 ri«* IM». IS feter. «I oûob. IMO, IS SiorsaK IBM. 1» feb. IMS, W geu IBM. 7 ma(. IBM. 1« feb. IM7, 10 feb . 1» ottob. IMS. «2 nor. IMV, IV feb. IMO. SO g·»·. IBM. IS feb. IBM, β feb. IBM, SO utar. IM».

W

i-- 18 fobruarii 1848 dam Oaietea exularet, aa feomoo reapublica proclamata aaaet, Tentai rare Gtaberttam eum Manitata foederati tattatan teeoreat, af mita ipsam taooqeorontar; qniq·· •rbi* Romae iavssioee -μ η eopteoabri 1870 r·* sponoum dederit adniaMr· State· quta Epor·-dienta. Mima (bear·· plant ooporovogatineta opera (uti ephemerid··, trieiee eeetoaa ntMa airoitar B-brornm avulgatornm) quao formo a trigiate aata institui, ai in diaa aeatiasi aaiaa ad roKgtoeia, aaaetaa •edi· at eieri defoaaiooom, nello aaa qeaoota, ood a eootra non «ina gravibaa dispendiis, aoreauta et incommodis. Quod honestum, at laadabile ia aura potitum paganis narrator o. VI. 1, 9 lia. Bather, christianis forsan abaonum eritl^xr—I—*

Culpae inauper mihi verti audio, qaod paroebo· •t laoardote· dioeo··» compulerim ad aufftagium ferendum in reeantioribu· eleatioaibu· politiam; et falsum id quoqua autumo; poat aa. 1867 nihil do politici· electionibus edidi, et prohibitam opiaor lego civili compellere, uti et prohibere. Ultro dieam tamen pro trium locorum meae dioeceta, qui finitimae dioeceta Taurinensia collegio adaoripti aunt, in quo candidatu· ae obtulerat clariasimua Tbomu Vallaufi egregiua aummi pontificia et religioni· laudator, aliique candidati recitabantur rei dubii rei boate· ecclesiae, et ante et poeteaquam ab archiepiaoopo Taurinensi mihi nuociatum eat reacriptum •aerae Poenitentiariae, me consuluisse, ut auffragium ferret pro ilio, cum iato reapondente de arpadtratr evidens ridebatur summopere expedire atreauum habere *do/onoorotn.* Immo adiungam eundem arcbiepiaoopum in litteria rogavisse, ut illimo electioni furere relief. Non Eporediensium certe, aed merito Taurinenaium adacribi debet ai hoatia praevaluit

Quoniam rero illud conailium culpae renum mihi fuiaae nunc scio, referam an. 1848 menae C martio me epiatolam pastoralem clero et populo, et inatructionem clero edidisse de electionibua politici·, quae Taurini - aelotia eoclesiaatita, abaque mea cooperatione, recuaa fuit ordinario, ut puto, probante, et a Lucentia archidioeoeaia ordinario in Etruria typi· etiam edita ad clerum, et populum miaaa: an. 1849. me cooperaaae encyclicae latinae poet conventum Villanovettae ab epiaeopia et ordinarii· Pedemontanae provinciae ad clerum directae, in qua de electionibua quoque actum fuit, et rapiente» regulae aunt traditae: deinde cellaetiew éneyclicae pari modo adlaboraaae pro electionibua, qua· bene oeasiaae gaudere potaimua exeunt· an. 1857. Taceo de alii· minoribua, quae uaque ad an. 1867 mittebam ad parocho·, quando electione· generale· indicebant, ut parochialibua functionibua disponerent. et adiiciam •minentissimo domino cardinali Cagiano magno Poenitentiario m· acripaiaae D de electionibua ante an. 1866, in quo di· 1 decembri» emiait gravissimum responsum, cuiua exemplar mihi mittere dignatu· est, occoaaoN· *oioetioneai* guam ya» */idolium* trarri ed »mpa<fiaMi· mta af proaaoaaede *bone.*

Itaque parochi, at sacerdotes Eporediensis dioeceta oonmiio -meo non indigent ia electionibua politici·; doctrinalem normem bebent *euotoritetioeai* non tantum ordinarii, rod ot omnium epiaooporum Pedemontii, immo et antiqui dominii regi· legitimi, atque aanctae aedia eiiato in rescripto, quod continet canonem legi· divinae naturalia, et adductum eat in opusculo. contra famosum dictum *ni olotii, ni elottori* edito Romae a typographie catholica Chiapperini an. 1873 cum permissione eccleeiaatica; habent doctrinam iuria divini, et aa. apoatolorum Petri et Pauli de aubiectione et obedientia* legibus principum debita, nec non probatorum auctorum theonaU aHea lariteetaat, qui «tat ipta gravi do bec negotio noa contient, non agpedfor inorno Doenttentinrino aliter ieteibguat, ot avidam· distante· reetitedinia m predentin· rotate ta s··· mihi velaorent, art modo Midi·, eeipae vertor·, eainnnttaoite· domino «ordinali magno Poonitontiario post Paaaba oeribam do aebieeta asateria ot qeaoatiano, -- ape Aetna uti aoteeoooorom aaum mon scripte bumaaiter ipeam Moopterem, aaoqeo epieoopta nuu adimpletarum, ingratum tam·· bottompore, io quo eotboliwrum omnium vito· adveret oeelooiao boat·· colligor· ot dirigor· oportet Sod et tbootago ficto KoaiM do rescripto 1 decembria 1866 licitam Atiaerominiaoor aenoib·· ot argumeetia ooriboro thootogi Wfirttombargonta ia ophemorido qeadam oatholiea, Eporodtoaai tea arit do poaterioro Aribore aoneib·· •t ratioeibea «pioeopi catholici.

Hiao· pro debito roapoaeia, «t oacalo aecrae parpara· iaeliaatu· intimi ebaoqaii et paria veaarotioni· •eeaibM m· profiteor.

Eporedia· di· *9* aprilia 1876.

Eminentia· tuae reverendieaimae

humillimo· derotiaaitaa obedientiaaimu· abrvua

f Aloyaina epiacopea Eporedienaia.

61. *R>oot* cp. *Dioiononoio.* — In congregatione generali dixit nen p/eeeT; aeaaioni vero publicae non interfnit. Tamen adhaeaionem auam conatitutioni praeatitit, heap aeribena aummo pontifici Pio IX:

Beatiaeimae pater.

Omne· ecclesiae Chriati fidele· npvia aanctitatia vaatrae doloribna ex intimo corde condolent et in hia flebilibua aanctinaimae aedia angustiis, ferventia- •ima· prece· ad D«um quotidie certatim effundunt, ut pastori· pastorum omnipotent dextera vicarium auum tueatur, et aancti Petri sacratum patrimonium • manibus impiorum oitiua eripiat.

Quod ad noa attinet b. pater, coram Deo et coram hominibua protestamur, atque indignationi publicae Statua pontificalia vi et armis violationem denuntiamus, et quoadusque Deus iptemet nefario· invasores expellat, impigre mundo denuntiare non ceeaabimua.

Oh! ai ad sanctitatem venerandi et amatissimi patris accurrere liceret, quanta cura, et quam pio affectu dolentem lenire conaremur! Sed, heu! infeliciaaimae patriae noatrae ferox ab aliis impiis occupatio, atque inde profunda nimis io dioecesibus nostris perturbatio, nos domi absolute detinent, et diu forsan multumque detinebunt, nam quae et quanta mala, qui et quanti dolores, et quantae ouiuacumqne generi· ruinae aollicitudinem nostram •unt stimulaturae et conturbaturae!

Porro, apprime aefmua, b. pater, et pergrato animo ovibua noatris praedicamus te pastorem supremum, et optimum omnium patrem pro nostra Gallis aupplicationea effundere' coram Deo et frequentiaaimaa et ardeetisaimas.

jSreuta/ *to Dooùntu in di** acerbae noatrae *tribelatioeu ot* te orante *frotofei noo notnon Doi laoob.*

Mittet aobia *etuilnun do teneto, ot do Sion tuoetur* nos; et mox *Inotebinmr in oeMeri nootro!*

' Oh ! utinam !

Interea, ego ipaemet veatram paternitatem humiliter rogo, ut propter ratione· superis* allatas, mihi aaaiatendi sacro concilio Vaticano immunitatem concedere dignetur.

Et, cum hic et nunc s. concilii Vaticani mentionem facio, nihil antiquiua habeo quam ut sanctitatem vestram certiorem faciam me plenissime et ex ainoero corde, uti decet et expedit catholico anti-

saMivtetie te mbt-- oshi reueetiaali·.
ïuadam, «4 aaaotitati· vwtrea padse hnibter pawvaluta· benefitetinnem apMtoSaam aaixa aflkt-gito pro p*pule mm *at* peu m·,
DMm·, file 11 asMsis ooaebrie aaai DeMiai 1870.
ftUMrtitatiB WetHM^ bMtiwiet pttWf
humillimo *et* ebefilwtiseiMo aarta aaa
■on devetissim· fiM·
t Francteoo, episeop· Divioaaaat ia Galtiia.

fit. Farrulfo· «*p*. Caimnèie»··'·. — Ia aaagragatio·· gmrarali saffritgiam dedit par *plettt* ràada Mmfara; ia aaaaioaa publiM abfuit Adbaaaioaaa vero aaam eoaatitationl praaatitit baae aeribaaa reverendissimo domiao loaapbo /malar «piae. & Hippolyti aa. concilii Vaticani secretario:

Villa Maasimi 10 ialii 1870.

lUustriaeime ae revarendisaim· domia·.

Fabri oomptas sat violenta, paaeia abbine diabua, ▪rampe feria aexta — IB huius — omnino non dalni ira ▪d sessionem hesternam, at aie adiungere s»eum votam votis reverendiraimorum patram, in ilia inquam aeaaione, ubi cum tam exultanti plaaaa aoolamata eet infallibilitaa sanctissimi domini nostri papao.

Dum haec nuntio d. v. illustrissimae, ut pro aua benevolentia dignetur in quantum opua fuerit supplere defectum, rogo ut me impense habeat
suum in Chriato obaequentiaoimum et cum
omni, veneratione addictissimum
t Emm. Verrollcs epiae. Colomb, vio. apoat
Mandchuriae etc.

83. *Bui* ep. Cawopenria. — In generali congregatione suffragium conatitutioni dedit per ptaest iturta modum; abfuit a publica aeaaione. Tamen fidem suem professus eat banc emittendo declarationem :

Bencbè io aottoaeritto non aia atato prevent· alia pubblica quarta aeaaione del concilie eeumenico Vaticano, non ó perd finora creduto mai eaaer dorer mio di fare alcun atto di adeaione alia definisione fatta nella medesima aeaaione, perché tutti aanno, •d io ne aono intimamente eonvinto, eaaer stretisaimo obbligo di un veacovo cattolioo apoatolico Romado di sottomettersi coli' intelletto e col cuore a tutte le dogmatiche definiaioni ç leggi di un ecumenico concilio approvate e sancite dal eommo nostro pastore, da Pietro, dal vicario di Gesù Cristo.

Cid nulla oetante amo con queato mio écritto aolennemente dichiarure, ch* io, umile ed oecuro veacovo, pienamante e aemplioemente, Io che vuol D dire, aenaa vicuna reetriaione e con tutto il cuore o 1 animo mio, approve ed aderieoo alia dogmatic· définirions nella ate··· quart· aeaaione promulgata e sancita dal somme nostro pontefiee, ehe fa qui in terra le voci di Gesù Criato, · di pih èmmi caro oogliere questa occasione par aoggiungere, non alia preaenaa di aua aantith, ma a quelle di cue divina maesti, che colo vede ed è serntotar wrdsam, oh' io, egli, ›l misericordioso Signore aiutandomi, sou disposto, e troppo felice aarei, spargere tutto il aangne mio, e dar la mia vita, non solo per defenders · sosteuere la aopradetta e tutte le nitre dogmatiche definiaioni e leggi della cattolica Romana chieaa, ma anche per difender i diritti e la vita del aommo noatro gerarca Pio PP IX.

Roma 28 marco 1871.

L' umile ed oecuro veacovo
t Ludovico Mana di Canopo.

M> Cbrdi ap. dtanssn. AWtit in 0Mg>*-gatiM· 4M 13 Mti µ · mu ia aeaaioM pubMaa 4M 1* etaefi«M maaah AMtata iaaoqaaati die a mmî··· perueta reveruufiiéMM· mmŒ auerutavi· wbMM

0am AgaMmtma mlM evat hac «· I» iaM ■eivama aeaaiMam aerto habitarana, fimtiaavi arbem ppteea; aat bari parveai had aaaai··· iam par··*·. Ut igitar haie HIM abwotiaa eapplet· valaam, d·-atoe ate approhaaaa at appeabar· omaia ait aiaguh Sb Mm MMtitBtfoM deefwt· mbC a aaareeaaa*· ooeumeaioo oeaeilio Vaticano Mqae mihi plaeero. Ia qaoram fidem ete.

Datum Romae ex coenobio aa. Oeaeeptioai· b. M. virgiah die 1· ialii 1870.

f Caietaaaa apiaeop·· Almiraaaia.

U. *Dupant tu* Zragee ep. Matanaia — Ia congregation· geaerali dixit ··■ placet, abfuit ia publie· aeaaio··. Adbaaeionem vero auam eonatitntieai praaatitit, haec acribena aommo ı pontifici Pio IX:

Trte aaint-pdre.

Lé 20 décembre dernier, j'ai addraeod h Votto aainteté ana lettre où je lui exprimait, moa indignation et ma doalenr en apprenant^ aprte le long bloc·· de ma ville épiaoopal·, l'attentat aacrilèg· du gouvernement Subalpin, et l'invaaion qu'il a oeé fair· de la capitale du monde chrétien.

Aujourd'hui, tria aaint-père. mieux inatruit que je ne l'était aloru de votre déair et de voa inteationa, je rieaa de nouveau b voa pieda avec ■■ reaped filial, pour déclarer que j'adhère aimpl·-ment, abcolumant et aana reetrietion ni réverve aux décréta du concile du Vatican promulguée par votre aainteté dune lee veveiona volennellev du 24 avril et du 18 juillet

Le clergé du* mon diocèae tout entier e'unit A moi duna cet acte d'adhévion.

Avec" la grfioe de Dieu, je n'ai jamaia eu et j· n'aurai jamaia daua mon cœur d'autre aentiment que · celui du reaped et d'une entière eoumimion aux décivione de l'Egliee et du vicaire de Jéeuv-Chriat

Sollicitant è genoux la bénédiction apoatoliq·· pour moi et pour mon infortuné diocèae qui gémit, en ce moment, voua le poids de tant de calamitée, je suis et verni toujours virée le plus profond respect et Iv plue parfaite obéissance,

Meta, le 22 janvier 1871

Très saint-père, de votre sainteté,
le très humble et très dévot serviteur et fila
+ Paul év. de Meta.

Eiuamodi litteris responsum dedit pontifex hoc pacto :

Venerabili fratri Paulo ›
episcopo Metensi (Metam, Mets)
Pius papa IX..

Ven. fr. etc. Calamitates ipsae et dolor, quibus angeris, ven. fr , suaviora nobis fecerunt officia tua, utpote pignus indubium eiusmodi affectus, qui te a propriarum aerumnarum sensu revocatum ad nostrarum commendationem converterit. Obsequentes autem' haaoo devotionis et pietatis significationes ita confirmavit et exornavit illa posterior ingenua et absoluta adhaesio dogmaticae constitutioni do primatu Romani pontificis eiueque infallibili magiaterio in rebua fidei et morum, ut solatium quod nobis exhibere studueras cumulatum prorsus attulerint. Grati itaque" animi sensus quod a nobis prior epistola poscebat, vividiores omnino testari iussit altera: eo vel magis, quod utraque nunciaret vota fausta et omina iungi instanti orationi, qua dioecesis tua tecum nohjs implorare contendit ne-

wmirlam opesa nt tfUM tnaqntttateai Qaeda plum stadium, ia a|Uüa*M eeaMae Mh«nM vergaaa, mm naqaaat Daa aaa aaea aaeepttestanam, aaa immerito eaaMiaaa feta at prapWatam alt missriinrdiam eiae gngi taa, at riaeaiedi aaaaffla* tara· UH bteodietteees, qaae praatarba damaa •epio·· aaraiaat. M aarta tote aeria at eaixe tibi, van. fr. adpreeamur, daw saperai feveris saepte·* eta. apoai. bM. ata. impertimaa.

Datum Roma· aped Haaatam Petraa, HO februarii 1871, pontificate· soatri aaaa vigesime quinte.

Plea papa Π.

M. Alterh' «p. âyrvaste. — la gaaataH ooegregstione suffragium sum dadit par pteesi taata modem; ia publica aeaaieaa dixit piamA

87. *FrtMta* rp. *CtMtuit* at *8ar»tatit.* — Ablteit ia congregation· generaH at ia pabttoa aaaaiaaa. ladabiae fidei extitit ia question· da priamtu at iafallibilitate Romani pontificis qnemadmodam patet ex sequentibus litteris:

Recellens· revareadissima.

Jl giornale la *lÀbtrtà etlltiic»* del 98 staato luglio per eeteso riporta la qearta aaaaiaaa pabbliea del 18 ateaao meaa del ooaoilio eeumaaioo Vatioano contenante decreti a canoni de &eieSM Çhristi.

Dope sette meal di mia assidua aaaieteaaa al aaoroaanto ooaoilio, ad ora lealaiaate, ed a tempo assente per la mia grave eth, a par urgente dalle mie diocesi, credo bene che non mi pub mancar· il diritto che con queata letter· eeercito, di dare, come fo, H mio ploeri *ta* omni·. Prego percib voatra eceellensa reverendissima a reppreeeatarmi come mio apeciale commeaaionato, - se si vuole, potrà depoaitare queato foglio negli atti del concilio

L' abbraccio al mio caore, e aono ano
di voatra eceellensa reverendieaima

Cava de' Tirreni 93 laglio 1870.

umiliaaimo omequentissimo aarvo e fratello
Selvatore Fertitta veeoovo di Cav· e Sarno.

A au· ecceileuM reverendimim·
mon· D. Concetto Foeaoeetti veeeovo di Liatri
•mminiatnitore apoat. di Aoqnapendente.
Roma canonica Vaticana 3* piano.

88. Jfonrict ep. *Becittituti»,* — In congregatione die 13 iulii dixit non *plaeti;* in publiée Maaione abfuit. Adhaeaionem auam praeatitit, haec eeribena •anctiaaimo domino Pio PP. IX:

.Beatimimo padre.

Io Gio. Battiata Montixi per graaia di Dio e della aanta aede apoatolica veeoovo Suloitano Eecle•ienae nell' iaola di Sardegna proatrato a piedi délia •antitb voatra profeaeo oon euor fermo e tincero di aderire pienamente e tuiti i decreti emanati dal •acroaanto concilio eoumenieo Vaticano, aegnatamente a quelle della infallibility del papa quando *ta eathtdra* defiaicoo paid *ttamdma* ait te rrteta *βiή tt* merum.

9* Memore dell'obbligo emunto eol giuramonto nella mie ooncegraaiene bo protestato ia iaeritto •aciem* agli eltri due veacqri «ardi promo, il miniatero del Governo Italiano oontro la uaurpaxione de' dritti della ·. cede in difeee del Papato · regelie di ·. Pietro.

3* Detestando e deplorando gli ultimi nvvenimenti oontro Roma papele e prendrndo la pid viva parte alie eofferenae e tribolaaioni del edpo aupremo della chieaa'bo ordinate pubbliehe quotidiane pre-, ghiere per accelerare il trionfo della eede epoftolice.

Sono que«ti ,i «ineeri sentiment! di rispettoee affetto e venereaione, che depongo a> piadi della aantitA voatra, supplicando!· d'impartir· a me ed qi miei diocesani Γ apoatolica benediaiene.

M> tfrfegMF wfeMfe· — h (MMI «am-, grugatiaM «II paMaa seesieeq abMA' fUm saam asNMt baaa aaribaaa Nvenaadieiiate iimias laeepba Faillit VaHaaai aaaaUi aaaraferia:

Reveeeadissim· doatoe. . t

Legi badia, imme max, ia namcre IM diarii I/UnM etMedbt, piares nmtamriferimM stqa· reurmdimimii patrea, qai eesnteui quartae oeoumeatoi leaiiW Vstteani baud interfeer·, aeriptte MMigUMM ne Rome· miaieaa suam eordis et mMtte edbaeainaa· dagmaüeae eeaetitutioai ia m aeaeioa· édita·, aumque mlhi qaaqae advena taue affbeto valetudine acciderit diotae nminwi minime interfuie··, atatim peraapi mihi etiam inMmbere elifciam simitem dednmtienM* rtribendi et iûteo mittendi ad banc eoueilli aeoratariam, qua teeter, aient per praecentem tector, me libere ae «iueero aaimo eubj scribere pruedietae oonatitutioai, eamque approbare una eum eaunMtiaaùui· ae reverendiesimis patribua. qui, illi eoMiHi aeeeiani interfuerunt, eamqua auo voto probarunt.

Datum Balutii* die 98 augusti 1870.

t Fr. Gabriel Grioglio episeopus Efirienaia

70. Jfoecapette rp. ZenepoUemi*. — In congregatio·· generali dixit *plttft* murta modum; adfuit sessioni publie·· et dixit ptewt.

71. Atoaaaie «p. «em leparanaia. — In congregatione diei 13 iulii auffragatna eat per pleeti tnate medum; interfuit publicae aeeaioni et dixit *placat.*

79. Pril«' rp Aqwpendwnma. — In generali congregation· dixit nem piaoat,- in publica •emione plecrt anum dedit.

78. *UUathomt tp. Binaingkaatitutit.* — In congregatione generali dedit placat texte medum; in publica aeeaione dixit plaoat.

7A *Dtaurt* ap. Paacewwwaaw. - Suffragatu· eat per plaeat texte medum in generali coogregatione; adfait publicae aeeaioni et dixit placet.

Ii. Ltfat tp.· Ttrgttiinat. — In congregatione generali dixit non *plaert;* abfuit a publie· aemione. Taman fidei auae teatimonium profeaaua eat, publicando in aua dioeceei canone· oonatitutionia de primatu et infdlibilitate Romani pontificia prou •equitur:

In folio dioeceaano menai· decembria 1870 pag. 168 ad notitiem venerabili· clari gelatum eat, iuxta epiatolam anoyelioam dia 90 oetobria 1870 datam a aanctiaaimo domino Pio PP. IX Vaticani concilii celebrationem uaque ad aliud opportuniu· et commodi·· tempua apoatolica anctoritat· miapenaum eaae. Quoniam vero propter eauaa ibidem memorat·· oecumenicnm concilium abaolvi non potuerat, euiu· 'definitione· et statuta palam recipienda, demum ia prima synodo provinciali, intra biennium a fine eiuadem concilii Vatieani celebranda, promulgari intendebatur, de mandato Mnetitelmi in Christo patrie et domini nostri divina providentia Pii PP. IX constitutio apoetolica die 18 infli 1870 in publica aea•ione solemniter confirmata, interim divulgata fuit.

Canon·· ia ea eonteuti sequente· suat:

I. Si quis 'dixerit, beatum Petrum apostolum non eme, a Christo Domino eonstitutum apoatoloram omnium principem ut totiuaneelmiae militantis visibile caput; vel eurndem honoris tantum, non autem verae propriaeque iurtedictioni· primatum ab eodem Domino nostro lesu Christo directe et immediate aooepisM; anathema sit.

II. Si quis dixerit, non esse ex ipsius Chriati Domini institutione seu iure divino, ut beatus Petrus in primatu super universam ecclesiam habeat perpetuo· suoceseores; act Roasaasm pontificem non

IU. 81qate dixerit, Bmu m pnotifieo· hahere taatammede «Attam iaepeotiooisvel dteootioeta, m* natam pteania «t supremam potentate· tari»-dtattaafo ta aaivtnam eeoiesiaa*, aoa notas* taretaaa, qua· ai fidem ot meroe, rod atte· ta Ma, qaaa ad dtoripKaaai at rtfiiM» aaalaaiaa per tatae trito* difiteaao perttaeat; aat eum babar* taatam pattern porta·, aoa rero totam pleoitadinem Mata» aapraam petomtie; aat haaa aiao potootatom aoa am ordinariam at immudfatam tiro ta oaiaaa aa singuleeoclraia* rira ia omnM ot singnloe pastores ot (dotas; aaatbema rit

IV. Sacro approbaato concilie doeaoia* at divinitas revelatam dogma oses defiaim·»: Riwaaaem pontileem, Mat ox cathedra loquitar, id art, earn omnium ehrietiaaonia* pMtoris «t dooteri* munero fangeas, pro euproma Iu apottolioa auetoritate deotrinam do fide rai moribus ob uaivorea eeelMia tonandam dotait, per atriateattaai diricam, ipri ta beato Patro proatitaam, ea infallibilitate poliero, qna divin» Redemptor ecclesiam suam la delutanda doctrina de fide vol moribus instructam two volait; idooque eiusmodi Romani pontificis definitionra ex mm, non antem ex eonMnsu ecclesia» irreformabiles mm.'

Si quis autem buie nostrae definitioni contradicor*, quod Deua avertat, praesumpserit; anathema sit
» λ

Ad illustrandum argumentum de infallibilitate ecclesiae Christi ot Romani pontificis nonnullas explicationes, ex diversis litteris pastoralibus antistitum catholicorum decerptas, adiioere iuvat.

1. Otwetum suat veritates diritate* reeriatoe, quae continentur in deposito fidei sive scripto sive tradito; hinc non Mt extendendum neo ad doctrieem humanem, quam papa »* proprie tristaio profert, neque ad propositiones, quibus dogmata fidei morumque ex privata eruditione sapieaori vel rowfirmeri solent

9. Forma sententiae infallibilis exhibetur per ds-/inirionem, qua doctrina de fide vel moribus distincte determinatur, et per canones explicite declaratur, doctrinam oie definitam ab omnibus Christi fidelibus tamquam veritatem divinitus revelatam tenendam mm: ideoque Mntentiae prolatae non alio ronsu, sed eo stricte interpretandae sunt, quem verbe exprimunt, sea adieeta authentice explicatio latius explanat.

Distinguenda sunt e^ete doetrimslia in quibuecumqus pontificiis litteris aut reMriptis occurrentia, quae mundanam potestatem, terrena commoda aliisque humanae societatis oonditionM respiciunt, et infallibilia haberi nequeunt, nisi tamquam pestalata erterooe tostitio* «t di»M« mendoti in omnites *ar*cumrtantnt st *Mftu per* logicam neceraitatem deducantnr et forma dogmatiea explicite enuntientur.

S. fiteèMetum *infeUMitati» **t todstia Christi,* sen mopiaterium, onm apottoÜM OMtoritat* in en institutam; hinc Romane pontifioi, OMmsrs OMgistri seeiessa* umwrtelis si tnmm» pestovwli *ejf/leie* /Wn> psnti eadem praerogativa Mt attribuenda.

4. Cbnditie oUipetioni* oonseiontiooum obeequium praestandi doctrinae eum infalUbilitatis nota' definitae, Mt eiusdem promelpatio ss cerhrdra suprema*. *enetoriMitapMtoiiaif,* quam tenet pontifex Romanas relut suecMSOr s. Petri principis apostolorum ; hoe enim modo apparet, ipsum definiisse fidei morumque doctrinam tamquam repsi msibils ecclesia» Christi unitum eum cerpors, *t doeendi potsstots wnctam cum reliquit episcopis sive in concilio congregatis, sivs per orbem dispersis.

m- mMı «a iwpfratim, <aa «oritatom p·»·*·-roatfroplwtaaotabkguMepoatdiatqMhagfogra|M; quapropter uteadataai Christi ai Puteam, -*,**«-jbuMé ftateaa «aaa,. aaaamari» qeoqa* iaetaAt dk ▾faMMi âdhieètBtIMB *4 N(mn m4m vtritetaMf ÎB qua afii roborandi aast,

fi. fboorepoéiM ô/eUMMaN* aoa telbt *Ktarm artarim* hoatiai», qui natare aaa eabtettasort peoaato; btaa impensables dieenda* aaa aat, qui spoeiati adoirtaatia divin· ta eognoMoada veritato adtataa -* errors immani* iudieatar: idooque Romanas poatifex, stai ta dortrio·jUai mirent;» tanta proeouamm /srmem drfinwwdo, at «· raprvaw cathedra •peataNea proclamanda, infallibilis dicatur, ex bumana tamen fragilitate sabiaoet peccato; orattaribneqae fideliam tuae rarae commtaeorum adiuvandue lest, ut volat supremas pastor gregis Christi evM sibi concreditas ad salutaria ramper paseea dueet; verbo et exemplo, quibas praoeet, proficiat, et prout temporum et rorum conditio suaserit, ea tenenda definiat, quae aat convoratis conciliis oecsmSniei*. eat explorata oeelèriae per Orbem dispersos sententia, aut per sjuodoe particulares, aliisvs, qaao divina suppeditat providentia, adhibitis auxiliis cognoverit, Deo adiuvaate, consentanea racrie scripturio et apostolicis traditionibus.

7fi. Mtarieo* *tf. ItUHiaM».* — In congregatione diei 18 iulii dixit ptaert Mate medum; in Msmoae publica ploeri suum dedit

77. *Ricti ff. SifttÛKU.* — Abfuit in generali congregatione; interfuit sessioni publicae et dixit *plectt.*

78. dlceser «p. Paphrari*. — Abibit in coegregatiqpe generali ; in publica sessione dixit *placet.*

7fi. Dspotdoep rp. Auretionmsis. — In congregatione generali dixit non plaest; abfuit a publica sessione. Adhaeeiobem vero suam constitutioni dedit haec scribens summo pontifici Pio IX;

Très Saint Père.

Jusqu'à ras derniers jours j'étais h Orléans comme prisonnier entre les maius des Prussiens, ot sans aucuns communiMtion régulière possible avec le dehors, pas même avec les curés de mon diocèse. L'armistire et les élections m'ont amené daM la ville' do Bordeaux peur l'Assemblée nationale, dont mM diocérains m'ont élu membre; et c'est là qu'il Mt parvenu h ma connaissance qne votre raiateté désirait quelque chose de moi relativement è la constitution du 18 juillet.

Je n'ai pas d'embarras h oet égard: je n'ai écrit et parlé que contre l'opportunité de la définition; quant à la doctrine, je l'ai toujours profanés, non seulement dans·mon eœur, mais dans des écrits publics, dont le Saint Père a bien voulu me féliciter par lm brefs lm plus affectueux; et j'y adhère de nouveau Mpp difficulté, trop heureux si je puis par cette adhésion offrir h votre sainteté quelque Consolation au milieu de sm tristesses.

Parmi lm angoisoM do la guerre et de l'occupation prussienne, jo n'ai pas cessé de travailler au mandement avec lequel je me proposais de promulguer lm eonatitntiona du 24 avril et du 18 juillet Malgré lm oraupations nouvellM qui m'accablent je ao tarderai pas h avoir fini ce travail et h faire ootte promulgation.

Et du reste, dès mon retour de Rome, j'écrivais aux prêtres et an fidèles de mou diocèse- ,Im luttes de l'ÉgliM ne sont pu comme cellm de la terre; oIlm ne m terminent pas par des triomphM

perooanels, mai· par.tap vietetarM de Dit* ai 4* U A M daa* «a volonté sainte.*

Je suis, très saiat-père, avec aa profond respect Bordeaux la 10 février 1471.

d* votre Saiateté

le trie humble et trie oMtfeaat serviteur

ot file ea B. 8.

† Félix, évêqte d'Oridaae.

Haie epietotae summus pontifex reependit koo brevi haotenM inedito:

Venerabili fratri Feliet

episcopo Aareliaaoaei (Aureliam)

Plue papa IX.

Ven. fr.'ete, Pergratam omnino Mt nobi* dtaccro ab epistola tua adhaeoisM iam te, ot anne ranam adhaerere dogmaticis ooeameniei concilii Vaticani definitionibus, immo nunquam ab iis tuam disorapasM sententiam, nec aliud unquam te te- animo. Id vero;qiqbi* 'eo iaeundiea aocidit, quod videaris ita reprobaro quae .tam pluribus in scriptis, tam in publie» privatiaque ooetibù· protulisti ηὸη consona'certo sacri concilii menti, itemque suasiones quibusdam orientalibus adhibitas, qui tune gratia Gallicae legationis abutebantur, ae censentes impune se nobis obsistere pome viam sibi sternebant ad schisma in qnod demum eunt prolapsi. Non nuo itaque nomine gratulamur tjbi; et dum te in osculo sancto complectimur, Illum, qui te facundia, alacritate, experrecto ditavit' ingenio, rogamus, ut omnipotente manu sua te gerens se fingens isthaec dona in idoneum et efficax divinae suae virtutis instrumentum convertat, inordinatamque a te prorsus amoliatur philautiam, omnium spiritualium bonorum hostem infensissimum. Non nobie ven. *ft.* laboremus, aed in unam Dei gloriam, impetweque studeamus saluti ac sanctificationi animarum, quae praesentibus in adiunctis opéra nostra vel maxime indigent. Ceteram quaeeumque sint aerumnae nostrae, quantumvis difficillima, ia qua vereamur, conditio, Gellia nunquam recessit aut recedet a cogitatione noatra, qui Deum enixe exoramus ut et vim ei exterius illatam, et ulcus exoedens interius, quod incassum malignitatem eoam exortarum confidimus, in medelam ipsius adhibeat et abstarsiondm illarum sordium, e quibus fortaaM ut o penitiore corruptionis germine calamitates, omnes dimanarunt; eamquq rursum orbi prodat non modo magnanimam sed et ehristianissimam. Interim omnia tibi adprecantM caelestis gratiae munera, eorum auspicem ac praecipuae nostrae benevolentiae pignus ap. ben. tibi ven. fr. universoque clero et populo tao peramanter impertimus.-

Datum Romae apud Sanctum Petram S8 martii 1871 pont, nostri anno vigesimo quinto.

Pius papa IX.

Postea inwquenti anno litteras pastorales edidit ad clerum, quibus promulgabantur binae constitutiones Dm *FUhh* et JHutor satvrm».

Messieurs et chers coopéraient*.

Mgr l'archevêque do Paris vient d'adresser au clergé et aux fidèles de son diocèse, vom lo saves, un mandement portant publication dee ooMtitetioM dogmatiques promulguées au concile du Vatican. Nous nous faisons tin devoir, è l'exemple do notre digne métropolitain, de publier, h notre tour om importantes constitutions Le caractère obligatoire d'un décret dogmatique ae dépend pas, U est vrai, do la publication qui en eet faite on chaque diocèse, mais il nous a paru nécessaire, messieurs, que,vous eussies tous sous les yesrx, et que vous puissies conserver, aux archives do vm paroisses. dans ** tentas fiulfeMtique et fidèle l'dspeefi oèr de la doctrine qui est la régie de votre M omum 4e I* nfitrq, et doit servir de base b renseignement que vom donneras aa peuple chrétien.

Tel Mt le bat d* la oomauairatioa que nous vom fetaoM M*joard*hui.

Nom l'earioM primo faite pim tôt, si la gravité exooptioanelle des événements que mm avons traversés depuis la prorogation du concile m mm avait empêché do vom adresser om oonstitatioM sVoe Im instructions oouveaablM; ot si, du reste, l'uaivereelle notoriété quo la presM leur a donnée m mm avait para on rendre l'envoi à abaque paroisM moins pressant

Je n'avais pas attendu jusqu'il m jour pour faire arriver m saint-père l'expraesioa de mes éeutimOM; ot depuis longtemps j'avais exprimé h sa sainteté, à vom ot ééxfidèIM do mon diocèse, mon adhésion b la doctrine promulguée dans cm constitutions.

Parmi Im mmîmm de la' guerre et dé l'ooeupation pnwsienM,yen ce temps mémo où je me trouvais renfer*riydans les murs d'Orléans sans aucuns communiero* régulière avec le dehors, pas môme avee los curas^de mon diocèse, je cherchais un soulagement h tant "de cruelles douleurs, en travaillant au mandement avec lequel je me proposais de promulguer les constitutions du 36 avril et du 18 juillet — ce mandement eet devenu un ouvrage, que je publierai ultérieurement, lorsque Im grande travaux de l'heure présente m'auront permis d'y mettre la dernière main; — et dès le mois de février 1871, au lendemain même de notre délivrance, dans ma lettre d'adhésion adressée de Bordeaux au souverain pontife, je rappelais h sa sainteté, que, si j'avais écrit et parlé contre l'opportunité de la définition, .quant h la doctrine, je l'avais toujours professée, non-seàlement dans mon omur, mais dans des écrits publics dont le saint-père avait vouli^ me féliciter par les brefs les plus affectueux"; et je lui disais .que j'y adhérais de nouvMU, trop heureux si, par cette adhésion, je pouvais offrir è sa sainteté quelque consolation au milieu de cm amères tristesses.**

Tous d'ailleurs ici, messieurs, vous coonaissies le fond de mon émo ; car, h la veille da mon départ pour Rome, ea vous faisant mes adieux, je vous disais avec quelle .soatpission de bouche, d'esprit et de qour nous devions tous recevoir lps décisions qui taraient prises*; et dès mon retour, en vous partant des controverses passées, je vons écrivais: .Los luttes, do l'Église ne sont pas comme celles de ta terre; elles ne se terminent point par des triomphes personnels, mais per ta victoire de ta foi ot de Dieu seul, dans sa volonté sainte."

Je réponds donc aujourd'hui è vos vœux comme aux miens, en publiant Im deux constitutione dogmatiques, *Dti Fin»»* ot Pester Sfirr»*», sans craindre, ni les ombrages vainement* suscités, auxquels le bop sel» des vrais hommes d'État sait résister, ni les clameurs dte ennemis de l'Églisc et du saint-siège.

Dans ta paix de vos praobytèrea, vous Im liras, vous Im méditera* avec fei. vom verres, dans ta première de cm constitutions, ta flétrissure solennelle do cm doctrisM que Fénelon appelait des monstras d'erreur, ta condamnation énergique de eet athéisme, do oe panthéistes, do oo matérialisme que je signalais, il y a qaelquM anaéM è peine, comme ta honte de notre tempe ot ta plus radontablp péril de l'avenir, dénonçMt è ta fois le danger social qui nods menaçait et l'abtm· où nous avons été enfin précipitée, ot dans lequel noua nous débattons vainement, da moins jasqu'è ce jour.

Ma bible veix ■'4*ait riea alwa, ot no parfait a «h Im μ vais brait dans l'air; mai» la voix fa tear le» évéquae fa moafa raasembléa persuadera peut-être enfin aajourd'hni, at aax peoples at b eaax qui. tiennent fana loam mina lee destinées dee paaplaa, è qnel degré Mat funsstaa fa telina anaara, at qual devoir c'aat peer taaa d'affirmer at fa défendre, b l'eaeontro, lea néoesMiros at fondamentale vérités sans laaqnallaa Coat ordre moral at nodal périt.

Qua poerrait-il, an effet, après seulement deux générations, renter encore de raison, de bon sen», da rie honnête, do dignité publique, de civilisation, ohea an peuple b qui Γοη await persuadé, qu'il n'y a ni Dieu- ni fat»,, que l'homme n'est qu'ùn singe perfectionné, que i'eeprit humain eet plus ou moins semblable b la cervelle do» brutes; sans autre religion qna celle dont ses passione lut donnent la fantaisie; sans distinction entre le bien et le mal, B sana vie fetare, sans autre providence enfin que la fatalité d» lois aveugles; et pour toute liberté, pour tonte responsabilité monde, Γalternative don mouvementé contraires et prépondérante de la matière cérébrale?... En sort» que, dans les tribunaux, les grands coupables ce ne sont pins les malfaiteurs, mai» «le» magistrats qui les condamnent.** Cela a été dit, messieurs, et soutenu dan» des thèse» publiques!

Pour moi, messieurs, je pensais souvent, en assistant au concile, et je me dis encore en relisant ceo décrets; Quelle honte pour notre pauvre humanité! Quoi! après 18 siècles d'évangile, et plus de' 10 siècles de philosophie, il faut que sept cents évêques se rassemblent d» toutes les partie» de la terre, sous la présidence du vicaire de Jésus-Christ, pour dénoncer au monde et condamner des erreurs comme celles-ci; ' ; C

Si juvlyu'u» ai» *l'exietence d'un real /rai Dieu, criuteur et* scuwrain *eeigneur du monde...*

Si quelqu'un ne rougit pas *d'affirmer qu'en dehors de la matiire il n'exiite rien ...*

De telles erreurs, messieurs, que *eont-elle»,* sinon le naufrage de la raison, et en même temps de toute vérité, de toute vertu, de tout ce qui «'appelle liberté et moralité parmi les hommes?

C'est pourquoi, veille», messieurs, et luttes contre le mal. Ne croyes pas que l'existence de l'Église suffise, pas plus que celle du soleil, è chasser toute» les ténèbres. 11 y faut nos labeur» et nos sueurs. Il a plu è Dieu de nôus obliger au travail; et s'il vous a faits prêtres, c'est afin que vous travaillies sans cesse, pour rallumer dans le» Ames le flambeau qui « éteint, pour déraciner-chaque jour, sans vous lasser jamais, l'erreur qui renaît.

Dans la seconde constitution *Paetor aeternne,* vous veiVea, messieurs, et vous enseigneres aux fidèles la beauté et la grandeur des promesses' faites par notre Setaneur Jésus-Christ è Pierre, chef suprême de son'Église.

Vous relire» avec le sentiment d'une consolation profonde ce» .incomparable» parole» de Notre-Beigneur: parole» d'une telle force, où se sent u» si souveraine.puissance, ét qui portent avec elleaune telle lumière, qu'on ne peut rien concevoir de plus illustre et d» plus éclatant.

Pour moi, je ne me lasse pas de le lire et de le relire ce récit évangélique; si simple et si grand, où se trouve l'origine même de la constitution promulguée le 18 juillet:

«Jésus était parti avec ses disciple» pour aller évangéliser dans lea villages voisins do Cdoarfa de Philippe, et dan» le chemin il leur fit cette question: *Qui dit-on* f«M*je neuf* — fis répondirent: *Dre* mu MnW gee epus Mm Jasn-ffaptût»; *Inaniret: ÉUe; dfautree enfin: JMmie,* se fitafrôm fa» propèètM. — Jfaû Mas, leur dit Jfau», fai *ditn-rcmt* fs» *je etdef* — Bimoa-Pierre, prenant la parois, répondit: Fous Mm *le Chrüt, file* du *Dieu deanl.*

— Jésus dit alors: *Tu ee heureua,* Sunca, *file de Jean; ear ce n'eet feint la chair* m *le eang* fus fout révéW *cela. Cert* mon *Pire* fui *eet* dons /«· états.

,Et moi je te dû, qu« tu *ee Pierre, et* sur *cette pierre je bdlirai* mon *tglin, et lee porter de l'enfer ne prhaudront put contre elle.*

Et je te donnerai 1er *clefe du royaume dee* c.rax, *et ce* fa» tu Para» *ear la terre erra lid dont le del, et ce que tu ddiierae enr la terre eera dilii done le ciel.*

Voilé donc toute la pensée de notre Seigneur révélée: voilé ee que signifiaient ot c» premier regard jeté par lui sur Pierre, dès la première fois, qu'il le vit, et ce nom symbolique et extraordinaire substitué h son nom vulgsire. Le voilé donc devenu le fondement d'un édifice divin, lui, cet homme si chétif! Et on lui dit plus encore. Ce pauvre ignorant, dénué de toute la science, mais qui croit è l'amour de Dieu pour le» homme», qui croit su royaume des cieux et è la divinité du Pib de Dieu, on lui dit: «Je t» donnerai lee clef» du royaume céleste**, c'est-à-dire, ce» clef» immortelles qui par la foi et la grâce, par l'espérance et par la charité, par l'exercice de la souveraineté spirituelle et la vertu de l'obéissance chrétienne, ouvriront et fermeront le» portes de» cieux c'eat-à-dira la grande puissance morale, l'autorité religieuse, la direction et l'appui de» consciences, ot ce qui fait enfin icibas la haute sécurité des âmes. Voilé ce qui est dqnné au plu» bumble, st au plus faible des hommes.

Puis, è la veille même de la passion «Simon; Simon! Satan a demandé è vous cribler tou» comme on crible le froment; mais j'ai prié pour toi, afin que ta foi ne défaille pas; et. un jour converti, confirme te» frère».»

Puis encore, après ia résurrection

«Simon, fil» de Jean, m'aimes-tu plu» que ceux-ci?** demande è Pierre Jésus ressuscité et vainqueur de la mort. — «Oui, Seigneur, je vous aime. — Eh bien! sois le pasteur de mee agneaux: *Parce agnoe meor.** Puis, de nouveau: «Simon.'^fib de Jean, m'aimes-tu? — Oui, Seigneur, je voua aime. — Eh bien! sois le pasteur de mee agneaux: *Parce agnot meoe."* — Enfin, une troisième fou: «Simon, fil» de Jean, m'aime»-tu? — Seigneur, vous connaisses toute» choses, vous saves que je voue aime.** Jésus lui dit alors. «.Sois le pasteur de mes brebis: *Parce* or»· meo·.** Et c'est ainsi qUe Pierre reçut définitivement sa divine investiture, en présence de tou» ses frère», et fut constitué le souverain pasteur et des brebis et des agneaux, dee petita et des mère», c'est-à-dire de tout le troupeau de Jésus Christ.

La voilé done, cette haute autorité.qui préside è tout dan» l'Église! la voilé, eette infaillibilité du magistère pontifical, en vertu do laquelle le sucoeaseur de Pierre, définissant *ee cathedra, Comme* pasteur et docteur de tou» les chrétien», e» qui doit être cru par tous, ne peut tomber dans l'erreur; la voilé cette grande autorité enseignante qui fait dans la sainte Église catholique le lien des esprits, l'unité st 1s solidité des croyances. 81 Jésus-Chriet a mb l'autorité de l'enseignement dans tout le corps apostolique pour U diffusion perpétuelle da U vérité: *«Zt», docete omnee gndee... Ecce ego eobircum turn omnibue diebee . . .*» il a voulu la mettre heu

temênt et singulièramaat dans le chef dM apôtre·, A pour la conMrvatioB innubia da l'unité: *Th tt Petnu.. . TM* date claw* ... *Sud* «mo l ...

Catta unité de oob Éàgüao était le vmu la plucher de son cœur, «t m fat auni la prière aKme qu'il adresM à son Père au wir de la eène, la vaille de «a passion:

,Père aaint, conserves en votre nom ceux qae voua m'avei donné·, afin qu'il· soient nn, nomma von· et néi non· wa«» un. Mai· ee n'eat paa •eulement pour ceux-ci (le· apôtre·) que je von-fai· cette demande, o'eat pour ton» ceux qui, per leur parole, croiront en moi, afin qu'ils soient un, comme vou et moi non· nomme· un.!'

Ainsi non-aenlement le· donne, mai· ces millier· d'évêqnM qui devaient venir après eux, Jésus-Christ a vonlu qu'ils ne fumnt qu'nn A jamais, qu'ils n'euaaent tou· A jamais non-aenlement qu'un même cœur, mai· qu'un même esprit et qu'une mémo pa- B role dana l'enseignement infaillible de la vérité.

Et c'est l'économie du plan divin que la constitution du 18 juillet explique admirablement, en ce· terme·:

„Afin que l'épiscopat fût nn et A jamais indivisé, et que, par la forte cohésion d'un Mcerdoce étroitement lié dans toqtes Ma parties, la multitude entière des fidèle· pût être maintenue dans l'unité de la foi et de la communion, Jésua-Christ, l'éternel pasteur et l'évêque de nos Ame·, préposant le bienheureux Pierre comme chef aux antre· apôtres, établit en lui un principe et un visible fondement de l nné et de l'autre unité: et c'est sur l'immuable solidité de cette baae qu'il a voulu fonder et bâtir le temple éternel de son Église, en sorte que la sublimité de cette Église, qui devait être portée jusque dan· les cieux, «élevât sur ia fermeté d'nne foi A jamais inébranlable," dans la force de cette incomparable C parole: *T»* ss Pierre, *et* sur *cette pierre je bâtirai* mo» *Éÿliee, et let portet de l'enfer nt prieandronl pat contre die.*

Tel fut donc le dessein de notre Seigneur en faisant de Pierre le chef de ses apôtres. Dès ce moment, Pierre parait le premier pn toutes manières: partout il est nommé le premier par les évangéliste·. Paul sera le grand Apôtre, mais Pierre est le prince de· Apôtre·. Paul, ^converti, éclairé par Jésu»-Cbrist lui-même, devra venir voir Pierre: *viderr Petrum,* le voir, le contempler, l'étudier, dit Mint Jean-Cbry»o»tôme: le voir comme plus grand que lui, auasi bien que comme plu· ancien, afin qu'il demeurât A jamais établi que, quelque docte, quelque Mint qu'on soit, fût-on un autre Paul, il faut voir Pierre, *ridere Petrnm.* Pierre, dit encore le grand archevêque de Constantinople, Pierre c'est la bouche de apôtres, os *apotlolornm,* le coryphée D du chœur apostolique, *chéri epoetoiiei coryphaeue.* Aussi est-il le premier dans la confession de la foi, le premier dan· la confession de l'amour, le premier dans l'élection du successeur de Judas, le premier dans la conversion de· Gentil·, le premier dans le gouvernement de l'Églin, le premier partout, partout et toujour·, Pierre conduit tout.

Mais où sera-t-il conduit lui-même par une pensée, pas une volonté manifestement plu* haute que la sienne' Où résidera, où '• établira finalement aur la terre, pour s'y perpétuer h jamais, cette autorité suprême dont Pierre ast investit Quel •ers en définitive le siège de Pierrat

Après avoir fondé l'Église de Jérusalem, où il préside le premier de· eoncilM, après avoir siégé A Antioche où le glorieux nom dq chrétien prend naimance, il marche ver· Rome, la capital· d· l'idolâtrie saisi bien que de l'empire, mais qui. prédMtinée h Ânèmrir la capitale do le reügie· de l'Égli··, devait devenir pour cette rntooa là pnapta Égïtea do Pierre et le siège de la eMVOMiaeté apeetoUquo. Néron crut tout abattrb d'aa «MI coup, en attachant Pierre la tète ob ban A aae croix, en même tempe qu'il faisait tomber la tête de Paul son· le tranchant du gluiva Maie ia cruauté impériale concourait, bon gré mal gré, A l'aooompliasemeat de l'éternel dosseia. Sa élevant Pierre sur la croix, Néron fixait pour jamais A Borne la souveraineté qu'il redoutait Borne, siège providentiel du pécheur de Galilée, témoin do son martyre ot dépositaire de m poussière vénérée, acquérait le droit d'en oouMrver la Chaire: cette Chaire de Pierre, la Chaire unique en laquelle Mule tou· gardent l'unité, Mt encore, après tant de sièolm, •t demeure, après tant do persécutions, avec ms droits imprescriptible·, sous la main et la garde de Dieu, lA où Pierre lui-même l'avait portée et fiyée par m mort; lA où il laisM ms ossements sacrés, après avoir donné A son maître le grand témoignage de l'amour; et depuis' près de dix-neuf cents ans, tout dans l'immortelle Église de Jésus-Christ se soutient de même sorte.

Au début de la persécution nouvelle qui depuis plus d'un quart de siècle désole l Église mm l'ébranler, quand Pie IX, Sur le rocher de Gsète, commentait A boire A longs traits ce calice d'amertume· suprêmes, qu'il épuise aujourd'hui, dans son étonnante vièilleMe, avec la force et la douceur d'une sérénité incomparable, j'svai· la consolation et l'honneur de faire monter jnsqu'A lui les paroles que je me plais, meaaieurs, A vous rappeler:

„Le voilé, disais-je, ee Pape! ce successeur de Pierre; ce chef de la chrétienté catholique; cette bouche de l'Église, os *eccleriae,* toujours vivante et toujours ouverte pour enseigner l'univers; ce centre de la foi et de l'unité chrétienne ;- ce foyer de lumière et de vérité, allumé pour éclairer le monde. *Ita «ntndi;* cet homme infirme, ce faible vieillard, base immuable d'un édifice divin, contre lequel les puissances› des ténèbres seront éternellement sans force: cette pierre angulaire sur laquelle s'élève ici-bas la cité de Dieu! La voilé, cette tête mortelle snr laquelle reposent tant de glorieux souvenirs du passé, les espérances du préMUt, les desseins même· de l'éternel avenir! Prince de· prêtre·, père de· pères, héritier des apôtre·; et comme diMit autrefois Mint Bernard, plus grand qu'Abraham par le patriarcat, plus grand que Melchisedech par le sacerdoce, plus grand que Moïse par l'autorité, plus grand que Samuel par la juridiction; en un mot, pierre par la puisMnce, Christ par l'onction, pasteur des pasteurs, guide des guides, point cardinal de toutes 1m ÉglisM, clef de la voûte catholique, citadelle imprenable de la communion de· enfanta de Dieu!*

Voilé ce que j'écrivais et publiais il y a vingt-cinq ans. Quand on - toujours pensé ainsi, vous le comprenez, meeaieun, c'est avec joie, et, au milieu de» amertumM extrême· de l'heure préMnte, devant Tunivetuel abandon deè faiblM puiseancM de ce monde, c'est avec un plu· profond dévouement encore qu'on proclame lm haut·· prérogative· de celui qui Mt le sucoaMcur de Pierre, et le vicaire de notre Seigneur Jésas-Christ car la terre.

VenillM agréer, meMieun et trèe-ehen coopéra, tours, l'expremion do mM bien dévoué· «estiment· •n Notre-Seigneur.

Versailles, ce 39 juin 1872, en la fête de· Sainte Apôtre· Pierre ot Pau). *

t Félix, évêque. d'Orléans.

Mı S*MW<r ep. Kiaprtmiiniii. — In «»fra-gatinM geueeaU dixit mm *plaeet*; abfuit a publie·iiaiiu. Auminta enam eoaatitatiotii dcdit, haa· aoribeua UM pontifici Pio IX:

Vaaprim I· iuaii 1871.

Bautinaim· pater.

Pfotatnm obodirâtiam ae adhaaeionem erga •aactam ecdam Bemanam apoatotiaaai tota mcntc ae oord· aaoipar fori, at «tiaai dicti· ae Ctctia adunque ae deiaoepe eoateetari aunquam d«aiaam. In quorum confirmationem e re fore eeaaui, hinoe onunciare, ma concilii Vaticani deeratia ae oonatitutioaibaa omnibua ae aingulia eatentin; qaod ipaam prnc•cntibua ruvercntcr declarant oum intemerata pietate ao eubmimioM pence ea. pedam oacalo emorior.

Sanctitati· reetrae

filiua derotiaaimaa

loannea epiaoopua Veaprimienaia.

81. *Dreux-BrM ep. Utluuuii.* —ı In congregatione generali dixit *placat iuxta* Modum; adfuit •eaaioui publicae et dixit *placet.*

82. *Ketleler ep. lioguatinuo.* — In congregatione generali dixit won *placet;* abfuit in publie· aeaaione. Adhaeeionem vero aunm eonatitutioni praeatitit aubacribendo omnibua paatoralibua literie a Germaniae epiaeopia Fuldae editi· ad olerum et ad populum, quaeque «uperiua relatae aunt. ool. 917-34.

88. *Stroeeueager ep. Boeaeueio.* — In congregatione generali d. 13 iulii ad auffragia eonatitutioni» reapondit noa *placet;* publicae aeaaioni non interfuit. Adhaeaionem tamen eonatitutioni dedit proteatando imprimi· contra libellum, *Papa* · Vanptlo, *diecoreo* di «a *eeoeooo al concilio,* primum Florentiae editum, poatea in plura aha idiomata tranatatum eique adaoriptum, de quo in ephemeride *Noue Tiroler Stiutaiea* n. 78, d. 6 aprilia 1872 haee habentur:

Schreiben de· Bieohof» Georg Stroaamayr von Diakovar (Boaaien und Syrmien) vom 18. Mira 1872 an den Biiebof Joaef Fealer von St Pfilten ala Antwort auf die Zusendung der im Kremaer Wocbenblatt gedruckten aRode de« Biacbof· Stroaamayer im vatikaniachen Konailium 1870“ aohreibt wdrtlich fiber dieae ihm flUachlich beigelegte Rede Folgendo·:

a8ie witaen, wie auch Alie Jene, die dem Konail beigewohnt baben, daa· ich nie eine aolohe Rede, wie aie mir unterachoben 'wird, gehalten. habe. Meine Grundtfitze aind grundaua vervehieden von jenen, die in beaagter Rede aur Geltung kommen. Ich bin mir bewuaat, nie etwaa geaagt au haben, waa geeignet wire, die Autoritit dea heiligen Stuhlea wahrheft tu achwicben, oder aber die Einheit der Kirche irgendwie au verletaten. Ich ermhchtige 8ie, HochwSrdigater Herr, von dieaer meiner Erklirung jeden beliebigen Gebrauch au maoben.

Stroaamayer, Biachof.“

Um der Wahrbeit gegen die Lfige and Fklechung offene· Zeugnia* au geben, glaubte ich diaee' Er^' klirung aua dem an mich gerichteten Brief dea Biaohofa Stroaamayer,deaaen Namen ve* den Feinden der Kirche achmdblich miaabraucht wird, der Oeffentliohkeit fibergeben au aollan. Daa ' eigenhindige Sohreiben dea Biaohofa Strommaycr iat bei mirhinter-Ugt und ataht au Jedermanu· Einaicht.

St. PfiltM, 25 Mira 1872.

Inauper folium dioeoeaaaiua Diakovarianae *Glae*-til in eurau anni 1873 nun. 1 et 2, iaaeu ipaiaa •piaoopi Boanenaia edidit conatitaUonem concillarom *Poetor octeraeu,* ot ipae epiaoopua Biroacmayer ku publicationem aaia maaibuc wnno pontifiai Pio IX exhibait paalo pact earn Remao valatudiui·oaaaa moraretar, at auetmaa poutifcx remiait concilii aabeaaretario Ludovico Jaeobini, at i* acti» Valiénai ooaeiUi aaaervaretur. Ia eodem folio num 2, pag. Ib plura edieaatar de libello: Pepo « Penpafo, *dioeoreo di* tm eeaeoeo el cmirih'· EMeaue, ibique refertur declaratio qaam eapra retulimus, apiaeopi Boanonaia et Sirmionaia ad opieeopam 8. Hippolyti nee non protaatatio Nicolai Voraak preabyteri Diakorarieneie Romae e eommieaiono eiuadem opiaoopi facta in publiob diariia remania. Quinam vero fuerit auctor illinc opuaculi patet ex aequanti epiatola miaaa ad epiaqopum Boaacnaem cx America meridionali.

I. M. f I.V. Buenos-Ayre· 18 aug. 1876.

Euer Biachfiflichcn Gnaden!

Erlaube ieh mir anbei unter Kreuaband eine N. der hier eracheinenden Ameneo dei *Sud* au ttberaenden. 8ie enthfilt unter der Oberachrift *La Verdad ea el Vaticano* daa Geatfindniaa eine· Manne·, der Ihnen achwere» Unracht gethan, indent er bei Gelegenbeit dea Vaticanum'· unter Ibrem Narnen eine Rede verôffentlichte die vor Kuraem hier von Neuem von Protestanten verbreitet worden iat Varauf hin bat er aiob ala Verfaaeer genannt und daduroh wenigaten· um etwa daa Aergerniae wieder gut gemacht. Obwohl ich mit dem *Verfaaaer* in keiner Verbindung ateh·, wei·· ich daa, daaa er wfinacht vein Wiederraf mdge in Rdropa allgemein bekannt werden.

'tP Joed Aupnahn *de Becudero* iat Mexikaner, war dort Auguatinar, verjieta eigenmichtig aoinen Orden, trieb aiob in Spanien, Frankreich und aur Zeit dea Conftla in Italien herum, wurde Proteatant, Freimauerer, Karbonaro, Prediger, aelbat proteatantiacher Bischof und gab ala aolcher noch in Bnuile und Montevidéo Aergerniae. Hier in Buenoa-Ayre· •bhnte er aich mit der Kirche wieddr aut, und heirathete, nachdem in Rom aeine Prieaterwaiho ala nichtig erklhrt worden war. Zur Zeit obigen Widerrufea war er Hitarbeiter. jetât iat er Rédacteur der Aamra *del Sod.* Ob aeine Bekehning •ufoiehtig iat? Gott allein weiaa ea. Ich ıvoiβo. 'Solite Eu. Biachfifliebe Gnaden noch weiteren Auf·aahldM· wfinaohen, ao atelle ich mich gerne au Ihrer Verfllgung und theil· -Ihnen deabalb auch m··»· Adreaae mit: *S' D. Pedro Stollmweek iiuioerro Laxarieta, Boeuoe-Afrea. Callo Liiertad, Hoopital Fraude.*

Mir Ihren Bischfiflichan Segen erbittend. rcrharre in tiefater Verehrung

Eur. Biachfiflichen Gnaden

gehoraamater Diener

P.Stollonwerk, Prieeter der Kongregatiou derMiuion vom ·. Vinaena von Paul.

Ffir die getreue Abachrift bfirgt

Djakovo, am 30. December 1876.

Jot Wallinger, Biachôfl. Secretair.

Demum idem epiacopua Boeneoei» et Sirmiensia di· 4 februarii anno 1881 paatoralca littera· dedit ia encyclicara cummi pontificia Leonia XIII *Orande ueeenue* clero et populo «uae dioooeaia, in quibua ad rem coatram plura habentur, qnae hic referantur, ex idiomate illyrioo italioe reddita:

Qaando eonaidero tutto queete coeo · 1· paragon· eoil' attuale conditione degli Slavi, non poteo non aentire nell' intimo d«l mio animé queat· vooo: O Slavi fratalii in Geeù, ve la piia debole voeo poteeac arrirare aino a voi, io vi diret: Voi riepettat· U aacra acrittura oome parole di Dio, e lit

vmcrstv ruine vérité vteriu. v pero è egli powjbife A ch»· jiun s'wrtiah· l importunus. ja serietà, te chte- rrZM e U prt'ri«ioue di queilc parole di Gwù in Matteo ‹›M‹ »'· /I u »t'i ΓιΗγο ♦ supra queqte pietrn edihi huro I» ima (hivMa. e k porte dell'inferno non .nranno^fnrzn «ontm di lei. e a te Pietro do le çhtMVj del I'aV», quell»» «-be tu avrei eciolto supra la terra ware sciolte anche nel eielo !" fo Credo chv n>>n vi puv vAseru akun dubbio trattarai qui n«»u di un vain» muli» '«utemctitt· e di un ooore e*trri)i>. ma, l»›π μ della Messu condizione di vita della <'liir*a »h Dh›. della stewaa pietra fondamauta|rf »‹»pra la jualv npt^a la sua sicurexsa. e la tua'perpétuité. ♦ dell·» mw principle* tine ultimo della su.» 3otvnz;i °'l auturiiii »iu appariace ad J.i «»χηι panda della «vûtenza suddette 'uot'iltr dctlhi pte«]>ii>ne drib' Mie ti^urv r MdiilitU- duu l' c^li ρ··*«·ıl»ıI‹·. Sl.n< <hr a) voMr»· perspicar.· iinellrfΰ v al c>»Mr·· ardente vuure stUgga ill JCrtlA Vai<»rr 4ι <|UrUe p.«i>dv niie qUdli GckU (ip Gh a. cap. -I) Ur >o1te douitiuda .» Pietro μ · Γ ami, intendendo ı<^n ment ›iu ii Lt mm hh unatanr.a. uvend«du tr»· V· J|»· rr^iH· . r rilr'an· il prezzo del Lustro aiipn· *rùn · m un.c.iinrni»· m. lonseguisciuiu nel riiMj.»uvMiH-· u' e le grazie. tna principalinenir a··· υ·«'·ιι»' la preiugetixa di ' Pietro. · dallo bt<—— Dio tr»· volt·· pr»»fvriu v uunfvrniate con le paro· >ρ·.ι*' › l» nue p< vorcHc. panel i iniei agnelli'| non i*ng.i iimHITOh iIh at.» da^ii nomini. ma.bemd !, . ‹ nto \olf. riprfutd mho ulJa tine del mpndo !fl

.Vhibir.to a in·.· fr ᵬ tl -ir<- del mondo. puree-1-tir aeui of ο π ό. un iiifairr dtMurM·.· i) quftle per id fonna ·▪ per il ·mu ··<<t>u*u|itu mi era tq/Hu . ebtraueo. quant·· nr. r rsli a'u··» quo! padk* deb l Anivuva ;.'!··Γi·10Hi»o . do\e uu sacerdote traxiato umt'mi·m» rd||I'·'»» di im-r .» tuitu a'liiv attiibuito roti'Aio di-'uifo. oiler» ndoiui ρ·τ ιΛ ζζ,o del suo i'·>η|Γ'-O|Γ •piiiluuque. -uddlbluzmue. 11 qiiuf di&^OFKO «pMmt'jnque poif.t'M' μ 4l11 vsidenti della sua falxilà. turpia fu *n* ^raiid.ih· a mold. l quail foree nun Raponum· › l(<; ‹ fÿi'i <Iη·Γ·4'H. · »ui)<* the Meno, jq ronton uno ıι··ı'puLLo .iπ'Ϊτηι. .* cui non ù facile laceuM»». 'Τλ b»-in>»-MH· i·· <<.-·▪ Atiinnu copie ho detfu., ci»» non <>Mnnu g«»d»· »h p«>(er »η »|te»tn bepaaione dichiarar»- innatin ul ηυ·η !‹· mtivr»·. che vorrci mi Ai inaridi-M· Li duMt.» <d n l igidjHM· la lingua in bocca pû^tostoclîê «lit· « .-criverv uns ®<»la proposizinne dijll infartr· dis» .‹i›··, jltribuitenil · . .

E ‹o'*I o» a\r«'i <'Murit<» ıî compito prupustomi. se non credent b ‹lὰ er toreure l»' obbiezront, beochè fallu* » xpcbb·· soit»· γι'Ϊη-o Io. ch»* m'taurin facende appu n<»i 4'ontr·» la shjhh *ede runiana. 'Bi va cioè die>*nd<» rhe rtirtv le ·▪»r» della chiesa dopo la pridama/um»' dfil ("Ulhbihia del papa sono 4*aposte •Il arbitr.iu. contro › ui non m puù difepdere alcunn dintto o «'onbuci^idmr particolnrv. e a questo tiriq la 1-antajo'de Humana. .114hi/questa richcolaggimi tiene qaa'clie volta proferitij/lenderc alla eovranità temporale^ montre m sa eheAîoaù hu dette, che il suo rvgnn non e di qui bp» mondu. e che si fuggl da^ju ^*"'l" hul uiunt»* quando le conunoMe turbe lo 'vMeyfmi pnudamare rt· jArgotnrnti frivoli .tdtti l du»* ' • ‹ ı

ht -puante al prnnu argumento, dyvo avverlire. che fi J.urabolu rmqmgneMvost** adopêrato dagli blavi. iilmcn da hui ('mati* per U rijpvttivo dogma *\nthi* ·4.*γΩ«î »l1 ban,;h tinulre yniesa non è teatto Γ11 ignorante ne putrvbb'e essore Îhdottû in érroru ipiaM la chieMi inbegnat»*» . che il papa non posea , la U«qtrina cristiana pivece dice, ch'egli ',rMr' 'lu'tn(i" qui*!·* paetore'supretpo «l

. ı | .U ♦,»--(··:.·*». uipra ictetam « Amène* worptem. .

I ~· — ---- ---- '......................-"f~~ dettà «Mm adatoMt· proolMM rjtw prate Jb dottriàa ariatMaa; negiio MavamWb Π vooabolo «w&Mteart (iaamotia). Ma oeonumie ▪ià, ,egli è éorto oh· ool dogma dell* iafeUtbim (MteAMmoat) nirija di nuovo fa iatrodotto >«Ua ehiitea. Ia ehiaaa di Dio al pari del no oterao •pou è immutebil· rimaaaado oggi, domani, · aoinpro la atewa. D suo mirabile Bitterna iaterno non pub mai acomporih par eeaer eeea il wo eorpo miatwo di Goaà. V infbUibilità dalla chitea, a Γ in-Isllibilità (MetehMttefl) del papa è ana alowa ooaa, / e niteuno pub separare nalla chieaa di Dio il oorpo dal capo, né il capo dal oorpo. Quaado la aanta chyna proclama ed interpréta la sacra dottrtaa, lo fa «empre per bocca del capo, e quando cib fa il capo, attinge la v.erith eterna ai medeaimi aacri ed imnrutebili fouti, l attinge animate dal medeaimo spirito onde è animata la^chiesa stesaa. Quando i padri del concilio di Calcedonig all* udire Γ epistola di e.^Leone .Magnd esclamano con entusiaamo

„Queeto cqediamo noi tutti, questa è la vera fede della chiosa di Dio; per la bocca di Leone parla a Pietro steMo*; allota la chieea per bocca del papa vUNtodÎ8cev e préserva il cristianesimo dai Terrore e dati* inganno. Quando a tempo nostro Pio IX proclamb come articulo di fede la dottrina dell immacolato concepitnento della Madre di Diu, . lo feco aeguendo la sacra- traditione, la quale cotnipciando, dalle stalls di Betlemme andava avilup-pandosi maggi<»rmente e più chiaramente sino a ». Agostino, o da m Agostino mho alla maturité e perfuzione della nostra epoca. in cui ogni fanciullo' cristian»· per cobì dire av.eva aulla lingua cotesta dottrina; lu fece dopo di avere inteao il Consiglio c la tcetimotuanxa di, tutti i suoi fratelli e conntaestn. e dope d eesere^ circondatu dg un euro di veacuvi. Dunquc c asaulutamente falsu il dire che la chies· da icri per dir coai v diveuuta intollerante § ca- . pru'cioHa. La vbicaa di Dio conte quasi due tnila anni di sua qtà; anzi ussa principi»» col principiare ' del utendo stewo..'...

Quand»» in qualohu cas»» rare il santu padre solu. come c<|>o della chiesa. e maestro supremo dello nauonr criatiane dufimsce como articulo di fede una dotcririà crietiana.4 uui cattolici teniamo v endiamo cotesta oteere uaa veriti certa da Dio rivelata. matrime perche siamo certi che per Ia di lui bocca paria Dicto «Cesso, a cui Gesù. allorchè fu da eMo eonfe»«>ato hgliuolo di Dio vivante. 4f?MC: *Nvn curo et .tongoiii rrMiurtt tibi, &d Pftrr* wru' *n *ca«6x eft;* Pietro «te.Ro. dico, che Ge.ù pose per fonda-ineuto perpetuo o incrollabile della aua cbieaa, e gli pffidô ja motîu apeciale le chiavi dei cielo, e il paacolamento delle pecorelle e degli agnelli: pero chiuaguè conoKe più da. ricino il .iatema della chieea. ' animetterè éuere i fonti defla MntaVeritànollacbiesa coal ohiari e perepicui, lo fjpirito saato manifeatani nolle co.ciensa uaireraale della chieea in modo oo»i yivo ed irresiatibile, cbe è impoMibile aoebe aotto il aolo punto di vieta umana cbe ii maeatro. auprano dolia chieea erri, allorchè da queati fonti e dalla coecioaaa dolia chieea prende, apioga e eviluppa una veriti criltiana. Adusque falao e dei tutto irragionevole è Γ affermera che ooll' artioolo di fede relativd ell' ikfallibiliti (nwuWudieoat) dei papa fu iptrodotta nella chieaa una epecie d* arbitrio che il monde derb temere, poroochè non pub affatto. aver luogo larbitrio là do've Qeaù *etetto* ditpora e dove lo Spirito unto dirigge tutte le eoae.

Io aono oonvinto che tutto il mondo nell'âttûale generale porvertimento ed inoertoMa, onde lo opi-ritu e lo' vitr delle nationi tono padroneg^iaii, det' eaaero in particolare modo grato a Dio per

aver egli isnalsnto al dieopra della polvero · dalla. oonfusio·· di queeta terra almeao. an eut·, - per •verio incaricoto d*Ua propria tanta mission·, · dal proprio diritto d^auBuxiaro pu* e intamorota in ferita a tatto il monde annan paara e seasa riàpatti antani, - di difeadaro a ooaaarvaro la liberta dalln «Mcàanaa e dette naaiopi^ Queato è il. compito immortale dei Romani poatofici, ch'aaai banco aapato adampiero non solo· datte apleadida loro sede, ma anehe datte oareori Mamertine, datte oataoombe e dalla croce ataaaa. Quando cotoeta voce patenae venir mono, aller· appanto il monde ai aocorgerebbe che quatab· eoea di eaaenàiale è venuto meae'alla vita morale. Questa sarebbe un ecclisqi per annnnaiare le tanabr·.-

84.' *Jiriik ep. Budoicenûe.* — In congregatione diei 13 iulii dixit non piaret; in publica sessione abfuit. Adhaesionem vero tuam praestitit haec scribent sanctissimo domino Pio PP. IX:

Sanctissime pater!

Benevolentissimae sanctitatis vestrae litterae de die 17 ianuarii an. curr., cum apostolicae benignitatis in me meumque capitulum et universum clerum ot populum mihi concreditum veneranda pignora attulerint? suavissimo gratitudinis officio corda nostra. devinciunt. Imprimis me ipsum ad profitendam humillimam gratiarum actionem sponte provocat illa sanctitatis vestrae paterna clementis, quae religioni et fidei meae ultro fidens, nullam prorsus dubium dc meo erga dogmaticam constitutionem sessionis quartae concilii Vaticani obsequio admittit. Cumque magnae sanctitati vestrae consolationi futurum sit, si expressa mea non defuerit ea in re declaratio, quam beatitudo vestra ab aliis episcopis, qui ab illa suasione abfuerant, cum summa paterni cordis laetitia excipere dignabatur: sacratis huiusmodi votis c satisfacturus pronissima voluntate declaro et profiteor, me sancitis in sacro oecmnenico concilio VaticanO decretis et nominatim dogmaticae constitutioni sessionis quartae pleno mentis,et cordis assensu, prout alioquin cunctos ecclesiae catholicae filios et tanto strictius sacrorum antistites decet, adhaerere. Vt eamdem mecum fidem profiteantur tum sacerdotes tum fideles curae mèae concrediti, credendorum ex conclusis in concilio Vaticano tenorem dioecesi meae iam denuntiavi, et ut fides ista opitulante Deo foveatur et inviolabiter servetur, pro viribus adlaborabo.

Restat, ut sanctitatis vestrae salutem enixim Deo commendaturus ad thronum apootolicum provolutus cum devotissimo pedum osculo emoriar.

Budvicii Bohemorum, die 6 februarii 1871.

Sanctitatis vestrae

addictissimus et humillimus filius
loannes Valerianus episcopus.

85. *Hindi ep. latirentit* r. *ehald.* — In congregatione generali dixit *placet iuxta modum,* abfuit a publica sessione. Adhaesionem tamen suam praestitit una cum aliis episcopis ritus chaldaici, quemadmodum patet ex iis, quae Vius IX scribebat ad patriarcham Babylonensem Chaldaeorum, ubi inter alia haec habentur;

»Inter haec novas litteras accepimus datas die 16 septembris huius anni, atque una simul chirographum a ven. fr. Simeone archiepiscopo Senanen. die prista eiuadem mensis signatum ad suam adhaesionem sacri concilii Vaticani constitutionibus Comprobandum: qued et a ven. fr. Thoma arehiep. BaMoren. die 39 iulii huius anni actum fuerat Qua de re iisdem ren. fratribus, tibique gratulamur, quod praesules omnp» tui patriirchatus unanime* et cum consensu ambulantes in dome Domini hanc animaram oonaeaeioMm non corde tantum fovaant, aed eolemnitar et palam prodtoantar: qao nihil eat opportaaina ad acMematn vel impedienda vel etiam •xtingneada, et paoem inter fiddea oonaervandam".

8& ZWeptoc» rp. Hadn—tpolitean». — In generali oongragatioae suffragatas eat per plucri iuxta medmn; ia pabliea teaeioae dixit piaret.

87. *FitkaUû* «p. TarneeisMu. — In coagrogdtiona diei 1Aiulii dixit ptoeri iuxta medum; abfuit • sessione publica. Adhaeaionem tamen aaam exhibuit nunmo apoetolioo Viennensi Mariaqo Falcinelli, cai haec scribebat.

Excottentiaaune, illaatrimime ac roveroadiaaimv, domine domine arehiepiscope ac nuntie spostolice.

Ad dulciaaimaa litterae de 48 ianuarii n. 1753 aequantia repono:

Dignabitur excellentia Vectra saetae congrega lioni concilii Vaticani aperire qaod adhaeaionem meam concilii Vaticani definitionibua et decret» dicto et facto iam'pridem declaraverim, et, ai necesaum videretur,, harum aerie eandem filiali cum pietate denuo declaro, quodque definitione· et decreta concilii Vaticani statim poat meum Roma reditum in dioeceai mea publicaverim.

Penea hanc occationem renovo mea profundiasimae aestimationis ac venerationis sensa quibuscum peraevero

Tarnoviae die 31 Ianuarii 1871.

vestrae excellentiae
deditissimus ac humilliuiu» servus cultorque
t loaephua Aloysius episcopus Tarnovienais.

88. *De Franco ep. Cataceueu.* — Abfuit in Congregatione generali et in publica aeaaione. Fidei 'suae testimonium exhibuit summo pontifici Pio I'P. IX haec scribent:

Beatissimo padre^

La pioggia, e gragnuola tempeatosn del 18 spirante meae non mi permisero di venire alla IV sessione dei concilio Vaticano, e dare il mio suffragio olla conaolantissinta costituzione *l'aetur aeternus.* Ed abbenchè io avessi sottoscrittu alia petizione per proporti in concilio la definitione dell' infallibilita pontificia, pure mi è sommamente grato di fare, o padre sentissimo, speciale alto non aolo di sottomisaione pieniaaima u di mente e di cuore, alia costituzione e definiziooe.anzidetta. nei nome mio e di lutta la mia diocesi, me ne fo 'altresi gran plauso al concilio, e sentite ed osaequenti gratulationi alia saimta vostra. Ia. qualo con tal definitione lia intierlMente aeoverto al mundo criatiano la più nubile, e più/fulgida gemma dei suo triregno. che gli empi ep illusi tentavano di nascondere. o di oacurare. Dpi bonedetlo Ia faeci brillare assui lungauiefite sull'augusto suo rapo' Le bacio. padre santiMimo, con trasporto di veneratione e di affutto, i st. piedi, e ne imploro l' apoatolica benediziono.

Genxano 31 luglio 187".

Di vostra tantita
Vnio. dvùio, otaqùio, ubbmo servo e figlio rit
f Raffaele veacovo di .Catanzaro.

89. *Régnault* ep. *Carnulenti».* — In generali congregatione auffragium auum dedit per *placet inula* modum; in publica aeaaione dixit *placet.*

ML *Caixal g hàtradé ep. Vrgellenm».* — In congregatione generali dedit *placet iuxta modum.* in publica aeaaione dixit *placet.*

91. *Amat ep. Mouteregenti».* — In congregatione diei 13 iulii auffragium auum edidit per *placet iuxta modum;* in aeaaione publica *placet* auum emiait.

92. Abrstsr *ep. Iratitlacienei».* In congrega-

tien» generali dixit non *placet;* abfait » public· j •eeeione. Adhaasiosem suam flonatUatioai dedit haec •cribenauclero «t populo su·· dioecssis:

Veraielda»g.

Obwohl Wir noch jfingst in Unserem Hirtenworte am Feat· Merit Geburt Unwren geliebtea Didoesanen die Bitte and Mahnung an'· Hen gelegt, in der gegenwtrtigea whweren Zeit, in welcher die Kirehe von ao riel·· Drangsalen heimgeeucht wird, mit nm so grdeeerer Treae an der Glauben»·einheit, dip un· stark roacht, featiuhalten und All·· ii» vermeiden, was, wie der Apoatel sagt, Bpaltungen und Trennungen hervorrufen kann, so baben Wir docb den groswn Schmers erlebt, daw gersde in diewn Tagen aieh nine Anxahl bervorragender Mknner zusammengeachaart, und gegea mehrere Entacheidungeu dee hdcbaten Lehramte· in der Kirche nicht nur Verwahrung eingelegt, aondern diewlben laut und offentlich verworfen und zum Organ ihrer verwerfanden Erkllrung politiacbeZeitungen'erwtblt hat. Wax aber Unaeren Schmeri Ober ein seiches Vorhalten uoch mebr erhdht, ist der Umatand, daae dieee Mtnner xugleich Lehrer hdherer wiswnachaftlicher Anatalten in Unaerer Diocese aind, rderen Beihilfe in der chriatlichen Erziehuog der lugend Wir Una init groaaem Vdrtrauen getrdsteten und denen es beeondera obligt, den ihren Leitung anvertrauten Zdglingen mit dem Beiapiele kirchlicher Friimmigkeit und der Achtung gottlicher und menschlicber Autorit&t voranzuleuchten..

Da jedoch ihr verôffentlicbter Schritt bereita auch andere Mtnner angereizt hat, aieh threm beklpgenawerthen Vurgehpn apguschliewen. ao fordert ea Unaere Hirtenpflicht. Euch, geliebte Diocesanen, winder uuÀ immer winder auf die 4)ringendate tu ermshncnTTCuch durch aolche Ere^gniaae.in' Eurer Glaubenstreue nicht ersehüttern und irre piachen ru lateen, und gewissenhsft zu bedenken, data ea die Pfiicht jedea Katholiken ist. in Glaubenaaachen «ein Privaturtheil dem Gesainturtheilv der Kirche zu unterwerfen, — und due jeder, welcher aieh' gegen die Entscheidungen der lehrenden Kircbe auflehnt. aicb aelber ven ihr loaaagt und ihrer Segnungen beraubt.

Inzwischen aind Wir der featen Ueberzeugung. das· du Verhalten jener Mtnner, denen Wir mit aufrichiiger Liebe zugethan aind und die Wir biaher ala treue Sdhne der Kirche gekannt und geachtot haben, nicht aue bôsem Willen, aondern aua irriger Anachauung hervorgegangen iat, und due tie nach ernater Erwtgung déwen. waa aie gethan und der Folgen, die aie dadurch Ober aieh und ihre Lehranatalten hereinrufen, rob dem betretenen Wege reuig in die oflenen MOtterarare der Kirche zurOckkebren werden· Damit ihnen aber Gott dazu •einen himmliachen Beiatand verleihe, ao laawt una daruin in gemeinaamem Gebete au Ihm flehen, damit unaer Leid in Freude verwandelt werde.

Schloaa Johannesberg, den HO October 1870.

, Fdratbjschof f Heinrich.

Praeterea inwquenti anno 1871 subscripsit litteris pastoralibns ad clerum et populum editis a Germaniae epiaedpia, et aupra relatis coi. '917-34.

93. *Salaaao, ep.* ToxeasM. — In congregatione generali /dedit *plaint iuxta modum* ; in publica seaaione dixit *placet.*

94. *Moriartg ep. Kerrietui».* — In congregatione diei 13 iulii dixit *non placet;* abfuit in publica aeasione. Constitutioni autem adhaesionem suam praestitit in synodo national! ab apiaoopia Hiberniae habita an. 1876 apud collegium Mayaobth, in qua profitebatur; ,O··· vere Bit—i poutMWa bdhHL biUtaa. quae - consilio iam memorato Matta wt, ab eoelaaiae hostibus at quibusdam praetenai· catholici· impugnetur, muneris nostri mm sxiatiasamu·, praeclaram hoc saoeaawram Petri privilegium fidelibus commendare, ut uua nobiaeum ia verbi· concilii profiteantur: Romanum pontificem cum ex cathedra loquitur, id eat, eum omnium ehriatiaaoram pastoris at doctori· munere fungous pro (upturn· sue apostolic· auctoritate doctrinam da fide vel moribua •b nnivena ecclesia tenendam definit, per amistentiam divinam, ipai in beato Petro promiaaam, ea infallibilitate pollere, qua divinus Redemptor eccleeiam auam in definienda doctrina da fide vel moribua inatructam ewe voluit; ideoqua eiusdem Romani pontifia· definitione· ex wse, non autem ex conwnau ecclesiae irreformabile· eaw.**

S3. Armco «p. Ssixmnotsis. — Abfuit a congregatione generali; interfuit tamen pubiiçae sessioni et ad auffragia respondit *placet.*

96. *Barbieri ep. Neocaetmti».* — In generali congregatione dedit *placet iuxta modum;* in publica sessione dixit *placet.*

97. *kanelli ep. ». Angeli de Lombardie.* — In congregation· generali <et in publica aeasione abfuit. Fidem vero suam testatam fecit eminentiMimC d. card. Antonie de Luca ex praesidibus concilii Vaticani, haec scribens:

Eminentiaeimo ei reveVendiaaimo «ignore'.

Il eottoacritto veacovo di 8. Angelo dei Lombardi e Biaaccia nolle due Sicilie, fin d*Ha meti del decorao mese di giugno otteneva regolare pertneaao di laaciar Roma per giovarai delle acque minerali reclamate dallo «tat» di >ua aalute.. Nel deaiderio, che aveva ardentiaaimo, di prendere parte alia waaione pubblica aveva procrastinate la partent·. Perd l annunzio di eaaerai deliberato da. queato municipio l' eapulaione delle Figlie della Caritk che dirigono l' <»pqdq|e pei poveri. a iorfanatrofio ; il dolore di veder gittate aulla pubblica via moite giovani orfane. ed espoate a tutti i peripoli della'bdierna eocietÀ, gli fece affrettar la partent·, aenza neppure prender commixto dall' eminenza v. reverendiaaima.

Ciô non jiertanto egli ai è fatto dovere di accompagnera cou preghiere private e pubblicbe l< diacuaaione; e non avendo potuto, com'era nei auoi voti, dare il *placet* nella pubblica seaaione, ed unire alla inaggioranza del ooncilio Vaticano la aua confeaaione elle verith cattoliche, delle quali è atato wmpre tenero, il fa ora prçitando in unione dei eapitoli dell· aue chieae cattedrali. e col clero tutto piene adeaione alia aolenne conciliare coatituzione del dl 18 corrente.

Prega intento l' eminenza v. reverendiaaima di far consecrare negli atti dei ooncilio questa devota volontA dei sottowritto, il quale baciandole con devoto oasequio il lembo delle s. porpora, ai conforma

8. Angelo dei Lombardi 34 luglio 1870.

Devmo obbrho umilmo wrvo vero
Giuwppe Fanelli
vese. di 8. Angelo dei Lombardi e Bisaccia.

99. *f'oneerk ep. Leoniopolitamu.* — In congregatione generali dixit non *placet;* abfuit in publica aeasione. Adhaesionem vero suam 'constitutioni praestitit subscribendo cum aliis Germaniae episcopis litteria pastoralibus ad clerum et ad populum supra relatis*.

1 Bpistola data sd sstinentistianus card. <ls Laos sx prae- •Uibw M. «meilii.

• Vi4s ooi air-SM hui·· vslaadaia

fit. MÿareiW ap. ZmftttdMamaù. — In eongra- A gatione diei IS dedit placat anate naarfutt; in

100. JteeeM «p. Txteiuau. — Et ipee ia generali ooagregatioee saffraginm suum constitutioni dedit per pterat mate *madam;* tam·· ia publice seaaione reapoadit *placet.*

101. *Gallo* «p, MMmaeaia. — In congregatione generali suffragatus eat per *placet ùtaia modum;* abfuit a publica aeaaione. Adhaeaioaam vero auam oonetitutioni dedit, baec 'cribens summo pontifici Pio IX:

Beatiaaimo padre.

Mi arrivera, due giorni aono, une lettera di an mio oonftetello nell' episcopate, il quale mi seriveva eaaere doloroeo per il euore della aantith voatra perché tetter· io mi.era oatinato a negare la mia adeaiono alla definixioae del ooneilio riguardante la 41 infallibilith. Fu un instante medeaimo leggert queate parole, ed eaaere agitato da ooaternamone taie, qnale non mai provai in tutto il oorao della mia vita, e per quanto aull'eaempio di a. Alfonso aveaai cercato far ooraggio a me ateeeo. pure ho creduto mio atrettiaaimo dovere utailiare ai piedi délia a. v. quMta mia riapettoeiaaima per diaaipare ogni equivoco,.cui aeonaigliatamente aveaai dato occaaione, e persuasa la a. v. della rettitudine della mia intentione tenermi aempre tra i auoi aervi e figli non •econdo ad alcuno.

Confesso, beatittime padre, che, prima délia definitione, fai contrario alla infallibilith del Romauo pontefice come fu definita, ma non per malitia, aibbene perché, fiaao nella mia mente che ogni domma cattolico è une vérité, ç che la vérité è Dio. io intervependo al concilio aveva fatta une · legge a me atoaso di negare il *placet,* quando C cio che proponevaai per eeaere definito per domma cattolioo non era coal chiaro. come chiara Ia esistensa di Dio. Lo Spirito aanto pei miei peccati mi privé dei auoi iumi, ed io per non aggiungere peccato a þeceati agendo oon coacienta erronea, dopo una lotta atraaiante tra il rispetto umano e loffesa di Dio. ricordando il detto di a. Paolo: *Mihi. .. pro* minimo «at *ni...* indicer *ab humato die,* mancai ali' ultima sessione dei concilio.

Ma appone, beatiaaimo padre, che i miei oonfratelli ritornarono dai Vaticano concilio, io mi feci loro ieueontro demandando acu·· della mia aasensa colla vergogne aul volto, e pria col euore e poi colla booca feci la mia profeeaione di fede alia definita veriti: qnMto ateaao fu da me ripetuto a sua eminente reverendissima I de Angeli· cardinale di ·. Cfiteea e principe di Fermo, eui ebbi l'onore di baciare la ·. porpora pria di partire da cotesta D alma ci*té. Che «e qnMto mio operato non î valevole a far oeeaare ogni equivoeo, prego per quanto •o e poaao voatra aantith · darmi l suoi comandi per me aempre veneratisaimi pel dippiù a faiui.

Intento mi glorio oonchiudere, ehe per la diteea dell' infallibilith del Romano pontefiee, *parata»* Mm* at in *carcerem tt* in moriam are coll' ainto di Dio, colla proteiione di Maria immacolata, e colla benedisione apoatolica ehe prostrate a piedi della aantité voatra nmiliaaimamente domando.

Umiliaaimo devotiaaimo

e fedeliaaimo raddito e figlio in O. C.

t Franceaco Gallo veaeovo di Avellino.

10Î. *Giampaolo* ap. *Ixtriuttui».* — In generali congregatione et in publiée aeeaipne abfait. Fidem vero auam exhibuit baec scribens sanctiaaimo PP. Pio IX:

Beatittime pater.

' Niai map me infirma valetudo at dio····*· mania mea· fide* eompii···· ad poatulaadam a aanotitate tea veniaaa, nt paulisper ab aula conciliari decederem «t ad epiaeopatem aedam remearem, impuliaant; nimia profecto laetua, votique compoa fiâiaMB, ai omnibu· aliiq quae tôt veeerabilm ftetraa mm emiserant, at infallibilitatem Romani pontifie*· divr Petri eaeeaanoria definire·*, et ipoa mea ardentia vota iungare potniaoem. Bed quoniam eut inoomprehenaibilia Dei indicia, ant ma· corte indignitas tantam mihi renuerant; meam *dato* exwtimo .haaee mea littera· manu exarata· ad te mittere, •anetuaime pater, ut te certiorem faciam, «t iuramento ipondeam me «t capitulum hniua cathedral» eceleeiae et parocho· et seminarii profeesoraa e* cuiuMumque ordinia eaeerdotee et maximem doniqne dioeeeei· partem id firmiter eradere; quod nnnquam in dubinm revoeavimua. Et id mihi clare et aperte humile· eorum petitionee, qua· in adspeetum lucemque omnium catholica «cripta protulerant, vel ante splendide commonstrarunt, quam solamni ritu et inter popnli plaudenti· addamationea oecumenlcum concilium Vaticanum id omnibus 'eradendum tradidiaset. Maxima igitur animi laetitia profiteor, et firmiter credo divinitua eaae dogma revelatum: „Romanum pontificem, cum ex cathedra loquitur, id eat, cum omnium chrietianorum pactori· et doctor» munera fungen·, pro auprema aua apoatolica auctoritate doctrinam de fide vel moribna ab universa eccleaia tenendam definit, per «aiatentiam divinam, ipai in beato Petro promicaam. ea infallibilitate pollere, qua divinu· Redemptor ecclMiam suam in definienda doctrina de fide vel · moribus instructam eaae voluit; ideoque eiusmodi Romani pontificia definition» ex ses·, non autem ex conaenau' eccleaiae, irreformabile· eaae/ Effare, «anctiaime pater, et impiorum arma confringentur. Effare, aanctiaaime pater, et pax iamdiu exulata . renidebit, et tranquillité· univerai orbi· perditorum hominum minia exturbata in omnibu· cordibua refulgebit. Effare, aanctiaaime pater, et ultra anno· Petri per longam annorum aeriem,' id quod maximopere exoptamus, nova te et caelesti luce corj*·-cantem admirabiipur.

Interea ad tuos aacroa pede· humiliter provolutu· oro, ut in me et in omnem hanc dioeceaim apoatolica tua benedictio deacendat.

Larini die 5 mensis augusti 1870.

Humillimus obaequentiasirnua et devotiaaimus aervus et filiua.

f Franciacua Giampaolo episcopus Larinenaia.

10S. *Vaupkat ep. Plf/matheati».* — In generali congregatione ad suffragia dedit non *piaret;* adfuit publicae aeeaioni et dixit *placet.*

UM. *Pace ep. Amerimi».* — In congregatione diei 13 iulii reapondit *placet iuxta modum ;* in publica aemione *placet* auum eonatitationi dedit. \

105. *Eormieato ep. Nolam»* — In congregatione generali dedit *placet iuxta modum;* in publica aes•ione reapondit *placet.*

]0fi. *Moretti ep. Imoleutu.* — Et ipee in generali congregatione dixit *placet iuxta modum ;* in publica aeaaione auffragium dedit per verbum *placet.* I

107. *Cliferd ep. Cliflouieuti».* — In congregatione generali dixit no*· *placet ;* abfuit, a publica aeaaione. Attamen adhaMionem eonatitutioni prae•titit baec acribena eminentiaaimo card. Alexandro Barnabd congregationis de Propaganda Fide . praefecto :

Clifton Bristol, laghilterra, S dec. 1870. A

Emineua.

Ho ricevuto la ana letter· nolle quale fa rioeroa della mia fede relativamente alia ooatituxiono apostolica su11' infallibility del Romano pontsfice quando definisee *cz cathedra.* Come ho sampre riconoaciuto ehe la communions oolia a. eede è note eaeenaiale della vers ehieaa, ed ho giurato vera obediensa al successor· di a. Pietro, oosi non aeito di diehiaran la mie adeeione alla dette ooetitncioae publicata oom* è dal papa eotto pena di eneteme. Queeto ancora ho notifioato al clero ed ai fadeli della mia diooeai. Sono molto dolente delle gravi calamité che ora eftliggono il a. padre: non manohiamo in queata dioceei di pregere il Signora perché voglia abbreviarne la diirata, ed a qneato fine ai oaserverh un triduo solenne in occasione della feata della immaoolata Concexione. Non manoherb di pariare a monsignor Errington in proposito. Intento prego B il Signore di soocorrere Γ eminbnxa rostra in meiao a tanti mali, e mi dichiaro

Di vostra eminens· umilmo e deviho servo

f Guglielmo Clifford vesoovo di Clifton.

A sua eœinenxa il card. Alessandro Barnabd prefetto di Propaganda.

11)8. *l'agliari ep. Anagniam.* — A congregatione generali et a publica sessione ob infirmam valetudinem abfuit. Fidem suam professus est haec scribeus concilii eubsecretario Ludovici Jacobiai:

Eccellensa reverendissima.

Ho saputo ehe molti vescovi hanno trasmesso la loro adeeione alla qui unita protesta; ho creduto di apporci anch' io la mia firm·.

Se. fosse poi necessario che prestaaai la mia adesione alia definixione del dogma della infallibility, dietro un cenno di v. e. reverendissima sard pronto C a traamettergliela . . .

Mi vado ritaettendo in salute; ma ancora non sono ristabilito.

Con profonds venerazione, e distintissima stima ho l onore di dichiararmi

Anagni V agosto 1870.

Di v. e. reverendissima

umodevmo servo

t C. vescovo di Anagni.

A. s. e. reverendissima monsignor Jacobini

. sottosegretario del concilié.

1W9. *Sola'ep. Nicaeeneie.* — In congregatione generali ad suffragia respondit *non placet;* abfuit a publica sessione. Adhaesionem vero constitutioni praestitit, haec scribens eminentissime card. Constantino Patrisi:

Nicaeae die 5 aeptembr» 1870. D

Eminentissime ac reverendissime domine.

Vix accepta venerabili epistola eminentiae vestrae, in qua objurgor, eo quod variis in locis ac circumatantiis palam oblocutus sim adversus editam infallibilitatis pontificiae dogmaticam definitionem, oum gravi 'adstantium scandalo, coepi accurate, tum loca in quibus versatus snm, tum personas cum quibus sum collocutus, nec non sermones a me habitos, a meo discessu ab urbe ad hanc diem, mente revolvere ac serio perpendere; et nihil r«perire potui, quod aliquod gravissimae accusationis in me apud supremam universalis Inquisitionis congregationem iactae, rationabile fundamentum praebere posait.

Memini quidem me in plures incidisse dietae definitioni opposito·, qui 'edocti do voto contrario a me emisso in congregatione generali die 13 iulii proxime elapsi, eiusdem sensum et ration·· a ma poatalaniat: tt hiamini etiam me iffia aperte de^claraase hoe votam eo aolnm pertinaia··, at praedictam definitionem, utpote e me habitam inopportunam impediret. Neo diffitear etiam me ante definitionem aliquot ex rationibus de hac re adducti· in meo scripto sermone ad reverendissimum concilii secretarium iam a die 34 martii misso, aliquibus reverendissimi· patribus, ut meam de inopportunitate sententiam confirmarem, expoanisae; at numquam memini··· datum de iam emisaa definitione a me impugnata, aut de occasione aliis considerate exhibita eamdem impugnandi.

De qua re plures proferre possem testes, quos •d huic definitioni pontificiae ex voto ferme concordi concilii patrum latae, se filiali et sincera docilitate submittendo· excitavi. Unde vehementer doleo verba mea perperam fuiase intellecta, et quae cuptra solam infallibilitatis definiendae opportunitatem ante editam definitionem animadverti, fuisse pariter intellecta de ipsa infailibilitate et quidem iam definite.

Quomodocumque tamen res se habeat, cum brevi personas quibusctfm de hoc argumento egi, revisurus sim, ei· clare aperiam rbctum meorum verborum sensum simul denuncians, eas. et quemlibet fidelem stricta obligatione teneri, se submittendi oum omni docilitate decisioni de infailibilitate a summo pontifice in sessione publica sub die 18 iulii proxime elapsi soiemniter emissae, eique sub poena notae haerèseos ipso factu incurrendae, sincere adhaerendi, sicut ipse ine eidem submisi et sincere adhaesi et nunc me submittere *ae* adhaerere profiteor.

Hunc submissionis et adhaesionis actum laudatae decisioni pontificiae infallibilitatis eo libentius profero, quod, ut scribit eminentia vestra, id allaturum est non parum solaminis sanctitati suae, cui longum felixque regnum a Deo in quotidianis meis precibus instanter adprecor.

Dignetur eminentia vestra verba mea aequi benigne facere, et sinceros in ipsam observantiae meae sensus consueta benignitate excipere.

Humillimus et obsequentissimus sen us

t loannee Petrus episcopus Nicaeensis.

110. *Dobrila ep. Parentimu et Polenet».* — In congregatione generali ad suffragia respondit *non placet;* abfuit a publica sessione. Fidei tamen suae testimonium exhibuit publicando mense maio 1871 in sua dioecesi binas concilii Vaticani constitutiones.

111. *Snuciidae ep. Crieieneie rit. rath.* — Et ipse in congregatione generali ad suffragia vocatus dixit nom *placet.* Fidem vero suam satis probatam reddant quae sequuntur:

Vigore praesentium fidem facimus et attestamur pie denatum episcopum nostrum Georgium Smiéiklas, — qui decursu s.'concilii Vaticani a. 1869 et 1870 celebrati, dum ageretur de definienda et promulganda infailibilitate Romahi pontificie, in unione cum nonnullis magnae auctoritatis praesulibus ex monarchia Austriaoo-Hungarica ibidem congregatis eius mentis erat, haud esse necessarium ipsam doctrinam promulgare vel iam propterea hon, quod catholici de eo non dubitarent pie credendo, Romanum pontificem, cum ex cathedra, loquitur, pro suprema sua apostolica auctoritate in robus fidei et morum per assistentium divinam ipsi in beato Petro promissam errare non posse; minus verti opportunum esse obtutu acatholicorum, qui malitiose exinde ansam sumendo, quasi vero nova quaedam doctrina in sacrii Scripturis ei traditione non fundata doceretur, conectentia· catholicorum perplexas reddere procul dubio adniterentnr; — post qpeutam praefatae doctrinae tamquam sacri dogmatis

defiaitioaoa·, «d mm sodom redneem verbo et opere «ei ad ipsam fidei doga»» imma nui data oocaaioM doolaroaeo; quod ipsum quaddam haad parvae oonaiderationie tacta extra dubiam ponunt. Hio enim a. 1877 peace eat oneroeas pro opiaeopo Criaieaai expensae itiaeralee ia comitiva iabaaerti praepomti et uniae laiei Romam eat peragrinatus ad eoatoetandam aaam filialem devotionem eotnm iabilaoam eai epieoopotua celebranti glorioeae memoriae papae Pio nono. П1» eodem anno .occasions ea, qna Viennam homagialee gratia» eaae eacratitaimao maieotati acture» pro rara distinctione eoMintente in magna cruce in», ordini» Francisci Icoephi imp. obtenta, advenisset, officii ani eeae censebat, deferre cultum venerationi» eius tempori» nuncio apostolico moderno eminentitsimo cardinali et «tata» secretario Jaeobini, a quo benigne se exceptum fuisse tardius aliquoties commemorabat.

Quod vero stantibus praemissi» decreta concilii Vaticani, ia capite dogma infallibilitatis Romani pontificia, per dieeoeaim non promulgaverit, quaerenda eet ratio in situ et inde resultante indole huius diooooeoa, cuius fideles permixti sunt Graeci» nobiocum eundem ritum habentibus, sed' eum e. aposL sede Romana non communicantibus numero et potentia, exclue omni comparatione, superioribus. Praeterea in ipsa dioeoesi, quae uoiversim viginti parochia» numeret, erant eo tempore sex convertit! sacerdote» in cura animarum qui in altioribu disciplinis theologici» minu venati ease dignoscebantur ac propterea reputati minus idonei ad capiendam doctrinam, oui oppositum, ita dicendo, cum lacte materno suxerunt. Ita timendum erat, nostro» adversarios habendo fulcrum in publicis ephemeridibus, ecclesiam catholicam cavillantibus, quae in patria quoque nostra circumferebantur, exinde nova arma •umendo et ipaoa sacerdotes incautamque plebem cumprimis eo acrius in fide catholica turbare aggressuros.

His sinistris circumstantiis pressu» denatu» episcopus coram sui» capitularibus et parochi», qui illum frequenter visitabant, edicere non intermisit, se firma fide credere et agnoscere tam infallibilitatem Romani pontificis quam alia decreta a. concilii Vaticani, commendando iis eandem fidem, non tamen sibi fidere ex praeattactis rationibus medio circularium hano doctrinam per dioecesin» promulgate.

Praesentes litteras in testimonium praeexpositae veritati» extradâmes in duobus paribus, quorum unum directe Romam mittendum, alterum vero excelsae nunciaturae apostolicae Viennensi substernendum venit.

Capitulum graeco-catholicae eathedr. ecclesiae. Criait (in Croatia) die 8 februarii 1883.

t Elias Hranilovio
canonicus fui. adlatua, nom. episcopus Crisiensi».
Basiliu» Posuricich praep.
Gen. vicarius capitularis.

112. *ConcU* y *Corral ep. Zantorencie* m *Hicp.* — In generali congregatione dedit *placet uncta* modum; in pnblica sessione dixit *placet.*

113. *Blanco ep. Abulenoio.* — In congregatione diei 13 iulii suffragium constitutioni dedit per *placet iuxta* modum, in sessione publica *placet* suum emisit.

114. *Virot ep. S.* Auyuatim. .- In congregation* generali dixit *non placet;* abfuit a publica sessione. Adhaesit statim constitutioni *Pactor aeternae* haec scribens reverendissimo concilii secretario:

Roma »5 iul. 1870.

Illustrissimo ot reverendissimo secretario ooaeilii Vaticani.

Per praesentes litteras declaro me constitutioni in sessione quarta promulgatae adhaerere.

t Augustinus Vérot opisc. St. Augustini Floridae.

115. *Idde ep. Liporeeuie.* — Ia generali congregatione et in publies sessione abfuit. Fidem vero suam exhibuit haec scribens sanetissimo domino Pio PP. IX

Beatissime pater.

Ego, qui ephemeridibus Florentinis (Fere *huona nossUo)* Romani pontificie infallibilitatem sustinueram ao vindicaveram ; quique cum patrum eoncilii Vaticani maioritate huiusmodi iufallibilitatis definitionem a sanctitate vestra enixe postulaveram : atque priusquam a sacro concilio, propter urgentissime» meae dioecesis necessitates, discessissem, edito iam novo de ecclesia schemate, una cum episcopis ordini» mei suffragium lubenter emiseram ; nunc data exoptatissima definitione, quae divinum ecclesiae thesaurum profecto adauget, huic dogmaticae infallibiiitati, quam semper ecclesia credidit quamque successores Petri paoifice possidentes semper exercuerunt, intimo meatis assensu una cum tota mea dioeeesi adhaesionem, Deo adjuvante, usque ad extremum vitae firmissimam facio, atque utroque pollice subscribo. Dignetur interim sanctitas vestra, quan^ Deu» semper sospitet, hoooe novum meae fidei et obedientiae argumentum acceptare, atque mihi et omnibua mea» dioeceseo» chriatifidelibus apostolicam benedictionem impertiri,

Liparae di» 38 angusti 1870.

Humillimua ac obaequentiaaimua subditu»
t Fr. Ludovicua M* Idèo episcopus Liparensis.

11®. Payd y *Rieo ep. Concheneu in tiiep.* — Dedit *placet iuxta ueoduue* in generali congregatione : verum in publica aeaeione dixit *placet.*

117. *Dinlcel ep. Aupuctanuc Pindelic.* — In congregatione generali dixit *non placet;* abfuit a ses•ione publica. Tamen adhaesionem auam constitutioni praeatitit subscribendo litteris pastoralibus a Germaniae episcopis ad clerum et ad populum datis.

lib. TViary *ep. Curcencie.* — In generali congregatione dixit *non placet;* a publica seasione abfuit. Adhaesit constitutioni *Pactor aetemu»,* publicando in sua dioecesi Vaticani qoncilii constitutione», easque explanando pastoralibus litteris ad cieram edatis die 23 februarii an. 1871, in quibus inter cotera haec habet:

Omiuic ; . . Betrachten wir einige auffallende Ansseichnungen, welche der Heiland dem Apostel Petrus gevrihrte Petrus vrar bei allen Verbeissungen gSttlichen Schutses, die wir so eben atu der hl. Schrift vriederholten sugegen, erhielt aie also sugleich mit alien andern Aposteln. Aber sieh! ihm allein sagt der Herr bei einer andern gar feierUchen Gelegenheit: „Wea du auf Erden binden wirst, das soil auch tm Himmel gebunden sein, was du auf Erden lOeen vint, soil auch im Himmel geldset sein (Matth. XVI, 19). Da Jeans nie ein unnStsea Wort gespreeben, so muss diene Erklirung, die nur den Petrus angeht (aber gleichlautend iat mit der Auuoichnung, die Er bei einer andern Gelegenheit dem Petrus sugleich mit allen andern Apostein gegeben), einen besonderen Vorsug des Petrus, — einen Qberwiegenden Antheil in der (levait su binden und su 15sen. —' bedeuten.

Zu dieser Ausseichnnng kommen noch andere. Sogleich bei der ersten Begegnung sagte Jesus su Petrus: ,Du biat Simon, /der Sohn des Joua: du

wirst gaaannt werdee Kapha·,* waa vardaMmatoaht A wird ‚Petra·l (Job. I, 49). Diem Vsrhahaung ar· kltrt und erfflit Jeans, sis er sa Petra· — aad nur an ihm allein — sagt: Da Hat (der Kapha·) dar Feb, und auf diwaa Feh will tab meiao Kirch· baaan und die Pforten der Hille ward·· da nieht QberwAltigen. — Dir wilt inh die BehlAsaal dee Himmelreichee geben** (Matth. XVI, 19-19). KSaaaa wir un· wohl denken, dam dar Feb, aaf dam die Kirch· gebaut wird, etwas andere sei ab das voa Gott bestellte Mittal, durch welehea da naereohtttart erhalten wird? 1st da abar uaarcehAttart, waakt ▪ia nieht, waaa de ia dar Lehre irrt? Abo dor roa Jesu baatollto Fob ht daa Fundament, aaf dam das Lahrgablade nnercehdttert ruht, ar id dar Damm gegen Irrthum, der Dam·, gegen welehea der deist der Lügs, — die Pfortoa dar Hille — nieht· vermügen. Und dar die SehlAaaal dm Himmelreichs — dee Reiche· der Wahrheit aad Gnade — B hat, also don Zutritt au dieeem Reiche Afoot oder •chlieaet, ist dock derjeniga, durch den dar Herr use in eeine Wahrheit einfShren will. Durum eagt der hl. Ambrosius in der ErklAraag dee 40. Psalms: ‚Wo Petrus, dort ist die Kirche, wo die Kirohe, dort kein Tod, sondern ewigee Leben,* durum aetata Jeeu· hinzu: „die Pforten der HSlle warden aie nieht überwAltigen, und dir will ich die Behlüswl dea Himmelrcichee geben.“

ErwSgen wir aber auch ein anderaa Wort Jesu. Vor seinem Leiden verkOudet 'Er dan Aposteln scbwere Versuobungen, eetat aber dann in gens auffallender Weise su Petrus gewendet hinsu: „Icb babe f0r dieh gabetet, dam dein Olaube nieht wanke; und du hiuwieder beetArke daroiaet deine Brüder* (Luk. XXII, 33). Wie merkwirdig sind doch dièse Worte! Alla Apoatel sind von Versuobungen bedroht, und nur dem Petra· allein varspricbt Jeaus C far ihn su beten. Wie, hat er die undent Apoetel nieht lieb? will er sie in der Verouchung su Gronde geben laaeen? Wie bedeutungsvoll ist doch der Beisats: Du hinwieder beetirke dereinst deine Brüder. Also dein Glaube wird nieht wsnkea kraft meine· Gebets; dadurch bist aber du so Ibat im Glaoben, due du auch deine MitbrOdar befeetigen kannst. 1st das nieht die natürliehato ErkHrung dieeer Verheiaeung? Dar vor Glaubansirrtbum durch Jesu Gebet bewahrte Petrus bat die Aufgabe, und eomit —ı weil Gott Niemand ein Ami gibt ohae ihm die Kraft dûau su geben — auch die Kraft seine Mitbrüder gegen das Wanken im Glauben su •tirkeo. Aber yielleicht gelt·» dieea Worte so gaaa person!ich nur dem Petrus allein, daas nur ar allein, und nieht such seine Nachfolger, die Aufgabe und Krafterbaltan^ dieMitgliader im Glauben an stArkan? ErwAgen wir die UmstAnde, untar denen Patna D diesen Auftrag arbAlt. E· ht unmittolbar vor Jean Leiden. Der Harr sagt dam Petrus susdrAekiieh, „dass ehe dar Hahn sweipal krAht, er sainea Mehtar dreimal verlaugnan ward·.* Aho Hr dieea Zeit, Hr die Zeit der Verleugnung, hat Jens daa Petro· sicher nieht mit der GlanbanasUrknng aainar BrAdar heauftragt. Nash der Aufarstobaag unk bi· sar Himmelfahrt h< Jeaus solbat bar saiaaa Apoataln, da stArkt Er si· im Glauben. Mit dor Gabo des hl. Gehtoa warden am Pfingstfoate allé Apoatel ausgerüatet, and su gottorleuchtotea Boten doe hl. Evangelium· gemacht. Und doch sagt Jaaas su Patras: StArke derainst deine BrAdar; mum dahar nieht di···· Wort eine waiter aUseehande. eine waiter hinauaragende Badeutung haban; — eine Bedeutung, die nieht die Person dea Petrus, sondera •ein Amt betrifft, und mit dem 'Amte each aaf ▪etne Naehfolgar Abergeht?

Dsrum aegf SMbdaeOomil: DtehLVAtorhaMaa die voUkaaasoamata Uoberuoaguag, daaa diaear Btahi daa hL Petra· (d. i. daa Amt daa obento· Hirton dar Kirohe) atato voa all·· Irrtham anveraebrt hleibt, — gemtaa dar güttheh·· Varhohaapg anaaraa Hart· end HeUaadas, watoha dam Oberhaapto aaiaar Jtagar gawordaa iat: ‚lah babe Hr diah gabetet, aaf daaa date Ghube aieht ahaehme: add da hinwiedar hietirka daraiaat daine BrAdar.*

Za dieeaa gawiahtige· AuaaprAohoa Jean kommt mÀ aaiaar Aufsratahang dor gewiohtigate. Jmm hatte varaproehaa aaf dam Febanatanao (Patrua) aeiaa Kirch· basas sa well··; or hatta ihm vor> •aagaaagt, ar wardo asst eisa aehwara Varsuehnag an Abarwindaa haben, dann abar aaiaa BrAdar sttrkee kAanan. Dieae AaaaprAoha mal·· (ah Verepraehen aad Vorhatuagaag) ia die Zakuaft. Abar kurs vor dar HimsMlfahrt, naeh dar dia Apoetel aaia Reich loitea und aasbraitan aollen, fragt Jaaua den Patras dreimal, ob er ihn liabe, und «war mahr ala elle Audarn ihn liabe. Patrua, tieP ersehOttert derch die Erinnerang an die draimalige Verleugnung, veraiehert Ihn — eingadenkt, daaa er vor dem Allwiaaanden stahe — dieear Liebe.

Uad nun sprieht der Herr nieht mahr von etwas, waa in Zukunft geachehen soil, sondera ObertrAgt ihm fbrmlioh ein Amt, das er aogleieh ansutreten babe. Er sagt ihm: „Weida meine LAmmer — weide meine LAmmer — weido meine Sehafe.** Derjeaige, der aioh den guten Hirten nennen konnte, .welcher seine Behafe kennt, und den aie kenuen, der Hr sie soger sein Leben gibt|*, Er sagt nun zu Petrus: Fortnn weide Du meine Heerde, und swar nieht bloas ibre LAmmer, d. i. die neuen Sprfiaslinge meiner Kirehe, sondera auch die Behafe, d. i. jene, die ibr bereih angehdren, deine Mitbrüder, durch welebe meine Kirche neue AngehArige gewinnen •oil. Und was bedeutet denn der Auftrag: Weide ▪ie? Nieht· anders ala erfQlle die Pflichten eine· Hirten, nkmlich: Du solht sie fthren, und awar auf gut· WeideplAtae ftlhren, su geeunder, krAftigender Nahrung fohren; du solht sie beechfltzen vor reiieenden Wülfen; solht sie zusammenhalten, demit aie aioh nieht verirren. Geannde Gehtesnahrung ist aber nur die Wahrheit, und diewahre Leitung ht sur dort, wo man vor der Gefahr zu irran geeiehert ht. *

Aus dan aagefbhrten und erklArten Behriftstellen entnehman wir. dam Petrus yom Herrn nieht nur jene Maeht empfangen babe, die auch die andern Apoetel empfiagen, sondern dam er noch überdie· mi| einer beaondarn Aufgabe ausgeseiehnet, sum Feben der Kirche, sur Glaubansfeate Hr seine Mitbrüder, sum oberston Hirten slier GlAubigen bestellt wurde. Man mag noch so Angstlich bmnübt •ein, dieae VorsAge auf den Primat (auf die oberste Kirchengewalt) su besiahen, eine· bleibt denn doch gawim; dam dario die oberste Lehrgawalt auch inbegriffen soi. uad dam sur Anshbang derselben der Herland dem Petrus — uad in ihm aainan raehtmAmigen Naobfolgara — einen guns beeonderen Bchuts verliahan habe. Dieaar Schutz im obenten Lehramt· kaan abar knin aadmor win ah die suverUheige Bewahrang vor Irrtham ia dem, was die Kirche Joeu zu lehren bat.

119. Gwttadewrs *tp. Celetamtiednuu.* — In generali congregation· ad suffragia vocatu· reopondit non pfoeet; a publica seeaioae abfuit. Adhaesionem •asm constitutioni praestitit haec acriben· summo pontifici Pio IX;

Beatiseimo padre.

L' idea di recara incommodo e disturbo alia *. v. in messo alie tanto sua care · eollecitudisi mi
?

ha tenttente sia-sen di rivolgersri a v. a^ ma fa non poaeo prt eMra diffsvir· di preseutarmi ai Mei p:3dl par manifestarie la nia fade, per etteatarl· la ala ubbidioMa üa iaMperebite vivieaim· seoti-nstte di «ali a di aeiaai faaiH a auedterei aatta ohieea, questo a aull'altro fa it eelo motive, eba mi paraaaaa di noa data il alio aasoatimeeto al-Γ altfaaa dommsUioa daoiaioae dal ooaciHo; la dot-tria» part dalla a. v. sansionata fnraaa, a eol! aiuto di Dio faraeert sempro 1˚oggetto dalla mia fade, ehe non cart mai regoteta dal privato aentire, ma solo .da eiô eba ia ohieea o il eapo di aaaa determiaa.·

Mi affiigge a mi deeola il pandaro, ehe io averni potato eo· qnel mio operare, prodam il minimo dtepiacer· alla a. v. eho io veaaro · rispetto come padre, pastore e vicario infaMbite di G. O.sulla tona. 80 ooel forne te aapplioo di un generoeo perdoao, e Γ aaaiouramone di ovario ottenuto, eome lo aporo, formerebbe 1' antea mia consolatione.

Promnlghert tra non gnari nna mia pastorale salle ooetitnaioei gib dalle e. v. approvate per ana più ehiara ed aperta maaifeetasione delle mia fode dinaati al mio popolo.

8i degni te s. v. aocpgliere beaignamento tali veraci manifaetaaioni dell' animo mio, non eho di benedirmi insiome a questo popolo aMdstomi, montre eon ogni veneratione basiando il sacro piede mi vento di eeoere

Caltanteaetta 25 agoeto 1070.

di v. e.

umilmo fedmo euddito
Giovanni veacovo di Caltanisetts.

Hwee littmi aeeeptit, tie reiponiit eanctiuiunt Jottimu natter:

Venerabili fratri loenni episcopo Cslatanisiadensi
Pius PP. IX.

Ven. frater, salutem et spootolieam benedictionem.

Redditae fuerunt nobis obeervautistimae tuse litterae die 95 elapsi augusti datae, quibus nobis 'tuam fidem et obedientiam lueuleflter ostendis; sic diserto profiteris debitum devotae mentio obsequium et observantiam erga dogmaticam definitionem de jurisdictionis primatu Petro eiuoque suooeosoribus collate, ao de infallibili eorumdem magisterio io rebus fidei morumque definiendis, quam sacro approbante Vaticano concilio novissime edidimus. Quamquam, ven. frater, ob eam opinionem, qeam de tua virtute ac religione habebamus, minime de tua reverentia ae. fideli assensu oecumenteae synodi decretis debito ambigeremus, tamen vehementer laetati sumus ob huiusmodi declarationem quam tua a te pietas poscebat, ut adversam omnem interpretationem amoferdt quae incongrue in hac re silentio tribui potuisset. Nos itaque fraternitati tuae de hoc officio a te praestito impense gratulamur in Domino, toque de paterna nostra charitate certum esso volumus quam tua in nos et hanc spoatolicam sedem devotio ao pietas tuis declarata litteris magis msgisque in to confirmavit. Quod autem nobis nuntias de pastorali epistola a to quamprimum in lucem edenda, id nobis gratissimum est i nam dtim fidem tuam ecclesiae probare sollicite stades, fieri non potest, quin pastoris vox ad eruditionem gregis sui hpe praesertim tempore ao in iis veritatibus, quas hostes s. sedis sute obnubilare artibus conati sunt, maxime ao salutariter conferat. Perge itaque, ven. frater, omni stadio boni pastoris partes implere divino fretus praesidio, quod a sbpremo pastorum principe .in istius ecclesiae bonum ao prosperitatem tibi Suppliciter imploramus, ao huius praesidii auspicem et praecipuae nostrae erga te benevolentiae testem accipe apoetolieam benedictionem, quam tibi, v··. frater, et anivmeo tae gregi peramanter impertimas.

Datam Romae apud B. Petrum die 7 septembris 1870 pontificatus noetri anne XXV.

Pius PP. IX.

litt. *Pettier ep. Teeieeteie.* — la oongregatione diei 13 iuHi dixit aen placet, àbfait a publica sessione. Adhaesionem vero suam emisit haec ^eribena summo pontifici Pio IX:

Beatissime pator.

ApostoMete, quae sanctitas vaetr· 1 innii anni enrreatte, ad me benignissime mittere dignabatur literis moneor, disertam requiri fidei professionem oocumenici concilii Vaticani delaitionibus plane consonam.

In demtesnm paterni huius moniti obsequium hisco humillime beatitati vestrae insinuo: me, postquam voeem sanctitatis vestrae audivi, et verbte et factis erga clerum meum ita exhibui, ut omnes intelligent Romam locutam, ao causam finitam esse. Nec canetor, immo modo quoque beatitati vestrae in ima humilitate reverentissime declaro: me post factam 18 iulii 1870 solemnem definitionem sine omni haesitatione cingulis decretis concilii Vaticani perfecta fide adhaeeisse, adhaerere et in perpetuum plena eum devotione adhaesurum ; qui haec decreta Vaticanae synodi pro institutione oleri et populi ism etiam per dioecesin meam publicavi.

Cetera sanctitatis vostrae pedibus demisse advolutos cum tenerrimo beatorum pedum osculo, et profundissima cum veneratione apostolioam ,pro me. clero et fidelibus mete humillime exoro benedictionem, qui indesinenter sum

Beatitatis vestrae

Vacii 13 iulii 1871.

humillimus devotissimus filius
Antonius losephus Pettier
episcopus Vaciensis in llnngaria.

Summi pontificis litterae inde sb initio laudatae arant huiusmodi :

a.

Venerabili fratri Antonio losepho
episcopo Vsciensi (Vatiam in Hungaria)

Pius papa IX.

Ven. fr. Conspectum status ferumque dioecesis tuae, v/tu fr., quem nobis obtulisti', habuimus acceptum, praesertim uti pignus pietatis et amoris; idque iocundius nobis factum est a significatione venerationis tuae erga hsno sanctam sedem et illimitatae nobis et ipai adhaesionis. Quae licet haud obscure innuunt quo tu sis animo; ea tamen non omne tulisse punctum facile conspicieo. Nequis enim non animadvertere necessariam omnino in fidei rebua essa perspicuam apertamqua professionem, praesertim si praecedentia adinneta dissensum eliquem mentis praetulerint, et silentium subseqnei» perniciosam fidelibus suspicionem ingerere valeat perseverantiae in eadem opinione, aut saltem haesitationis. Ne putee, ven. fr., ignorare nos, vel leviores ducere difficultate·, quibus tu et ceteri istius regni epiaeopi estis ciroumsepti. Eas plane cognoscimus et in immani hoc bello ad dtegregandam oatholieam unitatem conflato, delendamque si fieri posset ecclesiam necessarium est prorsus, ut eo oompactior eadem unitas effulgeat, quo aenus impetitur. Cum ergo ad commune fidelium debitum peculiaris accedat ista ratio spectans universae ecclesiae utilitatem ; patet, omnia proreus osee posthabenda huiusmodi officio, et disertam omnino requiri fidei professionem oecumenioi Vaticani concilii definitionibus plane consonam. Id te pro tua, religione praesti-

te·

tara· mm confidimus, use sorte sine nberi fruota. Nam ita «t obseqainm ecclesiae debitum palata defartur et anoipitee Bine venatiloequo doetrinae veritatem eam errera eotapoaeatee diatMuntur ae taetrantur, et obeeeuadaatar piorum votis ae expectation!, et eonflnnaatar nupmtea, et oocultis adversariis larva detrahitur. Nooeeearias itaque viros et gratiam ad opus perficiendum tibi totq corde adpnoamur a Deo; cuius interim favoris auspicem et praecipuae nostrae benevolentiae tactam aposteli-oam benedictionem etc. impertimus.

Datum Romae apud 8. Petrum 1 iunii', 1871, pontificatus nostri anno vigesimo quinto.

Pius papa IX.

(Litterae anni 1871, p. 106, n* 199.)

b.

Venerabili fratri Antonio losepho episcopo Vaeiensi (in Hungaria).

Ven. fr. etc. Periucundum omnino fuit nobis, ven. fr., te populumque tuum una eum universa catholica familia gavisum fuisse et gratias egime Deo pro singulari beneficio nobis ooUato, quo ecclesiae suae tam saeva jactatae procella spem iterum erigere voluisse videtur., A> si per miserrima haec tempora, uti merito animadvertis, undique inimici erucis Christi divinum ecclesiae aedificium dissoluturi acerbo conspirant odio in petram supra quam fuit extractum, nonne par est, ut fideles omnes arctius colligati et eadem induti fidei lorica validius asserere et tueri conentur ipsius petrae firmitatem divinasque praerogativas, et hostili incursui unanimes occurrere? Itaque ven. fr. cum diabolo fortiter resistendum sit in fide, etsi pro certo habeamus, te minime dissentire ab iis quae Vaticanum oeennfenicum concilium definivit de ecoleaia ei Romano pontifice,. summopere cupimus, te apertam edere profeesionem, quae id demonstret, ac praeterea explicare et credenda proponere populo tuo quae fidelibus omnibus credenda proposita sunt a sancta synodo," ut pro virili tu quoque osoribus ecclesiae illam obiiciaa catholicam- unitatem, qua semper contriti fuerunt. Ceterum cum non ignoree id tibi esse omnino peragendum, non dubitamus, quin officium istud ea diligentia' sis expleturus, ut brevi nobis 'absolutam iam rem nunciare valeas. Omnia ad hoc gratiae caelestia auxilia tibi adprecamur; et interim eorum auspicem de praecipuae benevolentiae nostrae 'et grati animi testem apostolicam benedictionem etc. impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum 10 iulii 1871, pontificatus nostri anno vigesimo sexto.

Pius papa IX.

(Litterae eiusdem anni p. 180, n* 938.)

181. *Binio* ep. Catecetuu. — In congregations generali dixit' ptaoet Mata *modum,* in semione publica ad suffragia respondit non plocef. Absoluta tamen sessione, fidei suas professionem emisit ad pedes summi pontificis Pii IX in ipsa aula oonciliari. Postea vero lituras dedit ephemeridi Taurinenai Cmtd *oettolioo* d. 99 iulii 1870, publicam professionem emittendo hisce verbis:

gBramando che il mio, voto non lasei alcen luogo a sinistre interpretaaioni, mi affrotto a dichiarare che oon quelle spirite steaoo di einoeritÀ e di sottomissiene con cui, chiamato dalla ahiaea a dare il mio voto, risposi non *pleeot,* apposa oonfermata dall' immortale pontefioe Pio nono la provente oostitusione m' inginocchiai e dissi con tutta 1' anime Osdc; mi unii di gran esore a sua sentite ed ai padri dei concilio nel renderne' grass a Dio ool canto dei Ts Dsem e mi offrii pronto ooH'ainto di Dio a MotoMftaM tHatta MotitaaioM ed taparticolara Γ infMKbttte dei saoeeossri di aaa Metro a cpsto aaebe dalla mia vita.*

182. JKiWle ep. Aprwtia·*. — In generali congregatione dedit ptaert mota mmium; in publica sessione dixit ploeiri.

188. 4m*Ms ep. CsmesIMH». — Abfuit ia generali congregatione; praesens in publiée sessione ad sufftegta dixit pimwA

124. AHu op. Nerisoininei» rat. *lUek.* — In congregatione diei 18 iulii dixit non placet; a publica cassions constitutioni ploeri suum dedit

185. *Bapon* ep. ChateamonsM. — In generali congregatione nsa *plani* constitutioni dedit; abfuit a publica sessione. Adhaesionem suam emisit bases litteras scribens cum clero suae dioecesis inmmo pontifici Pio IX:

Beatissimo, pater.

Nobis, episcopo et doro dioecesis Chathamonsi·, qui octo his diebus in sacris exercitiis spiritualibus persolvendis occupati fuimus, pergratum incumbit officium sanctitati tuae prius exponendi, quam ad propria discedamus, amoris filialis ac sacrae venerationis mucus qui nos devinciunt vdnerabili tuae personae, tuoque sublimi- officio, quatenus Christi *es* vicarius, beati Petri successor, atque sanctae Dei ecclesiae visibile caput. Societatem cum fratribus per orbem sparsis inimus ad exprimendam nostrum plenam reverentemque assensum, adhaesionem obedientiamque sacri Vaticani ooncilii decretis, quae infallibilitatem sedis apostolicae in suis omnibus » eoteadro definitionibus proclamant. Item omnia eiusdem sanctae sedis acta et decreta cum docilitate, humilitate ae amore haud fictis, recipimus sequimurque.

Summo nobis dolori est atque indignationi vi, dere iniustitias gravissimas malaque inndmera quae homines perversissimi sanctitati tuae infligunt, ut Petri patrimonio, imo ipsius almae urbis imperio potiantur.

Tocum igitur, sicut decet filios devotos, condolemus eo quod captivos sacrilega manu tenearis, eaque qua tibi ad universam ecclesiam regendam opus eet libertate,' orberis.. Has'ïnter angustias non parvam nobis affert consolationem favor ille, quem sanctitati tuae contulit' misericors Deus, illustrem tuum pontificatum ad annos Petri perducendo; qui favor tibi soli e Petri successoribus obtingens, summam omnium ubique terrarum fidelium exaltationem cum gratiarum ad Deum effusione evocavit.

Dominum leeum Christum suppliciter exoramus, immaculatae eius matris Mariae, baeti Petri principia apostolorum otaninmque sanctorum suffragia devote poscimus, ut sanctitati tuae vita diu feliciterque adhuc servetur, donec videas sedis apoetolicas et sanctae matris ecclesias triumphum.

Benedictionem tuam apostolicam, beatissime pater, nobis, gregibus, laboribusque nostris, impertire digneris.

Datum in oratorio aed. noetr. episcopal, apud Chatham prope oeeleeiam cathedram a Michaelis, die octava Augusti a. D. 1871.

+ lacobns Rogem, episcopus CbathamOnsis.
Bsqwtatar clari *mhacrtpHotut.*

lîfi. O'Connell ep. *FMupretnuû.* — Abfuit in generali congregatione; in publiée sessione dixit ploeri.

187. Bomims ep. Cmmkûcmù. — In generali congregatione dixit «en ploeri; abfuit a publica sessione. Fidem suam testatus Mt praecipiens universo clero dioecesis per suum vicarium episcopalem

Kna formata·Mei prafasrinaie lade omittendam ia adhaéaiouta «mmQH Yatieaai da«staram:

,Ab aatiqufadmia temporibus ecclesiae Mutper. fait hi mere, ut Ohrieti Metibua eerta ac detarisiaata propeaaratar formula, qua fidom profiterentur at contra haaraaaa quasouaquo eolemaiter proto•tarestur; Haa aaauaaa pontifox Fiat IV abaohcto keoneiUo Tridentino aaaa IBM fiormam profomionte •dai ooncianavit et' dapBci constitutions Zmtmstan nebis at J* «wrenmeta determinavit a qnibusaam personis professio fldei hac forma omet amittaadaL Cam vero postmodern coaduatnm **tarit** concilium Vstioanum, at adhno ante suepenrioaem eiusdem, solemniter duae promulgatae sint dogmatisa* constitution·*, aaa nempe da fide eatholioa, qaaa incipit *Dei filiu,* altera de eoelesi* Christi, quae incipit *Puter* esterm·, necessarium iudioetum eet, at ia fidei professione deinoope adhaesio erga definitione* dogmaticas concilii Vaticani etiam sxprimatur. Quapropter *. congregatio Romana Concilii, inbanta sanctissimo patro summo pontifice Pio IX, decreto, qnod die 90 ianuarii e. c. emanavit, praecipit, nt ia forma profemionis fidei a Pio -IV concinnata, post verba „praecipub '* a*. Tridentina synodo* dicatur: *et ab oeaunemco cmeilit Vaticane tradita, definita ac declarata praieertim de Bornant pontificie primatu et infallibili mapieterio.*

^Quapropter ad exeeutionem praecitati decreti, eiusdem virtute. anb comminationibus ac poenis a concilio Tridentino et constitutionibus summi pontificis Pii IV *Iniunctnne nobie* et *In eacroeaneta* statutis praecipitur, ut in posterum fidei professio ab omnibus, qui eam emittere tonentur, secundum formam hio per extensum snbinnqtam, et insertis praediatis verbis eam modificatam, haud vero aliter, emittatur, utque formula professionis fidei Pii IV sive in rituali sive in aliis usibus liturgicis deservitaro libro contineatur, ab* mora, secundum subjunctam formulam, corrigatur.*

Temesvarini 17 martii 1877

fir. losephus Nemeth vic. episcopalis.

1S8. *Domenec ep. PiUeburpeneie.* — In congregatione generali dixit *non placet;* abfuit a sessione publica. Tamen adhaesionem suam exhibuit haec scribens eminentissimo card. Alexandro Barnabè s. congregationis de Propaganda fide praefecto:

Eminentissimo et reverendissime domine.

A prima die qua in mea dioecesi perveni ex conoilio Vaticano publicam feci adhaesionem omnibus eius decretis et definitionibus, et non oeèsavi concionibus plurimis coram catholicis et acatholici* habitis decreta illa et definitiones- probare atque defendere. Volens tamen eolemniori modo adhaesionem meam exhibere, data occasione celebrationis vigintiquinque anniversarii regni sumini pontificis Pii IX, convocato clero meae dioecesis, ego palam coram illis, et illi coram me aoa omnes adhaesionem praebuimus omnibus deeratis et'definitionibus concilii Vaticani. lu litteris gratulabundi* quas propria manu signavi, et ad «uraum pontificem misi ciroa concilium Vaticanum haec legantur: mini *decreta et definitions prato* amote *et Metuo eerde accipimur.* Ego itaque putavi haec omnia sufficere et satia essa ad meam adhaesionem exhibendam decretis et definitionibus praedicti concilii Vaticani. Sed cum illustrissimus ac reverundisaimus arohiepiacopu* Baitimorenaia mihi notum fecerit desiderium summi pontificis, ut focorum formalem adhaesionem omnibus decretis ot definitionibus praedicti concilii, atatim praedictam adhaeaionem ad illum misi, quam etiam hio tibi mitto una cum dono meae dioecesis ad summum pontificem destinato. De Ataeiero u i- - te pete quod si antea pries praedictam adhaesionem aoa misi, aoa nagtigeatlao eoe malae voluatati sed potias ignorantiae tribuero digneris, do qua moerore et tristitia affectu* sum.

Datum die SI decembria aa. 1871.

Dominationis tua* eminentiesimas et revorendiseima*

Michael Domeaoc episcopus Pitteburgoaais.

Emiaentissimo ac revsreadiseiaio Barnabè
C.8.R.E.
praefecto de C. P. F.

Ego infrascriptus episcopus Pittsburgeui* coram Deo cui omnia pateat, et qui me indicaturus oet, confiteor me 'adhaerere omnibus et ungulis decretis et definitionibn* concilii Vatioaai intimo cordo et animo. Praecipue testificor ot confiteor me sincero et intimo animo firmiter adhaerere omnibus et ringulis quae ia cap. IV *de* eonstitatioae oederiae, nempe de Romani pontificis infallibili magisterio contineatur.

M. Domenec episcopus Pittsburgeaaia.

129. *Vaeeoncelloe ep. Laeeaeeneu.* — Abfuit a congregatione generali ; praesens in publica sessions respondit *placet.*

ISO. *Colet ep. Lnaoneneie.* — In congregatione diei 18 iulii ad suffragia respondit aoa *placet;* abfuit a sessione publica. Adhaesionem suam constitutioni dedit haec scribens snmmo pontifici Pio IX

Très saint Pire.

Des inquiétudes d* conscience m'ont détourné d'assister h la sesaion publique du e. concile du Vatican tenue par votre sainteté le 18 juillet dernier- J'adhère du reste d'esprit et do cœur à la constitution première dr/edssio *Cbrieti* promulguée par votre sainteté.

Humblement prosterné aux pieds de votre béatitude, je baise respectueusement ses pieds sacrés, implorant pour moi et pour mop peuple la bénédiction apostolique.

Luçon, 3 août 1870.

de votre sainteté
le tria humble, très obéissant et très fidèle
serviteur et fila.
t Charles Colet, év. de Luçon.

131. *Maret ep. Sureneie.* — In generali congregatione respondit *non placet;* abfoit a publica sessione. Adhaesionem suam dedit haec sribeos sanctissimo domino Pio PP. IX :

Sanctissime pater.

Cum prooelloeissims tempestas in Galliis nostris grsssetur et reo publicae omnino conturbentur prostrataeqne iaceant; cum udiqne omnia pericula cervicibus nostri* immineant, quis putare ausus esset hunc dolorem publicum et privatum adaugeri posse' Et tamen mirum in modum dolor noster crevit, innotescentibus calamitatibus quae ceciderunt in Romanam civitatem et in saaotam sedete!

Divinae providentiae inscrutabilia consilia pronus adoro ; sed mihi, quamvis minimo, incumbit officium sensus mentis moerentissimae summo pontifici et patri animarum nostrarum, qua primum permiserant tempbram angustiae, aperiendi. Sit ergo paterni doloris solatium dolor fliionun ! Sit obsequium fidelitatis ot devotionis, nt doeot episcopum, paterni vulneris levamen ! Dena non perpetuo iraaoetur populo eno. Pboem et felicitatem almae Vrbi, Italiae, Galliae reddet : flet unum ovile sub uno pastore summo ; et paternus dolor tandem quiescet et solabitur!

Et cum «Me miEi ^ffgrat opiertunit*» «Itata 7 debitae obedienttyn teatit^iiium reHiau^aanetiiati . praobendit profiteer me in omnibua apoetolicae •edi, doctrinam' aoqui, 'et definitionibtu dogmatieia > -z- a tua aanctitate in aoaMiope concilié Vaticani, di^ . 18 iulii BUpet pfolatja, pure/ .impliciter, corde'et animo «ftberere. ' \ ı pae^té

addictissimo janctita^ vfestra ^benedicere dignetur. -* ·*

BridÉh in Britannia, -die 15 octebris f»70. ·

i t H. L-C. Mapftÿ efiscopua Surensis^ .

· Posté» Invitatus ad reprobandum opus a< sé conscriptum, cui titulus Dw'con&M *général H de^ḯa paixtdigietur,* Jaaet ad eundum stinimum pontificem > lcribebat:/ ' * x

Très sitôt Père, après bien /des retards occa* «tonnés par la difficulté des commuoications, j'ai ^Çeçu. avec le plus ptVfond respect et une vive'émo- R tipn. le bref apostolique que Votre Sainteté a daigné m adresser, le 28 novembre dernier, en réponse è la lettre que j avais eu l'insigne hgftift-ur de lui écrire, le 15 octobre précédent.

Votre Sainteté veuj bien me témoigner d'abord» satisfaction de mon adhésion aux definition* dog- »· rustiques, confirmées par elle, le 18 juillet de Tannée dernière.

Elle dit ensuite que je dois comprendre que la doctrine de mon livre*jie* peut échapper à une condamnation; et. avec une bpnté que je ne saurai» assez reconnaître, elle/·m'invite à prévenir et à empêcher cette condamnation, en rétractant moi-même . ce que j ai écrit. Pour *πχ encourager* à cet acte, elle daigne me citer l'exemple. V jamais célèbre, dis grand et pieux archevêque de *

Aussitôt que les malheurs du temps et l'état de mes forces me le permettent, je demande à ré- t' pondre* à tant de bonté par une confiance sans bornes, et par u«e sincérité digne d'un évêque. *<'nane* aussi du samt pontife à qui il parle.

{/ouvrage que Votre Saintety m'invite à condamner moiffiiême, pour éviter une flétrissure, a été publié en v.ue du concile, réuni par votre* sagesse. Il est probable que. sape la tenue du con- ^citej oo- livre n aurait pas vu le jour. Mais après da convocation du cDncile, et lorsque plusieurs illustres prélats eurent saisi le public de la* grande question qui paraissait devoir être l'objqt principal des t/fcvaux conciliaires, je crus de mon devoir, attendu Tincompaçable gravité des circonstances, de dire aussi moh opinion.

bans ce livre, je reproduisais, de mon mieux, la doctrine de grands et illustres théologiens, qui ont bien mérité de l Eglise, qui ont vécu et sont morts dans la communion du Saint-Siège, et qui, D souvent, ont été honorés de ses plus insignes faveurs. La doctrine de ces théologiens n'était pas purement et simplement reproduite par mon livre. Pana un but de conciliation. eUe s'y trouvait essentiellement modifiée et rapprochée de très près des doctrines des écoles romaines. Je me rattachais plus, et sur deux points d une importance capitale, à saint Antonin qu'à Bossuet lui-même. Aussi, par l'effet de la justice et de la charité de Votre Sainteté, la publication de ce livre n a point été un obstacle à mon entrée au concile du Vatican. Jy ai eu mon rang et mon siège; jy ai fait, avec tous mes collègues. la profession la plus explicite de la foi catholique; j » pu y parler et y votes·.

Γη livre qui me laissait ainsi en pleine jouissance de tous mes droite et privilèges épiscopaux, pouvait-il contenir une doctrine côntraire à la foi catholique!

Pô«r rijm m bo U·, j· n« vÿadtaû ooewieiBer b Votre Sainteté la Οψιράκ peintf, aartoat lorsque 'êon ètfnr^jat inondé do' tant de douleur*. .Qu elle daigSs, cependant, mj^ permettre tie rappeler de» fait», fioej la mention eet néoeaaatre b ma eaaee. - J'oèe ^ire'que let doctrine, de mon livre n'ont profeeaéee par moi eeul, eu aein du noncile.

Au sujet de cette grande question de Tinfailltbilité pontificale, introduire et mise en délibération ' par les ordre» expert de Votre, ^ainteté, une. np- · »' *2 ·›· _ ai x- . i.<

timente qui, depuis tint de siècles, ont divisé l'école et partagé les plus illustres théologiens,, en dehors des limites de 1* foi catholique, se sont de nouveau manifestés. l

Des cardinaux, des eVéqu>«, .adssi considérables par 1er lumières et les vertus que par l'importance dé leurs sièges, ont imprimé et publié des écrite plus ou moins volumineux oohTraires au projet de définition. Environ soixante-quinxe *Mémofrft,* rédigés dans le^même esprit contraire, onS^Jè^envoyés par les*Pères è la congrégation A^nt de discours, animés des mêmes sentiments, x ont été prononcés dans la salle conciliaire. Le pu* blic n'a pen ignoré de ces dissentiments; car les journaux ont eu soin de publier des résumés de cos discours et de ces V/woirex; et les textes des analyses officielles, donnés par la congrégation ·i› *b'idf* elle-même. se trouvent en de nombreuses mains.

Dans cette mémorable controverse, tous les Pères du concile ont écrit, parlé, voté selon'leur conscience, d rempli do leur mieux leurs fonctions et leurs devoirs de témoins et de juges de la foi › Les dissentiments se sont perpétués jusqu'à la veille de la quatrième session. et ils n ont pris fin que lorsque Votre Sainteté a confirmé, avec sa suprême autorité, dans la session du 18 juillet dernier. lcm décrets votés par la majorité conciliaire* Alors, par les adhésions successives des Pères qui n avaient pas voté avec la majorité, l'unité s est faite et se fera de plus en plus. •

Cette unité a consolé et réjoui Votre Sainteté Mais rien n annonce que Votre Sainteté «oit dans l intention de demander aux Pères deM^a minorité conciliaire qui. après avoir écrit, parlé et voté conformément à l inspiration. de leur conscience ‹ piseopale. ont ensuite donné des preuves éclatantes de leur fidélité et de leur obéissance au Saint-Siège et è lEglise, un compte rigoureux de leurs votes, de leurs discours, de leurs écrite. Tous ces acte» nu sont-ils pas couverte par l inviolabilité qui R attache atf caractère et aux fondions de juge, dans une délibération solennelle, ouverte par Votre Sam teté elle-même! La justice permet-elle qu'un juge soit puni pour avoir rempli ce qu'iL-vegardait comme un devoir devant Dieu et devant VÉglise! Et l adhésion cordiale donnée par ces évêques aux décrets confirmés, en offrant au souverain pontife et à ГEglise la satisfaction qu'ils étaient en droit d attendre, est bien de natuçe à écarter des fidèles tout danger de scandale et d'erreur.

Quels troubles, au contraire, n'amènerait pas dans l Église une flétrissure infligée à tant de respectables évêques!

A genoux aux pieds de Votre Sainteté, je lut demande pardon d oser lui tenir un pareil langage. Mais ce langage est ma défense. Sans prétendre m'égaler à aucun des Pères du condlbe. en restant dans les bornes de cette modestie qui me convient de toute manière, je puis djre que j'ai toujours été guidé, comme eux, par l'amour sincère de la vérité

et de l'tgliee. J'mVerit, perlé et .voté comme un grand nombre d'entre eux. — et de· plu· illustres et des plu* respectables. — ont écrit, parlé et voté. Je n'ai pàç .été le dernier À dbnner une ^bésion sincère aux décret» du 18 juillet, confirafèa par Xotré Sainteté? Et. si l'adhésion des Itères qui. ab<\rd. se s8nt montrée publiquement opposés au projet* de définition »a|fi< à Γaccomplissement de leur devoir, comme à l'édification de· peuple·, pourquoi la mienne lie suffirait-elle pu' Serait-ce ia mu·misMon dé mon livre au jugemeMSIu coécile qui mecréerait une position à part? .Mai· quel eet celui de· Pères qui aurait voulu soustraire ses opinion et ses écrits au jugement dli concile ou du Saint-Siège*

Il me semble donc que ma situation personnelle n est pas 'eaaoritiellement différente de celles des Pères de la minorité qui ont envoyé leur soumis*•ion à Votre Sainteté.

J'ose donc lui demander de ne point séparer ma cause de fieor cause; de me traiter cpmnie elle les traite. Or. je ne pense pas que Sg Sainteté exige deux, sous peine d une flétrisaurd publique, la condaofhation, par leur propre bouché, de leurs écrits jiu de leurs discours7 Pourquoi/rite condamnation me seÀit-elle imposée*

Si ma cause est 'le de mes vénérables collégués de la minorité, n est-elle pa· aussi celle de nombreux théologiens appartenant à une école célèbre'* Si mon lixre. qui ne présente que de» rpinion» beaucoup plu» modérée* que celles de la .plupart de ces théologiens, doirètre flétri, pourquoi les oeuvres de ces écrivain» seraient elles épargne·*·^ Mon livre offre-t-il plus de dangers que ceux de ces grands auteurs qui sont dans toutes les bibliothèques, et qui «e recommandent par l aut^ite de leurs noms'

La proscription devrait donc s'étendre, pour ne citer que quelques exemples, au livre du vénérable Frayssinous.''évêque dllermopolis. è celui du cardinal de la Lexeme; aux traités de Tournely. au discours immortel de Bossuet sur *l'I'nité de l'tyHse* aux œuvre· de Testât. de Pierre d'Ailly. du pape Adrien VI. Des théologiens cher» au Saint-Siège. — le· Fénelon, lea Duval, le· Jacobatius. saint Antonin lui-même. — si on prenait des partis extrême·. échapperaient- ils À la censure

Tous ces grands hommes sans doute auraient accepté, avec la plus entièrcdocilité et la plus parfaite soumission, le· décisions de l'Eglise, s tl en eût existé de leur temps. Mais, maigre leur profonde humilité et leur esprit d obéissance, auraient ils pu admettre que 4tur nom et leur mémoire fussent flétris pour avoir soutenu des opinions que l Eglise leur permettait de soutenir* Ceux d entre eux qui ont vécu après Benoit XIV n auraient-ils pas pu. pour eux-même·. coaftne pour ceux qu'ils ont précédé·, invoquer, en faveur de leur cause, lautorité de ce grand pape? Dan· son célèbre et immortel ouvrage de la Béah/iea/ton et de la f'u-*HomMtio* des saints,* il enseigne que les écrit· d'un serviteur de Dieu, qui ne deviennent répréhensibles que par l'événement de la condamnation des opinion· qu'il pouvait librement soutenir dans son temps, ne doivent pas mettre obstacle à sa canonisation. A l'appui de cette doctrine, le savant pape cite les exemples de saint i'vprien. de saint Hilaire d Arles, de saint t'assien. de Fauste de Riez N ayant pas sous la main le grand ouvrage de Benoit XIV, je ne le puis citer textuellement, mais je crois reproduire exactement sa doctrine Mais les écrits qui n empêchent pas la canonisation d un serviteur de Dieu peuvent-ils être flétris par une c/ndamnation qui retomberait sur le serviteur de Dieu lui-même?

De cette Moctrioe. lès grands théologiens, dont je rappelle-4e souvenir, n auraient ils pas été en droit de conclure que leurs écrits ne devaient pas' être proacrita. mênde après la condamnation de· opinions qu'ils avaient soutenues licitement* A bafpui de leur thèse, ces même· théologiens auraient encore pu V»tet_ d autre· règle· prescrite· pgr le même pape è la congrégation de· Uwdrjr L« sage pontife soustrait au jugement de cette congrégation Je* qjfinioriheontrorersêe· O^ntoaes ^voe nsi scAo/ae. msftïat^ au60m certo cerpore· rsrfrefar, *ep n» kdomùfus sine uUo* Jidei onf re/igùhris à<ihww/o, uZ *Mt catioiicis rtru rriwmtv atqne* opporitaefw.f/st'mdaïUNrf «cseuts si perauftcMt· ope. stolica sedr. φηο* aaamÿupmç*· opinionum Àmuu remoda «mot ppdéaM/i/atu ÿrqdn refan^aur 11, constitutione K<>/ôrit<i *ae prorida.)*

Ces sages réglée qui protègent les opinions controversée·, avant les décisions du'Saint-Siège et de l Église. ne protègent-elles pas aussi contre t<iut«* flétrissure le» écrit» qui les contiennent, même aprè* les ^décisions intervenue», surtout lorsque les nouveil·· décisions ont pu être religieusen^nt acceptéel par les auteurs ' Veuvent-ils être puni· pout avoir usé d une liberté que leur laissait l Eghsv

L application de ces règles à la cause dos the<>logiens dont je parle, p'lnmt' à ma cause personnelle. présente d elle-même Toutefois, très saint Père. je me trompg; si j'interprète mal le» règle» de l *Indet* h*t la doctrine de Bcnoh XIV 4 tout ce qui n'est γη» rigoureusement conforme «ni dérets du 18 juillet dernier, dans le· écrit» th«*o|<»g': que» qui unt paru a\ant la définition, devait .·rr«* proscrit; ce· condamnations en masse me paraitraient, je l avoue, présenter les plu»'grave». n»c·.:·vénienta; et je ne vois pas ce que pourraient gagner l honneur et l autonté de l'Eglise r<>inain·* et de l Eglise universelle «

Telles sont, très saint Père, les premo-res reflexions que j ose soumettre à Votre Sainteté Elle* tendent à montrer que ma situation est celle même de tno» vénérables collègues et frère· de la minorit»· conciliaire, et que ma cause se lie à celle de grands et illustres théologiens, dont la mémoire et l'honneur seront toujours chers è ΓEglise romaine

Je ne sais κι Votre Sainteté entrera dan· le· considérations que j ai ΓΠοητivΛ de lui présenter ·d ignore si elle a de· gnef· particulier» contre mon livre, et si je dois devenir la victime expiatoire d opinions professées par tant d illustres et saint· personnages, opinions, cependant, que je n a) a·ceptées quen'lea modifiant essentiellement, et dsn* un sens favorable aux droits du siège apo»tohqur Si telle était U volonté de Dieu, il me donnerait la force de me résigner à un sort qui ne serait pas sans honneur, en ce que j aurais êt»· choisi pour laisser entière, par mon humiliation personnelle. Is gloire de ces grands hommes

Mais comme celte volonté ne m e«t pas encore clairement manifestée, il me reste un dernier devoir À remplir. et je supplie Votre Sainteté de vouloir bien encore m écouter un instant

Je suppose donc que Votre Sainteté, malgré l»*· raisons que je viens de lui soumettre, peraéver»· dan»)· pensée de condamner mon livre. ou de m obliger à le condamner moi-même Eh bien dans cette douloureuse hvpothèse. je lui demand** encore U permission de lui yuvnr mon co ur sanrésen e

Aver Is gr.-ice de Dieu, je préférerai toujour· l obéissance à l'Eglise et an saint siège, la-per»»·

wérance dans l'unité eaihulique, i mon honneur. 4 a 'mea intérêts, > toute» les choses du monde.

très éaint Père, quand je «ne mets en présonne. de ma dernière heure et du juge suprême, ma conscience se demande hrec anxjété si je .'puW** rondaéiner une doctrine qui, dan» son essence, ne me parait pas contraire aux définition» dogmatique», confirmées le. 18Uuillet dernier. Je vais plus loin; et'toutes mes'réflexions m'établissent dans la pensée qu elle leur est pour le fond conforme. Dans cette'-eituathin d'esprit, ma Hgle de conduite^me paraît naturellement tracée.' Mon devoir .et mon honneur exigent, ce me semble. que* je demande au,plu» juste des jugea et au meilleur des Pères, ce qu on ne refuse paa au dernier des accusés, d'être ontefidu dans ma prépre. cause, de la suivre, de la^ddfendre moi-mêrrte. s<»it que ma cause doivy être jugée définitivement par Votre Sainteté, soit que Votre SÎSçteté 1^ réserve au concile général. B

Comme je crois avoir »*à l'honneur de voua l écrire* très sajnt Pèr»\ la défense de mon livre n a jamais été complète. .Elle n'a pu l êt^, parce que. aùaaitét après l ouverture du concile, j ai voulu nie conformer à toutes les convenances, en cessant toute polémique· extérieure, ('-ependant, mes adyersairr/f s étaient entièrement mépris sur la .véritable portée de mon livre. lia avaient passé entièrement «ous silence la ^hrtie positive et principale de mon livre, non par l'étendue, mais par l'importance. cr//r *où faffirme l'infaillibilité pontificale, dam* |'> eens <>ù elle| rient d'the définie.* Ils n ont pas vu. ou voulu voir, que je ne contestais qu un système d école, et non point l *tn*faillibilité pontificale elle-même.

Mon devoir et mon honneur me. demandent donc de* rétablir, de mon mieux, le vrai caractère de mon œuvre. Si Votre Sainteté daignait y consentir, C· mon intention serait de composer un *Mémoire* qui aurait pour but principal: 1° d'établir que je liai r· mbattu. dans mon livre, qu'un système théologie qu *. fort respectable sans doute, mais alors contestable. et qui me le paraît encore aujourd'hui, dans plusieurs de ses parties; 2e de prouver que la dqctrine que j'ai exposée, touchant l'infaillibilité pontificale, n est paa en opposition avec les récentes définitions, mais leuy est, pour le fond, conforme.

Ici, je pourrai, je l'espère, démontrer solidement ce que j ai déjà affirmé dans cette lettre, savoir, la différence essentielle qui sépare la doctrine de mon livre, de tous les systèmes négatifs de l'infaillibilité. Relativement au double point de vue l que je viens d'indiquer, ma défense pourrait être I entièrement complète, dans le cas où. Votre Sainteté* daignerait me communiquer les accusations qui ont pu être portées, à la congrégation *Y Index,* D contre mon livre. J'ose donc demander expressément à sa justice et è sa bouté cette communication nécessaire au complément de ma défense.

^\près ce nouvel exposé kle la doctrine de mon l ; après toutes mes observations, mes explicit» et mes réponses, s'il restait dans mon livre / des expressions ou des propositions qui dépasseraient la juste liberté dont les théologiens jouissaient avant le concile; s'il restait, contre toutes mes intentions. des expressions inexactes ou des propositions erronées, je déclare que je serais prêt à les retirer, à les désavouer, dans la forme et de la manière que Sa Sainteté le voudrait. Ce nouvel exposé, cea explications et, au besoin, ces corrections, pourraient être présentées au public dans une nouvelle édition de l'ouvrage, ou dans un écrit à part, selon que Sa Sainteté en déciderait. Ainsi, j achèverais l édification que mon adhésion aux décrets conciliaires a dû déjà donner.

Si 8* Sainteté, comme j'ose l'espérer, ri· permet de composer le M/mowr dont•je sien» 4e lui pré- .ente! le projeta je liji demanderai encore la per- 'mission de lui porter moi-même ee travail, ^fin de pouvoir, au'besoin, le défendre. Car, dan» Un 'procès sur des matières aussi débattues, et qui ont tant passionné les esprit», quelles que soient les lumière» et l'ii^artialité de» juge», rien, à mon avis, ne pout remplacer entièrement la défense personnelle.

J'ai dit. très saint Père, qu? jfi/cotnposerai» ce *Mémoire* aussitoUque je le pourrais. Dans ce moment, il me serait impossibile de le faire. Hors. de l'aria lorsqu'il a été investi par larmétxprussienne. jé>uta un peu errant, depuis quatre mois, dans notre 0ière et malheureuse France.;

Mrs livre», mes papiers, des documents indispen* sables <à l œuvre que je médite sont à Peris. Japs la maison de ^orbonne où j'habite. Je ne rentrerai en possession de ces matériaux nécessaires de mon travail que lorsqu il sera possible de retourner dsns notre capitale. Et d ailleurs, très saint Père, au milieu des dêsijanons de notre infortunée patrie, lorsque nous somme» toujours sous le coup des terreurs, des perturbations, des désastres d une guerre impitoyable, lorsque peut-être bientôt les horreurs de la guerre civile vont se joindre à relies do la guerre étrangère, l esprit conserverait-il assefr de calme, assez de liberté pour s'appliquer à un travail aussi |érieux. à un tarai! délicat et qui n'est pas sans difficulté*7

D'un autre côté, il me semble que. l'attention générale étant entièrement absorbée par le* terribles préoccupations de la guerre et de la politique. le jugement de men livre n'offre rien de bien urgent. J'ose donc solliciter de votrÿ^ bonté, très saint Père, un sursis et le temps rtécqpsaire au travail que j'aurais à exécuter.

En terminant cette trop longue lettre, et à l appui do la demande que je viens d»' présenter à Votre Sainteté d être entendu dans ma propre cause, qu'il me soit perpiia dinvoquer encore une fois l'autorife de Benoit XIV. Dans sa célèbre constitution *Sollicita ac prorida, oà* il a tracé d'une main si sage les règles que doivent suivre le* congregations du Saint-Office et de l *Index* dans l'examen des livrée, il déclare que la pratique usitée par la congrégation de \ *Index,* d entendre les auteur* catholiques de quelque réputation, qui veulent défendre leur propre cause, est souverainement conforme à la raison et à l équité. et il exyinjr le plus grand désir qu elle soit observée dans l'avenir.

Quoique les paroles mêmes du grand pape soient bien connues de Votre Sainteté, je lui demande cependant la permission de le* transcrire iei textuellement, à cause de leur importance

^Nihilominus tamen, quod saepe alias, summa aequitatis et prudentiae Yatione, ab eadem congregatione factum fuisse constat, hoc etiam in posterum ab ea servari magnopere optamus, ut quando res sit de auctore catholico, aliqua nominis et meritorum fama illustri, demptis demendis, in publicum prodesse dignoscatur, vel adetorem ipsum suam causam tueri volentem audiat, vel unum ex consultoribus designet, qui ex officio operis patrocinium defensionemque suscipiat." (Benedicti papae XIV *Hnllarium,* t. IV.)

Cette grâce qui peut être accordée à un laïque, à un simple prêtre jouissant de quelque notoriété, sera-t-elle refusée à un évêque dont le cœur croit appartenir tout entier à Jésus-Christ et à son Église, à un évêque qui a consacré une vie déjà longue à la défense de ia religion, et. dont les travaux, honorée d illustres suffrages, ont été encouragés et

Msicpai dm bref· 8« 8»int«t4 |*i· mêtn* ; A

è tin évêqu· qui » beaaeoap «oaffert uni dont·,' b*m qui vieiÿ MModnnt d· donner *a Mint-tièg· ■■ témoignage bob éqeitoqae d«\fidélité et de dêvoueaient ;<A un évêqa· enfin qui M trouve tnenaoé, pour avoir ronpii, den* une délibération aolennelie ouverte par le epuverain pontife lui-même, «on devoir db témoin et de juge, tel qu'il lui était connu devant Dieu. ' --

Get évêque demande au plue juate de* juge* d'être'entendu avant d'être définitivement juge; da défendre lui-même «a propre yau*e_ et;, dan» *a caqae. l'honneur d* «on nom et de a* vie.

il offre de ·'explique^; au beaoin. de ««.corriger, prêt à «e soumettre à lé Sentence qui géra portée.

Adressée è Pie IX. cette prière »er» exaucée. Hais, quoi qu'il arrive, oet êfêque. avec la grâce de Dieu, restera toujours dan* l'obéissance qu'il a promise au souverain pontife, le jour de s* consécration épiscopale B

Telle* sont, très saint Père, dans leur sincérité, les dispositions de mon âme. J ajoute. avant de finir, que ai Votre Sainteté, me permettant de compléter ma défense, jugeait convenable de réserver au concile général, quand il reprendra ses travaux, l'examen d'un livre qui lui a été soumis, ainsi qu'elle-même daigne me le rappeler dgns le bref dont elle m'a honoré, je suis heureux *ae* s'expliquer en présence de mes vénérables frère· et collègues, dont le jugement ne sera jamais autre que celui de Votre Sainteté. "

11 ne me reste qu i appeler la bénédiction apostolique'sur le plus humble et le-plus respectueux de vos fils.

Béliers. 29 janvier, jour de saint François de Baies.

t H.'L. C., évêque de Bura. C

Cum autem idem episcopus a sancta sede urgeretur ut opus suum damnaret, has tandem litteras summo pontifici dedit:

Très saint Père,

Déjà par une lettre du 15 octobre 1870. j'ai adhéré au décret conciliaire du 10 juillet précédent.

Cette adhésion n'acquittait pas tout le devoir que j'avais. è remplir à l'égard de l'ouvrage que j'avais publié pour le concile et soumis à spn jugement, et dont le titre portait : *Du concde général et de la paix religieuse.*

En présence des troubles qui agitent le monde et l'Église. et conformément aux intentions de Votre Sainteté qui sont pour moi des ordres, je crois digne d'un évêque de retirer de la circulation ce livre et sa défense: *Le Pape et 1st Évéguet.*

Comme, en les composant, je n'ai eu d'autre dessein que d'exposer et de défendre la foi catholique. il est de mon devoir aussi, en renouvelant l'adhésion pure et simple que j'ai donnée è la constitution dogmatique du concile du Vatican, publiée dans la session du 18 juillet 1870 et confirmée par Votre Sainteté, de déclarer que je désavoue entièrement tout ce qui, dans ce livre et dans la défense que j'en ai écrite, pourrait être ou est opposé soit à cette constitution, soit aux définitions et dux décrets des conciles antérieurs et des pontifes Romains.

Dans la guerre effroyable que l'athéisme fiait à Dieu; dans cette lutte suprême, qui menace de re* plonger le monde dans une irrémédiable barbarie, la cité de Dieu doit rester une, pour rester forte. Tous les sacrifices d'opinions et de vues particulières doivent être faits à cette unité, et à l'autorité divine qui en eet la base essentielle. Avqc le secours de la grâce, je tiendrai toujours à cette unité par le fond Je mon eoar^ ek.rien w pourra ke •épager de oetta Égfia· roa^aia·, mère da *taiuhaa* fidèles, de cette Église romaine, choisi· de Iriea pour unir, tens ses enfaits dans ,la même/loi st dane la pême charité.' /

Daignes. Saint Père, accorder la bénédiction apostolique au plus humble, mais\non pas au moins dévoué de vos fils.

Paris, 15 août 1871, en 1a fête d· VAssoœpùoa de la ttès-saint· Vierge Marie.

.f Jf.-E.-C., Évêque de Bura

192. ZArrwi ep. *Brioeeueie.* \In congregatione genqrali diei LS iulii dixit aca *placet,* abfuit a publicq sessione. Adhaesionem suam «misit haec scribens summo pontifici Pio Pr51X:

e St. Brioci, die ^6 oetobns 1870

Beatissime pater. .

Cum in intima mentis^et cordis mei descefido, nihil mihi unquam antiquius ac praestantius invenio quam erga ecclesiam et sanctam ipsam sedem amorem, reverentiam, necnqn inxemerandam devotionem. •

Testis est Deus qtu inttfrtwr cpr, testis vita mea iam ad aetatis flexum vergens', neque curis et laboribus pro fide ad hanc usque diem immunis. Testantur ejiam scripta non pauca, et ea quae novem abhinc annis iri dioecesi mea peregi ad sanctitatis vestrae iura vindicanda, necnon ad necessitates eius sublevandas.

Dum in concilio VïTtiano judex sederem, iudicii partes gerens omnia ex ani^no. iubente conscientia, recta intentione, verba feci ac vota mea ingenue emisi, Deo introspiciente.

Nunquam autem, ne minimo quidem temporis puncto, hoc in animo haesit quod si ab oecumenioo concilio decretum quodlibet a sancta sede approbatum rite emitteretur, ab illo possem dissentire, maiorum meorum fidem ad extremum vitae suspirium tenero volens.

Haec in litteris meis pastoralibus ante decretum doctrinale aperte docueram, his verbis;

„11 est un point sur lequel notre double devoir se rencontre et qe confond avec un égal bonheur •t un égal empressement, c'est que dès que I· décret suprême et officiel aura été porté régulièrement. c. à d., selon fes lois que l'Église a regardées jusqu'à présent comme nécessaires h lœcutnénicilé des conciles, notre obéissance d esprit et de cœur doit être la même. car en ce moment tous les bruits s'apaisent, tous les doutes cessent, tout devient lumière, amour et repos. Chaque membre de la famille chrétienne · efforce d'être le premier dans le sacrifice de sa pensée propre. On ne dispute plus, on croit; on ne défend plus une opinion, on enseigne la vérité éternelle qui a été crue partout, unanimement et toujours. 11 n'y a plus dans l'Église qu'un seul cœur et une seule âme." (2fi maii 1870)

Et denuo in alteris ad(fideles litteris eiusdem mensis: ,

„Une fois régulièrement prononcée, la sentence est irrévocable et immortelle comme la vérité divine. Toutes les disputes et tous les doutes s évanouissent L'unité se fait au sein de la fcmille chrétienne Ceux qui jusque là avaient le droit et le devoir de discuter ne savent plus que croire et proclamer ce qu'ils croient; car on n'est catholique par l'intelligence et le rieur qu à la condition de savoir sacrifier toute'pensée personnelle â la foi définie de l'Église.**

Quibus solemniter assertis coram sacerdotibus et fidelibus meis nisi starem, a conscientia mea aberrarem, et a meipso deficerem

' Vix ergo opus est ut mihimstipsi consentaneus a et doctrinae sanctae sedis tenacissimus, mb simpliciter et ex corde,, in suis quatuor capitibus, constitutioni apostolicae i Pastor çs/srutis adhaerere, sanctitati restrae assererem.

Primum ex ore meo presbyteri} fneis cum e synodo Vaticana rediiasem, hoc emissum verbum fuit: ut *in dioeceti primut dignitati ita it ohtdimtia prinuu* mm eofo.

Quae obedientiae ac submiMionis professio ad inertem usque perstabit, Deo adjuvante.

Et dignetur sanctitas rostra grata haberb officia
addictissimi et devMisaimi filii
episcopi Briocen. et Trecoren.
f Augustini David. ?

Biice Ulterie acceptée, 'haec summus *pontifex* respondit: ·

Venerabilis frater salutem et apostolicam benedictionem.

Obsequii affectusque tui significationes, larga quoque stipe cumulatas, venerabilis frater, mm mediocri certe nobis solatio fuerunt, cum in iis studii sive tui. sive cleri populique tibi crediti in nos et hanc apostolicam sedem indubia conspexerimus pignora, pretiosiora etiam facta a praesentibus Galliarum aqrumnis. Nova tamen suavitate ea conspersit'altera epistola tua, quae dum certiores nos fecit toto te corde simplicit >rque adhaesisse dogmaticae concilii oecumenici constitutioni diei decimae octavae iulii praeteriti, simul docuit, te; antequam ipsa ederetur, monuisse, licet aliter tunc sentires, clerum pupulumque tuum, acquiescendum omnino esae ecclesiae docenti, propriamque opinionem omneaque dubitationes abiiciendas esae vix ac rpsa fuisaçt locota: et praeterea, te statim a reditu tuo palam declarasse, velle te tuis omnibus obedientia praestare sicuti universis auctoritate praestas. Nihil certe nobis contingere poterat optatius hac declaratione, nihil quod jucundius animum nostrum tot oppressum angoribus recrearet, potissimum cum praecedentem ipsa prodiderit ingenii tui comparationem nobia hactenus incompertam. Gratulamur itaque tibi et eo gratiore animo testimonia devotionis et amoris tui tuaeque dioecesis excepimus, quo acceptiora illa nobia facere studuisti. Et quoniam eiusmodi officia, quae non in istius sanctae sedis dumtaxat, sed in totius ecclesiae honorem vergunt et in confirmationem'atque illustrationem catholicae unitatis, nequeunt acceptissima non esse Deo: ipsum rogamus ut largam tibi vicem reddat consolationis nobis adhibitae, teque et populum tuum inter acerbissimae patriae vestrae calamitates tueatur, erigat, soletur, omnibusque augeat gratiae suae donis.

Horum autem auspicem et praecipuae nostrae benevolentiae pignus tibi, venerabilis frater, universaeque dioecesi tuae benedictionem apostolicam peramanter impertimus.

Datum Romae apud 8. Petrum die 19 decembris anno 1870.

Pontificatus nostri anno vigesimo quinto.

Pius PP. IX.

1SS. *Monnrrat* y *Naearro tp. Bareinonmtit.* — In generali congregatione abfuit, in publica sessione dixit *piant.*

1SA *Eberhard tp. Trtoirentii.* — In congregatione generali ad suffragia respondit non *plani;* abfuit a sessione publica. Adhaesionem constitutioni praestitit subscribendo litteris pastoralibus ad clerum et ad populum datis a Germaniae episcopia1.

› Vide eoi. Ô17-&4 balas vohuaiaM.

135. *Branenl* ep. ' CoMtunlwiuis. — Et ipae in generali congregatione respondit non *piant;* abfuit a sessione publica. Adhaesionem constitutioni praestitit, cum die 29 augusti 1870 circulares litteras dederit clero suae dioecesis de definitione infalli^bihtatis, et suae fidei professionem emittens haec habebat:

«Souffres que je voua le dise: trois ou quatre jou^s après la IV* session-publique du concile du Vatican, j'étais auprès <e mgr l'éyêque de Gap,, et je profitais des premiers moments qu'il m'était donné d'avoir libres, pour me procurer la joie ds vous écrire touchant l'événement qui venait de s'aboomplir h Rome. · En suite de' circonstances qu'il est inutile de dire, ce manuscrit n'a par été imprimé.' Mais je profite Volontiers de la lettre présente./pour vous faire la communication que je tenais è vous faire beaucoup plus tôt.

Le lundi donc, 18 juillet dernier, eut lieu la quatrième session publique du concile du Vatican : cette session fut présidée par 'notre se/Tère le pape Pie IX ; et là fut arrêtée, décrétée et publiée la première constitution, *dogmatique touchant l'Égliee de Jieue-Chriet.*

Veuilles remarquer ces paroles: ce n'est pas un traité comple| sur l'Église qui a été étudié et fixé: c'est seulement une partie de ce qui concerne la société des fidèles, instituée par notre Seigneur: le reste viendra dans la suite des délibérations conciliaires.

Or, la première constitution concerne les prérogatives du pontife Romain, et. en particulier, son infaillibilité doctrinale, quand il porte une définition sur la foi ou sur les mœurs, *ex cathedra.*

Jn ne vous dis pas avec quels soins scrupuleux et prolongée, avec quelles études et quelles recherches de ΓÉcriture et de la Tradition, cette matière si importante a-été traitée: un secret rigoureux nous est. jusqu'à présent, imposé nous ne pouvons tien divulguer de ce qui a eu lieu dans l'intérieur du concile.

Je Ae vous dis pas, non plus, quelle part j ai prise à êette affaire: tout ce dont jé puis seulement vous donner l'assurance, c est que. damt^mon âme loyale, j'ai toujours eu des intentions droites, pures, inspirées par le plus sincère amour pour l'Église A pour le et. Père? — que' mes discours et mes actes ont été uniquement réglés par ma con science, dont personne sur la terre n'avait le droit de blâmer les profondes et éclairées Convictions, pas plus que nu) u a le droit de critiquer l'intégrité du juge de l'une de nos cours suprêmes, alors même qu'il eet d'un avis opposé à celui de plusieurs autres.

Aujourd'hui que tout eat terminé, que. le jugement est prononcé, je me tais, et. dans le recueillement de ma foi catholique, j'adhère avec docilité aux décisions conciliairement prises, demandant à Dieu qu'il en retire sa gloire et le bien de la religion."

13«. *Stepiechnegg ep* LaxMtimu. — In oongregatione generali et ipee ed suffragia respondit aoa plaçai; abfuit a -publica Musione. Constitutioni *Paelor* astsmvs adhflbit publicando mense Mptembri in sua dioecesi constitutiones oecumenici consilii Vaticani. Die autem 1 februarii 1871 haec scribebat clero suae dioecesis :

Das Vaticanisebe Conci! hat die *L'nfehlbarhiit det Lthramtet det Oberhaeeptee* smssrsr *hl. Kircke* ffir ein Dogma der katholischen Kirche erkirt Dieses Dogma bat seinen Grund, lehrt.daa Concil, in den Worten Christ — xumal in seinem Gebete: „Ioh habe ffir Dieh (Petrus) gebetet, daaa dein

Glwuée aieht («(breche; und wenn du eina| bekehrt biat, ao atirke Veiné Brader.** (Lac.'XXtl, 39). Dieaea Oebet beaog aieb earcÀ *axf die Naekfelger Petri* — laut der katholi*ehen Aualegung. Ea* bat seines Grund, lehrt da< Concil, auch'jp der Ueberlieferpng. Die Aufatelluog dieaea Lebraataea ala Dogma soli nacb der Abaicht -<lea Conci)· Milan dieébeiüglichen Zweifeln und Btreitigkeitoo ein Ende machen.

Ibr werdet, Geliebteate den 8inn dieaer dogmatiachen Entacheidung noch leichter duffaaken. wenn ich gan» kitra andeute, waa die piatliche Infailibilitits *Hieht tri.* Ea aihd ao viole aonderbare Anaiohten darilber verbreitet. Ich mdchte Each in den Stand eeUen, die«elben Euch aelbat berichtigen au kônnen.

(Die pipstliche Infallibiiittt i»t keine *Sündrnlaeigkeit.* Auch der Papst *ke»n* sündigen. Ea hat leider wirklich. wenn auch Ausweret-wenige Pâpate gegeben. welche durch ihr Leben die Kirche Chriati nicht erbaut haben. Darum betet auch der Papst, wie sfir Aile, jed^n TagX „Vergib uns 'unsere Schulden, o Herr!"

Sie ist keine *Allwieeeukeit.* Auch vom Papste gilt, wie von iedein Menschen. dass er an sich. von sich aus no viel weiss· ala er verinôge seiner natûrlichen FAhigkeiten und seiner Studien wiesen kann. Allwiasend und *absolut,* d. i. an und für eieh. aua sich, selbst *unfehlbar* ist aur *Gott ^llein.*

Sie ist keine *Wundergabe,* such keine *Inspiration,* wie sie x. B. die Propbeten hatten; sondern ein *Beistand* Gotten — laut des Concile — dem Papste nicht ah *persônbchm Privilegium^* sondern nur um der Kirche willen, und nur unter gewissen Bedingungeo, gleichsam BescbrAnkungen, verliehen. Denn die papstliche InfaIlibilitAt eretreekt sich nur, sagt das Concil', auf Entacbeiduqgen, die den *Gianben* oder die *Sttten* betreffen; also nicht a. B. auf GegenstAnde und Fragen rein politischer Natur; oder auf Fragen rein profaner Wisaenschaft u. dgl. Ueberdies muss eine solcbe pApathch^e Entscheidung etwas betreffen, was die *genammte* Kirche fpsthalten soU;^ier Papst muse sie in Ausübung seines obersten *tyrten* und *Lehramtee* Ober allé Christen treffen; also* ah Privatmann. ah Schriftsteller u dgl. ht er nicht infallibel. Dieafalh ist er dem Irrthume wie irgend jemand Anderer ausgesetzt. Selbst wenn er ah *Pt»p9l,* aber nicht — wie das Concil aagt — ex *cathedra* spricht, ist sein Ausspruch, seine Entsebeidung *keine unabânderhehe.*

Eben weil, wie gesagt. die pApstliche Infallibili*tAt keine *Wundergabe^* keine *Inspiration* ist, iat ea beilige Pflicht des Papstes, sich gewissenhaft aller jener Mittel su bedieûen. die ihn in den Stand setseo. die von Gott *geojfrnbarte* Wahrheit aua ihren beiden Quelien, namlich aua der hl. Schrift und Tradition su achbpfen. Denn das Concil jelbat aagt auadrücklich. „Der hl. Geist in den Nachfolgern des Petrus nicht um deawillen verheiesen, damit sie vermdgo einer von ihm erhaltenen Offen*barung eine *nene* Lehre kund maehen; sondern da*mit aie unter desaen Beistandidie durch die Apoatel Qberlieferte Offenbarung oder Minterlage des Glaubena heilig bewahren und treu aualegen.

Kein wabrer Kathohk hat bisher daran ge>sweifelt, data die *Ktrchs* Jesu Chriati, d. i. die'^ammw/s *lehrende Kirche,* repr&aentirt insbeaondere auf einem *allgemeinon.,* d. i. ocumenischen Concil, wo der Episcopat mit seinem Oberhaupte, dem Pupate, ve,raammelt iat, infallibel aei. Haben wir aho jetxt *zwoi* LnfallibilitAt? Nein! Ea gibt nur *Eine; aber zum Açsdrucke kommt zie,* nach der Entscheidung des Concih, eotweder auf einem ocumenischen Concil, oder wenn de,seen Zusanimenberufung, some dio Einboiuag daa gogeaeanion *tendentia* der aeratrenton Kirehe (eceleeiae dispersae) nicht tbunlieh, aber vielleicht Gefahr am Verufee iat. wenn a. B. ein Irrihem aehr und scbnell uA •ich greift, ein allgemeinee Concil aber nicht roraammelt worsen kann, dwred dea magisterium'dea Mr oerAadre eutacheidenden Papatee.

So lautetydie Lehre dee ficumeniscben Vàtiea*niechen Concile"— Ea bleibt such feraer und ewig wahr, was der Weltapoatel, son der *Kirelu* Christi aagt, „Ü M *tint Sdult* wad *Qrnndfetit* dor Wair-V Λλ <*\^1. Tim.II}, 15) Ib seiner *K/reke* lebt Chn •tua fort und fort Er., *dtr de eilein* ist der Weg, die'Wèhrheit und das Lebeu. (Johhnnes XIV, 6 i

197. *Pettieari ep. Nueerimu.* — In congregatione diei 13 iulii dedit *pleeet itate* asodwm, in poblica sessione dixit *pleni.*

198. *Doiurt ep. Sneuionentit.* In generali congregatione suffragium dedit per verbum noa *pleret^* abfujt a sessione public^. Et ipae tamen constitutioni adhaesit haec scribens sanctissimo domino Pio IX:

Beatissime pater.

Mentem meam intiuiam, praesentibus in rerum adiundtia, non possum quin sanctiAtti vestrae hu militer contidenterque aperiam, uti patrt carissimo filius observantissimus. ne amplius dubitare possit utrum omnibus decretis sacrosancti concilii oecumenici \aticani plfeua cum obedientia adhaeream.

Licet enim quartae sessioni huius es. copcih\ praesens non adstiterim quorumdam secutus opi nionem, reverentius esse non assistere quam emittere, cum adhuc id rigorose liceret, publicum votum sanctitati vestrae maiorique numero patruo} haud omnino gratum: tamen nunquam, Deo adiuvante, mihi in mente fuit, ulterius declinare debitam concilii generalii definitioni obedientiam; illamque obedientiam nunc iterum affirmo.

Firmiter credidi, cre<W et credam. Nam vix reversus in civitatem meam episcopalem, nihil antiquius habui, quam ut publice profiterer coram eapitulo et clero ecclesiae cathedralis omnimodam meam adhaesionem cunctis decretis huius as. concilii «t praesertim celebriori eius decreto in sessione quanta proclamato, sanctae sedis iura praecipua, Romanique pontificis inerrantiam ac supremam auctoritatem aolemniter definienti; cuius meae professionis ephemeride» dioecezxnae fidem publicam fecerunt.

Quod •i h»nc apertam adhaeeionem publico mandato ad dioeceeano· meo» directo et litter» ad sanctitatem vestram znhsis statim abundantiuaque non manifestavi, causa inde fuit quod, inter horribiles belli inopinate exardescentis perturbationes. vix locus aliis, quibuscumque rebus tractandis remanserit, civitas Stieseionenaie plure· per menses circumdata et obsessa, deinde miserabiliter expugnata et occupata ab boatibus fuerit, praeclusa plerumque plr idem tempus omni facultate epistolarum tuto mittendarum»re) recipiendarum Hodie adhuc vix transmitti possunt epistolae sire intra sive extra Galliam ob indesinentem armorum tumultum; nec certus sum praesentem hanc meam epistolam coram oculis sanctitatis vestrae tuto perventuram fore. Insuper monitam volo sanctitatem vestram mihi in votis esae, statim ut post sedatos belli tumultus fas erit, publicis litteris ad clerum meu^p directis adhaerere aolemniter omnibus decretis concilii Vaticani. iliaque debito modo promulgare.

Mala nostra quantacumque sint, non nos sinunt immemoreo aliorum malorum ecclesiae universalis, praesertimque «auctitatis vestra» iuribu», tranquillitati et paci grariter nunc imminentium. Hic omne»

nd'», «ire elenia «ire popolo» fidelia, ferr^ntiMÎnMkA ud Deum preoea quotidie fuodimu», «irt imperas» procellj>Tet\ tempestati, ecclesiae «anctaeque «eÿ iora -afia omtiii perturbati» impiorum bominuqi copiiliis qyaniprim'um' reatilii bénigne piqejjret.

Ob impedita» fortaaae nolnmunicatioaum rîba, •«non adhoe· rec^i facultates, ordinary.ad omnM», * qua» «anctita» reitra, 15 die novembrû. aingulia anni», ad 'omjje· Gailiao/epiacopos tranunittÿndaM beoigpe.curare dignatur,, Suppliciter igitur depre-* cor non ulteriui diffeflri' ha» facultates. dioeoêaU meae administratio^,nunc ut antea perutile·, immb, necessarias. · 'y

Iligrtetur interea sanctitas ve»tra, hanc epistolam , uti odtnimodae meae, reverentiae et obedientiae cerium testimonium consuma cum indulgentia ad-. mittere, meque ut filium sroi obaequentissimum et' •devotiSfimum habere.

Hqessione die 7 ianuarii 187*1. '

B t loannee lulius epiac. Sjieasionenai» et Laudunenaia.

1 ' 138. MsUua'rp. *Alcrtniit rit.'ihald.* — In Congregatione generali dixit non *placet;* abfuit Jkseasione publica. Tamen constitutioni adbaeait/naec scribens reverendissimo d. Ludovico Jacobini sa eouçilii Vaticani subsecretario, et e. congregationis de Propaganda fide pro negotiis ritus orientalis a ^cretis:

Ecceilensa reverendissima.'

Quantunque abbia io Sempra creduto come divinamente rWclate le veriti conteflute nella prima coftiturione *de eccletia Chrieti* promulgata nella IV sessione dei as. concilio Vaticano, anzi aveva ançhe unitamehte ad altri miei colleghi sollecitato con postulato speciale, un tempo avanti, la définirions dell' articolo dell* inerransa pontificia, pure siccome neHti* congregasione generale precedente a detta sessione avevo date il voto negative a cagion delle C prerogative dei patriarch! d Oriente cbe mi pa£ve dorer essore stabilite'*nel cap. III corne nel concilio Fiorentino, e per non 3ar ombra contro le medreitne. ora a toglier ogni dubbio m' affretto a dichiarareJa perfetta ed intima mia adesione a tutte e singole le vérité ivi contenute, e che sono di fede cattolica ormai.

Rentre prego l'eocellenza vostra reverendissima a degnarsi di umiliare ai piedi del santissiœo nostro padre il papa questo mio.atto di sincera credensa t^d* implorare per me la sua santa benedisione corne te figlio obbedientiasimoj ho l' onore di dichiaranni con profanda stima

Roma 4 aettemb. 1870.

f)i v. e._ reverendissima

umo e dmo servo

f Elia Mellus v. d'Akra.

D A. a. e. reverendissima ed illustrissima
mons. Lodovtco Jacobini
sottosegretario del.s. cone. Vaticano
e eegretario della a. c. di Propag.

140. Cos» sp. /Vwisnsm. — Abfuit in congregatione generali et in publica sessione, quia ^veniam abeundi obtinuerat. Indubiae fidet semper extitit in quaestione de primatu et infallibilitate Romani pontificis.

141. Foÿarosy *ep. Tranetiloanionoie.* — In congregatione generali suffragium dedit per aoa *placet;* abfuit tn aeasiane publica. Adhaesionem tamen suam praestitit, sepbena summo pontifici Pio IX, ut nuntius apoitolicus Vindobonensis Ludovicua Jacobini in litteris ad emioentiesimum card, iacobum Antonelli a secretis statua datis d. 90 octobris 1874.

n*Omieeic.* . . Con grande mia soddisfarione posao rimettere ait «mineaaa 'roetM rerereadlaaim» unis Jettera di . motwÎg. Fogara»y a »0a a«ntit|., ore, prendendo'oceagrone d'implorare la facolti d'iarestitues par la prima difrnità dplla aua paitedfale, . fa.piepd^'e solenne adq^iane alls costituaioni del ı conçjlkp Vaticano, tome l' emit^naa rôatra rereren» »di»»içia potrA redoré,'S ~

142. *p. è»(pUanuMÙ.* — In congtegation| djje< 13 iùlii ad auffrâgia respondit non *plactt^$ x* abfuit a aeaaione publica. Adhaesionem tamen ρ ρβ. stitit publicando in sua «ypeceii die 8 decembri» 1871* binas constitutiones .concilii,Vaticani, quas iam ftt· dem in idiomate gaHico fidelibus quia dedbrat. (Cunrrero adventante qgadragesitqa an. 1873,l1tten» pastoralibus explic»ssét constituSronem De lltau, tribus abhinc anms alteram constitutioqem *Patior* osVamus pariter enodavit, ubi inter alia hgee habet:

.-Dan» le pouvoir*aupréme du pape ae trouve au premier rang le pouvoir suprême d'enseigner,

Le chef de l'Églüe est le gardien invincible de la doctrine contre laquelle les portes, d'enfer ne peuvent.jamais prévaloir; il en sera donc l organe infaillible. Jamais dane l'exerciee souverain de ion magistère, c'est-à-dire, comme le dtaait naguère le"* concile du Vatican, lorsqu'il décidera ar *cathedra,* jamais il n'ajoutera à la révélation du Christ, jamais il ne la diminuera, jamais il ne la trabirà. Au milieu des vains conflits de paroles et de doctrines, il imposera silence, il substituera aux pensées incertaines des hommes la formule adéquate de la vérité. Quand il aura jugé, décidé, la cause sera finie: *R<nna locuta eet, cauôa finita tit.*

Ab · esns doute, il n a point, dans le cours des siècles, à recevoir de l Esprit-Saint des vérités nouvelles, inconnues, étrangères à la révélation première. Mais n'eat-ce pas anses de conserver dans toute son intégrité ce« que Jésus-Christ a jugé suffisant de noua révéler? Car, M. F., remayquez-le bien, cette infaillibilité de Pierre ı et de ses successeurs n est point ce que les détracteurs du concile du Vatican ont voulu faire croire dans leurs calomnieuses invectives. 11 n'y a point dans l'Église de-dogmes nouveaux^ il n'y a que des définitivae nouvelles. De jilus. il n y a rien dans la prérogative de Pierre et de ses successeurs qui soit personnel à l'homme. La prérogative est attachée au ministère: elle tient à la charge: elle vient et se déplace avec elle. L'infaillibilité doctrinale n est point, disons-te aussi, l'impeccabilité Le privilège de Pierre Jie couvre point le simple docteur qui exprime ses pensées et ses vues propres. 11 gft dans l'infaillibilité de l'arrêt solennel, «ar *cathedra,* porté par le juge dans les questions qui touchent la foi et les mœurs; Il se renferme dans les limites de la révélation. Il n'a pour objet ni des intérêts purement terrestres ni aucune question exclusivement temporelle. Avec· ces réserves et dans ces limites, qu'a donc ('infaillibilité du pontife de Rope qui puisse étonner, surprendre, je ne dis pas un chrétien, mais ua homme sérieux?

Le pape doit enseigner souverainement, décider en dernier ressort toutes les questions de foi et de doctrine. Comment le pourrait-il sans un privilège spécial d'assistance divine? Ses décisions, (f. T. C. F., remarques-le bien, ne s'imposent pas seulement à l'obéisasmce. mais encore à la foi. Un tribunal chargé dejuger les intérêts terrestres no commande q^p l'obéissance extérieure à l'égard de l'exécution de l'arrêt. Les décisions du chef de l'Église commandent l'obéissance de l'esprit, c'est-à-dire, la foi à la vérité définie. Pour que cette foi ne soit point aveugle, déraisonnable, il faut qu'elle soit l'adhésion à un jugement infaillible/

' 141. *CtiuMM· tp.* FelawMwMt*. —. I· congr»- gatinnq^diei 13 iuliiMitit new *pl»ett;* abfuit ut ipee apublicasbaaiope. Fidei iuaa teatimoninœ exhibuit «ummo pontifici ψio IX haec acribena: . / ›

' . Valence, le 28. iulii 1870

Bektiaaime pater, - ›, ı

Ad pedea aapetitatia reatrae humillime prorolutiià, Obteator me toto corde et aine alla paetione, neenoh derotiaaimo cum obaequie, dogmitieae conatitutiobi de infallibilitate Romani pontificia aaaentiii. Obteator etiam me paratum, adiurante Dei gratia, ail libçrtatem, ai opua oaaet, aangUinem *ef* ritam aacrifican<Ium pro confeaaione eiuadem reritatia et aliarum omnium .eritatuurab eecleaia propocitarum.

Sanctitati^ reatrae

obaei]àe1ùtiBaini.ue,amabtiaeimue aederotiaaimua fi+iua

f Franciacua Nicolaua, epiacopus Valentinenaia.

1|4. *Kamadié ep. Sinenti».* — In congregatione gebe?ali dixit «on *pla&t;* in publica^peteiooe abfnit. ·Adhaesit tamen constitutioni haec scribens sdmmo pontifici Pio IX: · ɪ '·

Très saint Père.

Les sacrilèges attentats qu'une nation ingrate commet en ce moment contre la si* Église, dans la personne sacrée de son auguste chef, désolent mon Ame d'évêque, elle est livrée à de mortelles angoisses.

Les droits inviolable» de la justice encore solennellement foulés aux pieds, d horribles outrages jeté» de (louvbau A la qilus légitime des couronnes, les bases Tordre social ébranlées, les redoutables conséquences de cette perfide invasion soulèvent toutes les consciences honnêtes. › ʟ

Qise vos propres douleurs doivent être profondes' Je souffre, très-saint Père, et c'est ma consolation, tout ce que souffre votre· sainteté; je condamne tout ce qu'elle condamne; je 'redoute tout ce qu elle.oxaint. et je veux espérer tout ce qu'elle espère.

Que ne puis je, aux prix de ma vie, défendre votre providentielle royauté! j'envie U glorieux sort des généreux martes qui succombent pour la conserver À l Église et au monde. Du moins je lui consacrerai mes efforts les plus constants et mes prières les plusfferventes.

Non, je l'ai dit à Votre Sainteté, qu'elle veuille me permettre de le lui écrire, je ne|permets A personne d avoir pour elle un dévouement plus large, un amour plus fort, un respect plus profond, une soumission plus absolue.

Ma piété filiale envers le meilleur des pères ne me permit pas d'assister À la quatrième session du conc.ile du Vatican, mais dès le jour de cette session, lo chrétien a prison moi la place du juge; le juge pouvait se tromper, le chrétien est sûr d'être dans la vérité, en obéissant. Aussi ma sou^hosion la plus entière à la constitution dogmatique de (Église que vous avea confirmée de votre autorité souveraine, très-saint Père, a-t-elle été aussi prompte que votre parole, j'ai juré depuis longtemps un assentiment desprit et de cour, sincère, intérieur autant qu'extérieur A tous vos décrets. Plutôt mourir que de violer ce solennel serment.

Plutôt mourir que de me séparer du roôber inébranlable sur lequel repose la st* église, la foi de Pierre. Plutôt mourir que de briser les liens .béni* qui m'attachent A la chaire apostolique, hors de laquelle le salut est impossible.

Puisse cet hommage sincère que je suis heureux de rendre A la plénitude de votre puissance apirituaile, trèa-aaint Père, ei que jeddpooe haabtoment aux pied· de'Çotre eaiatétd, adoucir l'dtnertume de roa triateaaea et eonaoler rotre grande Ame.

J'implore, trèa-aaint Père, arec confiance rotre bénédiction apoatolique aur mou cher diqcèee et aur aon indigne éréque.

Je auia, ,ttèa-e*int Père, .arec..un cœur docile, tMaolé et la rébération la plua profonde

de rotre aainteté

Perpignan *jfl* 19 aeptembre 1870.

le trèa-humble et trèa-obéiaeant aertiteur et fila

i Étienne Émile, éièque de Perpignan.

Z/iscs JE3»mms»s *epùcopi litteri» eonctieeimu»* nmj. *revpondit.* * A *

Venerabilis frater, salutem et apoetolicam bene dictionem. Nbn potuit nobis non maximo scéqtio esse 'itr amaritudine nostra praeclara tuae'fidei et obsequii significatio, q^xa sincero animo tota^ue mente Adhaerere profiteris'dogmatheae constitutioni ab oecümenic^Vaticano concilio editae, qua revelata doctrina de iurisdictionis primatu Petro eiusque successoribus collato deque infallibili eorumdem magisterio asserta et deflarafr eat. Huius modi significatio quam tuae litterae die 19 elapsi Septembris datae praeferebant iis etiam commendatur sensibus, qui nobis tuam erga nos dilectionem et filialem pietatem testatam maxime effecerunt, quique l^uam devotionem erga nos et hanc Petri cathedram firmam jmmotamque declarant. Has significationes, quas libentissimo animo accepimus. veneraoilis frater, paterna charitate nostri et debita commendatione prosequimur. Non minus autem tuam eximiam pietatem suspeximus in eo dolore, quem nobis exprimis ob sacrilegos ausus, qui contra apostolicam sedem et nostram hanc urbem ab inimicis religionis nuper consummati fuerunt. Nos certe in magna tribulatione versamur ob gravissima praesertim mala, quae in hac urbe ab impiis impune promoveri videmus, qja. dum Dei auxilio debemus, quod tantam calamitatem sustineamus, iustissimam causam nostram, immo Dei ipsius, tnaiestati suae enixe commendaVé non desistimus. Confidimus autem, ut idem, venerabilis frater, efficias una cum tuis fidelibus fervida deprecatione, ut exoratus Deus omnibus inspirare dignetur sensus iustitiae. charitat^s et pacis, optatamque tranqudliXtatem ecclesiae suae restituat. Interea tibi, venertbilis frater, tuoque gregi universo opportuna omnia ac necessaria gratiarum munera tam misera temporum conditione adpr^cantes. cum praecipua benevolentiae nostrae testificatione apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud 8 Petrum die 8 octobris an. 1870.

Pontificatus nostri anno vicesimo quinto.

Pius PP. IX.

145. *Garcia* y *Anton ep. Tudenti».* —'Abfuit a generali congregatione; praesens sessioni publicae dixit *placet.*

146. *Martinet. S. Chrietophori de Havana.* — In congregatione diei 13 iulii ad suffragia respondit *placet iuxta modum;* in publica sessione *placet* suum dedit

147. *Huerta ep. Punienti».* — Abfuit a congregatione generali et a publica session». quia veiftam abeundi a concilio obtinuerat. Adhaesionem suam decretis conAlii Vaticani praestitit una cum capitulo cathedrali* eccletiae et clero, ut patet ex sequentibus

Venerabili frati Ioanui Ambrosio episcopo Pnniensi . \ Piu*'PP. IX/

Yen. frater sal. et apostf beô. Libenter excepimus amantissimas^ htt^r*><qqae tuam tuique etiam^ cathedrabs cspîtuli- et cleri nobis filialem devo-' tionem testabantua. In iis' luculenter vidimus expressum fldei et adhaesiopis vestrae obsequiupl· ttim erga primatum iurisdictionis et honoris a Christo Domino in persona b. Petri eius successoribus collatum, tum erga infajlibRi· magi^teHi praerogativam b. .Petro pariter eiusqué successoribus concessam de quq dogmaticam 'definitionem oegumenicum Vaticanuiq concilium promulgavit. Pergratum habu; tpui*, ven. frater, hoc vestrum obsequium, quod ^ips^nobis et ecçlesiqe firmiter devincio· ostendit, ac illud merita commendatione proserimur. Amplissimi autem demonstrarunt nobis dilectionem veatram et zelum pro causa Justitiae ac religionis ille dolor, quo vos in nostris tribulationibus affectos videmus, et n -sensus detestationis vestrae, quos côntth sacrilegae invasionis crimen a rebellibus filiis consummatum, recte ac graviter de tanta ini-, quitate iudieantes declarastis. Non possumus, ven. frater, non gaudere vestram etiam Vocem io iniuriis contra ecclesiam et humanam ipsam societatem damnandis voci omnium late fidelium tam laudabiliter adiunctam esse, ac speramus in Domino fore ut ipse vocibus populi sui aurem inclinare non tardqt. et ecclesiae suae pacem ac libertatem restituat. Interim minime dubitamus, quin vos pro eximia pietate vei^ra idipsum assiduis precibq^ a divina clementia implorare pergatis. Nos invicem Deum enixe rogamus, ut te. ven. frater, ac tuum omnem clerum in dies magis virtute induat, quo bonum cerlampn strenue certare possitis, utque onthem tibi creditum populum ^dextera sua tegat, et brachio sancto suo defendat. Tibi demum praecipuam benevolentiam nostram confirmantes, eius pignus esae volumus apostolicam benedictionem, quam tibi. ven. frater, ac dilectis filiis catbedralis templi canonicis et tuo clero universo, cunctiaque quels praevs fidelibus peramaotur impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die? octobria 1872. Pontificatus nostri anno XXVfi.

Piua PP. IX.

14S. *Mariaety tp. Palaeopolitannt.* — In congregatione general^ ad suffragia respondit eoe *placet;* abfuit in sessione publica. Fidem vero praestitit adhaerendo publicationi constitutionum concilii Vaticani Ijuae a suo archiepiacopo Agriensi editae sunt sub die 18 augusti 187<k

149. *Conroy ep. Albanentü.* — Abfuit a congregatione diei 13 iulii: in publica sessione respondit *placet.*

15<I. *Frangipane ep. Concordieneù.* — Abfuit a generali congregatione; io publica sessione praesens respondit *placet.*

151. Baetat ep. *Cariopolitaniu fit. copt.* — In congregatione generali ad suffragia dixit *placet inxta moduat;* in publica sessione dixit *placet.*

152. *Fitzgerald ep. Petricidanae.* — In congregatione diei 13 iulii suffragium dedit per verbum nom *placet;* in sessione publica respondit nor *placet.* Tamen absoluta sessione ad pedes snmmi pontificis in media aula conciliari fidei suae professionem emisit.

153. *Mrlchieedechian tp. Ffeerwnimeidrit.ann.*— In generali congregatione respondit *placet iaxta* ssodMm, jn >easione publica dixit *placet.*

154. *Place ep. Maeeilieneie.* — In congregatione generali ad suffragia respondit *non placet;* abfuit a publics sessione. Adhaesionem tamen suam praestitit cute · In. suam dioeoesim fidelibus suis · scribebat dje 4 augusti 187tT:

i BJ ai profité avec ^mpressement, N.T. C. F., du congé qua· le souverain-pontife 'U bien voulu. M-corder ntux pères' du concile, pour revenir dans mon diocèse et m'occuper de plus près des besoins de vos Âmes.

Le moulent n'est pat enooti Tenu de vous en '(retenir, en détail, de· travaux du concile et des' principale· circonstance· , qui se rattachent à aa célébration, il talit pour cela attendre ea clôture; mais du moiifo, puisque le· deux décrets qu-il a rendus et qui ont été revêtus de 1* confirmation du saint-père sont *connu·, la paix de'rÉglise et le devoir qu'impose la .conservation de la sa*ite unité, dont le prix doit être encore mieqx apprécié aujourd'hui, au milieu des déchirements qui ensanglantent les sociétés huptaines, demandent que cés constitutions soient reçues, par tous les eqfants de PÉgftse. avec déférence, respect et soumission, et je suis\convaincu que personne ne manquera à ce devoir “

Pofetea vero in synodo dioecesana Massiliensi an. 1876 celebrata haec habebat:

„Quaecutftque in sacrosancto et oecumvnico Vaticano concilio, divino afflante Spiritu, definita decretaque sunt, ab omnibus Christi fidelibus statim ac promulgata fuerint, devote suscipienda, firmiterque credenda, nemo est qui nesciat. Unde qui his decretis assensum praebere renuerint aut ea impugnaverint, circa fidem naufragium passos esse et ab ecclesiae unitate defecisse, omnimoda certitudine constat.

„Licet vero, vix intermisso concdio Massiliam reduces, omnibus et singulis eiusdem definitionibus obedentium et assensum necesse praestandum, sine mora, in dioecesi nostra, signanter litteris nostris die 4 augusti 1870. declarare sategerimus; iustnm tamen ac summopere congruum nobis videtur, auspicatissima occasione fatta, qua tandem nostram dioecesanam synodum convocare datum eat, eorumdem decretorum, in hac sessione, solemnem promulgationem iterare, et constitutionibus nostri· praeficere. Non quod ex illa, iisdem decretis sacrosancti concilii quidquam roboris, quidquam auctoritatis obvenire queat, sed ut, in hac actione eoib gregati, fidei nostrèp denuo exhibeamus testimonium, et sacra dogmata, ab ecclesia definita, corde et ore unanimi profiteamur/

155. *Gritnardiae ep. Cadwrceneie.* — Et ipse in congregatione generali dixit *non placet;* in publica sessione abfuit. Constitutioni adhaesit haec scribens sanctissimo domino Pio IX

Cahora, le 1" août 18Î0.

Très-Saint Père.

Auiei Irmgtemp· que j'ai siégé au concile comme juge, auivant le· inapifatioua de ma conacience j'ai dit avec simplicité et franchise ce que-je penaata. Ainai à la congrégation générale du 13 juillet j'ai dû, malgré la peine que j'en éprouvais, répondre »o» *piacrt,* et en cela il me semblait que non seulement j'exerçais un droit, mais que je remplissais un devoir.

Mail en rentrant dans mon diocèse après cette congrégation générale, suivant la permission, que j'en avais reçue de votre sainteté, et en n'assistant pas à la session solennelle du 18, il a été loin de ma pensée de vouloir me soustraire à la confession de la foi proclamée.

Aujourd'hui je ne suis plus juge, et puisque votre sainteté a promulgué la constitution *dt* summo *pottlifiet,* je n'ai qu'à l'accepter avec respect

•t è en faire l» règle de ma croyance et de celle de* fidèles, qui sont confié· à me· sdllieitude·.

Teh sont le«r sentiment·, que je suis heureux, teèÿ-Miot Père, de dépoter feux pied· de votrè sainteté en lui demandant sa* bénédiction et en me disant son- fils le pjus aoumis et la plus* respectueux.

f Pierre év. de Cahors.

'156. BscAmaaa âp. Oanobrupensta. — In generali eongtfegatione et ipse respàbdit n<m *placet;* abfuif a sessione diei 18 iulii. Jamen fidei suae professionem fecit subscribendo litteris pastpralibus a Germaniae episcopis ad clerum et ad fideleê datis1.

157. *Bovieri* rp. *Faliecoduneneie.* In congregatione generali suffragium dedit per *placet nutta* modum; in sessione publica djxit *placet.*

158. *Cerruti ep. Savonensit et Naulentû.* — In generali congregatione dixit *placet iuxta* ehodum; in publica sessione *placet* suum emisit.

159. *Btrô ep. Siathmarieneie.* — In congregatione diei 13 iulii ad suffragia respondit *non placet;* abfuit in publica sessione. Adhaesionem tamen suam exhibuit publicando in sua dioecesi dogmata concilii VaMcaui, et haec scribens in folio pastorali:

„Ope circularium nostrarum dd-o 1"· augusti 1870 o'0 966 indicavimus vobis, venerabiles in Christo fratre» et filii, decreta dogmatica synodi Vaticanae pro singuli· catholicis per ipsam Romae factam eorum promulgationem obligationem fidei inducere. Ut' omnes et singuli genuinam et officiosam illorum notitiam habeant, eadem in distincto· volumine typis imprimi curavimus, èt ad omnes ei singulos presbyteros dtoeceseos nostrae eo fine dimittimus, ut in publica et privata populi institutione prout et in scholis eoium congruum et debitum usum facere valeant/

Datum Szathmarini die 24 aprilis 1871.

160. *Pankopic» ep. Munkaceientie.* —t In generali congregatione respondit noti *placet;* abfuit a Hcssione publica. Habentur ad eum datae a summo pontifice litterae tenoris sequentis.

Venerabili fratri Stephano episcopo Munkacsiensi Ruthenorum in Hungaria (Luguarinum).

Pius papa IX.

Ven. fr. etc. Gaudemus, ven. fr., te nobiscum gratias agere Deo. quod singularibus beneficiis, quibus' nos cumulavit in utilitatem ecclesiae suae, ct illud addere voluerit, ut primi post Petrum vicesimum quintum pontificatus annum excederemus. La vero animadversione non mediocre delectamur, qua consideras, concentum hunc exui* dationis ot laudis, non erumpere a peculiari quavis regione aut hominum coetu, sed e tota fidelium familia per orbem diffusa, atque ita ei toti cor unum esse testari. Verum ista affectuum concordia. utut iucundissifna, non magni profecto facienda esset, nisi a perfecta manaret mentium consensione, quae per disertam eiusdem fidei professionem catholicam illam praeferret unitatem a qua illustratur et extollitur. Quocirca multo suaviora nobis fuissent officia tua, ven. fr , si gratulationes tuas nuncio cumulasses absolutae adhaesionis tuae dogmaticis oecumenici Vaticani concilii constitutionibus, studiique tui in iis vulgaÿdi· gregique tibi credito proponendis. Fortasse hoc indeclinabile muneris tui debitum iam explevisti; nolumus enim credere tamdiu a te illud fuisse neglectum; at certe nobis acceptissimum esset a te ipso discere, rem esse peractam. Interim excipe grati animi nostri testimonium, et fausta caelestium onyiiasn munerum omina; quorum suspicem ete. apostoli· eam benedictionem etc.· impertimus.

Batum Romae apud Q.PetruHT 6 iulii 1871. pontif. nostri anno vigesimo, sexto.

Pius papa IX.

(Litterae anni 1871. p. 139, n° 234.)

Tandem constitutioni adhaesit, ut ex sequentibus constat, quae.nuntius apostolicus Vindobonensis Beraphinus Vannutelli sub die 4 martii 1883 seribebat ad etnineptissimum card. Ludovicum Jacobini • secretis status : y

„In una Ipttera diretta al' commendatore Barluixi, minutante di segreteria di Stato, sotto la data dei 23 febbudo 1872, monsignor Falcinelli pariata di un colloquio avi&o un mese innanzi coi vescovo di Muukécs, jecatosi a quei di in Vienna, e si querelava che, malgrado la promes·· fatiagli verbalmente dal prelato dinviare la sua formale ade sione al dogma dell' infallibility. tosto che fosse tornato in dioceti, al fatto non aveva punto risposto aile parole. Dalla medesima letter· ap parisce che monsignor Pankowics consider·?· come •uperfhio Γ atto richteeto da monsignor Falcinelli. avendo egli chiaramente e più volte (cosi egli diceva) manifestato al papa e al cardinale Antonelli la sua plena adesione ai decreti del concilio/

Ifil. *Huganin ep. Baiocenei».* — In congregatione generali «oa *placet* constitutioni dedit; in publica sessione abfuit. Adhaesionem praestitit haec scribens parochis suae dioecesis:

Bayeux. le 16 novembre lb7(>.

Monsieur le curé.

Plusieurs prêtres du*diocèse m'ont exprimé des doutes à l'égard des bulles pontificales publiées au concile du Vatican.

IU m'ont demandé et ces bulle· étaient obligatoires et si les doctrines qu elles contiennent^ doivent être publiquement enseignées.

La réponse à ces questions n'est pas douteuse. Une bulle pontificale et dogmatique est obligatoire par elle-même avant toute publication de l'évêque du diocèse; et, par conséquent, les doctrines qu'elle contient doivent être publiquement enseignées.

Les évêques ont été appelés au concile du Vatican pour exprimer leur jugement personnel sur les projets de décrets proposés è leurs délibérations. Ils devaient le faire selon leur conviction sincère. La responsabilité qu'ils assumaient devant le monde catholique et leur respect pour le saint-père leur en faisaient une obligation rigoureuse. Personne n'a le droit de soupçonner, sans preuve, qu ih aient failli à ce devoir et trahi leur conscience.

Après la publication des bulles pontificales, le souverain pontife ne demande plus un jugement personnel, mais un acte d obéissance. Nous ne pourrions le refuser sans méconnaître l'autorité légitime dont il est revêtu; la soumission est donc obligatoire. Ce second acte est bien plus facile que le premier: il écarte toute responsabilité.

Les tristes événements qui.nous.ont surpris avant même notre retour è Bayeux : la confusion qui en a été la suite, nous ont fait différer de vous entretenir, *comme* nous l aurions désiré, des actes du concile du Vatican. Notre vorx ae fût perdue au milieu du bruit des armées, et les douloureuses anxiétés de nos chers diocésains ne leur eussent pas permis de lui prêter une attention suffisante.

Espérons qûe Dieu se laissera fléchir par les supplications qui montent vers lui, qu'il rendra la paix à la France, aux évêques la liberté de leur

1 Vide eol. 917-34 huius voluminis.

sainistèr·, et que Im eoneite· proviaciaux pourront ê» nouveau m réunir, publiM soloaaellemeat Im balle· pontificalM dans Im prorinoM anrlériestiques et expliquer MX fidèlM, mm l'anterité dost ite •oat revêtus, Im enseignements proclamé· phsl· •ouverain pontife au cqndle du Vatican.

Veuille· agréer, monmew le curé, raaaareaee de *notre* affectueux dévouement.

f Flavian, évêque de Bayeux et Liaieex.

182. Puÿwce* ep. *Agothomomui».* r~ In rU-rali congregatione dedit *placet nain* «sedsM, in public^ sessione dixit plodst.

168. *ZoUm ep. lottrinttui».* — In generali congregatione ad suffragia respondit mm placet, a publica smsione abfuit Adhaesit tumen constitutioni haec scribens pummo pontifici Pit/IX.

Beatissime pater.

Litteras augusta manu sanctitatis vestrae Romae die 1 februarii c. a. clementissime eignatas et ad me destinatas reverenter percepi. Intellexi ex iis, sanctitatem vestram desiderare/ ut meam decretis concilii Vaticani in genere et iu specie constitutioni *Paitor aetermu* ddbkesionem contntar.

Beatissime pater, ego infausta et religioni catholicae inimica patriae meae adiuncta probe noscens vehementer optassem, ne quaestio praefpta constitutione definita, alioquin multis difficultatibus obnoxia, examini concilii proponeretur.

Caeterum placuit sanctitati vestrae, non obstantibus meis aliurumve haud paucorum episcoporum precibus, obtestationibus et votis quaestionem illam disquisitioni synodi subiicere et definire. Hoc facto nmhi qui unitati ecclMiae semper ardentissime studui, nihil iam restabat, quam editae definitioni ementiri.

, xjuod dum me fecisse reverenti animo declaro, in osculo beatorum sanctitatis vestrae pedum emorior

sanctitatis vestrae

laurini die 31 martii 1871.

humillimus servus
loannes Zalka episcopus laurinensisX
in Ilungaria.

Postea vero mense maio eiusdem anni decreta Vaticani concilii typis impreMa et clero curato transmissa cum debita reverentia et obedientia recipi commendabat litteris circularibus:

„Constitutidnes in novissima synodo Romana editas et nuperrime typis procusas pro congruo in scholis et ecclesiis usu ad parochias dioeoMte meae via officiorum VADiaconaliumiam dimtesu, omnM et singuli debita reverentia et obedientia recipiant.** laurini die 16 maii 1871.

164. 7'éomas *ep. KapeUeneie.* — In congregatione generali dixit non *placet,* abfuit in publica sessione. Adhaesionem vero suam dedit haec scribens summo pontifici Pio IX:

Beatissime pater.

Vix e Roma redux, dogma Vaticanum de infallibili magisterio summi pontificis, aliasque constitutione· eiusdem synodi oeoumenicae, tua coram clero civitatis Rupellenais, tum ooram fidelibus in ecclMia mea catbedrali specialiter adunati·, sponte •c libenter professus sum; significans insuper, pro munere meo episcopali, hasoe constitutiones ab omnibus et singulis indubitanter mm tenendas sub poena anathematis. Jltes quoque, quoties locus fuit, pluribus in aliis parochialibus eoclmiis, exultans ac firmiter adhaerens patefeci; atque ut facilius singulis innotescerent verba veritatis, illa typis mandata, et ab omnibus legehda, per totam dioecesim Rupellensem disaeminare curavi.

Haae n---» fidas·, boe pigau filialis «bedtear ti·· extatique ansorte beaifineaooipiat pateraitas VMtra, davotissimoaqu· usa·· aaisai Means, aoerbtesimte hisce temporibus, pre solamin· habere dignetur.

Bbeu! Beatteaime pater, ee quod oeatarbatae •iat gentM et commota aint regna, inimicae homo praevaluit, et sacrilegas iavasor almam urbem impie oppugnatam praeuas commaculat. Nonnisi multo dolore oppremua, hanc nefariam Romae oocupatibnem audivi, iliamqne statim, tum vorbte tum •criptis, indignans exeeransqqe palam denuntiavi. Bnmma erit mihi occasio, tempore quadragesimae, vocem adhuc exaltandi quaai tuba, ut sciant oulom quoniam ferus depastus Mt vineam electam, atque saorilegium hoc msgia ac magia arguat ac detestatur populus Christianus.

Interea, beatissime pater. Deum omnipotentem maximum una oum clero et fidelibus enixe deprecor ut cito citius exurgat, atque auferat bella usque ad finem terrae; diaaipenturque inimici apostoiicae sedis et fiet pax in diebus nostris; Dominum nostrum leaum Christum obtestor, ut sponsam quam acquisivit sanguine suo salvet et muniat, ac tandem patris amantissimi aerumnas multiplices consoletur.

Ad pedM sanctitatis vestrae hamilitar provolutus, beatissime pater, me profiteor obsequentiuimum et devotiMimum servum ao filium.

Rupeae, in fMto Cathedrae s. Petri Romae, die 18 lanuarii, anno Domini 1871.

t Leo, episcopus Rupellen. et Santonen.

165. *Foelote ep.* AfaaeesewsM *ei Tulleneie.* — In generali congregatione dixit «m *placet;* abfuit a publica-' sessione. Adhaesionem constitutioni praestitit haec scribens summo pontifici Pio IX:

Beatissime pater.

Cum multtf* me iamdudum impellerent ut ad vestram sanctitatem tum meo tum cleri et Christi fidelium meae dioecMeos nomine significarem quam aegre, pro filiali nostra erga hanc apostoiicam aedem et Christi Domini vicarium reverentia, acceperimfls iniuriu tibi nuperrime a nefariis hominibus fuiue illatas quibus non erat satis maximam sanctae Romanae ecclesiae principatus partem per vim et dolum detinere, si non et reliquam contra iua fasque omne occuparent, ad hanc usque diem bello in dioeoesi mea saeviente prohibitus fui. quominus litteras ad te mitterem; nam: occupata ab hostibus iam ab ineunte mense augusto, urbe episcopali Nanceiensi, et aditu omni intercluso, copia commeandi huc illuc, nulla supererat. Nunc vero quoniam, pace licet infecta, remissius agitur quam antea circa istiuamodi commercium, meum esse praecipuum officium duxi, concessa illa libertate tali quali primum uti quo ad vestram sanctitatém in hi· rerum aqgustiis constitutam accederem et sanius meos ea. qua par est, reverentia depromerem.

8int itaque istae litterae in testimonium doloris •t indignationis quibus valde affectus fui. auditis novis facinoribus quibus Italia Mae iterum commaculavit, sint etiam in reprobationis «t detestationis significationem erga omnia quaecumque dictis, scriptis aut gesti· peracta sunt advenus huius temporalis principatus apodholiei iura, qui in rei Christianae bonum et utilitatem ordinatus, et sanctissimis titulis tot saeculorum decurdu legitime poMenu·, ideq, Dei providentia ita procurants/ fundatus inatitutusque Mt. ut summus eccleaiae putor et doctor, pucendi, docendi, regendique potestatem auctoritatemque ab ipso Christo Domino acceptam, per univenum orbem, plenissima libertate exercere ^oss«t.

Quai delendam «et ali--, quod vestra saa»· titaa, lirai innusMçie iam ab ineuate glatira» poatifieatu maii» laoraaita et exagitata perieuli» prat qniaque et viginti aaara adra laborioae traaeaetoe, ia alia» hodie r*l»mitatra impingat, aedem veaernbili eeaeetati tuo pax poet tot earra aolHeitadineaqn» debita tandem adveniat' Scilirat praeeeae aspieer» cogeris qaidqnid usquam iaiqas aat patrari aat exoogitari potuerit, eam hiera temporibaa in quibua impii bominea omne ine pervertero ranantur, firmiaaimn ia Mando inria aaaertor et aequi iustique teaamsrmns vindex exista».

Illod intérim nobis aolatio non modico eat, quod inter humane» procella» et bellico» civileaqae motu» qnibn» anne orbi» pene tota» laborat damqne cuncta nutant, inclinantur, fatteeuntque, stet infallibili» Romani pontificia auctorita», utque est eoatra errore» invicta, ita etiam rit advenu· iniquitate· iToncuasv. Cui utinam attendente» huiu» saeculi homine» tanqu»m lucernae lucenti in caliginoao l co, ab ipsa recreari, illuminari, foverique mereantur!

Utinam quoque in praesenti rerum necessitate, dum bello atroal duo potendaaimi populi inter ae decertant, arbitra eaaet paci» concordisequ» inter principes ebriatiano» componendae! Quod quoniam nondugi in promptu est ut statim fiat, te. beatissime pater, oro obteatorque ut ad Deum pacis prece» supplicationesque cum clamore valido offeras et exaudiaris pro tua reverentia, et fiat pax. nec deseramur in die malo.

Quae quidem moestiasimus ad vestram sanctitatem scribo, quippe qui Ualliam, mihi rarissimam patriam, dioecesimque meam ferro Hsnitnaque vastatas et miseriis, quarum exemplum nunquam alia» fuit, obnoxia esse videam nec tantarum calamitatum proximum finem hominum ullus praesentire *%!<'»' v.

Dignetur vero Ifêus oculi» misericordiae Francorum respicere gentem quam tutelae beatae Mariae virginie rex piissimus voto perpetuo commendavit, quamque Romani pontifice», et imprimi» sanctitas vestra peculiari benevolentia et amore ut primogenitam ecclesiae Romanae et aliquando de hae aede apostolica bene meritam prosecuti aunt.

Faxit etiam Deu» totius misericordiae tub cuius potenti manu propter peccata nostra sumus humiliati ut resipiscamus a malis et proficiamus in bono et exultemu· et sanctificemur in die visitationis!

Addictissimus et humillimua ad pedes vostrae sanctitatis provolutus

^'anceii die Id novembris 1870.

famulus et filius

Ÿ Joseph episc. Nanc. et Tullen.

Venerabili fratri

losepho episcopo Nanoeiensi et Tullensi

Pin» PP IX.

Venerabilis frater, aalutem et apostolicam benedictionem.

Eximium pietatis et amoris tui tuorumque fidelium erga nos et hanc apostolicam sedem testimonium agnovimus in tuis litteris die 14 elapsi novembris datis, ex quibus tuus et eorumdem fidelium luctu» ac moeror ostenditur ob violata hltius apostolicae aedi» iura et constitutam iri urbe nostra dominationem impiorum, quam in perniciem animarum et in nostrae spirituali» auctoritatis oppressionem snam vim exercere dolemus,'ac simul aperte declaratur adversu» sacrilegam iniuriam nobis et huic ». «edi illatam, et ea quae inde conaequuta sunt, vestra reprobatio ac detestatio. Probe conscii, ven. fritter, filialis affectu» quo haec inclyta natte ara proraquitur. intoUigima» plane qnam siaooro et vnlnerato ex sterne hniuaanodi rara derirentar. eoaqae etiam maiori ia pretio habuimus, quod ridemaa demeetieaa vostra» gravoeque calamitate» nommante Meliam patri» vo» oblivisci non pati. Pietati· itaque veetrao officiis. ve», frater, gratiaoimam animam profite-»», ac mtearirardem Dominam saix» regam*», at aee raaaoleter, ntqu ocia» teti patriae diae placata» addacat iaetidac. tranquillitatis ae poma. Qnae\aatem ia obaeqteum baia» apoatolicao eathodrne-et infallibili· Romani pontificis auctoritati» in tais litteris expromis, vra. frater, ea noa aereptimima habuimus, araque certo* reddunt, nihil tibi potius futurum, quam ut ea ipsa quae eximia fideli» animi pietate profiteri», por te etiam populo tjbi erodito Vaticani concilii dogmatica definitione promulgata traduntur. Dum vero minime dubitamus, ven. frater, quin pergas una cum istis fidelibus fervidis ad Deum precibus ecclesiae et iustitiae causam in tanta impiorum coniurstione commendare, eamque omni studio et alacritate defindere, tibi. von. frater, cum praecipuae benevolentiae nostrae testificatione, nec non cunctis clericis laicisque fidelibus tuae vigilantiae commissis apostolicam benedictionem omnium caelestium gratiarum auspicem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 3 decembri» an. 1870, pontificatus nostri anno XXV'.

Pius PP. IX

Ififi. *bar Cattt rp.* Couaten/teieeur — In generali congregatione ot ipse ad suffragia respondit *noaplacft;* abfuit a publica sesaione. Fidem vero suam supremis tabulis consignavit haec scribens

Omissis . . . .J'ignore si, ꞩ ma mort, on pronegra mon oraison funèbre; je n y attacherais d'ailleurs d'autre prix que le témoignage d'aflbction et d'estime, qui me serait ainsi donné par met vénérables collègue» dan» l'épiscopat.

. . .Quoiqu'il en-soit, ce que j'ai vu et entendu èn pareille· circonstance». dans ee» dernières année», me fait un devoir de demander ici à celui qui serait appelé h parler de moi après ms mort, de ne rien adoucir de ce que j'ai pu faire ou dire, avant ou pendant le concile du Vatican, comme de ne rien taire de ce que j'ai dit ou fait, après le concile. Elevé dans le» doctrines «pti-infaillibiliate», pendant le concile, j'imposai, non sans douleur. silène» à mon cœur, qui aouffrait de ne pas être sur ce point d'accord avec sa sainteté Pie IX. pour laisser parler ma conscience elle me faisait un devoir rigoureux de défendre ce que je croyais alors être la vérité. Je restai ferme dans mon opinion, tant que le concile n eut pas prononcé; le lendemain de la définition. Dieu me faisait la grécc de pouvoir dire «n toute vérité, dan» la plénitude et le calme de ma foi: .Je crois, aujourd'hui. d'autant plu» «t l'infailiibjlité. que j y croyais moins hier "

.Qu'on n'aille donc pa» dire de moi que j'étais seulement *iaoppvrtmial»,* comme on l'a dit de certain· de mes vénérable» collègue» do la minorité, qui n'auraient certainement pas accepté, pendant lèhr vie, cette interprétation de la doctrine, qu'ils avaient exposée et défendue au concile. Oa a cru. de bonne foi sans doute, pouvoir parler ainsi, et par là. servir utilement la eu··· de l'infaillibilité. A mon avis, on s'exposait h ne pas rester dan» une exactitude historique absolue, puisque lea mort», dont on expliquait la conduite, a'étairut plu» lé pour l'expliquer eux.mêmes; st oa.sajoutait rien h eet incomparable triomphe de la foi <·

tholiqn·, après 1· concile da Vatia·*, d'oA te· évêquM d« U minorité, sont sorti·, anas exception, docilement boomm 4 la définition, après Tavoir loyalemeat, oonrageoMaaaat, reepeetueas*me*t eombattue, aumi longtemps qa'alla aa ffit pas levas· nn dogme da foi, aami longtemps qao leer eonseience laar fit aa devoir da ddfeadra ea qu'il· croyaient être la véritable doctrine do l'Église„

„Qu'on ae voie ici, *i»* ma part, que la désir da rester, en ce qui ma ooaoarae, dsns la vérité dee faite, que la déair d'ajouter an· force nouvelle à ma profeoeiou de foi en faveur de l'infaillibilité. J'ai à me reprocher, dan· la coursdan· vie déjà longue, bien dec faute·; Dieu, je l'eepire, me fera miséricorde^ parce' que j'ai toujour· aimé la vérité, que j· me su:· toujOnrs attaché à ne tromper personne, h ae jamai· dissimulqr mes sentiments, et que je me «entai· au cœur, pour cm deux grande· chose· que Dieu non· a donné à aimer, l'Église et la pqjri·, une tendreaee, un dévouement, unefidélité à toute épreuve.u

Ayo, ïa/roseriptw, *epiecopue Montiepeeeulani, in .Oallia,* tu omeiéu· *ad quoi pertinet fidei» facio et teetifieor ea quae praecedunt mihi communicata fuieee a Domino loeepho de Ouirag d"Arellano de Lae Caere, nepote et haerede praecipuo illuetrieeimi et reeerendûeimi domini epieeopi Conetantinae et Hipponae (Conetantine et Hippone),* dam *orationem funebrem dicti praeeulie,* in *dioeceei mea commorati per multoe annoe, praepararem^ Eadem, n tertamento autographo dd. de La» Caece, lecta fuere coram parentibue,* amici· *et epiecopie aut archiepiecopie pro exequiarum celebratione adunatie: ideoque ad amueeim exprimunt oeroe et authenticae praeeulie hmue bonae apud* no· *memoriae eeneue.*

Apud Montempeeenlanum, die februarii 20 anni Domini 1hm2.

f f'ranciscue M. Anatoliue de Boeirid de Cabridree, epiecopue Montiepeee.

Postea. recuperata valetudine, haec acribebat ad summum pontificem Pium IX:

Très «aint père.

Votre «ainteté daignerait-elle me permettre de lui rendre compte d'une lettre que j'ai reçue de monsieur le miniatre dM cultM et dont je transcri· ici lm paragraphM eeeentie!·?

^Monseigneur. j'ai l'honneur de vous informer que, sur ma proposition, monsieur le président de ta république vient de vous nommer chanoine du premier ordre au chapitre de 8t. Denis. Cette nomination a été faite è ta demande de mgr l'archevêque d'Alger, de mgr l'évêque d'Oran, et pour ainsi dire, de l'épiscopat tont entier."

Oserai-je Mpérer, très saint père, qne vous voudras bien accepter ma nomination, et m'instituer comme chanoine évêqne du chapitre de St Denis?

Votre Minteté a connu le· infortuuM qui m'ont accablé. Lm revers dont notre malheureuse patrie fut ta |ristc victime atteignirent du même coup mon ancied diocèse, et ma personne. L'événement qui me frappait fut si imprévu, ai terrible, que je tombai comme foudroyé au moment où j'aurai· eu le plus besoin de force ot d'activité. Oe que j'ai souffert depuis vingt mois dangoistas et de tortures, Dien seul le sait! Enfin ta providence a eu pitié de moi; lm affaires dn diocèae de Constantine, votre sainteté en Mt informée, ont reçu nne solution satisfaisante pour tous les intérêts, grâce au sèle. an dévouement, à 1'intelligeoee de mgr d'Alger è qui j'en garde une profonde reconnaissance. L'État et le Gouvernement général de l'Algérie ont fait en cette cireonetanee tout ce qn'il était possible do «tare, ee égard sax dHfiealMs financières da ta Prune·. Je ma ma santé m rétablir chaque j«ur, et ta aomiaatioa d'un évêque A Ooaetaattao ne contribue pas asédiocrsaseet h raiMBac ta eelme qui peu h peu ae produit en moi.

Sans doute qn'aprta do· événements si terribles, ta trietoeeeda cour devra diminuar ta partage do ma vio; maie A prêtant que le dioetee va reprendre une vie nouvelle «ou· 1'notion da pastenr qua votre sainteté daignera lai donaar, pourvu que j'aie ta paix da l'dme, at qua ja puisse prier, travailler at faire encore quelque· petite· -éhoaes pour Pieu et pour le· êmes-si le divin maître no m'en juge pas touteè-fait indigne, je n'aurai qu i adorer le· desseins de la providence .et quA bénir Dieu, qui n'a voulu me frapper qua pour le bien de mon Ane è laquelle lm grandeur· n'étaient probablement pas prjofitabtas. La souffrance doit du recto être plu· que jamai· dan· ce· temp· malheureux, le partage de» ministre· et dm disciplm de notre Seigneur Jésus-Christ Votre «ainteté nous en donne l'exemple; puioiont-uoua vou» suivre courageusement. tria Mint père, sur oe calvaire où vou· ont placé le· mauvaiaM passions dM homme· et où vou· retiennent inébranlable votre grand *ecrur* et le· desseins impénétrable· de Dieu aur soi Église et aur votre personne sacrée.

OMrai-je, trè· aaint père, demander » votre •ainteté la permission de renouveler ici l'adhésion pleine et entière que je fis aux décret· du «aint concile du Vatican au moment où je venais d'être frappé de ta maladie dont Dieu me délivre aujourd'hui en rendant au diocèse de Constantine sa vie d'autrefois?

Oserai-je en assurant votre «ainteté de mon profond dévouement à l'Égliae, à ta papauté, è votre personne aacrée, lui demander M paternelle bénédiction? Cette bénédiction achèvera de me rendre è ta Mnté et m'aidera è consacrer le· jours qui me restent à vivre au service de Dieu et à ta sanctification de mon àme.

Je suis è vos pieds, très saint père, voua adressant l'hommage du profond respect avec leqnel j'ai l'honneur d'être

Clermont-de-l'Hérault (Hérault) le 15 mars 1872.

de votre sainteté

le très humble et très obéissant serviteur et fils

t Félix ancien évêque de Constantine et d'Hippone.

Hieee litterie accepti» eic reepondit eanetieeimue dominue noeter:

Venerabili fratri Felici iam episcopo Constantinae et Hipponae (Clermont l'Hérault, — Hérault)

Pin» PP. .X.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. Gratulamur, venerabili· frater, restitutas vins tuas bt periaeundo gratoqu· excipimus animo significationes amoris ot observantiae, itoratamque apertius obsequentem adhaesionem tuam dogmatici· oeeumeaici Vaticani ooacitii defluitioaibUk^quibaa, veluti •ffaaioribu officii·, nos proseqai voluisti. Voti· autem illico no· obeeoandasse tui· iam nosti; et eo libentius, quo impeaain· valstudiai tuae ac aaimi tranquillitati studemus. Oftnia itaque divinae gratiae ssansra tibi ominamur, eoramque auspfoem et praocipaae nostrae benevolentiae pignus tibi, v··. frater, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datam Romae apud 8. Petrum dio 9 maii 1879, pontificatu· nostri anno vigesimo Mxto.

Pins PP. IX.

1*7. fifmvfa op. Aaeaiemeaow. — In eoagregetiope dial 13 talti suffragium ceastitntioei dadit per *plant iaata* median; ia μ μ *μ pnblira dixit *ptani.*

1*8. *CaBattf. Ortnuu.* — la graernli'ceagregatione dixit non *piaeft;* ebfttit d publies rassUan. Adhsetinuem tamra ma coastitutioai dadit haec •cribras rammo pontifici. Pio IX :

Oraa, ia jo«r da la fête da st. Lea Évangéliste 1* oetobre 1870.

Trè· aaiat père.

J· mo aaaa prated d'adreaser à votre aaiatetd, an milieu dee éptrav·· qai l'accablent an co no ment, ua témoignage particulier do dévouement et nae adhésion b voa protestations contre ia piae injuste dea aanrpetioaa.

Dira a permis qno pasteur· otfidbles de France none ne puiaaions maintenant vont secourir qae de noa prière· : maie nona nona souvenons quo Pierre captif a été délivré par Iba prièrea dee fidèle·.

Le tempo s'approche, très aaint père, où noua devrions noua rénnir de nouveau autour de,votre, aainteté pour reprendre voua votre direction auprême noa travaux an saint concile du Vatican ; maie noe diocèse· vont dana nn tel état de trouble, par auite dea malheurs de la guerre ot de la surexcitation des espnÜ dont les méchants voudraient profiter pour affaiblir encore notre influence et notre autorité, que noua ne pourrions nous éloigner sans danger pour noe églises. Je prie donc votre sainteté de m'autoriser è demeurer au milieu de mon troupeau.

J'aurais aimé, en me prosternant de nouveau aux pieds de votre sainteté, è y déposer un nouvel hommage d'affection et de soumission filiales. Puisque cette consolation m'est refusée, qu'il me soit permis du moins, très saint père, de protester de mon attachement inébranlable è la chaire de Pierre et de mon obéissance su pontife vénérable qui l'occupe en ce moment; j'ajouterai, bien qu'un évêque catholique n'ait pas besoin de faire une profession spéciale de son adhésion aux décrets dos conciles généraux, j'ajouterai que j'admets avec une entière soumission d'esprit et de coeur tous et chacun des décrets portée par le aaint concile oecuménique du Vatican confirmée et promulgué· par votre sainteté et spécialement la constitution dogmatique sur la primauté de juridiction ot l'infaillibilité du pontife Romain enseignant *tz* ratèedro. Le devoir souvent pénible de discuter et da juger e fait place au devoir plus facile et plus doux d'accepter et de se soumettre. C'est ce que je disais, dès le 95 juillet dans la circulaire où j'annonçai· mon retour de Rome è mes diocésaine.

C'est dana ces ■entimens que je continuerai d'enseigner le clergé et les fidèles d'Oran on les exhortant è donner avec leur évêque au et. siège apostolique et i votre sainteté les témoignages les plus empressés d'obéissance et de piété filiales.

J'espère, très sail* père, recevoir votre paternelle bénédiction pour moi, pour le chapitre, le clergé, les communautés religieuse· et les fidèles du diocèse dont je suis le premier évêque.

Permettes-nioi de demander aussi h votre sainteté uno bénédiction spéciale pour mea grsmd séminaire dirigé par les enfanta de 8t. Vincent de Paul, et une pour les nombreux orphelins Arabes que la dernière famine è mis è ma charge, que j'ai pu soutenir jusqu'à présent avec les sooonrs da gouvernement et des fidèles de France, et qui se préparent au baptême sous la direction d'ecclésiastiques ot do religieuses entièrement dévouée. Pnisseat-ih réaliser noe espérance· de voir an aux les premiers de· Aratee chrétiens dans notre Afrique française!

Doigran raoopUr l'hommage da profond raepeet at da la macère vénéretion aaaa lesqeele j'ai 1'ten- •enr d'être! trb· asiat père,

da votre cetateté

ia très humble serviteur at ,1a th trb· ottin aat at dévoué

t J. B. Irénée évêque d'Oraa.

Him Oraaanit rpinapi ititeris sic rwpeadst MMNMM

Veaorabili fratri loaaai Baptietaa epiacopo Oraneuai

Pins PP. IX

Venerabilis frater, salutem ot apostolicam beaedictioaom.

Tuis litteris die 18 siapsi octobres datis aobia signifiera, qua animi detestatione prosequaris sacrilegam Illam civilis nostri ot apostolicae sedis principatus usurpationem ab hostibus ecclesiae nuper B consummatam, qua et necessaria apostolico nostro ministerio libertate expoliati, et sub potestatem impiorum redacti sumus. In hae tanta qua premimur tribulatione iueundpm fuit nobis hosce tuos sensus agnoscere, qui tuum solum pro Dei et ecclesiae causa luculenter ostendunt, quique,, nos dubitare non sinunt, quin una cum tuis fidelibus tam necessario tempore fervidas pro nobis preces ad implorandam divinae Clementiae opem effundas.

Magnam autem consolationem accepimus, ren. frater, ex eo reverentis animi et -Çdelis mentis obsequio qjo dogmaticae constitutioni ab oeeomenico Vaticano concilio editae de supremo Romani pontificis primatu einsque infallibili magisterio te adhaerere profiteris, ac simul ex eo studio quo te incensum demonstras ad sanam doctrinam tuendam, et ad promovendos apud istos fideles erga apostolicum cathedram debitos pietatis et devotionis sensus. C De hac praeclara voluntate sc selo, ven. frater, tibi gratulamur, tibique addimus animos, ut in bac tanta praesertim contre sanctam religionem perseeutione pastoralis officii tui partes ad Del gloriam et animarum salutem strenue ot alacriter implere contendas. Non omittimus autem summum tenorum omnium auctorem Deum enixe adprecari, et tibi semper uberrimis suae gratiae auxiliis propitius adsit, utque omnem istum clerum et religiosae familias et istius tui seminarii alumnos eaactoaque fideles benignitatis suae donis replere velit atque pieatiasimae operae, qnae isthio erga orphanra arabes impenditur, salutares et optatoa frustra tribuere dignetur. Quod attinet ad veniam, quem poscis, ut ab oeeumenico concilio abeeeo possis, putamus iam ad te breves nostras litteras die 90 elapsi Octobris datas pervenisse, quibus eiusdem concilii Celebrationem suspensam declaravimus. Omnium demum caelestium munerum auspicem «t praeeipuae nostrae erga ta benevolentiae testem apostolicam benedictionem tibi, ren. frater, ac universo, cui praesides, gregi peramanter impertimus.

Datum Romae apud 8. Petrum die 90 aovambris sani 1870, pontificatus nostri uno vigesimo quinto.

Pira PP. IX.

1*9. *Gtrtbtri fp. Vapiacimù.* — la generali oongrrgatione dixit *aaa plant;* abfuit a publica raseione. Fidem suam probavit litteris pratoralibns claro anas dioeeesia die 18 octobris 1870'datis.

„Je tenais aussi è vous perior du ooaéile du Vatican et do ses pression travaux et décrets dogmatique· auquel· noua devons, dès maintenant, douer aotre adhésion sincère, quoique le raiat coactio soit loin d'être terminé. Car vous sevra qn'ii n'est même pas interrompu, et que tou· Ira évêque· autorisé· è s'en éloigner momentanément pour Us

se·

besoins de lean diooèem, étaiaat convoqués aa ■ois de novembre * Reae, à raveair reprendra lean travaux ...

Baas doute la papaatd, pas plus que l'Égûeo, ae peat périr: elle a lee premomeo de la vie *terueUe. Be papa libra aa Vatican, ea ea priera ea ear lea chemins de l'exil, aera toujours pear aeue te eaeeeeeear de Pierre, et la pierrefend»mentais ear laquelle repose l'immortel *&fioe<\Tu ee Pierre et sur cette piém je bfitira^ mon RgMse et lee portae de l'eefer ae prévaudront pas contre elle- (Matt. XVI, 17). C'eut pear lui que le File do Dieu a prié, afin que aa foi ne défaille point et qae converti il confirme see frères. Il eet lo paateur souverain chargé do paître lee brebis et lee agneaux, c'est-à-dire, tout le troupeau. „los petita et lue mères et leurs pasteurs mêmes, dit Boatuet: pasteurs * l'égard des peuples, et-brebis h l'égard de Piètre.*

Maie pour exercer sur toute l'Église ea divine suprématie, la plénitude de la puissance qae Jésus-Christ a donnée h Pierre et h ses légitimes successeurs, pour accomplir see sublimes fonctions de docteur universel, et faire entendre h tous, et jusqu'aux extrémités de la terre, ea parole infaillible, le pontife a besoin de toute son indépendance."

Pastoralibus vero litteris die 1 ianuarii 1873 ad olerum datis plura habet de eeclesia Christi, ubi inter alia baec dicit.

„C'est aussi en particulier au pontife Romain qu'a été promise nette divine assistance, lorsque Jésus-Christ a prié pour lui dans ia personne de Pierre, afin que sa foi ne défaille point, et l'a chargé de confirmer ses frères, lorsqu'il lui a confié la garde de tont le troupeau avec la miaeion de paître les agneaux et les brebis. Ainsi le concile C du Vatican a défini que. „Le pontife Romain, parlant *n eatÀttire,* c'est-à-dire, lorsque remplissant la charge de paateur ot de docteur de toas les chrétiens, il définit, en vertu de éa suprême autorité apostolique, qu'une doctrine sur la foi et, sur les mœurs doit être tenue par l'Égliae universelle, jouit pleinement, par l'assistance divine qui lui a été promise dans la personne da bioaheureax Pierre, de cette infaillibilité dont le divin Rédempteur a Voulu que son Église ffit pourvue sa définissant la doctrine touchant la foi et lee maure; et par conséquent, qae do toiles définitions du pontife Romain sont irréformables par elles-mêmes st non en vertu du consentement de l'Égliae.*

Selon ce décret, il eet clair que tout catholique est obligé de reconnaître rinfiùilibiiité pontificale comme l'infaillibilité do l'Égliae eeaoignante.

Mais gardons-nous des exagérations que voudrait D nous prêter l'ignorance on la mauvaise foi, pour jeter sur oe dogme l'odieux ri lo ridicule.*

170. Kreuwnri op. Fermsonsis· — Suffragium dedit in generali congregatione per non ploeri; abfuit a sesaiono publice. Constitutioni PMerOrtenuw adhsiesit subscribendo litteris pastoralibus a Germaniae episcopio ad clarum ri ad populum datio1.

Postea litterio pastoralibus dio 8 Septembria 1870 clero datio eamdem constitutionem promulgavit et sic enodavit:

,Cum in perturbatione hac ri confusione temporum facile flori pooeit, ut doctrina de infallibilitate Romani pontificis nuper in s. concilio Vaticano definita aut malo iatelligatur, aut ia sensum perversum ot alienum detorqueatur, pauca hio iuvabit allegaro quibua vio et notio illino praerogativae dariaa et * drieadi, riqao populas Christianas rite instrui valeat

1. InflUHbflitas rivo inerrantia pontificia aoa eet impoesabilitas aat denam perseverantiae vel sanotitatia, aat gratia gratam ferions, eed eet eharisms, senrssa pontifici ratione officii ori ia bonam toties eorimiao, ori praeeat, tributam, nt veritas revolata ot fideliter ab ipso custodietur, ot reete explicetur.

9. Neo confundi debet eum illuminatione illa ot inspiratione a Bpiritaa, qae instructi se prophetae ot apostoli nova ot abooondita pandebant, et quae ventura erant annunciabaat; oum pontifex novam patefacere doctrinam nequeat, eed divina provideatis ot asoiotentia perficitur, nfex deposito fidei, quod Dominae ot Salvetor noster apostolis commisit, a supremo voritatia magistro ot clavigero regni caelorum, quando ^pqaitar *ri cuAt&ru,* integra semper ot genuina premetur Christi doctrina.

S. Nec donum eet aupernaturale personae papae inhaerens, quo semper is frai atque etiam tamquam persona privata ab omni errore immunis esse possit, sed divisa- est assistentia ad enunciandam veritatem revelationis in actu publico, quando ut summus pontifex et universalis ecclesiae doctor doctrinam ab omnibus tenendam proponit.

4. Neo extenditur nisi ad ree fidei et morum a Domino servatore nostro revelatas et in verbo Dei scripto vel.tradito contentas.

b. Neque diversa eqt ab infallibilitate illa activa que pollet ecclesia. Hand enim dnae sent, ut ita dicam, infallibilitates, ecclesiae altera, et altera summi pontificis, eed una eademque infallibilitate Dominus noster totum corpus docentis ecclesiae, caput et membra, instructum esse voluit

6. Non ergo inerrantiae donum in solo capite residet, unde in corpus profluat, nee in solo corpore, ut ab ipso in caput quasi ascendat, aed in capite habitat cum membris unito et in membris cum capite eoniunctis.

7. Exercetur vero infallibile ecclesiae magisterium fisaliter per caput, id eet Romanum pontificem, ad cuius auctoritatem pertinet finaliter ea determinare, quae credenda sunt ut ab omnibus inconcussa fido teneantur (s. Thorn. Aq.).

8. Noa potest papa finaliter aliquid definire, risi quod antiquitus apostolica sedeo ot Romana cum ceteris tenet perseverantor ecclesia (s. Aug.).

9. Quam ecclesiarum ecnseasionem ante finalem determinationem papa exquisitam semper et perspectam habeat uoooese est, ut ex eo qnod semper, quod ubique et ab omnibus creditum est quid vere et proprio catholicum sit patefiat

10. Huius autem Oouoensionis fundamentum ot quasi summa invenitur in traditione apostolica ecclesiae Romanae, ad quam propter potiotem principalitatem secerne eri omnem convenire ecclesiam, et ia qua semper ab his, qui sut undique fidaim, servata ori aa, quae ab apostolis eri traditio (e. Iron.).

11. Ut voro essaie haec, quae ad veritatis revelatae inquisitiones^ intrileotum ri definitionem necessaria out, papa exequatur et perficiat, adiutorium Spiritus sancti quo magisterio ecclesiae fidei depositum custodienti semper amistit, ipsi summo magistro ex earAsdro locuturo, ut ea quae eant fidei finaliter determinet, usquequaque adesae erodendum set.

. 19. Praerogativae huius papulis ia synodo Vaticana definitio noa novum aliquid in ecclesiam Introduxit, sod eiua, quae semper in ipea etiam ia synodis oocumeuicis agnoecobatur et exercebatur,

› VUs ost. »1744 Mas mariais

aneturitatte pmtiflsin· doctrinalia expUcario Mt «t,L stabilimou. Qnare ah omaibM *4e twiii» Mt*

Data· Pranenburgi die b. M. v. nativitati feetivo a. 1870.

Poatea mata naeembri einedem aaai 1870 has iaitraotioaM dqflit pro ooafitMariiveaao dioecesis quoad dogma infalKbilitatto Romaar pontificis:

„Cum rariaa ob oaaaaa oirea dogata, qaod nuper ia eojteiHo Vatieaao dedanttum Mt, de infallibili eummi pontificio magisterio, ia animis non paucorum fidelium parturbatiqnM quaedam ot quoi teoebrae obortae eut, quibda inducti fldem eedeeiu doeoati debitam eut interne renuerunt, aut extorno verbo vol scripto negaverant et abieoarant: bine ut raoardotM in cura animarum eonetitati pro foro interno enadem agendWegnlam aequantur, panea monemus, quae in reoipiendia at absolvendis hiace paenitentibus observanda suat: 1* Advertendum quod fideles B illi.benigne suscipiendi et paterno affectu instruendi sunt; plerique enim mendaciis et callidis saepe machinationibus ephemeridum et libellorum ecclesiae infensorum seducti, falsa infallibilitatis pontificiae notione imbuti sunt, et propterea veritatem, quam non aversantur, haud agnoscunt; sufficienter vero edocti resipiscunt. 9* Qui catholice vivunt, eoe et catholice credere praesumendum est; qnare in confessione de ista causa inquirendi et inquietandi non sunt, nisi quos ecclesiae fident in hac re detrectare certo constat. 3* Qni actorie acriter contra illud decretum prolocuti eunt vel in ephemeridibus facta subscriptione ei contradixerunt, si pertinaces non sunt, et edocti ecclesiae obtemperare volunt, absolvi poscunt, data prius promissione, pro viribus scandalum inde exortum reparandi, vel revocata publiée subscriptione, quod valde suadendum est, vel alio modo, dummodo confessorio C licentia concedatur, promissionem illam publici iuria facere, si opus visum fuerit. 4° Qui vero post publicationem epistolae pastoralis episcoporum Fuldae collectorum, quam et audivit et intellexit, publice in scriptis decretum illud Vaticanum contempsit, absolvi non potest, nisi prius subscriptione publice revocata, et de haereri formali suspectus videtur, b* Nemo absolvendus est et ad sacra admittendus qui decretis concilii Vaticani m subiieere renuit. 6° Qui vero pertinaciter reclamando haereticus formalis exiatit, non potMt paenitens absolvi, nisi a sacerdote facultatem habente. 7* Ad haeresis erimon incurrendum non solum requiritur indicium erroneum, sed etiam pertinacia. Pertinax vero is solum existimandus est, qui errorem retinet, postquam contrarium sufficienter ei propositum est, sive quando scit eontraridm ab universali Christi ecpleaia tenori, n) Ergo qni dubitat, nec vult D ulterius inquirere ex odio ot contemptu ecclesiae; *b)* Qui avertit malitiose intellectam a motivis auctoritatis ad motiva suae sectae vel suae opinionis haereticae; c) Qui agnita veritate adhuc contradicit oMleoiao ex odio papae, haereticus formalis reputandus Mt Qui vero paratu Mt m submittere iudicio eoolmiaa, quamio errorem agnoverit, signum haovMio solummocre materialis praooefert (Oury). 8· Ia casibus extraordinariis ot difficilioribus consulendae eet episcopus.'

Datum Preunburgi 10 nov. 1870.

171. Acfioaef «p. *laeumt dt Cttt/o.* — Abfuit a epngregatioao diei 13 inlii, praesens publicae sm· sioni dixit *placet.*

178. Cassi «p. CyrononsM. — Abfuit a congregatione generali et a publica sessione Attamen indubiae semper fidei fuit in quaeatioae de primatu ot iafalhbilitate Romani postitote, ut ox oeqasatibno etiam apparet:

- 'Venerabili fratri Antonio episcopo Cyrenensi et dileette filiis oaaOnieia, curionibus ot presbyteris ooelMiao BoeoaiMste

Pias PP. IX.

Ven. frater, dilecti fllii sal. et ^p. banedictioaom. Cum multis praeelarisqas tMtimonKs nobis comperta fuerit vestra ergo nos devotee ot observantia, focilem habuimus fidem significationibus doloris, quo vos affectos mm scripsistie propter facinora, quas ooatra nos ot hanc apostolicam eodem patrata fuerunt Illud tamen nos delectavit, qnod intel-leximus. vos animum non dMpondiase, sed fiducia erectos instare precibus apud Deum pro nobis orantes et postulantes, ut consilia inimiooram ecclesiae disperdat, et humilitati nostrae potenti dextera sua opituletur. Haec ut promptius assequamini, deprecatricem interponite virginem Deiparam, eui datum Mt caput antiqui serpentis conterere, et eonatus omnea potestatis tenebrarum ad aihilnm redigere. In hoc autem precandi studio perseverantes cumulabitis officiam illud quod litterarum solutio et pia largitione colleta obsequenter nobis exhibuistis. Interim nos vimssim propitium Deum vobis adpreeantes apostolicam benedictionem peculiaris dilectionis testem tibi, venerabilis frater, vobiaque. dilecti filii, peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. getrum dio 14 decembris 1870, pontificatus nostri anno vigesimo quinto

Pius PP. IX.

173. *Toti ep. Rkodiopolitatnu.* — Abfuit in congregatione generali; in publica sessione praeiens dixit *piant.*

174. *Mac* (hratd *ep. Roffeneie.* — In generali congregatione ad suffragia vocatus dixit *no» plani;* abfuit a sessione publica. Adhaesionem enem concilii Vaticani decretis praestitit publicando in sua dioecesi an. 1876 binas constitutiones *Dei f'ilitii* et *Patior aetermte.*

175. *Rpan ep. Bafialentie.* — Abfuit a generali congregatione et a publica sessione morbo impeditus. Fidem suam confirmavit litteris ad summum pontificem datis;

Beatissime pater.

Cum gravissima infirmitate, quae et vitam in discrimen adduxit, detentus. Deo sio volente, intéresse non potuerim quartae sessioni concilii oecumeniei Vaticani habitae die 18 menais iulii. atque inter tot venerabiles patres meum quoquo, prout maximis erat in votis, dare suffragium de diviais turibus apostolici primatus, et de infallibili Romani pontificie magisterio, cum omnium Christianorum pastoris et doctoris munere fungens doctrinam de fido et moribus ab universa ecclesia tenendam definit; nunc ex summa Dei dementia mqgorem valetudinem assecutus sinas, beatissimo pater, ut ad sanctitatis tuae pedes provolutus toto corde ot ore profitMr, prout mei muneris Mt ot meae inveteratae sententiae, me ultro Mbentissimeque amplecti omnia ot singula, qnae in ipsa quarta sessione decreta sunt et tua suprema auctoritate, orbe catholico plaudente, roborata, clamantem cum Hieronymo ad Damaanm scribente ,Ego butitudini tuae, id Mt, Cathedrae Petri communions consocior; super illam petram aedificatam ecclesiam ocio. Qnioumque extra haae domum agnum comederit, profanus Mt . . . quicumque tecum non colligit, spargit."

Quae omnia ut 'apoatolica benedictione mihi confirmare velis, vehementer oro atque obeeero.

beatiasime pater; et m grogecnquo mihi «tel i*- a digno eommimum paternae taac benevolentiae eom^ meudans, filialemqno tovorentiam ot amorças pro-] Utens, subeeribor

Romae die 10 oeptombris 1870.

sanctitatis taae
devotissimus et obedientiaaimas servus ot filial
Stephanas Vinoentius Ryaa
épis. Baffaleaaia ia Am. sept

Praeterea idem epiacopaa pastorales litterae dedit aub die 8 doeembria 1870, in quibua plura habet de primatu et infallibilitate Romani pontifieia, eamque ab adversariorum oppugnationibus plane défendit.

Ißfi. *Ptrgtr tp. Cattotuntit.* — In*congregatione diei 13 iulii dedit non *plaett;* abfuit a publica aeaaione. Adhaeaionem ruam cum diutiua protraheret, summua pontifex sequentem ad eum dedit B epiatolam:

Venerabili fratri loanni epiacopo Cassoviensi
(Cassoviam in Hnngaria)
I'ius papa IX.

Ven. fr. etc. Non possnmus ven. fr. non delectari pietatia atudiique aenaibua, quibua nobia dioecesis tuae conspectum ac descriptionem, ac aimul omnium in nos observantiam dilectionemque teataria. Verum, ai nobia. qui in angoribus nostris recreamur a perspicuis indiciis eoniunctionia fidelium cum hac saueta aede id acceptissimum accidit; nullo certe argumento iucundiua afficimur, quam cÿtra diaertaque eiusdem fidei professione qua nullum luculentius esse potest unitatis testimonium. Non mediocri propteroa solatium nobia futurum esset, si a te, et nonnullis ven. fratribus tuis certiores fieri possemus, vos pure et simpliciter adhaesisse dogmaticis oectimenici Vaticani concilii definitionibus, easque cre- C dendas proposuisse populis curae vestrae commissis. Id profecto a religione tua et dilectione expectantus, et in id omnia tibi adprecamur gratiae caelestis auxilia supernis cumulata muneribus, eorum vero auspicem etc. ap. ben. etc. impertimus.

Datum Romae apud 8. Petrum 3 aprilis 1871, pont, nostri anno vigesimo quinto.

Pius papa IX.

(Litterae anni 1871, p. 68, n° 130.)

Hisce litteris acceptis, epiacopus fidem suam professus est haec summo pontifici rescribens:

Beatissime pator.

E litteris sanctitatis tuae die. 3 aprilis ad me exaratis intellexi, sanctitatem tuam desideraro, ut decretis concilii Vaticani in genere, nominatim constitutioni *Patior* nstsniM adhaesionem meam contester.

Ego quidem spectatis totius orbis, praeprimis vero regni Hungeriae inimicis adiunotia, optavissem, ne quaestio, praefata constitutione doeisa, examini synodi Vaticanae substernatur, quam sententiam meam eo animi candore, qui episcopum ecclesiae catholicae decet, scripto etiam manifestare haud intermisi.

Placuit tamen Spiritui caneto aliter rem decernere, et eminenti tuo ao concilii Vaticani tecum congregati suffragio, quaestionem de infallibilitate Romani pontificis ad- ecclesiae cathoHeaa dogmatis dignitatem sublimare.

Non moror proin internam meam adhaesionem constitutioni fatae clare ae diserte, hisco meis humillimis litteris, ooram sanctitate tna palam profiteri ot candide 'declararo.

Neque prima est haec ad benignum solummodo sanctitatis tuae provocationem profluens, adhaesioaie a•» eooMIMfa. Roma etenim redux «na a. oathedralb ecaleoia» mone eapitulo, eotoroquo clero urbano salutatus faiseom, ad quaeetieaem: quid iam nuo in gravi ao aootuoM agitate quaestione, do infallibilitate nimirum Romani pentifieio tenendum? aine haesitatione respondi: Eeeleeiaa loqneati, et definienti ... ex animo adhaerendum oece.

Ita eet aaactiabime pater! Haec oat Ideo mea. — Quo enim ibimus? Tu verba vitae habee... Pro te oravit Dominae, ut confirmée .nos, ftutreo tuos. Et tu eonfirmuti noa; ot ego erodo ut parvulae, profiteor ut fidelia, doceo ut epiacopaa: te a Christo constitutum eaae ad gregem Domini paeeondum et nutriendum irrefmgabili et infallibili doctrina et aeientia IfiSu Chrtqti.

Neo dubito oeteroa quoquo regni Hungeriae epiaeo^a eadem in pectore aenaa gestire, eandem fidem profiteri, auamque adhaeaionem pariter deqlaraturfis simul atque a te, sanctissime pater, provocarentur. (Et quamvis e publicatione huiua dogmaticae decisionis haud exiguos motus exoritnros praevideamus; quamvis harum turbarum fumum subsilientem, instar praesagii malorum, quae nos manent, sicut in aliia, ita et in isto regno Mariano iam nunc cernere liceat: nullus tamen dubito, quin omnea Hnngariae epiacopi similem adhaesionis declarationem propediem ad te mittant; ut hac solemn! fidei professione, suae unionis et coniunctionis cum eecleeia Romana, omnium ecclesiarum matre et magistro, cum cathedra Petri, hac petra, supra quam Christus fundavit ecclesiam suam, sincerum, certum, indubium perhibeant orbi testimonium.

Dignare quaeso, sanctissime pater, hanc sinceram devotionis meae contestationem gratiose suscipere. et in signum paterai amoris, me humillimum ac devotum filium, clerum populumqhe meum fidelem tua apostoliea benedictione benedicere; sed dignare quaeso etiam pro nobis orare et effioaeissimis tuik precibus nobis robur et auxilium de caelo impetrare, quatenus tecum et pro te firmiter in pugna stemus, et sub vexillo nostro glorioso pugnemus pro domo Dei usque ad exitum vitae.

In fbliquo penes devotum pedum osculum in filialis subiectionis devotione emorior

Cassoviae 24 aprilis 1871.
sanctitatis vestrae
humillimus filius
loannes Perger episc. Cassoviensis in Hungaria.

Eiusmodi litteris summus pontifex hoc dedit responsum;

Venerabili fratri loanni episcopo Cassoviensi
(Cassoviam in Hungaria)

Pius papa IX.

Ven. fr. etc. Non ignoramus, ven. fr. quam trepidis in angustiis tu ooterique huius regni venerabiles episcopi versemini. Verum pum de servanda agitur atque asserenda 'unitate catholicae fidei, omnia profecto tantae rei eunt posthabenda, praesertim dum silentium aliquam dissensus aut saltem haesitationis speciem praeferre potest. Res quidem magna vim animi postulat; aed quo gravior obstat difficultas, eo nobilior fit confeeeio, maiorique commendanda laude. Quamobrem apertam aboolutamquo tuam fidei profectionem quoad definitae ab peeumenioa Vaticano synodo Rotoani pontificia praerogativM laeti prorsus excepimus; eamque multo pretiosiorem factam duximus, eum a praecedenti opinione tua de inopportunitate definitionis, tum ab infectis, quae vertuntur, huic confessioni temporibus. Confidimus autem aon immerito, magnanimam hoc exemplum fructu non earituram apud

TM. fr., pro oerto vero habemus ipsum Me iMigai gratia Meara peeee apud oedasi··, aae digna apud Dssn mercede. Nos intérim eamulata favoris oins auxilia «t muera toto tibi corde adproeamur oorumqae aaspicem etc. apostolicam beaedietioaem imperti·».

Datam Romae aped 8. Petram 23 mali 1871, pont, nostri anno vigusimo quote.

(Litterae anni 1871, p. M, η* 184.)

Praeterea die 99 m^ii 187f diooeesis suae pArochis cirwlarea litterae dedit de obligatione decretorum oqncilii Vaticani.

„Decreta synodi obcumenieae Vaticanae, quae instituta in Urbe publicatione omnea fideiee obligant, in advoluto transmitto, ut dd. curati eorumdem in institutione privata aeque ac ipnblica usum facere queant.“ r

177. *Gentili* ep. DieaysMums. — In generali congregatione constitutionem probavit *iuxta modum;* in publica sessione dixit p/aeet.

17N. *Mralc epiecoput Marianopolitamu et Marfuetteneie.* — In congregatione generali 13 iulii votum Mon *placet* dedit et quartae sessioni solemni non interfuit. Litteris ad summum pontificem datis se decreto adhaerere mox significavit, ut patet ex his litteris ab eminentissime cardinali Barnabô ad eum datia:

Illustrissime et reverendissime domine.

Perlatae nuper fuere ad sanctissimum dominum nostrum litterae tuae, quibus significabatur, te plene adhaerere decretis concilii Vaticani, ac praesertim illis, quae in sessione quarta edita fuerunt. Porro eum noverim, sanctitatem suam litteras huiusmodi libenti animo excepisse, id me tibi commemorare non immoror. Quod praestans Deum precor, ut te sospitem et incolumem servet.

Romae ex aedibus sacrae congregationis de Propaganda fide 4 februarii 1871.

Tuus frater addictissimus

Al. card. Barnabe.

179. *Orrego ep. de Serena.* — In congregatione diei 13 iulii dedit *placet iuxta modum;* in* publica sessione dixit *placet.*

ISO. *Fareo ep. Mardeneie rit. ehald.* — Et ipse in generali congregatione suffragium suum constitutioni dedit per *placet* iuxta *modum;* tamen in publica sessione respondit *placet.*

INI. *Lépovnucki Magno-Varadineneie rit lat.* — In congregatione generali ad suffragia respondit non *placet.* Constitutioni adhaesionem suam praestitit haec scribens nuntio apostolico Vindobonensi Mariano Falcinelli

Excellentissime ae reverendissime domine archiepiscope et nuncie apostolice.

Non minori eum stupore quam dolore percepi excellentiae tuae dd.** 26 maii a. e. N. '** ad me datas litteras, quibus meeum una communicas domini cardinalis Antonelli epistolam in latinem transpositam; redarguitionem enim quamdam haec epistola spirat, meamque agendi rationem, utpote parum laudabilem, criticae observationi subiicere intendit. Liceat mihi pro mea sinceritate et assueta ingenuitate declarare, dolenter me ferre modalitatem, qua in ana epistola sua eminentia utitur; quisquis enim sim, eum tamen utut indignus episcopus dioeoeeantu, qua talis unice s. Romanae sedi, beatissimo patri subiectus; qua civis vero Hungarus nullatenus secretario statua pontificii oubordinatua, sed apostolici regis Hnngariae subditus.

Quod iam meritum epistolae eminentissimi cardinalis concernit, sequentibus respondeo: — Auferre dMidarnt d. cardinalis qusuneumqua admirationis causam a bonia oatboliois ob silutium, qudd ploriqne ex episcopis Hugoriaa relata ad concilium Vaticanum hucusque servaverunt: —. ego autem existimo, non boni catholici Hungan, qui praesulum asotum indicio ultro adqnioeceat, sed incredulorum impatiens phalanx, testibus eorum publicis pagellis, admiratur at riogitur, qno4 silentium ot moderem» episcoporum Hnngariae subtrahat eis ansam infernale virus in sanctam Dei scelseiam evomendi.

Equidem ipsa rei natura et usus in conciliis vigena, dubitaro ' non sinit, quod votum episcopi negativum subacti vam eius mentem relate ad deerrandum dogma exhibeat, quin tamen excludat dogmate iam *declarato* postquam fere omnes orbis episcopi accessissent, plenam eia» erga id sublectionem. nisi positiva actione contrarium sit manifestum. Ita est et in praesenti casu; utut sim unus eorum episcoporum, qni ante *declaratum* dogma spectatis totius orbis et imprimis regni Hungariae adiuactis, fidei catholicae nimiopere inimicis. vehementer optassent, ne quaestio iam nunc definita, examini synodi Vaticanae subiiciatur, et hanc sententiam in ipso concilio qua verbo, in quantum venis loquendi limitata non fuit, qua scripto nativo animi sui candore et m libertate, quae episcopos catholicos decet, manifestare haud intermiserunt, in congregationibus conciliatibus negativum contra personalem infallibilitatem dantes votum, dogmate tamen *iam declarato,* accedente assensu omnium fere orbis episcoporum, nunquam mihi vel »n. primam mentis operationem venit, subtectionem meam erga infallibile ecclesiae et Petri magisterium denegare, vel pl>uie positiva actione contrarium demonstrare; superflua attamen mihi videbatur adhuc speciali» declaratio 'sublectionis erga dogma in concilio Vaticano declaratum et publicatum, eo quidem magia, cum iuxta cap. IV schematis constitutionis *de epiecopie et egnodie:* „omnia et singula in eodem concilio Vaticano definita et statuta damam in prima synodo provinciali intra *biennium* o *fine eiuedem concilii* l'oticuni celebranda palam recipienda** promulgari deberent Attendi porro debet ad poenam, qua definitio infallibilitatia sancitur; adiungitur enim: „8i quia huic nostrae definitioni *contradicere praeeumpeerit,* anathema sit*| ; ergo *prudene silentium* non enuntiatur puniendum; hinc eulpae verti non potest episcopis, qui nullam quidem *contradicendi* occasionem praebent, sed ex prudenti consilio praefatam constitutionem ad tempus non promulgant.

Nefas igitur eat cuicumque vivam meam erga sacram sedem apostolicam, et erga omnia ac singula eius iura et praerogativas divinas adhaesionem, tota vita mea testatam, interpoaitoque fidei iuramento roboratam in dubium vocare solo discreti silentii argumento, in imperiosissimis patriae meae, specialiter vero dioeceseos meae, in qua vix 80 mille catholici inter octingenta acatholicorum millia dispersi existunt. circumstantiis fundato.

Unitatem fidei in vinculo pacis 'servare intentus, tristissimo hoc aevi genio ecclesiae nostrae inimico, eo sollicitudinem pastoralem dirigo, ut fideles mei cum suo episcopo, s. sedi spostolicae communicanti, vinculo fidei et oharitatis iuncti, in eadem solius salvificae ecclesiae communione serventur, et ita prout multis aliis dogmatibus ita etiam recentiasimis concilii Vaticani constitutionibus utut non singulis omnes explicite, implicita tamen fide asoentiantur et sic salutis discrimini eripiantur. 'Magnus gentium apostolus praeivit exemplo docens „Et ego fratres, non potui vobis loqui tamquam

spiritualibus, sed tamquam onraalibw, Im vobie po- t» dedi do- see···, noadum salsa poteratis at d m potastis, adhsc enhn carnales ostia.* Magwunboc soli apostoliei, prudsntia pastorali moderati exemplar, aoa solum ordo sooiotatis lesu, sodi apostolicae deditissimus ia missionibus suis, dioecesi meae similibus, sed ipsa s. sedes apostoliea identidem, imprimis eabNapoleoael gravibus aerumnis pressa sequi baud dubitavit, quin silentio suo vel unicum principium catholicum immolaaset; nam utut fidem negaro aut simulare non liceat, interdum tamen ad tempus, ut maius damnum praevertatur, dissimulare fas est. Et hoc est, quod in modernis patriae meae adiuncta imperiose exigit, ut verbis domini cardinalis utar, tum munus episcopale bene gubernandi gregem mihi concreditum, tum gradus meus in ecclesia et sublimia specula, in qua sum constitutus, et ex que dioeoesim meam lustrans, clarius intueor indigentias spirituales populi mei fidelis, quam id eminus prospicere cuivis dapium licent.

Excellentia tua cominus novit adiuncta Hungarian, quam dissidentibus apud nos politicis, religiosis et nationalibus studiis septemtrionalis schismaticus leo circumit, quaerens ut eam devoret; iure verendum, ne fece dissidii theologici catholicis ipsis immissa, schisma oriatur, et chara haec patria inhiantium vicinorum praeda fiet.

Accedit utut minue fundata diffidentia regiminis politici, quod in legibus patriae fundato *placeto rtffio* cum episcopio communicato, atque in versions latina hisce adnexo, dum libertatem episcoporum coerctat, his una necessitatem prudentiae et moderaminis imponit ita. ut ii in bis rerum hungarioarum specialibus adiunctis. vix ac ne vix quideip generale omnium fere catholicorum episcoporum exemplum modo absque mora possint imitari. Sapienti igitur excellentiae tuae iudicio sublicio, e. Pauli agendi ratio, quam episcopi Ilungari nunc sequi coguntur, minus laudabilis, prout eminentissime cardinali Antonelli visum est, dici possit.

Satius igitur prae recriminationibus charitatem laedentibus fore existimo, effusissimis precibus ad thronum misericordiae divinae supplices nos accedere, ut convertat corda filiorum catholicorum in patres suos, ut gravis manus Dei, quae tetigit primogenitam ecclesiae filiam, nobilem gentem Gallorum, fiat salubre collyrium, quod auferat velamen de oculis nationum, et sublata formidine, quod corde credimus omnes etiam ore profiteri valeamus ad salutem, ut sanctissimus dominus noster Pius papa IX, cuius pontificatus semiiubilari anniversario die totus mundus laetus exultât, exhumilietia ad pedes eius sacrilegis ecclesiae hostibus. videat bona Domini cunctis residuis diebus vitae suae.

Nec restat aliud, quam intemeratam meam erga s. sedem apostolicam et sanctissimum dominum nostrum obedlentiam et adhaesionem profitendo excellentiae tuae omnia faustissima precari, qui cum distincta veneratione sum

In thermis Pôstyènensibus, die 10 iunii 1871.

excellentiae tuae

obsequentissiniua servus et frater in X**

Stephanas Lipovnieahy

epiac. M. Varadinensis 1st.

ExcelImo et rio domino Mariano Falcinelli arehiep. Atheniensi nuncio apostolioo.

18Î. Kvedrs ep. *QninfneEceleeieneie.* — In congregatione diei Γ3 iulii ad suffragia respondit non *placet;* sbfuit e publica sessione. Adhaesionem concilii decretis praestitit baec scribens summo pontifici Pio IX:

Beatissime petar.

Nuntius aposteUcus VindeboMMÙ die N maii murantis anni, nomine beatitndinia veetrae intimavit mihi, eam eese sanctitatis vestrae voluntatem, nt adhaesionem meem omnibus ot singulis oneri consilii Vaticani conatitatioaibua seriptotenua praestem et beatitadini vostrae transmittam, oeademque eonstitutienes in dioeoooi meo publicem.

Cum ego, catholicus episcopus, sanctitatis vestrae intemeratam fidem ac veram plenamque obedientiam professus sim et profitear, idcirco hocce etiam ^cripto meo humillime declaro, me omnes et singulae sacri concilii Vaticani constitutiones, atque adeo tam constitutionem dogmaticam de fide catholica, in sessione III a voto quoque meo ceteroquin probatam, quam etiam constitutionem dogmaticam primam de ecclesia Christi, quae incipit: *Poetor aetomeee* in sessione IV* editam, intima cum veneratiofie, adhaesione ao obedientia excipere; declaro praeterea, me easdem constitutiones in dioecesi mea publicaturum.

Quin reliquo in osculo sacrorum pedum emorior

Quinque-Ecclesiis, die 7 iunii 1871.

sanctitatis vestrae

devotissimus ac obedientissimus filiis

t Sigifmundus Kovdcs

episcopus Quinque-Ecclesiensis.

Post haec reapse litteris circularibus clero datio d. 29 iunii 1871 utramque constitutionem promulgavit.

„Comtnunico vobiscum constitutiones ss. oecumenici conciffi Vaticani, et quidem 1* constitutionem dogmatioanr de fide catholica in sessione Ill*, 2* constitutionem dogmaticam primam de ecclesia Christi in sessione IV* editam. Prior proponit doctrinam catholicam de Deo rerum omnium creatore, de revelatione, de fide, de fide et ratione adversus errores rationalismi seu naturalismi. pantheism!, materialism! et atbeismi; item adversus aberrationes quorundam catholicorum, qui alienis a vara $de doctrinis seducti, naturam et gratiam, sciennam humanam et fidem divinam perperam commiscentes, verum ao genuinum sensum dogmatum catholicorum depravarunt. Altera constitutio adversus molimina eorum, qui ut ecclesiam evertant, fundamentum eiusdem divinitus positum impetunt, universalis ecclesiae fidem de apostoliei primatus in b. Petro institutione, de perpetuitate primates b. Petri in Romanis pontificibus, de vi ac ratione primatus Romani pontificis, et de Romani pontificia infallibili magisterio exponit. Has suprema docentis ecclesiae auctoritate in eausa fidei sancitas ac promulgatu constitutiones, quae mox. ae in publica s, concilii oecumenica sessione oraculo pontificio promulgatae sunt, quemvis ecclesiae filium, citra ullam alterius cuiuscumque promulgationis necessitatem obligant, noa ipsi intima cum adhaesione et obedientia excipientes eamdem adhaesionem ac obedientiam incunctanter praestandam a vobis, creditoque conscientiae et curae vestrae fideli populo pro munere nostro deposcimus nobisque fidenter pollicemur. —*

Quinque-Ecclesiis, festo ss. apostolorum Petri et Failli 1871.

18S. *Valeeecki sp. Tiberiadeneie.* — Dedit *placet ieexta neodune* in generali congregatione; verum in publica sessione dixit *placet.*

184. *Seatà ep. Sabarieneie.* — In congregatione generali dixit *non placet;* abfuit a publica sessione. Constitutioni adhaesionem dedit haec scribens nuntib apostolico Viennensi Mariano Falcinelli arehiep. Atheniensi:

Ixa*· «t r*e demi··.

Oh lengteram la· aintiaiatrandi eoafimatfoai· ·Mramsati ia diansmi abeaatiam, tardies aoaaiai aoeapi Uttar·» axoallaatias teas da 96 mail a. *7* ad m· data·, quibus maeam aaa oeypmunicM smi-■-atuahai aard. Aatoualli apistolam id·· Mriptam, at aeraria» perstringat apisaap·· Hangaria· ob silsntium, qaod Uli «rga aouetlium Vatieaaun hueuaque aarvavaraat, utpote nae seam erga decision·· dioti ooncilii adhaasionem specialiter declarante·, ·ao easdatn olero popnloqne suo sotemniter publicante·.

Lioeat mihi nano quoad hanc r«prahensionem quaepiam coram excellentia tua in omni humilitate et ingenuitate exponere:

Ego prae oculi» habena caput IV schemati» constitutionis d» episcopis *it* syaodis, inxta quod „omnia in concilio Vaticano definita et itatuta demum in prima synodo provinciali intra biennium a fine eiusdem concilii Vaticani celebranda palam recipienda promulgari debent4 : intermedio tempore, dum adhuc nec concilio fini· impolitus, nec celebratio synodi provincialia possibilis ait, specialem adhaesionis meae declarationem eo minus duxeram esse absolute necessariam, quod poena quoque, qua definitio conciliaris sancitor, iis nonnisi impendenda veniat, qui huic decisioni contradixerint, quod tamen ex parte mea factum non eat, nec in posterum, nt in Domino confido, quoad vixero, fiet. 8cio etenim praecipuum episcopi munus esse, ut unitatem fidei servet in vinculo pacis, fidelesque curae suae creditos in adhaesione erga s. ecclesiam catholicam eiusque visibile caput summum pontificem, eeu Chriati in terris vicarium omni possibili modo corroboret; decisiones itaque conciliorum oeoumenicorum cum pietate recipiat, eorumqne oraculo se promptum cum humilitate subiiciat Huic meo muneri nec adusque defui, nec abhinc deeese volens, te exeme domine fraterna Am fiducia requiro, ut haec mea sensa ad emum card. Antonelli perferre digneris.

Quod ad aolemnem decisionum harum publicationem attinet, perbene notum esse existimo e. t. prohibitionem regi» nostri apostolici quae libertatem agendi impedit, non obstante episcoporum repraesentatione, ad praesentem usque diem perdurare. Speramus interim impedimentum hoc tandem e medio ferendum ease, quod ubi factum fuarit, episcopi libertati suae restituti certo adlaborabunt, ut monito eminentissimi cardinalia conformiter silentio finis imponatur.

In reliquo dnm e. t. significarem festum iubilara sanctissimi domini et patris nostri, quem Deus diutiaaime servet, tum in cathedrali mea, meipeo pontificante, cum in eingulia late patentis dioecesis meae paroeciis ritu solemni asservatum fuisse, pretiosissimis favoribus etc.. persisto

Sabariae 94 iunii 1871

Excellentiae tuae reverendissimae

umilmus servus et frster in Christo

Emericus episcopus Sabarienais.

1S5. *HtftU* sp. EettendnrpeMu. — In congregation· diei IS iulii ad suffragia vocatus respondit nett placet; abfuit a publica sessione. Adhaesionem tamen deeratis concUiaribus praestitit haec seriboa» nuntio apoetolieo Monaoansi P. Franc. Megiia archiep. Damasceno:

Excellentissime et reverendissime domine.

Paucis φiiηβ diebus utraque constitutio dogmatica ooneilii Vaticani (III·· et IV“ sees.) in exemplaribus authenticis, accuratissime typis impressa, uatvana ster· diosesris meae - ■· traaamfaea, eommaateata «t per epistatem posterate··, sal·· exaaspter adi···*, publicata «st Ea autem deerati Vatican! interpretatio, quam ego ia qainquo paragraph·· adder· ans·· sum, a ravoraudisstmo domino apteeopo Psaster ia speciali «ia» ad ta· ·piatote est teadata et comprobata. Quod si ago per plane msstses Fabii ssssstaZerM exemplem imitatus sum, certe ex hao agendi ratione id boni avanit, at dioecesis mea - procellis, qaibas aliae regiones Germaniae magnopere infestantur, immo lacerantur, immunis et libera p«rseveraaset. Nemo hucusque, nec ex cierim» nec ex laieorum numero, constitutionibus concilii Vaticani aperte «contradicere praesumpsit, st nemo litteris istis laudatoriis, quae alias in detrimentum unitatis ecclesiasticae parantur, subscripsit

Ceterum enixe rogo, ut reverendissima excellentia vostra preces meas die 9fi novembr. anni praeteriti ad sacram aedem transmissas et facultatem dispensandi in gradibus 1* et 9* affinitati» et 3* consanguinitatis attingente·, apud sanctissimum patrem commendare et eis patrocinari velit.

Cum omni observantia persevero

Rottenburgi in regno Wfirttembergiae 33 aprilis 1871.

Reverendissimae excellentiae vestrae

humillimus et addicties. famulus

t Carolua losephus de Hefele, ep. Rottenburg.

Excellfto et rmo domino Petro Francisco Megiia arehiep. Damasceno nuntio apoetolieo Monscensi.

Claro autem suae dioecesis circulares mittens littera» d. 10 aprilis 1871 ita concilii Vaticani decretum de primatu et infaUibiiitate Romani pontificis exponebat:

Wenn ich dem hoobwfirdigen Clerus den authentischen Text der beiden dogmatischen Conati tutionen dee Vatioaniaoben Concil» mittheile, eo geschieht es nicht in der Meinung, ais ob der obligatorische Charakter allgemein kirohlicher Decrete von ihrer Verkfindignng durch die einselnen Difioesanbischfife abhlnge.

Ea ist den hochwfirdigen geistlichen Amtabrildern bekannt, welche Stellung ich wihrend der Verhandlungen dea Vaticanischen Concil» eingenommen haba, und mein Gewissen hat mir hierüber noch nie den leisesten Vorwurf gemacbt. Nach dem 18. Juli 1870 aber, nach vollsogener feierlicher Verkfindigung der Constitution *Patior aotonuu*, waren es swei Hanptgedanken, die fortan mein Thun und Lassen in dieser Sache bestimmten. Für's Ente glaubte ich sorgfUtigst Aile» für meine eigene Person vermeiden und bei Andern verbüten su mfissaa. was den Frieden and die Eintracht in der Kirche stfiren oder wenigstens su solcher Stûrung führen kônnte, und unsere Diôoese ist auch in der That von inneren Zerwfirihissen und Ahnlichen Erscheinungen verschont gablieben. E* ist aber der kirchliche Fried· und die Einheit der Kirche ein *to* hohee Gut, dass dafttr grosse und schwere peradnliche Opfer gebracht werden dfirfen.

Eine andere Erwigung war folgende. Die Constitution *Patior* wterww bildet, wie bekannt, nur einsn Theil dessen, was vom Vaticanischen Concil in Betreff der Lehre von der Kirche deolarirt werden sollte und wollte. In dam gromen den Mitgliedern des Concile vorgelegten Schéma der *doctràta do EoeUtia* fund sich kein Absehnitt fiber die pipstliehe InfallibilitAt, wohl aber handelte dasselbe im 9 ten Kapitel *do oedooiao iofaUibrliiai»*. Erst km fi. Mira 1870 wurdp auf Bitten violer Bischôfe ein

Anhang aum »witae*7 T0BI Primat haadaladM λ Kapital diMM Schéma* vortheilt, dea Inhalte: BeaMHMH*· poalifteam m *rebeu fidei et* worwm dqùandjf 'amer* non *pome.* Wiederum apitar wprda dieeer Aahang in umgearbeiteter Form — und ia Vorbinduug mit anderm aa* jeaem Schéma eataommenan Material fiber dea Primat — ata C'«eeWwtae Maymafto· primo *if* *m<mm CAriari aux Berathuag gebiracht und nach eiaigen neuen UmgeataltaagM ia der vierten êffentlieben Bitaupg aum Decrete erhoben, wAhrend elle Qbrigen Stfleke de*Schema* dor deeMaa de «Weria vorderhand aurtckgoatellt warden.

Bei dieeer Saehlage lebte ich aech dem 18. Joli o. J. der Hoffnung, dureh aynodale Bebandiung dieeer noch reatirenden Partien in der Labre von der Kirohe, nameotlich dea,Kapitel· IX de «w lmmw *infallibilitate,* wfirden ffir eine (inhere Interpretation dor *'oonetitutio* prime faite Anhaltopnnote gewonnon und wohl auch jene Bedenken gehoben werden, B Welch* rnich veranlhaat batten, ib der Generalcongrogition am 18. Juli v. J. mit aoa *placet* au «timmea uad dieee* «<m *placet* in achriftlicher Collektiv-Eingabe an deaPapat am 17. Juli au wiederbolen.

Da·· aber daa Vaticaniache Concil nicht"fortgeffibrt werden konnte. gehfirt mit au den traurigen Folgen der gewaltaameu Occupation de* Kirehen•taata. Da hiedurch auch die MJiéder-Erfiffnung de· Concil· in unbeatimmbare Ferne gerfickt iat, •o Iit mir nicht môglich, dem authentiachen Text, wie ich gewfinscbj, afi£leich eine authedtiache Brklfirung beiaugeben, mn·· micb vielmehr auf wenige unmaaigebliche Anhaltapuncte au aeiner Aualegung beaehrinken -/

1. .Bei Aualegung de· Decret· d· *Romani pontifide infallibili magieterio* mfiaaen wir vor allem davon auagèhen, à··· d·· urchriatliche *dogma de infallibilitate ecclretae (eioe eônciliariter congregatae, aw C diepereae)* dureb die neue Constitution nicht alterirt werden konnte und wollte.

2. DieWorte unserer Conatitution : Romani *autem pontifieee, prout temporum et rerum conditio euadebat, nunc coneoeatie oecumenicie conciliie aut explorata ocdeeiae per orbem diepereae eenteneia, nunc per egiodoe particularee,* none *aliie, guad^fioina euppeditabat procidentia, adhibitu aeuciliie* ete. enthalten nicht bloa eine hictoriaebe Notia fiber daa, wa* frfiber geachah. aondern impliciren «ugleich die Norm, naçh welcher bei pfipstlichen Katbedraleutscheidungen immer verfahren wird (vgl. Feaaler, Bischof v. 8t. pQlten, Die wahre und die falache Unfeblbarkeit, p. 21).

3. Wie die Unfeblbarkeit der Kirch*, ao emtreckt •aeh auch die de· pkpatliahon Magiateriuma nur und auaacblicaalich auf die *g^Êenbarte* Glaubona- und Sittenlehre, und auch in de"ie«abeifiglichen Kathedraldekreten gehfiren nur die e(ngentlichen Dofiuitionen, nicht aber die Einleitungïh, Begrfindnogeu u. dgl. xum infallibeln Inhalt (vgl. Feaaler. a. a. O. P- 3«, «).

4. Der Orund, warum eine pipltliche Kathodraldefinition, die eine gooffenbarte Wahrheit audem *Depoeitum fidei* erhebt, und nia allgemetne, die ganae Kirehe verpfliohtende Glaubenanorm verkfindet, unfehlbar iat, liegt nicht in der Penon de· Papatea, aqgdern in dem gOttiichen Beiatand, vermfige deaaen die Kirehe vor allgemeinem. Verfall in Irrtbnm bewahrt wird.

h. I«t eine aolche *definitio ex cathedra* erfolgt, •o i«t eine Appellation en ein kfinftigea allgomeiaea Concil, bexiehungaweiae an da* Urtneil der *eecleeia dieperta* unatatthaft.

Rottenburg, den 10. April 1871.

t Cari Joaaph, Biachof.

18·. *CuttoK* «p. Mâtaeaneta. — I* ooagvuget»··· generali anOagiam eonatitatioei dedH per *nonplacet;* abfuit a public· seMiqa*. AdhaesiOMta tame· praaatitit haee acribeaa adtamo pontifici Pio IX:

Ajaocio, le 2 novembre 1870.

TH* oaûit pèr*

Hier, fête de la Touaeaint, j'ai *M* heureux de pouvoir promulguer le* depx constitution* publiée* au concile du Vatican, an aiyet de ta foi et de ta définition 4^gB*t*9Be de rinfaillibilité du *ouverain pontife.

J'avaia eboiai h demain cette oirôonatance de la fête aolennelle de tou· le· aaiuta, oh pour ta première foi· j'offieiaia pontifionlemont dana mon égliae cathédrale, afi· de donner plu· de pompe et de notoriété aux acte· dn concile.

Me· cher· et religieux diocéaaina ont repu avec de grandi aentimenta de foi, et avec une parfaite docilité de coeur le· déciaion· de ta aainte aaaemblée. Je m'empre··· d'en inftfrmer votre «ainteté, eapérant que ce acre pour elle, et pour aon corar •i paternel, une précieuae consolation au milieu de toute· le· angoiasea du temp· préaent.

Béntaeea-nou· tou·, trè· «aint père; béniaaex l'humble paateur dana l'exercice du laborieux mini•tère que voa main· vénérée· lui ont confié. Mai·, en même tempi, daigne· bénir me· prêtre· et me· fidèle· qui. en toute circonstance, ont été ai dévoué· h l Égliie et ai inébranlablement uni· h la personne de «on chef auguete.

Combien la penaée 4*· douleur· qui, dan· ce· jour· critique· et calamiteux, attriatent votre aainteté, noua attriate noua-même· ; et qu'il aérait con•o.lant pour noua de pouvoir adoucir un peu l amertnme de ce· douleur· !

Noua noua efforcerona, trè· saipt père, de diminuer le plu· poaaible le· peine· qui vou· etHigent, et qui vont au··! le* nôtre*, par la pratique exrm plaire de noa devoir·,*ainai que par no* prière· le· plue filiale· et notre plu· tendre aoumiaaion.

Que votre ••inteté, très saint père, daigne encourager notre bonne volonté, qu elle daigne en particulier'bénir, ici le plu· reapeetpeux. le plu· humble et le plue obéiatant de aea fil·

t P. Paul, év. d'Ajaccio.

187. *Serafini ep. Viterbieueie^ Tueeanienei&.,y*— In congregatione generali abfuit; prae«en« pdêlVaà •enioni auffragium anum dedit per verbum pluèm.

188. *De Cum abbae Monlu Virginie.* — Abfuit et a generali congregatione et a publica aea•ione infirma detentua valetudine. Indubiae fuit •emper fidei in· quaeatione de primatu et infallibilitate Romani pontificia. Tamon fidem >uam confirmavit haec acribena aommo pontifici Pio IX:

Beariaaime Pater.

Snbacriptua d. Gulielmua de CeMre brdinariua Monti· Virgini· nulliu· atque abb·· generali· Virginianae congregationi·, «anotitati veatrae humillim· exponit, ae, vertente anno, eum iam ageretur in concilio oecuménico Vaticano de definiendo dogmate, cui patimime innititur e. aedi· deeua ac fundamentum, aou de eiu* infallibilitate,' epatico morbo fuiue correptum ao medicorum eonailio, annuente •abetitate veatra, mineralia balnea ineundi ergo GalliM petiiaae; ex quo, Dei munere et immaculatae Virginia ope, promu* convaluit.

Dum ergo hac de re gaudet, et aanctitatia v mtrae benignitati grate· habet quam maxima·, eam tantum piget »e non potui··· in eodem Moro-■ancto concilio alii· oecumenioi· patribn· adiangi, qui Mntentiam protulere hoc deiuper dogmate, at omni op· tutati «ont.

Qqpd ergo impee, qmppo ebeona, tuns praoatare tI nequivit ia praeeontiarnm'explore oapiaaa, aaaeti-tatam veatram aaixa rogat at baa ehimgMphon mdiaio at votis ipaornm patrum a aa aabaariptaa pre vara aa legitima adhaaaioae habeat

Pre hue taaada, eieati et pre eaeterie huiusoe oecameaiaae Synodi ooneStntionibaa, inortom ipaum ae aabiterak vavot, ri Ьpa harit

BeatiaaiaM Pater, hue istam adhaedonom, qaaa ex intimo ataadem animi senas profecto manat, anadpere ne dedigaerie, dam ipae ed taea eeac-tiaaimoa pedes humillime provolatas tam pro so, quam pro sibi commissis ovibus, apostolicam beae-dieSonem obeequeas impetrat

Romae die 19 aeptembria aunt 1870.

Humillimas servus et filius in Dfio

Gulielmua de Cacare abbaa gillie at ordinaries Montis Virginis, aullias.

188. *BarekeU eUet ft», pretut AngHet O.* & β. B — Abfuit a congregatione generali at a publiée lvasinas. Udubiaa MM semper Mt in quaeetisan de primate et MhBMUtate Reman! poattMe, quia .immo postulate pro definite<a iefalbbiiitato iam pride- sabaoripaarat p

IM *Biet Met* pm. & girmitdea Vit *MH.* — In generali eoagregatSoao ad safihagia praaeans respondit piaort,- abMt a pnbttea somsom.

1. *Qrjfeei* aMee pm. CeteaMWendum. — Praesens ia eoagmgatioae diet 11 iulii *pleut* mum dodit; iaoequeati eatom die apoplexie correptus publicae sessioni adosse non pétait.

IM. Guard» sic. *ptetrelit te. rr. MieiMeMut virtue.* — Ad suffragia vocatus in generali soo-gregabou» respondit picari mada medum,- ia publies sessione respondit picari.

1M. Jcadri *etepititrptetrelit* sr-d. /tasdieoteram. — Et ipse ia congregations generali dodit ploeri Murie modam,· ia sessione publica dixit ploeri.

r.

CATALOGUS PATRUM, QUI AD OECUMENICAM VATICANAM SYNODUM CONVENERUNT.

i.

CATALOGUS PRAELATORUM ECCLESIAE CATHOLICAE QUIBUS AUT IUS AUT PRIVILEGIUM FUIT SEDENDI I» OECUMENICO CONCILIO VATICANO ·.

1.

Eminentioaiml.et reverendissimi domini a e. R. cardinales.

OrdmM *epiecoptrem.*

*1. Marius **Mattei**, ep.,Ostiensis et Veliternus, sacri *collegii decanet,* 9 iulii 1839.

9. Constantinns **Pat risi**, ep. Portuensis et S. Rutinae. 93 iunii 1834.

3. Aloysius **Amat**, ep. Praenestinus, s. e. R. viescancellariua, 19 maii 1837.

4. Nicolaus **Paracciani Clareili**, ep. Tusculanus, 99 ianuarii 1844.

6. Camillus **Di Pietro**, ep. Albanonaie, 19 decembris 1863.

*6. Carolus **de Raisecb**,-ep. Sabinoaais, abbas oordmeudatarius perpetuus et ordinarius S. Mariae Farfensis. 17 deeembris 1886.

Ordinit pretbpltrorent.

7. Philippus **De Angelis**, tituli 8. Laurentii in Lucina, aep. Firmanus, ·. 0. R. camerarius, 18 septembris 1838. D

8. Aloisius **Vannieelli-Casoni**, tit 8. Praxedis, aep. Ferrarisnais, S3 decembris 1839.

*9. Ludovieus laoobus Mauritius **de Bonald**, tit. * 88theo Trinitatis in monte Pinoio, aep. Lugu duneosie, .1 martii 1841.

10. **Fridericus Schwarzenberg**, tit 8. Angustia·, aep. Pragensis, 34 ianuarii 1842.

11. ^ooM» **Corsi**, tit 88. loannis et Pauli ad divum IBonmri, aep. Pisanus, 94 ianuarii 1843.

19. Fabius^Maria **Asquini**, tit 8. 8tephaai in monte CÙelio, 29 ianuarii 1844.

13. Domiuiq^f **Carafe di Tract to**, tit 8. Mariae Angelorum, aep. Beneventanus, 93 iulii 1844.

14. Xystus **Rinrio-Sforsa**, tit. 8. Sabinae. aep. Neapolitanus, 19 ianuarii 1848.

16. laoobua Maria **Methion**, tit 8. Silvestri in Capite, aep. Bisutinua, 30 septembris 1860.

16. Frandeeus **Doonot**, tit 8. Mariae in Via, aep. BnrdigaJensis, 16 martii 1869.

17. Carolus **Voisins Morichini**, tit 8. Onuphrii. ep. Amines, 15 martii 1869.

18.* loaehimus **Poeni**, tit. 8. Chrysogoni, ep. Perusinus, 19 decembris 1863.

19. losephus OthmaTns **Reus cher**. tit. 8. Mariae de Victoria, aep. Vindobonensih, 17 decembria 1866

90. Alexander **Barnabb**, tit 8. Susannas, 18 iunii 1858.

*31. CyriUus **de Alameda** y **Bros**, aep. Toletanus, 16 martii 1868.

J2, Antonius Benedictus **Antonucci**, tit 88. Silvestri et Martini ad montes, ep. Aneoaitanue et Humanoums, 15 martii 1858.

93. Henrieus **O r fo i**, tit 8. Balbinas, aep. Raveanatenaia, 16 martii 1868.

34. losephus **Milssi-Pironi-Fsrretti**, tit 8. Meries in Araoaali, abbas eomaMadatarins perpetuus et. ordinarias 88. Viacentü at Aaaotadi ad Aqaaa Salviael, 16 martii 1868.

96. Petrus **Do Silvestri**, tit 8. Marci, 16 martii 1868.

*98. Alexius **Billiet**, St 88. Bonifarii ot Alexii in monte Aventino, aep. Camberiooais, 27 Septembris 1861. *

27. Carolus **Succoni**, St 8. Marino do Populo. 37 septembris 1861.

*98. Miehad **Gareia Cuesta**, St.8. Priscae, aep Compoeteliaaaa, 27 septembris 1861.

‹ TnaristH sd sedem 3bMmw s» 41e 31 anrtü 1U70.

• Hates lester baaevda, la bee etaseko ooetias ptaatetenun iuxta radmdi orSiaa· digeste, his sMsntv am sedes eel Unite optaoopalia. tan Mee prometimio, » 1 « sets ipse »·tosti omnino pondM. Com MoaaHae assors» set Ucdoru· tfaisStadiMO dmynts ns-Hi- inntolrti*. non Ms, sod Mmol tantam nendae referuntur, a> siaslnsi lorn, que· praelatae quisqni inente MMiUo rampevit. Absmüua petrua nodas esterions rant adaotete.

96. Angelou Qu eglia, tit SB. Androne od Grogorii A in monte (Mie, V oopfombrie 1661.
•0. Antonios Maria Panobianoo, Mt. 88. XII Apostolorum, maior Poeuitouttarius, 97 saptombris 1861.
>1. Icoephu Aloiaiu Trovisaaato, tit SS. Merai at Achilloi, patriareha Veaotiarum, 1· martii 1863.
33. AatoaiMa Da Luca, tit. 88. Quatuor Oorcoatorum, it martii 1868.
**. loeophus Andreas Biasarri, tit. S-Hiereaymi "Tilyricorum, 16 martii 1M>.
•AJmdovious Da La Laatra y Cuesta, tit. 8. Petri ad Vincula, aep. Hiapalaaaia, id martii 186&
36. loaaaaa Baptista Pitra, tit 8. Oallixti, 16 martii 1863.
36. Philippea Maria Oaidi. tit 8. Xysti, aep. Bononiensis, 16 martii 1863. B
87. Henricua Maria de Bonaeehoie, tit 8. Clementis, aep. Rothomagensis, 91 decembris 1863.
38. Paulus Callen, tit 8.Petri in manta Apreo, aep. Dublinonsis, 93 iunii 186*.
39. Ouatatut d'Hohenloho, tit 8. Mariae ia Transpontine, 39 innii 1866.
40. Aloieius Bilio, tit 8. Laurentii in Paniepornd, 99 iunii 1866.
41. Lucienne Bonaparte, tit. 8. Pudeatianae, 13 martii 1868.
49. Innocentius Ferrieri, tit 8. Caeciliae, 13 martii 1868.
43. Mattbaena Eustachius Con elle, tit. 8. Mariae supra Minervam, op. Viterbieoa» at Tnacenenaia, 13 martii 1868.
44. Lanrentiua Barili, tit 8. Agnetis extra moenia, 13 martii 1868.
46. looephus Berardi, tit 88. Maruellini et Petri, C 13 martii 1868.
46. loannes Ignatius Moreno, tit 8. Mariae a Pace, aep. Valhaoletanus, 13 martii 1868.
47. Raphael Monaco La Va lle 11a, tit 8. Crucia in Baasorio. 13 martii 1868.

Ordùtü dMOMtOrttax

48. lacobua Antonelli, diaoonna S. Marino ia Via Lata, 11 iunii 1847.
49. Prosper Ceterini, diaconus 8. Mariao Scalaria, 7 martii 1863.
60. Oaapar Qraasellini, diaoonue 8. Mariae ad Martyres, 16 iunii 1866.
61. Theodnlpbue Mortal, diaoonne 8. Btutnehii, 16 martii 1868.
*63. Franciscus Pontini, diaoonna 8. Marino ia Porticu, 96 martii 1863.
63. Dominions Consol ini, diaoonna 8. Marino ia D Domnioa, 99 innii 1866.
54. Eduardos Borromoo-Arose, diaoonne 88. Viti et Modesti, 13 martii 1868.
65. Hannibal Capalti, diaoonna 8. Mariae in Aquiro, 13 martii 1868.

9.

Reverendissimi domini patriarchae.

66. Ruggeros Aloysius Aomidino Antioi-Mattei, Conetantinopolitanua, 8 ianuarii 186*.
57. Paulus Ballorini, Alexandrinus, 37 martii 1867.
•58. Paulus Mashed, Antiochenus rit maronit, 93 martii 1855.
69. Gregorius Jussof, Antiochenus rit. graoc. meicbit, 97 martii 1866.
60. Ignatius Harens, Antiochenus 'rit syriao., 6 augusti 1866.
«1. Panias Brenodi. Antiochsemi rit. latin., 35 luti 18*8.
<3. loeeph Vaierga, Hioreoolymitaaae, 1 ae*ebrin 1847.
63. loeeph Anda, Babylooamis rit ehaMaio, 11 septembrie 1843.
*4. Thomas Iglesias y Baronnes, Indiorum Oorideetelinm, 97 septembrie 1853.
66. Antonina Hessas, Cilirieaeto rit armoe., 13 iulii 18*7.
66. Clemons Babas, tom Antioeheaus rit graoc. mokhit, 1 aprilis 186*.

X

BevereadiMiati dwulni priautea.

6?!Maximilianus do Tarnocsy, aep. Salmburgeaais, 17 februarii 1851.
68. Carolus Ponton, asp. Antibarenais at Soodroasis, 31 augusti 1866.
•69. loeeph daM oura, aep. Braeharaaaie, 16 iunii 1866.
70. Antonius Salomone, nop. Salernitanus, adminietr. perpat. eoel. Aoerneosis, 31 decembris 1857.
71. Emmanuel looehimna da Silveira, aep. 8. Salvatoris in Brasilia, 18 martii 1861.
79. Mieoialaaa Ladoobowski, aep. Gneaneaais ot Posnanionoia, 30 septembrie 1861.
73. Francisons Fleix y Solane, aep. Tarraconensia, 99 septembrie 1864.
74. loannes Simor, aep. Strigonionaia, 93 februarii 1867.
75. Victor D ech am ps, aep. Mechliniensia. 90 decembris 1867I

4.

Beverendlsalml domini arrhlepiscopi.

*76. Paulus Musa. Tripolitanus rit. moron, 9 martii 1896
*77. Carolus Mercy d'Argenteau. Tyrensis i. p. i., 9 oetobris 1896.
78. Laurentius Pontiilo, Cusentinus. 90 ianuarii 1834"
*79. Vincentiue Grande, Hydruntinue, 30 ianuarii 1834.
80. loannes Mac Halo, Tuamensia, 5 augusti 1834.
*81. Petrùa Dominicus Maroellinus Raphael Bonamie, Chalcedonensia i.p.i., 13 februarii 1835.
83. Laurentius Triocbe, Babylonensis, 14 martii 1837.
*83. lacobua E lieni, Damascenus rit. syriac., 14 martii 1837.
84. Maletine Starovero, Drabischensis i. p. i. rit grace.. 31 novembrio 1840.
86. Tobias Ann, Berytensia rit maronit, 19 martii 1841.
86. Godefridua Saint-Marc, Rhodonensis, 13iulii 1841.
*87. Dominicus Ciluffo, Adanensis i. p. i., 97 ianuarii 1843.

i His edanaeeaadi veniant das sui antistitas, v-a eos dUo taa in· seda· per trsastatioas· necti mat ;rtamtialm*, nlaina: 1· Itaatal Mae Oettiagaa, tp. BapeSmeta, ad asdms Arsmeaaaa translatae die U autii 1«JO, S· lacotas Maris Otaonlhtae, a este OraUaaopotitaaa ad prtaattale· La<4a aaassm tnastatu dio V inaü IVKL Coa sate· oena nosstas iaa haSmatar iafsrlaa in aeiMopenas catategc, satias vitea est ea koc loce praeterire, m tie ta scita saMogo eeeemat

• Diotae Meneti sata tneoeptua sySajupstta Ad mdam aim sued attinet s«" DraSwdkmow ia Utris Cariae aanaapatar, ea cot suae aped rti goegrapUeM paritat dtaitar Dreawuw, sdtket s civitate Draaa ta Tbnria areiitartU. tea at aliis ptamt, ta Macedcata orieatati, quad idea canta» eta

«0. Imum· P.eldiag, Mdaiyewi·, IS MtauU 1841.

89. Iguathm Kalybgiea, Irimw aep. ep. rit inwa, Si iulii IM*.

90. Petna Apeliaa, Minamaia sep. »f· rit arma, Si iuHi IMS.

91. loeeph»· Giagia, Cypreum· rit mareait, M deeemWa IMS. .

•tt. Melloaua Jolly, iam Buommîi, 96 iaanarii 1644.

•S. Petree Ciloeto, Raman···>·, SS iulii 1M4.

•H Ludevieua Martial, Cyreeete i. p. L, 25 aeptembri· 1845.

95. Alexander Aaiaari diSaamarsano,Bpbe-■iau· i. p. i., 19 iaanarii 1846.

96. Alexaader Angeloni, Vrbinateueia, 16·ptîB· 1846.

97. Frandecna Blanchet, Oregonopolitanna, 94 ialii 1846.

98. Gvorgine Hurmui, Siunienaia i. p. i. rit. armes., SS augueti 1846.

99. Felioiaaima· 8alviai, Camerinonaia, adminiatr. perpet Mol. Troienai·, 19 aprilia 1847.

100. Patrua Kenrioh, 8. Ludoviei, 19 iulii 1847.

101. Eduardu· Harmus, Siraoen·» i. p. i. rit armaa., 1S aeptembria 1847.

109. Raphael Valdivieao, 8. laoobi da Chile, 4 ootobria 1847.

105. Angela·RaphaelD'Anbroaio, Dyrraehienaia, 17 dooembris 1847.

*104. Andrea» Charvax, tan> laaneaaia, S iulii 1848.

106. Augustinus Georgia· Barahino, Balmaaien·<· rit. ohald., 11 ialii 1848.

106. loeeph De Bianchi Dottula, Tranenaù, Nasarenua et Baruleaeie, adminiatr. perpet ecclea. Vigilienaia, 22 decembria 1848.

107. Gregoriua Ata, Emeeenu· et Apamtaaie rit C graee.' mdchit., 90 februarii 1849.

108. luliua Arrigoni, Lacanua, 5 novembria 1849.

109. Gregoriua De Lue·, Cotnpaaeua, adminiatr. perpet ecel. Campaniensie, 20 maii 1850.

110. loeeph Rotuado, Tarentinue, 20 maii 1850.

111. Antoniua Maria Claret y Clari, Traianopolitanu» i. p. i., 20 maii 1850.

112. lacobua Bahtiarian, Amidenais aep. ep. rit. armen., 2 iuaii 1850.

ilS. loanne· Hagiaa, Caeearoeneis ia Cappadocia aep. ep. rit. armen., 2 iuaii 1850.

114. loanne· Baptiata Purcell, Cincinnatensis, 18 iulii 1850.

115. Renatus Régnier, Cameracehsis, 30aeptembria 1850.

*116. Adalbertue Bartakovica de Kiaappony, Agrieoaia, 30 aeptembria 1850.

117. Beniaminua Dimitriu Euaebidèa, Neapoli-D tanna* rit. graee., 18 auguati 1851.

118. loaeph Matar, Aleppenaia rit maronit, 28 aeptembria 1851.

119. Silveeter Guevara y Sira, Caraoeaaia sou 8. laeobi de Benesuela, 27 aeptembria 1859.

120. loannee Zarijaen, mm Ultraiectenaia name ep. Buaooducenaia, 4 martii 1853.

*121. Dominion· de Sonia Magalhaea, Mitylenonaie i. p. i., 7 martii 1853.

*192. loanne· Naae11i,Panormitana·, 97iunii 1853.

193. Friderieua de Fnratenberg, Olomuoenaia, 27 iunii 1863.

› Ski dieaadx» loee portento·! illima AMpeiaaeaww, guod babetar in pabUria catalogı· Boa»· «diti·; aaaaqne Beniaqüaw iUe titalaaa nactaa arat a atritate Abapoia Tante Vmi-tre», g··· ia Thraria œridsatdi ait·, aaiam aet atgao 4«ρMp·1ῦ rotera·. Ueot malti oxMhaant 111·· matam mm ao Orarie-^ potim, fai» Mtalaa vulgari Cteeela étcitar.

196. IM^b8«MAI«m4By,S.VruMiMi,»Wi 1863.

196. Hieronymus Bimeea Kaahat, Muaataaii rit ehald, 7 aepteuahria 1863.

196. Philippe· Cammareta, Caietaaua, M maii 18M.

197. Yioeenriae Tagiiaiatela, Mpeatiaua, adminiatr. perpet eed. Veataaae, 93 iuaii 1864.

198. loanaee Tamras, KerhuMeeste rit ehald, 14 eeptaeabria 1854.

199. Viaoeethaa Tiaaani, Nimbes··i.p.i., 23 martii 1855.

130. Franc·»··· Xareriu» Apuaio, Surreatinns, S3 martii 1865.

131. Oaieta··· Roeaiai, mm Aeheruatinae et Matheraaeaaia, mmc ep. Melphitenaia, lureaaoeuaia et Terlitieaaia, 33 martii 1855.

139. Andrea· Golimayr, Goritienaia et Gradiaoanua, 93 martii 1855.

133. Petnta Villaaova Caatellaeoi, Petreuai· i. p. i., 96 martii 1855.

134. Vinceatin» Spaecapietra, Bmyrnanma, 18 aprilia 1855.

135. Georgius Krrington, Trapesuntinaa i. p.L, 98 maii 1855.

136. Fraaciacna Cagiai, Mutinerai·, abbaa mdb'w Nonaatoleneia, 98 aeptembria 1865.

137. Mariana· Rieoiardi, Roginenaia, 28 aeptembria 1855.

138. lacobua Boaagi, Caeeareenaia in Palaeetina i. p. i. rit. armen., 4 novembria 1866.

*139. loaephua Marid, Arcentia i. p. i. rit. maronit, 4 novembria 1855.

140. Raphael Ferriguo , Brunduainua, adminiatr. perpet ecel. Oatunenaia, 16 iunii 1856.

141. Gregoriua de 8oheer, Monacenaie et Friaingenaia, 19 iunii 1866,

142. Salvator Nobili Vitelleschi ,i»a Beleucienaia i. p. i., aime ep. Augiman. et Cingulan., 19 iunii 1856.

143. Alexander Franchi, Theaaalonicenaie i.p.L, 19 iunii 1856.

*144. Flaviua Chigi, Myreoaia i. p. i , 19 iunii 1856.

145. Aloiaiu· De Marini·, Theatinu·, adminictr. perpet eocl. Vaatenaia, 18 «eptembria 1866.

146. Petra· Bo·tani, Tyrenoia et Sidonienai· rit maronit, 28 «eptembri· 1856.

147. loeeph Guibert, Turonenaia, 19 martii 1867.

*148. Georgina Claudio· Ludovicua Piua Chalanden, Aquenai·, 19 martii 1857.

*149. Petrua Maahad, Apamenaia i. p.i. rit maronit, 19 martii 1857.

150. Patritiua Leahy, Canadien·!·, adminiatr. perpet. eocl. Emilienaia, 13 maii 1867.

151. Marinue Marini, mm Palmyrenaie i. p.i., «tune ep. Urbevetaniu, 16 iunii 1857.

159. Gregoriee Scymonoaric·, Leopolienaia rit armen., 5 iulii 1867.

153. loachim Limb-rti, Florerrtinna, 3 auguati 1867.

164. Auguatinu· Pace-Forno, Rhodienria L p. i. ep. MeUtenaia, 4 decembri· 1857.

*156. Ifariami· Faloinelli-Antoniacci, Athenarum i. p. L, 91 deoembria 1867.

*156. Antonio· De Simone, Heracleenai· i. p. L, 18 martii 1868.

157. Philippe· Gallo, Patraceneia i. p.i., 18 martii 1868.·

168. Petra· Giannelli. Sardiano· i. p. i., 6 iuaii 1868.

159. Franci···· Pedicini, Barenaia, 27 aeptembri· 1868.

160. Michael do Deiηlein, Bambergeoaia, 97 aeptembria 1868.

MI. Petra· 'Michael Bartatar, Berthaaeb ritj, ehald., 14 aovembrie 1858.
MS. Emmanuel Garcia Gil, Oaeaaraagaataaaa, M deeambris 1868.
163. Thomas Counelly, HafUauausi·, 15 apriH· lUS.
ISA Anaaiaa Arak-Wartaa Aagiarakian, Tuhmu i. p. i. rit ars···., M augusti IBM.
*166. losapb Goyeneehe y Barrada, Limaeus, 96 septembris 1869
166. Inlianaa Despras, Toloeaaas, 96 aaptambris 1869.
167. Ignatina Akkai, Hauraaeuab rit graec. meleh., 91 novembris 1869.
168. Fraaciscu Xaserins Wisrsohlsysk^, Leopolianais, 9S martii 1860.
169. Bpiridion Meddaleaa, Corcyrenaia, 13 ialii i860.
170. Georgia· Ebedieaua Khayatb, Amadieaais l rit cbaldaic^ 93 soptambria 1860.
171. Gregorius Bali tian, Aleppensia aep. ep. rit armen., 9 februarii 1861.
179. loannee Maria Odin, Norae Aurelia·, 16 februarii 1861.
173. Marianus Barrio y Fernandes, Valentinus, 18 mardi 1861.
*174. Franeiscus Delsmsrs, Auxitanna, 18 martii 1861.
*175. Ioann·· Cbrysostomus d' Amprim y Pessoa, Goanus, 99 martii 1861.
176. I<eo Korkoruni, Melitanenais aep. ep. rit. armen., 7 aprilis 1861.
*177. losephus-Maria Riofrio Valdivieso, tarn Quitensis, administr. apost see]. Lojanae, 99 iulii 1861.
178. Carolus Amabilis deLaTonrd'Anrergne-Lauraguais, Bituricensia, 99 iulii 1861. (
*179. Ioann·· Hagg, Heliopolitanua rit mar., 10 augusti 1861.
180. Gregorius Martines, dé Manila, 98 decembris 1861.
181. Petrus Push y Solons, de Plata,93 decembris 1861.
*189. Bigismundus Felinski, Varsarienais, 6 ianuarii 1869.
183. Cyrillus Bsbnam Ben ni, Mausiliensis rit.syrise., 9 martii 1869.
184. Benvanutus Monson y Martins, Granatensis, 7 aprilis 1869.
186. Petrus Doimus Men pas, ladrensis, 91 maii 1869.
186. Dionysius Georgius 8cslhot, Alappoasis rit. syriae., 96 maii 1869.
187. Athanasius Raphael Ciarebi, B^byloueeats rit syriae., 30 septembris 1869. 1)
188. Georgius D ar boy, Parimensie, 16 martii 1863.
189. Pelagius de Laraatida y Daralos, Maxicaans, 19 martii 1863.
190. Paulus Hatem, Aleppensis rit.grace, meiehit, 97 septembria 1863.
191. Andreas Casasoia, Utfaensi·, 98 aaptambrie 1863.
199. Ludorieus Anna Dubreil, Arsnioasneh, 91 decembris 1863.
*193. loeehim-Ludoriens Gonin, Ports· Hispania·, 91 decembris 1863.
194. Melchior Nasarian, Mardeaeb rit armen., 30 decembris 1863.
196. Laurentius Bergerstii, Nagisnais, 96 martii 1864.
196. Martinas loannes Bp aiding,'BaKimnrsn··, 3 aprilis 1864.
M7. leaaaes Maa Cieikey, Nee-BbeeaseMia, 6 maii MM
196. Daria· Bnaeiaralli, Nnsphnsie,6iunii 186A
1H. Placidus Casaagian, Aatioebem· aep. ep. rit Uruis·., 14 septembris 1864.
900. Ludorieus Hay acid, Cslorsaais at Baeriearis, 14 septembris 1864.
•901. Petra· Maglia, Damaaeeass i. p. L, 14 eeptembris 1864.
905. Basilios Gaspariaa, Cypresais i. p. L rit anus·., 91 aoreabris 1864.
903. MariauasBsoalada,deBueaeeAyres,4martU 1866.
904. lossph Bsmbrstowics, Nasiaassnus i. p. i. rit rutbmt, admin, apoat aeelea. Pramisliansia, Waaaehieaais st Bamboriaasis Ruthenoram'. 94 martii 1866. »
906. loesses Lyonnst, Albiaasis, 97 martii 1866.
906. Henries· Miiaiig, Weetmonastariensis, 30 aprilis 1866.
907.Paulus Mslehsrs.ColoniertsM,8 ianuarii 1866.
•908. Aloirias Orsglia a 8. Btephaho, Damiatenais i. p. i., 4 maii I860.
•909. Nicolaus Castells, Mareianopolitauus i. p. i., 19 iunii 1866.
910. Francisco· Xaverii» deMérods, Melitenensis i. p. i., 99 iunii 1866.
911. Antonius Rossi V necari, Colossensis i.p.i.. 96 iunii 1866.
919. Aloysius Ciureia, Irenopolitanus i. p. i.·. 97 iulii 1866.
913. Gualterius 81·ins, Bostrensis i. p. i.. II iannarii 1867.
914. Alexander Riccardi di Netro, Taurineusis. 99 februarii 1867.
916. Aloisius Natoli, Messanensis, 22 februarii 1867.
916. loeeph Dusmet, Catanensis, 99 februarii 1867.
917. loaeph Cardoni, Edessenus i.p.i., 99 februarii 1867.
918. Aloisius Nasari di Calabiena,Mediolanensisj, 97 martii 1867.
919. loannee Landriot, Rbemensis, 27 martii 1867.
990. Carolus Allemand Larigerie, Algerian», 97 martii 1867.
291. Athanasius Kansu, Tyrensis rit. graec. , maleh., 14 aprilis 1867.
999. Aloisius Puecher Passarelli, Iconiensis i. p. i., 17 maii 1867.
993. Victor Bernadou, Benonensis, 19 iulii 1867.
994. Francisco· Baillsrgeon, Quebeoensis, 90 augusti 1867.
995. Anastasias Rodrigo Ynsto, Burgensis, 90 septembris 1867.
996. Bernardus Pihol y Ayeinena, Gustemaleasis aeu de Gaatimala, 90 septembris 1867.
'*997. Vincentia· Arbela··, 8. Fidei Neogranatenaia, 6 februarii 1868.
998. Andresa8ehaepman,Ultraieetensis, 13martii 1868.
920. loaeph Ignatius Cheea y Barba, Quiteaais, 16 martii 1868.
*930. labebua Cattant, Aacyraaas i.p.i., 16 martii 1868.
931. Petrus Los·, de Guadalaxara, 99 innii 1868.
939. Stephanas Btefanopoli, Philippensis i. p. i. rit graec., 18 septembris 1868.
933. Carolus Syre, Anasarbousis i. p. i., 3 decembria 1868.

' Ad sncMsm mstmeoUtasasi TnipoHmmm st Hslisimasm traaslatus dis 97 iaaii 16Ml

- Natandum bans estas la lsaaris sitsm nsa sntafi-

•MA leesa» Vanes·, Fogarnehasb et Albael-- A*371. A»Mμ 'MraeatM 4- Behaffgottaahe, BruMsais, 11 MH IBM.
Ummři rit. runa, SI dseembrie IBM.
SM. loseph» Ignatiu Arciga, MseboMaaeasta, Si decembris 1898.
SM. loesph Angelini, Corinthiensis Lpi., SI debris 1MB.
SS7. Timetha» Attar, Amideaeis æa Dinrbekiraaala rit chaldalc., SS mardi IMS.
*388. loann» Baptista Pompaliier, Amaaaaaa i. p. L, 19 aprile 1869.
*338. Séraphin» Vannutelli, Nleaenu i. p. i., 34 iunii IMS..
*340. Alaxiaa loann» Maria GuiHoux, Port» Principia, 37 iaaii 1870.
341. Hyacinth» Maria loeeph» De Ferrari, Naupacteuaia, 37 ianii 1870.

b.

ReveréadM·! domini epieeepL B

*343. loeepb Traversi, Maaaeaaia in Hetraria, 18 dooembrù 1835.
*343. Stephen» a leeu et Maria, Augrensis, 3 iulii 1826.
344. loann» Peirue Losana, Bugellensis, 19 ianuarii 1897.
*345. Agabi» Hiecii, Berytensia rit. gnt». melehit., 16 mardi 1898.
*346. Ignati»Giuetiniani, Cbieueia, 10maii 1898.
*347. Michael Bombini, Casuneneia, 91 mai! 1899.
*948. Guillelmus Morrie, Troianoe i. p. i., 9 augusti 1831.
*349. Alphoneuo Di Donato, Cardicenaie i. p. i., 9 septembres 1831.
*250. Aloieiue Leetarie, Zacynthieneie et Cephalenieneia, 4 novembris 1831.
*951. Carol» Borromaeus Haul. Reginaehradioenaia, 24 februarii 1839. C
'959. Joseph Dos Rois, Cuiabensis, 3 iulii 1833.
*353. Fridericue Rexe, Detrqitensia, 8 martii 1833.
254. Joannea Negri, Derthonensis, 15 aprilia 1833.'
355. Leonard» Todisco Grande, Aaculanaa et Cerinioleneia, 30 ianuarii 1834.
*356. Ludovic» Féron, ClaromonteUsis, 20 ianuarii 1834.
257. Guillelmua Siliani Aretini, *iam* Terraoinensis, 4 aprilia 1835.
258. Gasper Lubie, Tornacensis, 6 aprilia 1835.
*259. Ludovic» Robiou da la Tréhonnaia, tant Constantieneia', 1 februarii 1838.
160. Theodosi» Kojumgi, SidonieBsia rit graee. œelch., 23 decembria 1836.
*261. Athanasi» Tutuagi, Tripolitan» rit. graee. melehit., 23 decembris 1836.
262. Ignatiua Bourget, Marianopolitan», 10 martii 1837. D
263. Laurenti» Joannes Baptista Biale, Ventimilienaia, 19 maii 1837.
264. Ioaeph3evere,InteramnenuU, 9 oetobrie 1837.
365. Fridericue deMarguerye, Augustoduno»», 2 oetobrie 1837.
266. Francise» Lacroix. Baionetwie, 93 februarii 1838.
967. Aloieiue Moreno, Eporediensis, 13 eeptembris 1838.
268. Francise» Rivet, Dirionemia, 13 asptembris 1838.
269., Emmanuel Verrolles, Columbioensi» i. p. i., 13 decembria 1838.
270. August» Allou, Metdensia, 21 februarii 1839. χ
*271. Caeleatinus Guynemer de lu Hailandibre, iam Vinceunopolitan», 17 mai 1839.
273. Nicole» Golia, Cariate»is, 11 iulii 1839.
*#7A Romuald» Gimana, Cabaaaeasis, 87 iuHi IBM.
*B7B. Umusm Fesny, AUadenesa, S7 ialii IBM.
*976. leaaueoLanrent, Obennnanets Lp.L, 17eeptembris IBM.
*977. Miehaelaagel» Orlasdi, Apaaaua, 13 decembris IBM.
*978. Hauriens de Hofetttter, Passarie»», 93 decembria IBM.
979. Ludovic» Beei, Canopcaaia i. p. i., 10 ianuarii 1840.
960. Raphael Biale, Albingannosis, 27 apritêa 1830».
*281. Thons» loaaph Domiaie» Brown, Nsoportenaie nt Menevansie, II maii 1840.
989. Stepbaa» Bagnoud, Bethlabeme»i» i. p. i., 3 iulii 1840.
283. Georgi» de Stahl, Herbipole»ia, 31 iulii 1840.
*284. Petrus Bataillon, -Aeneae» i p. i., 23 aug»ti 1840.
*986. loseph Ponsot, PhilotqolioMis i.$. i., 38 augusti 1840.
*386. loannes Peredis, Rnremondonais, 94 novembris 1840.
987. Carol» Gigli, Tiburtinus, 14 decembris 18d0.
288. Andre» Rasas, Argentinensis, 14 decembria 1840.
*989. Dominicus Zichy de Vaasonyko, *iam* Veeprimianaia, 14 decembris 1840.
990. Richard» Vino. Whelan, Wheelingsnsia, 15 decembria 1840.
*991. Dionysi»' Gauthier, Ema»enaia i. p. i., 18 decembria 1840.
992. Eugeni» I. C. I». Desflèches, Sinitsnsia i. p. i., 18 decembria 1840.
293. Francisc» Vibert, MaurianoMis, 1 martii 1841.
394. Btephanue Ludovic» Charbonneau, Iassensis i. p. i., 21 iunii 1841.
*295. Sigismund» Deaky, Caeearopolitenus i. p. i., 12 iulii 1841.
•296. Marianus Fernandes Fortique, Capharnensia i. p. i., 12 iulii 1841.
*297. Michael Calderon, Bodonensie i. p. i., 9Septembris 1841.
298. Nicola» Crispigni, Fulgyiatensia, 24 ianuarii 1842.
*299. Fridericue Man-fredini, Patavinus, 34 ianuarii 1841.
300. loseph Gignoux, liellovacensis, 24 ianuarii 1842.
301. loannes Hilarius Boset, Emeritensis da Maracaibo, 27 ianuarii 1849. w
*303. Nicola» Weis, Spireneia. 23 maii 1843.
303. Petrue loseph» Blum, Limburgensie, 33 maii 1842.
304. Eleonoras Aroηne, Montis Alti, 33 iulii 1849.
305. loannes Baptista Berteaud, Tutelensis, 32 inlii 1843.
306. Caietan» Carli, Almirensis* i. p. i., 33 augusti 1843.

› Badem die Aetas ast *p Censens» loaephua Augustinus Sslomoai. qnl sano IMS ta» redi tum muneri episcopali canino nsutiavit, in congregatione· Missioni» valgo Laaaristarna adaritas, in qua pie obdormivit die 1 ialti 1874, quatuor Biaina aania post absolutum conciliant Vaticana». Tease sim noaea ia catalogum noa suscepi, quod ille manere episcopalia haadqeaquaa obiret.

* Ita ia libris curiae romuae pro JWmprawi, cum aedes Hslmprriuu ht Tbeosslis serius createsit. At vere

*807. loanne· Whelaad, Anreliopoliiaa» i. p. L, 19 iannarii 1848.
*808. loaaaaa Baptiata Ciofi, Owiaaa et Pieatinu», 97 ianuarii 1843.
*309. laoobus O en tile, NovarieMie, 97i«aarii 1843.
310. Penina Dupont da» Logea, Mit«n»ia, 97 iaanarii 1843.
811. loeeph G agan e ta, Bperieteienab rit ratbea., 97 iaaaarii 1843.
819. loeeph Maria Alberti, Byranria, 91 atartii 1843.
*318. Raphael Purpo, Putoolaaaa, 8 aprili· 1843.
814. loanne» Thomaa Ghilardi, Monti* BegaUe, 98 maii 1843.
315. loaeph Jaannaai, Laoerinna, 19 ianii 1843.
31«. Petrua Severint. Sappenaia, 9« novembria 1843.
317. loanne» Henni, Milwauohie^m. 98 novembri» 1843. A,
818. loanne» Dpney, Month Albani, 99 iaaaarii 9 . 1844· p
*319. ^ptoniu» Fereira Vifoao, Mutannenaia, 99 iannarii 1844.
390. Balaatpr Fertitta, Cavenri» vtBernenri·, 96 ianqarii 1844.
391. loanne» Baptiata M o n t ix i, Ecolerienai», 96 iaauarii 1844.
399. Petrua do Preux, Baduaenria, 96 ianuarii 1844.
393. Carolu» Rounelet, Sagienti», 96 ianuarii 1844.
*384. loanne» Claudia» Miche, Danaarenri» i. p. i., 9. martii 1844.
396. Gabriel Grioglio, Kuriemi» i. p. i., 9 martii 1844.
396. Aloiai» Moccagatta, Zenopolitan» i. p.-i., 3 martii 1844.
397. Fideli* Sutor, Roaalienri» i, p. i.. 93 iunii 1844.
398. Gaipar B 0 r o w · k i, Luoeorienri et Zytomerientia, 3 iulii 1844.
39i) Bonaventure Attenuate, tom Liparenri», 99 inlii 1844.
•330. loanne» Georgi» M6ller. Monuterienai», 99 iulii 1844.
•331. .FrancÎMU» loaeph» Baudicbon, Baaili. tenu· i, p, i-, 18 anguati 1844.
339. Philippi» Viard, Woïlingtonieàai», 7 februarii 1846.
833. Bertrand» Severn* Maacarou Laurence, Tarbienri», 91 aprili* 1846.
•334. Aloiri» B i e ŋ n a, Hierocaeeareen·» i. p. i.. 91 aprili» 1846.
336. Alexi» Wicart, Vallia Vidonia, 94 aprili» 1846.
336. loanne· Brady, Perthonaia, 18 maii 1846.
337. loanne» Baptiata Boucho, Alalienai i.p.i., 3 iunii 1845.
388. loanne· Pellei, Aquaependenti», 94 noyembria 1846.
839. lacob» Maria loeeph» Bailli», *iam* Lnaionenri·, 94 novembri» 1846.
340. Daniel Murpby, Hobartonienri», 16 decembria 1846.
341. Stephan» Marilley, Lauaaneaai* et Geuevenaia, 19 ianuarii 184«.

«dam PalayNueMt later anhiapiaeepelM Mm ndtraat w-rtete»; Mparate uga «t dicaa·· Mdam Ula»> Almlnaam aaUIM «latitlM

I Hoc la·· iaMraedua «ratIMMa MMarii» OOoaaer, gui facta» Mt «p. Pfttehargaeai· dû il aarMti MO, aid et aadi •t Manari raenatiaaaM aaa· 1860, ut lata» aodaim «eriatari» IM» «raptantur, tâter *«· aaertuM ait dia 16 «ateM» 167*, «ta»*·· anal» poat «upraiara MMiüen. Vide 4»· ad au». 660 •daotevi

349.P*tr» Bigandet, Rataathaerir i. À L, 97 awriM 1848.
*848. Ludovie» Alouvry, *iam* Apaaienria, 16aprilUa 184«.
*344. GuiUelm» Maaiaja, Caarienaia Lp.L,4 aaU 184«.
•846. Kdaarda» Walah, Oaeorioaria, 19 mail 184«.
348. Gaillehaaa Ullathorn», Birmmghamien·!·, 19 aaaii 184«.
347. Alexi» Canoa, Tanamnaia L p. i., 19 mail 184«.
848. Theodora· Foroade, Niverne»i», 93 maii .184«.
349. Modeatu» D enter », Vancoarerienai», 18 iulii 184«.
860. Aloiafaa Maigret, Arathanri» i. p. i., 11 anguati 184«.
851. Petra» Paulo» Truochi, Forolivienri», 91 »eptembrie 184«.
*369. looeph Petrua Chauveau, Sebaatopolitanu» i. p. i., 97 novembria 184«.
368. Bartholomae» Legat, Terge»tin» et luatinopolitanu», 19 decenbri» 1846.
864. Franeiacta» Maaauoli, 8. Severini, 91 decembri» 184«.
366. Felix Cantimorri, Parmenri·, 91 decembri» 184«.
*86«. Rphyri» C h i a i · v Tienen»i» i. p. i., 94 februarii 1847.
867. PhilippttpMincione, Miletenri·, 19 aprili· 1847.
368. Vinoentiiu D'Alfonao, Pennenri* et Atrienri», IS aprili» 1847.
369. Amedeu» Rappe, Clevelandenri·, 93 aprilia 1847.
360. loaeph N o v e) l a, Patarenai» i. p. i., 99 maii 1847.
361. Petru· Vrancken, Colophonienri· i. p. i., 4 iunii 1847.
-369. loaeph Serra, Daulienri» i.p.i., 11 iupii 1847.
863. Aloiriu· Ricci, Signinu·, 14 iunii .1847.
864. loanne» Derry, Olonfertenri», 9 iulii 1847.
*366. Guillelmu· D e l a n y, Coroagienai», 9 iulii 1847.
366. lacObne Goold, Melburnenria, 9 iulii 1847.
3«7. Eugeniua Guigue», Ottawienai», 9 iulii 1847.
•368. Guillelmu· Bernard» Allen Coiffer, Druriparenri· i. p. i., 7 decembri» 1847.
*3«9. Nicola» Adolph» Marinelli, Solenai» i. p. i.. 11 iaa»rii 1848.
370. Francràco» Gandolfi, Cornetan» et Çentumcellenri·, 14 aprili» 1848.
*371. Florentin» J a u · · en, Axierenaia i.p.i., 9 maii 1848.
*379. Antoni» D 0 u m e r, luliopolitanu» i. p. i.. 9 mail-1848.
*373. loanne» Remigiu» Be»»ieux, Callipolitan» i. p. i., 90 iunii 1848.
*3^4. Thoma· Pineda y Zaldaiia, S. Salvatori», 3 iulii 1848.
376. Hilari» A leaner, Paphenria i. p. i., 6 »eptémbri» 1848;
*376. luatu» Alphona» Aguilar,Theveatanu» i. p.i.. 6 aepteimbria 1848.
377. loannM Antoni» Balma, Ptolemaidenai» i. p. i., 5 aeptembri» 1848.
*378. Hannibal Fantoni1, Parennnri»i.p.i., 19»eptembri» 1848.

› Vride *mafiim* ktina aatiatiti· nomaa, gôM par 'danet M uapUm umj» ia Aμμμτ*· «aganit, ta «acr·» UeraraMa· per amnm inepateM, nam luruite» viaari· ap·· Molio» ngioei· Xaa-tear 1» Siato .41^19 Mptamtri» 1648 date •IM ia c^adiataram adarianedi atirnteeariea· «aandam tlteto 91e hnaora daeoraadum «Cntum n*e kakrit niai die * 1b· Waarii W6A gaaedo Kigi» Cad eandtatar nuntiata· Mt. ·* guidam coat titala JVw imî. Vide iaft» nb au»·. 7*1.

379. Aloiaiua Kobèa, Mathoaeaaia L p. i., 27 Hp A Umbri» 1848.
380. Mwritiai d· Saint-Palaia, Vineennopolitaaua, 3 octobri» 1848.
*381. Chmtophoru» Koatt, Fnldenaia, 11 deoembri» 1848.
389. Patritiee Xaveriu a Moura, Funehalenaia, 11 deeembria 1848.
383. Iuliaau» Meirieu, Dinienaia, 11 decembria 1848.
884. Laurentiua Ranaldi, Pinerolanaia, 11 decembria 1848.
*388. lauuariua Di Giacomo, Aliphanua, 33 decembria 1848.
386. Antonina Ranta, Plaoentinua, 3 aprilia 1849.
387. loannea Foηlquier, Mimatoneia, 3 aprilia 1849.
*388. Antonina Matthiaa Alexander Jaquemet, Nannetenaia, 3 aprilia 1849.
389. Adtoniua Boacarini, 8. Angeli in Vado et B Urbanienaia, 30 aprilia 1849.
390. Aloiaina Vetta, Neritonenaia, 20 aprilia 1849.
391. lanuariua Maria Aoeiardi, Anglonenaia et Turaienaia, 20 aprilia 1849.
392. Ludovicua Maria Icaephua Euaebiua Carerot, S. Deodati, 20 aprilia 1849.
*393. Camilhu Monteforte, Sidonienaia i. p. i, 30 aprilia 1849.
394. Franciacua Kelly, Derrienaia, 3 iunii 1849.
395. Guillelmua Keane, Cloynenaia, 3 auguati 1849.
396. Rodeaindua 8alvado, Portua Victoriae aeu Victorienaia in Anatralia, abbaa nulliue Novae Nuraiae, 15 auguati 1849.
*397. Antoniua De Btefano, Bendenaia i. p. i., 38 auguati 1849.
398. Liviua Pariatore, 8. Marci et Biainianenaia, 28 aeptembria 1849.
399. Felix Dupanloup, Aurelianenaia, 38 aep- c ten>mp 1849.
400. Ludovicua Pie, PicUvienaia, 38 aeptembria 1849.
*401. Matthiaa Wolonc*ewaki, Bamogitienaia, 28 aeptembria 1849.
*402. loaohimua Pereira Ferraa, Leirienaia, 28 aeptembria 1849.
*403. loaohimua Moreira Reia, tam Angolenaia, 28 aeptembria 1849.
*404. loannea Antoniua Fridericna Baudri, Arethuainua i. p. i., 38 aeptembria 1849.
405. Ignatiu» Sellitti, Melphienaia et Rapollenaia, 5 novetnbria 1849.
406. loannea Ranolder, Veeprimienaia, 7 ianuarii 1850.
407. Petrua de Dreux- Bréaé, Mulinenaia, 7 ianuarii 1850.
408. Armandna Franciacua Maria de Charbon -Ii nei, Soaopoiitaaua i.-p.i., 15 martii 1850.·
*409. loannea van Genk, Bredanua, 32 martii 1850.
410. loaeph Arakial, Anoyranua rit armeni, 30 aprilia 1850.
411. Raphael Bâcheton i, Nurainua, 30 maii 1850.
413. Franciacua Petagna, Caatri Maria, 30 maii 1850.
413. Guillelmua de Ketteler, Moguntinua, 30 maii 1850.
414. loeeph Stroaemayer, hoanenaia et SirmiaUaia, 30 maii 1860.
415. Petrua d'üria y da Labairù, Pampilonenaia et Tudalenaia, 30 maii 1850.
*416. Emmanuel Manno, Aegitanienaia, 30 maii 1850.
417. Alexander Taché.B. Bonifacii, 30 iunii 1850.
418. loannea Baptiata Lamy, 8. Fidel in America, 33 iulii 1850.
419. loaaaea Mae Gil, Riehmoadieaaia, 33 iulii 1850.
430. loannea Baptiata Miége, Meeaaaianai· i. p. i., 33 iuHi 1850.
*431. Magloriua Angnatiau» Blanebet, Neaqnalioaaia, 38 iulii 1850.
422. loeeph Sohier, Gadareaaia i.p.i., 37 auguati 1860.
433. Hieronymo* Vernari, Brixienaia, 30 aeptembria 1850.
434. loannea Farina, Vioentinna, 30 aeptembria 1850.
435. Antoniua Conaaeau, Engoliamenai». 30 aeptembria 1850.
*436 Ladialaua Zaboiaki, Scepuaienaia, 30 aeptembria 1850.
437. Edmundua lacobua Wedekin, Hildeaienaia, 30 aeptembria 1850.
428. Petrua Lacarrière, ram Guadalupenai», 3 octobri» 1850.
439. Maria 'loannea Franoiacn» Allard, Bamarienaia i.p.i, 30 ianuarii 1851.
430. Philippua Fratellini, Foroaemproaienaia, 17 februarii 1851'.
431. Aloiaiua Margarita, Oritanua, 17 februarii 1861.
43*2. Ludovicua Palludu Parc, Bleaenaia, 17 februarii 1851.
483. Franciacua Baani·lò de Tord. w« Magno-Varadinenai» Latinorum, 17 februarii 1851.
434. Anaelmua Llorente y Lafuente, B. loaephi de Coatarioa, 10 aprilia 1851.
*435. loannea Barrebayrouae, Hetalonieoaia i. p. i., 33 iunii 1851.
436. Thomaa Grant, Butbwareenaia, 22 iunii 1851.
437. Guillelmua Turner, Salfordeaaia, 22 iunii 1851.
438. lacobua Brown, Balopienaia, 5 aeptembria 1851.
439. Malbiaa Mengacci, Civitatia Caatellanenai» Hortanua et Galleeinua, 5 aeptembria 1851.
440. Vincentiua Biaceglia. Thermularum, 5 aeptembria 1861.
441. loannea Petrah Mabile, Veraalienaia, 5 aeptembria 1851.
442. loannea diraik, Budricanai», 5 aeptembria 1851.
443. Michael Salvi y Munur, Maioricenaia et ''~n>uaeMia, 5 aeptotpber ra51.
444. Caietanua Brinciotti, Bebaatenua i. p. i., 5 aeptembria 1851.
445. Colinua Mao Kinnon. Ariehatenaia, 21 novembria 1851.
446. Paulua Hindi, laurenaia rit. chaldaic., 24 februarii 1853.
447. Ludovicua Gabriel Delaplace, Hadrianopoiitanua i. p. i., 37 februarii 1853.
448. loaeph Pukalaki, Tarnovienaia, 15 martii 1852.
449. loannea Guerrin, Lingonenaia, 15 martii 1852.
450. loannea Longobardi, Andrienaia, 18 martii 1853.
451. Aloiaiua Sodo, Theleainu», 18 martii 1852.
453. Bartholomaena D'Avanao, Calvenaia et Theanenaia, admin, apoatol. eccl. Caatellatenaia, 18 martii 1852.
453. Raphael De Franco, Cataeenaia, 18 martii 1862.
454. Franciacua Landeira y Sevilla. Carthaginenaia. 18 martii 1853.
*455. Adamua Weitkieviea, Minaoenaia, 18 martii 1853.
456 Ludovicua Régnault, Carnutenaia, 16 maii 1853.

μ.ιιβ*ιΐι«ι

*467. Thom** Cook·, Trifluriaaaaaia, s iuii]MS. a
*468. lomph La Booqua, Garmanioopolitanu i. p. i., 6 iulii 1869.
449. Antoni» La Seal·, 8. 8everi, 97 Septembria 1869.
460. Theodoras de Montpellier, Leodienma, 97 Mptembria 1869.
461. Iwualdus Vitali, Ferentina*, 97 Mptembria 1869.
*469. Antoni» Frenael, Areopolitanu i. p. i., 97 eaptambria 1862.
•463. Maoari» Haddad, epiaoopu aynoell» pa. triarchae Antiocheni rit graee. melchit, 30 aeptembria 1869.
•464. Patritius Durcan, Aohadcnaia, 4ootobria 1869.
•466. Patriti» Fallon, Fenaborensis at Dnaceuia, 98 ianuarii 1863.
466. Aloisiu Filippi. Aquiluus, 7 martii 1863.
467. lacobua Ginoulhiac, Gratiuopolitaaua, B 7 martii 1863.
468. Franciacua Rudigier, Lincienaia, 10 martii 1853.
469. loaeph Caixal y Eatradé, Urgelleoaia, 10 martii 1853.
•470. Michael Antoniua Anfoaai, Mennithensis i. p. i., 16 martii 1863.
471. loannea Loughlin, Brooklynensis, 19 iunii 1853.
•479. Vincenti» Ciccolo, Drepanensis, 27 iunii 1853.
*473. Ioann» Verea, de Linar», 97 iunii 1863.
*474. Vitali· Tirmarche, Adrasensis i. p. i., 8 iulii 1853.
475. Richard» Roakell, Nottinghamenaia, 99 iulii 1863.
*476..Alexander Gon. Liverpolitanua. 99 iulii 1863. c
477. lacobua Roosevelt Bayley, Nevareensis, 99 iulii 1853.
478. Ludovic» de Goesbriand, Burlingtonensis, 99 iulii 1853.
479. Thaddae» Amat, Montereyenaia et Angelorum, 99 iulii 1853.
480. Augustus Maria Martin, Natchitochenaia, 29 iulii 1853.
481. Aemygdiua Foachini, Ciyitatia Plebia, 19 aeptembria 1853.
482. Vincenti» Materoaai, Rubenaia et Bitun- . 4 tin», 19 Mptembria 1863.
483. Henric» FOraier, Vratialavienaia, 12 aeptembria 1863.
*484. Ioann» Deppen, Samensia i. p. i., 15 novambria 1863.
485. Petr» Speranse, Bergomenqia, 19 decembria 1853. D
486. Eduard» Vasques, Paumenria, 90 decembria 1853.
487. ThomMSalaano, Tanenaia i.p.i., 13 ianuarii 1854.
488. David Moriarty, Kerrie»ia et Aghadone»ia, 5 martii 1864.
•489. Athanaaim.Zuber, Aug»topclitan» i. p. i,, 8 martii 1864.
490. Ignatiua Persico, 8avanue»ia, 8 martii 1854.
491. Benedict» di Riceabona, Tridentin», 7 aprilia 1854.
499. Vineantiua Zubranioh, Raguainw, 7 aprilia 1864.
*493. loaeph» Emmanuel de Lemos, Conimbricenaia aeu Colimbrienaia, 7 aprilia 1854.
494. Carol» Colina, Tlaaoalenaia, 7 aprilia 1864.
•496. loaeph Frausberg, Sidymeuaia i. p. i., 7 aprilia 1864.
*49®. Toau» Émly, LyoopoHtu» i. p. L, It ha-Hi 1864.
497. Hyacinth» Maria Barberi, Muoartrualr, 93 iunii 1864.
498. loaeph Fanelli, 8, Angell Lombardornm st Biaaelenai*, 98 iunii 1864.
499. Aloysius Do Agaaio, Triventin··, 93 iuii 1864.
600. Felix Romano, Isola·», 93 iunii 1864.
601. loMpb Hippolytu Sala·, 88. Conceptioni· de Chile, 93 iuii 1864.
•609. loanna· Alpho»» de Albnrqn«rqne,Cordubensi* in Hispania, 93 innii 1864.
603. Ioann» Leahy, Dromorenaia, 10 iulii 1864.
604. Ludovic» Formerk, LeontopoHtaa» i. p. i., 91 iulii 1864.
•606. Augustinus RqskovAnyi, Nitrianain, 6 septembri* 1864.
*606. Franciacua8tefanouios,8amoaaten*iai.p.i., 16 novembria 1864.
*507. Alexander Dobra, Lngoaienaia rit. rumen., 18 novembria 1864.
508. Franciacua Majoraini, Laquedonienaia, 30 novembria 1864.
609. David Guilelmua Bacon, Portlandenaia, 93 ianuarii 1855.
610. Renat» Sergent, Coriaopitenaia, 19 martii 1855.
511. Innocenti» Sannibale, Eugubinus, 93 martii 1866.
512. Ioann» Rosati, Tudertin», 23 martii 1855.
513. Caietan» Rodilosai, Alatriuus, 93 martii 1855.
514. Dominicua Zelo, Averaanua, 23 martii 1855.
615. Philipp» De Simone, Nicoterenaia et Tropieriaia, 23 -martii 1855.
616. Franciacua Gallo, Abellinensis, 23 martii 1855.
517. Franciacua Giampaolo, Larinenaia, 23 martii 1856.
518. Petr» Rota, Guaatallenaia, 23 martii 1855.
519. Ioann» Vitexich. Veglenaia, 23 martii 1855«
520. Francisco· KouHet de La Bouillerie, Carcassonenais, 23 martii 1855.
*521. Ioann» Escalante. Anutasiopolitanua i.p. i., 23 martii 1865.
592. Guillelm» Vaughan, Plymuthensis, 10 iulii 1855.
693. Dominic» O'Brien, Vaterfordienais et Li•morieuia. 3 auguati 1855.
594. Nicola» Pace, Amerinus, 28 aeptembria 1856.
595. loaeph Formiaano, Nolan», 98 aeptembria 1865.
596. Raphael Moriaciano, Squillaoenaia, 28 «optembria 1855.
697. Ioann» Benini, Pisoienais, 28 Mptembria 1856.
698. Claudine Plantier, Nemauaenai·, 28 Mptembria 1866.
599. Ludovic» Delalie, Ruthenenaia, 98 aeptembria 1856.
*530. Fraaououa de Ornate y Caatrillon, de Truxillo, 98 Mptembria 1866.
631. loMph Dal Prate-Belmonte, Thyatirenm* i. p. i., 98 decembria 1856.
532. Ildephomu Renat» Dordillon, Cambyaopolitan» i. p. i., 7 decembri* 1855.
533. Vincenti» Moretti, Iniolenaia, 17 decembri* 9855.
534. Ioann» Renier, Feltrenaia et Bsllunaaaia, 17-decembri· 1865.

535. Aatoahm Jordaay, Foroiuliansia «t Talo-nensis, 90 decembria 1866.

53. Joannas Baptista Nebiba,Tineinisueia, 20 decembris 1865.

537. Laurentius G i ll o o l y , Rlphineaai·, 18 februarii 1858.

538. Daniel Mac Gottingen, Rapotonsisl„18 februarii 1856.

*539. Jacobus Walsh, Kildariensis at Leiglioneie, 18 februarii 1856.

540. loanne· Farrell, Hsmiltonensis, 18 februarii 1856.

541. Adolphus Pineonnesu)t, Birtbanus i.p.i, 18 februarii 1856.

542. Patritius Morsn, Dunedinensia, 18 februarii 1856.

543. Michael Navarro, Cucurientia i. p. i., 8 aprilia 1866.

544. HadrianpsLanguillat.Sergiopolitanue i.p.i., 20 mai 1866.

546. Elias Antonius Alberani. Asculanus. 16 iunii 1856.

546. Thomas Pe asero, Troianua, 16 iunii 1856.

547. Henricua De Rosai, Caaertanua, 16 iunii 1856.

548. Bernardinua Maria F r a a c o ll a , Fodianua, 16 iunii 1856.

549. lacobua Bernardi, Maaaanus, 16 iunii 1856.

550. lacobua Antonius Claudius Maria Boudinet, Ambianenaie, 16 iunii 1856.

551. Marcua C a l o g e r b, Spalateneis, 19 iunii 1856.

552. Conradua jiartin, Paderborneuaie,' 19 iunii 1856.

*553. loseph-Emtnanuel Arroyo y Niùo, de Guayana, 19 iunii 1856.

*554. Georgius Jeachke, DiocaeaaAenais i. p. i, 19 iuhii 1856.

555. Zephyrinua Guillemin, Cybietranus i. p. i.. 5 augusti 1856.

*556. Bernardinua Medina y Moreno, de Carthageua in Jndiia, 16 septembrie 1856.

*557. Dalmatiua D'Andrea, Bovenaia, 18 Septembria 1856.

*558. Vincentius L i p s k i, lonopolitanus i. p. i., 18 aeptembris 1856.

559. Philippua Vespasiani, Fanenaia, 15 decembria 185.6.

'560. Clemens Fares, Pisaurensia, 15 decembria 1856.

561. Vincentius Ferreriua G a a a e r , Brixinensis, 15 decembria 1856.

562. Franciacus Marinelli, Porpbyrienaia i. p. i., 15 decembria 1856.

563. Thomaa Furlong, Fernenaia, 9 ianuarii 1857.

564. lacobua Wood, Philadelphienaia, 9 ianuarii 1857.

565. loannes Mac Evilly, Galvipnsis, 9 ianuarii 1857.

566. Guillelmus Elder, Natcheaensis, 9 Ianuarii 1857.

567. Guillelmus îoaepkua Hugo Clifford, Cliftoniensis, 29 ianuarii 1857.

568. Ludovicua Dslouey, Vivarienaia, 19 martii 1857.

569. Petrus Gérault do Langalerie, Bellicenais, 19 martii 1867.

570. Petrus Maria Ferré,Casalensis, 19 martii 1857.

571. Amandus Maupoint, 8. Dionysii Reunionis, 19 martii 1857.

572. loannes Solar, 3. Caroli Aneudiae, 19 martii 1857.

*673. Raphael Salinae, Cochabombenaia, 19 martii 1867.

574. loannes Baptista 8 e s n d e ll a, Antinoensis i. p. i., 28 aprilie 1867.

575. Petrus Buffetti, Brictinoriensis, adminiatr. apoat. eecL Sarsinatenaia, 8 augusti 1867.

576. losephTargioni,Volaterranus,3augueti 1857.

577. Aloisius Psole tti, Montis Politioni, 3 augusti 1857.

578. Petrus do Pompignac, 8.Flori, 3 angusti 1867.

*579. Jacobus D'Aguiar, Brigantienaia et Mirandenaia. 3 auguati 1857.

*580. loanneaNepomueenus deMarwita. Culmenaia, 3 auguati 1857.

*581. Valentinus Baranowski, Lorymenaia i.p.i., 3 augusti 1857.

582. Eustaohius Zanoli, Eleuthoropolitanus i.p.i., 17 angusti 1855.

•583. loannes LOers, Wayne Castrensis, 22 aeptembris 1857.

584. Joseph de Los Rios, Lucensis, 25 septembris 1857.

*585. Rodericus Echevarria y Briones, Segobienaia, 25 aeptembria 1867.

586. Michael O' H e a, Roaaenaia, 11 decembris 1857.

587. Patritius Lynch, Carolopolitanua, 11 decembris 1857.

588. Joseph Papardo dei Parco, Sinopensia I. p. i., 11 decembria 1857.

589. Clemens Pagliat^f Anagninus, 21 decembris 1857.

590. Petrus Sola, Niciensis, 21 decembris 1857.

591. Georgius Dobrila, Parentinos et Polcnsis, 21 decembria 1857.

592. Georgina Smiciklaa, Criaienaia rit. ruthen., 21 decembris 1867.

593. Coemas Màrrodan y Rubio, Tiruonensis, 21 decembris 1857.

594. Bernardus Conde y Corral, Zamorensis in Hispania, 21 decembris 1857.

595. Franciacus a Paula Benavides y Navarrete, Saguntinus, 21 decembris 1857.

596. Ferdinandus Blanco y Lore neo, AbuJensie, 21 decembria 1857.

*597. Petrus Lucae Aeenaio yPobes, Incensis, 21 decembris 1857.

598. Matthaeus Jsume y Garau, Minoricensis, 21 decembria 1857.

599. Paulut Benignas Carrion, de Portorico, 21 decembris 1867.

*600. Petrus Krejci, Oropensis i. p. i.^21 decembris 1857.

601. Augustinus Vérot, S. Augustini, 21 decembria 1857.

*602. Vitalia Justinus Grandin, Sataleneis i. p. i., 21 decembris 1857.

603. Franciacus Mac Farland, Hartfordiensis, 8 ianuarii 1868.

604. Eduardua Horan, Regiopolitanua aeu Kingatonienais, 8 ianuarii 1858.

*605. Ruggerius Biundo, Cephaludenaia, 11 martii 1858.

606. Carolus Fillion, Cenomanensis, 11 martii 1868.

607. loannes Devoucoux, EbroicenSis, 18 martii 1858.

608. Ignatius de Senestréy, Ratisbonenaia, 18 'martii 1858.

609. lacobua J e a n c a r d , Ceramenaia i. p. i., 18 martii 1858.

610. loannea Theophilus Pinehon, Polemonienaia i. p. i., 23 aprilie 1858.

1 Hic ledit inter priâtes poti tasai ad aede· Anueasasi tnastattoaeat dta 11 amrtii 1870 habitaaa

611. Francisons Kerril **Amherst**, Northantonien- A sis, 14 maii 1858.
612. Paschalis **Vaieiž**, AntipheUeasis i. p. i., 1 ianit 1858.
*613. Antonius **Fialkowski**, Cameneciensia, 36 iunii 1868.
614. Ludovicus **Idèo**, Liparenais, 26 iunii J868.
616. Michael **Payh y Rico**, Conohenais in Hispania, 25 iaftii 1858'.
616. Andréas **Rusalos y Mufios**, Almerienaia, 25 iunii 1858.
617. lacobua **Etheridge**, Toronensis ii. p. i., 25 iunii 1858.
*618. loannea **Boasmann**, Dioclensis i. p. i., 25 iunii 1858.
*619. Augustinus **Franco**, Hermopolitanus i. p. i. rit graeci, 25 iunii 1858.
•620. Michael **Flannery**, Ijfconenaia, 6 iulii 1858.
6S1.' Dominicus **Fanelli**. DiaHenaia, 27 septem- H tria 1858.
*622. Canaehm **Valenti**, Mauriensis. 27 aeptembria 1868.
623. loannea Antonina 'Augustus **Bélaval**. Apamiensis, 27 aoptaabris 1868.
624. Pancratius **Dlnkel**, Augustanus Vindelic.. 27 aeptembria 1858.
625. Petrua Maria **Cubero y Lopez de Padilla**, Oriplenaia, 27 aeptembria 1858.
626. loachimua **Lluch**, Salamantinus et Civitatenaia. 27 aeptembria 1858.
•627^ Adunua **Kr.aainaki**, Wilnensis, 27 aeptembria 1866.
•6A. loaeph **Htanie wiki**, Platearum i. p. i., 27 septomhria 1858.
*629. H^nricu» **Plater**, Mosynopolitanlis i. p. ii, 27· aeptembria 1858.
*630. Alexander **ŭ erea niewicz**. Meximinianopo- C litanua i. p. i.. 27 aeptembria 1858.
631. Ignatius Carolus Victor **Papardo dei Parco**. Myndenaja i. p. i. praelatua *Hulliiu* S. Luciae de Milia in Hicilia. 27 aeptembria 1858.
632. Yaleptinua **Wiery**. Gurcensia, 30octobria 1858.
633. Ptetrua **Ti[kian**. Bruaenaia rit. armçni, 31 octobres 1858.
634. Kènatua Maria Carolua **Poirier**, Roaenaia. 12 novembria 1858.
635. Antonius Maria **VaIenz>an.i**, Fabrianensia et Mathelicensis, 23 decembria .1858.
636. Hyacinthus **Luzi**. Narniensia, adminiatr. apoat. ccd. Mandelenaia. 23 decembria 1858
637. Melchior **Lo Piccolo**, Nicoaiedaia Herbitenais. 23.decembria 1858.
638. loannes **Guttadauro di, Reburdone**, Catalanisiadeneia. 23 decembria 1858.
9639. Venceslaua **Soie**, Senienaie,'adminiatr. perpet.,D eccl. Modruasenaia, 23 decembria 1858.
I 640. Ferdinandua **ArgOollès y Miranda**. Aaturicensis. 23 decembris 1858.
*641. Didacua Marianus **Alguacil y Rodriguez**, Victoriensis 1n Hispania, 23 decembria 1858.
*642. loaeph Vinceiftiua **Ramirez di Arellano**, Cqrdubenaia iu republica Argentina, 23 de«Hlbria 1858.
643. lacobua M. **O'Gorman**. Raphanenaia i. p. i., 18 ianuarii 1859.
*644rThomas L. **Grace**, 8. Pauli de Minnesota, 21 ianuarii 1859.
*645. lacobua **Duggan**, Chicagienaia, 21 ianuarii 1859.
^46. Antonins **Peitier**, Vbciencis. IBÎMprilia 1859.
*647. loaeph **Juszyneki**. Sandomirenaia, 15 aprilia 1859.
648. loannea **Zdpada**, de Comayagua, 15 aprilia 1859.
649. lacobua**Quinn**, Briabaneaaie, lSaprilia 1869.
650. Antonina **Halagi**, Artuinnncia **tit** armeai, 15 aprilia 1869.
*651. laeobu **Whelan**, Diocletianopolitanua i. p, i., 15 aprilia 1859.
*652. loanees losephus **de Aycinena**, Tranopolitanus L p. L, 15 ^prilia 1859.
*653. Felicissimus **Coccino**, Marroehienaia i. p. i., 3 mail 1859.
654. Carolua **Maccbi**, Regiensis, 20 iunii 1859.
*655. Alphonaua Maria **Cappotta**, O-avinenaia et Montis Pelusii, 20 iunii 1859.
.656. loaeph **Teta**, Oppidonsia, 20 iunii 1859.
657. Aloiaiua **Riccio**, Caiacenaio. 20 iunii 1859.
658. Michael **MileIIa**, Aprutinua, 20 iunii 1859.
659. loannes Baptista **Sicilian!**. Caputaquenaia et Valiénais, 20 iunii 1859.
660. Franciacua Xareriua **D'A mbroa io**. Muranua, 20 iunii 1859.
661. Andreaa Emmanuel **Asmar**, Zakuenaia et Nuhadranensis rit cbaldaici, 22 iulii 1859.
*662. Nicolaus Franciacua **Florentini**, Curienaia, 16 aeptembria 1859.
663. loannes **Quinlan**, Mobilienais, 26 aeptembria 1859.
664. Simon **SpHotroa**. Tricaricenaia. 26 aeptembria 1859.
665. Felix **Fruobaud**, Lemovicenaia, 26 aeptembria 1859.
666. Ludovicus **Epivent**. Aturenaia, 26 aeptembria 1859.
667. loaeph **Lopez Crespo**. Bantanderiensis. 20 septembrM 1869.
668. loannes losephus' **Lynch, Torontious'**. 26 aeptembria 1'859.
669. loannea **Sweeny**. S. Ioannis. 9 decembris 1859.
670. Petrua **Pichon**, llelenopulitanus i. p. i.. 24 ianuarii 1860.
•671. Petrus losephus **Tordoya**. Tiberiopolitanua i. p. I* 13 martii 1860.
672. loannea **Monetti**, Cervienais, 23 martii 1860.
673. Alexander **Spogiia**. Comaclenais. 23 martii 1860.
674. j|Hoiaiua **Mariotti**. Feretranus. 23 martii 1860.
675. Valeriua **Laapro**, Gallipohtanus, 23 martii 1860.
•676. Caietnnus**Striacia**, Nuacanua, 23 marti(1860.
677. Aloisius **Lembo**, Coaronensis, 23 martii 1860.
678. Miohaelangelus **Celeaia**, Pactenais. 23 mart» 1860.
679. Bartholomaeue **Widmer**, Labacensia, 23 martii 1860.
680. Ambrosius **Abdu**, Mariamnensis rit." graec. melchit., 20 apatlis 1860.
681. Petrus **Mac Intyre**, Carolinapolitanus, 8 mail' 1860.
682. lacobua **Rogers**, Chathamensis, 8 mail 1860.
683. Patritius **Dorrian**, Dunenais et Connorenaia. 22 iunii 1860.
684. Petrus **Dufal**, Deloonenaia i. p. i., 3 iulii 1860.
685. Bonaventure **Rizo Patron**, Sadtenaia, 13 iiliu 1860.
686. Ludbvioua **Faurie**, Apolloniensia* i. p. i., 2 aeptembria 1860.

i Hic factas ep. Bcbiaeaaia i. p. i. 96 sept. 1859, mexsae Torontinu 99 apriUa 1990, aep. eiaadaaa aedia renuntiatae est 19 martii 1970, ex quo locus inter arcMepiaoopoe ompavit.

w

687. EugMiuz O'Co···!, VaUMpmtM·!·, M »«p-Umbru I860.
688. Alexander Bonn'*·, OeaaadiMM· at TeqMa-Tariaaaia, 98 wpUmbri· 1860.
689. S^baatiaaua Dias Laraagaira, 8. Petri Fta-■injaQraadeaaia Auatralia, 38eeptémbria 1860.
690. Aleiaiwa DoeSaatoe. Fortalaxienei», 98eap-Umbria i860.
691. Miahaol Domenec, Pittaburgenaia, 98 top-Umbria I860.
692. Tbomaa G r i m l e y. Antigonenaia i. p. i,, 13 do-oembria 1860.
693. Antoaitta de Macedo Coata. Balomenaia de Pera, 17 deoenbria 1860.
*694. loanneo Kiatemaker. Uranopolitanuai.p i., 17 deoombria 1860.
695. Claudine Magni., Annecieaaia, 18 martii 1861.
696. Emmanuel Ravinet, Trecentit, 18 martii 1861. 8
697. Antonina de Vaaconcelloa Pereira de Mello, Lamacanaia. 18 mar£ii 1861.
*698. Hadrianua Wlodareki, Iborenaia i. p. i.. 18 martii 1861.
699. Gerardua Wilmer. Htrlemenziz. 26 aprilie 1861.
700. Georgina Bu tier. Limericenaia. 12 iunii 1861.
701. Carolua Colet. Lucionenzi·. 22 iulii 1861.
709. Francieeua Maria loaephut Le Courtier. Montia Peetulani, '22 iulii 1861.
*703 Ludovicua Saraiva, S. Ludovici de Maragna-no, 22 iulii 1861.
704 Remigiua E.tevee de Toral. Concbenaia in America, 22 iulii 1861.
705. Antoniua Moneacillo. Giennenaia. 22 iulii 1861.
706. Henricua Meret. Surenaia i p.i . 22 iulii 1861.
707. 'Robertua Cornthwaite. Beverlacenaia. c 3 aeptembria 1861.
708. Fridericua Zinelli. Terviainua, 30 meptem-bria 1861.
709 Aloiaiua Di Canoaaa. Veronenaia, 30 aep-tembria 1861
710. Baailiua Gil y Bueno. Oacenaia et Barba-atrenaia, 23 decembria 1861.
711. Benedictua Vi ll am ll j a n a. Derthuaenaia. 23 decembria 1861.
*712. Petrua Maria Lagüera y Menezo. Oxo-menaia. 28 decembria 1861.
7 13. Franciacua Baloaiua C re apo y Baututtk. Arcenaia i. p. i., 23 decembria 1861.
*714. Silveater Horton Roiecram, Columbenaia. 23 decembria 1861.
715- Auguetinns Dav i d. Briocensis, 7 aprilis 1862
716. Ludovicua Nogret. 8. Claudii, 7 aprilie 1862.
717. Pantaloon Monaerrat y Navarro. Barci-nonensia. 7 aprilie 1862.
718 loseph Feeder. 8. Hippolyti. 7 aprilie 1862*.
*719. loannea Baptista Kutachker, Carrhensie i. p. i., 7 aprilie 1862.
720. Matthias E b e r h a r d, Trevirensis, 7 aprilie 1862.
721. Ignatius Guerra, de Zacatecas, 7 aprilis 1862.
*722. losephus Antpniue de la Pena, Zamoreneie in Mexico, 7 aprilis 1862.
*723. loseph-Maria a lesu Dies de Sollann y Davalos, Leoneneie in Mexico, 7 aprilis 1862.
*724. loannes Gray, Hypaopolitanua i. p. i.. 30 apri-lis 1862.
*725. Henricua loeephua Faraud. Anemuriensis i. p. i., 8 maii 1862.
726.'Marianus Pu i gli at y Amigo, Ilerdensie. ' 21 maii 1862.
797. Constantinus Bonet y Zunuy. Gerundensis. 21 maii 1862.
*798. Laaraatiaa Btadaeh. Orthoaiaaaia i. p. i.. 99 aaii 1869.
729. Beraardiaea Trionfetti, TarraeineMia, Pri-Teraeaaia at Satiaaa, 26 aepteabria 1862.
730. loaaaea Bravard, Ceaatantiaaaie, 26 aep-tambria 1862. .
*731. PraaoiMM Gainaa. Novae Cdeerea. 96 aap-Umbria 1869.
*739. Aatoaiua Alvea Martian, Viaenaia. 25 aep-teoibrie 1862.
733. Antonian Galoeki, Auwthuntinna i. p. i,, 25 aeptembria 1862.
*734. Mattbiaa Maioronak, Hieriehuntinue i. p. i . 25 nepUmbria 1862.
735. Claudiue Maria Dabnin. Galveatonieiuie. 15 oetobria 1762.
736. lacobua Btepiachnegg, Lavantinua. 18 ia-nuarii 1863.
737. NieolauaConaty. Kilmorenaia, 11 martii 1863.
738. Nioolaun Adamea, Halioarnaaeenaia i. p. i. 11 martii 1863.
739. loeeph Papp-SaiHgyi de Illenfalva, Magno-Varadinenaia rit. rumeni, 16 martii 1863.
*740. Vincentiua Popiel, Plocenaia, 16 martii 1863
741. loannea BaptiaU Greith, 8. Galli, 16 mar-tii 1863. '
*742. Emmanuel Pa la cion, de Paraguay. 16 mar tii 1863.
*743. Paulua Rae w u ak i, Pruaenaia i. p. i.. 16 mar tii 1863.
744. Fidelia Abbati. Sanetorineneia. 17 mart» 1863.
745. Franciacua Suarez Peredo. Verne t'ruci. aeu lalapenaia, 19 martii 1863.
746. loannea Baptiata Ormeechea. de .Tnlatv cingo, 19 martii 1863.
747 Ambroaiua Serrano, de Ghilapa. 19 martn 1863. ^
748. loannes Baptista GasaiHAuk. iim Nene tenais. 21 aprilie 1863.
749. Ephretu Eustathius Too magi. Karputhensis. Bugiacheneis et Adiamensis rit. synac.. 3 iu-hi 1863.
750. loannea Tissot. Milevitanus i. p. i.. 6 au gusti 1863.
761. Aleisius Elluy. Tipasitanus .. p i.. 9 sugusti »863..
762. Michael AdriSnus Hankinson. Portu» Lu-<lovici in insula Mguritii. 6 aeptembria 1863
753. Josephus I'luym. Nicopolitanu·*. lb septem-brie 1863.
1,754. .Hilarion Siliani, ('alliniremus i p. i.. 29 sep tembris 1863.
756. loanne· Zaffren. Srbeniceneie. 17 septem-bria 1863.
756. Antonius Manaetyraki. Preaunlieneie nt Iat., 28 septembrie 1863.
757. Nicolaue Dabert. Petroeoricencia. 28 aep-tembria 1863.
758. Petrus L'e Breton. 'Anicieneie. 28 septem v bris 1863.
759. Ignatius Moraes Cardoso. Pharannensis. 28 aeptembrie 1863.
760. loannea Doe Santos. Adamantinus. 28 sep tembris 1863.
761. Eugenius Lâchât. Baaileenaio. 28 septem bris 1863.
*762. Felix Maria Arriete y Llano, Gaditanus et Septensis, 1 octobrie 1863

1 Translatas Ln&embargam die 27 iuati 1870

1 Translatas ad sedem arckie^tscupalera Tyeaeaeew ι ρ i. die 28 fsbrearii 1870.

763. Ioanne· Jaeovacei, Erythra··»!· L p. i., A 1 oetobri» 1863.
*784. Dominion». May er, Ci»ame»i· i. p. i., 1 oetobri· 1863.
766. Aloiaiu· 'de Tola, Borieeenaia i. p. i., 1 ootobria 1863.
*766. Ludovic» Caro)» Baquet, Parie»» i. p. L, 1 oetobri· 1863.
767. Flaviae» Petru Matah, laairenai· rit. riaei, II oetobri» 1863.
768. Franciacu» Andreoli, Callietui· et Pergulano·. 91 decembri» 1863.
769. Paul» Micaleff, Tifernatonaia, 91 decembri· 1863.
770. Antoni» Petti nari, Nueerinu», 91 decembri· 1863.
771. Ioanne· Dour·, Sueaaionenaia, 91 decembri· 1863.
*7T8. Ioeeph Montagut, Segobricenaia, 21 decem- B bria 1868.
•773. Ioeeph De Oliveira, Angolenaia, 91 decembri· 1863.
774. Atoiaina D'Herbomea, Miletopolitanu» i. p. i., 29 decembria 1863.
775. Ioaeph balandari. Metropolitan» i. p. i., 20 martii 1864.
>76. Eli·· Mei Iu e, Akrenai» rit. cbaldaici, 5 iunii 1864.
777. Isidorus Clut. Arindelensi» i. p. i.. 3 augusti 1864.
778. Ioannes Elliot Bet-etme. episcopus ayncellua patriarchae Syrorum rit. syriaci, 3 augusti 1864.
779. Joanne· Strain. Abilensis i. p. i., 3 »eptemori» 1864.
780. Thomae Nu It y, Midenai·. 3 aeptembri! 1864.
781. Eduardta Dubar, Canatbensi» i. p. i., 6 aep-C tembri· 1864.
789. Edmund» Francisco» O u i e rr y, DanabemÎia^ i. p. i. 6 aeptembri» 1864.
*783. Eugeni» Stephen» Charbonnier, Domitiopolitan» i. p. i., 6 septembris 1864.
784. Ioanne» Faict, Bhugentis, 22 aeptembri» 1864.
785 Ferdinand» Araatue Augustino» Iosephus Dupoud, Aaotensis i. p i, 22 septembris 1864.
786. Hyacintho» Vera. Megarensis i. p. i., 22 Septembri» 1864.
787. Gaspar Mermillod, Hebronensia i. p. i., 22 aeptembri» 1864.
788. Agapi» Domani, Ptolemaiden»i» rit graec. melchit., 4 decembri» 1864.
789. Angulus Kraljevic. Metellopolitanu· i. p. i., 6 decembria 1864.
790. Iacobus Do nn e ll y, Clogherienaia, 10 ianuarii 1865. D
791. Eligiu» Coti, l'rieneoai» i. p.i., 5 februarii 1865.
792. Claudiu» Dépommier, Chry»opolitan» i. p. i.. 17 februarii 1866.
793. Ioannes .Ghiureghian, Trapeauntinu» rit. armeni, 95 martii 1866.:
794. Michael Fogaraty, Tranaaylvanieui», 27 martii 1865.
795. Guillelm» Meignan, Catalaunenti», 97 martii 1865. -
796. Franciacu»Gueullette.Valentinensis,97martii 1865.
797. Stephanus Remédié, Elnenti», 27 martii 1865.
798 Raymundua Garcia y Anton, Tudenaia, 27 martii 1865.
*799 Ioanne» Ioaeph» Aragonèa,'Novae Segobiae, 97 martii 1865.
800. HyaeiutU· Martine·, S.Crietopberi da Havana, 97 martii 1Mb.
801. HaarieuBraeq,Gan>avpaaia,97martiil86·.
809. Ioeephu Maria Galabart, Paraaan^a, 97 martii 1866.
803. Ioaunea Huerta, Puieaeia, 97 martii 1866.
804. Ioeeph Moreyra, Ayaeaqueaaia, 97 martii 1866.
806. Emmanuel Del Valle, Huanucenaia, 97 martii 1866.
•806. Iolian» Ochoa y Xara, Cuieenaia in Peravio, 97 martii 1866.
*807. FrAncUcu» Solano· de Ri>eo, de Chachapoyaa, 97 martii 1866.
•808. Emmanuel Fraacise» Barru tia y Croquer, Caryatenai» i. p. i., 97 martii 1866.
809. Gabriel Mariaaay, Palaeopolitanos i. p. i.. 97 martii 1866.
*810. Petrua Ignatina de Benavente, Thespiensi» i. p. i., 97 martii 1866.
*811. Barnabu Garcia Ceadn, Byblienais i. p. i., 16 aprilis 1865.
819. Nicolao»Power, Sareptanu» i. p. i.. 24 aprilia 1865.
813. Laoreotioa Bonaventure Shiel, Adelaidopolitenus, 93 iunii 1865.
*814. Metthae» Quinn, Bathurstensis, 23iunii 1865.
815. Patricius Feehan, Nubvillenaie, 7 iulii 1865.
816. Ioanne» Conroy. Albenensis in America, 7 iulii 1865.
817. Raphael Popow, admin, apoato). Bulgarerum, 4 augusti 1865.
*818. Ioanne· Baptista Swinkel», Amoriensia i. p.i., 12 aeptembri· 1865.
819. Stephaiyi· Perea Fernandez, Malacitanu», 25 aeptembri· 1865.
820. Fabien» Sebastien» Areniana, Calaguritano» et Calceatenaia. 25 aeptembri· 1865.
821. Ferdinand» Ramirea y Vasque», Pacen•ia in Iliapanie, 25 aeptembri» 1865.
822. Ioaeph Aloyii» Alve» Feijü, 8.Jacobi Capiti» Viridi», 95 aeptembri» 1865.
*893. Ioacbim Conçoive» de Azevedo. Goyacensis, 95 aeptembri» 1865.
824. Emmanuel Ulloa y Calno. de Nicaragna, 25 aeptembri» 3865.
*825. Ioaeph Durguth, Sionenti» i. p. i., 25 aeptembri» 1865.
*826. Ioanne! Nepomucenua Amberg, Europen•i» i. p. i., 25 aeptembri» 1865.
827. Ioanne» Marangô, Tenenai» et Myconenai», 13 novembri» 1865.
•828. Iacobu» Murray, Maitlandienaia, 14 novembri» 1865.
829. Bonifacio· Antonius Toscano, Neo-Pampilonensi·, 14 novembri· 1865.
830. Nicole» Frangipane, Concordienai», 8 ianuarii 1866.
831. Augustin» Paul» Wahala, Litomericenai» in Bohemia, 8 ianuarii 1866.
832. Ioanne· Losano, Palentinu·, 8 ianuarii 1866.
833. Antoni» lordà y Solèr, Vicensis, 8 ianuarii 1866.
*834. Ioanne» Pereira Botelho de Amaral e Pimentel, Macaone»ia, 8 ianuarii 1866.
*835. Ioaeph Romero, Dibonenaia i. p. i., 8 ianuarii 1866.
*836. Ioaeph Barranco. Carpasienai· i. p. i., 8 ianuarii 1866.
837. Ioanne» William», Boatonienaia, 9 ianuarii 1866.
838. Agapi» Baoiai, Cariopolitanua i. p. i. rit. eopht., 3 februarii 1866.

•Ml. YIMMbii Brue-», Magadan· i.p.L, 11 mr- a tü 18«.
840. Carolna La Roeqna, 8. HyndutH, 90 martri 18«.
841. Btephanna lara«lian. Karputheaaia rit. arment, 10 aprilia 18«.
842. loannea Hennaaay, Dnbnqaasaia, 24 aprilia 18«.
848. Ednardna Fitigarald, Patriculaoua, 24 aprilia 18«.
844. Baraardaa Patitjaau, Myriophytenaia i.p.i., 11 maii 18«.
848. Stapkanaa Malehiaadaeh, Eruernminaaia rit. armani, 18 mail 18«.
846. Carol·· Place, Maaailianaia, 29 iuaii 18«.
847. loanna· Baptiata Lequette, Atrebatenaia, 22 iunii 1866.
848. loannea Béeal, Vanetanaia, 29 iunii 1865.
848. Petrua Grimardiaa, Caduroenaia. 22 iunii B 1866.
850. loannea Beckmann, Oanabrugenaia, 22 iunii 18«.
851. Ignatius Ordonea. Bolivarenaia, 22. iunii 1866.
862. Georgina Dubocowich, Pharenaia, 25 iunii 1866.
853. Marianua Breamea Arredondo, Guadixenaia, 25 iunii 18«.
854. loaeph de La Cueata y Maroto, Aurienaia, 25 iunii 1866.
85.5. Marianus Ortis L'rruela, Teienaia i. p. i., 25 iunii 18«.
856. Angelua Di Pietro, Nyaaenue i. p. i., 25 iunii 1866.
857. lacobua Chadwick, Hagulatadenaia at Norocaatrenaia, 12 auguati 1866.
*858. Emmanuel Riaùo, Thaumacenaia i. p. !.. C 29 auguati 1866.
*859. lacobua Lynch, Arcadiopolitanua i. p. i., 31 auguati 1866.
*860. Samuel 8heehy. Bethaaidenaia i. p. i., 12 novembria 1866.
861. Ludovicua F. La Flèche, Anthedonensia i. p. i.. 20 novembria 1866*.
862. Guillelmua Lanigan. Goulburnenaia. 18 decembria 18«.
863. loannea Langevin, 8. Germani de Rimouski, 15 ianuarii 1867.
864. loaeph Aggarball, Senogallienaia, 22 februarii 1867.
865. loaeph Bovieri, Faliacodunenaia, 22 februarii 1865.
866. luliua Lenti, Nepeainua et Sntrinua, 22 februarii 1867.
867. Thomae Gallucci, Reeinetenaia et Laure-0 tenu·, 22 februarii 1867.
8«. loannea Baptiata Cerruti, Savonenaia et Naulenaia, 22 februarii 1867.
869. loaeph Giuati, Arêtinna, 22 februarii 1867.
870. Hannibal Barabeai, 8. Miniati, 22 februarii 1867.
871. loaeph Roaati, Lunenaia-Sananenaie et Brugnatenaia, 22 februarii 1867.
872. Anaelmua Faùli, Groaaetanua, 22 februarii 1867.
873. Salvator Angelua Demartia, Galtellinenaia-Norenaia, 29 februarii 1867.
874. Franciacua Zunnui Caaula, Uxellenaia et Terralbenaia, 22 februarii 1867.
875. lacobua Jana, Augustanus, 22 februarii 1867.

i Factu» Triflarianaaria dia 90 aprilis 1870, quo Tbumas Cook, cuius coadiutor erat, mortuu» est.

•76. Viaeeutaua Jeknlfaluay, Albo· Bnguliurin 99 februarii 1867.
877. Ladbiana Bird de Kaadi-PaUay, Baathmuriaaafe, M februarii 1887.
878. Btuphuuua Pankeviea, Muakaemaabaia rit. rwtb, M februarii 1887.
879. Frnnoiaeaa Grea, Teraataaloaaia, 99 februarii 1867.
880. Flaviana· Hageaia, Baloaemria, 99 februarii 1867.
881. FrUuebeus de Leourod, Eyetettenaia, 29 februarii 1M7.
889. Philippee Maeetti, Tripolitanae i. p.i. administr. apeet. abbatia· *uullmm* Sablaqnanaia. 92 februarii 1M7.
883. Coneeptino Foeaeeetti, Lyatreeaia i. p. i., 29 februarii 1867
884. Amatu· Pagnueei, Agathonicenaia i. p.i.. 15 martii 1M7.
885. Caiatanua Francaaehini. Maccratenai» et Tolentinna, 97 martii 1867.
8«. Antonine Maria Fania, Potantiaua,et Maraioeeai», 27 martii 1867.
887. Andrnaa Formica, Cnae«uei·, 27 martii 1867.
888. Carolua Bavio, Aateneia, 27 martii 1867.
889. Laurentiua Gaataldi. Salutiarum. 27 martii 1867.
890. Eugeniua Galleli, Albae Pompeienaia. 27 martii 1867.
891. Antonina Colli, Alexandrinua Statelliorum. 27 martii 1867.
892. Henricu'a Bindi, Piatorienaia et Pratenai». 27 martii 1867.
893. loannea Za|ka, laurinenaia, 27 martii 1867
894. Leo Thomea. Rupellenaia, 27 martii 1867
896. loeeph Foulon. Nanoeieneia et Tullensi». 27 martii 1867.
896. Auguatinua Hacquard. Verdilnenaia. 27 martii 1867.
897. Felix de Laa Caa.ee, Conatantinianua ot Hipponenai», 27 martii 1867.
898. Leo Meurin, Aecalonensis i.p.i., 27 martii 1867.
899. Gabriel Capaccio, Mellipotamenai» i. p.i.. 10 maii 1867.
900. Antoniua Grech Delicata Cassia Tpsta· ferrata. Gaudiaienaia, 17 maii 1867.
*901. loannea Valah, Londinenaia', 4 iulii 1867.
902. loannea-Baptista Irenaeus Ca1lot. Oranensia, 12 inlii 1867.
*903. loaeph Cybichowvki, Cinnenai» i. p. i.. 12 iulii 1867. 4
904. loannea Baptista Zwerger^ Secoviensia. 3 auguati 1867.
905. Amatua Guilbert. Vapincensia. 20 aeptembria 1867.
*906. Marianua Cuartero y Medina, lareneis. 20 aeptembria 1867.
907. Franciacua Dominicus Raynandi. Acgenai» i.p.i., 12 deeembria 1867.
908. Corneliua Mac Cabe, Ardagadenaia. 17 decembria 1867.[
909. Raphael Corradi, Balneoregienais, 20 decembria 1867.
910. Franciacua Cardoso Ayres, Olindensis. 20 decembria 1867.
911. Theodorus Gr'avex, Namurcenaia. 20 decembria 1867.

1 Haec sedes, quae prius Saadvjreuis dicebatur, surislo aaaaine, LondiMaais nuncupata eat tenere decreti die 8 octobrls 18W editi.

t

»19. Philippa· Kt«B<iti, Varmienai·, 90 decembrla 1867.
913. loaeph··lanuariua Weaoealau· Achevai, S. loannia de Cayo, 90 decembria 1867.
914.,Antoniu· Ceaxi, Oyrenenein i. p. i., 90 decembri* 1867.
•915. Lothario· Kfibel,. Leucenai· i. p. i., 90 decembria 1867.
•916. Paulua Pugiaier, Mauricutrenù i. p. i., 6 ienuerii 1868.
917. Michael Jacopi, Pentecomienaia i. p. i., 9 februarii 1868.
918. Paula· Toai, Rhodiopolitaaua i.p.i., 9 februarii 1868.
919. Stephana· Fennelly, Tbenaopylenaia i. p. i., 1 martii 1868.
*990. Tbomaa Becker, Wilmingtoniena», 3 martii 1868.
991. Guillelmua O'Hara, Scrantoneneia, 3 martii 1868.
999. leremiaaShanahan, Harriaburgenaia, 3 martii 1868.
993. loaeph Melcher. Sinu· Viridia,3 martii 1868.
924. Michael Hei··, Croaaenai», 3 martii 1868.
925. loanne· loaeph Hogan, S.Ioaephi in America, 3 martii 1868.
926. Bernardu· Mac Qu aid, Roffenaia, 3 martii 1868.
927. Uuiiielmu· MacCloakey, Ludovicopolitaoua, 3 martii 1868.
928. Tobiaa Mullen, Erienaia, 3 martii 1868.
929. Stephanu· Rjan, Baffalenaia, 3 martii 1868.
930. lacobua Gibbon·. Adracyttenaia i. p. i., 8 martii 1868.
931. Ludovicua Looten·, Caatabalenaia i. p. i., 3 martii 1868.
•932. loaeph Proiectua Machebeu f, Epiphanienai· i. p. i., 3 martii 1868.
933. *AxÿVitiniu Raroux, ÎAmyranau.**
934. loanne· Perger, Caaaovienaia, 13 martii 1868.
935. Carolua B.ermddei, Pupayanenaia, 13 martii 1868.
·;·36. Valeriua Antoniu· Ximenei, Medellenaia et Antiochenaia, 13 martii 1868.
•937. Carolu· Andrea· Anthonie, Conatantieoaia i. p. i., 16 martii 1868.
938. Salvator Magnaaco, Relinentia i. p.i, 7 tnaii 1868.
939. loannea Bagalh Blaaini, Cydonienaia i. p. i., 12 maii 1868.
940. Thoœaa Geâtili, Dionyaienaia i. p. i., 7 iunii 1868.
941. Ivo Maria Croc, Larandenaia i. p. i., 7 iunii 1868.
942. Georgia· Marchiob, Catarenai·, 22iunii 1868. D
943. Benedictu· Sana y Fo rèa, Ovetenaia, 22 iunii 1868.
944. loaeph de Urquinlona, Canarien·!· et S. Chriatophori de Laguna, 22 iunii 1868.
•945. Michael Kuxiemaki, Chelmenai· et Beltienaia, 22 iunii 1868.' Λ
•946. loaeph Torre·, de Arequipa, 22. iunii 1868.
•947. Leander Rodrigue· de la Gala, lucatanua. 22 iunii 1868.
948. Vincentiua Marque·, de Antequam, 22 ianii 1868.

› Hoc loco in omnibu epioooporum eatalogi· ea toUte •diti· occarrit ion·· Aagutini JKavvu ep. Liaayraaai· at vicarii apoetolid regioni· Montana In Amnrioa aaptaatrionali, at perperam omnino. Hanutiata· quidem Mt epiaeopo· ldntyreui· mimionaria· ill· die S martii iaMi; muta· tamae aibi oblatam «uripera reeaaavit. Quapropter tiaa noaaaa ntpota iainria in aeriam iatnmu^ littam inclinati· exprımendam contui·

•94». RaymuedèaCemeca, de Qaantan, Miami! 1868.
•MO. loaeph Saliaaa, de Duraago, M lunii 1868.
•951. Vietor loeephna Din, Cereuai·, 99iunii 1868.
•M2. loaeph 8iab5, Nüopelitaaaa i. p. i^ 99 iunii 1868.
•M3. Fraactacma Gréa a do, Troadenai· L p. i., 99 ianii 1868.
954. FmMieeMAd8)pbaeNan>a*aB0«aki,Ag»-tbopolitaaua i. p. i., 99 ianii 1868.
955. Franeiaeu·LaouCnan,Flaviopolitantui.p.i., 5 ialii 1868.
956. Kphrem-Maria Garrelon, Namaainua i. p. i., 5 ialii 1868.
M7. Leonardo· Mallano, Olympenai·1 i. p. i., 5 iulii 1868.
958. Chriatophoru· Bonjean. Medenaia i. p. i., 5 iulii 1868.
959. Petrua Nliai, Caurienaia, 24 aeptembria 1868.
960. Petrua De Lacerda, 8.%ebaatiani Flumini· lanuarii, 24 aeptembria 1868.
961. Callixtua Clavijo, Pacenaia in Bolivia, 24 aeptembria 1868.
•962. loannea Kraft, Caatorienaia i. p. i., 24 aaptembria 1868.
963. Ignatiua Mrak, Marianopolitanua et Marquettenaia, 25 aeptembria U468.
•964. loanne· Salpointe, Iterylenaia i. p i.. 25 aeptembria 1868.
'.965. Franciacua Tagliabue, Pompeiopolitanua i. p. i., 25 aeptembria 1868.
966. loannea MacDonald, Nioopolitanua i. p. i. 3 decembria 1868.
967. 'loannea Baptiate Maneachi, Verulanua, 21 decembria 1868.
968. loaeph Orrego, de Serena, 21 decembria 1868.
969. Gaapar "Willi, Antipatrenaia i. p. i., 21 decembria 1868.
970. Gabriel Farao. Mardenaia rit. chaldaici. 22 martii 1869.
971. Stephanua Lipovnicxky de Lipovnok Magno-Varadinenaia, 20 aprilia 1869.
972. Felix Ridel, Philippopolitanua i. p. i. 27 aprilia 1869.
973. Hanricua I. A. Petrua van Ewijk, Camaoenaia i. p. i,, 8 iunii 1869.
974. Sigiamundua KovAca, Quinque-Eodeaienaia. 25 iunii 1869.
•976. loaeph Vriarte. de Sonora, 25 iunii 1869.
•976. Emmanuel De Conde, 8. Ludovici Potoaien•ia, 25 ianii 1869.
•977. Aatoniua. Thoma· Yturralde, Ibarren·!·, 25 ihnii 1869.
978. Alexander Valaecchi, Tiberiadenaia i. p. i., 25 ianii 1869.
•979. loaephua Michael Ariategni, Himerieneia i. p. i., 25 iunii 1869.
•980. loaephua Petra· Baltea, Altonenaia, 24 aeptembria 1869.
•981. Auguatoa Maria'Toëbbe, Covingtonienaia, 24 aeptembria 1869.
982. Timotheo· O'Mahony, Armidalenaia. 1 octobria 1869.
983. Martinna Griver, Tloanua i. p. i., 1 Octobria 1869. ,
984. Marceline Touvier, Olenenaia i. p. i., 1 octobria 186».
986. Baailina Naaaer, Heliopolitanua rit. graec. melch., 17 octobria 1869.

v

i A4 aedam arcbiopiacopalam Nioomodiaaaam promotu 14 inaii 1870.

1M9.
•967. Rapertas Mayr, Puieedensia i. p. i., 22 «x›-tobri· IMO.
*068. The··· Foley, Pergamenus i. p. i., 10 no-yambria 1M9.
080. loeephua d- H-f-1e, Rettenberg···», SS noveabris IMO.
000. Garaaan Villalvaso. de Chiapa, 29 no-veabris 1M9.
*901. Franc»·» Xavariue Rodrigues, 8. Crucia de Sierra, 99 novembria 1869.
999. loeephaa Lisariabaru. Guayaquil·»!·. 99 novembria 1M9.
*998. loeepbue I····, Evarienaia i. p. i,, 22 no-veabris 1M9.'
994. Ioanna· Cirino, Derbansi· i. p. >., 22 no-vembri· 1M9.
996. Ioanna· Maria Dominie·· Barbbro. Doli- B cbensir i. p. i., 91 ianuarii 1870.
996. loeeph Miha lorica, Dulmen·»l i. p. i., 97 ianuarii 1870.
•997. loeeph Perché, Abderitanus i. p. i. 8 fe-bruarii 1870.
*998. Gupar Henricua Borge··, Calydonienaia i. p. i., 8 februarii 1870.
*999. Antoniua Colomer, Themiacyrensia i. p. i., 11 februarii 1870.
1000. loannea Cameron, Titopolitanua i. p. i., 11 martii 1870.
*1001. Gerardo· Bray, Legionenais i. p.i., 16 mar-tii 1870.
1002. Petrua Paul» De Cuttoli, Adiaoensis, 91 martii 1870.
1003. Carols· Aemilius Freppel, Andegavenai·. 21 martii 1870.
1004. loseph Clarus Reyne, Guadalupeuia, C 21 martii 1870.
1006. Emmanuel Canutus Reatrepo, Paatopoli tânua. 21 martii 1870.
*1006. Ignatius Antonius Parra, Panamenai·, 21 martii 1870.
*1007. loeeph Maria Mora, Verae Crucia, 21 martii 1870.
*1008. Fridericus Aneyroa, Aulonensis i. p. i.. 21 martii 1870.
1009. Thomas loseph Power, Sancti loannia Ter-rae Novae, 17 maii 1870.
*1010. Franciacua MalcsynSki, Alexienaia, 96 mai 1870.
*1011. Alberto· Crae-chi, Pulatenaia, 24 maii 1870.
1019. Henricu· Carfagnini, Portu· Gratiae. 97 mei 1870.
1013. Thomas Gulielm» Croke, Auokopolitanua, 23 iunii 1870. n
*1014. Patricius O'Relly, Campifontis, 23 iunii 1870.
1016. Aloiaiua Serafini, Viterbienaia et Tusca-nenaia, 27 iunii 1870.
•1016. Sigismundus Sauppao, Nenaolienaia, 97 iu-nii 1870.
*1017. Matthias Hirachler, Presmiliensia, 27 iu-nii 1870.
*1018. Patrua Anastaain· Pichenot, Tarbientia, 97 iunii 1870.
•1019. Felix Fournier, Nannetenaia, 97 iunii 1870.
•1020. Petrua Antonina luatinua Paulinier, Gra-tianopolitan», 27 iunii 1870.
•1091. Franoiscud Grolleau, Ebroicenaia, 97 iu-t nii 1870.

▮ A4 sedeas metropolitanam Zagabrienasa translatus 4 maii 1870.

rieasie, 97 iaaii 1870.
1094. Igttati» Paoli, Nioopolitano in Bulgaria, 19 auguati 1870.
*1096. loaanaa O!t-an-, Lugoaienaia Rumenorom, 16 Octobris 1870.

B

Abbate* nallins dieeeeaeaa.

RvearasKfi *patris:*

1096. Guillehb» De Ceaare, generalia congreg. Virginia···, Montis Virginia. 9 mail 1869.
1027. Intius De Ruggero, O.8. B.. 38. Trinitati· Cavaaaia, 18 novambris 1860.
1098. Carol» De Vera, O. S. B. Montis Casaini. 93 maii 1M9.
1099. loannea Krueat, O. S. B.. 3. Martini in monte Pannoniae, 5 aeptembria 1866.
1030. Leopold» Zelli Jacobusi, O.8. B.. 3 Pauli de Urbe, 28 angusti 1867.
1031. Romance· Fingi. O. 3. B.. 88. Nicolai et Benedicti Monoeci. 21 maii 1868.

7. <

Abhatea général» ordinum monaaterieorum mitrae usum habente*.

tR«vemdi pair»;

1032. Hieronymua loaephua de Zeidler, abbas monasterii Strahovieuis, praeaea generalia ordinis canonicorum regularium Praemonstra-tensium, congregationi· Auatro-Hungaricae.
1033. Henriotu vandenWijmelenberg, abba· monaaterii S. Agathae Cnykensi·, magister generalia ordinis canonicorum regularium ordinis 8. Crucis.
1034. Albertus Paaseri. abbas canonicae S. Ag-netia extra urbis moenia, vicarius generalis congregationis canonicorum regularium I»-teranensium 88. Salvatoris.
1036. Aloiaius Garces, abbas monasterii 88. Sal-vatoris Messanenais, visitator generalia or-dinis 8. Basilii ritus graeci.
*1036 Ludovic» Paschalis Prosper Guéranger, abbas monaaterii 8. Petri de Soleam» or-dinis e. Benedicti, praeaea congregationis Galliae.
1037. Henric» Schmid, abba· monaaterii 8. Ma-riae Einsiedlenaia ordinis e. Benedicti, praes·· congregationis Helvetiae.
1038. Richardua Placidus Burchell, abbas mo-naaterii 8. Petri Weatroonaaterieneis ordinis s. Benedicti, praeaea congregationis Angliae.
1039. Bonifaci» Wimmer, abba· monasterii 8. Vincentii in Penaylvania ordinis 8. Bene-dicti. praeaea congregationis Americanae in statibus foederatis Americas aeptemtrionalis.
1040. Utto Lang, abba· monaaterii S. Michaelis Mettenaia ordini· e Benedicti/ praeaea con-gregationis Bavarian.
1041. Henrietta Corvaj·., abba· monaaterii 8. Fla-viae Calatanitiadenai* ordini· 8. Benedicti, praeaea congregationi· Italiae.
1042. Emmanuel a .8. Caietano Pinto, abbas mo-nasterii 8. Sebastiani Bahiae omnium «anc-torum ordini· ·. Benedicti, praeses congre-gationis Brasilia·.
1043. Germanus Gai, abba· monasterii 8. Praxedis de Urbe, generali· congregationi· Vallis Umbrosae.
1044. Theobald» Cesari, abbas monasterii v 8. Bernprdi ad Thermae de Urbe, generalia ordinis Cistercien·!·.

1046. Adamua A datai, abbas monasterii 8. Be-A nedicti Fabrianensis, generalia oongregattonis Silvestrinae.

1046. Elisaeus Elias, ordinis 8. Antonii, abbas generalis congregationis 8. Hormiadae ritas chaldaici.

*1047. Georgina Scebbabi, ordinis 8. Antonii, abbas generalis congregationis Aleppinae rit maron.

*1048. Ephrem Bscerrani, ordinis 8. Antonii, abbas generalis congregationis Baladitae rit. maron.

*1048. loaeph Badhati, ordinis 8. Antonii, abbas generalis congregationis 8. Isaiae rit. maronit.

*1060. loannee Kahhil, ordinis 8. Basilii, abbas generalis congregationis 88. Salvatoris rit. graec. melcbit.

1061. Basiiius Uri font, ordinis B. Benedicti, abbas monasterii 88. Andreae et Gregorii in monte Coelio, vicarius generalis congregationis Ca- B maldulensis.

1062. Timotheus Gruyer, abbas domus Dei b. Mariae de Trappe, vicarius generalis ordinis Cisterciens» recentioris reformationis in Gallia.

1063. Ephrem van der M,eulen, abbas montis Olivarum b. Mariae de Trappa, vicarius generalis ordinis Cisterciensis antiquioris reformationis in Gellia.

1054. Benedictus Bantini, ordinis 8. Benedicti. , abbas archiooenobii montis Oliveti maioris in Hetruris, vicarius generalis congregationi Olivetanae.

1066. K. D. Casimirus Bosnowski. decanus et vicarius capitularis ecclesiae catbedralia Lublineneis, administrator apostolicus dioecesis Podlachiensis seu Tanoviensis in iur- ' perio Russiae. ■yllunc cum voce deliberativa inter patres per speciale privilegium, quod c sanctissimus dominus noster non vult transire in exemplum, ex peculiaribus gravissimis rationibus admittere dignatus est litteris datis 2<J decembris 1869.** *(Acta,* n° 46.)

8.

Generalea et viearii generales.

a.

Congregationum Clericorum regularium.

Rrvrrendi patro:

1066. Alexander Maria Teppa, praepositus generalis congregationis s. l'anli.

1067. Bernardinos 8 and tin i, praepositus generalis congregationis Bomaschae.

1068. Petrus B e c k x, praepositus generalis societatis lesu.

1069. Quiricus Quirici, rector generalis <ongregationis Matris Dei.

1060. loseph a Calasanctio Casanovas, praepositus generalis congregationis Scholarum Piarum.

1061. Franciscus Maria C i r i η o, vicarius generalis congregationis Clericorum regularium.

1062. loseph Maria Novaro, vicarius generalis congregationis Clericorum regularium minorum.

1063. Camillus Guardi, vicarius generalia congregationis Clericorum regularium infirmis ministrantium.

b.

Ordinum monasticorum'

Rewrntdi patro:

*1064. Gregorius Cio ci, ordinis 8. Benedicti, maior eremitarum Camaldulensium congregationis Retrariae.

1066. Binaldns tb4ti, ordia» 8. Benedicti, maior eremitarum Oasaalduioamum eongragniloais Montis Cerosae.

1066. Carolus Maria Saisson. pgior genendis ordinis Oarthnsianorum.

1067. Thomas Cabbasee, ordinis s. Basilii, abbas generalis congregationis Soaritae Aleppinse ' ritas graec. mslchit

1068. Demetrius G ia mod, ordinis 8. BaaiHi, abbas generalis congregationis Soaritae Baladitae ritas graec. melchit.

e.

Ordinum Mendicantium. '

Rcoreadi patro

1069. Vincentius Jan dei, magister generalis ordinis Praedicatorum.

1070. Bernardinus a Portugruario. r minister generalis ordinis Minorum.

1071. Ludovicos Marangoni, minister generalis ordinis Minorum Conventualium.

1072. Nicolaus a sancto loanne, minister generalis ordinis Minorum Capuccinorum.

1073. loannee Belluomini, prior generalis ordinis eremitarum 8. Augustini.

1074. Dominicus a sancto loseph, praepositus generalis ordinis Carmelitarum discalceatorum.

1076. loannee Angelus Mo nd an i. prior generalis Servorum B. M. V.

1076. Raphael Ricca, corrector generalia o-dinis Minimorum.

1077. Benedictus a Virgine minister generalis *ft.* discalceatorum ordinis 88. Trinitatis Redemptionis captivorum.

1078. Carmelus Patergnaui. generalia ordinis Hieronymiani congregationis b. Petri a Pisis.

1079. Victorius Men g hi ni, generalis ordinis ff. Poenitentiae.

1080. Franciscus Salerni, vicarius generalis tertii ordinis regularis 8. Francisci.

1081. Innocentius a sancto Alberto, vicarius generalis ordinis ff. discalceatorum 8. Augustini.

1082. Angelus Savini. vicarius generalis .ordinis Carmelitarum veteris observantiae.

1083. loseph Maria Rodrigues, vicarius generalis realM et militaris ordinis b. Mariae de Mercede Redemptionis captivorum.

1084. Antonius Martin y Bienes. vicarius generalis primi ordinis 88. Trinitatis.

9.

Sacri concilii patres qui a die s decembris 1869 ad diem 20 ortobris 1870 obierunt:

Franciscus Pen tini, 8 E. R cardinalis diaconus 8. Mariae in Porticu, t Romae 19 deo. 1869.

Carolus Augustas de Reisach 8. E. R. cardinalis ep. Sabinensis, t Contamines in 8abaudia 23 deç. 1869.

Matthaeus Eustaohius Go ne lia 8. E. R. cardinalis presb. 8. Mariae super Minervam ep. Vitorbiensis et Tnscsnienaii, t Romae 15 apr. 1870.

Coemas Corsi 8. E. R. cardinalis presbyter 88. loannia et Pauli ad clivum Scauri aep. Pisanus, t Anagni 7 oet. 1870.

Marius M sttei ep. Ostiensis et Veliternus, sacri collegii decanus, f Romae 7 net 1870.

Antonius Manasty rski ep. Presmiliensis, f Romae 17 dee. 1869.

Bernardinus Frascolla ep. Fodisnus, f Romae ; 30 dec. 1869.

Eduardus Viaq■«i ·p. Puwbmi», t Ron·· A S Un. 1870.
Francucan Buares-Paredo ep. Verae Cruein, f Roma· M iaa. }S70.
Bertrand» Severa· Masoarou Laurence ep. Tarbienaia, t Romae SO ian. 1870.
Marian» Paigllat*j* Amigo ep. Uerdenaia, f Romae 9 febr. 1870.
Basilias Gil y Bu·ηo ep. Oscensia et Barbaatreaoia, t Romae IS febr. 1870.
Hieronymus de.Zeidler abba·, praeaea generalia ordinis Praemonstratensium, t Romae 1 mart. 1870.
Raphael Biale ep. Albinganeaeia, t Florentiae 13 apr. 1870 in itinere quo suam dioeeeeim repetebat.
loannea Devoucoux ep. Ebroicenai·, t Ebroici S maii 1870.
Franeiacua Cardoxo Ayrea ep. Olindenaia, f Romae 14 maii 1870. b
loannea Maria Odin aep. Novae Aureliae, f in dioeceai Lugdunensi 26 maii 1870.
Thomaa Grant ep. Suihtrarcenaia, t Romae 31 maii 1870.
loannea Derry ep. Clonfertenaia, t Romae S8 iun. 1870.
Dominicua a Sancto loaepho praepoa. gener, ord. Carmelitarum dieoaloeatorum, f Romae 19 ini. 1870.
Georgina Antoniua de Stahl ep. Herbipoleneie, f Romae 13 iul. 1870
Pantaloon Monaerrat y Navarro ep. Bareinonenaia, f Tuacali 31 ini. 1870.
Marianna loeephua Escalada aep. de Bnenoe Ayrea, f Romae 38 ini. 1870.
Francisons Fleix y Solana aep. Tarraoonenaia, t Romae 98 ini 1870.
Felix Cantimorri ep. Parmenaia. t Magnani in dioeceai Balneoregienai 38 iul. 1870.
Cornelii» MacCabeep. Ardagadenaia. t Massiliae in itinere 31 iul. 1870.
losephus-Maria Severa ep. Interamnenaia, v Romae 4 aug. 1870.
Ignarius Akkaui aep. Hauranenaia rit. graecomelch., f 7 aug. 1870.
Petru· Cyrillua Uria y Labayru ep. Pampilonenaia, f Romae 7 aug. 1870.
Michael Adrianna Hankinaon ep. Portua Ludovic! in inania Mauritii, t Duaei in Gallia aept. 1870.
Hilariua Alcaxar ep. Paphenaia via. ap. Tunquini orientalia, t Abnlae in Hispania 15 oct. 1870.
Alexander Riccardi di Netro aep. Taurinenaia, + Taurini 16 oct 1870

11.

INDEX ALPHABETICUS SEDIUM VEL TITULORUM*.

A.
Abderitanus i. p. i.. Perché 997.
Abellinensis, Gallo Fr. 516.
Abilenaia i. p. i.. Strain 779.
Abrincenaia, v. Constantienaia.
Abulenaia, Blanco 596
Aceroensis, v. Salernitanus.
Achadenaia. Durcan 464.
•Adamantinus, Dos Santos 760
Adanensis aep. i. p i.. Ciluffo 87.
Adelaidopolitanus, Shiel 813.
Adiacensis. Cuttoli lo02.
Adiamensis rit. syr . v. Karputhenaia.
Adratnytteneis i. p. ‹ , Gibbons 930.
Adraaensia i. p. i . Tirmarche 474.
Adrianopolitanus. v. lladrianopolitanus.
.Egensis i. p. i., Raynaudi 907.
•Egitaniensis, Manso 416.
.Enensis i. p. i., Bataillon 284.
.Eryndelensia i. p. i., ». Arindeleneia.
-Erythrensis i. p. i., ». Erythraeenais.
.Esinus card., Morichini 17.
Agathonicensia i. p. i., Pagnucci 884.
Agathopolitanus i. p. i, Namzanowski 954.
Aghadonensis, ». Kerrieusis.
Agriensis aep., Bartakovica 116.
Akrensia rit. chald., Melius 776.
Alaliensis i. p. i , Boucho 337.
Alatrinus, Rodilosai 513.
Alba-luliensis,· v. Fogaraaiensia.
Albae Pompeiqnsis, Galletti 890.
Albae Regaleoais, Jekelfalusy 876.
Albanenaia card, auburbicariua, Di Pietro 5.
Albanensis in America, Conroy 816.
Albiensis aep., Lyonnet 205.
Albinganenaia, Biale Raph. 380;
Aleppenaia aep. rit. armen., Balitian 171.
Aleppenaia aep. rit. tnelch., Hatem 190.
Aleppenaia aep. rit. maron.. Metar 118.
Aleppenaia aep. rit. syr , Shelhot 186.
Alexandrinus patr. rit lat, Ballerini 57.
Alexandrinus, Colli 891.
Alexienaia, Malcsynaki 1010.
Algerianua aep.. Lavigerie 220.
Aliphanus, Di Giaeomo 385.
Alladenaia, Feeny 275.
Almeriensis. Rosales y Manor 616.
C Almirensis i. p. i, Carli 306.
Altodunensis, ». Montis Alti.
Altonenais, Baltès 980.
Amadiensia aep. i. p. rit. cbald.. Kbayyath 170.
Amasenus aep. ep. rit. armen., Kalybgian 89.
Amasenus aep. i p. i , Pompallier 238.
Amanthuntinua i p. i., Galecki 733.
Ambianensia, Boudinet 550.
Amerinna, Pace 524.
Amidensia aep. op. rit. armen., Bahtiarian 113.
Amidensia aep. rit. chald.. Attar 237.
Amoriensis i. p. i.. Swinkels 818.
Anagninus, Pagliari 689.
Anastasiopolitanus i p i.. Escalante 521.
Anazarbensis aep. i p. i . Eyre 333.
Anconitanus et Uuniamensis card. ep.. Antonucci 23.
Ancyranus aep. i p. i . ('altani 230.
Ancyranus rit. armen . Arakial 41'>.
D Andegarensis, Freppel 1‹ιο3.
Andrensis, ». Tenensis.
Andriensis, Longobardi 450.
Anemuriensis i. p. i . Faraud 725.
Angelopolitanus, v. Tlucalensis.
Angelorum, v. Montereyensia.
Anglonensis et Tursiensis, Acciardi 391.
Angolensis, De Oliveira 773.
Angolensis iam, Moreira Reis 403.
Angrensis, Stephanus a leau et Maria 343.
Aniciensis, Le Breton 758.
Anneciensis, Magnin ‹195.
Antequerensis, Marques 948.
Anthedonensia i. p. i.. Laflèche 861.
Antibarensis et Scodrensis aep.. Pooten 68
Antigonensis i. p i. Grimley 693.
Antinoensis i. *p.* i, Scapdella 574.

* Numerus, quo eninsqne praelati nomen signatu, is ipse est, qui in priore illo catalogo ante nomen oernrrit.

Aitioànin patr. rit. Baron., Maahad M.
Antiochenua patr. rit. grace. malch., Jnaaof 69.
Antioehanna patr. rit. ayriac., Harou» 60.
Antioehehua patr. rit. latin., Brunoni 61.
Antiochanu k>> patr. rit graee. meleh., Bahut 66v
Antiochena· aep. op. rit anm., Kaaaagiaa 199.
Antioquenaia, r. Medellenaia.
Antipatrenair i. p. i., Willi 969.
Antiphellenait i. p. i., Vuicid 619.
Antonii (S.) oong. Aleppinae rit. maron. abba· gea., Seebbabi 1047.
Antonii (S.)- oong. Baladitae rit maron. abba· gen., Bacerrani 1048.
Aatoaii (S.) oong. 8. Itaiae rit. maron. abba· gan., Badhati 1049.
Apamanai· aep. i. p. i. rit maron., Maahad 149.
Apamenau rit gr. melch., v. Emetenua.
Apamienaia iam, Alouvry 343.
Apamienaia, Bélaval 693.
Apollonienaia i. p. i., Faurie 686.
Aprutinua, Milella 668.
Apuanua, Orlandi 977.
Aquae Auguatae, v. Aturenaia.
Aquaependenaia, Pellei 938.
Aquenaia aep., Chalandon 148.
Aquilanua, Filippi 466.
Aquipendienai·. v. Aquaependenaia.
Arathenaia i. p.i., Maigret 360.
Arbenaia, v. Veglenaia.
Aroadiopolitanua i. p. i., Lynch 869.
Areenaia aep. i. p. i. rit. maron., Marid 139.
Arcenaia i. p. i., Craapo j Bautiata 713.
Ardagadenaia, Mac Cabe 908.
Areopolitanua i. p. i., Frenael 469.
Arequipenai·, Torre· '.<46.
Arethueiaua i. p. i., Baudri 404.
Aretinut, Giuati 869.
Argentinenaia, Raeea 988.
Arichatenait, Mac Kinnon 446.
Arindelenaia i. p. i.. Clut 777.
Armacana· aep., v. Rapotenua.
Armidalenaia, O'Mahony 989.
Artuinenaia rit armen.. Ilalagi 660.
Aacalonenaia i. p. i , Meurin 898.
Aaculanua et Ceriniolenaia. Todiaco Grande 966.
Aaeuianua, Alberani 646.
Aatenaia, Savio 888.
Aaturioenaia, Argüellèa y Miranda 640.
Athenarum aep. i. p. i . Falcinelli.
Atrebatehaia, Lequette 847.
Atrieoaia, v. Pennenaia.
Atureoaia. Epivent 666.
Aucklandenaia 'aeu Auokopolitanua, Croke 1013.
Audomarenaia, v. Atrebatenait.
Augnatanua, Jant 876.
Augnatanua Vindelic., Dinkel 694.
Auguatini (8.) FF. Diacalceat. vic. gener.. Innocentia· a 8. Alberto 1081.
Auguatini (8) Eremitarum, » Eremitarum.
Auguatodunenaia, „ Cabillonenaia et Matiaconenaia. Marguerye 966.
Auguatopolitanua i. p. i. Zuber 489.
Aulonenaia i. p. i., Aneyroa 1008.
Aurelianeoaia, Dupanloup 399.
Aureliopolitanua i. p. i., Wheland 307.
Aurienaia, La Cueala y Maroto 864.
Auimanua et Cingulanut, Vitelleechi 149.
Auxitanua aep., Deiamare 174.
Aveniouenaia aep., Dubreil 199.
Avenanua, Zélo 614.
Axierenaia i. p. i., Jauaaen 371,
Aytcuquenaia, Moreira 804.
Asotenoia i. p. i., Dupond 786.

A B.

Babyloueatia patr. rit chald., Audu 63.
Babylonenaia aep. Tit lat, Trioche 89.
Babylonenaia aep. rit ayriac., Ciarchi 187.
Baoaienaia, v. Oolooeoaia.
Bahienaia, v. 88. Saltatoria.
Baiooenaia et Lexovieaaia, Hugonin 880.
Baionenaia, Lacroix 246.
Balneoregienaia, Corradi 909.
Baltimorenaia aep., Spalding 196.
Bamberg··»» aep., Deinlein 160.
Barbaatrcnaia, v. Oeeenaia.
Baroinonenaia, Monaerrat y Navarro 717.
Barentie et Canutinua aep., Pedicini 169.
Barnabitarum praep. gea., Teppa 1066.
Barolenaia, v. Tranenaia.
Barquiaimatentia, Diet 961.
Baaileanaia, Lachat 761.
B Baailii (8.) abbaa viaitat gen. rit. graec., Garcee 1036.
Baailii (8.) oong. Soaritae Aleppinae rit. graec. meloh. abbaa gen., Cqbbaaoe 1067.
Baailii (8.) oong. Soaritae Raladitae rit. graec. melch. abbaa gen., Giamed 1068.
Baailitanpa i. p.i., Baudichon 331.
Baatitanua, v. Guadixenaia.
Batbnratenaia, Quinn Mat. 814.
Belemenaia de Para, Macedo Cotta 693.
Bellicenaia, Langalerie 669.
Bellovaoenaia, Noviomenaia et Sylvanectenaia. Gignonx 300.
Bellnnenaia, v. Feltrenaia
Beltienaia, v. Chelmenaia.
Bendonaia i. p. i., De Stefano 397.
Benedicti (8.) ord. abbaa praeaee Amerinae. Wimmer 1039.
Benedicti (8) ord. abbaa praeaea Angliae. Burchell 1038.
Benedicti (&.) ord. abbaa praeaea Bavarite, Lang 1040.
Benedicti (S.) ord. abbaa praeaea Braailiae, Pinto 1042.
Benedicti (S.) ord. abbaa praeaea Galliae, Guéranger 1036.
Benedicti (8.) ord. abbaa praeaea Helvetiae, Schmid 1037.
Benedicti (8.) ord. abbaa praeaea Italiae, Corvaja 1041.
Benevontanua aep., card. Carafe 13.
Beneauela (de), v. 8. laoobi de Veneauela.
Bargomenaia, Sperante 486.
Beriaaeneia i. p. i., De Tola 76'->.
Berytanaia aep. rit. maron., Aun 86.
Berytanaia rit. graec. melehit., Rieoii 246.
Bethlehementia i. p. >., Bagnoud 282.
D Bethaaidenaia i. p. i., Sheehy 860.
Bevarlacenaia, Cornthwaite 707.
Birminghamieneia, Ullathorne 346.
Birthonait i. p. i., Pinaouneault 641.
Biaaoenaia. v. 8. Angeli Longobardorum.
Biainianenaia, v. 8. Marci.
Btauntinua top., card. Mathieu 16.
Bituntinu, v. Rubentia.
Biturioenaia aep., La Tour d'Auvergne 178.
Bléeenaia, Palin du Pare 432.
Bodonenaia i. p. i., Calderon 297.
Bolinenaie i. p. i., Magnaaeo 938.
Bolivarenaia, Ordonna 861.
Bclonienaia, v. Atrebatenaia.
Bonaëreuaia, Eaoalada 203.
Bononienaia aep., card. Gnidi 36.
Boenenait et Sirmienaia, Stroeamayer 414.
Boarenaia, v. Hauranentit.
Boetonieneia. William· 837.

Boatrenaia Mp. L p. i., Stain· 913.
Bovenais, D'Andrea 657.
BraoeMU, v. Phpreuais.
Bracharensis aep., Da Moura 89.
Bradant», van Genk 409.
Brictinorienaia, Buffetti 576.
Brigantianab et Mirandensia, DAguiar 579.
Brtoaenaia at Treeorenai·, David 715.
Briabananaia, Quinn lao. 649.
Brixienaia. Varaéri 433. u
Brixinenaia, Gasser MI.
Brooklyniensis, Loughlin 471*
Brugenais, Faict 78^
Brugnatenaia, v. Lunensia.
Bfundtuinua' et Ostunenaia aep , Ferrigno 140.
Brunenaia, Bchaffgottache 973.
Bruaenaia rit. armeni, Tilkian 633.
Budvioenaia, Jirafk 443.
Buenos Ayre· (de), v. Bonaërenaia.
Buffalenaia, Ryan 939.
Bugellenaia, Losana 344.
Bugiaohenaia, v. Karputhensia.
. Bulgarorum administrator, Popov 817.
Burdigalensis sep., card. Donnât 16.
Burgensis aep., Bodrigo Yuato 335.
Burlingtonanaia, Goësbriand 478.
Buacoducenaia, Zwijsen 130.
Byblienaia i. p. i., Garcia Ceaôn 811.

'C.

Cabillonensis, v. Augustodunensia.
Caceres, v. Novae Céceres.
Caduroenaia, Grimardiaa 849.
Caebuanenais, v. Cebuanenais.
'I Caesarauguatanus aep., Garcia Gil 162.
Caeaareenais in Cappadocia aep. ep. rit. aymen.. Hagian 113.
Caesareenaia in Palaestina aep. i. p. i. rit. artnen., Boaagi 138. «
Caeaaropolitanus i'. p. i., Deaky 395. *
Caiacenais, v. Calatinus.
Caietanda aep., Cammarota 136.
Calaguritanus et Caleeatenaia, Arenzana 820.
Calatanisiadensis, Guttadauro 638.
Calatinua, Riccio 657.
Calceateusis, v. Calaguritanua.
Callienais et Pergulanus, Andreoli 768.
Callinicenaia i. p. i., Siliani 754.
Callipolitanus i. p. i., Beasieux 373.
Calvenaia et Theanqnaia, D'Avanso 452.
Calydoniansia i. p. i., Borges· 998.
Camacensis i. p. i.. van Ewijk 973.
Camalduleiisiuni abbas vic. gen., Grifoni 1051.
Camaldulensium erem, montis Coronae maior, Lesti 1066.
Camaldulensium erem. Hetruriae maior, Cioci 1064
Camberiensis aep., card. Billiet 26.
Cambysopolitanua i. p. i., Dordilion 533.
Cameneciensis, Fialkowaki 613.
Cameraoenais aep., Régnier 115.
Camerinenais aep., Salvini 99.
Campanionaia, v. Compsanus.
Campifontia, O'Relly 1014.
Canariens·· et 3 Chriatophori de Laguna. Urquinaona 944.
Canathenaia i. p. i., Dubar 781.
Canopeo·» i. p, i.. Béai 379.
Canuainus, v. Barenaia.
Capharnaenaia i. p. i, Fernandea-Fortique 396.
Caputaquenaia et Vallenaia, Sieiliani 669.
Caracenala, v. 8. laoobi de Venezuela
Carcaaaonenaia, La Bouilhrie 520.
Cardicenaia i. p. i., Di Donato 349.
A Cariatensi·, Gol.ia 373.
Cariopolitanus i. p. i., Baciai 838.
Carmelitarum vicariua generalia, Savini 1082.
Carmelitarum excalceatorum praepositus gen., Dominions a 8. loaeph 1074.
Curantes·»,' Régnault 466.
Carolinapolitanua, Mac Intyre 681.
Carolopolitanua. Lynch 587.
Carpsaiesais i. p. i., Barranco 836.
Carrhenaia L p. i., Kutachker 719.
Carthagenenai· in Indiis, Medina 566.
Carthaginenaia in Hiapania, Landeira y Sevilla 454.
Carthuaianorum generalia, Saiaaon 1066.
Caryatenaia i. p. i.. Barrutia y Croquer 808.
Caaalenaia, Ferré 570.
Caaertanua, Roaai 547.
Caaaanensis, Bombini 247.
Caaselienais aép., Leahy 150.
B Caseienais i. p. i., Massaja 344.
Caaaovienais, Perger 934.
Caatabalenaia i. p. i., Lootena 931.
Caatellanetenais, v. Calvenaia.
Caatorienaia i. p. i.. Kraft 962.
Castri Maria, Petagna 413.
Catacenaia, De Franco 458.
Catalaunenaia, Meignan 795.
Catanensia aep., Duamet 316.
Catareuaia, Marchich 942.
Caurtensis, Nuiiez 959.
Cavenais et Sarnenaia. Fertitta 320.
Cebuanenais, üimeno 374.
Cenomanensia, Fillion 60ò.
Centumcellenaie, v. Cornetanus.
Cepbaleniensia, v. Zacynthieuaia.
Cepbaludensis, Blundo 605.
Ceramenais i. p. i.. dancard 609.
C Ceretanua, v. Thelesinus.
Ceriniolensis. v. Aaculanus.
Cervienaia, Monetti 673.
Chachapoyenaia, Risco 807.
Chalcedonensia aep. i. p. i., Bonamie 81.
Chathamensis, Rogers 683.
Cbelmensis et Beltiensis; Kusiemaki 945.
Cberohuriensis, v. Kerkukenaia.
Chersonensis i. p. i., Laurent 276.
Chiapensis, Villalvaao 990.
Chicagienais, Duggan 645.
Chiénaia, Giustiniani 246.
Chilapa (de). Serran» 747.
Chrysopolitanus i. p. i.. Dépommier 792.
Ciliciensia patr. rit. arineu., Haaaun 65
Cincinnatensis aep , Purcell 114.
Cingulanua, v. Auximanua.
Cinnensis i. p. i., Cybichowsky 903.
0 Ciaamensia "i. p. i., Mayer 764.
Ciateroiensium abbas generalis, Cesari 1044.
Cistercienaium reformat recent, de Trappa abba* vic. gen., Gruyer 1052.
Cistercienaium reformat, antiquioris de Trappa abbas vic. gen., van der Meulen 1053.
Civitatensia, v. Salamantinua.
Civitatis Castellanae, Hortanua, et Gallesinus. Mencacci 439.
Civitatis Castelli, v. Tifernas.
Civitatis Plebia, Foachini 481.
Claromontenaia, Féron 3M.
Clevelandensis, Rappe 359.
Clerioor. regul. vic. gen., Cirino 1061.
Claricor, minorum vic. gen., Novaro 1062.
Cliftoniansis, Clifford 567.
Clogherieneia, Donnelly 790.
Clonfertenaia, Derry 364.
Cloyneneie, Keane 395.

^twnua ct Pientinus, tofi 240.
Coehsbambenais, Salinas ^73.
Çolim brienai». v. Coni ricenaia.
Coloc,enail et BacsieasiA aep'v Haynajd 200.
Çoltfnietfaia àep., Melchers 207.
t^lophpnienais i.p._j.· Vrancken 361.
Colorado, v. EpiphanWnaia..
Coldaaeneia aep. i. p. i.. Vaccari 211.
^CpTumbenais, Rwferaaw 714.
iCpiumbicenai» i. p. i.. Yetrollea 269.
Coàtaclenais. Spoglia 673.
•Coftayagua ideÇ Zepeda 649*
Gpmpoatelaaua aep...card. Garcia Cuesta 2K
Kompsanus^aep.. De. JLuca Greg. 109.
'Conceptionis (SS.), de Chile/. Salas 501.
COnchensia in America. Entêtes *d,e Toral 7»H·
Conchbnsis in Hispani#» Pay* y Rico*615.
Conoord^enaia.. Frangipane* 830,
Conimbricensia, De li'emO*,493~
Çonnorenaia. v. DunonsT*
Co ptgntientuB taw. Robipu de la Trêionnais 259.
(onatantiebaia et Abrincensix, Bravard 73o:
Conntantieneib i p. i.. AntHoais 937.
Conataqtinianus gt Hipponeptwa, Las Cases 897.
Conatantinopoliunua patr.. Antici-Mattei 56
CorchgirnsAu DeJany 365.
Corey renais aep.. Maddalena 169.
Cordubensis in Hispania, Albuquerque 502.
Cordubensis in Indiia. Ramirez de Arellano 642.
Corertaia. 7. Bfcrquiainieteneia.
Corinthiensis aep. ›· p. i·, Angelini 236.
Coritiopitensi* et Leonenaia, Sergent 510.
Cornetanus et Centumoellensia. Gandolfi 370.
Cotronenaia, Lembo 677.
Covingtonienaia. Tobbe 981.
Crîaienaia rit ruthen., Smiciklaa 59*.
I'rosaensia, Heiss 924.
Crucia (S.) al)baa gen., van deu Wijmelenberg 1033.
Csanadienais et Temeavariebaiv, Bonnaz 688.
Cur'^ienais i. p. i., Navarro 543.
Cuubenais. Dos, Reis 252.
Culmrnsia. Marwitz 5h<».
Cuneenaia. Formica 887.
Cuneensia iaw. Salomoni 280 nota.
Curiensis. Fiorentini 662.
Cuaentinua aep., Pontillo 78.
CuBcenaia, Ochoa 806.
CybistranuR i. p. Guilleinin 555.
Cydoniennia i. p. i . Blaaini 939.
Cyprenaia aep. i. p. i. rit. armon , Ga<parian 202.
Cyprenaia aep. rit. tn^ron.. (hagia 91.
Cyfenensis i. p. i·. Canti 914.
Cy.rrhenais. aep. i. p. i.. Martini 9A

11.

Damnemus aep. rit. syriac . Éliani 83.
Damascenus aep. i. p. i·. Meglia 201.
Dartiiatensis aep. i- p i·, Oreglia 208.
Danabensia i. p. i*. Guierry 782.
Dansarpnai* i. p. i . Mtclie 324.
Dauliensis i. p. i.. Serra 362.
Delconensia i. p, i.. Dufal 684.
Derbensis i. p. i . Ciriuo 994.
Derriensis.' Kelly 394.
Derthonensts. Negri 254.
Derthusensis. Villamitjana 711.
Detroitenais, Rate 953.
Dianensis. Fanelli 621.
Diarbekirensis, v. Anridensie.
Dibonensja i. p. i., Romero 835.
Dinieosis. Meirieu 383.
Dioeaesareensis i. p. i., Jeschke 554.
DiocAnsis i. p. i., Bossmann 618.
DiocletiajJ^polliaaaa i. p. L, Whelan'Isc. 651.
DionyjuenÀa t. p. i /Gentili 940.
Divionénsia, Riret 268.
Dolich«m|ia l. p. i.. Barbero Î95.
^rApoinitio^olitantia i. p. r., Charbonnier 783.
•^DorylenaiaTS^. i.. Salpoiate 904,
prabischensls aep. i p. j rit. fgraer.. Meletiua 84.
Drepanenais. Ciccolo 472.
Drvmorenaia. Leahy,503.
Druaiparensis i/p. i., Allen-Cpllier 368.
Duacen«i|/v. Febaborensis.
Jlublineoaia aep.. 6ar<T. Cullen 38.
Dubuqnais. Jlenneaay 842.
Dulmenfiis. ^liKalovics 99(V
Bunedineniia. MorapA&WL^
Dunenaia et Connorçnéia. Dorrtan 683.
DuraWgo (de), Salinas 950.
DyrrUchienaia aep.. .I) 'Ambrosio 403.

H

Ebroicensis. Devoucoux 6(>7>
Ebroiceneie. ytolleau J'>2l
Eccleeien^ie. Montixi 321.
Edessenus aen, i. p. i.. Cardoin 217.
Eleutherofftditamif' i. p. i.. Zanolt r»82.
Elnensis. Ramadié 797.
Elphinoneia, GiOooly 537.
Emausensis i. p. i.. Gauthier 291.
Emeritensis. Boeet 301.
Emeaenus et Apamensia aep. rit. graec. melch.. Ata 107.
Engolianienaia. Cousseau 425.
Eperteaaenaia rit. ruthen., Gaganetz 311.
Epheeinua aep. i. p. i.. Asinari 95.
Epiphanienais i. p. »·. Maehebeuf 932.
Eporediensis. Moreno 267.
Eremitarum>^. Augustini prior generalia. Belluomini In73.
Eriensix. Mullen 928.
F.rythraeensis i. p. i.. Jacovacci 763.
Erzerumiensis rit. armen.. Melehiaedech 845.
EugUbinutf Hannibale 511.
Euriensis i. p. i., Grioglio 325.
Europynsis i. p. i.. Amberg 826.
Evariensis i. p. i.. laaza 993.
Eystettensia. Leonrod 881.

K

Fabrianensis et Matelicenaia. Valenziani 635
Faliscodunenaiy Bovieri 865.
Fanenaia, Vespasiani 559.
Feitrensis et BeMunensis. Renier 634.
Fenaborenais et Duacenais. Fallon 466.
Ferentinas, Vitali 461.
Feretranua. Manotti 674.
Femenaia, Furlong 563.
Ferrariensis aep., card. Vannicelli 8.
Firmanua aep., card. De Angelis 7.
Flaviopolitanus i. p. i., Laouêoan 955.
Ferentinus aep., Limberti 153.
Fodianus, Frascolla 548.
Fogarariensis et Albae-lulieneia aep. rit. rumen. Vancsa 234.
Foroiuliensis et Toionensia Jordany 535
Foroliviensis, Truccbi 351.
Foroeempronienaia. Fratellibi 430.
Fortalexiensis, Dos Santos Al. 690.
Friaingensis. v. Monacensis.
Fuldenaja. Koett 381.
Fulginatensis, Crispigni 298.
Funchalensis, De Moura 382.
Funolensia, v. Mariamnensis.

Gadarensivi. p. L, Sohier 422.
Gaditanus et SeptensU, Arriete 762.
Galleass, ,y. Civitati! CastMlanay.
Alallipolitanus. Easpro'675.^
GaJteJlinénsû et Norensis, Demartis 873.
Galvestoniensis, Dybuis 735.
Galvieupis, Mac Evilly 56^.
Gandavensis. Bratq 801
Gaudisienüs, Grech Delicata 900.
Genevensis, y. Lausannensù.
Germaniciensis, v. fMarasciensis
Germanioopolitanyi i. p. i(. La Rôcquc 45<-\
Gerundensin, Bonet 727.Y
Giennensis. Monescillo 7%.
Gnesnensis et Ikmnaniensis aep.. Lvdochowsk)
Goanus âep.'Amorim Pessoa 175..
Golbcrneosis, Lànigan 862.
Goritiensis et Gradixcanus aep.. ir 132.
Goyaoensis. Axeyede 823..
Gl>àiscanus. v. Gontienais.
Granatensis aep.. Monzon y Martins 184.
Gratianopolitànue. Ginoulhiar 467.
Gratianopolitanus, Paulinier 1020.
Grati^nopolitanus i. p i . v. Savanncnsie
Gravinensis et Montis Pelusii.wCappetta 6<r
Grossetanus. Faùli 872
GuadalaxaraJde) aep.. Lozts *31
Guadalcanal* tow, Lncarrière 428.
}Guadalupensis vu Imae Telluris. Reyno 11K»4.
Guadixensis et Bastitanus. Brczmes-Arredondo *63.
Guamanga. v. Ayacuquensis
Guaatallensiw. Rota 518.
Guatitnala ide) aep.. Pino] \ Aycinena 226.
Guayana ide\ Arroyo 553.
Guayaquilensis, Lirarzabaru 992.
Gurcensis. Wiery 632.

H.

Hadrianopolititous i. p. i.. Delaplace 447.
Hagulstadensis et Nov^castrensis. Chadwick 857.
Halicarnassensis i. p. i. Adamty 738.
Haliciensis gr. rutb.. v. LeopobensH.
Halifaxiensis, Connolly 163.
Hamfyonensis, Farrell 540.
JUrlemensis,. Wilmer 699.
Harrisburgensis. Shanahan 922.
Hartfordiensis, Mac Farland 603.
Hauranensis aep. rit. graec. melch.. Akkaui 167.
Havanensis. v. S. Christophori de Havana.
Hebrouensis i. p. i., Mermillod 787.
Helenopolitanus i. p. i. Pichon 67u.
Heliopolitanus rit. graec. melch., Nasser 985.
Heliopolitanus aep. rit. maron.. Hagg 179
Heracleensis aep. i. p. i·, De Sitnone 156.
Herbipolensis, Stahl 283.
Herbitensis, v. Nicosiensis.
Hermopolitanus i. p. i. rit. graec.. Franco 619.
Hetaloniensis i. p. i., Sarrebayroute 435
Hierichuntinus. Maiercxak 734.
Hierocaesareeosia i. p. L, Bienoa 334.
Hieronymianorum generalis, Patergnani 1078.
Hierosolymitanus patr.. Valerga 62.
Hildesiensis, Wedekin 427.
Himertensis i. p. i, Aristegui 979.
Hipponensis, v. Constantinianus.
Hispalensis aep., card. La Lastra y Cuesta 34.
Hobartoniensis, Murphy 340.
Hormisdae (8) congr. rit. ebald, abbas generalis. Elisaeus Elias 1046.
Hortanus, y. Civitatis Castellanae.
HuMucensis, D«1 Valle 8v5.
Hum^nensis, v. Anconitanus.
«llydrantinea àep.. J)rende Tt>.
Hyplopolitanua. i. p j . Gray 7

I

lacensis. Asensm y Pobes 597.
ladrenais Mpg, Maupas 185.
lalapensis/^y.* Verae Crucis,
lànuensis m* aep.. Charvai 104.
larenais. Cuartero y Medina 906.
Iassensis i. p^. i.. Charlnmneau 294
launnensis, Zalka 893.*
laxirenais nl. chald.. Hindi 446
Iiyensia^rft. syj·.. Matuh 767.
Ibarrensis. Yturralde V-
Iborénsie i. p..i .'Wlodariki 698
Ib^sensis. u. Maioricensis.
(coniensi* aep i. p. i.. Pueche^ PassavaHi 222.
llerdensis. Puigllat y Amigo 726.,
Amae Telluri*, v. Guadalupcnsia
Imolensia. Moretti <533.
tndiarum occjdentaHum patr .SgleniH* Baronne» 64
Intertunnenaia' Severa 264
lonopolitanu» r p i.. Lipski 558
IpporegieSais. v..dCpuredienais.
Irenopoldahus i. p. i. <'iurria 212.
lucatanue. Rodrigue? dn la Gala M4<
luliopontanua i. . i : Ilpumer 3>2
luatinopolitaniia. v. TerKietinua
Tuvinacenaia. v. Mclphitenaix

K

Karp,uthentds. Bugiaehenlmi rt Adiur*··»*^
/TJoeniagi 74V.
Karputhensis rit sriren.. UraeliMn k4L
Kerkukensis aepf rit. chald.. Tamrez 12r
Kerriensis et Aghadonen»is. Moriarty 4*6.
Kildariensin ot Leighlinensis. Walsh Hr.
KihnoreniM^ J'onaty 737.
Kingstomcnsie. v. Rcgiopolitanii».

Labace/wis. Widmer 879
Lamacensie. Vaaroticellos Pereira 697
l.aonennit*. Flannerv 620.
Laonensis. v. SneMionenim·.
Laquedoniensis. Mijwrioni 5o8.
Larandensis i. p. i . ('roc 941.
Larinenai*. Giampaolo 5i7.
Lateranensium canon, rcgul. abba* vic. n . seri 1034.
Lauretanus. v. Recinetmais.
Lauaannenais et Genevmsi·. Marillcy 341
Lavantmus. Ntepisclmogg 736.
Legioneqsis i. p. i.. Bray 1001.
Leighlinensis. v. Kildariensia.
Leiriensis. Pereira Ferraz 402
Lemovicensi». Fruchuud 665.
Leodiensis. Montpellier 460.
Leonensis. Dies de Sidlano 723
^eon^insis, v. ('orisopitensis.
Leontopolitanus i. p. i., Forwerk 504
Leopoliensis aep. rit. 1st., Wiersrhley»ki 168
Leopoliensis aep. rit. ruth.. v. Naziansenu»
Leopoliensia aep. rit. armen.. Hxymonowicv 152.
Loucensis i. p. i.. Kûbel 915.
Lexoviensis. v. Baiocensis.
Limanus aep.. Goyeneche y Barred* 1*5
Limbucgênsis, Blum 303.
Limericensis. Butler 7oo.
i. p. i.. Rotouje 933.
Linares (de). Versa 473.
Linciensis. Rudtgier 467.
Lingonensis. Guerrin 449.

Liparenaia. Idèo 614.
Liparensis nr/opAttUnasio 32!'.
Lismorienaia. v.vWatorfordenai».
Litomericensia, Wahala tt31.
Livcrpolitanus, (loaa 476.
Loianus. -Rjofrio 177.
Londinensia, Walab Ioan. 901..
Lorymenaia i.p.i., Baranowski 681.
Lucanus, aep. Arpigoni 108.
LÎcenals, Lua Rios^584.
Luceoriensis et Zytomerienaia. Borowski 328.
Lucerinus, Jannuaai 316.
Luflonenaia *iam,* Baillés 339.
Luoionenaia, Colet 701»,
Ludovi^opolitanua, Mac Closkey Guil. 927.
Lugdunensia et Viennensis aepr, caçd. de Bohaldj).
Lugoaieftaia rit. ratnen.. Dqbra 5<·7.
Lugosiensis rit. rumen., Olteanu 1025
Luoenaia-Sarzanenaia ei Brugnatenals. Roseti 871.
Luxemburgenaia. v. Haliearna^iaia.
Lycqpolienaia i. p i. Kraly 496.
Lystrenaia i. p. i., Foeaccetti 883.

Macaonensis. Ppreira-Botelho 834.
Macarsoenaia. v. Spalateneia
Maceratensia et Tolentinaa, Franceschini 885.
Magno-Varadinenaia rit. 1st., Lipovnictki 971.
Magno-Varadinehaia rit. lat. *iam,* SaaniaR) 433.
Magno-Varadineneia rit. rumen., f'app-Sr.ildgyi 739.
Magydanua i. p. i., Bracco 839.
Maitlandienaia, Murray 828.
Maioricenaia et Ibuaenaia. Salva'y Munar 443.
Malacitanua, Perex-Fernandex 819.
Mandelenaia, v. Narniensia.
Manila (de) aep.. Martinet 180.
Maragnanensia, v. 8. Ludovici de Maragnaap.
Marucenais aep. ep. rit. armen., Apelian 90.
Marcianopolitanua i. p. i., Castells 209.
Marcopolitanua i. p. i, 8alandari 775.
Mardenaia aep. rit. armen., Nasarian 194.
Mardenaia rit. chald., Farso 970.
Mariamnenais i4t. graec. melcbit.. Abdu 680.
Mariaunenaia, Ferreira Viçoso 319.
Marianopolitanua, Bourget 262.
Marianopolitanua et Marquettenais. Mrak 963.
Marrochiensis i. p. i.. Coccino 653.
Marsicenaia. v. Potentinuo.
Martianopoljtanua, v. Marciapoktanus.
Maaaanua, Bernardi 549.
Maaaanua in Hetruria, Travers! 242.
Waasiliensis, Place 840.
Matelicenaia. v. Fabrianensis.
Matisconena.a. v. Augustodunenais.
Matria Dei congr. rector gen., Quirici 1059.
Maurianenaia. Vibert 298.
Mauricaatrensis i. p. i.. Puginier 916.
Mauailienaia aep. rit. syr., Bebnam Benni 188.
Maximiaaopolitanus' i. p. i., Bereaniewicz 630.
Mattarienaie, Valenti 622.
Meehlinienais aep., Deehamps 75.
Mechoaeanensis aep.. Arcin 235.
MedeUensia et Antioquienus, Ximenes 936.
Medensis i. p?i.. Bonjean »58.
Mediolanensis aep., Naspéi 218.
Megarensis i, p. >., Vera 786.
Melburnensis, Goold 366.
Meidensis, Allou 270.
Melitenenais rit. armen., Korkoruni 176.
Melitenenais aep. i. p. i., Mérode 210.
Melitensis, Paoe-Forno 154.
Mellipotamensis, t. Mylopotamensis.
Melphionsis et Rapollensis, SoBitti 405.
Melphitensia, tuvi^aeensiset Terlitienaia. Roaaini 191.
Menevensis, v. Neoportenais.
Mennithensia i; p. i., Anfoaai 470.
Mercède (de) ord. B.M. V. vic.gen., Rodriguez 1083.
Meesaneneis aep., Natoli 215.
MeMdnienala i. p. i., Miége 420.
Metellopolitanua i. p. L· Kraljevié 789.
Metenaif, Dupont dnLoges 310.
Methonenaia i. *p. i.,* Kubèa 379.
Mexican» aep.. Lavaatida y Daralos 189.
Midenaia. Nulty 780.
Miletensia. Mincione 367.
Jiiletopolitanua i. p. i^ D Herbomex 774.
Mileritanua i. p. i.. Tissot 750.
Milwanchiensi», Henni 317.
Éimatensia, Foulquier 387
Minimorum corrector generalis. Ricca 1((76·
Ministrantium infirmi» sic. gen, Guardi 1063.
Miriorioensis. Jaume y Garau 59t£
Minorum minister generalia. Bernardinus a Portugruario 1070.
Minorum Conrentualium miniver generalis. Marangoni 1071.
Minorum Capuccinorum miniater generalis. $rcolaua a S.loanng 1072.
Minacenaia, Weitkiewlca 465.
Mirand'enaia, v. Brigantienais.
Mitylenenaia aep. i. p. >., Bousa Magalhaes 121.
Mobilienaia, Quinlan 663.
Modruaaenaia, v. Seniensia.
Moguntinua, Ketteler 413.
Molinenaia, Dreux Bréxé 407.
MoUacenaia et Friaingensis aep.. Scborr 141.
Monasteriensis, Müller 330.
Monasterieneis. Brinkmann 1093.
Montereyenaia et Angelorum, Amat Th. 479.
Montis Albani. Douey 318.
Montis Alti, Aronne 304.
Montis Cassini abb, De Vera 1028.
Montis Falisci, v. FaliscOdunensis.
Montis Pelusii, v. Gravinensis.
Mantis Peasulani. Le Courtier 702.
Montis Politiani. Paoletti 577.
Montis Regalis, Ghilardi 314.
Montis Virginis abb.. De Cesare 1026.
Mosÿnopolitanus i. p.· i., Pieter 629.
Miankacoiensis rit. rutben., Pankovicx 878.
Muranus, D'Ambrogio 660.
Mutinensis aep., Cugini 136.
Mycenensis, v. Tenensi i.
Mylopotamensis i. p. i., Capaccio 899.
Myndenais i. p. i,, Papirdo 681.
Myrenais aep. i. p. i., vhigi 144.
Myriopbytenais i. p. >., Petitjean 844.

N.

Namureensis, Graves 911.
Nanceienais et Tullensia, Foulon 896.
Nannetenais, Jaqnemet 388.
Nannetenaia, Fournier 1019.
Narniensis et adm. Mandelensis, Luxi 636.
Naahsi)leaais, Feeban 815.
Natchesensis, Elder 666.
Natehitoobenais, Martin Aug. 480.
Naulenaia, v. Savonensis.
Naupaotensia aep. i. p. i.. De Ferrari 241.
Naxiensia aep., Bergeretti 195.
Nasarenna, v. Tranenais.
Nasiansenua aep. i. p. i. rit ruthen., Sembratovricx 204.
Neapolitanus aep. card., Riario Sforsa 14.
Neapolitan» aep. rit. graec., Beniamin 117.
Nemauensia, Plantier 528.

N«m«0au« i. pV»., Garreloo 956.
Neocastrensis. Barberi 497.
Neo-Eboruceusis aep., Mac Cloal^ey Ioan. 197.
Neo-Pampiloneesis, Toscano 829
Neoportenaif eVMeùevenaia. Brown 381.
Nepesinae et Sutrinus, Lenti 86^
Nerotinensis, Vetta 390.
NesquaNeo»is, Blanchet Magi. 421.
Nevareensn, Bayley 4f7.
Nicaenus aep. i.φ. i.,k VannuteU' 239
NieaWbgue'naia, Ulloa 824.
Nlcienaiet 8oia 59<·.
Nieomedienda aep. i. p i.. v. Qiympensis.
Nicopolitanus, *P)uyin 753.
Nicopolitanus, Paoli 1024.
Nipopolitanun i. p. !.. Mac Donald 966.
Nieoiiensisu Herbitensi», Lo Piccolo 637.
^icoterenaia et Tropieosis, De Simone 516.
Nilopolitauus i. p. i . Szabo lot. 962.
^Nîalbenua aep. i. p. i., Tixzani 139.
Nitrieneie, Roskovhuyi 505.
Nivemenaia, Forcsde'346.
Ncltnus. Fonnieano 525.
Norensi», v. Galtellinensi».
Northantoniensis. Amherst 611.
Nottinghamensis, Roskell 475.
Novae Aureliae aep.. Odin ,172.
Novae Cicere», Gainza 731.
Novae Nuraiae. v. Portu· Victoriae.
Novae Segobiae, Aragonès 799.
Novarienaia, Gentile 3<*9.
Noviomenaia. v. Bellovacenaia.
Novocpstrenaia, v. Haguletadienaia.
Nucerinus, Pettinari 770.
Nuhadraneneie. v. Zakuenaia.
Nursinus, Bachetoni 411.
Nuacaftua. Striacia 676.
5^vn»enus i. p i.. Di Pietro 856.

O.

Oaxaca. x.Antequera.
^Mjljjnensis i. p. i.. Touvier 984.
Olindensi», Cardozo Ayres 91o.
Olivetanorum abbaa vie gen., Santini 1054.
Olomucensia aep.. nûratenberg 123.
Olyinpenaia i. p. i.. Mellhno 957.
Oppidensia. Teta 656.
Oranenaia. Callot 902.
Oregonopolitanue aep.. Blanchet Fr. 97.
Oriolensis. Cuber»· y Lopez 625.
Oritanus, Margarita 431.
Oropensis i. p. i., Krejci 6(m».
Orthoaienais i. p. i.. Ntudach 728.
Oscenei* et Barbastrensrs. Gil Bueno 710.
Oanabrugenaia. Beckmann 850.
Ossoriensis. Walsh 345.
Ostiensis et Veliternus card, suburbicarius. Mattei 1.
Otftunensis. v. Brundusinus.
Htawiensia. Guigues 367.
Ovetensis, Sans y Forés 943.
Oxomensia, Lagüera y Menezo 712.

P.

Pacensia in Bolivia. Clavijo 961.
Pacensis in Hispania. Ramirez y Vasques 821.
Pactenai», Celeaia 678.
Paderbornensi». Martin Conr. 559.
Palaeopolitanos i. p. i.. Mariassy 809.
Patentions, Lohano 832.
Palmyrensis aep. i. p. i., v. Urbevetanu»,
Pampiloneneis et Tudelensis, Uriz y da l«abairù 415.
Panatneusis, Vasques 486.
Panamenais, Parra 1006.
X<Panead«Mte L p. i.. Mayr 987.
Paaonuitaaa^^qpt, Naaelli 128:
Paphenais tfgO , ÀlcaM^ 376.
Paraguay.^K), Palaeioa 742.
Varanensis, Gelabert 802.
PaHsnenaia, Fantoni $78,
Parentiae» et Polonais. Dobrila 591.
Patiensik i. p. i.. Baquet 766.
Parisiensia aep., Darboy 188.
Parmensia, Cantimorri 355..
Paasaviengia. Hofstlttèr 278.
Pastopolitanua, Restrepo 1006
Patarênsis i. p i\ Novella 360
Patavinus, Manfredini 299.
Patracenei» aep.'i. p. i., Gallo 157.
Pennenéis et Atriensis, D'Alfonso 35^
Pentacomiensi· i. p. i., Jacopi 917.
PergamensU i. p. i., Foîtfy 988.
Bçrgulanu», v. Caliiensis.
Perthensia. Brady, 33tw-
Perusinus, card. Pecc-i-18.
Petrensif^aep. i. p. i'. Villanova Casteliici 133.
Petriculanu*. Fitzgerald 843.
Petrvcoilcenais et Sarlatensis, Dabert 767.
PharannenM*. Moraes Cardoso 759
Pharensis-et Bracenaia. Dubokowich 852.
Pbiladelphiensis, Wood 564.
Philippensis aep. i. p. i. rit. graec.. ^tefanopoli 232.
Philippqpolitanus. i. p. i., Ridel 972.
^Philomeliensis i. p.i. Ponant 2*6.
Phqytolensis. v. Fursolenaia
Pictaviensis, Pie 400.
Pientinus, v7'luiinu»·.
Pinerolensis. Renaldi 381
Pisanus aep.. card. Corsi 11.
Pisaurensi». Farèa 560.
Pisciensi». Benini 527.
Pistoriensis et Pratensi». Hindi 892
Pitteburgensi». Domenec 691.
PittaburgensiN iam, O'Connnr 315 nota
Placentinus. Ranza 386.
Plata (de) aep . Puch y Solona 181.
Platearum i. p. i . Htaniewski 628.
Plor.enaia. Popiel 740.
Plymuthenais. Vaughan 522.
Podlachienais admin, apoât.. Hosnowaki 105^
Poenitentiae FF. generalis. Menghtnr 1079.
Polemoniensis i. p. i·. Pinchon 6p·.
Polensis. ep. Parentinu».
Pompeiopolitanus i. p. i.. Tagliabue 965.
Popayanenai*. Bermudez 935.
Porphyriensis i. p i.. Marinelli 562.
Portlandensi». Bacon 509.
Portorico (den Carrion 599.
Portuensis et S. Kufinse card, suburbicarius, Patrizi 2.
Portus Gratiae, Carfagnini 1012
Portus Hispaniae aep.. Gonin 193.
Portus Ludovici, Hankinson 752.
Portu» Principis, Guilloux 240.
Portu» Victoriae, Salvado 396.
Poananiensia. v. Gnesnensia.
Potentinu» et Marsicen»i». Fania 886.
Praedicatorum magister generalis. Jandel 1069.
Praemonstratensium abbas generalis, Zeidler 1032.
Praenestinus card, suburbicarius, Amat 3.
Pragensis aep., card. Schwarzenberg 10.
Presmiliensis rit. lat., Manastyrski 758.
Presmilieosi» rit. lat., Mirscbler 1017.
Prienensis i. p. i., Coei 791.
Privernensi», v. Terracinensis.
Pratensi» L p. i., Rzewuski 743.
Ptolemaidensis i. p. i.. Raima 377.

Pfeolemeidensi» rit. grae·.· molebC^Damaai 788.
Palatonm·, Cçacehi .1011.
/Panienwoy Huerta^eos.
/- Pateolanua, Purpo 313.

Qaabaqenaia a>p., Baillargeon 224.
Qneretaro (da), Comacho 949.
Qaiaqia-Eceieaienai·, Kovéca Big. 974.
^taaaie ari>,, Ch«ea Î229.
^•itenqihfdttg yep.) Λ Loiaque.

Ra^i^.'Àj^É?ï.492..

Ramathubâh χρ. ^Bftandet 342
Rapban^iw^r'^ p. 643.
RapoHenaÎa; ».
Rapoten»ïï'. Maè Odttÿt^an 338.
Rat»bbneiMMK Qt^eatr&y 608.
ftatenaitenei· aep·· çard. Orfei 23.
Redinet^nais et Laureianua, jGalluoci 867.
Regienai», Macccht 654.
Reginaebradecenaia. Hanl 251.
Regiopolitanuw. Horan 604.
Rbedonenaia aep.. Saint-Marc 86.
Rheginenaia aep . Ricciardi 137.
Rhemenaia a/»p . Landriot 218.
Rhodienaia aep. i -p i, v. Mehtenais.
Rbodiopolitanua i. p. i, Towi 918.
Îiichmopdienai·, Mec G^ 419.
Riobatnbenaia, v. Bolivarenaia
Roffenais, Mac Quant 926.
Roaalienaia i. p. i., Buter 327.
Roaenaie, Poirier 634.
RoManeneia aep.. Cdento 93.
KoMcnaia. O'Hea 586.
Rothopiagenaia aep., eard. do Ronnechoae 37.
Rottenburgenaui, Hefele 989.
Rubenaîe et Bitnntinue, Materoszi 489.
Rupellehai· et Santonensi·, Thoma· 894.
Ruremondenaia, Paredis 2d6
Rutheoensis. Dela|1^529.

■8.

Sabarienai·, Stabo Em. 986.
Sabinenaia card, suburbicarius. Reiaach 6.
Sagientia. Rousselet 323,
Salamantinus et Civitatenais, Lluch 626.
Salernitanus aep., Salomone 70.
Salfordenaia, Turner 437.
Saliaburgenaia aep., Tarndciy 67.
Salmaaiensi· aep. rit. chald., Barahino 105.
Salopieneia. Brown 438.
Saltenai·, Rico Patron. 685.
Salutiarum, Gaataldi 889.
Salvatoris (SS.) cong. rit. graec. melch abbas gbn, Kàhhil 1050.
Samarienaia i. p. i-, Allard 429.
Samensis i. p. i., Deppen 484.
Samogitieneis, Woloncxewski 401.
8amosaten«is i. p. i . StefanOwioi 506.
Sanclaudiensis. v. S. Clàudii
Sanctae Agnetis extra moenia card, preab., Barili44
Sanctae Caeciliae card, preab., Ferrieri 42.
Sanctae Cruci· in Sensorio card, preab., Monaco 47.
Sanctae Cruci· de Sierra, Rodrigue· 991.
Sanctae Elisabeth de Jaro, v Jarenais.
Sanctae Fidei Neogranatenaia aep., Arbelaea 227.
Sanctae Fidei in Novo Mexico, Lamy 418.
Sanctae Mariae de Populo card, preab., Sacooni 27.
Sanctae Mariae in Aracaeli card, preab., Milesi 24.
Sanctae Mariae in Porticu card, diac., J'entini 52.
Sanctae Mariae in Traspontina card, preqb., Hohenlohe 39. ..
Saaetàe la Via lata" «jÏMi
Saaetàe Mariae Raahri· card. diàc..
Sanétae Mariae ad Martyreaeardïdiae^GraimoHint W.
Saaetae MayiaeUn Domnioa card, diet ConeoliniAS.
Sanctae Maria· in Aquiro card, diac , Capalti M.
Sanctae Pudentiana· card. presb., Bonaparte 41.
Sancta· Ruflnae, v. Portuenaia.
Sanctae Susannae card, preab., Barnabb 30.
Sancti Aloibti Potosieneia, v. Sancti Ld^vici Pot. I
Shntfti Angeli in Vado et.Ufbanien·!·, Boacarim 389.
Sancti Angeli 'Longobardorum et, Bihacienaia, Fanalli 498.
Sancti Aqgustini, .Vérot 601.
Sancti Bônifacii, Taché 417.
Sancti CalliMi card, preab.. Pitra 36.
Sancti Caroli Ancudiac. Bolar 572.
Sancti Chriytophori de Havana, Martine· («io.
Sancti Christophori ‹fij «Lagune, v. -Canarienaia
Sancti Claudii. Nogfe1(_7j6.
Sancti Deodati. Caverot 392.
Sancti Dionyeii Reunion!·. Maupoint 571.
Sancti Eustacbii-card. diac.. Mertol 51
Sancti Fiori, Pompignac 578.
Sancti Francisci aep.. Alemany 124.
Sancti Galli, Greitb 741.
Sancti Germani de Rimouski. Langevin 883.
Sancti Hieronymi Illyricorum earth- preab.. Bir•arri' 33.
Sancti Hippolyti. Feaaler 718.
Sancti Hyacinthi, La Rocque 840.
Sancti Jacobi Capitia Viridia. Alvee Feijo 822.
Sancti lacobi de Venezuela aep.. Guevara 119.
Sancti-lacobi de Chile aep.. Valdivieso 1(12.
Sancti loanni· de Cuyo. Achevai 913.
Sancti loanni· in Novo Brunswick. Sweeny 669.
Sancti loannis Terrae Norae. Power 1009
Sancti losephi in Missouri. Hogan 925.
Sancti losephi de Coatarica, Llorente 434.
Sancti Laurentii in Panisperna card, |ieesb., Bilio 40.
Sancti Ludovici aep., Kenrick Pet. 100 ·
Sancti Ludovici de Maragnano, Saraiva 703.
Sancti Ludovici Potoaienhia. De Conde 976.
Sancti Marei card. pre»b,, De Silveatri 25.
Sancti Marci et Biainianenaia, Pariatore 398
Sancti Martini in monte Pannoniae abbaa, Kruees 1029.
Sancti Miniati, Barabeai 870.
Sancti Pauli de Minnesota. Grace 644
Sancti Pauli de Urbe abbas, Zelli l«B0
Sancti Petri Flumini· Grandensi· Australi·. Draa Larangeira 689.
Sancti Sebaatiani Fluminis Ianuarii. Lacerda 960.
Sancti Severi, La Scala 459.
Sancti Severini. Manuoli 354.
Sancti Stephani in monte Coelio card, preab., ,A·quini 12.
Baneti Thomae, v. Guayana.
Sanctissimae Conceptioni· de Chile, v. Conceptioni·.
Sanctissimae Trinitati· Cavensi· abba·. De Ruggero 1027.
Sanctiximi Salvatori·, Pineda y Saldaüa 374.
Sanctisaimi Salvatori· de Bahia aep.. Da Silveira 71.
Sanctorum Andreae et Gregorii card, preeb., Quaglia 29.
Sanctorum XII Apostolorum isard, preeb., Ranebianco 30.
Sanctorum quatuor Coronatorum card, presb., De Luca 32.
Sanctorum Marcellini et Petri card, preab., Berardi 45.
Sanetorum Nieolai et Benedicti abbaa, Flugi 1031.
Sanctorum Vincentii et Anaataaii abbaa com. cyrd., Mileei.24.

BaactSrum Viti «t Modea A earif. diaj^ t«m<M M. λ BbMbm, ». Mepnatma.
Saactorinenaùf, Abbati 7 H·
Saadomltbnaia, Juaaynakl »47,
Sandvioenaia, ». Lnadiaenaia.
8ai>galle>u*ia, ». 8. Galli,
Saataaderienaia, Lopex Oreapo 687.
Saatoaenaia, ». Rupellenap.
Sappenaia, Beverini 316.
Sardiantu aép. i. p. i., Qiannelli 168.
Sareptanua i. p.i.r Power' 812.
Sarlatenaia, ». Petroeoricanaia.
Sarnenaia, ». Oaaepaia.
Sarainatenaia, ». Brictinorenaia.
Sarxhnenai'a, T. Lunentia.
Satalenaia i. p. i., Grandin 602.
Bavannenaia^ereieo 490.
SaVpnentia et Npulenaia, Cerruti 868.
Stepuami^aip, Zaboiaki <28.
Scholarum' Piarum praep. gen., Caaano»aa 1060.
Bcodrenaia, ». A.ntibarenaia.
Scopienaia aep'., Bùcciarelli 198.
Sérantonenaia» O'Hara 921.
Sebaatenua i. p. i, Brinciotti ,444.
Sebaatopolitani|a i. p. i.. Chanteau 352.
SebenicenaWf^affron 765.
Secovienaia, kwerger 904.
Sedunenaia' Preux 322.
Segobienaia, Echevarria y Brionea 585.
Segobricenaia. Montagut 772.
Seguntinua, Benavidea 595.
SebCnanenaia aep rit. çhald., Kaaha0125.
Sellaucienaia aep. i. p. i . v. Auximan. et Cingulan.
Senienaia. Soie 639.
Senogallidnaia, Aggarbati 864.
Senonenaia aep., Berpadou 223.
Senonenaia iam aep.. Jolly 92.
Septempedanue, »„8. Severini.
Septenaia, v. Gaditanua.
Serena (de), Orrego 968
Sergiopolitanua i. p. >., Languillat 544.
Serthenaia aep. rit. chald., Bartatar 161.
Servorum b. M. ». prior generalia, Mondain 1075.
Setinu», v. Terracinenaia.
Sidonienaia i. p. i., Montefoçte 393.
Sidonienaia)it. gr. melchj Kojungi 260.
Sidonienaiÿ/rit mitron., v. Tyrenaia.
Sidytneoma i. p. i,, Freuaberg 495,
Signinui, Ricci Al. 363.
Silveatrinorum abbaa gen.. Adami 1045.
Sinitenait i. p. i., Deatlèchea 292.
Sinopepaia i. p. i., Papardo 588.
Sinua Viridia, Melcher 923.
Sionenaia i. p. i., Durguth 825.
Sipontinua aep, Taglialateia 127.
Siracenaia aep. i. p. i. rit. armen., Hurmui Ed. 101.
Sirmienaia, ». Boanenaia.
Siuniehaia aep.j. p i. rit. armen., Hurmux G. 98.
Stnymenai» aep., Spaceapietra 134.
Societatia leau praep. gen., Beokx 1058.
Solenaia i. p. i . Marinelli 369.
Somaachae cong. praep. gen., Sandrini 1057.
Sonora (de\ Uriarte 975.
Suxopolitanna i. p. i., Charbonoel 408.
Spalatenaia et Macaracenaia, Calogerb 561.
Spirenaia, Weia 302.
Spirenaia, Reither 1022.
Squillacensia, Moriaciano 526.
Strigonienaia aep., Simor 74.
Sublacenaia, ». Tripolitaoua.
Sueeaionenaia et Laonenaia, Dour» 771.
Surenaia i. p. i., Maret 706.
Surrentinua aep., Apuaio 130.
Suthwargenaia, Grant 436.
8ydBnyenMaaep.,-Polding 88.
Bytoanetdaata, ». ΒβΠονχββηβiβ.
SynoaUaa ep. patr. Antiocheni rit graec. motoh., Haddad 463,
S/neeUna ep. patr. Syrorum rit. ayr(aci, Beth-etme 778^
Syrenaia, Alberti 312.
Siathmarienaia, Birô 877.

T.

«TanuuMnfi· i. p. i , Canoa 347.
Tanenaia i. p. i_, Sa'laano 4^7.
Taraqtaaieoaia, Gros 879
Tarbienaia, Laurence 333?
Tarbienaia, Pichenot 1018.
Tarentinu» aep., Rotundo, 110,
TarnO»iepaw, Nikaiaki 448.^
Tarraconenaia aep.. Fleix y Solana "73
Tapsenaia aep. i. p. i. rit. arm.. Angiarakian '164.
Tar»iainua, Zinelli 708.
Taurinenaia aep., Riccardi 214.
Teanenaia, v. Calvenda.
Teienaia i. p. i., Ortia UrriieU 855.
Temeavarienaia,· v. Caanadenaia.
Tenentia et Myconenaia, Marangô 827.
Tergeatinue pt luatinopolitanua. Legat 353.
Terlitienaia, v. Melphitenaia.
Terracinenaia iobt, Aretini 257> »·,
Terracinenaia, Privemenai» et Betinua. Trionfetti 729.
Terralbenaia, v. Uxellenai».
Tertii ôrd. regularia S. Franc, vie. gen., Salemi 1080
Thaumacenaia h p. i., Riaùo 858
Theanenaia. a. Calrenaia.
Theatinua aep., De Marinia 145.
Theleainua, Sodo 451.
TIQmiaeyrenaia i. p. i.. Colomer 999.
Theratnenaia, ». Aprutinua.
Tbermopylenaia i. p. i., Fennelly'919.
Thermularum, Biaceglia 440
Thbapienaia i p. i.. De Benevento 810.
Theaaalonicenaia aep. i p. i, Franchi 143.
Theveetanua i. p. i.. Aguilar 376.
Thyatirenaia i. p. i.. Del Prête 531.
Tiberiadenaia i. p. i.‹ Valaécchi 978.
Tiberiopolitanua i. p. i,, Tardoya 671.
Tiburtinua. Gigli 287.
Tienenaia i. p. i.'. Chiaia 356.
Tifernae^ Micaleff 769.
Tinninienaia, Nehiba 536.
Tipaaitanua i. p. i., Elloy 751.
Tiraaonenaia, Marrodan y Rubio 5937
Titopolitanua i. p. i., Cameron 1000.
Tlaacalenaia, Colina 494.
Tloanua i. p i.. Driver, 983
Tolentinàa, ». Maceratenai».
Toletanua aep. <Swd.. De Alameda y Brea 21.
Tolonenaia, v. Fomiulienaia.
Toloaanua aep , Deaprea 166.
Tomacenaia, Labia 258.
Toronenaia i. p. i., Etheridge 617.
Torontinua, Lynch*668.
TrXtahopolitanua aep. i.p. i.. Claret y Clari 111.
Tranenaia, Naxarenua et Barulenaia aep., Bianchi Dottula 106.
Tranopolitanua i. p. i, Aycinena 652.
Tranaaylvanienaia, Fogaraay 794.
Trapeauntinua aep. ipi\Errington 135.
Trapexuntinua rit. armenJ Ghiureghian 793.
Treoenaia, Ra»inet 696.
Trecorenaia. ». Brioeenaia.
Treienaia, ». Camerinenaia.

TreTireoaia, Ebetbard 730.
['rioarioepaia,'Spilotroa 664.
fridentinua, Ricoabona 49
rrifinaianenaia, Cooke 457.'
Prinitatia (88.) FF. Diacalceat. n^n.^e^Benedietua
* -W»* ,0^·
rriniUrtuF (β8.)_ ord. primi rie. generalia, | Martin y
Bienea 1084.
Tripolitanua aep. Tit. mar8n., Mïiaa TB.
rriC '. i·, Mauolti 889.
rripelitanua rit. grmec. aelcbit., Totungr 361.
Trivqnttjua, J^e.Agaaio 199
Troadenaib^i. ç. Î., Granado-7 5Si
Troianua, Paaaêro 546
Troianua i^>. i., Morria 248.,
Tropeagaia, v. Niooterenaia.
Truxillo (de), Oruet'a 580...
Tbaraebaja aep., Maq Halo .80..
Tudelenaifc. v. Pajnpelonenaia.
Tudenaia, Garcia y Antoti 798
Tvdertinue, Roatti loan.'512.
Tnlancingeuaia, Orm'aec^ea 746.
Tullendia, jr/Ndnceienaia.
Turoneuaia âep., Guibert 147.
Turaienaia, v* Anglopenaia.'
Tuacanenaia, a. Vitefbienaia.
Tuacul^nua card. euburbicariuaJParacciani-Clarelli 4.
Tutelenaia, Berteaud 305.
Tyanenyis. v. Nicopolitanua^Pluym).
Vyrenaia aep. i. p. Mercy d'Argenteau 77.
Tyrenaia et Sidonienaia aep, rit. maron., Boatani lib
Tyrenaia aep. rit. graec.-melch., Kauam 221.

i'ltraiectenais aep., Sbbaepman 22$.
Ultraieptenaia *iam:* >. Buacoducenaia.
Uranopolitanua i. p. i.. Kiatemaker 694.
Urbanienaia, v. S. Angeli in Vjado.
Urberetanua aep. ep., Marini 151,
l'rbinaa aep.. ^Angelini 96.
Urgeilenaia, Caixal y Eatradé 469.
Uritanua. v. Ori/anua.
l'tinenaia aep.. Caaaaola 191.
Uxellenaia-et Terralbtinaia, Zufinui-Cabula 874.

V.

Vacienaia. Pettier 646.
Valentinenaia, Gueullette 796.
Valentinua aep.. Barrio y Fernandez 173.
Vallenaia, v. Caputaquenaia,
Valliaoletanua aep., card. Moreno 46.
Valliapratenaia, O'Connell 687.
Vallia Umbroaae abbaa generalia. Gai 1043,
Vallia Vidonia, Wicart 335.

VaaoouTerieaoio, 34».
Vapinaenaia, Gailbett 908.
Varmienaia,',Krest>entf »12.
Vegfenaia et Arbenaja,* Vitexich 519.
,yelil!»rnua, v. Oatienaib.
Vanetenaia, Bjhift 8{8.
Venetenaia iam, Gaaailha% 748A
Venetiardtir patr., card. Treviaanato 81.,
Venezuela, \."S. Jacobite Venexeela
Vbatipilieneia, Biile L*ur. 263."
Verae Crucia, Suarez Peredo 745.
Verae Crucia,'Mora']·<)07.
Verdunenata, flac^uwd-'tiSti.
Veronenaia, Catibaaa 709.
VenblietMia,- Mobile 441.4
Verulanua,'Maôeachi 967.
Veaprimienaia *iem,* Zichj 280.
Veaprimienaia, Ranoldcfr 406.
yieepaia/Jordi y Soler 833.
Vioentinua, Farina 424.
Viotor.ieneia in Hiapania, Alguacil 641.
Viotorienaia in Australie, y. Portua Victoriae.
Viennenaia, t. Lnenaia.
Vincennopoiitanua iam, Guynemer de la Hailandière 271.
Vincennopoiitanua. Saint-Palaia 380.
VJndobonenaia aep., card. Rauecher 19.
Viaenaiy, Alvea-Martina 732.
Viterbienaia et Tuacanenaia, card. Gonella 43.
ViterSienaia et Tuacanenaia. Serafini 1015.
Vivarienaia, Deicuay '568.
Volatqrranua, Targioni 576.
Vratialavienaia, Fôratêr 483.

W.

Wdterfordienaia et Lianiorienaia, O'Brien 523.
Wayne Caatrenaia, Lüera 583.
Wellingtonenaia, VÎ'àt.d 332.
XVbattnonaaterienaiè àép:, Manning 206.
Wheelingenaia, Whelan 296.
Wilmiagtonienaia, Berber 920.
Wilnenaia, Kraainaki. 627.

Z.

Zacatecaa (de), Guerra 721.
Zakuenaia et Nuhadranenaia rit. cbald., Aatnar 661
Zacynthienaia et Cepbalenienaia, Laataria 250.
Zagrabienaia, v. Dulmeoaia.
Zahlenaia, t. Mariamnenaia.
Zamorenaia in America, ββ la Pena 722.
Zamorenaia in Hiapania, Conde y Corral 594.
Zenopolitanua i. p. i., Moccagatta 396.
Zitomerienaia, v. Luceorienaia.